

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

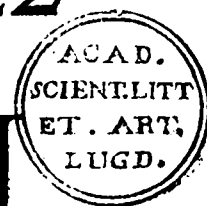
LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.
GRAECE ET LATINE

Tomus Secundus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
Α Π Α Ν Τ Α.

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,
GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis
IO. BRODAEI, IO. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB BOSII,
HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,
aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS II.

Curavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

AMSTELODAMI,

Sumptibus JACOBI WETSTENII.

CIO IO CC XLIII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

QUOMODO HISTORIA
CONSCRIBENDA SIT.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ABderitas dicitur Lyfimacho jam re-
gnante morbus invasisse, mi junc-
tissime Philo, talis. Febricitasse enim pri-
mum tota urbe omnes, a primo statim die
valide, & febris continua: circa diem vero
septimum, aliis sanguis copiosus naribus

AΒδρίταις, Φασί, Δυσμάχῃ ἤδη βα-
σιλεύοντι, ἐμπέσειν τι νόσημα, ὃ
καλεῖ Φίλον, τοῦτο· ὃ πυρετὸν μὲν γὰρ
τὰ πρῶτα παρῆμει ἀπαλίας, ὅτε δὲ
παρώτης αὐτοῦ ἐρριμύδης, καὶ λιπαρὴ τῷ
πυρετῷ· οὗ δὲ τὸ ἐσθρόμη τοῦ μὲν αἵμα-
τος.

VARIANTES LECTIONES.

a Πυρίτῳ] Ita Codd. quatuor Angl. P. W. L. Παρταίῳ Edd.

ΣΧΟΛΙΑ.

1. Ἀβδρίταις] Initium artificiosissimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. G.

A D N O T A T I O N E S.

1. Δυσμάχῃ ἤδη] Lyfimacho post Alexandri mor-
tem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem
prorsus ratione usurpat ἤδη, Tyr. 2. c. 5. M. du S.

3. Φίλον] Cui etiam *Symposium* dedicat. V. not. ad
personas Συμπ. Verum nomen fuisse videtur; sed
quis fuerit ille Philo, non constat. Est & Philonis
apud hunc mentio Καλλ. c. 4. qui Diniæ filius dicit-
tur; sed cum dialogus ille genuinus non sit, ejus au-
thoritatem non moror. Nobilis ejus nominis medi-
cus memoratur apud *Plut.* (*Probl.* 8. 9.) Sed idem ut
sit per ætatem non licet. M. du S.

Ibid. Παρταίῳ] Anglic. πυρίτῳ. Sic pag. seq. in
πυρίτῳ. J. B.

Πυρίτῳ] A. W. P. L. In reliquis πυρίτῳ. M. du S.
Πυρίτῳ] Et si πυρίτῳ, quod in Edd. erat, quo-
que dicatur, ut supra in *Scyth.* c. 2. f. tamen πυρί-
τῳ ex 4. Codd. practuli, eoque magis, quia & hoc
Hippocrates amat, ut de Rat. Viñ. Sect. IV. p. 71.
vers. 34. Et crebro alibi. J. F. R.

4. Ἀπὸ τῷ πυρίτῳ] Sc. ἡμέρας. Sic *Demosth.* p. m.
M. du S.

37.
Tom. II.

5. Καὶ λιπαρὴ τῷ πυρετῷ] Sic apud *Hippocr.* & *Gal.*
len. J. B.

Ibid. Λιπαρὴ . . .] Vellem ipsa loca indicasset B. in
Lexico enim medico non notantur. M. du S.

Λιπαρὴ] Sic infra in Ἀσκαρ. c. 4. πρ. προθυμία λιπαρὴ
χρησάμενος. At *Hippocrati* febris continua audit *ἑμει-
χρῆς*, ut in *Coac.* *Prænot.* Sect. 2. §. 143. Τότε χρῆ-
νισσεν ἀσφαλὲς ἐν πυρετῷ ἑμειχρῆς. & alibi, nec ta-
men λιπαρὴ de febris apud eum me legere memini,
nec *Foetus* notavit. J. F. R.

6. Περὶ δὲ τῷ ἐσθρῳ] In Libello, quomodo sit con-
scribenda historia, non longe a principio, scribendum:
Περὶ δὲ τῷ ἐσθρῳ τοῦ αἵματος πάλιν οὐ μὲν οὖν, τοῦ
δὲ ἰσθρῳ ἐκινεῖται πάλιν, καὶ ἔτι ἵσται τὸ πυρετῳ.
Vulgo male πάλιν καὶ ἔτι, ἵσται, sine ullo sensu.
J. G. G.

Περὶ δὲ τῷ ἐσθρῳ. — πάλιν ἔτι, ἵσται] Non ad-
sentior *Grævianæ* distinctioni; sed vulgaram servo,
& miror qui eam sine ullo sensu esse, dicere queat;
nam si cum *Grævio* distinguendum, tunc illud καὶ
ἔτι potius delendum foret, ac scribendum continuo
silo,

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

tur hujusmodi *eventus* prae buisse Archelaus, Tragedus ea aetate favore hominum florens, qui media aestate, multo aestu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent; & surgentes deinde in tragœdiam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus uniuscujusque adhuc volitante.

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem uti tragœdias agant: minus enim sic delirarent, si jam-
bis alienis nec malis occupati essent. Sed

Ὁ δὲ λαὸς, Ἀρχέλαος ὁ τραγωδός, εὐδο-
 κίᾳ τότε, μισῶν δὲ τὸν ἐν πολλῶν
 τῶν φλογμῶν τραγωδῆσας αὐτοῖς ἢ Ἀνδρο-
 μέδας, ὡς πῦρ εἶναι τε καὶ τῷ Διάτρυ πῦρ
 πολλῶν, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν
 τραγωδίαν παρολιθαίνειν, ὅτι πολὺ ἐμφι-
 λοχωρῶσιν ἢ Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῆς,
 καὶ τῷ Περσέϊ ἐτι σὺν τῇ Μιδέσῃ, ἢ ἐλ-
 3098 οὐ γὰρ μὴ ἀπὸ πειρομένη.

Ὡς ἐν ἐν, Φασιν, ἐν ὁρμαλῶν, τὸ
Ἀδελφικὸν ἐκεῖνο πᾶσι, ὃ νῦν τῆς πολ-
λῆς τῆς πεκαυμένης ἀνελήλυθεν· ἔχ-
οντες τραγοῦν, ἔλαττοι γὰρ ἐν τῷ πα-
ρῷ, ἀλλοτρίαις ἰαμβείοις, ἐφ' αὐτοῖς
καλεχήμενοι· ἀλλ' ἀφ' ἐν τὰ ἐν ποσὶ
ταῦ-

d'Anagoratus] Sic Edd. & M. [e Teōro] Oñta marg. *ΔΙΩ.*

Ἄλλ' ὃ τίμασι θῶν τε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρως,
Ἡ μὲν ὀδύσκει ταὶ κακὰ φασὶν ἄλλοι.
Ἡ τοὶ κῆρον ἐν σὺ δημιουργοὶ καὶ
Μοχλοῦσι μόχλους εὐτυχῶς συνιστάνει,
Καὶ ταῦτα μὲν ὄντων τ' ἡμῶς ἰσθ'·
Μὴ δὲν ὅς τις αἰσέτω τὸ διδάσκαλ' φιλοῦ,
Ἀφαιρέσει χαρίτας αἰ τιμῶσ' ἐς.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud Stobaeum. V. *Grosii* Flor. 161. B. nempe, σὺ δ' ὦ μακρὶ πατρὶ δῖον το & βροτῶν, & ἡ τοῦ ἰσθμοῦ ὑπερθεσ παραστάς. Primus ante *Grosium* sic legebatur, σὺ δ' ὦ μακρὶ πατρὶ δῖον το & ἡ βροτῶν. Sed ita a *Scaligero* emendatum edidit Vir ille summus. M. du S.

Σὺ δὲ θεῶν τέρας] Eurip. Androm. v. 16. *M. du S.*

22. *Arxilos*] Quære apud *Adrian*. Var. Hist. mo-
nente *Jac. Upson*. M. du S.

27. Παραλιθαύειν] Sic infra Ἀποκρ. c. 28. §. 8α-
 θύας ἐς τὸ πᾶτος τοῦτο παραλιθαύειν. M. dms.

31. [*Ἐν φ. in p.*] Solent Lucianus cum tralatitius utitur vocibus proverbialibus, illud *φωρε* adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nolle tamen hic in tam gravi argumento villia ista & pannosa conspici. De *αἱ ἑαυτοῦ αἰσῶν*, *Leop. 166.* *Gen. nectis*, quod rite dicitur. Qua de re luculentus est *Platonis* locus *Πολ. A. Ald. Ed. p. 8. B.* *τὴν αἱ ἑαυτοῦ αἰσῶν τὴν ἀκριβοῦς λόγον*, quò facile evincitur *valde non rite* significari; nisi forte non illud *rite* prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsitan illic pro *rite* trito legendum est. *Id. de S.*

Ibid. [Εὐδωκεῖν] Vide Parœmiog. J.B.

36, 'Αλλ' ἐφ' ἧ τὰς αὖ ποτὶ ταῦτα κενώθη] Libet hic misereri sortem humanam: & imperium fati in famam virorum illustrium, & temporis injurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & Satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinam* foret, qui in M. Antonino & Vero jejune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus sugnavit, omnino ignoravimus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus, hic, & supra in Pseudomanti. Continuz vero victoriae, de quibus hic loquitur noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europam Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit praefecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethæ oblivio manet.

F. P. & G.

Ibid. 'Εν πορί] Sic Long. Pass. L. 2. p. 64. Ed. Fun-
germ. cujus dictio cum Nostro plurimum consentit.
Sic supra, T. I. Nigri. §. 7. Ubi vid. Interpret.
J. F. R.

ταῦτα καίηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τῆς
βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ
αἱ συνεχεῖς νίκαι, ἔδεις ὅς τις ἔχ' ἱστορίαν
συγράφει· μᾶλλον δὲ Θεκυδίδαι, καὶ Ἡρό-
δοτοί, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς
ἔοικει, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος
ἅπαντων πατρίδος· εἴ γε καὶ συγγραφέας το-
σούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ
ἀκρόντά με, τὸ τῷ Σινοπείᾳ ἐκεῖνο εἰσηλ-
θεῖν· ὅποτε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγχετο ἡδὴ
ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττητο,
καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν ὁ μὲν, ὅπλα ὅπισθεν ἀ-
ζων, ὁ δὲ, λίθους ὡς φέρονται, ὁ δὲ, ὑπο-
κοδομῇ τῷ τείχεος, ὁ δὲ, ἐκάλειν ὑπο-
στηρίξων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τ' ἐχρησί-
μων ὑπεργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα,
ἐπεὶ μὴδὲν εἶχεν ὁ, τι καὶ πράττοι, ἔδεις γὰρ

ex quo praesens hic motus existit, bellum,
inquam, contra barbaros, & vulnus in Ar-
menia acceptum, & victoriae perpetuae;
nemo est quin conscribat historiam, potius
vero Thucydides nobis, & Herodoti, &
Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur,
verum erat illud, *bellum omnium esse pa-
triem*, si una tot historicos plaga genuit.

3. Haec igitur, amice, videntem me &
audientem Sinopen sis illud subiit. Cum
enim jam ducere contra Corinthios nuntia-
retur Philippus, perturbari omnes & trepi-
dare, arma parare alius, alius adferre lapi-
des, alius murorum partem substruere, lo-
ricam moenium firmare alius, alius vero
aliud eorum, quae usui essent, ministrare.
Diogenes vero videns ista, cum quod age-
ret non haberet, neque enim quisquam illo
ad

a. Ἀρμενίᾳ] Sic H. E. B. P. Ἀρμενίᾳ f. b. Ὀρμῇ W. P. L. & Angl. & marg. ΔΙΩ. Πλεῖν Edd. omnes.

37. Πόλεμος α. π.] Τὸ * τῷ Ἐμπεδοκλείῳ † νίκας φησὶν, ἔτσι τ' ἰσχυρίσθαι τὸν μάχην. V.

* Pro Πόλεμος α. π. legebatur τὸ τῷ Σινοπείᾳ] Ad quae Cl.
ster. sic commentatur: quid faciant ad Sinopen sis philosophum,
b. c. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me
ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, li-
cet alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro laxationis

vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertinet hoc
Scholion, indicavit
† Νίκας] In V. praece nūus est, lege nūus (vid. Diog. Laert.)
& sic C.

37. Ὁ πόλεμος] Hujus belli initium statuunt Chro-
nologi nostri anno Christi CLXI. Finem, CLXIV.
Unde jam patet, & in sequentibus clarius patebit,
quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam M. Aurelii a sapientissimis Viris scriptam
fuisse, testatur Herodianus, ὅσα μὲν ἔν τῷ πύρρατος
... πολλοὺς ἐ σοφῶς ἀνδράσι συγγράμματα. Sed aut
posteriores scriptores indicat, aut a Luciani iudicio
immane quantum discrepat, quod tamen hujus libel-
li lectio posteritati usque adeo commendavit, ut exi-
niius historiae scriptor Thucydides regulas condendae hi-
storiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae
suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Ill. Theodo-
ricus Bignonius scripsit. Commodi parabat Claud. Ni-
casius cum Sponcio & Toinardo Aurelianiensi. M. du S.

38. Ἐν Ἀρμενίᾳ τ.] Vid. Dion. Cass. 71. Elegeia no-
men loci ubi clades illa accepta. Not. p. 40. M. du S.
42. Τὸ, πόλεμος α. π.] Empedocli Scholiastes tri-
buit, & omnino sententia Empedocli est, V. Plut.
in Demetrio 1708. & Moral. 1617, f. Clem. Alex. 25.
B. & Ristertius not. ad Porphy. p. 37. Sed verba vi-
dentur potius Heracliti; Plut. 660, 2. de Isid. & Osir.
Expressit Ovid. & discors concordia foetibus astra est.

Conf. Menag. ad Diog. Laert. & Lipsium. Confer &
Isap. c. 8. M. du S.

Ibid. Πόλεμος] Sic pag. 728. πόλεμον τ' ὅλον πατρίδα
εἶναι ἰδέσθαι. Hac de re copiose Lips. f. B.

Πόλεμος ἅπαντων πατρίδος] Respicit ad illam Heracli-
teorum veterum philosophorum ἰσχυρίσθαι, per quam
ἡμεῶν τὰ πάντα ἐστὶν; ipse ait apud Diogenem Laertium IX,
7. Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἰσχυρίσθαι
πᾶν, & rerum omnium ex pugna quadam elemento-
rum originem, copiosius quam Hippocrates, modo
is auctor sit, de dialecta I, 6. seq. VII, 6. seq. in pri-
mis c. 12—17. quae nuper exposuisse nobis videmur,
cum ψυχῆς ἰσχυρίσθαι ad disputandum eruditius pro-
poneremus. f. M. G.

44. Ἀνέφυσεν] Conf. infra Ἀποκρ. c. 27. M. du S.

Ibid. ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ] Angl. ὁρμῇ. f. B.

Ibid. Ὀρμῇ] A. W. P. & L. Reliqui πλεῖν ut Ty-
ran. c. 1. M. du S.

ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ] Cum omnes Edd. haberent πλε-
νῇ pro ὁρμῇ, Solanus adscripserat conferendum Tyran-
nicid. c. 1. Ibi autem legas: πλεῖν μὲν ὅσοι πωπῶντες
ἀποκρούσθαι ἀπὸς ἐ φονεύσας. Id vero parum facit ad
demonstrandum, & hic πλεῖν legendum; quam
hic

ad ullam rem utebatur, succincto pallio suo, studiose admodum & ipse dolium in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cranio: & familiarium interrogante uno, quorsum haec facis, Diogenes? respondere, Κολυο & ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occipatos videar.

4. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne murus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hiantem ore prae-terveherer, decere arbitratus sum, pro vi-
rili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum sit pericu-
lum, si per saxa volvat aliquis, in primis
doliolum, quale meum est, non valide ad-
modum a figulo elaboratum: cogar enim,

αὐτὸς ἐς ἑδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ
τριβάνιον, σπυδὴ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸ
πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγγαζεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω
τῷ Κρανίῳ καὶ τινος τὸ συνήθον ἐραρόμενος,
τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη,
δοκάζω τὸ πίθον, ὥς μὴ μόνος δεγχεῖν δοκοῖν
ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὐτὸς ἐν, ὡς Φίλων, ὥς μὴ μόνος ἄφω-
τος εἴη ἐν ἑτῷ πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδὲ
ἄσπερ καμικὸν δορυφόρημα, κεχινῶς σιωπῇ
παραφροσύνῃ, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὥς
δυνατὸν μοι, κυλίσαι τὸ πίθον, ἕχ' ὥς
ἱστορίαν συγγραφεῖν, ἐδὲ πρᾶξεις αὐτὰς διε-
ξίναί. ἕχ' ἑτῷ μεγαλότολμῳ ἐγὼ,
μηδὲ τῷτο δέεισι πρὸς ἐμὲ οἶδα γὰρ ἡλικίᾳ
οὐκ κίνδυνον, εἰ καὶ τὸ πετρῶν κυλίει τις,
καὶ μάλιστα, οἷον τῷτον τῷτο πιδάκνιον,
ἐδὲ πᾶν κατὰ κράτος κεκεραμευμένον δέξει
γὰρ

c. Κρανίον] W. recte. Et marg. *Asp.* Κρανίου Edd. d. 'Oci] Deest in M. H. Fl. P. S. Ald. 1. B1. & 2. & Fr. Adest in sola f. o. Otrui] Sic Edd. Otrui W. f. Καλίω] Sic Edd. Κυλίω W.

58. Τὸ Κρανίον] τὸ Κρανίον τῶν. G.

15. Δορυφόρημα] Τὸ κατὰ προστυχὴν. G.

† Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed Κρανίον scribendum, vid. not.

J. F. R.

hic de *nativitate*, illic de *morte* ac *chede* sermo sit. Verum quia hic de *bello* sermo est, facete *πλεον* dixisse videri possit, ut vocabulum bello proprium servaret. Sed & *ἡμῶν* vocabulum bellicum est; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem codicum. At *πλεον* tamen generale quid est, & ad plures res solet extendi, ut apud Latinos *uno idem*, i. e. *sumus*, eadem opera, quare id non plane improbo.

J. F. R.

47. Φίλων] Vide *πῶμα*. c. 42. ad Philippum: adductus fuit post pugnam Chaeronensem. . . . V. *Adrian. Epist.* p. 302. & *Diog. Laert.* 148: B. M. du S. 56. Τὸ πίθον] Conf. supra *Dial. mort.* XI. §. 3.

M. du S.

58. Κρανίον] *Cranium* schola, seu Gymnasium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit *Laert.* lib. 6. *ἐτύγγαζεν μὲν αὐτὸς ἀλγύων τὸ τῷ Κρανίῳ πρὸς τὸ Κρανίον γυμνάσιον.*

G. C.

Κρανίον] Sic edi curavi, pro vulgato *κρανίον*. Ita enim *Laert.* quem *Cogn.* adduxit, id scribit, & ita jam editum in *Dial. mort.* I. 1. Sic *Suid.* *Κρανίον* φροντὶς, καὶ τὸ γυμνάσιον: nam *κρανίον* os capitis est, s. *αἰθυσίον*. Vid. *Polluc.* Onom. si quid opus. quin & apud nostrum interdum recte scribitur *Κρανίον*, modo *Κρανίον* in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus *παραλαβῆς*. At cum *Suidas* paullo ante etiam dixerit

κρανίον, τῶν αὐτῶν, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae causa *Κρανίον* hic & alibi scribere, quando de Gymnasio sermo est. Sed & *Κρανίον* Sacra aedes in monte *Caturia* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. du *Fresne* in *Gloss.* Graec.

J. F. R.

64. Καμικὸν δορυφόρημα] Praeclare *satellitium* hoc *Comicum* illustravit, & cum *προχρησθῆναι τραγικῷ* comparavit. 118. *Spanhemius* ad *Aristoph.* Ran. 944.

J. M. G.

Καμικὸν δορυφόρημα] Cl. *Hemsterb.* orae Ed. *Graec.* adleverat videndum *Ezech. Spanhem.* ad *Aristoph.* Ran. v. 944. Is vero ibi docet *tragicum* *satellitium* ad pom-
pam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum* itaque *satellitium* idem erit.

J. F. R.

118. Καμικὸν σιωπῇ] Vid. infra T. f. c. 9. & non semel alibi.

M. du S.

72. Οὐδὲ π. κατὰ κράτος] A Juniore Luciano haec scripta hinc forsitan erunt, qui colligant; sed de ejus aetate aliunde judicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius* (ad *Diog. Laert.* p. 137. D.) an *Diogenicum* etiam fictile fuerit. *Testam* tamen vocat *Juvnalis*, Sar. XIV. v. 308.

M. du S.

γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρὸν τι λιθίδιον
προσπαισάμεθα, συλλέγειν τὰ ὄσρα κα. τί
ἐπ' ἐγνωταί μοι, καὶ ὡς ἀσφαλῶς με-
75 θέξω τῷ πολέμῳ, αὐτὸς ἔξω βέλους ἐστὼς,
ἐγὼ σοι φράσω, τὴν μὲν καπνῶ, καὶ
κύματι, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συ-
γράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν.
Προειπεῖν δὲ τίνα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας
ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγ-
γραφεῖσι, ὥς κοινωνήσωμαι αὐτοῖς τῇ οἰκοδομίας,
εἰ καὶ μὴ τὴν ὑπογραφὴν, ἀλλὰ γὰρ τῷ δακτύ-
λῳ τῷ πηλῷ προσεφάμεθα.

Καίτοι ἐδὲ ὁ προειπεῖς οἱ πολλοὶ δύναν-
85 οῖσιν ἐφίσιν ὅτι τὰ πρῶτα, καὶ μάλιστα
ἢ τέχνης τῶς ὅτι τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν,
ἢ ἐοδῆν, ἀλλὰ πάντῃ ῥᾶτον, καὶ πρὸ χει-
ρὸν, καὶ ἀπαιεῖται εἰς τὴν συγγραφήν,
ἢ τις ἐρμηνεύσαι τὸ ἐπελθεῖν δύνῃ τὸ δὲ, ὅ-
σοι δὲ πρὸ καὶ αὐτὸς, ὡς ἐταῖρε, ὡς ἐπ' εὐ-
μελὰ χειρίστων, ἐδὲ ῥαθυμῶς συντεθῆναι δύ-

si vel ad parvum lapillum offendam, restas
colligere. Quid igitur decretum mihi sit,
& quomodo tutus in partem belli venturus
sim, extra teli jactum ipse constitutus, ti-
bi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu,
& curis quae scribendo adjunctae sunt, ab-
stinebo me, sapienti consilio. Admoni-
tionem autem parvam quandam, & pauca
haec praecepta subijciam scribentibus, ut
in aedificandi aliquam partem veniam, licet
in inscriptione nulla mei mentio futura sit,
qui extremo tantum digito, lutum atti-
gerim.

5. Quamquam neque admonitione pluri-
que opus sibi esse putant ad hoc negotium,
non magis quam arte quadam ad incenden-
dum, aut videndum, aut edendum: sed
facillimum omnino, & promptum, & unius-
cujusque esse, scribere historiam, modo
quis eloqui, quae in mentem veniunt, pos-
sit. Hoc vero, nosti forte ipse quoque,
fodalis, quam non sit ex facillimis, neque
ex iis, quae negligenter componi possint, sed

a Πῶς] Ita P. L. & marg. M. W. ὅπως Edd. b Τοῦτου] Sic W. Τοῦτο M. Τῷ Edd. c Συγγραφεῖσι] Συγ-
γραφεῖ W. & Mf. Gr. Vulgatam tuerentur Edd. d Παραπομπῶς οἱ πολλοὶ διὰ ὁρῶντι] Παραπομπῶς οἱ π. διὰ ὁρῶντι
W. e Οἰοῦνται ἐφίσιν] Οἰοῦνται φασίν Coll. Οἰοῦνται ἐφίσιν male H. Ceterae ut edidimus.

85. Καίτοι . . .] Γραῖται καὶ τὰ ὅτι ὁ προειπεῖς οἱ πολλοὶ δύνανται εὖ τε φασίν καὶ τὸ πρῶτον. G.

74. Συλλέγειν τὰ ὄσρα κα] Nimirum, contra ho-
diernum nostrum morem, dolia cum faciebant figuli,
ut est apud Varro nem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum.
12, 54, 3.

75. Πῶς] P. & L. In aliis ὅπως.

M. du S.

77. Καπνῶ καὶ κύματι] Hom. Od. M. 219. M. du S.

Καπνῶ καὶ κύματι] Locum hunc, qui me diu
torserat, aperuit tandem Vir doctus. Jac. Ursinus,
ostenso, ad quem alludit, Homeri loco; qui inspectus
rem totam statim pulere expediet. Scyllam ut effu-
geret, gubernatori mandat, non Calypso, ut Aristo-
teli excidit scribere Eth. II. sub finem, neque Circe,
ut Giphania eum notanti placuit, sed Ulysses: τούτου
μὲν καπνῶ καὶ κύματι] ἰσχυρῶς Νῆα &c. — Eodem
respicit Clem. Alex. Protr. p. m. 40. C. sumus autem
unde sit; discas ex vers. 68. 202. & Scholiaste, Ex
Hesiodo IV. p. 100. B. Ex Apollodoro etiam J. p. 27. A.

M. du S.

78. Τῷ συγγραφεῖ] Τῷ μὲν καπνῶ, καὶ κύματι, καὶ
φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγραφεῖ ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν εὖ
ποιῶν. Vere Mf. τῷ συγγραφεῖ a fumo, fluctibus, &
curis, quibus tenetur scriptor sc. historiae, abstinere.

Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent συ-
γραφεῖ.

J. G. G.

Ibid. Συγγραφεῖ] In libello, quomodo sit scribenda
historia, ait Auctor, non opus fore suarum virium
conscribere historiam, atque adeo se non in animum
induxisse tale quid facere, τῷ μὲν καπνῶ, pergit, καὶ
κύματι, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγραφεῖ ἐνεῖσιν, ἀνέ-
ξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγραφεῖ invenit in MS.
Cl. Graevius συγγραφεῖ. non ausim tamen ego non
praeferre vulgatum; A fumo quidem & fluctu & cu-
ris, quae cum conscriptione conjuncta sunt, recte me
abstinebo.

J. J.

83. Ἀλλὰ . . . δακτύλῳ] Iterum infra Διὰ. c. 4.

M. du S.

92. Ἀλλὰ εἰ τι] Ἀλλὰ ex consuetudine dedissem,
nisi priscae Edd. haberent, ἀλλὰ. Et si nondum sitis
exemplorum apostrophis in conjunctionibus & praepo-
sitionibus neglectae adduxi ad Apol. c. 11. ubi ὑπὸ λῶ-
ρας quaedam Edd. addit Diod. Sic. L. XIX. p. 197. Ed.
Baf. ubi ὑπὸ ὀφθαλμοῦ. pro παρ. Et non semel alibi.
Item Long. Pass. I. pr. ἀλλὰ ἐν ταύτῃ &c. Et IV. 112.
ἐπὶ ἱσχυρῇ hoc Dial. c. 15. καὶ Ἀθηναίῳ. Particula δὲ vera
mul-

τράντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρός δὲ, ὃς πάντων ἀπάσεται, ἢ πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες ἢ Ἀνδρομέδαν τραγωδῶσι.

Διττῷ δὲ ὄντι τῷ ἡ συμβελῆς ἔργον, τὰ μὲν γὰρ αἰρεῖται, τὰ δὲ Φεύγειν διδάσκει, Φέρε πρῶτα εἰπόμεν, ἅτινα Φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγραφοῦσι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτεόν· ἐκεῖνα, οἷς χράμενος οὐκ ἂν ἀμάρτοι ἢ ὀρθῶς, καὶ ἐπ' εὐθὺς ἀγένης, δεξιὴν τε οἷαν αὐτῷ δεκτέον, καὶ τάξιν ἢ τινὰ τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἐλάττω, καὶ ἂν σωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα πρὸς δραμεῖν ἀμεινον, καὶ ὅπως ἐρμηνεύσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἥδη εἰπόμεν, ὅποσαι τοῖς Φαύλως συγγραφοῦσι πρὸς ἀκολοθεῖν. ἂν μὲν ὅν κοινὰ πάντων λόγων ὅτιν ἀμαρτήματα, ἢ ἐν τε Φωνῇ, καὶ ἀρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρόν τε ἂν εἴη ἐκελθεῖν, καὶ ἢ παρῆσθαι ὑποθέσεως οὐκ ἰδίον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφη, ἀπάντων λόγων ὅτιν ἀμαρτήματα ἐν τε Φωνῇ, καὶ ἀρμονίᾳ.

Ἄ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὖροις ὅτιν ἄνθρωποι, οἷα καὶ μοὶ πολλὰς ἀκροαμάτων ἔδωκε, καὶ μάλιστα ἢ ἀπασι αὐτοῖς ἀνακτεάσης τὰ ὦτα. ἐκ ἀκαιοῦ δὲ μάλιστα καὶ ἀπομνημονεύσαι ἕνα, πα-

rem metiantur : medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere vero alia : age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oporteat : deinde quibus rebus usus non aberret a vera via, quaeque recto itinere ducat ; quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscujusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, & hujus argumenti minimè proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua & compositione.

7. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui saepius audiui, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, inter-

a Αἰρεῖται] Sic Fl. H. P. & Ald. Αἰρεῖται f. b' B.] Τα εὖ marg. A. W. sola. Non male. c' Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ] Τῷ ἄλλῳ ἀτεχνίᾳ Fell.

33. Τῆς παρούσης ἐκδόσεως] Praesentis instituti. G.

41. Καὶ ἀπομνημονεύσαι ἕνα] Αἰτιατικῇ ἐντὶ γυναικός. F.

46. Τοῖς ἐκείνοις ἀρχόντων ἐ τριήτων ἀγέτρους] Ἐτ-ἀγέτρους, ut infra c. 11. καὶ ἐνδιατριπτεῖς, & immo- rantes, & supra . . . καὶ ἂν σωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπ- τεῖς.

47. Διοτριπτεῖς] Ἐνδιατριπτεῖς.

Ibid. Ἐτ-ἀγέτρους] Marc. emendationem secutus sum; confirmatur auctoritate M. W. Sic usurpat c. 11.

Ἐτ-ἀγέτρους] Non modo c. 11. sic occurrit, ut Solanus monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6. ἐνδιατριπτεῖς etiam habuimus.

53. Δις ἀγέτρους] Dictum est supra ad Pr. λ. c. 7. M. du S.

55. Ὅπως] Bene monuerat in marg. Cl. Hemsterh. videndum Cl. Duker. ad Thucyd. p. 477. N. 53. Id est L. VII. 49. Ubi ad, verb. ὅπως in Thucyd. occurrens, ait: Th. Magist. hoc Ἑλληνιστὸν non Ἀττικὸν esse pronunciat. Est tamen rursus apud Thucyd. VIII. 90. Item in Isocr. ad Nicoclem, non longe a principio, & Luciano quom. hist. h. l.

59. Ἀναμνησθῆναι] Angl. ἀναμνησθῆναι.

Ἀναμνησθῆναι] Hic adleverat margini Solanus, in W. lituram esse, sed aliam manum repulsi, vulgatam; vc.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 9

terea etiam speciminis causa quaedam commemorare eorum, quae jam ita scripta sunt. Et primum quidem illud quantum sit eorum peccatum inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo determinata & separata sit ab encomio historia; sed magnum hisce murum esse interpositum; & ut musicorum voce utamur, octava duplici, id est eo quod maximum est intervallo illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodocumque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, & si per mendacia finem illum consequi detur, parum curaverit; historia vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam asperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poeticae artis & poematum aliud esse institutum, & sua quaedam praecepta; alia vero historiae. Illic enim immoderata libertas, & lex una, quidquid visum poetae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Musis obsessus sit, etiamsi alatos curru equos velit jungere, & si alios super aquas, aut

ραδείματ' ἐνκα, τῶν ἤδη ἔτα συγγραμμύων καὶ πρῶτον γε ἐκεῖνο, ἡλίκων ἀμαρτάνουσιν, ὁπισθοκλήσασιν. ἀμείψασθαι γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῇ ἱστορίᾳ τὰ γενημένα, τοῖς ἐπαινοῖς δεχόμενοι καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι τῆς μὲν οἰκείας, ἐς ἑαυτῶν ἐπαύροις, τῆς πολέμιας δὲ, πέρα τῆς μετρίως καθάρριπτοις ἀγνοήτες ὡς ἐστὶν αὐτῶν τὰ ἰσχυρὰ διάριται καὶ διατεταίχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τῷ καὶ ἐν μέσῳ ὅτι αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τῷτο, δις ἄλλ' ὅσον, ὅτι πρὸς ἄλληλα. εἰ γὰρ μὲν ἐγκωμιάζοντες, μόνον εἰς μέλει, ὅπως ἐπαινεῖσαι καὶ εὐφράναι τὸ ἐπαινέμενον καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχὴν τῷ τέλει, ὀλίγον δὲ φροντίσειν. ἡ δὲ οὐκ ἀντιφύσει ἐμπροσθὶν ἡ ἱστορία, ὅδ' ἀκαριαῖον ἀναρχοῖτο, καὶ μάλ' ὅλον, καὶ τὴν δεξιὰν ἱατρῶν παῖδες φασί, καὶ τραχὺς, καὶ δεξιὰς δὲ αὐτῶν καταποθεῖν.

Ἐτι ἀγνοῦν εἰκόσιν οἱ τοῖοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποθέσεις, καὶ κανόνες ἴδιοι ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἰς, τὸ δεῖν αὐτῶν ποιητῆ. ἐνθεῖ γὰρ κατόχῳ ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑπερτέρῳ ἄρμα ζεύξασθαι καὶ θύλη, καὶ ἐφ' ὕδα.

^d Εὐλαγέουσι] Marg. *Διῶ*. Et W. *Διατρέγουσι* Edd. ^e Καθάρριπτοις] Sic recte Edd. *Καθάρριπτοις* W. ^f Εἰ γὰρ] Nihil hic mutare M. Fl. S. & H. notat M. du S. Sed & sic J. P. & Ald. habent. ^g Et] Deest in W. at ibi punct. post ψδν. ^h Ακαριαῖον] Sic Edd. omnes *Ακαριαῖον* Angl. & P. ⁱ Ακρατὴς] Sic B2. J. P. Ald. S. Fl. &c. ^k Θύλη] *Θύλη* M.

verum ita dubie posuit, ut vix satis dignoscam, hucine pertineat, an ad praecedens *διατρίβουσι*. Sed *ἀκαριαῖον* probum esse, jam dictum ad *Hermot.* c. 62.

J. F. R.

60. *Ἀρτηρίαν*] V. *Plat.* *Συμπ. προβλ.* Z. d. ubi cum haec optime a medico essent explicata, inscite admodum deinceps a Grammatico, Anatomicis imperitissimo eadem subvertuntur. Adde & A. Gell. eundem errorem tuentem XVII. 11.

M. du S.

66. *Ἀκρατὴς*] Antea legebatur *ἀκρατὴς*. Prave. Sic ut edi curavimus toridem verbis *Plato* de Rep. VIII.

M. du S.

Ἀκρατὴς] Lubens obsecraret *Solano* *ἀκρατὴς* legent. Tom. II.

ti: sed quum nihil variationis addiderit, nisi quod B2. & S. quoque *ἀκρατὴς* habeant; ego Edd. studiose consului, easque quas notavi in variantt. omnes vulgatam servare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum qui aliter habeat. Cumque *Steph* etiam *ἀκρατὴς* γλῶσσαι passively, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Aristoph.* non quidem commonistrato loco, (qui est *Ran.* 862.) vulgatam intactam finemus, donec certiora invenerimus.

J. F. R.

68. *ἵππων ὑπερτέρῳ*] De poetica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, *La Cerda* ad Aen. VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eschenbach.* ad *Orphei Argon.* 137.

J. M. G.

B

18.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 11

ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, si quis separare quae historiae sunt, & quae poeticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis inducat, fabulam *puro* & encomium, & qui sunt in utroque excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum numero intum, & plane ilicis instar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet cerussamque faciei: quam, Hercules! videndum illum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non & laudandum sit non nunquam in historia: sed tempore opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabi-

σα; μέγα τοίνυν, μάλλον δὲ ὑπερμεγαλοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδή τις ἡ χαρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικὰς, ἀλλ' ἐπιστάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ ἑτέρας ἐχομύματα, καὶ μῦθον, καὶ τὸ ἐγκάμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολὰς ὥστε ἀν' εἰ τις ἀθλητὴν τῇ καρτερῶν τέκων, καὶ κομιδῇ πρὸς τὴν ἀλουργίᾳ περὶ ἀλλοῦ κόσμου τὸ ἐταιρικῶ, καὶ φύκιον ἐκτρέφει, καὶ ψιμυθίον τὸ προσάπτω. Ἡράκλεις, ὅς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσατο, αἰσχύνειας τὸν κόσμῳ ἐκείνῳ.

Καὶ ἐν τούτῳ φημι ὡς ἔχει καὶ ἐπαινέτεον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν χαρῶν τὸ προσήκοντι ἐπαινέτεον, καὶ μέτρον ἐπαχτεῖον τὸ ψαράγματι; τὸ μὴ ἐπαχθεῖς τοῖς ὑπερὸν ἀναγνωστομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ἐπειὶ καὶ οὐκ ἐστὶν τὰ τοιαῦτα, ὥστε μικρὸν ὅστις

d Χαρίζω] Χαρίζω male *f*. e *Ἐπιστάγοι*] Sic W. & *f*. Novem reliquae Edd. ne excepta quidem Fl. *ma* & *ἐπιστάγοι*. *f* *Ἐτάρας*] Sic Edd. omnes. *Ἐτάρας* Mf. Angl. P. & W. Sed recentior manus *ἐτάρας* fecit. *g* Κομύματα] *Σκομύματα* male W. Vulgatam exhibent Edd. Fl. *f*. Ald. P. H. *h* *Ἀλουργίᾳ*] Sic recte marg. *A1W*. *Ἀλουργίᾳ* Edd. *Ἀλουργίᾳ* ti Angl. & P. A. & W. *i* *Ψιμυθίον*] *Ψιμυθίον* M. S. & H. Ceterae consonam duplicant. In Aldina excidit *μ*. *k* *Τούτοις*] Decit in W. *l* *Τῶν* L. At vulgatam tueretur *f*. Fl. H. &c. *Τῶν* marg. *A1W*.

poris armatura intelligi vult, contra poetæ mentem; si quid ego in hisce perspicio. *M. du S.*
81. *Ἀέρας*] Rursus infra *Ορχ.* c. 43. *M. du S.*
91. *Ἐπιστάγοι*] Ubi vulgo legitur, *Μέγα τοίνυν, μάλλον δὲ ὑπερμεγαλοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδή τις χαρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικὰς, ἀλλ' ἐπιστάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ ἑτέρας ἐχομύματα*, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse *ἐπιστάγοι*. *Magnum*, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poeticae sunt propria, sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra c. 27. sustulit Cl. *Grævius* in verbis [*ὥστε ἀν' εἰ τις τὸ Διὸς, τὸ δὲ Ὀλυμπία, τὸ δὲ ὅλοι καλλὸς τοσούτων ἐπαινοῦν, καὶ μὴ βλάπτει, μηδ' ἱκανοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εὐδοκίμοις ἐγγράφει*] legens, id quod sane requiritur, *ἐπαινοῖ*. *f. f.*

Ἐπιστάγοι] Ex W. & Ed. *f*. est. Reliquae mendose *ἐπιστάγοι*; quod recte vidit Cl. *Jensius* emendandum. *M. du S.*
Ἐπιστάγοι] Optativum libens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens *περὶ ἀλλοῦ κόσμου* & *ἐταιρικῶ*. *f. f. R.*
92. *Ἐτάρας*] Angl. *ἱταίρας*. *f. B.*

Ἐτάρας] Manus ipsa Luciani quod autem praeferunt Angl. Mf. Gr. & P. *ἱταίρας*, corruptio mera. In M. etiam *ἱταίρας* fuerat, sed manus recentior mutavit. (De *Κομύματι*. V. *Hesych. Smid.*) Longol. *M. du S.*
96. *Ἀλουργίᾳ*] Angl. *ἀλουργίᾳ*. *f. B.*
Ἀλουργίᾳ] Ibidem ait Auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥστε ἀν' εἰ τις ἀθλητὴν τῇ καρτερῶν τέκων, καὶ κομιδῇ πρὸς τὴν ἀλουργίᾳ περὶ ἀλλοῦ κόσμου τὸ ἐταιρικῶ. Pro *ἀλουργίᾳ* in MS. Angl. *ἀλουργίᾳ* ti existare testatur *Bourdelerius*. Sed quum haec MSa lectio, sequentium ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima; Non secus ac si quis *Athletam* aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio. *f. f.*
Ἀλουργίᾳ] Recte quidem *Doctiss. Jens.* *ἀλουργίᾳ* praefert alteri lectioni *ἀλουργίᾳ* ti; verum non dubito quin jam magis sit probaturus illud *ἀλουργίᾳ*, quod ex collatione in marg. Aldinae *Wesselinganus* admittimus. *f. f. R.*
6. *Τὰ ἐταῖρα*] Probo lectionem marginis: *Aldinae Wesselinganus*, qualem ob oculos etiam videtur habuisse *Micyllus* interpres, qui verterat, quasi *posteris*, non praesentibus scribantur. *f. f. R.*

ὑστερον ὀφειδύμενον. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς
διαίρειν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ
χρήσιμον, καὶ ἀφ' αὐτοῦ εἰσποιῶσι καὶ τὸ
ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραϊ-
νον τὴν ἐντυγχάνουσαν, ὅπως ὅσον τὰ ληθεῖς
ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, καθόλου τῇ
διαίρεσι χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ
τέλει, τὸ χρήσιμον; ὅθεν ἐκ τῆ ἀληθείας
μόνον συνάγει τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν
εἰ καὶ αὐτὸ ὠφελεσθῆσιν, ὥσθεν καὶ
κάλλει ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, ὅθεν καλῶς
ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικοστράτου τὴν ἱστο-

mus. Quotquot vero putant bene se histo-
riam in duo tribuere, suavitatem atque uti-
litem, ob eamque rem etiam encomium in
eam inferunt, ut jucundum quiddam, &
lectores exhilarans, vides quantum aberrant a
vero: primo quidem divisione quod utro-
que fallaci; unum enim opus historiae &
finis, utilitas, quae ex vero solo colligitur.
Jucunditas vero, melius quidem est, si &
ipsa consequatur, ut athletam pulchritu-
do: sin minus, nihil prohibet, quo mi-
nus ab Hercule numeretur Nicostratus Isi-
dori,

a Καὶ ἀφ' αὐτοῦ. i.] Καθόλου τῇ διαίρεσι χρώμενοι hic legit G. Mf. b Τοῖς ἐντυγχάνουσιν. c Τούτοις ἐντυγχάνουσιν G.
Τούτοις B2. Vulgatum servant M. & Edd. ceterae. c Καθόλου. d ὡς ἔφαται ante hoc verbum inserit idem Cod.
G. e αὐτῇ. Nihil mutat M. nec Edd. fors. αὐτῇ M. du S.

19. Νικοστράτου] Ἐκεῖνος Νικοστράτος ἔστι ἀλλοτρίος τῷ
πατρὶ ἱστιάου καί ποτε γυναικὸς αὐτοῦ, ἄλλως δὲ τὸ πρῶτον

πομπὸς καὶ τῇ Μελίσσιον Ἀλκαῖον τὸ καλὸν μὲν ἀνάγκη δὲ
ἔχειν ἱστιάου. M.

8. Ὅσον . . .] In Mf. hic locus sic legitur. ὅσον δὲ
οἴονται καλῶς διαίρειν, εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν
καὶ χρήσιμον, καθόλου τῇ διαίρεσι χρώμενοι, καὶ ἀφ' αὐτοῦ
εἰσποιῶσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραϊ-
νον, τούτοις ἐντυγχάνουσιν ὅπως ὅσον τὰ ληθεῖς ἡμαρτήκασι,
πρῶτον μὲν, ὡς ἔφαται, καθόλου τῇ διαίρεσι χρώμενοι. ἐν
γὰρ ἔργον. quod nec praetereundum, nec rejiciendum
existimo.

J. G. G.

17. Αὐτῇ] Forſan αὐτῇ. Sed nihil muto. proba enim
etiam vulgata.

M. du S.

18. Κάλλει ἀθλῇ] Quintil. VIII, 3, 10. Pulcher ad-
spectu athleta cui lacertos exercitatio expressit, idem
certamini paratior. Totum illum locum communem
de pulchritudine utilitatem consequente qui tractarint,
laudamus ad ejusdem Quintil. VIII. pr. 19.

J. M. G.

Ibid. Ὅθεν καλῶς ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικοστράτου τὴν
ἱστορίαν. Hic locus prima facie videtur
sanus & integer, at postquam exactius praecedentia &
sequentia examinavi, mihi videtur deesse una litera-
la, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est:
si pulchritudo & vires concurrant in athleta, non eris
sprendendum tale consortium, sed deformitas in athleta,
modo robur invictum & experientia adsint, non impe-
dies, quominus praemia reportet, & insignis existime-
tur athleta. Igitur in toto eo sermonis tractu, nul-
lus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρα-
κλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocina-
tioni, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspici-
or, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse ὅθεν
καλῶς ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non in-
teligentes & putantes debere intelligi Nicostratum e
proleptia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod
est trinepotis filium, & videntes id impossibile esse

ex ratione temporis, litteram numeralem i suffule-
runt. At ὅθεν ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelli-
gendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed
de ordine eorum, qui luctu & pancratii palmam si-
mul eadem reportaverant die, quorum primus nu-
meratur Hercules, secundus Caprus Elejus, de quo
jam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170. diximus,
tertius Aristomenes Rhodius, quartus Protophanes Ma-
gnesius, quintus Straton Alexandrinus, sextus Maron
Alexandrinus, septimus Aristos Stratonicensis, octa-
vus Nicostratus Cilix Egeates, de quo hic loquitur
Lucianus, qui luctum & pancratium vicit Olympiade
204. quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex
hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum
catalogus a Josepho Scaligero publicatus, ubi Stratis
vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte lite-
ris fugientibus legebatur πανκράτιον & πάλαι νικῶντας,
unde divinavit exscriptor νίκαν ἐράτις. Cum er-
go Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp.
204. a Troja vero capta ad primam Olympiadem nu-
merentur anni quadringenti octo circiter, Hercules
vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad
minus, manifestum est Nicostratum illum non posse
numerari octavum ab Hercule secundum generatio-
nem, nam numerando triginta annos in unaquaque
generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent
quadraginta generationes. Itaque vero verius est de-
bere legi, ὅθεν ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stir-
pe, sed de victoris Olympiacis luctu, & Pancratii.

J. P. a G.

Ὅθεν καλ. ἀφ' Ἡρ.] Si cui non satisfaciat Palmeria-
na conjectura, (mihi quidem satis tanto minus facit
quod video Verac Hist. lib. 2. c. 22. similiter dixisse

no-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 13

doti, generosus vir & utroque colluctato-
rum suorum fortior, licet adspectu esset
foedissimus; Alcaeus autem Milesius, pul-
cher ille, cum ipso certaret, amasius idem,
ut ajunt, Nicostrati. Historia igitur, si
quidem jucunditatem corollarii cujusdam
instar adjiciat *milisati*, multos amatores al-
liciat. Verum quamdiu vel solam illam
suam perfectionem habuerit, declarationem
veritatis dico, pulchritudinem parum cu-
rabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, ne-
que jucundum in historia esse, quod sit

οδοῦ, γὰρ ἄντα, ἢ ἄταγωνιστὸν
ἐκατέρωθεν ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὴ ἀρχι-
στῇ ὀφθῆναι εἰς τὸ ὄν. Ἀλκαῖος δὲ ὁ
καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀταγωνίζοιτο αὐτῷ,
ἢ ἐράμην, ὥς φασι, τῷ Νικοστράτῳ ὄν.
ἢ τοῖνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὰ τερατῶν
παρεμπορεύσαιο, πολλὰς ἀντὶς ἐρα-
στὰς ὀπισπάζσαιο. ἄχρι δ' ἀντὶς μόνον ἔχῃ
τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὸ ἀληθείας δὴ-
λασιν, ὀλίγων τῷ κάλλει φροντίζει.

Ἔτι καὶ κείνῳ ἐπιπῶν ἄξιον, ὅτι ἐν τῷ τε-
ρατῶν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθεύει, καὶ τὸ ἔ-
παί-

[Ἐπαίει] Γυναικὶ W. sed additum v. f. Ἐρωτός] Sic marg. A. B. C. P. Ἐργάτας Edd. & M.

nostrum, Kēp. ὁ ἄφ' Ἡρακλῆος) ille cogitet, an non
huc referendus sit ille Nicostratus, de quo Diod. Sic.
XVI. 44. p. 533. Steph. H. ὁ ἄφ' ἑστῶ ἄγαθὸς καὶ
πράξις ὁ Ἡρακλεῖος, μνημονεύει ἔχει τῇ φρονήσει μα-
κρῇ. Τῇ δ' τὴν σφαιρῶν ἰσχυρῶς ἀφ' ἑστῶ ἰσχυρῶς τὸ Ἡρα-
κλῆος κατὰ τὰς στρατίας, καὶ λατῶν ἰσχυρῶς, καὶ βίαιον ὡς
τοῦ μύθου.

19. Ἀφ' Ἡρακλῆος] Docta est sane & acuta Pal-
merii conjectura; sed nihil tamen mutandum. Ne-
que enim ad rem quicquam facit, quotus ordine Ni-
costratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicostrato v.
Plus. 494. f. 949. C. (Alius is est ab eo, cujus me-
minit Xenophon Ed. St. p. 276. 29.) Nostrum Is. β.
c. 12. & Quinil. II. 8. circa finem, ex quo & acta-
tem ejus discas [Cilix erat. Ol. CCIV. vicit Afr. ἀνοργ-
& Paus. Eliac. I.] Loyd.

22. Ἀλκαῖος] De hoc tacent.

25. Καὶ τοῦτον ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερατῶν παρεμ-
πορεύσαιο, πολλὰς ἀντὶς ἐργάτας ἐπισπάζσαιο] Inter-
pres Salmuricensis: Proinde historia si jucundum audien-
tium vice haberes, multos, a quibus scriberetur, allice-
res. Incepta ratio. Non plures invitarentur ad scri-
bendas historias, de historicorum enim multitudo
conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae,
quae posthabito vero soli studebant jucundo, ludibrio
& taedio gravibus viris erant, & a nemine legeban-
tur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tem-
pestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scri-
ptores. Verum hujus loci scripturam nobis servavit
codex Anglicanus, apud Bourdelotium, & excerpta
nostra, in quibus ἱστορίας legitur, quod pro ἐργάτας
reponendum. Et sic legisse videtur Misyllus, ut ex ver-
sione patet: Quare historia siquidem obiter & velut
audientium jucunditatem additam habeat, complures a-
maseros ad se alliciet. Paucis verbis interpositis, ma-
le scribitur & intelligitur hic locus: ἵτοι καὶ αὐτῶν
ἔστιν, ὅτι ἐν τῷ τερατῶν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθεύει, καὶ τὸ ἔ-
παίει μάλιστα πρόσθεν, παρ' ἐκείνῳ τοῦ ἀκούοντος

ἢ, μὴ τὸ συμφέρειν ὁ τὸ πάλιν διῆμι ἐπὶ τοῦ αἰ-
ματισμοῦ, καὶ τὴν Δία συκοφαντικῶς προσέτι γὰ ἀκραστα-
μῶν. Vertunt: Hoc quoque dici meretur, rem val-
de fabulosam, quodque in laudem maxime inclinat,
utrinque audientibus non esse jucundam, dum non de
faeco hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed
de iis, qui judicantibus, ac per Jovem, sycophantarum
more auscultant. Ita ponitur quidem nonnunquam
pro nisi, sed in hac notione non memini infinitivum
sequi. παρ' ἐκείνῳ ἀκούοντες, interpretantur, utrinque
audientes, quod quid sit non intelligo. Mss. recte:
παρ' ἐκείνῳ ἀκούοντες, ὃ μὴ τὸ συμφέρειν ὁ τὸ πάλιν
διῆμι ἐπὶ τοῦ αἰματισμοῦ in utroque, vel in utroque eorum, (fabulis
sc. nimis, & operosis laudibus) audientibus, non esse
jucundum, si non faecem plebis & vulgus cogites, sed
eos, τὸ ἔπαίει μάλιστα πρόσθεν, sunt laudes nimiae,
quae offendunt audientis animum. sic προσάντη λέγεται
apud Diod. Sic. ea dicere quae ingrata sunt, & indi-
gnationem movent.

26. Ἐργάτας] Angl. ἱστορίας.
[Ἐργάτας] Recepimus in textum, P. etiam consen-
tiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Exstat tamen
in M.

30. Ὅτι ἐπὶ — ἢ] Ὅτι ἐπὶ τερατῶν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ
μυθεύει, καὶ τὸ ἔπαίει μάλιστα πρόσθεν, παρ' ἐκείνῳ
τοῦ ἀκούοντος ἢ. Indignis modis confundunt vio-
lantque hanc periodum & omnem ejus intelligendae
viam, inque ea sententiam Luciani interpretes Lati-
ni, quorum Benedictus ita, rem valde fabulosam,
quodque in laudem maxime inclinat, utrinque au-
dientibus non esse jucundum. Quod quum per se ἀτι-
μῶς sit chimericum, imo falsum (& cur in interpre-
tatione omittit ὡς αὐτῇ?) tum si roges, cur Lucianus
dicat ἢ, non ἵτοι, profecto nullam possit dare cau-
sam. Tantundem respondebit, si roges, quid sit
utrinque audire? Deinde pergit, dum non de faeco ho-
minum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis
&c. Quid quæso intelligemus de illis, utrum lau-
datis

ἐπαίνων μάλιστα^a προσάγει παρ' ἐκάτε-
ροι τοῖς^b ἀκούουσιν ἢ μὴ τ' συμφέρειν ἢ τ'
πολὺν δῆμον^c ὀφεινόμενος, ἀλλὰ τὴν δι-
καιοσύνην, ἢ, ἢν Δία, συμφοραῖν καὶ πρὸς-
ἑστὶ γὰρ^d ἀκροασομένων, ὅς οὐκ ἂν τι
λάβοι^e παραδραμόν, ὅθεν τὴν μὲν τῷ Ἀρ-
γῷ ὄντας, ἢ παρὰ τὴν ἀνάγκην τῶν σώματι^f,
ἀργυρομαθικῶς δὲ τῇ^g λεγομένην ἑκάστα
ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παραδοκώματα,^h
εὐδὴς ἀπορίππων, ὡς δὲ τὰ δοκι-
μα, ἢ ἐννομα, καὶ ἀκριβῆ τ' τύπον πρὸς
ὅς ἀποδεδειγμένα χρὴⁱ ἢ συγγραφῆναι, τ' ἢ
ἄλλων ὀλίγων^j φροντίζειν, καὶ διαρραγα-
σιν ἐπαίνωντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἢ-
δύνης πέρα τῷ μετρίῳ τ' ἱστορεῖν μύθους, ἢ
ἐπαίνοις, ἢ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχις^k ἂν

plane fabulosum; & laudare rem maxime
adversam in utramque partem esse audienti-
bus, si non faecem populi, & plebem co-
5 gites, sed hos, qui judicium more, quin
calumniatorum insuper, audituri sunt; quos
nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex
omni parte corporis; tum trapezitica ratio-
ne singula quae dicuntur explorantes, ut
adulterina abjiciant protinus, proba autem,
& legitima, & accurate expressa, recipiant:
ad quos videlicet inter scribendum oportet
respicere, parum autem curare alios, si vel
rumpantur laudando. Sin his neglectis,
condias ultra modum historiam fabulis &
laudibus, & lenocinio reliquo, facillime
eam

^a Πρὸς αὐτοὺς. Sic M. cum Edd. omnibus. An πρὸς αὐτοὺς? Ἐπὶ αὐτοῖς. Pall. ^b Ἀκούουσιν ἢ. Sic F. & P. G.
'Ακούουσιν ἢ. Edd. & M. ^c Ἐπινοήσας. Ἐπινοήσας. Mf. Gr. Ἐπινοήσας. Edd. & M. Ἐπινοήσας. marg. A. B. C. d. Ἀ-
κροασομένων. Sic Edd. omnes. Ἀκροασομένων. W. ^e Παραδραμόν. Παραδραμόν. W. ^f Κῶν. Absc. a W.
g Φροντίζειν. Sic W. & Edd. omnes, excepta S. & A. quae male φροντίζειν.

datis an laudantibus? Ad has tamen absurditates præ-
iit Micillus, cujus hæc sunt; quod neque jucundum
adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad lau-
dem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet,
dum non de facie hominum ac multa promiscuaque plebe,
hoc intelligamus &c. illaudabili versione. Interpretor:
non esse in historia jucundum id quod est oppido fabula-
sum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus
accidunt in utrumque (i. ut non sint semper jucun-
dæ, sed queant esse jucundæ, queant esse contrariæ
& ingratae ob varias causas ac vel dextre vel sinistre
accipi, ut maxime proprietatem phraeos attinga-
mus, quæ occurrit Ver. Hist. I. c. 40. οἱ μὲν παρ' ἐκά-
τερα τ' ἑσθὺ καθήκοντες.) Non intellige faciem confusam
& promiscuam plebem, sed &c. quibus verbis descri-
bit, quos ἀκούουσιν innuat: quali dicat, non si eo us-
que ascendunt istæ laudationes, ut etiam infimi vi-
deant te in laudando excedere modum, sed si tantum
sic agas, ut acutissimi id percipiant, vel ut ipse ex-
ponit supra c. XI. ὅταν κατὰ τὴν αἰσθησὶν ἀπὸ δῶκεν ἑστὶν
κιάζουσι τῇ θωπείᾳ, ἀλλ' ἀδρόα πάντα ἑστὶν ἀπὸ θωπείας
γυμνὰ διακρίνει. F. G.

32. Πρὸς αὐτοὺς. Videtur nihil opus esse huic loco,
nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Al-
dina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam po-
nitur inter προσάγει & παρ' ἐκάτερον. Nimirum hoc
παρ' ἐκάτερον, in quo tanto opere laboratur ad προσά-
γει refertur commodissime. Utrunque praeceptum est
& audientibus adversum atque molestum, non minus
quam asperum & praeceptum iter viatoribus, lauda-

re alios; difficile ergo scribenti, & in utramque par-
tem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel
parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic pro-
prie Caesar B. Civ. I. 45. Praeruptus locus erat, supra
qua ex parte directus.

Ibid. Παρ' ἐκάτερον. Hic locus est mutilus; Longal. Da
utraq; auditorum parte intelligi, laudatis scilicet &
laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex
Graeco, ni fallor, Terentius, in utramque partem, in
prol. Heautont. sub finem, & III. 1. 34. M. du S.
Παρ' ἐκάτερον. Conf. infra I. 1. c. 40. Et Ovid.
M. du S.

33. Τοῖς ἀκούουσιν ἢ ἐπινοήσας. Vulgatam mutavi
in ἢ in ἢ migrando, & distinctionem quæ post ἢ erat,
ante illud collocando, praeceperunt G. L. & F. quod
enim vulgo legebatur οὐδὲ τερπνὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἢ,
μὴ τὸ συμφέρειν, &c. verioribusque: nequa jucundum
audientibus erat, dum non de facie hominum intelligam-
mus, id ex Graeco sic vix elicias; jam vero ἢ μὴ
conjunctionem apertius nisi significabit, & verbum erat,
satis intelligitur per ellipsin; sed pro ἐπινοήσας jam
quoque recepi ἐπινοήσας. durior hic enim est infiniti-
vus. Immo cum & margo. A. W. id habeat, & Cl.
Gesnerus quoque sic legendum existimet, tanto magis
ad id recipiendum permoveor.

Ibid. ἢ μὴ — ἐπινοήσας. ἢ μὴ — ἐπινοήσας. F. G.
ἢ μὴ . . .] Sic omnino legendum cum Mf. G. P.
L. & Ed. F. Nisi cum G. mf. legas mox ἐπινοήσας pro
ἐπινοήσας. Reliquae Edd. ἢ &c. cum praecedentibus
conjungunt.

M. du S.
36. Ἀκού-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 15

enim similem reddidit Herculi in Lydia : verisimile enim est alicubi eum te vidisse pictum, ut ferveit Omphale, habitu indutum plane alieno : illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quasi Hercules sit ; ipsum vero in crocoto, & purpura, carpentem lanas, & sandalio Omphales percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod recedit a corpore vestis, nec satis applicatur, & quidquid in deo virile est, indecore effeminatur.

II. Ac vulgus quidem, haec ipsa fortasse in te laudaverit : at illi pauci, quos tu contempsis, suavitex sane & ad satietatem riddebunt, videntes rem absurdam, in-

ομοίαν αὐτῷ ἐξεργάσασθαι τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἐσκαρκεῖν γὰρ, ὡς αὖ εἰκὸς γυναικῶν, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, σάκκῳ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην μὲν, τὴν λέοντα αὐτῇ δεδεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλῆα δῆθεν ἴσαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἑρμ. ἑσκαρκεῖν, καὶ παύσμενον ὑπὸ τῇ Ὀμφάλῃ τῷ σάκκῳ καὶ τὸ δέμας αἰχρίσθαι, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὼς τῷ σώματι, καὶ μὴ προσκείμενα, καὶ τῷ θεῷ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχηρόν καὶ ἀβελήνιστον.

Καὶ οἱ μὲν πολλοί, ὥς καὶ περὶ τὰς ἐπαινεσθῶν, οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκείνους, ὡς οὐ καταφρονεῖς, μάλα ἰδὲν, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμο-

τον,

h. Hoc est] Sic pro W. i. Sandalio] Sandalio W. h. Sca] Sca M. P. & mag. Alii] Sca servant Edd. & Ex. i. Asymphylos] Sic dedit ex Codd. L. P. W. & quae asymphylos. Et praeter f. quae asymphylos.

36. Ἀκουσθῶν] W. In reliquis ἀκουσθῶν. M. du S. ἀκουσθῶν] Easi vulgata ferri potest, ut significet eos qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos qui hanc historiam audituri, vel lecturi sunt. f. F. R.

42. Τὸ τῶν] Κατὰ τὸ τῶν. F. G. Κατὰ quippe non inferendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. f. F. R.

44. Φρονεῖν] Tales ait Auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent & ἀκριβομένους expendant : ad hos, inquit, ἀποδιδόναι καὶ συγγραφήν. f. M. ἄλλων ἀδύνατον φρονεῖν. Sic namque ex vetustis editionibus corrigendum ; posteriores pessime φρονεῖν. f. f.

49. Τὸν ποῦ] Ita ποῦ sine accentu exaratum est in Edd. praeis f. Fl. Ald. & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus encliticis sese subsequenter, unus accentus in alteram transiret ; alioqui scribendum fuisset ποῦ τε quod significatio quam ποῦ hic habet, vix patitur. f. F. R.

Id. Γυναικῶν] Momenit hujus Terentius Eun. V. 8. Plautus etiam in Trin. initio ipso, & Pers. 5. Vide etiam Plut. 1406. 2. quo in loco γυναικῶν legendum. M. du S.

54. Ἐν κροκωτῷ] Plinarch. quoque scribit Herculem κροκωτῶν pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell. A. P.

Ἐν κροκωτῷ] Quem cultum tamen deinceps ut & Herculis titulum assumpsit Commodus. Hieronym. I.

14. 16. ἀποδιδόναι] τὸ τῷ Ῥωμαίῳ & βασιλεῖ ἡμῶν, ἡμεῖς ὑπερβόλῃ & ῥητορῇ καὶ γὰρ φησὶ ἀποδιδόναι τὸ ἀλουργεῖν & χρυσοποιεῖν ἰδιώτας, ὡς ἴσως καὶ ἀγαθὸν αὐτὸν καὶ ὑπὲρ τῶν ἡμῶν ἀλλοτρίων πολυτέλειαν & ἔργον ἴσως μισοῦμεν. V. & Aristoph. Batr. p. 94. 2. M. du S. Ἐν κροκωτῷ] Conf. Aristoph. Ran. 46. & ad eum not. 1148. Ea. Symh. qui & hunc Luciani locum addfert & muliebrem hoc vestimenti genus exponit ex Athen. V. 198. περικλυτὸν ἀντικείμενον quod supra purpuream tunicam induitur. f. F. R.

56. Sandalio] Sic pro sandalio constanter legitur in Edd. vet. quas excussi, & recte ; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra Deor. Dial. XII. m. ubi plane idem ait : παύσμενον ὑπὸ τῇ Ὀμφάλῃ τῷ σάκκῳ. Et Dial. XI. m. πολλὰς αὐτῷ ἐπέταυ — τῷ σάκκῳ, & sic alibi non semel, quare hoc praetuli, quia nostro usitatus est. Addiderat Cl. La Orose, vid. Terent. sine dubio respiciens illa in Euph. V. 8. 4. Utinam tibi commisitigari videam sandalio caput. Ad quae interpret. plura de sandaliis. f. F. R.

63. Ἀσύμφυλον] Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσχηρόν. f. B.

Ἀσύμφυλον] Variant hic libri : sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentiant omnes, exceptis duobus, in Ter. c. 16. Ἀσύμφυλον vero quod & apud Suidam perperam legitur ἀσύμφυλον, aliud est. V. Iliad. I. 643. quod iam doctissimo Suidae editori observatum est. Adde Plut. 1672. 1. M. du S.

Ἀσύμφυλον] Cum non soleant vocem faciliem & obviā in ignotierem mutare librarii : ἀσύμφυλον autem si

των, καὶ δυσκόλλητον τῷ πράγματι. ἐκάστῳ γὰρ δὴ ἰδίον τι, καλὸν ὄντι. εἰ δὲ τὸτο ἐναλλάξαι, ἀκαλλὲς τὸ αὐτὸ πρῶτον ἢ χρῆσι γίνεσθαι. εἰ δὲ λέγουσιν οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν ἴσως τερπνοί, τῷ ἐπαινεμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς ἢ μάλιστα ἢ ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχουσιν οἷς αὐτοὶ οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, ἢ εὐνοίαν ἢ πρῶτον ἐπαινεμένων θηράμενοι, ἢ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τῷ πᾶσι προφατῇ ἢ κολακείᾳ ἐξεργάσασθαι. εἰ δὲ γὰρ χεῖρ τέχνη αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, εἰ δ' ὀπισκιάζουσι ἢ θωπείαν ἄλλ' ἐμπεσόντες, ἀβρόα πάντα ἢ ἀπίθατα, ἢ γυμνά διεξίσουσιν.

Ὡς δὲ ἐντυχάνουσιν ἢ μάλιστα ἐφίεντο οἱ γὰρ ἐπαινεμένοι πρὸς αὐτοὺς, μῦθοι μᾶλλον, καὶ σποτέρησι ὡς κολακείαις, εὐδοχοῦντες, ἢ μάλιστα ἢ ἀνδράδεις τὰς γνώμας ὄντι. ὅσοι δ' Ἀριστοτέλης μονομαχίαν γράψαντο Ἀλεξάνδρου, καὶ Πόρου, καὶ

congruam & combinari nesciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum vero si vices permutes, deforme idem, quia extra usum suum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis si immodicos excessus habeant, quales vulgus scriptionum facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifestam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed factis impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda persequuntur.

12. Adeo ut neque assequantur id quod maxime concupiscunt. Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores averfantur, bene illi quidem, maxime si virili & magno sint animo. Quemadmodum, cum solitariam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristot-

a. Ἐξεργάσασθαι] Ἐξεργάσασθαι W. b. Ἀριστοτέλους] Ἀριστοτέλους μ. γράψας. Angl. M. & marg. Fl. Prius vero servant Edd. & P.

sit Homer. II. I. 643. & Ω. 767. hoc servandum ducō, & interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur.

81. Ἀριστοτέλους] Verum est Librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Cl. Gessnero Homericum ἀσέφην retinenti; si significatum ejus huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire quid Codd. nostri haberent, ego consensum eorum in voce obviam, & hic bene congrua, praefendum duxi, eoque magis, quia duae Edd. principes Fl. & J. ne quidem vulgatae adfuerint, sed ad alteram codicum quoque ducunt.

82. Ἀριστοτέλους] Γράψαντο. Angl. Ἀριστοτέλους γράψας.

83. Ἀριστοτέλους] Adi Voss. de Hist. Gr. Laudat hunc Plut. in Alex. & 584. 1. unde liquet extitisse illius novam & ab hac diversam historiam. Strabo etiam XV. p. m. 494. A. Vid. & 608. 1. ejusdem P.

84. Ἀριστοτέλους] Facessat lectio Codicum, nominativum exprimentium; etsi enim nominativi absoluti exempla non desint, tamen quia iidem libri ἀναγιγνώσκοντες non mutant, hinc nec γράψαντο nec Ἀριστοτέλους mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Aristoteles auctor ei suum opus praelegebat,

quod olim moris fuisse, non est opus exemplis probari; quum Alexander postea demum librum attulisset, & in caput auctoris projecisset dicatur. Exemplum autem istius nominativi quasi absoluti dabimus alibi.

90. Ἐπὶ κεφαλῇ] Mirum videri possit usurpari hanc phrasin de libro, cum proprie de animalibus dicatur pronō capite deturbatis, ut usurpatur in Gallo c. 23. ἐπὶ κεφαλῇ ἐς πύλον ἰμπεριόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de ara usurpatum Z. τ. c. 44.

93. Ἐν ἀκοντί] Καὶ οἱ δὲ ὄντες Ἀριστοτέλους, ταῦτα ὑπερὶ τοῦ μονομαχοῦντος, καὶ ἐλεφαντῶν ἐν ἀκοντί φανερὰ. Scio ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo Lucianum scripsisse, καὶ ἐλεφαντῶν ἐν ἀκοντί φανερὰ. una sagitta elephantes interfecerunt. Quod & Mf. praefert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inscripseram, exciperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me conjectissem.

94. Ἐν ἀκοντί] Insolens admodum haec phrasin, nec Luciani manum hic agnosco, neque in his in Dial. Præf. & Plut. seu N. Δ. 23. καθιέρωτον ἐν τῇ μάχῃ. In L. uti & in G. ἐν, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur, M. Vulgatum ἐν retinet. Elephan-

stobulus , & illum maxime libri sui locum ei praelegeret : putabat enim maximam se Rege gratiam initurum , quod mentiendo fortia quaedam facta illi adstrueret , & opera fingeret vero majora : arreptum ille librum , commodum autem in Hydaspes fluvio navigabant , praecipitem in aquam abiecit , addens , *se quoque oportebat , Aristobule , ita tractari , qui istam pro me pugnam susceperis , & jaculo elephantos interficias*. Et debebat ita indignari Alexander , qui neque architecti conatum ferret , polliciti , se Aethonem statuum ipsius facturum , & in Regis simulacrum transformaturum esse montem . Sed adulatorem statim hominem intelligens , non amplius illo , neque ad alia similiter *ut antea* usus est .

13. Ubi igitur in hisce jucunditas , nisi si quis plane sit stupidus , ut se in talibus laudari gaudeat , quorum e vestigio osten-

αναγνόντων αὐτῷ τὸ τοῦτο μάλιστα τὸ χαριεῖον τῆς γραφῆς (ᾧ τοῦ χαριεῖος τὰ μέγιστα τῶ βασιλεῖ , ὅτι ψευδομένην δεινείας τινὰς αὐτῷ , καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζονα τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκείνῳ τὸ βιβλίον , (πλέοντες δ' ἐτύγγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῶ Ὑδάσπεϊ) ἔρριψεν ὅτι κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ , ἐκπιπὼν , καὶ σὲ δὲ ἔτιως ἐχρήν , ὡς Ἀριστοβουλε , τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμὲ μονομαχῶντα , καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοιτίῳ φονεύοντα . καὶ ἐμελλέ γε ἔτιως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος , ὅς γε ἐδὲ πῶς τῷ δεξιτέκτονι τόλμῃ ἠνέχετο , ὑποχωροῦντι τῷ Ἀθω εἰκόνα ποιήσιν αὐτῷ , καὶ μετακοσμήσιν τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητα τῇ βασιλείᾳ· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ὅπτιγες τῷ ἄνθρωπον , οὐκ ἔτι ἐδὲ ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρήτο .

Πῶς τοῖνυν τὸ τερπικὸν ἐν τέταρτος , ἐκτὸς εἰ μή τις κομιδῇ ἀνοήτως εἴη , ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐκαιρέμεν ; ὡς ὅτι ποταμὸς οἱ εἰλεγ-

α' Αναγνόντων] Sic Edd. & M. d' Enéides] Deest in W. e' E.] E.] G. L. recte. Prius autem Edd. & M. f' O; γα] Sic etiam M. Sed a recentiore manu.

4. Παρὰ πύλιν] Ἐγγύς , πλησίον . G.

phantos autem , quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio , conto transfixos Romae legimus a Commodo aliique . V. *Æl. Lamprid.* c. 12. & not. *Cassiod.* *virorum ad conficiendas feras tantorum fuit , ut Elephantos conto transfigerent*. M. du S.

[E]o ἀκοιτίῳ φονεύοντα] Et si praepositio abundans pro ablativo instrumenti recte adesse potest , ut pluribus probavi ad *Herodot.* c. 5. & ante me Cl. *Hemstb.* ad *Dial. mort.* XXIII. f. ubi καθ' ἑαυτὸν ὁ τῷ μάδῳ , quae verba *Solanus* immerito suspecta habet , tamen hic aliquantum languet historia ; itaque in ἀκοιτίῳ unice verum esse statuo , & recepissim profecto , si numerum elephantorum , qui excidisse videtur , addere ex aliquo Codice vel Editione possem . Sensus enim postulat , ut uno jaculo plures elephantes (simul) trajecisset dicatur Alexander , ac tum adlatio nimia , quam *Lucianus* redarguere vult , sese prodit , quae jam in vulgata lectione nulla est ; tum vero iusta Alexandri patet ira , quum ἀδύνατος adeo , sive manifesto fallā ipsi tribuuntur . Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere videatur , & vel sic longe melior sensus sit , quam vulgatae , tamen hiat aliquantum oratio , nisi duos vel tres addideris . Miror *Solanus* haec in mentem non venisse , qui tam studiosae haec verba videtur excussisse .

Tom. II.

Quum sensus τῷ in tam facile pateat . Fateor enim nihil novi esse singulos elephantos conto transfixos , sed parvo jaculo , quod diminutivum ἀκοιτίον notat , unoque ictu duos transfixos , hoc erat miraculum . Eπὶ κεφαλῇ autem si non de capite libri , an igitur de capite auctoris intelligendum , quod Alexander petens librum simul in aquam projecit? potest enim in intelligi *versus* , ad ; ita ut liber directus *versus* auctoris caput , et si non tetigerit , in mare sit projectus . At sequens εἰ δὲ , id non permittit . J. F. R.

95. Ἀρχιτέκτον] Dinocratis scilicet , cuius historia scitu digna . Is cum Alexandro innotescere cuperet , nec facilem ad eum aditum reperiret , ad hanc tandem artem confugit . Unctus & corona populea redimitus , pellem etiam leoninam , caetera nudus , induit : eoque ornatu locum petit qua Alexandro iter futurum sciebat . Eo viso rident comites , Alexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur , & mox suscipit . Hinc tanta viri fortuna , quam ut aulicac artes aedificaverant , ita adlatio nimia deinde subvertit . Vid. *Vitruvium* in praef. At *Plutarcho* *Strabonem* auctor , non *Dinocrates* 597. 2. Sed *Dinocrates* etiam nomine occurrit apud *Plin.* & *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo , ad Chlamydis formam descri-

C

ptam

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 19

adspēgat, quae cum veritate jucunda sunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex historicis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per ego vos Gratias obsecro, nemo his quae dicentur fidem denegat: vera enim esse jurare etiam possim, si urbanum esset jusjurandum scripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium fecerat, precatus Deas, ut manum scriptioni secum admoveant. Vides quam concinnum principium, & conveniens historia, quae-

τὰ ἄλλα, ἀ σὺν ἀληθείᾳ τερπνὰ ὅτι ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τῷ λόγῳ ὦν ἀμύλησαιτες οἱ πολλοὶ, τὰ μὲν προσήκοια ἐπισηκνῶσιν.

Ἐγὼ δ' εἰ καὶ διηγήσομαι ὅπῃσα μέμνημαι ἐκ ἀρχῆς ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέντων, καὶ, τῇ Δίᾳ, ἐν Ἀχαΐᾳ πρῶτην ἀκρόσας τ' αὐτὸν τῶτον πόλεμον διηγούμενον καὶ πρὸς Χαρίταν, μηδεὶς ἀπίστησεν τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ὅτι καὶ ἐπωμοσάμην, εἰς ἀστυόν ἢ ὄρκοι ἐντιθέναι συγγραμμάτι· εἰς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, πρὸς καλῶν τὰς θεὰς συνεφέλασθαι τῷ συγγραμμάτι. ὅρας ὡς ἐμμελὴς ἡ δέξις, καὶ ὡς πᾶσα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῷ τοῖς-

b Tā] Abest articulus a P. & L. Adest in Edd. i Ἐμμελὴς] Εὐμελὴς Schol. male. Nihil mutant Edd. Coll. & M. k Περὶ πᾶσι τῇ ἱστορίᾳ] Περὶ πᾶσι τῇ ἱστορίᾳ Edd. Sed πρὶ exhibent Angl. P. W. & L. Tῇ ἱστορίᾳ vero Poll. Casaub. & Voss.

33. Εὐμελὴς] Εὐφροσύνη. V. Σουτὴ. G. (Εὐφροσύνη male edit.)

20. Tā ἄλλα] Hic aliquid desideratur. An μὴ παλαιότερος, vel ὁ παλαιότερος?

Tā ἄλλα] Recte vidit Gajet. aliquid desiderari, in vulgata, quae erat: τῇ ἱστορίᾳ πᾶσι; τὰ ἄλλα, &c. sine sequente verbo quod ad ἄλλα referatur, & sine ullo sensu; sed mutata a Cl. Gessnero distinctio mihi omnia sanare videtur; quare illam lactus amplector.

J. F. R.

21. Tā λόγου] Post hanc vocem excidit verbum, sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem verbum exciderit quis sine Mss. ope divinabit? Vossius conjicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐστὶ καὶ, vel simile quidd. In W. & Ed. Pl. deest πᾶσι, agnoscit P. [Hic aliquid deest, huic simile ἄλλα μνησθέντων, & σὺν &c. Longol.] Ego pro πᾶσι τὰ legendum censeo ἐπισηκνῶσιν, τὰ, ut Anab. c. 12.

M. du S.

25. Ἐκ ἀρχῆς — πρῶτη] Ex hoc loco discimus, quo tandem tempore patriam post primas peregrinationes reviserit Lucianus. Neque enim dubium est, quin de reditu in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in Somnio c. 9. post peragratis Italiam & Galliam; cum ex Peregr. nostro pateat c. 35. Satis fuisse ei temporis ad utramque visitandam, & ex Somnio c. 9. patrem ibi habuisse obviam, constat. Certe hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII. fuisse, liquido constat: quo tempore jam annos ad minimum XII. abfuisse a patria ex Pl. c. 35. Cum quater Olympia vidisset, certum est. Unde proclive est judicare, quae de sua vita in Somnio habet, consideranti, patriam tunc primum revivisse. Quod hic ad Chronologiam

Lucianeam feliciter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem hic est vis verbi ἐκ ἀρχῆς, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, πρῶτη. Rem unico exemplo illustrabo. In Ἀπομυμ. c. 2. quod apud iudices a se πρῶτον factum rem simpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum est, ut pondus rei addat, dum nuperrime factum esse ad causam facere videtur, non jam voce πρῶτον, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce ἐκ ἀρχῆς utitur c. 13. cujus vim mox paucis interjectis sequens εὐθὺς esse, quam contendo, satis ostendit. Unde jam evicisse mihi satis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse, cum in Graecia jam ejusmodi historias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia ejusdem farinae scripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit.

M. du S.

26. Πρῶτον] Conf. mox c. 17. pr. & Is. a. c. 33.

M. du S.

34. Περὶ πᾶσι] Recte Angl. Cod. πρὶ. Sic Apolog. de Merced. Cond. de hoc proverb. Hesych. Pollux. Casaub. ad Charact. Theoph.

J. B.

Περὶ πᾶσι] An conveniens, i. e. τῇ πρὸ ἀρχῆς.

F. G.

Περὶ πᾶσι τῇ ἱσ.] Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato πρὶ. Casauboni (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio est; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certè in Ed. J. cum jota subscripto ultima vox cernitur Ἀπολλ. μυσθ. c. 4. Ratio proverbialis istius locutionis a calceis petita est, de qua idem Casaubonus ibid.

M. du S.

Περὶ πᾶσι] Omnino probanda lectio πρὶ πᾶσι. A-

ταῖσ' αὖτ' εἶδ' ἢ λόγων πρέπεια; εἴτα μι-3
 χρόν' ἔποδας, Ἀχιλλεὶ μὲν, ἢ ἡμέτερον
 ἀρχοῖα εἰκάξει, Θερσίτη δέ, ἢ ἢ Περσῶν
 βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμεί-
 νων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ Θερσί-
 τῶν καθήρει· καὶ εἰ πρόθεν μὲν ἔφηνεν
 ἐὼς τ' αὖτις, ἐδίωκε δέ μιν μεγ' ἀμείνων.
 εἴτ' ἐπ' ἤγειν ὑπὲρ αὐτῷ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς
 ἀξιό- εἴη συγγραφῆαι τὰς πράξεις, ἔτω
 λαμπρὰς ἕσας. ἤδη δὲ κατιῶν, ἐπ' ἤγειν καὶ
 ἢ παρίδα ἢ Μίλητον, προσθεῖς, ὡς ἀμει-4
 νον ἢ ποιοῖ τῷτο τῷ Ὀμήρῳ, μηδὲν μνη-
 σθέντ' ἢ παρίδ'. εἴτ' ὅπ'ι τέλει τῷ
 ὁ Φροίμῳ ὑπαχρεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς,

35que tale orationis genus deceret. Tum
 paullum ingressus Achilli quidem nostrum
 principem comparabat, Therisitae autem
 Regem Persarum, ignarus, tanto sibi prae-
 stantiorum futurum fuisse Achillem, si
 Hectorem potius quam Therisitem inter-
 omisset, & si ante quidem fugisset fortis
 aliquis, hunc autem egisset multum prae-
 stantior alter. Deinde subjunxit de se en-
 comium quoddam, quamque dignus scrip-
 tor tam claris factis contigisset. Jam ve-
 ro progressus Miletum laudabat patriam
 suam, subiciens, melius hac in re facere
 se quam Homerum, qui mentionem patriae
 nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii
 pollicebatur totidem verbis & dilucide, se
 cla-

α Ποιῶ] Ποιῶτο P. Ποιῶ Fl. Vulgatam servant ceterae. β Φροίμῳ] Sic Edd. vett. & S. Προίμῳ P. & A.

cumen in eo inest, quod narrat non historiae accom-
 modatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium
 sed historiam ita institutam, ut ea poeticum & fabu-
 losum exordium deceret. Exordium est velut pes,
 cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti
 scriptoris historia.

36. Ἀχιλλεὶ] Homer. Il. B. 216.

40. Εἰ πρόθεν &c.] Homer. Il. X. 158.

Εἰ πρόθεν] Si ipsum Homeri versum voluit referre
 Lucianus, sic mutandus erit: Πρόθεν μὲν ἰδὼς ἴφθυς,
 δῖος δὲ μιν μεγ' ἀμείνων. Sed quia sensus vulgatae fa-
 nus est, & mutatio nimia foret, nihil in textu im-
 mutato, adlusionem tantum, non recitationem esse
 credens.

42. Ἐπὶ αὐτοῦ τι ἔγκ.] Arrianum imitabatur, qui
 initio libri de gestis Alexandri se ipsum μάλα Φροί-
 μῳ ἱκανῶς.

48. Φροίμῳ] Ubi in omnibus aliis editionibus, uti
 & in hac Salmurienfi, recte legatur ἐπὶ τέλει τῷ Φροί-
 μῳ, foli Amstelaedamensis editionis procuratores de-
 derunt προίμῳ, ignari scilicet, Graecos & προίμῳ
 & Φροίμῳ dicere, & Lucianum etiam saepe alibi hoc
 maluisse.

Φροίμῳ] Nihil variationis hic loci notaverat Solan.
 Cum vero Cl. Jansenius dicat solam Amst. legere προί-
 μῳ, ipse Edd. contuli, vidique recte hunc observas-
 se, Edd. vett. habere Φροίμῳ; excepta tamen etiam
 Parisina, quae aequae ac Amst. προίμῳ habet; quod
 quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nul-
 lus momenti, sed ut Graevianam editionem, alioqui
 pessime habitam a typographis & correctoribus, hic
 excusam; quia suum προίμῳ ex Par. desumere po-
 tuere. Rectius autem hic propter consensum, Φροί-
 μῳ edi certum est, idque aequae Graecum esse atque
 alterum, vid. ap. Aeschyl. in Agam. p. 213. & in
 fragm. Callim. Bontlejanis, N. CCXXIII. Τῷ τε μη-

Ἐπὶ αὐτοῦ τι ἔγκ.] Arrianum imitabatur.

52. Αἰτία ἀμὰ τῷ πολέμῳ ἀρχῇ διεῖν] Non hæ
 voces notant simul & causas unde id bellum coepisset
 commemorando, ut vertit Benediktus plane ex imita-
 tione Micylli (& vix legas αἰτία ἀρχῇ, quum suffi-
 ciant αἰτία πολέμου) sed causas simul principio belli ag-
 grediens, quod satis patet ex ipsis quæ subjiciuntur,
 excerpta verba.

54. Οὐολόγιστος] Apud Xiphilinum scribitur Οὐολό-
 γιστος. V. Adr. 264. B. Anton. 269. B. & 270. C.
 D. & seqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΞΗΣ constanter
 legi monet me Cl. Joh. Masson. Vide Spanh. M. du S.

58. Ἀρχῇ] Sic enim incipit historia Thucydidis,
 Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῷ Πειλοπονη-
 σίῳ καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἑλλήνων, ἀρξάμε-
 νος εὐθὺς καθιστάμενον. Vides omnia verbotenus ab hoc
 descripta, praeter ultimam vocem, quae forsitan Lu-
 ciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legeba-
 tur, quo a Calpurniano scripta est. De συνέγραψε pro
 ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur:
 promiscue apud Lucianum scribitur, neque adeo mu-
 tandum, quamvis sequatur ξυνεγράμῳ.

60. Καὶ θυμῷ τῷ Ἀττικῷ λαμπρύνεται] Quid oro
 χαρίεντα cum θυμῷ διεῖν? & quis ille θυμῷ vel animus
 Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαρίεν-
 τῳ & θυμῷ τῷ Ἀττικῷ ἀπ. hoc est, festivissimum &
 iustum Atticum spiritum. Est enim allusio ironica ad
 Hymettia mella, & alibi usus est. Mox recte ab Jac.
 Micyllo Πομπηίου πολέτης redditur Pompeiopolita, ut
 cognoscas errorem unius Benedicti non esse tanti, ut
 ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in
 hac editione annotatum vides, & auctor disertatio-
 num de praestantia numismat. p. 529. Et an non alter
 alterum inspexit?

Ibid. θυμῷ] Καὶ τὸν ἀρχὴν ὡς ἰκαίως, ἐν τῷ ἰσχυρῷ
 ἀνέματι ἤρξατο, χαρίεντά τινι ἀρχῇ ἀπασάν, καὶ θυμῷ

elatum in majus res nostras, barbaros autem bello, quantum posset, & ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo historiam, simul causas belli incepti persequens, *Impetissimus enim, quisque pessime pereat! Vologesus, bellare cepit propter causam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero summus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud suum compositus, etiam initium ut ille a suo nomine fecerat, suavissimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, descripsit bellum Parthorum*

ὅππῃ μείζον μὲν αἶρεν τὰ ἡμέτερα, τὸν 50 βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἀνδύηται καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας ἔχων, αἴτια ἅμα τῷ πολέμῳ δέχῃς διεξιόν· ὃ γὰρ μακάριον, καὶ κάλυστ' ἀπολύμενον· Οὐαλόγεστος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἵ- 55 τίαν τοιαύτην ἔστω μὲν, τοιαῦτα.

Ἐτερον δὲ Θεωδώδης ζηλωτὴς ἀκρῶς, αὐτῷ εὖ μάλα τῷ δεχέμενον εἰσασιδόμενος, καὶ τὴν δέχῃν ὡς ἐκείνη, σὺν τῷ αὐτῷ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστέρῳ δέχων ἀπασῶν, 60 καὶ ὅμως τῷ Ἀθηναίῳ ἀποπνεύσαν· ὅρα γὰρ· Κρεπέρῳ Καλπυρνιανὸς Πομπηϊοπολί- της, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῷ Παρθυαίων.

ε Οὐαλόγεστος] Nihil mutant Edd. & M. d Θύμω] Sic Edd. P. & marg. A1W. Θυμοῦ ceterae male & M. e Κρεπέρῳ] Sic Edd. J. Ald. P. S. & c. Ἐσπέρῳ καρπῷ. γρμ. Κρεπέρῳ C. male. Κρεπέρῳ M. f Συνέγραψε] Sic Edd. ἀνέγραψε P.

13. Καὶ ἐσπέρῳ * καρπῷ] Γρμ. Κρεπέρῳ. G.

* Καρπῷ] Sic pro Καλπυρνιανῷ quoque editum invenio. Sed error est manifestus.

J. F. R.

τῷ Ἀθηναίῳ ἀποπνεύσαν. Interpres: Cum suo nomine principium duxit ut ille, festivissimum illud principium optinuit, animusque Atticum spiravit. Incepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus scripsit, χαριεστέρῳ ἀρχὴν ἀπασῶν, καὶ ὅμως τῷ Ἀθηναίῳ ἀποπνεύσαν. elegantissimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens: hoc est Atticam elegantiam. ut dum emendandum ostendi in lectionibus Hesiodi. Pertinet huc quod Philostratus minor lib. 11. εὐκρίτως de Pindaro prodidit: Αἱ δὲ εἰς αὐτὸν μετὰ τὸν ἑαυτοῦ τὸ παιδεῖν, ἐπιβάλλουσι τὸ μέλι, καὶ τὰ κάρη ἀνέλευσαι, οἷσι τὸ ἐγκρίμασθαι, καὶ ὁμάτῳ τάχα ἡκούσι, καὶ διὰ τὴν λιπαρὴν & αἰσθητὴν Ἀθηνῶν καὶ τὸ τοῦτο αἶμα αὐτῶν ἐστὶν αἰσθητὴν Πυθίαν. Quas vero intus apes sunt insantem curant, labris mel insudentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, & pinguibus insulysisque Athenis: hoc enim ipsum puto Pindaro insillasse. mel nimirum Hymettium. J. G. G.

Θυμοῦ] (Immo ipsa haec verba. V. not. nostr. ad 599. C. D.) M. du S.

Θυμοῦ] (Symmach. Ep. III. ad Auson. Erat quidem illa Achaes salibus conspersa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9.) T. H.

Θυμοῦ] Recte erat in P. sola. In ipso M. prave θυμῷ. M. du S.

Θυμοῦ] Non dubitavi hoc vulgatae praefere, quae θυμῷ, habebat, vertebatque animum Atticum spirantem; quod nihili est, & ex accentu male posito natum. Herbam autem thymum Athenis multum in usu

fuisse, vid. Scholiast. ad Aristoph. Plut. 253. & 285. apud quem priore loco vertitur ceras, & pauperum cibis fuisse ab Schol. traditur: altero vero, thymus. At herba thymus, quam & hodie thym vocamus, multum differt ab cepis. Thymum herbam descriptam vid. ap. Dioscor. L. III. c. 37. Ubi Matthiolus eam & Graece θυμόν vocari notat, & figuram addit, de cepis vero ibi nihil. Nec satis expedit differentiam, immo confusionem hanc Salmas. ad Solin. p. 907. Sed ceras forsitan ab animosa acrimonia sic vocatas conjicit, & cum Hesychio aliisque Lexicographis fatetur θυμόν saepe ceras significare, sed radices herbae thymi esui ineptas esse. Ego tamen ad herbam fragrantem thymum apud Lucian. respici censeo, quo cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo acutiorem seu stimulantem ac salivam provocantem, adeoque adpetitum, ut vocamus, cientem, quo Lectoribus similiter movendam legendi cupiditatem designat. J. F. R.

61. Κρεπέρῳ] Tacit. An. 14. 5. de alio quidem, sed Creperius ibi scribitur, & sane in M. Κρεπέρῳ scriptum est. M. du S.

Κρεπέρῳ Καλπυρνιανὸς Πομπηϊοπολίτης] Inep- te vertitur Creperius Calpurnianus Pompeji civis, pro Pompejopolita vel Pompejopolitanus. Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΛΙΟΝ ΠΟ- ΔΙΣ. Almel.

Κρεπέρῳ Καλπυρνιανὸς Πομπηϊοπολίτης] Quod Al- melon. monet, id Micylli versio, quam Parisina Ed. exhibet, jam habebat. pro Πομπηϊοπολίτης autem Πομ- 62 πηϊον

καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλή-
 λους, δεξάμενοι εὐθὺς ἑξισταμένους ὥστε
 μετὰ γε τοιαύτῃ δεξῇ, τί αὖ σοι τὰ
 λοιπὰ λέγοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημη-
 γόρησε, τὴν Κερκυραίων αὐτὸν ῥήτορα δε-
 σταμένον; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς
 μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρεμένοις, ἐπήγαγε,
 ὡς Θουκυδίδου χρησάμενον ὅλον ἄρδην,
 πλὴν μόνον τῷ Πελασγικῷ, καὶ τῷ τευχῶν
 μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώζαντες, ὥκη-
 σαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ὑπὸ Αἰθιοπίας ἤρξα-
 το, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς
 βασιλείας γῆν τὴν πολλήν καὶ ἐν ἐκείνῃ γε
 ἔμεινε εὖ ποιεῖν. ἐγὰρ γ' ὅν θάπνοις αὐτὸν
 ἔτι καὶ ἀλιπὸν τῆς ἀθλίας Ἀθηναίους ἐν Νι-
 σίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελ-

et Romanorum, ut inter se pugnavunt; initia
 facto ab eo inde tempore, quo constat. Ut post tale initium, quid reliqua tibi di-
 cam, quomodo in Armenia concionatus
 sit, in medium producto ipso Corcyraeo-
 rum oratore? aut qualem Nisibenis, qui
 Romanas partes non essent secuti, pesti-
 lentiam immiserit, sumtam mutuo confer-
 tim totam a Thucydide, excepto solo Pe-
 lasgico, & longis munitionibus, in quibus
 habitabant qui tum laboraverant pestilentia.
 Caeterum etiam inceperat ab Aethiopia, ita
 ut deinde in Aegyptum descenderet, & in
 Regis terras multas, & bonum factum,
 quod in illis mansit. Equidem sepelien-
 tem illum in Nisibi miseros Athenienses
 relinquens discessi, cum accurate nossem,
 quae

a *ἑξισταμένων*] Sic Fl. J. P. aliaeque. *Κατασταμένων Thucyd.* b *Οἱ τότε*] Probat Fl. J. P. *Ὅποτε* W. male.
 c *Γῆν*] *τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν. W.* d *Νισίβει*] *Νισίβι W.* Sed fuit *Νισίβι*.

παιόπολις reponendum erit in *Almelovenii* nota, quam
 ita exhibeo ut in *Graev.* editione exstat. At postero-
 re modo scribit *Strabo* L. XII. p. 841. (al. 562.) Er-
 ror autem *Benedicti* inde ortus quod in nonnullis Edd.
Πομπηίου πολίτης, disjunctim scriptum, vel duobus
 tamen accentibus. In *Juns.* vero recte erat, ut de-
 dimus.

J. F. R.
Ibid. *Πομπηίου πολίτης*] Duae hujus nominis urbes me-
 morantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera.
 De posteriori intelligo.

M. du S.
 67. *Κερκυραίων . . ῥ.*] Armenium oratorem indica-
 re videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis
 peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydidem* ab Athe-
 nienibus petunt. V. *Thuc.* I. c. 8, si lubet, *Post.*
Κερκυραίων μόνον 239.

M. du S.
Κερκυραίων . . ῥήτορα] Vid. *Thucyd.* I. 32. adscripto-
 rat *M. du S.* Et mox ad vers. seq. vid. *Thucyd.* II. 17.
 Et post tres versus rursus *Thucyd.* II. 48. nempe ad
 verba: *ὑπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο.*

J. F. R.
 68. *Νισιβηνοῖς*] Nisibis prius Antiochia Macedoniae
 dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe *Xiphil.* in
Traj. 249. & 251. C. & *Illustr. Spanhem.* 605. *M. du S.*

M. du S.
 71. *Πελασγικῷ*] Vid. *Thucyd.* II. 17. qui nefas du-
 xisse Athenienses observat in eo loco quemquam ha-
 bitare, quem tamen scrupulum necessitas obsidionis
 exemit. Adde *Plin.* VII. 36. *Paus.* Att. *Plut.* Them.
Mithr. *Mithr.* De *μακρ. τευχ.* Vid. *Thucyd.* I. 96. 107.
Pl. 13.

M. du S.
 72. *Λοιμώζαντες*] Vid. infra *Alex.* c. 36. *J. F. R.*

J. F. R.
 73. *Ἀπὸ Αἰθιοπίας*] Cur autem ex Aethiopia usque
 pugaret ille petierit, aperiet lectus *Thucydides* (II. c.
 48. p. 111.) Apud hunc enim initium pestis illius,
 ex Aethiopia, quae per Aegyptum grassata, ac Ly-

biam, Perfarumque imperium in Athenienses tandem
 irrumpit: quod insulsus hic scriptor secutus, contra fi-
 dem historiae ad sua tempora transfulerat. Coepit
 enim Seleucia, vid. *Capitol.* in *Ver.* c. 8. & in eum
 locum *Salmasii* notas; & *Anm. Marcell.* Quae res
 observata Medico summo hujus aetatis *Richardo Mead*
 persuasit, Pestem esse morbum Africanum, qui aliis
 in regionibus nunquam nascatur, sed ex Aethiopia ad
 alias gentes, si res recte investigetur, semper per
 contagium perlatus invenitur. Vide Librum quem
 Anglice *de Peste* edidit, Latine etiam in exterorum
 gratiam in *Hollandia* excusum.

M. du S.
 75. *Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινε*] Hoc quid velit, & quam
 callide a *Luciano* hic additum sit, haud facile intelli-
 get, cui temporis illius historia menti non obversa-
 bitur. Non constitit enim illic pestis, quam vanus
 ille scriptor in hostes Romanorum solos immiserat,
 sed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Ita-
 liam, Germaniam, alias credo etiam Europae regio-
 nes grassata est, teste *Capitolino* in *M. Aurel.* c. 13.
 De ea intellige etiam, quae in *Alat.* leges c. 36. Cre-
 do itaque cum haec scriberet *Lucianus*, coepisse jam
 apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic
 ironicas gratias Historico illi ageret, qui eam tam
 caute in Mesopotamiae finibus desinisse fecerat. *M. du S.*

M. du S.
 77. *Ἀθηναίους*] Athenienses urbane admodum vo-
 cat, qui revera Romani erant, quia a *Thucydide* om-
 nia mutuabatur fatuus ille, apud quem Athenienses
 moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet
 textum depravatura.

M. du S.
 80. *Ἐπιπύας*] Valde.
Ἐπιπύας] Vid. *Schol.* ad *Gall.* c. 23. ubi *ἐπιπύας*
ταυρ. & *Parasit.* c. 48.

M. du S.
Ἐπιπύας

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 23

quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nonne est, uti putent hoc esse Thucydideis familia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipse quoque dicas, Non propter eandem, profecto, Et illa parum aberat quoniam o-* Idem enim hic scriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *fossam* ut illi, & *pontem*, & similia dixit. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac decensiam, omninoque consentiant.

ῥόντ' ἐρεῖν ἡμελλε. καὶ γὰρ αὐτὸς τὸ οὐκ ὅπως πολλὸν γινώσκων, τὸ οἶόν τ' εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἰσχυρὰ λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτῷ ἰσχυρὰ λέγει τις, μικρὰ καὶ κείνη, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν Φαίης, εἰ δὲ αὐτὴν, ἢ τὴν Δία, καὶ κείνη ὀλίγον δεῖσιν παρήλπον. ὁ γὰρ αὐτὸς ἕως συγγραφεύς, πολλὰ καὶ τ' ὀπλων, καὶ τ' μηχανημάτων, ὥς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, ἕως ἀνεγρᾶτε, καὶ τὰ φρον, ὥς ἐκείνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐννόησον ἡλικὸν τὸ ῥαξίωμα τ' ἱστορίας, καὶ ὥς Θουκυδίδης πρῆπον, μέλας τῷ Ἀθηναίων ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιτικὰ ταῦτ' ἐγκρίσας, ὥστε τ' ὀνομασθεῖν ἑπικρομῆντα, καὶ ἐμπρόποντα, καὶ πάντως συναδόντα.

Ἄλ-

o Tούτο] Tούτ' W. f Καίνα] Καίνα Fl. Vulg. scrv. cett. Καίνα M. sed a recent. manu. g Ως] Όως L. Nihil mutat Fl. f. H. P. b Nη] H M. Idia marg. A1W. & P. Vulgatum tuentur f. Fl. H. &c. i Παρ- λιστον] Παρλίστων W. k Ανίγγραψι] Αν έγγραψι W. male.

39. Τὸ ῥ. .] Οἷον πειραχθῆναι τῇ γλώσσῃ ἐννοούμεν ὁ παρὰ τὸν ἑστὸν. M.

'Επιμῆδης] Verum επιμῆδης Bud. in Lex. vertit medicitiss. Et in Herodian. επιμῆδης mansuetus, placidus, vertitur a Boecklero, vid. ejus Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo ut iustus, quod sufficiens notat, ac tamen plerumque pro multis, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic επιμῆδης medio significatu erit, quod deest, quanta pars est, at si valde accedit, quanta multum significare, nihil mirum. De επιμῆδης vid. Schol. ad Gall. c. 23.

82. Ἐντρέψας — εἰ δὲ αὐτῷ] Locus corruptus. F. G. Ἐντρέψας] Hic desit aliquid Longol.] Hic locus asterisco in Ed. f. notatur, ut mutilus, credo: quamquam de asterisco nihil monet editor Antonius Franciscus. V. Ἀποφ. Ego certe depravatissimum judico.

M. du S.

Ibid. Τὰ αὐτοῦ ἰσχυρὰ λέγει τις μικρὰ καί κείνη, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν Φαίης] Sane perperam Benedictus corruptit sententiam huius loci, vertendo ac si omnia Luciani essent, ea qua sunt ipsius diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit Micillus nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumpta & passim ab illius temporis scriptoribus insulsa Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas meas voces, quum ex sint meae Lucianae. Vertebat enim ea qua sunt ipsius illius, dixeris quispiam, ut μικρὰ καί κείνη, hoc est, parva & illa, & ὥς ἐ αὐτὸς ἐν Φαίης, id est, ut et-

iam ipse dixeris. Ut debes igitur, intellige, ista, qua sunt ejus ipsius, dixeris quispiam, parva quoque illa, ut ὥς ἐ αὐτὸς ἐν Φαίης, εἰ δὲ αὐτῷ τὴν Δία, καί κείνη ὀλίγον διὸ παρήλπον. quae tria sunt frustra imitationis perverbia.

83. Ως καὶ αὐτὸς ἐν Φαίης] Καὶ ῥα αὐτὸς ἐ τοῦτο επιμῆδης πολὺ ῥη. τὸ οἶόν τ' εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἰσχυρὰ λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτῷ ἰσχυρὰ λέγει τις μικρὰ καί κείνη, ὥς ἐ αὐτὸς ἐν Φαίης. εἰ δὲ αὐτῷ τὴν Δία καί κείνη ὀλίγον διὸ παρήλπον. Salmurienfis: Nam rursus abunde illud suppetit, putare hoc esse Thucydidi similis dicere, si parum reveritus; ea quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam causam per Jovem, & parum absuit quin illa praetermiserim. Ecquid poterat monstrosius? Est ne qui intelligat, quid interpret sibi velit. In Gracis verbis nihil est quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: Et hoc namque valde frequens nunc est, quod putent Thucydidem egregie se referre, si paullulum mutatis Thucydideis quis dicat, & illa quidem parva, ὥς ἐ αὐτὸς ἐν Φαίης, hoc est, ut ipse faceris. Et ista, per Jovem, parum abs- est, quin omiserim. Est hoc genus loquendi, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν Φαίης, Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant.

F. G. G.

1. ΠΛΗΡ

ἄλλοι δὲ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα 795
γεγονότων γυμνῶν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κο-
μιδῇ πεζῶν, καὶ χαμαιπετέας, οἷον καὶ στρα-
τιώτης ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμε-
νοι, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός
τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἄλλὰ
μειριώτερος γε ὁ ιδιώτης ἔτι ἦν, αὐτὸς
μὴν αὐτίκα δὴλ' ὢν, οἷός ἦν, ἄλλω δὲ
τινι χαριέντι, καὶ δυσσομένῳ ἱστορίαν μελα-
χειρίσασθαι προπεποιηκώς. τῷτο μόνον
ἠτιασάμην αὐτῷ, ὅτι ἔτως ἐπέγραψε
τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ καὶ τῶν συγ-
γραμμάτων τύχην. Καλλιμορφῶν ἱατρῶν
τῶν κοσιοφόρων ἐκτὸς ἱστορίων Παρθικῶν. καὶ
ἐπεγράψατο ἐκάστῳ ὁ δριμύτης, καὶ, νηδία,

16. Alius vero quidam ex illo numero,
commentarium eorum, quae gesta fuerant,
nudum scripto congerens, pedestrem valde
& humilem, composuit, qualem etiam mi-
les feceris, quae sunt quotidie, descri-
bens; aut caupo aliquis oberrans cum exer-
citu. Verum enim vero tolerabilior sane
hic idiota erat, ipse quidem statim quis
esset manifestus, sed qui alii venusto ho-
mini, & tractandae historiae perito, labo-
rem praeceperit. Illud solum in eo repre-
hendi, quod ita inscripserat libros suos,
stilo magis quam pro fortuna librorum tra-
gico, Callimorphi, medici sextae contario-
rum, historiarum Parthicarum, & sub-
scriptus erat uniuscujusque libri numerus.
Etiam,

[α Προπεποιηκώς] Sic Mf. Gr. Item W. & P. Προπεποιηκώς Edd. omnes. ὁ ἠτιασάμην] Fl. ἠτιασάμην jo-
ta subscripto ad latius posito.

1. Πλὴν ἄλλὰ μετ.] Prava versione pervertit Inter-
pres omnem horum verborum elegantiam juxta &
sensum, Πλὴν ἄλλὰ μετριώτερος γε ὁ ιδιώτης ἔτι ἦν,
αὐτὸς μὲν αὐτίκα δὴλ' ὢν, αἷος ἦν, ἄλλω δὲ τινι χαριέν-
τι, καὶ δυσσομένῳ ἱστορίαν μελαχειρίσασθαι προπεποιη-
κώς. reddens, Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit,
statim apparuit, atque alteri cuiquam, qui sit gratus,
& historiam possit aggredi, materiam subministravit.
Praeterquam quod χαρίεις hic non est gratus, sed do-
ctus, politus, ut ad hunc locum animadvertit Grae-
vius ὁ χαρίεις αὐτῶν. ἢ in hac periodo non est, nec sit,
sed esset vel foret vertendum fuit, ut saepe: vide sis
quae supra lib. 1. c. 4. notavimus. Caeterum dixe-
rat Noster, inter alios, quos malos viderit historio-
cos, fuisse qui nudam, sterilem, & exilem corrasis-
set rerum farraginem, stylo pedestri, humi repente;
non secus quam si miles quidam, quae singulis die-
bus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber,
vel lixa castra sequens. Nisi quod (sic verto, quae
porro Noster ait) melius modum teneret rudis ille &
impolitus, qui statim qualis esset, cognosci posset, qui-
que impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus
alii cuiquam politico ac erudito, & ad conscribendam hi-
storiam satis docto viro. Sic locus hic intelligendus,
pro vulgato προπεποιηκώς ex Graevii MS. προπεποιηκώς
lecto; verbo huic loco, ut recte Vir Cl. judicat, con-
venientissimo. Verbum προπεποίηω habet quidem H.
Stephanus, nempe in Thesauri Appendice; sed qua-
lia ibi multa, nullā auctoritate subnixum: quod mi-
rum, quum non modo hic in MS. verum etiam qua-
ter alibi Lucianus id usurpet: nimirum Tom. I. in
Vitar. Aulionis c. 23. in de Gymnasiis c. 9. & 26. f.
ac in Rhetorum praeciptis c. 3. Huc pertinet Πρέπο-

ποι, quod ab Hesychio exponitur πρεπτός, εὐφρη-
μος, πρόχειρος, ἑτοιμός, ἀνεμπόδιος. Sed perperam in
Hesychio scribitur πρόποινα pro πρόποινα. f. f.

4. Χαρίεις] De illo qui nudos belli illius commen-
tarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo anno-
tasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἄλλὰ μετρίω-
τερος γε ὁ ιδιώτης ἔτι ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δὴλ' ὢν,
οἷός ἦν, ἄλλω δὲ τινι χαριέντι, καὶ δυσσομένῳ ἱστορίαν με-
ταχειρίσασθαι προπεποιηκώς. Interpres: Verum modestior est
hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque
alteri cuiquam, qui sit gratus, & historiam possit ag-
gredi, materiam subministravit. Num ὁ χαρίεις est
gratus? nugae. ὁ χαρίεις Graecis sunt homines do-
cti, politi, elegantiore doctrina exculsi. Sic ὁ χα-
ρίεις apud Aristotelem frequenter opponuntur, τοῖς
πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. ὁ χαρίεις αἰσίοι
ἱατρῶν apud nostrum alibi, doctissimi Medicorum. Deia
pro προπεποιηκώς legendum ex Mf. προπεποιηκώς, ele-
ganter. Sic igitur hunc locum verte: Verum mode-
stior est hic ineruditus scriptor, qui statim qui sit ostendit,
(sive cur sic scripseris, prodit) alii doctiori, &
qui par sit historiae scribendae, materiam praebeuit.
quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus,
& Julium Caesarem in commentariis de bello Gallico
& civili secutos esse veteres referunt. προπεποίηω est ele-
ganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei
navare alterius commodo, temandū booz arbeiden/
ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae
notio hujus vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit
observata. Paulo post Tragicam inscriptionem libro-
rum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis
magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον
ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι ἔτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγι-
κά

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 25

Etiam, me Jupiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, familiare esse medico scribere historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musagetæ & eruditionis omnis princeps: & quod, cum incepisset Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit: ἱατρῆν dicens & πύρην, & δύσταν, & νούτοι· reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia *πετυννιτ* e trivio.

17. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro jaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim,

ὃ τὸ προοίμιον ὑπὲρ-ψυχρον ἐποίησεν, ἔτασ συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἱατρῶ ἱστορίαν συγγράφειν, εἶγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἀρχὼν. καὶ ὅτι δεῖ ἀμενῶς ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, ὅσα οἶδ' ὅ, τι δοῦναι, αὐτίκα μάλ' ὅτι τὴ κοινὴν μετῆλθεν, ἡ ἱατρῆν μὲν λέγων, καὶ πύρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νούτοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδοῖαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, ὅσα ἐκ τριόδου.

Εἰ δὲ με δεῖ καὶ σοφῶ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω, ἢ γινώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶτα ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδι· ἐν δευτέρῳ μὲν

c. 10, 11.] Sic W. *Oti Edd. d. ἱατρῆν] ἱατρῆν Edd. omnes. M. in liura. e. Τριόδου] Περίδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου.

πύρην, ἢ κατὰ τὴν τὴ συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἱατρῶ τὴ Κοινοφῶν ἐκτὸς ἱστορίαν Παρδικῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφου adjecterit ἱατρῶ τὴ Κοινοφῶν ἐκτὸς, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & fastum prae se fert quendam Tragicum, hoc est qualis Regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatus. Sic interius c. 23. Καὶ μὴν ἐ ἄλλους ἰδίους ἐν τῇ μὲν προοίμῳ λαμπρῶς, καὶ τραγικῶς, καὶ ἐ ὁπαδῶν μὲν γράφονται. At vero alios etiam reperiatis, qui prooemia splendida, tragica, & sumptuose proluxa scribant. Quid si Luciano vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri salis illi fuisset pendendum, ad hanc insaniam emendandam. Cum dicit κοινοφῶν τὴ ἐκτὸς subauditur τάξις, centuriae sextae hastatorum medicus. τάξις est centuria, ut ordo apud Latinos. Hinc ordinis ductor centurio. Justin. Ordines nemo nisi sexagenarius duxit. Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est manipulus, τάξις non est legio; ut Latinus cepit interpres. J. G. G.

Χαρίων.] Juss. Χαρίωντι, quod solet saepe, ut paulo supra ἐν-τρίψας, & infra, ὅσα οἶδ' pro ὅσα, item ὅσα pro ὅσα. nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo displicere voluisse. De signific. voc. χαρίων, pro erudito, confer infra Tom. ult. Mort. Pe. reg. c. 39. Εἰ μὲν ἂν ἰδοίμ' ὅσα χαρίωντα, ubi eodem significatu quem Cl. Graev. hic ostendit. J. F. R. J. Προπιοποιῶν] G. W. & P. In Impr. πικροποιῶν. M. du S.

8. ἱατρῶ τὴ Κοινοφῶν ἐκτὸς] Interpretantur medici hastatorum legionis sextae, quam quidem interpretationem rejicit ordo, seriesque & positio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώταις δύο λογχοφῶν ἐ κοινοφῶν. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo alterum lancea, alterum conto armatum, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video extare, Dianae. T. Fl. Flaccus praef. alae. Ulp. contrarium, vel Dianae. J. G. G. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, medici sexta contrarium nempe alae. J. G. G.

ἱατρῶ] Mulo legionem intelligere, donec Centuriae cuique Medicum assignarum ostendatur. Cohortem tamen alii malunt, quia nullibi Legionis hastatorum mentio fit, inter quos Vir Doctiss. La Faye. Certe τάγμα Graecis ejus aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. M. du S.

18. ἱατρῆν] Consule Hippocr. qui ἱατρὸς & ἱατρῆν, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad Magistri Hippocratis Dialectum se converterit, sic scripsisse uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano hic allatis observatur. Noster tamen ἱατρῆν non ἱατρῆν cum Ionice scribit, vocat. Vid. Sup. c. 18. M. du S.

ἱατρῆν] Quod Solanus non coniecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Mf. ne quidem indigeamus; quare id invitis Edd. recepi. J. F. R.

μὲν γὰρ εὐδὲς ἐν τῇ πρώτῃ τῷ προοίμῳ πε-
ριστώ, συνηρώτησε τὰς ἀναγιγνωσκούσας,
λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὥς μόνον
ἀντὶ τῶ σοφῷ^α πρέποι ἱστορίαν συγγραφεῖν.
εἴτα μὲν μικρὸν, ἀλλὰ συλλογισμὸς, εἰ-
τα ἄλλο^β· καὶ ὅπως ἐν ἀπαλῇ ῥήματι συν-
ηρώτησεν αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τὴν κολακείας
ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορβιάδου, καὶ κομι-
δῇ βασιλοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιστα μέγας,
ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κακῶς^γ
τα. καὶ μὴν καὶ κεῖνο Φορβικὸν ἔδοξε μοι, καὶ
ἄριστος φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πάλιν παλιῶ
καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοίμῳ εἰπεῖν,
ὡς ἐξαίρετον τῆτο ἔξει ὁ ἡμέτερος^δ ἄρχων,
ὅγε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγρά-
φαι ἀξιοῦσι. τὸ γὰρ τοῖσιν, εἴω^ε ἄρα,
ἡμῖν^ς ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐ-
τὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν εἰς ἐκείνους ὅσους ἀμνημονεύσαι,
ὅς τοιάνδ' ὄρεχθην ἤρξατο. Ἐρχομαι ἱέρων^α
πρὸς Ῥωμαίων, καὶ Περσέων καὶ μικρὸν ὕστε-
ρον ἔδωκε Πέρσης γενέσθαι^β κακῶς καὶ
πάλιν, ἢ Ὀσρόης, ἢ οἱ Ἕλληνες Ὀξυ-
γόνη ἀνυμνεῖσι καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

statim prima prooemii periodo, interroga-
tione aggressus est lectores suos, studuit-
que sapientissimam rationem ostendere, sa-
lum nempe sapientem decere historiam scribere.
Deinde paucis interjectis, syllogismus alius.
Et in univsum omni genere argumentandi
per quaestiones compositum ipsi fuerat pro-
oemium. Adulationis hic fuit ad satietatem,
laudes importunae, & plane parasiticae;
neque illae tamen extra syllogismum, sed
interrogatae & collectae ipsae etiam.
Verum illud quoque importunum mihi vi-
debatur, & minime virum philosophum,
& barbaram canam prolixamque decens, quod
in prooemio dixit, illud eximium habitu-
rum nostrum principem, cujus actiones etiam
philosophi scribere jam dignentur. Tale quid
enim, si modo omnino veri quid subest, nobis
existimandum relinquere potius oportebat,
quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem
praetermittere illius, qui hoc coepit exor-
dio. Venio dicturus de Romanis & Persis.
Et paullo post, debebat enim Persis male
evenire. Et rursus, erat Osroës, quem
Graeci Oxyrhoën appellant. Et alia id genus mul-

^α Ἀναγιγνωσκούσας] Ἀναγιγνωσκούσας M. & H. Sed vulgatam exhibent Ald. J. P. H. & c. ^β Πέρσης] Πέρσης
H. Ceterae & M. Πέρσης. ^γ Τὸ τὴν τοιαύτην] Τὸ τὴν τοιαύτην idu Coll. Nil mutant Edd. & M. nisi quod H.
τοιαῦτα. ^δ Ἐδωκε] Ἐδωκε P. ^ε ἢ] ἢ M. & Pell. ^ς Ἀμνημονεύσαι] Ἀμνημονεύσαι W. ^ζ Κακῶς] Κα-
κῶς J.

41. Τὸ τὴν τοιαύτην] Γραι. τὴν τὴν τοιαύτην idu. G.

27. Συνηρώτησε τὰς ἀναγιγνωσκούσας] Dialectice cum
lectoribus discurravit. ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτη-
ται καὶ συνηγμένα κακῶς. Sed dialectice interrogata
collectaque etiam illa. Th. M.

42. Ἡ αὐτὸν εἰπὼν] Facescat illud μάλλον quod Pell.
intrudit, in aliis Codd. & Edd. autem rectius abest,
quum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in
Evang. Luc. XVIII. 14. κατέβη ἐκ τοῦ δαδικοῦ μόνον εἰς
τὸ αὐτοῦ ἢ ἐκ τοῦ. Ad quae verba plura L. Bos.
Conf. nos supra ad Dial. pro Laert. c. 12. ubi μάλλον
etiam post ὅσα omitti solere notavimus, & forsan
pluribus indicabimus infra ad Gall. c. 18. J. F. R.

44. Ἀμνημονεύσαι] Citatur e Laertio τὸ ἀμνημο-
νεῖν. F. G.

Ἀμνημονεύσαι] Ἀμνημονεύσαι eodem sensu dixit

Laert. quod ego ad Laertium observavi. Immemoria
similiter pro oblivione, usurpavit Papinianus l. 44.
de acquirenda vel amittenda possessione: peregre pro-
fecturus pecuniam in terra, custodia causa, considerat:
cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret,
an desisset pecuniam possidere. AE. M.

Ἀμνημονεύσαι] Non oblivionem hic significat, ut
Viro summo visum. Sed verum necessario, uti feci-
mus, debet. V. Orph. c. 20. ubi quidem ἀμνημονία
est, ut & apud Thucyd. III. 40. At hic apud Lucianum
eodem modo usurpatum vides ἀμνημονία. In
W. tamen ἀμνημονεύσαι legitur. M. du S.

45. Ἐρχομαι ἱέρων πρὸς Ῥωμαίων] Vid. Herodot. I. 8
& II. 161. M. du S.

48. Ὀσρόης] De hoc vid. not. Soudi cap. seq. J. F. R.
59. Ὀσρόης

multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut panillum illo melior, qui urbes, omnes, & omnes montes, & campos & fluvijs disertissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor veritas!* Tantum frigus inerat supra Caspiae nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est, & *Gorgo* in umbone, & *oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro*, & *batheus colore iridis*, & *strabones flexi in capreolos*, & *in cinnamomeos plexi*. Vologesi quidem braccæ, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum *occurant!* & qualis caesarijs Ofrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in quale antrum confugerit, hederæ & myrti & lauri, ingenio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique facientium. Vide, quam ista sint necessa-

50^h ὄρες, ὅμοι' ἔτ' ἐκείνῳ, παρ' ὅσῳ ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, ἔτ' δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐφέκει.

Ἄλλος τις ἀοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιός, ἢ ὀλίγω ἀμείνων αὐτῷ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδιά, καὶ πόδια μὲν ἐμπνεύσας πρὸς τὰ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὥς ἔπειτα τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψει· τοσαύτη ψυχρότης ἐπὶ ὑπὲρ τῆς Κασπιακῆς ὁχιάνας, καὶ τῆς κρύσταλλου τῆς Κελικῆς ἢ γυναικῶν ἢ τῶν αὐτοκράτορος, ὅλῳ βελτίως λόγῳ ἐξηγημένη αὐτῷ, καὶ Γοργῶν ἐπὶ τῷ ὀμφαλῷ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανῆ, καὶ λευκῆ, καὶ μέλανος, καὶ ζῶντος ἰριουῆς, καὶ δράκοντες ἐλκεῖν, καὶ βοστρυχῶν. ἢ μὲν γὰρ ὁ Οὐολογέου ἀναξυρίδης, ὁ χαλινὸς τῷ ἵππῳ, Ἡράκλειος, ὅσαι μυριάδες ἐπ' αὐτῷ ἔκατον τέττον, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη, διακρίνεται τῇ Τίγρῃ, καὶ ἐς οἷον ἄντρον καταπόρευε κίττω, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτὸ, σκόπευ ὡς ἀναγκαῖα τῇ

h ὄρες, ὅμοι' ἔτ' ἐκείνῳ] Sic Edd. ὄρες ἔτ' ὅμοι' ἔτ' ἔκείνῳ Angl. & P. *i* ἰριουῆς] Ita recte inveni in P. S. H. Ald. Fl. F. B2. ἰριουῆς male f. & marg. A1W. & L. ἑρπιδῆς Angl. & G. ἰριουῆς P. Vulgatæ vero adfentitur M. *h* Οὐολογέου] Sic legere f. Fl. H. B2. & M. notat M. du S. *i* Τίγρῃ] Nihil mutant f. Fl. P. H. & M.

50. Ὅμοι' ἔτ' ἔκείνῳ] Ante hanc dictionem est ἔτ' in Angl. Cod. mendose.

Ibid. Οὐχ ὅμοι' A. & P. In impressis nihil. Forſan scripserat Lucianus; ὡς ὅμοι. quod eodem redit, & facile a Librario post ὄρες omiſſum fuerit. M. du S.

ὄρες, ὅμοι' ἔτ' ἔκείνῳ] Non ita absurda est lectio Codd. ἔτ' ἰστέαντων, ut Bourdel. pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi; nam vulgata hiat. Sed malim *ὡς ὅμοι' ἔτ' ἔκείνῳ* legere, formula in his uſitatiffima. f. F. R.

62. Γοργῶν ἐπὶ τῷ ὀμφαλῷ] Ex initio Iliad. A. ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. f. G. G. Γοργῶν] Vid. Hom. Il. A. 36. & E. 741. M. du S.

64. καὶ ζῶντος ἰριουῆς] Mf. ἰριουῆς. male, vide Hom. Il. A. v. 27. f. G. G.

Ibid. ἰριουῆς] Angl. ἰριουῆς. f. B. ἰριουῆς] L. & Ed. f. ἰριουῆς, P. ἰριουῆς: corrupte omnes. M. & Edd. reliquæ ut edi curavimus. M. du S.

ἰριουῆς] Cum propter variationis multitudinem

editionum notas admodum perplexe notasset Solanus, ipsas denuo consului, & quinque priores sic ut edidi habere deprehendi, cumque id firmetur ex Homero, Iliad. A. 27. ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur: *ἐκαστὸν ἰριῶν ἰσκότις*, nihil jam moror ceterorum Codicum varietates. f. F. R.

66. ἀναξυρίδης] Vid. Spanh. 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Briffonius alique passim, vide, si lubet, not. ad Philostr. p. 34. M. du S.

68. Ὀσρόου κ.] Hujus jam supra nomen vidimus c. 18. vid. & c. 21. unde patet ducem eum fuisse exercitus, a quo fufus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. Spanh. 450. M. du S.

69. Τίγρῃ] Conf. hoc Dial. c. 30. M. du S.

70. κίττω] Κίττω, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hederæ, myrtis lauroque, quæ eodem loco creverant*. Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicatas fuisse, & in unum quasi coaluisse. H. V.

τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς οὐκ ἄνευ ἑαυ-
τοῦ, ἦν δὲ μὴ τι τῷ ἐκείνῳ πρᾶχθέντων.

Ἰπὸ ῥῷ ἀδενείας ἡ ἐν τοῖς χρησίμοις, 75
 ἡ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ὅπῃ τὰς τοιαύτας
 τῶν χωρίων καὶ ἀντρων ἐκφράσεις τρέπον. καὶ
 ὁποῖαι ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πρᾶγματα
 ἐμπέσωσιν, εἰκόασιν οἰκέτη νεοπλῦτω, ὁ δὲ
 τῷ θεσπότῃ κληρονομήσαντι, ὅς ἔτε πλῆθος
 εἰδῆτα οἶδεν ὡς χρὴ διαβάλλεσθαι, ἔτε
 διεπνῆσαι καὶ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδῆσας
 πολλὰκις, ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγῶν
 προκειμένων, ὡς ἐμπηδῆσας
 πρὸς, ἡ τὰρίχου, ἔφ' ἂν διαρραγῇ εἰδῆτα 85
 ἔτι δ' ἐν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συν-
 ἔγραψε πάντῃ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλ-
 λοκότους. ὡς εἰς δάκτυλον τῷ ποδοῖ τῷ μέ-
 γαν τραυθεῖς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησεν καὶ ὡς
 ἐμβόησαντ' ὁ μόνον Πρίσκυ τῷ στρατηγῷ, 90
 ἔπτα καὶ εἰκοσι τῶν πολέμιων ἐξέβαιον
 ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ὄριθμῳ, τῷ το
 μῶν, καὶ ὡς τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν

ria historiae, & quam sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!

5 20. Præ imbecillitate enim in utilibus
recte versandi, aut ignorantia dicendorum,
 ad tales regionum & antrorum descriptio-
 nes confugiunt, & cum in multas magnas-
 que res incidunt, similes sunt seruo divi-
 otiarum insueto, creta nuper demum domi-
 ni sui hereditate, qui neque vestis noviti
 quemadmodum induenda sit; neque ex
 more cibum capere: sed irruens sæpe, cum
 tamen aves, & suillae, & lepores apposit
 sint, in pulmentum aliquod aut fæscamen-
 tum usque eo oppletur, ut ne rumpatur
metus sit. Ille igitur, quem modo dice-
 bam, etiam vulnera descripsit omnino im-
 probabilia, & mortes absurdas, ut aliquis
 in pollice pedis vulneratus statim expira-
 verit; &, ut inclamante solum Priscæ
 duce, septem & viginti hostium mortui
 sint. Insuper etiam in caesorum numero,
 idque etiam præter scripta in principum epi-

a 'Ως; 'Ων P. b *Αἰτῶν*] Deest in W. c *Γάρ*] *Nihil mutant* J. H. Bz. P. Fl. & M. d 'Ἀρτί τῷ διαπ. κλ.] Sic Fl. H. P. S. 'Ἀρτί κλη. τῷ δ. *inverso ordine* J. & W. e 'Εμπυθῆας] *Εμπυθῆας* L. f 'Οριθῶν] 'Οριθῶν marg. *ΑἰW. & mox λαγῶν.* g 'Παρμυσιπλάται] Sic Bz. Fl. J. H. P. & c. 'Παρμυσιπλάται W. h Ταρίχου] *Ταρίχου* marg. *ΑἰW. i Εἰνεσί*] Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. 'Επτα & ὅσα Edd. omnes abfurdte. k 'Εβάνου] Ita G. & W. 'Απιδαν Edd.

84. Ὑπὲρ μ. ἴνους] * Ἀττικὴ ἢ σόνταξις. τὸ ᾧ ἐπὶ
μέρους † λέγειν Ἀττικὸν αὐτοὶ ᾧ ἴφαγοι, φασί, τῷ ἄρ-

του, καὶ κατάγω τῷ κρηέν. Ἔτος wān ὁ πρῶτος ± ἰσχυ-
χέν. V.

* Hoc Scholion male relatum ad verba Οὐκ ἔστιν ἐν τῇ
 ὁ νόμος, indicante Solano, eo quo pertinet, retuli. J. F. R.
 † Διζύρι] Διζύριος Edit. Cler. quam correxit M. de S.

‡ 'Ερχθiv] 'Ερχθiv. M. Addi debuit & elixum. &c. Sic
Galenus &c. M. de S.

75. Γὰρ Mallem γὰρ.

M. de S.

79. Νεοπλουται] Sic supra *Tim.* c. 5. & non semel alibi (ex divisione *Solani*; quare suspicor jam esse caput 7. vel 8. quod quaesitum irem, si esset tanti.)

M. de S.

85. Ταρίχον] Sakamenta enim, uti & τῆρδ, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχου ἀξίον ἐσθῆτος, quo utius est *Aristoph.* in *Vespis.* Vide etiam *Theoph.* *Char.* π. ἀγροικίας. M. du S.

M. du S.

90. Πρίσκει] Bellum hic in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis An. Christ. 164. confectum est. V. *Capitol.* in M. Aurelio cap. 8. Statius Priscus.

M. de S.

91. Ἑπτὰ καὶ ὀκτώ] Angl. i'kesi.

F.B.

ΕΞΕΤΑ ΕΝΕΚΕΤΑ] A. G. M. P. & L. In impressis o-

mnibus pro $\mu\kappa\sigma\tau$, legebatur $\sigma\kappa\tau\acute{\omega}$.

M. du S.

Ibid. Εἰς τὸν] Procul dubio recte Mf. Angl. & poster: ὃς ὡς ἐπὶ τὸν αὐτὸν Πιερὸν τῷ ἐφύμῳ, ἵνα τοῖς ἱεροῖς τοῖς παλαιῶν ἀποθανόντων, aut ut mox liber, ἐξέσωσεν. sic mox iidem codices Κρίον, non κριον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturnumium* κριον enim non *Saturnumus*, sed *Saturmus*. 7. G. G.

F.G.G.

'Εξέβαλον] Sic praeter Mf. Gr. etiam M. In reliquis
ἀπέβαλον. M. du S.

M. in S.

94. Ἀρχόντων ἐπιστολαί] Quas epistolas intelligat, haud facie dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii, ad Imperatorem L. Verum, intelligendum esse, quas

epistolis mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties, & septuagies mille ducentos & sex : Romanorum vero solos duos, faucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticismi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κράων diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τίτιανον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia, hoc enim molliissimum mortis genus illi visum, ignorans, totum quod

δεχόντων ἐπιστολαῖς ἐφέυσαι. ὅτι γὰρ Εὐ-
ρώπῳ, τῷ μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριά-
δας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἕξ πρὸς διακο-
σίους· Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυμα-
τίας γενέσθαι· ἐνέει· ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ
τις αὖ ἐν Φρονῶν, ἀνάγκη.

Καὶ μὲν καλῶν λεγέσθαι, ἢ μικρὸν ὅτι
καὶ τῷ κομιδῇ Ἀθηναῖος εἶναι, καὶ ἀπο-
καθαράσαι τὴν Φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον,
ἡξίωσεν ἔτι καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῷ Ῥω-
μαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν,
ὡς ὁ Κρόνιον μὲν, Σατυρῖνον λέγειν, Φρόν-
τιν δὲ, τὸ Φρόντων, Τίτιανον δὲ, τὸ Τίτια-
νον, καὶ τὰλλα πολλὰ γελοιότερα. ἔτι
ὁ αὐτὸς ἔτι, καὶ τὸ Σαβηριανὸν τελευ-
τῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες,
ἐξηπάτη· αἰσχροὶ ξίφει τεθνάναι αὐτὸν,
ἀποθάναι δὲ ἀνῆλθε, σιτίαν ἀποχόμενος· τῷ-
τον γὰρ αὐτῷ ἀλυπόταστον δοῦναι τὸ θάνατον·
οὐκ εἶδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκείνο πᾶν,
τριῶν,

[1. Ἐνία] ss. Angl. & P. Vulgatam servant Edd. & M. m. Ἰπὶ] M. P. L. & Fl. Edd. cett. Ἰπὶ. n. Κρό-
νιον] Κρόνιον Edd. omnes, praeter J. quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρόνιον W. o. Τά-
λλα] Ἄλλα W. Τάλλα J. H. S. Τάλλα Fl. P. recte. p. Σαβηριανὸν] Edd. fere omnes male Σαβηριανὸν, praeter S.
& Bz. Aldina eodem vitio laborat, quae paullo post tamen recte Σαβηριανὸν habet. Σαυτη- W. ubique.

6. Σαυτηριανὸν λέγειν] Σαυτηριανὸν γὰρ Ταραντῖνόν τὸ Κρόνιον λέγουσιν. V.

vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret.

Ibid. Εὐρώπῳ] Urbs est Mediae, inquit *Palmerius*. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur.

95. Μαριάδος ἑπτὰ] Cum conjungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριά-
κοντα ἑξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui
mentiuuntur, tales minutias non curant. Mendacia,
ut illa]Ctorum favorabilia, sunt laxae interpretationis.

98. Ἐνία] Angl. ss.

2. Ἰπὶ] Flor. Ἰπὶ.

Ἰπὶ] M. P. L. & Ed. Fl. Reliquae Ἰπὶ. M. du S.

6. Κρόνιον] Angl. Κρόνιον.

Κρόνιον] Sic habet etiam P. L. & Ed. J. W. vero Κρό-
νιον. Libellum de morte peregrini amico inscribit, cui
hoc nominis erat; Cave putes hunc fuisse *Saυτηρι-
ανον*. Extat etiam nomen hoc apud *Plutarchum* in
Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto*
Philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* sub
nomen M. Antonini, & M. Antoninum ipsum. I. 11.

vide etiam *Xiphil.* in *Adrian.* 265. D. de *Corn. Fron-
tone*, Jurisconsulto insigni. Sed hi omnes nihil ad
historiam illam, ni fallor.

9. Σαβηριανὸν] Hoc nomen, ut & sequens *Οφροῆς*,
paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27. efferuntur, ita tamen, ut
facile eosdem homines agnoscas. Apud *Xiphil.* Ἰπὶ
(& nostrum infra) Σαβηριανὸς. In *Adrian.* 265. A. bis,
& B. vide & 268. ubi caedes ejus narratur, cum po-
nagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Trajano
Imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem *Lucia-
ni* fuisse credo. Sed alio in loco (257. A.) aliter
idem, nempe *Σαυτηριανὸς*. Sed hic a nostro diversius,
de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σαβηριανὸς scribi-
tur; & Ἐλῳνα dicitur Armeniae locus, in quo cir-
cumventus Romanorum exercitus internecioni totus
datus est. M. Σαυτηριανὸς ubique. J. Edit. & aliae non-
nullae hic & mox iterum Σαυτηριανὸς, quae cum dein-
de Σαβη— recte scribant, nos & hic recte scribi cu-
ravimus, uti ante nos Bz. & *Benedictus* fecerant. *Se-
verianus* autem hic Gallus dicitur a nostro Ἀλεξ. c. 27.
Armeniamque invasurus Alexandri Otaculum consu-
luit, quo responso, quomodo exitu, ibidem discet. M. du S.

τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο. Ἀπόστολοι δὲ, ¹ χη ² ἑπτὰ διαρκῶσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς αὖ μὴ τῶν ὑπολάβοι τις, ὡς ³ Ὀσρόης εἰ-
σῆκεν ὤλεσθαι ἐς· ἀν ⁴ Σεβηριανὸς λιμῶ
Σπύληται, καὶ ⁵ ἀφ' αὐτοῦ ἐκ ⁶ ἐπήγαγε
ἀφ' ⁷ ἑδδόμης.

Τῆς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὡ καλὲ
Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωδύνης, πρὶν ἂν τις
δεῖν, τὴν λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή,
τὸ τεῖχος δὲ πρὸς, μεγάλως ἐδύ-
πησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τὴν καλῆς
ἱστορίας· ἡ Ἐδεσσα μὲν δὴ ἔτα τοῖς ὅπλοις
ὤλεσθαι μαρτυρεῖτο, καὶ ὁ ὀτιός ⁸ ἦν, καὶ κό-
λας ⁹ ἀπάντα ἐκείνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερ-
μήριεν, ὡ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγει
πρὸς τὸ τεῖχος· εἴτα μετὰ ἔτις ἐτελῆ
ὀνόματα, καὶ ¹⁰ δημοτικά, καὶ ὁπωχικά πολ-
λὰ παρενέβητο, τὸ, ἐπέσειλεν ὁ στρατο-
πάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ οἱ στρατιῶν ἡγώ-
ραζον τὰ ¹¹ ἐγχερίσματα, καὶ ἡδὴ λευ-
μνοὶ περὶ αὐτὸς ἐγίγνωστο. καὶ τὰ τοιαῦτα ¹²

sille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, sterisse Osroën expectantem dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixisse.

22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis utuntur, deditque fridorem Machi-
na, procumbensque natus tonnit vehemen-
ter? Et rursus in alio libro praeclaræ hi-
storiæ, Edessa quidem igitur adeo quassata
circumsonat armis, strepitibusque fuisse & in-
mensius illa omnia. Et Dux versat sub pe-
tore curas, qua maxime ratione ad pugnam
accedat. Deinde inter hæc vilia adeo no-
mina, & plebeia & mendicorum propria
multa inculcata erant, Epistolavit campidu-
tor Domino, &, Milites mercabantur illa
quibus indigebant, &, Jam lori ad illos ad-
erant,

a Ἐπτά] Ἐς ἑδδόμην W. Vulgatam tuentur Fl. f. H. P. b Ὀσρόης] Ὀσρόης τις W. c Σεβηριανός] Hic
rursus quædam male Σεβη— præter Ald. Fl. S. H. & Bz. d Διὰ τοῦτο] Διὰ τοῦτο f. uno verbo. e Ἐπὶ-
γαγε] Sic Fl. f. H. P. Ἐπὶ W. L. & marg. ΔΙW. f Τῆς ἑδδόμης] Τῆς ζ. Fl. g Ἐδεσσα] Αἰδεσσα W. Ni-
hil a vulg. abeunt Fl. f. H. P. h Ὀτιός] Ὀτιός W. i Δημοτικά] Edd. male Δημοτικά secunda longa,
excepta S. & Bz. quæ o habent cum Cod. M. k Ἐγχερίσματα] Sic f. Ald. Fl. H. P. S. Ἐγχερίσματα sine pun-
cto subscripto M. Quin immo Fl. i plane exprimit ἔγχερίσματα exhibens.

27. Ὀτιός ἦν ὁ κόλας] Ἦτοι κρέτος ὁ δόρυς, καὶ ψόφος, ἀπ' αὐτοῦ ὁ κόλας. G.

18. Σεβηριανός] Σεβηριανὸς λιμῶ (non λιμῶ, ut est in
animadv. Cl. Bos) ἀπόληται, καὶ ἀφ' αὐτοῦ ἐκ ἐπὶ γαγε
ἀφ' ἑδδόμης. Sensus verborum est: Severianum
intra triduum mortuum fuisse, quum in ediam ad septi-
mum usque diem perferant plerique; nisi si quis adsti-
tisse putet Osroën, & expectasse, donec fame enectus
esset Severianus, & propterea eum non produxisset vitam
per hebdomada. Interpres postrema sic reddiderat:
& ob hoc eum per septem dies in aciem non educisset.
Verum hoc denotare ἐπὶ γαγε, unde didicerit ille,
nescio. Est ἐπὶ γαγε hic absolute positum pro ἐπὶ γαγε
τὸ βίον, h. e. insuper agere vitam, producere vitam,
quemadmodum ἄγω καὶ δάγω absolute etiam usur-
patur sine voce βίον. Haec in animadv. p. 63. L. Bos.

19. Ἐπὶ γαγε] Recte quidem Cl. Bos hoc verbum
modo exposuit; non tamen est quod adeo præcise
neget id quocumque in aciem educere significare posse;
nam ἐπὶ γαγε καὶ προσάγω in bellicis expeditionibus fre-
quens, pro igno, induco exerceo in hostem; adeo-

que non ita longe abludit ab educere in aciem. Dixi,
credo, de hoc significato, ex Arrian. Exped. I. 1. p. 6.
&c. ad Herodot. c. 68. Verum ideo nihilo minus vertio
pristina erat absurda; quare eam mutavi. f. F. R.

20. Διὰ τὸ ἑδδόμης] Sic apud Athen. 301. A. ἀφ' αὐτοῦ
διδόχης. V. Casaub. & II. 15. M. du S.

23. Ἐλέλιξε] Ἐλέλιξε δὲ μηχανή, & τὸ τεῖχος δὲ
πρὸς μεγάλως ἰδούσης, ut & sequentia sunt verba
Homericæ. f. G. G.

Ἐλέλιξε] Vide II. A. 530. μέγαν δ' ἰλέλιξε Ὀλομο-
πον. M. du S.

24. Ἐδούπησε] Voce δούπος utitur Xen. p. 164. 35.
Sed nullibi, credo, verbo, præsertim cum μεγάλως
&c. Vox Homero familiaris. II. Δ. 504. Et ad quæ
paullo post sequuntur, conf. eundem II. B. 210. &
B. 3. M. du S.

26. Ἐδεσσα] Edessa Arabiæ civitas, antea Antio-
chia dicta, ut scribit. Plin. l. V. c. 24. G. C.

Ἐδεσσα] Olim Antiochia ad Καλλίον dicta. V. Plin.
V.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 31

οὐκ, & similia: ut similis ea res esset tra-
goedo, qui altero quidem pede alto co-
thurno nitatur, alterum autem sandalio de-
vinctum gerat.

23. Ac videas etiam alios, prooemia⁴⁰
quidem splendida & tragica & ad excessum
usque longa scribes, ut speres te mira
quanta post isthaec omnino auditurum: at
ipsum corpus historiae pusillum quoddam
& ignavum subjungentes, ut hoc etiam⁴⁵
simile videatur puerulo, si qua Cupidinem
vidisti sic ludentem, persona Herculis ma-
xima, aut Titanis, caput occultantem. Sta-
tim igitur qui audire, illud subjiciunt:
Parturient montes. Oportet autem non ita⁵⁰
esse, sed similia omnia, & ejusdem vetut
coloris, consentiensque capiti corpus reli-
quum, ne galea quidem sit aurea, thorax
autem omnino ridiculus, ex pannis alicun-
de, aut pellibus putridis confusus, & vi-⁵⁵
mineus clypeus, porcina autem circa tibias.

ὅτε τὸ πρῶγμα εἰκὸς εἶναι τραγωδῶ, ἢ
ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτῃ ὑψηλῇ ὅπι-
βεβηκότι, ἰατέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδε-
δεμένῳ.

Καὶ μὴ καὶ ἄλλης ἰδοὺς ἀν, τὰ μὲν
προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς
ὑπερβολὴν μακρὰ συγγραφῆς, ὥς ἐλπί-
σαι θαυμαστὰ ἡλικία τὰ μὲν ταῦτα
πάντως ἁπλοῦς, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ ἡ-
στορίας μικρὸν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπαγοίας,
ὥς καὶ τὸτο εἰκέναι παιδίῳ, εἴ ποῦ ἐρωῖα
εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους
πάμμεγα, ἢ Τιτᾶν περικείμενον· εὐθὺς
γὰρ οἱ ἀκροαταὶ ὀπιθόμενοι αὐτοῖς, τὸ
ᾧδοντες ὄρουσι. ὅ καὶ δὲ μὴ ἔσας, ἀλλ'
ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συ-
ᾷδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὥς μὴ
χρυσὸν μὲν τὸ κράν εἶη, θώραξ δὲ πά-
νυ γελῶν ἐκ βακῶν ποθεῖν, ἢ ἐκ δερμάτων
σαπρῶν συγκεκατυμένος, καὶ ἡ ἀσπίς οἰ-
σύνῃ, καὶ χοίρινῃ περὶ ταῖς κνήμας. ἰδοὺς γὰρ
ἀν

[I Μετὰ ταῦτα] Μετὰ ταῦτα junctim J. H. Ald. & Fl. m. 'Ακούσας] 'Ακούσας W. male. n. 'Επαγο-
τας] 'Επαγοίτας M. Vulg. habet Fl. J. H. P. &c. o. Χρὶ δὲ] Χρὶ δὲ ὄρουσι, W. At illud ὄρουσι in nulla Ed.
invenio, alioqui facile admissem.

49. 'Οπιθόμενοι αὐτοῖς] 'Επὶ τῇ μεγάλῃ ἀνακρίσει-
ται τὸ ὀπιθόμεν. V. Parturient montes] Prover-
bium tritum. G.

* Τρωχουμ.] In Ed. Clav. male introitu.

50. 'ᾌδοντες ὄρουσι] 'ᾌδοντες ἔρος, καὶ ἔτι καὶ μῦθ. Παραοικία ἐπὶ
τῇ μεγάλῃ μ. ὀπιθόμενοι, καὶ ὁδὸς ἀπὸ τοῦ τρωχουμ. V.
55. Οἰσύνῃ] 'Εκ λύγῃ πεπλασμένη. V.

V. 24. & Spaulb. 602.

31. Δημοσίαν] M. & P. In reliquis δημοσίαν. M. du S.

32. Παρτιέντες] V. locum manifestissimum, in Gal-
lo c. 11. ubi vox affinis παρτιέντων adhibetur. M. du S.

Παρτιέντες] Infra vero, Gall. c. XI. ait παρτιέν-
τες ὁπλοῦνται. Et supra de Marc. cond. c. 32. συμ-
παρτιέντες. M. du S.

34. 'Εγχεύοντα] Castigat scriptorem historiae, qui
alibi multa poetica, alibi plebeia & barbara vocabula
suae intexerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ
ἐγχεύοντα, sed locus ille sic videtur esse interpungen-
dus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἐγχεύοντα τὰ ἐγχεύ-
οντα, καὶ οἱ δὲ λαοὶ παρτιέντες πρὸς αὐτὰ ἐγχεύοντα. & milites
etebant sibi victum, & laeti illis indulgebant. ἐγχεύ-
οντα Cicero & Tacito sunt mensilia, copiosius victui ne-
cessariae. sed Graecum vocabulum apud nullum bonae
notae scriptorem invenias. Paullo ante πλοῦτος ἀ-
πλοῦτος, non inopia multis infarsa, ut stulte & sine sen-

tentia vertit interpres, sed mendacis convenientia, aut,
ut Seneca loquitur, verba ad summam cavendo spe-
ctantia. J. G. G.

46. Εἰ ποῦ] Infra vero Rhez. c. 6. in Juv. legitur
ἔπος τῷ Νείδῳ ἰδὲς, quod Solanus ex aliis Edd. in ἔ-
πος mutavit, cui obsecuti sumus. J. F. R.

50. 'ᾌδοντες ὄρουσι] Paroemiog. J. B.

'ᾌδοντες ἔρος] In fabulis hodiernis Aescopi non exstat.
M. du S.

55. Συγκεκατυμένος] Conf. infra Ep. Kros. c. 28.

M. du S.

Μὲν καὶ χοίρην περὶ τὰς κνήμας] Mellei profecto in-
terpres. Benedictus, & tibialia ex corio porcino fa-
cta, male quidem, sed melius tamen quam Micyllus
& tibialia conebis incrustata aut ex corio porcino facta.
At quis dixit tibialia militum? An ita ignota sunt
ocree, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus.
Itaque verte & ocree circa tibias ex corio porcino. J. G.

57. Pa-

αὐτῶν τοιούτους συγγραφίας, τῷ Ῥο-
δίων Κολοσσὶ πρὶν κεφαλὴν νανώδη σῶματι
ὑπὸ τιθέντας· ἄλλως αὖ ἐμπαλιν ἀκέφαλα
τὰ σῶματα εἰσάγουσιν, ἀπροοιμίᾳ, καὶ
εὐθὺς ἐπὶ τῷ πραγμάτων· οἱ καὶ προσελπί-
ζον· ὅτι ξενόφῶντα ἔτιος ἄξιον, Δα-
ρεῖον καὶ Παρυσάτιδον παῖδες γίγνον· δύο
ἢ ἄλλως τῷ παλαιῶν· ἔκ εἰδότες ὡς δυνά-
μει τινα προοιμίᾳ ὅτι λεληθότα τῆς πολ-
λῆς, ὡς ἐν ἄλλοις· δείξομεν.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητὰ ὅτι, ὅσα
ἢ ἐρμηνείας, ἢ ἢ ἄλλης διατάξεως ἀμαρ-
τήματά ὅτι, τὸ δὲ καὶ· πρὸ τῆς τῶν
αὐτῶν ψεύδεσθαι, ἢ πρὸ τῆς μόνης, ὅ-
ντα καὶ σταθμῶν ὅλης, τίνι τῷ καλῶν εἰ-
κεν; εἰς γὰρ ἔτι ῥαθύμως συνήγαγε τὰ
πράγματα, ἔτι Σύρω τινὶ ἐντυχῶν, ἔτι
τὸ λεγόμενον δὴ τῷτο, τῷ· ὅτι κρείων
τὰ ταῦτα μυθολογούντων ἀκέσας, ὥστε

Videas enim satis multos id genus scripto-
res, Rhodii Colossi caput imponentes nani
corpufculo: alios contra ea, trunca suo
capite corpora inducentes, & statim ad res
ipsas aggressos: qui etiam suarum partium
esse volunt Xenophontem, qui ita coepe-
rit, *Darii & Parysatidis filii nascuntur duo;*
& alios antiquorum. Ignorant nempe, ef-
fe quaedam quae vim prooemiorum habeant,
sicut vulgi intellectum fugiant, ut mon-
strabimus alias.

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia
sunt, quaecumque aut elocutionis, aut
constructionis reliquae sunt vitia. Mentiri
vero circa ipsa loca, non parasangis modo,
sed integris mansionibus, cui rerum bona-
rum simile est? Unus quippe eorum adeo
supine res congescit, qui neque cum Syro un-
quam locutus videtur, neque, quod est in
proverbio, in constrictis talia fabulantes au-
disse,

a Ῥοδίων] Ῥοδίων L. b Δείξομεν] Δείξομεν W. Nihil mutant Edd. priscas. c Περὶ] Περὶ W. & Fl. male.
Ceterae recte πρὶν. d Ἐπὶ κούριον] Sic recte marg. A1W. item Fl. S. & A. Ceterae pessime Ἐπικουρίον
Episcourion. T. Ἐπικουρίον W.

58. Νανώδην] Μικρῶ. G.

70. Παρασάγγας] Εἶδος μίτρον Περσικοῦ δ' ἐστὶν ἑκάστη
λ'. V.

57. Ῥοδίων] Inter Colossos & statuas ingentes im-
primis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum
& quinque altus.

G. C.
Ῥοδίων Κολοσσῶν] Centum is & quinque pedes altus
traditur fuisse, sive LXX. cubitorum. Plin. XXXIV.
7. Strabo XIV. p. 652. C. Philostr. Vit. Apollon. V.
7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Eusebii Chron.
No. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus
fecit, duodecim annorum spatio ad id consumpto;
anno ante Chr. 278. Annos 56. cum stetit, terrae
motu prostratus est, (anno ante Chr. 222.) nec un-
quam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXXII.
quo capta a Saracenis Rhodo, vacuit. Post tot detri-
menta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC.
Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra
700, 000 librarum pondo fuisse liquet; Camelo cui-
que nempe DCCC. libris assignatis. Vid. not. no-
stram ad Is. a. c. 18. De terrae motu, quo prostra-
tus est, videndus Polybius. V. p. 428. 429. M. du S.

Ῥοδίων] Conf. infra Icarom. c. 12. Ῥοδίων Κολοσσῶν
ἢ ἰθακασμῶν. Et sic saepe alibi solet, quae tamen
non adduco, quia & altera lectio bona, hanc tamen,
ut nostro usitatum praefero.

J. E. R.

62. Ξενόφῶντα] At dubitari a quibusdam audio, an
recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quo-
rum ego rationem miror, cum & veteres agnove-
rint, neque quicquam sit, quod repugnet. Adde Ael.
Var. H. VII. 14.

M. du S.
Ibid. Δαρείου & Παρυσ.] Vid. Xenoph. Anab. I. M. du S.
70. Παρασάγγας] Vox Persica & Arabica XXX. au-
tem stadia valet. Vid. Herod. II. p. 57, 2. M. du S.

74. Ἐπὶ κούριον] Optime hunc locum ita restituit
& vertit Benedictus noster, cum antea in omnibus;
excepta Fl. conjunctim legeretur Ἐπικουρίον. Notum
autem est veteres illos Athenienses in constrictis ad
confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc
in coffeeis. Sic Aristoph. in Pluto p. 338.

Καὶ τοὶ λόγος γ' ἦν τῷ Ἡρακλεῖ, πολὺς.
Ἐπὶ τοῖς κούριον τῷ καθημένῳ.

Ubi diversa quidem phrasia, sed eandem Scholiafles
cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror
doctissimum Dacierum maluisse Terentium adducere
(Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut Lucianum
aut Theophrastum, apud quem etiam celebris est

disse, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Emphrate remota: condiderunt illam Edesseni*. Neque satis hoc illi fuit, verum etiam Samosata patriam meam, ipse vir fortis eodem in libro sublatam, sua cum arce & munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipsa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnium hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito iurejurando, dixit, se profecto audisse quemdam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum vo-

αὐτὸν Εὐρώπῃ λέγων, ἔτιως ἔφη Ἡ δὲ Εὐρώπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σταθμὸς δύο τῷ Εὐφράτῃ ἀπέχουσα, ἀπέχουσιν δ' αὐτῇ Ἐδεσσαῖοι καὶ ἑδὲ τῆτο ὁ ἀπέχουσι αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ δεικνύμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περὶ αὐτῆς αὐτῷ ὑπ' ἀμφότερων τῶν πόλεων, ἐκατέρωθεν ἐν χροῶ σταθμοῖς δεικνύμενος, καὶ μονονυχί τῷ τείχεσι φανότων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἰ σοὶ νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογούμενος, ὡς ἐκ Παρθυαίων, ἑδὲ Μεσοποταμίτης σοὶ ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς ἀπέκλισε.

Νῦν Δία, κακῶς κομιδῇ πεισθὼν αὐτὸν τῷ Σεβηριανῷ ὁ αὐτὸς ἔτι εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκούσαι τινος ἢ ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων διαφύγοντων. ἔτε γὰρ ἔξιπυ ἐβελή-
σαρ

ο' Ἀπρίκιαν] Ἀπρίκιαν W. f' Ἐδεσσαῖοι] Ἐδεσσαῖοι W. g' Ἀπρίκιαν] Ἀπρίκιαν M. h' Σεβηριανῷ] Sic jam bene Edd. Σεβηριανῷ W. ubique.

81. Τὰ Σαμόσατα] Σημειῶν ὅτι Σαμοσατῆς ὁ Λαυκιανός. V.

in eam rem locus in Char. p. 36. ubi vide *Cassian.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a Theophrasto *ῥῶνα συμποσία* dictitari ait solita, & 903. 2. Vide etiam *Diog. Laert.* in Pittaco p. 19. D. W. τῷ Ἐπικουρίῳ.

M. du S.

77. Εὐρώπος] V. supra c. 20. & infra c. 28. M. du S.

81. Σαμόσατα] Recte igitur in titulo Samosatensis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur Samosata.

M. du S.

83. *Μετῆλθεν*] Ad h. l. haec notat Cl. La Croze: Complura ejusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ καλοὶ κριταί.

J. F. R.

85. *Εἰ χρῆ*] Conf. supra *Zenob.* c. 6. f. & saepe alibi.

M. du S.

91. Νῦν Δία κακῶς κομιδῇ πεισθὼν περὶ τῷ Σεβηριανῷ ὁ αὐτὸς ἔτι εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκούσαι τινος ἢ ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων διαφύγοντων] *Quin & illud per Jovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appposito juramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in versione juramento, pro quo Latini

Tom. II.

ni dicunt *jure jurando*. Ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων, non est ex ipso opere, sed ex illo ipso proelio. *Thucyd.* lib. 3. & *Lucianus* in hoc ipso libello c. 29. *ὡς τῷ ἔργῳ* in ipso proelio. saepe ἔργον κατ' ἔχον proelium, bellum notat. *τροϊκὸν ἔργον* *Arriano* est *Trojanum bellum*. Et sic accipiendum in illo notissimo versu *Homeri*: *Μῆδων φητὶ ἱρῶναι πρῶτον τὰ ἔργα.* *Verborum oratorem esse, alio remque rerum.* Phaeacem ait Achillem docuisse pacis & belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem *πολλὰ ἔργα* est fortis, strenuus.

Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἔργα.

Occidit tam ignavus, quam fortis. *Iliad.* 4, cum Patroclum sepeliissent, *λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργῳ τράπωται.* *Enfathius* dicitur τῷ πολέμου. ὥσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρης. Sic Latinis *res gerere*. *Horat.*

Res gerere & victos ostendere civibus hostes

Attingis solum Jovis.

J. G. G.

92. Ἐπομοσάμενος] Sic supr. *Hermot.* c. 67. Sed ἔπομοσάμενος. *Apot. pro Merced.* *Cond.* c. 6. M. du S.

E

4. Od

σαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, ἔτε Φαρμάκην πίνειν, ἔτε βρόχον ἄφαδ', ἀλλὰ τινα θάνατον ὀπινοῦσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζουσα. τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑάλῃ, καὶ καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἐγνωστο, κατὰξαντα τὸ μέγιστον τῶ σκύφον, ἐν τῷ θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῃ τὸ λαμόν. ἔτως δὲ ξιφίδιον, καὶ λογχάριον εὑρεν, ὡς ἀνδρείος γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκός ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπυθὲν Θουκυδίδης ὀπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τῷ πολέμῳ ἐκείνῳ νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσατο χρεῖαι ἐπειπεῖν τὰ Σιδηριανῶ. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸ ὕδην αἵτιον τῇ ἐν Ἀρμυρία κακῶν, καὶ Θουκυδίδην, καὶ ἄμειν. θάψας ἐν τῷ Σιδηριανῶν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζει ἐπὶ τὸ τάφος Ἀφράνιον τινα Σίλωνα ἐκατόνταρχον, ἀταγανιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερήντορευσεν αὐτῷ, ὥστε μετὰ τὰς Χαρίτας πολλὰ πᾶν δακρύσαι ἐπὶ τῷ γέλῳ. καὶ μάλιστα ὅποτε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ὅτι τέλει τῷ λόγῳ δακρύων. ἅμα σὺν οἰμωγῇ περικαθεῖς, ἐμμένῃ τῷ πολυελεῶν ἐκείνων δειπνῶν, καὶ προπόσειον. εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα πλεῖον καρονίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξιφίδιον εὐγενῶς πᾶν,

habuisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum & fragmentorum uno usum ad caedem, incisovitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, & maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose

a Κατάφρασις] Κατάφρασις W. Nihil mutant Bl. J. H. P. b Εἰς σφαγὴν] Εἰς τὴν σφαγὴν W. c Ξιφίδιον] Ξιφίδιον W. d Ἐκείνου] Ex W. & L. Ἐκείνου enim habebant Edd. e Οὐδὲν] Οὐδὲν marg. A. H. f O] Deest articulus in W. Adest in Edd.

2. Σκύφον] Ὁ σκύφος ἡρωϊκός G.

12. Θάψας] Παύου, ταλαῖατος, ἐκείνῳ σοὶ πέπαισται. μάχη πρὸς τοὺς ἀγγελάσι τοὺς καίματους; M.

4. Οὐ ξιφίδιον] Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur, V. Tac. An. XV. 67. & Lipsii notam. Eur. El. p. 626. A. σφαγὴν δ' ἔχουσιν εὐγενῆς τι καὶ καλὸν. M. du S.

7. Θουκυδίδης] Vid. Thucyd. L. II. c. 34. M. du S.

8. Τὸ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς] Ἐκείνου δ'. Th. M.

Ibid. Ἐκείνου] W. & L. uti acute coniecerat Marcellinus. In reliquis ἐκείνους. M. du S.

10. Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδην] Lectio marginis Aldinae primo intuitu blanditur, quia αἴτιος scire ubi

que cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet; est enim ellips. praepos. ἀπὸ vel κατὰ, & significat Thucydidem nihil culpabilem, i. e. propter nullam rem. Sic ἡδὲ τι αἴτιος ex Homer. & ἡδὲ αἴτιος ex Herod. dudum protulit Steph. in Thes. quare plura non addam. J. F. R.

12. Θάψας — Σεβ.] Smyrnae sepultus est; V. Dion. LXXI. p. 802. B. Coll. cum Aristid. Or. II. 13. p. 295. teste Wottono, qui Dacerium ea de re in partes vocat p. 169. Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 35

ποσε-σανε, & ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non jusculorum & patinarum meminisset, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Caeterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possum; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum jam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae inscitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scammillum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos pro-

χὲ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρῶντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιον ὢν, μὰ τὸ Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ θάνατον, εἰ τοιαῦτα ἐρρήτορεν· καὶ τὺτο ἔφη ἰδόντας τὲς παρόντας ἀπαίτας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαίνεσαι τὸν Ἀφράνιον. οὐ γὰρ δὲ καὶ τὰλλα μὲν αὐτῷ καλεῖται γινώσκον, μοινοῦν καὶ ζῶντι καὶ ἀπαίδων μεμνημένῳ, καὶ ὑπὸ δακρύοντι τῇ τὴν πλάκωτον μνήμῃ· τὺτο δὲ μάλιστα ἡττίαςαμην, ὅτι μὴ τὴν συγγραφήν, καὶ διδάσκαλον τῷ δράματι προαποσφάξας, ἀπέθανε.

Πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ὁμοίως τούτοις ἔχον σοι, ὦ ἑταίρε, καλαριθμήσατο, ὀλίγων ὅμως ἔκτιμησθε, ὅτι ἑτέραν ὑποχρεῖται ἡδὴ μέλει εἶναι, καὶ συμβουλὴν, ὅπως ἀνέμεινον συγγραφῶν τις. εἰσὶ γὰρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τὴν πεπραγμένην, καὶ ἀξιολογούμενα ὑπερλείπουσιν, ἢ ὑπερβαίνουν, ὑποδὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τὴν λεκτικὴν, ἢ σιωπητικὴν, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἐρηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥστε δὲ εἴ τις τῷ Διὶ τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσούτον καὶ τοιούτον δι, μὴ βλέπει, μηδ' ἐκαιοί, μηδὲ τοῖς ἐκ εἰδῶν ἐξηγοῖτο. οὐ γὰρ ὑποπόδιον δὲ, τό, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὐξέστην θαυμάζον, καὶ τὸ κρητὶς τὸ εὐθυμον,

ἡ Ἀφράνιον] Sic habere J. Fl. H. & M. notat M. du S. Sed & habent ceterae. ὁ τῶν] τῶν J. Ald. ubique. ἡ καλεῖται γινώσκον] καλεῖται γινώσκον W. ἡ ἀπαίδων] ἀπαίδων Fl. Cum vulgata faciunt cetr. & M. ἡ ὁμοίως] ὁμοίως W. ἡ ἰδιωτείας] ἰδιωτείας W. Vulgatam retinent J. Fl. H. P. & c. ἡ τοσούτον ἐ τοιούτων] τοσούτον καὶ τοιούτων M. Sed postremae voci manus recentior, addidit. ὁ μηδὲ] μηδὲ J. ἡ ἐξηγοῖτο] Ita retinui ex W. L. ἐξηγοῖτο Edd.

notis edidit. locus autem Thugydidi, quem postea hic respicit, existat l. II.

31. ἀπαίδων] Flor. ἀπαίδων.

46. τῷ Διὶ τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ] De qua statua videndus omnino Paus. El. p. 156. & seqq. Inter orbis miracula in primis recensetur.

48. τοσούτον καὶ τοιούτων] Sic nostro cum Atticis perpetuum esse τοσούτων pro τοιούτων, non opus ut hic rursus dicatur. Utrumque autem adiectivum & alibi conjungere amat, quod Solanus jam ante monuit. Addo igitur hic tantum Long. Paus. L. II. p. 63.

Ed. Wsch. τοιαῦτα ἐ τοιαῦτα καλόντες, cujus stilus cum nostri omnium optime convenit. τοσούτων πολλὰ pro τοιούτων, Idem IV. 120. Ed. Moll. J. F. R. 49. ἐξηγοῖτο] Sicut ἐκαιοί, sic & ἐξηγοῖτο legendum. J. G. G.

ἐξηγοῖτο] Graevii emendationem confirmant Codd. W. & L.

51. καὶ τὸ κρητὶς τὸ εὐθυμον] Benedictus, & cetera cetera. An credimus? Certe si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Jupiter, plane fuit audipes sine ullo pedum tegumento. Et quis

ζυθμον, καὶ ταῦτα πάντα μὲν πολλὰς φρον-
τίδιον^a διεξίω.

Ἐγὼ γὰρ ἔν ἡκιστὰ τιν^b, ἢ μὴ ἐπ' Εὐ-
ρώπῳ μάχην ἐν ἑδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔτεσι πα-
ραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω
ὑδατ^c ἀναλωτ^d εἰς ψυχρὰν καὶ ἑδὲν
ἡμῖν προσήκυσαν δίνγησιν^e ὡς Μαῦρος τις
ἰσπεύς, Μαυσακάς τένομα, ὑπὸ δὲ ψυ-
πλανώμεν^f ἀνὰ τὰ ὄρη, καὶ αὐτοὶ Σύ-
βου^g τινὰς τ' ἀγροίκων, ἀριστον ποτίζεμε-
νες, καὶ ὅτι τὰ μὴ πρῶτα, ἐκείνοι φοβη-
θεῖεν αὐτὸν, εἴτα μὲν τοὶ μαθόντες ὡς τῷ
Φίλων εἴη, καλεδέξαντο, καὶ εἰσείδαντο^h
καὶ γὰρ τίνα τυχεῖν αὐτῷⁱ ἀποδεδημηκότα^j
καὶ αὐτὸν ἐς^k τὸ Μαύρων, ἀδελφεῖ αὐτῷ ἐν
τῇ γῇ στρατιωτοῦ. μῦθοι τὸ μὲν τέτο μα-
κροί, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν
τῇ Μαυρυσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τὴν ἐλέφαντας

portionem; eaque multa cum cura perfe-
quatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pu-
gnam quidem ad Europum vix septem to-
tis versibus percurreret, viginti autem vel
amplius mensuras aquae (clepsydras) impen-
deret in frigidam & nihil ad nos pertinen-
tem narrationem, ut *Maurus* aliquis eques,
Mausacas nomine, prae fisci per montes ober-
rans, Syros quosdam rusticos deprehenderit,
qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio
illi pertimuerint, deinde autem, cognito, a-
micum esse, acceperint convivio: etenim forte
quendam illorum & ipsum in *Maurotum* ter-
ra peregrinatum esse, quod suus frater in ea
regione militaret. Hinc fabulae longae, &
narrationes, quomodo ipse in *Mauritania* ve-
natus esset, & ut vidisset elephas multos

una

^a Διεξίω] Sic Edd. & M. in quo tamen videtur fuisse διεξίω; sed mutatum est. ^b ἀναλωτ^c] ἀναλω-
πύα Fl. ἀναλωτής W. P. ἀναλωτ^d] Edd. omnes. ^e Εἰσείδαντο] Εἰσέω. L. & Fl. ^f Τῶν Μαύρων] Sic
recte Edd. Τῶν Μαύρων Angl. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & Fl.

quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum
πᾶν^a Jovis produxerit, in quo & omnia corpori
adhæta continentur, tum discedat ad ὑποπόδιον, nunc
aberret ad crepidas? Certè Micyllus *crepidinis concin-
nataem*, quem praefero.

^b Ibid. Κρηπίδος] Recte *κρηπίδα* hic *crepidinem* Micyl-
lus, nos *basin*, notiore aliquantulum verbo, reddidi-
mus. *Salmuriensis* tamen, qui *crepidam* hic maluit,
nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes
habet in nummis Jupiter Olympius. *Pausanias* certe
Eliae l. p. 306, 12. χρυσῶν ὑποπόδια illi tribuit. Idem
p. 307. eam, quae hic *κρηπίς* vocatur, βάθρον τὴν θρό-
νον nominat; ὑποπόδιον autem *Luciani* ὑπόδημα τὸ ὑπὸ
τῷ ποσὶ τοῦ ποσὶν appellat, additque ab Atticis θρανίον
vocari.

^c 53. Διεξίω] Ita M. etiam; sed non a prima manu,
videturque prius fuisse διεξίω, quod magis arridet.

^d 56. Μέτρα — ἀναλ.] Non caudidici nempe soli ad
Clepsydras dicebant: factitabant id etiam *Luciani* aeta-
te, *Rhetores*, seu *Sophistae*. Cujus rei insignis te-
stimonium existat apud *Philostrophum* in *Adriano* *Sophista*. ἢ τῷ Ἡρώδῳ ἀκρατῶν δὲ καὶ οἱ ἀριστοὶ (L. ἀρι-
στοί) ἀξιούμενοι ἐκαστὸν ἑκάστη τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψα-
σθαι συμμοιμητῆρῶν εἰς ἑκάστην ἑκάστη, καὶ διὰ τὸν αὐτὸν οἱ
Ἡρώδης &c. ubi ἑκάστη ut & hic, *versum* seu *lineam*,
quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sen-

su & usurpant latini; *Corn. Nepos* in *Epam.* c. 4. &
Laet. II. 8. ἀναλωτ^e autem ex W. & P. est, pro
quo in reliquis ἀναλ— legitur.

^f 57. ἀναλωτ^g] Flor. ἀναλωτῆς. ^h 56. Ἐς τὴν Μαύρον] Angl. ἐς τὸν Μαύρον.

ⁱ Ibid. Τῶν Μαύρων] Vulgatam, quam *J. H. Ald.* &
P. servant, & hic servasse par erat, non solum quia
sic frequenter solet per ellipsin γῆν vel χώραν, intelligi,
sed quia ipsum γῆν mox sequitur.

^j 73. Ἐν Εὐρώπῳ] Supra ἐν Εὐρώπῳ dixit initio hu-
jus c. 28. & infra iterum versus ejusdem capitis finem.

^k Ἐν Εὐρώπῳ] Confer omnino mox c. 38. ubi ἐν Ὀ-
λύμπῳ eodem modo. Id est ad vel prope, non plane in
ipsa urbe *Europo*. *Aelian.* V. H. l. 25. ἐν Πλαταιαῖς,
ad *Plataeas*, ibid. ἐν Μυκάλην ad *Mycalē*. Ad quae
verba *Cl. Periz.* duo alia similia adducit, & Latinos
interdum eodem modo loqui docet. Ita quoque ἐν
ἡμῶν, pro apud, juxta naves, Homero usitatissi-
mum, ut *Il.* E. 791. Νῆς δὲ ἐκαστὸν πόλιος, καὶ οἷος ἐπὶ
ἡμῶν μάχοισι. Nunc vero procul ab urbe caevas armā-
naves pugnant. Et *B.* 4. Rursum *E.* 36. — καθίστη-
σι ἡμῶν Σκαμάνδρῳ. Sedere fecit *Ad* herbosum *Scam-
andrum*, non *IN* ipsum fluvium. Ibid. 598. Στῆν
ἐν ἀκρῶν ποταμῷ. Steteris ad rapidum fluvium. *Il.* A.
23. Ζεὺς γὰρ ἐν Ὠκεανῷ μὲν ἀμφοτέρωθεν Αἰθιοπίας Ἰδιῶν
&c. Immo & σὺν, quod alias intro signif. pro *prope*,
ad.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 37

una rascantes, & ut patrum abfuerit, quin a70 πολλὰς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένης, καὶ ὡς
leone devoratus effci, & quantos Caesareae
piscis emerit. Et historicus admirabilis,
omissis tantis caedibus, quae circa Euro-
pum factae sunt, & invasiones, & indu-
cias necessarias, & custodes & his opposi-
tos custodes alios, ad seram usque vespere-
ram abfuit, dum videt Malchionem Syrum
Caesareae scaros ingentes vili pretio emen-
tem: nisi vero nox oppressisset, forte et-
iam coenaturus cum illo erat, scaris jam8
paratis. Quae nisi cum cura scripta essent
in historia, magna nos ignorassemus, &
jaectura Romanis intoleranda fuisset, si
Mausacas Maurus sitiens, quod biberet,
non invenisset, sed incoenatus in castra re-8
diisset. Quamvis quot alia longe magis ri-

πρὸ λέοντος ὀλίγῃ δειν καὶ αὐθιγῇ, καὶ
ἡλικίᾳ ἰχθύος ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ
θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείας τὰς ἐν Εὐ-
ρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ
ἐπιλάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίαις, καὶ
φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας
ἐσπέρας ἐφύμνηται ὅρῳ Μαλχίωνα τὸν Σύρον
ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθους ἄξιους
ἀνέμῳ. εἰ δὲ μὴ νύξ κατέλαβε, τάχα καὶ
οὐ συνεδίπνυε μετ' αὐτῷ, ἥδη τῶν σκάρων
ἐσκευασμένων. ἄλλ' εἰ μὴ ἐνεγένετο γράφῃ
μελὸς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἀν' ἡμεῖς ἠγνοη-
κότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος,
εἰ Μαυσάκας ὁ Μαυρὸς διψῶν, μὴ εὗρε
57 πικρὴν, ἀλλ' ἄδενον ἐπαγγέλθεν ὅτι τὸ
στράτοπέδον. καί τοι πόσα ἄλλα μακρῶς

76-

e 'E.] Nihil variare Edd. & M. notat M. du S. f' 'Επιλάσεις] Sic restitui ex marg. A1W. & Codd. G. W. P. L. 'Επιλάσεις enim Edd. male. g' 'Εφύμνηται] Ex W. P. & Fl. Cett. male ἀφύμνηται. h' Ἀξίους] Ita recte Edd. Ἀξίον M. etiam quae prius fuerat litera Σ. Πολλὰ ἀξ. Marc. prave. i' 'Hδ] Δι M. Sed notatum ut spurium.

78. Ἀξίους] Εὐάτους, G.

ad, eidem usurpatur II. A. 71: Et ut ἴδω recte vertitur ad Trojam II. E. 210. Ut innumera ejusdem similia omittam.

77. 'Επιλάσεις] Ex Ms. scribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείας τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπιλάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίαις. Et divinus ille scriptor praetermissis tantis ad Europam strages, & impressiones, & foedera necessarias. In vulgatis ἐπιλάσεις. Sed ἐπιλάσεις, est impressionem facio, incurro. ut statim cap. 29. καὶ πύρρῃ ἐπιλασόντων δι' ἱεροποιῶν. & procul adveniensibus terrorem incutere. & c. 31. f. ἡ πῶς δέχοιται τὸν ἐλαφύνον ἐπιλάσων. quomodo elephantum incursus excipiens.

78. Ἀξίους] Adde c. 31. C. Eὐχ. c. 36. Extat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπιλάσεις, pravum est.

78. Σκάρους παμμεγέθους ἄξιους ἀνέμῳ] Σκάρους παμμεγέθους καὶ πολλὰ ἄξιους ὁ. Th. M. Ibid. Ἀξίους] Vulgo legitur, ὅρῳ Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθους ἄξιους ἀνέμῳ. non video quin recte legatur. Marcilius legit, Σκάρους παμμεγέθους πολλὰ ἄξιους ἀνέμῳ. nec dat causam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθους, potuerunt aequae vili, ac magno pretio constitisse? Adde quod est non inepta antithesis παμμεγέθους & ἄξιους. In-

terpres Latinus totam vocem ἄξιους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, Videns Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes, bene, sive vili pretio ementem. Aristophanes in Equitib. vf. 642.

Οὐ πάρος' ἀφίνας ἔδον ἀξιώτιρας.

Ibi Graecus Interpres, & ex eo Suidas, 'Αξιώτιρας, ἀξιώτιρας, ὁ ἄξιός τιμῆς. Ἀξίος παρ' Ἀττικοῖς τὸ ἀξιόν. Quae verba Graeci Interpretis non potuerunt tamen docere Latinum Interpretem, versum illum Aristophanicum melius reddere, quam, haud quaquam ego preciosiores vidi arvas: quum debuerit viliores, melius tamen sapit, versum 669.

Ἦδ' αὖτο τὰς ἀφίνας παρ' ἡμῖν ἄξιας.

Reddens, arvas vilis pretii.

77. Ἀξίους] Non modo Benedikt. sed & Micellus omisit, unde scire conjicio neutrum id verbi intellexisse, cuius significationem illud Marcilii scholion quoque non recte tradit. Recte sensus viles vertit; nam praeter Aristoph. quem laudat, etiam sic Theophr. char. de garrul. p. 11. Ed. Casaub. vel p. 16. Ed. Needham. ὡς ἄξιοι γινώσκων οἱ πικροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ.

E 3

57. Γα

ἡ γελοϊότερα ἐκὰν ἐγὼ νῦν παρήμι; ὥς ἡ αὐλητρὶς ἦκεν ἐκ τῶ πλοσίου κώμης αὐτοῖς, ἡ ὥς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδωσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίῳ λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυροῦ quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam σάκκα πόρπην, ἡ ἄλλα πολλά τοιαῦτα τῷ ἐκ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια. τογάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι τὸς ταῦτες, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτῷ τὰς πόδας ἵσταται ἀκριβῶς ὀπισθοκοπεῖν.

Ἄλλῃ, ὃ φίλων, μάλα ἡ ἔτος γελοῖον, εἰ δὲ τ' ἕτερον πῶδα ἐκ Κορίνθου πώποιε προδεβηκῶς, εἰ δ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, ἔτι γε Συρίαν, ἡ Ἀρμενίαν ἰδὼν, εἰ δὲ ἡρῶαο μέμνημαι γὰρ ὅτα

dicula prudens ego nunc praetermitto? ne tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Malchius quoque Malchioni lanceam, at hic fibulam Mansacae, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe praelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare.

29. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas iusque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam; ita, memini enim,

a Γελοῖότερα] Ita dedi ex marg. A. W. Ἀνωκαῖότερα Edd. absurde. ὁ Πόρπη] Πόρπη male W. L. & marg. A. W. In vulgata probe conspirant Edd. c Κεγχρεῶν] Κεγχρεῶν Angl. & P. Κεγχρῶν W. Vulg. servant omnes Edd. & Thom. M.

87. Γελοῖότερα] Cum Edd. legerent ἀνωκαῖότερα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet Solanus, ego, quod in marg. Ald. 1. Wesselinganae inveni, lubens accepi, & res ipsa clamat sic legendum: quare nemo huius correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, hoc praetermissum quia magis necessarium est: & miror nemini hoc suspectum fuisse.

89. Μαῦρος] Vid. Homer. II. H. 199.

93. Κεφάλαια] Sic supra Ἐπιστ. c. 2. Et Ἀναβ. c. 14.

95. Ἀκάνθας] Resperxisse credas versus a Plac. Σομπ. I. 4. & Athen. III. 97. D. laudatos.

Ὅτι ἂν ἐχέτοδους ἔ' ἀπὸ τρεχίαν Ὀνομα
φύεται μυλακῶν ἄνθρα λαλοῖαν.

Sic enim etiam Atheniens inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγειν. &c.

99. Κεγχρεῶν] Angl. Κεγχρίων.

Κεγχρεῶν] Ad verba, εἰ δ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, Bourdelotius ex MS. Angl. notat Κεγχρίων. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro adfert Th. Magister, ubi probat, Κεγχρίων & Κεγχρεῶν fuisse dictam utroque modo.

Κεγχρεῶν] Sic scribitur apud Thucyd. VIII. 20. & 23. & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρίων. LXX. stadiis a Corintho distans portus & vicus. Strab. VIII. p. m. 263. A. Hinc & Eux. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In Ed. Steph. Xen. p. 307. 43. scribitur Κεγχρίων.

2. Ὅτα ἰφθαλμῶν] Idem de domo & de saltatione,

ne, & saepius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Epist. ὁ Θεόφιλος ὅτα εἶπεν ἀνθρώποις ἰφθαλμῶν ἀπαιεῖται.

Ὅτα ἰφθαλμῶν ἀπαιεῖται] Sic infra Ὀρχ. c. 78. Ἡ-ρακλῆς μὲν ἐν τῷ δὲ ἱερῷ φανερῶς περὶ ἑστῶτος εἶναι τῷ ἄνθρωπῳ. Oik. c. 20. ὅτα τῷ τυγχάνει ἰσχυρῶς ἰφθαλμῶν. Vid. igitur Herodot. I. 8. In nota autem Bourd. post verba Julian. Imperat. Epist. adde: ad Leontinum, ὁ λογεσώδης.

Ὅτα] Non ab oratore haec, sed ab Historiae Patente mutuatus erat ille tenebrius. V. Herod. I. 8. p. 3. in verbis Candaulis ad Gygen, & nostrum Ὀρχ. c. 78. & Oik. c. 19. Quid ergo fiet inquires Thurio Bourdelotii & Juliani orator? Sic accipe. Herodotum voluit Julianus cum Θεόφιλος λογεσώδης dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. Plin. XII. 4. & Plutarch. 1073. 2.) Hoc cum aut nesciret Bourdelotius, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, Thuriis nobis oratorem pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογεσώδης appellat Herodotum, 411. f. Sed scriptorem recte verteris, non oratorem. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto historia, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Ἡερ. c. 1.

3. Ἀπαιεῖται] Thuriis oratorem vocat Bourd. At quis est Thurius ille Orator? Nescivit Bourdelotius Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius sunt haec verba L. I. c. 8.

5. Ὅτα τὸς δράκοντας ἴφθι — παρμηνίδης εἶναι.] Inepte Interpretes pristinus, (ait L. Boi Obs. Crit. p. 52.) deceptus prava distinctione: ut diceret, Parmenium dracones (signum autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse,

nim, exorsus est, *Anres minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *militēs draco ducit*) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paullo supra Iberiam.* Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios cum spiribus suis complexi essent dracones, suffocatos aliosque. Haec vero ex propinquo se vidisse

ὀφθαλμοῖς ἀπιστότερα. γράφω τοῖνυν ἃ εἶδον, ἔχ' ἃ ἤκουσα. καὶ ἕως ἀκριβῶς ἀπαλῆς ξειράκει, ὥστε τὴν δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλῆθους τῆτο αὐτοῖς, χιλίης γ', οἶμαι, ὁ δράκων ἀγὰρ) ζῶντας δράκοντας πᾶμμεγέθεις εἶναι γενναίους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τῆς Ἰβηρίας, τῆς οὐδὲ, τέως μὲν ὅτι κοινῶς μεγάλων ἐκδεδεμένους, ὑψηλὸς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δὲ ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τὰ ἔργα, ἐπειδὴν ὁμῶς ἴωσι, λύσαντες αὐτὰς, ἐπαφίᾳσι τοῖς πολεμίοις ἀμέλει πολλὰς ἢ ἡμετέραν ἔτω καὶ ἀποδῆναι καὶ ἄλλους, ἀεὶ σπειραδέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι ταῦτα δὲ ἐφεστῶς ὅραν αὐτοὺς,

[Περσικαὶ δὲ] Ita restitui ex W. & L. Περσικ. Edd. male.

in Perside generari. Tu distingue, ὅς &c. ita ut parenthesis quae post *ἀνδρες* erat, post *ἔγω* constituitur. Cetera hic non repetemus, quia Cl. Gesn. Bossii distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam Cl. M. V. la Caze, pessime haec verba esse, sed non correxerat. J. F. R.

7. Ζῶντας δὲ.] Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsiſſime Luciani quae tenebrionis illius propria sunt, quem false perstringit, affingere velit. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipſo, emunctae tamen naris Viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus huius loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit quam ducebat hoc signum; quod alibi forsitan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Seythis etiam usitatum fuisse testatur *Strabo*. Apud Romanos qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex *Vegetio*, *Amiano*, *Claudiano* aliisque jam illustrata. Vide *Lipſ.* de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, *Philostr.* in Vita Apollonii l. III. p. 98. qui eos 30. Cubitorum longitudine & amplius fuisse tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciosissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam *Curr.* licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis Serpentes alere ait. Vid. *Bochartum* Hieroz. P. II. l. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. Xen. Cyrop. l. VII. p. 102. 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat *Polyaenus*, & tangit *Galenus* de Theriaca p. 460. Ed. Gr.

Baf. Spanhemio laudatus, p. 214.

M. du S.

16. Περσικαὶ δὲ] Γραι. Περσικαὶ δὲ.

Sic Fl. G.

Περσικαὶ δὲ] Legendum Περσικαὶ δὲ. Sic *Plutarchus*. AB. M.

Περσικαὶ δὲ.] De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint; Ἀμέλει πολεμίοις ἢ ἡμετέραν ἔτω καὶ ἀποδῆναι. καὶ ἄλλους ἀεὶ σπειραδέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsos transfixos fuisse, necatos, & confractos. Quid est alios ipsis transfixos? scribe: καὶ ἄλλους ἀεὶ σπειραδέντων αὐτῶν, alios fuisse spiribus involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos. Περσικαὶ δὲ. Virgilio est spiribus ligari:

Tela ferentem

Curripimus, spiribusque ligant ingentibus.

J. G. G.

Περσικαὶ δὲ] Ad confirmandam hanc *Menagii* emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia; in *Philosoph.* c. 23. In *Δελφ.* c. 6. & *Ὀρχ.* c. 2. Περσικαὶ δὲ vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud nostrum in Gallo; & capita hostis in *Xiph.* Pertin. sub finem. Vid. not. ad *Ambr.* c. 51. M. du S.

Περσικαὶ δὲ] Cur hanc lect. vulgatae praetulimus, vide ex *Philosoph.* c. 22. f. ubi εἰλοδρῶντες περὶ τὸ ἀόχυναι, καὶ ἐν τῇ ἡρώων ἐνέου ἐκπυρρῶναι. De *Disphad.* c. 6. Περσικαὶ δὲ τῷ ποδὶ. Et Vol. c. 2. f. Recte igitur emendat *Menag.* J. F. R. 25. Edd.

τὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μύθοι ἀπὸ δένδρευ ὑψηλῶν
 παρὰ μὲν τὸ σκοπῆν. καὶ εὖ γε ἐποίησε, μὴ
 ὁμοίως χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἀν-
 ἡμεῖς θαυμαστὸν ἔγω συγγραφεὶα νῦν εἶχο-
 μεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλη καὶ λαμ-
 πρά ἐν τῷ πολέμῳ τῷ τῷ ἐργασάμενον καὶ
 γὰρ ἐκινδύνευσε πολλά, καὶ ἐτρώθη παρὰ
 ἡ Σῦραν, ἀπὸ τῆς ἑ Κρανίους δηλονότι βα-
 ρύζων ἐπὶ τῷ Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων
 ἀκρόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων
 ὅτι μηδὲ τῶν τοίχων γεγραμμένων πόλεμον
 εἰσάγει, ἀλλ' ἐδὲ ὅπλα ἐκείνους γε ἴδει,
 ἐδὲ μηχανήματα οἷά ἔστιν, ἐδὲ τάξεις, καὶ
 καβαλοχισμῶν ὀνόματα. πάντων γὰρ ἐμε-
 λεν αὐτῷ πλαγίαν μὲν τὴν ὀρθίαν Φά-
 λαγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώ-
 πῳ ἄγειν.

ipsum, in loco isto de altissima arbore specu-
 lantem. Et bene sane fecit, quod non ex
 propinquo congressus est bestiis, alioqui
 enim tam admirabili nunc scriptore nobis
 carendum esset, qui manu etiam sua magni-
 fica quaedam & clarissima facinora hoc bel-
 lo edidit. Multa etenim pericula subiit,
 & vulneratus est circa Suram, qui videli-
 cet longissimum iter a Cranio ad Lernam fe-
 cerit. Atque ista Corinthiis audientibus
 recitavit, qui accurate scirent, illum ne
 pictum quidem in pariete bellum vidisse.
 Sed neque arma ille novit, neque machi-
 nas, quales sint; neque acierum aut ordi-
 num struendorum nomina. Etenim, quasi
 hoc ageret, directam aciem vocat obliquam
 agmen: in cornu vero ducere dicit, quod est
 ducere in frontem.

30. Unus

a Σῦραν] Sic Edd. & M. b Κρανίου] Sic W. Κρανίου Edd. c Ἐμελιν] Sic Edd. & M. Ἐμελλιν J.
 d Ὀρθίαν] Deerat in omnibus Edd. excepta J. Deerat etiam in M.

25. Βαρύζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀπόλοιτο, μισαὶ, αὐτῇ γελοιοποιεῖ ἐκφανεία. G.

25. Σῦραν] (Σῦσαν, quae metropolis Persidis Vorst.)
 Quid hic in mentem Bonrdelotio venerit, miror, cur
 hanc editionum veterum scripturam mutaret in Σῦ-
 ραν; nisi forte imposuerit ei latina vox Suras. Sed
 Σῦρα Graecis ignota vox, qui pro ea γαστρονομίαν dic-
 cunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam
 gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est
 definire. Meminit Plut. oppidi Lyciae hujus nomi-
 nis 1796. . . Vide an locum hic habere possit. Puta-
 ram villam esse aut pagum prope Corinthum, aut
 in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius
 videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo
 scripserit se in Asia vulneratum. Quaerant, si lubet,
 viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, do-
 nec aut ex historia pateat pugnatum esse eo bello aut
 in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine
 hoc corruptum sit, Σῦρα nempe (de qua Ezech. c. 33.
 & Philop. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σῦσαν, non
 Σῦσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid:
 aut apud Corinthum, ut Cyllarabis a Cl. Graevio, ita
 Suras aliqua a viro aliquo docto detegatur. Confule
 Kuhnii not. ad Pausanias Corinth. p. 115. M. du S.
 Ibid. Κρανίου] Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et
 Dial. mort. I. 1. ubi Edd. etiam κρῆνιον habebant.
 J. F. R.

26. Λέρναν] Fons est prope Corinthum. Vid. Pau-
 san. Corinth. p. 48. 10. Alia Lerna est, cujus memi-
 nit c. d. VI. palus scilicet non procul a mari in ora
 Argolica. M. du S.

28. Κατὰ τάξιν] Cic. de Fin. ult. Qui numquam
 Philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. Flaut.
 Alin. Nam neque umquam fictum aut pictum neque
 scriptum in poematis ubi lena bene agat. M. du S.
 30. Τάξιν ἢ καβαλοχισμῶν] Τάξιν ἢ καβαλοχισμῶν.
 Th. M.
 31. Ἐμελιν αὐτῷ] Sic omnes impressi & M. Co-
 dex. Nisi quod Ed. J. Ἐμελιν praefert; unde conjici-
 o Lucianum scripsisse Ἐμελιν αὐτῷ, ut supra in hoc
 ipso libello c. 12. καὶ Ἐμελιν γὰρ ἔτι ἀγανακτήσει ὁ Ἀ-
 λέξανδρος & alibi saepius. M. du S.

32. Πλαγίαν — Φάλαγαν] Sic interpretandum fuisse
 ut a nobis factum est, patet ex Arriano p. 18.
 Blanc. Τὸ μὲν δὲ καβαλοχισμῶν ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξαι, ὃ
 δὲ λόχος ὁνομαζέσθαι ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τῷ ἰσομετρῶν ἔστι
 μὲν τῶν κατὰ τὴν τεταγμένων — ἀριθμὸς δὲ τῷ λόχῳ ὃς
 μὲν ὅκτω ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ ἐκκαίδεκα. Eodem
 etiam tactico interprete faciliora erunt quae sequun-
 tur. Nempe ita Arriani p. 63. Πλαγία μὲν Φάλαγξ
 ἐστὶν ἢ τὸ μὴ αὐτῶν τῶν βάνων παλλακῶν ἔχουσιν ὁρῶν
 δὲ ὅταν ἐπὶ κέρως πορεύσιν, ἔτι δὲ αὐτὸ τὸ βάνον τῶν μά-
 κων πολλαπλάσιοι παρίστανται. Obliqua sive transversa
 porro acies sive agmen est, cum in frontem ducuntur
 milites: recta cum in cornu. Igitur in transversa
 agmine plures longe advertis frontibus simul concu-
 rere possunt, sed pauciores a tergo habent, qui in
 prima acie pugnant: in recto agmine contraria omnia:
 pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo pos-
 sunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lu-
 cia.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 41

30. Unus autem aliquis praeclarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta sunt*, quingentis non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit, historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin majorem libro, inscripsit ejusmodi, Antiochiani, in sacro Apollinis certamine victoris (curfu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Mesopotamia, & Media a Romanis modo gesta sunt, enarratio.

31. Jam vero audiui etiam qui futurarum rerum historiam scripserat, & captivitatem Vologesi, & Osrois caedem, ut leoni objiendus sit, & super omnia desideratissimum nobis triumphum. Sic vati-

Εἰς δὲ τις βέλτιστος ἀπάνη ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ὅτι τὰς Τίγρι, τὰ ἐν Μήδιᾳ, πεντακοσίοις ἑδ' ὅλοις ἔπεισι περιλαβὼν, συνέγραψε, καὶ τὸτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγραφέναι φησί. ἢ μὲντοι ὅτι γραφὴν ὀλίγη δὲν μακροτέρην τῷ βιβλίῳ ἐπέγραψεν, Ἀλίοχια τῷ Ἀπόλλωνι ἱεροῖς (δολιχὸν γὰρ πρὸς οἶμαι, ἐν πασι νενικήκα) ἢ ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μήδιᾳ Ῥωμαίοις νῦν πρᾶχθέντων ἀφηγήσας.

Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ ἢ λήψιν Ὀυόλογίου, καὶ ἢ Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς περιλαβήσας τὰς λέοντι, καὶ ὅτι πᾶσι, τ' ἰσθμὸν ἡμῶν θριάμβον ἔτω πᾶν μαθητὴς ἅμα

τὴν Τίγριν] Sic L. M. Bz. P. S. Τίγρι. f. & reliqq. conf. supra c. 19. f. Μήδιᾳ] Μήδιᾳ W. male. Nil mutant Edd. priscæ. g. Νουκίαι] Hoc habent Fl. Ald. H. P. S. Νουκίαι f. & W. h. Μήδιᾳ] Sic Edd. omn. Μήδιᾳ M. i. Συγγεγραφότος] Sic restitutum ex W. quod vel sine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγραφένος habebant, ne f. & Fl. quidem ab hac labe immunibus. k. Ουόλογ.] Τὴν Ουόλογ. W. i. Τριπύθιον] Deest in W.

38. Ἐν Μήδιᾳ] * Μεσοποταμίᾳ. V.

51. Θριάμβον] Θριάμβον ἐπιθήξας πᾶσι. G.

* Μεσοποτ.] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipse jam distinxerat.

M. du S.

cianus, miscuit omnia, & *transversum agmen* dixit in cornu duci (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo quod debebat dicere, in *frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obscura: at ille in manus sumat *Arrianum*, neque dubium quidquam ei relinquatur.

Ibid. Ὀρβίαν φάλαγγα] Quum illud ὀρβίαν ex *fronte* admisserim, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem Cl. *Gesneri*, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id si peccatum est, mihi adscribatur. f. f. R. Ὀρβίαν] Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipso M. non sine summo sententiae dispendio. Reposuiimus itaque ex Ed. f. Quid sit autem ὀρβία φάλαγγς, quid *πλῆγμα*, ex *Tacticis* petendum. V. *Poss.* De ἐκὶ κέρως vide *Thucyd.* II. 90. M. du S.

33. Ἐπὶ κέρως] Conf. iterum c. 37. hujus Dial. M. du S.

35. Ἀπάνη ἐξ ἀρχῆς] Habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. Deleto equm in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summoti, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captae & combustae. In titulo, quem statim leges, omīssa est Syria. M. du S.

38. Τίγρι] Sic scribitur in M. L. & recentiori Tom. II.

bus Edd. Bz. P. S. & A. At in antt. *τίγρι* contra quam observant *Hesychius* & *Suidas*. Vide tamen c. 19. ubi recte in omnibus scribitur. M. du S.

40. Συγγεγραφότος φησί] Ita *Photius*. forte Antiochus Sophista Cilix, de quo *Philostatus* L. II. de vitis Sophistarum, ubi eam historiam scripsisse ait. M. V. la Croze.

43. Δολιχόν] Mire hanc vocem *Suidas*, & quem illic exscribit Aristophanis Scholiasτες interpretantur; ut ex eis certi nihil elici possit. Xen. sub finem IV. *Λυκ.* Pueris stadium, uti & *Paus.* 179. 3. tribuit *viris* Δολιχόν. Erant etiam Athenis puerorum certamina; *Athen.* 495. F. Erant & Olympiae *Paus.* Eliac. II. Sed nusquam eis Δολιχόν tribui video. Nisi forsitan fuit viris etiam erat stadium (V. *Paus.* 180. 3.) ita & pueris Δολιχόν fuerit. *Vorsius* ἀγώνισμα curule facit, testemque adducit *Aristoph.* Schol. p. 559. M. du S.

47. Τὰ μέλλοντα] Vide an de *Jamblich*o intelligenda haec sint, qui apud *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jactat, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello evenerunt. M. du S.

50. Τριπύθιον] Conf. infra Ἀλκίτρ. c. 6. M. du S. F. 56. Νί.

ἄμα ἔχων, ἵσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς
 γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πάλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσο-
 ποταμίᾳ ὤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ
 κάλλει καλλίστην· ἔτι μύητοι ὀπισθοκοπεῖ, καὶ
 διαβεβλήθη, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς
 νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμόνοισιν, εἴτε
 Εἰρηνίαν· καὶ τῆτο μὲν ἔτι ἀκρίβιον, καὶ ἀνώ-
 ρυμον ἡμῶν ἢ καλὴ πόλις ἐκείνη, λίρη
 πολλῶν καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμυσσα. τὰ βο-
 ῶ ἐν Ἰνδοῖς πωραχθῆσόμενα, ὑπέαχέον ἤδη
 γράφειν, καὶ τὸ πείπλυν τὸ ἔξω θαλάσσης.
 καὶ ἐκ τῶν παλαιῶν ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ
 προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ
 τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοί, καὶ Μαύρων
 μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες ἔτοι ἐπα-
 αιώθησαν τῇ Ἰνδῶν πόλει· ὅ, τι δὲ πρὸς
 ἔξω, ἢ πρὸς δέξω, καὶ τὸ ἐλεφάντων ἐπέ-
 λασον, ἐκ εἰς μακρὰν ἡμῶν ὁ θαυμαστὸς

cinantis simul furorē instinctus ad finem
 jam scriptionis properavit. Verum etiam
 urbem jam in Mesopotamia condidit, ma-
 gnitudine maximam, et pulcherrimam, illud vero adhuc considerat et
 consulit, utrum Victoriam illam appellare
 fas sit, an Concordiam, an Paciferam. Et
 istud quidem nondum judicatum est, et
 adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcher-
 rima, deliriis multis, et pituita mala at-
 que mucro historico oppleta. Ea vero quae
 apud Indos aliquando gerentur, jam scri-
 pturum se recepit, externique maris circui-
 tum. Neque ista intra promissionem sub-
 sistunt, sed prooemium Indicae jam com-
 positum est: ac tertia legio, et Galli, et
 Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes
 jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero
 facturi sint, aut elephantorum quomodo
 sint impetum excepturi, ea non ita multo
 post

α. Ὀκισι] Ὀκισι W.

60. Καρύζης] Κάρυζα ἢ μυρμαρυγή καὶ μυζῶσα. G.

56. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Augusto
 post Actiacam pugnam condita. M. du S.

57. Ὀμόνοισιν] Propter duos fratres simul imperan-
 tes. ut in nummis eorum frequens inscriptio Concor-
 dia. V. Mediol. M. du S.

59. Λίρη — γύρουσα] Conf. infra Διαβ. c. 23. f. M. du S.

60. Καρύζης συγρ.] Sic fere supra Neap. Διαβ. XX. §. 3. (ex divisione Solani.) M. du S.

63. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρί-
 τον τάγμα Bened. Etus, sed Indica historia prooemium
 jam est compositum, et ordo tertius. Obcurior certe
 quam Micyllus, tertium tagina seu tertius liber; qui
 intellexit id quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed
 quam infeliciter uterque? et cur sic distinguunt? De-
 buerant postrema cum sequentibus jungere in hunc
 modum, ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελ-
 τοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες ἔτοι ἐπα-
 αιώθησαν. Et tertia legio ac Galli parvaque exigua Mau-
 rorum. J. G.

64. Καὶ τὸ τρίτον] Alium fatuum et infusum scri-
 ptorem irridet, qui promiserat se res in India gestas
 et expeditionem per Oceanum descripturum. Subji-
 cit: καὶ ἔχοντες ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον
 τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ
 Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, et quae sequuntur. Vertunt:
 Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae his-
 toriae prooemium jam est compositum, et ordo tertius.

Et Galli, parvaque exigua Maurorum, &c. Quis est
 ille tertius ordo? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc
 quoque locum foedavit, et interpretibus fraudi fuit.
 Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ ἔχοντες
 ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη
 συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ
 Μαύρων μοῖρα. Neque tantum haec sunt promissa, sed
 Indicae historiae prooemium jam est scriptum. Et tertia
 legio, et Gallia, et Maurorum exigua manus, In-
 dum fluvium trajecerunt. τάγμα Graecis saepe est le-
 gio. J. G. G.

65. Τάγμα] Disertis verbis legionem esse docet
 Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλεῖται δὲ τὸ τάγμα ὡς
 ῥωμαῖοι λεγόμενα. M. du S.

66. Κασσίῳ] De eo jam saepius supra dictum est.
 Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte
 Aurelii falso nuntio, defecit, et imperium affectavit,
 neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam
 venia, destitit. M. du S.

70. Μαυζαρίδης] W. Μαυζαρίδης. Quocumque tan-
 dem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota; in
 India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime
 a Luciano ponatur. M. du S.

75. Ὅτι καὶ] Longe aliter proverbium hoc apud
 hunc alibi legitur in P. c. 18. Ὅτι καὶ ἐπὶ καὶ ῥωμαῖοι
 γλ. b. Quia et hoc ipso in loco Bourd. audis monen-
 tem

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 43

post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut 700 συγγραφεὺς, ἀπὸ ὧν Μουσζορίδης, ἢ ἀπὸ Ὁξυδρακῶν ὁπιτελῆ.

32. Talia multa prae inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero & confingant, quidquid in lingua illam improptinam, ajunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoria* 80 *tot libri*: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanus. Legi enim Demetrii Sagarassensis *Parthonica*. Neque vero eo ista oportet, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam

τοιαῦτα πολλὰ ὑπὲρ ἀπαιδευσίας ληρῶσι, τὰ μὲν ἀξιοβράβητα ὄντα ὁρῶντες, ἢ ἔτι βλέποντες, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ὁπιτελῶντες δὲ, καὶ ἀναπλάθοντες, ὅτι κεν ἐπ' ἀκαίριμα ἰγλῶσαν, φασίν, ἔλθῃ. καὶ ὅτι τῷ δευτέρῳ τὴν βιβλίῳ ἐπισημνόμενοι, καὶ μάλιστα ὅτι ταῖς ὁπιγραφαῖς καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ αὐταὶ, παγγέλοιαι τῷ δευτέρῳ Παρθικῶν πλεον, τοσαύται. καὶ αὐτὴ Παρθίδης, πρῶτος, δεύτερος, ὡς Ἀτθίδης, δηλονότι. ἀλλὰ ἀτυχεῖται ὡς πολλοῦ. ἀέγων γὰρ Δημήτριος Σαγαλασῆος Παρθονικὰ ἐδιδόκει ἐν γλώτῃ ποιήσας, καὶ ὁπιτελῶναι τὰς 8 ἱστορίας ἔτι καλὰς ἕσας, ἀλλὰ τῷ χρησίμῳ ἔνεκα, ὡς ὅστις ἀνὰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγει, πάλιν μέρῳ ἤδη ἐς τὸ ὁρθῶς συγ-

ὁ Μουσζορίδης] Μουσζορίδης W. Nihil mutant Fl. H. J. P. c. ὅτι ἢ βλέποντες] ὅτι βλέπειν ἢ W. d. ὅτι] Sic dedit M. du S. Edd. enim ὅ, τι καὶ. e. Ἐπ' ἀκαίριμα] Ἐπὶ ἑ ῥήμα P. & Cod. Fl. Ἐπὶ καὶ ῥήμα in M. Sed fuit prius ἐπισημνόμενοι. Edd. reliq. vulgatam servant. f. Γλῶτταν] Γλῶτταν M. g. Σαγαλασῆος] Σαγαλασῆος emend. Spanh. Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.

tem legi in Flor. ἡ δὲ ἑ ῥήμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta *Periplus*, & ita in impresso Fl. In M. etiam, sed in litura pro ἐπισημνόμενοι quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex *Aeschylus* desumpta afferant, *Platonemque* sententiae auctorem assignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed frustra; ibi enim longe aliter effertur: en verba *Platonis*: ἀκούειν κατ' Αἰσχρον, ἑφ, ἰσοῦμαι, ὅτι καὶ ἑλδ' ἐπὶ ῥήμα; laudat etiam *Plut.* eodem modo, quo *Plato*, & ad eundem *Aeschylum* auctorem refert *Strab.* 1358, 2. Ἐπὶ καὶ ἑλδ' ἐπὶ ῥήμα κατ' Αἰσχρον &c. At *Dionys. Halic.* de struct. or. I. p. 8. Ed. Lond. aliter & iisdem vte verbis, quibus in vulgatis hic *Lucianus*, ad hunc nempe modum: καὶ πολλοὶ μὴ πᾶσι ὅτι καὶ ἐπ' ἀκαίριμα ἰγλῶσαν ἔλθῃ λέγει, καὶ οὐδὲ καὶ ἐπισημνόμενοι τὰ προσηγορεύματα ἀπὸ αὐτοῦ. Eodemque prorsus modo *Athenaeus* l. V. p. 217. C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Conf. *Grotii* excerpt. V. 3. M. du S. 76. Ἐπὶ ἀκαίριμα] Ἐπὶ καὶ ῥήμα in Cod. Flor. J. B.

Ἐπ' ἀκαίριμα γλ.] E scriptore Dorico sumptum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolutum est. Forma certe non mala ut γόνιμο, ἀλαίμο, φρενίμο, &c., quod plane simile est, a παρὰ παρὰ.

81. Ἀτθίδης] Scripsit *Philochorus* historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad *Strab.* No. 32. &

Marm. Ox. 13. f. & quos laudat *Paus.* in *Phoc.* & *Athen.* VI.

Ἀτθίδης] Ἀτθίδης scripsit *Philochorus* apud *Harporatationem* in *Διωκῶν* & apud *Athenaeum*: itemque *Clidemus*, de quo *Cassiodorus* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. & *Hegesinus* apud *Pausaniam* *Boeot.* p. 583. ext.

82. Ἀέγων γλ.] Haec duo verba *Solanus* noster in *Junia* parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens, quia vero Ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat.

Ἀέγων γλ.] *Δημητρίου Σαγαλασῆος*] Clar. Ex. *Spanhemius* Dissert. IX. de Praest. & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis Scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse *Σαγαλασῆος*. Quin imo apud *Sterpanum Σαγαλασῆος*, qui addit etiam scribi *Σάλασος*. Vid. *Thomam Pinedo*, & eruditissimas *Lucas Holsteinii* notas, p. 267.

83. *Σαγαλασῆος*] Emendationem *Spanhemii* confirmat W. *Quadratus* autem, qui paulo post hujus belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe *παρθονικὰ*. Consule *Salm.* not. in *Capitol.* Ver. c. 8. Trajeczio insignis, nam Δ. Σ. II. interjacent incommode: nisi forsitan hoc a librariis profectum sit.

συγγραφῆν ἔτι προσέληφε· μάλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκείνῃ Φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τ' ἀμέσων ἢ πατέρων ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντιστάγει.

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίνεται ἀκριβὲς ἀνακαθάρται, καὶ αἱ τε ἀκαθαρταί, ὁ πόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμένοι εἰσι, τὰ δὲ τ' ἄλλων ἐρείπια, ἥδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχύ δὴ, καὶ τὸ τοῦ λεῖον ὅτιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἥδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξης, ἐκ ἀνατρέφει μόνον τὰ τ' ἄλλων γεννάδας ὄν, ἀλλὰ τι καὶ αὐτὸς ὀπτινοῦσαι δεξιόν, καὶ ὁ ὅδε ἄν, ἀλλ' ὅδε ὁ Μωμῶς μωμῆσαι δύνασθαι.

Φημὶ τοίνυν τ' ἀριστα ἱστορίας· συγγρα-

jam partem ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil est medium, alterius sublationem contra inducere alterum.*

33. Et sane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinæ, quotquot erant, & rubi, excisi sunt: rudera alio-
rum jam elata, & si quid asperum fuerat, jam levè est. Itaque jam ut aliquid aedifices opus est, utque te ipsum ostendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid ipse etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipse quidem Momus possit reprehendere.

34. Ajo igitur, eum, qui optime scriptu-

a Καὶ εἴτι τρα.] Καὶ εἴτι εἰ τραχύδῃ P. δ Δὴ] ἥδη Fl. Δὴ ceterae. In M. est δὴ, sed ἡ supra scriptum est a recentiore manu. c Αὐτὸν] Sic F. H. Fl. P. Ald. Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant scripta. Erat enim οἰκοδομῆ, & aberat δὲ d Συγγραφοῖσα] Συγγραφεύσας marg. AW. non male.

90. Τῶν ἀμέσων ἢ πατέρων ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντιστάγει. ἱμνιστοί, εἰ μὴ λόγιοι, εἰ πάντως μίλιαι, ἀλλ' ἢ

φαῖν, ἢ ἱερὸν, ἢ πυρρὸν, ἢ τι τοιοῦτο. G.

89. Εἴγε ἀληθὲς ἐκείνῃ Φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τ' ἀμέσων ἢ πατέρων ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντιστάγει] Obscure vertunt interpretes: si modo verum est quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀντιστάγειν, non est deprimere. Vertendum est: contrariorum inter quae nihil medii intercedit, sive, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, immediatorum sublato uno necessario ponitur alterum. F.G.G.

90. Τῶν ἀμέσων ἢ πατέρων ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντιστάγει] Non possunt ea notare, quod volunt interpretes, eorum inter quae nullum est medium, altero elevato alterum contra deprimi, sed altero sublato vel negato, prorsus reponitur vel confirmatur alterum. F.G.

91. Ἀρσις] Vertitur elevato. Sed vertendum sublato. F.G.

97. Ὡς] In M. olim fuerat ὥς οἰκοδομῆ ἥδη εἰ αὐτὸς. Quod longe praestat vulgatae. M. du S.

Ibid. Αὐτὸν] Non improbem, si αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro ἑαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum sic: ὥς οἰκοδομῆ τι δεῖ ἥδη καὶ αὐτὸν ὡς δεῖξαι &c. Sic planior erit sensus; sic Solanici Junianam dispunxerat. Sed quia mox sequitur αὐτὸς ὀπτινοῦσαι δεξιόν, potest & priore loco αὐτὸν per ipsum reddi; nec adeo necessario reciprocum requiritur, neque sine necessitate talia semper mutanda duxi. Reverend. Bengelinus in praefat. Edit. minoris N. T. se αὐτὸς & αὐτὴ saepe pro αὐτῷ studio reliquisse, ait, &

αὐτοῦ reciprocum saepe esse, quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ semper promiscue usurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda esse, quae is in membranarum, & quae nos in priscis Editt. invenimus: quum & Latini nonnulli auctores discrimen inter sum & ejus negligant, ut in Ambigg. notavi, & ipsum pro se quoque dicant. Diligentissimi in investigandis Codd. Grævis, etiam in Edit. Vet. Test. studio saepe αὐτοῦ pro αὐτῷ dedit, ut Exod. IX. 33. Μωσῆς — ἐκπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum sic X. 22. Item Apos c. II. 7. ὅπως βίβηλωσας τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτῶν. & vers. 8. ἐπὶ τοῦ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν. Sed Exod. XI. 3. idem edidit Κορὴς δὲ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Ut sexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum saepius primam laevigare, ubi adspirata ex praeceptis Grammaticis postulatur, & rarius adspiratione uti. Ubi vero ad perspicuitatem sensus interest, ibi ego mutare non vererem, memor quam facile in spiritibus aberraret ubique. In dubiis saltem id eligendum, quod melius est: ac potius sic statuendum: quia Edd. & Codd. in pronominum spiritibus misere fluctuant, omnia, ut res postulat, corrigenda. Sic quum Long. Psal. III. 97. ait: καὶ ἰσχυρὸς πρὸς αὐτὸν, ὅ, τι λαχθῆναι πιθανώτερον, deliberat secum quid potius dicendum esset: secundum id corrigendum, quoties simili in loco male αὐτὸν expressum offendas, i. e. ubi periculum sit, ne ad aliam quam decet, per-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 49

pturus sit historiam, duo quidem ista maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquisita sit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, & instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

Φοῖβα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαίοντα οἴκοθεν γέγοντα ἦκεν, σύνεσιν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἐρμηνευτικὴν ἢ μὲν, ἀδίδακτόν τι τῇ φύσεως δῶρον· ἡ δὲ δύναμις δέ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῷ δεχάμενον προσγεννημένη ἔστω· ταῦτα μὲν ὄν ἀτεχνά, καὶ ἔδεν ἐμὲ συμβῆλθαι δέον· καὶ γὰρ συνετὸς καὶ ὀξεὺς ἀποφαίνει τὸς μὴ πᾶσι τῇ φύσεως τοιούτης Φοῖβι τῷτο ἡμῖν τὰ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοὶ ἄν, μᾶλλον δὲ τῷ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μέγα πλάσαι καὶ μέγα ψαύσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ मोлибды χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἀργυροῦ ἐκ χαλαστέρας, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Δεοφροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἄλ-

e^a A.] Deest in M. & Fl. adest in cett. f^a Ex.] Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cett. Edd.

17. Ἡ δὲ Κόνωνος Τίτορμον (1) Τίτορμον τῇ βουκόλῳ φασὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τῇ Κροτωνιάτῳ Μίλωνι μεταμορφωθέντα ἀπὸ τῆς βουκόλῳ τῷ σώματι. Θεοσάμηνος δὲ μόνος (2) τῇ Τίτορμον τὸ (3) σῶμα, ἰδούλας λαβὼν αὐτὸν ἰσχυρῶς πύρρον. ὁ δὲ Τίτορμον ἔλαγε μὲν μόνος ἰσχυρῶς καὶ αὐτὸς διὰ τὴν Εὐνήν, καὶ Θεοσάμηνος ἀποδίδει, λαμβάνει μόνος ἰσχυρῶς, καὶ (4) πρῶτον μὲν ἰσχυρῶς πύρρον, εἴτα (6) ἀπαυθί. (7) καὶ διὰ τὴν Εὐνήν. καὶ μὲν ταῦτα αὐτὸν ἔχει ὡς τὰ γυναικῶν. καὶ τέλος ἀράμηνος ἐπὶ τῷ ὄρει, ἱσχυρῶς.

μν. (8) ὡς ἐπ' ἀργυρίας πεντήκοντα, καὶ ἑρμῆν. ὁ δὲ Μίλων μόνος τὸ λίθον (9) ἐκίρην. εἴτα ἐπὶ τῷ ἀγάλῳ ἔλθον ἀπὸ Τίτορμον, καὶ τὸ μόνος ταῦτα ὄντα λαμβάνει τὸ πύρρον. καὶ ὁ μὲν ἀπαυθί μὲν (10) ἰσχυρῶς, καὶ διὰ (11) ἰσχυρῶς. παρὸν δὲ ἔστι τῇ Εὐνῇ καὶ Θεοσάμηνος τὸ πύρρον ἀποδίδει ἰσχυρῶς. Θεοσάμηνος ὁ Μίλων εἰς ἑαυτὸν τὴν χεῖρα τῆς τῆς ἰσχυρῶς. ὁ Ζεὺς, μὲν ὁ τούτου Ἡρακλῆος ἔστι τῇ Εὐνῇ. ἰσχυρῶς; ἐπὶ τῷ πύρρῳ λέγουσι τὴν παρὰ μὲν, ἀλλὰ ὅς ἐστι Ἡρακλῆς. F.

(1) Tota haec historia verbatim petita est ex *Aelian* Var. Hist. L. XII. c. 22. Si pauca excipias. J. C.
(2) Tō] Deerat in Ed. addidit M. du S. & ἡδὲ quod post σῶμα legebatur, deletit idem.
(3) Σῶμα] Σῶμα ἰδὼν *Aelian*. J. F. R.
(4) Πρῶτον] Ita pro edito ἀπὸ τῆς restituunt idem ex C. J. F. R.
(5) Αὐτὸν] Αὐτὸν Ed. ἑαυτοῦ *Ael*. J. F. R.
(6) Ἀπαυθί] Suspiciatur L. Kufferus de verb. med. p. m. 43. f. (al. 74.) potius ἀπαυθίαν scripsisse *Aelianum* (ex quo haec verba esse desumpta supra dictum) sed falli Kufferum, & ἀπαυθίαν recte se habere ac promiscue ἀπαυθίαν & ἀπαυθίαν usurpari, ex Plat. L. IV. de Rep. p. 453. B. aliisque probat eruditiss. F. L. Abresch in Animadv. ad Hesychii quaedam loca. Vid. *Misc. Observ.* mens. Aug. 1736. p. 299. J. F. R.
(7) Καὶ διὰ] Conjunctionem in edito exemplari deficientem implerat idem M. du S.

(8) Ὡς ἐπ'] Ne ita editum erat ex V. ad quae J. Cler. ait: *Aelianus* habet ὡς ἐπ' ἑρμῆς ὡς ἐπ', in Editionibus, sed in MS. est συνθετικῶν, ut hic habet nos. Haec ille. Ne ita τοῦτο C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ὡς... ut edidimus. J. F. R.
(9) Ἐκίρην] Est apud *Aelian*. ἐκίρην. At nihil ab vulgato abit C. M. du S.
(10) Ἐκίρην] Sic ex C. restitutum, quum in editis legeretur ἰσχυρῶς. Sed & ex *Aelian* poterat restitui, ex cuius collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. J. F. R.
(11) Διὰ] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat καὶ ἰσχυρῶς, & *Solani* ἢ μὲν inde fecerat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam satis sit. In *Aelian* est ὁ μὲν ἀπαυθί. ἰσχυρῶς, ἢ μὲν ἰσχυρῶς. J. F. R.

sonam, referatur. Alibi enim & apud eund. Long. αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III. p. 105. Ed. *Jungert*. ἄρτι τῆς μεταβολῆς ὡς ἀποκρίσεως αὐτοῦ. *Agni patribus SE substernentes, subnixi, ad sugendum*; quod etiam in αὐτοῦς mutandum dixeris, quia deinde p. 109. ἡγνώσαν αὐτὸν discrete scribitur. Conf. c. 6. & 15. Dial. seq. ubi rursum haec differentia occurrit. J. F. R.
1. Οὐδ'] (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λεγόμενα ἡμῖν σὺν ἐπὶ λαοῦς μόνος.) A. V.
Ibid. Μῆμος μωμένωσθ] Hunc locum imitatus est *Epist.* 1. l. 1. ex emendatione viri Clar. *Jof.*

Merceri. J. B.
4. Κορυφαίοντα] Conf. infra *Soloe.* c. 5. ἢ φίλων ὁ κορυφαίοντος & Th. Mag. M. du S.
Κορυφαίοντα] Prave judicat *Thomas Magister*, hanc vocem hic ridiculi causa adhibitam esse a *Luciano*. Vide notam ad *Sol.* c. 5. M. du S.
16. Ἀπὸ καὶ.] Flor. c. 1. J. B.
Ἐκ] Sic M. L. & Ed. Fl. pro ἀπὸ, quod in reliquis est. M. du S.
17. Ἡ δὲ Κόνωνος, Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Δεοφροφίδου Μίλωνος] Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum du-

α 'Αλλὰ πῶς τὸ τ' τέχνης καὶ τὸ τ' συμ-
βουλῆς χρήσιμοι; ἐκ ἐς ποιήσιν ἢ προσόν-
των, ἀλλ' ἐς χρήσιν αὐτῶν ἢ προσήκου-
σαν οἷον τι ἀμέλει καὶ Ἰκκῶ, καὶ Ἡρό-
δικῶ, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλῶ γυμνα-
στῆς ἢ χ' ὑποχονίστο ἀν' σοι τῶτοι Περ-

35. Sed ubi artis & consilii usus est?
non ad creanda, quae adesse debent, sed
ad usum illorum convenientem. Sicut nem-
pe etiam Iccus & Herodicus, & Theon,
& si quis alius exercitor, non promiserint
tibi assumtum hunc Perdiccam (si modo
hic

α 'Αλλὰ πῶς] Sic P. 'Αλλέπας junctim J. H. Fl. B2. S. 'Αλλὰ πῶς P. sed interrogandi sign. ego addidi.
β-Ἡρόδικῶ] Ex marg. A1. Angl. & P. Ἡρόδικῶ Schol. Ἡρόδ'ος male Edd. & M. c Οὐχ] Deest in M. &
omnibus Edd. Adest in sola J. Et sic emendarant Marc. & Vorst. d Ἰκκῶν] Ἰκκῶν M. male.

22. Καὶ Ἰκκος & Ἡρόδικος & Θέων] Γυμναστὴς ἀβελήνους ἔτοι M. Γυμναστὴς ἀβελήνους ἔτοι. Ed. Clav.

cem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem:
nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a
Comico Aristophane in avibus ut parvus & exilis tra-
ducitur, & ab ejus Scholiaste ut talis notatur: de Ti-
tormo vero, & ejus mirandis viribus vide Aelian. L.
XII. c. 22.

Ibid. Κόνοτος] Cononem aliquem imbecilli corporis
hominem nondum observavi praeterea. In mentem
veniebat minimus ille apud Plin. 7. 16. f. 16. homo
duos pedes & palmum longus Cononias, qui in deliciis
Juliae peris Augusti fuit. Leotrophides nobilis ex
Schol. Aristoph. Avium 1406. Add. Casaubon. ad A-
then. 12. 13. Neque de Titormo opus est aliquid adji-
cere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa
circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλά πῶς
legimus ἀλά πῶς cum interrogatione. J. M. G.

Ibid. Τίτορμος] Eleganter vidit Cl. Clericus, totum
hoc de Titormo esse ex Aeliani Παιμλ. lib. XII. cap.
22. desumptum, iisdemque, si pauca excipias, ver-
bis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scho-
liastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse
emendetur. Nimirum in Scholiaste pro ὡς ἴκκος, sine
dubio ex Aeliano scribendum ὡς ἴκκ. Atque ex eo-
dem apud Scholiasten pro καὶ ὁ μὲν ἀποδράναι μὲν ἴκκου-
δν, extrito posteriori μὲν, emendatius legas, καὶ ὁ μὲν
ἀποδράναι ἴκκουδν. Tum ex Scholiaste emendandus
Aelianus, vel potius confirmanda emendatio. Tan. Fa-
bri, apud Aelianum pro ἰσταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροι-
μίαν, legentis ἰσταῦθαι ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν.
Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud
σοι, quod Cl. Faber inserit, non habet; nec id requi-
ritur. J. F.

Τίτορμος] (Titormus Aetolus in albo voracium fuit,
diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse.
Ath. & Ael. l. c. Vorst.) V. Herod. l. VI. p. 238, 1.
Athen. X. & Ael. V. H. XII. Locus Aristoph. de Leo-
trophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412.
med. M. du S.

19. 'Αλλὰ πῶς τὸ τ' τέχνης & τὸ τ' συμβουλῆς χρήσι-
μοι οὐκ ἐς ποιήσιν] Χρήσιμοι οὐκ ἐ. π.

'Αλλὰ πῶς] Sic recte scribitur in Cod. P. In reli-
quis ἀλλά πῶς. M. du S.

20. Τῶν προσόντων] Rectene hac voce utatur hic

Lucianus addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse
Demosthenem puto, qui Ol. III. p. m. 25. f. sic scri-
bit. τῶν ἐν δὲ προσόντων τὰ δ' ἄλλα ἐπαρρη. Usur-
pat tamen noster iterum 55. B. C. Vide tamen ὁ. i. c.
c. 6. &c. 20. B. ubi eodem modo usurpat noster.

Tῶν προσόντων] Nihil hic mutare Florentinam ab
Juni. Hag. & reliquis, notaverat Solanus. Quare? an
igitur suspicatus est legendum προσόντων, non credo.
Vid. Nostrum infra de Imag. c. 6. F. & c. 20. med.

22. Ἰκκῶ] V. Plut. 299. 1. Tarentinus, & hinc
emenda Aelianum XI. 7. apud quena male scribitur
Ἰκκῶ. Vide etiam Plut. 647. C. qui cum toto exer-
citationis tempore, venire abstinuisse tradit. Fuit &
Iccus Tarentinus Pythagoraeus Jambl. p. 216. B.
M. du S.

Ibid. Ἡρόδ'ος] Angl. Ἡρόδικῶ. J. B.
Ἡρόδικῶ] Ex A. P. & Schol. hanc scripturam re-
stitimus, loco vulgatae Ἡρόδ'ος. Herodicum enim
invenio celebrem gymnastam (apud Plut. Πολ. III.
440. C. D. Ed. Bas. & 337. B. & apud Plut. 983. 2.)
Herodizem nullibi. In Platonis Protagora p. 196. B.
Ed. Bas. conjungi etiam Iccum & Herodicum commo-
dum monet J. la Faye vir doctissimus. Conf. Suidam.

Ἡρόδικῶ] Vix dubitari potest, quin Lucianus in
animo habuerit Herodicum illum, de quo Plato de
rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδευτὴς ἐν, καὶ τοσούτης
γυμναστικῆς, καὶ ἰσχυρῆς, καὶ ἰσχυρῆς, καὶ ἰσχυρῆς
καὶ ἰσχυρῆς, καὶ ἰσχυρῆς, καὶ ἰσχυρῆς, καὶ ἰσχυρῆς.
Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor vide-
tur. Hinc jungit etiam Themistius Or. 23. p. 290.
A. Herculius. Ἰκκος ἢ γυμναστὴς ἢ Ταρκεντῶν & Ἡρό-
δικῶ ἢ Σολομβριανῶν. (leg. vid. Σολομβριανῶν) παιδευτὴς.
Nempe Ταρκεντῶν Ἰκκος abstinenciae athleticae nomi-
ne vehementer laudat idem Plato de Leg. 8. p. 647.
C. Τὸ μὲν τῷ σωφρονεῖν ἀνδρῶν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ἰσχυρῆς, καὶ
λέγος, ὅτε τῶς πᾶσι γυμναστικῆς ἡβῆς, ἐν δὲ πᾶσι οὐ
ἐν τῇ τῇ ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et Enstath. ad Diog. Perleg.
376. de illo, ἐπὶ βίου εὐταλῆς, inquit, αἱ παραμυθί-
αί ται, τὴν λέγουσιν Ἰκκῶ δύνανται, ἐπὶ τῇ ἀσκήσεως δι-
σπότην, De his igitur cum constat, illud mirari sub-
it,

hic est ille, qui novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratoniceam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasio Theagene, aut Polyda-

δικαν ὠδύλαβόντες, εἰ δὲ ἑστὸς ὅστις ὁ κήρυξ ἐραδὴς, καὶ ἂν ταῦτα καλεσθῶς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῷ Σελεύκῃ Στρατονίκῃς ἐκείνης, ἀποφαινέτω Ὀλυμπιονίκην, ἢ Θεαγένη τῷ Θασίῳ, ἢ Παλυδά-

ε Δὲ ταῦτα] Sic J. Fl. H. P. &c. Δὲ αὐτὰ M.

it, cur ab Aldina editione discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυναικὸς & ὠδύλαβον, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa Perdiccam celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest, quam ita minuebat δ πρὸς Graevius, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Caeterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatentia κατεκλυμένης, ut hic dicitur, aut, ut Plutarchus describit in Demetrio p. 1661, H. Steph. Τρέπω ἀπαλλαγὴν τῷ βίῳ ζητούντες, καὶ ὠδύλαβον ἀντίμα καὶ διαρκίαν ἀμυλία, καὶ τροφὴν ἀσυχίαν, talis, inquam, hominis haud absurde hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. Appianus quidem Syriac. p. 126. seq. & Valer. Max. 5, 7. ext. 1. cum Plutarcho faciunt.

J. M. G.

24. Ὡς ἐκείνῳ ὅς ἐστι τοῦτο Περδικκῶν] Οἱ τοῦτο Περδικκῶν.

Tb. M.

Ὡς ἐκείνῳ] Sic Ed. J. optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud ὥς, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est Marcellus, & post eum Vossius.

M. du S.

Ibid. Περδικκῶν] Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in de Dea Syria c. 17. & 18. fuse enarrat, & iterum tangit Orx. c. 58. & Icar. c. 15. tum ex Plus. (in Demetr. 1660. — & 607. B.) Appiano; (Sup. p. 87. Ed. St.) Galeno (π. πρῶτ.) aliisque permultis. Si quacras autem cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit ea tenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo codice hic invenerat, fuit & alia Stratonice Maceta, regis Perdiccae soror. V. Thucyd. II. 101. sub finem. Sed soror haec, neque ejus amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur.

M. du S.

25. Εἰ δὲ ἑστὸς] Εἰ δὲ ἑστὸς ὅστις ὁ κήρυξ ἐραδὴς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκῃς ἐκείνης, nullus dubito quin sint ὑποβληθέντες, & margini a Magistro

adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὲ ἑστὸς ut apud Latinos quoque, visam si domi sis, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum interprecant. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλὰ πού τοι τὸ τέχνης, καὶ τὸ συμβουλῆς χρήσιμος, οὐκ εἰς πάσης προσόντων, ἀλλ' εἰς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν. Verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppedient ea, quae adjunt, sed ut illis convenienter uti doceant. Nemo intelligit, quid haec sibi velint, ut non suppedient ea, quae adjunt. Melius veritas: verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa quae insunt, sed ut iis recte quis utatur. hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam; nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere: sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athleticis. J. G. G.

27. Ἀντίοχος ὁ τῷ Σελεύκῳ Στρ. ὅς.] Iterum infra Icar. c. 15. & Sup. c. 17. atque alibi.

M. du S.

29. Θεαγ. — Παλυδ.] Prior horum in Olympionicarum ab erudito Gul. Loyd (eruditissimi Wigorniensis Episcopi filio) edito nuper cum haec scriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex Paus. Eliac. II. 188. 18. &c. παγκρατίῳ vicisse traditur. Ter olympicam coronam reportasse narrat Dion. Chrys. 230. A. Suidas tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia quae de Τιμῳ a Scholiasta memorata legisti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. Afr. & Paus. Eliac. II. p. 112. 17. quem locum omnino vide) Loyd. De Theagene adi Plus. 1452. Platonem etiam ejus aetate vixit, de Rep. I. & Paus. I. c. Vide nostrum Herod. fin. Eic. c. 19. & Eic. c. 12. M. du S. Θεαγῶν τῷ Θεασίῳ] Monuerat Cl. Hamsh. in marg. ad eundem Wasse ad Thucyd. p. 255. No. 30. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi Thucyd. Θεαγῶν mentionem fecit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγῶν, pergitque Wasse Θεαγῶν Tyrannus Megarensium, socer Cylonis, Thucyd. I. 126. & Pausan. Atticis XXXVIII. Alius Θεαγῶν Atheniensis apud Thucyd. V. 24. qui

δάμασι τῶ Σκόλοισαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰ ¹⁰⁰¹ ¹⁰⁰² ¹⁰⁰³ ¹⁰⁰⁴ ¹⁰⁰⁵ ¹⁰⁰⁶ ¹⁰⁰⁷ ¹⁰⁰⁸ ¹⁰⁰⁹ ¹⁰¹⁰ ¹⁰¹¹ ¹⁰¹² ¹⁰¹³ ¹⁰¹⁴ ¹⁰¹⁵ ¹⁰¹⁶ ¹⁰¹⁷ ¹⁰¹⁸ ¹⁰¹⁹ ¹⁰²⁰ ¹⁰²¹ ¹⁰²² ¹⁰²³ ¹⁰²⁴ ¹⁰²⁵ ¹⁰²⁶ ¹⁰²⁷ ¹⁰²⁸ ¹⁰²⁹ ¹⁰³⁰ ¹⁰³¹ ¹⁰³² ¹⁰³³ ¹⁰³⁴ ¹⁰³⁵ ¹⁰³⁶ ¹⁰³⁷ ¹⁰³⁸ ¹⁰³⁹ ¹⁰⁴⁰ ¹⁰⁴¹ ¹⁰⁴² ¹⁰⁴³ ¹⁰⁴⁴ ¹⁰⁴⁵ ¹⁰⁴⁶ ¹⁰⁴⁷ ¹⁰⁴⁸ ¹⁰⁴⁹ ¹⁰⁵⁰ ¹⁰⁵¹ ¹⁰⁵² ¹⁰⁵³ ¹⁰⁵⁴ ¹⁰⁵⁵ ¹⁰⁵⁶ ¹⁰⁵⁷ ¹⁰⁵⁸ ¹⁰⁵⁹ ¹⁰⁶⁰ ¹⁰⁶¹ ¹⁰⁶² ¹⁰⁶³ ¹⁰⁶⁴ ¹⁰⁶⁵ ¹⁰⁶⁶ ¹⁰⁶⁷ ¹⁰⁶⁸ ¹⁰⁶⁹ ¹⁰⁷⁰ ¹⁰⁷¹ ¹⁰⁷² ¹⁰⁷³ ¹⁰⁷⁴ ¹⁰⁷⁵ ¹⁰⁷⁶ ¹⁰⁷⁷ ¹⁰⁷⁸ ¹⁰⁷⁹ ¹⁰⁸⁰ ¹⁰⁸¹ ¹⁰⁸² ¹⁰⁸³ ¹⁰⁸⁴ ¹⁰⁸⁵ ¹⁰⁸⁶ ¹⁰⁸⁷ ¹⁰⁸⁸ ¹⁰⁸⁹ ¹⁰⁹⁰ ¹⁰⁹¹ ¹⁰⁹² ¹⁰⁹³ ¹⁰⁹⁴ ¹⁰⁹⁵ ¹⁰⁹⁶ ¹⁰⁹⁷ ¹⁰⁹⁸ ¹⁰⁹⁹ ¹¹⁰⁰ ¹¹⁰¹ ¹¹⁰² ¹¹⁰³ ¹¹⁰⁴ ¹¹⁰⁵ ¹¹⁰⁶ ¹¹⁰⁷ ¹¹⁰⁸ ¹¹⁰⁹ ¹¹¹⁰ ¹¹¹¹ ¹¹¹² ¹¹¹³ ¹¹¹⁴ ¹¹¹⁵ ¹¹¹⁶ ¹¹¹⁷ ¹¹¹⁸ ¹¹¹⁹ ¹¹²⁰ ¹¹²¹ ¹¹²² ¹¹²³ ¹¹²⁴ ¹¹²⁵ ¹¹²⁶ ¹¹²⁷ ¹¹²⁸ ¹¹²⁹ ¹¹³⁰ ¹¹³¹ ¹¹³² ¹¹³³ ¹¹³⁴ ¹¹³⁵ ¹¹³⁶ ¹¹³⁷ ¹¹³⁸ ¹¹³⁹ ¹¹⁴⁰ ¹¹⁴¹ ¹¹⁴² ¹¹⁴³ ¹¹⁴⁴ ¹¹⁴⁵ ¹¹⁴⁶ ¹¹⁴⁷ ¹¹⁴⁸ ¹¹⁴⁹ ¹¹⁵⁰ ¹¹⁵¹ ¹¹⁵² ¹¹⁵³ ¹¹⁵⁴ ¹¹⁵⁵ ¹¹⁵⁶ ¹¹⁵⁷ ¹¹⁵⁸ ¹¹⁵⁹ ¹¹⁶⁰ ¹¹⁶¹ ¹¹⁶² ¹¹⁶³ ¹¹⁶⁴ ¹¹⁶⁵ ¹¹⁶⁶ ¹¹⁶⁷ ¹¹⁶⁸ ¹¹⁶⁹ ¹¹⁷⁰ ¹¹⁷¹ ¹¹⁷² ¹¹⁷³ ¹¹⁷⁴ ¹¹⁷⁵ ¹¹⁷⁶ ¹¹⁷⁷ ¹¹⁷⁸ ¹¹⁷⁹ ¹¹⁸⁰ ¹¹⁸¹ ¹¹⁸² ¹¹⁸³ ¹¹⁸⁴ ¹¹⁸⁵ ¹¹⁸⁶ ¹¹⁸⁷ ¹¹⁸⁸ ¹¹⁸⁹ ¹¹⁹⁰ ¹¹⁹¹ ¹¹⁹² ¹¹⁹³ ¹¹⁹⁴ ¹¹⁹⁵ ¹¹⁹⁶ ¹¹⁹⁷ ¹¹⁹⁸ ¹¹⁹⁹ ¹²⁰⁰ ¹²⁰¹ ¹²⁰² ¹²⁰³ ¹²⁰⁴ ¹²⁰⁵ ¹²⁰⁶ ¹²⁰⁷ ¹²⁰⁸ ¹²⁰⁹ ¹²¹⁰ ¹²¹¹ ¹²¹² ¹²¹³ ¹²¹⁴ ¹²¹⁵ ¹²¹⁶ ¹²¹⁷ ¹²¹⁸ ¹²¹⁹ ¹²²⁰ ¹²²¹ ¹²²² ¹²²³ ¹²²⁴ ¹²²⁵ ¹²²⁶ ¹²²⁷ ¹²²⁸ ¹²²⁹ ¹²³⁰ ¹²³¹ ¹²³² ¹²³³ ¹²³⁴ ¹²³⁵ ¹²³⁶ ¹²³⁷ ¹²³⁸ ¹²³⁹ ¹²⁴⁰ ¹²⁴¹ ¹²⁴² ¹²⁴³ ¹²⁴⁴ ¹²⁴⁵ ¹²⁴⁶ ¹²⁴⁷ ¹²⁴⁸ ¹²⁴⁹ ¹²⁵⁰ ¹²⁵¹ ¹²⁵² ¹²⁵³ ¹²⁵⁴ ¹²⁵⁵ ¹²⁵⁶ ¹²⁵⁷ ¹²⁵⁸ ¹²⁵⁹ ¹²⁶⁰ ¹²⁶¹ ¹²⁶² ¹²⁶³ ¹²⁶⁴ ¹²⁶⁵ ¹²⁶⁶ ¹²⁶⁷ ¹²⁶⁸ ¹²⁶⁹ ¹²⁷⁰ ¹²⁷¹ ¹²⁷² ¹²⁷³ ¹²⁷⁴ ¹²⁷⁵ ¹²⁷⁶ ¹²⁷⁷ ¹²⁷⁸ ¹²⁷⁹ ¹²⁸⁰ ¹²⁸¹ ¹²⁸² ¹²⁸³ ¹²⁸⁴ ¹²⁸⁵ ¹²⁸⁶ ¹²⁸⁷ ¹²⁸⁸ ¹²⁸⁹ ¹²⁹⁰ ¹²⁹¹ ¹²⁹² ¹²⁹³ ¹²⁹⁴ ¹²⁹⁵ ¹²⁹⁶ ¹²⁹⁷ ¹²⁹⁸ ¹²⁹⁹ ¹³⁰⁰ ¹³⁰¹ ¹³⁰² ¹³⁰³ ¹³⁰⁴ ¹³⁰⁵ ¹³⁰⁶ ¹³⁰⁷ ¹³⁰⁸ ¹³⁰⁹ ¹³¹⁰ ¹³¹¹ ¹³¹² ¹³¹³ ¹³¹⁴ ¹³¹⁵ ¹³¹⁶ ¹³¹⁷ ¹³¹⁸ ¹³¹⁹ ¹³²⁰ ¹³²¹ ¹³²² ¹³²³ ¹³²⁴ ¹³²⁵ ¹³²⁶ ¹³²⁷ ¹³²⁸ ¹³²⁹ ¹³³⁰ ¹³³¹ ¹³³² ¹³³³ ¹³³⁴ ¹³³⁵ ¹³³⁶ ¹³³⁷ ¹³³⁸ ¹³³⁹ ¹³⁴⁰ ¹³⁴¹ ¹³⁴² ¹³⁴³ ¹³⁴⁴ ¹³⁴⁵ ¹³⁴⁶ ¹³⁴⁷ ¹³⁴⁸ ¹³⁴⁹ ¹³⁵⁰ ¹³⁵¹ ¹³⁵² ¹³⁵³ ¹³⁵⁴ ¹³⁵⁵ ¹³⁵⁶ ¹³⁵⁷ ¹³⁵⁸ ¹³⁵⁹ ¹³

que discat, & bene deinde suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit in cornu, quid in fronte, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit procurrere, aut circumducere? verbo, detur nobis non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

38. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, ne-

τε ἀν μάθοι, καὶ εὖ μέλαχερίσαιτο ἐφ' ἑοαυτῷ.

Καὶ τοῖνον καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν ὡς διδόντω, συνίεναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγενής, ἀλλ' ὅξυ δειδορκῶς, οἷον καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἀν; εἰ ὅπιτραπέη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ νῆ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γενοίας πόλε, καὶ γυμναζομένων καὶ ταπιομένων στρατιώτας ἐωρακώς, καὶ ὅπλα εἰδώς, καὶ μηχανήματα ὁρῶν, καὶ τί ὅπι κέρως, καὶ τί ὅπι μετώπῳ, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἰππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, καὶ περιελαύνειν καὶ ὅλως, καὶ τὴ καλοικιδίων τις, ἐδ' οἷον πιστεύειν μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσι.

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τῇ γνώμῃ, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα,

ε' Ἐφ' αὐτῷ] Αὐτῷ ἴ. Sed nostram lectionem. habent Fl. B2. H. P. Ald. & M. f' O. μὴ. Ἐφ' ὅς μὴ. M. male. g' Ἐχον] Sic Edd. omnes praeter S. & hanc secutam A. quae ἔχον. Sed ἔχον etiam Cod. W. b' Ἀπαγγέλλουσι] Sic Fl. B2. P. H. & M. Ἀπαγγέλλουσι ἴ.

cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44. abunde ostendunt. M. du S.

Συνίεναι] Obsecundavi Solano, συνίεναι edens, pro vulgato συνίεναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etenim συνίεναι quoque a συνίεναι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνίεναι idem esse quod συνίεναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oriri. Herodian. tamen L. II. 9. 15. ὅτι ἐπὶ τὰς ἀγνοίας παχύν, καὶ μὴ ῥαδίως συνίεναι διδάσκει. Ita crasse sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolo. Et licet Fl. Ald. H. P. & recentiores habeant συνίεναι, nec Codex memoretur qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, quum versiones latinae jam exprefferint intelligendi verbum; quare monenti Solano tanto facilius obsecutus sum.

J. F. R.

35. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχον] Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ πολιτικῆς; καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχον. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatoriorum. Eant, videant nostri saeculi historiarum scribillones, ecquid ejusmodi troglia in suo sinu aut penu inventuri.

Th. M.

36. Ἐχον] Emendationem Marcellii recepit in textu. Tom. II.

tum Salmuriensis editor Benedictus, & sane ad venustatem loci facere videtur, sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV. 19. & Plut. in V. 1841. Quorum ille, tanquam eadem militares & imperatoriae artes essent.

M. du S.

Ἐχον] Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda Lectione recepta; sed non tamen accedo Solano, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὅξυ δειδορκῶς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuncientur, non video quocum verbo infinitivus ἔχον apte cohaereat, nam ut χρῆσασθαι pendet ab αὐτός, ita absurda oratio foret, si similiter, αὐτὸς ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχον dicas: quid enim est: prius est habere peritiam militarem? Sed si cum Marcellio ἐμπειρίας στρατηγικῆς legaris, quod mihi non displicet, tum ἀδιαφορον erit, legasne ἔχον an ἔχον.

J. F. R.

Ibid. Καὶ — καὶ] Vid. de hoc pleonasmō hujus Dialogi §. 60.

J. F. R.

60. Ἐκός — μετόπου] Conf. supra hujus Dialogi c. 29. f.

M. du S.

64. Ἀπαγγέλλουσι] Ed. ἴ. ἀγγέλλουσι.

M. du S.

δέν, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδὲν ἐπεὶ ὁμοίῳ
 ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν,
 ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ὅτι μισθῶ δικάζουσιν.
 ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος 70
 ἐκκεκομμένος τὸ ὄφθαλμόν ὑπὸ Ἀστέρος
 τῷ Ἀμφιπολίτῃ τῷ τοξότῃ ἐν Ὀλύθῳ,
 ἀλλὰ τοῖς οἷς ἦν δευχθήσεται μήτε
 Ἀλέξανδρος ἀνάσει ὅτι τῇ Κλείτῃ σφα-
 γῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰς
 σαφῶς ἀναγράφει. ἔδῃ Κλέων αὐτὸν φο-
 βήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμει,
 κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπῶν ὅτι ὀλε-
 ῖται καὶ μακρὸς ἀνθρώπος ἔσται ἦν
 ἔδῃ ἡ σύμπασα πόλις τῷ Ἀθηναίῳ, ἦν τὰ 80
 ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἴστωρ, καὶ τῷ Δημοσθένει

que quidquam speret : alioqui malis judi-
 cibus similis erit, ad gratiam aut ad inimi-
 citias mercede jus dicentibus. Sed neque
 curae ipsi sit Philippus oculo privatus ab
 Astere Amphipolite sagittario ad Olyn-
 thum; verum qualis est, talis ostendetur:
 neque Alexander illum anget, de Cliri
 caede crudeliter in convivio facta, si dilu-
 cide scribatur: neque Cleon illum terrebit,
 multum in concione valens, & regnans in
 judiciis, quo minus dicat perniciosum fu-
 riosumque esse hominem: neque universa
 Atheniensium civitas, si Siculas clades e-
 narret, & Demosthenis captivitatem, &
 mor-

a [Ἐν Ὀλύθῳ] Nihil hic a vulgata abire *f. Fl. H.* notat *M. du S.* b [Ὡμῶς] Et hic nil variare Edd. nec *M.* notat idem. c [Μακρὸς] *Μακρὸς* *M.* solus.

70. Μὴτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸ ὄφθαλμόν ὑπὸ Ἀ-
 στέρος τῷ Ἀμφιπολίτῃ τῷ τοξότῃ ἐν Ὀλύθῳ] Non con-
 cordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium at-
 tigerunt. Omnes fere uno consensu scriptum relique-
 runt id evenisse Philippo in Methones obsidione. *Di-
 dorus* lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τῷ πάλιν κατέκλειψεν, τῷ
 δὲ χάριν δίδωμι τοῖς Μακεδόσι, ἐπεὶ δὲ πολιορκία ταύτη
 συνίηται τῷ Φίλιππῳ καὶ τῷ ὀφθαλμῷ πλεονέκτημα τοξόματι
 Ἀσφθαρίᾳ τῷ ἱερῷ. de Methone vero loquitur. Sic
 & *Strabo* lib. 8. ὁ δὲ Σανκιδῶν δὲ ἐπὶ τῷ ἀντιγράφῳ
 Μεθώνη φησὶ ὁμῶς τῇ Μακεδονίᾳ, ἐπεὶ δὲ Φίλιππος
 ἐξέκοπεν τὸ ὄφθαλμόν πολιορκῶν. *Solinus* cap. 14. in re-
 gione Magnesia Methone oppidum situm est, quod cum
 obsideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus
 est oculo jactu sagitta, quam jecerat Aster oppidanus.
 Quo in loco notandum est error Solini, qui Methonem
 Magnesia cum Macedonica confundit. Nam ea Me-
 thone, quam obsidebat Philippus, alia erat a Magne-
 siaca ex verbis expressis *Strabonis* lib. 9. ἐξῆς δὲ αἱ ὑπὸ
 Φιλοκρίτου πόλεις καλεῖσθαι, καὶ μὴ ἐν Μεθώνῃ ἵστασθαι
 τὴν Ὁρακίαν Μεθώνην, ἢ κατέκλειψεν Φίλιππος. quod di-
 ctum sit obiter. Idem ait *Hierocration* Μεθώνη Δημο-
 σθένους Φιλαπικῶς λέγουσιν αὐτὴν ἐν Ὁράκῃ, ἢ πολιορκῶν Φί-
 λιππος ἐξέκοπεν τὸ δεξιὸν ὄφθαλμόν. *Suidas* etiam in vo-
 ce Κάρανος de Philippo : Μεθωνίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Ὁράκῃς
 πολιορκῶν τὸ ὄφθαλμόν ἱερῶν Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόν-
 τος αὐτὸν βέλει. *Plutarchus* in *Parallelis* causam forte
 erroris præbuit Luciano, nam ille sic de hoc nego-
 tio : Φίλιππος Ὀλυθῶν ἐν Μεθώνῃ βουλόμενος πορεύσθαι,
 καὶ βιασθέντος ἐπὶ τῷ Σανκιδῶν πολιορκῶν Ἀσφθαρίᾳ πῆσαι,
 ὑπὸ τινος τῷ Ὀλυθῶν Ἀστέρος ὀνόματι ἱεροῦ τὸ ὄφθαλ-
 μόν. Et hæc habet, ut ait, ex *Callisthene* in 3. *Ma-
 cedonicorum*, & ex eo, quod sive ille, sive *Callisthe-
 nes* dixit, ὑπὸ τινος τῷ Ὀλυθῶν, putavit Lucianus id

evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Aster ille
 sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucia-
 nus, sive Olynthius, ut ait *Plutarchus*, fuerit in co-
 piis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione,
 & ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus
 patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonen-
 sium. *Trogus* apud *Justinum* lib. 7. ait in Philippum
 prætereuntem de muris sagittam jactam oculum effo-
 disse, & in eo cum *Plutarcho* pugnat, qui dum tra-
 jicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse
 ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit
 præter *Stobæum*, qui ex *Plutarcho* habet, & cum
 Sardonem vocat in textu, in margine vero Sanda-
 num. Ergo nihil in eo certi.

f. P. a. G.
Plutarch. in Parall.] Paralela illa *Plutarcho* falso
 tribuuntur.

71. Ὑπὸ Ἀστέρος] Ecce sursum ὑπὸ pro ὑπὸ. Sic
Long. Palt. III. p. m. 105. ὑπὸ ἀστέρος, καὶ ὑπὸ αἵματος. &
IV. 112. ἐπὶ τῷ αἵματι. Sed hoc jam nimis egimus alibi,
 & sæpe postea occurret.

72. Ἐν Ὀλύθῳ] Conf. supra c. 28. Et videbis cur
Solanus notatu dignum existimarit inquirere, num
 constans hæc sit lectio.

73. Μὴτε Ἀλέξ.] Videtur ad picturæ rationem re-
 spicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, post
 oculi cladem, contigisse, quod de *Antigono* narrat
Plinius 35, 10. f. 36, 14. *Pinxit Apollon & Antigoni*
*regis imaginem altero lumine orbam, primus excogita-
 ta ratione vitia condendi: obliquam namque facit, ut,
 quod corpori decrat, picturæ potius deesse videretur:
 tantumque eam partem e facie ostendit, quam totam
 poterat ostendere.* Meminit etiam *Quintilianus* 2, 13,
 12.

74. Ἀσφθαρίᾳ] Τὸ ἀσφθαρίᾳ gloss. videtur. τὸ πο-
 δῶ

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDÁ SIT. 51

mortem Niciae, & ut sitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caesi sint multi. Existimabit enim, quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri, si, 8 quae infelicititer aut parum prudenter facta sunt, ea quemadmodum contingere enarret. neque enim ipse auctor illorum est, sed index. Itaque cum navali praelio vincuntur, non ille est, qui submergit; & si fugiant, non ille, qui tergis instat. Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermiserit. Quandoquidem si tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuisset; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis im-

ληψιν, & τὴν Νικίαν τελευτήν, & ὡς ἐδίψων, & οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο ὅτι-
νοις οἱ πολλοὶ ἠγήσονται γὰρ (ὅτι δίκαιο-
στατον) ὑπ' ἐδενός τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς
ἔξεν τὴν αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως
γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. ὃ γὰρ
ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μνηστὴς ἦν ὅτε
καὶν καταναυμαχῶν, τότε οὐκ ἐκείνῳ ὁ
καλαδύων ἐστὶ, καὶ Φεύγωνιν, οὐκ ἐκεῖνος
ὁ δῖος ἐκτὸς εἰ μὴ εὐχάσας δ' ὅτι μὴ τι
ἐπαρέλιπεν· ἐπεὶ τοί γε εἰ σωπῆσας αὐ-
τὰ, ἢ πρὸς τὸναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσας
ἐδύνατο, ῥᾶτον ἦν ἐνὶ καλᾷ λεπτῷ τὴν
Θουκυδίδην ἀναγρῆναι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπι-
πο-

πο-

d M.] Aberat ab M. Sed superscriptum est. Adest autem in Fl. f. M. P. e Παρίπτω] Παρίπτω W.

λίαν δὲ καὶ περὶ repetendum. i. e. μήτι μάλιστα αὐτῶν Ἀ-
λκιμαχέας. F.G.

75. Εἰ σιφῶς ἀναγρῆσαι] Ἡ σιφῶς scil. F.G.

78. Καὶ κατῆχον τὸ βῆμα] Benedictus, & tribunal
contineat; Micyllus & suggestum sive tribunal quasi
possessionem suam detineat. Quanta apud hos vilitas La-
tini sermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani tenere forum, tenere curiam, de eo
qui maxima auctoritate illic polleret. Plane sic ite-
rum loquutus est auctor in Symposio. φθονῶν αὐτῷ εὐ-
δοκμοῦντι & κατῆχον τὸ συμποσίον. Ex loquutiones
sibi protius respondent. F.G.

80. Οὐδὲ ἡ σύγκρασις πάλιν τ' Ἀδριανῶν, ἢ τὰ αὖ Σι-
πυλίου καὶ τῶν, & τὴν τῷ Δημόθηνος λῆψιν, & τὴν
Νικίαν τελευτήν] Discrepant haec ab aliorum scripto-
rum sententia. Thucydides & Plutarchus narrant
utrumque a Syracusanis interfectum. Justinus vero
lib. iv. ait Demosthenem sibi ipsum intulisse manus,
Niciam vero captum. sed vide Plutarchum in Nicia.
F.G.G.

81. Καὶ τὸν Δημοθῆνους λῆψιν] De his & quae mox
sequuntur vid. Thucyd. VII. 82. 84. 85. 86. M. du S.

82. Νικίαν τελευτήν] Ad loc. Thucyd. quem Solanus
laudat, meretur videri Waffius, p. 503. N. 75. ubi
ait: Lucium de Conscrib. Hist. Niciam ait interfe-
ctum esse, captum vero Demosthenem. Justinus IV.
5. Demosthenem sibi ipsi intulisse manus; recte qui-
dem hic; nam percussit se in proelio, haud tamen le-
thaliter, teste Plutarcho p. 541. Die mensis Carnei
XVII. Athenienses subhastari. Ceterum a nostro dis-
sidet Diodorus, & Niciam Glykippo impulsore inter-
emptum asseverat XIII. 347. Sed a Nostro stat Plu-
tarch. scriptor eruditissimus, & illi hac in parte ante-
ponendus. Confer Euripid. fragm. 516. Haec Waffius
l. c. F.F.R.

90. Ἐκεῖνος ὁ δῖος] Vid. Demosth. Ol. III. M. du S.

91. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὐχάσας δ' ὅτι, μὴ τι παρίπτω] Extra
quam quod ei optandum, nihil praetermisisse, live ne
quid praetermiserit. Th. M.

Ibid. Εὐχασθαι δ' ὅτι] Alludit ad Demosth. locum, in
quo haec rotidem fere verbis leguntur. Ol. III. p. m.
26. B. ἀλλ' ὅχι ἰδίᾳ ταῦτα ἐκείνῳ τῷ δ' ὁ λόγος ἀδικεῖ
πλὴν εἰ δ' ὅτι εὐχάσας ὡς ἐπαίτι, ubi interpretes videatur.
Ego vero neutrum satis assequor. Id agit illic De-
mosth. ut ingrata sese dicentem purget. Neque enim
sibi vitio verti merito posse ait, quod Reip. morbos
ob oculos Populi ponat. Nisi forte male invidere
Reip. putent, si quis non perpetuo ei ut bene sit in
oratione optet, cum non bene ominando, sed sciti-
ter consulendo res gerenda sit. Hunc Demosth. locum
aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorsit, quod
hic ab eo factum minime oportuit; aut denique alie-
ter ipse, quam in hodiernis codd. legitur, quod su-
spicor, scripserat. Confer & Phil. I. (124. B.) Chryf.
Act. 343. f. ὅτι εὐχασθαι δ' ὅτι, ἡ φωνὴ & ἀγρυπνίαν
ἀφαιρῶν τούτῳ πείσσει. In M. μήτι supra scriptum est,
unde liquet insertum fuisse ab iis, qui huic loco me-
dicinam facere volebant. M. du S.

Ibid. Μήτι παρίλ.] Obscuriusculum reddit hunc lo-
cum illa Atticis affectatio, circa negationem μήτι,
quae, caeterorum rationi collata, abundat. Itaque
idem hic valet μήτι quod alias in eadem constructio-
ne valeret τῶτα. Sententia igitur haec erit, scriptori
rerum patriae suae adversarum imputari nihil potest,
nisi forte illud, si eo ipso tempore, cum eae gere-
rentur, vota facere pro felicitate suorum intermiserit.
F. M. G.

99. Τὸν Θουκυδίδην] Thucyd. VI. 96. & VII. 43. &
de Γυλιππῳ VII. 73. M. du S.

1. Ἐπιπολάει] V. Thucyd. l. c. M. du S.

G 2

8. Πρῶ-

πολαῖς πῶς τεύχισμα, καὶ ἀδύναμι δὲ τῶν
Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸ κατάρσιον ἑὸν
λιπὸν διασπῆραι μετὰ τὴν ἀποταχίζουσα, καὶ
ἀποταφρεύουσα τὰς ὁδοὺς καὶ τέλῃ, Συ-
ρακυσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν,
τῆς δ' Ἀθηναίους ἀπειλεῖν Σικελίαν, καὶ
Ἰταλίαν, μὲν τὸ πρῶτον τῷ Ἀλκιβιάδῃ
ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πρᾶχθέν-
τα, εὐδὲ Κλωθῶ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, ἵνα
εὐδ' Ἀτροπὴ μελατρέψει.

Τῇ δὲ συγγραφῇ ἔργον ἔν, ὥς ἐπράχθη
εἰπεῖν. τῷτο δ' ἔκ ἀν' ὀνόματι, ἄχρισ ἂν ἢ
φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῇ ὄν, ἢ
ἐλπίξῃ κἀνδρὸν πορφυρεῖν, καὶ τρεπτόν
χρυσῆν, καὶ ἵππον γὰρ Νισαίων ληψά-
μιον τὸ ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' ὅτε
νοφῶν αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς,

positam, & Hermocratis triremem submer-
gere, & execrabilem illum confodere Gy-
lipum, dum munitionibus vias & fossis in-
stercludit: & tandem Syracusanos quidem
in Lautumias conjicere, Atheniensibus ve-
ro hoc praestare, ut Siciliam atque Italiam
secundum primas spes Alcibiadis navigatio-
ne complecterentur. Verum quae facta sunt,
oea, puto, neque Clotho retro glomerare
potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem unum opus, ut ge-
sta sunt singula, ita dicere. Hoc vero fa-
cere non poterit, quam diu Artaxerxen
metuet, cujus sit Medicus, aut purpuream
togam sperabit, & torquem auream, &
equum Nisaeum accipere mercedem suarum
in historia laudum. Verum Xenophon hoc
non fecerit, justus scriptor, neque Thu-
cy-

a Γύλιππος] Sic f. Fl. H. P. &c. Γύλιππος W. b Πρώτων] Ita quoque in Edd. optimis legi notat M. du S.
c Ἄν] Deest in W. & Fl. Adest in P. Cod. & Edd. f. H. P. d Ἐλπίξῃ] Ita dedi ex mss. A. W. & W.
Edd. enim vulgo ἐλπίξῃ. e Νισαίων] Νισαίων male W. Vulgatam non movent Fl. f. H. P. f Αὐτῇ] Sic
Edd. & M.

15. Κἀνδρῷ * Χιτῶν ὁ Περσικὸς. V.

* Forſan Χιτῶνα Περσικόν.

M. du S.

7. Πρώτων] Cur Solanus nil variationis in hac vo-
ce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non
reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἱππὶς
in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc
esse causam, neque enim ignorare potuit id Graecis
multo esse familiarius, quam vel Cicero, qui meos
spes, plurali num. quoque dicere amat. Et sic Lucianus
tam saepe, ut fere adnotasse pudeat. Vid. tamen
mox c. 61. Ita quoque Diod. Sic. ib. p. 297. Ed. Bas.
προσδοκῶν ἱππῶν ἀγαθῶν, &c. ead. pag. iterum. Ita &
Long. Pass. III. p. 99. παρ' ἱππῶν. ac non semel alibi.

f. F. R.

Ibid. Ἀλκιβιάδῃ ἱππῷ] De spe Alcibiadis Thucydi-
des, (e cujus libro septimo reliqua hujus loci expli-
care facile fuerit) 6, 15. ἱππῶν Σικελίαν τε & Καρχη-
δόνα ληψάμεν. Deinde sub persona Alcibiadis, quomo-
do fieri hoc possit, explicat c. 17. & 18. & conclu-
dit, ἢ τὴν Ἑλλάδα, ἢ ἐκείνῃ προσηγορίᾳ πάσης τῆς οἰκ-
τις ἀφῆκον, ἢ κακώστερόν γε Συρακούσιους. In ipso au-
tem libri initio vanitatis illam spem accusat. f. M. G.

14. Ἀρταξέρξῃ] Testantur Hebraei scriptores no-
men hoc Persiarum regibus commune fuisse, perin-
de ac Caesaris Romanorum imperatoribus. G. C.

Ibid. Ἰατρὸς] Ctesiam tangit Artaxerxis Mnemonis

medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae
admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Vi-
dendus ea de re Plut. in Artax. in initio. Libros au-
tem Ctesiae periisse notum est. Superfunt tantum col-
lectanea Photii in Bibliotheca.

M. du S.

15. Ἐλπίξῃ] Ἐλπίξῃ ex W. est. In aliis enim ἱππῶ-
ν, mendose.

M. du S.

Ibid. Κἀνδρῷ π.] V. Spanb. 455.

M. du S.

Κἀνδρῷ πορφύρῃ] Ctesiam hic tangi credibile est. De
Candye non diademate, sed toga, Spanb. de usu &
praeft. num. Diss. 8. p. 457. Torque non usos Persas,
nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8,
4. Nisaeos equos inter res pretiosas numerant passim
scriptores. Strabonis duo loca laudat Casaubon. ad A-
then. 5, 5. itemque illud magnificum Oppiani elo-
gium Cyn. 1, 310. seq.

Κἀνδρῷ δὲ τὸ πάντως πάλαι παντοῦχος ἵππος κ. τ. λ.

Sic utitur Julianus Orat. 2. p. 50. extr. Lips. Themis-
tius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3,
106. itemque 7, 40. qui posterior locus est classicus.

f. M. G.

16. Ἰππὸν τὴν Νισαίων] Nisaea regio est Partycenes
haud

cydides ; sed licet privatim quosdam ode-
rit , multo sibi magis necessariam judicabit
republicam , & veritatem pluris faciet ,
quam inimicitias : & , si quem amet , ta-
men non parcat peccanti. Unum enim ,
ut dixi , hoc historiae proprium est , & so-
li litandum veritati , si quis ad scribendam
historiam accedat ; reliquorum vero o-
mnium cura abijcienda. Atque in univer-
sum , norma una , & mensura exacta haec
est , respicere non ad eos , qui nunc au-
diunt , sed ad hos , qui post haec in scri-
ptis nostris versabuntur.

40. Si quis vero quod praefens est modo
observet , adulatorum merito partibus ad-
scribetur , quos olim historia ab initio inde
non magis , quam exercitatrix ars comtri-
cem illam *παντρον* averfata est. Alexan-

ἐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινας
πολὺ ἀναγκαιότερον ἠγήσεται τὸ κοινόν , καὶ
τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται ἢ
ἔχθρας· καὶ Φιλῆν , ὅμως ἐκ ἀφεξέται
ἀμαρτάνοντα. ἐν γὰρ , ὡς ἔφην , τὸ τοῦ ἰδίου
ἱστορίας , καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ , εἰ
τις ἱστορίαν γράφων ἴοι , τὸ δ' ἄλλων ἀπάν-
των ἀμαλῆτεον αὐτῷ. καὶ ὅλως , πῶς τις εἰς ,
καὶ μέτρον ἀκριβές , ἀποβλέπειν μὴ εἰς τῆς
νῦν ἀκρόας , ἀλλ' εἰς τῆς μετὰ ταῦτα συν-
εσθῆναι τοῖς συγγραμμάσιν.

Εἰ δὲ τὸ πρῶτον τις θεραπεύοι , καὶ
τοὺς κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἀννομι-
θεῖν , ὅς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐ-
δὺς ἀπέστραπτο , καὶ μείων ἢ κομωτικὴν ἢ
γυμναστικὴν. Ἀλεξάνδρου γὰρ καὶ τῆτο ἀπο-
μνη-

g Πόινται] Πόινται W. male. h Ἐχθρας] Τέχνης Fl. Vulgatam servant Ald. J. H. P. & Codd. M. P.
i καὶ μ. θ. τ. α.] Sic Edd. Coll. & M. ut edidimus. k Εἰ τις] Εἰ τι S. sola cum A. Ald. vero Fl. J. H. & c.
cum W. recte α. τις. l Ἐξ ἀρχῆς] καὶ ἐξ ἀρχῆς M.

haud procul Caspiis montibus , ea equos praestantissi-
mos maximosque aluit , quibus reges ipsi uterentur.
Srabb. lib. 14. *Plin.* lib. 6. c. 25. *Plat.* in Pyrrho Ni-
fæi equi meminit.

18. *Θουκυδίδης* De quibus dico alibi.
Ibid. *Νισαίων* V. *Xen.* *Cyrop.* L. VIII. p. 124. 14.
Unde discimus , nulli apud Persas his uti ornamentis
equisve licuisse , nisi a Rege honoris causa donatis.
Quem autem haec ultima respiciant , nescio ; certe
non *Xenoph.* quem mox iustitiae summa laude ornat.
vid. *Cogn.*

19. *Θουκυδίδης* *Æmilius* Probus in *Themisto-*
cle & *Cic.* in *Bruto* *Thucydidem* plurima fide dignum
putaverunt.

Ibid. *Μισῇ* . . . *Xenoph.* haec juxta ac *Thucydidem* in-
nuunt , quorum uterque factione civili in exilium ac-
ti , nihil tamen odii in inimicos in historia , teste omni
antiquitate , admiscuerunt , &c.

24. *Θουκυδίδης* Sic infra *Λεξ.* c. 23. f. χαρι-
σι καὶ σαφεινὰ δὲ.

Ibid. *Εἰ τις* Ait Noster , ἐν γὰρ ὡς ἔφην , τοῦτο ἰδίᾳ καὶ
ἱστορίας , καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ , εἰ τι ἱστορίαν γράφων
ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte
αἰ τις ἱστορίαν γράφων ἴοι , legitur. Unum enim hoc , ut
dixi , historiae est proprium ; ac soli veritati litandum
(ridicule *Benedictus* , immolandum) si quis ad historiam
scribendam se convertat.

26. *Πῶς* Rectius veritas πῶς τις εἰς , καὶ μέτρον ἀκρι-
βές , una norma , καὶ mensura certa. non ut interpre-

tes , una norma.

31. *Κολακευόντων* Respicit ad Socraticam illam si-
ve Platonice artium distinctionem , qua illas omnes
in πολιτικὰς καὶ κολακαδικὰς dividebat , cujus cum et-
iam *Fabius* meminerit *Instit.* *Orat.* 2, 15, 25. ad eum
locum e *Platonis* *Gorgia* , quae etiam hic sufficere
possunt , protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba
quaedam nos sumsisse interpretationis nostrae , confe-
renti apparebit.

Ibid. *Εἰκότως* Adiecit *Solani* margini *Junt.* con-
ferend. *Orx.* c. 83. quod feci. Legitur autem ibi:
μαίνομαι αὐτὸς εἰκότως ἀντιπαραστήσειν. Sed si hoc testimo-
nio opus est ad probandam significationem adverbii
εἰκότως , potius remitterem ad T. I. *Somn.* §. 2. pag. 5.
ubi id paullo pressius ad etymon exponit *Bourd.* Sed
quid opus tam notis & ubique obviiis inhaerere?

Ibid. *Νομισθεῖν* Sic δ. α. c. 22.

33. *Κομωτικὴν* Genuina haec est scriptura , quam
praeferunt M. & Ed. J. Reliquae praeter S. & A. κο-
μωτικὴν. Audi *Plat.* in *Gorg.* 288. C. τῇ μὲν ἐν ἱστορίᾳ
... ἡ ἐν νομοθεσίᾳ κομωτικὴ καὶ σωφιστικὴ. τῇ δὲ γυμναστικῇ
κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον , καὶ κομωτικὴν , κακοῦ-
ργός τε ἐσπασμένη , καὶ ἀγνοῖα , καὶ ἀνελευθερία , καὶ ἀνιστορία
καὶ χροῖμασι ἐλαττωμένη ἐσπασμένη ἀπατῶσα· ἀπὸ τοῦ
ἀλλοτρίου κάλλος ἐφαλασμένη· τὸ αἰεὶ τὸ γυμνα-
στικὸν ἀμολιῖν &c.

34. *Ἀλεξάνδρου γὰρ* *Alexandri* dictum.

μημονεύουσιν, ^a ὡς ἡδέως ἀνέφη πρὸς ὀλί-3
γοι ἀνέβην, ^b ὡς Ὀνησίκριτε, Σπαθάνων,
^c ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε
^d ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινεῖσι,
καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσης· οἷον γὰρ ἐ-
μικρῶ τιμῇ τῶν δολέων τῶν ἀνασπάσειν
ἔχαστον τὴν πᾶσιν ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμήρω
γὰρ καὶ τοὶ πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα
συγγεγραφότι ὑπὲρ τῆς Ἀχιλλέως, ἥδη καὶ
πολλοὶ εὖναι τινες ἐπάγονται, μόνον τῷτο εἰς
Σπάρδαν τὴν ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθε-4
μενοι, ὅτι μὴ πᾶσι ζῶντι ἔγραφον. καὶ γὰρ
εὐρίσκουσιν ἑνὶ τῷ ἔνεκα ἐφεύδεται· ἀν.

Ταῦτος ὅν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔγω, ἀφο-
βῶν, ἀδέκατον, ἐλεύθερον, παρρησίας
καὶ ἀληθείας φίλον, ὡς ὁ Κωμικός φησι,5
τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην
ὀνομάζων, καὶ μίση, ἐδὲ Φιλία νέμων, ἐδὲ

quidem illam quoque memorabilem vo-
cem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Onesicritae*, vel ad parvum temporis spatium post
mortem meam reviviscerem, audiendi causa,
quomodo ista lecturi sint, qui tum erunt homi-
nes. Nunc vero ea si laudant & amplectun-
tur, mirari noli: putant enim ea se non par-
va quadam esca piscaturos esse nostram quis-
que benevolentiam. Homero sane, licet fa-
bulose pleraque scripserit de Achille, jam
ad credendum quidam inducuntur, solum
illud ad veritatis demonstrationem magnum
signum ponentes, quod non de vivo scrip-
sit: neque enim, cujus rei causa memi-
retur, inveniunt.

41. Talis igitur mihi sit historicus, me-
tus expertus, incorruptus, liber, fiduciae &
veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Fi-
cum voces sicum*, scapham dicat scapham:
Non odio, neque amicitia tribuens cuiquam
quid-

^a Ως] Sic sola B2. recte. ^b Ος male reliquae. In M. δς superscriptum est. ^c Ὀνησίκριτε] Ὀνησίκριτης P.
misere. Ὀνησίκριτης male etiam ceterae. vid. nott. ^d Ως] Ὀπως W. ^e ἀναγινώσκουσιν] ἀναγινώσκουσιν
M. Nil mutant J. Fl. H. P. ^f ἐπάγονται] Sic dedi ex J. licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. ^g ὀνομάζων]
Ex J. emendatione ὀνομάζων enim Edd.

35. Ως] Sic emendavimus pro vulgato δς, quod cor-
rupte in omnibus legitur, excepta B2. In M. prima
manus nihil scripserat; additum est δς postea. M. du S.

36. Ὀνησίκριτε] In omnibus libris hic perperam le-
gebatur Ὀνησίκριτης, quod necessario mutandum fuit.
Nam ejusdem meminit in *Maup.* c. 14. & in *Περ.* c.
25. ubi recte in omnibus scribitur Ὀνησίκριτος, quod
verum esse viri illius nomen & alii scriptores abunde
testantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos,
tum Latinos scriptores frequenter sit peccatum (V.
Lamprid. in *Commod.* c. 1. & *Salm.* nott.) *Suidas*
Platonis imitorem fuisse tradit. *Diog.* etiam *Laërt.*
Philosophis accenset. p. 158. *Curtius* etiam meminit
IX. 10. & XI. 1. Scripserat *Onesicritus* Alexandri res
gestas; eodem consilio quo *Xenophon* Cyropaediam
suam, ad quam tamquam exemplar corripuisse A-
lexandri laudes dicitur a *Suida* & *Laërtio*. Qua occa-
sione sunt prolata Alexandri verba, quae hic legun-
tur: mutavit autem Ed. P. nomen illius viri in Ὀνησί-
κριτης, quod non moherem, & incuriae typographo-
rum imputarem, nisi ita vertisse etiam viderem. *Stra-
bo* permulta ex ejus historia habet XV. & XVI. *Plur.*
etiam in *Alex.* Sod apud hunc etiam variant quando-
que libri; plerumque tamen *Onesicritus* audit, ut
1282. f. V. etiam 583. f. & 591. 2. *Gellius* etiam
Onesicritum recte vocat IX. 4.

M. du S.
Ὀνησίκριτε] Hunc Hyperbolarum & mendaciorum

non minus quam Alexandri ipsius ἀρχιμνηστήρων nos-
cere facile jam est ex *Fabrizii* Bibl. Gr. 3. 8. p. 223.
Videbat Alexander, illas ὀνομαζόμενους sustineri ali-
quantum dum ipse viveret, ridiculo futuras, &
mortuo.

J. M. G.
38. ἀναγινώσκ.] Postulat sententia futurum. In-
vitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: prae-
sertim cum adeo discrepet ab hac scriptura. M. du S.

48. Ταῦτα] Notae sunt sive Characteres historici,
de quibus *Cic.* 1. de leg. & 2. de Orat. *Strab.* lib. 1.
Polyb. lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. histor.

J. B.
Ibid. Συγγραφεὺς] Historicus omni metu carere de-
bet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut sit
vere παρρησιαστής. *Cicer.* 2. de Orat.

G. C.
49. Ἀδύνατον] *Philostatus* in *Polluce* p. 593. cum
usurpasset hanc vocem, sic exponit; ἀδύνατον δὲ ἀ-
πορίας καὶ τοὺς μὴτε εἰσὺς μὴτε δις τὸν, qui verissi-
mus etiam hic est hujus vocis sensus, uti & in *Ἑρμ.*
c. 64. *Ἀπορίας ἀκριβοῦς* & ἀδύνατον *Angli* aptissime
per *unbiased.* exprimunt.

M. du S.
50. Κωμικός] (*Aristophanes.*) *Voss.* Vide etiam Z.
Tr. c. 32.

M. du S.
51. Τα σῦκα] Sic passim.

J. B.
Ibid. Σῦκα σῦκα] Omnes hoc proverbium *Aristo-
phani* tribuunt, nemo vero demonstrat ubi eo uta-
tur. In marg. *Ald.* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2.
Com. Sed non reperio, quidquid quaesierim. Legisse
me

δοιο ἱστορίας, ὥς εἴ ποτε καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, Φησὶ, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὐ χρεῖας τοῖς ἐν ποσὶ.

Καὶ ἢ μὴ γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκέτω μοι ἢ δὲ Φωνὴν, καὶ ἢ ἔρ-7 μπειάς ἰσχύον, ἢ μὴ σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς πελοδοῖς, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι καὶ τὴν ἄλλην ἢ ῥητορίας δεινότητι, μὴ κομιδῇ τεθηγμένῳ, δεχέσθω ἢ γραφῆς, ἀλλ' εἰρηκώ-8 τερον διακείμενῳ. καὶ ὁ μὴ νῦν σύτοιχῳ ἔστω καὶ πυκνός, ἢ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολίτικη, οἷα ἐπισημότατα δηλῶν τὸ ὑποκείμενον.

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τῇ συγγραφείῳ σκο-8 πὺς ὑπεθέμεθα, παρρησίαν καὶ ἀλήθειαν, ἔστω δὲ καὶ τῇ Φωνῇ αὐτῇ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶ-

constituat historiae : ut si quando rursus similia ingruant, habeant, inquit, respicientes ad ea quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus.

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem attinet, vehementi quidem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus & inhorrescens, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae : dictio autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet materiam.

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem & veritatem : ita & linguae illius sen-
fco-

a Ποσὶ] Sic L. & MS. Golm. Πόλσι male Edd. item M. & P. b ῥητορίας] ῥητορίας W. c Συγγραφίῳ] Sic W. & Edd. vett. Συγγραφίῳ male S.

77. Κάρχαρον] Τραχῦται. G.

70. Ἱστορίας, ὥς] Thucyd. I. 2. & II. 48. M. du S. Ibid. Ὡς εἴ ποτε] Haec verba apud Thucyd. non reperio, sed his similia. Vid. I. 22. f. II. 48. & VII. 56. Sic Liv. in operis praef. Inde tibi imaeque Reip. quod imitere, carias. M. du S.

71. Πρὸς τὰ π. ἀπελπίοντες] Ne quis imperitor credat ἀπελπίοντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praepolit. solere addi ejusmodi verbis, ut Diod. Sic. L. XIX. p. 297. Ed. Basf. ἀπελπίοντες πρὸς τὰς εὐμνηστικὰς ἐλπίδας. Long. Paß. III. p. 118. Ed. Jungerm. καὶ τὴν θάλασσαν ἀπελπίει. Noster, Gall. c. 18. εἰς Ἰταλίαν ἐκπαύσας. Idem supra Hermot. c. 79. f. εἰς ὅλμων ὕδαρ ἐκχέας. ad quem l. alia similia jam dedi. J. F. R.

72. Εὐχρεῖας τοῖς ἐν πόλσι] Vertunt : robur civitatis recte uti possent, cum sit, bene rempublicam gerere. Improbatur in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἐμπησίαν. interpres : argumentationibus rotundam. At hoc laudem meretur. Verte : tortuosam argumentationibus. in eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένῳ, non est admodum acuminatus, ut ineptissime interpres, sed valde concitatus, ut solent oratores esse. Ex Alcidasante refert Aristot. 111. Rhet. c. 3. inter frigida dicta ἀκράτῳ τῷ ἀφροσύνης ὀργῇ τεθηγμένον. mera animi ira incitatus. Frigus est in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec frequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὴ νῦν σύτοιχος ἔστω, καὶ πυκνός, cum illa vertunt : sententiae

autem inter se cohaereant, ac solidae sint, per quam absurde. Cum sit : sensus sit sibi consonus, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) & sapiens, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. J. G. G.

Ibid. Τοῖς ἐν πόλσι] Sic legit Interpres, aliter longe in Cod. Petri Golmani ἐν ποσὶ. J. B. Τοῖς ἐν ποσὶ] Non sunt haec ipsa Thucydidis verba : sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpte. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλσι, legere τοῖς ἐν ποσὶ, iis, quae ante pedes, vel prae manu, sunt : ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta Bourdelotii ad hunc locum observatione. J. M. G.

73. Ποσὶ] Sic MS. Golm. & L. ut Nierp. c. 4. & Z. tr. c. 31. & 43. In reliquis πόλσι. M. du S.

75. Τῇ δὲ Φωνῇ] Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est & mutilus ; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an rejiciat Lucianus, quae hic recenset : & manca sano sententia, si haec ab ipso improbari cum Graevio aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένῳ &c. nulla arte efficias, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat ; probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat ; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes in-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 57

scopis unus primus, dilucide explicare, & clarissime rem declarare, neque secretis, & remotis ab usu nominibus, neque hisce de media turba vel de caupona sumtis, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata sint non nimium turgidis, & quae minime videantur quae sitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis similem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *historici* participet aliquid, adsciscatque sibi, poëtices, quatenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu, qui secundo flatu vela impleat, celsamque per summos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae

τῷ, σαφῶς δηλῶσαι, καὶ φανότατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀπορήτοις, καὶ οἷον πᾶσι νόμοις, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τέτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὲν τῶς πολλὰς συνίει, τὰς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινεῖσαι. καὶ μὴν καὶ ὀλίγοις κεκοσμηθῶ ἀνεπαχθεῖσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα γέχουσιν ἐπεὶ τοῖς καθημερινοῖς τῆς ζωῆς ἰοκράτους ἀποφαίνει τὰς λόγους.

Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινανείτω, καὶ προσεπτέτω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον μεγαλήγορος, καὶ διηρομένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλιστα ἰοπότοις ἀντατάξουσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις, συμπλέκονται. δῆσαι γὰρ τότε ποιητικῇ τινὶ ἀνέμῳ ἐπικράσουσι τὰ ἀκάτια, καὶ συνδύσουσι ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' αἰσίων τ' κυμάτων τ' ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ὅτι

d φανότατα] Ex W. dedi. φανότατα Edd. e Συνότοις] Sic Cod. P. & Edd. J. P. H. Συνότοις W. & Fl. f' Ἐποικιστοῖς] Ἐποικιστοῖς male W.

89. Μὲν ἀπορήτοις] Scripsit Caesar tanquam scopolium vitandum esse inauditum atque insolens verbum. Hinc sunt qui ita verbis utendum putant, ut

nummis publicaue moneta. Horatius ait, ut silvas foliis. &c. G.

inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de historico stylo apud *Cicer.* praecipiantur in de Or. II. 15. & Or. 10. Sed in his *trans* quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio. Nodum solvant alii, mihi non liquet.

De Καρχ—Vid. Μωδ. c. 35. Ὀρχ. c. 4. Δικ. c. 33. Πινδ. c. 4. M. du S.

77. Καρχαρον] Vid supra Μωδ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4. & saepe alibi. M. du S.

82. Λίξ — πολλῶν] Recte Micellus vertit *distio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in iudiciis viri qui in republica versantur *Seneca* Controv. 8. lib. 1. dixit rem paullo *maior*, quam *pressa* & civilis oratio recipit. *Hermogenes* tribuit *Demostheni* inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδίων lib. 1. c. 1. Ὁ ταῖς Δημοθῆς, ὁ, τι περὶ ἀφάλασιν ἔν, τ' πολιτικὴν ἡρωικῆς, ἐν δὲ ὡς ἀφ' ἑκάστης ἡκείνῃ πρὸς τὰς μῆτις. *Demosthenes*, id quod praecipuum fuit, cum accurato generis orationis politice excolisset, omnia quoque genera exequitur: utitur ea miscens. De politico hoc dicendi genere multis accurate agit *Hermogenes* in libro secundo cap. 10. & sequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ & λογογραφικὴ λίξις, Scholastica, & declamatoria dictio, ab ea quoque *Hermogenes* distinxit ἀγοραίων καὶ πανηγυρικῶν, forensis & panegyricum, quod tamen

quomodo πολιτικῇ miscetur, pulchre docet. J. G. G.

88. φανότατα] W. at reliqui φανόν.— M. du S.

95. Ἐπὶ τοῖς] Docet figuris non molestis orationem ornandum, ἐπὶ τοῖς καθημερινοῖς τ' ζωῆς ἰοκράτους ἀποφαίνει τὰς λόγους. Micellus vertit: *quoniam* perinde ut *jus* aliquod orationem quoque recte conditam habere debet, quam longe a Graecis abit. *Benedictus*: *siquidem* illud orationem condimentis similem reddit. Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἰδνματα non ἰδνματα, ut superius docuit. Vertendum igitur: *siquidem* suam orationem reddet similem juri bene condito, aut suis libris. J. G. G.

Ἐπὶ τοῖς κατὰ.] Et vis praepositionis κατὰ, & ratio τ' ἐπὶ qua vel in hoc libello aliquoties utitur *Lucianus*, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes & Lexicographi. Nostri τ' κατὰ τὸν simile verbum habent, versalēti. J. M. G.

Ibid. Κατὰ τὸν] *Arist.* Rhet. III. Ald. Ed. p. 552. 1. ὁ δ' ἰδνμασι: χρῆται, ἀλλ' ὡς ἰδνμασι τοῖς ἰδιότοις. M. du S.

4. Ἀκάτια] Naviculam *acatium* *Plin.* IX. 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῃ ἰσίου de velo intelligendum recte vidit *Baifius*, p. 121. *Voss.* M. du S.

H

9. Κιν.

ὅτι γῆς βελήκτα, τῶ μὲν κάλλι καὶ τῶ
μεγέθει τ' λογομύθων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς
ἐν μάλισα ὁμοιωμένη, μὴ ξενίζουσα δέ, μηδ'
ὑπὲρ τ' καιρὸν ἐνθουσιῶσα. κίνδυνος γ' αὐ-
τῇ τότε μέγιστος ὠρμηκῆσαι, καὶ κατε-
νεχθῆναι ἐς τ' ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε
μάλισα πεισθῆναι τῶ χαλινῷ, καὶ σωφρονε-
τέον, εἰδότες ὡς ἱπποτυφία τις,
καὶ ἐν λόγοις πάθος μικρὸν γίγνεται.
ἀμεινον ἐν ἐφ' ἱππὺ ὀχυρῶν τότε τῇ γνώ-
μῃ, τ' ἐρμηνείᾳ περὶ συμπαραθεῖν, ἐχο-
μύθην τῷ ἐφινπίῳ, ὡς μὴ ἀπολείπειν τ'
φορᾶς.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῇ ὀνομάτων εὐ-
κράτῳ καὶ μέσῃ χρησέων, ἅτε ἄγαν ἀφι-
στάλια, καὶ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γὰρ) ἅτε
ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοί, συνά-
πτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀνδρῶν
τοῖς ἀκύνσι.

cum pulchritudine dicendorum & magnitu-
dine attollatur, & quantum ejus licet, ex-
aequetur, interim in peregrinitatem non ex-
eat, neque ultra quam opportunum est,
fanatico quodam spiritu efferatur. Tum
enim maximum periculum est, ne extra
numeros moveatur, & in poëticum furo-
rem incidat. Itaque tum imprimis exau-
diendae sunt habenae, & sobrietati studen-
dum, cogitantes esse ut equorum, ita etiam
orationis morbum non parvum nimiam fe-
rociam. Optimum igitur tum fuerit, uti
mentem velut equo vectam, pedestri cursu
comitetur elocutio, prehensio ephippio, ne
ab impetu equi destituatur.

46. Verum compositione etiam verbo-
rum temperata & media utendum, ut ea
neque nimis distrahas & dimoveas, aspe-
rum enim; neque rythmo pene, ut plerique,
concludas: quorum hoc quidem viti-
osum est, illud vero insuave audien-
tibus.

47. Res

a Κίνδυνος . . . μέγιστος] Sic L. Κίνδυνος . . . μέγιστος P. Ald. Fl. H. Bz. S. K—on μ—on J. & M. b Τότε]
Sic J. aliae τέ, τι. c Πεισθῆναι] Πεισθῆναι male W. d Λόγοις] Λόφοις prave M. e Ἀφιστάλια] Steph. ἀφιστάλια.

9. Κίνδυνος — τότε μέγιστος] Ubi ostendit quando
& quomodo historicus possit poëticis locutionibus &
dicendi generibus uti, ut quam considerate illis uten-
dum sit, cum utitur: Κίνδυνος γ' αὐτῇ τότε μέγιστος
ὠρμηκῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τ' ποιητικῆς κορύβαντα.
Interpretes: Periculum enim est, ne, quod maximum
est, de statu mentis emoveatur, & in istum Coryban-
tem poëticis impingat. Ista verba, quod maximum est,
frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo
scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γ' αὐτῇ τότε μέγιστος
παραινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τ' ποιητικῆς κορύβαντα.
Periculum tunc maximum est, ne mente movearis, &
corripiaris enthusiastico poëtico. Κόρυβας hic κορύβαντι-
σμός, ενθουσιασμός. Sequitur statim: Ὅτε μάλισα πει-
σθῆναι τῶ χαλινῷ, καὶ σωφρονετέον, εἰδότες ὡς ἱπ-
ποτυφία τις ἐν λόγοις πάθος μικρὸν γίγνεται. Verte-
runt: Quare maxime tunc freno credendum, & ra-
tione utendum; illud scientes, quod & in verbis non
mediocriter malum est, inanis gloria, seu hippotyphria. Non
poterat infelicium. Nescivit quid sit ἱπποτυφία, prae-
terea male ὡς λόγους interpretatur in verbis, cum sit
in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur,
& opponitur poëticae. ἱπποτυφία est fastus ille poëti-
cus, sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae
utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem pro-
fiam, Aristophanes vocat ἱπποδαμῶνα ῥήματα, hoc est
equestris verba, quae more equorum incedunt, hoc est

ὄψαλα, grandia. Alibi idem dicit ἱπποδαμῶνα ῥήματα.
Verba grandia instar grandium raptum, Latinis sesqui-
pedalia, sicut enim soluta pedestris vocatur, sic ora-
tio pedibus ligata equestris. ἱππὸς & βῶς apud Grae-
cos in compositis augendi vim habent. βῶπις, quae
grandes oculos habet. βούπις casulaster in glossis &
apud Orientum, h. e. major puer, qui incipit ca-
tullire. sic ἱππαλειτῶν est magnus gallus, ἱππογυ-
μων, μυγαλογυμων, qui elate & magnifice de se sen-
tit. & alia multa hujus notae. Sic ἱπποτυφία est ma-
gnus fastus, & in oratione nimis & inanis verbo-
rum tumor.

J. G. G.
Κίνδυνος] Emendationem Graevii firmat Cod. L.
Impressi plerique κίνδυνος — μέγιστος. M. & J. κίνδυνος
— μέγιστος.

11. Κορύβαντα] Κορύβαντισμός.

19. Καὶ μὴ καὶ] Vide nos paullo infra ad §. 60. ha-
jus προλαλίας.

20. Οὐτὶ ἄγαν ἄφ.] Vid. Cic. orat. No. 57. p. Ed.
Gron. 558.

26. Συνακτίον] Angl. συνακτίον.

Συνακτίον] Sic A. G. W. & P. non ut in impressis
omnibus, συνακτίον.

32. Κίνδυνος γὰρ ἐς τὴν ἐσχατιάν τις, καὶ συνθετικὸν τῷ
πιδωκτικῷ ἔστι] Vertunt: Jam etiam hic esto aliquis
ad id quod probabilius erit tum conjiciendum, tum com-
ponendum habilis. Itane συνθετικὸς est ad componendum ha-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 59

47. Res autem ipsas non temere conne-
tere oportet, sed cum labore & aerum-
nabili quadam diligentia, instituto saepius
de iisdem iudicio. Et maxime quidem,
quae quis ipse praefens inspexit, *scribes*;
sin vero minus, fidem illis habeat, qui
narrant incorruptius, & quos conjiciat ali-
quis minime ad gratiam vel odii causa
subtrahere quidquam rebus gestis vel adji-
cere. Et hic jam ad conjecturam acutus
sit, & qui argumentis elicere quid sit pro-
babilius, queat.

48. Et cum collegerit omnia aut plera-
que, primo quidem commentarium quod-
dam illorum contexat, & corpus faciat in-
forme adhuc, & artubus suis nondum
distinctum. Tum ordine adjecto pulchri-
tudinem inducat, & dictionis colorem ad-
dat, & orationem rebus accommodet, &
compositioni studeat.

49. Et omnino tum Homericum illi Jovi
similis sit, nunc quidem equestrium Thra-

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, ἐκ ὧς εὐτυχε
ἔ συνακτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαι-
πώρως πολλάκις περὶ τὸ αὐτῶν ἀνακρίνον-
τα, καὶ μάλιστα μὴ παρόντα, καὶ ἐφορών-
τα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκατότερον ἐξηγη-
σάμενοι προσέχοισι, καὶ ὥς εἰκάσειεν ἄν τις,
ἤκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν;
ἢ προσθήσει τοῖς γεγονόσι. καὶ ταῦθα ἤδη
καὶ τοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τῷ πρῶ-
τωτέρῳ ἔστω.

Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ
πλεῖστα, ἢ πρῶτα μὴ ὑπόμνημά τι
συμφαινέτω. αὐτῶν, καὶ σῶμα ποιήτω
ἀκαλλές ἐστι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἴτα ὀπίθεις
ἢ τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρῆ-
σιν τῇ λέξει, καὶ χρηματίζετω, καὶ ῥυθ-
μίζετω.

Καὶ ὅλως, ἐοικέτω τότε τῷ τῷ Ὀ-
μήρῳ Διὶ, ἄρτι μὲν τῷ ἵπποπόλῳ Θρη-
κῶν

f *Συνακτέον*] Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. *Συνακτέον* Edd. omnes male. g *Πρῶτα*] *Πρῶτον* S. Sed *πρῶτα* Fl. f. P. H. & W. h *Αὐτῶν*] *Αὐτὸν* male S. & M. *Αὐτῶν* Fl. f. H. P. & W. nam sic scriptum fuit. i *Καὶ χρηματίζετω*] Absunt haec duo verba a Fl. k *Ὅλως*] *Ὅλος* f. l *Μὲν* f. l *Τῶν* f. l S.

40. *Χρηματίζετω*] *Χρηματίζω* καὶ τὸ πρῶτον καὶ ἄλλοι
σημαίνει, καὶ τὸ, πρῶτον καὶ ἄλλοι, ὡς, τὸ χρηματίζω

ἡ βουλὴ ἐστὶ δῆμος. *Χρηματίζω* δὲ, τὸ χρηματίζω
γιν. V.

habilis? Imo συνθετικός τῷ πρῶτον ἐστὶ, qui quod
probabilius fuit, poterit constituere, qui potest ex va-
riis quae varie narrari audivit, quod maxime probabi-
le est colligere, construere, seu componere. Paullo
ante mallem ex nostro & Anglicano Codice, τὰ δὲ
πράγματα αὐτὰ οὕτως ὡς εὐτυχε συνακτέον. res ipsae non
sunt temere congerendae, corrādendae. Nam συντακ-
τικός quod in editis habetur, curam & ordinem notat,
quae in componendo adhibetur, quod tamen senten-
tiae hujus loci adversatur. f. G. G.

36. *Πρῶτα*] Cur *Benedictus* in *πρῶτον* mutarit, caus-
sam non video, neque consilio factum credo; plura-
lis enim quasi adverbialiter positus adeo est frequens,
ut singulis fere paginis occurrat, vid. mox c. 49. f.
τῶν στρατηγῶν καὶ τὰ πρῶτα. Sic καὶ Nostro aliisque
fere perpetuum quoque pro αὐ. Quare exempla ex
Nostro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Cl.
Heins. T. I. *Sonn.* §. 2. operae pretium existimavit
ἁμοῖα pro ὁμοίως exemplis adstruere, quod nonnulli id
non noverant, liceat & nobis pauca addere ex aliis.
Oia singulari additum vid. igitur ap. *Long. Pass.* I. p.
18. & 21. Ed. *Jungermann.* & II. 75. οἷα — ὡς ἄλλοι, ac

non semel in seqq. *Αναστ.* Od. IV. 7. Τρεῖς ἄρματα
ἦν αἶα βίος τρεῖς καλῶς. Sic πῶτα pro πῶτον
rursus *Long. Pass.* II. p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως *Hierocr.*
pr. jur. jur. ἡγήσατο καὶ τὸ διδάξαντά με τῶν τέχων ταύ-
των, ἴσα γινώσκον ἡμῶν. Immo superlativi adver-
biales, ut sic dicam, tantum non perpetuo pluraliter
effertur, ut ἴσατα millies ap. *Hom.* πρῶτα ap.
Aristoph. & *Aelian.* vid. si quid opus, *Sponh.* ad *Ari-*
stoph. *Plut.* vers. 46. f. F. R.

40. *Χρηματίζετω*] Lege omnino *χρηματίζετω*, non
χρημ —, quod tamen omnes libri praec se ferunt.
M. du S.

42. *Ἐοικέτω τότε τῷ τῷ Ὀμήρῳ Διὶ*] *Similis sit Ho-*
merico Jovi, *Iliad.* V.

Νόσθον ἵπ' ἵπποπόλῳ Θρηκῶν κλυτοπόροισιν αἶαν
Μυῶν τ' ἀγχισμῶν ἐν ἀγαυῶν ἱπποπόλων.

Ibid. *Ὀμήρου Διὶ*] Vid. *Hom.* II. N. 4. M. du S.

43. *Τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γὰρ*] Mallem τῶν ἵππων
&c. ut recte *Solan.* in marg. *Junst.* monet, et si nulla
Edit. articulum femin. habet. Nam sic recte eadem
H a le

κῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τῶ Μυσῶν. καὶ ταῦτα γὰρ ὁ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥω-
μαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δηλῶται ἡμῖν οἷα
ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλῶν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ
τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχονται.
καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὁρᾷ τάξει, μὴ πρὸς ἐν
μὲν ὁράτω, μὴδ' ἐς ἓνα ἱππέα, ἢ πε-
ζόν, εἰ μὴ Βρασιδάς τις εἴη προπηδῶν, ἢ
Δημοσθένης ἀνακόπων ἢ ὀπίσθασιν. ἐς τὴν
στρατηγὸς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρε-
κελεύσασθαι, κακεῖνο ἁκνέτω, καὶ ὅπως,
καὶ ἢ τινι γῶμῃ, καὶ ὀπινοῖα ἐτάξαι. ἐπει-
δὲν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινῇ ἔστω ἡ θέα, καὶ
ἑυγοστατεῖται τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάμῃ τὰ
γυγνόμενα, καὶ συνδιακέτω, καὶ συμφευγέτω.

cum adspicienti terram, nunc vero Mysorum. Eadem enim ratione ipse quoque jam res Romanorum singulatim inspiciat, & , quales sibi visae sint ex alto contemplant, enarret; jam vero Persarum: tum utrasque, si pugnent; & in ipsa adeo acie non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis profiliat, aut Demosthenes excensum prohibeat: ad duces quidem primum; & , si quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & consilio injunxerint. Postquam vero ad manus ventum, commune sit spectaculum, & quasi trutina suspendat quaecunque geruntur: & persequentes comitetur, & fugientes.

50. Et

a Kai] Abest ab S. b Τα] Abest in W. c Ἀκούτω] Ἠκούετω Fl. Ἀκούετο M. Ἀκούετω P. Vulgatam nostram obtinent Edd. cett.

legas infra, in *Icarom.* c. 11. post med. τῶν ἱππεῶ-
δων ὀρῶντι, καθ' ὁρᾶς, ἄρτι δὲ τῶν Μουσῶν, scil. γῶ.

J. F. R.

51. Εἰ μὴ βρασιδάς τις εἴη προπηδῶν, ἢ δημοσθένης ἀνακόπων τὴν ὀπίσθασιν] Vide *Thucyd.* lib. IV. de oppugnatione Pyli.

J. G. G.

Ibid. βρασιδάς] Vide praeter *Thucyd.* IV. c. 11. p. 221. *Plur.* π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in *Lysand.* initio. Idem *Thucyd.* initio L. IV. docebit te etiam quem Demosthenem & ad quod ejus praecelrum facinus respexerit.

M. du S.

βρασιδάς] Respicit ad *Thucyd.* IV. 12. ubi Lacedaemonius Brasidas excendere conatur in munitiones Atheniensium ad Pylum, prohibente Demosthene.

J. M. G.

58. Καὶ συνδιακέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τοῖς μέτροις ἐπίστω] Codex vetustus melius: πᾶσι τοῖς μέτροις ἐπίστω. in his omnibus sit modus, teneatur modus. Sequentia perobscure transulerunt: καὶ πρὸς πᾶσι σπιδῶν, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονέτω, καὶ μεταπειθῶν ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μεδίαν, Ac ad omnia properet, & quatenus fieri potest, idem tempus habeat, transvolatque ex Armenia in Mediam. Quid est idem tempus habeat? Verre eodem sit tempore & volet ex Armenia in Mediam: Eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia. hinc in fine hujus periodi dicit δι' ὅλης καὶ τοῦ λαοῦ, ne nullo non tempore absit, hoc est semper & ubique, ubi aliquid geritur, animo sit praesto, sic enim intelligenda haec sunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offuscae quoque sunt his verbis: καὶ ὅσπερ ταῖς ῥήτοσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθέντα ἴσι, καὶ ἰσχύονται, πῶς αὐτὰ δι' ὅλης καὶ τῆς τάξης, καὶ ἰσχύονται αὐτὰ. Non enim quasi rhetoribus scribant, sed quae dicenda sunt, etiam dicen-

tur: nam jam facta sunt. Verum disponere illa debet, & narrare. hoc est, non quid dicant historicis quaerendum, id enim est jam factum, sed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars.

J. G. G.

59. Ἐπίστω] Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipso ἰσῶτω.

M. du S.

62. Ἡ κατεπίστω] Ἐπ' ἑαυτὴν κατακαίτω, ἢ κατεπίστω Interpr. si festinet, ad illa transeat, debebat: ad illa transeat, si urgeat. Apud *Isocratem* & alios passim occurrit, ἢ κατεπίστω, si res urgeat, mox dicit ὁπότεν ἑαυτὴν καλῶ, & pag. seq. iterum, ὅταν δὲ πάλιν κατεπίστω τὸ πρῶτον.

H. V.

Ἡ κατεπίστω] Si festinet, verterat *Benedict.* Rectius *Cl. Bos* de ellipsi. p. 136. (quem in corrigenda versione sequendum peritissimus harum elegantiarum *Hemsterb.* adnotaverat) si res urgeat, (live urgeat, ut scribendum volunt) intelligitur enim πρῶτον, ut *Bos* docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etsi nihil in *Cl. Gesneri* versione mutavi, quia ab ejus mente prope abest.

J. F. R.

65. Ὁμοχρονέτω] Musicorum est vocabulum, cum vox & cithara suos quaeque tonos servant concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod sit, dum utrinque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a διδασκαλῇ imperatum est, aut breve aut longum, aut divisum. Usurpat iterum *Noster* Musicorum sensu *Ein.* c. 14.

M. du S.

71. Τὸ κέρτος] Ita W. & P. non ut in reliquis est τὸ κέρτος. Aliquid forsitan hic subest, quod quia antiquorum speculorum ratio non satis nota est, industriam curiosorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere posse, quod priores interpretes hic ha-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 61

30. Et modus adfit hisce omnibus, ne ad satietatem, neque imperite, neque juveniliter narret; sed cum facilitate se quadam expediat, & certo quodam loco his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat exfolutus ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, & quantum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus consequatur.

31. Maxime vero speculo similem praebeat animum, nihil turbido, & splendido, & centri exacti: qualesque acceperit ope-

Καὶ πᾶσι τέτοις μέτρον ἐπέσω, μὴ βόεις κόρον μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥαδίως ἀπολύεσθαι καὶ γήσας ἐνταῦθα πρὸς ταῦτα, ἐπ' ἐκείνα μεταβαίνετω, ἢ καλεπείγῃ· εἴτα ἐπανίτω λυθείς ὅποτεν ἐκείνα καλῇ καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὥς δυνατόν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ροιζήματι ἐνὶ ἐς Ἰβηρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιρῷ ἀπολείποισι.

Μάλιστα δὲ κατόπρην εἰκυῖαν ὡς ἀρχέ-
οῦσθαι ἡ γνώμην, ἡ ἀβολῶν, καὶ γιλπῶν, καὶ ἀκριβεῖ τὸ κέντρον καὶ ὅποιας ἀνδέξεται
τάς

d [Ἐπίσω] Sic L. G. P. & marg. A1W. Ἐπίσθην. Edd. male. e [Μηδίαν] Nihil hic variant M. J. Fl. H. Cum Cod. iste alias Μηδίαν scribere soleat. Vid. c. 30. f [Ἀδελφῶν] Ἀδελφῶν P. g [τὸ κέντρον] Ex W. & P. cñ. Tñ κέντρον Edd. Sed κέντρον quoque marg. A1.

habent. Ego si sensum Luciani non sum affectus; certe aliquid videar dixisse; illi nihil. M. an S.

Τὸ κέντρον] An eo tempore rotundis vulgo speculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus centri aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud quod Noviomagi in sepulchro repertum, de quo ex Jo. Smithi i. c. Smeritii epistola in Fortunii Liceti opus de Lucernis 6, 92. relata, ipsisque adeo Smeritiorum antiquitatibus Noviomagenisibus p. 118. constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex Seneca Nat. quaest. 1, 17. Sexto Empir. Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 14. Fabr. alisque. J. M. G.

Τὸ κέντρον] Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accipere; nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, nec ne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora majores, immo inversas, si objectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur ejusmodi specula caustica intelligat Lucianus (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκριβεῖαν intellexit, ut ad ἀμύσσην, ad normam, dicimus, pro accurate, i. e. pro affabre facta planitie, quae opponatur distortae? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitror, etsi enim quae de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incenderit, narrantur, pro fabula me-

rito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit rem non incognitam fuisse. Quin & Aristoph. Neb. 764—8. de lapide splendido, sive crystallo (vel vitro) quo aliptae ignem ex sole accendunt, discrete mentionem injicit, dicens: Ἦδη παρὰ τοῖς φαρμακοπόλοις τῶν λίθων ταύτων ἰσχυρὰς, τὴν καλὴν, τὴν ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀπτεται; τὴν ἡμεῖς λέγομεν Ἐγλαυ. & mox ταύτων λαβὼν — Ἀπώταται γὰρ ἀπὸ τοῦ ἡλίου, τὰ γράμματα ἐκτεταταί. i. e. hac summa procul stans, hoc modo, ad solem Delevero literas scripti. i. e. liquefcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτεταῖ hic significat. Aliud instrumentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incenderint, ex Plutarcho exhibet Lips. Syntagn. de Vestal. sive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. praeced. licet forsitan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etiam quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen usus vitri aut metalli caustici olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem Ampliss. de la Rue, in libr. inscripto Geletterd Zeelandt / tribuit Zachariae Janssonio, Mediodurgo Zeelando, an. 1590. Sed Valer. Andr. Bibl. Belg. p. 14. perspicilla dimetiendis turribus invenisse narrat Jacobum Metium, eodem anno (quod jam non dijudico, quum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa, quod certe statuendum, si vera attulit Mr. de Valois, qui in Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres T. I. p. 136. adferit, veteres jam Archimedis tempore tubos quae telescopia vocamus, habuisse, & Ptolemaeum Regem Aegypti Pharum ex-

τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω
αὐτὰ, ἀφ' ὧν δὲ, ἢ τῶν ἑτέρων, ἢ
ἐτεροχρημον, μηδὲν ἔστιν ὡς τοῖς ῥήτορι
γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθὲν ὁμολογῶντα,
καὶ εἰρήσεται· πῶς πάλιν ἢ ἡδὴ, δεῖ δὲ τὰ-
ξαι, καὶ εἰπεῖν· αὐτὰ ὅτι, ἢ τί εἰπωσι
ζητήτων αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἰπωσιν ὅλας
δὲ, νομιστῶν τῶν ἱστορίας συγγραφεύων, ὅφει-
δια ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εὐκρίναι, ἢ Ἀλ-
καμένη, ἢ τῶ ἄλλῳ ἐκείνων. ἢ ἐδὲ ἢ ἐδ'
ἐκείνοι χρυσόν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ
τὴν ἄλλην ὕλην ἐποιοῦν· ἀλλ' ἢ μὲν ὑπὸ ἡγε-
της, καὶ πεποιοῦντο, ἢ ἡλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ
Ἀργείων πεποιοῦντο· οἱ δὲ ἐπὶ λατρίᾳ μό-
νον, καὶ ἐπὶ τῷ ἐλέφαντι, καὶ ἑξέον, καὶ
ἐκὼλλον, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπὶ ἡγε-
τῶν χρυσῶν. καὶ τῶν ἡν ἢ τέχνη αὐτῶν, ἐς
θεόν· οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὲ
τοῖς καὶ τὸ τῶ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν
ἀφ' ὧν τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν

rum species, tales etiam illas ostendat: per-
versum vero, aut alieni coloris, aut figu-
rae diversae; nihil. Neque enim ut elo-
quentiae magistris scribunt *historici*: sed di-
cenda praesto sunt, & dicentur omnino; jam
enim facta sunt. Oportet autem ordinare
illa atque dicere. Itaque non quid dicant,
quaerendum eis est, sed quomodo dicant.
In universum vero putandum est, historiae
scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse
debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex
eo numero. Neque enim illi aurum, aut
argentum, aut ebur, aut aliam materiam
faciebant: verum illa quidem aderat, &
subiecta illis erat, Eliensibus, aut Athe-
niensibus, aut Argivis suppeditantibus: at
ipsi formabant tantum, & secabant ebur,
poliebantque, & conglutinabant, & con-
cinnabant, & auri velut florem inducebant:
eaeque ipsa illorum ars erat, materiam,
prout opus erat, disponere. Tale igitur
etiam opus historici, cum ornatu disponere
res gestas, & quam potest lucidissime eas
de-

a Αὐτῶν] Αὐτῶ Fl. Sed vulgatam Edd. lectionem firmiter M. P. b Φιδ. ἢ Πρ. χρ.] Φιδ. χρ. ἢ Πρ. Fl. W.
& M. c Οὐδὲ ἢ ἐδ'] Οὐ ἢ ἐδ' M. & Fl. d Αὐτῶν] Αὐτῶ M. Αὐτοῦς pejus L. e Οἰκονομήσασθαι] Ita dedi ex
Fl. & W. Οἰκονομήσασθαι enim Edd. f Τοῖς] T. M.

struxisse, ex qua ope telescopiorum naves hostiles ad
sexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sen-
tit fabulas has esse, quas tamen ubi ille legerit, adductis
auctoritatibus veterum adstructum vellem, ut veritas
indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem
praedicare possem: Interim ex his aliisque quae ad-
ducere possem, si tempus permitteret, probabile ta-
men fieret, quod ante dixi, non incognita omnia ve-
teribus fuisse, quae hodie pro novis inventis habentur.
f. F. R.

74. Ὡς περ τοῖς ῥήτορι] Recte an secus se hic locus
habeat, non pronuntio, me certe diu torisit. At ec-
ce tandem alium huic prorsus geminum, ex quo &
intelligetur melius & fortassis emendabitur. Extat is
in Orx. c. 65. his verbis: ὁ σκοπὸς τῶν ὀρχηστῶν ἡ ὑπό-
κρισις, εἰς τὸ, ὡς ἴσθαι κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥήτορι ἐπι-
ταλόμενα. Vide itaque an non & hic ita legendum,
ut illuc legitur. Vel si minus arridet haec conjectu-
ra, aliam accipe. Lege ὥς περ τοῖς ῥήτορι ἢ γραφεύ-
σι· καὶ excidisse puta verbum in hunc sensum, *licet
aut demere, de veris aut addere*. Mihi magis placet
conjectura prior, atque adeo sic lego; κατὰ τὰ αὐτὰ
τοῖς ῥήτορι. Vid. Pr. λ. c. 2. & passim. M. du S.
Ὡς περ] Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inferi voluit Solanus,
quia in *Prometh.* §. 2. & alibi fere sic occurrit. f. F. R.

Ibid. Τοῖς ῥήτορι] Τοῖς ῥήτορι γράφουσιν est sub magistro
eloquentiae live rhetore exercitationis causa scribere,
ut & ipsam speciem, & verba fingere non licet mo-
do, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γράφουσιν
potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero
de eo, quem format, historico egit. f. M. G.

80. Ἀλκαμένη] Phidiae is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.*
πολ. ὡς γὰρ 1435. *Plin.* XXXVI. §. & *Pausan.* VIII.
M. du S.

81. Ἡ τῶ] Minutum est, sed quod non observa-
tum suspectam reddere possit interpretationem, non
legendum hic esse, ut adhuc, ἢ τῶ ἄλλῳ sed ἢ τῶ ἄλ-
λῳ. Articulus τοῦ & τῶ encliticarum more pro τῶ-
ν, τῶν poni, notum; sed hic temere neglectum.
f. M. G.

Ibid. Οὐδὲ ἢ ἐδ'] Hanc plerarumque Edd. lectionem
praefero alteri, quae ἢ ἢ ἐδ' exhibet: majorem enim
vim habet. Et sic T. I. *Nigr.* §. 6. p. 43. huius Edit.
ἐδ' ἢ ἐδ' καὶ ἀφ' ὧν. Ad quae verba Cl. *Hamsterh.* p.
seq. ex aliis *avert.* similia jam dedit. Et sic paulo post
iterum *τοῖς* ἢ *τοῖς*. f. F. R.

82. Ἐλεφαντία] Eburnea inter alias Jovis Olympici
statua, & Eleensis Urania. De priori testatur *Plin.*
XXXIV. 19. ut alios taceam. M. du S.

Ἐλεφαντία] Pro eburne, ut supra de *Sacrif.* c. 11. ut
Virg.

demonstrare. Et ubi, qui audiit, postea putat se vidisse ea quae dicuntur, & postea laudat, tunc sane tunc elaboratum accurate, & propriam sibi laudem consecutum, est opus historico nostro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, & sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non valde postulat praestruere quidquam in prooemio. Vim quidem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda sunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit, se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus dicturum: docilem autem; & ea quae sequuntur dilucida reddet, exponendis ante causis, & praefiniendis rerum gestarum quibusdam capitibus.

ἐπαγγέλια ὀφειδῆσαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀπρωόμεν^{ος} οἷ^ῳ, μὲ ταῦτα ὄρᾷ τὰ λεγόμενα, καὶ μὲ τῷτο ἐπαυῆ, τότε δὴ τότε ἀπὸ κριβ^ῶ, ὃ ἡ οἰκίῳ ἐπαυον ἀπείληφε τὸ ἔργον τὰ ἡ ἱστορίας Φειδία.

Πάντων δὲ ἥδη παρίσχευσαυμένων, καὶ
ἀπροοιμίᾳσιν μὲν πόλε ποιήσε· ἥ δὲ δέχῃν,
ἔσταν μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα,
ἰ ποροδοικῆσαοαὶ τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυ-
νάμει δὲ ἡ τότε Φροιμίῳ χρήσε·, τῷ ἀπο-
σαφῶντι περὶ τῷ λειπτόν.

Ὅπότεν δὲ καὶ Φροϊμάζεται, ἀπὸ δυοῖν
 ἡμῶν ἀρξεται, ἕχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ
 τριῶν, ἀλλὰ τὸ εὐνοίας παρεῖς, προσο-
 χὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκέσσι.
 προσέξουσιν μὲν γὰρ αὐτῷ, ἣν δέξῃ ὡς πρὸς
 μεγάλαν, ἢ ἀναγκαίαν, ἢ οἰκείαν, ἢ χρη-
 σιμίαν ἐρεῖ. εὐμαθὴ δὲ καὶ σαφεῖς τὰ ὑστερα
 ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμεν, καὶ
 περιόριζαν τὰ κεφάλαια τῇ γενεῇ μόνον.

Тош-

g Mirā] Sic legere *ſ. Fl. H.* notat *Solan.* nescio quare. *h Orm*] '*Orō*' *ſ. W. L. & Fl.* Vulgat. ſervant cett. Edd. *i Πηδουράδ*] *Δουράδ* *Fl. sola.* *k Διτρίων*] *Διτρίων* *W. l.* *Hj. M.* facere cum Edd. notat *Solan.* *m Εὐκροίς*] Sic *ſ. H. P. Ald.* *Εὐκροίς* *Fl.* quod etiam in *M.* fuit, ſed vulgata reſcripta eſt.

4. Ὁσέτι] Ἔργα ᾗ τῇ προοίμῳ τρία ταῦτα. τὸ πρῶτον ἐν ἐνυμναίῳ ἐν ὑμνοῖς ἀπεργάσασθαι. ὅτι τὰ θεοὶ πρόσθεν ὅτι δὲ τῷ ἀκρατῶν, ἐνυμναίῳ κ' ὑμνοῖσι. τὸ 2^{ον} ἐν τῷ ῥήτορι ἀφελισίῳ ἐν ὑμνοῖς, ὃ^ν ἐκ μέρους δεξιῶν [οἱ ἄνθρωποι] τὸν λόγον αὐτοῦ, καὶ ἡ ἐνυμναία δι' πρὸς τῷ ἀκρατῶν ἐστίν. ἰσχυρὰς ᾗ ὅτι καὶ τοῦτο ὡς περ ἐν τῇ προσοχῇ δὲ μελέαις μεγαλοσύναις διησίοις ῥήτορος, ὡς τὸς ἐν τῇ σμικρῇ

μεγάλη δὲξαι, καὶ ἀσπερι δάλατοι τοὺς ἀκροτάς ἐλθεῖν
 πατά δι δῆτορα λόγον ἐ ἡ ἐμῶν τιν τῷ ῥήτορῳ ἐπὶ
 χμαί γυνησται. μὴ ὠφίλαιν μῦθος ἐ αὐτῷ ᾧ ἀκροτάς
 ασε τρισὶν ἐνται, ἐπὶ ἡ εὐνοία ῥήτορα ᾧ ᾧ, τὰ δ
 λατὰ δυ τοὺς ἀκροτάς. δι ἐ οὐ τὰς ἱστορίας ἐκλαίτε
 ὅτι μὴ ἐαυτῷ τότε ὁ ῥήτορ, ἀλλὰ τὸς ἀκροτάς ἐργά-
 ζεται M.

Virg. fere Aen. III. 464. — *ſeſtoque elephantō.* Conf.
mox, ἔπειτα ἢ ἐλῑφάντι. Quod quidem ſatis notum; &
nam & ſic *Hom.* non ſemel, ut II. Δ. 141. 'Ὡς εἴ'
ὅτε τις τ' ἐλῑφάντι γυμνὰ φέβεται μύθη. *De uulſu quando*
aliqua ebúr mulier purpura tinxerit. Ad quem verſ.
Cl. S. *Clareſco* etiam aliam ex *Luciani* Imag. locum
adfert. Sed quod notatu dignus, ex *Pauſan.* Attic.
I. c. 12. 'Ελῑφάντι, ὡς μὲν ἐς ἔργα ἑ ἀνδρῶν χεῖρας, ἔ-
πειτα οὕτως πρὸς τοὺς ἵππους πάντας ἰσθμίων αὐτὰ δὲ τὰ θῆρια,
ἐπὶ δὲ τὰς ἀγῶνας Μακεδόνες ἐπὶ τῷ Ἀσλῶν, ὅθι ἱερὰντοσαν
ἀρχῶν, πάλιν ἰσθμίων τοὺς ἀνδρῶν, καὶ Ἀσλῶν, καὶ δὲ ἱερὰντοσαν
χεῖρας τοῦτοι. Αἱ οὖν δὲ ἑ Ὀρμητῶν, ὅς βασιλεύοντι κληῖος
μὲν ἑ αὐτῶν τοῖς ἰσθμίωνιστοῖς αὐτῶν, ἐλῑφάντι ποιεῖται πε-
πονημένους, θῆρια δὲ ἐλῑφάντων μνημόνους ἰσθμίων ποιεῖται
ἐπὶ.

84. 'Ελα(σ) V. 'Εροπ. с. 6.

87. *Expletum*] Fallitur ergo Budens in Lex. hoc

verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus probare non est opus. J. F. R.

89. Οικονομία] Flor. οικονόμια. J.B.
Οικονομ.] W. & Ed. Fl. melius quam ut in reliquis
est, οικονόμια. M. d. S.

92. Καὶ ὅταν τῇ ἀκούσῃ· οὐκ αἰσθάνεται μὲν ταῦτα ὅπου τὰ
 λεγόμενα] Interpres : *At quando auditor se ea quae
 narravit, audire posuerit. Inepte; Reddenda ita
 sunt verba : Is quoniam auditor aliquis postea videre sibi
 videtur ea quae narravit.* H.V.

1. Διότι Διότι δὲ ἐν τοῖς φρασμοῖς χριστιανῶν, τῷ καταφύγοντι πρὸς τὸν λυσιανόν. Potestius vero etiam tunc proemio utitur, quo dicenda declarat. Ex hac versione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt interpretanda: Ex tunc quoque proemio utitur implicito, si clare explicet quaeque sunt dicenda. J.G.G.

14. Нр-

100

Τοῖς τοῖς προοιμίοις οἱ ἔριται τῷ συγγρα-
φέαν ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ
γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένεται, με-
γάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, ἵκας
Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥπας βαρβαρικὰς.
Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας
ἔσσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζων τῷ προ-
γεγενημένῳ, ἐκείνῳ τῷ πόλεμῳ· καὶ γὰρ πα-
ρὰ τὴν αὐτῷ μεγάλη ἐντύπῃ γενέσθαι.

Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς
 πράγμασιν, ἢ μῆκυνόμενον, ἢ βραχυόμε-
 νον· εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἢ ἐπὶ τῇ
 διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ
 λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρά
 ὅστις ὥστε ταῖς τῇ διηγήσεως δευταῖς καί-
 κεκοσμηθῶ, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προοίσοι,
 καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρῆχειν, μήτε
 κοιλαίνεσθαι. Ἐπεὶ τὸ σαφὲς ἐπαυθεῖται τῇ
 λέξει, ὡς ἔφην, μεμνηχνημῶν καὶ τῇ
 συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. Σπόλυτα γὰρ
 καὶ ἐντελῇ πάντα ποιῶνται, καὶ τὸ πρῶτον
 ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχό-
 μιστοι αὐτῷ, καὶ ἀλύσιως ἄ τρώπῳ συνηρμοσ-
 μένοι, ὡς μὴ ἀλγεκεφθῆναι, μηδὲ διηγήσεις
 πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις πρᾶξι μὴδίας,
 ἀλλ' αἰετὸ πρῶτον τὰς δευτέρω, μὴ γει-
 τηῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοιναῖν, καὶ ἀνακε-
 κράσας καὶ τὰ ἄκρα.

54. Talibus prooemiis optimi historico-
rum usi sunt: Herodotus quidem, ne res
gestae ipso tempore evanescant, magnae cum
sint atque admirabiles, eaeque Graecas victo-
rias indicent, & clades barbarorum; Thu-
cydides autem, magnum & ipse futurum
ratus & memoria dignissimum, & majus prio-
ribus, illud bellum; etenim calamitates quo-
que magnas in illo contigisse.

55. Magnum vero prooemium , pro re-
rum ipsarum portione productum aut cor-
reptum. Concinnus porro & sequax sit
transitus ad narrationem. Nam omne pro-
fus reliquum corpus historiae narratio lon-
ga est. Itaque virtutibus narrationis orna-
ta sit , mollique & aequabili vestigio pro-
cedat , & undique sibi similis similiter , ut
neque emineat quidquam , neque recedat.
Deinde perspicuitas efflorescat in dictione,
quae perficiatur etiam , ut dixi , rerum in-
ter se complexu. Nempe absoluta omnia
& consummata faciet , & primo perfecto
secundum illi cohaerens inducet , & cate-
nae instar coagmentatum , ut nusquam inter-
cidatur , neque multae sint narrationes alte-
ra alteri adjectae , sed semper prius poste-
riori non vicinum modo sit sed continuum,
& extremis *suis* permistum.

56. Ce-

a Mitya] *Mitya* male L. Cum vulg. faciunt *γ*. Fl. H. &c. *b Airt*] Ex emend. *Solani*; Edd. enim omnes male *airt*. *c Eφw*] *Eφw* male sola A. *d Tπw*] *Tπw* L. Vulgatae adstipulantur *γ*. Fl. H. P.

14. 'Hródet@ Herodotus I. 1.

M. du S.

16. Νίκας] Aliter & longe acquius, *Herod.* ὡς μᾶλλον
τὰ γινώμενα ἐκ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἔχεται γίνεσθαι, μᾶλλον
ἔργα μεγάλα τι ἐκ θεῶν· καὶ τὰ μὲν ἔλαττον τὰ δὲ βαρύν-
ουσιν ἀποδιδόσθαι ἀλλοῖς γίνεσθαι. *M. du S.*

M. du S.

Νίκας 'Ελλ.] Conf. supra Zeux. c. 7.

J. P. R.

18. Θουκυδίδης] Verba sunt *Thucydidis* in ipso initio, καὶ ἱστορίας μὲν γὰρ τῆς ἰστορίας ἐστὶν ἀρχὴ καὶ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere jam decrevisset. Adde c. 21. M. du S.

M. das S.

20. Παθήματα) Ex eodem libro c. 23. τούτου δὲ τῷ
παλίμῳ . . . παθήματα τι ξυμῆχθη γενῶνς ἐν αὐτῷ τῇ
Ἑλλάδι, αὐτῷ ἢ ἱταῶν ἐν ἴσῳ χρόνῳ. M. d. S.

M. du S.

29. *Avrj*] *Emendavi vulgatum svr̥*, quod in o-

mnibus libris reperitur.

M. d. S.

Ibid. Πρῶτον] Virtutes narrationis in historia obfer-
vandae effe docet, *λέγει τε ἐὶ ὁμιλίῳ προΐοντα, καὶ αὐτὴ*
ὁμιλίῳ, ὥς τε πρῶτον, καὶ καλῶς. *Leuiter & ac-*
qualeiter procedens sibi ſimilis, ita ut neque extor, ne-
que bians habeat, non male interpretes. *πρῶτον* hic
Luciano eſt, quod *Petronio* eſt *extra corpus orationis*
eminere. Praeterea, inquit, *curandum eſt, ne ſenten-*
tiae emineant extra corpus orationis expreſſae, ſed in-
ſexto veſtibus colore niſeant. cum veluti centoni pur-
pureis lato qui ſplendens unus *Aſſuitur pannus.* ſed in-
ſextus *veſtibus color* eſt limbus purpureus togae adtex-
tus. ut in praetexta.

7.6.6

31. "E~~ph~~"] Sic pro ~~ix~~ in *Amstel.* Ed. corrigendum
esse monuerat Cl. *La Croze*, idque vel ex versione,
quae

56. Celeritas utilis in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva & minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & fumina, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum, descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostentare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transito, viscumque veluti illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poeta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot,

Τάχῃ ὅπῃ πᾶσι χρησίμων, καὶ μάλιστα εἰ μὴ Σπορία τῷ λεκτέων εἶη· καὶ τὴν πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσούτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ ὡς θεοῖς μὴ τὰ μικρὰ καὶ ἡττοῦ ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἀλειπτέον πολλά. ἐδὲ γὰρ ἢν ἐστὶς τῆς Φίλης, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα, ἀλλὰ τὴν ἐν μέσοις τοῖς πρὸς ὁμοῖσι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοιπὰσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωῖς, καὶ ὑπογατρίοις, καὶ σαπέρδην ἐνθάδε, καὶ ἔττος, ἢ εἴ τι καὶ κεῖνο παρεσκευάσῃ· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελετέρων.

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρνέων, καὶ τυχῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοῖς, καὶ τὸ σαυτὲν δρᾶν, παρὲς τῆς ἱστορίας, ἀλλ' ὀλίγον προσαφάμεν, τῇ δὲ χρησίμῃ καὶ σαφῇ ἐνεκα, μελαβήσῃ, ἐκφυγῶν τὸ ἰξόν τ' ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὸ τοιαύτῳ ἀπασαν λιχνίαν, οἷον ὅρας τι καὶ Ὀμηροῦ ὡς ἰμεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὢν, ὡς θεῷ τὸ Τάνταλον, καὶ τὸ Ἰξίον, καὶ Τίτην, καὶ τὴν ἄλλαν. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἐλέγε, ὡς—

e Λαγωῖς] Λαγωῖς cum puncto subscripto W. Sine puncto Edd. f. Fl. H. P. &c. f Ὑπογατρίος] Ὑπογατρίων L. g Ἐπίσης] Ἐπίσης W. Nihil mutant Edd. vett. b Εἴ τι] Sic Edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius fuerat, id quod in f. quoque legitur. i Μεγαλόφρων] Μεγαλόφρων marg. A1W.

50. Λοπάσι] Λοπάσι * τὸ βρῆμα ἐν ᾧ ἐκκεκλιμένη ἔσθῃ τὸ πρὸς τοῖς λαπί, ὡς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησο Ἀ-

ριστοφάνους λόγοντος, ὅτις δὲ πᾶσα ἐν λοπάδι ἐκ χύτρα χαλκῇ γίγνεται. V.

* Suidas λέπον vel λοπὴν habet, quod etiam significatione similitudinis differt ἀπὸ τοῦ λαπί, quod apud Siculos praesertim

pratellam; apud Atticos praeterea loculum, carnelum significat. f. Clw.

quae tamen, ut dixi, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἴσθῃ jam recte habuere. f. F. R.

41. Τάχῃ] Micyll. brevisitas. Cl. Gess. celeritas, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχῃ utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verborum vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. ταχὺς ἱστορίας & ψόγος, brevis certe significat. f. F. R.

62. Ὀμηρος] Tangit hos quidem Homerus l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristar- Tom. II.

chi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. Schol. Pindari ad Ol. I. p. m. 13. A. Conf. Hom. II. A. 575.

65. Παρθένιος] De hoc & sequente Euphorione Suidas. Tib. c. 70. Poeta & historicus (v. Voss. II. 1.) cujus liber παρὶ ἱστορίων παθημάτων hodieque existat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. M. du S.

66. Εὐφορίων] Chalcidentis, de quo Suidas & Voss. de hist. Gr. I. 16. erat enim & poeta & historicus. M. du S.

Ibid. Καλλίμαχος] De Callimacho quem hodie habemus;

omnino moderatae, & circumspectae, & a calumniis remotae sunt, & cum demonstratione conjunctae, & celeres (breves), nec inopportuna. Alioquin extra tribunal sunt, idemque quod Theopompus crimen sustinebis, qui inimicitiarum quodam studio plerosque accuset, in eoque negotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt enarret.

60. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda quidem, non tamen omnino asseveranda, sed relinquenda in medio, ut prout quisque voluerit, de ea existimet: tu vero futurus, ac in neutram partem propensus.

61. In universum autem, illud mihi memento, (saepius idem dicam) & non ad praefens modo spectans scribito, ut qui nunc sunt homines te laudent, & in honore habeant, sed ad omnis aevi memoriam quasi collineans, his potius scribe qui post

mei, καὶ ὡς ὁπωσδήποτε, καὶ ἀποφάντηται, καὶ μὴ ἀποδείξωσι, καὶ ταχέως, καὶ μὴ ἀκαίροι, ἐπεὶ ἔξω τῆς δικαστηρίου ἐκείνοι εἰσι. καὶ ἡ αὐτῇ θεωπόμπῃ αἰτίας ἔχουσιν, φιλαπεχθημένως κατηγοροῦντι τῷ πλάττωνι, καὶ ἀφ' αὐτοῦ ποιημένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πραγματικά.

95. Καὶ μὴ καὶ μὴ εἴ τις ἐπαρμπέσῃ, λεκτέῃ μὲν, ὅτι μὴ πιστωτέος πλάτωνος, ἀλλ' ἐν μέσῳ δετέῃ τοῖς ὅποις ἀφ' ἐβέλωσι, ἀκάνθῃσι περὶ αὐτῶν. ὅτι δ' ἀκίνδυνον, καὶ πρὸς ἑτέρου ἐκπύρεται ἱστῶν.

Τὸ δ' ὅλον, οὐκ εἶναι μοι μέμνησο, (πολλὰ λίκιν τὸ αὐτὸ ἔρῳ) καὶ μὴ πρὸς τὸ πλάτωνι μόνον ὅταν γράφῃ, ὡς οἱ τῶν ἐπαρμπέσονται σε, καὶ τιμωσάσθαι, ἀλλὰ τῷ συμπατρίαι αἰῶνι ἐσοχασμένῳ, πρὸς τὸς ἐπειδὴ μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαί-

f. Καὶ μὴ καὶ] Ridicule S. Δὲ μὴ καὶ. Ceteras vulgatam servare cum M. notat Solanus. g. Περιμπέσῃ] Περιμπέσῃ. W. Vulgatam tenent J. H. H. &c. h. Σὺ] Sic J. & marg. A. W. Sol. M. & Edd. praeter J. omnes. i. Τὸ αὐτὸ] Τοῦτο J. Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent Fl. H. Bz. P. Ald. &c. k. Ἐπαρμπέσονται σ. κ. τιμωσάσθαι] Ἐπαρμπέσονται σ. κ. τιμωσάσθαι Fl. & W.

χαρὸν ἀποφάντηται καὶ ὡς ὁπωσδήποτε καὶ ἀποφάντηται. Nomen Epitaphium servari tanto magis hic & supra debuit, cum etiam Livius hanc Syrausarum partem patrio more appellavit 25, 24, 4. J. M. G.

89. Ἐξω τῆς δικαστηρίου] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omisissimas, vel indignas iudicaturus sit, quibus affensatur: quemadmodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla habetur a iudice bono ratio. J. M. G.

90. Θεωπόμπῃ] Atqui Theopompum hunc ipsum Aristoph. III. p. 85. A. veritatis amantem ait fuisse, ejusque pervestigandae studio magnam pecuniam vim infusuisse. Μάβιν, inquit, ὁ δὲ Θεωπόμπου τῷ χρίσιν ἀνδρὸς φιλαπεχθὲς καὶ πολλὰ χρήματα καὶ ἀντιτάσσεται εἰς τὸ πρᾶγμα ἡ τῆς ἐκείνου ἱστορίας ἀκρίβεια. De impensis Theopompi, inquit, ad hunc locum Casaub. non facit Dion. Halic. in epist. ad Pomp. De amore veritatis non defuit qui obstreperant. Athen. ipse l. 6. ἀγορεύον appellat, parum constans sibi. Sed quia in genua libertate vitia hominum Theopompus carperat, multorum odia veritas illi paraverat. Ita, quae ἀποφάνται & aliorum virtutibus invidentem multi proquintur, quos refellit Dion. Lucianus,

&c. Hinc Theopompicum scribendi genus nominat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad Att. II. De Theopompi maledicendi prurigne non Luc. solus, sed multi conquesti sunt viri gravissimi. Ciceronis iudicium audivisti. Lege etiam Corn. Nep. in Alcibiad. c. 11. V. & 1570. f. M. du 3.

95. Καὶ μὴ καὶ] Hic potius pleonasmus elegantiae est, (licet alibi illud nimis frequentatum & oderint) sic etenim & Long. Past. I. p. 26. Ed. Jungerm. καὶ ἡμῶν ἐ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὑπεσθῆγγιστο. Idem p. 28. καὶ λαβόντα ἐ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὸν κάλαρον. Noster supra c. 37. καὶ ἡ Δία, καὶ ἐν ἐρατοῦ. Et c. five J. 46. Καὶ μὴ ἐ σωθῆναι. & T. I. Somn. c. 7. ubi similia jam notavit Cl. Hemsterh. Et non semel alibi. J. F. R.

98. Σὺ] Sic Ed. J. In reliquis est σὺ. M. du 3. Σὺ δ' Legendum esse, non σὺ δ' ut lectum est adhuc, sed σὺ δ' ut interpretati sumus, facile, puto, constabit. J. M. G.

2. Πομπή] Notabat Solanus noster Vorssium legere ὡς πομπή, non imperite profecto, ubi cetera sic legerentur, ut in Juno. quae πομπή τούτο ἔρῳ, idque sine parenthesi, habebat, cum vero aliae non τούτο, sed τὰ αὐτὰ exhibeant, & parenthesin etiam non-

ἀπαίτει τ' μισθὸν δ' γραφῆς, ὡς λέγειν) καὶ
 οὐδ' οὐδ', ἐκείνῳ μέντοι ἐλευθεροῦ ἀνὴρ ἦν,
 καὶ παρρησίας ἄ μετ' οὐδ', ἐδὲν ἐδὲ κολα-
 κευτικὸν, ἐδὲ δ' δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλή-
 θεια ἔπι πᾶσι. τῷτ' εἰ δ' σωφρονοῖ τις,
 ὑπὲρ ἑ πᾶσας τὰς τῶν ἐλπίδας δεῖτο ἀν,
 ἕτως ὀλιγοχρόνιους ἕσας.

Ὁρᾷς τ' Κνίδιον ἐκείνον δ' ἐχέτελλονα, οἷον
 ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τ' ἔπι τῇ Φάρῳ
 πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔργον ἀ-
 πάντων, ὡς πύργου οἰκοδομοῦ ἀπ' αὐτῷ τοῖς ναυ-
 τιλλομήμοις, ἔπι πολὺ δ' θαλάττης, καὶ
 μὴ καλαφρόνῳ εἰς τ' ἑ Παρασιονίαν, παγ-
 χάλεπον, ὡς φασιν, ἔσαν, καὶ δ' ἀφύκτον,
 εἰ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. οἰκοδομήσας
 ἔν τῷ ἔργον, ἐνδοθεν μὲν καὶ τῷ λίθῳ τὸ
 αὐτῷ ὄνομα ἐπέγραψεν, ἔπι χρίσας δὲ
 τιτάνῳ, καὶ ἔπι καλύψας, ἐπέγραψε τῷ

erunt, & ab illis scriptionis mercedem re-
 posce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen*
oliber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil
neque adulatorium, neque servile, sed veri-
tas in omnibus. Hoc, si quis sapiat, super
 omnes hujus vitae spes, quae parvi adeo
 temporis sunt, posuerit.

62. Vides ne tu Cnidium illum archi-
 tectum, quale quid fecerit? Cum enim
 aedificasset illam in Pharo turrim, maxi-
 mum omnium operum pulcherrimumque,
 ut inde signum igne accenso tolleretur na-
 vigantibus longe in mari, ne in Paraeto-
 niam deferrentur, difficillimam, ut ajunt,
 & unde effugere non posset, si quis inci-
 disset in scopulosa illa loca. Opere igitur
 exaedicato, intus quidem in ipsis saxis
 suum nomen inscripsit. Inducta vero calce
 cum texisset, *ipsi tectorio* inscripsit nomen
 Regis, qui tum erat; qui sciret, quod
 etiam

α μετ' οὐδ'] μισθὸς male W. δ οὐδ'] Deest in S. adest in Fl. J. H. &c. & W. ε δουλοπρεπές] Ita recte Fl.
 Br. S. A. & W. Item marg. Διδ. δουλοπρεπές male reliq. Edd. δ σωφρονοῖ] Sic P. P. Ald. J. H. Σωφρονοῖ
 W. Σωφρονοῖ Ex. Fl. ε πᾶσας τὰς] Τὰς πᾶσας W. f ἔργον] ἔργον W. Vulgatam non movent J. Fl. H.
 &c. g Παρασιονίαν] Παρασιονίαν W. Nil mutant Edd. priscac. h ἀφύκτον] ἀφύκτον male Edd. & M. i Αὐ-
 τοῦ] Αὐτοῦ Edd.

nullae addant, non opus jam eis addere; verum illud
 ex W. potius reciperem.

11. Δουλοπρεπές] Antiquiores fere omnes Edd. le-
 gunt hic δουλοπρεπές barbare, Ald. nempe J. & Bz. P.
 etiam. Sed bene habet in Fl. Fr. etiam S. & A. &
 in M. Codice.

15. Κνίδιον ἀρχιτ.] Nomen ex inscriptione, quam
 mox exhibet, patebit.

16. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον] De hac turri vid. Scho-
 lium 55. ad Icaromen. c. 12. & notam Cl. Hamphr.
 Prideaux ad L. I. Partis posterioris historiae suae, qua
 vetus testamentum cum novo connectit. p. Ed. in 8o.

20. Παρασιονίαν] Plut. Anton. 814. B. & Ovid. am.
 II. El. XIII. 7. *Parasitionium* vocant. Strabo etiam
 non semel & *Polyaenus* Strat. II. p. 145. C. Sed mu-
 tare hic non ausim; & omnino sic editum a Luciano
 ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem.

21. ἀφύκτον] Sic sexcentis in locis apud hunc scri-
 bitur, ut in Dial. Apoll. & Merc. seu Θ. δ. XVII.
 ἐπὶ τῷ δὲ στυγερῷ καὶ ἀφύκτῳ ἰχθύϊ ἰαυτὸν, ἰαυτὸν δὲ. Sic
 in Μισθ. c. 3. B. in Γυμν. c. 2. & 29. In Πισθ. etiam
 c. 2. &c. & auctoribus Miff. A. B. & M. in Ἑρμ. c.
 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi
 ἀφύκτον, non ut in omnibus, ἀφύκτον. M. tamen Co-
 dex, qui in Ἑρμ. etiam habet ἀφύκτον, hic mendose

cum caeteris ἀφύκτον habet.

ἀφύκτον] ἀφύκτον verum esse, vid. var. lectt.
 ad Ver. Hist. I. c. 39. & supra, Deor. Dial. XVII.

22. Οἰκοδομήσας ἔν] Illud ἔν epanalepsi infervere,
 vid. supra ad Zenox. c. 1.

24. Αὐτοῦ] Etsi veteres Edd. αὐτοῦ spiritu leni hic
 quoque scribunt, & supra aliquanto lenior visus sum
 in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perspicui-
 tatem sensus nimium interest, qui omnino recipro-
 cum postulat, suum enim, non regis nomen intro
 scripserat architectus.

Ibid. ἐπιχρίσας] Unde haec habuerit Luc. incertum:
 Strabo enim & Plin. factam ei a Rege inscribendi pro-
 prii nominis potestatem, disertis verbis testantur;
 hic XXXVI. 12. ille XVII. p. 791. D. Vide si lu-
 bet, J. Voss. ad Pomp. Melam II. 7. & *Luciani Schol.*
 ad Icarom. No. 48.

30. Θιός οὐρ.] Ptolemaeus & Berenice intelligunt
 viri doct. bene multi. Consule Spanh. 415. Eandem
 inscriptionem habet Strabo l. c.

33. Ἀλ' αἰς τ' ἰόν, καὶ τ' ἰόν εἰς τ' αἰ] Ἀλ' αἰς τ' ἰόν,
 καὶ τ' ἰόν, n. r. α.

41. Κεκύλισαι ἰ λίθῳ ἐν κρητῇ] Κεκύλισαι ἰ λίθῳ.
 Refert ad dolium Diogenis.

42. Πισθ.] Sic omnino legendum cum M. & edi-
 tion

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 69

etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literae, in conspectum vero prodiret *Softratus Dexiphani Cnidius, Diis servatoribus pro his qui fluctu jactantur*. Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad suam vitam, brevem illam oppido, respexit, sed in hoc quod nunc est quodque futurum omni aeo, quam diu turris steterit, ipsiusque manserit artificium.

63. Oportet igitur historiam quoque eo modo scribi cum veri studio potius ad spem futuram, quam cum adulatione, ad suavitatem ex praesenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae historiae, quo si qui dirigi se patiantur, bene habuerit, & recte nobis procefferit scriptio: sin minus, at dolium volutum est in Craneo.

νομα τῷ τότε βασιλεύοντι, εἰδὼς ὅτι καὶ ἐγένετο, πάντι ὀλίγον χρόνον συνεκπεσάντων μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανσόμενοι δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῆς πλοῦς ὁμοῦν. ὅπως ὅδ' ἐκείνῳ ἐς τὸ τότε χαρὸν, ὅδ' ἂν αὐτῷ βίον τὸ ὀλίγον εἶρα· ἀλλ' εἰς τὸ νῦν, καὶ τὸ αἰὶ, ἀχρεῖς ἂν ἐστηκὴ ὁ πύργος, καὶ μένη αὐτῷ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν ὅτω γράφειν, ὡς τῶ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὸ μέλλεσθαι ἐλπίδα, ἢ πρὸς τὴν καλαρίαν πρὸς τὸ ἡδὺ τῶς νῦν ἐκαινεμόνοιο. ὅπως σοι καὶ τὴν γὰρ ἱστορίαν δικαίως, καὶ εἰ μὲν σταθμῇ-σονται τινες αὐτῇ, εἰ δὲ ἔχει, καὶ εἰς δέον ἡμῶν γέγραπται. εἰ δὲ μὴ, καυλῆται ὁ πύργος ἐν τῷ Craneo.

[Πλωῖ.] Ita recte J. Fl. S. & Ald. Πλωῖ. prima correpta aliae & W. l. Adr. Adr. Edd. m. B. l. r. v. h. Kai τὸ ἐκείνῳ addit Marc. Sed nulla Ed. id habet. n. [Ἐκείνῳ] Sic J. Ald. H. P. & P. & c. [Ἐκείνῳ Fl. o. O. m. l. r.] Sic recte M. Fl. Marg. Al. W. P. S. A. Ald. male J. Ald. H. B. & L. p. Craneo.] Sic fuerat in W. Sed mutatum in Craneo.

tionibus nonnullis. In L. & aliis Ald. prave. Vid. supra c. 3. ad quam historiam alludit. M. d. S.

42. Craneo] Lucianus praecepta historica claudens, ait se exhibuisse normam & amissum iustae historiae, quam si qui observent, bene se rem habere, & alicui bono suum hoc fore scriptum; sin minus, volutum esse in Craneo dolium [τὸ δὲ πρὸς, καυλῆται ὁ πύργος ἐν τῷ Craneo] Alludit Noster ad id, quod supra c. 3. de Diogene satis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invasurus, valde turbatos fuisse Corinthios, & ad opus se accinxisse; alios aliud parasse; hunc arma fabricatum esse; illum lapides attulisse; neminem denique fuisse otiosum. Quo viso, Diogenem, quum nihil quod ageret, haberet, nec a quoquam ad ali- quod adhiberetur, multo studio volutasse sursum ac

deorsum per Cranium suum dolium, interrogatumque quid illa ageret, respondisse, se quoque, ne solus inter tot laborantes cerneretur otiosus, volutare suum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempestate, tantopere πλοῦς, aliquid historici lucubrantur: ego vero, ne solus nihil dicar fecisse, historici partes persecutus sum; si ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus sum pretium: sin, cum Diogene aliquid saltem egero. Cacterum Cranium, in quo Diogenem degisse, ex hoc loco patet, fuisse gymnasium ante Corinthum, ait Diogenes Laertius; qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum Hesychio, Craneon, sed Craneion appellat. In Nostri primo Mortuor. dialogo scribitur Craneion.

[Craneio] Videas Th. Marc. quoque scribere Craneion; sed cur hoc improbem, vid. supra ad c. 3. J. F. R.

ΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

VERAE HISTORIAE LI-
BER PRIMUS.

Ὅς τῶς ἀθληταῖς καὶ τοῖς ἰατροῖς
σώματων ὀφειλόμενα προσημαίνω, ὅς
ἐν ἐξέτασι μόνον, ὅδε τὸ γυμνασίον φροντισ-
τέον, ἀλλὰ καὶ τὸ καὶ χυρὴν γυμνασίαν ἀνέ-
σεως, μέρῳ γένεσι τὸ ἀσκήσαντες τὸ μέγιστον
αὐτῶν ἀπολαμβάνουσιν· ἔτι δὲ καὶ τοῖς
τοῖς λόγοις ἐσπυδακτοῖς ἡγεῖται προσήκει
καὶ πολλὴν τὴν σπουδαίωτον ἀναγωγὴν,
ἀνεῖναι τε τὴν ἀσκήσαν, καὶ πρὸς τὴν ἐπὶ
κάμῳ ἀκμαυτέρῳ ἀποσκευάζειν.

Ἰστοῖο δ' ἐν ἐμμελῆσι καὶ ἀνάπαυσις αὐ-
τοῖς, εἰ τοῖς τοῖς τοῖς τὴν ἀναγνωστικὴν
ὁμιλοῖεν, ἀ μὴ μόνον ἐκ τῆς ἀσκήσεως τε καὶ
χαριέντος φίλῳ παρέχει τὴν ψυχα-
γωγίαν, ἀλλὰ τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἀμυ-

Uemadmodum athleticis, & his qui
circa corporis curam exercentur,
non habitus modo boni, neque exercitatio-
nis cum est, sed opportuna etiam remissi-
onis, quippe quam partem exercitationis
vel maximam arbitrentur: ita etiam his,
qui studium in literis posuerunt, convoca-
re arbitror, ut post multam severiorem le-
ctionem remittant cogitationem, & ad fu-
turos labores alacriorem reddant.

2. Conveniens autem illis requies con-
tingat, si in his legendis versentur, quae
non nudam modo ex urbanitate & venusta-
te delectationem praebeant, sed cognitio-
nem etiam non ineruditam suppeditent,
qua-

ΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Ἀληθῶς ἀληθινῶς Schol. & Coll. Vulgatum tit. servant Fl. Ald. f. p. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

ΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Ἀληθῶς ἀληθινῶς Schol. & Coll. Vulgatum tit. servant Fl. Ald. f. p. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

* Hic titulus in MS. cum in ceteris libris vocatur hoc apud alios: *ιστορία*. Recte eodem redit, *J. Cler.* (sic etiam legitur in C.)

ΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Fabulosarum narrationum
ejusmodi antiquiorem hac eam fuisse *Phosius* censet,
quam *Antonius Diogenes* de Thule Insula, lib. XXIV.
ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI. p. Ed. Aug.
389. & seqq. Addit enim p. 189. καὶ τὸ πρὸς ἀλλήλους
ἀληθινῶς Λουκιανῷ, καὶ τὸ πρὸς μεταμορφώσεων Λου-
κιανῷ, πρὸς ἑξῆς ἵστανται τούτα. Sed cum putarit
Phosius, ut ex sequentibus ejus verbis patet, Dioge-
nem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni
tempore; vanissimam hanc ejus conjecturam, ego
quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiore;
cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus
sit Noster.

1. Ἀθληταῖς] *Mos athletarum*. Praefatio in veras
narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac
docet quibus modis utriusque labores sint moderandi.
De remissione studiorum lege *Quintil.* L. I. c. 4. *Cic.*
in *Offic. Senec.* de vit. tranqu. c. 15. & ult. *G.C.*
3. Εὐεχίας] Medicis *euchia* est perfecta sanitas; sive,
ut *Galienus* definit: τὸ ὑγιανῶς εὐχίας ἢ ταλάντης. *Vid.*

Foesii *Oecon. Hippocr.* *Εὐεχία* vero athletica aliquanto
plus significat: est enim ea quidam excessus sanita-
tis, id est corpus musculosum, torum pleniusque
nutritum exhibens. De athletarum isto habitu ac vi-
ctu quo illum acquirebant atque conservabant, *vid.*
Mencerial. de *Art. gymnast.* *J.F.R.*

11. Βρυμάλῃς] Sic supra *Βρυμάλῃς* c. 14. Ὅπως οἱ ἐμ-
μαλῃς ἢ ἀγρῷ. *Ad. d. S.*
16. Τάνδῃ τῷ] De repetitione ista articuli jam bis a-
libi monuimus. Sed conf. modo *Somm.* §. 15. τὸ δὲ τῷ
δικαιοσύνης. Addo hic tantum *Long. Pass.* II. p. 68.
Ed. *Jungerm.* c. τῷ τῷ ἀγρῷ. & p. 67. ἅμα μίση-
σαι τῷ πεδίου τούτῳ; καὶ τῷ Νυμφῶν τάνδῃ; quod tamen
inverso ordine positum majorem demonstrandi vim
habet. Sed rursus ut Noster, idem *Longus* I. p. 3.
c. τῷ τῷ ἀγρῷ. Et ibid. paullo supra: καὶ ταύτης τῷ
πάλῳ τῷ Μιλύων. Atque alibi passim. *J.F.R.*

23. Τίνας . . . σ—τας] In L. Fl. & B2. recte legi-
tur τίνας; in reliquis *τινας*, corrupte. *M. d. S.*
Ibid. Πρὸς τίνας] Sic habere dixi Fl. & B2. ceteras

quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poetarum, & historicorum & philosophorum, qui portentosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum appareant.

3. Scripsit Ctesias Ctesiochi F. Cnidius de Indorum regione, & his quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens

ὅσα ὁπιδείζεται, οἷόν τι καὶ αὐτὸς ἴδῃ
συγγραμμάτων Φροήσειν ὑπολαμβάνει. καὶ
γὰρ μόνον τὸ ξένον τὸ ἀποθέσκειν, εἰδὲ τὸ
χαρίεν τὸ προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔστι αὐ-
τοῖς, εἰδὲ ὅτι ψεύσματά ποικίλα, πιθανῶς
τὰ καὶ ἐναλθάως ἐξηγητόχαται, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ
ἰστορικὸν ἐκαστον οὐκ ἀκαμψήτως πρὸς
τινάς ἡνικται τὸ παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ
συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τερά-
στια καὶ μυθώδη συγγραφέας. ὅς καὶ ὀνο-
μαστὶ ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῶ σοι ἐκ τῶ
ἀναγνώσεως φαίνεται ἔμελλε.

Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέ-
γραφε καὶ τὸ Ἰνδῶν χώρας, καὶ τὸ παρ' αὐ-
τοῖς, ἀ μὴτε αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλος εἰ-
πόντος ἤκουσεν. ἔγραφε δὲ καὶ Ἰαμβουλῶς
καὶ τὸ ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ
πλάσσειν γινώσκοντες μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος
πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ δ' ὅμως συν-
θεῖς

f Τῶν] Sic Fl. Bz. & L. Τῶν cett. omnes. g Εἰπόντος] Ἀληθύντος Fl. Vulgat. servant reliquae.

τῶν. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt *πρὸς τὴν* & *πρὸς τῶν*. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Et si Edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula sequente accentum praepositionis inverte, scribens *πρὸς τῇ*. F.F.R.

28. Κτησίας] Liber iste Ctesiae cum reliquis ejusdem periiit. Rhodius tamen ex eo nonnulla excerpit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem Ctesiam fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis & auditis tradat. Vid. Plut. in Artax.

M. du S.

30. Ἀπὸν εἰπόντος] Longe rectius in Flor. Cod. quem sequutus est Interpres Ἀπὸν ἀληθύντος. Probatur illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum qui adfuerunt hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ἡμῶς ἰστορήματα, quae de re locus alius dicendi.

F.B.

Ibid. Εἰπόντος] Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bono observanda sint Historico, quo specimen alicujus Historiae, haud dubie secundum leges a se latis conditae, ipse exhibeat; hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa & ficta tamen haberi consensus. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta existant, Ctesiae & Iambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε καὶ τὸ Ἰνδῶν χώρας, καὶ τὸ

παρ' αὐτοῖς, ἀ μὴτε αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλος εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραφε δὲ καὶ Ἰαμβουλῶς καὶ τὸ ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ πλάσσειν γινώσκοντες μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ δ' ὅμως συνθεῖς τῶν ὑπόθεσιν. Ctesias, Ctesiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, de qua ibi, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Iambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non solum in iunctando contrariis argumentis. Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθύντος profert Bourdelotius pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Heracle, non puto, facile quicquam hae quidquam mutari velle, qui vira orationis confideret. Ctesias, ait, Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audierat. Id vult Noster, ea, quae de Indis conscripserit Ctesias, esse plane ficta; id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque iuncto accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta.

F.F.

31. Ἰαμβουλῶς] De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est Plinius Hist. Nat. VIII. h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab Heracleotio in Ἀνατολ. vid. Voss. L. III. Adde his Megasthenem Plut. 1728. C.

M. du S.
35. Ta

Σεις ἢ ὑποθέσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰς αὐτὰς τέτοις πορολόμυνοι, συνέγραφαν, ὡς δὴ τινες ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἰστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων αἰμώτητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῶν τοιαύτων βωμολοχίας, ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ τῷ Ἀλκίνοο διηγούμενος, ἀνέμων τε θυλίαν, καὶ μονοφθαλμούς, καὶ ὁμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους. ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῷα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τῶν ἑταίρων μέλαβόλας, οἷα πολλὰ ἐκείνῳ πρὸς ἰδιώτας τῆς Φαίακας ἑτεραπεύσατο.

Τέτοις ἐν ἐντυχῶν ἅπασιν τῇ ψεύσασθαι, καὶ σφόδρα τῆς ἀνδρας ἐμεμφάμεν, ὁρῶν ἡδὴ σύνθετος ἐν τῷτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπὸ γυναικείοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λῆσαι οὕτω ἀληθῆ συγγραφοίτες. διότι καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μετ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνον αἰμοῖρος ὡς τῷ ἐν τῷ μυθολογεῖν ἔλευσερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἰστορεῖν εἶχον (ὅθεν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ὅτι τὸ ψεύδῃ ἐτραπόμεν, πολλῶν τῶν ἄλλων εὐγνώμονεστερον. καὶ ἐν γὰρ δὴ τῷτο ἀληθεύων λέ-

argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto scribere velut suos quosdam errores, & peregrinationes, ubi bestiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magister ejus scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alcinoi, ventorum servitia, & coclites, crudivorousque, & silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & diversos in animalia medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit.

4. In hos igitur cum incidissem, omnes mendaciorum causa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solenne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare & ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expertus essem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum di-

a Κενοδοξίας] Vorst. & Ed. S. Κενοδοξίας cett.

30. Ὀρῶν ἡδὴ] * Ταῦτα εἰς Πλάτωνα ἀναγράφονται πολλὰ καὶ μὴ ἐν ἄλλω μυθολογούντα, μάλιστα δὲ ἐν τῷ δε-

κάτω τῷ πολιτάει, τὰ περὶ τῶν ἐν ἔδω διεξίοντα. V.

* Ταῦτα] Τὰς erat edium; sed ex C. correxit M. de S. mox μὲν inferuit ac ἢ, item ἀνάτω, quae omnia aberant ab Edit. Clerici.

35. Τὰ αὐτὰ τέτοις] Eadem atque illi. Sic mox §. 5. τὰ αὐτὰ ἡμῶν γινώσκων ἔχουσαι. Et de Salt. §. 2. ac sexcentis aibi. Plutarch. de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τὴν Θεουκυδίδου γινώσκων ἔχουσαι. Aristot. Hist. animal. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, eadem inter se. Et de generat. animal. III. 5. εἰς ὁμοιοτρόπους ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecissimum & Latini amant, dicentes, idem facis illi, pro idem quod ille. Vid. Cors. ad Sallust. Catil. 20. 3. exemplorum satis adducentem. Non mone-rem, nisi viderem plerosque hodie scribere minus probate, idem est cum illo. Etsi paullo alio sensu non barbarum pronuntio: eadem vobiscum agam; nec satis credo adfirmanti Cortio, Sallustium I. c. eumdem Graecissimum adhibuisse, cum scribit: simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi; quia dati-

vus mihi simplicius refertur ad mala, quam ad eadem, ut sensus sit, quae mala mihi, i. e. pro me. J. F. R.

41. Ὀμήρου Ὀδυσσεύς] Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum littus appulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate ejectus in Aphricam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praecusto stipite. Hinc in Aëliam navigans, ab Aëolo ventos coactos in utrem obtinuit. Postea ad Læstrygonas, tum ad Circen perve- nit, post hæc in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam transiens & Charybdim, in Siciliam perve- nit, tandem in Phæacensium portum adnatavit. G. C.

47. Ἰδ. τ. Φαίαιας] Vacui capitis populum Phæacem dicit Juv. (XV. 23.) A. V. Ibid.

dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; adhaec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint.

5. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Causa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Hujus igitur rei causa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset imposueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: adhaec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adici veram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram.

δοξα, ὅτι ψεύδομαι, ἔγω δ' ἂν μοι δοκῶ καὶ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτοὺς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοῖνυν πρὶ ὧν μητ' εἶδον, μητ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ βόλως ὄντων, μηδὲ τ' ἀρχὴν γενέσθαι δυναμέων. διὸ δὲ τὸς ἐντυγχάνοις μὴδ' αὖτως πειθύνω αὐτοῖς.

Ὁρμηθεὶς γὰρ πρὶ πρὸς Ἡρακλείου στήλων, καὶ ἀφίς ἐς τὸ ἐσπέριον Ὠκεανόν, ἔβρω οὐδὲν ἢ πλεονέκτημα. αἰτία δὲ μοι τ' ἀποδημίας, καὶ ὑποθέσεις, ἢ τ' διανοίας ἀεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ὁπτημία, καὶ τὸ βέλεια μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἔστι τῷ Ὠκεανῷ, καὶ τίνες οἱ πέραν καλοῖσθαι ἄνθρωποι. τῷ γέ τοι ἕνεκα, πάλαι πολλὰ στίγ' ἐμβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδαρ ἐπέμην, πωτήρῃ δὲ τ' ἡλικιωτῇ προσποιούμενη, τ' αὐτὴν ἐμοὶ γνῶμην ἐχούσας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλῃ πάλαι τι πλεονέκτημα παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτῃ τ' ἀρίστῳ μισθῷ μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τ' ναῦν, (ἢ ἀκατὸν δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλεονέκτημα.

Ἡμέ-

6. Ἀκατὸν] Ἀκάτος Fl. Nil mut. J. H. P. & P.

Ibid. Τὸς Φαίαιας] Alcinoos Corcyrae regi, & ejus populis Phaeacibus. Ulysses Lastrygonas Cyclopes & alia monstra a se confecta narrabat, & iis omnia vera esse persuadebat: unde Juvonal.

Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit. G.C.

53. Κυνοδείας] Emend. Vorstii & Ed. S. in reliquis enim κυνοδείας legitur. M. du S.

57. Ἐπεισθῆναι] Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. M. V. la Croze.

Ἐπεισθῆναι] Et facere & pati simul comprehendit hoc verbum. Vid. Herodian. I. 17. 22. Adde Nostrum T. I. Prometh. fin. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι; quid faciam? vertit Hemsterb. cetera ad Gasakorum remittens. J. F. R.

62. Γράφω] Vid. Reinsf. ep. 25. ad Casp. Hoffmannum p. 99. v. Arabum L. XI. de Massagetis p. m. 487. M. V. la Croze.

64. Μὴ δ' ὅλως ὄντων] Simile fere quod apud Plut. de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267. A. Μοῦσά μοι ἔπει' ἱκεῖνα τὰ μὴ εἶναι γινώσκον πάμπολον Μῆρ' ἔχει μετέπειδ' αὖ.

M. du S.

65. Τὸ ἀρχὴν] Ab initio versum est tam in Paris. quam in Benedic. Recte Gesnerus, omnino: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure scopolium interpretum eam vocet Hemsterb. ad Nigr. §. 26. p. 66. a. Monuere id quoque alii, Jensenius, Elsiertus &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad Evang. Joan. VIII. 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper omnino significet; cum tamen & interdum sit vertendum, a principio, ut suo loco indicabo. J. F. R.

69. Ὠρία] Non contemnenda Aldina lectio Ὠρία, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox Ὠρία, unde huc adsumtum videri potest. J. M. G.

Ὠρία] Aldina prima hoc aequae habet ac reliquae. Hinc Ὠρία quod Cl. Gesn. ait Aldinam esse lectionem, forsitan erit ex Ald. 2. Quod recipere, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. Ὠρία habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magis interest. J. F. R.

82. Ἀκατος] Praedonum etiam esse Acatia sive Acatos, Schofferus e Strabone docebit volentes. J. M. G.

K

83. Ὀδ-

Ἡμέραν μὲν ἔν καὶ νύκτα ἑώρα ἀνέμοι
πλεόντες, ἔτι δὲ γῆς ὑποφανομένης, ἡ
σφόδρα βιαίως ἀπηγόμεθα τῇ ὅπισθεν δὲ
ἅμα ἡλίῳ ἀναχόῃ, ὅ, τε ἀνεμῶν ἐπε-
δίδου, καὶ τὸ κύμα ἠΰξανετο, καὶ ζόφῳ
ἐπεγίγνετο, καὶ ὅς ἐτ' ἐδὲ στείλαι τιμὴν
ὁδόνην δυνατόν ἦν. ὅπιστρέφαντες ἔν ταῖς πνεύ-
μασι, καὶ πρὸ δρόντες αὐτὲς, ἐχωμαζό-
μεθα ἡμέρας ἐνέα, καὶ ἐβδομήκοισι, τῇ ογ-
δοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντ' ἡλίῳ,
καθορῶμεν ἐ πόρῳ ἦσαν ὑψηλῇ, καὶ δα-
σῆαν, ἐ τραχεῖ περικυμώῃ τὰ κύμα-
τι καὶ γὰρ ἦδη τὸ πολὺ δὲ ζάλης κατεπαύε-
το. προαχόντες ἔν, καὶ ἀποβάντες, ὡς αὖ
ἐκ μακρὰς ταλαιπωρίας πολλὴν μὲν ὅπτι δὲ
γῆς χρόνον ἐκείμεθα. ἀφανατάδες δὲ ὅμως,
ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τρίακοντα μὲν
Φύλακας δὲ πᾶς πρὸ δρόμῳ, εἴκοσι δὲ οὖν
ἐμοὶ ἀνελθεῖν ὅπτι καίλασκοπῇ τῇ ἐν τῇ
ῥήσῃ.

Προελθόντες δὲ ὅσον τριακίδας τρεῖς ἀπὸ
τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλη

6. Igitur diem quidem unum ac noctem
secundo vento navigantes, adhuc apparente
saliquantum tellure, non admodum violentè
profecti sumus. Ast postridie ejus diei,
cum sole oriente, & ventus increbuit, &
fluctus auctus est, & caligo ingruit, &
neque velum jam contrahi potuit. Vento
igitur cum concessissemus, nosque tradi-
dissemus, tempestate undecoginta dies
jactati sumus: octogesimo vero subito cum
sol illucesceret, videmus non procul insulam
eminentem atque silvestrem, non aspero
fluctu circumsonantem. Etenim major
tempestatis pars resederat. Appulsi igitur
& egressi, ut a longa aerumna, longo qui-
dem tempore humi jacuimus. Sed fargen-
tes tamen, delegimus e nobis ipsis trigin-
ta, qui custodes navis manerent, viginti
autem, qui mecum interiora, ad explo-
randum insulae statum, peterent.

7. Progreſſi vero per ſilvam ſtadia circi-
ſter a mari tria , videmus columnam ex aere

α Οὐρίω] Sic Fl. f. H. Ald. P. Eύρω P. & L. b Βαίως] Βαιῶ f. male. c Βαυδῶ] Sic recte Edd. praeter f. quae ἐπὶ γύτω. d Ἐπιγύτω] Ἐπιγύτω Mf. Gr. Ἐπὶ γύτω Edd. male. e Αὐτῶς] Αὐτῶς Edd. f Κα-
 θορῶν] Hinc usque ad διστίων nihil a vulg. abire Coll. H. & Fl. notat M. du S. g Κάμω] Cαῖ, in lex.
 πηγάμω], male. Nihil mutant Edd. h Αὐτῶν] Sic legere omnes Edd. notat M. du S. i Ἀνελῶ] Ex Cod.
 P. Ἐπαυλῶν Edd. omnes.

93. Καθερῶμεν . . ἡγοί] Τὰ μὲν πρὸς ῥαγόνων ἑ ἐννοεῖται
ταῦτα εἰσι ἡγεγρόταν ἐνόνια, αἱτι ἑ καθάδωτα
ἐνόνια, κινῶ μετὰ αὐτοῖς οἱ παλαιοὶ κατ'ἐφ'ἑκαστον ταυτὶ

ὅ τὰ κινήματα (scg. τὰ ἐν τῇ) καλίστοισιν, Λουκιανὸς, πάλ-
 λὰ εἰ μακρὰν ἐπιχόρημα ταλαιπωρίας καὶ ψυχῆς ἀσθενείας,
 λατρεῖ ὁ καλὸς καλῶς αὐτὰ καὶ κακοδοκίμασιν. G.

83. *Ὀφθαλμὸν*] P. L. *ὄφθαλμον*, quod eodem redit, adeoque
vulgatam servavimus. *M. du S.*

86. *Ἐκδοσις*] Vis verbi ex opposito *ἐκδοσις* magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra T. I. *Hermot.* c. 24. T. F. R.

88. *Ἐπεισόιο*] In verae historiae libro primo leve
est mendum, quod ex Ms. tolles, καὶ αὐτὰς ἐπείσαστο,
καὶ ῥόπος ἐπείσαστο. & *fluctus intumuit*, & *caligo oria*
est. vulgo *ἐπείσαστο*. J.G.G.

'Επύπτε] Secuti fumus Mf. Gr. cum leviuscula,
ut vides, mutatione. Ed. 7unt. cum aliis hic errat;
sed supra pro *ἐπύπτε*, *ἐπύπτε* habet. ¹ M. de S.

Εἰρησέ[ο] Tempus imperf. ex Edd. faltem servavi.

90. Αὐτὸς] Facile obsequor *Solano*, qui spiritum
Editionum lenem correxit, ac deinceps minus solli-

ciam

χροὶν καὶ τὴν γῆν προσευκόμενος. ἡμῶς γὰρ ἀγρεύσασιν αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμπαγόντες, ἐμθύοιεν ἡμέλει, καὶ ἀνατεμόντες αὐ-
 τὰς, εὐρίσκομεν τρυγὸς μέγας. ὕστερον μὲν-
 τοι ὀπιπνῶσιν τὰς ἄλλας ἰχθύς, τὰς δὲ
 τῇ ὕδατι, ὡς ἐμμιγνύσιν, ἐκράνυσαν
 τὸ σφοδρὸν τὸ οἶνοφαγίας.

Τότε δὲ τὴν ποταμὸν περάσασιν, ἢ δια-
 βατὸς ἦν, εὐρομένη ἀμπέλων χρῆμα τερά-
 σιον τὸ μὲν γὰρ δὲ τῆς γῆς, ὃ τέλειχ-
 αὐτὸς εὐεργὴς καὶ παχύς· τὸ δ' αἶμα, γυ-
 ναῖκες ἦσαν, ὅσων ἐκ τῆς λαγόνων, ἀπαντ'
 ἔχουσι τέλεια. τοιαύτῃ παρ' ἡμῶν τὴν Δά-
 φνην γράφουσιν ἄρτι τῇ Ἀπόλλωνος καὶ
 λαμβάνοντες, ἀποδεδρυμμένην. ἀπὸ δὲ τῆς
 δακτύλων ἀκρῶν ἐξεφύσθη αὐταῖς οἱ κλάδοι,
 καὶ μετὰ ἦσαν βοτρυῶν. καὶ μὲν καὶ τὰς κε-
 φαλας ἐκόμωσι ἐλπίς τε, καὶ φύλλαις, καὶ
 βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάσθη
 καὶ ἐδεξάμετο, αἱ μὲν Ἀλκυονίδες, αἱ δὲ Ἰν-
 δικαί, αἱ πλεῖσται δὲ τῆς Ἑλλάδος φωνῇ
 προῖεμεναι. καὶ ἐφίλυν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμα-
 σιν ὃ δὲ φιληθεῖς, αὐτίκα ἐμύθη, καὶ ὡς
 φορὸν ἦν. δρέπειας μὲντοι ἐπαύχον τῇ
 καρπῷ, ἀλλὰ ἤλγυν, καὶ ἐβόων, ἀποσπώ-
 μέναι αἱ δὲ καὶ μίγνυν ἡμῶν ἐπιθύμην. καὶ
 δύο τινες τῶν ἐταίρων πλεονάζοντες αὐταῖς,

vino, quantum ad colorem & gustum, simi-
 les. Nos enim captos eorum aliquot cum
 devorasset, inebriati sumus: quin & re-
 sectos invenimus facce ac vinaceis plenos.
 Deinde vero illud commenti sumus, ut aliis
 de aqua piscibus admixtis temperaremus,
 quod in vinoso cibo nimium erat.

8. Tum trajecto flumine, ubi vadofum
 est, prodigiosum vitium genus invenimus.
 Quod enim terrae continens est, truncus
 ipse viridis & crassus: superius autem mu-
 lieres erant, ab ilibus inde membra omnia
 perfecta habentes: talem apud nos Daphnen
 pingunt, Apolline jam jam comprehendente
 in arborem mutatam. Summis autem
 digitis enascebantur illis palmites pleni uva-
 rum. Verum capita etiam pro coma cla-
 vículas habebant, & folia & uvas. Cae-
 terum accedentes nos salutabant & pren-
 sabant, vocem partim Lydiam, partim In-
 dicam, Graecam vero pleraeque emittentes.
 Sed nos etiam osculabantur: at is quem
 osculo contigissent, inebriatus statim incer-
 to vestigio oberrabat. Vindemiare tamen
 de fructu suo non praebebant, sed prae
 dolore exclamabant eo detracto. Quaedam
 etiam misceri nobis cupiebant: ac duo qui-
 dam

a Λόδω] Nihil a vulgata abire J. H. E. & B. notat M. d. S.

53. Καὶ δύο τινες] Εἰς Ὅμαρον ἀπεσπῶνται ἀπὸ τοῦ λατοφάγου Ὀδυσίου ἐταίροι· τὰντὶ μεθεπομένοντι. J.

* Τάντα] Ita correxit idem ex eodem fonte, τάντα enim vulgatum erat, addiditque conferendum Horat. Od. I. 94.

40. Τοιαύτῃ παρ' ἡμῶν τὴν Δάφνην γράφουσι] Inter-
 pretes talem apud nos Daphnen describunt. Immo non
 magis Daphnen, quam Phaëthontidas, quam Myr-
 rham, aliasque in idem immutatas: neque hic quid-
 quam descriptiones poetarum aut fabularum. Verti
 debuit, talem apud nos depingunt Daphnen, &c. J. G.

58. Ὅσων ὕδατι] Sic Herodiam. I. 13. 6. ἡμῶν δὲ (αὐ-
 τῶν) ἰσθμῶν ὅσων ὕδατι. Confer, si lubet, T. I. de
 Merced. Cond. c. 31. 5. ubi eadem phrasis occurrunt
 obiter explicatur. Sic ὅσων ὕδατι Bergl. ad Alciph. I. 10.

J. F. B.

63. Συμμιγνύσιν καὶ] Haec desunt in Cod. Florent.
 J. F. B.

65. Οὐκ ἐμθύοιεν] Minus etiam quam in aliis adse-
 quemur in hisce libris Luciani suavitatem: quod mol-
 lis & in partes omnes sequax lingua liberrimam illi
 fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana re-
 fugit modestia. Quis enim ferat nos, si hic pressa
 secuti verba Graeca poneremus, aquas simul & ex
 fluvis vinari? Atqui a ligno lignari est, quidni vinari
 a vino? Nempe Grajis praefer ingenium etiam dedit
 ore rotundo Musa loqui: nos Musas colimus severio-
 ra.

dam sociorum congressu illis, dissolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coa-
luerunt nempe illis, & ipsis radicibus per-
misti sunt: jamque palmites qui modo di-
giti fuerant, & claviculis implexi, jamjam
fructum & ipsi laturo videbantur.

9. Nos autem relictis illis ad navim fu-
gere, & his qui remanserant, narrare tum
reliqua, tum illam sociorum complexio-
nem & commissionem cum vitibus. Tum
sumtis aliquot amphoris aquati cum esse-
mus, vinumque petiissemus de fluvio, at-
que in ipsa illa vicinia pernoctassemus;
mane vento non nimis vehementi solvimus.
Circa meridiem, cum jam disparuisset in-
sula, subito ingruens turbo circumactam
vertigine navim ad tria millia stadiorum
sustulit, nec demisit iterum in mare, sed
supra in aëre suspensam ventus in vela ir-
ruens, eaque sinuans, abstulit.

10. Septem dies & noctes totidem per
aëra vecti, octavo terram videmus magnam
in aëre, insulae instar, splendidam, glo-
bosam, & multa luce illustratam. Delati
ad illam atque appulsi exscendimus, ex-
plorataque regione habitari eam colique in-
venimus. Ac interdum quidem nihil inde

δεῖν· συνεφύετο γὰρ, καὶ συνερίζοντο. καὶ ἡδὴ
αὐτοῖς κλάδα ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς
ἐλίσσι περιπλεκόμενοι, ὅσον ἐδέκτο καὶ αὐτοὶ
καρποφορήσειν ἔμελλον.

Καταλιπόντες δ' αὐτὰς, ὅτι ταῦν ἐφεύ-
γαν, καὶ τοῖς ἀπολυφθεῖσι διηγούμεθα ἐλ-
θόντες, τὰ τε ἄλλα, καὶ τῆς ἐταίρων τῆς
σὺμπλοκῆς, καὶ τῆς ἀμπελομυξίας. καὶ λα-
βόντες ἀμφορέας τινάς, καὶ ὑδρευτάμενοι τε
ἄμα, καὶ ἐκ τῆς πόσεως οἰνοσάμενοι, καὶ
αὐτὴν πλησίον αὐλισάμενοι, ἔωθεν ἀνηχθῆ-
μεν ἐς σφόδρα βιβαίω πνεύματι. οὗ μισση-
βρίαν δὲ, ὅτε ἐτι τὸ ἦναι φαινομένης, ἀφῆκε
τυφὸν ἐπιγεγόμενον, καὶ περιδιδόντας τιτὼ
τοῦτον, καὶ μελεώσας, ὅσον ὅτι τὰδε τρι-
αχίλις, ὅτε ἐτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαιος,
ἀλλ' αἶσα μετέωρον ἐξηρημένην ἀνέμῳ ἐμ-
πιστὼν τοῖς ἰστίοις, ἔφερε κολπήσας τὴν ὁδόν.

Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας
ἀεροδρομήσαντες, ὁδοῖα καθορῶμεν γῆν τινα
μεγάλην ἐν τῷ αἰέρι, καθάπερ ἦσαν λαμ-
πράν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ κα-
ταλαμπομένην προσερχόμενοι δ' αὐτῇ, καὶ
ὁρμίσαντες, ἀπέβημεν. ὁπιοσκοπῶντες δὲ τὴν
ὁχώραν, εὐρίσκομεν οἰκημένην τε, καὶ γεωρ-
γυμένην ἡμέρας μὲν ὅν, ἐδὼν αὐτόθεν κα-
τα-

δ Συμπλοκῆς] Deest in M. Adest in cett. & P. οὗ] Quidam ὅσον. Bonv. οὗ] J. H. P. Ald. M. Fr. S.

90. Στὰδ. τριχ.] Ἦσαν γὰρ τινὲς τριχίλους.
G. (Referatur in Coll. G. ad vocem ἐπιφύετο,

quam nullibi reperio. Nec quid sibi voluerit, asse-
quor. † M. de S.)

† Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironi-
ce addit: immo tercenties via millia fuere; ſive, cui non potius
tercenties plura, Luciano, fingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim Lu-
ciani ab terra longe maior eſt, quam tu eam poſis. Pater autem
corrupta eſſe verba, neque credo Scholiaſten hunc diſtantiam

ab terra tantam ſciuiſſe, quatenus hodie ab aſtronomis eſt de-
tectā, quippe quae in apogaeo 60. ſemidiametrorum terrae
ſtatur, id eſt milliar. 27800. Si tota terrae diametro 8600.
tribueris, quot ſtadia in Scientia Coſmica p. 20. f. poſis.
J. F. R.

res. Simili de cauſſa Hippogryps, Hippomyrmeces, &
id genus compoſita, ſemel quidem in parentheſi in-
terpretatur equivoletus, & equivoletus: cacterum
ut propriorum formam retineant, & illam peregrini-
tatis commendationem, Graecis ordinarie utimur.

J. M. G.

90. οὗ] Quidam legendum putant ὅσον. J. B.
οὗ] Non deſignat ſolam, quinam Codices ὅσον ha-

beant, alioqui deliberaſſem, anae praestaret id recipi
Ita enim ſolet Noſter ὅσον, non ὅσον numeris addere,
ut infra c. 30. ὅσον γὰρ χιλίαν, ac tam ſaepe alibi,
ut vix opus ſit plura addere, quod nec ex aliis pro-
ferri opus eſt, niſi ex ſolo Long. Paſſ. L. 2. p. 70.
Ed. J. M. G. ὅσον δὲ γὰρ, & L. 3. p. 70. γὰρ
ὅσον ἵναται.
J. F. R.

θεωροῦμεν νυκτὸς δ' ὀπτιγνομένης, ἐφαί-
νοιο ἡμῖν ἄλλαι ἦσαν πλεοναί, αἱ μὲν
μεῖζες, αἱ δὲ, μικρότεραι, περὶ τ' χροῶν
προσεοικυῖαι, καὶ ἄλλη δὲ τις γῆ κάτω, καὶ
πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ πόλιν ἔχουσα, καὶ
πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταῦτα ἂν τ'
καθ' ἡμᾶς οἰκισμένην εἰκάζομεν.

Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἐτι πορρωτέρω προελ-
θεῖν, συνελήφθημεν τοῖς Ἱππογυίοις παρ'
αὐτοῖς καλυμμένοις, ἀπαντησάντες. οἱ δ'
Ἱππογυιοὶ ὅτοί, εἰσιν ἄνδρες ὅτι γυπῶν
μεγάλων ὀχούμενοι, καὶ καθάπερ Ἱπποῖς τοῖς
ὀρνέοις χρώμενοι, μεγάλοι γὰρ οἱ γυπῆες, καὶ
ὡς ὅτι πάντες τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τοῖς
μέγεθος αὐτῶν ἐκτεῦθεν, νεὸς γὰρ μεγάλης
φορτὶδος ἴσθι, ἕκαστον τ' πτερόων μακρό-
τερον καὶ παχύτερον φέρει. τέτοις ἂν τοῖς
Ἱππογυίοις προστέτακται, περὶ τοῖς
γῆν, εἴ τις εὐρεθείη ξένος, ἄγεω ὡς τ' βα-
σιλέα, καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς συλλαβόντες, ἄγε-
σιν ὡς αὐτόν, ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ παρὰ τ'
πολλῆς εἰκάσας, Ἕλληνας ἄρα, ἔφη, ὦ μῆες,
ὦ ξένοι, συμφησάντων δὲ, πῶς ἂν ἀφικέσθαι
ἔφη, τοσούτον ἄερα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς το
πάντα αὐτῷ διηγέμεθα, καὶ ὅς δὲ ζήζαμεν τὸ
καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξήκει, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν
ἔρωπτος ὦν, τένομα Ἐνδυμίων, παρὰ τ'
ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπαθεῖν πο-
τέ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τ' χώρας.
εἶπαι δὲ τ' γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τ' ἡμῖν κάτω
φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ παρρηίῳ τε παρ-

videmus: superveniente vero nocte, aliae
in conspectum nobis veniunt in propinquo
insulae, majores, minores, colore igneo-
alia autem infra terra, & urbes in se flu-
minaque habens, & maria, & silvas, &
montes. Hanc igitur nostram esse conje-
cimus.

11. Cum vero placuisset nobis ultra pro-
gredi, comprehensum sumus ab his, qui
Hippogypi (*Equivultures*) apud illos vo-
cantur, in quos incideramus. Sunt autem
Hippogypi viri magnis vulturibus vesti,
iisque avibus utentes velut equis. Magni
enim illi vultures, & ut plurimum tricapi-
tes: magnitudinem eorum inde discat ali-
quis, quod pennam unamquamque one-
rariae magnae navis malo majorem crassio-
remque habent. His igitur Hippogypis
injunctum est, uti circumvolantes terram,
si quis peregrinus inveniat, deducant ad
regem. Itaque nos quoque comprehensos
ad eum deducunt. Ille vero, conspectis
nobis conjectura ex habitu ducta, *Graeci*
Sergo, inquit, *vos estis, hospites?* Fatentibus
nobis, *Quomodo igitur*, inquit, *huc venistis*
tanto superato aëre? Et nos, quidquid erat,
illi narramus. Atque ille exorsus suas no-
bis res enarrat, ut ipse quoque, homo qui es-
set, *Endymion* nomine, de nostra terra inter
ipsum somnum sursum quondam abreptus es-
set, & huc delatus regioni imperitet. Esse
autem terram illam dicebat eam, quae infra
nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse
jussit,

89. Δόξαν] Sic absolute, pro, cum placuisset, cum
decretum esset, supra Harmon. c. 4. & hac Hist. c. 7.
Et Long. Past. I. p. 5. Ed. Jungerm. (p. 4. Ed. Moll.)
Δόξαν δὲ καὶ αὐτῇ, τὰ δὲ συνεκτιθέμενα πρότερον. Ubi
Mollus similia ex Lucian. Nigr. & Ithucyd. dedit; li-
cet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus,
quia etiam haec jam a nobis adducta testimonia suffi-
ciunt, & locutio non adeo infrequens est. J. F. R.

96. Νεὸς γὰρ μεγάλης φορτὶδος ἴσθι.] Vertunt naves
operaria malo, & sic omisso vocis secundae respectu,
cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia sci-
mus varias esse earum navium magnitudines ac men-
suras; & cap. 18. τ' δὲ Ἱπποῖς μέγιστος, ὅσην καὶ με-
γάλης φορτὶδος non omiserunt. J. F. R.

99. Περὶ τοῖς ποταμοῖς] Conf. supra T. I. Ἐπειρ. c. 22.

M. du S.

9. Ἐνδυμίων] Pastor fuit admodum formosus, qui
cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a
Luna deosculatus est, quae in ejus amorem ita exar-
serat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. Senec. in
Hippolyt.

*Arctis obscura Dna clara mundi nocte deserta,
Niridoque fratri tradidit currus alio regendos.*

Ovid. *Lasmius Endymion non est tibi, luna, pudori.*
G. C.

16. Καλομένην] Long. Past. IV. 130. (male est 138.
in

jussit, & periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis fuerat, quibus opus esset, 15 πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσται ὡς δέοντα.

12. Si vero, inquit, bellum feliciter confecerō, quod jam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam viveris. Interrogantibus nobis, quidam hostes essent, & quae diffidiorum causa? ille Phaëthōn, inquit, 20 Rex coram, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus quam Luna) diu jam bellum adversus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthōn prae invidia prohibuit coloniam, in media se via objiciens nobis in Hippomymiacis (Equiformicis.) Igitur tum quidem 25 superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum voto, & coloniam deducere. Quodsi ergo voveritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regibus singulis, & armaturam reliquam. Caeterum crastino die egrediemur. Ita fiat, inquam ego, quandoquidem tibi sic videtur.

13. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie ejus diei vero mane 40 surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores.

Ἦν δὲ καὶ καθ' ὁδὸν, ἔφη, τὸ πόλεμον, ὃ ἐκφέρω νῦν πρὸς τῆς τ' ἡλίου καλοικητῆρας, ἀπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καὶ αἰεὶ σέτε· καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα τίνες τε εἴεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τὴν διαφορὰς. ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὃ τ' ἔν τῳ ἡλίῳ καλοικητῶν βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶ αἰεὶ) ὡς παρ' καὶ ἡ Σελήνῃ) πολλὴν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολέμῳ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης. ὅτε ἐν τῇ δεξιῇ τῇ ἐμῇ ποτε τῆς Σπορῶ-τάτης συναγαγὼν, ἐβλήθην Σποικίαν ἐς τὸ ἐωσφόρον τεῖλαι, ὅντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς καλοικημένον. ὁ τοίνυν Φαέθων φρονήσας, ἐκώλυσε τὴν Σποικίαν, καὶ μέσον τὸ 30 πόρον ὑπαντήσας ὅππ' Ἴππομυρμήκων. τότε μὲν ἐν νικηθέντες (ὃ γὰρ ἡμῶν ἀντίπαλοι τῇ ὁδοσχευῇ) ἀνεχωρήσαμεν, νῦν δὲ βούλομαι αὐθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ ὁδοσχεῖλαι τὴν Σποικίαν. ἤν ἐν ἐθέλητε, κοινωθήκατέ μοι τῆς πόλεως, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλευσῶν ἕνα ἐκάστω, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὐριοὶ δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. ἔως, ἔφη ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδὴ σοὶ δοκεῖ.

Τότε μὲν ἐν παρ' αὐτῶν ἐσταθόντες, 40 οὐμείναμεν ἑωθεν δὲ ἀφ' ἀναστάντες, ἔτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πολλοὶ εἶναι ἐσήμαινον τῆς πολεμίας. τὸ μὲν ἐν πολλῇ τῇ

ἔρα-

a. Moll.] Sic J. & M. Moll. reliquae male. b. ὑπαντήσας.] Ἀπαντήσας Fl. sola.

in Ed. Moll.) Καλοικητῆρας δὲ τὰ καλοῦσιν ἔργον. Re' praecellere gesta. Et sic quoque recte veritur ap. Thucyd. VI. XI. p. 384. καὶ μὴ καλοικητῆρας. & nisi rem feliciter gessis.

17. Ἦλιν καλοῦσιν.] Quis, Seneca ait, inter Stoicos, qui deliberarent, utrum soli quoque suos populos darent; inter eos scilicet qui dubitaveris; &c. Laet. III. 23. M. du S.

19. Moll.] Fl. & Juss. non πόλεον, ut in reliquis. Eadem Fl. mox ἀπαντήσας. M. du S.

30. Ἰπαντήσας.] Sic rectum esse, vid. infra c. 21. Hujus προλαλίας.

33. Βούλομαι αὐθις ἔξω τῇ.] Thom. Mag. v. Βούλ. M. du S.

34. Παρυγίλαι.] Aldus, lectio ὁδοσχεῖλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis; tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperanda scribendaque colonia, quod est ὁδοσχεῖλαι, sermo sit, sed de deducenda & firmanda, misso exercitu, cui rei ὁδοσχεῖλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus.

J. M. G. Παρυγίλαι.] Et hoc Aldus i. cum reliq. habet. alioqui lubens, reciperem ὁδοσχεῖλαι. J. F. R.

tuaginta millia, Hippogeronorumque (*επι-
γνημι*) millia quinque. Hos ego non vi-
di, neque enim venerunt. Ideo neque na-
turas illorum ausus sum scribere, prodi-
giosa enim & incredibilia de illis dice-
bantur.

14. Atque hae Endymionis copiae. Cae-
terum arma omnium eadem. Galeae de fa-
bis: magnae enim apud illos fabae ac ro-
bustae. Loricae squamatae omnes de lupi-
nis: lupinorum nempe pelliculis confutis
loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi
nascitur lupini pellicula, cornu instar. Cly-
pei & gladii Graecis similes.

15. Cum vero opportunum jam esset, 80
aciem formabant ejusmodi: Dextrum cor-
nu Hippogypii tenebant, & ipse Rex qui
circa se habebat quosque fortissimos; in
his nos quoque: sinistrum Lachanopteri:
mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen
quique implentes. Peditum ad sexagies mil-
le millenos ita collocati. Araneae apud eos
multae magnaeque nascuntur, Cycladum
insularum singulis singulae multo majores.
His obtexere imperavit interjectum Lunam

κισμύριοι, Ἴππογέρανοι δὲ πειλαχιλίιοι.
τῆς ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, ἐ γὰρ ἀφικέτο.
διότι ἐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλ-
μησα· τεράστια γὰρ καὶ ἀπίστα πρὸς αὐτῶν
ἐλέγχετο.

Αὕτη μὲν τῷ Ἐνδυμίονι ἡ δύναμις.
σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτὴ κράνη μὲν ὑπὸ τῷ
κυάμωνι μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι
καὶ καρβέροι, θώρακες δὲ φοιδωτοὶ πάν-
τες θέρμιοι τὰ γὰρ λέπη τῷ θέρμιον συρ-
ράπιοντες, ποικίλιν θώρακας ἀρρήκτων δ' ἐκεῖ
γίγνεται τῷ θέρμιον τὸ λέπη, ὥστε κέρας
ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.

Ἐπεὶ δὲ χειρὸς ἦν, ἐτάξατο ὥδε τὸ μὲν
δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἴππογύνιοι, ἐ γὰρ βα-
σιλεὺς τῆς δέξις πρὸς αὐτὸν ἔχων καὶ
ἡμεῖς ἐν τέτοις ἡμῶν τὸ δ' εὐώνυμοι οἱ Λα-
χανόπτεροι, τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι,
ὡς ἕκαστοι, τὸ δὲ περὶ, ἦσαν μὲν ἄμ-
φι τὰς ἑξαχιλίους μυριάδας ἐτάχθησαν
δὲ ὅπως ἀράχαι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ
μεγάλοι γίγνεται, πολὺ τῷ Κυκλάδων ἦσαν
ἕκαστοι μέζον. τέτοις προσέταξε διωφῆ-
νοι τὴν μέλαρ τῇ Σελήνῃ καὶ τῷ Ἑωσφόρῳ
ἀέρα.

δ' Ὡς ἕκαστοι] Ὡς ἑκάστοις ἰδίαι A. P. L. Nihil mutant Edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστοι ἰδίαι marg. 11W.

73. Ἀπὸ τῷ κυάμων] Imitatur Homeri *Batrachomyo-
machiam*, quam conferat cui tantum ab rebus seriis
est otii. J. F. R.

82. Αὐτῶν] Et si αὐτῶν hic vertitur se; tamen non
adeo opus est in αὐτῶν mutari. Non magis inquam,
quam apud *Thucyd.* IV. 108. p. 301. λέγοντες, ὡς αὐ-
τῶ ἐπὶ Νίσαις τῇ αὐτοῦ μόνον στρατῷ σὺν ἰδύσασιν οἱ
Ἀθηναῖοι ἐμυκάδων. Dicuntis, Athenienses non ausi esse
configere secum apud Nisaeam, ubi sumum exercitum so-
lum habebat. Vides tam αὐτῶ quam αὐτοῦ per secum
& sumum recte reddi. Alibi tamen minime idem esse,
satis saepe dictum. Vide supr. *Quom. Hist.* c. 33. &
c. 6. hujus *Hist.* Adde *Evangel. Luc.* VI. 40. ubi αὐτῶ &
αὐτοῦ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe
quas contuli Edd. sic legitur: σὺν τῇ μαθητῶν ὡς τῇ
διδασκαλίᾳ αὐτοῦ κατηχησάμενοι δὲ πᾶς ἔστι ὡς ὁ διδά-
σκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutan-
dum, ut sibi similis sit contextus. αὐτοῦ igitur spiritu
leni utrovis loco legerem, & sic Edit. Tigurina anni
1566. habet. J. F. R.

84. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι] Micylus apud *Basileen-*
Tom. II.

ses Latine reddidit: porro inter utrumque auxilia, ut
cuique magis placuit. Non secus ac si vidisset, quod
ex Angl. notat *Bourdelsius* ὡς ἑκάστοις ἰδίαι, quomo-
do, si legitur in scripto libro, id factum crediderim
ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis.
Benedictus obscurior *Medium* auxilium usque singulis.
Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima
sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas
auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. 16.
non dispersas & cum aliis permixtas. In *Arriano* ali-
bi id quoque corruptum. J. G.

85. Ὡς ἕκαστοι] Angl. ὡς ἑκάστοις ἰδίαι. J. B.
Ὡς ἕκαστοι] Vid. *Act.* c. 7. ἐ γὰρ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλοι, ὡς
ἕκαστοι ἰδύσασιν, prout cuique libitum est, vel ut fors
tulit. *Thucydides* passim usurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς
ἕκαστοι ἰνυχῇ. In A. tamen P. & L. ὡς ἑκάστοις ἰδίαι.
Sed glossema est. M. du S.

86. Ἑξαχιλίαις] Corruptum esse hunc numerum
existimo, & fuisse tantum aut ἑ μ. aut ad summum
ἑξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatu peditum
M. du S.
91. Kai

ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξαργύσατο, καὶ
πεδίοις δ' ἐποίησαν, ὅτι τότε παρέταξε
τὸ πρῶτον. ἤγειτο δὲ αὐτῷ Νυκτερίων ὁ
Ἐυδιάναντος, τρίτος αὐτός.

Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον 95
οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαῖδων
Θηρία δὲ ὅτι μέγιστα, ὑπὸ πτερὰ, τοῖς παρ'
ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα, πλὴν τῷ μεγέ-
θους. ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν, καὶ διπλοῦς
ἦν. ἐμάχοντο δὲ, εἰ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλ-
λὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν ἐλέγοντο.
δὲ ὅτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας ὅτι
δὲ τῷ δεξιῷ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκό-
νωπες, ὄντες καὶ ὅτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυ-
ριάδας, πάντες ποξόται, κίονασι μεγά-
λοις ἐποχρῶμενοι. μὲν δὲ τῶν, οἱ Ἀε-
ροκόρακες, φίλοι τε ὄντες καὶ πρῶτοι, πλὴν
μάχιμοι γὰρ καὶ ὅτοι πῶρρωθεν ὅσον ἐσφενδύ-
ων ραφανίδας ὑπομεγέθει. καὶ ὁ βληθείς
ὅδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο ἀπέθανε
δὲ, ὁ δυνούσμιος τινὸς αὐτῶν τὰ τρυφά-

inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter
perfecto, paratoque sic campo, in eo in-
struxit pedestrem aciem, quam ducebat
Nycterion Budianaetis (Nocturnus Sereni
regis) filius, cum tertio collega.

16. At hostium sinistrum cornu tene-
bant Hippomyrmeces, atque in illis Phaë-
thon. Animalia autem sunt maxima, vo-
lucra, formicis nostris similia a magnitudi-
ne si discesseris: maximum enim illorum
vel duorum iugerum erat. Pugnabant au-
tem non sessores modo, sed & ipsa maxi-
me, cornibus: dicebanturque esse quin-
quaginta circiter millia. In dextro cornu
collocati erant Aëroconopes, quinque
mille circiter & ipsi, sagittarii omnes ma-
gnis culicibus inequitantes. Post hos vero
Aërocoraces, levis armaturae pedites, sed
pugnaces ipsi quoque. . . . E longinquo
enim fundis jaculabantur raphanos supra
modum magnos, quibus percussus ne paul-
lum quidem durare poterat, moriebaturque
foc-

a Eddian. . .] L. Eddian. . . M. du S. At vulgat. (scr. Edd. . . d. Ἀεροκόρακες] Sic P. A. & J. Ἀεροκόρακες
Edd. cett. c Kai] Male deest in S. & A. Adest in P. & c. d Δυνούσμιος] Sic Edd. Δυνούσιος P. & A. &
marg. AHW.

99. Καὶ διπλοῦς ἦν] Τὸ πλεονάζειν πρὸς τὸν ἑξῆς. F.

* In edito esset tantum ἑξ. i. e. sexaginta. Ego vero ἑξ-
αῖ, i. e. 66. non solum quia Exc. G. teste Solano, ita ha-
bent, sed & πρὸς ἑξ. Cod. V. Nam licet Suid. (Edit. meae
Basil.) vel bis dixisset legatur πλεονάζειν ἑξ. id ta-
men vitiosum esse & ex sequentibus facile corrigendum, ad-

paret; ait enim Suidas πλεονάζειν esse sextum stadii partem. Sta-
dium vero esse quadringentorum cubitorum. Jam dividis 400
in partes sex, prodibunt 66. cum duabus tertis partibus res-
duis, cujus residui ratio non habetur, sed numerus rotandus
expugnatur. J. F. R.

91. Καὶ πεδίοις δ' ἐποίησαν] Delerat particulam δὲ
Solanus, adscripsératque E. Fl. omittere. Si Exam-
plar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit,
(quod tamen alibi Ex. vel Exc. solet scribere) poterit
verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem,
si in Edit. quadam vetere abesset; at in Edit. Flor.
certe adest, acque ac in reliquis, quamvis pleonasticus
sit, euphoniae forsitan gratia interposita particula; nisi
quis καὶ δὲ malit, ut sit, jam mox, statim; quod ad
sensum quidem melius, ad euphoniaem autem pejus.
Interim si quis alius codex præciperet, facile me in
expungendo δὲ præberem. J. F. R.

92. Πεδίον ἑξ.] In omnibus libris legitur πεδίοις δὲ
ἑξ.—; sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere
puo rationem Emendationis nostrae, M. du S.

94. Eὐδιάναντος] Mallem Eὐδιάναντος, ut potius
a Somno deducatur, quam a serenitate. M. du S.

99. Καὶ διπλοῦς ἦν] Intendit significatum illud καὶ,
immo admirationem quandam addit, ut Latinum vel.
Ita & Long. Pass. 3. p. 127. Ed. Jungerm. ἑξ. & πλεον-
αῖ. Ibid. versus fin. κρείττων & χρεώω μόνον φέληται.
J. F. R.

7. Ἀεροκόρακες] Interpres sequutus est Anglica-
num Cod. in quo Ἀεροκόρακες. J. B.

Ἀεροκόρακες] Sic præter A. P. & Ed. Junst. & ve-
tus interpres Latinus, & quamvis res nihili est, vi-
detur omnino hæc lectio genuina. Edd. reliquæ Ἀε-
ροκόρακες. M. du S.

Ἀεροκόρακες] Ἀεροκόρακες Aldus habet, quod vel ideo
mihi sit probabile, quod κέραι, cornus sacrum Phoe-
bo,

foedo statim odore superveniente vulnere: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo post illos stare iussi Caulomycetes (*Caulisfungi*) gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille, appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope hos collocati Cynobalani (*Caniglandarii*) quos submiserant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus vari, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Lactea via arcessiverat funditores, tum Nephelocentauri (*Nubicentauri*). Verum illi acie jam inclinata venerunt, & utinam nunquam venissent! funditores autem plane non venerunt, propterea ajunt iratum deinde illis Phaethontem, regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaethon inibat praelium.

17. Cum vero commissa esset pugna, sublati signis & rudituque ab asinis utrin-

τι ὀπίγετο μύρης ἐλεγοντο δὲ χρεῖν τὰ βέλγη μαλάχης ἰώ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἑτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὀπλίται ὄντες, καὶ ἀγχιμάχοι, τὸ πλεῖστον μύριοι ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνοις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς δ' ἀπὸ τῆ ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν οἱ Κυνοβάλανοι ἕστησαν, ἐς ἐπιμύσαν αὐτῶν οἱ δὲ Σείριον καλοῦντες, πενηνταχίλιοι, καὶ ἔτοι ἀνδρες κυνοπρόσωποι, ὅπως βαλάνων πλεονεκτήσιν μαχόμενοι. ἐλεγοντο δὲ καὶ κελκύνες ὑπερίξιν τὴν συμμάχων, ἐς τε δ' ἀπὸ τῆ Γαλαξίας μετεπίεμπόλο σφειδοήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκείνοι μὲν τὴ μάχης ἤδη κεκρυμμένης, ἀφίκοιτο, ὡς μὴ πρὸς ὄφελον. οἱ σφειδοῖν δὲ, ἐδ' ὅλως παρεγένοντο. διόθεν φασὶν αὐτοῖς ὕστερον ὀργισθέντα τὴ Φαίδοισα, πυρπολῆσαι τὴ χώραν τοιαύτη μὲν καὶ Φαίδων ἐπήκει παρασκευῇ.

Συμμίξασθες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἦρθη, καὶ ὠργίσαντο ἑκατέρωθεν οἱ ὄνοι, (τῷ τοῖς ἀν-

a. 'Ασπαράγων' 'Ασπαράγων male Edd. f. Κελκύνες] Nihil mutant J. Fl. H. Ald. P. Κελκύνες Vorß.

21. Οἱ δὲ Σείριον καλοῦντες] Σείριον δ' ἑτέρα λέξις τὴ Κελκύνες. Σείριον δὲ λέγουσι αὐτὸν, ἀπὸ τοῦ λέγειν τὴν καύσιν· τὸ δ' ἐπὶ πολλῶν αὐτὴ συνιστάται τοὺς ἀνθρώπους. V.

τ. 'Επιμύσαν' 'Επιμύσαν C. pravo. τ. αὐτῶν] αὐτῶν edidit erat, & sic V. habet. Sed αὐτῶν te C. & E. G. δ. 'Επιμύσαν] Ita Solan. correxit: pro vulgato ἐπιμύσαν

34. Ἐκατέρωθεν οἱ ὄνοι] Γόης, τιφολόγος· αἱ δὲ παρῶνται ὄνοι, ἢ τὸ δ' ἐπιστημὴν τοῦτο, πᾶς σαλπυγκίαις τοῖς ἐχθροῖς ἐπαρχουσι ἐχρῶντο. V.

idem σαλπυγκίαις fecit ex vulg. σαλπυγκίαις. τ. Τῶντι edidit erat; sed ex conjectura monuit idem ὅπως ἔλκεται legendum, in quo me facile obscurantem habuit. J. F. R.

bo, id est Soli cognatum animal: κέρδαξ: Saltationis genus si omnino huc pertinet, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi resti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Cacterum quae sequuntur, ea neque Ἀεροκόρυμνος neque Ἀεροκόρυμνος applicare possum, & excidisse aliquid arbitror, nimirum descriptionem τῆς ἀεροκόρυμνος aut ἀεροκόρυμνος, aut nomen novi generis monstrorum, in quod proxima descriptio conveniat. J. M. G. 10. Καὶ ὁ βληθεὶς] Ubi legerem, Πόρρωθεν τὸ ἐμφανίζοντα φαντασίας ἐκτεταμένης. ὁ βληθεὶς ἐδ' ἐπ' ὀλέγοντος ἐκτεταμένης ἰδύσθαι. Etenim enim jactabantur grandes admodum raphanous; vulnereque ne exiguo quidem tempore

re poterat sustinere. putaram excidisse ὡς, vel aliud quid, ut esset ὡς ὁ βληθεὶς, ut vulnereque, vel similiter. Sed iterum hic agnoscenda fuit socordia, quae posteriores editiones sunt mutilatae & vitiatae. Prior omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. 12. Δυσσομίας] Angl. δυσσομίας. J. B. 13. Χρίν] Ut in Nigr. & in Tox. J. B. 22. Κυνοπρόσωποι] Ctesiae κυνοπρόσωποι hic tangit; de quibus ille multa blateravit. Vide Phorpii Excerpta. M. du S. 24. Κελκύνες] Vorßius κελκύνες. Sed nihil muto. M. du S.

ἀντὶ σαλπικτῶν χρωῖται) ἐμάχοιο· καὶ τὸς 3
 μὲν εὐάνυμον ἢ Ἡλιώτῃς αὐτίκα ἔφυγον,
 ἔδ' ἐς χεῖρας δεξιέμενον τὸς Ἴππογύπυς,
 καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δὲ ξῶν δ'
 αὐτῇ ἐκράτει τῷ ὅτι τῷ ἡμετέρῳ εὐάνυ-
 μῃ· καὶ ἐπέξῃλθον οἱ Ἀεροκῶνοπες διώκοντες,
 ἀχρὶ πρὸς τὸς πεζοὺς· ἐνταῦθα δὲ καὶ κεί-
 νων ὀπίσθησαν, ἔφυγον ὀπικλινάτες,
 καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθητο τὸς ὅτι τῷ εὐάνυ-
 μῳ σφῶν νενικημένους. ἢ δὲ τροπῆς λαμ-
 πρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἡλί-4
 σκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνῆρτον, καὶ τὸ αἷμα
 ἔρρει· πολλοὶ μὲν ὅτι τῷ νεφῶν, ὥστε αὐτὰ
 βάπτεται, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεται, οἷα παρ'
 ἡμῖν δυσμενὲς τῷ ἡλίῳ φαίνονται, πολλοὶ δὲ
 καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσφαζεν, ὥστε με εὐκάζειν,
 μὴ ἄρα τοῖσδε τιπὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομέ-
 νῃ, Ὀμηρῷ ὑπέλαβεν αἷμα ἵσαι τὴν Δία
 ὅτι τῷ τῷ Σαρπηδόν· θανάτῳ.

Ἀνατρέψαντες δὲ ὑπὸ τῇ διώξει, δύο
 τροπῆς ἐσήσαμεν, τὸ μὲν ὅτι τῇ δ' ἑλ-
 χίων τῇ πεζομαχίας· τὸ δὲ τῇ ἀερομαχίας,
 ὅτι τῇ νεφῶν. ἄρτι δὲ τέττων γιγνομένων,
 ἡγγέλλοιτο ὑπὸ τῇ σκοπῶν οἱ Νεφελοκέ-
 ταιροι προσελαύνοντες, ἔς ἔδει πρὸς τὴν μά-
 χης ἐλθεῖν τῷ φαέθοντι, καὶ δὴ ἐφαίνοντο προς-6
 ὄντες, θεάματα ὡς ἀδοξότατον, ἐξ Ἴππων
 πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγε-
 θος δὲ, τῷ μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τῷ Ῥο-
 δίῳ κολοσσῷ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἅνω, τῷ δ'
 Ἴππων, ὅσον νεὺς μεγάλης φορτίδος. τὸ δ'
 μέντοι πλεονάζον αὐτῇ ὅσον ἀνέγραφα,

que edito, his enim utuntur loco rubicun-
 dum, certabant. Ac sinistrum Helio-
 rum cornu statim fugere, cum nec ad-
 manus admisisset Hippogypus, & nos in-
 sequi caedibus: dextrum vero illorum cor-
 nu sinistram nostram aciem superavit, im-
 petuque facto persecuti Aëroconopes ad-
 pedites usque pervenerunt. Hic vero &
 illis subsidio venientibus, inclinata acie fu-
 gerunt, & maxime cum sentirent, suos in
 sinistro cornu victos. Cum effuse jam fu-
 gerent, multi quidem vivi capti sunt, mul-
 ti vero etiam interfecti, copiosusque tum
 per nubes sanguis fluxit, ut tinctae illo,
 rubicundae viderentur, quales apud nos
 occidente sole apparent; tum stillavit in
 terram, adeo quidem ut conjicerem ego,
 numquid forte tale quid olim apud supe-
 ros factum cum esset, Homerus putaverit,
 sanguine pluuisse Jovem ob mortem
 Sarpedonis.

18. A persequendis hostibus reversi tro-
 praea duo statuimus, alterum de pedestri
 praelio, in araneorum tela; alterum vero
 pugnae in aëre commissae, in nubibus.
 Commodum ista gerebantur, cum nuntian-
 tur a speculatoribus adventare Nepheloece-
 tauri, quos ante pugnam venire Phaëthon-
 ti oportebat. Et sane apparebat cum acce-
 derent admirabile in primis spectaculum, ex
 alatis equis & hominibus compositi: ho-
 minum magnitudo, quanta est qua supe-
 riorem partem dimidium Colossi Rhodio-
 rum; equorum, quanta magnae navis onco-
 rariae. Numerum eorum non adscripsi, ne
 cui

a Ἐφυγον ἐπικλινάτες] Alii ἔπαυσαν ἐγκλινάτες Coll. Nihil a vulg. recedunt J. H. Fl. P. b Πολὺ Πολὺ
 male Fl. c Ῥοδίῳ] Sic J. item A. & P. Ῥοδίῳ Edd. reliquae.

42. Ἐπαύσαντο ἐγκλινάτες] Γραμ. ἔφυγον ἐπικλινάτες. G.
 52. Ὀμηρῷ] Τὸ σπῆμα εἰς Ὀμηρῷ. G.

63. Ὅσον τῷ Ῥοδίῳ Κολοσσῷ] Τριάντα πηχῶν, ἔξ
 ὅσον Ῥῶν ἄλλῳ ὁ Κολοσσὸς πηχῶν. V.

52. Ὀμηρῷ] Homer. II. Π. 459. M. du S.
 63. Τῷ Ῥοδίῳ] Angl. Ῥοδίῳ. J. B.
 Ibid. Ῥοδίῳ κολοσσῷ] De hujus altitudine inter an-
 tiquos Scriptores non conveniunt, ait Leo Allatius. Ve-
 rum erat is egregie. Strabo enim cum LXX. cubitos

altum statuit, Festus vero pedes CV. idem aliis verbis
 dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G.
 1666. VIII. Scaligerum immerito idem carpit pon-
 dus aeris ex numero camelorum rite subducentem,
 not. ad Engeb. Chron. p. 137. De Quintilianis, quam
 mo-

ἐνὶ incredibilem videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem misso nuncio in praeciliū revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaeque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrum ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscesso.

19. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interjectum est aëris muro interposito abscederunt, ut splendor a sole non jam pervenire ad Lunam posset, jam murus ille duplex erat nubibus constans. Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua nocte universa regeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione missa supplicavit ut demoliretur illam munitionem, nec rejiceret se degentes in tenebris: promissitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obsidesque harum rerum caussa obtulit. Phaëthon autem cum suis, concilio bis habito, priori quidem irarum ni-

μή τὸ ὅτι ἀπίστον δόξῃ, τοσούτον ἦν. ἡγήτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τὸς φίλους πενηκήμενους, ὅτι μὲν οὐτὶ φαέθοντα ἐπεμπον ἀγγελίαν, αὐτοὶ δὲ ἐπὶ αὐτοὶ δὲ ἀφ' ἑαυτῶν, τέταρτα μὲν αὐτοῖς ἀντίπρῃσι τοῖς Σελήνιταις, ἀτάκτως περὶ τὸ δῶξεν, καὶ τὰ λάφυρα δισκοπασμένοις καὶ πάντα μὲν τρέψουσιν, αὐτὸν δὲ βασιλέα καλεσάμενοι πρὸς τὸ πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτῷ κτείνουσιν ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἀπαι τὸ ὑπὸ τῶν δραχινῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἐταίρων, ἐξ ὧν γρησαν, ἥδη δὲ παρὴν καὶ ὁ φαέθων, καὶ αὐτοὶ ἄλλα τρόπαια ὑπὸ ἐκείνων ἴσασιν. ἡμεῖς μὲν ἔν ἀπηγόμεθα ἐς τὸ ἥλιον αὐθημερόν, τὰ χεῖρε ὀπίσω δεβέντες δραχίνης σκοπούμεθα.

Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἐγνώσαν τι τὴν πόλιν ἀναστρέψαι δὲ, τὸ μέγα δὲ τῷ ἀέρι ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλὸν, νεφελοτόν. ὥστε σαφὴς ἐκλειψις τῆς Σελήνης ἐγενόμην καὶ νυκτὶ διενεχῆ πάντα κατείχετο. πικρὸν δὲ τότε τοῖς ἐνδύμιον, πένθος ἰκέτευε καθαίρειν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς περιόρῃ ἐν σκότῳ βιοτεύοντας. ὑπὸ χεῖρὶ δὲ καὶ φόβῳ τελέσων, καὶ σύμμαχον ἐρεῖ, καὶ μηκέτι πολέμῳ καὶ ὁμήρῳ ὅτι τότε δύναι ἠέλεν. οἱ δὲ περὶ τὸ φαέθοντα, γενομένης δὲ ἐκκλησίας, τῇ προτερείᾳ μὲν, ἔδεν

παρ-

mouet controversiam, penes mercatores iudicium esto, de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad *Synp.* c. 23. Ed. *Juni. Poth.* cum A. & P. Reliquae *Poth.*

89. *Ἐκλείψις τῆς Σελήνης* Clar. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 50. (quem ad eundem Cl. *Hemst.* in marg. monauerat) observat *Scaligerum* ad *Tibull.* I. 8. 19. existimare, verbum *ἐκλείπειν* tam de Lunae quam Solis defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen *ἐκλείψις* veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verum tamen *Aristotelem* II. *Meteorolog.* 8. τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc *Polyb.* V. 78. Item *Plutarch.* in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non *Diog. Laërt.* Proem. §. 2. jure huic

opponit *Dukerus*, a quo haec desumsi.

95. *Ὁμήρῳ*. Vid. *Thom. Mag.* v. Βούλομαι. M. du S. *Ὁμήρῳ* ἐπὶ ταῖς τοῖς *Insuper* vertit *Benedict.* & *Parisiacae* Interpretes. Sed vid. quae mox ad vers. hinc quartum dicuntur.

97. Τῇ προτερείᾳ Hoc videri ex *Thucyd.* III. 36. desumptum, recteque *προτερείᾳ* scribi (pro *πρότερον*, quod in nonnullis *Thucydideis* Exemplaribus erat.) Vid. ap. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 51. p. 479. ubi & hoc *Luciani* testimonio est usus. Intelligi autem *ἐμὲν* videtur, quod ap. *Thucyd.* additur; ait enim: τῇ δὲ προτερείᾳ πρὸς τὰ τεῖχη τῆς Ἀθηναίων προσβάλλει — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατία, τῇ Σαρακευσίων τῇ δὲ ἐν ἡμέρᾳ δεξ. Et si *ἐκκλησίας* quoque intelligi queat,

παρέλυσαν τὴν ὀργήν, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ὅπῃ τότε.

Κατὰ τὰς συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιώται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σελήνιτας καὶ τὴν συμμάχον, ὅπῃ τὰ καλαῦσαι μὲν τὴν Ἡλιώταν τὸ διατείχισμα, καὶ μηκέτι εἰς τὴν Σελήνην ἐσθάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τὴν αἰχμαλώτην, ἥ ἑκάστον χρημάτων τὴν δὲ Σελήνιτας, ἀφῆναι μὲν αὐτονόμους τὴν γε ἄλλαν ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ ἑλλήνων ἢ τις ὅπῃ φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἑκάστῃ ἐτὸς τῇ βασιλείᾳ τῇ Σελήνῃ τῇ βασιλείᾳ τῇ Ἡλιώτῃ, δροῦν ἀμφοτέρας μυρίας καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δύναι μυρίας, καὶ δὲ ἀποικίαν τὴν εἰς τὴν εὐσφῶρον, κοινὴν ποιῆσαι, καὶ μετέχειν τῇ ἄλλῃ βυλόμενον. ἐγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἡλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τοῦ αἵρου ὅπῃ τοῖς μεθορίοις. ὁμοῦ δὲ Ἡλιώτῃ μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος Σελήνῃ δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής.

Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος καθαιρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τὴν αἰχμαλώτην ἀπέδωκαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα εἰς τὴν

huc remittere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus:

I 20. In has condiciones foedus fecerunt Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenierit. Selenitae autem uti liberas & sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem, si quis illos invadat, tributumque pendat quatuordecim annis Heliotarum rex rex Selenitarum, totis amphoras decies mille ejusque rei obfides det decies mille; coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit; inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque stantem in medio aere, ipsisque in finibus. Jurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides (Igneus) & Therites (Aestivus) & Phlogius; (Flammeus) Selenitarum vero Nyctor (Nocturnus) & Menius (Menstruus) & Polylampes (Multilucius).

21. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio defecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-

a ἑκάστον χρημάτων] ἑκάστον χρημάτων Fl. Sed vulgatam servant cett. & P. b ἑλλήνων] Sic Edd. ἑλλήνων P.

17. Τὸ τεῖχος καθαιρεῖτο] Σημειῶν ὅτι τὸ σύνταγμα ἀφῆκε τὸν αἵρου, εὐθὺς δὲ, τὸ τεῖχος καθαιρεῖτο, ἡμᾶς

τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδωκαν ἄλλ' ἐκείνη ἱστορία τὴν προαίματον φέρει τὴν πλῆρην μὲν καὶ σαφηνείαν χάριν. V.

* ἀπέδωκαν] Sic scribendum pro edito ἀπέδωκεν, bene monuit M. du B. † τὴν προαίματον] N. L. Scripturam V. Cod. expressissimam.

Impr. habet τὴν προαίματον. M. du B. † Σαρωνίας] Σαρωνίας Edit. Clor. Sed mutavit eandem manum quae scholion praecedens.

ut vid. ad c. 11. ejusd. Lib. Noster rursus I. V. Hist. f. & A. m. c. 42. & alibi. J. F. R.

99. Ἐπὶ τούτοις] Ἐπὶ τούτοις ἡμεῖς de conditione in quam aliquid pacifice sumus, frequens. Herodian. I. III. 5. Καὶ οὕτως ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἰδρυάτο. Et ibid. c. 2. 2. ἐπὶ συντάγματι οὐκ ἐκαστοφρονήτοις καλῶν. Apertius ap. cumd. III. 12. ipso pr. Ἐπὶ ταῦτα δὲ τὰς συνθήκας ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra Philop. §. 16. ἐπὶ μεγάλῃ ἀπαλλάξει τὴν δυνάμιν. Long. Pass. 2. p. 81. Ed. Jungerm. ἡμεῖς ἐπὶ μισθῷ τράγωμεν & σύμῳ. In pri-

mis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ ταῦτα dicere, in describendis foederis conditionibus. Thucyd. VIII. 18. pr. Ἐπὶ τούτοις ἐννομαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς βασιλείαν & Τιταφίτην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba Wasse ac Duker plura produunt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δύναι, quod modo praecessit, non similiter modo reddendum: obfides dare in has condiciones; i. e. se in fidem promissorum obfides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen super verti, non insuper; nam ob-

Lunam ; occurrerunt nobis & cum lacrimis complexi sunt tum focii , tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat , nameremus apud se , & coloniae nos adscribi pateremur , pollicitus se nuptui daturum mihi puerum suum : mulieres enim apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum , sed demitti in mare petii. Cum vero videret , persuaderi mihi non posse , post septem nos dierum epulas dimittit.

22. Quae autem toto hoc , quo in Luna commoratus sum tempore nova atque admiranda animadverterim , ea dicere jam volo : ac primum illud , non nasci illos ex mulieribus , sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur , mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unusquisque , ab eo inde tempore alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero , sed in suris : cum enim conceptus est embryo , crasset sit fura : atque aliquando post educunt mortuos , expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos descendisse surae nomen , quam *surae ventrem* appellant , quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc majus etiam aliud

Σελήνην, ὑπηγείαζον ἡμῖν, καὶ ἀσπάζοντο μὲν δακρύων, οἱ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἤξιεν μείναι τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινοῦν τὴν Σπουκίαν, ὑποχρῆνδον δάσιν πρὸς γάμον τὴν αὐτῆς παῖδα. γυναῖδες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δὲ ἐδάμασεν ἐπαθόμεν, ἀλλ' ἤξιεν Σποκπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν Θάλασσαν. ὥς δὲ ἔγνω ἀδυνατῶν ἐν πείθειν, Σποπέμπει ἡμᾶς, ἐστίαςας ἐπτά ἡμέρας.

30. Ἄ δ' ἐν τῷ μεταξὺ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καὶ τὰ ὡς ἔδοξα, ταῦτα βύλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων γάμοις γὰρ τοῖς ἀρρέσι χρῶνται, καὶ ἐστὶν ὄνομα γυναικὸς ὅπως ἴσασι. μέχρι μὲν ἐν πέντε καὶ εἴκοσι ἐτῶσιν, γαμείται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τέττων, γαμῖ αὐτὸς κύβσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδί, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκημίαις· ἐπαδὼν γὰρ συλλαβὴ τὸ ἔμβρυον, ὡς ἀπὸ τῆς κατῆμης, καὶ χρόνον ὑπερὸν ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ἀνέμον κεχηρότα, ζωοποιῶσι δοκῇ δὲ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἑλληνας ἐκείθεν ἦκειν τὴν γαστροκημίας τέχνην, ὅτι παρ' ἐκείνοις γὰρ τὴν γαστρός κυφορεῖ. μῆζον δὲ τέττω ἄλλο

λθ

38. Ἐν ταῖς γαστροκημίαις] Τοῦτο αὐτὸ τὸν ὅμοιον τὰ πρὸς τὴν Διόνυσον φησὶ G.

obsidum traditio non adeo est nova actio ; sed continuatio & confirmatio prioris. Et si non adeo multum interstet, si quis novam actionem statuatur, & insuper veritat, quum distinctio paullo major quam simplex comuna praecedat, quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis alijs, quia novum verbum *θεῖον* sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirigit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab *ὑπερῷον*. Nam *ἐπὶ ταῖς* & alibi recte veritas *insuper*, vel *post*, ut ap. *Aristoph.* Pl. 57. *Ἡ ταῖς ταῖς ὁρῶν*. Et ibid. 1002. *καὶ πρὸς ἐπὶ ταῖς αἰσὶν ἀσπάζονται*. Et *insuper* dixit haec remissionem. &c. Et si *πρὸς* ibi magis adjuvat significationem *τῶν* *insuper* ; tamen *Ael.* 2. Var. Hist. 13. med. *καὶ ἀγαθὸς*, καὶ *ἐπὶ ταῖς* *σοφίᾳ*, & *praeter haec sapiens*. Ne plura addam, quae in promptu essent. J. F. R.

9. Τὸν δ' ἀσπάζονται τὸν εἰς τὴν Ἑσπερίαν κοινὴν ποταμὸν καὶ μετὰ τὸν ἄλλον τὸν βυλάριον] Posteriora verba sig

perperam reddidit Interpr. Et qui vult, aliorum sit particeps ; nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum *μετὰ*, sed ad τὸ, τὸ βυλάριον, ut sit, q. d. τὸ βυλάριον ἐστὶν ἄλλων. Verte integrum locum : *Μίσσηται* vero ad *Luciferum* colonia communis, ex quo de migratione societatem habens ex alijs quicunque voluerit.

L. Bos.

24. Δάσιν πρὸς γάμον] Sic αὐτὸν πρὸς γάμον. Long. P. 11. p. 122. J. F. R.

26. Ἡγὼν ἀσπάζονται. x.] Th. Mag. voce *βυλάριον*. M. du S.

38. Ἄλλ' ἐν ταῖς γαστροκημίαις] *Josephus* *Antiq.* Historiae Indicae cap. 39. lib. 4. Th. M.

41. Νεκρά] Tacite respicitur ad plural. *ἡδονα* ; licet singularis tantum praecedat ; ut infra in verio ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. J. F. R.

51. Φαλ

λο διγηγῆσθαι. Γέν^α ὅτι παρ' αὐτοῖς ἀν-
δράπων, οἱ καλέμενοι Δενδρίται γίγνεται
δὲ τ' τρόπον τῆτον ὄρχιν ἀνθρώπου τ' δεξιὸν
ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐ-
τῶ δένδρον ἀναφύει μέγιστον, σάρκινον, οἷον
Φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα, ὁ
δὲ καρπὸς ὅτι βάλανοι β παχυνῶσι τὸ μέ-
γεθος. ἐπειδὴν ἐν πεπαισῶσι, τρυγῆσαν-
τες αὐτὰς ἐκκολάπῃσι τῆς ἀνθρώπου. αἰ-
δοῖα μέντοι προσέτα ἔχουσιν, οἱ μὲν ἑλε-
φάντινα, οἱ δὲ πένιες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ
ἀπὸ τῆτων ὀχεύουσι, καὶ πηλοῖα ἔχουσι· ταῖς
γαμεταῖς αὐτῶν.

Ἐπειδὴν δὲ γῆρα ὁ ἄνθρωπος, ὅτε
ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς ἀφ' αὐτοῦ
μεν^α, ἀπὸ γίγνεται. τροφή δὲ πᾶσι ἡ
αὐτῇ· ἐπειδὴν γὰρ πῦρ ἀνακαύσῃσι, βα-
τράχους ὀπτῶσιν ὅτι τ' ἀνθρώπων, πολλοὶ
δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ αἵρι πετόμενοι·
ὀπιασμένων δὲ, αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς, ὥσπερ
δὴ περὶ τράπεζαν, λάπῃσι τ' ἀναθυμιά-
σιν.

enarrabo. Genus est apud illos hominum
Dendritae, (Arborei) quod hunc in mo-
dum nascitur. Testiculum hominis dex-
trum resectum in terra deponunt. Ex illo
Odeinde arbor enascitur maxima, carnea,
phalli instar. Habet vero etiam ramos &
folia. Fructus illius glandes cubitales. Has,
ubi maturuere, decerpunt, hominesque in-
de excudunt. Pudenda habent adsciticia,
eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque
coeunt, suosque nuptos subigunt.

23. Cum consenuit homo, non moritur,
sed fumi instar in aërem dissolvitur. Ci-
bus omnibus unus est. Accenso enim igne
ranas in prunis assant: sunt autem apud
ipsos multae volantes in aëre. Assidentes
vero circa eum in quo assantur focum,
surgentemque inde nidorem ore captantes,
epu-

α Δενδρίται] Δενδρίται H. sola. β Παχυνῶσι] Sic Edd. Παχυνῶσι aliquem legere Solan. addidit, non indicans
quis ille sit. γ Ταῖς] Sic etiam cum reliq. f. Fl. Ald. P. H. δ Περικαθιστόντες] Περικαθιστόντες A. [P. Παρα-
καθιστόντες L. Nulla Ed. a vulgata recedit.

46. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σπάρτης λεγομένης
ἀποθνήσκει, τοῖς αὐτοῖς ὁραματικῶς ἰδύσθαι ἐκφρά-
σας. V.

66. Λάπτουσιν τ' ἀναθυμιάσιν καπνὸν] Ἡροδῶτος ἀφ'

στῆρι τὸ περὶ Σινδῶν τ' αὐτῶν ἱεροσόλων περὶ τ' βοτάνης,
ἢ καὶ ἰερῶν τῶν ἱερῶν καπνὸν ἐκφράσας οἱ περικαθί-
σμενοι Σινδῶν τῶν πυρῶν, μεθύουσιν ὡς ἀπὸ οἴνου λέγουται. V.
(C. κάπτουσιν Nihil aliud.)

* Ἀρακτικῶν] Ἀρακτικῶν edidit Clor. context M. du S.

† Ἀντῶ] Τὸν λεgebatur; sed mutavit M. du S.

51. Φαλλός] Vide Aristoph. Schol. in Acharn. p. 271.
Voss. de his vide Sup. M. du S.

Φαλλός] Iterum infra c. 30. M. du S. Sed Φαλλός
suber, ut 2. Ver. Hist. c. 45. & alibi. f. F. R.

52. Παχυνῶσι] In omnibus legitur παχυνῶσι, quod
cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem
phrasin vide c. 40. εὐδαίμων τὸ μέγεθος. M. du S.

54. Ἐκκολάπῃσι τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus: ex iis
homines excludunt. Patior; sed quomodo id fit? Cer-
te quum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab
Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latini-
cos pulli excludi dicuntur insidendo & calefaciendo:
quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem
verbum rursus occurrit lib. 2. Vera Hist. c. 40. f. πη-
λίκου γούρου ἀφ' αὐτοῦ ἐκφράσας τὸν αὐτῶν, νοτῶν ἀπὸ τοῦ ἐκκαλῶ-
σμενου, nec dubitavit Benedictus sibi similis esse, cum
igitur nuptus ex ovibus securitibus praedidisset, pullum

implentem exclusim, quae quidem mirifica ratio ex-
cludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec
amamus. Nostrium locum alii intolerantius reddunt
in homines effingens, quasi de caelando cogitasset Lu-
cianus. Putamus simpliciter verti debere homines ex-
cludunt. f. G.

65. Περικαθιστόντες] Angl. περικαθιστόντες. f. B.
Περικαθιστόντες] Et si aorist. hic insolentior est & ra-
rior, immo barbarus vocatur a Th. Mag. & Codd.
quidam περικαθιστόντες habent, ego tamen cum cum
Cl. Jansso servandum censeo, cujus verba ex Lectt.
Luc. p. 11. huc transcribi merentur. Magistri no-
stri, ait, vox est, Ἐκαθίσθαι, καθισθῆναι, καθίσταμαι,
καθιστῆναι & ὅσα ἀπὸ τούτων, βάβαρα. Mitius, mitius,
ὡ βάλισι. Nonne περικαθιστόντες ab καθισθῆναι? Atqui
eo uti non dedignatus est, non Barbarus Lucianus,
in Vera Hist. p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non
su-

epulatur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aer in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque 70 urinam emittunt, neque alterius rei causa fecedunt: quin neque iisdem quibus nos locis perforati sunt. Sed neque praebent quod pueri nostri amatoribus, sed supra suram poplites, ibi enim perforati sunt. 75 Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus & sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis (*stellis comatis*) comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, 80 qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem braccia unicuique enata est magna, caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis 85 supinus cadat.

24. Emungunt mel acerrimum, & cum

μίσην καπνόν, καὶ ἰὼν χύνται. σίτω μὲν δὴ
 τρέφουσι τοιαῦτα ὁ ποτόν δὲ αὐταῖς ὄν
 ἀπὸ σπυλιδόμεν εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν
 ὀρεκτικὸν ὥσπερ δρόσον· ἢ μὴν ἀπερῶσι γε,
 καὶ ἀποδεύουσιν, ἀλλ' ὑδὲ τέτρηται, ἥπερ
 ἡμῖν· ἀλλ' ὑδὲ τ' συνθεοῖαν οἱ παῖδες ἐν
 ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς
 ἐγγύσι, ὑπὲρ τ' γαστροκημίαν· ἐκεῖ γὰρ
 ζεῖσι τέτρημένοι. καλὸς δὲ νομίζουσι παρ' αὐ-
 τοῖς, ἢ πῶς τις Φαλακρὸς καὶ ἄκομος ἦ,
 τὸς δὲ κομήτας καὶ μυοάτην. ὅπῃ δὲ τῶν
 κομητῶν ἀστέρων, τὴν αὐτίον, τὸς κομήτας
 καλὸς νομίζουσιν ἐπιδήμεν γὰρ τινες, οἱ καὶ
 οὐδὲ ἐκείνων διηγῶντο. καὶ μὴ καὶ γένεια φύ-
 σι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν
 τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ
 μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἐκάστη
 αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρά, ὥσπερ
 ζῆρά, θάλλουσα ἐς αἶν, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἀπα-
 πνον, ἢ καλαχλωμῶν.

Ἀπομύτην δὲ μέλι δριμύτατον καὶ πι-
δά

d. Poros] Sic cum cett. etiam *f. Fl. H. P.* *e. Πορών*] *Ἐδραν* A. & *Fl. Πορών* P. cum Edd. ceteris. *f. Ἰ.*
γρόν] *Ἰδ.* *ἰγρόν* Coll. Schol.

74. Ἰγνύει] Ὅτι ἡ μέση ἢ ἰγνύει ἢ οὐδὲν ἢ ἔρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνύει ἀπ' ἡ καὶ ἡ γὰρ ἔρηται ταῖς ἰγνύει γὰρ.

καταίει δὲ λέγεται τὸ ἐξόπισθαι τῷ καλῶναι τῷ σκέλει. V.

‡ Τυρία] C. Τυρς.

§ Εἰρηται C. Εἴρηται.

¶ Γράψεται] Γὰρ pro γράψεται editum erat ; at in Exc. G.

scriptum est Γ' quo compendio utuntur pro γήπετα. Et in
V. etiam. M. de S.

fugit ex Cod. Angl. produci *ἡσυχίας* a Bonr-
delorio. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum
ἡσυχίας, a quo stylum suum non abstinuit Hefschius,
quem in eoque loco, ubi hac voce utitur, turpiter
corruptum emendasse operae erit; ubi enim legis Ka-
τακτάτο, *ἡσυχίας*, sine ulla haesitatione lege Κατ' ἀρ-
χῆτο, *ἡσυχίας*. Praeterequam quod hunc literarum
κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postulat, ad Scholiasten
veterem Homeri, qui ad Il. A. 73. & 106. haec eadem
Hefschii verba habet. Haec, inquam, bene Jansenius,
cujus sententiae confirmandae gratia addo Long. Pafl.
L. 2. p. 86. Ed. Jurgens. ὡς τῆ δὲ κατὰ τὴν ἡσυχίαν
ἔρριπτο.

[68. Horv.] Veteres Edd. hic consentire cum vulgata, adnotavit Solanus. An ergo quaesivit nomen aliae ~~vitis~~^{vitis} masc. gen. habere? Sed nihil opus est; nam & ~~vitis~~^{vitis} neut. praeter X^{anthop.} Lexicis adnotatum, etiam Nebes in Tab. p. 10. Ed. Roland. videri dicitur.
Tom. II.

τὸ παρόν :

70. Οὐ μὲν — ἀποδ.] Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis *Photii* leguntur, quem adi.

72. Ἐν ταῖς πρυγαῖς] Castius, si quid in execrando
tali scelere. Angl. Cod. ἐν ταῖς ἰδραῖς. 7. B.

85. Θάλλουσα ἐς αἰὲν Ἰθάκῃ. *Mac. v. αἰὲν. M. d. S.*

87. *M. l. c. acutum*. Vid. *Helladii* Chrestom.

M[^{la}] Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a Viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo *Cath. Aesch.* III. f. quod *Voss.* adfert in *Inst. Or. L. V. 13. §. 11. p. m. 251.* Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut *fulsa*, quae *Graeci γλωσσα* vocant, vel ut *dulcia*, cum sint *amarissima*. Sic *Aethiopem egyptum* vocari, ex *Juvon. Sat. III. 2.* aliisque, vid. ibid.

M

Et

δὲν ἢ ^a πονῶσιν, ἢ ^b γυμνάζονται, γά-
λακτι πᾶν τὸ σῶμα ^c ἰδρῶσιν, ὥστε καὶ τυ-
ρὸς ἀπ' αὐτῶν ^d πηγνυῖται, ὀλίγον τῷ μέ-
λιτι ^e ὀπιτᾶσθαι. ἔλαιον δὲ ποιῶν ^f ὑπὸ
τῷ κρομμύων πᾶν λιπαρόν τε, καὶ εὐώδες,
ὥσπερ μύρον, ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν
ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥάγες τῷ βοτρυῶν εἰσὶν ὥσ-
περ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδὴν ἐμπε-
σὼν ἀνεμῶ ^g διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας,
τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα,
διαρραγόντων τῷ βοτρυῶν. τῇ μέντοι γαστρὶ,
ὅσα σῆρα χρωῖνται, τινέντες ἐν αὐτῇ ὅσων
δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν
κλειστὴ ὅστις ἐντερον δὲ ἐν αὐτῇ ὑδὲ ἥπαρ
φαίνεται, ἢ τῷτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἐντοαδε,
καὶ λασίος ὅστις, ὥστε καὶ τὰ νεογνά, ἐπειδὴν
ρίγῶσιν, ἐς ταύτην ^h ὑποδύνε.

Ἐσθῆς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνῃ,
μαλθακῇ τοῖς πένεσι δὲ, χαλκῇ ὑφαντῇ.
πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργά-
ζονται τῷ χαλκῶν ὑδαὶ ⁱ ὑποβρέξαντες, ὥσ-
περ τὰ ἔρια. οὗ μὲντοι τῷ ὀφθαλμῷ, ^j
οἷος ἔχουσιν, ὁκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με
νομίσῃ ψεύδεσθαι. ἀλλ' ὅτι τὸ ἄπιστον τῷ λόγῳ,
ὅμως δὲ καὶ τῷτο ἐρῶ. τὴν ὀφθαλμὸν οὐκ
αἰρετὴς ἔχουσι. καὶ ὁ βυλόμην ^k, ἐξελὼν
τὴν αὐτῇ, φυλάττει ἑστ' ἂν δευρὴ ἰδεῖν.

aut laborant aut exercentur; lacte totum
corpus diffuunt, adeo ut caseos etiam in-
gode, exiguo instillato melle, efficiant. O-
leum sibi parant de cepis pingue admodum
& unguenti instar fragrans. Vites habent
multas aquae feraces, acinis uvarum gran-
dini similibus: &, ut mihi videtur, cum
ventus ingruens illas vites commovet, tum
ruptis uvis decedit apud nos grando. Ven-
tre utuntur pro pera, in qua reponant,
quibus opus est, aperiri enim ille potest &
rursus claudi. Intestinum autem in eo nul-
lum neque hepar apparet, nisi hoc solum,
quod hirsutus intus & villosus est, adeo
ut etiam recens nati, cum frigent, in eum
irrepant.

25. Vestis divitibus ex vitro mollis;
pauperibus textilis ex aere: aeris enim fera-
ces illae regiones, tractantque illud, affusa
paucula aqua, tanquam lanam. Verum de
oculis, quales habeant, piget dicere, ne
quis mentiri me putet, adeo a fide abhor-
ret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Ha-
bent igitur oculos exemtiles, & qui vult
exemptos suos servat, dum opus sit videre
aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac mul-

^a Πονῶσιν] Sic Edd. Ὑπῶσιν Mf. B. quem alibi litera R. designat M. du S. ^b Γυμνάζονται] Γυμνάζονται
male J. ^c Ἰδρῶσιν] Sic A. R. P. Ἀλείφουσιν habent Edd. omnes. ^d Πηγνυῖται] Ἀλλ' ἡ πηγνυῖται Coll. Ni-
hil mutant J. Fl. H. P.

90. Πηγνυῖται] Γραμ. πηγνυῖται G.

2. Κλεισὴ ἔστι] Εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ πρὶ τῷ θυλάττιον
σταλαχτῶν ἱσφαρόμηνον ἀβραμῆ. V.

Et nos in Ambigg. Tit. adjecti contrar. & antiphrasi,
ubi inter alia ex Justin. XXIX. 1. 5. observamus, Pro-
lemaecum Philopatorum vocatum, qui patrem ac ma-
trem interfecerit. Verum quod *Ambiggian* loco modo
adducto quoque dicit: *orthopnoeam* etiam a contrario
dictam, (namque ait: *eum spirationem evertat ac*
depravat, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur)
id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod
aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valcant.
Cels. IV. c. 4. Cum nisi recta ceruice spiritus trahatur,
orthopnoea (dicitur). Sic *Galenus*, sic *Hippocr.* definiunt,

vid. *Foef. Oecon. Hipp.*

88. Πονῶσιν] Ὑπῶσιν. In MS.

89. Ἀλείφουσιν] MS. & Cod. Angl. Ἰδρῶσιν, aliter
tamen legit Interp.

Ἰδρῶσιν] Hanc lectionem A. B. & P. in textum re-
cepimus: quanquam stare vulgata etiam potest, ἀλεί-
φουσιν: ut scilicet athletarum more, pro oleo lacte un-
gantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut
negotium ipsis facessamus mulgendo; uti *mel eman-*
gunt, ita lac *sudent*, audivi sim.

Ἰδρῶσιν] Quamvis videatur stare posse vulgata Edi-
tio-

J. F. R.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

multi cum suos perdere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos servant plures. Aurei ipsis sunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus nasci diximus: 2 lignae enim soli habent.

26. Vidi etiam aliud in regia miraculum, speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quae in terra 2 nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi, universamque patriam. Utrum vero illi 3 me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, si quando & ipse eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget.

27. Tum igitur salutato Rege & ipsius 3 amicis, conscensa navi solvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Misit etiam nobiscum 4 Hippogypos mille, qui ad quingenta nos stadia deducerent.

ἔτω δὲ ἐνθέρμῳ, ὁρᾷ καὶ πολλοὶ τῆς σφετέρης ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρᾶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλὰς ἀποθέτης ἔχουσιν, οἱ πλεῖστοι. τὰ ὧτα δὲ, πλατάνων φύλλα ὄντι αὐτοῖς, πλεονεκτήσι δὲ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσιν.

Καὶ μὲν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ Φρέατος, ἐν πάντι βαθεῖ. ἂν μὲν γὰρ εἰς τὸ Φρέας καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπρον ἀποβλέψῃ, πᾶσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφ' ὧς ἐκάστοις τότε καὶ τῆς οἰκίας ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ καὶ ἐκεῖνοί με εἶδωσιν, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα ἔτι ἔχει, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἰσελθὼν ὡς ἀληθῆ λέγω.

Τότε δ' ἐν ἀσπασάμενοι τὴν βασιλέα, καὶ τῆς ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτῶνων, πάντα δὲ χαλκῆς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἅπαντα ἐν ταῖς κήραι κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ ἱππογύπτες χίλιαι, ὡς ἐπέμφοις ἀχρεῖς ἑαδίων πεντακοσίαι.

Ἐ

αὐτῶν] αὐτῶν male Fl. Vulgatae adferuntur J. H. P. & P.

tionum hac priorum lectio, ἀλίσφουσι, propter γυναικῶνται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, lacte ungi. Verum quo magis portentosum est lac sudare, eo melius, eoque convenientius cum eo quod praemiserat, mel emungunt; totus enim est Auctor in fingendis monstris, quo considerato, jam plane frigeat vulgatum ἀλίσφουσι. versionem tamen non immutavi, quia Cl. Gesn. ad nostram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in Graeviana Ed. jam erat notata, videtur respexisse.

98. Τῇ γὰρ] Ridet Lucianus historicum aliquem, qui talia animalcula dari tradidisset; sed immerito: nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utraque navigationes compertum est, existere genus quadrupedis, cui sub ventre pera quasi est, in quam se pulli recondunt. Cujusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivam circumlatam earum rerum curiosi

omnes viderunt. Adii etiam Aelian. de Animal. I. 17.

M. du S.

2. Οὐδὲ ἵπαι] Eleganter pro εἰδὲ ἵππων, εἰδὲ ἵππων. Vid. Bos de Ellipsi.

J. F. R.

7. Μαλακῆ] Sive μαλακῆ, quod eodem redit. Vestes molles alibi sunt sericae. ἱματῖα μαλακῆ ditiorum & aulicorum notissima ex Euang. Matth. XI. 8. Ubi Rev. Jac. Elph. plura ex profanis auct. & Lucian. Fugit. Epist. Saturn. & de Salt. adduxit. Coas. de Salt. c. 2. ubi μαλακῆς ἑσθῆς tamen scribitur, non μαλακῆς, quod Hippocrati familiarius, ut μαλακῆ ἑσθῆς. miosis, remissus morbus I. Aphor. 7. Et millies alibi; sed & Atticis utrumque usitatum esse, nimis notum est.

J. F. R.

27. Εἰς τὸ κάτ. λήβλ.] De oppositis his praepositionibus v. supra Quot. Hist. c. 42.

J. F. R.

Ἐν δὲ τῷ πλοῦ, πολλὰς μὲν καὶ
 ἄλλας χώρας παρημέψαμεν, προσέχο-
 μιν δὲ καὶ τῷ εὐσφόρῳ ἄρτι συνοικιστοῦν, 45
 καὶ σπιδάντες, ὑδρευόμεθα. ἐμβαίντες δὲ
 εἰς τὸ Ζωδιακόν, ἐν ἀριστερᾷ περικύβητον
 ἦλθον, ἐν χρῶνι τῷ γῆνι πλοῦ πλείοντες ἢ τὸ
 ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῷ ἑταίρων ὅτι-
 θυμύοντων, ἀλλ' ὁ ἀνεμὸς οὐκ ἀφῆκεν, 50
 ἐπιβήμεθα μέντοι καὶ χώραν εὐθαλήν τε, καὶ
 πύονα, καὶ εὐρύδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν
 μετήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι,
 μισοφοβήσαντες τῷ φαέθοντι, ἐπέπη-
 σαν ὅτι καὶ ταῦν, καὶ μαθόντες ἐσπιδόμεθα, 55
 ἀπεχώρησαν.

Ἦδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυπιοι ἀπεληλύθει-
 σαν· πλεύσαντες δὲ τῷ ὅτι ἔσαν νύκτα, καὶ
 ἡμέραν, πρὶν ἐσπιδόμεθα εἰς τὸ Λυ-
 χνόπολιν καλυμμένην, ἦδη τὸ κατὰ πλεῖστον 60
 διακοίτης ἢ δὲ πόλιν αὐτὴ κεῖται μέλας
 τῷ Πλειάδων, καὶ τῷ Τάδων ἁέρι, 65
 ταπεινότερα μέντοι τῷ Ζωδιακῷ. σπιδάν-
 τες δὲ, ἄνθρωποι ἑδὲνα μὲν εὐρομεν, λύχνους
 δὲ πολλὰς περικύβητον, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, 70
 καὶ πρὶν τῷ λιμένι ἀφ' ἑσπιδόμεθα, τὸς μὲν
 μικροὺς, καὶ ὅσους εἶπεν, πέντας ὀλίγους
 δὲ, τῷ μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάντων λαμ-
 πρῆς καὶ περικύβητον. οἰκίστας δ' αὐτοῖς καὶ
 λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἐκάστῳ πεποίητο, καὶ αὐ- 75
 τοὶ ὀνόματά εἶχον, ὅσους οἱ ἄνθρωποι, καὶ
 Φωνὴν προειμένων ἠκούομεν, καὶ ἑδὲν ἡμᾶς
 ἠδύναν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ξενία ἐκάλον ἡμεῖς
 δὲ, ὅμως ἐφοβόμεθα· καὶ ἔτι δειπνῆσαι, ἔτι

28. Inter navigandum multas alias prae-
 tervecti terras, appulimus etiam Luciferae
 colonis nuper auctae, egressique aquatum
 sumus. Invecti deinde in Zodiacum, fi-
 nistrum solem praeterivimus, proxime ter-
 ram illam praeternavigantes: neque enim
 exscendimus, multum licet cupientibus so-
 ciis; sed non sinebat ventus. Vidimus ta-
 men regionem virentem, pinguem, irri-
 guam, & bonis multis plenam. Sed cum
 viderent nos Nephelocentauri, qui merce-
 de apud Phaëthontem militant, involarunt
 in navim, cognitoque, foedere nos compre-
 hendi, recesserunt.

29. Jamque Hippogypi etiam disceffe-
 rant. Navigaveramus noctem proximam &
 diem, cursum deorsum persequuti, cum
 versus vespem delati sumus in eam quae
 Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter
 aërem qui Pleiades ambit, & qui Hyades,
 humilior tamen Zodiaco. Exscensione facta
 hominem vidimus neminem; lychnos vero
 multos circumcurrentes, & in foro atque
 circa portum versantes, parvos alios &, ut
 ita loquar, pauperes, paucos vero de ma-
 gnorum & potentium numero, cla-
 ros omnino atque illustres. Habitationes
 oillis & lucernaria suum unicuique facta e-
 rant: ac nomina habebant velut homines.
 Audivimus etiam voces emittere; neque
 ulla nos affecerunt injuria, sed ad hospi-
 tium nos invitarunt. Nos vero nihilo fe-
 cius

^a Εὐρύδρον] Sic Edd. omnes & P. quin vel Fl. ἰσχυρὸν, quasi velit cavere ne ἰσχυρὸν legas. ^b Ἀέρι] Pell.
 29. ὅσους?

48. Ἐν χρῶνι] Sic supra T. I. Ζωδ. c. 6. f. M. d. S.
 72. Οὐδὲν ἡμᾶς ἰδίᾳ] Ἀδελφῶν esse vim inferre,
 nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut
 Thucyd. L. 2. p. 103. & V. 400. Et Apoclyps. IX. 4.
 καὶ μὴ ἀδελφίσανται τὸ χροῖον. adductis etiam his Luciani
 aliorumque verbis, probat Rever. Elphr. ad N. T.
 T. 2. p. 453. Ed. Traject. J. F. R.

80. Σπιδόμεθα] Videtur hoc commentum ridere phi-
 losophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut

ex fabula Promethei notum, & ex Cic. Soma. Scip.
 c. 3. ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opi-
 nio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium
 pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur.
 J. F. R.

86. Ὅπως ἔχοντες] Conf. mox c. 33. ubi ὅς ἐστιν. Sed
 36. ὅπως bis. M. d. S.

89. Νεφελοκένταυροι] Ex Aristophanis avibus sum-
 ta urbs v. l. 820. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

cus timere, neque cibum capere, neque
somnum quisquam nostrum audere. Prin-
cipis aula in media urbe exstructa est. Hic
princeps illorum tota nocte sedet, nomina-
tim unumquemque vocans: qui non obe-
dierit, morte damnatur, ut stationis suae
defertor. Mors autem est exstingui. Ad-
stantes nos etiam simul audivimus causas
lychnorum, quas tarditatis suae dicerent.
Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eum-
que allocutus, quomodo domi se res ha-
berent, interrogavi: isque enarravit mihi
omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus;
sed postridie solventes prope nubes naviga-
vimus: ibi etiam Nephelococcygia (*Nu-
bicunculia*) urbe conspecta admirati sumus.
Nec tamen in illam egressi sumus, vento
non permittente. Caeterum regnat apud
illos Coronus Cottyphionis F. (*Cornix Me-
rrulae*). Ac recordatus sum Aristophanis
poetae, viri sapientis ac veracis, cujus
scriptis fidem frustra negant. Tertio inde
die Oceanum satis jam clare videbamus.
Terra vero nusquam, praeter eas, quae in
aëre pendent, atque ipsae quoque jam igneae
& supra modum fulgentes nobis videban-
tur. Quarto die circa meridiem, molliter
cedente vento, subsidenteque in mare de-
positi sumus.

30. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam supra modum delectati & gavisi simus : coenamque omnibus pro-

15 ὑπνωσαί τις ἡμῶν ἐτόλμησεν, δεχθεῖσα δ'
 αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίητο, ἔνθα ὁ
 ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθητο, ὀνο-
 μασι καλῶν ἑκάστον. ὅς δ' αὖ μὴ ὑπακού-
 σῃ, καλαδικάζει ὑποθανεῖν, ὡς λιπὼν τῇ
 20 ὀταξίῃ· ὁ δὲ θάνατός ἐστι οὐρανόθεν. παρ-
 εστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐρωῶμεν τὰ γινόμενα,
 καὶ ἠκούσαμεν ἅμα τῷ λύχνῳ ἀπολογουμένων,
 καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' αἷς ἐβράδυον.
 ἔνθα καὶ τῷ ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ
 25 ὑπρωσσωπὼν αὐτόν, ὡς τῷ κατ' οἶκον ἐκυν-
 θανόμην· ὅπως ἔχοιεν, ὁ δὲ μοι πάντα
 διηγήσατο. καὶ μὲν ἔν νύκτα ἐκείνῃ, αὐτῇ
 ἐμείναμεν τῇ ὀπίσῃ δὲ, ἀραιῆς, ἐπλέο-
 μεν πλοῆσι καὶ νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τῷ Νεφε-
 30 λοκακυγίᾳ πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν,
 ἐ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῇ· ἐγὼ εἶα τὸ πνεῦ-
 μα. βασιλεὺς μέντοι αὐτῆς Κορωνὸς ὁ
 Κοψιφίαν. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους
 τῷ ποιητῇ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ
 35 μάλιστα ἐφ' οἷς ἔγραφεν ἀπιστημῶν. τρίτη
 δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρα, καὶ τῷ Ὠκεανὸν ἤδη
 σαφῶς ἐρωῶμεν· γῆ δὲ ὑδαμῦ, πλὴν γε τῇ
 ἐν τῷ αἰέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, ὡς πυρραῖδεις ἦδη,
 καὶ ὑδαυγεῖς ἐφαττάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ
 40 ὡς μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντῃ τῷ
 πνεύματι, καὶ συρίζοντῃ, ἐπὶ τῷ θά-
 λατῃ κατετέθημεν.

Ὡς δὲ τῇ ὕδατι ἐψάσαμεν, θαν-
 τήσας ὡς ὑπερδύμεθα, καὶ ὑπερχαίρο-
 μεν, καὶ δεῖπνον ἔσῳσιν ἐκ τῆς παρόντων
 ἐποικί-
 ας.

ἑὸς [Πῶς marg. *Al.* & *P.* Nil mutant Edd. *d* *Νεφελονκωνίαν*] Sic *P.* *Bz.* *S.* Et sic *Soulinus* in *f.* *correctit*; haec enim *Νεφελονκωνίαν* cum *Fl. Ald.* & *H.* *e* *Πυρώδις*] Sic dedi ex *Codd.* *A. P.* & marg. *Alw.* *Πυρώδις f.* *Πυρώδις Fl.* *Πυρώδις Ald.* *Fr. P. S. Bz.* & *H.* *f* *Πῶσω*] Deest in *Fl.*

tarim , cum apte ad hanc rempublicam congruat.

F.M.G.

93. ΚοττωφίανΘ.] Ait se pervenisse in urbem Νιφ-
λοκακκηνίαν, cujus Rex fuerit ὁ Κορανός ὁ ΚοττωφίανΘ.
Puto scripsisse Lucianum ΚοκκηνίανΘ., ridicule for-
mata voce ἀ κόκκῳ & κοκκύθῳ. 7. G. G.

F.G.G.

Ibid. Ἀριστοφάνους] *Aristoph.* Ὀρν. p. 565.

M. M. S.
7 D

98. Πυρόδης] Angl. πυρόδης.

7.4

Παραδείξ] Ita A. & P. Reliqui παραδείξ, nisi quod
kl. παραδείξ, Juno. παραδείξ habent. M. du S.

1. Μαλακίας ἐνδιδόντος.] Conf. supra T. I. *Apol. pra*
Merc. c. 4. p. 712. καὶ ἐνδιδόντων Φυγίῳ. Vel potius
Herm. c. 24. p. 763. ubi plane similem phrasin ex
Aristoph. Plut. 488. addidimus. Et infra *Toxar.* c.
 11. Ubi *ῥαυτὶ* vitz hujus verbi pluribus explicat. C.
 positum ἐνδιδόντος vide hac ipsa *Ver. Hist.* c. 6. *ῥ. F.*
 M 3 7. *Ασπ.*

M 3

7. **Атәҭ-**

ἐποιώμεθα, ἢ ἂν ἀπὸ ῥήψαντες, ἐνηχόμεθα.
 ἢ γὰρ ἔτυχε γαλήνη εἶσα, καὶ εὐσταθὲν τὸ
 πέραλ. Ἐαίκε δὲ δὲ καὶ κακῶν μειζόνων
 γίγνεα πολλὰ καὶ ἢ πρὸς τὸ βέλτιον με-
 ταβολή. καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνες ἡμέρας ἐν
 ὑδατι πλεύσαντες, ἢ τρίτης ὑποφαινήσεως,
 πρὸς ἀνίσχοντα τὸ ἥλιον ἀφ' ὧν ὁρῶμεν θηρία καὶ
 κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέ-
 γιστον ἀπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ
 πεντακοσίων τὸ μέγεθος. ἐπ' αὐτῇ δὲ κεχηνός,
 καὶ πρὸ πολλῆς ταραχῆς τὴν θάλατταν, ἀφ' ὧν
 τε περικλυόμενοι, καὶ τὰς ὀδόντας ἐκφαί-
 νοι, πολλὰ τὴν παρ' ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέ-
 ρες, ὅς τις δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ
 λευκὰς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν ἐν τῷ
 ὕψατον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ
 βάλλοντες, ἐμύομεν τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ
 ἀναρρόφησαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. ἢ
 μὲντοι ἔφθη συναρράξαι τοῖς ὀδόντι, ἀλ-
 λά ἄρα τὸ ἀραιώματων ἡ ναὺς εἰς τὸ εἶσω
 διεξέπεσεν.

praesenti copia praeuimus, & in mare nos
 abjicientes natavimus, forte enim serenitas
 erat, & tranquillum mare. Videtur vero
 majorum saepe malorum initium esse muta-
 tio in melius. Etenim nos solos duo dies
 in mari cum navigassemus, illucescente
 tertio, ad orientem solem subito videmus
 belluas ac cetos, multos quidem etiam a-
 glios, unum vero omnium maximum mille
 & quingentorum stadiorum magnitudine,
 contra nos autem veniebat hians & longe
 ante se mare perturbans, spuma undique
 alludente, dentes exserens, multum phallis
 apud nos excelsiores, palorum instar omnes
 acutos, & eboris in modum candidos. Nos
 igitur ultimum allocuti & complexi nos
 invicem, expectare: at ille jam adest, &
 resorbens ipsa nos cum navi haurit. Ne-
 que tamen dentibus nos statim commi-
 nuit, sed per interstitia eorum navis illa-
 pla est.

31. Cum

a Ἀπορρίψαντες] Alii ἀποβάτες Coll. Vulgatam servant Edd. omnes. b Κήτη] Κήτη L. c Περιβάλλοντες]
 Sic Fl. Περιλαβόντες cetere. d Συναρράξαι] Συναράξει Fl.

7. Καὶ ἀποβάτες ἐνηχόμεθα] Γραι. καὶ ἀπορρίψαντες
 ἐνηχ. G.

19. Φαλλῶν] * Ἐν τῇ παρ' ἡμῖν Σοφίας Σοφ. λόγος + με-

μηται τὸ φαλλῶν τούτων, ἢ ὅτι ἐ ἀναβάλλουσι λόγους
 ἀσπασίως. καὶ δὲ αἱ φαλλῶν οὗτοι τριακοσίων ὀργυῶν τὸ
 ὕψος. V.

* Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum,
 jam in sedem suam retractum.

† Μίμνηται] Μίμνηται V. male. Et post φαλλῶν legebatur

την πρὸ τέτων ac mox iterum τῆς ante ἀναβαίνει, quod
 monente Solano deleti, & ὀργυῶν pro vulgato ὀργυῶν dedi.
 J.F.R.

7. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα] Elliptice pro ἀπορρί-
 ψαντες ἑαυτοὺς ὡς τὸ νῆος, ἐνηχόμεθα. Pariter Lucius
 in Act. Apost. XXVII. 43.

Ἀπορρίψαντες] Vide etiam Ἀλ. c. 9.

Ἀπορρίψαντες] Adscripserat Soudas aliquem conje-
 ctasse, forsan ἀπορρίψαντες legendum. Sed ἀπορρίψαντες
 voluit, a ῥύπτω ὑβίεργο, sordes abluo, tumque profe-
 cto non male quidem; verum vulgata non est mo-
 vendi, nam & sic in loco N. T. quem L. Bos indi-
 cat, ἐκλύσει — ἀπορρίψαντες πρῶτους ἐπὶ τῇ γῇ ἐξέ-
 σθη.

19. Φαλλῶν] Idem vid. supr. c. 22.

Φαλλῶν] Quales describit in lib. de Dea Syria no-
 ter.

20. Σκόλοπας] Conf. supr. de Merced, Cond. c. 3.

M. du S.

22. Περιβάλλοντες] Fl. optime. Reliquae περιλαβόν-
 τες.

Περιβάλλοντες] Florentinam eo lubentius secutus sum,
 quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus
 proprie usurpatur. Sic Long. Paft. IV. 125. (Ed. Moll.
 p. 133. numero per errorem hypothetarum depravato)
 οὗτοι πάντες περιβάλλον, κατεφίλων χαίροντες, & L. IV.
 p. ult. Δάφνης τε & χλόη περιβάλλον ἀλλήλους. Nec re-
 fert illic lacticitiae signum esse, hic metus & valedi-
 centium; valedicentes enim aequae se amplexantur &
 gratulantes. Ne plura in re nota congeram. J.F.R.

25. Συναρράξαι τοῖς ὀδόντι] Contra mentem Luciani
 reddunt haec verba: At dentibus non confregit prius,
 quam per eorum varietatem intro navis decidisset. Con-
 tra mentem Luciani, inquam, nam navis illa pror-
 sus non fuit confRACTA, nec dentibus belluae, nec in
 ejus

31. Cum vero intus jam essemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Postea illo hiantē, videmus cetum magnum, (*specum alvi*) & latum undique & altum, satis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio & pisces minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum ossa & sarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo quem glutiebat confidentes. Igitur silva in illis & omnigenae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultisque omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent.

32. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis, navem firmavimus, atque igni filicibus excusso, coenam de his, quae ad manum essent, paravimus: jacebant autem

Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν εἰσὼμεν ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἶδομεν καὶ τὸ μέγα, καὶ πάντῃ πλατὺ, καὶ ὑψηλόν, ἰκανὸν μυριάδων πόλει ἐνοικεῖν. ἐκεῖνο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκομιμῶμα, καὶ πολλοῖων ἰστία καὶ ἀγκυραὶ, καὶ ἀνθρώπων ὅστια, καὶ φορτία. καὶ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλῦς ἦν κατέπιπε συνίζανσα. ὕλη ἐν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλαστήκει, καὶ ἐώκει πάντα ἐξευγασθῆναι. οὐδὲν δὲ τῆς γῆς τ' αἰῶνι ἀγχοῖσι καὶ τεσσαράκοισι. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρεα τὰ θαλάτῃα, λάρυες, καὶ Ἀλκυόνας, ὅτι τὰ δένδρων νεοττεύοντα.

Τότε μὲν ἐν ὅττι πολλὸν ἑδακρύομεν ὕστερον δὲ ἀναστήσας τὸς ἑταίρους, τὸ μὲν ναῦν ὑπεστήριξαμεν αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντήρησαι, καὶ ἀνακαύσαι, δειπνὸν ἐκ τῆς παρόντων ἐποιήμεθα. παρέχειτο δὲ ἄφθονα

• Κύτος] Sic Fl. Κύτος cett.

46. Τὸ πῦρ ἐν συντήρησιν] Τὸς πυρεῖς καὶ τὰς λίθους λέγει V.

ejus ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2. *Ver. Hist.* Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os ejus belluae, & vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partes eam absorbere, sed integram navim illacram per dentium raritates facile potuisse transire. Veritas igitur locum: non vero dentibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit. Haec in *Obs. Crit.* p. 52.

Συμπλήρωσις] Nihil mutandum. Jam olim observant Grammatici saepius duplicari hic literam *Ψ*. Adde etiam *Is. β.* prope finem.

30. Κύτος] Ferri non potest κύτος. Lege itaque cum *Fl. κύτος*. Vide tamen *Brewerwood* pag. 133. *Of long. &c.*

Κύτος] Lubens adripui scripturam Florentinae, nam vulgata κύτος, cete, sensum exhibet satis absurdum: Est enim vel omnia hujus Historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liquet, homines in Ceto sedentes, alium coetum vidisse.

Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perlustrarint? Quare κύτος hic intelligo *tartareum capax alvi specum*, ut *Phaedr.* loquitur IV. 5. quem tum perspicere dabatur, cum bellua hiarer, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κύτος proprie alveus navis, vid. *Polluc.* Onom. I. 87. p. 58. Et *venet*, vid. notam *Kuhnii*. Ediderunt autem in *Polluce* κύτος prima acuta, cum tamen fateantur, *Mss.* habere κύτος. At versa vice L. 2. p. 171. κύτος dedere, quum *Mss.* ibi κύτος legere adfirmet editor. Quod quidem cur factum, non video; nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsitan. Verum nihil differentiae video, quum de quavis capacitate vas ingens referente, dicatur; nec adeo maior accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis sit circumflexus, ab aliis acutus. Mallet tamen κύτος utroque loco, ex analogia, ut κύτος, κύτος & similia, quas circumflecti amant. Versio *Cl. Gesii* ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis verionem ei adiciens, ne mihi nimis summis dicar.

J. F. R.
27. *Obs.*

Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se silva quomodo habeat: multa enim & prolixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, se ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarratam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia jam esset, impertisset, assumptosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum apposuisset nobis olera & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, satiatis interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua ad descensum usque in piscem.

34. Ille vero admiratus supra modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: *Genere, Hospites, sum Cyprius. Mercaturae causa patria egressus cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiani navigavi, onera varia magna navī vehens, quam in ore ceti solutam forte vidistis. Ac ad Siciliam atque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic incidentes in cetum & viri cum nave glauci, duo nos, mortuis reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo ci-*

δομεν δὲ νῦν, βυλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ σὺλῃ ὡς ἔχει. πολλὰ γὰρ τις καὶ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δὲ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σὲ τε ὁλοκρύνες, καὶ εἰσοκρύνες ὅτι μὴ μόνον ἐν τῷδε καθείργμεθα τὰ θνητῶν ἀλλὰ φράσον ἡμῖν καὶ σεαυτοῦ τύχην, ὅστις ὄν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες. ὁ δὲ, ἐπὶ πρῶτον, ἔφη, εἰπεῖν ἐδὲ πένοντα παρ' ἡμῶν, πρὶν ξένων καὶ παρόντων μελαδέναι. καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ τριβάδας ἐποκοδόμητο, καὶ τάλαντα ἐξήρπυτο. ὧς θεοὶ δὲ ἡμῖν λάχανα τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθύς, ἐπὶ δὲ καὶ οἶνον ἐγχεάς, ἐπεὶ δὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάμετο ἃ ἐπεπόνθειμεν. καὶ γὰρ πάντα ἐξῆς δηγησάμεν, τὸν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ ἰνῶσ, καὶ τὰ ἐν τῇ ἀέρι πλῆν, καὶ τὰ πόλεμον, καὶ τὰλλα, μέχρι καὶ ἐς τὸ κατὰ καλαδύσεως.

Ὁ δ' ἐθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὐτὸν διεξῆναι, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὃ ξένοι, Κύπριος ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος μετὰ παιδός, ὃν ὁράτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἐπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ἐπὶ πλοῦς μεγάλης, ἣν ἐπὶ στόματι τῷ κήτους ἀγέλευρμένη ἴσως ἐωράκατε. μέχρι μὲν ἐν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἀρπακθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς τὸ Ὠκεανὸν ἀπῆχθημεν, ἐνθα τῷ σκήτει πετυχόντες, καὶ ἀνταδρόι καλαποθέντες, δύο ἡμεῖς, καὶ ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθημεν. θάψαντες δὲ τῆς ἐταίρης, καὶ παρὶ τῷ Ποσειδῶνι δευόμενοι, τῆτονι τὸ βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθύς δὲ

στ-

ε Καταίργμεθα] Καταργήμεθα Bl. Sed vulgatam servant J. H. P. &c. & Cod. P. d' Ἀπύχθημεν] Nihil a vulgata abire Fl. J. H. notat Solanum.

erravit, qui haec ita transtulit; illo vero, non prius dicam, inquit, nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis frumini. Sensus est: ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis sciscitanturum esse prius, quam hospitalia sua quae haberet, nobis

Tbm. II.

impertisset. Et hoc velle Lucianum, liquet ex his quae sequuntur: ἐκεῖθεν ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάμεν. Et inferius, ὁ δὲ ἐθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὐτὸν διεξῆναι.

L. Bos.

σιτάμενοι καὶ ἀκρόδρυα. πολλὰ δὲ ὡς ὅρα-
 τε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολ-
 λὰς, ἀφ' ὧν ἡδίστ' οἶνον γίγνεται· καὶ τὴν
 πηγὴν δὲ ἴσως εἰδέτε καλλίστη καὶ ψυχρο-
 τάτῃ ὕδατος. εὐνὴν δὲ ὑπὸ τῷ φύλλων
 ποιούμεθα, καὶ πῶς ἀφρονον χέρομεν, καὶ ὅρτια
 δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας
 ἰχθύς ἀγρεύομεν ἐξιώντες ὅππῃ τὰ βραγχία
 τῷ θηρίῳ, ἐνθα καὶ λαβόμεθα, ὅπποταν ὅππῃ
 θυμώσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη ἐπὶ πόρῳ ὅστις
 ἀλμυρὰ, τριάκοντα εἴκοσι πλὴν ἀέμετρον,
 ἰχθύς ἔχουσα παλαιοτάτη. ἐν ἣ καὶ νηχόμε-
 θα, καὶ πλέομεν ὅππῃ σκάφης μικρῆς, ὃ ἐγὼ
 ἐναυπηγησάμενος ἔτη δὲ ἡμῖν ὅστις καὶ ἀνα-
 πόσεως· ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα·
 οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροιχοι, σφόδρα
 χαλεποί, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἀμικτοὶ τε ἄν-
 τες, καὶ ἄγριοι. ἡ γὰρ ἐφ' ἡμῶν, καὶ ἄλλοι τι-
 νες εἰσιν ἐν ταῖς κήτῃ; πολλοὶ μὲν ἔν, ἔφη, καὶ

οὗο piscibus nentes et arborum fructibus. Sil-
 va autem, ut videtis, proluxa, vites etiam
 habet multas, de quibus vinum fit suavissi-
 mum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae
 aquae et frigidissimae. Cubilia facimus de
 foliis, et igne utimur copioso, et aves au-
 cupio capimus involantes, et viros piscatur
 pisces, excuntes in branchia beluae, ibi etiam
 ubi volumus lavamus: nam et lacus non por-
 ro est salus, viginti stadiorum ambitu, pis-
 ces alens omnigenos, in quo natamus etiam,
 et in parva scapha navigamus, quam ego
 fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a
 quo hanc sumus, septem et viginti.

35. 35. Ac reliqua ferre forte possumus: ast
 vicini nostri, qui juxta habitant, difficiles
 admodum et graves sunt, infociabiles atque
 feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque
 sunt in ceto? Multi vero, inquit, iique in-
 hospi-

a Ταῦτα] Et hic Pl. J. & H. cum vulg. facere notat Solan.

48. Λούμεθα] Huc pertinet quod Clar. Jans. in
 Lectr. Lucian. p. 11. & 12. monuit scribens: Λού-
 ραι, inquit Thomas Mag. πάρις Ἀττικαί, καὶ Λούρται.
 Sed et Λούραι habet Lucian. in Ver. Hist. p. 337. (i.
 e. hoc loco) Haec ille. Aristoph. vero amat Λούρται
 & Λούρται dicere, ἀπὸ τοῦ τamen pro ἀπὸ τοῦ Biferus
 ait metri causa dictum, vid. Cl. Maistre de Dia-
 lect. p. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil confici-
 tur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc
 verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed
 & T. I. Nigr. c. 13. p. 52. Λούρται non Λούρται sine
 varietate legitur, nec non postea; quare rursus ajo,
 non ὑπερτακτικῶς Lucianum.

45. Τριτονομήδης τὰ μὲν ἀνθρώποις ἰσχυροί, τὰ
 δὲ κατὰ τοὺς γαλιῶτας] Interpres: Tritonomenetes,
 superioribus partibus similes hominibus, inferioribus ve-
 ro felibus. male, γαλιῶται hic non sunt feles, sed pis-
 ces, qui γαλιῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι,
 Latinis etiam Xiphiae. Sed ratio compositionis hujus
 vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum mari-
 num, superiore parte hominem referens, sed πῆν-
 ρος est hircus, sive ipse Pan. Vide Herodot. lib. 11.
 c. 46. & Suidam. Mihi non liquet. quaerant otiosi.
 Quid enim μυνδὲς cum Xiphia aut etiam felle, si id
 malis, habet commune?

Τριτονομήδης] Τριτονομήδης appellatio monstri
 ex Tritone, marino homine, & hirco composi-
 ti, quem Μυνδὲς esse Aegyptiis, notum ex Herodo-

to. Sed quid ad hunc γαλιῶτας, sive stellionem dicas,
 sive felon, sive mustelam denique? Itaque metuo, ne
 hic etiam lacuna sit, ut modo circa Λορταίος ob-
 servatum est.

48. Θυνοκέφαλοι] In S. μυνοκέφαλοι. In reliquis Θυ-
 νοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide
 etiam c. 38.

Θυνοκέφ. Θυνοκέφαλοι Aldus, quod ortum videtur
 ex θυνοκέφαλοι, q. d. thunnicipites. Thunnus piscis
 nobilis, cum cancri commode jungitur. Si allego-
 riam spectes, notum est brutum quemdam imperum
 multitudinis et imagine notari. Sed deinde, ipse quo-
 que Aldus dedit Κωνοκέφαλος. Et κῶνα quoque pi-
 scem esse, notum.

Θυνοκέφαλοι] Et si παρὶς Κωνοκέφαλοι praefere-
 bat, tamen in versione Thynoccephali, expressum erat,
 unde facile patet quid edi voluerit.

50. Ἐαυτοῖς] Et sic legere Florentinam cum Junt.
 notaverat Solanus. Quid tum? non enim opus erat
 aliam lectionem quaerere. ἑαυτοῖς enim sic amare po-
 nit pro ἀλλήλοις se invicem, vel παρὶς, nisi satis no-
 tum est, vid. ex veteri Lexico, in Biblioth. Cassin. p.
 233. quod ait; ἑαυτοῖς, ἀπὸ τῶ ἀλλήλοις, οἱ Ἀττικοὶ
 λέγουσι. Adde Thucyd. IV. 25. p. 253. f. καὶ ὁ ἑαυτοῖς
 ἀλλήλοις ὡς ἑαυτοῖς, et se invicem adhortari.

Ibid. Πισπομήδης] Active hic ponitur, ut τῶν ἑαυτοῖς si-
 militer active ap. Alciphron. I. ep. 8. καὶ διδάσκει τοὺς ἑαυτοῖς
 συμβουλεύσας. Ubi Cl. Bergl. bene monet,
 πρὸς

hospitales, & figura horribili. Occidentales enim partes silvae & versus candam sitas, Tarichanes (Salsamentarii) habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino, pugnae, audax, crudivora. Alterum vero latius, ad parietem dextrum, Tritonemendetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi iniusti sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochites, (cancerimani) & Thyphocephali (canicipites) qui belli societatem atque amicitiam inter se fecere. Mediterranea habitant Paguradæ & Psittopodes, bellicosum genus & cursu velocis maxime. Orientales vero & vicinae orti partes, desertæ sunt maiorem partem, quod mari alluvuntur. Tamen hæc ego Psittopodibus vestigal pendens quingenta quotannis ostrea.

36. Ac talis quidem est regio. Nobis vera videndum est, quomodo possimus tot contra gentes pugnare, & victoriam quomodo quaeramus.

οὐδ' ἔτι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν ἑσπέρια καὶ ἑσπέρια τ' ὕλης, Ταριχᾶνες οἱ καὶ σιν, ἐπὶ ἐγγελευσὸν, καὶ παραβορῶσιν, μάχιμον, καὶ θρασὺν, καὶ ὁμοράγον. τὰ δὲ τ' ἐτέρας πλευρὰς, καὶ τ' ἀξίον τοῖς 55 χον, Τριτωνομύδητες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνὰ θράκοις ἐκκίοντες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλιώταις ἤτοι μέγας ἀδελφοὶ εἰσι τ' ἄλλων. τὰ λαῖα δὲ, Καρκινοχῆρες, καὶ ὁμοκέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς 50 αὐτοὺς πεποιημένοι. τὰ δὲ μεσόγαιαν νέμον. Παγυράδαι, καὶ Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρακοντάτοι. τὰ εἰς δὲ πρὸς αὐτῶν τὰ ὅμασι, τὰ πολλὰ μὲν, ἑκπράξι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως 55 δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον Ψιττόποσι ὑποτελῶν ἐκάστῃ ἔτους, ὅσους πενταχόσια.

Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ὅστις ἡμεῖς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως ἐδυνατώμεθα τοσούτοις ἐχθροῖς μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν. πόσοι δ',

b ὁμοκέφαλοι] Sic editum ex correctione Solani. ὁμοκέφαλοι f. Ald. Ba. H. Fl. Kuenen. P. & S. c Ψιττόποδες] Sic Edd. omnes. Ψιττόποδες Graev. Ψιττόποδες Solan. d ἡμεῖς] ἡμεῖς Fl. sola. e δυνατώμεθα] Ita habere f. Fl. H. Ba. S. & P. notat M. du S. f βιοτεύσωμεν] Esse constantem lect. notat Idem. Sed sensu ponente ego correxī.

praeter alios sic saepe Demosthenem loqui, ut ἰσχυροὺς τιμῆς. &c. Noster supra Deor. Dial. XIV. fin. θητόν πεποιημένον τ' ἑαυτῶν. Ac non semel alibi; quæ loca indicabit Cl. Juss. ad Tyrannicid. Ita οἱ καὶ ἡμεῖς dicebantur Athenienses qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 4. Ibid. vers. 7. ἰσχυροί, qui emerat, cum etiam sit, qui emus est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut Herodian. I. 13. ἰδιδόσαντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐκάληλοι — σώματος ἰδιδού. Subjugabant omnem ejus animam aliae ex altis voluptates. Per multa ejusmodi congerere liceret. Sed hæc jam sufficiant.

f. F. R. 51. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον & δρακοντάτοι] Psittopodes genus bellicosum & velocissimum. forte Ψιττόποδες, qui habebant pedes instar passerum. a ψῆστα passer sc. marinus.

f. G. G. Ψιττόπ.] Vera hujus nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quæ in Aes. c. 3. legitur. ἀγρόν δὲ ὀχόμενον τούτων καλατίνας, οἷον δὲ ὡς φιλαγρός ἡμεῖς, quod non est, ut visum fuit Micyllo somnianti vertere, sed rus ibam, ubi ripae aggerem prociendi; sed ut recte Benedictus, canonicus cursu rus

ivi. Unde lux Hesychio in voce ψύστα. Sed vide quæ ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi Epist. Sat. ad div. c. 5. ubi hæc verba; sic emendata, λεγέτω ὡς δὲ ἐλαφὸς ὁπταῖνοι μιλᾶν δρακόνι βουλεύουσιν καὶ τὸ ὁπταῖνόν ἐς τὸ ὄρεον. καὶ ὅπως ψύτται καλατίνας ἀπὸ τοῦ ἐαυτῶν, παρ' αὐτοῦ τοῦ πόντος ἐκπύσσονται. Lege itaque Ψιττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρακοντάτοι, patet.

M. du S. Ψιττόποδες] Legendum videtur Ψιττόποδες ut cum παραγορεύουσιν sociantur melius: piscium enim nomina Ψιττα & Πάγουσιν. Ψιττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψιττα etiam adhibet noster Aes. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit.

f. M. G. 59. βιοτεύσωμεν] Patet vel me tacente, Lucianum scripsisse, ἡμεῖς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνατώμεθα τοσούτοις ἐχθροῖς μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν. non, ut editum est, βιοτεύσωμεν. Est autem operæ pretium ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri simus.

δ', ἔφη ἐγὼ, ὅτοι πάντες εἰσὶ ; πλῆν, 60
 ἔφη, ἢ χιλίον. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς ;
 εἰδέν, ἔφη, πλὴν ὅσα τῆς ἰχθύων. ἔκῃν,
 ἔφη ἐγὼ, ἀριστ' αὖ ἔχει ἀλγ' μάχης ἐλθόν
 αὐτοῖς, ἅτε θοῖν ἀνόπλων, αὐτὸς γὰρ ὡ-
 πλισμένος. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδελφεὶς
 τοιοῦτον οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελ-
 θόντες ὅπτι ναὺν παρασκευάζομεθα. αἰτία
 δὲ τῆς πολέμου ἐμμελὲς ἴσμεν, τῷ φόρῳ ἢ
 ὅδε σπόδοις, ἢ δὴ τῇ προδοσίᾳ ἐνεσώσης.
 καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸ δασμὸν ἀπα- 70
 τήντες. ὁ δὲ, ὑπεροπικῶς ἀποκρινόμενος,
 ἀπεδίωξε τὰς ἀγγέλους. πρῶτοι ἔνι οἱ Ψιτ-
 τόποδες, καὶ οἱ Παγυράδαι, χαλεπαίνοντες
 τὰ Σκινθάρων (τὸτο γὰρ ἱκαλεῖτο) μὲν
 πολλὰ θορύβῳ ἐπέκεισαν.

Ἡμεῖς δὲ, τίμ' ἐφοδὸν ὑποπείνομεν,
 ἔξαυλισάμενοι, ἀνελθόμεν, λόχον τινα
 προτάξαντες ἀνδρῶν πάντε καὶ εἰκοσιν. εἰρη-
 δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐκιδὼν ἰδῶσι παρ-
 εληλυθότας τὰς πολέμους, ἐπανίστασθαι 80
 καὶ ὅπως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατὰ
 πιν ἔκοπτον αὐτὰς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοί,
 πάντε καὶ εἰκοσι τὸ δασμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ
 Σκινθάρος, καὶ ὁ παῖς αὐτῶν, συνεστρατεύον-
 το, ἠγιάζοντες, καὶ συμμίζαντες θυμῷ καὶ 85
 ῥάμῃ, διεκινδυνεύοντες. τέλος δὲ, τροπὴν
 αὐτῶν παυσάμενοι, κατεδίωξαν, ἄχρι
 πρὸς τὰς Φωλεάς. ἀπέθανον δὲ τὸ μὲν πο-
 λεμίων, ἑξαμυριάκιον καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ,
 εἰς, καὶ ὁ κυβερνήτης ὁ τρίγλης πλεούσης 90
 ἀφ' ἑπαρείς τὸ μετὰ φρενον.

Ἐκείνῃ μὲν ἔνι τῇ ἡμέρᾳ, καὶ τῇ νύκτι,
 ἐπικυλιόμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τράπαλον ἐστῆ-

Quos vero, inquam, hi omnes sunt? Nullo,
 inquit, amplius. Quae sunt illis arma?
 Nulla, inquit, praeter spinas piscium. Igi-
 tur optimam, inquam, fuerit pugna cum il-
 lis congressi, inermibus nempe, nos qui arma
 habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu
 deinde vivemus. Sic placuit: digressique
 ad navem, nos paravimus. Causa belli
 futuri erat, vestigal non solum, cuius
 jam dies instaret. Atque illi quidem mi-
 lere tributum poscentes. Ille vero superbo
 cum responso muntios repulit. Primum
 ergo Psittopodes & Paguradae irati, Scin-
 tharum (hoc enim nomen viro) magno tu-
 multu invaserunt.

37. Nos vero suspicati invasionem, e-
 gressi domo expectamus, agmine praemisso
 virorum quinque & viginti, quibus prae-
 ceptum erat, ex insidiis, cum praeteregre-
 sos viderent hostes, insurgerent. Et sic
 fecere. Insurgentes enim a tergo illos ce-
 diderunt. Nos vero quinque & viginti
 numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque
 filius una pugnarent, occurrimus, animo-
 seque & fortiter configentes non sine peri-
 culo pugnativimus. Tandem vero in fugam
 versos persecuti sumus ad foveas suas us-
 que. Ceciderunt hostium quidem cen-
 tum & septuaginta: de nostris vero unus
 gubernator, costa triglae trajectus a
 tergo.

38. Illo igitur die ac nocte in pugnae
 loco mansimus, tropaeumque statuimus.
 spi-

α ἔξαυλισάμενοι] ἔξαυλισάμενοι alios legere dicunt Cell. Et sic habent marg. A. P. & L. ἔξαυλισάμενοι
 vero est in Coll. iphis acque ac in Edd. Ald. J. El. H. P. Bz. & S. α τρίγλης] Sic recte P. Bz. & S. Τρίγλης
 majore littera τ. male J. Ald. El. Fr. H.

77. Ἐπικυλιόμενοι] Γρα. Ἐπικυλιόμενοι. G.

69. Τῆς προδοσίας ἐνεσώσης] Obscure versio Parisi-
 na: jam facti tempore imminente. Sed προδοσίαν esse
 συμβεβηκὸς tempus, ut in Epist. ad Galas, IV. 2. ἔχει

τῇ προδοσίᾳ τῷ πατρὶ, producto hoc Luciani loco,
 alioque ex ejusd. Nigrito, Plutarcho item & Aeschino.
 post alios docuit Rev. Elmer. ad N. T. l. c. J. F. R.

spina dorsi arida delphini erecta. Postridie
vero etiam alii, cognita re adfunt; dex-
trum cornu tenentes Tarichanes duce Pela-
mo, sinistrum vero Thynnocephali, medium
Carcinochires. Tritonomendetes enim qui-
escebant, neutris auxiliari volentes. Nos
vero occurrentes illis circa Neptuni aedem,
ad manus venimus, clamore utentes
multo: resonuit autem speluncarum instar
cetus. Illos autem in fugam versos utpo-
te nudos persecuti in silvam, campum ob-
tinuimus.

39. Neque multo post caduceatoribus
missis & mortuos tollunt & agunt de ami-
citiis. Sed nobis non placuit fedus: quin
postridie ejus diei contra illos profecti con-
fertim omnes delevimus, praeter Tritono-
mendetas. Hi enim quid fieret animad-
verso, cursu petitis branchiis in mare inde
desilierunt. Nos vero tota lustrata regio-
ne, quae jam vacua esset hostibus, reliquo
tempore metus expertes habitabamus, exer-
citationibus multum utentes & venatu,
vineasque colentes, & frustum compor-
tantes ex arboribus; & in universum simi-
les videbamus hominibus in magno quo-
dam carcere, unde fuga non est, delicate
viventibus ac solutis. Annum igitur &
menses octo ad hunc modum vixeramus.

40. Sed noni mensis die quinto decimo,
circa secundam oris apertionem (semel e-
nim in singulas horas hoc faciebat cetus,
ut illis hiatus signare horas possemus).

σάμεν, ῥάχην ξηρὰν δελφῖν ἀναπήχαιες.
στὴ ὑστεραία δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρ-
ῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταρι-
χᾶνες, ἠγείτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ
δ' εὐώπυμον, οἱ ὁ Ὀυποκέφαλοι, τὸ μέσον
δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτονομένδητες
ἦσαν ἡσυχίαν ἔχοντες, ἐσθιέτοισι συμμαχεῖν προ-
αίρεται. ἡμεῖς δὲ προαπαγγέλλοις αὐτοῖς
ὡς τὸ Ποσειδάωνος, προσεμίξαμεν, πολλήν
βοήν χρώμενοι. ἀντήχῃ δὲ τὸ κῆτος
ῥύσθη τὰ σπήλαια. τρεφόμενοι δὲ αὐτὸς,
ἄτε γυμνῆτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην,
ταλοκτόν ἐπεκρατῶμεν τὴν γῆν.

Καὶ μετ' ἐπολὺ κήρυκας ἀποστείλατες,
κεκέρως τε ἀπῆλθον, καὶ ὡς Φιλίας δελε-
στοῦ ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι. ἀλλὰ
τῇ ὑστεραία χωρήσαντες ἐπ' αὐτὸς, πάν-
τας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πολλὴν δὲ Τριτονομε-
νῶν. ἔτι δὲ ὅς εἰδον τὰ γινόμενα, δια-
δραμόντες ἐκ τῆ βραγχίων, ἀφῆκαν αὐ-
τοὺς εἰς τὴν θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν
ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη εἶδον τὸν ποταμῖον,
τὸ λοιπὸν ἀδείως κατακείμεν, τὰ πολλὰ
γυμνασίῳ τε καὶ κυνηγεσίῳ χρώμενοι, καὶ
ἀμπελουργοῖς, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμε-
νοι τὸν ἐκ τῆ θύδρον. καὶ ὅλως, ἐκείνην τοῖς
ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ τρυ-
φῶσι, καὶ λελυμένοι. ἐκείνην μὲν ἐν, καὶ
μῆνας ὅκτω τέττον διήγομαι τὴν πόλιν.

Τῷ δ' ἐνάτῳ μηνί, πέμπτη ἡμετέρα,
ὡς δὲ δευτέρα τὸ σώματος ἀνοίξῃ (ἀπαξ
γὰρ δὴ τέτο καὶ τὴν ὥραν ἐκάστην ἐποίει τὸ
κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεκ-
μαί-
μαί-

c. Ουποκέφαλοι] Ουποκ. Βα. Κονοκ. reliqua. d. Conf. supra Dial. Deor. XVII. & Quom. Hist. c. 62.

Ανοίξῃ] Ανοίξ. Edd. c. Ανοίξῃ] Sic juxta recte Edd.

77. Ἐκείνη. Sic Coll. P. & L. At impressi omnes
ἐκείνη. M. du S.

Ἐκείνη. Vulgatam servavi, etsi ἐκείνη. intellectu
facilius est. Possēt enim ἐκείνη. significare
e. centuriis, tuguriis, exciis; quasi oppositum τῷ ἐκεί-
νη. Et sic video Cl. Gesnerum accepisse; at non
invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo illud

verbum, donec alibi invenero.

98. Ουποκέρ. Ut c. 35. Sed hic omnes, excepta
Ba. Κονοκέρ. habent. M. du S.

Ουποκέφαλοι] Confer omnino supra c. 35. Parthena
hic iterum Κονοκέρ. cum reliq. In versione tamen
iterum quoque Thynnocephali; quare, si vulgata supra
erat movenda, etiam hic mutanda fuit. J. F. R.

N. 3.

33. Ανοίξῃ

μαίρεα³³ τὰς ὄρας) οὐδ' ἐν τῷ δευτέρῳ,
ὡς ἔφην, ἀνοιξὶν, ἄφνω βοή τε πολλή, καὶ
θόρυβος³⁴ ἤκουετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ
εἰρεσίαι. ταραχθέντες ἐν, ἀνερπύσαμεν ἐπ'
αὐτὸ τὸ τόμα τῷ θηρίῳ, καὶ πάντες ἐντὸς
τῆς ὀδόντων καθευρώμεν³⁵ ἀπάντων ὧν ἐγὼ
εἶδον θαμάτων παρὰδοξότατον, ἀνδρας με-
γάλους ὅσον ἡμιστάδιαις³⁶ τὰς ἡλικίας,³⁷
ὅππῃ ἦσαν μεγάλων προσπλέουσας, ὥσπερ
ὅππῃ τριηράων. οἶδα μὲν ἀπίστοις εἰκότα ἰσ-
θήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ὅππῃ
καὶ μὲν, ὅσων δὲ ὑψηλαί, ὅσον ἑκατὸν
στάδιων ἑκάστη³⁸ τῷ πελάγει. ὅππῃ δ' αὐτῶν³⁹
ἔπλεον ἢ ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τῆς εἰκοσι καὶ
ὀκτώ. τέττον δὲ οἱ μὲν πᾶς ἑκάτερα τῇ νῆ-
σιν καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτην, κυπα-
ρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκό-
μοις, ὥσπερ εἰρετμοῖς. κατόπι δὲ ὅππῃ⁴⁰
πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ὅππῃ λόφος
ὑψηλὸς εἰς τὴν⁴¹ καλκὲν ἔχων πηδάλιον,
στάδιον τὸ μῆκος⁴². ὅππῃ δὲ τῇ πρῶρας,
ὅσον τετραράκοντα ὀπλισμένοι αὐτῶν ἑμά-
χοντο, πάντα εἰκότες ἀνθρώποις, πλὴν τῶν⁴³
κόμης. αὐτὴ δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὥστε
ἐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἰσίων, ἀνεμ⁴⁴
ἐμπίπῃ τῇ ὕλῃ, πολλὰ ἐκείνη ἐν ἑκάστῃ⁴⁵
ἐκόλυπτε αὐτῶν, καὶ ἔφερε τῇ νῆσον, ἢ
ἐδέλφῃ ὁ κυβερνήτης. κελευστὴς δ' ἐφειστήκει⁴⁶
αὐτοῖς, καὶ πρὸς τῇ εἰρεσίᾳ ὅξενος ἐκινῆντο,
ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων.

circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum
multus subito clamor, tumultusque exau-
ditur, qualis celeusmatum atque remorum.
Perturbati ergo erepsimus in ipsum os be-
stiae, stantesque intra dentes spectamus
omnia: spectaculum nempe omnium, quae
vidi ego, maxime admirabile, homines
magnos quantum est dimidium stadium,
magnis in insulis tanquam triremibus adna-
vigantes. (Novi me incredibilibus similia
referre, dicam tamen). Insulae erant longae
illae quidem, sed non vehementer altae,
stadiorum circiter centum ambitu. In his
navigabant virorum illorum ad duodetri-
ginta. Horum porro alii ad utrumque in-
sulae latus deinceps assidentes ut remos tra-
hebant cupressos, magnas ipsis cum ramis
atque foliis. In posteribri vero parte, in
puppi, ut videbatur, gubernator excelsus in
colle stabat, aeneum tractans gubernaculum
stadii longitudine. In prora autem eorum
quadraginta circiter armati pugnabant, si-
miles usquequaque hominibus praeterquam
comis, pro his enim ignis erat, isque ar-
dens. Itaque galeis opus non habebant. Pro
velis vero irruens in silvam, quae multa in
unaquaque erat, ventus, sinuabat illam,
impellebatque quo vellet gubernator, insu-
lam. Hortator autem illis stabat, atque
insulae, velut naves, longae, ad remigium
celeriter movebantur.

41. Ας

33. Ἀπάντων ὧν] Sic dedi monente Solano. Nam Edd. absurde ἀπάντων ὧν. ὅ τας ἡλικίας] τῶν ἡλικιών P. & marg. A. W. Vulgatae adseruntur F. H. H. Ald. P. ὅ σταδίων] Sic recte F. H. P. & B. Σταδίων μα-
κρὰ B. Πᾶσι σταδίων Fl. d' H] Sic F. item Codd. P. L. O. Fl. P. Ald. H. &c.

34. Κορύθων ἐδέοντο] τὸ τῷ ὀμῶν ἀφ' ὧν παρὰ. Διομήδους, τῷ Δαίδαλῳ ὅτι κορύθους τῶν ἀσπίδων ἀνάμα-
τοι πῦρ.

* Διομήδους] Pro vulgato Διομήδους, reliqua ex Hom. in
poet. indicatio restituta, dectat enim vocabulum πῦρ, & δαί

ω, misere scriptum erat.

J. F. R.

33. Ἀπάντων ὧν] Quanquam sic etiam ferri possit,
παλιν ἀπάντων ὧν. M. du S.

41. Εἰκοσι ὅκτω] Atqui mox, praeter remiges,
quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim

post numerum prolatum τοῖσι δ' &c. ut nece te sit
majorem a Luciano fuisse scriptum, quem LXX. fuisse
existimo. Sed res nihili est in tali Libro. M. du S.
48. Σταδίων] Sic πηχυαίων supra c. 22. & ὑποστα-
δίων

41. Ac primo duas aut tres videbamus; deinde apparere vel sexcentas, quae intervallo capto praelium committerent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, & eadem ibi edentes, captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem injiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Jactabant vero ostrea quae singula plaustrum implerent, & jugeri magnitudine spongas, iisque se invicem vulnerabant.

42. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes (*Maris potor*) pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire dabatur cum inclamarent sibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri milites, atque insulas hostium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos persecuti, sub vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potestatem

Τὸ μὲν ἐν πρῶτῳ δύο ἢ τρεῖς ἐπαρῶμεν. ὅτερον δ' ἐφάνησαν ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ διεσπάρτηντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολλὰ μὲν ἐν ἀντίπρωροι συνηράσθησαν ἀλλήλοις, πολλὰ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύθησαν. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ ἐράδιως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ὅτι τὴν πρῶταν σταγμῶν, πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἐπαυμαίνοντες, καὶ ἀκαυρῶντες. ἐξ ὧν γὰρ δὲ ἡ δαίς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολυπόδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπεπρίπτον. οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖλον τὴν ἡσσαν. ἔβαλλον μὲντοι καὶ ἐτίτρωσκον ὅστρεοις τε ἀμαξοπληθεῖσι, καὶ σπόγγοις πλεθραίοις.

Ἦγεντο δὲ τὸ μὲν, Αἰολοκένταυρος, τὸ δὲ, Θαλασσοπότης καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγένετο, ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα ἐλέγχο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τῷ Αἰολοκένταυρῳ ἐμνηλακεῖν, ὡς ἦν ἀκύνειν ὅτι καλύντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ὅτι βωμῶν. τέλει δὲ, ὀνικῶσιν οἱ τῷ Αἰολοκένταυρῳ. καὶ ἦσαν τε τὴν πολεμίων καὶ ἀδύσων ἀμφὶ τὰς πρυμνίας, καὶ ἑκατόν, καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαί, πρυμνίας χρυσάμεναι, ἐφύγον. οἱ δὲ, μέχρι τῶς δεινῶντες, ἐπεὶ δὲ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τὴν πλείων ἐπεκράτησαν.

σατ.

1. Ἐπὶ τῇ πρῶτῃ] Ἐπὶ τῇ πρῶτῃ male f. f. Σπάρτης] Sic etiam esse in f. Fl. & H. notat M. du S.

Διότι hoc eod. cap.

51. Πῶς ἔρ] Homer. II. E. 4.

54. [H] P. L. & Ed. Junt. In reliquis & Alludit ad Homer. locum in margine designatum; quem Zoilus etiam carpsit, immerito. (Vid. Didym.) M. du S.

62. Ἐκβληθεῖσαι] Qui dissolutas interpretati sunt, legebat illi forte ἐκβληθεῖσαι, quod placeret, si in libro invenirent. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθεῖσαι hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, & vim τὸ ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum.

71. Σπάρτης] Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. M. du S.

83. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρυμνίας χρυσάμεναι] Nimis saepe &

erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praecaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum Micyllo simul & Benedicto collisa puppi. f. G.

Ibid. Πρυμνίας χρυσάμεναι] Imperitissime vertitur, αἱ δὲ πρυμνίας χρυσάμεναι τῶν δολφίνων, reliquas collisa puppi fugerunt. Siccine? collisa puppi poterant fugere? Vertere reliquas remis inhibentes fugerunt. Quod Graecis πρυμνίας χρυσάμεναι, hoc Latinis inhibere remis. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversa navi fugiebant, sed paullatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit δὲ πᾶν f. Frid. Gronovius lib. IV. Observeat. cap. ultimo, quem vide.

f. G. G.

83. Ka.

σαν, καὶ τὰ ἐαυτῶν ἀμίλοντο. καὶ γὰρ ἐκεί-
νων κατέδυσαν ἦνσι ὅτε ἐλάττης τ' ὀγδοή-
κοντα. ἔσθοντο δὲ καὶ τροπαίον τ' ἡσομα-
χίας, ὅπῃ τῇ κεφαλῇ τῆς κήτης μίαν τ'
πολεμίων ἦνσι ἀναστυράσασθαι. ἐκείνη μὲν
ἐν τ' νύκτα. πρὶν τὸ θηρίον ἡλίσσασθαι, ἐξά-
φαντες αὐτῇ τὰ δόρυ, καὶ ἐπ' ἀγκυ-
ρῶν πλησίον ὁρμίσσμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύρας
ἐχρῶντο μεγάλας, ὑαλίνας, καρτεράς. ὅ-
τῃ ὑστεραίᾳ δὲ δύσαντες ὅπῃ τῆς κήτης, καὶ
τῆς οἰκείας θάλασσης ἐπ' αὐτῇ, ἀπέπλεον
ἰδόμενοι, καὶ ὥσπερ Παιῶνας ἄδοντες. ταῦτα
μὲν τὰ καὶ τ' ἡσομαχίας γιγνόμενα.

redegunt, & receperunt sua; nam ipso-
rum quoque insulae octoginta non minus
submersae fuerant. Statuerunt vero tro-
paeum pugnae insularis, una insularum ho-
stiliū in capite ceti suspensa. Illam igitur
noctem circa beluam, revinctis ab ea
retinaculis, & jactis circa ancoris, trans-
egere: nam ancoris quoque utebantur ma-
gis, vitreis, validis. Postridie vero re-
sacra in cetō peracta, sepultisque in eo
suis, solverunt laeti, & velut paeanas ca-
nentes. Ista sunt circa insularem pugnam
gesta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

VERAE HISTORIAE LI- BER SECUNDUS.

ΤΟ δ' ἀπὸ τῆς μηκέτι φέρων ἐγὼ καὶ
ἐν τῷ κήτῃ διαίταν, ἀχθόμενός τε
τῇ μοῇ, μηχανῇ τινα ἐζήτην, δι' ἧς ἂν
ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν
ἡμῖν διορύσσει καὶ τ' δεξιὸν τοῖχον, ἀπο-
δράναι καὶ δρεξάμενοι διεκώπομεν. ἐπειδὴ δὲ
προελθόντες ὅσον πάντε γαδίως, ὕδεν ἦν-
μεν, τῇ ὀργματὶ ἐπανοσάμεθα. τὴν δὲ
ἄλλην καῦσαι διέγνωμεν. ἔτω γὰρ ἂν τὸ κή-
τος δ' ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τῷτο γένοιτο, ῥαδίᾳ
ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἐξοδὸς. δρεξάμενοι οὖν
ἀπὸ τῆς ὑδατος, ἐκαίσαμεν καὶ ἡμέρας μὲν
ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθητῶς εἶχε τῇ

AB hoc inde tempore cum non am-
plius ferrem illam in cetō vivendi
rationem, & commoratione illa gravarer,
exeundi aliquam rationem machinabar. Ac
primo quidem placuit dextro pariete per-
fosso aufugere, jamque excidere illud
coeperamus. Cum vero ad quinque stadia
progressi nihil efficeremus, fodiendi consi-
lio abjecto, incendere silvam statuimus,
ita quippe morituram beluam, quo facto
facilem nobis futurum exitum. A caudi-
nis igitur partibus initio facto eam incendi-
mus: ac septem dies totidemque noctes
non sensit ardorem, octavo autem nono-
que

α Γυγνόμενα] Γυγνόμενα Fl. Prius vero est in J. H. Al. P. Fr. S. &c. β Ἀποθανεῖν] Ἀποθανεῖν ἡμελλεν Vorst.
fuisse.

88. Κατέδυσαν] Passive accipias necesse est; nam
numerus non patitur ut de hostium insulis intelliga-
tur, quod priores interpretes non animadverterant.
Sic Polyast. l. p. 77. & passim. M. du S.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Inscriptio Scholiorum hic
rursus erat ἀληθινῶν διηγημάτων, vid. princ. 1. VER.
HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in
Scholiis omisi. J. F. R.

10. Ἀποθανεῖν] Nihil opus esse τῇ ἡμελλεν, quod
Vorst. ingerit, attendenti patebit; satis enim commo-

de ad διηγήματα refertur hic infinitivus, & vel sic elo-
gantius, quam si quidquam addatur. Sic fere Aeth.
VI. p. 246. C. Συμπέτας φησι — συνάγει καὶ ἰσχυρῶς
τ' αἰώνως, καὶ προαναγγελλοῦν γινώσκων. Ita & Solms.
Jug. c. 113. 3. Dicuntur secum ipso multa agnoscisse,
... quae scilicet tacente ipso. oculus peccatoris patefec-
isse. Plura addere in re nota non libet. At potuit
Vorstii mens fuisse, ἡμελλεν hic per ellipsin intelligen-
dum, uti mox ἡμελλεν ἰσχυρῶς plene enunciat; tam-
que nihil contra dico. J. F. R.

que aegrotare eum intelleximus : hiabat enim tardius , & si hiaret , statim os clauderet. Decimo undecimoque plane jam ad mortem spectabat , atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus , nisi quis illo hiante discunearet maxillares , quominus claudere illos posset , periculum esse , ne inclusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis trabibus discuneato , navem paravimus , & aqua quam plurima imposita , & necessariis reliquis : gubernaturus autem erat Scinthus. Proxima luce cetus quidem jam erat mortuus.

2. Nos vero extractum navigium , & per dentium interstitia traductum , suspensumque e dentibus placide in mare demisimus. Tum tergo conscenso , sacraque re Neptuno facta , ibidem prope tropaeum commorati triduo , quod malacia effret , quarto solvimus. Hic in multos de navali illo praelio mortuos incidimus , offendimusque , ac dimensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato usi : deinde borea flante vehementi , frigus magnum oritur , quo totum mare congelatur , non in extremitate modo , sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus : ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem ven-

καίματ' ὀγδόη δὲ καὶ ἐνάτῃ συνίμεται αὐτῷ ἵσθ' ἰσοῦντ' ὁ γόττον γυν' ἀνέχασκε καὶ εἴπολε ἀναχάνει, ταχὺ συνίμεται. δεκάτῃ δὲ καὶ ἐνδεκάτῃ τέλει ἀπενεκρῆτο , καὶ δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὅς, εἰ μὴ τις χανόντ' αὐτῷ ὑποστηρίξει τὰς ὀγομφίαις, ὥστε μῆκετι συγκαλεῖσθαι, κινδυνεύομεν καὶ ἀλλοιούμεντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι. ἔτι δὲ τὸ σῶμα ὁ μεγάλας δόκοις ἀπείρασιν, πλὴν γαῖν ἐπεσκευάζομεν, ὕδαρ τε ὥς ὅτι πλείστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ ἄλλα ἐπιτήδεα. κυβερνήσειν δ' ἐμελλεν ὁ Σκίνθαρος. τῇ δ' ὀκτῆσιν, πρὸ μὲν ἡδὲ τεθνήκει.

Ἡμεῖς δ' ἀνεκλύσαμεν τὸ πλοῖον, καὶ ἀφ' ἧς θραυσμάτων ἀφραγόντες, ἐκ τῶν ὀδοῶν ἐξέλκοντες, ἡρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλασσαν ὀπιθάντες δ' ὅτι τὰ νῶτα, καὶ δύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτῷ πρὸς τὸ τροπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (νημία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔπειτα δὲ πολλοῖς ἧ ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπνητῶμεν, καὶ προσάκελλομεν. καὶ τὰ σώματα καὶ ἀμετρῶντες, θαυμάζομεν. καὶ ἡμέρας μὲν τινὰς ἐπλέομεν, εὐκράτω ἀέρι χράμενοι. ἔπειτα βορέης σφοδρῶς πνεύσαντ', ὁμέγεα κρύβ' ἐγένετο, καὶ ὑπ' αὐτῶν πᾶν ἐπάγη τὸ πῆλαγ', ὅσῃ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τέτρακοσίας ὀργυίας. ὥστε καὶ ἀποθάντας ἀφ' ὧν ὅτι τῷ κρυφάλλῃ. ὀπιθάνοντ' αὐτῷ

τῷ

c. Μεγάλαις] Μεγάλοις Th. Mag. male. Femin. gen. recte Lucian. Edd. d. 'Υπ'] 'Επ' Fl. Nihil mutant J. H. P. Ald.

22. Μεγάλαις δόκοις] Hunc locum in corrupto Codice cum legisset Thomas Magister , incaute locutus est quam illic inveniebat scripturam. Nostri Codices omnes habent μεγάλαις, recte. M. d. S.

28. Ἀνεκλύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ ἀφ' ἧς θραυσμάτων ἀφραγόντες, ἐκ τῶν ὀδοῶν ἐξέλκοντες] Quum vertissent alii, per raritatem dentium educentes & explicantes, inde Benedictus fecit deducant & explicant. Sed turbatissime hic nugantur omnes, & illud explicare nihili est. Verte, per raritates traducant & ad Tom. II.

dentes religant. Id enim est hoc loco ἐξέλκοντες. Ut in fine precedentis libelli. ἐκλήναι μὲν τὴν ἰσχυρὰν πρὸς τὸ θάλασσαν πλίσσαντο, ἐξέλκοντες αὐτὴν τὰ δαγύμια. Et translate in Amoribus, ἔγω δὲ τὸ ἱερτικὸν ζεύγος ἐκλήναι μὲν ἀφ' αὐτοῦ.

41. Ἐπ' αὐγῇ] Ridet. At nostra aetate satis jam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix activis tutum. M. d. S.

τῷ πνεύματι Φέρειν ἢ δυνάμει, τοιοῦτόν τι ἐπενόησαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφασίζων, ἢν ὁ Σκίνθαρος) ἀκάψαντες ἢ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοσια, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτήμωροι τῆς ἰχθύος· εὐρίσκομεν δὲ ἀνορύπτοντες. ἐπεὶ δὲ ἡδὴ ἐπέλιπε τὰ ὅπιτῃ-δια, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπάσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὀθόνην, θουρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσήνως, ὅπῃ τῷ πᾶσι διολισθαίνοντες. ἡμέρας δὲ πέμπτη ἀλέα τέ ἦν, καὶ ὁ πᾶς ἐλύετο, καὶ ὅσων πάντα αὐθις ἐγίνετο.

Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, ἦσαν μακρὰ καὶ ἐρήμη προσηχθήμεν, ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπῃ ἢ ἡδὴ) καὶ δύο βουταύρους ἀγρίους καλικοτξέουσας, ἀπεκλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι ἔτοι, τὰ κέρατα οὐκ ὅπῃ κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπο τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἤξιν. μετ' ἢ πολὺ δὲ εἰς πῆλαγόν ἐμβαίνομεν, ἐχθρὸν ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ ἦσαν ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπελών. ἦν δὲ ἡ ἦσαν, τυρὸς μέγιστος, πᾶσι συμπεπηγὼς, ὥς ὑστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἀμπελοι, βοτρυῶν πλήρεις· ἢ μᾶλλον οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῆς ἀπεθλίβομεν ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ ἦσαν ἀνωκοδόμητο, Γαλατείας τὴν Νηρηίδος, ὥς ἐδήλω τὸ ὅπιγγραμμά. ὅσον ἦν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὅσον τὴν ἡμῶν καὶ σιτίον ἢ γῆν παρείχε, πῶτον δὲ τὸ ἐκ τῆς βοτρυῶν γάλα. βασιλεύειν δὲ τῷ-

cum ferre non possemus, tale quid excogitamus, consilii auctore Scintharo. Effosso intra aquam specu maxime, triginta in hoc dies mansimus, accenso igni, in cibo utentes piscibus, quos inter fodendum inveniebamus. Deficientibus vero jam necessariis, aggressi navem gelu firmatam extrahimus, passoque velo, vehimur quasi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aestus fit, solvitur glacies, in aquam redeunt omnia.

3. Trecenta ferme stadia navigaveramus cum delati sumus ad insulam parvam ac desertam. Hic aqua hausta, jam enim defecerat, confectisque sagittarum ope silvestribus duobus bubus, rursus navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, sed, quod Momus censebat, sub oculis. Non ita multo post in pelagus intramus non aquae illud, sed lactis. Insula in eo conspiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec insula, caseus maximus plane compactus, uti postea edendo experti sumus, stadiorum quinque & viginti magnitudine: vites porro uvis indutae. verum non vinum inde, sed lac expressimus. Aedes in media insula exstructa erat Galataeae (Lactae) Nereidis, quod indicabat inscriptio. Quamdiu igitur ibi mansibus, cibum pariter atque opsonia terra nobis praebeuit, potum vero lac de uvis. Regnare

α Παριχί.] Ὑπὸ Fl.

49. Πῦρ ἀνακαίοντες.] Εἴτα βυμβολή, ὥς ἔμελλεν ὁ πᾶς σταλάσσειν τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὐθις μελαπιδίω.

* Καλακ.] Καλακωθῆναι male in Ed. cortexit Solanus, non tamen addens unde.

† Ἀπωλάσσειται.] Hoc verbum ut suspectum notaverat idem;

καὶ πῶς ἐχθρὸν καλακωθῆναι τίλει τὸ ἀπωλάσσειται; ἢ ὅτι ἀπὸ τῆς πλάσσεως τῆς τῇ φύσει τοῦ πρόσφορου. V.

conjectio itaque cum maluisse ἀπωλάσσειν, vel ἀπωλάσσειν, quod non improbum.

J. F. R.

52. Προσιλθόντες.] Lege προσελθόντες.

M. du S.

Προσιλθόντες.] Non dubito quin Solani emendatio sit

vera; nam προσελθόντες, prodeuntes ex illa fovea, meliorem sensum praestat, quam προσιλθόντες acceden-

tes;

gnare his regionibus dicebatur Tyro (Cassius) Salmonei filia, hunc sibi honorem, postquam hinc discessit, acta.

4. Morati in insula dies quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non jam lacteo navigantes, sed salso mari & caeruleo, viderimus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis; hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur puto Phellopodas (suberipedes). Miramur igitur cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello (suberiam) contendere. Et aliquousque juxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diversi abeunt felicem nobis navigationem precati. Post paullo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotundo subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat multus.

5. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans non minus quingentis. Jam vero prope eramus, & aura circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem Herodotus historicus spirare ait a felici

των τῶν χωρίων ἐλέγχοι Τυρὸς ἡ Σαλμωνίαν, καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῆναι, ταύτῃ τῷ ποταμῷ. 80 τὸ Πισευδῶν λαβῶσα τὴν τιμὴν.

Μεῖναιτες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νῆσῳ πέντε, τῇ ἑκτῇ ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μὲν τινὰς πεμπύσης, λειοκύμονας δὲ ἔσσης τῆς θαλάσσης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλεούσας, ὅτε ἔτι λείπει τῆς γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἀλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλούς, ὅπῃ τῷ πελάγῳ διαβέοντες, ἀπαντα ἡμῖν προσεαυότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μέγῃ, πολλὰ μόνων τῶν ποταμῶν ταῦτα. 90 τὰ δὲ φέλλινια εἶχον ἀφ' ἧς δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλεῖτο φελλόποδες. θαυμάζομεν ἐν ἰδόντες ὅτι βαπτίζομεν, ἀλλ' ὑπορέχοντας κυράτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοπορεῖντας οἱ δὲ καὶ προσήσαν, καὶ ἡσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἐλεγόν τε εἰς φέλλαν τὴν αὐτὴν πατρίδα ἐπείγεσθαι, μέχρι μὲν δὴ τινὰ συναδινόμεν ἡμῖν διαβέοντες, εἶτα σποτράποδοι τὸ ὄδον, ἐβάδιζον, ὑπλοῖαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλὰ νῆσοι ἰσφαίνοντο, πλησίον μὲν ἐξ ἑξῆς τῶν ἡμετέρων ἡ φέλλαν, ἐς ἣν ἐκείνοι ἐσπευδον, πόλις ὅπῃ μεγάλῃ καὶ τρογγύλῃ φέλλῃ καθοικεμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πόντῳ μέγισται καὶ ὑψηλότες, καὶ πῶς πολὺ ἀνεκαίετο.

Κατὰ δὲ τὴν πόρῳ, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, γαδίως ἀπέχουσα ὅσον ἐλάτης πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἡμεῖς, καὶ θαυμαστὴ τις αὔρα περὶ πνεύσειεν ἡμᾶς, ἡ οὐδὲν, καὶ εὐώδης, οἷαν Φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, σπόμεν τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν.

res; quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sivi vulgatam.

64. [Codd. ὁ Μῆμος] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo scripsit *Aristoteles* de partib. animal. Lib. III. cum naturam inculasse, quod bubus cornua in capite, non in armis potius addiderit, videlicet quod vehementius possent ferire. Id *Lucianus* in Nigr.

Ibid. Mῆμος] Conf. supr. Nigr. §. 18. (ex divis. *Hemsterb.* est §. 32.) Et *Hermot.* c. 20.

78. Τυρὸς] Hujus fabulam repete ex *Ex A. XIII.* &

adde, si lubet, *Philop.* c. 6.

95. Φελλὰ] Nota etiam est *Φελλὰς* Pamphyliac urbs, itemque *Φελλεύς* mons Atticae &c. Vide *Steph. Byzant.* h. v.

96. Συναδινόμεν] Conf. *Hermot.* c. 13. *M. du S.* 6. Κατὰ δὲ τὴν πόρῳ] Proditum est a veteribus poetis, esse quasdam in Oceano insulas ad quas post mortem deferuntur eorum animæ, qui sancte religiosèque vixerint, *Homer. Lucian. de Luctu.*

11. Ἡρόδοτος] *Herodot.* III. p. 123.

βίας. οὐδὲ γὰρ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ
 ὑακίνθου, καὶ κρίνου, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης,
 καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθου, τοῦτον ἡμῖν
 τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἡδόντες δὲ τῇ ὁσμῇ,
 καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες,
 κατ' ὀλίγον ἡδὺ πλεονάζοντες τὴν ἡσυχίαν ἐγινόμε-
 θα. ἔνθα δὲ καθεσθῶμεν λιμνῆς τε πολ-
 λῆς παρὰ πᾶσαν ἀκλύτης καὶ μεγάλης,
 πόταμός τε ἀφ' αὐγῆς ἐξίοντος ἡρέμα ἐς τὴν
 θάλασσαν· ἔτι δὲ λιμνῶνας, καὶ ὕλας, καὶ
 ὄρεα μυσικά, τὰ μὲν ὅππῃ τὸ ἡϊόνων ἀδον-
 τα, πολλὰ δὲ καὶ ὅππῃ τὰ κλάδων. αἷς δὲ
 κυφῶν καὶ εὐπνῶν παρὰ χυλὸν τὸ χῶρον· καὶ
 αὔραι δὲ τινες ἡδύαι ἀφ' ἀπένεσαι, ἡρέμα τὴν
 ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ὅππῃ τὰ κλάδων κί-
 νηθῶν, τερπνὰ καὶ συνεχῇ μέλη ἀπεσπρί-
 ζετο, εὐκότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι
 τῶν πλεονάζοντων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοῇ σύμμι-
 κτῶν ἡρέμετο, ἐξ ὁρυβάδης, ἀλλ' οἷα γέ-
 νωνται ἐκ συμποσίου, τῶν μὲν αὐλῶντων,
 ἄλλων δὲ ἐπαινῶντων, εἰσὶν δὲ κροτούν-
 των πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν.

Arabia. Quale enim a rosa ; & narcisso ;
 & hyacintho , & liliis , & violis , myrto
 praeterea & lauro , atque vitis flore , tam
 suave quiddam ad naves nobis accidit. De-
 lectati odore & optima quaeque post lon-
 gos labores dum speramus , brevissimo jam
 intervallo absumus ab insula. Hic & por-
 tus videmus multos circum circa tutos a
 fluctibus & spariosos , fluminaque pelluci-
 da placide exeuntia in mare : ad haec pra-
 ta , & silvas , & cantrices aves , tum in li-
 toribus canentes , tum multas in ramis. Aër
 porro levis & molliter spirans circumfusus
 regioni erat , atque aurae quaedam suaves
 leni flatu silvam motabant. Itaque & a
 ramis motis , jucunda perpetuaque cantica
 sibilabant , similia cantibus qui ab obliquis
 fistulis in loco deserto redduntur. Sed
 clamor etiam mistus exaudiebatur , non ille
 tumultuosus ; sed qualis oriatur in convi-
 vio , inflantibus aliis tibias , aliis laudan-
 tibus , plaudentibus ad tibiam citharamve
 aliis.

6. Hic

a Tā] Ὅτι Ex. M. male. Nihil a vulg. abit P.

24. Περιχρῶν] Ὅτι τῷ παλαιῷ, ὑπὸ λήφει, παλαιῶν, παλαιῶν. V. (παλαιῶν V.)

28. Ἐπαρμῆς] Quamquam enim vox sit insolens,
 artificiosa videtur. Verbo ἐπαρμῆς utitur Erot. c. 45.
 Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus;
 ἐπ' ἱερῆς, in desertis. M. du S.

29. Πλαγίων αὐλῶν] Dum quis meliora me doceat,
 intelligo fistulas obliquas Querpfeyen (Belg. Dwaars-
 fluiten) suspensas voti causa a pastoribus in locis de-
 sertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spiran-
 te edere, nihil impedit. Tales sunt apud Longum Pa-
 stor. lib. I. p. 5, 19. ubi in antro ἀνέκυστο κύλοι πλά-
 γιοι, καὶ σύριγες, καὶ κάλαμοι προσεῦνται πομπῶν ἀνα-
 δύναντο. plura ibi Mollins. J. M. G.

Ibid. B. .] Hunc etiam locum in depravatissimo
 Codice legerat Thomas Magister, quem vide in voce
 ἀπρῶ. Nostri Codices non ἀπρῶς, sed ἐξ ὁρυβάδης
 habent. M. du S.

32. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν] Non debuit ven-
 ti ad tibiam vel citharam saltant ; neque enim κροτῶν
 est saltare : & certe erat quoque modulatus plausus.
 Utique & in Pseudomanti κυμβάλοις κροτῶντα inter-
 pretatur Benedictus cymbala pulsantem, sine mentione
 saltandi ; & in Saltatione κροτῶντα τι προσέτι εἰς ἱπ-
 πους ἀπερπύσσοντας ἐπιβόοντα reddidit applaudens & lau-
 dibus indecentissimis acclamans. J. G.

39. Περιχρῶν] Angl. παλαιῶν. J. B.

Περικλ.] A. P. L. S. A. Impressi vero omnes πα-
 λῶν, ante S. quae recte mutavit. M. du S.

44. Ὁ Κρῆς Ραδάμανθους] Rhadamanthus Lyciae
 Rex, filius Jovis ex Europa Minois & Aëci frater, vir
 justissimus. Vid. Virg. VI. Aen. G. C.

47. Αἶαντος] Occubuit ad Trojam, ut scribit
 Sophocles in Ajac. & Diſſys Cretenſ. in Histor. G. C.

49. Καίτηρας] Leve admodum est vitium, quod
 tamen inquinat editiones omnes, ut mirum a tot edi-
 toribus non esse sublatum : In omnibus enim extat
 καίτηρας δὲ αὐτῷ pro ἐκαίτηρας, quod puer videat.
 J. G. G.

Ἐκαίτηρας] In omnibus antea legebatur, καίτηρας
 ῥατο. & sane sic passim apud hunc Prometh. fin. Ibid.
 c. 4. & Nep. Δ. XXVII. & Man. c. 19. eodem mo-
 do, quo hic in impressis. Sic & Fab. Aesop. Delect.
 Fab. X. vitiose ; & Aesop. Fab. 72. & apud Demosth.
 c. Mid. p. 409. A. M. du S.

Καίτηρας] Solanus cum Cl. Graev. sentiens ἐκαίτη-
 ρατο.

6. Hisce omnibus dum demulcemur al-
labimur, firmataque in portu navi, exscen-
dumus, relictis in ea Scintharo cum duobus
sociis. Progressi per pratum floridum, in
praesidiarios litorisque custodes incidimus,
qui roseis nos coronis victos, durissimum
hoc apud illos vinculum est, ad principem
abduxere, a quibus in via audivimus,
hanc esse beatorum qui vocantur insulam,
imperitare in ea Rhadamanthum. Jam de-
ducti ad illum, quarti stetimus in ferie co-
tum qui judicandi erant.

7. Primum iudicium erat, de Telamo-
nio Ajace, utrum par sit eum versari cum
Heroibus nec ne? Accusabatur autem hoc
nomine, quod furiosus fuisset, atque ipse
manus sibi intulisset. Tandem cum multa
utrinque dicta essent, pronunciavit Rhada-
manthus, Jam quidem hellebora potio trade-
retur Hippocrati Coo Medico, in posterum ubi
versuisset, convivium adhiberetur.

Τύτοις ἅπασιν θηλέμενοι, κατήχθημεν.
5 ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναὺν ἀπεβαίνομεν, τὴν Σκίν-
θαρὸν ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἐταίρων σύνολοι
πόντες. πορεύοντες δὲ ἀφ' ἐλπίδων εὐαν-
δυντοί, ἐντυχάνομεν τοῖς Φερροῖς καὶ
6 πελοπόλοις· οἱ δὲ δῆσαντες ἡμᾶς ῥοδίοις
δεσμός· ὅτιν, ἀνήγον ὡς τὴν ἀρχοντῆα παρ'
ἡμῶν δὴ καθ' ὁδὸν κρέσασμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος
εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένη, ἀρχὴ
δὲ ὁ Κῆρς Ραδάμανθος. καὶ δὴ ἀναχθέντες
4 ὡς αὐτὸν, ἐν τάξει τῶν διαζομένων ἐστημεν
τέταρτοι.

Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος
τῷ Τελαμῶνι, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς
ἥρωσιν, εἴτε καὶ μή· κατήγορεύτο δὲ αὐτῷ,
5 ὅτι μεμνηὶ, καὶ αὐτὸν ἀπεκτόνοι τέλει δὲ,
πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ραδάμανθος ἀπεφαίνετο,
νῦν μὲν αὐτὸν πρὶόντα τῷ ἑλλεβορί, ὡς
δοθῆναι Ἰπποκράτῃ τῷ Κῳ ἰατρῷ, ὅτε
ῥον δὲ ἀσφρονήσῃ, μετέχων τῷ συμποσίῳ.

Δευ.

δ' Ἐταίρων] Ἐταίρων male B. H. Nihil mutat P. H. J. P. &c. c. Πελοπόλοις] Sic A. L. P. S. A. & Ald. Πε-
λοπόλοις Edd. cett. d' Ὁ Κῆρς] Ὁ Κῆρς male Fl. e. Κατήγορεύτο] Sic Edd. omnes. Κατήγορεύτο vult Graev.
male.

37. Εὐανδούς] Γράφεται εὐανδούς (leg. εὐανδούτος, ut in C. exstat.)

scribendum esse etiam in marg. Juno. notavit. Ego
vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem
Cl. Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum vi-
dere κατήγορεύτο scribendum. Ego certe & plures
mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari
illud κατήγορεύ. An enim non cogitavit Vh summus,
verbum esse compositum, ideoque augmentum in
medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi com-
posita interdum initio, interdum utrobique augeri
poverim.) Quin κατήγορεύτο, etfi Lexica sine aucto-
ritate adferunt κατήγορεύ, mihi potius suspectum
esset; nam Thucyd. Atticae puritatis norma optima I.
95. p. 63. p. καὶ ἡ δίκη πολλὰ κατήγορεύτο αὐτῷ.
Iterum ibid. paulo post. κατήγορεύτο δὲ αὐτῷ ἐκ τῆς
Μεδομῆδος. καὶ ἡ δίκη ἐσφίετο αὐτῷ. Sic nec imperfect.
ad. gerit augmentum in fronte ap. Aelian. V. H. III.
19. λαλοῦντ' κατήγορεύ. Idem XII. 12. ἐσφίετο αὐτῷ
— τὸ δὲ ἐσφίεμα κατήγορεύ αὐτῷ. Nec aorist. id ha-
bet ap. eumd. I. 34. πάντα ἀκριβῶς κατήγορεύ. Adde
Herodian. VI. 9. §. 1. τῷ τι Μαξιμίου — κατήγορεύ &
ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda,

etiamsi forte alibi κατήγορεύτο inveniretur. Nec ta-
men abjectum esse augmentum dixeris, ut in Zenx.
§. 10. προτάλιζον pro ἐπροτάλιζον quod in nonnullis
temporibus, maxime in plusquam perf. passiv. etiam
in soluta oratione saepe fieri, ut ποικιλιὰ pro ἐπι-
ποικιλιὰ, διδάσκω pro ἐπιδάσκω diximus ad I.
Vet. Hist. c. 13. Ita & Jungermann. ad Long. Pass. p. 220.
ἐύχοντο & ὑύχοντο promiscue scribi, aliaque similia
docet, & frustra illud ἐύχοντο, quod ap. Long. III. p.
94. editum conspicitur, in ὑύχοντο mutari, observat.
Immo quia κατήγορεύ & κατήγορεύμα locis ab Solino
citatis, Noster ubique dixit, tanto minus debebat id
nunc mutare; quin & reliqua ejus testimonia contra
ipsum faciunt. Et Cl. Graev. ad mort. Diak. XXVI.
§. 7. f. ad verba αὐτῷ κατήγορεύ φάσκει aliquid com-
mentatus, ibi tamen de addendo augmento, etfi tem-
pus imperf. & ibi est, nihil dixit.

§. 1. Νόν μ' αὐτὸν πρὶόντα τῷ ἑλλεβορί] Th. Mag. v.
πρίοντα. M. d. δ. Sed ἑλλεβορίν ἀσφίετο apud Thoma-
m invenio. J. F. R.

Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἑρωτικῇ, Θησέως καὶ 55
Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης Διαγωνισμομένων,
ποτέρῳ αὐτῶν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ραδά-
μανθς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτῇ,
ἅτε καὶ τοιαῦτα πονήσασθαι, καὶ κινδυνεύσασθαι
τῇ γάμῳ ἕνεκα· καὶ ὅτι αὐτῷ Θησέϊ καὶ ἄλ-6
λας εἶναι γυναῖκας, τίς τε Ἀμαζόνα, καὶ
τὰς τῷ Μίνῳ θυγατέρας.

Τρίτη δ' ἐδικάσθη καὶ προεδρίας, Ἀλε-
ξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππῳ, καὶ Ἀνίβα τῷ
Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξαν-6
δρος, καὶ θρόνον αὐτῷ ἐτέθη καὶ Κύρον
καὶ Πέρσῃ, καὶ πρότερον.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσνήχθημεν. καὶ ὁ
μὲν ἤρετο, τί παρόντες, ἐτι ζῶντες ἱερῶ
χωρίῳ ἐπιβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξῆς 70
δηγοσάμεθα. ὅτε δὲ μέλας ἡσάμεθα ἡ-
μᾶς, ὅτι πολλὸν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς
συνέδροις ἐκοινοῦτο καὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ
ἄλλοι τε πολλοί, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος,
ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφίνα-75
το, καὶ μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀπρη-
μίας, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, δεῖναι τὰς εὐ-
θύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μέλαινας
εἶναι τῇ ἡσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν,
ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ὀπτι-80
μίας, μὴ πλεονεκτήσῃ ἐπτά.

8. Alterum erat amatorium judicium;
Theseo & Menelao de Helena contendenti-
bus, cum utro ea habitare deberet? ju-
dicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum*
Menelao, qui purpurarum illius causa tot la-
bores, pericula tot, subisset. Etenim Theseo
alias esse mulieres, Amazonem illam, &
Minois filias.

9. Tertia causa judicata est de loco an-
tiquiore inter Alexandrum Philippi & Han-
nibalem Carthaginiensem, & primas debe-
ri, visum est, Alexandro, ac sella ei posi-
ta juxta Cyrum majorem Persam.

10. Quarti nos admoti sumus. Atque
ille quidem interrogat, *Qua re impulsus, vi-*
vi adhuc sacram regionem ingressi essemus?
Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic
vero nobis secedere aliquantum jussis, diu
considerat, suisque cum assessoribus de no-
bis communicat. Aderant autem illi in
consilio tum alii plures; tum Aristides ju-
stus Atheniensis. Cum vero visum ipsi
esset, pronunciavit, *Curiositatis quidem &*
profectionis poenas nos, ubi mortui fuissetis,
daturus: jam vero dicto tempore in insula
morati, & convicti Heronum usque, abiremus.
Constituit autem etiam diem commoratio-
nis, ne plus septem mensibus *manere-*
mus.

11. Hinc

a Μίνῳ] Sic Fl. aliaeque recte. Μίνῳς J. & H. b Οὐτῷ] Edd. omnes. Οὐτῷ melius Solan. conjicit.

63. Περὶ προεδρ.] Conf. Dial. mort. XII. pr. M. du S.

66. Περὶ Κύρον καὶ Πέρσῃ.] Th. Mag. v. Παρὰ M. du S.

71. Οὐτῷ] Sic lego pro ὅτῳ, quod in omnibus hic reperio.

86. Πόλιν πᾶσαι μοῖραι κρημνίζονται] Benedictus porta ex solo cinnamomati ligno. Item infra, εἰς ταῦν μοῖραι ναυὶν solido ex ligno constatae. Quae versionem quam sint absurdæ, docet ipse, quum statim βαρὺ μοῖραι vertit ex uno lapide. Id enim vul: ista non esse composita ex frustis, sed ex una trabe & segmento arboris tam magnæ exsecta.

94. Παχύνει κατὸν βαρ.] Vid. supra Catapl. c. 16.

98. Πύλιν] Πύλιν, ἐργασίαν, ἐμμετρίαν. ἴδου ἀπολαύσαν-
ται. Aristoph. Schol.] Vorst. Vid. Ipp. c. 6. M. du S.

99. Ἐδῆτι] Si pristinam versionem respicias, quae

habebat: *Utuntur autem vestibus purpureis, &c.* sta-
tuas ἰδῆτι legendum, ut referatur ad παρὰ. Sed
ut constructio sic evadat faciliior, sensus tamen erit
deterior; nam nihil adeo mirum foret, si vestes tan-
tum purpureae dicantur; sed magis mirum, aranea-
rum telas ipsas esse purpureas; quales lanas aervo aureo
promittit Virg. Ecl. IV. 45. *Sponse sua sandyx nascentes*
vestes agnas, &c quae praecedunt. Ait igitur Lucianus:
pro vestibus utuntur aran. telis per se purpureis. Inte-
rim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum,
vestes ex araneorum telis posse confici, quum nostra
memoria id in Gallia experimenti causa factum sit.

J. F. R.

7. Ομαίτητι] Angl. ἀραιότητι. Aliam tamen le-
ctionem sequutus est Interpres.

Ibid. Εἰ γὰρ μὴ ἀψ.] Describit eleganter umbras a-
pud

11. Hinc sua sponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti sumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumposita Smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra muros certae est, eburnetum: templa omnium deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum Regionum; profunditas ea, ut facile sit natare. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in foliis ros calidus.

12. In vestitu utuntur araneorum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipsi non habent, sed tactum effugiant, carnis expertes, figuram solum & speciem ostendunt, ac licet corpora non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obversari, similitudinem quandam induta corporis. Nisi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non esse id

Τὴν τεύθεν αὐτομάτως ἡμῶν τῶν στεφάνων περιρρέοντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἡγόμεθα, εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν ἐν ἡ πόλιν πᾶσα χρυσή, τὸ δὲ τεῖχος περιέχεται σμαράγδινον. πόλιν δὲ εἰσὶν ἑπτὰ πᾶσαι μονόζυλοι κινναμώμινοι. τὸ μόνον ἑδάφον τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τεύχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλιν λίθῃ ἀκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιεῖται τὰς ἐκατόμβας. περὶ δὲ τῆς πόλεως, ῥεῖ πόσιμος μύρτα τῷ καλλίστῃ, τὸ πλάτος πενήκων ἑκατὸν βασιλικῶν, 5 βάρυτον δὲ, ὥστε πρὶν εὐμαρῶς. λυτρά δὲ ἔστιν αὐταῖς, οἰκοὶ μεγάλαι, ὑάλλινοι, τὰς κινναμώμῃ ἐγκαυόμενοι. ἀντὶ μέντοι τῆς ἑδάφους, ἐν ταῖς πυλῶσι δρόσος θερμὴ ἔστιν.

Ἐσθ' ἡτι δὲ χρῶνται, δραχμίοις λεπτοῖς, ἰσορροφίαις. αὐτοὶ δὲ σῶματα μὴ οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφείς καὶ ἀσαρκοὶ εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματα ὄντες, ὅμως ἐν ἑσάσει, καὶ κινῶνται, καὶ φρονέουσι, καὶ φωνὴν ἀφίπασιν. καὶ ὅπως εἴκοι γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τῷ τῶν σώματων ὁμοιότητα περιεμένη. εἰ γὰρ μὴ ἀφαιτό τις, οὐκ ἀν' ἐλέγχου μὴ εἰ-

c. Eius] Kai eis Fl. solis. d. Kinnam.] Kinnam. f. & Fl. Kinnam. Bz. & P. Kinnam. S. H. & Ald. Eadem varietas mox iterum occurrit. e. Αναφείς] Al. male αφανείς. Coll. Nostrae Edd. tamen recte in vulgatam conspirant. f. Ομοιότητα] Ομοιότητα A. P. & marg. A1W. Nil mutant Edd.

Bz. Αὐτῇ δὲ ἐν ἡ πόλιν] * Eius τοῦ κατ' ἡμέας ὁ γόνος. καὶ καὶ ἀγίους προφῆτας ἀνακαίζουσιν, ἐφ' οἷς τὸ πρὶν τῷ ἱεροσολίμῳ ἐν ἰσχυραῖς ἡμέραις σιωπεύοντες ἀλληγορικῶς

διεφύλλαν. V.

2. Αναφείς] Γραμ. αφανείς. G.

* Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, dicebat Cod. V. quod & notae Clar. f. Clerici anasim dedit; quam quia jam huius loci non est, omisimus. Adi modo Apocal.

XXI. 10. & seqq. ut quam haec illis similia sint, videat.

M. du S.

† Οὐτος] Οὐτος Edit. Cler. Sed ἔστι recte in V.

pud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quae non tam corpora sunt, quam corporis instar. sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Kai ὅπως εἴκοι γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν. τῷ δὲ τῶν σώματων ὁμοιότητα περιεμένη. εἰ γὰρ μὴ ἀφαιτό τις, οὐκ ἀν' ἐλέγχου μὴ εἰς τῶν σώματων τὸ ὁμοίωμα. Vertunt: In summa videtur tota anima nuda circumvagari., similitudine corporis

circumdatus. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbrae rectae: non nigrae. Latina versio si γὰρ μὴ ἀφαιτό, longe a Graecis verbis abit, quae sic erant transferenda: Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae. Videntur enim, licet non tangantur.

f. G. G.
9. Σημει

ἔσται σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαί
ἔρθαι, ἢ μέλαιναι· γηράσκῃ δὲ ὑδεῖς, ἀλλ' ἵσταται
ἐφ' ἧς αὖ ἡλικίας ἔλθῃ, ὡς μένῃ· ἢ μὴ
ὑδὲ πῦξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, ὑδ' ἡμέρα
πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυ-
γὲς ἥδη πρὸς ἑσπέρα, μηδέπω ἀνατείλαντος
ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχῃ τὴν γῆν. καὶ μὲν
τοὶ καὶ ὥραν μίαν ἴσασιν τῇ ἔττει· αἰεὶ γὰρ
παρ' αὐτοῖς ἑσπέρα ὅτι, καὶ εἰς ἀνεμῶν πνεῖ
ὁ Ζέφυρος.

Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἀνέμοι, πᾶσι
δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἰετῶν
μὲν γὰρ ἀμπελοὶ δωδεκάφοροι εἰσὶ, καὶ χυ-
μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ροαῖς, καὶ
τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον
μὲν εἶναι τρισκαίδεκάφορον· ἐνὸς γὰρ μηνὸς τῇ
παρ' αὐτοῖς Μινῶν, δις καρποφορεῖν. ἀπὸ τῆς
δὲ πυρῆς, οἱ τὰ χυμῶν ἀρτῆς εἰσὶ μὲν ἐπ'
ἄκρην φύσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ
πρὸς τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ
ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ
ἄλλαι τοσαῦται, μύρμηκες δὲ πεντακόσιοι,³⁰
μικρότεροι μὲντοι αὗται· καὶ πόσιμα γά-
λακτος ἑπτὰ, καὶ οἶνος ὀκτώ.

Τὸ δὲ συμπόσιον, ἕξω τῆς πόλεως πε-
ποιήται, ἐν τῷ Ἡλυσίῳ καλεσμένῳ πεδία-
λειμῶν δὲ ὅτι κάλλιστον, καὶ πρὸς αὐτὸν
ὕλη παντοία, πυκνή, ὅπισθιά τις τῆς
καλαμῶνδος, καὶ τρωμένη μὲν ἐκ τῶν ἀνέμων
ὑπὸ βέβλην. Διακονοῦν δὲ καὶ ἀφ' ἑαυ-
τῶν ἕκαστοι ἀνέμοι, πλὴν γε τῶν οἰνοχοεῖν.
τῆς γὰρ ὑδὲν δέον, ἀλλ' ἔστι δένδρα πρὸς τὴν πόλιν

quod videt : sunt enim quasi umbrae eve-
ctae non nigrae. Senescit nemo, sed qua
aetate huc venerit, ea manet. Verum ne-
que nox apud illos est, neque dies plane
clara. Sed quale est mane diluculum sole
nondum exorto, talis lux terram obtinet.
Unam etiam modo anni tempestatem no-
runt. Semper enim apud illos ver est, &
unus fiat ventus, Zephyrus.

13. Regio floribus omnibus, plantisque
otum mansuetis tum umbrosis viret. Vites
quidem duodecies feraces, mensibus singu-
lis fructum ferunt. Punicas vero arbores,
& malos, & reliquas autumnii copias, di-
cebant etiam ter & decies ferre, bis nempe
uno mense, qui Minous apud illos est.
Pro tritico spicae panes jam paratos in sum-
mo producant, velut fungos. Fontes cir-
ca urbem aquae quinque & sexaginta supra
trecentos, mellis totidem alii, unguenti
autem quingenti, hi tamen minores; flu-
vii lactis septem, & octo vini.

14. Coenatio extra urbem structa est, in
eo qui vocatur campus Elysius. Est au-
tem pratum pulcherrimum, & circa illud
silva varia, densa, accumbentibus umbram
faciens : stragula de floribus subjecta ha-
bent : ministrant omnia, & huc illuc fe-
runt venti, praeterquam quod vinum non
infundunt : hoc enim nihil opus est ; sed
sunt

a Ἄρτους ἐστίν.] Ἄρτοι ἑταίμοι Schol. ὁ Ἐξήκοντα] ζ'. Fl. male, pro ζ'. Cum vulgata nostra facit H. & P. &c.

12. Οὐδὲ πῦξ] Εἰς τὰ ὑπὲρ θούλην παραλογισμῶν ἐπι-
συνάγεται. V.

26. * Ἄρτοι ἑταίμοι] Τὸ ἐξαγωγὴν ἄρτων ἐκ τῆς γῆς

ἀφ' ἑαυτῶν. V.

38. Διακονοῦνται] Εἰς τὰ πρὸς βασιλικῶν διακονοῦν-
τα ὑποδρα τῶν Ἀσσυρίων ἀφ' ἑαυτῶν. V. (Vid. Philostr.)

* Ἄρτοι ἑταίμοι] Sic pro ἄρτοι ἑταίμοι quod in nostris libris est, V. Codex.

M. d. n. S.

9. Σκιαί ἔρθαι] Umbrae aliae in libero loco stantis
hominis humi jacere ac trahi videntur : haec, instar
hominis ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e.
natura sua nigrae ; haec coloratae tum carnis colore

tum vestium. Caeterum ita recte me interpretatum
post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo vi-
ro videatur.

J. M. G.

10. Οὐ μέλαιναί] Non sicut nostrae, jacentes & ni-
grae,

Sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum⁴ unum alterumque poculum sibi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt. Pro coronis, luscinae & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores rostris lectos, instar nivis in eos spargunt cum cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt.

15. In coena musicae vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime carmina. Et adest ipse quoque & cum illis epulatur, accubens supra Ulysses. Chori puero-⁶⁰rum sunt & virginum. Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Stefichorus. Et enim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere desierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac lusciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum sane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus.

τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, ἃ ἀφυγεστάτης ὑάλης· ὁ καρπὸς δ' ἐστὶ τέτων ἢ δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς κατασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὴν ἔν παρὴν⁵στις εἰς τὸ συμπόσιον, τρυγῆσας ἐν ἡ καὶ δύο τῷ ἐκπαμάτων παρτίθεῖ, τὰ δὲ αὐτίκα οἶνῳ πλήρη^d γίγνεται· ἔτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῷ στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τὰλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῷ πλη-⁵⁰οσίων λευμένων τοῖς στόμασιν ἀνθολογῶντα, καλὰνίφῃ αὐτῆς μετ' ὥδης ὑσπετόρμηνα, καὶ μὴν καὶ μυρίζον^e ὥδῃ· νεφέλαι πυκναὶ ἀνασπᾶσσαι μύρον ἐκ τῷ πηγῶν, καὶ τῷ πόσιμῳ, καὶ ὀψιγᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπό-⁵⁵σιον, ἡρέμα τῷ ἀνέμων σποθλιβόντων, ὕψι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.

Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ὠδαῖς χολάζουσιν^f ἄλλῃ δὲ αὐτοῖς τὰ Ὀμήρου ἔπη μάλιτα, καὶ αὐτὸς δὲ πᾶρεσι, καὶ⁶⁰ σπουδευομένηται αὐτοῖς, ὑπὲρ τῷ Ὀδυσσεῖ καλακείμεν^g. οἱ μὲν ἔν χοροῖ ἐκ παιδῶν εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συν-⁶⁵ᾶδουσιν, Εὐνομὸς τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχο-⁷⁰ρος^h. καὶ γὰρ καὶ τῷτον παρ' αὐτοῖς ἰδεασάμεν, ἥδη ἢ Ἑλένης αὐτῶν διηλλαγμένης. ἐπειδὴν δὲ ἔτοι παύσανⁱ ἄδοντες, δεύτε-⁷⁵ρος^j χορὸς παέρχε^k ἐκ κύκνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὴν δὲ καὶ ἔτοι⁸⁰ παύσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, ἢ ἀνέμων καταρχόντων.

Μέ-

c Τρυγῆσας] Τρυγῆσας f. Τρυγῆσας recte aliae. d Γίγνεται] Γίνεται Fl.

grae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. M. du S.

23. Ὀπώραν] (ὁπώρα λέγεται ἡ χλωὰς ἢ καρπὸς ἔχουσα, ὡς ὑρακίνα, μύλα ἀππιδία, δαμασκηνα, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. Constant. Γεωγ. L. X.) Forst. M. du S.

50. Στόμασιν] Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρεονυγίω facias canentes. M. du S.

63. Εὐνομος] Musicus is clarus, cujus historiolum lege, quam narrat in Πρωτ. Clemens Alexand. sub Tom. II.

ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. M. du S.

64. Στησίχορος] Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblecto numine, videre potuit. Lucian. Macrob. G. C.

66. Ἑλένης] In Helenam poema inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. Philostr. VI. 245. & Plat. in Phaedro; adde Isocras. Ἑλ. ἔγκ. p. 329. M. du S.

Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκείνο ἔ-
χουσι· πηγαὶ εἰσι δύο ^a ὧν τὸ συμπό-
σιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ
τῶτων ἑκατέρας, πάντες ἐν δέχῃ τῇ εὐ-
χίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ
γελῶντες ἀφ' ἑαυτοῦ.

Βύλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ὀπιοτήτων ἕ-
τινας παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν
τὸς ἡμιθέους, καὶ τὸς ὅππ' Ἴλιον στρατεύσαν-
τας, πλὴν γε δὴ τῷ Λοκρῷ Αἴαντι. ἐκ-
εῖνον δὲ μόνον ἐφασκον ἐν τῷ τ' ἀσέβων χώρῳ
πολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κύρης τε ἀμφι-
τέρης, καὶ τῇ Σκύθῃ Ἀνάχαρσιν, καὶ τῇ Θρά-
κα Ζάμολξιν, καὶ ^b Νυμῶν τῇ Ἰταλιάτιν, ^c
καὶ μὴν καὶ Λυκῆργον τῇ Λακεδαιμόνῃ, καὶ
Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τὸς Ἀθηναίους, καὶ τὸς
σοφούς, ἄνευ Περιάνδρου· εἶδον δὲ καὶ Σωκρά-
την τῇ Σωφρονίσκῃ ἀδολεσχόντα μὲν Νέ-
στορα καὶ Παλαμήδους. αὐτὸν δὲ αὐτὸν
ἦσαν Ἰακινθὸς τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ
Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ ^c Ἕλλας, καὶ
ἄλλοι καλοί. καὶ μοι ἐδόκει ἔρῃ τῷ Ἰακιν-
θῷ τὰ πολλὰ δ' ὅτι ἐκεῖνον δὴ λέγῃεν.
ἐλέγχετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμαν-
θους, καὶ ἠπειληκέαι πολλάκις ἐκβαλεῖν

16. Maximum & illud ad hilaritatem
adjumentum habent, quod fontes sunt duo,
circa coenationem, risus alter, alter vero
voluptatis, e quorum altero in ipso convi-
vii principio bibunt, & quod superest ju-
cunde & cum risu agunt.

17. Dicere jam volo, nobilium homi-
num quos apud illos viderim. Semideos
quidem omnes, & qui ad Ilium pugna-
runt, praeter Locrum Ajacem: illum so-
lum dicebant in loco impiorum dare poenas.
Barbarorum vero Cyrum utrumque, &
Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thra-
cem, & Numam Italum: ac praeter hos
Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem
ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Pe-
riandro excepto. Vidi etiam Socratem
Sophronisci F. sermones caedentem cum
Nestore & Palamede. Circa illum erant
Hyacinthus Lacedaemonius, & Thespien-
sis Narcissus, & Hylas, & pulchri alii.
Et videbatur mihi amare Hyacinthum,
multa sane illum redarguebant. Dicebatur
sautem iratus illi Rhadamanthus, & saepe
minatus esse, de insula se illum ejecturum,
fi

^a Παρὰ] Sic A. & P. Παρ' Edd. priores. ^b Νυμῶν] Ex Solani emendat. Νυμῶν enim Edd. ^c Ἕλλας] Sic Fl. H. F. P. Ald. &c. ^d Ἐκεῖνον δὴ λέγ'] Ἐκεῖνον δὴ λέγει Vorst. emendat, ut infra c. 23. f. Edd. nostrae nihil mutant.

79. Ἐμιστάμην] Κατὰ καιροῦ τὸ ἡμιστάμην. F.

73. Παρ'] Angl. ὧν.

Παρ'] Ex Angl. & P. reliqui enim παρ' habent, vitiose. M. du S.

Παρ'] Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. c. 33. pr. πηγαὶ δύο ὧν ταῖς πύλαις. F. F. R.

80. ἡμιθέους] Semidei non integri Dii neque homines; sed altero parente divino, altero humano; aut semidei ratione virtutis. Tertullianus quatuor Gentilium deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & majorum gentium dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Medioximi, & quidam Semones. G. C.

81. Λοκρ. Αἴαντος] Ob violatam ab eo Cassandra.

85. Νυμῶν] Omnes, quotquot vidi, libri Νυμῶν.

Sed vide Ἀποφ. c. 8. & Μακρόβ. c. 8.

87. Τίμων] Vide Ἐπιστ. c. 10. & Plus. M. du S.

88. Ἀνδρ. Παρ.] Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si Aelianum audias, duo Perianthi fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus; Var. Hist. XII. 35. Sed foede corruptus locus est ille Aeliani. Fuere quidem duo Perianthi, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide Diog. Laërt. p. 25. & Menag. not. p. 36. Qui Perianthum VII. sapientibus annumerari nolunt, Epimenidem pro eo reponunt. (Vid. Plus. Solon. 154. 2.) Plato vero Eudoxum, teste Diog. Laërt. 7. F. sed in Protag. 206. F. ubi sapientes Plato recenset. Eudoxus ille non compar-
ret,

si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatione omissa convivari. Plato solus non aderat, sed dicebatur ipse quoque civitatem habitare a se confictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas scripisset, legibus uti.

18. Aristippus quidem & Epicurus, primas hic ferebant, suaves homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Verum Sinopenfis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum confurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc adscendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Academicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos percipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadaman-

αὐτὸν ἐκ τῆς ἡσυχίας, ἣν Φλυαρίῃ, καὶ μὴ θάλασσῃ ἀφίει, καὶ εἰρωνείαν, εὐνοχέει. Πλάτων δὲ μόνος ἐπαρῆν, ἀλλ' ἐλέγξει καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτῆς ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι.

Οἱ μὲντοι ἀμφ' Ἀριστίππῳ τε καὶ Ἐπίσχῳ τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡ δὲ οὖν τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικῶτατοι. Παρῆν δὲ καὶ Αἰσωπὸς ὁ Φρύξ. ὅτε δὲ ὅσα καὶ γελοιοποιῶν χράων. Διογενὴς μὲν γὰρ ὁ Σινωπεύς, τοσούτον μετέβαλε τῷ τρόπῳ, ὥστε γῆμαι Λαίδα καὶ ἐταῖραν, ὀρχεῖσθαι τε καὶ μεθὺς πολλάκις ἀνίστασθαι, καὶ παροινεῖν. ὅτε δὲ Στωϊκῶν, οὐδὲν παρῆν ἔτι καὶ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν καὶ τὸν ἀρετῆς ὄρθιον λόγον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσοῖππου, ὅτι ἐπρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς ἡσυχίας, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ. τὸς δὲ ἡ ἀκαδημαϊκὸς ἐλέγοντο ἐθέλειν μὲν εἰσελθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ ἀποσκέπτεσθαι. μὴ δὲ καὶ αὐτὸ τῷ τὸ πᾶσι καὶ λαμβάνειν, εἰ καὶ ἡσυχίας τις τοιαύτη ᾖ. ἄλλως τε, καὶ ὅτι τῷ Ῥαδαμάνθῳ, οἷ-

• Τούτῳ] Τούτῳ male Fl. Τούτῳ reliqq. & P. f' Ακαδημαϊκούς] Sic J. H. Fl. P. &c. Ακαδημαϊκούς. Coll.

12. Τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οἷα φησὶ περὶ Στωϊκῶν, ἀνδραγαθῶν G.

17. Τὸς δὲ Ακαδημαϊκοῖς] Οὐκ ἀκριβὲς ἔστιν τὸς

Ακαδημαϊκοῖς τοῖς Ἐφιδιλοῖς συνίσταται Λουκιανῶς. V. (συνάπτει, Λουκιανῶ. Coll.)

ret. Immo Diogenes ipse 10. D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet *Menagius* priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoris habes, quae ad catalogum illum VII. Sapientum spectant. M. d. S.

Αἰδὸ Περιάνδρου] Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. J. M. G.

89. Ἀδελφὸν καὶ Νέστορα] Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. J. M. G.

10. Ὡς γῆμαι Λαίδα] Serio accepit *Menagius* (ad *Diog. Laert.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Jocosè enim haec Luciano, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. *Diog. Laert.*

144. E. & 150. E. ἰσοπλάσιον ποῖον καὶ δι' ἡμετέρας ἔφη, τοὺς μὲν ἰσοπλάσιον, τοὺς δὲ πρὸς τοὺς μὲν πρὸς τοὺς καὶ 155. B. ἔλεγε δὲ ἐκ κοινῆς εἶναι διὰ τὰς γυναικας. γὰρ ποῖον μὲν ὁνομάζον, ἄλλα τὴν πρὸς αὐτὴν τῇ πρὸς αὐτὴν συνίσταται. M. d. S.

16. Τέταρτον . . . ἔλεγε] Vide supra B. πρὸς. c. 23. & ἔργον. c. 86. M. d. S.

Ibid. Ἐλλεβορίσῃ] Confer supra *Hermot.* c. ult. F. G.

17. Ακαδημαϊκοῖς] Analogia videtur suadere scribendum ἀκαδημαϊκούς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque hujus scripturae exempla citat *Stroph.* in *Thest.* qui etiam observat μεταλλάσσειν vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus Exemplarium longe major, non hic modo, sed ubique in Luciano vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. J. F. R.

οἶμαι, κρίσιν ἔδεδόκεισαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀνηρηκότες. πολλὰς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὀρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνημόνοις, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπολείπειν, 25 μὴ καλαμαβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν ἐκ μέσης τ' ὁδῶ.

Οὗτοι μὲν ἦν ἦσαν ἁξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τ' Ἀχιλλέα, καὶ μὲν τῆτον, Θησέα. ὧς δὲ συν- 30 σίας καὶ ἀφροδισίων ἔτω φρονῶσι· μίσγοντο μὲν ἀναφανδόν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξί, καὶ ἄρσεσι, καὶ ἑδαμῶς τῷτο αἰχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνον δὲ Σωκράτης διώμνητο, ἢ μὴ καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέν- 35 ται πάντες αὐτῷ ἐπιορκεῖν καλεγίνωσκον. πολλάκις γὰρ ὁ μὲν Ἰάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὁμολόγηεν, ἐκείνῳ δὲ ἠρνέετο· αἱ δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναί, καὶ ἑδῆς φθορεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τῷτο μάλιστα 40 Πλατωνικότατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βελομόνοις, ἑδὲν ἀντιλέγοντες.

thi, puto, iudicium metuunt; qui ipsum iudicandi instrumentum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto sequi eos qui veniant in insulam, sed ignavia quadam deficere ante quam assequantur, & de media via reverti.

19. Hi quidem igitur eorum qui aderant maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt. Miscunt corpora publice, & in conspectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus; & nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates deiebat, se caste accedere ad juvenes: sed omnes peierare illum iudicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur; at ipse negabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes.

20. Duo

a ἁξιολογ.] Λογικώτατοι Cod. Fl. Nihil mutant Edd. praeter Fl. quae ἁξιολογικώτατοι.

35. Ἡ μὲν] Ἀπὸ τῷ ὄντι. V.

26. Καλαμαβάνοντας.] Καλαμαβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληψίαν Academicorum; itaque comprehendens verbo usus essem: si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus vel currentibus in stadio: ubi assequendis verbum domicilium quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua comprehendere dicimur, quae plane intelligimus.

28. ἦσαν ἁξιολογώτατοι.] Flor. λογικώτατοι. J. M. G.

34. Διόμνητο.] Vide quae nos supra ad B. προσ. c.

36. in eam rem attulimus. M. du S.

40. Τῷτο] Pro κατὰ vel ἀπὸ τῷτο. Vid. supra T.

I. Nigrin. §. 27. J. F. R.

48. Αὐτὸς] Necessaria videtur Vorstii emendatio, scribentis αὐτὸς. Ratio in promptu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem ut, post Leonem Alatiū aut Cressollinū (uter enim horum hoc asseveravit non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstremus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X. 1733.

Chium fuisse vult Simonides apud Steph. in Lyric. p. 119.

Αὐτὸς μὲν] Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγνοῦν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτὸς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, synesi non absurda nec difficili. Certe sic interpretatus sum.

Αὐτὸς μὲν ἀγν.] Cl. Gesneri emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere etiam invitis libris nihil dubitarim. Sed & Vorstius in marg. sic emendarat, & Cod. Pell. correctionem firmat. Cl. Le Croze adscripsit ἔφασκον legendum; quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum.

49. Καλοφάνιος] Non dubitavi secundam syllabam eontra Edd. correptam dare; quia non modo Strabo ita ubique scribit. Vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III. XI. quem tamen paullo aliter exhibet Antholog. IV. 2. quae sic: Ἐπὶ πόλιν διεξέουσιν περὶ ῥίζαν ὁ μάρτυρ. Σμύρνα, Ῥόδος, Καλοφάν, Σαλαμῖν, Χίος, Ἀργός, Ἀθῆναι.

J. F. R.

57. Κατὰ

20. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poetam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo quaesivi, tum unde esset? dicens illud maxime apud nos in hunc diem disputari. At ille aiebat, illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero, dicebat, Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses (Homerus) apud Graecos esset, nomen mutasse. Ad haec de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse omnes confirmavit. Damnaabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigiditas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, cur tandem

Οὐπω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διελήλυθει-
σαν, καὶ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρω τῷ ποιητῇ,
50 ὁλοῦς ἔσσης ἀμφοῖν, τότε ἄλλα ἐπυνθα-
νόμην, καὶ ὅθεν εἴη, λέγων τὸτο μάλιστα
παρ' ἡμῶν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. ὁ δὲ
αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν οἱ μὲν γὰρ,
Χίον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ Κο-
λοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε
Βαβυλωνίον, καὶ πῶς γὰρ τοῖς πολί-
ταις, ἔχ' Ὁμήρου, ἀλλὰ Τιγράνης κα-
λεῖσθαι. ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας πῶς τοῖς
Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τ' προσηγορίαν. ἔτι δὲ
55 πῶς τ' ἀθετημένων τίχων ἐπηρώτων, εἰ
ὑπ' ἐκείνους εἰσὶ γεγραμμένοι καὶ ὅς ἔφασκε
πάντας αὐτῷ εἶναι. καλεγίνωσκον ἔν τῳ
ἀμφὶ τ' Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματι-
κῶν πολλὴν τ' ψυχρολογίαν ἐπεὶ δὲ ταῦθ'
60 οἰκιστὸς ἀπεκέκρητο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων,
τί δῆποτε ἀπὸ τ' μηνίδος τ' δεχθὴν ἐποίη-
σατο,

b Λέγων τούτο] Nihil mutant Coll. & Edd. c Εἰσέτι] Εἰσέτι f. H. Fl. Ceterae recte, ut edidi. d Αὐ-
τοῦ] Sic Pell. Αὐτὸς Edd. absurde, σὺν, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. e Κολοφώνιον] Sic Anon. ap. Pell.
Κολοφώνιον enim Edd. f Πολύταις] Alii πλείους Coll. Prius habent f. Fl. H. P. g Κατεγίνωσκον] Sic Fl. &
P. Κατεγίνωσκον f. & H.

46. Λέγων τ. μ.] Γραι. λέγων τούτο μάλιστα. G.

51. Τὸς πλείους] Γραι. τοῖς πολίταις. ἔχ' Ὁμήρου. G.

57. Καλεγίνωσκον] Σημειῶ δὲ τὴν σύνταξιν, τὸ φ
γινώσκον γινώσκον σαυτάσθαι. οἱ καλεγίνωσκον σου τ'
φλυαρίας. ὁ δὲ εἰ αἰτιώμενος ἀπέδωκεν. κατεγίνωσκον τὴν

ψυχρολογίαν. ἥτοι ἐν Ἀττικῷ εἰ συνίσταται. αὐτοὶ γὰρ καὶ
ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τούτο φιλοῦσι ποιεῖν τὴν κοινὴν ἢ ἐναρτίου-
μενοι σωφιστίας. ἢ τὸ καλεγίνωσκον ἀπὸ τῶν γλῶσσαν ἢ ἀπὸ
ἐν ἰδιότητι. V.

* Ἐναρτίμετος] Ἐναρτίμετος male Ed. Clav.

57. Κατεγίνωσκον] Non verum est quod Scholiast.
ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc
verbum cum accusativo construit; nec hi enim du-
plicem genitivum semper adhibent. Ecce Thucyd. VI.
c. 61. p. 417. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἱρίην δὴν θάνατον κατέ-
γινωσκον αὐτῷ τὸ εἶναι κατ' ἐκείνου. Aristoph. Eq. vers. 1357.
Εἰ μὴ καταγίνωσκες ταύτῃ τὴν δίκην. Quod tamen &
condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes mo-
net, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινοῖς εἰ καταδικάζεις.
Plura Steph. ex Demosth. aliisque in Thef. append. T.
I. p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici cognos-
co accipere velis, licet; nam & sic fere Aristoph. Eq.
vers. 46. Οὗτος καταγινώσκεις τὸν γέγοντος τοῦς τρόπους. Et
paullo plus valeat, quam simplex, ut Biferus ibi mo-
net, dicens: Καταγινώσκεις, διαγινώσκεις. ὅτι κατὰ οἶον
καταμαθὼν εἰ αἰσθητός πρὸς ἑμφασιν διπλασιάζει
τὸ μᾶλλον. &c. quae ap. cum sis vide. J.F.R.

58. Ζηνόδοτον] Aristarchus notissimus. Zenodotus

Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. Suid.

M. du S.

61. Μηνίδος] Immerito hic Homerum fugillat,
quod itam Achilles initium suo poemati fecerit: pa-
lam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poemate
agi, ut rectissime id argumentum esse dixeris.
Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti &
barbari prorsus homines, Rhapsodists cum audiunt an-
tiquis dicta Homeri poemata, nec quid ea vox sit,
nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi
fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio judiciove
a coeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem
corpus confarcinata, aut potius a fatuis hominibus &
prorsus rudibus collecta, Poëma heroicum nunc audire.
Quī, si cum Lueiano haec ludentes effutirent,
venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut
quae ipsi prae imperitiis, nisi Latine versa, intelligere
non possunt, aliis contemptui sint & deridiculo. Ho-
rum

σαλο, καὶ εἶπεν ὁς, ἕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μὴδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν καὶ κεῖνο ἐπεθύμην εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραφε τ' Ὀδυσσεῖαν τ' Ἰλιάδα, ὥς πολλοὶ φασιν· ὁ δὲ ἤρπειτο· ὅτι μὴ γὰρ ἔδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ πρὸ αὐτῶ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιτάμην, ἑώρα γὰρ, ὥς ἐδὲ πυνθάνεσθ' ἐδεόμην· πολλὰ δὲ καὶ ἄλλοις τῆτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν ὁλοὴν ἀγνοῖα ἑώραν. προσίαν γὰρ ἄνθρωπον ἐπυνθάνομαι αὐτῷ, καὶ ὁς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα καὶ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γὰρ τις γραφὴ κατ' αὐτῷ ἀπηνηγυγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θεοσίτε, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἐσκώφε, καὶ ἐνίκησεν Ὀμηρον, Ὀδυσσεὺς συνηγορήντος.

Κατὰ δὲ τῆς αὐτῆς χρόνης τέττης ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπτάκις ἀλλαγεῖς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ

ab ira Achillis initium carminis fecisset? Et ille, ita sibi temere in mentem venisse. Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulyssæam Iliade, ut multi referunt? negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia responderebat, in primis secundum iudicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta injuriae, a Thersite, quod contumeliose in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, causam illius una agente Ulysse.

21. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

a [Ἐσκώφει] Ἐσκώφει male Edd. plurimae. Ἐσκώφει recte L. Bz. & S.

66. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἰσοκρίτης γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ * περὶ τῷ Ὀμήρου βίῳ. V.

* Πιπ] Aberat in Edit. Nec magno opere requirem; sed quia adest in Cod. V. inserere non dubitavi. J.F.R.

rum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignoracionem summam, cum sui seculi suarumque rerum admiratione conjunctam Boilacis compescendam exagitandamque relinquo.

M. du S.

64. Εἰ προτέραν] Hac de controversia acutissimum vide Longini iudicium c. VIII. π. ὕψους.

M. du S.

66. Ὅτι μὴ γὰρ ἔδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτῶ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιτάμην, ἑώρα γὰρ, ὥς ἐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην] Vertunt: ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari. Sed an ἑώρα, est, vidi? an οὐκ ἰδέομαι, est, veritus sum? Minime. Quare in hunc modum debebant: Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, ilico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.

H. V.

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Cicero tamen Tuscul. Disp. V. c. 39. Homerum coecum inducit, scribens: Traditum est etiam, Homerum coecum fuisse. At ejus picturam, non possumus, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaeque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expressus est, ut quae ipse non viderit, nos ne videremus, effecerit? nam quamvis Pictori comparatur Homerus, ex sequentibus tamen adparet, Ciceronem eum coecum facere; quod etiam confirma-

tur exemplo Tiresiae coeci vatis, quem ilico subjungit Cicero. Vid. notam Davissii, quem consulendum Cl. Hemst. in marg. Graevianae Ed. indicarat; ubi is Brod. Misc. V. 9. & Scholiaften Lucian. ad T. 2. p. 17. (i. e. ad Somm. f. Gall. ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὦν) id cum Luciano negantem citat; nec non Vellej. Pat. qui L. I. 5. ait: Homerum, si quis coecum genisum putat, omnibus sensibus orbis est. Non igitur plane negat Vellejus Homerum coecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat: cum praesentio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos Daviss. citat, voluere. Vide etiam not. Boeckler ad Vellej. p. 38. Ed. Burm. Coecum autem fuisse Davissius nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur ap. Max. Tyr. Diff. XXII. nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut Brod. l. c. ex Herodoto, Pausan. in Messen. & Thetæo probat; nam ab nativitate coecum statuere absurdum videtur; quum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum ejus fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui cum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur; nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt,

animae circuitibus. Erat vero dextro toto
 hœre aureus. Illud quidem iudicatum est,
 eum versari secum : hoc vero dubitabatur,
 utrum Pythagoram vocare an Euphorbum
 oporteret. Venit & Empedocles, circum
 ustulatus, & toto affatus corpore. Neque
 tamen, quantumvis multis verbis supplica-
 ret, receptus est.

22. Procedente tempore certamen insta-
 bat, quae Thanatusia (*Mortalia*) apud il-
 los vocantur. Praesidebant Achilles, The-
 feus septimum. Reliqua longum fuerit di-
 cere : summa capita rerum enarrabo. Lu-
 cta vicit Carus Heraclides, victo in certa-
 mine de hac corona Ulyssæ. Pugilatus
 aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Co-

οὐκ ἐτελέσας τὴν ψυχὴν τὰς θεοῖδους ἦν δὲ
 χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη
 μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδιάζετο δὲ
 ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὐφορβὸν αὐτὸν
 ὀνομάζειν χρὴ. ὁ μὲντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε
 ἁμὲν καὶ ἔτι θεοειθεὶς, καὶ τὸ σῶμα ὅλον
 ἀπὸ πῆλός ἐστι μὴν παραδέχθη γε, καίτοι
 πολλὰ ἰκετεύων.

Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγωνί-
 ας παρ' αὐτοῖς Θανατούσια. ἡγωνισάμενος δὲ
 Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἑβδό-
 μον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέ-
 γειν τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πρᾶχθέντων δη-
 γήσομαι. πάλιν μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ
 ἀπ' Ἡρακλείδους, Ὀδυσσεὺς δὲ τῶν τεφά-
 ρων καταγωνισάμενος. συγμῆ δὲ ἴση ἐγένετο
 Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὅς ἐν Κορίνθῳ τέ-
 τα-

b Kār. Sic B2. J. H. & P. cum A. Ceterae Κάρος. Κάρος Palm. Κάρος Grom.

sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac
 coecum est in illorum arte; solent enim marmoreae
 effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere,
 quorum circuli quum sulcis aliquantum excavatis de-
 scribendi sint, id totam faciem deformat, & mali-
 gniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si ex-
 terior tantum eorum ambitus solus efformetur.

J. F. R.

72. Μὲν τ. δ.] Sic lego pro καὶ, quod in omni-
 bus libris est.

M. du S.

74. Θερσίου] Hom. Il. B. 212.

M. du S.

79. Ἐσκαρῆς] L. B2. & S. In reliquis prave Ἰσκαρῆς.

M. du S.

81. Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.] De femore Pythagorae au-
 reo vid. supra T. I. Vis. ant. §. 6. Neque hic putes
 χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum; est enim solita ellips.
 τῷ κατὰ. aureus erat femur, pro ad femur. Et si hic
 totum dextrum laus pro femore dicit.

J. F. R.

83. Εὐφορβὸν] Trojanus fuit adolescens Panthi fi-
 lius, fratris Hecubæ, teste Hom. Il. 17. Lege Laër-
 tius in Pythag. & Ovid. L. XV. Met.

G. C.

86. Ὀσσηρῆς] Sic infra in mort. Peregr. §. 37. ὅς
 ἐν δαίμονι ἀπὸ τῶν ἡρώων γένετα ὄντος. Sed in praef. temp.
 mox c. 19. & supr. in Nescio.

J. F. R.

89. Θανατούσια] Eccere! Vir optima caeteroquin
 de literis Graecis meritis hunc festum diem, eamque
 celebritatem Graeciae suae ferias inferuit. O lepi-
 dum caput! Mirum ni Paradisus Socratis, & symposi-
 um in ejus Attica alicubi locum habeant. Sapit
 Paterius, qui cum caetera exciperet, expunxit.

M. du S.

93. Πάλαρ μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀπ' Ἡρακλείδους] Lucius

vicit Carus Heraclides. Sic vertit Interpres. Nullibi
 invenio Carum illum luctatorem egregium. Rursus
 hoc loco legendum est Κάρος ὁ ἀπ' Ἡρακλείδους. Ca-
 prus post Herculem primus, de quo supra fuisse dixi-
 mus.

J. G. a P.

Ibid. Κάρος ὁ ἀπ' Ἡρακλείδους] Quem hic interpretem
 probabimus? In Basilensi editione vertunt: Carus qui
 ab Hercule stabat, satis lepida captatione; ac si Graeca
 eadem foret constructio, quae Latina; & scilicet in
 hoc certamine componebantur partes, quibus pluri-
 mi continebantur, & alii ab hoc stabant, alii ab illo.
 Ridicule omnino. Benedictus: Carus Heraclides, quod
 propius ad genium sermonis Graeci. Sed nullibi in-
 venio Carum illum luctatorem egregium, inquit Pal-
 merius. Quasi vero Lucianus huc introduxerit talem
 in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius
 luctator ille Ulysses? ex quo alterius adversario patet
 prorsus ratiocinationem Palmerii non procedere: mul-
 to minus ut ὁ ἀπ' Ἡρακλείδους possit reddi, post Herculem
 primus, quidquid de Capro suo sollicitus sit. Opinor
 optime adnotasse patrem Κάρος. Non agitur de
 luctatore, agitur de heroibus, inter quos memorabi-
 lis Caranus Heraclides.

J. G.

Kār. Consule Loyd. honoratissimi Praefectus Wi-
 gorniensis Doctissimum & ipsum filium ad Olymp.
 CXLII. Catal. Olymp. a Scal. editam. Paus. Smid. (sed
 apud hunc suo loco non compareret aut Kār. aut Κά-
 ρος ille) Ulysses hic adducit, quia luctantem fecit
 Homerus (Iliad. 4. 710. & seqq.) cum Ajace, quem
 & prostravit.

M. du S.

96. Ἀρίστος] Vid. Plut. 396. 2. Sed is tamen a no-
 stro diversus.

M. du S.

2. Όμ.

θαπται, ἡ Ἐπειῦ, ἀλλήλοισιν συνελθόντων·
παγκρατίῳ δὲ ὡς τίθεται ἅθλα παρ' αὐτοῖς.
τὸ μὲντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι τίς ἐνί-
κησε. ποιητῶν δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, πα-
ραπολὺ ἐκράτε' Ὀμηρῶ, ἐνίκησε δὲ ὅμως
Ἡσίοδος. τὰ δ' ἅθλα ἦν ἅπασιν ἑσφάνος,
πλακεῖς ἐκ πτερόων ταωνίων.

Ἄρτι δὲ τῷ ἀγῶνι συντελεσμένων ἡγ-
γέλλοιο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῷ ἀσέβων κολαζό-
μενοι, σπῶρρήσαντες τὰ δεσμά, ἡ τὸ Φρυ-
γῆς ὑπεκράτησαντες, ἐλαύνειν ὅτι τὸ νῆσον.
ἡγεῖα δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸ Ἀκρα-
γαντῖνον, καὶ Βούσιριν τὸ Αἰγύπτιον, καὶ
Διομήδην τὸ Θράκη, καὶ τὸς ὡς Σκείραντα,

rinthi sepultus est, & Epei, inter se con-
gressorum. Pancratii praemia apud illos
non proponuntur. Cursu quis vicerit,
non amplius recorder. Inter poëtas re-
quidem vera multum Homerus praestabat,
vincebat tamen Hesiodus. Praemia omni-
bus plexa e pavoninis pennis corona.

5 23. Jam consummato autem certamine
nunciantur ii, qui in loco impiorum pu-
niantur, ruptis vinculis, superataque cu-
stodia, pergere ad insulam, ducibus Pha-
lari Agrigentino, & Aegyptio Busrade,
& Diomede Thrace, Scirone item atque Pi-

a Πλακεῖς] Πλακῆς ὡς sola male. b Βούσιριν] Βούσυριν Edd. male.

98. Παγκρατίου] Τάχα ἀπὸ τὸ πλεονάζειν τοῦ
πυγμαχέως, ὃ ἐκείνῳ * ἀγρὸν παρ' ὅσον ἀπαθείς ὁ ἐν ἔδνῳ
ῥίος, ἀπὸ συμμάχων ἀπὸ ἀλλοτρίων. V.

9. Φάλαρ.] Οὗτος χαλεποτάτος ἐκείνῳι καλῶς. (Hoc
Schohium fede sua in V. motum, & in II. Vol. Ed.
Amst. ad 7ου. Trag. insertum, huic loco, ut & duo
sequentia, restituiimus. M. du S.)

* Ἀγρὸν] Ἀναίρετον habet Ed. Cler. Sed ex C. correxit
M. du S. Qui postremam hujus Schol. vocem etiam emenda-

10. Βούσιριν] Οὗτος ὁ μὲν ἦν ὡς ὁ ἀνθρώπος ἐσθλὸς. V.

11. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνδροποφάγους καὶ
ὡς ἐκράτει πολλὰν αὐτοῖς. (Ante hoc Scholium haec
verba legebantur in V. Ἐχέτος τὸ Ἡπείρου βασιλεὺς τι-
μαρῆκατος. Sed Echistus ille neque hic neque us-
quam apud Lucianum conspicitur. M. du S.)

vit, cum legeretur ἀπὸ ἀλλοτρίων.

2. Ὀμ. — Ἡσ.] Ad traditionem alludit, quae
coactaneos faciebat. Vid. Philostr. Her. p. 726. &
seq. & Henket. p. 52. M. du S.

9. Φάλαριν] Hic Agrigentorum tyrannus, cui
Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi no-
xii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. Senec.
L. 2. de Clem. c. 4. & L. 2. de Ira. G. C.

10. Βούσιριν] Busris Rex Aegyptiorum Neptuni &
Lybiae filius, qui Thrasii consilio hospites violabat in-
cognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cu-
jus penuria Aegyptus novem annis laboraverat. Sene-
ca loc. cit. G. C.

Βούσιριν] Mendose antea scribebatur Βούσυριν. Sic
ut edidimus non Auctores tantum multi, sed & nu-
mismata scribunt: de quo vide Apollod. II. p. 53. B.
M. du S.

11. Διομήδην] Diomedes Rex Thraciae dum equos
suos humana carne aleret, in Tyrida opido truculen-
tus ab Hercule equis ipsis ad devorandum obiectus est.
Ovid. IX. Met. G. C.

Ibid. Σκείραντα] Latronem insignem, qui proximos
Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes
nullo non crudelitatis genere saeviebat, hunc Theseus
occidit. G. C.

12. Πίλυον] Schinim insignem latronem, qui circa
Isthmi initium teste Pausania miro crudelitatis genere
saeviebat. De eo Plutarch. in Thes. G. C.

Πίλυον.] Vide Plut. in vita Thesei. Et Xenoph. L. II.
Απομν. A. V.

Πίλυον.] De Centauro illo qui pinus incurvabat, su-
pra, ni fallor, T. I. jam habuimus. Suidae Ed. Hag.
Πιτυκάμπτης scribit, omisso medio, ο. ὡς F. R.

13. Ἡρώας ἐπὶ τῷ ἡόνῳ.] Bene contra Th. Magister
monet Cl. Jans. in Lect. Luc. p. 10. scribens: Ἡρώας
Ἀττικοί, scribit iterum Thomas, ἢ Ἡρώας καὶ Ἡρώας,
ἐπὶ αἰτιατικῇ τῷ πληθυντικῷ, ἢ Ἡρώας. Ecce tamen
non semel Ἡρώας Lucianus. In Zeux. c. 3. ὁ Ζεύς
ὅτι ἔγραψεν Ἡρώας, ὁ Θεός. In Vera Hist. c. 23. Ἐκ-
τάσσει τοὺς Ἡρώας ἐπὶ τῷ ἡόνῳ. Ipsa quoque haec vox
Ἡών, ἡών, deterior quam ἡών, ἡώας, censetur ab
eodem, cum tamen non modo in novissime adducto
hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus,
haec vocis hujus forma diserte legatur. In Herodoto
p. 617. (leg. Herms. c. 84.) Ἐπὶ τῷ ἡόνῳ καθίσταται.
In Vera Hist. Ὅμοια ἐπὶ τῷ ἡόνῳ ἄδονται. Ibid. Πλησίον
τῷ ἡόνῳ ἐκονομήθη. Haec alio loco ab Jans. dicta
huc transcribere operae pretium existimaui. ὡς F. R.
19. Ἐπὶ Δελφῶν] Hic cum fortiter pugnalet, tandem
cum

Pityocampe. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui jam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commissio paelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praefertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic postea convocatis sodalibus disputabat, mortuorumque Academiae loco nomen faciebat.

καὶ Πίτυοκάμπῳ. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ραδάμανθους, ἐκτάσας τὰς ἡρώας ὅτι τὸ ἥϊόν. ἤγειτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμόνιος, ἥδη σωφρονῶν. καὶ συμμίσξαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἡρώες, Ἀχιλλεύς τὰ πλεῖστα καθορθώσας. ἤρισεν δὲ καὶ Σωκράτης ὅτι τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ὅτι Δηλίου ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, ὅτε ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἀτρέπλος ἦν ἐφ' οἷς καὶ ὑπερὶ ἐξηρέθη αὐτῷ δεξιῶν, καλὸς τε καὶ μέγας ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ προαγῶν. ἔπειτα συγκαλὼν τὰς ἐταίρους, διέλεγτο, 25 Νεκρακαδημίαν τὴν τόπον προσαγορεύσας.

Συλ-

c. Ἑταίρους] Ex Cod. L. Ἑταίρους Edd. priores omnes.

18. Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορήματα ἀποσφύρι. V.

23. Παράδεισος] Τῶν ἡμῶν βουλομένων ἑλλανίζου εἰς

τὸ πᾶν τὸ ἑλλανίδος φωνῆς ἀποσφύριται τὸ τὸ παράδεισος ὄνομα. V.

† Παράδεισος] Ex Xenophonte, Polluce & A. Gellio notum est vocem hanc esse Persicam & significare viridarium. Occurrit

etiam in Ecclasiastico libro scripto, si viri docti credimus. post captivitatem. J. A.

cum reliquis fugere coactus est; qua pugna Xenophontem equo delapsum pedes ipse servavit. Diog. Laërt. p. 38. E. Vid. Strab. IX. Plat. 11. C. Συμπόσιον. 334. & Plut. Alcibiad. 354. & 1032. I. Aelian. etiam Var. Hist. III. 17. ubi male ἐπὶ Δῶλον. Plat. etiam in Apol. Socr. 363. F. & Athen. V. p. 215. & Not. Casaub. ad Diog. Laërt. p. 17. Thucyd. IV. 96. f. & 100. I. Plat. 1032. A. Ibidem & Plato fortiter pugnasse traditur. Vid. Diog. Laërt. p. 72. A. M. du S.

Ἐπὶ Δηλίῳ] Adducit haec verba Cl. Duker. ad Thucyd. IV. 107. p. 301. nec non alia quaedam testimonia, quibus probet ἐπὶ dandi casum in huiusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem, quae ἐπὶ Νισαίῳ pro ἐπὶ Νισαίῳ habet, merito arbitrat. Etsi ἐπὶ δεξιῷ & ἐπὶ ἀριστερῇ recte dicitur, ut Hom. II. VII. 238. & alibi; nam ibi aliud verbum adiungitur. Conf. nos supra ad c. 28. Quomodo conf. hist. Et videbis, non immerito locum Ael. ἐπὶ Δῶλον, suspectum quoque Solano videri.

J. F. R.

24. Τὸς ἑταίρους] Sic legit Interpres. At ego puto legendum ἑταίρους; nam & infra in Demonacte discipulo Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat: αἱ ἑταίρες δὲ τινος τὸ ἑταίριον, & rursus: τὸ ἑταίριον τις ὁρᾷ τὸ ἑταίριον. J. P. a G.

Ibid. Ἑταίρους] Admodum jocosè narrat Lucianus, uti, quum esset apud inferos, impil ruptis vinculis

Tom. II.

invaserint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo, Achille, & Ajace Telamonio; qui strenue represserint impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatiofo horto, in quem convocavit τὸς ἑταίρους, reliquos, heroas nempe; ut ego quidem expono. At Palmerius pag. 678. legit ἑταίρους. Verum quidem, ἑταίρους saepe perperam apud scriptores reperiri pro ἑταίροις, & contra: (nam & ἑταίρια pro ἑταίροις in suo libro legisse Brodaemum apud Nostrium in de Merced. Cond. circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίροις legendum monet ἑταίρια, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi necessitas; quum, ut dixi, caeteri heroes sint intelligendi; eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἑταίριον celebrasse, patet ex sequentibus.

J. J.

Ἑταίρους] In omnibus libris legebatur ἑταίροις; sed proba est Palmerii & Vorstii emendatio, quam L. Codicis auctoritas etiam confirmat.

M. du S.

Ἑταίρους] Ἑταίρους legendum.

M. V. la Croix.

Ἑταίρους] Quia quinque doctissimi Viri, Palmer. Vorst. Solanus, La Croix & Gesnerus, id vel conjectura adsecuti sunt, vel praetuler, quod Codex optimas notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte ἑταίροις legendum.

J. F. R.

Q

32. Ar.

Συλλαβόντες ἐν τῷ νικημένῳ, καὶ δὲ
οἷες, αὖτις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κο-
λασσοφόρους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτῃ τῇ
μάχῃ Ὀμοφῶν, καὶ ἀπὸντι μοι ἔδωκε τὰ
βιβλία κομίζων τοῖς παρ' ἡμῶν ἀνθρώποις.
ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μὲν ἄλλαν ἀπα-
λόγαμεν. ἦν δὲ ἡ δαχὴ τῷ ποιήματι αὐ-
τῇ, δὴν δὲ μοι ἔπεμψε μῆσα μάχῃ νικῶν
ἡρώων. τότε δ' ἐν κλύμας ἐψήσαντες, ὡς
παρ' αὐτοῖς τόμος, ἐκιδὼν πόλεμον κατ-
ορθώσωμεν, ἐστῶντό τε ὀπίσθια, καὶ ὀρ-
ταῖ μάλιστα ἦγον μόνῳ δὲ ταύτης ἐ-
μεταῖξε Πυθαγόρας, ἀλλ' αἰσιτῶ πόρρα
ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κακοφαγίαν.
Ἡ δὲ μνηὼν ἐξ διηλυθότων, ὡς
μεσῶντα τὴν ἑβδομον, νεώτερα συνίστατο πρᾶ-
γματα. Κίνορος γὰρ ὁ τῷ Σκινθάρῳ παῖς,
μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἦρα πολὺν ἥδη
χρόνον τῇ Ἑλένῃ, καὶ αὐτῇ δὲ οὐκ ἀφαιρῶν
ἦν, ὅτι μανθὺς ἀγαπῶσα τὴν νεανίσκον.
πολλάκις γὰρ καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ
συμπόσιῳ, καὶ πρὸς πῶν, καὶ μέντοι ἔραστα-
μενοι, ἐπλανῶντο πρὸς τὴν ἑλῆν. καὶ δὴ ὑπ'
ἔρωτι καὶ ἀμνηχανίας ἐβελύσατο ὁ Κί-
νορος ἀρπάζειν τὴν Ἑλένην. ἐδὲν δὲ καὶ

24. Victos itaque comprehensos victorum
que iterum remiserunt, magis jam punien-
dos. Scripsit hanc quoque pugnam Ho-
merus, ac discedenti mihi dedit libros no-
stratibus hominibus adferendos. Verum
postea hos non minus quam alia perdi-
dimus. Initium poematis hoc fuerat: *Musa,*
mihi Heronem dic praelia defunctorum. Tum
fabis coctis, qui apud illos mos est, bello
feliciter administrato, epulas victoriae cau-
sa instituunt, celebritatemque agunt maxi-
mam. Solus in partem illius non venit
Pythagoras, sed cibo abstinens procul se-
dit, abominatus illam fabas edendi consue-
tudinem.

25. Jam sex menses peracti fuerant, cum
circa medium septimum, novi quid actum
est. Cinyrus Scinthari filius, magnus &
pulcher qui esset, diu jam amabat Hele-
nam, & ipsam juvenem apparebat ad furo-
rem ab illa amari: saepe enim & inmiebant
sibi invicem in convivio, & propinabant,
& soli surgentes oberrabant per silvam. At-
que adeo prae amore & consilii alterius in-
opia consilia agitabat Cinyrus rapiendae
Helenae. Placuit autem mulieri quoque.

a Κομίζων] Deest in Fl. Adeest in aliis, & in P. b Παρ' μεσῶντα] Παρ' μεσῶντα uno verbo J. H. Fl. Ceterae rectius disjungunt. c Ἐπιμανθὺς] Ἐπιμῶν Schol. & Fl. Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. d Ἀρπάζει] Sic recte Juss. Ἀρπάζει Edd.

45. Ἐπὶ τῷ * Δι' ἡρώων ἐπὶ τῷ, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῷ
ἐπὶ τῷ, ἐπὶ τῷ δὲ τὸ ἐπὶ τῷ, ἐπὶ τῷ τῷ ἐπὶ τῷ, ἐπὶ τῷ

τὸ ἐπὶ τῷ τὸ ἐπὶ τῷ σημαίνει V.

* Οὐ δὲ σημαίνει V. Et mox, notante Cl. Gronovio. Sed
quo referam, non video. Nisi fortan a nasuore aliquo Cri-

tico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit.

M. de S.

38. Ἀρχὴ τῷ ποιήματι] Imitatus hic videtur Lu-
cilius initium poematis Epigonon, de quo Bentlejus
in epist. ad Jo. Millium p. 62. 63. M. V. la Croix.

45. Ἐπιμανθὺς] Κίνορος ἦν παλὺν ὄντι χρόνον τῇ Ἑλένῃ
καὶ αὐτῇ δὲ οὐκ ἀφαιρῶν ἦν ἐπὶ τῷ ἀγαπῶσα τὴν νεανίσκον.
Ἰσὺς certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena
ἐπὶ τῷ ἀγαπῶσα. sed ecce Scholiasτες non ἐπὶ τῷ ἀγαπῶσα
sed ἰσὺς legi vult, idque exponit ἰσχυρισμῶς, ad-
δεκα ἰσχυρισμῶς notare ἰσχυρισμῶς. Ubi ἰσχυρισμῶς alibi oc-
currit, ignoro, nisi hic referendum sit τὸ, Ἐπὶ τῷ
ἐπὶ, quod Hesychius exponit, ἐπὶ τῷ ἐπὶ τῷ in editio-
ne Florentina plane, uti vulg. Scholiasτες, legitur ἐπὶ

τῷ. Habet quoque hanc vocem Suidas, eamque in-
terpretatur λίαν.

50. Ἀρπάζει] Statim ubi legitur, καὶ δὲ ὑπ' ἔρωτος
καὶ ἀμνηχανίας, ἐβελύσατο ὁ Κίνορος ἀρπάζει τὴν Ἑλένην.
non dubium mihi est, quia unius litterulae mutatione
locus hic sanior reddi possit, legendo ἀρπάζει neque
enim quidquam, quo ἀρπάζει subsistat, sequitur.

56. Κολασσοφόρος] Flor. καλοσσοφόρος.

Καλὸς] Sic Fl. & Juss. Edd. (nisi quod in utra-
que meadose est καλ.) & sic sane venustior sensus est,
quam si cum reliquis legas καλοσσοφόρος.

M. de S.

63. Ma-

refugere in quandam adjacentium insula-
rum, five in Phello, five in Tyroëssam.
Conjuratos autem olim adsumserant tres;
sociorum meorum audacissimos. Patri ta-
men haec non indicaverat, qui nosset ab
eo se prohibitum iri. Cum vero visum ef-
fet, cogitata perfecterunt: obortaue no-
cte, me non praesente; forte enim in coe-
natione obdormiveram, clam reliquos ad-
sumpta Helena, festinanter avecti sunt.

26. Circa mediam vero noctem evigilans
Menelaus, cum vacuum utrore torum sen-
sisset, clamorem sustulit, assumptoque fra-
tre ad regiam Rhadamanthi perverxit. Die
extorto, videre se navim, dicebant specta-
tores, quae multum jam abesset. Itaque
impositos Heroum quinquaginta in navim,
uno ex ligno cavatam, asphodelinam, ius-
sit *Ἰωκίτιος* persequi. Hi studiose navi-
gantes circa medium illos diem assequun-
tur, jam intrantes in lactens mare prope
Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufu-

καὶ ταῦτα, ὅχρα δ' ἐπίπτας ἐς τὰ δ' ἑλ-
καρδύων ἡσων, ἦτοι ἐς τ' ἑλλώ, ἢ ἐς
τ' ὑπερογαί. συνερότας δὲ ἀνέλοι προσ-
λίσσων τρεῖς τ' ἐταίρων τ' ἐμῶν, τὰς
ἰδρυστάτας τῷ μέντοι πατρί, οὐκ ἐμ-
ποσε ταῦτα ἡπίεσθαι γὰρ ὅτι αὐτῷ ἡ κα-
λὴ καὶ μέγαν. ὡς δ' ἐδόξα αὐτοῖς, ἐτέλουν
τ' ἐπιβυλὴν. καὶ ἐπεὶ νύξ ἐγένετο. (ἐγὼ μὲν
ὡς παρῶν, ἐτόνχων γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ
δοκαιομένην) οἱ δὲ λαβόντες τὰς ἄλλας,
ἀναλαβόντες τ' Ἑλένην, ὑπερσπυδὴς ἀν-
χέονται.

Περὶ δὲ τὸ μεσομήκτιον ἀπογράφει ὁ
Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τ' αὐτὸν κενὸν εἶναι
τοῦτον, βέβαιον τε ἔσθαι, καὶ τ' ἀδελφὸν ἐξ
λαβόν, ἦτοι πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ραδά-
μανθίου. ἡμέρας δ' ἑξήκοντα, ἔλεγον
οἱ σκοποὶ καθορᾶν τ' αὐτῶν ὡς ποτὶ ἀπέχου-
σαν ὕπερ δὲ ἐμβεβῶσας ὁ Ραδάμανθος πει-
σὸν καὶ τ' ἡρώων ἐς νῆα κομβέσων, ἀφο-
δελίνην, παρήλασε δὲ καὶ οἱ δὲ, ὑπερ-
σπυδίας ἡ ἐλαίσουτες ἐπὶ μεσημέρῳ
καταλαμβάνουσιν αὐτὰς, ἀρτίως τ' γαλακ-
τῶν δ' ὠκεανὸν ἐμβαίνουσας, πλοκοῖσι τ' Τυ-
ροῦσσης, πρὸς τὸ αὐτὸν ἔλθον ἀφ' ὧν αὐτῶν
καὶ

e. Ἑταίρων] Ἑταίρων male Fl. sola. f. Καλὸν. g. Καλὸν. Edd. plurimae, καλὸν. f. de Al. per-
de καλ. prima producta feci. g. Πολύ] Οὐ πολὺ f. b. Ἑλαίσουτες] Al. Διάνουτες Coll. Nil. mat. Edd.

59. Οὐ παρῶν] Οὐ παρῶν, ὡς ἐν ἄλλοις καίται, καὶ ἡ
τίχη ζῆτι. V.

72. Διάνουτες] Γραι. ἐλαίσουτες. G.

63. Μεσομήκτιον] Vid. hanc vocem contra Tb. Mag.
adsertam, infra hac ipsa Ver. Hist. c. 40. f. F.R.
68. Πολύ] Flor. ἡ πολὺ, male, & ante In-
terp. f. B.
79. Παρῶν συνεόντων ἰδοὺν ἀφ' ὧν αὐτῶν] Interpres: Τον-
αὐτῶν νῆα ἐπὶ τῶν ἐπὶ, ut ἐλαδενεον. Reddendum
ergo putem: Ἰδοὺν παρῶν αὐτῶν, ὡς ἐπὶ αὐτῶν
ita infra a. Ver. Hist. c. 43. παρ' ἑλάνων ἐλάνων καὶ
παρῶν. ubi recte Interpr. Quamquam parum abest,
quin ἐλαδενεον in παρῶν. Ut & in Pseudomani. c.
57. ὡς τοιοῦτον ἰδοὺν ἀφ' ὧν αὐτῶν. Postquam parum
abfuit, quin potuisset. H.V.
Παρῶν συνεόντων ἰδοὺν ἀφ' ὧν αὐτῶν. Quod Cl. Hor. Virg.
& hic & supra c. 20. in versione corrigendum mo-
ruit, id Cl. Gessner. cum non nisi illis animaver-

sione, sponte praestitit; quare illa *Virgine* omittere
potuisset; at eum, etsi levioris res est momenti, sua
laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis
vertendis peccatum ab aliis interpretibus. Orph. ta-
men id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic
bene Jungerm. convertit. Long. Pass. 2. p. 62. ὡς
τοιοῦτον ἰδοὺν καὶ αὐτῶν. Parum abfuit quia... Adde No-
strum T. I. Ceteri. c. 4. f. ὡς τοιοῦτον ἰδοὺν ἀφ'
ὧν αὐτῶν, tantillum aberat quin effugisset. In Thuryl.
tamen L. VI. c. 37. p. 402. ὡς παρῶν τοιοῦτον γινώ-
σκων, vertitur: quamobrem ab hac opinione ego adeo
distinguo; quod & Scholast. sic exponit: τοιοῦτον ἀφ'
ὧν αὐτῶν τοῖς τὸ ἴδιον ἀφ' ὧν αὐτῶν. &c. quem vide.
f. F.R.

ἔ' ἀπαδησάμενοι ἥ καὶν ἀλύσι' ῥοδίῃ, κατέ-
πλεον. ἡ μὲν ὅν' Ἑλένη, ἐδάκρυε τε, καὶ
ῥαχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο τῆς δ' ἀμφὶ ἥ
Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθης,
εἴ τις ἔ' ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς ὕδνα β
εἶπον, ἐκ τ' αἰδοῖαν δῆσας, ἀπέπεμψεν ἐς
τ' ἥ ἀσεβῶν χάρον, μαλάχῃ πρότερον μα-
στρωδέντας.

Ἐμφύσαστο δὲ ἡ ἡμᾶς ἐμπροθέσμως ἐκ-
πέμπειν ἐκ τ' νῆσι, ἥ ἐπιῦσαν ἡμέραν μό-8
την ἐπιμείναιας. εἶθα δὴ ἐγὼ ἡνώμην τε
ἡ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελοι ἀγαθὰ καλαμπῶν,
αὐτῆς πλανηθῆναι. αὐτοὶ μέντοι παρμυ-
θεῖτο λέγοντες, ὅ' πολλῶν ἐτ' ἀφίξει
σάλην πρὸς αὐτῆς καὶ μοι ἡδὴ θρόνον τε ἡ θρό-
νος non ita multos fore, ut ad se redeam,
κλισίαν ἐς τῆς πρὸς ἀρεδείκνυσαν, πλῆσιον
τ' ἡ ζείσται. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδά-
μάνθῃ, πολλὰ ἱκέτευον εἶπὼν τὰ μέλ-
λοῖα, καὶ ἡ παρδείξαι μοι ἥ πλῆν. ὁ δὲ
ἔφασκεν ἀφίξει μὲν ἐς τ' πατρίδα, πολ-9
λὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνέ-
σαι. τ' δὲ χρόνον ἐκ ἐτι ἥ ἐπαρόδῃ πρὸς
θεῖται ἡ θέλῃσιν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνύς τὰς
πλῆσιον νῆσους (ἐφαίνοντο δὲ ὅντε τ' ζεί-
μοι, ἡ ἄλλη ἔκτη πῶρρωθεν) ταύτας μὲν
εἶναι ἔφασκε τὰς τ' ἀσεβῶν, τὰς πλῆσιον,
ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ πῦρ καύο-
μενον. ἔκτη δὲ ἐκείτῃ τ' ὁ εἰρων ἡ πῶρως

gissent ! revinctaque navi cetera rosacea,
in portum redeunt. Helena igitur lacru-
mari, pudorem prae se ferre, caput obvol-
vere. Cinyrum vero cum sociis, cum
interrogasset ante Rhadamanthus, si qui
alii quoque illorum essent conficii ? negan-
tes, in impiorum locum relegavit, pu-
dendis revinctos, & malva verberatos
antea.

27. Decreverunt autem etiam nos intra
diem statutum insula emittere, solo die
proximo manendi facultate concessa. Ibi
ego quidem moleste ferre & lacrimari, qui-
bus relictis bonis iterum oberaturus essem.
Ipsi tamen consolari me ac dicere, post an-
nos non ita multos fore, ut ad se redeam,
jamque mihi sellam, & accubitum in po-
sterum assignandum ostendebant, propter
optimos. Ego vero ad Rhadamanthum
adiens suppliciter petii, ut futura mihi di-
sceret, & navigationem praemonstraret : Re-
spondit, venturum me post errores multos
atque pericula in patriam. Tempus autem
reditus non jam volebat adjicere : sed of-
tensis insulis propinquis, apparebant au-
tem numero quinque, & sexta alia e lon-
gino, has quidem proximas dicebat esse
impiorum, e quibus, inquit, ignem mul-
tum vidēs ardentem. Sexta vero illa somnio-

T.M.T.

α' Ἠνώμην] Ἐποτιώμην Schol.

86. Ἐποτιώμην] Γράφει Ἠνώμην * τὴν καὶ ἐδάκρυον. C.

* Triā illa postteriora verba ex C. addita in V. decaunt.

93. Πολλὰ ἱκέτιον] Vid. Tb. Mag. v. Βούλωνι ea-
dem citantem. M. du S.

3. Ἀφ' ὧν] i. e. unde, pro quo & hic dicas : ἡφ'
ὧν. Etiam si alibi ἀπὸ in simili locutione paulo aliter
valeat, ut ap. Aristoph. Nub. 766. (τῷ ὕδατι) ἀφ' ἧς τὸ
πῦρ ἀπύρῃ quod supra in Quam. conf. Hist. vidi-
mus. J. F. R.

8. Τῇ ὧν ὕδατι] Sic scribendum, non ut in libris
est ἡμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppositam
nostrae terrae, non ei quam incolabat, qui hic lo-
quitur Rhadamanthus. M. du S.

Ibid. Τῇ] Loquitur Rhadamanthus in insula bea-
torum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Lu-
ciano, & praedicat ea, quae in ipso fine hujus libelli

indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur fer-
ri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque
interpretes, quos norim, rescribendam, ut inter-
pretatus sum, ὧν. Si res verbis egeret, & reliquas
ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Sci-
pionis Africani majoris cum minore sermones com-
pararem. J. M. G.

13. Μαλάχῃ ρίζῃ] Dogma Pythagoricum ridet,
qui solium majus sacratissimum habebat. Aelian. Var.
Hist. IV. 17. ἔλεγε δὲ ἱερῶτατον εἶναι τὸ τ' μαλάχῃ ρίζῃ
λιν. Jamb. No. 109. Ad Homerum etiam μέλαν (Od. K.
304.) alludit. M. du S.

17. Μῆτις πῦρ μαχῇ] Et hoc Pythagoricum symbo-
lum est, de quo multi. Vid. Diog. Laert. p. 218. &
not.

rum ciuitas; post illam Calypsus insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeter-
peruigaueris, tunc peruenies in magnam con-
tinentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi
vero multa passus, gentibus peragris mul-
tis, inter homines versatus infociabiles, tan-
dem aliquando in continentem aliam per-
uenies.

28. Haec dixit, extractamque e terra
malvae radicem mihi porrexit, iubens in
maximis ut periculis hanc invocarem, prae-
cepitque, si quando in hanc terram venis-
sem, ut neque gladio ignem foderem, neque
lupos ederem, neque pueri duodeviginti an-
nis maiore fruerer. Horum memor si essem,
spem haberem reditus in hanc insulam. Tum
igitur ad navigationem necessaria paravi, &
cum tempus esset, cum illis epulatus sum.
Postridie ejus diei accedens ad Homerum
poëtam rogavi, ut duorum mihi versicu-
lorum inscriptionem faceret; & cum fecis-
set, columellae de beryllo gemma erectae
ad ipsum portum, inscripti. Erat autem
epigramma hoc:

Lucianus diuis carnis felicibus isthaec

Omnia continens, patrias remeavit ad urbes.

29. Moratus hunc diem, proximo solui.

b [Υμῶν] Ex Emend. Solan. Ἡμῶν Edd. c [Εἰς] Ἐν Fl. male. Recte cett. d [τῆς ἐπιούσης] Τῇ ἐπιούσῃ alios
legere Coll. ajunt. At nostrae Edd. nihil mutant.

30. Μάλας δὲ] Ἑλλάδα τοῦ σῶσαι τὸ πᾶν
ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν, τὸ δὲ Ἀττικῶς.
ποῦν μὲν γὰρ τὸ μάλας ἐκείνη τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῇ
ἐπιούσῃ ἢ δὲ τὸ πρῶτον Ἀττικῶν, αἱ ἕταιροι ἵπποι μάλιστα

τῇ ἐπιούσῃ τῇ ἡμέρᾳ. ὅτε γὰρ ἐπὶ μάλιστα λέγουσι Ἀττι-
κοί. V.

Ibid. Τῇ ἐπιούσῃ] Γραι. τῇ ἐπιούσῃ, καὶ δοκεῖ Ἀττικῶς
εἶναι. G.

† Μίτρον] Μῆν Ed. Cler.

† Ἐπιούσῃ τῇ] Duo ista verba in Edit. deficientia supplere
debemus.

§ Τὸ γὰρ] Lege ἔτι γὰρ τὸ, & conf. Schol. ad Alex. ad
verba Τῇ γὰρ σελήνῃ. M. du S.

not. Porphy. N. 9. 41.

[Ibid. Μαχάρις πᾶσι σμαλαίῃς]. De hac superstitione
locus alius dicendi, praeceptum est Pythagorae. 7. B.
18. Παῖδ] Cicero Tusc. IV. 34. conqueritur Phi-
lophos exortos, & auctore, quidem suo Platone,
quem non injuria Dicaearchus accuset, qui amor
auctoritatem tribuerent. Prodidimus ejus enarrator

M. du S.

Theodorus etiam testem citat, eundem Platonem di-
xisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀειλαγῶν ἀσπαζομένους καὶ τῇ
δὲ μακαρίους . . . καὶ ἐκδημαστανίας ἐνταῦθα εὐδαίμονας
ἐποιεῖ. Therap. IX. p. 131. M. du S.

19. Πλατωνίζω] Ut infra in Pseudemane. (c. 41.)
M. V. la Croze.

28. Ἀσπασίας] Sive Graecam hic posuit Lucianus
Q 3 in

ἀνηγόρουν, ἥ ἦρώων τοῖς πεμπόντων ἐνθά
 μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάβρα δὲ Πη-
 λώπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὀγυγίαν 3
 ἥσων Καλυψαῖ κομίζεν. συνέπεμψε δὲ μοι
 ὁ Ῥαδάμανθους ἡ πορθμέα Ναύπλιον, ἡ
 οὐ καλαχθείμεν ἐς τὰς ἥσους, μηδεὶς ἡμᾶς
 συλλάβοι, ἄτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν
 πωλείας. ἐπεὶ δὲ τ' ἐσάδη ἄρα προΐοντες 4
 παραελθόμεν, αὐτίκα ἡρᾶς ὁδὸν τε θυῖν
 ἀπὸ χέρο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θύας, καὶ
 πώσσης, ἅμα καὶ ὀνύχων. καὶ κήσα δὲ πο-
 τήρα, καὶ ἀφόρητον, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων
 ἡ πῆλιν. καὶ ὁ αἶψα ζοφίρος, καὶ ὀμχλῶ- 4
 δης, καὶ κατέσχευε ἐξ αὐτῆς ὁδὸν ἐπι-
 τήν. καὶ μέντοι καὶ ματίγων ψόφον ἤκουτο,
 καὶ οἰκωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν.

Ταῖς ῥῥ' ἐν ἄλλαις οὐ προσέχουμεν ἡ
 δ' ἐπὶ ὁδῶν, τοιαύτῃ καὶ κύκλῳ μὲν πᾶσα 5
 ἰερμαῶδης, καὶ ἡ δὲ πόρφυρος, πέτραις καὶ
 τράχεσι καὶ σκληρυῖα, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ
 ἐνὶ ἡν ἀνερπύσασθαι δὲ ὅπως καὶ τὴν κρημνῶν,
 πορθόμεν ἄρα τὸς ἀκαθάρτους, καὶ σκολο-
 πων μετ' ἡς ἀτραπῶν, πολλὴν ἀμορφίαν 5
 χάρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ὅτι τ' εἰρη-
 τῶν, καὶ τὸ κολαστήριον, πρῶτα ῥῥ' τ' Φί-
 σσι τῶν τῶν ἐθαυμάζομεν. τὸ ῥῥ' τ' ἔδα-
 φος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοφι, πᾶν-
 τη ἐξηθῆκε, κύκλῳ δὲ ποταμοὶ ἀπὸ 6
 ῥῥ' τ' οὐ μὲν βορβόροι, ὁ δεύτερος δὲ αἰ-

deducuntibus Heroibus. Hic accedens et-
 iam Ulysses clam Penelopen dat mihi epi-
 stolam in Ogygiam insulam ferendam Ca-
 lypso. Miserat mihi comitem Rhadamant-
 hus portitorem Nauplium, ut, si defer-
 remur in insulas, nemo nos comprehende-
 ret, qui alterius negotii causa navigare-
 mus. Cum vero bene olentem illum aërem
 provecti exiissemus, statim cum teter odor
 nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris
 picisque una ardentium, tum nidor males
 atque intolerabilis, velut ab ustulatis ho-
 minibus: aëque obscurus & caliginosus,
 a quo stillaret ros quidam picens. Verum
 & verberum sonus exaudiri, & prostratis
 hominum multorum.

30. Ad reliquias non accessimus: in
 quam vero exscendimus, ea erat ejusmodi.
 Tota in circuitu praeceps & squalida, sa-
 xis & asperis locis rigida. Neque arbor,
 neque aqua inest. Enixi tamen rependo
 per praecipitia, progredimur per tramitem
 spinis & aculeis obsitum, superataque re-
 gione deformi admodum, ad carcerem de-
 lati ac suppliciorum locum, primo admira-
 mur regionis ingenium. Solum enim ipsum
 gladiis & aculeis undique effloruit; in cir-
 cuitu amnes tres fluunt, coeni unus, alter
 san-

a. 'Is' ii] 'Ean Th. Mag. voc. Ei. 'Er. f. 'Is' Fl. &c. recte. b. 'Ottom.] Sic f. Bz. Fr. P. &c. Conf. supr.
 5. 21. c. 'Ez' auct.] Sic Fl. 'Eautē male certe. d. 'Aptem.] Ita dedi. ex Fl. 'Aptem. Ed. reliq. u. 'Aptem.]
 Parti Fl. Sed cum vulg. facit P.

51. Πέτραις τραχίσιν] Γράφεται πέτραις & τράχεσι. V.
 59. Σκόλοφι] Σκόλοφ, ὅτε ἔλκον ἀπὸ ἐκφυγόντων τῶν
 τυχόντων. παρὰ τὸ κολάπτω, κόλλω. ἢ παρὰ τὸ κόλλω, κό-
 λω, καὶ σκόλοφ τὸ διαχωρῶν & ἀποχωρῶν ἔλκω. G.

(Hoc Schollum in Ed. priorī cum IV. aliis reperiebatur inter Scholia ad Part. Διδ. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, suis sedibus singula reddidimus. M. du S.)

in versas principio, sive, quod nolim, penultimam
 nominis sui corrumpit contra morem, sive, vocalem
 per synizesin sequenti conjunxit: dubium non est
 Latine interpretanti idem licere debere.

46. 'Ez' auct.] Sic Fl. & f. pro vulgato 'Aptem.

51. 'Aptem.] Mendozē in omnibus impressis, ex-

cepta Fl. legitur 'Aptem. Vid. Part. d. 7. & in Edg.
 c. 8. Recte etiam scribitur in MSS. Angl. P. & L. in
 initio Prometh.

Nid. Kai' ὀμχλῶν.] In quibusdam libris Schollastes
 legisse videtur, pro his duobus vocibus, τράχεσι. Sed
 factis sana videtur vulgata scriptura: quanquam non
 tant ad memum nunc unde confirmari loca. Talis
 plu-

sanguinis, intus autem ignis: ingens hic & insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit: piscesque habet multos, torribus quosdam similes, minores vero prunis, lychniscos appellabant.

31. Ingressus unus per universos *πύλιν*, isque angustus, cui iunior adstat Timon Atheniensis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos; quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adiciebant monstratores nostri vitas singulorum, & causas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in vita mentiri essent aliquid, & qui vera non scripsissent, in quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi alii. Hos cum viderem, optima de futuro spem concepì, qui nullius mihi mendacii essem conscius.

32. Celeriter igitur ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram, salutatam Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somniorum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix distinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi insulae, somniis simile. Recedebat enim acce-

ματῶν, ὁ δὲ ὕδωρ, πυρὸς, πᾶσι μέγας ἔτος, ὃ ἀπέρματος, ὃ ἔρρει, ὡς ὅτε ὕδατος, ὃ κυματῆτο, ὡς ὅτε θάλασσα, ὃ ἰχθύες, ὃ εἶχε πολλὰς, τὰς μὲν δαλοῖς προσκυκλῶντας, τὰς δὲ μακρὰς ἀνθρώποις πεπυραμένους, ἐκάλει δὲ αὐτὰς λυχνίσκους.

Εἰσοδῶν δὲ μία, γενὴν ἀφ' ὧν πάντων ἔστω πυλῶν ἐφιστήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. παρὰ τοῦ Ναυπλίου δὲ ὄμμεν, τὸ Ναυπλίον καθηγμένον, ἐπαρῶμεν κολαζομένους, πολλὰς μὲν βασιλείας, πολλὰς δὲ ἰδιώτας, ὧν ἐνὶ οὐκ ὅτι οὐκ ἐγινώσκοντες εἰδέναι δὲ ὃ τὸ Κίτυρον καπνῶν ὑπερφυέμενον, ἐκ τῶν αἰδομένων ἀπὸ τῶν ἰδιωτῶν προσετίθεσαν δὲ οἱ ἀεικλιῆται καὶ τὰς ἐκείνων βίβας, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς ἡ κολάζονται καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμνον οἱ ψευδόμενοι τι ἢ ὡς τὸ βίον, καὶ οἱ μὴ τὰ ληθῆ συγγεγραφότες ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί. τῶν ἐν ὅρων ἐγὼ, χρησάμενος εἰς τὰ πρὶν τὰς ἐλπίδας ἔδην γὰρ ἐμαυτῶν ψεύδῃ ἐπὶ οὐκ ἐπιπράττειν.

Ταχέως ἐν ἀναστρέφας ὅτι καὶ νῦν, ὃ γὰρ ἐδιδόμην φέρων, ὃ δὲ φιν, ἀσπασάμενος, ὃ Ναυπλίον, ἀπέπεμψα καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλοῖον ἢ τὸ οὐείρων ἡσῶν, ἀμυνδρὰ, καὶ ἀσαφὲς ἰδεῖν ἔπαρξε δὲ καὶ αὐτὰ τοῖς οὐείροις τὸ πλοῖον πλοῖον: ὑπεχώρει γὰρ ὡς ὅτε

[Ἄπηναι] Sic F. H. &c. Ἀπηναι P. sola. g. Κολάζονται: Ita Fl. H. P. &c. Κολάζονται male F. b. Παρὰ] Sic P. &c. Edd. praeter F. quae Παρ. i. Ἀπηναι] Al. ἀπηναι. Coll. Prius tunc erat Fl. F. H. B.

37. Καὶ μεγίστας] Ἐστὶ οὐ βαμολόγη γὰρ, τὶ ἐπιφύεται * τὸν ἴδιον. F.

85. Τὸ Ν. ἀπηναι] Γραμ. ἀπηναι. G.

* Τέτον] Ance in Impr. legebatur τέτον, nullo sensu. Ex V; est illud τέτον.

M. de S.

Βλασφῆμιαι: in Ἀλφ. τόποις ἀπηναι vocat. M. de S. 32. Τράχων] Μακρὸν τραχῶν, α. τραχῶν, τραχῶν. locus asper, et si omnium Edit. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων Suid. scribat, id nomen proprium esse, recte iudicat Steph. At in Strab. XVI. p. 796. f. 1096. Τραχῶν tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascus, sed ibi Τραχῶν scribebimus arbitror, quia apud Josephum sic plus decies, ut L. XIII. Ant. c. 16. f. 5. & XV. 10. i. bis. &c.

F. E. B.

Id. Oidi] Negativa simplex pro duplici, ut supra I. Ver. Hist. c. 4. ἵπποι δὲ ἐν αὐτῇ, εἰδὲ ὡς φανερὰ. Alius generis ellipses negativae particulae vid. ap. L. Boi p. 331. — 2.

68. Δύο πλοῖον] Ὅσον ἀφ' ὧν πάντων. M. de S. 85. Ἀσπασάμενος τὸ Ναυπλίον ἀπηναι] Benedicere salutatio Nauplio discessi. Prorsus non ita, sed salutatum Nauplium remissi; haec enim conveniunt praecedentibus.

96. Πό-

προσιῶσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ πορρωτέρω ὑπέβαινε. καί αὖτε ἐπὶ αὐτῷ, καὶ ἑσπλεύσαντες ἐς τὸ Ἰπνον λιμένα προσαγορευόμενοι πλοῖον τὸ πύλων τὸ ἐλεφαντίνον, ἢ τὸ τῷ Ἀλεκτρυόνι ἱερὸν ὅτι, οὐδὲ δέλην ὁφίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν πύλιν, πολλὰς ὀνείρας καὶ ποικίλους ἐωρῶμεν. πρῶτον δὲ βόλομαι οὐδὲ πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλω τινὶ γέγραπται οὐδὲ αὐτῆς. ὅς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνησθῇ Ὁμηρὸς, καὶ πάντῃ ἀκριβῶς συνέγραφε.

Κύκλῳ μὲν οὐδὲ πᾶσαι αὐτῷ ὕλη ἀνέσθηκε, τὰ δένδρα δ' ὅτι μήκανες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῷ πολὺ τι πλῆθος νυκτερίδων· τῷτο γὰρ μόνον ἐν τῇ γῆσιν γίνεσθαι ὄρνεον. πόλις δὲ ὁρρεῖ πλοῖον, ὑπ' αὐτῷ καλούμενον Νυκτερίδα, καὶ πηγὰς δύο· ἡ μία ταῖς πύλαις ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Πανυχία· ὁ δὲ οὐδὲ βόλος τὸ πόλεως, ὑψηλὸς τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι δὲ χροῖαν ὁμοιοῦται· πύλαι μὲντοι ἔπεισιν, καὶ δύο, καθάπερ Ὁμηρὸς εἴρηκεν, ἀλλὰ τέσσαρες, δύο μὲν πρὸς τὸ Βλακείας πεδίον Σπο-

dentibus nobis, & subterfugiebat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam teneremus, inveni in portum qui Hypnus (Somnus) dicitur, prope portas eburneas, ubi Aleetryonis (Galli Gallinacei) sacrum est, fero crepusculo descendimus, progressique intra portam somnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripserit; qui autem solus mentionem illius fecit, I Homerus, non satis scripserit accurate.

33. In ambitu totius insulae stat silva: arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis versipertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus (Noctivagus) ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos (Inexpretebus) & Pannychia (Pernox). Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae ejus sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt,

α Ἐσπλεύσαντες. Ἐπλ. ἴ. Prius vero Fl. H. P. β Ἰπνον Ἰπνον Voss. γ Πύλων] Ita Edd. quas vidi, omnes. δ Ὀς] An ἡς; Pell. ε Παρὰ] Sic Fl. ἴ. Reiq. πρὶ.

3. Μήκανες] Καλλιλλῶς ταῦτα ἐπλάσθη, πρὶ τῷ ἑνὶ πόλιν καθότι ὑπάρχοντα ταῦτα ἐναρκωτικά. V.

14. Δύο μὲν ἄγαν (1) ἱερῶν πρὸς τὸ τὸ βλακείας πλοῖον (2) ἀνακλινόμενον πρὸς τὸ πλοῖον, τὰς δύο τὴν ἑνὴν πύλιν πύλας καὶ τούτων, τῇ μὲν σιδηρῇ αὐτῇ ἐκατέρωθεν, τῇ δὲ (3) κεραμίδι καὶ πολὺ τὸ ὑδρακτὶς ἐσθρὸν ἔχουσαν, ἐπὶ τοῖς αἰ ἐλπίδας τοῖς ἀργύρις ἐβλακώδισι καὶ βαθυμοῖς αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ κατὰ τὸ ἀμυδακτὶς ὑπάρχει. (4) καὶ ἕπον' αὐτῶν μελαγχολία (5) πεφυκέναι ὅτις ἀεὶ οὐκ αὐτῶν τὸ τοιοῦτο πᾶσι ὑπάρχει, τοῖς δὲ ἐμελακτὶς αὐτῶν τὸ τὸ ἐλπίδας ἀεὶ οὐκ αὐτῶν, ὅτις τῷ

ἀεὶ οὐκ αὐτῶν τὸ τὸ ἐλπίδας ἀεὶ οὐκ αὐτῶν (6) τὸ κατὰ ἀμυδακτὶς ἀεὶ οὐκ αὐτῶν, καὶ τὸ τοιοῦτον ἀπαλλοτρίωται μετὰ τὸν φροντίζον. Φιλὴ γὰρ ἐπὶ τῇ καλλιλλῶς τὸ φροντίζον ἐπὶ τῇ ἐκπύλιν. ὁρρεῖ οὐδὲ κατὰ τὸν πλοῖον ἐκπύλιν ἐκπύλιν, διὲς τὰ φεβρὰ τὸ ἐκπύλιν διέρχεται καὶ φρικτὴ. αὐτὰ γὰρ ὑπὸν ἐπὶ αὐτῇ αἰχμα, εἰ δὲ πλῆθος καὶ δέξω, τοιαῦτα ἐπὶ κατὰ ὑπὸν, ἀλλὰ τὰ μὲν διὰ τὴν τῇ αἰχμα ἐπὶ (7) εἰς ἀμυδακτὶς ἐκπύλιν. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἱερῶν, τῷ ὑπὸν ἐπὶ φεβρὰ (8) ἱερῶν τὰ καὶ ἀνακλινόμενα. V.

(1) Ἐμνησθῇ] Ita correxit Solan. noster: in edito enim erat ἱερῶν καὶ.

(2) Ἀνακλινόμενον] Ἐκκλινόμενον. C.

(3) Κεραμίδι] Ed. Clav. male κεραμίδαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum.

(4) Καὶ ἕπον' αὐτῶν μ. α.] I. e. quia abundant αἰσας C.

(5) Περφυκέναι] Περφυκέναι tantum legebatur in edito; sed mutavit M. d. S.

(6) Τὸ κατὰ] Ita ex V. pro vulgato τῷ κατὰ. dedit, & mox καλλιλλῶς pro edito ἀμυδακτὶς dedit M. d. S.

(7) Εἰς] Πρὸς habet C.

(8) Ἐμνησθῇ] Ex C. insertum, cum in Edito tantum legeretur περφυκέναι; sed tamen huiusmodi huiusmodi adscripserat Solan. Hoc Scholium sic emendatum, sed adhuc obscurum, alijs emendandum subens relinquo.

96. Πύλων] Lege πύλιν. Quaquam enim ἑνὴν πύλιν

nam portarum facta mentio sit, ut portui propinquarum;

ciant, ferrea altera, altera lateritia, qui-
bus commeare dicuntur *somnia* terribilia,
cruenta, crudelia: duae versus portum &
mare, cornea altera, altera qua nos trans-
ivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem
ad dextram est Noctis templum; hanc enim
deorum maxime colunt, & Alectryonem:
illi vero prope portum aedes collocata est:
ad sinistram Somni regia. Hic scilicet a-
pud illos imperat, facitque sibi Satrapas
& imperii sui vicarios duo, Taraxionem
Mataeogenis F. (*Terriculum Vanipori*) &
Plutoclen Phantasionis, (*Divisiglorium Ima-
ginarii.*) In medio foro fons est, Careo-
tin (*Gravisomnem*) appellant, & templa
prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi
adytum quoque illis est & oraculum, cu-
jus antistes propheta Antiphon (*Contradi-
ctor*) somniorum conjector, hunc a Somno
honorem nactus.

34. Ipsorum autem somniorum neque
natura eadem, neque species: sed alia pro-
cera, & formosa, atque jucunda, parva
alia & informia, & alia quidem aurea, ut

5 βλεῦσαι, ἢ μὲν σιδηρᾶ, ἢ δὲ κεράμει
ποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγχετο σποδῆμιν αὐ-
τῶν οἱ τε φοβεροί, καὶ Φονικοί, καὶ ἀπη-
νῆς δύο δὲ πρὸς τὴν λιμένα, καὶ τὴν θάλασσαν
αἱ μὲν κεράτναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς
σπαρήλθομεν, ἐλεφάντναι. εἰσιόντων δ' ἐς τὸ
πύλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἔστι τὸ Νυκτῶν. σέ-
βουσι γὰρ θεῶν ταύτῃ μάλιστα, καὶ τὴν Ἀ-
λεκτρυόνα· ἐκείνῳ δὲ πλεονέχον τῷ λιμένι
τὸ ἱερὸν ποιεῖται. ἐν δεξιᾷ δὲ, τὰ τῷ
Ἰπνὸς βασιλεία. ἔστι γὰρ δὴ ἀρχὴ παρ'
αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πε-
ποιημένους, Ταραξίωνά τε τὸν Ματαιογένους,
καὶ Πλευστοκλέα τὸν Φαντασίον. ἐν μέσῳ δὲ
τῇ ἀγορᾷ, πηγὴ ἔστι, ἣν καλεῖσι Καρεῶ-
τιν· καὶ πλεονέχον ἱεροῦ δύο, Ἀπάτης καὶ Ἀ-
ληθείας· ἐνθα καὶ τὸ ἀδύτῳ ἔστιν αὐτοῖς, καὶ
τὸ μαρτυρεῖν, ἢ προειρηγὰν προφητεῶν Ἀν-
τιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑποκριτής, ταύτης
ἐστὶ τῷ Ἰπνὸς λαχὼν τὴν τιμὴν.

5 Αὐτῶν μὲντοι τῶν ὀνείρων, ἔτε Φύσις, ἔτε
ἰδέα ἢ φύς. ἀλλ' οἱ μὲν μακροὶ τε ἦσαν,
καὶ καλοὶ καὶ ἡδέεις, οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι,
καὶ οἱ μὲν χρυσοί, ὡς ἰδοῦναι· οἱ δὲ ταπεινοὶ

Τε

f Φονικοί] Φονικοί male f. sola. g Παρὰ] Sic recte Fl. & P. Ceterae πρὶ, ne f. & Ald. quidem excepta;

29. Καρεῶτιν] Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐκτυγεμένου τοῦς ὑπὸς τὴν πηγὴν καὶ ἀλλήλους ἀνόμενον. * V.

* Hoc Scholium inter Pessians Vol. 2. p. 34. No. 8. erat. ubi ὄντως legitur. Sed Coll. G. melius ὄντως.

M. du S.

rum; melius videtur ut urbem intrare dicatur. Mihi
Geographia illa *somnialis* non admodum perspecta.
Quid enim, si per *Portas Eburneas*, aliquid simile vo-
luerit *Portis Caspiis, Thermopylis* &c? M. du S.

1. Ὀμπρος] Hom. Od. T. 560. M. du S.

8. Παρὰ δύο πύλας] Conf. supra c. 16. ubi similis
variatio prae-positionis: quam etiam T. I. saepe ha-
buimus. f. F. R.

Ibid. Παρὰ ταῖς] Edd. Fl. & Junt. Reliquae πρὶ.
M. du S.

13. Ὀμπρος] Vide eum l. c. M. du S.

15. Κεράμει ποικιλή. Conf. supra I. Ver. Hist. c. 7.
καλοῦ ποικιλή. Adde hic, etsi hoc tritissimum,
Long. Pass. I. p. 7. διαμὲν ῥέβδου χλαρῆς λυγίστης. Et
Hl. 116. εὐφραίνονται ἰὼν πλάσσειν. Corollam ex *volis*
petens. Tamen & dativo utitur idem I. p. 6. Tū

Tom. II.

ἀγάλματα λίθοις ἐκτεταγμένα.

32. Ἀντιφῶν] Atheniensis. Vid. Suid. qui eum τε-
ρατοσκόπος vocat. M. du S.

34. Παρὰ] Dixi supra ad Ἀλκ. c. 1. Solae autem
Fl. & P. recte hic habent. Reliquae vitiose πρὶ. S.
autem & A. quod mireris, ἐπὶ. M. du S.

35. Ὀνείρων] Difficultas hic Latino interpreti ob-
oritur non facile superabilis, quod personam addingit
Somnia Lucianus, & cives hujus reipublicae facit,
quod Graeco facile, qui non neutro solum genere
ἰσότητι dicere possit, sed masculino etiam *δαιμον*,
negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus
ejusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob
ipsam eam causam in scriptis seriis & actatam laturis
vix ac ne vix quidem locus est. f. M. G.

R.

47. Δο

τε ἡ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς ἡ πλεονεξία καὶ τινες ἡ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς 40 πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλείας, οἱ δ' ἐς θεούς, οἱ δ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὶ δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἐσκαχόμενοι. οἱ δὲ ἡ προσήσαν, ἡ ἡσπάζοντο, ὥς ἂν ἡ συνή 45 θεοὶ ὑπάρχοντες. ἡ ὡς λαβόντες ἡμᾶς, ἡ καὶ λαχομίσαντες, πᾶν λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τίμῃ τε ἄλλῃ ἡ ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ ὡς διεσκευάσαντες, ἡ ὑπερχόμενοι βασιλείας τε πομπῆν ἡ σατραπίας· ἐν οἷς δὲ 50 καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, ἡ τὰς οἰκίους ἐπεδείκνυν, καὶ αὐθημερόν ἐπαῆγον. Ἡμέρας μὲν ὅν τριάκοσι, ἡ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐαχέμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης 55 καὶ ἀραρυγίσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναβρόντες, ἀνήχθημεν ὅπισθιστάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκείθεν τῇ ὡς Ὀγγυγία ἡσώ προχόμενοι, σποβαίνομεν. πρότεροι δ' ἐγὼ λύσας ἡ ὅπισθιστάμενοι, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ 60 τοῖαδε· ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἰδοὺ με, ὥς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα ὡς σὺ, ἡ σχεδὶν καλὰ διεσκευασάμενος, ναυαγία ὡς χρῆσάμενος, καὶ μόλις ὡς Λευκοθέας ἀφωσθέντα, εἰς ἡ ἡ Φαιάκων 65 χώραν, ὅφ' ὧν ἐς ἡ οἰκίαν σποπεμφθεῖς,

videbantur, humilia alia vilique. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, inquam, inque alia ejusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, & salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & sopitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant.

35. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa mansimus dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo excitati & exsistentes, cibariis navi impositis, solvimus. Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus. Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant, legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO S* Noveris, me cum primum abs te navicula constructa auctus essem, facto naufragio, vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem; a quibus datum dimissus,

a Ἰπποδοχῆν] Al. ὡς ὁδοχῆν Coll. Vulgatae favent J. Fl. H. P. b Ὀγγυγία] Ald. J. & c. Ὀγγυγία P. male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. c χρῆσάμενος] Sic recte B2. P. S. χρῆσάμενος male J. Fl. H.

48. Τίς τίς] Γραμτὴν τὴν αὐτὴν ὡς ὁδοχῆν μεγαλοπρεπῆ ὡς ὁδοχῆν αὐτῆς ὡς ὑπερχόμενοι. G.

47. Δεξιῶς ἐξένιζον] Accurate receperunt recte veritas non absimilem Longi phrasin, in Pastor. IV. p. 107. Ed. Moll. Ταῦτα ἰδὲ αὐτὸ πᾶσαι διέγνωσι. sive, cum industria; nam οἰκίται διέγνωσι servi industriae sunt ap. eundem p. 126. (l. 134.) J. F. R.

54. Καθεύδοντες, εὐαχέμενοι] J. Fl. & H. nihil hic a vulgata abire notaverat Solanus. An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo; nam ἀσυνέκτα illud hic melius & efficacius, quam si conjunctio adesset; immo vellem ita saepius enunciasset Noster, ut Long. Pastor. III. 120. Ed. Jungermann. μνηστέον πᾶσι — Σίαν, αἰετοπύον, ἐργασι, θάριον. Et L. IV. 115. (123. Moll.) θύρετρα πάλαι πύργων, αἰετῶν, ἀνδρῶν,

γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καί. J. F. R.

58. Ὀγ. ἡσώ] Vide Plat. 1733. M. du S.

65. Λευκοθέας] Matsuta. A. V.

Ibid. Διασώθεται.] Utitur his Luciani verbis Rev. Jac. Elphinstone ad Epist. Petr. III. 20. quo probet ἀσυνέκτα usum de eo qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut Aëtio. XVII. 44. ἀσυνέκτα ἐπὶ τῇ γῇ, triaque alia testimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. J. F. R.

69. Τηλεγένου] Conf. infr. de Salt. c. 46. M. du S.

78. Ὀμπε-

*fas ; procos aitoris multos deprehendi , luxu-
riase nostris rebus frucentes : inersfectis vero
omnibus , deinde a Telegono , qui ex Circe
mihi natus fuerat , interemptus sum , & nunc
in beatorum versor insula. Valde autem me
poenitet reliquisse illam apud te commoratio-
nem , promissamque a te immortalitatem. Si
igitur opportunitatem nactus fuero , fugam ca-
pessam atque ad te veniam. Haec significa-
bat epistola , praetereaue de nobis aliquid ,
ut hospitaliter tractaremur.*

36. Ego vero aliquantum progressus a
mari , speluncam inveni , qualem Homerus
dixerat , ipsamque intentam lanificio. Cum
vero sumtam epistolam in sinum reposuif-
set , primo quidem multum lacrumarum
fudit ; deinde in hospitium nos invitavit ,
accepitque splendide , ac de Ulyssē interro-
gavit , & de Penelope , qualis esset facie ,
adeone casta esset , prout Ulysses olim de illa sit
gloriatuſ ? Nos respondere ea , quibus dele-
ctari illam conjiceremus. Tum reversi in
navim prope litus dormivimus.

37. Mane vero , vehementiori exorto-
vento , solvimus. Biduo inde tempestati-
bus jactati die tertio in Colocynthopiratas
incidimus. Hi sunt homines feri , de pro-
pinquis insulis latrocinia exercentes contra

κατέλαβον πολλὰς δὲ γυναῖκας μετῆρας ,
ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. Σποκτίνας δ'
Ἀκαίας , ὑπερὶ ὑπὸ Τηλεγόνου τῷ ἐκ
Κίρκης μοι γενομένῃ , ἀπρέθη. καὶ τὴν εἰμὶ
ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ , πάντῃ μελανῶν ὅτι
τῷ καλαλιπεῖν ἔσθ' οἱ δίαίταν , καὶ ἔ
ὑπὸ σὺ προεινομένην ἀθανασία. ἢ ἐν χα-
ρῇ λάβωμαι , σποδράς ἀφίξομαι πρὸς σέ.
75 ταῦτα μὲν εἶλεν ἡ ὀπίσθολη , καὶ οὐ
ἡμῶν , ὅπως ξενισθήμεν.

Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης,
εὗρον τὸ σπήλαιον τοῦτον , οἷον Ὀμηρὸς
εἶπε , καὶ αὐτὴν ταλασιγυρῶσαν ὥς δὲ ἔ
80 ὀπίσθολην ἔλαβε , καὶ ὑπεδέξατο , πρῶτα
μὲν ἐπιπαλὺ ἐδάκρυεν ἑκείνα δὲ παρεκά-
λει ἡμᾶς ὅτι ξένιαν , καὶ εἰς ἡλὸς λαμπρῶς ,
καὶ οὐ τῷ Ὀδυσσεὺς ἐκπυθάνετο , καὶ οὐ
τὴν Πηνελόπης , ὅποια εἴη ἢ ὄψιν , καὶ εἰ
85 σωφρονοῖη , καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλας πε-
ρὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπε-
κρινόμεθα , ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐ-
τὴν. τότε μὲν ἐν ἀπελθόντες ὅτι ναῦν ,
πλησίον δὲ νηϊὸν ἐκοιμήθημεν.

90 Ἐωθεν δὲ ἀπηγόμεθα , σφοδρότερον καλίων-
τῷ τῷ πνεύματι. καὶ δὴ χειμασθέντες
ἡμέρας δύο , τῇ τρίτῃ οὐρανίῳ τοῖς
Κολοκυθοπειραταῖς ἄνθρωποι δὲ εἰσιν ἔτοι-
μοι ἄγριοι , ἐκ τῆς πλησίον νήσου ληστρεύοντες τῆς
οὐ-

d ὑπεδέξατο] Constans Edd. lectio. e Eib] Eib. f. Ald. H2. Prius cett. f σωφρονοῖη] σωφρονοῖεν Al. ajunt Coll.

84. Καὶ εἰ σωφρ.] Γρμ. καὶ εἰ σωφροῦν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλας περὶ αὐτῆς. G.

78. Ὀμηρὸς εἶπε] Odysſ. E. 57.

M. du S.

80. Ἐπιλάμβαντο] In omnibus libris nostris erat ἐπα-
λάμβαντο , quod cum ferri non possit , sic mutavimus.
Vide E. A. V. & Γρμ. c. 21. suspicor tamen fuisse a
Luciano scriptum ἐπιλάμβαντο , ut furtim ab ea leſam
epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo , quod
quidem sciam , Lexicographo observata est , nec ubi
apud alios auctores occurrat , ipse annotaverim , eam
in textum recipere non sum ausus.

M. du S.

Ἐπιλάμβαντο] Quid sibi velit ἐπιλάμβαντο a vi verbi ἔλα-
βω diversum , non comminiscabar aliud , quam quod
in interpretatione expressi. Cogitabam etiam , an

ἐπιλάμβαντο vim legendi habere posset ? quod nihil fieri
ab altero illo ἐπιλάμβαντο distat in MSS. Vulgatum qui-
dem illud , postquam epistolam accepit & admisit , non
intelligebam.

J. M. G.

90. Κατιόντῳ τῷ πνεύματι] Sic Thucyd. VI. 2.
m. p. 378. κατιόντῳ τῷ ἀνέμου , τάχα ἀπὸ δι' ἑ αὐτῆς
πρὸς ἐκπύσεσιν. Ubi Cl. Duker. docet ἀνέμου κατιόν-
τα esse ventum increbescentem , & quidem a tergo
euntes prosequentem , idque hoc Luciani aliisque to-
stimonitiis probat contra Vallam , qui de vento ponneſe
plane contrario modo intellexerat.

J. F. B.

^a πειπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα 95 hos qui praeterhavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, colocynthides excavatas, demtis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, duarum navium focis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. 5 Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas, (mucipautas) erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare 10 hos sentirent, omisissis nobis, converfi ad ipsos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantisque eos reliquimus. Et appar- bat victores futuros Caryonautas, ut plu- 15 res, plenas enim focis quinque naves ha- be-

^a Πειπλέοντας] Leg. ὁ δὲ πλ. M. du S. Vulg. serv. Edd. omnes. ^b Ὀλιγόρηται] Ὀλιγόρηται sine augm. Edd. J. Fl. H. P. Ald. Bz. Sed S. ὀλιγ.

95. Πειπλέοντας] Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, πειπλέοντας. M. du S.

96. Πηχίων ἔξ.] Nescio an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. J. M. G.

Πηχίων ἔξ.] Joculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in expectationem magnae lectorem conjecisset, praemittens naves esse maximas. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit Erasmus. Theaurus, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a p. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat: *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc Martialis. . . . Centum Coenae amphoras *AQUAE* fecit, cum quisque expectaret vini. Notaque est ista cavillatio Catigulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMPTU.* Addo Aristoph. Plut. 27. πικρότατον ἡγούμεναι, & κλειπτίσαιον, ubi vid. Interpret. Si cui hic lusus non adrideat, in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per

me licet, ita exponat vel ἔ. i. c. 60. pro ἔξ legat: quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. J. F. R.

97. Αὐτὴν] Αὐτὴν ad unam κοκυνθίδην elliptice refertur, etsi pluralis & neutrum adjectivum praecessit, qualis synthelisis apud Latinos quoque est frequens, ut Terent. Eun. 2. 1. 19. *Adone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse.* Sallust. Cat. 56. 5. *Servitia — ejus, ad quem l. vide Excurs. VIII. Corii.* Alia exempla ex Latinis auct. collegit Rever. Th. Wopkens in Lectt. Tullian. p. 15. & passim aliis pagg. Oppositam sed analogam enallagen supra T. I. vers. fin. dedimus ex Aristoph. Pl. 527. ἔξ ἔξους ἔξ' ἐν κλήνῃ καθαρῶν, ἢ ᾧ ἴσονται. (scil. κλήναι) Non abfinitia dedit Cl. Hemsterh. ad Lucian. Nigr. ipso pr. p. 37. Conf. Zeux. c. 7. ubi περιβαλε — & ἀνέμφοι alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Euang. Luc. V. 4. Ἐπαινώγαγε ἡς τὸ βάθος, & χαλάσατο τὰ δίκτυα ἡμῶν, & Lucian. Harmen. c. 3. ἀπὸ τῶν τῶν ἡμῶν &c. Ubi & addere potuissim Hippocr. Sect. II. aph. 3. Ὑπὸς ἀγρυπνίας, ἀμφοτέρω τῷ μισθρίῳ μᾶλλον γινώσκον, κακοί. Conf. etiam T. I. p. 58a. five Reuv. c. 13. μὴ πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi Jans. ex Lucian. Amor. καρπὸς — ἡ συντροφία, pro ἔς. &c. Alias ejusmodi enallagas generis vid. ap. Interpret. ad Aristoph. Plut. 291. τίνας ἰπποκράτους. re- spectu filiorum, qui per τίνας intelliguntur, ubi Ka- βίτης

bebant, pugnabantque de robustioribus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, dimidiatae naves & excavatae. Magnitudo uniuscujusque navis dimidia in longum passus quindecim. E conspectu horum cum venissemus, curavimus faucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati infidias. Neque frustra.

39. Nondum enim sol occiderat, cum a desertâ quadam insula versus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vestiti. Latrones hi quoque: quos delphini sui tuto ferebant, exultantesque equorum instar hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc illinc consistentes jaculati in nos sunt sepias siccatas & oculos cancerorum. Nobis vero sagittas & jacula mittentibus, non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insulam.

40. Circa mediam noctem, tranquillo

τα) ἡ δὲ ἰσχυρότερον νῆων μαχόμενοι τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύφη, καρύων ἡμίτομα, κεκετωμένα, μέγεθος ἑκάστη ἡμίτομος ἐς μήκος, ὀργυαὶ πενήκαίδεκα. ἐπεὶ δὲ ἀπεκρύψαμεν αὐτὲς, ἰάμεθα τε τὴν τραυματίας, ἡ τοιοῦτον ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ὅτιπαν ἡμεῖς, αἰετῖνας ὅτιβελὰς προσδεχόμενοι, ἐ μάλιστα.

Οὐκ ἔγωγε γὰρ δὲδύκῃ ὁ ἥλιος, ἡ δὲ σὺν τινὸς ἐρήμης νῆος προσήλαυον ἡμῖν ὅσον εἰκοσιν ἄνδρες, ὅτι δελφίνων μεγάλων ὄχθονοι ληταὶ ἡ ἔτοι καὶ οἱ δελφίνες αὐτὲς ἔφερον ἀσφαλῶς, ἡ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὡς ὅτι ἴπποι. ἐπεὶ δὲ πλοῖον ἦσαν, ὡς ἔλθοντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, ἡ ἀπολλύοντων, ἐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλὰ τραπέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης ἕσης, ἐλά-

Κελύφη] Sic L. & Fl. Κελύφην Edd. ceterae. Εἰκοσιν] Εἰκοσὶ P. Εἰκοσι Fl. Εἰκοσιν reliquae.

17. Κελύφη, καρύων] Κελύφην (leg. καλύφην) κελύφῃ τὸ τῷ αὐτῷ λέγῃ. G. (At non sui hic, sed naves, putamen.) M. du S.

βενίς etiam addit Homer. Od. M. 74. — κελύφη — καρύων, τὸ μὲν ἔστι ἰσχυρῶς, ibique τὸ respectu ἡφῃ diei, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Addo tantum ex Fratr. G. O. Reizii Belg. Graeciss. p. 320. I. Timoth. 2. 15. Σαφῶς οὖν δὲ ἂν τὴν τεκνογονίαν, ἔω μάλιστα ἐν πῆμα, quod Illust. Heinsius in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μάλιστα referatur ad virum & uxorem simul, alii ad uxores solas referunt. Paulo aliter etiam Long. Paß. L. IV. p. 107. Ed. Moll. αἱ αὐταὶ ait, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. ἀγία praemisit. Sic infra Tyrannocida c. 8. ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ἔφῃ, quod vide.

J. F. R.

2. Πλοῖα μάλιστα] Navium πλοῖα μάλιστα dicuntur ipsi remiges vel claudarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro. ipsis navigiis instructis & armatis.] Vorß. Vid. Baisf. 127. f. M. du S.

5. Ἀγχαμμάλας] Monuerat Cl. Hemsterb. in marg. ad eundem Cl. Duker. ad Thucyd. p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII. c. 71. ubi Thucyd. εἰς ἀγχαμμάλα ἱκανόχων ait, Waffensique Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse scribat, quod tamen ille ex Dion. Hal. hic ex Luciano h. l. proferat, Snidamque & Le-

xica alia plures habere ejus vocis auctoritates, observat; quare plura non addam.

J. F. R.

10. Ἀλγυμώσας] Etli supra satis dixi augmentum saepe negligi, & hic Edd. fere omnes habent ἀλγυμώσας. tamen non credo sic Lucian. dedisse, qui usitatisimum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, si addatur, (ut in. plusquam. quae satis polysyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda scribarum culpa ut quotidiana; sed postea consulens omnes Edd. ad hanc quae erant, vidi & Salm. recte ἀλγυμώσας exhibere. J. F. R.

17. Κελύφη] Sic L. & Fl. Ed. melius quam quod in aliis est, κελύφην. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur.

M. du S.

20. Ἀπεκρύψαμεν] Suspicio legendum ἀπεκρύψαμεν.

M. du S.

35. Μεσονύκτιον] Negatur igitur, ut saepe, Τῆς Μεσῆς. scribens: Μεσονύκτιον, ἡ Μεσονύκτιον, ποικίλον. Habuimus & supra μεσονύκτιον, de Merc. Com. c. 26. p. 683. T. I. item hac dissert. c. 26. & alibi. Habet & Euang. Marc. XIII. 35. & Luc. XI. 5. & c.

J. F. R.

42. Γοι-

ἐλάθομεν προσωκείλανες Ἀλκυόν^α καλιᾶ^α
 παμμεγέθη. σταδίον πρὸ ἐξήκοντα ἦν αὐτῇ
 τὸ περιμέτρον· ἐπέπλε δὲ ἡ Ἀλκυών, τὰ
 ὡς θάλλουσα, ἐπολύ μείων δὲ καλιᾶς· καὶ
 δὴ ἀναπλάμην, μικρῇ μὲν κατέδυσε τὴν ναυ^α
 τὰ ἀνέμων τῷ πτερῶν. ὥχλει γὰρ φεύγουσα,
 γοεράν τινα φωνὴν προειμύην. ἐπιβάντες δὲ
 ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινώσης, ἐθεώμεθα
 τὴν καλιᾶν, σχεδία μεγάλη προστοιμύην,
 ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπὶν δὲ καὶ ὡς
 πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῇ^α Χίον πέντε δεκά-
 πληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοτοὶ ἐνδοθεν
 ἐφαίνοντο, καὶ ἐκρωζόν. πελέκεσι γὰρ ἀγκυ-
 φαῖνες ἐν τῷ ὧν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκαλά-
 φαμεν, εἴκοσι γυπῶν ἂν ἀδρότερον.

Ἐπεὶ δὲ πλεόντες ἂν ἀπέχομεν τὴν καλιᾶς
 ὅσον σταδίου ἀγκυσίβης, τέρατα ἡμῖν με-
 γάλα καὶ θαυμάσια ἐπέσημαινεν· ὃ, τὸ
 ᾧ ἐν τῇ πρύμνῃ κηπίσκ^α ἄφνω ἐπερύξατο,
 καὶ ἀνέδοξε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος^α Φα-
 λακρὸς ἤδη ὢν, ἀνεκόμισε· καὶ τὸ πάντων
 ἤδη ὠδονδοξότατον, ὃ ᾧ ἰσὺς τὴν νῆα^α ἐξ-
 ἐβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ
 ἑκαρποφόρησεν, ὃ δὲ καρπὸς ἦν σύκα καὶ
 σταφυλαὶ μεγάλαι, ἔπω σέπειροι. ταῦτ' ὁμο-
 ἰδόντες, ὡς τὸ εἶδος, ἐταράχθημεν, καὶ ἡ-

mari, imprudenter offendimus ad Alcyo-
 nis nidum maximum; stadiorum circiter
 sexaginta erat illi ambitus. Imminebat au-
 tem Alcyon ova incubans, non multo mi-
 nor nido suo. Atque illa evolans parum
 aberat quin mergeret navim nostram vento
 alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem
 edens. Descendimus cum jam illucesceret,
 nidumque inspeximus, magnae rati simi-
 lem, constructae ex arboribus; inerant ve-
 ro ova quingenta, Chio dolio unumquod-
 que capacius. Jam quidem pulli intus ap-
 parebant & crocitabant. Securibus igitur
 ovo uno rescisso, pullum implumem excu-
 dimus, vulturibus viginti ampliorem.

41. Cum vero navigando discessissemus
 a nido ad ducenta stadia, portenta nobis
 magna & mirifica evenere. Nam cheniscus
 (*anserculus*) in prora subito concussis alis
 exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo
 redire coeperunt comae; quodque omnium
 jam admirabilissimum, malus navis germi-
 navit, & emisit ramos, & in summo fru-
 ctus tulit. Fructus erat ficus, & uvae
 magnae, nondum maturae. Haec videntes
 perturbati sumus, ut facile est ad existi-
 man-

^a Ἀδρότερον] Adspirare Fl. Ald. P. Bz. S. H. ad. J. male. ^b Ἀπέχομεν] Alii ἀπέχομεν Coll. Nihil mu-
 tant Edd. ^c Ἐπισήμαινεν] Ἐπισήμαινεν male Fl. Ceterae vulg. serv. quibus adstipulatur P. Cod. ^d Ἐβλάστη-
 σεν] Ἐβλάστησεν Fl. Ἐβλάστησεν P. Vulg. serv. Edd. cett.

36. Ἐλάθομεν] Ἀπὸ τῆς ἀντικαθίσταται. V.

37. Πλέοντες ἀπέχομεν] Γρ. αὖ ἀπέχομεν. G.

• Iterum imperite Lucianum incusat Scholiastes; notum
 enim est hoc desumptum esse ex Bacchi fabula. J. Cl.

42. Γοεράν τινα &c.] Conf. supra Ἀλκ. c. 1. M. du S.
 50. Ἀδρότερον] Male Solanus in marg. J. notarat,
 etiam S. & H. cum J. habere ad. prima laevigata.
 Nam recte habent adspiratam, ut ceterae priscae,
 quas adii: & sic solet. vid. Poll. On. non uno loco.
 Quamvis & Budaeus in Lex. minore ἀδρῶς augere ma-
 le, mox tamen ἀδρῶς recte habet ibidem, operarum
 culpa. J. F. R.

54. Ἐπιδόξατο] Conf. T. I. Ἀλκ. c. 1. M. du S.

57. Ὁ ᾧ] Illud ᾧ in J. acque ac Fl. & H. reperi-

57. Ὁ ᾧ ἰσὺς τὴν νῆα] Εἰς τὴν Ἀλκυῶν. * ῥάβδον ὁ τὴν ναυ-
 γίμνον ἀγκυρίζει. V.

+ Παγρίμων] Παγρίμων V.

ri notabat Solanus. Idem sic notarat supra T. I. Her-
 mot. c. 29. An igitur id suspectum habuit? vix cre-
 do; nam sic saepe apud nostrum occurrit. J. F. R.

62. Ἀποτρίβει] Quamquam hic aliam lectionem
 suggerant Scholiastes & Fl. Ed. cave hanc mutassie:
 proprium enim est in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ
 ἀποτρίβει, &c. Vulgatam etiam confirmat P. M. du S.

79. Καὶ διδόναι ἡμῖν ἀντιθέμους τὴν ναῦν ἐπὶ τῷ κόμῳ
 τῷ δένδρῳ] Perridicula ista super silvae ramis naviga-
 tio, sive ὕληος πλοῦς: sed videtur fidem ei facere
 J.

mandum, & deos rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet.

42. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & 6 prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantibus igitur, universa re considerata, in dubio eramus quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. 7 Ego vero, conscensa arbore maxima, propexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta aut paullo plura, esse sylvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit navem in comas ar- 8 borum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo pertraximus, ramisque eam superimposui- 8 mus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic

χόμεθα τοῖς θεοῖς ἑσπυρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τῷ φαντάσματι.

Οὐπω δὲ πειθακρούς τ' αἰδώς διελθόντες, 5 εἶδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πινύων καὶ κυπαρίσσιων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἡπειρον εἶναι τὸ δ' ἦν πέραν αἰθυσσον, δρίξοις δένδροις καταφυτευόμενον· εἰς ἧκα δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέον- 7 οντα. πλησιάζουσιν δ' ἔν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσασθαι, ἐν σπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. ἔτε γὰρ 219. τῶν δένδρων πλεῖν δυνατόν ἦν πικρὰ γὰρ καὶ προσεχὴ ὑπῆρχον, ἔτ' ἀνα- 5 τρέφειν ῥάδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ὅπῃ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεισκόπων τὰ ἐπέκειν- 8 ὅπως ἔχοι, καὶ ἑώραν ὅτι τ' αἰδώς μὲν πει- τήκοντα ἢ ὀλίγα πλείους, πᾶν ὕλην ἔσαν· ἑπεὶ δὲ αὐτὴς ἕτερον ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τ' αὖν ὅπῃ τ' 8 κόμην τῶν δένδρων, πικρὰ γὰρ ἦν, ὑπερβιά- σαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τ' ἑτέραν θάλατταν, καὶ ὅτως ἐπαῖμεν. ἐκδήσασθαι γὰρ αὐτὴν κά- 5 λω μεγάλῃ, καὶ ἀνελθόντες ὅπῃ τὰ δένδρα, μόλις ἀνιησάμεθα. καὶ δέντες ὅπῃ τ' κλά- 8 δων, πετάσαντες τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τῷ ἀνέμῳ προωθῶν- 5 τ' ὅπῃ σιυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμά- 8 χος

ο Ἀποτρέψαι] Ἀποτρέψαι Schol. & Fl. Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente Cod. P. f Ἐπίπλου] Ἐπ' αὐτὴν P.

62. Τὸ ἀλλόκοτον] Γράφεται, ἑσπυρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. V. 67. Ἀευσσον] ἢ Ἀπὸ τῷ ἁπλοῦς ἔχον βαθεῖν. V.

† Hoc & sequens Scholion ad aliena verba relatum, ex quo pariter, seduxit

M. du S.

Josephus Acosta, & illi quos navigationis suae fundos auctoresque habet Historiae Indicae c. XXX. Lib. IV. Ipsa ejus haec ἰσχυρῶς narratio. Un de nos freres hom- 5 me digne de foi nous contoit, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, sans sçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si é- 5 pais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours en- 5 tiers. & que pour y voir le soleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse & pleine de bois, il avoit besoin de monter au corps des plus grands ar- 5 bres, pour la découvrir le chemin. Th. M.

87. Ἀντιμάχου] Scripserat is poema de Arginorum

contra Thebanos expeditione, cui Thebais titulus erat. Athen. 468. A. 475. D. & 482. F. Meminit Plinarchus Elegiae ab hoc scriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi Kirphil. p. 261. καὶ ὅτι γὰρ τοιοῦτος ἦν ὡς ἔτ' Ὀμη- 5 ρον καθάλου Ἀντιμάχου ἀπ' αὐτῷ πιστάγειν, ἡ μὲν δὲ ἀπορία πολλοὶ πρότερον ἠπίσαντο. Verbo solum fuisse docet Gregorius Theologus in Ep. ad Nicobulum. 2. his verbis, ὅτις ἐγὼ ἐ βραχυλογώτατον Ὀμηρον λέγω, καὶ 5 πλεον τ' Ἀντιμάχου πᾶσι τοῖς πράγμασι κρίνω τὸ μῆ- 8 ρος, ἀλλ' ὃ τοῦ γράμματος. Apud Basil. p. Ed. Basf. 886. M. du S.

96. Οἶον.

χὴ τῷ ποιητῷ ἐπὶ εὐσπλθε. Φησὶ γὰρ
ὅτι καλῶν.

Τούτοις δ' ὑλῆσι αἰσθάνονται ἐρχομένων. 90
Διελθόντες δ' ὁμοῦς ἔλθον, ἀφικόμεθα
πρὸς τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν ὁμοῦς καθάβαντες
τὴν αὐτὴν, ἐπλέομεν αἰσθάνονται καθαρῶς καὶ αἰσθάνονται
ὕδατος, ἄχρι δὲ ἐπέστημεν χάσματι με-
γάλῳ ἐκ τῷ ὕδατος διεσπῶντος γεγεννημέ- 95
νω, καθάβαντες ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν
ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα αἰσθάνονται χωρήματα. ἡ
μὲν ἔν τῷ αὐτῷ, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία,
ῥαδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθῆσα κατενεχ-
θῆναι. ὑπὸ κύμασι δὲ ἡμεῖς, ἐσπῶμεν
ὅσον σταδίον χιλίων, μάλα φοβε-
ρὸν καὶ ἀδύνατον εἰσέλκειν τὸ ὕδωρ ὡς
πρὸς μεμερισμένον. ἀεὶ βλέποντες δὲ καὶ δε-
ξιὰ, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεξευγμέ-
νην ὕδατος συνάπτοντος τὰ πελάγη καὶ
τὴν ὀπίσθαιαν, καὶ τὴν ἑτέραν θαλάττης ἐς
τὴν ἑτέραν αἰσθάνονται. προσελάσασθαι ἔν
ταῖς κόποις, κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν,
καὶ μὲν πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, ἔπειτα
προσδοκήσασθαι.

Τὸν τεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πῆλαγός τε
προσηγὲς, καὶ ἡνίοχος ἡ μεγάλη, εὐπροσί-
τως συνοικεμένη ἐνέμονίῳ δὲ αὐτῷ ἀνθρώποι
ἄγριοι, Βυκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον

mihī Antimachi poëtae versus in mentem
venit, qui ait alicubi:

Per silvestre illis navi venientibus aequor.

43. Superata tamen silva, ad aquam
pervenimus, ubi similiter demissa navi per
puram pellucidamque aquam navigavimus,
donec ad hiatum confisteremus magnum ex
aqua discedente ortum, ut in terra saepe
videramus a motu illius factas discessionem.
Navis quidem nostra vela nobis contrahen-
tibus facile sterit, cum parum abfuisset
quin deferretur. Nos vero capitibus por-
rectis despicientes, profundum videbamus
vel mille stadiorum, terribile admodum at-
que admirandum. Stabat enim velut divi-
sa aqua. Circumspicientes ad dextram vi-
demus e longinquo pontem injectum ex
aqua, quae jungeret utriusque pelagi sum-
mas oras, & ex uno mari in alterum trans-
flueret. Huc igitur agentes navim remis
ocursum fleximus, multoque labore trajeci-
mus, quod nunquam speraveramus.

44. Hinc excepit nos mare placidum &
insula non magna, accessu facilis, habita-
ta. Habebant illam homines feri, Bucc-
shali, (Tauricipites) cornua habentes, qua-
lem

a Ὁρῶμεν] Sic Fl. Ὁρῶμεν ceterae. b Κατ' ἐκεῖνο] Nihil hic variare Edd. notat M. du S. c Εὐπροσίτως] Ita esse in f. Fl. B2. H. P. & S. notat idem. Etiam Ald. 1. sic habet, & Fr.

91. Διελθόντες] Γράφεται διελθούσι. V.

94. Χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κινεῖται ὡς Μωσῆς,

καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν αἰσθάνονται * κριττόντων ἐκτακτῶν,
ἐπιστάται ἀντίταται. V.

* Κριττόντων] Quam apte hanc vocem homo Christianus usurpet, aliis dijudicandum relinquo. Certe Mosē a Lucia-
no peti non credo. M. du S.

96. Ὁρῶμεν] Edd. Fl. & B2. recte; in reliquis ὁρῶμεν. Latinus interpres recte vertit quasi ὁρῶμεν &
ipse legisset. M. du S.

Ὁρῶμεν] Errat Solanus dicens B2. i. e. Basileussem
secundam, cum Florentina facere; nam aequae ac B1.
cujus errores fideliter solet repetere, habet ὁρῶμεν.
De Florent. vero recte monet. F. F. R.

9. Κατ' ἐκεῖνο] Variationem frustra quaesivit Solanus;
nec ea opus est. Nam licet θάλατταν praece-
dat, potest tamen neutrum ἐκεῖνο ad πῆλαγος paullo

ante praemissum referri, vel, quod malim, absolute
positum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τὸν huc,
intellecto χωρὶς accipitur, vid. L. Bos de ellipsi in
χωρὶς. Verum & praeterea neutrum genus ut gene-
rale etiam substantivis masculinis & femininis jungi,
quis nescit, ut Long. Paft. 1. p. 8. ἡ μὲν Νάπη, τὸτο γὰρ
ἐκατέρω. Vel, ut in tritissimo illo Aelian. X. 10. τὸ
το βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. Epist. ad Rom. XIV. 18. ἐν ταῖς
ἡμέραις, post praemissa tria feminina διακρίσθη, χωρὶς
& αἰνῶ. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum
ad

lem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exscendissemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, si possemus, ablaturi; nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem esse putaremus, paullum progressi, stamus apud homines. At illi conspectos nos persequuntur, ac tres quidem sociorum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare confugimus. Deinde universi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes, atque in terrorem coniectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil invenieramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus; ego vero hoc non probavi, sed vinctos asservavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire. Pretium vero redemptionis erant caei multi, & ficci pisces, & cepae, & cervi qua-

πας ἡμῶν τὸ Μινώταυρον ἀναπλάττωσιν. ὁπότε δὲ, προσήμεν ὑδρευόμενοι, καί τοις καὶ σιτίσι ληφόμενοι, εἶποδεν διηγεῖσθαι ὅτι ἔτι γὰρ εἶχομεν καὶ ὕδαρ μὲν αὐτῷ ὡπλησίον εὐρομεν, ἄλλο δὲ ὕδεν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμός πολὺς ἐπὶ πόρρωθεν ἤκουτο· δόξαντες ὅτι ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωρήτες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις· οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ζεταίων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸς τὴν θάλατταν καλεφεύγοντες, εἴτα μὲντοι πάντες ὀπλισάμενοι (ἐπεὶ ἔδοξε ἡμῖν ἀτιμωρῆσθαι τοὺς φιλῆς) ἐμπέπομεν τοῖς Βυκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνηρημένων ἀνελμύνοισι· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδίωκον, καὶ κτείνοντες γε ὅσον περὶ χιόνα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνοντες, καὶ αὐτοὺς ὀπίσσω ἀνέστρεφον, τῆς αἰχμαλωτῆς ἔχοντες. σιτίον μέντοι ὕδεν εὐρομεν. οἱ μὲν ἄλλοι, παρήκοντο προσφάττειν τῆς παρελημμένης. ἐγὼ δὲ ὅτι ἔδοξίμαζον, ἀλλὰ δῆσας, ἐφύλαττον αὐτῆς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο ὡς τῶν Βυκεφάλων πρεσβύς, ἀπαιτῆντες ὅτι λύτροις τῆς συνελημμένης συνίμεν· γὰρ αὐτῶν ἀναγευόντων, καὶ γοερὸν τι μυκηθμόν, ὡς ὅτε ἰκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθύες ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλα-

ad Reviv. c. 13. ubi μία πάντων pro πασῶν. J.F.R. 13. Εὐπρόσιτος] Antea legebatur εὐπρόσιτος, prave. Ego mutavi. M. du S.

Εὐπρόσ. συν.] Verti, ac si legeretur εὐπρόσιτος, συνεικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit εὐπρόσιτος συνεικουμένη. Ita mox pro προσφάττειν ὑδρευόμενοι, dedisse arbitror Lucianum προήμεναι, & sic interpretatus sum. J.M.G.

Εὐπρόσιτος] Recte quidem Solanum coniecisse arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque Editio ulla neque Cod. praecit, & plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post εὐπρόσιτος addiderat, tum pro συνοικ. . . τοικ. legere malim; certe illud συν in Fr. ita exaratum est, ut parum differat ab εὐ. J.F.R.

17. Καίτοι.] Legendum potius καὶ τι Solan. marg. Junt. adleverat, quod non improbem. J.F.R.

31. Κτείνοντες] Et sic cum J. habere Fl. & H. notarat Solanus; sed habent & aliae. Cur autem varia-

tionem quaesivit? quia ἐδίωκοντες & κτείνοντες diversa sunt tempora, ideoque διώκοντες potius legi quis maluit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor; nam cur paullo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret ἐδίωκοντες, καὶ λαμβάνουσιν, & paullo post λαμβάνουσιν, καὶ ἀνέστρεφον pro ἀναστ. & c. 46. ἰδόν, καὶ συλλαμβάνουσιν, καὶ ἀνέστρεφον, ut alia mittam. Conjunctiones enim similia tempora non regere, T. I. jam diximus. Et ex Latinis sexcenta similia proferre liceret, ut Sallust. Jug. c. 113. 7. Fugurtha Sullae vincetus traditur, & ab eo ad Marium deductus. Quin & modus diversus interdum conjunctionem sequitur, ut apud Liv. 2. c. 23. 11. Postulare — ut senatum vocarent. curiamque ipsi circumstissunt. Ac ne credas postulare ibi pro postularent positum, vid. not. Cl. Duker, qui ex eodem adfert moliri — & perstentant, aliaque similia. J.F.R.

ἐλαφοὶ τέτταρες, τρεῖς ἐκάστη πόδας ἔχου-
σα, δύο μὲν τὰς ὀπίσθας, αἱ δὲ πρόσω ἐς
ἓνα συμπεφύκεσαι. ὅπῃ τέτοις ἀποδόντες
τὰς συνελημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ὀλιμνί-
κοντες, ἀνήχθημεν.

Ἦδη δὲ ἰχθυεὶς τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρ-
νεα παρεπέτελο, καὶ ἄλλα ὅποσα γῆς πλη-
σίον ὕψους σημεῖα ἀνέφαινοντο. μετ' ὀλίγον
δὲ καὶ ἄνδρας εἶδον καὶ τὸν τρόπον ναυτι-
λίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες
ἦσαν. λέγω δὲ τῷ πλησίον τὸν τρόπον ὑπὸ
κείμενοι ὅπῃ τῷ ὕδατος, ὁρῶσάντες τὰ αἰ-
δοῦκα, μεγάλα δὲ φόβου, ἐξ αὐτῶν ὁδο-
νῇ πετάσαστες, καὶ ταῖς χερσὶ τὰς ποδῶν
κατέχοιτες, ἐμπύπτοντες τῷ ἀνέμῳ,
ἐπλεον, ἄλλοι δὲ μὲν τῆς, ὅπῃ Φελλῶν
καθημένοι, ζεύξαντες δύο δελφίνας ἡλαυνόν-
τες, καὶ ὑπὸ χερσὶν οἱ δὲ προϊόντες ἐπισύροισιν
τὰς Φελλῶν ὕτοι ἡμᾶς ὅτε ἡδύνον, ὅτε
ἔφευγον, ἀλλ' ἡλαυνον ἀδείας τε, καὶ εἰρη-
κῶς, τὸ αἶμα τῷ ἡμετέρῳ πλοῖοι θαν-
μάζοιτες, καὶ πάντοθεν θεωροσκοπῶντες.

tuor, trium singuli pedam, cum binos
quidem posteriores haberent, priores autem
in unum coalitos. Pro his cum reddidisse-
mus captivos, & diem unum morati esse-
mus, solvimus.

45. Jamque pisces in conspectum venire,
& circumvolare aves, aliaque, quotquot
sunt terrae propinquae signa, apparere.
Paullo post videmus viros novo navigandi
genere utentes. Iidem enim & nautae erant
& naves. Dicam vero navigationis ratio-
nem. Supini in aqua jacentes pudenda eri-
gunt; habent autem luculenta. ex his porro
velum pandentes, manibusque tenentes fu-
nes veli inferiores, vento implente naviga-
bant. Alii post hos insidentes in suberi-
bus, duos delphinos junctos agebant rege-
bantque habenis, qui progressi traherent
post se subera. Hi neque injuria nos affi-
ciebant, neque fugiebant, sed sine metu
& pacate juxta nos inequitabant, speciem
navigii nostri admirati, & perspicientes
undique.

46. Vef-

56. Πωδῶνας] Ὡς ἐπὶ ποδὶ τὰ αὐτὰ ὁ ὀπίσθιος ποδῶ-
νας ἴσους παύειν καὶ ταῦτα. * V.

58. Φελλῶν] † Φελλῶν ἔστι ἐν Ἰταλίᾳ ἢ ὅ γινώσκοντες πρὸς

* At vide ante serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut
Euseb. c. 3. & not.

† De hoc Italiae monte nihil, quod equidem recte po-
tuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat
in tota Italia nasci suber. Lib. XVI. c. 8. Licet Theophrastus
in Tyrrhenia nasci scribat Lib. III. c. 16. nisi sit mendum,
quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet le-

nas ὑπερμεγέθεις. ἐν δὲ τούτοις ἡ δόξα γινώσκοντες τοὺς φελλῶ-
νους πρὸς κυψισμὸν ἢ γινώσκοντες. V.

gesser hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam ven-
it. Ceterum hic absurde ex picis suber desumi dicit, cum
sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλῶ-
νας idem significasse ac φελλῶν, & suber nam ἀντικυψισμὸν δι-
ctum corticem, (ita legitur, pro cortex) ut etiam apud Lati-
nos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus,
& post illam J. Hardouinus ad locum Plinii laudatum. J. C.

55. Μεγάλα] Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide
Pbottii Excerpta.

56. Πωδῶνας] Leop. 136.

Πωδῶνας] At supra Contempl. §. 3. τὸν ὀπίσθιον ποδῶνα,
ὃ ἐπὶ ποδὶ τὰ αὐτὰ ὁ ὀπίσθιος ποδῶνας, ubi Salaz. similia ex nostro
produxit.

58. Ἄλλοι δὲ μὲν τούτους, ἐπὶ Φελλῶν καθήμενοι ζεύ-
ξαντες δύο δελφίνας, ἡλαυνόντες, καὶ ὑπὸ χερσὶν οἱ δὲ προϊόν-
τες ἐπισύροισιν τοὺς Φελλῶν.] Vertunt: post hos & alii
suberibus insidentes, junctis duobus delphinis remiga-
bant, & equitabant, alii praecedentes subera trahabant.
Ita vertentes indicant, se mentem Auctoris non
satis percepisse: Nam, ut taceam, μὲν τούτους hic
potius significare praeter hos, observandum est Lucianum
de suberibus loqui tanquam de vehiculis; de del-
phinis tanquam de equis vehicula trahentibus: de ho-

minibus illis qui suberibus insidebant, tanquam de au-
rigis vehicula agitantes, & moderantibus; auriga-
rum enim propria sunt verba quibus utitur, ἡλαυνόντες
& ἐπιχεύοντες. quae propterea hic non reddenda erant,
remigare & equitare. Et per αἱ δὲ προϊόντες non intel-
ligendi sunt homines alii, uti habet versio; sed illi
delphini, qui suberibus juncti erant. Totus itaque
locus hoc modo est vertendus: Praeter hos & alii sub-
eribus insidentes, junctis duobus delphinis, agitabant,
& moderabantur eos: illi vero (sc. delphini) praecedentes
trahabant subera.

H. V.
Ibid. Φελλῶν] Si quis auctoritates super h. v. & usu
desiderat, adeat, Bergler. ad Alciphro. Ep. I. 1. p. 7.

67. Ἐλλάδα φησὶ] Pro ἑλληνικῶν. Sic Σπύρτος ὁφθαλ-
μοῦ Σπύρτος ὁφθαλμοῦ ex Aesch. Prom. p. 5. & γινώσκοντες
ἐπὶ

46. Vespera jam ingruerat cum appuli-
mus ad insulam non magnam. Habitat
ea a mulieribus, ut putabamus, Graece
loquentibus. Accedentes enim nos presen-
bant & complectebantur, ornatae more me-
retricio, formosae omnes & juvenculae,
talaria vestimenta trahentes. Insula voca-
batur Cabalusa (*Dejiciens*) urbs autem Hy-
damardia. (*Aquiescentia*) Assumptos igitur
nos mulieres suam quaeque domum dedu-
cere, suumque sibi facere hospitem. Ego
autem cunctatus paullum, cui nihil boni
praesagiret animus, & circumspiciens accu-
ratus, video multorum hominum ossa jacere
& crania. Et clamorem quidem tollere, &
convocare socios, atque ad arma ire, non
placuit. Malvā autem depromptam mul-
tis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex
malis praesentibus. Non ita multo post
autem ministrante hospita, video illius non
mulieris crura, sed ungulas asini. Hic

Ἐσπέρης δὲ ἤδη προσήχθησαν ἡμεῖς ἐν
γάλῃ· κατακείμετο δὲ αὐτὴ ὑπὸ γυναικῶν
ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνῇ περιεβύοντες
προσέειπαι ἡμῶν, καὶ ἐδεξέοντο, καὶ ἡσπάζοντο
πάνυ ἐταιρικάς πενδομημεῖναι, καλαὶ τῶν
ἡρώων, καὶ νεανίδες, ποδῶν τῆς χιτῶνος
ἄκρουρμεναι. ἡ μὲν ὃν ἦτορ, ἐκαλεῖτο
Καβαλῦσα· ἡ δὲ πόλις αὐτῆς, Ἰδα-
μαρδία. λαβῶσαι δ' ὃν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες,
ἐκείνη πρὸς ἑαυτὴν ἀπήγε, καὶ ἔξον ἐποι-
ῆτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, ἐν ᾧ χρηστὰ
ἱμαντεύομαι, ἀκρὲς ἐρόν τι περὶ ἐπέλεπον,
ὅρα πολλῶν ἀνθρώπων ὅσα καὶ κρανία κείμε-
να· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἰσάναι, καὶ τὰς ἐταί-
ρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ
ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενοι δὲ τὴν μαλὰ-
χην, πολλὰ πυχόμενοι αὐτῇ ἀφ' οὐραίνῃ ἐκ-
τὴν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, ἔξ-
ἡς ἀφ' οὐραίνης, εἶδον τὰ σκέλη ἐν γυναι-
κός, ἀλλ' ὄντι ὀπίσθας καὶ ἀσπασάμενοι.

a Καβαλῦσα] Alii ἐκαβαλῦσα, Coll. b Ἰδαμαρδία] Alii Ἰδαρῶ, Coll. Nihil mutant Edd. c ἀσπασάμενοι
Sic Edd. omnes. Διελκυσίαι marg. A1W. & P. Διελκυσίαι Angl.

72. Καβαλῦσα] Γραι. Καβαλῦσα, G.

Ibid. Αὐτὴ Ἰδαρῶ] Γραι. Ἰδαμαρδία, G.

Ex Hom. II. Q. 58. nec non illāde ἀφ' οὐραίνης αἰ-
σῶναι similia ex Eustath. adfert Cl. Maittaire de Dialect.
p. 78. Plura Cl. Jans. in Lectt. Lucian. p. 89. ad 94.
quae pertinebant ad Dial. Deor. XV. 1. ad verba τῶν
θεῶν βουνοῦ; ibi autem non sunt inserta, quia nimis
erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea
manus adiecit idem Jans. : Ἑλλήνων πόλιν οὐκ ἔχει
Τίτυος, p. 104. in Quæstione Periclis (a. c. p. 119. Ed.
Dukeri.)

72. Καβαλῦσα] An ἐκαβαλῦσα, a καβαλῶ, i. e.
καβαλῶντα? F. G.

Καβαλῶ] Hæcenus Lucianus nomina fixerat intel-
lectu satis facilia. Nunc autem Cabalusam & Hyda-
mardiam, monstrosa & barbara vocabula cur obtru-
dat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox
καβαλῶντος, vel huic proxima καβαλῶν, quam M.
Aurelius (VII. 52.) & alii usurpant projiciendi sensu.
Vide ad eum locum Gatakeri not. & Plat. 421, 2.
καβαλῶντες. Sed pone Regionem Καβαλῶντος
ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent,
quid erit urbs Ἰδαμαρδία? Parvi quidem hoc refert,
sed tamen ad ἀσπασάμενοι alludit, in quam magae istae se
convertibant. Regionem Καβαλῶντος vocat Sira-

bo XIII. sub finem. p. m. 434. A. M. d. S.

Καβαλῦσα] Καβαλῦσα forte est καβαλῶντα id est
καβαλῶντα dejiciens homines ad illa χαρταντοῦσα
Circa Ἰδαμαρδίαν res difficiolior. Si euentum narra-
tionis spectes, possis suspicari Ἰδαμαρδίαν dedisse Lu-
cianum, ἀφ' οὐραίνης ἰσάναι, καὶ τὰς ἐταίρους συγκαλεῖν
nempe in aquam, in fumum, & si quid his fugaci-
us est, abeunt voluptates venereae, postquam de-
jecere ignavos, & similes libidinosos animi homines.

73. Λαβῶσαι] Angl. ἀφ' οὐραίνης. F. M. G.

74. Ἐκείνη πρὸς ἑαυτὴν ἀπήγε, καὶ ἔξον ἐποιῆτο] In-
terpres: secum quæque singula abduxerunt. &c. Mal-
lem: Singulae quæque domum suam abduxerunt. Ita
passim, ὡς αὐτῶν, & πρὸς αὐτὸν, παρ' ἑαυτῶν. &c. Sic
in Afo. c. 42. ἐκείνῃ μοι τὸ πρῶτον, ὡς ἐαυτὸν ἔλαττον,
imposito mihi tritico ad se, h. e. ad xedus suas, me du-
cebat. Sic etiam ibid. c. 55. & in Gallo, sine c. ult.
παρ' ἑαυτῶν. H. V.

80. Μαλὰχην] Conf. supra c. 28. M. d. S.

Μαλὰχην] Quam nempe ad hoc ipsum discedenti
ex Hieronymi insula dederat Rhadamantibus. J. M. G.

τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτὴν, καὶ δὴ-
 σας, πρὶν ἢ ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἀκυσ-
 μὴν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὴ εἶναι θα-
 λαοσίβους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγο-
 ρευομένας, τροφὴν δὲ παῖσιν τῆς ἐπιδη-
 μῆντας ξένος. ἐπιδὼν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμαι
 αὐτὴς, συνεκνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ὅπχι-
 γῶμαι. ἀκυσας δὲ ταῦτα, ἐκείνη μὴ κατ-
 ἔλιπον αὐτῇ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν
 ὅππῃ τὸ σῆμα, ἐβόων τε, καὶ τῆς ἐταίρας
 συνεκάλεσεν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα
 ἐμήνουν αὐτοῖς, καὶ τὰ τε ὅσα ἐδείκνυν, καὶ
 ἦγον εἰσὼς πρὸς τὴν δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα
 ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν ὅμως δὲ τὸ ξί-
 φος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα περὶ αὐτὴν. τὸ
 δὲ αἷμα ἐγένετο.

Ταχέως ἔν ὅππῃ καὶ αὐτὴν καλεθόντες, ἀπο-
 πλεύσαμεν καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπὸνυγε, καὶ
 τε ἡπειρὸν ἀποβλεπόντες, εἰκάζομεν εἶναι
 καὶ ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκωμένην κειμένην.
 προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, πρὶν
 ἢ μελλόντων ἐσκοπῶμεν, καὶ τοῖς μὴ ἐδόκει
 ὅππῃ μοῖν, αὐτοῖς ὀπίσω ἀνατρέφειν.
 τοῖς δὲ, τὸ μὴ πλοῖον αὐτῇ καταλιπεῖν
 ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν Μεσόγειαν περὶ αὐτὴν
 ἢ ἐνοικεῖν. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογίζομε-
 θα, χερσὶν σφοδρὸς ὅππῃ, καὶ πρὸς
 ἀράξας τὸ σκάφος τῶν αἰγιαλῶν, διέλυ-
 σεν ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξηξάμεθα τὰ ὅπλα
 ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἶός τε ἦν ἀρκα-
 τὰ μοῖν. Ταῦτα μὴ τὰ μέχρι τῆς ἐτέρας
 γῆς συνεκνηθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ
 πρὶν ἢ πλεῖν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ αἵματι,
 καὶ μὴ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθο-
 μιν, πρὶν τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις,

stricto ense illam comprehendendo, vinctam-
 que de rebus omnibus interrogavi. Illa
 invita quidem, sed dicit tamen, se mari-
 nas esse mulieres, Onosceleas (*Afinicrinas*)
 vocari: cibum sibi parare ex advenientibus
 hospitibus: *inebriatos enim*, inquit, *sopitos-*
que in lectum adscitae invadimus. His au-
 ditis, illam quidem vinctam ibi relinquo:
 consensu autem tecto, clamore convoco so-
 cios: congregatis indico omnia, ossa osten-
 do, intra eos deduco ad vinctam. At illa
 statim in aquam diffuens, conspectum no-
 strum effugit. Tamen experimenti causa
 in ipsam aquam demitto gladium: hic aqua
 in sanguinem abiit.

47. Celeriter itaque ad navem digressi
 solvimus. Cum illucesceret, continentem
 conspiciamus, quam conjicimus eam esse,
 quae ex adversum nostro orbi trans *Ocea-*
num, jacet. Adoratione hic votisque per-
 actis, quid deinde facto opus esset, deli-
 beramus. Atque aliis videbatur, post bre-
 vem descensum, iterum nos retro redire;
 aliis autem, relicta ibi nave pergere versus
 mediterranea, atque tentare inhabitantes.
 Dum ista disputamus, tempestas valida in-
 gruens, & litori allidens navigium, illud
 dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, &
 si quid forte aliud quis posset, eripien-
 tes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad
adventum in alteram illam tellurem conti-
 gere mihi in mari, & per navigationem,
 in insulis, & in aëre, & post haec in ce-
 to, & cum inde exiissemus, tum apud
 Heroes, tum inter Somnia, itemque ex-
 tre-

α Προσαράξας] Προσαρμάξας Edd. Sed. conf. F. Ver. Hist. c. 30. f.

16. Ταῦτα μὴ ἐν μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδίστων, μὴ τὸ ἀντικείμενον ἐπαγγελίας. V.

88. Ὀνοσκελέας] De hac copiose Coelius. Tangit vir
 Clar. Gilbert. *Gaulimimus* ad Biscellum. Interp. *Antiphora*.
 ad Ranas. J.B.

Καὶ αὐτὸν] Καὶ abesse etiam a Fl. notat *Solanus* in
 marg. f. Si eo caractere Flor. Edit. ut solet, desi-
 gnat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem
 Flor.

trema illa apud Bucephalos & Onosceas
quae vero in illa altera tellure gesta sunt, ea
proximis libris persequar.

ἢ τὰ τελευταῖα, ὡς τοῖς Βυκεφάλοις,
καὶ ταῖς Οἰοσελεύαις τὰ δ' ὅτι τῇ γῆς,
ἐν ταῖς ἐξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

TYRANNICIDA. TYRANNOKTONOS.

ARGUMENTUM.

*Ascendit aliquis in arcem, tyrannum in-
terfecturus. Et ipsum quidem non invenit.
Sed in filio ipsius a se occiso corpore reliquit
gladium. Superveniens tyrannus, confectis
filio jam mortuo, eodem se gladio ipse inter-
fecit. Petit ille, qui ascendere & filium
tyranni interfecerat, praemium, ut tyranni-
cida.*

Ἀπῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὡς δῖοι
κτείνων τὸν τύραννον ὃν αὐτὸν μὲν οὐκ εὔρε·
τὸ δὲ υἱὸν αὐτοῦ δῖοι κτείνων, κατέλιπε τὸ
ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἔλθων ὁ τύραννος, ὃν
τὸν υἱὸν ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τὸ αὐτῷ ξίφος
ἐαυτὸν ἀπέκλειψεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸ
τῷ τυράννῳ υἱὸν ἀνελθὼν, χέρας, ὡς τυραν-
νοκτόν.

Qui duos eodem die tyrannos interfe-
ci, judices, alterum vigoris annos
jam egressum, florentem alterum aetate, &
ad injuriarum successionem paratiorem, ve-
nio, unum tamen duorum causa petiturus
praemium: unus ego omnium, qui un-
quam fuere tyrannicidarum, ictu uno malos
amolutus duo, qui interfecerim gladio fi-
lium, patrem naturali erga filium pietate.
Ac tyrannus quidem dignas factis suis poe-
nas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa
suae vitae finem, filium suum ante se in-
teremtum viderit, tandemque, quod ma-
xime admirabile est, suus ipse fieri tyran-
nicida coactus sit: filius autem illius mea
quidem manu perit, sed mortuus tamen
alterius mihi caedis fuit minister: qui vi-

Δύο τυράννους δῖοι κτείνων, ὃ ἄνδρες δι-
κασταί, μιᾶς ἡμέρας, τὸ μὲν ἤδη
παρηλικάτα, τὸ δὲ ἀκμαζόντα, ὃ πρὸς
διδόχην τῶν ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἦκα
μίας ὁμοῦ ἐφ' ἀμφοτέρους αἰτήσων δωρεάν,
μὲν τῷ πάππῳ τυραννοκτόνῳ πλεονέκτημα
μὴ δύο πῶππῳ δῖοι κτείνων, καὶ Φο-
νύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πα-
τέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν Φιλοστοργίᾳ. ὁ
μὲν ὅν τῷ τύραννῳ, ἀντὶ ὧν ἐποίησεν, ἰκανῶς
ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ὅτι-
δὼν προσηρημένον ὡς τὸ τελευταῖον, τε-
λευταῖον δὲ ἡγαγασμένον τὸν δῖοι κτείνων
ταῖς αὐτὸς αὐτῷ γενέσθαι τυραννοκτόν. ὁ
πρῶτος δὲ ὁ ἐκείνῳ τέθηκε μὲν ὑπὲρ ἐμῶν, ὑ-
πηρέτησε δὲ μοι καὶ δῖοι κτείνων πρὸς ἄλλον
φύ-

a [De] Deest in Fl. & Ka] Deest in C. c [Idem] Eipen C. Nihil mutant f. Fl. H. P.

Am. r. &c.] Argumentum hujus controversiae in Collectaneis Galeanis integrum legitur. M. d. S.

Flor. intellexerit oportet.

f. F. R.

ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τοῦ φέροντος πάντα — ἀποκαλύπτει. At
perspicpe alibi, quod tamen plenius effert L. 2. 10. 7.
ποῦτος ὁ αὐτὸς φέρον ἀποκαλύπτει.

7. [Am. r. &c.] Ut Galli depercher pro occi-
dere, & nos affeheren. Sic & Herodian, VII. 1. 7.

f. F. R.

S 3

17. Zm

Φόνον, ὁ Ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τὰ πατρί, μὲν θάνατον δὲ πατρικλοήσας, ὡς εἰδυμένο.

Τὴν μὲν ὅν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμι ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἰργασαι, ἐμὸν ὁ γὰρ τὰς ἐν ἡλλάδα τὸ φόνον, καὶ τὸ τροπὸν ἐκαστοτάμησα τὸ τὸ πατρὸς τελευτῆς. καὶ μὲν ἰχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀπελὼν τὸ γέροντα δὲ, μόνῳ πατρὶ χαρήσας τῷ ξίφι.

Εἰ γὰρ μὲν ὅν καὶ περὶ τὸν τὸν ἄλλοι γένεσθαι μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψας ἰσαριθμῶ τοῖς ἀπρημέτοις, ὡς αἱ ἐν τῷ πατρὶ ἀπαλλάξας υμᾶς μόρον, ἀλλὰ καὶ τὸ μελόντων κακῶν ἐλπίδι, καὶ τὸ ἐλευθέρῳ βέβαιον πατρὸς, ἐδιδὼς πατρὸς κληρονόμῳ κληρονόμῳ τὸ ἀδικημάτων μετὰ δὲ κινδυνεύω, τὸσαῦτα κατωρθώσας, ἀγέραςτος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνῳ πατρὶ τὸ πατρὶ τὸ νόμιμον ἀμαρτίας, ἐς διεφύλαξα. ὁ μὲν ὅν ἀντιλέγειν ἐτοσί, δοκεῖ μοι ὁ πατρὸς, ὡς φησι, τὸ κακὸν τῆτο πατρὶ, ἀλλ' ὅτι τὸς τελευτησάσι λευκηνέμεν, καὶ ἀμύνασθαι τὸ ἐκείνου τῷ θανάτῳ αἴτιον γεγονέναι.

Τῶν δὲ ἀντιλέγειν μοι, ὁ πατρὸς δικαιοσύνη, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καὶ

vus quidem injuriarum patris socius, post mortem autem suam parcatis interfector, quatenus licuit, fuerit.

2. Tyrannidi ergo finem imposui ego, ogladius perfector omnium meus est. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat, ipse confeci; senem soli delegavi gladio.

3. Ergo pro hisce factis etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia accepturum, quot interfecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos liberaverim, sed imminentiorem etiam spe malorum, libertatemque firmam praestiterim, nullo relicto injuriarum herede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclare adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque legum, quas ab oppressione servavi, compensatione caream. Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfectis, & ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit.

4. Vos autem, judices, ferre me quae so paululum, dum vobis, accurate licet scien-

a Ζῶν ἔτι] Ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. Veris. Ζῶν conjectrat.

17. Ζῶν τι] In libello Tyrannicida inscripto, ait Auctor c. 1. Ὁ πατὴρ δὲ δικαιοσύνην τὴν ἐν ἐμοῦ, ἐκπύρηνται δὲ μοι ὁ πατρὸς πρὸς ἄλλοι φόνον, Ζῶντι μὲν συναδικῶν τὰ πατρί, μὲν θάνατον δὲ πατρικλοήσας, ὡς εἰδυμένο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse Ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscenda, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eadem illi gladio incubuit. Filius itaque tyranni, inquit, mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad aliā ἐκδεδωκεν ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre injuriis & iniquis, mortuus vero, patre, qui potuit, trucidato. Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, quum pater praeter philosophum sibi ipse violentas manus intulerit. Longe per-

fectior est antithesis: Vivus una cum patre injuriis exerceatis, mortuus parricidii complicitas, ut patet, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse socium, simum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse.

Ζῶν ἔτι] In omnibus scriptum invenio Ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exulare iussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seque. μὲν ἀντι-σας δὲ ἀποφύλαξας Ζῶντις ἔτι ὁ πατρὸς κληρονόμῳ, Tyr. c. 38. Et in Eux. c. 40. ὁ πατρὸς αἱ μὲν Ζῶν ἔτι ἐκεί-πρὸς πατρί. διδοῖς ὁ πατρὸς Ζῶντις ὁ πατρὸς. Et in Eux. c. 10. τὸ πατρὸς ἔτι Ζῶντις ἰσοῦ χυμῶν ἐκείνου. Vide II. S. 10.

Ζῶντι] Videtur omnino legendum Ζῶν. J. de S.

Ζῶν ἔτι] Veritas conjecturae solvi ita se mihi probavit, ut fidem librorum iure tam aperta & man-

tio.

scientibus, ea quae sunt in tyrannide enar-
ro: sic enim & magnitudinem beneficii
mei cognoscetis, & ipsi magis gaudebitis,
cogitantes quibus malis liberati sitis. Ne-
que enim, ut aliis saepe contigit, simpli-
cem nos quoque tyrannidem, & servitu-
tem unam sustinuimus, nec unius cupidi-
tatem domini toleravimus, sed soli o-
mnium, qui unquam in simili calamitate
vixere, duos pro uno habuimus tyrannos,
inter duplices miseri injurias distracti fui-
mus. Moderatior autem multo erat senex,
placidiorque ad iras, & ad supplicia hebe-
tior, tardiorque ad cupiditates, cum vehe-
mentiores impetus cohiberet aetas, & vo-
luptatum appetitiones frenaret. Quin ad
initia injuriarum a filio praeter voluntatem
dicebatur impulsus, qui non tyrannico
ipse ingenio esset, sed illi concederet, vis
supra modum amans liberorum, quod suo
exemplo comprobavit. Omnia ipsi filius, il-
li obsequi; quidquid ille imperaret, in-
juste agere; quos juberet ille, supplicio
afficere; omnia illi ministrare. Tandem
sub illius erat tyrannide, fatelles erat cupi-
ditatum filii.

5. At juvenis aetatis respectu honore isti

οὐκ εἶδον ὑμῶν ἀκριβῶς διηγούμενοι· καὶ γὰρ
τὸ μέγεθος ἔγωγε μάλιστα· ἀντὶ τοῦ εὐεργεσίας τῆς
ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογι-
ζόμενοι ὅτι ἀπὸ ἀπληθείας. καὶ γὰρ ὅσοι ἄλλοις
τίσιν ἤδη συνέβη πολλὰς, ἀπλῆν καὶ
ἡμῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείνα-
μεν, ὅδ' ἐπὶ ὑπὲρ ἡμετέρας ἐπιθυμίας δεσπό-
σων, ἀλλὰ μόνοι τὴν πᾶσι τὰ ὅμοια δυ-
στυχεσάντων, δύο ἀντὶ τοῦ τυράννου εἶχο-
μεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα
διηρμένεθα. μετρίωτερον δὲ ὁ πρεσβύτερος ἦν
καὶ πολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡπιώτερος,
καὶ πρὸς τὰς κολάσεις ἀμειώτερος, καὶ
πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὥς ἂν
ἤδη τῇ ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῇ ὁρμῇ
ἐπεχέουσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλινά-
γωγέουσης· καὶ πρὸς γὰρ τὴν ὀρεξὴν τῇ ἀδικημά-
τοσιν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀκὼν προσηχθαι ἐλέ-
γελο, καὶ πάντῃ τυραννίδος αὐτὸς ἀντὶ, ἀλλ'
εἰκὼν ἐκείνου· φιλότεκνον γὰρ ἐς τὸν πατέρα
ἐγένετο, ὥς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ πατὴρ ἦν αὐ-
τῷ, καὶ ἐκείνου ἐπειθέτο, καὶ ἡδίστη ὅσα κα-
τέλγει, καὶ ἐκλάσσει ὥς προτάττει, καὶ πάντα
ὑπακούει, καὶ ὅλως ἐτυραννίτο ὑπὸ αὐτοῦ,
καὶ δουροφύλον τῇ τοῦ πατρὸς ἐπιθυμίᾳ ἦν.

Ὁ νεανίας δὲ, καὶ τὸ μὲν τιμῆς παρεχώρει
καθ'

6. Καλῶς] Sic recte Bz. & S. Καλῶς male J. Fl. Ald. H. & P.

tione adeo exigua expectare nihil opus duxerim, &
quam versio ac nota Cl. Gesneri quoque sic jubeat,
quanto magis utrique obtemperavi. Potest quidem ad
priorum editionum lectionem versio ita detorqueri,
ut aliquis inesse sensus adpareat, sed is adeo friget
prae restituta lectione, ut frustra illam defendere
quaeramus. Jam enim vera patet oppositio, quid vivus
filius praestiterit, quid mortuus. in eo enim vis argu-
menti versatur, neque quid vivus pater ab eo passus
fuisset, hic narratum.
30. Καλῶς] spes pro metu si absolute non dicitur,
(ut nonnulli negant) inter quos Vossius Inst. Or. IV.
21. 2. tamen pro expectatione tam adversarius, quam
bonorum rerum Graecis aequae ac Latinis dicit, periculis
suis notum; sic mox c. 11. f. τίς ἐστι τὸ φόβος, ubi
pericula simil. dabimus. Etc. 18. πολλοὶ ἐπὶ τῷ φόβῳ,
quod Erasmus vertit: quia in periculum imminet
animus. Jesuinus. fuer. temp. horrores: sed quia lo-

quid φόβος additur, dices distinguere a metu spem ma-
lam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φο-
βος enim timor s. terror est ob mala praesentia, ἐλ-
πίς καλὴν μέντοι futurorum, s. expectatio malorum,
quod eodem redit. Herodian. L. 2. 1. 16. Πάλαι μὲν
τὰς τὰς ἐλπίδων τὴν βίαν ἔχον δι' ἐλπίδας. Hunc exitum vi-
tae (i. e. necem a percussoribus imminis) diu spera-
bam, i. e. metuebam. Scio spem ac metum esse op-
posita; ideoque non idem valere. Sed si addas futu-
rum, dicasque metum futurorum, recte dixeris; &
hinc saepe ἐλπίδων alii ἀπλῶς metuere vertunt, ut in
Herodiano saepissime, nec male; quia ex sequentibus
factis patet, ad futura illum metum referri. Sed satis
hoc egi in libro de Ambiguis. p. 565. Et jam nimis
fui in vulgaribus.

64. Καλῶς] Ita Bz. & S. Reliquae καλῶς.
M. du S.

καθ' ἡλικίαν ἐκείνῃ, καὶ μόνῃ ἐξίστατο τῷ δ. δεχῆς οὐδ' αὖτις τὸ δ' ἔργον δ. τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον καὶ ἀσφαλές, ἀπ' αὐτῶν παρείχετο τῇ δυναστείᾳ. τὸ δ' ἀπολαύσει μόνῃ ἐκαρπύτο τὴν ἀδικημάτων. ἐκεῖνός ἦν ὁ τῶν δορυφόρων συνέχων, ὁ τῶν φρερῶν κρατύνων, ὁ τῶν τυραννιμῶν ἐκκόπων, ὁ τῶν ὀπίσθιων δεινόντων φοβῶν ἐκεῖνόν, ὁ τῶν ἐφ' ἑσέως ἀκασπῶν, ὁ ἐνυδρίζων τοῖς γάμοις ἐκείνῳ αἰ παρθένους ἀνήγοιτο, καὶ εἴ τινας σφαγαί, καὶ εἴ τινας Φυγαί, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βασανισμοί, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρον δ' ἐκεῖνός ἦτο λυγρὸς, καὶ συνηθὴς, καὶ ἐπὶ τῇ μόνῃ τὰ τῷ παιδὶ ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῶν ἀφ' ὧν καθεστῆκε. Ὅταν γὰρ αἱ τὴν γνώμην ἐπιθυμίας ἐκ τῆς δεχῆς ἐξουσίας προσλάβωσιν, ὅθεν ὅρον ποιεῖν τὴν ἀδικημάτων.

Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπη, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ αἰδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ ἀγδοχῆς ἀφ' ἀδοχῆς ἐσομένην. πόλιν, ἄλλοις ἄλλω δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληροτόμημα γεννησόμενον τῷ δήμῳ, ὡς τοῖς γε ἄλλοις ἐμικρά τις ἐλπίς αὐτῇ, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτὸς λέγειν, ἀλλ' ἤδη πᾶσι, ἀλλ' ἤδη τεθνήξε, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλευθεροὶ γεννησόμεθα. ἐπ' ἐκείνῳ δὲ εἰδὲν τοῖς τὸν ἡλπίζετο, ἀλλ' ἐωρῶμεν ἤδη ἔτοιμον τὴν δεχῆς ἀγδοχὴν. τοιγαρὶν εὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῷ γενναίῳ, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προσαιρέμενον, ἀλλ' ἀπέγνω.

cessit, soloque imperii nomine abstinentes quidem ipsa tyrannidis & caput ipsa fuit: ut fida esset & secunda potentia a se praestitit. Fructum autem injuriarum solus ille percepit. Ille erat, qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subiectos tyrannidi excideret, qui insidiantes terret, qui spadones faceret adolescentulolos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes, si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia haec ausa erant juvenilia. Senex autem ille obsequi, injuriae socius esse, laudare solum filii sui injusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse inter omnes constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciscantur insuper potentiam, modum nullum injuriarum faciant.

6. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus, longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, & successione quadam traditum iri urbem; alii post alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque caeteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt rationem, & apud animum suum dicunt: *Vernamen jam desinet, vernamen jam mortuus erit, & paullo post liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum jam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admoveere operi quisquam ausus est generosorum *alioquin hominum*, qui eadem quae ego cogitabant: sed

76. Τῶν τυραννιμῶν] Tyrannide vexatos. F.G. Τῶν τυραννιμῶν ἐκκόπων] Male interpres: qui tyrannidem adficientes e medio tollebas. τοὺς τυραννιμῶν, hoc est, tyrannide vexatos. A.E.M. Τῶν τυραννιμῶν ἐκκόπων] Sic cum J. habere Fl. H. & S. notat M. du S. Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam Erasmus verterat: tyrannidem adficientes, quod non video, qui cum Græco verbo congruat, quia τυραννιμῶν passively solet accipi, ut paullo ante, ὑποτακτοὶ. U. ap. Diogen. Hal. IX. p. m. 601. 37. βασιλευσάντων τῶν τυραννιμῶν πύλων. Iterum XI. p. 721. 23. & alibi. Hierodotus. I. 16. 1. & sic passim

ap. alios. Sed media forma accepit Erasmus. Concederem, si a τυραννίᾳ formatum esset, quod tyrannidem adficio signif. Sed quid si pro ἐκκόπων legamus ὑποτακτων, ut significetur, filius subditos arcebat, impediebat eorum consilia, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τῶν ἐπιβουλεύωντων φοβῶν βασιλευσάντων etiam infelicitate reddiderat: qui insidias formidabat. Sed plura ejusmodi juvenilis versionis τολμήματα insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit.

J.F.R. 77. Ὅ τῶν ἐφ' ἑσέως ἀκασπῶν] Vix dubium est, quin illud genus injuriae notetur, quo adolescentuli vel

sed spes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis, cum adversus ita multos conandum esset.

7. Me vero ista non terruerunt, neque difficultate operis perpenſa conatum abjeci, neque ad periculi conſpectum metu reſilii: ſed ſolus, ſolus *inquam* ad validam adeo & multiplicem tyrannidem; quin non ſolus, ſed gladio meo comitatus eſcendi, qui auxilio mihi fuit, & pro ſua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redempturus. Cum autem in primum praefidium incidiſſem, nec ſine difficultate in fugam vertiſſem ſatellites, interfecto ſi quis occurreret, & quidquid obſtaret trucidato, ad ipſum caput operum ivi, ad ſolum robur tyrannidis, ad calamitatum noſtrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipſius praefidio, videns illum fortiter pro ſe propugnans & reſiſtentem, multis vulneribus, interfeci tamen.

8. Atque ipſa quidem tyrannis jam deſtructa erat, finem *ſunt* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes *σταται* liberi, ſupererat ſenex ſolus, inermis, amiſſis cuſtodibus, amiſſo magno illo ſuo ſatellite, deſertus, forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, judices, apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfectæ ſunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta ſunt. Quemadmo-

παντάπασις ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχός ἡ τυραννὶς ἐδόκη, πρὸς τοσούτους ἐσομένης ἐπιχειρήσεως.

5 Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, ἐδὲ τὸ θυχερές τ' πράξεως λογισάμενος ἀπακτῆσα, ἐδὲ πρὸς τὸ κίνδυνον ἀπεδουλιάσα. μό-
10 νός δὲ μόνος πρὸς ἑταῖς ἰσχυρὰν καὶ πολλήν τ' τυραννίδα· μάλλον δὲ ἐδὲ μόνος, ἀλλὰ μὲν τῷ ξίφει ἀπὸ τῆς συμμεμαχη-
15 μένης, καὶ τὸ μέρος συντέλειρανοκτοποκτό-
πρὸ ὀφθαλμοῦ μόνῳ, πλεῖν τελευτῶν ἔχων, ἀλλαζόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τ'
20 σφαγῆς τ' ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρῶτῃ Φρυγῇ, καὶ τρεφάμενος ἐν ῥαδίᾳ τῆς δορυφόρου, καὶ τὴν ἐντυχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀντιτάμενος πᾶν ἀφαιρῶν, ὅτι τὸ κε-
25 φάλαιον αὐτὸ τ' ἔργον ἔμελλε, ὅτι τὴν μόνην τ' τυραννίδα ἰσχυρὰν, ὅτι τὴν ὑπερθεσιν τῆς οὐμιτέρας συμφορᾶς. καὶ ἐπιστὰς τῷ ἀκρο-
30 πάλῳ Φρυγίᾳ, καὶ ἰδὼν γενναῖως ἀμυνόμε-
νον καὶ ἀντιτάμενον, πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτετα.

Καὶ ἡ μόνη τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέν-
35 θρας εἶχε μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκεί-
νω, πάντες μόνῳ ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέ-
ρων ἔτι μόνος, ἀνοπλός, σποδελικῶς τῆς φύλακας, σποδελικῶς τὴν μέγαν ἐκεί-
40 νον αὐτῷ δορυφόρον, ἔρημος, ἐδὲ γενναῖως ὅτι χειρὸς ἄξιός. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐ-
45 μαυτοῖς, ὧς ἄνδρες δικασταί, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμενος, πάντ' ἔχῃ μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθω, τίνα δὲ

a Σφαγῆς τ' ἐμῆς] Sic J. Fl. H. P. &c. Σφαγαῖς ταῖς ἑμαῖς. Marc.

castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum *σταται*, faciunt *spadones*. Vid. viri docti ad l. 128. de V. S. Sed est etiam apud τὸν δ' Levit. XXII, 24. ἀποσπασμένον, respondens τῷ *תור*, atque τῷ *גלדי*, & *עטל* & *עטור* junctum. Habet *ἀποσπάδας* Suidas, τοὺς ἀποσπαστάς, quibus jungit *ἀποσπάδας* τοὺς ἀποσπαστάς. Quae cum ita sint, legendum puto ὁ τὸν ἰφθίμους δὲ-
Tom. II.

σταῖν & vertendum, ut posui, utque Erasmi jam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si *ἀποσπᾶν* eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si *ἀποσπᾶν* retinere velit, & interpretari *contrahere*, sibi *adjungere*, quasi *sursum*, in arcem suam, trahere. J. M. G. Th. M.

14. Τῆς ἑμαῖς] Ταῖς ἑμαῖς.

T

43. O

ἀνὸς τοῦ ἐλόντος, κολαοῦν τὸν τρόπον; ἡμῶν
 μὲν γὰρ ἀνάξιος ὅστις, καὶ τῇ ἐμῇ δεξιᾷ, καὶ
 μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῶν, καὶ νεανικῶν, καὶ
 γενναίων ἀνδρῶν, καὶ αἰσχυρῶν καὶ αἰκείων
 τῶν σφαγῶν. ἄξιον δὲ τίνα δεῖ ζητῆσαι θη-
 μιον, ἀλλὰ μὴ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐ-
 τῷ κερδαίνειν ἰδέτω, κολαοῦν τὸν τρόπον, καὶ
 κέρδιον ἔχεται τὸ ξίφος. τὴν τὰ λοι-
 πὰ ἐπτελλομαι ταῦτα βουλευσάμενος,
 αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπὸ πηλαττόμενης, ὁ δὲ,
 ὅσῳ ἐγὼ περιμαντεύσασθαι, διαπράξατο,
 καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ
 ἐμῷ δράματι.

Πάρεμι ἐν κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν,
 καὶ θάρσειν ἥδη προκηρύττων ἅπασιν, καὶ τὴν
 ἐλευθερίαν εὐαγγελίζομαι. ἥδη ἐν σπο-
 λαύετε τῶν ἔργων τῇ ἐμῇ. κῆν μὲν ὡς ὁράτε
 ποτηρῶν ἢ ἀκρόπολιν, ὅπτις δὲ ἐσθλὴς,
 ἀλλὰ καὶ τιμὰν ἔχει, καὶ δικάζειν, καὶ ἀν-
 τιλέγειν καὶ τοὺς νόμους, καὶ πάντα ταῦτα
 γνῶναι δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ ἀφ' ἧς τὸ λῆμα τῆ
 ἐμῇ καὶ τῷ ἐνὸς ἐκείνου φόβῳ, μετ' ὃν ἐκ-
 ἔτι ζῶν πατρὸς ἐδύνατο. ἄξιόν δ' ἐν ὅπτις τῶν
 τοῦ, τὸ φιλομένῳ δοθῆναι μοι παρ' ὑμῶν
 δωρεάν, ὃ φιλοκερδῆς, ἐδὲ μικρὰ λόγῳ τις
 ἐν, ἐδ' ὅπτις μισθῶ τὴν πατρίδα εὐεργετῆν
 προκηρύττει, ἀλλὰ βεβαιωθῆναι μοι βε-
 λόμενος τὰ καθ' ὁρθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ
 ἀφελῆσθαι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ὅπτις
 χεῖρσιν τῇ ἐμῇ, ὡς ἀτελῇ καὶ γερωῶ ἀνα-
 ξίαν κεκριμένην.

Οὐτοὶ δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, ὅσῳ ἐγὼ
 λόγον ποιεῖν με τιμᾶς δέλοντα, καὶ δωρεάν

dum vindicabitur ille relictus. Me quæ-
 dem, & hac dextra indignus est, maxime
 si post facinus ita clarum, & juvenile, &
 generosum interficiatur, & illam quoque
 caedem dehonestet. Quaerendus autem est
 dignus illo carnifex: neque post calamita-
 tem æquum est, eam istum lucrifacere.
 Videat: puniatur: adjacentem habeat gla-
 dium: huic mando reliqua. Hoc capta
 consilio, ipse e vestigio discessi. At ille,
 quod divinaveram, perfecit, occidit ty-
 rannum, finem meae actioni imposuit.

9. Adsum igitur, portans vobis populi
 imperium, & bono animo esse iubens uni-
 versos, & laetum de libertate nuntium ad-
 ferens. Jam ergo fructum percipitis meo-
 rum operum: vacua, ut videtis, malis arx
 est: imperat nemo; sed honore afficere li-
 cet, & in jus ire, & contra dicere secun-
 dum leges. Atque haec omnia mea vobis
 opera contigerunt, perque meam audaciam,
 & ex una illa caede, post quam vivere pa-
 ter non amplius potuit. Peto igitur pro
 his debitum dari mihi a vobis praemium,
 non lucri cupidus aut fordidus, qui mer-
 cede inductus bene de patria mereri volue-
 rim; sed quod firmari mihi volo praemio
 isto rem bene gestam, nec detrahi de illa,
 aut ingloriam reddi susceptam a me actio-
 nem, velut imperfectam indignamque judi-
 catam praemio.

10. At iste contradicit, & praeter ratio-
 nem facere me ait, qui honorari postulem,
 &

43. Ὁ δὲ Tyrannicida gloriabundus commemo-
 rans, tyranni filium, juvenem, robustum, pessi-
 mum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum
 esse; idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyran-
 num ipsum, superstitē adhuc filio, occidisset; ait se
 poluisse patrem tyrannum sua manu interimere; ne-
 que enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam
 nobile facinus, ignobiliore caede praecedens decus
 comminuere; propterea se reliquisse gladium, quo
 pater posset, si veller, uti: atque adeo gladium sibi
 fuisse ministrum. ὁ δὲ, inquit porro, ὅστις ἐγὼ πρὸς

μανδύσας, διαπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος
 ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessa-
 rio vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὁ δὲ. in-
 telligitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso
 tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro
 se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum
 confoderet. Propterea deinceps c. 19. alloquens suum
 gladium, ait, ὁ ξίφος, κοινωνόν, καὶ ἀφ' ὧν τὸ ἐμὸν
 καθ' ὁρθώματα.

Ἄλλοι δὲ Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir
 esset, loquitur.

de accipere praemium : neque enim esse me tyrannicidam , neque peractum a me quidquam secundum legem ; sed deesse aliquid operi : meo ad id , ut postulare praemium possim . Interrogo igitur illum , Quid reliquum a me poscis ? non volui ? non ascendi ? non interfeci ? non liberavi ? numquid impetavi ? numquid iubeo ? numquid Dominus minatur ? (numquid me maleficorum effugit ? Non sane dixeris . Sed pacem omnia plena , & leges valere omnes , & libertas liquida , & firmum populi imperium , & matrimonia contumeliis non obnoxia , & liberi metus expertes , & virgines securae , & communis felicitatis causa festos dies agit civitas . Quis igitur auctor horum omnium ? quis est qui istis omnibus finem imposuit , haec praestitit ? Si quis enim est prae me dignus honore , cedo illi praemio , renuntio muneri . Sin solus ego perfeci omnia , audendo , periculum subeundo , ascendendo , interficiendo , puniendo , alterum alterius opera ulciscendo , quid calumniaris res praecclare a me gestas ? quid populum , ut ingratus adversum me sit , inducis ?

II. *Naquo enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti* : ut lex tyrannicidae decernit praemium . Interestne autem , dic mihi , utrum quis ipsum interfecerit , an causam illi mortis praebuierit ? Equidem nihil puto ; sed hoc solum legislator spectavit , libertatem , potestatem populi , liberationem ab injuriis . Hoc honoravit , hoc dignum iudicavit praemio , quod sane mea opera factum non negaveris . Si enim *enim* interfeci , propter quem *interfectum* nite vivere

λαμβάνειν . ἢ γὰρ ὄντως τυραννοκτόνῃ , ἐπὶ πεπραχθαί μοι τί χρεῖται νόμον , ἀλλ' ἐνδὴν τι τῶ ἐργῷ τῶ ἐμῷ , πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ δωρεᾶς . πυνθάνομαι τοίνυν αὐτῷ , τί λοιπὸν ἀπαίτεῖς ; πᾶς ἐμῷ ; οὐκ ἐβλήθη ; οὐκ ἀπῆλθεν ; οὐκ ἐφόρευσα ; οὐκ ἠλευθέρωσα ; μή τις ἐπὶ τῇ ἀτιμότητι ; μή τις καλεῖται ; μή τις ἀπειλεῖ δασιπότης ; μή τις με τῆς ὑπαρχῆς διέφυγεν ; οὐκ ἂν εἴποις ἄλλα πάντα εἰρήνης μετὰ , καὶ πάντες οἱ νόμοι , καὶ ἐλευθερία σαφής , καὶ δημοκρατία βέβαιος , καὶ γάμοι ἀνύβριστοι , καὶ παῖδες ἀδελφεοὶ , καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς , καὶ εὐπορίαι καὶ κοινὴ εὐτυχίαν ἢ πόλιν . τίς ἐν ὁ τῶν ἀπάντων αἰτία ; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας , τὰ δὲ παρασχόμενος ; εἰ γὰρ τις ἐστὶ πρὸ ἐμῷ τιμᾶς δίκαιος , ὡς ἐλαχρῶ τῷ γέρωσ , ἐξίσταμαι τῷ δωρεᾶς . εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην , τολμῶ , κινδυνεύων , ἀπὸν , ἀναιρῶν , πολάζων , δι' ἀλλήλων τιμωρόμενος , τί μὲ ἀξιοῦμαι τὰ καθ' ὁρθώματα ; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι .

Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόρευσα τὸν τύραννον ὁ δὲ νόμος , τυραννοκτόνῃ δίδωσι τὸν δωρεᾶν . διαφέρει δὲ εἰπέ μοι , τί , ἢ αὐτὸν ἀναλεῖν , ἢ τῷ θανάτῳ ὡς ἐλαχρῶ τὸν αἰτίαν ; ἐγὼ μὲν γὰρ , ἐπὶ οἷμαι ἄλλα τῷτο μόνον ὁ νόμος ἐθέτης ὁ οἶδε , πῶς ἐλευθερίαν , καὶ δημοκρατίαν , καὶ τὸν δυνάμει ἀπαλλαγὴν τῶν ἐτίμησιν , τῶν δὲ ἀξίων ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν , ὅτι οὐκ ἂν εἴποις , μή δὲ ἐμὲ γυνεῖσθαι . εἰ γὰρ ἐφόρευσα δὲ ὃν ἐκεῖνος ἔτι οὐκ ἐδόξατο , αὐτὸς

a Παρ' ἐμῷ] Παρ' ἐμῶν Fl. b Ἐπιτάττει] Ἐπιτάττει Fl. c Ἐστὶ] Ἐστὶ sine accentu f. d οὐκ] Ex L. Edd.

o δὲ] Mascul. gen. ait. , et sic referendum ad praemium . Sed vid. supra ad 2. Ver. Etf. c. 37. Et Maury. de Dial. p. 84. & 263. Ubi idem quod ex Achill. Tat. aliaque generis enallage referuntur ; Non tamen hic statuo enallage generis proprie sic dictam ; sed Salmo accedo , dicenti : *alloquitur gladium , ut personam* ; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *facti socium* vocat , & sic ambos praemio dignos pro-

nunciat , masculino genere.

f. f. R.

82. T. 1] Illud τὸν officere videtur sententiae . Nam si ejus rationem habeam , ita vertendum fuerit , si quis est eorum , qui ante me fuere , praemio dignus : quod a me hinc factum puto . Et hinc aut omittendum videtur , aut in πρὸν , aliamve particulam mutandum .

f. M. G.

τὸς εἰργασμαι ἢ σφαγῆν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἢ
 χεὶρ ἐκείνη. μὴ τοίνυν ἀκριβολογῶν ἔτι περὶ
 τῷ τρόπῳ ἢ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε· ὅ-
 πως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μὴκέτ' ὅστις, εἰ δὲ
 ἐμὲ τὸ μὴκέτ' εἶναι ἔχει, ἐπεὶ καὶ κείνο πρὸς
 ἐξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντῆσαι τὰς
 εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφι, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ
 ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί
 δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα ἢ τύραννον, τί
 ἀνάγκη ἢ τελευτῆς παρέρχου, ἀπῆλθες ἀν-
 ὁ δὲ ἐπὶ αὐτῷ χεῖρ ἢ σφαγῆν; ἢ
 εὐδεῖν ἔλεγες μοι τι πρὸς τὸ νόμον; καὶ ταῦ-
 τα, χαλεπώτερον τῷ κακῷ γὰρ πρὸς τὸν

non potuit, caedem ipse petravī. Cae-
 des mea est, illius manus. Noli igitur te-
 nuiter porro disputare de genere mortis,
 neque exquire, quomodo perierit? sed
 utrum esse desierit? utrum a me illud ha-
 beat, quod desierit? Alioquin illud etiam
 quaesiturus videris, & calumniaturus bene
 meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut
 fuste, aut alio modo interfecerit. Quid
 vero si fame expugnassem tyrannum, ob-
 iecta illi necessitate moriendi, numquid
 tum etiam a me reposceres caedem manu
 mea factam, aut deesse aliquid mihi diceret
 ad legem? idque, licet difficiliore mortis
 genere interfectus sit maleficus? Quin tu
 unum

α Ὅπως] Ὅπως male S. & Ald. Ὅπως recte J. H. B. P. &c.

1. Ἐμὸς ὁ φόνος] Eleganter sane idem Tyrannici-
 da, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat,
 ait: ἐμὸς ὁ φόνος, ἢ χεὶρ ἐκείνη. Si enim ego, inquit,
 filium obtinueram, prae cuius desiderio pater non pote-
 rat vivere, ipse patrem occidit: mea est caedes, manus
 ejus fuit ministra. Phyllis apud Ovidium:

Ille necis causam praebuit, ipsa manum.

Et apud eundem in Fastis ipsiusque Didus epistola:

*Praebuit Aeneas & causam mortis & enssem.
 Ipsa sua Dido concidit a se manu.*

Persequitur porro Tyrannicida, Μὴ τοίνυν ἀκριβολογῶν
 ἔτι περὶ τοῦ τρόπου ἢ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ἐπὶ ἀπίθα-
 νου. Hoc tamen Amstelædamenses et quidam alii corre-
 xerunt, edideruntque ex antiquis edit. ὅπως ἀπέθανεν.
 Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit
 Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μὴκέτ' ἔστιν,
 εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μὴκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ καὶ κείνο προσεχέτασαι
 μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντῆσαι τοὺς εὐεργέτας, εἰ τις μὴ ξίφι,
 ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ
 λιμῷ ἐξεπολιόρκησα ἢ τύραννον, τί ἀνάγκη ἢ τελευτῆς
 παρέρχου, &c. ἄλλῳ τῷ τρόπῳ, alio
 quo modo; nempe articulus hic pro τίς ponitur,
 ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egre-
 gie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα, vertens,
 si fame obsidisset. sed debuit bonus Noster, si fame
 expugnasset.

3. Ὅπως] Miror diligentiam Solani hanc varietate
 praeteriisse, quam Editiones conferens deprehen-
 di inter ὅπως & ὅπως. Et quum viderem principes
 Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae
 habeant.

4. Εἰ μὴκέτ' ἔστιν] Adleverat Cl. Hemsterb. viden-
 dum L. Bos in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem
 ibi occasione verborum Evangel. Matth. II. 18. Παρά

καίνοσα — ὅτι οἱ αὐτοὶ, plura testimonia adfert, ubi
 haec phrasia de mortuis adhibeatur, non omisso etiam
 hoc Luciani loco.

8. Ἄλλῳ τῷ τρόπῳ] Articulus τῷ pro τῷ hic ac-
 ciendum, recte monuit Cl. Jans. nota superiore.
 Exempla vero vid. T. I. Prometh. c. 7. ibique Cl.
 Hemsterb. p. 33. b. Adde Cl. Gesner. ad Quom. Hist.
 c. 51.

16. Ἐπὶ τῷ φόνῳ] Conf. hujus Diss. c. 3. & 18.
 Adde Thucyd. VII. c. 61. (quem ad eundem Cl. Hem-
 sterb. in marg. admonuerat) ubi τῷ λαπιδὶ τῷ φόνῳ
 similiter dictum, alio Thucyd. testimonio ab Waffio; p.
 486. 71. Hoc ipso vero Luciani loco ab Dukero con-
 firmatur.

19. Συναρμόν] Retulit librarius ad συκοφαντῆσαι.
 Sed esse debet accusativus junctus infinito λῃστῆρι.
 Quam pronum fuerit, mutare in σ, apparet.

24. Εἰ τις αὐτὸς ἀπέκτεινε, ἢ αὐτὸς μὴ αὐτὸς ἀπέ-
 κτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἰδῶσι τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ δὲ
 παρὰ τὸν αὐτὸν τὸ φόνον, τὰ ἴσα ἔσονται αὐτῷ ὁ νόμος
 αὐτοῦ ἀντιδικῶν. μάλα δικαίως, εἰ δὲ καὶ αὐτὸς τὸ πρῶτον
 πρῶτον ἴδον γίνωσκῃ τὸ τ' αὐτῶν] Vertitur, [Si quis
 ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque ma-
 nu facinus peregit, verum compulsi, praebuitque mor-
 tis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio offi-
 ci oportere lex censet, idque jure optimo. Audaciam
 enim facto minus valere nolumus.] non nisi inficere haec
 ultima reddi vides, Audaciam enim facto minus valo-
 re nolumus. Ubi hoc in Graecis? An ἴσα γίνωσκῃ signi-
 ficat minus valere? Ἀίτιον, αἴτιον. Explodenda quoque
 correctio Marci, pro εἰ δὲ legentis καὶ γὰρ. Nihil
 hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida;
 duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel
 ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed
 coegerit, mortisque occasionem praebuerit. Ex ae-
 quo & hunc quoque puniri, censere legem: & qui-
 dem

innum solum exquire; illud repose; circa illud curiosus esto: quis impiorum relictus sit? aut quae metus suspicio? aut quod calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pacata; calumniatoris est, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propositum.

12. Quin ego hoc etiam diserte dictum in legibus memini, nisi per longam servitutem eorum quae ibi dicuntur oblitus sum, causas mortis esse duplices, si quis ipse interfecit; aut si ipse quidem non interfecit, neque manu perpetravit opus; 2 coëgit autem, & causam caedis praebuit;

μένει; ἐν μόνον ἐξέταζε, τὸτο ἀπαίτη, τὸτο πολυπραγμονί, τίς τ' ὠνηρῶν λαίπεται, ἢ τίς ἐλπίς τῷ φόβῳ, ἢ τίς ὑπομνημα τ' συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, ἢ εἰρηκῆ, συκοφαντῶντίς ἐστὶ τῷ τρόπῳ τ' ὑπεπραγμῶν χρωμῶν, ἀποστρέφειν ἐδὲ- 20 λων τ' ἐπὶ τοῖς ὑπεπονημῶν δαρεάν.

Ἐγὼ δὲ καὶ τὸτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ ἀλλ' ἢ πολλὰ θυλείαν ἐπιλέλωμαι τ' ἐν αὐτοῖς εἰρημείων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττάς, εἴ τις αὐτὸς 25 ἀπέκτενεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτενεν, μὴδ' ἢ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἢ νάγ-

dem id jure censere legem. Neque enim (pergit ille, quae ita vertenda sunt) voluit lex, ejus, qui tantumdem commiserit, esse impuniam. hoc est, noluit lex, id impunitè abire alicui, qui plane id, quod secundum leges etiam caedes censetur, perpetraverit. Tò τ' ὠνῆας, usu loquendi Graecis tritissimo, est hoc in loco impunias. Praecipue autem videtur Marcellius cum Interprete offendisse ad πεπραγμῶν, quod pro ipso facto uterque adspexit; ubi πεπραγμῶν (nam in masculino hic πεπραγμῶν dicitur) sit ipse interfector, hoc quidem in loco. Saepissime Graeci perfecti passivo pro activo utuntur. Lucianus id facit passim; sic in Nigrino §. 10. Ἐν τῷ ἰδίῳ, ἢ ὅσα αὐτὸς τῷ, τυγχάνει τῇ μοίρῃ συνεκακοισμένης. Tu enim pancia, ὅ ταντα quantū pote eras, memoria complexus secum adferis, pro συνεκακοισμένης. lib. II. Verae Hist. c. 33. Οὐδὲν τ' δὲ ἀρχὴ παρ' αὐτοῖς, στρατεύς τις, ἢ ἀσπάρχης πεποιμένος. Is enim apud illos regnas, duobus (satis ὅ ταντα) creatis. in Toxar. c. 11. ἔτι τ' ὁ Τέλης, ἢ φαῖλον τὸ ἔργον αὐτῷ αἰνέσαι, τῷ ἀρχηγῶν πεποιμένος τὸν λόγον. Est quidem, ο Toxar, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem solerti acuminis. Aelianus VI. Παικ. c. 11. Οἱ δὲ σὺν ἡδύ, διλοῦντι πεποιμένῳ αὐτῷ, pro πεποιμένῳ. Diodorus Sic. lib. IV. cap. 69. Εὐρίωνος τῷ στρατῷ ἐπιφανὲ πεποιμένῳ. Sic πεποιμένος ὄντος apud eundem lib. V. cap. 58. Polybius lib. I. Ρωμαῖοι Τυρρῶν ἐφ' αὐτοῖς πεποιμένῳ. & τὸν Καρχηδονίους πολλὰ μᾶλλον ἢ Λιβύης ὤντος πεποιμένῳ. Diodorus Sic. lib. IV. ἀρχηγῶν. Ἐν οὖν τῷ πεποιμένῳ ὄντος. Sic πεποιμένος passim pro domino, quam proprie is fit πεποιμένος. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis utuntur passivo, sensu activi. Lucianus in De saltatione c. 79. Ἡ μὲν γὰρ Παναχίᾳ ὄντος καὶ καλῶς τοῖς ἀνθρώποις, perspicue pro πεποιμένῳ. In Dem. dialogis VII. fin. Πάρεστι τῷ πεποιμένῳ διαπρασίῳ τῷ δόμῳ. ἢ νυκταγῶν, ἢ κατὰ γὰρ τοῖς καπνοῖς. Virgatus quatuor fecit Mercurius, mirifica pollentem vi, qua arimas sua tristia tartara coëgit. Sic ἐπιφανὲ pro ἐπιφανῶν Noster in Proemio-

theus es in verbis. Itidem in Infinitivo: iterum Noster in Hermotimo c. 54. Φασὶ γὰρ Θεοῖαν, ὄντος μόνον λῶντ' ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀνελιλογίᾳ κλίετ' ἐν εἰς πᾶς λῶν γνῶσις. E contrario αἰσῶν in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum litterarum peritus ignorat. Ita & ἐκτελεῖς valet capere apud Nostrum in Philopseude c. 2. Huc referam quoque id quod in Glossario legitur, ἀβυσμῶν, καὶ ἀναλίσκω- 25 τα; nec sentiam cum Vulcanio, emendanti καὶ ἀναλίσκω. Ego existimem, quia καὶ ἀναλίσκω, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse notatum. Nam profecto iterum habes idem in Glossario Graeco-Latino, καὶ ἀναλίσκω, ἀβυσμῶν. Cacterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos cum supra posuimus, distinguendus est: vulgo male, ἢ παρὰ τὴν ἀφορμὴν τῷ φέρον τὰ ἴσα, καὶ τούτῳ ἀξίῳ ὁ νόμος αὐτοῖς ἀντικατάστα. Sequitur continuo apud Nostrum, Εἴτα τ' ἢ ἔτις ἀποκτείνω, καὶ λῶν ὅς ἀνδρῶν ἀξίῳ, ἢ ὑδαμῶς ἀφείδ' ἴλιος. τ' δὲ κατὰ τὸ αὐτὸν τούτῳ τῷ πεποιμένῳ τῷ πῶλον, & τ' ὁμοίαν ἀξίῳ τοῖς νύκταγῶν. Haec per interrogationem puto prolata esse, atque adeo ejus signum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse caedem perpetravit, punitur, sed & qui utcumque caedis auctor fuit. Ergone eum (pergit) qui ita cecidit aliquem, puniri tamquam homicidam censet, ὅ τανταquam ἀβυσμῶν ὄντος? Eum vero qui pari ratione ac ille (scilicet qui caedem commisit, licet utcumque fuerit auctor) bene de civitate meritus est, non isdem dignum censetis, quibus dignos censetis bene meritos? Forsan scriptit quoque Noster ἀποκτείνω, non ἀναλίσκω. Sed illud κατὰ τὸ αὐτὸν τούτῳ τῷ πεποιμένῳ, utique sanum & sincerum est, ac ab Marcellio indigne sollicitatum. Est enim, ut exposuimus, pari ratione, mereri praemium censendus est hic, quā ille (qui caedis auctor fuit,) vere commississe caedem, ὅ ταντα punitendus esse, censendus est. sive, eadem ratione illi rationi, quam modo posuimus. Sic enim αὐτῷ τῷ dicitur, qui plane idem sit, ac alius. J. J.

νάγκασί δὲ, καὶ παρὰ τὴν ἀφορμὴν τῆ φόνου· τὰ ἴσα καὶ τῆτοι ἀξίω· ὁ νόμος αὐτὸν ἀνιχνολαλεῖ· μάλα δικάως. ὅς γ' ἐβόλετο τῷ πεπραγμένῳ· ἥσων γίγνεται τὸ ἄδίκον· καὶ περὶ τὴν λαπὸν ἡ ἐξέτασις τῆ τρόπῃ τῆ σφαγῆς. εἴτα τ' ἡμῶν ἔτιος ἀποκτενοῖσθαι, καλᾶζειν ὡς ἀνδροφόνου δικαίως; καὶ ἑδαιμῶς ἀφείδω· θέλεις; τ' δὲ χεῖρ τ' αὐτὸν· τῆτω τρόπον εὖ πεπραγμένον τὸ πᾶν, ὅς τ' ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις;

Οὐδὲ γ' ἐκείνο ἀν' ἐχοῖς λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἀπλῶς αὐτὸ ἐπραξα, παύθησε δὲ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμὲ μὴ θελήσαντος. τί γ' ἔτι ἐδεδίειν, τῷ ἰσχυροτέρῳ πεφρονεμένῳ; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσθόμην αὐτὸ προεμαντευόμεν; ἐκτὸς εἰ μὴ τῆτοι φῆς, ὡς ἐτύραννος ὁ τεθνεὺς ἦν, ἐδὲ ταύτῃ ἐχρήσατο προσγορίαν, ἐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως ἀν' ὑμεῖς ἐδώκα-

aequaliter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri: juste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem. Ceterum supervacuum est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam justum arbitraris, & nullo modo vis dimitti; eum vero, qui eadem plane qua hic ratione beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus alios bene meritos praemio dignum censet?

13. Neque enim illud possis dicere, me simpliciter illud ac temere facisse, confectum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in jugulo reliqui, nisi omnino quod futurum erat divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non fuisse, qui periret, neque illam habuisse appellationem, neque vos de ipso, si moreretur, praemia plu-

α Μάλα] Καὶ μάλα L. & Marcil. Deest καὶ in Edd. β Οὐ γ' Καὶ γ' marg. A1W. ut conje cit Marc. γ ἥσων] Ita restitimus ex L. & P. ἥσων enim Edd. δ Τούτῃ] Τούτῃ Marc. & Vorst. male. Τούτῃ servant J. H. Bz. H. P. &c. ε Ὑμῖν] Sic recte J. Bz. & S. cum Cod. L. & margine A1W. Ὑμῖν male Fl. P. & H.

29. Μάλα δικάως] Καὶ μάλα δικάως. Th. M. Μάλα δικάως] Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent, nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod jam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id adsumere. J. F. R. Ibid. Οὐ γ' ἐβόλετο] Καὶ γ' ἐβόλετο. Etenim voluit par esse facto id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τ' ἀδικας, nempe ἀφορμὴν ἵσως παρέχον.

Th. M. Οὐ γ' ἐβόλετο] Οὐ γ' ἐβόλετο ἔτι. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpres. F. G.

Οὐ γ' — ἥσων] Sic P. & L. ε γ' ε. τ. π. ἥσων γ. τ. π. α. Antea pro ἥσων in omnibus legebatur ἥσων. Locum corruptum merito censebat Vorstius, qui illud ἥσων non viderat. M. du S.

Οὐ γ' ἐβόλετο τῷ πεπραγμένῳ ἵσων γίγνεται τὸ ἄδίκον] Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλαί, τὸ πεπραγμένον & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τ' ἀδικας. Ἀδικας autem puto, quam modo ἀφορμὴν τῷ φόνῳ dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἀδικας & ἀδικας

similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, cui mihi desit, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confusus, ut sit, scribere neglexi. J. M. G.

30. ἥσων] Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro nomine aequalitatem; non enim minorem, in versione reposui, ut quam minime multa in Cl. Gesneri interpretatione mutarem; quas ad vulgatam ε γ' — ἥσων compositas sic habebat: nunc enim voluit ipse facto aequalitatem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem? Quam versionem ut non rejicio, sic tamen illud ἥσων eo pluriorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine investigatione procedat. Est enim sensus: Lex non minus respicit consilium, quam ipse factum. Adhuc enim temerariam atque audacem meditationem hic significare videtur, quare, si liceret, minima sit reddenda: Nam cum voluit (lex) facto ipse levius consilium audaci constituit, vel potius: constituit istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per altum, quam per se caedem persciscit. Verum & recte licentiam, sive potestatem agendi, quam alteri facio, veritas, cujus significatus exempla

phara libenter fuisse daturus. Tum tu quæso tyranno, ei qui causam illi caedis præbuit, præmium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirat; quæ vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam præmium tyrannicidæ accepit? Et iuste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute præstitit. At meum factum non exilium, non novæ metus invasionis, sed perfecta undique destructio, & plenus universi generis interitus, radicitusque malum omne extirpatum.

14. Et jam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quæ ad legem implendam pertineat, prætermisissum

τε. ἀλλ' ὅτε δὲ ἀπὸ αὐτοῦ. εἴτα τῷ τυράννῳ περικουρῶν, τῷ τ' αἰτίαν ὁρῶντι τὸ σφαγῆς, ὅτε ἀποδώσει τῷ δαρείῳ; ὃ δὲ πολυπραγμοσύνης. μέλη δὲ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τὴν ἐλευθερίαν, ἢ τ' τῷ δημοκρατίαν ἀποδιδόντα, περὶ τὸ πλεονέκτημα; καὶ τοὶ ὅ γε νόμοι, ὡς 55 φησὶ, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τὴν πεπραγμένην. τὰ δ' αὖ μέση δὲ πάντα εἶναι, καὶ ὅτε ἐτι πολυπραγμονεῖ. τί γὰρ; καὶ ἐχὶ ἐξελάσας. τίς τυράννον, ἥδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόν; καὶ μάλα δικαίως ἐλευθερίαν γὰρ καὶ δοκίμῳ ἀντὶ δουλείας παρέχον. τὸ δ' ὑπὲρ αὐτὸ γεγονημένον, ὃ φυγὴν, ὃ δὲ δευτέρας ἐκ παραστάσεως ἐλπίς, ἀλλὰ παντελὴς καταστροφὴς, καὶ παναλεθρία παντὸς τῷ γένει, καὶ ῥιζοῦν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκαμμένον.

65 Καὶ μοι πρὸς θεῶν ἥδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι τ' πρὸς τὸν νόμον ὁρῶν ἐλείπει, καὶ εἰ ἐνδεῶς

Steph. in Thef. licet haud nimis adcurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Cl. Gesnero adversus, modo ea agendi facultas per aditum intelligatur, quæ simul securitatem quamdam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc Josephi de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γοῦν τὴν ἐκ μισοποδοῦ αἰσῶν καὶ ταπεινῶν ἀδίκων ἔχον (sic enim pro ἔχον lego) οἱ κατὰ τὴν χάριν ποιοῦν, τὴν ἀρχαίαν, convertas: Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plebem facultatem habebant nequissimi accolæ ad rapinas. Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen præmissam Cl. F. R. notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa hæc verba autem haud scio an sententiam fuerit mutaturus, si Solani mutam lectionem vidisset. Adfentirer facie de πεπραγμένου hic a five accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad I. Ver. Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ τ' ἀδίκως significet; ejus esse i. punitatem, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus: ὁρῶντο γὰρ ἡμῶν τὴν ἀδικίαν. At jam τὸ τῆς est licentia ipsa.

32. Ἀποκτινοῦσα] Non rejicio vulgatam; sed commode ἀποκτινοῦσα legas.

34. Τὸν δὲ κατὰ τὸ αὐτὸν τούτῳ τρόπῳ] Marcilium pro τούτῳ legendum censet codex. Sed quam habuerit commendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio konstruitur. Xen. K. II. 2. ὅμοιος δὲ ἐστὶν αὐτὸ τὸ αὐτὸ ἡμῶν σπινδιῶν. Et in Sympof. p. 893. αἱ ταῦτον τῷ οὐκ. Imitati sunt Latini: Horat. Inuitum qui servus, idem facit accidenti.

35. Αὐτὸν τούτῳ τρόπῳ] Clar. Vitrinam de sensibus recte contra Marcilium sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad I. Ver. Hist. c. 3.

42. Εἰ τῇ σφαγῇ] Probe monuerat Cl. Hemsterh. videndum Cl. Duker. ad Thucyd. IV. p. 166. n. 73. Is igitur σφαγὴν & hanc jugulium significare, æque ac ap. Thucyd. l. c. pluribus testimoniis probat, inter quæ eminet illud Plutarchi Gaib. τὴν σφαγὴν πρῶτα, ὁρῶν, ἀπὸ. Quod Suet. Gaib. XX. dicit: obtulisse ultro jugulum. Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea quæ mox cap. penult. sequuntur: ἀποκτείνων δὲ τὸ σφαγῆς, καὶ τὸ τραυματίζον ἐξελον τὸ ἐξελον (quod Erasmi ibi recte verterat: punitio igitur esse e jugulo) nec non Philar. l. c. 5. μάλλον δὲ γυρῶν ἡδὲ ὑπὸ τῇ σφαγῇ, ubi Cl. Gronov. recte reprehendit interpretationem, qui hoc, eadem causam significare, convertit. Sed vid. quæ ibi noto. Adde Euseb. in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex Hippocr. Libro περὶ αἱμάτων, venas jugulares esse recte docet, & σφαγὴν jugulum significare, ex Polluce tradit; ideoque id versionem inserui.

47. Ὑμῶν] Quamquam Parisina habebat ὑμῶν, in Parisiana tamen recte expresserat, vos.

51. Μιλεῖ δὲ σοι πῶς ἀπῆλθον;] Non ita populus Romanus, de quo Cic. Fam. 9. 10. Te hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Sullæ morte, antequam certum scieris. Nunc quaerere desierunt, quomodo perieris. Satis putant se scire, quod sciunt.

J. M. G. 77. Tui

τὸ προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμῃ πρὸς πᾶρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸς τὴν κοινὴν κινδυνεύειν ἐθέλωσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ ἢ τῷ πολλῶν σωτηρίᾳ ἀνησομένην ἄρ' ἐν πρὸς τῷτο ἐνέδεησα, ἐμαλακίᾳ δὲ, ἢ πρὸς τοῦτο μένος κινδύνων ἀπώκησα; ὅσα δὲ εἴποις. μέντοι οὖν ἐπὶ τῷτο ἐτιγμόνῃ, καὶ νόμῳ τῷ θεῷ μόνον, καὶ τῷ βουλευσαμένῳ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρῆσθον ἀποβέβηκεν· ἐκ γὰρ τῇ γνώμῃ αὐτῆς καλῶς ἀνταμε, γέρας ἄξιον, ὡς εὐεργέτῳ λαμβάνειν. ἐμὲ μὲν δὲ δυσηθέτω, ἄλλος δὲ βούλει μετ' ἐμὲ τυραννοκτονησέτω, ἄλλοι εἰπέ μοι, ἢ ἀγνοῶν ἦν ὁ δολοῦν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῇ γνώμῃ, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί δὲ ἀπεκρίνα τότε;

Νῦν δὲ, ἐν τῷτο φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸς τῷ πενήσιον σφαγῇ ἐποίησα. μὴ γὰρ ἔγωγε ῥᾶστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβῃς εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρενᾶν ὑποβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατήσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον ἄλλα χερσὶν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τῷτο ὅτιν. ἐν γὰρ δὴ αὐτὸς γὰρ ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέρχαστον ὅτιν, ἀλλὰ τὰ φρενῶν καὶ συνέχοντα τῇ τυραννίδι· ἃ τίς δὲ νικήσῃ, πάντα ἔτι κατώρθασε, καὶ τὸ λαόν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἀχρι τῆς τυραννὸς προσελθεῖν, ὅσα δὲ ὑπῆρξέ μοι, μὴ ἐχὶ τῷ αὐτῷ φυλάκῳ, καὶ δορυφόρῳ ἀπᾶν-

sit & si quid desit eorum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane animum ante adesse oportet generosum, & amantem civitatis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte salutem multitudinis emturum. Num quid igitur ad hoc defeci, emollitus sum, aut praevisto aliquo eorum quae intervenire solent, periculum, conatum abjeci? Non dixeris. Ma- ne vero in hoc jam solo, & puta me voluntatis solius & consilii huius, etsi utile patriae non evenerit, & de solo ipso animo consistentem, postulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuissem, alius autem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praestari mihi praemium? in primis si dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi respondeas?

15. Jam vero non hoc dico, sed etiam escendi, periclitatus sum, & sexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectu adeo difficile; sed ea quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod superest. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos cir-

α "Εκ γς] Ex L. "Εκ τς Edd.

77. Ταῦτα, α' καὶ] Hic deest verbum ταῦτα, aut simile quid. F.G.

78. "Εκ γς] Sic P. in reliquis est οὐ τς. M. du S. Ibid. Τῆς γνώμης μόνος] Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνος legabatur, ad hunc modum: ἐπιτάλῃ τῇ γνώμῃ, μόνος &c. nullo aut certe misero sensu, qui nunc longe,

ut puto, melior apparet.

Ibid. Καλῶς ἀντα] An ὁ δολοῦν?

Kalōs anta] Accipio κατὰ κράτος judiciali significatione, ubi significat stare in iudicio, quo sensu confisteri Tertulliano & aliis] Cuius usitatum. Thucyd. I, 131. παύσας ἐν τῷτο ἐς κρίσιν κ. τ. λ.

Id. "Επιτάλῃ τῇ γνώμῃ] Solanus in J. aliter distinxerat

circa se habebant; custodibus, satellitibus-
que universis. Nihil jam adjicio; sed in
hoc rursus maneo. Praesidium superavi,
vici satellites: tyrannum custodibus exui,
inermem, nudum reddidi. Num propter
haec honore dignus tibi videor: an insuper
caedem a me poscis?

16. Verum si caedem quoque poscis;
neque haec deest: neque incruentus sum,
sed caedem feci magnam & fortem, juve-
nis in ipso vigore constituti, & omnibus
formidabilis, propter quem iste quoque
superior erat infidiis, in quo solo habebat
fiduciam, qui pro multis sufficiebat satel-
litibus. Numquid igitur, mi homo, non
dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac-
tanta ero? Quid enim si satellitem unum,
quid si ministrum tyranni unum, interfe-
cissem? Quid vero si servum illi carum?
nonne magnum videatur hoc quoque, a-
scendere aliquem, & in media arce, inter
media arma, caedem facere alicujus amico-
rum tyranni? Jam vero interfectum vide
ipsum. Filius erat tyranni: potius vero ty-
rannus asperior, & implacabilis dominus, &
suppliciorum exactor crudelior, & in facien-
da injuria violentior: quod vero maximum,
heres universorum & successor, quique mul-
tum extendere calamitates nostras posset.

17. Vis hoc solum a me perfectum? vi-
vere autem & effugisse tyrannum? Prae-
mium equidem & ob haec peto. Quid di-
citis? non dabitis? nonne illum quoque
suspectum habebatis? non dominus? non
gravis? non intolerabilis erat? Jam vero

των κεκραϊηκότι, κακείνης ἀπαίτας προνε-
μικρότι. ἔδεν ἔτι προσίθιμι, ἀλλ' ὅπῃ
τῶν αὐθις μὲν Φυλακῆς ἐκράτησα, δο-
ρυφόρος ἐνίκησα, ἃ τύραννον, ἀφύλακτον,
ἀνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιον
ὅπῃ τούτοις εἶναι σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς
παρ' ἐμῆ ἢ Φόνον;

Ἄλλ' εἰ καὶ Φόνον ζητεῖς, ἐδὲ τὸ ἐνδεῖ,
οὐδ' ἀναιμάκτος εἰμι, ἀλλ' εἰργασμαι με-
γάλην καὶ γενναίαν σφαγὴν, νεανίσκων ἀκμά-
ζοντων, καὶ πᾶσι φοβερῶ, δι' ὃν ἀνεπιβί-
λευτον κακείνῃ ἦν, ὃ μόνῳ ἐθάρρῃ, ὃς
ἀντὶ πολλῶν ἤρχε δορυφόρων. ἄρ' ἐν ὅσῃ
ἄξιον, ὃ ἔστ', δωρεάς, ἀλλ' ἀτιμῶ
ὅπῃ τηλικούτοις γένεσθαι; τί γὰρ εἰ δορυφόρου
ἑνα, τί δὲ εἰ ὑπηρέτῳ τινὰ τῷ τυράννῳ
ἀπέκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτῳ τίμιον; ἢ μέ-
γα ἀν' ἰδοῦ καὶ τὸ ἐνδεῖ, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ
ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, Φόνον τι-
μὸς ἐργάσατο τῷ τυράννῳ φίλῳ; νῦν δὲ
καὶ τὸ πεφρονεμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυράν-
νου, μᾶλλον δὲ τύραννον χαλεπώτερον,
καὶ δεσπότης ἀπαραίτητον, καὶ κολατῆρος
ἰσχυρότερον, καὶ ὑβριστῆρος βιαίότερον. τὸ δὲ
μέγιστον, κληρονόμον τῷ ὅλῳ, καὶ ἀφρο-
δῶν, καὶ ὅτι πολὺ ᾤχεσθαι τὰς ἡμετέ-
ρας συμφορὰς δυνάμετον.

Βλέψ' ὅτε μόνον διεπράχθαι μοι; ζη-
νὸν ἔτι τὸν τύραννον ἀφροπεφυγόντα; γέρας
δὲ ὅπῃ τούτοις αἰτῶ· τί Φατέ; ἢ δώσεις;
ἢ κακείνον ὑπεωρᾶς; ἢ δεσπότης; ἢ
βαρὺς; ὅσα ἀφόρητον ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κα-
τὰ

b 'Αναιμάκτος] Sic J. Ald. Fl. Fr. Bz. S. 'Αναιμάκτος. P. H1. & 2. in qua ἀναιμάκτος correxerat Gesn. Hanc
variat. Solan. omisit.

xerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπιχίρῃσα, ἐ-
πιβάλλω ἢ γ. μόνος μόνος ἄξιος εἰμι. i. e. ut conjicio,
ἢ γυμνὸς μόνος &c. ut sensus esset: suscepī negotium,
periculum feci; propter solam advo voluntatem solus
praemio dignus sum. ἵνα enim tum ante γυμνὸς re-
linguitur intelligendum. Non male. J. F. R.

88. Οὕτω ῥᾶς] Malles fortasse, Lectori, ἔτω ῥᾶς,
quia sic usitatus post adverbium intendendi; sed quia
mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέρχεται, studio vi-
detur ῥᾶς superlativo gradu posuisse, ut non facil-
limum, sed maximum & difficillimum facinus id
Tom. II.

fuisse praedicet. Neque contra linguae gentium esse;
ut rarior sit locutio, patet ex faceto Lucillii versu
in Antholog. L. 2. c. 32. Οὕτω κορυφαῖος πᾶσι Γαίος,
ἄρ' ἐκαλύμην &c. J. F. R.

97. Κατ' ὁρῶντες] Vide quae de hoc verbo dicta, su-
pra hoc T. ad I. Ver. Hist. c. 12. pr. adde mox c. 19.
καταφρονεμάτων pro egregiis factis. J. F. R.

32. Δεσπότης] Pro tyrannico imperio etiam Galli
hac voce adjective utuntur, aequae ac Germani &
Belgae. J. F. R.

Φάλαιον αὐτὸ ἐννοήσας· ὃ γὰρ ἔτ' ἀπαι-
τεῖ παρ' ἐμῶ, τῆτο ὡς ἐνῆν, ἀριστα δι-3
πραξάμην, καὶ τὸ τυράννον ἀπέκτεινα ἑτέρῳ
φόνῳ, ἐχ' ἀπλῶς, ἐδὲ πλεονῆς μῖα, ὅτ' ἔ-
ὕψτατότατον ἦν αὐτῷ, ὅπ' ἐπὶ τηλικύτοις ἀδι-
κήμασιν, ἀλλὰ λύπη πρὸς αὐτὸν ὡς πολ-
λῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ Φίλτατα οἰ-40
κτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ
πονηρὸν, ἀλλ' ἐν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὁμοῖον
τῷ πατρὶ, αἵματ' ἐκ λυθρῶν ἐμπεπλησ-
μένον. ταῦτ' ἐστὶ πατέρων τὰ τραύματα,
ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων, ἔτ' 45
θάνατ' ἀξιῶν ὁμῶς τυράνων, αὐτῇ τι-
μωρίᾳ πρέπυσσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ
δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι,
τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θέαμα ἰδεῖν, ἐδὲν ἐχ' ἡ
τυραννικῆς κολάσεως ἀξίον.

Οὐ γὰρ ἠγνόουν, ὡς ἔτ' ὅτε ἠγνόουν;
ἐδὲ γὰρ ἄλλων ἐδείξ, ὅσῃ ἐκείνῳ εὐνοίαν
πρὸς τὸ υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς ὅτε ἀν' ἡξίωσεν
ἐπιβῆναι ἐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες
μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τὴν παῖδα 55
τοιοῦτοι· ὁ δὲ, καὶ περὶ τὸν τὸν ἄλλων

caput ipsum rei cogitare. Quod enim iste
35 me poscit, hoc ipsum, quam poteram
pulcherrime perfeci, & alia tyrannum cae-
de interemi, non simpliciter, nec una pla-
ga, quod optabile illi quam maxime fue-
rat, in tot tantisque maleficiis: sed post-
quam illum dolore multo ante ex cruciari,
& ante oculos ei ostendi, quod carissimum
habebat, misere projectum, filium adul-
tum, etsi malum, at in ipso constitutum
vigore, & patri similem, sanguine & tabo
oppletum. Haec sunt patrum vulnera, hi
45 gladii justorum tyrannicidarum, haec mors
digna crudelissimis tyrantibus, hoc conve-
niens tot injuriis supplicium. Statim mo-
ri, statim sensu & cognitione privari, nul-
lum tale spectaculum videre, nihil habet
50 tyranni vindicta dignum.

18. Neque enim ignorabam, mi homo;
non ignorabam, neque aliorum quisquam,
quantam ille adversus filium benevolentiam
haberet, & quam nosset vel pauxillo ei
tempore superstes esse. Nam omnes qui-
dem patres ita forte affecti erga filios. At
hic etiam amplius quiddam praeter ceteros ha-

α Προβασάντας] Προβασάντας male f. b τὸ δ' ἐπὶ ἀπ'· Haec desunt in Fl. Adfunt in f. Ald. P. H. &c.
Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. A1W.

41. Υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ] Ἡλικία, κατ' ἔχον de adolescen-
tia dicitur, & illi qui in ἀκμῇ, in flore ætatis sunt,
dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ, Ulpian. ad Olynth. I. Demosth.
ἡλικία ἐξάγειτ' ἐπὶ τῷ πατρὶ. In Philipp. III. De-
mosth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρὸς τοῖς. Thucyd. L.
VI. c. 24. τῶν δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. καὶ
Hist. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis ætas usur-
patur. Liv. XLII. 34. Cum primum in ætatem veni.

L. Bos.

Ibid. Ἐν ἡλικίᾳ] In Epicuri testamento apud Diog.
Laërt. p. 272. A. ἐν ἡλικίᾳ ἰδὲν dicitur virgo cum
nubilis est.

M. du S.

48. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι] Non satis liquet, voluerintne
marg. A1W. notare Codicis alicujus lectionem, qui
bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen
ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an
vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo Solani conjectura, qui
hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. f. F. R.

Ibid. τὸ δ' ἐπὶ ἀπ'·] Turbant hic codices. In Flor. de-
sunt τὸ εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' ἐπὶ ἀπ' ἀγνοῆσαι ἀπο-
θανεῖν legendum censéo. Sed interim, dum accedat
endicum auctoritas, vulgatam retinco.

M. du S.

51. Ὡς ἔτ'·] Frequens compellendi formula, non
tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid repre-
hensionis habens, ut Aesop. in fabulis perlaepe solet,
veluti Fab. 16. Cum Graculum maligno exploratori
respondet: ὡς ἔτ'· βούλῃ, πείνω, & alibi
non semel; vel pro heus tu, ut ap. Aristoph. Ran.
172. & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem
Aesop. Fab. 25. ubi medicus ait consulenti, ὡς ἔτ'·
εἰ σάραξ βούλῃ, λαβὼν ἄγρον — ἐπὶ δ'·. Quare non
irascor pristino interpreti, haec verba vertenti: vir
egregie, nec tamen satis probo. V. idem c. 16. f. F. R.
66. Τὰς ἐπὶ τῷ·] Pro ἐπὶ, lego ἐν. Vide an sic sa-
netur locus. Nam quod ἐπὶ τῷ χρόνῳ μελλόντων προ-
μετῇ futuri sumitur, ne te moretur. Habuisti enim
jam in praecedentibus, c. 3. τῷ μάλιστα κακῶν ἐλ-
πίδ'·. & c. 11. ἐπὶ τῷ φόνῳ. Sic etiam Chrysostr.
253. 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficul-
tas ex sequentibus oritur, ἐπὶ ἀπ'·. quo enim re-
ferantur non habent.

M. du S.

67. Ἐπὶ τῷ·] Conf. quae supra dicta ad c. 3. De
plurali autem supra quoque jam dixi. Conf. c. 38. f.
Quom. Hist. & c. 61. f. & Long. Paß. III. p. 99. παρ'
ἐπὶ

habuit merito, videns solum illum studio-
sum. & custodem tyrannidis, solum peri-
cula pro patre subeuntem, solum securita-
tem praestare imperio. Itaque sciebam,
etsi minus propter benevolentiam, at certe
propter desperationem mox illum perituum
esse, cum ita rationes subducturus esset,
nihil sibi prodesse vitam, sublata quam a
filio habuisset securitate. Omnia igitur il-
li confertim obiecti, naturam, dolorem,
desperationem, terrorem, futuri metum
temporis. His contra illum auxiliis usus
sum, & ad ultimam illam deliberationem
eum adeg. Interiit vobis orbus, plorans,
lacrumans, luctum lugens brevem illum
quidem, sed patri conficiendo qui sufficeret:
& quod gravissimum est, interitis sua ipsius
manu, quae miserrima omnium mors est,
multumque, quam si ab alio inferretur,
difficilior.

19. Ubi est gladius meus? Num eum
agnoscit alius? Numquid alterius cujus-
quam telum illud fuit? quis illum in ar-

είχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκείνον κηδεμόνα
καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον προκιν-
δυνεύοντα τῷ πατρὶ, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ
ὁδοῦ, ἀλλὰ καὶ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ ἀφ' ἑ-
υνοίας, ἀλλὰ ἀφ' ἧς ἀπογνώσει, εὐδὲς
ἠπιστάμεν τεθηξόμενοι αὐτόν, καὶ λογιζέμε-
νοι ὡς εἶδεν ὅτι τῷ ζῆν ὄφελος, καὶ ἐκ τῆς
παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἀπαίτια
ἐστίν αὐτῷ ἀδρόα παρέρχουσα, καὶ φύσιν, καὶ
λύπην, καὶ ἀπογνώσειν, καὶ φόβον, τὰς ὅπῃ
τῷ μελλόντων ἐλπίδας χρόνον ἐπ' αὐ-
τόν ἐχρησάμεν τῆς συμμάχου, καὶ πρὸς
τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα
ὁ ἀπ' ἐμῶν ὑμῖν ἀτεκνῶν, λευπημένην,
ἀδυσμένον, δακρύων, πεπνυχητῶς πένθος
ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρὶ καὶ
τὸ δεινότεον, αὐτὸς ὑφ' αὐτῷ, ὅσοις
θανάτου οἴκτις, καὶ πολλῶν χαλεπῶ-
ν 757 τῶν, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλης γίγνοιτο.

Πῶ μοι τὸ ξίφος, μή τις ἄλλος
τῷτο γνωρίζῃ; μή τινος ἄλλου ὅπλον τῷ-
το ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελάμβανεν;
πρὸ

e Παρεχόμενος] Nō mutant Edd. priscæ. An παρεχόμενος? M. du S. d' Ἀπογνώσει] Sic recte Edd. & P. Ἐπ' ἑυνοίᾳ sola Fl. male. *e* Ἐλπίδας χρόνον] Desunt hæc verba in Fl. sed lacuna relicta. Adfunt in corr. & Cod. P. f' Ἐπ' αὐτόν] Τούτοις ἐπ' αὐτόν Pell. *g* Πρὸς] Sic Pell. Πρὸς f. & P. & marg. At. Παρὰ Fl. Ald. P. H. S. Fr. *b* Ὅσοις] Ita bene Edd. plurimæ. Sed ὥσπερ male f.

ἐλπίδας, & Cl. Duker. ad Thucyd. VIII. c. 81. 43.

f. f. R.

Ibid. Χρόνον, ἐπ' αὐτόν] Ait Tyrannicida, se sublato tyranni filio, omnia simul mala patri ingessisse, quæ cum mori cogerent. Ἀπαίτια τὰν αὐτῷ ἀδρόα παρέρχουσα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπογνώσειν, καὶ φόβον, τὰς ὅπῃ τῷ μελλόντων ἐλπίδας χρόνον, ἐπ' αὐτόν ἐχρησάμεν τῆς συμμάχου, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidisse; nimirum καὶ post vocem χρόνον. Omnia itaque cumulata et circumdedit, naturam (εὐνοίαν scilicet), dolorem, desperationem, metum, temporum insensurorum horrores, & auxiliatoribus in eum usus sum, atque ad extremum hoc consilium perpulsi. Interpretes non male supplevit τούτοις, his adversus illum auxiliis usus sum. In editione Florentina post vocem μελλόντων hiatus est, & duæ voces sequentes omissæ; quod argumento est, codicem, quo Florentini usi sunt, eo loco se male habuisse.

f. f. R.

Ibid. Ἐπ' αὐτόν] Τούτοις hic desiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτόν ἐχρησάμενος.

F. G.

Ἐπ' αὐτόν] Parum absuit quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi necessarium videtur. At potest jam eo uti qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro τῷ & πρὸ ex eodem receperim; id enim factum, quia res ipsa loquebatur, etiam sine codicum ope sic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio sibi constabat; quæ quando constans est, minus facile movenda. Ceterum, si cui minus adridet illud καὶ quod Cl. Jens. post χρόνον inferi vult, punctum minus post id vocabulum ponat, & sic sine καὶ sensus satis constet, qui tamen vel cum commate tolerabilis est. f. f. R.

68. Πρὸς] Sic rescripti. In impressis παρὰ, excerpta sunt, quæ πρὸς habet, quod in P. etiam extat.

M. du S.

Ibid. Καὶ ὁδὸς τῷ] Hic locus integer non videtur.

F. G.

Καὶ παρὰ τῷ] Jam tamen ex Solani emendatione integer videbitur.

f. f. R.

73. Ἰφ' αὐτόν] Ἰφ' αὐτόν erat in P. Sed ex ipso ὅφ' satis adparet, eam & αὐτῷ adspirare voluisse.

f. f. R.

V 2

89. Παρὰ

πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ
ἐπ' ἐκείνους ἀπέστειλεν; ὃ ξίφος κοινὸν
καὶ ἀφ' ὁδοῦ τῶν ἐμῶν καθ' ὁδομάτων, μὲν
τοσούτους κινδύνους, μὲν τοσούτους φόνους ἀμε-
λέμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκεῖμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ
ὑπὲρ μόνου τούτου τὴν τιμὴν ἤτεν παρ' ὑμῶν,
εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐβελήσαυμι,
τὰ τυράννου, καὶ ἀνόπλω' ὅτι τῷ καιρῷ κα-
τελημμένῳ, ξίφος τούτο ἐμὸν ὑπὲρ ἡμῶν,
καὶ πρὸς τὸ τέλος τὴν ἐλευθερίαν συνήργησε
παντί, τούτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον
νομίσαι, δεσποτικῶς ἔγωγε δημοτικῶς κτή-
ματ' ὅσα ἂν ἡμεῖς φασκε; ὅσα ἂν ἐν τοῖς
εὐεργέταις ἀνεγράφαι; ὅσα ἂν τὸ ξίφος
ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθῆκαί; ὅσα ἂν μὲν τὸ θεῶν
αἰὲν προσευχήσαι;

Νῦν μοι ἐνόησαί, οἷα πεπονημένοι εἶ-
κός τ' ὑπὸ τυράννον, οἷα δὲ εἰρηνέαι πρὸς τὸ τε-
λευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμῷ φονεύμενος, καὶ
τὴν σωζόμενος πολλοῖς τραύμασι ἐς τὰ
φανερὰ τοῦ σώματος, ὥς ἂν μάλιστα λυ-
πήσῃ ἐμελλοντὶ γέγονε, ὥς ἂν ἐκ
τῆς πρώτης θείας ἀφ' ἡμετέρης, ὃ μὲν ἀν-
βόησεν οἰκτρὸν, ὅπως δὲ ἐμῷ γέγονε
τα, ὃ βοηθὸν, ὃ δὲ σύμμαχον, ἦδει γὰρ
πρὸς ἐμὴν ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θιασίῳ
τὸ οἰκείον καλῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπὸ πηλαττόμην,
ποιητῆς μὲν τὸ ὅλης τραγωδίας γεγενημένος,

cem detulit? ante tyrannum quis eo usus
est? quis eum isti immisit? o gladii par-
ticeps & successor praeclare a me factorum,
post tot pericula, post tot caedes negligi-
mur, & indigni videmur praemio. Si e-
nim pro hoc solo honorem a vobis pete-
rem; si enim dicerem, Viri, tyranno mo-
ri volenti, cum inermis a tempore depre-
hensus esset, gladius hic meus ministravit.
& ad finem libertatis restituendae unicui-
que adjutor fuit; hunc honore & praemio
dignum judicate! dominum rei ita popu-
laris nonne remuneraremini? non in bene
meritis illum scriberetis? non ipsum enssem
in templi donariis reponeretis? non cum
diis illum adoraretis?

20. Jam mihi animum advortite quid
tyrannum fecisse probabile fuerat, & quid
dixisse ante obitum? Cum enim trucidatus
a me, & vulneratus multis vulneribus in
apertas partes corporis *infractis*, (ut nempe
maximum dolorem patri objicerem, ut pri-
mo illum spectaculo perturbarem) ipse qui-
dem miserabile quiddam exclamaret, paren-
tem advocans, non adiutorem neque auxi-
liarium, (norat enim senem esse & imbecil-
lum) sed spectatorem malorum domestico-
rum. Ego nempe abieram, auctor quidem
totius tragoediae, sed reliqueram huic acto-
ri

a Παντ'] Constant lectio. b Νομίσαι] Sic habent Edd. omn. c Νῦν μοι] Nil varietatis notat Solan. Sed
video Hagen. utramque male habere ὅτι μοι, reliquas ὅτι μοι. d Γεγονε.] Ita hic & mox iterum dedi, mo-
nente Solano, quum Edd. γεγενε. uno r. excepta S. e Διανομή] Διανομή P. & marg. Διαν. Nil
mutant Edd. priusca.

89. Παντ'] Leg. πάντ' αὐτῶν.

90. Νομίσαι] Ενομίσαι.

Ὁὐκ ἀπὸ τούτου — νομίσαι] Fuit cum putarem le-
gendum πάντ' αὐτῶν. Sed nondum sic satis sanus erat lo-
cus. Nunc autem verissima mihi videtur, quam in
textum recepi, emendatio.

Νομίσαι] Quia sequentia verba omnia suum au-
gmentum habeat, etiam in hoc verbo addidissim,
quod & Solan. in *ἡμῶν*. fecerat. Licet haud imme-
mor sim eorum, quae supra non semel de augmen-
to frustra adjecto dixerim. Verum quia Cl. Gesner.
id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed si
quid mutandum, possum etiam νομίσαι legere, ut

F.G.

F.G.

fit, *judicassetis*; nam vel sic, vel *ενομίσαι* legendo;
argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mihi
videtur.

7.F.R.

93. *Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνθ.*] Non ut ipse quoque inter
Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cul-
tum acinacem legimus: sed quoniam ad donaria in
templis suspensa, (forte etiam Deo alicui ut Jovi ul-
tiori, ut Marti, appensus gladius) pars etiam cultus
& religionis illius videtur pervenire. Sic supra *Ἐναι.*
c. 8. *statuarii nobiles* μὲν τὸ θεῶν προσκυνῶντες dicuntur,
quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipse arti-
fex in partem honoris videtur venire.

7.M.G.

98. *Τραγωδία*] Hic desiderari videtur οὐδὲν vel

ri mortuum, scenam, gladium, & reliqua fabulae peragenda) superveniens autem ille, vidensque filium, quem solum habebat, Iovix spirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, & multa, & letalia: haec exclamavit, *Fili, periiimus, trucidati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui rei me servas? cui me custodit? per te, fili, jam ante caesum? aut numquid senem contemnit; & ipsa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit?*

21. Et haec dicens quaerit ensē, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Pauilo ante*, inquit, *me interfecisti, nunc vero teorea, gladii; veni lugenti patri solatium, & infelicem manum senilem adjuva: matris, tyrannum interfice, lucis libera; utinam prius in te incidissem! utinam ordinem caedis praecepissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed*

καταλιπὼν δὲ τὰς ὑποκριτῇ τὴν κερὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὀδράματων ὅπως δ' ἐκεῖνον, καὶ ἰδὼν υἱόν, ὃν εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπέοντα, ἡμαγμόνον, ἐμπεπλησμένον τῷ φόβῳ, καὶ τὰ τραύματα συγχῇ, καὶ πολλὰ, καὶ χεῖρα, ἀνέδοξε τῷτο, τέκνον, ἀπρήμεθα, σφετέρημεθα, τυραννοκτονήμεθα, πῶς ὁ σφαγὴς; τί με τρεῖς; πῶς με φυλάττει; ἀλλ' οὐ, τέκνον, προαρησμένον, ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑποφρονεῖ; καὶ τῇ βραδύτητι κολλάζειν δέον, καὶ ὁδὸν αἰνέει μοι τὸν φόνον, καὶ 20 μακροτέρην μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ;

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἀνοπλῆς ἦν, ἀλλ' ἐπὶ τὰ πάντα τῶν παιδὶ παρρεῖν. ἀλλ' ἔδωκε τῷτο ἐνεδέσσει, πάλαι δ' ἢ ὑπ' ἐμῷ καὶ τῷτο ἰεροκαρσῶ 25 κευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καταλειμμένον· ἀποσπάσας δὲ τὴν σφαγὴν, καὶ τῷ τραύματι ἐξελὼν τὸ ξίφος, Φησὶ, Πρὸ μικρῷ μὲν ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος, παρὶ πενθεῖντι πατρὶ 30 θανάμιον ἐλθε, καὶ παρὰ τοῦτο καὶ χειρὶ δυστυχῆσαι ἀναγκάσῃσαι, ἀποσφάξον, τυραννοκτονήσῃ, καὶ τῷ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε 35 πρῶτως σοι ἐνέτυχον, εἴθε τὴν τάξιν πρὸ λαοὶ τῷ φόβῳ ἀπέθανον ἀν, ἀλλ' ἢ ὡς τυ-

f. Προκαταρκ.] Προκαταρκ. male Ft. Reliquae recte, ut edidit. g. Πρώτος] Forſan πρῶτος. b. Ἄλλ' ἢ] Hanc esse constantem lect. notat M. du S.

ὁ νεανίας, ut interpres exposuit.

T. tyrannocides] Non adeo desideratur ὡς vel νεανίας, quam intelligitur ex antecedentibus & consequentibus. Nexus enim orationis est: Ἐπεὶ δ' φονεὺς ὄντων. Nisi malis mecum articulum addere, ὁ φονεὺς ὄντων legendo, ut sic plenius eidem respondeat repetitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπὶ αὐτῷ inseruit, propter insertas illas caedis rationes, sensum suspendentes.

24. Προκαταρκ.] Vid. si operae est, similem lapsum complurium Editionum, προκαταρκ. pro προκαταρκ. exhibentium infra in Lexiph. c. 24. Hic enim augmentum ab Auctore fuisse neglectum, non credo, etiam supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores.

33. Πρώτος] Legendum omnino aut πρῶτος, aut

πρώτος, sed illud concinnius videtur.

34. ἢ] Delendum istud ἢ, ut ineptum. M. du S.

Ibid. Ἄλλ' ἢ] Solanus particulam ἢ deletam cupit; Nec ego desiderarem, si abesset; Verum, etiam pro ἄλλῃ μόνον accipiat, ut Viger. de partic. ex Aristoph. Euph. docet, quid prohibet μόνον vel ἢ per pleonasmum addi. Nam & alibi abundat ἢ, in alio locutionis genere, ut Aesop. fab. 2. Aquil. & Scarrab. ὁρᾷς αὐτὸν κατὰ τὴν μικρότητα αὐτοῦ. Sic sine accentu ἢ legitur in mea Edit. Aesopi. Sed ἢ μόνον in jurandi formulis usitatum circumhecti solet; quare & forſan hic scribendum ἄλλ' ἢ ut significet *certe quidem*, cujus significatus exempla Scrophan. jam dedit in Thes.

J. F. R.

τύραννον μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔξω ἐκ-3
δικον. νῦν δ' ὡς ἀτεκνος, νῦν δ' ὡς ἐδὲ Φο-
νέως εὐποροῦν· καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε
τὴ σφαγῇ, τρέμων, ἐδυνάμενος, ὅτι πε-
μψὲς μὴ, ἀδυνάτων δὲ πρὸς τὴν ὑπερησίου
τῇ τολμήματι.

Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύμα-
τα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι;
πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἰσχυράκιτι πάν-
τες ἢ μὴ καίαν προκείμενοι, ἐδὲ μικρὸν,
ἐδ' εὐκαταλαγάνησι ἔργον. ἢ προσδύττω δὲ
αὐτῷ περικεχυμένον, καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν
ἀνακεκραμένον, ἢ ἐλευθέρου ἐκείνου, καὶ ὅτι-
νήκιον σποδὴν, καὶ τὰ ἔργα τῷ ξίφει τῷ
ἐμῷ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων
ὀπιδιανύμενον, ὥς οὐκ ἀνάξιος γενέσθαι τῆς
δεσπότου, καὶ μαρτυρόμενοι ὅτι μοι πιστῶς
ἡ δικαιοσύνη, τῷτο ὑπ' ἐμῷ γινόμενον, μι-
κρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερον ὅτι τῇ και-
νότητι. καὶ ὁ μὴ καθελὼν ἢ τυρανίδα πα-
σαν, εἰμὶ ἐγὼ μεμέρισται δ' ἐς πολλὰς τὸς
ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὴ πρῶτα
ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς,
τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος
δὲ πάντων ὑπηρέτησεν.

*optans habiturum me vindicem: nunc vero in
orbis, nunc ut is omi ne interfectoris quidem
sit copia. Dum haec dicit, urget caedem,
tremens, perficere nequiens, cum cuperet
ille quidem, sed viribus ad ministerium co-
natus deficeretur.*

22. Quot has sunt poenae? quot vulne-
ra? quot mortes? quot tyrannicidia? quot
praemia? Denique vidistis omnes juvenem
quidem jacentem in conspectu, opus neque
parvum, neque superatu ita facile; senem
autem illi circumfusum; permistum utrius-
que sanguinem, libationem Liberatori *Jovi*
sacram pro victoria; eaque gladii mei ope-
ra, ipsumque adeo gladium in medio u-
triusque ostentantem se, quam non indi-
gnus fuerit domino, testantemque, fideli-
ter se mihi ministrasse. Hoc *universum*
mea manu factum, minus futurum erat.
Jam ipsa novitate clarius est. Ac destru-
ctor totius tyrannidis ego sum: opus au-
tem ipsum in plures descriptum, ut in fabu-
la: primarum partium actor ego, secunda-
rum filius, tertiarum ipse tyrannus, gla-
dius ministravit universis.

^a Μαυροβέρδων] Sic 7. Fl. Bz. H. P. S. Immo & Ald. & Fr. Forlan tamen μαυροβέρδων legend. ^b Δι-
ακονότα] Διακονήτα Fl.

87. 'Επὶ τῇ ἐφ' ἡμᾶς] Vertitur: gladium adegit. γὰρ legendum.
Sed vertendum, eadem accelerabat, ac pro ἐπὶ ἐπὶ

Sequebatur in Parisina Editione Declamatio D. *Erasmi Rotterodami*, non illa quidem e Graeco conversa, sed quae superiori Declamationi Lucianae respondeat. Verum quia ad opera LUCIANI non pertinet, eam ad calcem operis rejecimus.

A B D I C A T U S. ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

A R G U M E N T U M.

Abdicatus aliquis Medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare jussus, cum non pateret, de-
mo abdicatur.

NON nova ista, Judices, aut praeter spem a patre jam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promptu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non jam quantum ar-

Ἀποκηρυχθεὶς τις, ἰατρικὴν ἐξέμαθε·
μανέντα τὸ πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων
ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενον· Φαρμάκῃ
δοσὶ, ἀνελήφθη αὐτοῖς εἰς τὸ γένος. μὲν
ταῦτα, μεμνηνῆσαν τῇ μητρὶ ἰάσατο
κελεύμενον, ὁ ἀποκηρύττει.

OΥ καὶ μὴ ταῦτα, ὧς ἄνδρες δικασ-
ταί, ἐδὲ πᾶσι δόξα, ὑπὸ τῷ
πατρὶ ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· ἐδὲ νῦν
πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεις, ἀλλὰ πρό-
χειρ· ἔτι ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως
ὅτι τῷτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο
δὲ χαμνότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἐγκλημα μὴ
ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑπο-
χεῖν ὑπὲρ τῆ τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύνα-
σθεθεὶς τῷτ' αὐτῷ κελεύοντι· ἢ τί γένοιτ' ἂν
ἀτοπώτερον, θεραπεύειν ἐκ προστάγμα-
τος,

a [Ἐξέμαθε] Ἐραστὶ C. b [Ἀποκηρύττει] Ἀπιδῶν ἀποκηρ. vult sensus. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & G.

[Ἀποκηρυχθεὶς τις] Eadem species tractatur in *Seneca* Exc. Controv. 4, 5. J. M. G.

[ἰάσατο καλῶς αὐτόν, ἀποκηρύττειται] Quis non videt haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam jubebatur sanare, denuo poruit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra; sed quia furem sanare jussus, ita recusavit. Hic simplex est status questionis, qui subsequenti libello passim declaratur. c. 22. ita loquentem legimus patrem; *Θρασύων προσηγορεύων τῷ φίλῳ, καὶ αὐτῷ τῷτ' ἂν ἄλλος τις ἀποκηρύττειται, ἀπιδῶν τῷ πατρί. Medicinam addidit jussus, non vis; ac propterea quidem abdicatio digna sit, ut qui patri non obediat. Hinc locum in argumeto haud dubie imperfectum possumus instaurare:*

Μετὰ ταῦτα, μεμνηνῆσαν τῇ μητρὶ ἰάσατο καλῶς αὐτόν, ἀπιδῶν, ἀποκηρύττειται. Post novercam insanientem sanare jussus, neque obtemperans, abdicatur. Et, ut puto, vox ἀπιδῶν exciderat. J. J.

4. Τα τοιαῦτα ὀργίζεις. Jubebat Solan. in marg. conferri *Prometh.* c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita *Hemsterhusius*, vide jam cap. sive §. 9. f. ibique varias lect. & notas *Graevii*, *Solanii*, & *Hemsterhusii*, & cognosces ἰσχυρίζεται atque ἰσχυρίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἰσχυρίζεται dederunt ὀργίζεις, ita hic vicissim ἰσχυρίζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδελφεοὺς ὀργίζοντο, idemque repetitum in c. 3, & 8. non dubitaveris ἰσχυρίζεται & hic verum esse. J. F. R. 16. T. 1.

τῷ, ὅς ἐστι ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βέλεται ἐβουλόμην μὴ εἶναι ἱατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τῆς μεμνηότας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀδίκως ὀργιζομένης παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἱασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὴ τῆς ματίας αὐτῷ τέλειον πέπαιον· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ὀπιτείνεον. καὶ τὸ δεινότερον, τοῖς μὴ ἄλλοις ἅπασιν σωφρονεῖν, κατ' ἐμὴ δὲ τῆς θεραπεύσαντος μόνου μαίνειον. τὸ μὴ εἶναι μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾷτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμεν ὑπ' αὐτῆς πάλιν, καὶ τῆς γένους ἀλλοτριώμεν δεύτερον, ὥστε ἂν τῆς ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας.

Ἐγὼ δὲ ἐν μὴ τοῖς δυνατοῖς ἐδὲν κελυδοῦμαι περὶ τῶν γυναικῶν ἀκλήτος ἦκον ὅτι βοήθειαν ὅταν δέ τι ἡ τελείως ἀπεγνωσμένον, ἐδὲ ὀπιχειρεῖν βέλομαι. ὅτι δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμι ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχῶν ὅς ἐδὲ δεξάμεν τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι ἀχθομαι μὴ εἶναι, ὡς ἄνθρωπος δικασταί, ὅτι τῇ μητρὶ χαλεπῶς ἐχέω, χρηστὴν γὰρ ἦν καὶ ὅτι τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνωμύω. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ ἀπειθεῖν δοκῶντι, καὶ ἀποστρέφωμαι ὑπεργεῖν ἐδὲ δυνα-

potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam injuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Jam vero furiosus ille morbus plane desit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo ejectus saepius.

2. Ego vero in his quae possum, impetria non exspecto, quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admoveere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim, quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium recusare videor, cum quae impetrantur ministrare, tum ob morbi magnitudi-

a Τοῦτο τὸ τῷ π. Sic Fl. Τὸ τῷ π. reliquae Edd. omisso τοῦτο. b ἱασαίμην Sic J. P. H. &c. quibus ad-
 stipulatur P. ἱασαίμην Ex. Fl. c Τῆς Ita bene P. Bz. Fr. S. A. Tῆς male J. Ald. Fl. H. d Βοήθειαν] Tῷ
 βοήθ. H2. e ὑπεργεῖν] Sic J. H. &c. ὑπεργ. P.

16. Τοῦτο τῷ π. τὸ νόσημα] Ed. Fl. hic secutus sum.

M. du S.

27. Τῆς οἰκίας] Antiquiores Edd. τοῦ, male. Vid. Aliq. c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας.

M. du S.

19. Προῖον — ἐπὶ βοήθειαν] Conf. mox c. 13. ἵδ' δὲ σωτήρα ἱαγχοῦ &c.

M. du S.

61. Προσπαύμεν δὲ — μὴ δὲ ὀργίζω &c.] Pro M. δὲ Marcellus legit μὴ Δί'. Multum, fateor, hic debemus Marcellio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet ἢ Δί'. Numquam fere M. Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, u-

surpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio, at eam ad μὴ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi hujus sensus paullo difficilior fugit Interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse infirmatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. Praevidebam autem tale quid, inquit, & profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, injusta ira, & calumniis contra filium structis (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velentio mali, haud ita facile pos-

ua-

dicem, tum propter imbecillitatem artis, non possum. Verum enim vero iustum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promittat.

3. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, satis respondi ipsa vita, quae insecuta est: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum poterero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intractabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam. Egressus autem domo iudicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum viris versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar iam tum illud non satis mente constantis patris indicium, quod iniuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et e-

μένω, ἡ δὲ ὑπερβολὴν τὸ νόσε, καὶ ἀδυναμίαν τὴν τέχνης. πλὴν ἐ δίκαιον οἶμαι ἀποκλύπειν, τὸ μὴ δύνασθαι ποιεῖν, μηδὲ δεῖχθαι ὑπὸ χρέμεινον.

Δι' αὖς μὲν ἐν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπεκλήρουξέ με, ῥαδίον συνιδεῖν ἐκ τῆς παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἶμαι, ἱκανῶς τῷ μὲν ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἀν' οἷός τε εἶναι, ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τὸ ἐμὸν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ κατὰ κράτος τὸ πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τῷ γένει, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκείνα βοῶντι καὶ ἀφαινεύοντι, ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ὥσπερ ἀπελθὼν δὲ τῇ οἰκίᾳ, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἵστασθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθεῖ, τῷ μὲν ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πᾶν πολὺ τῆς τῷ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ πλείοντα κάλλιστα τῷ ἐπιτηδεύματι ἐσπυδακότες, καὶ τοῖς δέξις συνόντα. προσηρώμεν δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπὸ πλεονεξίᾳ, ὡς ἐσφόδρα καθεστηκότος πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' οὐκ ἐξουσιάζειν, καὶ ἥσαν τινες, οἱ μανίας δεῖχθαι ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλήν, καὶ ἀκροβολισμόν, οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσθμένους τῷ κακῷ, μῖσθ' ἄλογον, καὶ νόμον ἀπῆλθον, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον

συν-

f. Kall. Comparet in f. H. P. aliisque; abest a Bl. g. ἀπολογησάμην. ἀπαλόσομαι marg. A. W. h. ἡδὲ. Sic f. Pell. M. d. Edd. priores. M. d. Marcil. i. Καθίσταται. Sic Edd. f. El. H. P. &c. Καθίσταται. P.

νασῶν, ὀδυνὴν σὺν αἰτίᾳ, &c. ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συνιδεῖναι tamquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, cacteroquin solenni, articulo sumuntur.

f. f. Προσηρώμεν δὲ καὶ — συνιδεῖναι] Locus hic sanus non videtur. F. G. Ita in nott. Mss. Gujeri conscriptum invenio; nempe συνιδεῖναι pro συνιδεῖναι, quod unde habeat, non video; συνιδεῖναι enim ubique constanter invenio; sed forte est aberratio eius qui has notas descripsit, & menda quam Gujerus indicare voluit, latet in μὴ δὲ quod h. l. pro ἡδὲ legebatur in Edd. de quo statim agitur.

f. F. R. 62. Καὶ ὑπὸ κράτος μὴ δὲ ὡς ἐσφόδρα] Καὶ ὑπὸ κράτος, μὴ δὲ, ὡς ἐσφόδρα. Similis menda etiam Tom. II.

Demosthenis Olynthiaca II. quae vulgo I. numeratur, ad quam ea de re dixi.

Th. M. Καὶ ἐκ τῆς ἀπὸ τῶν μὴ δὲ] Non modo Marcilianam illam emendatam a fensio conjecturam probro, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum.

f. M. G. Ibid. M. d. Alii aliter: ego ἡδὲ legendum censo. Vide tamen Orx. c. 83.

M. du S. Ibid. ἡδὲ] M. d. recte Gesn. προσέθετο verterat; sed quia ἡδὲ ex Cod. est, id recepi, & jam tum reposui.

f. F. R. 68. Καὶ νόμον] Mores, vertebatur. Verbe, legem asseram.

X

F. G. 80. 61.

καὶ ῥῶτον, καὶ βόην, καὶ ὄρνιθιν, καὶ ὅλας, 7
χαλῆς μετὰ πάντα. διό δ' ἡ τάχα μοι καὶ
ἰατρικῆς δέσσειν πρὸς τὴν πρᾶξιν.

Ἀποδημήσας ἐν, καὶ τοῖς εὐδοκίμοις
τῷ ὅτι ἡ ἀλλοδαπὴ ἰατρῶν συνηθὺς ἐστίν,
καὶ ὧν πολλῶν, καὶ ἡ προθυμία λιπαρεῖ
χρησάμενος, ἐξεμάθον τὴν τέχνην. ἐπαλ-
θὼν δὲ, καὶ λαμβάνων τὰ πατέρα, σαφῶς
ἤδη μεμνηνός, καὶ πρὸς τὴν ὅτι χωρίων ἰα-
τρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρῶν-
των, ἐδ' ἀκριβῶς ὁ φιλοκρινέων τὰς νό-
σους πλὴν ὅσων γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν
υἱὸν, ὅτε ἐμνησικαχῶσα τὴν ἀποκρίσεως,
ὅτε μετὰ πενήτην γενέσθαι θέμις. ἐδὲ
καὶ εἰχὼν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ
πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήματα,
καὶ ὡς ἔφη ἡδὴ, τὸ νόσους. παρελ-
θὼν ἐν ἀκλῆτι, οὐκ εὐθὺς ἰασάμενος, καὶ
καὶ ὅτι ποιεῖν ἐβόησεν ὅτι ἡμῖν, ἐδὲ ταῦτα
ἡ τέχνη ἀδυνατεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον
διδασκόμεθα συνοραὶν εἴτε ἰασίμων ὅτι τὸ νό-
σημα, εἴτ' ἀνήκεσθαι, καὶ ὡς ἔβηκες τῆς
ἔργου τὴν τέχνης. καὶ πῶς αὐτὰ, ἢ μὴ εὐμε-
ταχείρισθαι ἢ, ὅτι χειρῶμεν, καὶ πᾶσαν
ἐπὶ τὴν ἐσπερόμενάν σου τὴν νοσήντα. ἢν δὲ
κεκρανὴς ἦν, καὶ νεκρὸς τὸ πάθος ἰδὼν,
μεν, ἐδὲ τὴν δέχνην προσεπτόμεθα, νόμον
τῆν παλαιὸν τὴν προπατόρων τὴν τέχνης ἰα-
τρῶν φυλάττοντες, οἱ φασὶ μὴ δεῖν ὅτι χει-
ρεῖν τοῖς κεκρανέμοις. ἰδὼν ἐν τῷ πατέρα
ἐπὶ ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὰ πάθος ἐχ-
ῶν ἐπὶ τὴν τέχνην ὅτι πολὺ τηρήσας, καὶ ἀκρι-
βῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρειν ἡδὴ, καὶ

triste iudicium, & clamorem, & iram, &
omnino bile plena omnia. Propter hac sa-
ne, opus mihi forte aliquando medica arte
futurum, expectabam.

4. Peregrinatus ergo, & probatissimo-
rum apud exteros medicorum consuetudine,
stium labore multo & studio indefesso usus,
artem perdidici. Redux patrem invenio,
aperte jam furentem, & a patriis medicis
depositum, qui scilicet intima non pervi-
derent, neque accurate fatis morbos discer-
nerent. Verum quod decebat facere filium
bonum, neque abdicationis memoriam adha-
bui, neque dum arcesseret expectari. Ne-
que etiam proprium quidquam ipsius, quod
accusarem habebam; sed aliena illa peccata
erant omnia, atque ut modo dicebam,
morbi. Accedens igitur invocatus, non
statim curavi, neque enim mos est nobis
ita facere, neque ars hoc praecipit, sed
docemur primo omnium considerare, sana-
bilisne sit morbus, an incurabilis, & fines
artis egressus? ac tum, si tractabilis sit,
manum admovemus, & diligentiam adfe-
rimus omnem ad servandum aegrotum. Sin
videamus superasse morbum ac vicisse, om-
nino non aggredimur, servantes legem
antiquam progenitorum artis medicae, qui
negant manum admovendam his, qui su-
perati jam sint. Videns igitur patrem in-
tra spem, malum artis fines non multum
egressum, observatis & accurate exploratis
omnibus, manum jam admovebam, auda-
cter

α Προθυμία] Προμηθία Fl. & L. Sed cum vulgata postea faciunt J. H. & Cod. P. β Φιλοκρινέων] Φιλο-
κρ. male Fl.

80. Φιλοκρινέων] * Διακρινέων. Διακρινέων πρὸς τὴν πρᾶξιν. V.

* Φιλοκρινέων pro φιλοκρινέων edidit cras, citare octo a simili sono sequentis verbi διακρινέων; quare id mutari J. F. R.

80. Φιλοκρινέων] Conf. infra Phalar. 2. §. 9.
M. de S.

97. Προπατόρων] Non ineptum quidem loquendi ge-

nus, pro auctore, inventore patrem dicere; ab ego-
state tamen profectum, ut iudicat Cl. Casaub. ad A-
then. L. 1. Ἀθήνας ἢ οὐ τὴν Αἴαντα πατέρα, dicens: Non
ha-

eter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus.

3. Adorat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, ac I curate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enim vero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, urfi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret majorem, ut qui ulcisci vellem patrem meo dicamento, & memoriam adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa, saluus ille mox esse, respicere, dignoscere omnia: laudare noverca, & patriam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille respuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, neque cunctatus, neque, adhibito consiliario, cum audisset ab his, qui adfuerant omnia, solvit abdicationem, filium me sibi de novo adsumsit, servato rem & bene meritum appellans, fallus experimentum se jam certum habere, excusans illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatione filii iucundior receptione fuerat. Videbam igitur

τὸ φάρμακον τεταρβηκότως ἐνέχεον, καὶ στοὶ πολλοὶ τὸ παρόντων ὑπὸ πτερον ἢ δόσιν, καὶ ἢ ἴασιν διέβαλλον, καὶ πρὸς κατηγορίας παρασκευάζοντο.

Πατρὴν δὲ καὶ ἡ μητρὶα φοβημένη, καὶ ἀπιστοῦσα, ἐπὶ τὰ μπεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ θεοδίνῳ, καὶ ἀκριβῶς εἶδεναι ποσὴν ἔκλεινον. ἡπίστατο γὰρ μόνῃ τὰ πάντα συνῆσαι, καὶ ὁμοδύαι τῇ ἰσῳ. πολλὰ ἄλλ' ἐγὼ γε εἶδὼν ἀποδαλιάσας (ἡπίστα μιν γὰρ ἐφ' εὐσέμῳ μὲ τὰ σημεῖα, ἐπὶ σποδοῦσας ἢ τέχνην) ἐπῆγον ἢ ἴασιν ἐν χαρῇ τὸ ὅτι χειρῶν. καὶ τοὶ κακοί τινες τὴν Φίλαν συνεβέλων μὴ θρασυτέας, μὴ καὶ ἀγένην τινα μείζω ἐτέγκη μοι τὸ σπῆτον καὶν, ὡς ἀμυνόμενῳ τὸ πατέρα φαρμάκῳ, ὡς μηχανοκλήσασιν, ὧν ἐπεπόνθει ὑπὸ αὐτῶν, καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶμα μὲν ἔστιν εὐδύαι, καὶ εὐσφρόνῃ πάλιν, καὶ πάντα διεγγύωνται, ὅτι παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπῆγον δὲ καὶ ἡ μητρὶα, καὶ φανερά πασὶν ἦν χαίρῃσα, καὶ ἡμῶν εὐδοκίμῳ, καὶ αὐτῶν σφρονοῦντι. ἔτι δ' ἐν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε μολήσας, μήτε συμβεβλόν τινα πρὸς τῶν προλαβόν, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤχεον τὸ παρόντων, ἔλυε μὲν τὸ σποκέρυξιν, υἱὸν δὲ οὐκ ὑπαρχῆς ἐποπῆτό με, σῶμα καὶ εὐεργέτιον σποκαλῶν, ἀκριβῇ πείραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ πρὸς τῇ ἔμπροσθεν ἐκείνων σπολογεῖσθαι. τὸτο γεόμενον ἐφάρσατο μὲν πολλὰς, ὅσαι παρῆσαν χρηστοί ἐλύπετο δ' ἐκείνης, ὅσαι σποκέρυξιν υἱῶν, ἡδίστη ἀναλήψεως. εἶδον γὰρ τότε ἐπὶ πάντας ὁμοίας ἡδῶ

ε' Εὐχῶν] Εὐχῶν male f. sola. δ' Δι] Sic cum reliquis etiam f. Fl. H. Δι rectius marg. ΑΙΠ. ε' Μολήσας] Μολήσας Edd. priores, demta S. f' Εὐφρανῶ μ] Et sic habere f. Fl. cum H. notat M. du S.

habeat Graeci cum omni sua copia, quomodo autem Graece dicant, & ideo modo patrum libri dicunt, modo aliter. &c. f. F. R.

98. Οἱ φασί] Hippocratis. πρὶ τέχνης. A. V. 3. Εὐφρανῶ] Videtur aliquid excidisse: aut qui sit, quaculo, ut haec vox in singulari numero legatur? M. du S.

Εὐφρανῶ] Videtur Solan. εὐφρανῶν. gen. accepisse.

Sed neuter est, & recte sic habet.

9. Τῇ μπεῖν] Usitatus τῇ μπεῖν; sed uti tum subauditur ἔκλεινον, ita jam intellige ἐπῆγον.

13. Δι] An Δι?

27. Μολήσας] In plerisque Edd. μολήσας unico λ. ut & in f. c. 18. & apud Xenoph. Cyrop. I. 41. 5. (Sed emendare jubet Steph.) At alibi saepius & rectius μάλιν duplici λ. ut Tal. a. c. 9.

ἡδομένης τὰ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τιν' ἔχον
 καὶ χροαὶν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τέταρτον
 καὶ πρὸς ὅσον ὀργισμένην, οἷον ἐκ
 φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν ἐν, ὡς
 τὸ εἶδος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἡμεῖς,
 ἀλλήλους ἀπειληφότες.

Ἡ μητρικὰ δὲ μὲν μικρὸν εὐθύς νοσεῖν ἤρ-
 ξατο, νόσον, ὧ ἀνδρες δικασταί, χαλεπήν
 καὶ πρὸς ἄλλογον. δεχόμενον γὰρ εὐθύς τὸ δεινὸν
 παρεφύλαξα· ἐγὼ γὰρ ἀπλὴν, ἐδ' ὅτι πτό-
 λαιον τ' ἡμῶν τὸ εἶδος, ἀλλὰ τι πα-
 λαιὸν ὑποκρῖν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρ-
 ρηξε, καὶ ἐς τὸ φανερὸν ἐξένηκσε. πολλὰ
 μὲν ἐν καὶ ἄλλα ἡμῖν ὅτι σημεία τ' ἀνιάτως
 μεμνημένων. ἐν δὲ ἐκείνο· καὶ γὰρ ὅτι τ' γυ-
 ναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γὰρ
 τὴν ἄλλαν, ἡμερωτέρα καὶ πρᾶξις ὅτι, καὶ
 παρόντων, εἰρήνην ἄγχι ἡ νόσον· ἀν δὲ τινα
 ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τὸτ' ἀκρόασι μόνον, κατ'
 ἐκείνην μάλιστα παροξύνεται· ὅτι καὶ αὐτὸ
 τὸτο, τῷ πονήρει καὶ ἀνηκέστως ἔχειν ὅτι
 τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνώμην, καὶ

tur tunc non aequaliter omnes delectari ne-
 gotio, sed statim cuiusdam & verum co-
 lorem, & conturbatum visum, & vultum
 iratum, quale quid ex invidia & odio so-
 let fieri. Nos igitur, ut facile est ad exi-
 stimandum, in iucunditate & animi oblecta-
 tione esse, qui recepissimus alter alterum.

6. Noverca autem paullo post statim ac-
 grotare coepit, morbum, iudices, diffici-
 lem & irrationabilem; incipiens enim sta-
 tim malum observavi. Neque enim sim-
 plex, aut innatans modo furoris species;
 sed antiquum aliquod desidens in animo
 malum ruptis quasi vinculis evicit in pu-
 blicum. Sunt quidem alia quoque signa
 nobis multa sine spe sanationis furentium:
 unum autem illud novum hac in muliere
 observavi. Etenim ad reliquos mitior est
 & mansueti, praesentibus iis, inducias agit
 morbus: at si quem medicum videat, &
 hoc solum nomen audiat, ad illud maxime
 exacerbatur: quod quidem ipsum, quam
 male illa habeat & insanabiliter, est in-
 dicium. Haec videns aegre tuli equi-
 dem,

α Παραφύλαξα] Hanc Edd. lectionem firmat Cod. P. Παραφύλαξ enim male Fl. b' Ἐξένηκσε] Constan-
 tem hanc esse lectionem notat M. du S. c' Καὶ γὰρ] Ita restitutum ex P. Καὶ γὰρ enim Edd. acque ac Ex.

φ5. Παράλογος] Παράλογος λέγουσι ἀρσενικῆς οἱ τ' ἄλ-
 λοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράλογον, καὶ ὁ σὺν αὐ-
 τοῖς προσδεδίχται. οἱ τὸ πάλιν τὸ παράλογον, καὶ ὅτι

ἐν αὐτοῖς πολλὰ παράλογα. ὁ παρὰ λόγον δὲ τὸ ἀναιδέως
 λέγειν ἐπὶ παραπροδοκίαν, V.

51. Καὶ γὰρ] Ita L. uti conieceram. In reliquis κα-
 τὰ.

55. Καὶ τὸτ' ἀκρόασι μόνον] Et hanc esse constan-
 tem Edit. lectionem collatio Salustii indicat, nec im-
 merito id investigavit; conjicias enim τούτων pro τού-
 το legendum; ut ad medicum referatur; nam si neu-
 tro genere esset, nimis multa videntur relinqui in-
 telligenda, licet analogae exempla non desint, ut su-
 pra Erotich. T. I. §. 4. f. καὶ ἀκρόασι σαφιστικῶν, αὐτοῖς
 εἰ σὺ, & similia; verum sic a visu ad auditum trans-
 ire infuetum videtur: at si τούτων legam, nondum mi-
 hi satisfacio tamen; quia sic sermo redditur ambi-
 guus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tam qua-
 que mascul. genere sit accipendum, an adverbialiter;
 ubi mascul. genere acceperis, significabit, si audieris
 medicum, qui solus loquitur, aliis tacensibus. At hoc
 absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, &
 tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate
 non cogitavit. Cic. ad Fam. XII. 27. scribens. Quod

si, ut es, cessabis, relinquit intelligendum, ut es ces-
 sator, Sallust. Jug. 66. 2. Igitur Vagenfes, qui Messa-
 lici praesidium impulerat. i. e. in quod oppidum Va-
 genium.

56. Ὅτις ἐσὶ αὐτὸ τούτα] Ecce tria pronomina con-
 juncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere Ael.
 V. H. II. 13. ante med. τὰ δὲ αὐτὰ τούτα. Et Aristot.
 de Gen. animal. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τούτο ποιεῖ.
 Quem supra credo in Dial. Hermot. jam ad partes vo-
 cavimus.

59. Ἀξίον εἶναι] Ut multa hic sunt oblique, ambi-
 gue, figurate denique in novercam dicta, quae ser-
 vaverint conversatione nostra studuit; ita hic insignis
 est ambiguitas. Rosek enim illud ἀξίον εἶναι varie
 accipi, morebatur, digna erat, quae in furorem ex
 invidia incideret: At privignus videri vult dicere,
 illam misericordia sua dignam sibi visam.

Ἀξίον εἶναι] Privignum id velle dicere, vel saltem
 videri velle, novercam esse dignam, cujus cum mi-

dem; & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas infortunatam.

7. At pater prae imperitia, qui neque principia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medicamentum: putavit enim unum esse furoris genus, morbum unum, infirmitatem eandem, quae similem curationem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, negotium fieri posse ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fateor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, & mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. Atque usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quantum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, & pro arte.

8. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me vult, ut sciat, non jam

ἡ γυναῖκα ὡς αἴτιαν ἔσαν, καὶ ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (ὅς γ' οἶδον

ἔτε δὲχθην τῷ κατέχοντι κακῷ, ἔτε δ' αἰτίαν, ἔτε τὸ μέτρον τῷ πάθει, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχείαι φάρμακον. ὡς γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδον, καὶ μίαν νόσον, καὶ τὰ ῥῥώθημα ταυτόν, καὶ τὴν ἀπλησίαν τῆς θεραπείας δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅσοι ἀληθῆς αἶσαν, ἀδύνατον εἶναι φημι σώζεσθαι γυναῖκα, καὶ ἡττάσθαι ὑπὸ νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀργίζεται, καὶ φησὶ ἐκόντα καθυφίεσθαι, καὶ παραδίδοναι τὸν ἀνδραπόν, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὸ ἀδένειαι τὴν τέχνην, καὶ πάλιν μὲν σύνθετος τοῖς λυπημένοις ὀργίζοντι γυναικας τοῖς μὲν παρρησίας τὰ ληθῆ λέγουσι πλὴν ἐγὼ γε ὡς αἰσός τε εἰμι, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτόν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης.

Καὶ πρῶτόν γε ἀπὸ τῆς νόμης ἀρξομαι, καθ' ὃν ἔτός με ἀποκηρύξαι βύλεται, ἢ εἰ δὴ

d. Ὁ πατὴρ. Ὁ πατὴρ. L. e. Ἀἴτιαν ἔσαν. Ἀἰσώσαν marg. A. H. f. Ὁ γὰρ. Ὁ γὰρ Fl. g. ἡττάσθαι. Sic f. Fl. H. P. &c. ἡττάσθαι. L. h. Πάχην. Ita P. cum Edd. plerisque. Πάχην Fl.

79. Καὶ ὅς γ' οἶδον μὴ ἀποκηρύξαι βούλεται. Ἐπιτύθει αἰσώσαν, ὅς γ' οἶδον μὴ ἀποκηρύξαι βούλεται. ὅς γ' οἶδον μὴ ἀποκηρύξαι βούλεται.

ἀποκηρύξαι μὴ ἀποκηρύξαι τοῖς νόμοις δὲ ἀποκηρύξαι βούλεται. ὅς γ' οἶδον μὴ ἀποκηρύξαι βούλεται.

sciret, adparet ex c. 2. ubi ait: ἀρξομαι — ἐπὶ τῇ μητρὶ χαλεπῶς ἐχούσῃ χρηστὴ γ' ἔστι.

74. ὀργίζεται — μὲν παρρησίας. Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis objecerit: at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: ὀργίζεται γὰρ γυναικας, pergit, τοῖς μὲν παρρησίας τὰ ληθῆ λέγουσι. πλὴν ἐγὼ γε ὡς αἰσός τε εἰμι, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτόν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimium quotquot scilicet istiusmodi calumnie obtruuntur irascuntur his, qui sine circumspiciendi animo dicunt id quod res est. Ego uera, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & pro arte mea. Si & mihi μὲν παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare ego, quin hic sit laetitia magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdi-

caturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἐκόντως & praeter decusum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriore codice.

75. ὀργίζεται γὰρ γυναικας. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, & si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis iudices ex patri accusatione, qua de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant.

75. ὀργίζεται γὰρ γυναικας. Jubeat Solanus in marg. conferri Pro-meth. c. 3. Sed vide jam T. I. Prom. §. 4. E. ubi αἰσός αἰσώσαν occurrit; verum aliter constructum; quales constructio tamen satis illustrabitur ex iis quae modo c. proximo. ad verba καὶ τῆς τέχνης ἀποκηρύξαι βούλεται.

ὅς οὐκ ἔδ' ὁμοίαν εἶσαν αὐτῶ ὦν τε καὶ πρὸ-
 τερον ἢ ἐξουσίαν. ὃ γὰρ ἅπασι, ὃ πάντες,
 ὃ νομοθέτης, ὃδὲ πάντας υἱέας ὃδὲ ὁσάκις
 αὐ ἐθέλωσιν σποκηρῦθαι συγκεχάρηκεν, ὃδ'
 ὅτι πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πα-
 τράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθ' ἐφῆκεν, ὅταν
 καὶ τ' παῖδων πρὸνέονται, ὡς μὴ ἀδίκως αὐ-
 τὸ πάσχωσι. καὶ ἄρα τῷτο οὐκ ἐλευθέραι
 ἐφη γίνεσθαι, ὃδ' ἀκρίβην πλεῖν τιμωρίαν,
 ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεισε, καὶ δοκιμασάς
 ἐκάθισε, τὴς μὲν πρὸς ὀργήν, μὲν ἄρα
 βολὴν τὸ δίκαιον κρινέντας. ἡδὲ γὰρ πολλοῖς
 πολλάκις ἀλόγως αἰτίας ὀργῆς παριστα-
 τήνας, καὶ τ' μὲν ψευδεῖ τιμῇ ἄδικον
 πεπυθμένοι, τ' δὲ οἰκέτη πεισύνοντα ἢ γυναικί
 ἐχθρῶ ἔκκεν ἡγεῖτο ἀδικαστὸν γίνεσθ' ὅταν
 πρᾶγμα, ὃδ' ἐξ ἐρήμης τὴς παῖδας εὐθὺς
 ἀλίσκουσθ', ἀλλὰ καὶ ὕδαρ ἐγχεῖται, καὶ
 λόγῳ σποδίδοι, καὶ ἀνέξετασθ' ὃδὲν κα-
 ταλύπει.]

Ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι καὶ τῷ μὲν ἐγκαλεῖν
 μόνῳ ὃ πατρὸς κύριον, τῷ κρῖναι δὲ εἰ εὐ-
 λογα αἰτιάται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες. αὐτὸ
 μὲν ὃ μοι ὅπιφερ, καὶ ὃ ἐφ' ὃ ὦν ἀγανα-
 κτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο
 ἔξετάσατε, εἰ ἐτι δότεον σποκηρῦθαι αὐτῶ
 ἅπαξ σποκηρῦξάνη, καὶ χρησαμύνω τῇ
 ὥσπερ τὸ νόμον ἐξουσία, καὶ σποπληρώσαι τ'

similem esse sibi ut prius potestatem
 Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes
 filios, neque quoties voluerint, abdicare le-
 gislator permittit, neque omnibus de causis.
 Sed quemadmodum patribus sic irasci per-
 misit, ita etiam filiis, ne injuste hoc patian-
 tur, prospexit. Ac propterea non liberam esse
 dixit, neque sine iudicio poenam, sed ad
 tribunal eos vocavit, & aestimatores sedere
 iussit, neque irate, neque calumniose quid
 iustum sit iudicaturos. Norat enim multis
 saepe irrationabiles irae causas esse, & al-
 lum mendaci cuidam calumniae fidem ha-
 bere, alium servo credere aut mulliculae
 inimicae. Quare voluit non sine iudicio
 hoc negotium transigi, neque inauditos fi-
 lios statim damnari, sed aqua illis quoque
 infunditur, & ratio redditur, & nihil non
 examinatum relinquitur.

9. Quandoquidem igitur licet & accu-
 sationem solam in potestate habet pater, ju-
 dicium autem, an cum ratione accuset,
 vestrum est, iudices: ipsum quidem quod
 mihi objicit, & de quo nunc indignatur,
 nondum considerate: prius vero illud ex-
 quirite, si nec concedendum illi abdicare,
 qui semel jam abdicavit, & potestate legis
 usus

* Kai.] Id adesse etiam in Fl. 7. & H. notat M. du S. qui eandem constantiam in duobus versibus sequent.
 quoque observat. b. Ἐφ' ὃ] Ἐφ' ὃ Ex. Fl. At vulgatam Edd. lect. firmat Cod. P. c. Kai.] Decrat in *Alf.*
 Sed adscriptum margini. In aliis autem Edd. aderat.

98. Καὶ ἀνέξετασθ' ὃδὲν καταλύπει.] Ὅρα πῶς δ' ἐν-
 ταῦθα λέγει τὸ ἴδιον τῷ ἀπὸ γυναικὸς φοβασμῶν ὑπερφαι-
 ν, καὶ ἐπὶ πρὸς τὸν φοβασμῶν τ' καὶ φοβῶνται πρὸς τὸν αὐ-

φοβασμῶν τὸν ἀπὸ λογίας ποιεῖται, ἀλλὰ νομίζω ἔτι καὶ
 καὶ πρὸς τὸν ταύτης ἀπάτησαν. V.

85. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθ' Conf. supra T. I. Pro-
 metb. §. 9. f. ubi sic restituit cum Solano; Hemsterha-
 sius. Confer & huius *Abdic.* c. 1. & 3. J. F. R.

97. Ἐπὶ ἐγγυῶν] Jubeat Solan. in marg. conferri
 infra *Amat.* c. 15. ubi, ὅς δ' ἐν ἑδρῇ ἐγγυῶν, quod ibid.
 c. seq. iterum occurrit, sed potius videat T. I. *Phocas.*
 c. 24. Ibi quoque commentatores tradentes aqua veteres
 ufos ad dimittendum tempus, ut nos hodie orationem
 Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem

diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad
 causam dicendam concederetur, dictum alio loco o-
 ratorum *Dialogi* vel proximi. Rursum autem idem
 occurrit c. 28. *Piso.* ἐγγυῶν τῷ ἀπὸ λογίας ποιεῖται, alioque
 locis c. 24. *Piso.* indicatis. J. F. R.

98. Αἰνῶν ἀνέξετασθ' Vide de hac phrasi Cl. Du-
 rin. ad Thucyd. III. c. 109. p. 234. Quem admonen-
 te Cl. Hemsterh. consilui, videlicet cum & λόγῳ
 & λόγῳ δίδωμι, dici, probare hoc Luciani aliorum
 que

usus est, illudque patrum imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem injustissimum esse tale quid ajo, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adjuvare iras, paullo post autem solvi, & rursus aequae valere, atque omnino sursum deorsum jura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere aliquid, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum lege abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his jam necessario manendum, nec transiliendum, neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum cum ignorarent, aluere.

10. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis quem probavit, recepit; quomodo jam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei reli-

πατρικὴν ταύτην δύνασιν εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι. ἔγωγε μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναι φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντης γενέας, καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καὶ ἀδικίας, καὶ τὸ φόβον αἰδίων, καὶ τὸ νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἂνω καὶ κάτω σφραγίσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ὅτι καὶ ἔδοκεν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφίεται, καὶ ἀγανακτεῖται συναγαθονακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὴν γεννηκότεν. ἢν δ' ἅπασι ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσῃ τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἴτα, μετὰ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μελαπαιδεῖς, ὅτι τῶν ἀνάγκη, καὶ μὴ μένειν, καὶ μηκέτι μελαπιδεῖν, μηδὲ μεταβυλεύεσθαι, μηδὲ μελαπαιεῖν τὴν κρίσιν. τὸ μὲν γὰρ τὴν γεννηθέντα ποιεῖν ἢ χρηστὸν ἀποδείξει, εἰδὼν, οἶμαι, γένος καὶ φύσιν αὐτοῦ τὸ ἀναξίως τὸ γένος καὶ φύσιν οὐκ ἔχοντος, τοῖς ὅτε ἡγήσαντο ἀναβρεφάμενοις.

Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπὲρ ἐξουσίας αὐτοῦ τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς ἐτι μηχανῇ μελαβάλει, ἢ τίς ἐτι χρῆσις ὑπερλόπου τῷ κα-

d'Ors] Pell. An non melius ὅρα? v. ἵφ' ἑαυτοῦ] Sic praeter alias etiam J. Fl. H. P.

que testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc.

4. 'Εφ' ὅ] Hoc praefendum esse alteri lectioni, quae ἵφ' ὅ exhibet, vix probatione indiget, ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνακτεῖν ἐν τῷ rectius dici, satis multis ostendit Cl. Jans. ad Nigr. T. I. c. 7. p. 45. Quamquam & ὅ ἐνι recte dicitur, ut ibid. probat Cl. Hemsterb.

30. 'Ὅρα] Probarem Polleti conjecturam, siue ab alio ejus libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Brasmi versio proculd, nimirum: quos cum educabant, cujusmodi essent futuri, nesciebant. Ac tum ὅ, si separatim scriberem; sed nihil est opus; sensus enim vulgaris est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat.

34. Μηχανὴ μελαβάλει] Id est: πρὸς τὸ μελαβάλ-

εσθαι vel ἄς, ut in Dial. mors. Mercur. & Charontis, καὶ ὡς ἐπαλῶσαι τὴν σταφίδαν τὰ ἀπογόνια. Amat autem & noster nudos ejusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. L. IV. p. 474. Καὶ μὲν ἐν ποσὶ καὶ ἐλαιο ἀναψίσσασθαι. — i. e. oleum ad ungendum. & Aristoph. Plut. 556. καὶ ἀλείψῃ μηδὲ ταφῆναι. i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι non relinquet unde sepeliatur. Long. Paes. I. p. 14. f. Τοῦτο καὶ ἵσταναι Δάφνιν, χρῆσθαι κατὰ φύσιν ὀργάνῳ τῷ νόμῳ, ubi χρῆσθαι est, quod vel quia utitur, adeoque paullo aliter quam apud nostrum. Sed cum Nostro idem Longus I. 18. διμφοταύρου τερμῶν ὑποδύματα. Alciphro. I. Ep. 9. f. ἐπ' ἀδίδι, αἱ ἐπὶ τῷ σφαιτέρῳ κίρδι μεδδαίνω — ἐμφορῶν ἡ βρῆς. Sed elliptice etiam in Novo Foedere persaepe, ut Evan. Luc. 2. vers. 3. ἵπομῶντες πάντες ἀπογυμνασθαι. At haec tironum gratia.

νόμῳ; Φίλῃ γὰρ ἂν πρὸς σέ οἱ νομοθέτης, εἰ
 πονηρὸς ἦτορ ἦν, καὶ τῷ ἀποκηρυχθῆναι ἀ-
 ξιῶν, τί παθὼν ἀνεκάλει; τί δ' αὖθις ἐν
 πατρίῃς ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσεν τὸν νόμον;
 ἐλευθέρῳ γὰρ ἦσθα, καὶ τῷ μὴ ποιεῖν ταῦ-
 τα κύριος. ἢ γὰρ δὴ ἐντρύφῃ σοι δοτέον τοῖς
 νόμοις, ὅθι πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνα-
 γαδῶν τὰ δικαστήρια, ὅθι ἄρτι μὲν λυ-
 οῦνται, ἄρτι δὲ κυρίως εἶναι τῶν νόμων, καὶ
 τῶν δικαστῶν καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον
 δὲ ὑπηρετάς τ' τοῖς δοκύντων ὅτε μὲν κο-
 λάζοντες, ὅτε δὲ ἀλλοτρίους, ὁπ-
 ταν σοι δοκῇ. ἅπασι γέννηκας, ἅπασι
 ἀνατέτροφας, ἅπασι καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀν-
 τί τῶν ἔχεις, καὶ τότε, ἢ δικαίως αὖ-
 τὸ ποιεῖν δοκῇ; τὸ δ' ἀπαυτοῦ τῆτο, καὶ
 αἰδίου, καὶ πολλοῦ, καὶ ραδίου, μείζον ἢ δὴ
 πατρίκῃς ὅστις ἐξουσίας.

Μὴ δὴ, πρὸς Διὸς, ὧ ἄνδρες δικασταί,
 συγχωρήσῃτε αὐτῷ, ἐκείσιν τὴν ἀνάληψιν
 πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνώσιν τῶν πά-
 λαι δικαστῶν, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὖ-
 θις ὅπῃ τὴν αὐτῷ τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ
 ὅπῃ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρίκην ἀνατρέχειν, ἥς
 ἐξωρῶν ἦδη, καὶ ἐσθλὴν ἢ προδοσιμῶν, καὶ
 μόνῳ τῷ αὐτῷ ἀκυρῶν, καὶ προδοσιμῶν
 νῆ. ὁρᾶτε γὰρ πῶς καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικα-

ctus est? Dixerit enim ad te legislator: Si
 malus hic fuit & abdicari dignus, quid tibi
 in mentem venit ut revocares; quid rursus re-
 duxisti in domum? quid legem rescidisti? li-
 ber enim eras, integrum tibi erat hoc non fa-
 cere. Neque enim concedendum tibi est, ut
 ad animi tui libidinem utaris legibus, neque
 ad tuas inconstantias circumagas judicia; ne-
 que ut nunc abrogentur, nunc valeant leges;
 & iudices sedent testes, vel ministri potius,
 eorum, quae tibi placent, nunc patientes,
 nunc reconcilians, prout tibi visum fuerit.
 Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam ab-
 dicandi pro his potestatem habes, idque sum,
 si iuste illud videaris facere. Illud autem in-
 desinenter facere & perpetuo, & saepe, & te-
 mere, majus jam est potestate patria.

II. Nolite scire, obsecro, iudices, con-
 cedere illi, postquam sponte receptionem
 fecit, & superioris iudicii cognitionem
 reddidit irritam, & iram suam retractavit,
 ut ad eandem rursus poenam me revocet,
 ad patriam potestatem recurat, cuius jam
 tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus
 est, quaeque illo solo vim suam ami-
 sit & consumpta est. Videtis quodam mo-
 do

^a Ἀνάγειναι] Συνάγειναι marg. A1. ^b Διακρίσειν] Sic quoque habere Fl. H. & S. notat Solanus. Ha-
 bent & F. P. Fr. nec dubito quin reliquae. ^c Γέννηκας] Recte hic P. S. Γέννηκας J. Ald. H. Fl. d Tōr] Hanc esse constantem lectionem observat M. du S. ^e Προδοσιμῶν] Sic dedi. ex marg. A1W. Προδιδόν.

47. Διακρίσειν] Cum nihil variant Edd. quid
 opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur.
 i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas con-
 venire. Verum solet Solanus noster sic observare con-
 sensum, quando suspicatur aliter posse legi; an igitur,
 quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud ver-
 bum maluit? quum *διακρίσειν* *permutare*, & *concilia-
 re* significet? verum cum status permutationem no-
 tet, dices etiam immunitatem a poena significare,
 ubi poenae opponitur. At qui status permutationem
 subit, ille *διακρίσειν*, ille mutat conditionem; adeo-
 que ibi forsitan difficultatem vidit Solinus noster, quum
 Lucianus hic transitive uti hoc verbo videatur, si
 pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae ad-
 prime conveniret, meliusque responderet praemisso

λύσειν τοὺς νόμους; nam si *reconciliare* significet, in
 eo dicas non esse legum dissolutionem. supra quidem
differre significat, T. I. *Prometh.* c. 1. p. 25. Ubi vid.
 notam *Lamberti Bos.* Immo plurimum *conciliare*
 notat, vid. *Thucyd.* VI. c. 47. *Aristoph.* *Vesp.* 1385.
 & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque:
 quare & hic sic accipere licebit, cum Cl. *Gesnero*, co-
 que magis, quod non respiciatur ad omnem legum
 dissolutionem, sed ad huac abdicacionis casum, ac
διαλλαγῶν, reconciliationem cum filio, ut ipse indi-
 cat cap. sequente. Cumque illa *διαλλαγῶν* aboleat pri-
 stinum abdicacionis decretum, recte quoque sic re-
 spondet τῷ λύσειν τοὺς νόμους, dissolvit enim quod ante
 statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non
 esset incongruum; nam sic mox c. 14. τὸν δυνά-
 σταν

do in aliis etiam judiciis, ut a iudicibus fortitione lectis, si quis injustum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare & abire tribunal: si aliqui ultro de iudicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non jam permittat. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non jam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patitur, tu ipse testatus, & bonum jam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non jam subiectam; ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum prius illud fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas quae post ea deliberaisti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti.

12. Equidem neque, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi semel

στηρίοις, ὡς δὲ μὴ τῆς κλήρω λαχόντων δικαστῶν, ἢν τις ἀδίκον οἴηται γεγενῆσθαι τι δόξασιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δὲ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνθῶν δικαστὰς, καὶ προσελθόντες ὅτι τρέψωσι διατῶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἔξην μηδὲ τὴν δέχων ἐμμένειν, εἰ τῆς τις αὐθαίρετος εἴη, ὅς ἐργεῖν ὅτι δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. ἔτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἔξην μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἀν' ἀξίᾳ ἐδόξῃ τῷ γένει, τῷτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ὁ ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἔστι αὐτῷ παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτῷ σὺ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἦδη ἀνωμολόγηται. ἀμελιόητον ἔν τ' ἀνάληψιν, καὶ τὴν ἀλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μὴ κρίσιν ἔτω πολλήν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὴ τὸ πρῶτον, ἐφ' ὃ παρητήσω, δεῦτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μελεθεύσω, καὶ ἀνάστατον ἐποίησας τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαίοις τὰ μετ' ἐκείνα βεβουλευμένα. μένει τοίνυν ὅτι τῆς τελευταίων, καὶ φύλαττε τὴν σαυτῆ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τῆτο γὰρ ἐδόξε σοι, τῆτ' ἐδοκίμασας, τῆτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὴ ἐδ' εἰ μὴ φύσφι παῖς ἦν, θέμενος δὲ, ἀποκηρύττειν ἠθέλες, ἐξείναι ἄν σοι νόμῳ. ὁ γὰρ τὴν δέχων μὴ ποιεῖν δυνατόν

f Τούτοις] Ita Ald. f. H. Fl. P. Τούτοις P. g Ἀνέληφας] Ἀνέληφας male f. Ald. Fl. H. Bz. Correxist S. h Παρητήσω] Sic bene f. Ald. P. H. Παρητήσω male Fl. i Mz] Deerat in Edd. Excepta f. Addidit etiam marg. A. W.

ἀπὸ τῶν ῥῶν, tantis malis solutus significat. Pro offugere, praeterire, media forma Aristaenus Cappadox L. I. Περὶ διαπραγμῶν ὁρίων παθόν. c. 10. fin. Εἰ γὰρ τις δὲ ψυχρὸν διαλλάξῃ τὸ κινδύνον. Et ne credas forsitan ibi διαλλάξῃ, transierunt, legendum, in Edit. Oxon. additus est Xenoph. 517. B. Διαλλάξας Μακεδόνων. Praeteriens, transiens Macedoniam. f. F. R. 61. Προδιδραμοῦ] Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Wesselinganae, quum Edd. minus apte haberent προσδιδραμ. Hoc enim sensum postulare, pristinus jam sensit interpres, veteris, ante consumpti. Sensit idem Cl. Gesn. ut ex ejus versione adparet: & licet προσδιδραμ. quoque eo trahi possit; alterum tamen melius esse diffitebitur nemo; quin si prior lectio retinenda foret, ἔτι προσδιδραμ. Tom. II.

διπραμομένη potius dicendum fuisset.

f. F. R.

73. Ἀνέληφας] Perperam in omnibus ante S. legabatur ἀνέληφας. M. du S.

87. Ἐγὼ μὴ] Deest alterum εἰ ante ἀποκηρ. aut pro δίδωμι, legendum δίδωμι. M. du S.

89. Ὅ γὰρ τὴν ἀρχὴν] Excidisse videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic jam vertit Erasmus. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. f. M. G.

Ibid. Τὴν ἀρχὴν] Hic significari initio, certum est; quare vides non ubique valere: omnino, praecipue. Confer quae dicta ad I. Ver. Hist. §. 4. f. F. R.

Ibid. Μὴ ποιεῖν] Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituitur itaque ex Ed. Juno. in qua sola reperitur. M. du S.

πὸν ἦν, τῷτ' ἔδικεν λύων ἄπαξ γενόμενος. 90 factum, dissolvere iniquum est. Illum autem qui natura, deinde rursus voluntate & sententia tua in domum adscivus est, quomodo rationabile est rursus expellere, & uno familiae jure privare saepius? Si vero τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἶόν μιν, ἐπέδω- servus fuisset, tuque primo, malum me putans, vinxisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me injustum egisse, liberum dimisisses; numquid tibi aliquando irato liceret in similem me servitum retrahere? Minime. Haec talia enim firma & perpetuo rata esse leges jubent. De eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se abdicatum sponte receperit, licet multa adhuc quae dicam supersint, statamen desinam.

Σκέψασθε δὲ ἤδη ὅτι οἶον ὄντα καὶ ἀποκη- 13. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: Et nondum hoc dico, tum imperitum, jam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque, τῷτ' ἔδικεν λύων ἄπαξ γενόμενος. 90 factum, dissolvere iniquum est. Illum autem qui natura, deinde rursus voluntate & sententia tua in domum adscivus est, quomodo rationabile est rursus expellere, & uno familiae jure privare saepius? Si vero τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἶόν μιν, ἐπέδω- servus fuisset, tuque primo, malum me putans, vinxisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me injustum egisse, liberum dimisisses; numquid tibi aliquando irato liceret in similem me servitum retrahere? Minime. Haec talia enim firma & perpetuo rata esse leges jubent. De eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se abdicatum sponte receperit, licet multa adhuc quae dicam supersint, statamen desinam.

13. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: Et nondum hoc dico, tum imperitum, jam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque, tum juvenem, nunc autem jam provectum, qui ab ipsa jam aetate argumentum habeam, injuriam me non temere facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet injuria nulla lacus, ut ego possem dicere, tamen nec ausus beneficio, domo me exclusit: jam

ve-

a A] Πάλιν marg. A1W. b Τούτῳ] Τούτῳ L. Nil mutant Edd. c Οἶον ὄντα] Ὅτι τῶν L. & marg. A1W.

92. A] Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Wesselinganae habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Codice legi; quod si verum foret, velim id apertius indicasset, ille qui collationem hanc adlevit; ac tum non improbarem; solet enim πάλιν αὖ conjungi, aeque ac apud Latinos: reverti rursus, vel iterum reverti, quod ex Terent. aliaque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatum particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam tamquam superfluum, ejicerent. Et si Divinius de particulis, αὖτις αὖ geminatum his ex Demosthene proferens, id pro pleonasmō habere non vult; sed contra, rursus significare contendit contra Budaeum; est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖτις non πλεονάζει apud Aristoph. Plut. 860. ἢ ἐν ἑτέρῳ τυχὼν Πάλιν αὖτις. Veluti & apud Homer. saepissime, ut Il. B. 276. Οὐδ' ὅτι μιν πάλιν αὖτις ἀνίστατο θυμὸς ἀνάντης. quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum ad-

jungo; sed & addo Il. E. 257.

97. A] Ἄρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθῇ, αὖτις ἔξω ἐς τὸν ὁμοίαν δουλείαν ἐπαγάγειν; ἔδαμῶς τὰ ἢ ταυῦτα βέβαια καὶ ἀπὸ παντὸς κύρια ὑπάρχουν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν] Tale forte fuit Graecorum jus; sed in eo jus Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competeat Patrono adversus libertum ingratum, qui si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam judicis. Lege Divinis ff. de jure patronatus, & Lege Qui manumittitur 12. Cod. de operis libertorum, & Lege Si manumissus 2. & Lege Liberti 3. & Leg. Libertinae 4. Cod. de Libertis & eorum liberis.

J. P. A. G.

15. Ἐπαγγα] Jubet Solon, in marg. conferri princ. c. 2. hujus Abdicati, item finem ejusdem; sed ibi per χθις & πρῶτον effertur τὸ ἐπαγγα; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἐπαγγα, quod Noster amat, occurrit, ut princ. Zenon. & alibi.

J. F. R.

18. Τοῖς ταύτοις αὖτις ἀμειψόμενος ἢ διαπραΐας ἐκείνης, ἔδωκεν.

vero servatorem recens & bene de se meritum, quo quid fieri possit ingratius? servatum mea opera, tali superato periculo, talem statim mercedem persolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim obli-

χη εὐργετίῳ γενησθῆναι, ὅτι γένετ' ἀχαριστότερον, σωθέντα δὲ ἐμὲ, καὶ τῆς κατὰ κίνδυνον ἀσπικευγόμενα, τοῖς τοῦτοῖς εὐθὺς ἀμείβεσθαι, ἢ θεραπεύειν ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' ὅτ' ῥαδίως ὀπιλεῖσθαι, καὶ ὅτι ἢ ἐρημίαν ἐλαύνειν, ἢ ἐφ' ὧν δὲ δίκαιος, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξέβλελλο, καὶ μὴ μόνον δ' ἐμνησκαχέσασθαι, ἀλλὰ καὶ σώσασθαι, καὶ σφροδύνῃ τῷ ἰσχυροτάτῃ;

14. Neque enim parvum est, Judices, neque quotidianum beneficium, quo affecti illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret quas acta sunt; at vos nostis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, desperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere ausis, ac talem reddiderim, qui etiam accusare possit, & de legibus disputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *specimen*. Talis fere cum esses, qualis nunc mater est, ad pristinam te mentem revocavi. Non igitur justum est eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adversus

Οὐ γὰρ μικρὸν, ὅ ἄνδρες δικασταί, ἐστὶ τὸ τυχεῖν ἐν πεπονημένῳ αὐτὸν, ὅμως ἢ τοῦτο νῦν ἀξιώματι ἀλλ' ἐν καὶ ὅτ' ἀγνοεῖ τὰ τότε, πάντες ὑμεῖς ἴτε οἷα ποιεῖντα αὐτὸν, καὶ πᾶσι καὶ ὅπως ἀσπικεύμενοι, ἐν τῷ ὅλῳ λαῷ, καὶ μὴ ἄλλαν ἰατρῶν ἀπεργασκότων, ἢ δ' οἰκίαν φευγόντων, καὶ μὴδὲ πλεονέκῃ προσίειν τολμῶντων, τοῦτο ἀπίστευτον, ὅς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ ἐπὶ τῷ ἰσχυρῷ ἀσπικεύσθαι. μᾶλλον δὲ ὅρατε, ὅ πάντες, τὸ πᾶσι δυνάμει, τοῦτο ὅτ' οἱ παρ' ἁλίστοι, οἷα νῦν ἢ γυνὴ ὅτι, πρὸς ἢ ὁρχαίαν φρόνησιν ἐπατήγαγον. ὅ δίκαιον ἐν τοιαύτῳ ἐμὲ γενέσθαι αὐτ' ἐκείνων ἢ ἀμείβεσθαι, ἐν δὲ κατ' ἐμὲ οἱ μόνον σφρο-

[d' ἐφ' ὧν δὲ δίκαιος] Sic Ald. f. H. Fl. S. & Ex. ἐφ' ὧν δὲ δίκαιος P. o Mj] Absq. a Fl. Ceterac habent, f. d' d] Δὲ d marg. At W. g Mj] Mj f. male. Mj Ald. Fl. H. P. &c.

ad ὅνα λόγον ἔχοντα] Distingue verba hoc modo: Τοῖς τοῖς εὐθὺς ἀμείβεσθαι, ἢ θεραπεύειν ἐκείνης ὅτ' ἓνα λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν ἢ ἐφ' ὧν δὲ δίκαιος &c. verto, ut abigat eam qui jure possit latari eo quod injuria fuerat effectus.

21. ἐλαύνειν, ἢ ἐφ' ὧν δὲ δίκαιος, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξέβλελλο] Non video quo pacto haec ita potuerint verti: — ut abigat eam, qui jure sit obsecutus, quatenus propter jus obsecutus. Ex hac versione nequaquam patet Luciani mens, quae haec est: ut abigat eam, qui jure possit latari eo quod injuria fuerat effectus.

Ibid. τὸν ἐφ' ὧν δὲ δίκαιος] Ἐφ' ὧν δὲ δίκαιος habent, quod sciam, omnes: certe non vidi adnotatam varietatem. Interpretatus est Erasmus, qui jure sit obsecutus: neque mutant posteriores, nisi quod video Cl. Soutio placuisse, qui jure sit obsecutus, quasi legi vellent pro δίκαιος δίκαιος. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφ' ὧν δὲ δίκαιος, plane non video, cum vis ejus

verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaelo δίκαιος delectari potest, adductus, ut sibi videtur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat sibi contigisse ut patiat aliquid &c. Multo minus δίκαιος locum habet, cum, injustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeam, & cogites saeculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figuras literarum: & μ itemque φ & c. misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, ἢ μεταδίδωμι δὲ δίκαιος sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, adducturos esse, si exsistent & excutiantur, majores saeculo Isaurici Codices.

J. M. G.

φρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμὲ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ὅστιν. ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις ἦσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσιν, ὅσῳ ἰώμενον, μισοῖς, πῶς ἔτι πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῆς 45 ὁμοίαν ἀπῆλλαξα, ὑδραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τὴν ἔτι δεινὴν ἀπῆλλαγμένην; σὺ δὲ, ὅσοι ἀγνωμονέσθαιον, σωφρονήσας, εὐθύς ἐς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωμμένην 50 κολάζεις, καὶ ὅτι τὸ δεχάσιον ἐκείνου μίσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸ αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γὰρ τὴν μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῆς Φαρμάκων, ὅτι τὸ ἱατρὸν ὑγιαίνων μόνον.

ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὴν εὐεργέτην 55 τὴν τέττα κολάζειν ὅππότερ ἔτε, καὶ τὴν σωφροσύνην ἐξελαύνειν, καὶ τὴν σωφρονιστὴν μισοῖν, καὶ τὴν ἀναστήσασθαι τιμωρεῖσθαι. ὅσῳ, ἢν γε τὰ δίκαια ποιῇτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἀμαρτάνων ἐτύχασιν, ἢν μοί τις ἐμὶ 60 κρὰ προσφιλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποδίδονται τὰ τέττα, καὶ ἡς μεμνημένοι, καλῶς εἶχε, τὴν μὲν παρόντων καλαφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγγνώμην ἔχειν καὶ μάλιστα εἰ 65 τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία. τυγχάνοι, ὡς δὲ πάντα ὑδραπαίνει τὰ μὲν ταῦτα. ὅσοι οἶμαι καὶ μοί πρὸς τέττον ὑπάρχειν, ὃν ἔσσωσα, καὶ ὅς τῃς πᾶσι χρώσῃς ὅστι μοι, καὶ ὃ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνέναι

me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio jam habes, qui non sanam uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingrattissimum, recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis, & ad antiquum illud odium recurris, & legem tandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna medicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.

15. Vos autem, Judices, huic permittetis punire bene de se meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem odisse, afficere supplicio, qui *jacentem* erexit? Minime, si quidem iuste agatis. Et enim si maxima nunc peccata commisisset, ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iste respiciens, cujus recordatus, jure meritoque praesentia contemneret, in promptu propter ista haberet veniam: maxime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intelligit, praec-

a. ὅς] ὅς. Ex. Fl. ὅς. P. cum Edd. b. Σωφρονιστὴν] Ita restitui ex Cod. L. Σωφρονιστὴν enim vulgo Edd. c. Τυχάνοι] Sic restitutum ex P. & L. Τυχάνοι Edd. priores. d. ὅς] Deest in Fl.

65. Τυχάνοι] P. & L. In reliquis τυχάνοι. M. dis. 73. Μῖζον — εὐεργεσίαν] Admisisset lectionem marginis Aldinae μῖζον, quia sic melius cum εὐεργεσίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis μῖζον cum apostropho pro μῖζον posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere; μῖζον, unde quis concipiat etiam μῖζον sic usurpari, sed hoc non satisfacit. De μῖζον Mercerus ad Aristae. epist. I. 7. ubi ἐν τῇ πολλῇ βελτίῳ — ἄγαν legitur, ait: „βελτίῳ nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. In fra Ep. XII. τῇ βελτίῳ βίον. XI. Καλλίῳ. XIV.

„μῖζον“. Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen μῖζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adjuvandum arbitror, si quid mutandum; verum potest neutrum genus esse, intellecto τῇ, vel χρίμα, quod supra non semel habuimus in aliis adjectivis; ita ut & hic significet: hoc beneficentiam tuam in majus quid evolutum prout, vel majus quid redditurum.

91. Εἰκοσίᾳ τῇ τῷ πατρὶ ἀκμή] In abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse ejus valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πῶσα γὰρ αἰδοῦ πατρί μοι; πῶσα καμῶν παρὶντα; ὑπεριούτα, καίρο- φου-

praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes spem abjecissent, seque impares morbo fassi essent.

16. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod neque filius eo tempore, neque necessariam habens curationis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali necessitudine solutus, tamen non neglexi patrem; sed sponte, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, causam de abdicatione dixi, iram illius mea benevolentia sedavi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum quasi adoptavi, germanumque me filium difficili tempore ostendi. Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse praesentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem. Est vero omnium in Medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despon-

παράσχηναι, καὶ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥτις εἶναι ὁμολόγηεν ὁ νόσος.

Τῆτο γὰρ μείζον οἶμαι ποιεῖν πλεονέκτημα εὐεργεσίαν, ὥς ἕτε υἱὸς ὢν τότε, ἕτε ἀναγκασίαν τὴν θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθέως, καὶ ἀλλότριος, τὴν φυσικῆς αἰτίας ἀφαιρούμενος, ὅμως ἔτι παρ' ἐμὸν, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἀκλήτου, αὐτεπάγγελτος, ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάζοντο, ἰασάμην, ἀνέστησα, καὶ τὸ πατέρα ἐμαυτῷ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τὴν σπουδαίαν ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυσα, καὶ τὸ νόμον ἔλυσα τῇ φιλοσοφίᾳ, καὶ μεγάλης εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπαύουσαν ἐπιδείκνυμαι, καὶ ἐν ἕτως ὁπισθαλεῖ καὶ ὥς τὸ πρὸς τὸ πατέρα πείσσειν ἐπεδειξάμην, καὶ μὲν τὴν τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεπαύωσα, καὶ γνήσιον υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἶδα παθεῖν με, πόσα καμῖν, παρόντο, ὑπερεπύκνωτα, χυροφυλακτῆντα· νῦν μὲν, εἰκόλια τῇ τῷ πάθους ἀκμῇ· νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοισα, πρὸς ὀλίγον ἐκδιδόντος τῷ κακῷ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τῶν ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ὁπισθαλέστατον, τὸς τοῖς ὅσους ἰατρῶν, καὶ πλησιάζειν ἕτω ἀσχετῶν τοῖς. ἐς γὰρ τὸς πλησίον πολλαῖς ἀφίστοι τὴν λύσιν, ὁπλίζοντες τῷ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς ἕδην τῶν ἀπάντων ἀπάκησα, ἕδ' ἀπεδείκνυμαι.

ε Μείζον] Sic F. Fl. P. Μείζον marg. A. W. f. O. O. male F. g. Ἐμαυτῷ] Ἐμαυτῷ marg. A. W. h. Παύου] Sic recte Cod. L. Παύου Edd. omnes & cett. Codd. male.

φυλακτούμενα; ὅν μ' εἰκόλια τῇ τῷ πατρὸς ἀκμῇ. ὅν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοισα, πρὸς ὀλίγον ἐκδιδόντος τῷ κακῷ. Benedicte versio: Quam multa me fecisse arbitramini, quantum et exhaustum laborum? dum affideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admoveo, morbo paulatim inclinante. Hem, quid audio? patris ἀκμῇ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. πατρὸς ἀκμῇ Graecis esset patris vigor, cum ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκόλια τῇ τῷ πάθους ἀκμῇ. Cedens morbi vehementiae. ἀκμῇ τῷ πάθους, est cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἡδὲ καὶ κακόν.

cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo, sic apud Galenum i. τὸ παρ' ἐμὸν ἀκμῇ, est cum maxime saevit febris, vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet quae sit ἀρχὴ τῷ πάθους, seu νοσήματι initium morbi, ἀνάστασις, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimum, & ὁπισθαλεῖ cum inclinat, & minuitur. F. G. G. Ibid. Παύου] Emendationem Cl. Graevii certissimam nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam Plac. 806. f. M. du S. 93. Τούτων] Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. J. M. G.

λίσσα. συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντε-
 ξισταζόμενῃ τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐ-
 κράτησα τῷ Φαρμάκῳ.

Μὴ γὰρ τῶν ἀκύντων εὐθείας ὑπολάβη-
 τις, ποῖον δὲ ἢ πόσον ὁ κάματις ἐγ-
 χέαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γε-
 νέσθαι δεῖ, καὶ προσδοκοῦναι τῇ πόσει, καὶ
 προπαρασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἴσιν τὸ σῶμα,
 καὶ τὴν ἀπάσης ἐξέως φροντίσαι, κινῆτα, καὶ
 ἐχθραίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινῆτα
 ἐς ὅσον χρησιμοί, καὶ ὑπὸς ὀκνηνόντα, καὶ ἰο-
 ῖν πρεμίας μηχανώμενον, ἅπασι οἱ μὲν ἄλλο
 τι νοσῶντες, ῥαδίως πωλεῖται ἅ· οἱ μετὰ
 νότις δὲ, ἀφ' ἧς ἐλευθερίαν τῷ τῷ, δυσά-
 γωγοι, καὶ δυσπρόχρητοι, καὶ τὰς ἰατρῶν ὀκτι-
 σφαλεῖς, καὶ τῇ Θεραπείᾳ δυσκαταγνώστου. ἴσ-
 ῶσαν γὰρ πολλὰκις πωλίσωμεν, ἥδη
 πωλίσον γενέσθαι τῷ τέλει, καὶ ἐλπίσωμεν,
 ἐμπροσθεν τι μικρὸν ἀμάρτημα, ἐπακμάσαν-
 τος τῷ πάθει, ἅπαντα ῥαδίως ἐκείνα
 ἀνέτρεψε, καὶ ἀπεπόδισεν ἡ Θεραπείαν, καὶ
 τὴν τέχνην διέσφηλε.

Τὸν ὅτι ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα,
 ἔστι χαλεπῶ νοσήματι προσπαλαίσεια,

di animum. Sed congregiēns & omni modo
I contra morbum decertans, medicamento
tandem illum expugnavi.

17. Noli enim , si quis ista audis , statim putare , *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum ?* Multa enim ante hoc fieri oportet , & viam munire potioni , & parare habile ad curationem corpus , & habitus totius habere rationem , evacuando , extenuando , iis , quibus oportet , nutriendo , & movendo quantum opus est , & somno parando , & machinanda quiete , ad quae morbo laborantes alio facile inducantur , furiosi autem propter mentis libertatem , duci regique difficiles , periculosi medico , & curatione vix superabiles. Cum enim saepe effecimus , ut prope finem simus , cum speramus ; incidens parvulum quoddam peccatum , ingravescente denuo morbo , omnia illa facile evertit , retro agit curationem , artem fallit.

18. Eum igitur, qui illa omnia susti-
nuit, qui cum gravi adeo aegritudine con-
si-

a. *ἄνθρωπος*] *ὁ δούλος* P. Vulgat. *servant* Edd. *7. Fl. H. P. &c.* b. *ἄνθρωπος*] Sic Edd. vet. & recentiores. *For L.*
 c. *Ποιούμενος*] Hoc Edd. constanter tuerentur. *ὁ ποιούμενος* Marc. d. *ἄνθρωπος*] *Ἀνθρώπου* marg. *ΔΩ.*

99. Ἀντίσταθ' ἑαυτὸν.] Et sic habere cum ᾧ. etiam Bz. H. & Fl. notarat *Solanus*. Quid tum? Occurrit etiam supra *Dial. mort.* XII. §. 2. p. 382. f. quod *Soulus* tamen ibi in ἀντίσταθ' mutare voluit; sed defendit Cl. *Hermsterhusius* vulgatam Lectionem, quoniam vide, & cognosces hic quoque aptissimum esse hoc verbum. J. F. R.

13. Tū rē] Nōq; cogitandi vis hic est, & imagines
veram formandi. Haec ab imperio rationis rē *libera*
libera, & effrenis temere hac illic impellitur, aegre
que adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur.
Quem itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo red-
didi, hanc maluissim tali circumscriptione verborum
exprimere, *propter mentem transiit rationis frenis libe-*
re mouentem. F.M.G.

16. Ὅταν γοῦν παλάμης πρᾶττεται] Ὅταν γοῦν πολ-
λάμης αἰστανται δ.κ. Tb. Mf.

Ibid. Παισιμα] *Marcellus* pro *πασιμα* reponit *αισιμα*. Vix patet Nostrum, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse *αισιμα*, quum *αισιμα* tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla e-

mendatione eget hic locus, si bene modo distingua-
tur: nimirum distinctio requiritur post *ἐπισημῶν*.
quod Interpres recte quidem observavit; at minus fi-
deliter egit in versione. In superioribus dixit Abdi-
catus, nullos sanato difficiliore esse furentibus; ubi
enim alii aegroti facile ad monita Medicorum agant,
in illos nihil esse Medicis imperii. Itaque, ait, cum
saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perve-
niamus, & cum jam bonam spem conceperimus, leve
aliquod parastum incidens, male effervescente, omnia
illa facili pervertit, curationemque moratur ac resipi-
mis, atque artem eludit.

26. Νέπκος.] *Leges de ingratia filii tantum teneban-*
tur erga parentes, quanquam ulterius a Petito traba-
tur. Vid. Val. Max. V. 3. & Xenoph. Anept. II. Virg.
præf. VI. Manf. Them. Att. I. 3. Meneg. ad Diog.
Lært. I. 11. M. de S.

31. *Et si*] Placet conjectura *Soulii*, sive *Solani*, & *logensis*, sive ipse ejus auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non infamis; sed tam petius mutato accento, & demonstrative

fidatus est; qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, istis adhuc abdicare permittetis, & pro sua lubricine interpretari leges contra optime de se meritum patiementi, & contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, iudices, servo & custodio mihi patrem, etiam si injuriam ipse mihi faciat. Si vero filium a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despicit, & jus ipsum contumeliose conculeat. Vah patrem injuste odio habentem, vah filium amantem etiam injustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui exosus praeter officium amem, & magis amem quam convenit: cum tamen natura patribus magis injungat amare liberos, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit, quae liberos nullius injuriae reos servant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum qui nati sunt desiderium trahit; tantum abest, ut, cum majores habeat benevolentiae erga me caus-

καὶ πάντων πατρῶν τὸ δυσαισχύνον
ταῖς νικηφόροις, ἐτι τῶν ἀποκηρύχτων
ἐπιτρέψετε, καὶ τῶν νόμων ὡς βέλεται ἑρμηνεύων
κατ' εὐεργετίαν, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει
πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει
προσθόμενος, σώζω καὶ ἀσφαλέτω, ὡς
ἄνδρες δικασταί, τὴν πατέρα ἐμαυτῶν, καὶ
ἀδικῶ ἔτι. εἰ δὲ τὴν εὐεργετηκότα πατέρα
τοῖς νόμοις, ὡς φησὶν, ἀκολουθῶν ἀσφα-
λίστην, καὶ τῷ γένει ἀποτρέψω, μισόποιος ἔ-
σομαι, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι. ἐγὼ πλεονέ-
χῳ φῶσιν ἀσπάζομαι, ἔτι τὰ τῆς φύσεως
παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὁ πατὴρ, μισῶν
ἀδίκως ὁ παῖς, φιλεῖν ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῶν, τῷ πα-
τρί ἀναγκάζοντι, ὅτι μισῶμαι, ὅ-
θεν φιλεῖ, καὶ φιλεῖ πλεονὴν ἢ προσήκει. καί-
τοι γὰρ ἡ φύσις τοῖς πατράσι τῶν παίδων
μᾶλλον, ἢ τοῖς πασι τῶν πατέρων ἐπιτάττει
φιλεῖν. ἀλλ' ἔτι ἐκὼν καὶ τῶν νόμων
παρορᾷ, οἱ τῶν ἐδὲν ἡδικηκότας παί-
δας τὰ γένεα φυλάττειν, καὶ τῇ φύσει, ἢ
τῶν γενήσασθαι ἐλπίδι πρὸς πόδον τῇ γε-
γεννημένοι πολλὴν, ἔχ' ὅπως μείζους δεχάσ-
ου-

¶ Hic] Et haec est constans locutio. Sed ὁ legendum adscripsit M. du S. f. Δίκαια] Deest in P. Adest in Edd. f. Γενετήριον] Γενέτωρ. f. Poll. punctum post πολλὴν habet, & πῶς ἐν ἑκ' ἔτι.

tiva legerem. Non tamen rejicio vulgatam; sed mallem, ubi a praeferas, αὐτῶν, mox ei subjici, quam ἔτι, ideoque magis ad ὁ inclinarem.

35. Ἀσπάζομαι] Sic pro amplector, delector, Alciop. I. Ep. 3. f. ἀσπάζομαι ἀδελφὸν βίον. Amplecti motu exortem vixit. Idem I. Ep. 4. p. 20. Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ. Si urbem amas.

46. Γενετήριον] Supra c. 10. hujus Dissert. idem Justinianus mendum indicavimus, quae γενέτωρ. uno tantum habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γενέτωρ. tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere.

47. Οὐχ ὅπως] Monebat in marg. Graev. Cl. Hemsterh. addendum Cl. Dukerum ad Thucyd. III. p. 194. N. 31. quem supra T. I. Pro laps. c. 4. jam indicavimus. Jam vero, quia hic satis est spatii, inserere lubet: Οὐχ ὅπως ζήμιον, ἀλλὰ μὴ ἀτιμίζω, verba sunt Thucyd. L. III. c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως sapissime dicitur pro non modo non, sequente negatione in posteriore membro orationis. Lucian. ὡς τῷ ἐν τῷ

προηγ. πταισμο. c. 4. καὶ ἔχ' ὅπως Θιός, ἀλλ' ἔθ' ἀνθρώπου δέμοις πρέπον. Sed non minus sine ea. Thucyd. I. 35. Τῶνδ' ἔχ' ὅπως καλεῖται ἑλπίδι ὅταν — γένεσθαι, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβὼν ἀνελπίστου. Lucian. Abdicato: h. l. ἀλλ' ὅπως — ἔχ' ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco Thucydides dicit Fortius in Var. Lect. Eadem in lingua Latina est ratio particularum non modo. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex L. Bos de Ellipsi. p. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id jam dudum egere, peti possint, indicavi in Libro de Ambiguit. Tit. NON. p. 380. & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse Dukerum nostrum ad Flor. III. 10. 3. p. 664. qui modeste refutat Cl. Perizonium ad Sancti. Min. IV. 7. 5. existimantem non modo pro non modo non, dici non posse, nisi sequente particula negativa.

εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά
μοι ἢ εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ὅτι δίδωσιν ἢ, τό-
γε ἔλαπτον, ἐμὲ μμείται, καὶ ζηλοῖ τῆς
φίλῃ. ἀλλ', οἶμοι ἢ συμφορὰς, προσέτι
καὶ μισοῖ φίλῃντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνει, καὶ
εὐεργετῶντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀπο-
κηρύττει, καὶ τῆς φιλόπαιδας νόμους, ὡς μι-
σόπαιδας κατ' ἐμὲ μέλαχειρίζει. ὁ μάλιστα
ἂν ἐσάγεις πᾶτες τοῖς νόμοις καὶ τῇ φύσεως.
Οὐκ ἔστι ταῦτα οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις, κα-
κῶς ἐρμηνεύεις, ὁ πᾶτες, καλῶς κειμένους
τῆς νόμους. ἢ πολεμεῖ φύσις καὶ νόμος ἐν
ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθεῖσιν ἀλλήλοις ἐν ταῖς
δῶ, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῆ ἀδικημά-
των. ὑβρίζεις τὸ εὐεργετῶν, ἀδικεῖς τὸ φύ-
σιν, τί καὶ τῆς νόμους συναδικεῖς τῇ φύσει; ἢς
καλῶς, καὶ δίκαιως, καὶ φιλόπαιδας εἶναι
θέλοντας, ἢ συγχωρεῖς, καθ' ἐνὸς πατρὸς
ὡς καὶ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυ-
χάζειν οὐκ ἔω· ἐν ταῖς τιμωρίαις, τῆς ἐν
ταῖς τῷ πατρὶ πρὸς τῆς πατέρας εὐνοίαις
ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καὶ τοῖς γε ὅτι τοῖς μη-
δὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴ οἷον
γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζουσιν, δίδουσι καὶ
τῇ τῆς εὐεργετίας μὴ ἀντενποιοντων. ὁ δὲ
πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς
εὐ πείπονθε κολάζειν ἀξίων, σκέψασθε εἰ
τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς
μὲν ἐν ὅτε ἀποκηρύττειν ἔτι τέτρω ἔξῃ, ἢ
ἀπᾶς ἤδη τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώ-
σαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, ὅτε ἄλ-
λως δίκαιον, εὐεργετῶν ἐς τὰ τηλικαῦτα
γεγεννημένον ἀπαθεῖσθαι, καὶ τὸ οἰκίας πατρὸς
τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται.

las, majora etiam benevolentiae officia mihi
tribuat, atque cumulet; aut certe, me
imitetur, & amoris mei se praebeat aemu-
lum. Sed heu calamitatem! insuper etiam
odit amantem, & diligentem exigit, &
bene merentem afficit injuria, & amplecten-
tem abdicat, & leges liberis faventes, tan-
quam infensas liberis in me torquet. Vah
pugnam, qua committis, pater, leges &
naturam.

19. Non sunt, non sunt ista ut tu vis.
male interpretaris, pater, leges bene con-
stitutas. non pugnant natura & lex circa
benevolentiam; sequuntur hac in re se in-
vicem, & mutuo se dissolvendis injuriis
adjuvant. Contumeliose tractas bene de te
meritum: in naturam injurius es. Quid
etiam leges una cum natura injuria comple-
cteris? quas, bonae, justae, liberorum
faventes esse cum velint, tales esse non con-
cedis, cum eas contra unum filium, tan-
quam adversus plures, saepius moveas, &
quiescere non patiaris a poenis, quae in li-
berorum adversus patres benevolentia quie-
scere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil
peccarunt, neque sunt propositae. Et sa-
ne ingrati animi judicium dant leges contra
eos, qui bene de se meritis gratiam non
retulere. Ille autem, qui praeterquam quod
vicem non reddit, insuper propter ipsa qui-
bus affectus est beneficia punire cupit, con-
siderate, si quem injuriae excessum reli-
querit. Quae cum ita sint, neque inte-
grum amplius isti esse abdicare, qui semel
jam patriam potestatem expleverit, & usus
sit legibus: neque alioquin justum esse,
obene adeo meritum rejici, & expelli domo,
satis, puto, demonstratum est.

20. Jam

α πρὸς τῷ] πρὸς τὸ Fl. Sed vulgatae cett. Edd. lectioni assentitur P.

90. Οὐδὲ τῷ ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τόχῃ ὁ πατὴρ
αἰτίας ἀμείβεσθαι, ἀποκηρύττει. Sic, non ὅτι, scriben-
dum. Neque id dicit Legislator, Pater, quodcumque
eandem criminatus, abdicet.

91. Ο, τι.] Quod sic dividi pro vulgato ὅτι vole-
bat Cl. Jense. id in Parisina jam ita editum erat. In
Jense. autem Solanus manu sua diviserat. In Hag. Ed.

in duo quidem verba diremptum est, sed sine com-
mate.

4. Τί τ' πάντων αἰτίας.] Αἰτία.
Ibid. Αἰτία.] Ferri vulgata lectio αἰτία non potest.
Legendum necessario ut Marcellinus suadet, & nos cor-
reximus, αἰτία. Bz. αἰτιῶται, minus concinne.
M. du S.
Ai.

20. Jam vero ad ipsam quoque causam veniamus abdicationis, & crimen ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus: non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater, abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuisset iudicio? Sed vos, iudices, jubet considerare, magnisne & iustis de causis irascatur pater, an minus. Igitur hoc jam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem statim consecuta sunt.

21. Primum quidem quod sanitate restituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit; *immo* servator, bene meritis, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam filii praetermisi? quando abnoctavi? quas computationes intempestivas, quas comminationes accusas? quae luxuria *mea est*? quis leno pulsatus? quis accusavit *me*? nemo unus. Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit *noverca*. Quid igitur? me hoc nomine accusas? & morbi rationem a me repetis?

22. *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod*

Ἦδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ ἡ αἰτία ἐλθόμεν ὁ ἀποκηρύξεις, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὐτῷ ὅτι τῷ γινώμην ἀναδραμεῖν τῷ νομοθέτῃ. ἵνα γὰρ σοὶ τῷτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὅσάκις ἀν' ἐθέλης ἀποκηρύττειν, καὶ κατὰ γε τῷ εὐεργέτῃ προσέτι ἡ ἐξουσία ταύτῃ συγχωρήσωμεν, ἕχ' ἀπλῶς, οἶμαι, ἐδ' ὅτι πᾶσαι αἰτίαι ἀποκηρύξεις· ἐδὲ τῷτο ὁ νομοθέτης φησὶν, ὅ, τι ἀν' τύχῃ ὁ πατρὸς αἰτιασάμεν, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀποχρηθῆναι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἀν' ἐδὲ δικαστῆρις; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τῷτο, ὡς ἄνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτε ὅτι μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατρὸς ὀργίζῃ, εἴτε καὶ μή. ἐκὼν τῷτο ἤδη ἐξετάσατε. ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῶ μὲν ἡ μαῖαν εὐδὺς.

Τὰ μὲν δὴ πρῶτα ὁ σωφροσύνης τῷ πατρί, πρὸς, λύσις ἦν ὁ ἀποκηρύξεις, καὶ πατρὸς, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ ἐδὲν, οἶμαι, τῷτο ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μὲν ταῦτα δὲ, τί τῷ πάντων αἰτία; τίνα θεραπείαν, τίνα ὁπτιμέλειαν υἱὸς πατρὸς; ὅτε ἀποκοιτος ἐγενόμην; τίνας πόθους ἀκαίρους, τίνας καμνὸς ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοδοσικός ὕβρις; τίς ἡγίασατο; ἐδὲ εἰς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ ποιεῖν ἤρξατο ἡ μήνην; τί ἐν ἐμοὶ τῷτο ἐγκαλεῖς, καὶ νόσον δίκην ἀπαιτεῖς;

Οὐ, φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπείαν πορ-

ὁ Συγχωρήσωμεν] Συγχωρ. Fl. Sed cum vulg. cett. Editionum lectione facit P. ὁ Νομοθέτης] Νόμ. marg. A1W. ὁ Ἰμῶς] Recte sic Edd. plurimae & P. Ἰμῶ male Fl. ὁ Αἰτία] Sic Marc. Aitiam, Edd. male. Αἰτίαται B2. f' Ἀλλὰ τί; ἐτι] Ἀλλ' ὅτι Fl. Vulgatam lect. servant ceterae, cum P. Cod.

Αἰτία] Facile obsecundavi *Marcello* & *Solano* sic legentibus, pro vulgato αἰτία, quia id plane necessarium: Immo & sic jam videtur legisse *Erasmus*, vertens: *quod accusat*, etsi verba τῷ μὲν ταῦτα δὲ in versione neglexit.

13. Οὐ, φησιν] Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in *Deorum iudicio* seu Θ. δ. XX. c. 4. (jam c. 9.)

Οὐ, φησιν] Nemo intelliget; quid *Solanus* velit dicitur. II.

cens, melius sic legi, & conferendum c. 4. Dial. *Deor. iudic.* inscripti; ideo paucis dicam quid sit: erat in aliis Edd. sic interpunctum ἀπαιτεῖς, ὡς φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; ὡς φησιν, unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὐ, φησιν. quod sine haesitatione sic edi curavi. etsi vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam Edit. *Junius* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi *Lucianum* edere con-

nun quis ferat abdicare volentem, quod filius non prout ipsi placet, arte utatur?

23. Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vitae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & prae-rogativam habere hanc artem justum est in ipsa utendi potestate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, traditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti legum subijci, neque metui & poenae judicii neque suffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiam si hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, neque curro, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus esse volo*: quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte sua uti aliquem velit. Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus & iris, & judiciis subijcere, puto, convenit. Persuasionem vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaudere. Necessitatis autem a patre impositae ex-

ανάγκη ἀποκηρύττειν, ὅτι μὴ καὶ τὰ 40 οὐκ εἰναι δοκῶντα ὁ παῖς χρήται τῇ τέχνῃ.

Οὐδὲ εἰς, οἶμαι, τὸ δὲ τῷ ἰατρικῇ, ὅσα σμυνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησιμώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς ἑαυτοῖς, καὶ τινὰ προνομίαν ἔχειν 45 τῇ τέχνῃ δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τῇ χρήσεως ἀναγκάζει δὲ μηδὲν, μηδὲ προσάπτεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα, καὶ ἀνδράπων σοφῶν ἐπιτήδευμα. μηδ' ὑπὸ δουλείᾳ ἢ γενέᾳ νόμῳ, μηδ' ὑπὸ φόβῳ, 50 καὶ τιμωρίᾳ δικαστηρίῳ, μηδ' ὑπὸ ψήφῳ, καὶ πατρὸς ἀπειλῇ, καὶ ὀργῇ ἰδιωτικῇ. ὥστε καὶ ἐπὶ τούτῳ σοὶ σαφὲς ἔγωγε, καὶ ἀφ' ἧς ῥήδην ἔλεγον, ἢ βύλομαι, ἢ δὲ θεραπεύω δύναμιν, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τῇ τέχνῃ 55 οἶδα, καὶ τῷ πατρί, τοῖς δ' ἄλλοις ἀπαρτὶς ἰδιώτης εἶναι βύλομαι. τίς τυραννίᾳ ἔγωγε βίαι, ὡς ἀναγκάσαι αὐτὸν καὶ ἀκούειν καὶ οὐκ ἀπαρτὶς τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἰατρικῆς καὶ δέουσι, ἢ νόμοις καὶ ἄρχαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν, οἶμαι, προσήκει. πείθει δὲ τῷ ἰατρὸν χρὴ, ἢ κελεύει, βύλει, ἢ φοβεῖται, ὅτι τῇ θεραπείᾳ οὐκ ἀγνοεῖται, 60 ἐκόντα δὲ ἐρχόμενοι ἡδέως πατρικῆς δ' ἀνά-

ο προνομία] Sic Edd. vett. & recentt. Προνομία Vorst. f. Έχω] Εἶχον f. male. g. Γενέται] Γένετα marg. At.

poribus medicos honoratiores fuisse quam apud Romanos. Multi medici fuisse servi, non omnes. Cicer. I. de Off. c. 42. Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus sejungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles Tiberii Caesaris Medicus cum eo in convivio acumbat, vid. Sueton. in ejus vita, c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquit. medicas, p. 39. 40. & seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripserunt. Prodiit etiam nuper in Germania libellus: Medicus aservitus liberatus, quem Vorstius frustra προσνομία suo Codici adscripsit.

144. Προνομία] Vorstius frustra προσνομία suo Codici adscripsit. Cap. seq. oeram sic occurrit; ubi tamen diphthongum α in Αδία quoque expressam delevit eadem manus quae variationem προσνομία adscripsit; hoc tamen loco idem intestum reliquit; nec vix quidquam innotuit. Vorstius f. R.

63. Πατρικῆ] Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae καὶ, ante ἄρχαῖς quadantenus sanatus videatur.

M. du S. Πατρικῆς δ' ἀνάγκης] Non capiet lector quid Solanus sibi velit, dicens, sic interpungendo; nisi moneretur, in Ed. f. ante. πατρικῆς coram tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in Parisina tamen jam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἄρχαῖς in Edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἀπαρτὶς. Non tamen adspernare; plurioris scilicet causae ab Solano insertum, ut legas: ἀπαρτὶς ἢ ἀκούειν ἢ οὐκ ἀπαρτὶς. Verum non plane necessarium id videtur, modo nullum aliud comma, quod post ἀπαρτὶς est, delectas, nimirum legendum: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἀπαρτὶς ἢ ἀκούειν ἢ οὐκ ἀπαρτὶς. construendoque, immanis illa ars compulsionis patris exprobat. Et hoc ipsum tamen significatur, uti comma post ἀπαρτὶς manifeste, Vorstius f. R. Z 2 69. Τῇ

τάχης ἀμοιβῆς, ἀτελὲς ἢ τέχνη, ὅπερ γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ ὥρονομείας δίδουσι.

Ταῦτα μὲν ἐν ἀπλῶς ἀν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σὺ διδάξαμενός με, καὶ πολλὰ ὀπιμηθῆνός, καὶ ἀναλώσαν-
τος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπεύειν, καὶ ταύτῃ δυνατὴν εἶναι, ἀντέλεγον. ὁπότε δὲ καὶ κείνο ἐνόησον, ὡς παντά-
πασιν ἀγνωμον ποιεῖς, οὐκ εἶναι με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτῃ ἐγὼ
τῇ τέχνῃ ἐχὺς οὐκ οὐδὲ ἐξέμαθον, ἐδὲ τὰ σὺ νόμῳ ὑποκείμενος, καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέ-
λαινας, ἐδὲν ὅτε σὺ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμαθῆσθα; τίνα
φαρμάκων ὡχρησκήν; ἐδ' ἡκτιναῖν ἀλ-
λά πονέμενος ἐγὼ, καὶ τῷ ἀναγκαίῳ ἀπο-
γύμενος, καὶ ὑπὸ τῷ διδασκάλῳ ἐλεέμε-
νος, ἐπαυδύομαι. καὶ μοι τοιαῦτα ὅτε
τῷ πατρὸς ἢ πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύ-
πη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος αἰ-

pers, & immunis ars est, cum medicis pub-
lice etiam civitates, honores, & sedem an-
tiquiorem, & immunitates, & praerogati-
vas tribuant.

24. Haec igitur haberem, quae simpli-
citer pro arte dicerem, etiam si tibi, cum
docendum me curasses, & providisses mul-
tum, & in doctrinam meam impendisses,
in una tamen hac curatione, eaque meae
potestatis, repugnarem. Jam vero illud
etiam cogita, quam praeter omnem ratio-
nem facias, cum meo me peculio libere uti
non pateris. Hanc ego artem, cum tuus
non essem filius, edidici, cum tuae legi
subjectus non essem: & tamen tibi eam di-
dici: primus fructum illius percepisti. Ni-
hil a te ad discendum praesidii habeo.
Quem magistrum conduxisti? quem medi-
camentorum apparatus emisti? Nihil quid-
quam. Sed pauper ego, & necessariis re-
bus destitutus, misericordia magistrorum
eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad
discendum viatica, tristitia, solitudo, ino-
pia, odium familiarium, averfatio cognati-

a Προνομίας] Sic rursus Edd. unanimi consensu. Sed Προνομίας marg. A1W. b Νῦν δὲ] Νῦν δὲ Fl. mala. Vulg. tenent cett. Edd. cum Cod. P. c Μῖσος] Καὶ μῖσος marg. A1W.

69. Ἰσὺς τῆς τέχνης, καὶ σὺ διδάξαμενός] Vitruius in praefatione Libri VI. sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod cum omnium Graecorum leges cogant parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon.

72. Καὶ ταύτῃ] Male sane hic Edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. M. de S.

Καὶ ταύτῃ] Hic Solano morem gestu in recipiendo καὶ, quia major hic est necessitas, quam supra. J. F. R.

78. Μεμαθῆκά σοι — ἐδὲν πρῶτος] Transponatur. F. G. Mens Gijeti videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὸν μεμαθῆκά σοι, ἐδὲν πρῶτος σὺ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαινας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi quin ita edidicissem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein margini additus, ab eo qui postea rursus descripsit, uno ordine

serius quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Cl. Gesnerum dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. J. F. R.

Idem. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαινας] Non bene ista continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαινας, ἐδὲν ὅτε σὺ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, Primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti o pater, nihil habens a te ad discendum filius. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario debere puto, sic legamus & interpungamus, Καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαινας. Οὐδὲν ὅτε σὺ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. Τὰ διδασκαλὸν καὶ τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. J. M. G.

Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαινας] Non inficior emendationem a Cl. Gesnero propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur; sed cum non amplius sit discipulus, at iam in arte magister, magis naturalis & simplex sit oratio Gijeti mox in or-

eorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, & dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum dominus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum hujusce *tanti muneris*, gratiam possem reposci.

25. Non sane debet beneficentia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, causa constitui, cur invito imperari possit: neque illa consuetudo existere, ut qui semel aliquem sa- naverit, omnes in perpetuum curet, quot- quot is, qui curatus est, voluerit. Alio- quin dominos ea ratione in nos constitue- rimus quos curamus, & mercedem ultro ipsis dederimus, serviendi illis, & quid- quid imperent ministrandi: quo quid fieri possit injustius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem suscitavi, propter ea li- cere tibi putas abuti arte mea?

26. Haec haberem dicere, etiam si ea mihi iste imperaret, quae possem; ego ve- ro nec omnibus omnino, neque *ne* necessi-

κείων, καὶ ἀποτροπὴ συγγενῶν. ἀπὲρ τούτων τοῖνυν χρῆσθαι μετὰ τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δε- σπότης εἶναι θέλεις ὅτι ὅσα πάντα δι- οσπότης, σκοπιομύμων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν ἢ προσφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μὴδὲ τῷ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δύναμεν.

Οὐ δὲ δὲ εὐποιῖαν ἔμην, ἀνάγκη εἶς τὸ λοιπὸν μοι γενέσθαι, ὅδ' ἐπὶ ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τῷ ἀκοῖα κελύεσθαι καλᾶσθαι, ὅδ' ἐπὶ ὑπάρξει τῷτο, τὸ ἀπαξ τινα ἰασόμενον, πάντας ἐς αὐτὸ θε- ραπεύειν, ὅπως ἐπὶ ὁ θεράπων δέλη· ἰεπεὶ δεσπότης ἐν ἑτῷ καθ' ἡμέρην εἴμεν τῶν θεράπωνι μὲν κεχυροσηκότες, καὶ μὴ ὅσον ἐπὶ τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελύεσθαι ὑπηρετεῖν ὑποδιδασκότες· εἴ τίς γένοιτο ἐν ἀδικατέρον; διότι σε νοσήσασα χαλεπῶς ἔτῳς ἀπέστησα; καὶ τῷτο νοσή- ζεις ἐξείναι σοι καλᾶ χρῆσθαι μετὰ τῇ τέχνῃ.

Ταῦτα μὲν ἐν εἶχον ἐν λέγειν, εἴ καὶ δυνα- τὰ μοι ἔτος προστάττειν. ἐγὼ δὲ μὴ πάν- τως ἀπάσι, μὴδὲ πρὸς ἀνάγκη ὑπήκουον.

τῶν

δ' ὅτι] Vorst. male. Vulgatam tuentur f. Fl. B2. H. P. S. e. T5 γα] Sic f. Fl. B2. P. S. &c. T6 P. & L. & marg. 41. f. Δωδεκάη] Nihil se varietatis hic reperisse testatur Solanus. g. T6 δουλεύειν] T5 δουλ. P. L. & marg. 41. b. Προδιδόντες] Sic Edd. omnes & Cod. P. Προδιδόντας Fl. Προδιδόντας Gron. Προ- διδόντες marg. 41W.

dinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro *ἔχον* possis legere, *παρῆχον*. Nam *ἔχον* facile omitti potuit propter sitis prope praecedens *παρῆχον*. Ita ut *παρῆχον* tum ad patrem pertineat, sensusque sit: *primus artis meae fructum percipisti; nihil a te (de tuo) ad discendum praebens*. Παις enim sic usurpari, T. I. jam diximus, & Porizon. ad Ael. V. H. 2. 13. med. laudavimus; ubi is *παρῆχον* τῷ Ἀσόνου docet ita exponendum, *ea quae ab Ἀσόνου profecta sunt*. Habes hic, Lector, tres conjecturas; tu elige Gesneri aut Gajesi emendationem, quas meae praepono. f. F. R.

89. ὅτι] Videtur Vorstius illud *ἔ* accepisse pro *ἔ* positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro *ἔ*, cum, quando, positum, & rectius quam *ἔ* de tempore enim quaestio hic est. f. F. R.

92. T5 γα] Pro hoc *ἔ* habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego *Δωδεκάη* legendum censeo; neque vulgatam repudio. M. du S.

Ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δύναμεν] Reposceam possem. Verte, reposci. F. G.

93. Δωδεκάη] Δωδεκάη legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si *ἀπαιτεῖσθαι* non media voce, sed passiva accipiat, cujus rei exempla in promptu sunt. f. M. G.

3. T6 δουλεύειν] *ἔ* primo intuitu multum ad- blanditur lectio codicum *ἔ* pro *ἔ* exhibentium; vul- gatam tamen Editt. lectionem praetulerim; non mo- do quia mox *καὶ* *ἔ* iterum sequitur, ideoque prius *ἔ* necessario etiam retineri necesse est; sed etiam, si & alterum *ἔ* in *ἔ* mutassent iidem codices. f. F. R.

Ibid. T6 πάντα κελύεσθαι ὑπηρετεῖν ὑποδιδόντες] Ne- cessario legendum *προδιδόντες*. f. G.

4. Προδιδόντες] In nota Cl. Gronov. antea editum erat, cum velle *προδιδόντες*; quod tamen cum o- perarum tantum culpa admissum sit, & in variant. & in ejus nota mutavi in *προδιδ*. Ac fateor non dif- ficile ejus conjecturam. f. F. R.

οὐν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ὅτιν αὐτῷ τὰ
 ὅκτιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, Φησὶ, με-
 μνηνότες, μέμνητε δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια
 πᾶσι (τῷτο γὰρ οἰέται) καὶ ὑπὸ τῷ ἄλ-
 λων ὁμοίως ἀπεγνωσται, δύνασαι δὲ σὺ
 πάντα ὡς ἐδειξας, ἰὼ καὶ ταύτῃ, καὶ
 ἀπάλλαττε ἤδη τὸ νόσον. τῷτο δὲ ἔτι μὲν
 ἀπλῶς ἀκῆσαι, πᾶν εὐλογον ἀνδρῶν,
 καὶ μάλιστα ἰδιώτη, καὶ ἀπειρῶ ἰατρικῆς. εἰ
 δὲ μὲν ἀκῆσαι ὑπὲρ τῆς τέχνης δικαιολογεῖ-
 μέν, μάθοιτ' ἀνδρῶν ὅτι πάντα ἡμῖν δύνα-
 τὰ ὅτιν, ἔθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις πᾶσι
 πλῆσι, ἔθ' ἰασις ἡ αὐτή, ἔθ' ἐφάρμακα
 τὰ αὐτὰ ὅτι πᾶντων ἰσχυρὰ, καὶ τότε ἔσται
 δῆλον, ὡς πᾶν πολὺ τῷ μὴ βουλεύσασθαι τι,
 τὸ μὴ δύνασθαι ἀφ' ἑαυτοῦ ἀνάχεσθαι δὲ μὲν
 τὰ πᾶσι τῶν φιλοσοφῶντων, καὶ μὴ ἀ-
 πειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλό-
 τριον, ἢ ἀκαιρον πᾶσι πᾶσι τῶν τῶν
 τῶν λόγον.

Πρῶτα μὲν δὴ σαμάτων φύσεις, καὶ κρά-
 σεις ἔχ' αἱ αὐταί, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν
 ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶν. ἀλλὰ τὰ μὲν
 τῶν δὲ, τὰ δὲ τῶν δὲ, μάλλον ἢ ἑλαττον
 μετέχει. καὶ λέγω τῷτο· ἔτι πᾶσι τῶν ἀν-
 δρῶν, ὡς ἐθὲ ταῦτα πᾶσι ἴσα, ἢ ὅμοια,
 ἔθ' τῇ κράσει, ἔθ' τῇ συστάσει, ἀφ' ἑαυτοῦ
 γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ
 νοσήματα ἐγγίνασθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐία-
 τα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπλη-
 μένα, τὰ δὲ, τέλει ἀπεγνωσμένα, καὶ
 ῥαδίως ἀλισπόμενα, καὶ κατὰ κράτος ὑπὸ
 τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοῖνυν οἰεῖσθαι

tate coactis, parerem. Nunc vero jam con-
 siderate etiam, qualia sint istius imperia.
 Cum enim me sanaveris, inquit, furiosum;
 furiosa autem sit etiam uxor eodemque modo
 affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis si-
 militer deposita; possis autem tu omnia, quod
 ostendisti: sana hanc etiam, & morbo libera.
 Hoc autem si ita simpliciter audias, ratio-
 nabile omnino videatur, indocto praefer-
 tim, & medicinae imperito. Si vero me
 audieritis causam pro arte dicentem, intel-
 ligetis, neque omnia esse in nostra potesta-
 te, neque naturas morborum esse similes,
 neque curationem eandem, neque eadem
 medicamenta valida ad omnia. Et tunc
 apparebit, quantum distent, non velle ali-
 quid, & non posse. Sed ferte me de his-
 ce rebus philosophantem, nec ineptam, aut
 evagantem extra causam, aut alienam aut
 intempestivam earum rerum disputationem
 computate.

27. Ac primum quidem naturae corpo-
 rum ac temperaturae non sunt eadem, li-
 cet maxime similibus ea constare elementis
 notum sit; sed illorum alia aliorum maio-
 rem minoremve partem habent. Et loquor
 adhuc de solis virorum corporibus: cum
 neque haec paria omnibus aut similia sint,
 neque temperatura, neque consistentia; di-
 versos sane & magnitudine & specie mor-
 bos in illis existere necesse est: & alia qui-
 dem sanatu esse facilia, & curationi oppor-
 tuna; alia autem plane desperata, quae &
 capiuntur facile, & vi a morbis superentur.
 Putare igitur febrem omnem, aut talem,
 aut

α. Ἐπὶ] Εἰς. H. male. Ἐπὶ. cett. & P. b. Γὰρ] Ex γ. & marg. A. restitutum. Deest enim in reliq. Edd.

28. Ἐξαγώνιον] Ἦτοι ἔξω τῷ ἀγῶνι.

α. 2. Ἀλισπόμενα] Καὶ ἀλισπόμενα, πρὸς τὸν ἀγῶνα. P.

38. Γὰρ] Ed. Jun. sola hanc vocem exhibet.

M. du S.

41. Τα δὲ — ῥ. ἀλισπόμενα] De corporibus intelli-
 ge, non de morbis. Ἀλισπόμενα, quod attinet, vide
 infra c. 28, ἀλισπόμενα.

M. du S.

54. Ἀναφύεται] Ratio postulat, ut, M. volente,
 legas, ἀναφύεται] ἰσχυρὸς ὁμοίως, καὶ εὐτροφὸς, καὶ πολὺς καὶ
 καρπὸς. proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens,
 copiosus. non ἀναφύεται. ut editi; mox idem codex
 πρὸς τὸν ἀγῶνα ἀφ' ἑαυτοῦ pro vulgato ἀφ' ἑαυτοῦ, recte,
 &

aut pestilentiū morbum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpore, genere similem, non est hominum prudentium, qui rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Verum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item. Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros spargas, aliter in campelstri & profundo, & irriguo, & apri- co, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; lætum puto, & pingue, & fructus inde multiplex: aliter autem in monte, & lapideo tenuique solo; aliter in eo quod solem non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur præteriens pater, ac universum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem, in quocunque sit corpore, similem esse, & parem ejus curationem.

28. Præter hæc vero tot ac tanta, illud etiam facile est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad speciem vel desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida, nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exercitata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & ex-

πάντα πυρετόν, ἢ πᾶσαν φθῆν, ἢ πᾶσαν πνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἔσσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ὅτι παντὸς εἶναι σώματος, ὃ σωφρονήτων, ἐδὲ λελογισμένων, ἐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ὅτιν ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲ τῷδε, ῥα-
 5 οδιον ἰσάξ, ἐν δὲ τῷδε, ὅδε ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρετόν, ἢ τὴν αὐτὴν ἐς ἀλγούρας χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδιῇ, καὶ βαθύᾳ, καὶ ποταμῷ, καὶ εὐχλίᾳ, καὶ εὐνέμῳ, καὶ ἐξηργασμένῳ, ἀναφύσει, εὐθαλῇς, οἶμαι, καὶ εὐτροφῇ, καὶ πολ-
 5 λύχῳ καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑψηλῇ γῆδι, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίᾳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπάρειᾳ, καὶ ὅλῳ, ἀλγούρας καθ' ἑκάστης τόπῳ. ἔτι καὶ τὰ νοσήματα ὡς τὰς ὑποδεξαμένους τόπῳ, ἢ εὐφρα-
 6 ρα, ἢ εὐτροφα, ἢ ἐλάτῃ γίγνεται. τῶτο τοίνυν ὑπερῶς ὁ πατήρ, καὶ ὅλον ἀνέξε-
 7 τασιν καὶ ἀλκιπῶν, ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἀπάντη σώματι, ὁμοίαν εἶναι, καὶ τὴν δε-
 6 σφαπείαν ἴσην.

Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις ἔστι, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπαν τῶν ἀνδρείων ἀλγούρας, πρὸς τε νόσον ἀλγούραν, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπογίωσιν, ῥα-
 7 οδιον καὶ ἀμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τῶν ἀνδρῶν ὑπα-
 γῇ, καὶ εὐτόνα, πόντοι, καὶ κινήσει, καὶ ὑπαιθρίῳ ἀγίτῃ γυμνασμένα, τὰ δὲ, ἐκλύβια, καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιᾷ τετραφη-
 7 5 μὲν ἀπορία, καὶ ὑγρῇ περὶ τὴν ὀπίρροια· εὐλατότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-

σας

α. ἰσάξ.] Et sic habere Edd. principes, notat M. du S. d. ἰσάξ.] Ita restitui ex J. & L. ἀναφύσει enim male Fl. Ald. H. Bz. Fr. P. S. A. α. εὐθαλῇς.] Sic recte Ald. Bz. H. P. S. & P. εὐθαλῇς male J. & Fl. f. ἀμαθεῖν.] Ita restitutum ex Cod. R. & Bz. ac marg. A. M. ἀμαθεῖν enim cert. male habebant.

Et ratione diversitatis morbi, quia diversi longe sunt morbi muliebres, & viriles.
 J. G. G.
 ἀναφύσει.] Sic præter M. Gr. L. etiam Editio Jun. vide Syn. c. 2.
 M. du S.
 55. εὐθαλῇς.] Si quis dubitet, num injuria fiat Editionibus principibus Fl. & J. in rejicienda earum le-

ctione εὐθαλῇς, conferat supra Zonar. c. 4. pr. & infra de Dom. c. 4. aliaque.
 J. F. R.
 68. ἀμαθεῖν.] M. Gr. P. & Bz. Alii omnes libri ἀλγούρας, pravc.
 M. du S.
 76. εὐλατότερα.] Confer supra c. 27.
 M. du S.

82. K.

ποις ἑκκαίδεκα, καὶ τὴν ἰατρὴν ἐπεμελύνοντα,
καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε
καὶ πολλὸν τὸ ὀργίλον, καὶ κῆρον, καὶ ὀξύνη-
τον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν σάματ' αὐ-
τῇ δυνάμει, ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τῆτο
καθολιζαίνουσιν.

Οὐ δίκαιον τοίνυν ὡς οἱ ἰατρῶν τὴν
ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰ-
δότας ὅς πολλὸν τὴν μέσῃ, βίῳ παντὶ,
καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πάσῃ ἐπιτηδεύμα-
σιν, ἐξ ἄρχῃς εὐθὺς χειροσυνδύων. ὅταν
τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνη, προστίθι ὅτι καὶ
γυνὴ ἥσα μέμνη· καὶ μὴ σύγχυε ταῦτα
πάντα τὰ τῆς μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐν
καὶ τὰ αὐτῷ δοκῶντι· ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ
ἔστι καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκά-
στου σκοπῇ. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅσοι ἐν ἀρχῇ τὸ λό-
γων εἰπὼν μέμνηται, τῆτο πρῶτον ἐπι-
κοπῶμεν, φύσιν σάματ' αὐτῇ ἰσοῦντες,
καὶ κράσιν, καὶ τίνος πλείονος μετέχει, καὶ
εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον,
ἢ παρηλικός, καὶ μέγα, ἢ μικρόν, καὶ πι-
μελές, ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦ-
τα. καὶ ὅπως ἂν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πά-
νυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώσκων τί, ἢ
ὑποκινῶμεν.

Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς μυρία εἶδη ἔστι,
καὶ παμπόλλες ἔχῃ τὰς αἰτίας, καὶ ὅδε
τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. καὶ γὰρ ταυ-
τὸν ὡς νοεῖν, καὶ ὡς παθεῖν, καὶ λυττᾶν,
καὶ μεμνηῖναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τῇ

posita morbis, & curationem non sustinen-
tia, & ad furores praesertim magis incli-
nata. Cum enim multum iracundiae ha-
beant & levitatis, & valde sint irritabiles,
corporis autem parum robusti, facile in
hunc morbum labuntur.

29. Injustum ergo fuerit a medicis simi-
lem utrorumque curationem poscere, cum
sciamus quam multum inter sit, inter ho-
mines vita tota, & omnibus actionibus, &
studiis omnibus, statim a principio inde se-
paratos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc
adde, mulierem furere: nec confunde ista
omnia sub furoris nomen cogens, quod u-
num idemque videtur: sed separa, ut et-
iam est in natura: quid in unoquoque fieri
possit, considera. Nos etenim, quod ini-
tio orationis hujus me dicere memini, pri-
mum videmus naturam corporis & tempe-
rumentum; & cujus qualitatis plus habeat,
& utrum calidius an frigidius, maturae ae-
tatis an jam inclinatae, magnum an par-
vum, pingue an extenuatum, & omnia in
eo genere. Et sane si quis ista ante explo-
raverit, fide omnino dignus fuerit, sive
spem superesse neget, sive promittat ali-
quid.

30. Quandoquidem etiam furoris ipsius
sexcentae sunt species,isque multas habet
causas, neque appellationibus similes. Ne-
que enim idem est desipere, delirare, ra-
biosum esse, furere; sed haec omnia vel
aspe-

a ἑκκαίδεκα] Mάλλον ὅλκ. Voss. b τὴν μέσῃ] Sic J. H. P. &c. τὴν ἐν μέσῃ P. & L. c ἔρ] Sic P. L. &
Marg. Ald. ὅτ. Edd. ὅτ. Ex. Fl. & Ald.

82. Καθολιζαίνουσιν] Conf. supr. Quom. Hist. c. 1.
M. du S.

85. τὴν μέσῃ] P. & L. τὴν ἐν μέσῃ. Sed nescio an sic
satis etiam consulatur integritati hujus loci. M. du S.

τὴν μέσῃ] Nescio quid difficultatis obversetur So-
lano; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis
abscuntem non capiens, ideo etiam Graecam vul-
gatam male se habere existimavit. At melior illa cer-
te est lectione codicis P. modo recte construas. τὴν
μέσῃ enim signif. spatium medium, sive intervallum
quod intercedit; adeoque & discrimen quod interest

inter res vel homines; ut hic; cujus significationis
exempla Lexicographis notata non repetam, neque
constructionem indicabo ex versione Cl. Gessneri jam
satis adparentem. J. F. R.

92. ἔρ, καὶ ἔρ] Ineptissime legitur Ἀλλὰ χαρίσας
ὥσπερ ἔρ, καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκάστου σκοπεῖν.
Quid enim Graecis ὥσπερ ἔρ καὶ ἔρ; Mf. optime: ὥ-
σπερ ἔρ & ἐν φύσει. sed cum distinxeris, quod natura
distinxisse est, quid in quoque praestari possit considera.
J. G. G.

Ibid. ἔρ] G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ἔρ. Reli-
quae

superioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum caussae in viris aliae, aliae in mulieribus: ipforumque virorum aliae in juvenibus, diversae in senibus; verbi caussa, in juvenibus multitudo plerumque *bilis & acrimia humorum*; in senibus vero calumnia intempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe ingruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in furem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum felicem, aut dolor aliquis aut ira. Haec paulatim sub cineribus quasi gliscentia, & alita longo tempore, furem efficiunt.

31. Talia, Pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: veruntamen tenetur, neque a praesentibus malis sanari medici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam injuriae auctorem; persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiam si non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis spes adfulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & imminetentem a multis infamiam. Vides, ut omnes arbitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae sint, & com-

μᾶλλον ἢ ἡττον ἔχει τῇ νόσῳ, ὀνόματά
10 ὅσιν· αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλλαι,
ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐ-
τῶν, τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγε-
ρακόσι διαφορεοί, οἷον, νέοις μὲν πλῆ-
θος ὡς τὸ πολὺ, ὁ γέρουσι δὲ ἀβουλῇ
15 ἀκαίρῳ, καὶ ὀργῇ ἀλογῶς πολλάκις κατ'
οἰκείων ἐμπεσῶσα, τὸ μὲν πρῶτον, διετά-
ραξεν, εἴτα, κατ' ὀλίγον ἐς μαρίαν ἀετέ-
τρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ
ῥαδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγει, μάλιστα δὲ μί-
20 σῶς κατὰ τινῶν πολὺ, ἢ φθόνῳ ἐπ'
ἐχθρῶν εὐτυχῶντι, ἢ λύπῃ τις, ἢ ὀργῇ
κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποσφόμενα, καὶ μα-
κρῶ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μαρίαν ἀποτελεῖ.

Ταυτὰ σοι, ὦ πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πεί-
35 ποιθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτῇ ἔναγ-
χῶ. Ἐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίση, πλὴν ἔχε-
ταί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ'
ιατρῶν θεραπευθῆναι δύναίτο, ὡς εἴγε ἄλλος
τις ὑποχολίῳ, εἴ τις ἀπαλλάξαι, ἢ μί-
40 σῶς τότε ὡς ἀδικῶντα ἐμέ. καὶ μὴ κακῶν,
ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ
καὶ μὴ τελείως ἔτι ἀπέγνωστο, ἀλλὰ τις
ἔτι σωτηρίας ἐλπίς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν ἐδὲ
ἔτι ῥαδίως προσηφάμην, ἐδ' αὖ προχέι-
35 ρος φάρμακον ἐγχείαι ἐτόλμησα, διδῶς τ'
τύχην, καὶ τὴν ὥσπερ τὴν πολλῶν δυσφημίαν
ὁρᾶς ὡς οἷον, πάντες εἶναι τι μῖσῳ πρὸς
τῆς προγόνους πάσας μητρικαῖς, καὶ ὡς
χρη-

d Γήρουσι] Γήρας L. rectius. Sed vulgatam servant Edd. optimae omn. e Δι] Καὶ Fl. f Ὀργῇ κατ'] Vid. notas. g Οὐδὲν] Vorst. ἔδην. Nihil mut. Edd. h Μίσῳ] Sic etiam esse in J. Fl. & H. notat M. du S.

quae &.

Ed.] Non reddam rationem lectionis mutatae, res enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat Aldinam habere & adspirare; Aldinam alteram intelligat oportet; nam Aldina prima & spiritu leni habet aequae aliae.

7. Παρυσίου, καὶ Ὀδυσσεύ, καὶ Λυττῶν, καὶ Μιμνρῶν] Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod quum non fecerit, non aliter Latina concepit ac si auctor duo inter se differentia op-
ponere voluerit.

Tom. II.

M. du S.

14. Γήρουσι] L. recte. In aliis γήρουσι; quod tamen servari etiam propter ἐμπεσῶσα, quod mox sequitur, poterat.

22. Κατ' ὀλίγον] Haec sententia, uti a nobis & Ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλίγον cum praecedenti conjunctum legitur.

Ibid. Ὀργῇ κατ' ὀλίγον ταῦτα] Quod Solanus de mutanda interpunctione monet, idem Cl. Gesnerum in versione jam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργῇ κατ' ὀλίγον, ταῦτα κατ' ὀλίγον. &c.

Aa

J. F. R.
57. Hg

χρησται; καὶ τῶν κοινῶν μαλίας ταύτων γυναικίαν αὐτὰς μεμνηναι; τάχα ὅν τινα ὑπώπνευσεν, ἄλλως χωρήσαντ' τῷ κακῷ, καὶ τῷ Φαρμάκων ὑποδιδόντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν Θεραπείαν γεγονέναι.

Καὶ τὰ μὲν τὸ γυναικὸς, ὡς πάτερ, ἔ-
τως ἔχ' καὶ πάνυ σοι τέληρηκός λέγω· ὅ-
πως ῥᾶν ἔξ' καὶ μινυράκας πρὶν τῷ Φαρ-
μάκῳ· ὁ δὲ τὸν ὅτι χειρὶν ὅσα ἄξιον, εἰ
μὴ πρὸς μόνον τὸ σπυτυχεῖν με παλεπύ-
γους, καὶ κακοδοξία πειθαλεῖν θέλεις. ἔα-
σον ὑπὸ τῷ ὁμοτέχῳ Φθονεῖα. ἔα δὲ με-
σοκρήτης πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάν-
των ἑρμῶν γενόμενος, ὑδὲν χ' ὅσον διὰ
εὐχόμεαι. τί δ' ἂν, ὅπως μὴ γέναιο, αὐτὸς ἢ
ἄλλος ἐπαμύλῃ; (Φιλεῖ γὰρ πᾶς τὰ τοι-
αῦτα ἐρεθίζοντα, παλινδρομεῖν) τί με-
πράξαι θέσθ; Θεραπεύσω μὲν εὖ ἴσθαι καὶ
τότε, καὶ ὑποβίβω λίαν τὴν τάξιν, ἢν τὸς
παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, ὑδὲ τὸ γένος τὸ
ἐπ' ἐμαυτῷ ὁπλήσομαι. εἴτ' ἂν σωφροσύ-
νης, αὐτὸς ἀναλαμβάνειν· πᾶσι περὶ τοῦ-
το αἰ με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιεῖν,
ὅπως τὸν ἴσον, καὶ ὑπομνήσκεις τὸ
πᾶσι· χθες, καὶ πρῶτον, ἐκ τηλικύτων
κακῶν ἀνασφύλλας, ἀφ' ἑνὸς, καὶ βοᾷς, καὶ
τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μισθὸν τρέ-
φῃ, καὶ τὸς ἴσους ἀνακαλεῖς. οἷμαι πάντες,
καὶ τοιαῦτ' ἢν σὺ καὶ τὸ πάλαι μαλίας τὰ
πυρροῖμα.

munem quandam muliebrem furorē omnes
furere. Facile igitur aliquis, si secus ma-
lum eveniat, nec potentia satis sint medi-
camenta, suspicetur, malignam & subdolam
curationem fuisse.

32. Ita se habent, Pater, res uxoris
tuae: & omnino tibi post observationem
institutam dico, nunquam illa habebit mol-
lius, si decies millies de medicina biberit;
propterea conari non est operae pretium,
nisi me ad hoc solum urges, ut excidam
conatu, & infamiam vis mihi contrahere.
Patere, ut invident mihi artis aemuli. Si
vero denuo me abdicaveris, nihil equidem,
licet desertus ab omnibus, malum tibi impre-
cabor. Quid si vero, quod abominor,
redeat morbus? Solent enim quodammodo
tales, si irritentur, recurrere, quid mihi fa-
ciendum erit? Curabo quidem tunc etiam,
bene noveris, & stationem, in qua collo-
cavit natura liberos, nunquam deferam,
neque unquam generis mei obliviscar. Dein-
de ubi resipueris, rursus quondam te rece-
pturum me, credendum est. Vides jam,
dum ista facis, arcessis morbum, & malum
quasi admones. Heri & nudius tertius &
tantis malis recreatus contendis, & clamas,
& quod maximum, irascēris, & ad odium
verteris, & leges iterum advocas. Hei mi-
hi! Pater, talia erant etiam superioris fu-
roris tui exordia!

PHA-

a Πάτερ] Ita etiam exstare in J. H. B2. & H. notat M. d. S. b ὑπομνήσκεις] In P. erat ὑπομνήσκεις.
Sed prius habent J. Ald. & reliquae. c Ταῦτ'] Ταῦτ' El.

57. H] Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. c. 44. μὲν ἂν ἱκαν-
πὸν ἴσθαι τὸν ἀπὸ.

62. ὑπομνήσκεις] Quia Parisiam correxī, quae
ὑπομνήσκεις habebat, dixerit aliquis, cur ergo pro-
ximum ἐπισπᾶ quoque non in ἐπισπᾶς mutas? Sed
respondeo tironibus, ἐπισπᾶ jam esse secundam per-
sonam ab ἐπισπᾶσαι. Ceterum novi in forma me-
dia & passiva Atticos etiam secundas personas in
terminare, ut: Aristoph. Plut. 60. χαλκὸς ἐπισπᾶται,
πρὸς ἐπισπᾶται: ibid. 1056. Βοῶναι — πρὸς μὲν πα-
τρὶ, pro πατρί. Et Epictet. 136a. In ἡ' ἄλλῃ, φησὶ
ἰδὲν, πᾶς πολιεύει; Cetera vero, dic ego, quomodo

ἐπισπᾶται? Et ubi non? Quamvis & sic formet, ut
ibid. Plato 21. ὅς γάρ μοι τυπύσκει. (nisi hoc malis
activae formae esse a τυπῶν, quod tamen nihil refert)
non tamen in omnibus verbis promiscue, sed con-
stantius in verbis βούλομαι, αἰσῶμαι, ἔφημαι, verum
& παρῶν. Evang. Luc. VII. 4. pro παρῶν. Item ὁ-
πίσθιν pro ὁπίσθεν: quod ex Sophocl. Aj. 688. profert Cl.
Maittaire de Dialect. p. 63. Ed. Haganae, sive aliquo
modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec
ὑπομνήσκεις rejicerem pro ὑπομνήσκεις ab medio ὑπο-
μνήσκω deductum, nisi principum Editionum
cum omnibus reliquis consentientium hic major
esset

PHALARIS PRIOR.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Missi nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferreus Deo taurum hunc, et apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differemus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista: Equidem, inquit, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem orta ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, cum in primis apud vos, in quantum sacrosancti estis, & accolae

Επεμψεν ἡμᾶς, ὁ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος ἡνῶτης Φάλαρις, ἀξίως τῷ θεῷ τῷ ταῦρον τῷτον, καὶ ὑμῶν ἀφελεχομένης τῆς αἰδέας ὑπὲς τὴν αὐτὴν ἐκείνη, καὶ ὑπὲς τῆς ἡλικίας. ὅτι μὴ ἐν ἑνὶ ἡμέρᾳ, ταῦτά ἐστιν ἃ δὲ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέσειεν Ἐγώ, φησὶ, ὁ Δελφοὶ, καὶ πάντες ὅσοι μὴ τοῖς Ἑλλήσι, τοῦτοτος ἵστα λαμβάνει, ὁποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὅποιος ἴον ὁ θεὸς τῷ μυστικῶν καὶ φλογικῶν φήμη ταῖς ἀγνοῦντων ἀκοαῖς ἀφελεχόμενος, ἀντὶ πάντων ἀλλαχάμεν ἂν. μάλιστα δὲ παρ' ὑμῶν, ὅσοι ἱεροὶ τὴν ἐστὶ, καὶ πάρεσθαι τῷ

a Δυνάστη] Alii Διπύκην Coll. Nū mut. J. H. H. P. δ' ἐπὶ τῷ] Sic H. H. B. Ald. ἀπεμψεν J. H. B. coll. Sed addunt καὶ τῷ. c τῷ πύκνῳ] Ποικίλ, & sine articulo, Coll. d ἵμῳ] Sic recte P. J. H. Fr. Ald. Ἡμῶν male Amph. & S. ἵμῳ H. g ὅσοι] Hanc esse constantem lectionem notat M. du S.

2. Δυνάστη] Γρμ. Διπύκην, ἢ βασιλέα. G.

6. Ἐπίστατον. ταῦτα] G.

11. Ἀντὶ] Γρμ. ἀντὶ πᾶσι ἀλλὰ χεῖρον ἂν. G.

13. Πάρεσθαι] Πάρεσθαι τῷ δὲ θεῷ. παρὰ τοῦ δὲ τῷ. τὸ δὲ θεῷ μὴ γινώσκῃς, τὸ δὲ ἵμῳ μὴ ἀντὶ. ἀντὶ καὶ τὸ σύνεικον γινώσκῃ, ὅσοι καὶ δὲ, δὲ καὶ. V.

* Συναί] In συναί mutat M. du S. non addens unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens συναί aequae in συναί mutatandum fuerat; at si hoc

rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluribus alia scholia vix describi merebantur. J. R. R.

effect ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομνηστικῶν hic verior quam ἐπομνηστικῶν; cum hoc sit recorder, illud, in memoriam revoco alteri. quod in ὑπομνηστικῶν magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus conjungit Noster, ἀφελήσθαι & βεβαιῶν dicens.

J. F. R.

ΦΑΛΑΡΙΣ] Declamatio quam Rhetor scripserit. Fingit autem taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I. sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit.

M. du S.

12. Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῶν] Male pro ὑμῶν, ut recte interpret.

J. G.

Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῶν] Pro ὑμῶν Aldina & Basileensis anni 1543. habet ὑμῶν; id quod hic omnino requiritur; idque jam per se viderat Cl. Gronovius. Pejus in Florentina, ὑμῶν. Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi aequae optima cupiam; et maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores.

J. F.

13. ἵμῳ] Ecce Salm. Ed. ἵμῳ habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum esse, ex ver-

sione ejusdem adparet; quae vobis exhibet, aequae ac Parisinae versio. Magis mirere, qui Graeciana Editio eundem errorem adeo fideliter secuta sit, ἵμῳ etiam per vobis reddens; quod tamen facile ignoscere, nisi nimis frequenter sic factum viderem.

J. F. R.

Ibid. ὅσοι] En iterum varietatem frustra quaesivit Solanus; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesivisse, num additum alicubi μῶν inveniretur; verum id satis per se intelligi, supra jam monuimus, ad Dissert. pro Lat. c. 12. Conf. infra c. 8. & Gall. c. 18. ὅσοι δὲ ἂν ἐνίσταται, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt.

J. F. R.

Ibid. Πάρεσθαι] Qui in eodem folio sedent, ejusdem honoris imperique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθεῶν καὶ παρθεῶν vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Reverend. Jac. Elssner. ad Apocal. III. 21. quem adiisse nos pigebit.

J. F. R.

τῷ Πυθίῳ, καὶ μονονέ σὺνοικοι, καὶ ὁμοφρόφιοι
 τῷ θεῷ. ἡγῆμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν σπολογη-
 σαίμην, καὶ πείσαιμι μάτῳ ὧμὸς ὑπει-
 λῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν δι' ὑμῶν
 σπολελογημένῳ ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὃν
 ἐρῶ, καὶ θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἐν
 δήπῃ παρολογίσασθαι, καὶ ψευδεὶ λόγῳ
 παταγεῖν. ἀνθρώπων μὲν γὰρ ἴσως ἐξα-
 πατῆσαι ῥαδίον. θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τῷ-
 τον, ἀφλαθεῖν ἀδύνατον.

Ἐγὼ γὰρ εἰ καὶ ἀφανὼν ἐν Ἀκράγαθῃ ὢν,
 ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλῳ εὖ γεγονώς, καὶ
 τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχ-
 κώς, αἰετὶ διέτελεν, τῇ μὲν πόλῃ δημοσίων
 ἑμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολίτευοις
 τοῖς, ὅπως, καὶ μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ
 σκαιὸν, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκατον, εἰδείς
 ὅθεν ἐπεκάλει μὲν τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.
 ἐπειδὴ δὲ ἐώρων τὴν τάναντία μοι πολίτευ-
 μένης ὁπίσθιν ὄντας, καὶ ἐξ ἅπαντ' ἑκά-
 στου ἀνελθεῖν με ζητούντας (διήρητο δὲ ἡμῶν
 τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην σποφυγὴν καὶ
 ἀσφάλειαν εὕρισκον, καὶ αὐτῷ ἅμα καὶ τῇ

Pythii, & tantum non contubernales sub
 eodem tecto Dei. Arbitror enim; si pro-
 bare vobis caussam possim, & persuadere,
 temere crudelem me putari; etiam reliquis
 omnibus per vos me fore purgatum. Ad-
 voco autem eorum, quae dicam, testem
 illum Deum, quem non licet nimirum ar-
 guto sermone fallere, vel mendaci oratione
 circumvenire. Etenim homines forte falle-
 re facile est, Deum autem, hunc maxime,
 ut quis subterfugiat, fieri non potest.

2. Ego enim non ignobilium Agrigenti
 unus, sed si quis alius bene natus, & edu-
 catus liberaliter, studiis doctrinae animum
 applicui, semper popularem me in civitate
 praestiti, iisque, qui mecum in republica
 versarentur, aequum & modicum. Vim
 autem a me factam, aut sinisteritatem, aut
 superbam contumeliam, aut nimiam perti-
 naciam ad suum omnia arbitrium referen-
 tem, nemo unquam in priori illa vita mea
 accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
 obrectarent in republica, eosdem infidias
 mihi struere, & omni modo necem meam
 quaerere, diffidiis autem tum nostra vexa-
 batur civitas, solum illud perfugium & fe-
 cu-

α. Ἐπισκεῖται Ἐπισκεῖται τι Coll.

21. Παραγαγεῖν (1) Ἀπατῆσαι. V.

27. Δημοσίων Πρέσβη τοῖς πολλοῖς. G.

29. Ἐπισκεῖται τι ἐμὲ μόνον] Ταπεινὸν ἐ συγγραμμάτων.
 λέγεται δι' ἐμὲ μόνον ὁ μὲν ἡμεῶν ἔχειν ἔστιν, καὶ τὸ
 ἴδιον ἐπισκεῖται. G.

30. Αὐθιγὰς] Ἀντιθετὴ ἐ αὐτῶν. λαμβάνει] δι' ἐπὶ
 τῷ (2) ἀληθινότητι τῷ τρόπῳ, καὶ μὴ τῷ διπλῶν ἔχει-
 τῷ, μὴ δ' (3) ἐπισκεῖται ἡμῶν, (4) ἀλλ' οἷον ἀντι-
 θέτου ὑπάρχοντ', οἷον μὲν ἐπισκεῖται ἄλλοις.
 Τὸ ἀποστέλλον φησὶ. τοιαῦτα γὰρ ταχέως, ὡς ἐπὶ-

(1) Ἀπατῆσαι editum erat; sed hoc merito correxit M. d. S.

(2) Ἀληθινότης] Sic restituit idem ex G. & C. cum ante
 editum legeretur ἀδελφότης.

(3) Ἐπισκεῖται] Et hoc restituit idem ex C. x. enim me-
 dium ap. Cleo. omisissum.

(4) Ἀλλ' οἷον ἀντι] Pro his verbis ἀλλὰ αὐτῶν legitur in C.
 M. d. S.

14. Ὁμοφρόφιοι τῷ θεῷ] Οἱ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐγγὺς ὑπάρ-
 χοντες. J. B.

30. Αὐθιγὰς] Ἀποστέλλοντες, ἀπαρκαλύπτου, ut
 apud Hesych. ceterae hujus vocis significationes huic
 loco non conveniunt. J. B.

καὶ ἐ σῶμα, ἀ βούλεται σημαίνει τὸ αὐθιγὰς, ση-
 μαίνει γὰρ τὸν τε ἀπλοῦν ἐ ἀδελφόν, καὶ ἀληθινόν, καὶ
 ἵστοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸ ταχύν, καὶ σῶμα, καὶ αὐτό-
 μοι. (5) Μαγιστὸν δὲ ἐπὶ τῇ αὐτῇ γραμματικῇ τὸ
 ἰδιόμοιον σημαίνει φησὶ, καὶ τὸ Λουκιανὸν παραγὰι μάρ-
 τυρα ἰσταδθα. V.

33. Ἐξ ἅπαντ' ἑκάστου] Σημαιοῦ τὸ ἑκάστου (6) Ἀτ-
 τικὸν δὲ, εἰ μὲν τῷ τρόπῳ γραφῆς, δασύνει ὀφείλειν. εἰ
 δὲ χωρὶς τῷ τρόπῳ, ὅθεν μόνον, γραφῆ] γὰρ (7) κατ' ἀμ-
 φότερα. V.

(5) Μαγιστὸν] Pars haec posterior Scholii non existit in C.
 M. d. S.

(6) Ἀττικὸν δὲ] Τρόπος δὲ legebatur in editis. Correxerit ex
 collatione M. d. S.

(7) Κατ' ἀμφότερα] Editum fuerat. Mutavit idem ex eodem
 fonte.

Αὐθιγὰς, ὁδὸς] Vid. Th. Mag. v. Οὐδὲς, qui Οὐ-
 δὲς Atticos, Οὐδὲς Hellenas scribere ait. Sed & adi-
 cumdem v. Αὐθιγὰς, ubi haec Luciani verba sic
 citat: Λουκιανὸς ἐπὶ τῷ Φάλαρις πρῶτ' βίαιον δὲ, ἢ
 σκαιόν, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκατον ὁδὸς ἀπαρκαλύπτει, Ubi
 in

curitatem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant enim non pauci qui ista laudarent viri moderati, & civitatis amantes, qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessitatem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci.

3. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; imperium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libera. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quamquam necessarium talia audere, in principio potestatis maxime. Humanitate enim, & mansuetudine, & mihi atque civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plerorumque usus sum. Urbem porro ipsam videres magistratuum negligentia perditam,

πόλιν σώτηριαν, εἰ ὀπιθέμεν τῇ δευτέρῃ, ἐκείνους μὲν ἀναστellaμι, καὶ παύσαιμι ὀπιθεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καλῶ ἀναστellaμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι τούτων ἐπαινεῖντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ καὶ τὴν γνώμην ἠδεδσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τὴν ὀπιχειρήσεως τὴν ἀνάγκην. τέτοις συναγωνισαῖς χρησάμεν, ῥαδίως ἐκράτησα τὴν ὀπιχειρήσεως.

459

Τὴν τεύθεν οἱ μὲν οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκνον· ἐγὼ δὲ ἤρχον, ἡ πόλις δ' ἀσασίας ἦν. σφαγὰς δὲ, ἡ ἐλάσεις, ἡ δὴ μεύσεις, ἐδὲ καὶ τὴν ὀπιθεύουσαν οἰργαζόμεν, καί τοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμαὶ ἐν δευτέρῃ τὴν δυναστείας μάλιστα. Φιλανθρωπία γὰρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἡλπίσκον εἰς τὸ πείθεσθαι προσάξαι τέτῃς. εὐθύς γὰρ τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπέισμεν, καὶ δηλόγημεν, καὶ συμβουλοῖς καὶ συνεσίοις ἐχρώμεν τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πόλιν αὐτῶν ὁρῶν ὀλιγοῖα καὶ τὴν προεσώτων διεφθαρμένην,

b Ταῦτ' ἐπανοῦντις] Ταῦτα συνειπανοῦντις. Coll. c. Ἀσασίας. Restituit Solan. ex Codd. A. G. L. P. Ἀσασίας enim Edd. priores omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat marg. Δι. d. Πρασώτων] Sic Fl. f. B2. H. Ald. P. S. & A.

38. Παύσαιμι] Καταπαύσαιμι. διὸ καὶ λέξις ἀκριβὲς ἐγγύχων, (8) ἐγγύχων τῇ ἐτίρῃ λέξιν τὸ παύσαιμι. V. 40. Ταῦτα συνειπανοῦντις] G.

(8) Ἐπίτῃ] Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπίτῃ misere erat in editis; sed nondum sanata sic omnia credo. J. F. R.

in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. J. F. R.

40. Ταῦτ'] Mallem τὰ αὐτὰ. Coll. ταῦτα συνειπανοῦντις. M. du S.

47. Ἡ πόλις] Nullum dubium, quin ex Ms. cum Anglicano, tum meo scribendum sit ἡ πόλις δι' ἀσασίας, civitas erat sine seditionibus, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae consecuta sit ejus principatum. Atqui non laus est, si legas ἀσασίας, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. J. G. G.

48. Ἀσασίας] Angl. ἀσασίας. J. B.

50. Καί τοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα] Ἀναγκαῖον ὅτιος. G.

53. Αὐτὴν καὶ ἰσοτιμίας ἀν.] G.

55. (9) Ἐσπίσμεν] Ἐφίλοιμην. G.

(9) Ἐσπίσμεν] Ἐσπίσμεν edebatur ante. Sed prius ex C. est ἐφίλοιμην G. priq ἐφίλοιμην quod in V. erat.

Ἀσασίας] A. G. P. & L. pro eo quod in impressis omnibus est ἀσασίας. M. du S.

58. Προεσώτων] Suspicio Luciano scripsisse προεσώτων. Nempe ait Phalaris, se, quum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφίλοιμην & praefectus οἱ ἐφίλοιμην. J. f.

Προεσώτων] Non quidem spernerem quod Cl. f. f. adfert προεσώτων; sed quia coactans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Cl. f. f. scribat προεσώτων & ἐφίλοιμην penultima correpta, A 2 3

se, ut tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium simplicitatis homo haec agitabam. At illi jam contra me consurgere, ac de infidiarum defectionisque ratione dispicere, & comparare conjuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Atheniensesque legatos mittere. Quae de me ipso, si caperet, jam decreta ipsis essent, & ut suis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione fassi sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii causa fuerunt, deprehendis infidiis; & in primis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnium ad me mitteret.

5. Jam hic ego vos, Delphi, rogo, ut

αὐτῆς τινὸς θεραπείας δεήσειαι ἢ πόλεις, τῆς ἐζήτην ἐτι καὶ γὰρ μὴ ὁ δεῖχαι τὰ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίστατο ἐπ' ἐμὲ, καὶ πάλιν τῷ τρόπῳ τ' ἐπιβελῆς, καὶ ὑποτάσεως ἑσκοπῶντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότην, καὶ ὅπλα ἡθροίζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τὴν ἀστυγείτονας ἐπεκαλῶντο, καὶ εἰς ἡλλάδα πάλιν Λακδοαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. καὶ μὴ γὰρ πάλιν ἐμὲ αὐτῷ, εἰ ληθῆναι, ἐδόδοιτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρία ἀσπασάσασθαι ἠπέλυν, καὶ ὡς κολάσεως ἐπεποιθόν, δημοσίᾳ τρεβλόμενοι ἐξεῖπον. τῷ μὴ δὲ μηδὲν παθεῖν τοῖσιν, οἱ θεοὶ αἴτια, Φωράσας τ' ἐπιβελῆν. καὶ μάλιστα γὰρ Πύθιος, ὁράματα τε προδείξας, καὶ τὴν μνήσοις ἕκαστα ἐπιπέμπων.

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί,

g. Ἀποτάσεις] Alii ἀποτάσεις Coll. h. Ἐσκοπῶντο] Ἐσκοπῶντο Coll.

79. Ὁ ἀρχαῖος] Ὁ οὐδὲς, ὡς φησι Πλάτων. G.

80. Εἶχον] Διακρίνω. G.

81. Ἐπ' ἐμὲ] Κατ' ἐμὲ. G.

82. Ἀποτάσεις] Γραμ. ἀποτάσεις. G.

Ibid. Ἐπισκοπῶντο] Παθεῖν καὶ ἐπιβελῆν. G.

Ibid. Συνωμοσίας] Ἡ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις φίλοις. G.

83. Συνωμοσίας] Συνῶν, συνωμῶν, συνωμῶν. G.

84. Ἐπορίζοντο] Συνῶν. V.

85. Ἐπεκαλῶντο] Εἰς βοήθειαν, ἰαματικῶς. G.

88. Αὐτοχειρία] Ἦτοι τῇ ἡ χειρὶ δυνάμει, αὐθαγίας μὴ θυμοῦ ἠμάρμοι ἐφορεῖσθαι. λέγειν] δι' αὐτοχειρίας ἐοικέντες φρονοῦντες. V.

92. Φωράσας] Ἦτοι φαρμάκων πωράσας. V. (Διμνησάσας, καὶ λαλοῦντας, γυμνάσας, ἐκζητήσας. G.)

† Ἐπορίζοντο] Ἐπορίζοντο antea legebatur. merito emendavit

M. du S.

active sic exponas. audire te sic ab aliis scilicet nominari. Apertius tamen passiva potestate ibid. Promiss. c. 1. πηλοπλάτος ἀκούω. sigulus vocari, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exigit; nam satis haec sunt vulgaria.

79. Τούτ' ἐζήτην ἐτι καὶ γὰρ] Ita interpungendum esse monuit Doctiss. Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 296. (Edd. enim Salms & Amst. male sic habent: τὰς ἐζήτην ἐτι καὶ γὰρ μὴ &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: Uti non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praesentem. Atque ego inopius hisce rebus occupatus eram, quam illi jam &c. Verum antiquiores Edd. ut Junc. Paris. Hagen. illud punctum jam habebant, nec dubito quin & aliae; in versione Benedicthi quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedicthum jam recte legisse, sed omissionem in Graecis typothetae debere: unde forsitan evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἐτι vertit praesentem, bene facit.

J.F.R.

Ibid. Ἀρχαῖος] Pro inepto, deliro, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Cl. Gesner.) Aristoph. Nub. 912. — ἐν δὲ γ' ἀρχαῖος εἰ. in delirus es. Quod vide multis probantem Illustr. Spanhem. ad ejusd. Aristoph. Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere, vid. ap. eumd. ibid. ad vers. 581. — Κρονικὸς γράμμα. Et ad Callim. in Pallad. v. 100. p. 609. & 610. ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege quae potior est, & Κρονικὸς de obsoleto, inepto, quod in libello de Ambig. tit. Antiquus jam indicavi. Sed & confer Bos & Hemsterb. ad Lucian. Nigr. c. 3. f.

J.F.R.

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς ὦ Δελφοί, ἐπὶ τῷ αὐτοῦ λόγῳ τῇ λογισμῷ γινώσκοντες, αἰὲν καὶ τῷ τότε πρᾶξάν μοι συμβουλῶνται] Perperam haec vertit Interpretes; Proinde tunc, O Delphi, cum in eodem metu cogitatione versati sitis, puto vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse. Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci, hac tam stulta versione. Redde, Ego vero hic vos, Delphenses, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi

con-

ὅτι τῷ αὐτῷ δέος ὦν τὰ λογισμῶ γενομέ-
 υς ἀξίω δὲ τὸ τότε πρᾶκτέων μοι συμ-
 βυλεύσαι, ὅτε ἂ φυλακτῶς ὀλίγην δειν
 ληφθεὶς, ἐζήτην τινὰ σώτηριαν δὲ τὴ παρ-
 όντων. πρὸς ὀλίγον ἔν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκρά-
 γαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες
 τὰς πρᾶσιν αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς
 ἀκύναντες, εἶπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλανθρω-
 πία χρῆσαί, πρὸς αὐτὸς ἔτι καὶ Φειδέας,
 καὶ ἀνέχεας, ὅσον αὐτίκα μελλήσονται πεί-
 σασθαι τὰ ὕψατα; μᾶλλον δὲ ὁ γυμνὴν
 ἤδη ὑπέχειν τὴ σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν
 ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν
 τοιαῦτα πάντῃ ἡλιθίῳ τινὸς εἶναι, γενναῖα
 δὲ, καὶ ἀνδρώδη ἀφανισθέντα, καὶ χολὴν
 ἔμφρον, καὶ ἡδίκημένον ἀνδρὸς ἀναλαβόν-
 τα, μέλειθιν ἐκείνης ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶ ἐόν-
 των, ἢ ἐς τὸ ὅτιον ἀσφάλειαν πρᾶχθῆναι;
 ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατε ἀν.

Τί ἔν ἐγὼ μὲν τῶν ἐποίησα, μέλαται-
 λάμνῃ τὴς αἰτίας, καὶ λόγῳ μέλατος αὐ-

in eodem metu *animis* & cogitatione con-
 stituti, ipsi consulatis, quid mihi tum fa-
 ciendum fuerit, cum tantum non per im-
 prudentiam meam captus, salutis aliquam
 in re praesenti viam quaererem. Parumper
 igitur animis Agrigentum ad me peregrina-
 ti, conspectis illorum apparatibus, minis
 illorum auditis, dicite mihi, quid agen-
 dum sit? utrum humanitate porro in illos
 uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, jam
 statim ultima ab illis subiturum? aut po-
 tius nudum jam jugulum praebere, & prae-
 oculis interire videre, *quae mihi sunt* caris-
 sima? an ista quidem plane stupidi hominis
 esse *conferis*, meque fortiter viriliterque co-
 gitantem, ac bile viri prudentis atque in-
 iuria laesi assumpta, illos ulcisci, mihi que
 pro praesenti facultate, futuri temporis se-
 curitatem praestare? Haec, novi ego, mi-
 hi consuleretis.

6. Quid igitur post ea feci? Arcessitos
 noxios, & caussae dicendae copia illis fa-
 cta,

a Ἀφύλακτος] Sic Edd. quas vidi, omnes. b Γυμνὴν] Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult Gron.

96. Ἐπὶ τῷ αὐτοῦ δέους] Εἰς τὸ αὐτὸ δέου. G.

6. Αὐτίκα μελλήσονται] Μιλλοτα. G.

10. Ἡλιθίου] Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναιδέος. G.

Ibid. Γενναῖα] Εὐ γεγυότα. ἢ εὐγενέστα εἰς δυνατά. G.

13. Ἐκ τῶ ἰόντων] Κατὰ τὸ δυνατὸν. G.

14. Ἐπίον] Μιτὰ ταῦτα. G.

16. * Μεταπειλάμεν] Μισηπεμφέμεν. V.
 (Μηρύσας ἐ ἀγωγῶν. G.)

* Μελασιλάμεν] Μελασιλάμενος erat in Editis; sed contextu

M. du S.

consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit,
 impertiat.

98. Ἀφύλακτος] Forſan ἀφύλακτος. M. du S.

7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν] Pater adſcripſit
 γυμνὸν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes nu-
 dus a cruentis civibus caedem ſuſtinere. Benedictus
 contumacior, ac potius nudam caedem ſuſtinere. Opi-
 nor mentem Luciani fuiſſe potius autem nudum jam
 jugulum porrigere, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα.

J. G.

Γυμνὴν] Minime cum Cl. Gronovio patre γυμνὸν pro
 γυμνὴν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad
 verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte qui-
 dem interpretem Benedictum reprehendit, quod red-
 diderit: nudam caedem ſuſtinere; ſed neque nudus cae-
 dem ſuſtinerem commodum hic ſenſum facit: σφαγὴ
 enim, ut recte Gron. filius ait, hic jugulum ſignifi-
 cat, vid. teſtimonia ſupra notata ad Tyrannic. c. 13.
 adeoque nudum jugulum praebere, quod in verſionem

recepī, recte dicitur; nec opus eſt totus homo ob id
 ſit nudus; ſic nudam cervicem praebere nota locutio.
 Et quamvis nudum bonis ſpoliatum velis intelligere,
 qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus,
 ſi vulgata & ſana eſt & conſtans.

J. F. R.

8. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Gaudet hac locutione Homer. ut
 Iliad. A. 587. Μὴ σε, φίλῳ παρ' ἰούσαν, ἐν ὀφθαλμοῖς
 ἐν ἰδαίμῃ θινομένη. Et Γ. 306. — ἐν ὀφθαλμοῖς
 ὀφθαδεῖ. Item Σ. 135. &c. In quibus tamen pleonaſ-
 mum praepoſitionis ἐν ſtatuerе poſſis, quia ſaeppiſ-
 ſime ὀφθαλμοῖς ἰδᾶν ſine praepoſitione dicit. In no-
 ſtro tamen non adeo ſimplex eſt pleonaſm. ſed ſignif.
 coram videre, nec praepoſitio commodè abeſſe pote-
 rit. At ſi totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonaſmum eſ-
 ſe ſtatuas, quod ὁρᾶν ſufficiat, non nego quidem: ve-
 rum ajo tamen neutrum eſſe otioſum: quod quique
 facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret ap.
 LXX. Gen. 3. 6. ὅτι ἀφῆκε τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδᾶν.
 Conf. infr. Pſeudom. c. 39.

J. F. R.
 13. Ἐν

στα; prolatis argumentis, plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi poterant, ultus sum, aegerrime ferens, non quod factae mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non esset in illa ratione permanere, quam initio institueram. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non cogitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Nimirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, signumque *ipsius* contrectarit; sed multam vestram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Grae-

τοῖς, καὶ τῆς ἐλέγχου παρὰ γὰρ, καὶ σαφῶς ἐξελέγχας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴ αὐτοὶ οἴετι ἔξαργοι ἦσαν. ἡμυνόμεν ἀγανακτῶν τὸ πλεον, εἶχ' ὅτι ἐπεβελούμεν, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μείναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστήσαμεν. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, Φυλάτῳ μὲν ἑμαυτὸν, Διότλῳ ἐκείνων δὲ τῆς αἰεὶ ἐπιβελεουσάς μοι καλᾶζων εἶδ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τὸ ὁμότητι αἰτιῶνται, ὅσα ἔτι λογιζόμενοι παρὰ πότερ' ἡμῶν ἢ ἡ πρώτη τῶν δέχῃ συνελόντες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοιο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ἡτιῶντο, καὶ τὰς δοκῶσας ἐν αὐταῖς ὁμότηας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῶν ἐτέρας ῥιπτόμενον, ἀ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογιζοίτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τῷ ξοάνῃ ἤψατο, κατηγοροῖν δὲ ὑμῶν πολλὰν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγουσιν, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον

"ΕΛ-

c A Συνελόντες ad ας nil variare Edd. & Coll. notat M. de S. d' [Ρατούμδου] Alii [Ρατούμδου] Coll. e [Υμῶν] Sic recte P. marg. A1. S. & L. Ἡμῶν male f. Ald. Fl. H.

20. [Ἐξαργοὶ ἦσαν] Ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἐπιγράμει, ὁ ἀρσένιος παύλου. G.

33. [Ρατούμδου] Γραμ. Ρατούμδου. ἡ πέτρα Ὑάμπιου ἐκαλεῖτο, ἐφ' ἧς μόνους ἄδου τοὺς ἱεροσύλους. ἐν αὐτῇ

Διότλῳ τοὺς Δελφοὺς ἐς ἀδικίας ἀσπίδας ἐν τῇ πέτρῃ τῇ Αἰσάται συκοφαντισσάσας αὐτὸν κρατῆρα χρυσοῦ κεκορφῆται ἀνὰ τὴν αἰνῶν Ἀπόλλωνι. G.

35. [Κατέσπασε] Καταγάλασε. G.

13. [Ἐπ' ἡνέκταν] Τὰ ἡνέκτα non esse, quod superest, ut vulgatus vertit, in *Evang. Luc. XI. 41.* neque satis accurate redditum a Belgis per id quod inest; sed significare, quantum res sive facultates ferant, — quam maximo fieri possit, vide docentem L. Bos in *Exerc. Philol. ad Evang. Luc. l. c.* Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mibi ipse vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare.* F. F. R.

15. [Συμβουλεύσας ἐν] *Benedict.* infelicitur verterat: *Hoc, sat scio, consilium mihi dedistis; Rectius Opprobrius: Haec — suassisset.* Esse enim hoc aoristis in primis familiare, ut eorum indicativus subjunctivus fit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Cl. *Jens. Lectt. Lucian. p. 28-30.* ubi *Benedictum* ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit *Jens.* subjungam ex *Hom. II. N. 301.* ubi — ὅς' ἐφύκει τὰ

λάφρονά περ πολέμῳ, male vulgo vertitur *terres*, cum significet: — qui terreat, quantumvis impravum bellatorem. Cui addo II. Z. 73. *Ἐἴθε κεν αὐτὰ Τρῶες ἀρριφίλοι ὑπ' Ἀχαιοῖν ἴλιον εἰσανέθεσαν, ἀναλκῆσαι δαμόντας Εἰ μὴ* — Ubi satis manifestum est, *εἰσανέθεσαν* esse, *inire ascendissent*, s. *scandissent muros*, quia si non sequitur *Demoſth. de Cor. p. 520. f. Ed. Rav. Οὐτῶν τ' ἡ δίκαια ἐπαιεῖ, σὺν ἂν* — ἔβλαπτε καὶ δόκαλλον. Et *Herodian. 2. 3. 12.* Adde Nostrum T. I. *Zemx. c. 5.* ubi *ἐπῆντα* quoque *laudaverim* vertendum, non, *laudavi*; vel saltem, *laudare soleo*, ut Cl. *Gess.* fecit. Et *Long. Pass. I. p. 20. ἰαδῶς ἂν ἐκὼ λυαῖ ἀλκῆνις ἴλασι. i. c. lateat, latere possit.* & 2. p. 54. *ἴσως δὲ καὶ τ' ἀλαθῶν τι ἐπαῖον, εἰ μὴ &c. Aelian. V. Hist. XII. 1. p. 658. Ed. Periz. minor. Εἴπας ὡς τις, λαλῶντος αὐτοῦ, ἀκούων Σιμωνῶ. Conf. supra T. I. *Tim. c. 9.* ubi *ἡγωνάσας indignaretur.* pro *ἡγωνάσας* & *ἡγωνάσας* pro *ἡγωνάσας* contra *Εἰδὼν* defenditur.*

F. F. R.

39. Kall

Bb

Tom. II.

Ἐλληνα πλοῦσιον τῷ ἱερῷ (ὃ γὰρ ἐστὶ πᾶν πύργῳ τὸ πόλεως εἶναι λέγει) ἢ πέτρα) κο-
λάσθ' τοιαύτην περὶ βαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοὶ τε καὶ ἀγαγελάσσει, ἢ ταῦτα λέ-
γει τις καθ' ὃ ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαίνεσον ὑμῶν ἢ καὶ τῶν ἀσεβούντων ὁ-
μότητα.

Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζουσιν ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστὰς ὅστις, εἴτε δίκαιος, εἴτε ἀδικός, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ δὲ τυραννίδος ὄνομα μισθοῖσι, καὶ τὸ τυραν-
νον καὶ Αἰακός, ἢ Μίνως, ἢ Ραδάμαν-
θους ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τὴν μὲν πονηρὰν αὐτῶν πρὸ
ὀφθαλμοῦ τίθενται, τὴν δὲ χρηστὴν, τῇ
κοινωνίᾳ τὴν προσηγορίᾳ, τῶν ὁμοίων μίσθ
συμπεριλαμβάνουσιν. ἔγωγ' ἐν ἀκτῶν καὶ
πᾶσι ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλὰς γενέας

cum hominem prope templum (etenim
non procul ab urbe dicitur esse rupes illa)
tali supplicio afficere. Sed ipsi puro ridebi-
tis, si quis talia contra vos dicat, & reli-
qui omnes laudabunt vestram contra impios
crudelitatem.

45

7. In universum populi, non explorato
qualis sit, qui rebus praeest, justusne
an injustus, ipsum simpliciter nomen ty-
rannidis odio habent; & tyrannum, etsi
Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus
fuerit, similiter universim student tollere,
dum malos eorum ob oculos sibi ponunt,
bonos autem, ob communionem nominis,
odio simili complectuntur. Equidem au-
dio, apud vos etiam Graecos, multos ty-
ran-

a Πάνν πύργῳ] Πόρην πᾶν Coll. b Καταγελάσσει] Γελάσειε tantum Ald. Fl. H. Bz. P. S. Καταγελάσσει
f. unde jam καταγελάσσει fecimus. c Ἰμῶν] Ἰμῶν male rursus f. Ceterae recte ὁμῶν. d Ὁμοίως] Ὁμοίως
legi jubet M. du S. e Ἐξ ἅπαντος] Pell. Forte ἀπαξάπαντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξάπαντας voluit.

40. Πόρην πᾶν τὸ πόλεως] G.

56. Πολλοὺς γενέας τυράνους σοφοῦς] Περιανδρὸν Φησὶ
τὸ Κυψίλου ὅς τ' ἔστιν ἢ σοφῶν, Κερύνθου δὲ Τυραν-
τοῦτον ἐξ ἀποφθγγμα καὶ διελφοῖς ἀνέκλει τοῦτο, θυμοῦ
κράτει. ἦσαν δὲ ἔτι ἄλλοι σοφῶν ἀποφθγγμα, ἃ ἐ-
τα Πυθοὶ ἀνέκλει τοῦτο. Κλειοβούλου Λυδίου τὸ μέγιστον

* Ἀνέκλει] Ed. Cler. male ἀνέκλει.

† Τὸ] Πᾶν Exc. G. Omittunt C.

‡ Πύργῳ] Πύργῳ male Edit. Clerici.

§ Πύργῳ] Πύργῳ Exc. G. Pijetici C.

¶ Πύργῳ] Πύργῳ G. Πύργῳ καὶ C.

** Ἐγγύη] Ἐγγύη C.

†† Aporhegmata haec in versus redacta legas in Antholog.
L. 1. c. 86. 6. p. m. 247.

Ἐπὶ τῶν ἱερῶν κατ' ἑαυτὸν πύργῳ, ἄλλα, φησὶ.

39. Καὶ — πύργῳ] Mala distinctione hic laborabat
Salm. Ed. quare eam interpunctionem secutus sum,
quam antiquiores Edd. agnoscunt. J. F. R.

42. Καταγελάσσει] Sic Ed. Junt. nisi quod, ope-
rarum credo incuria, καταγελάσσει habet. In rei-
quis simpliciter γελάσει.

51. Ὁμοίως] (Legit ὁμοίως.)

59. Λόγους] Vide Plut. πρὸς τὴν Εὐκλ. 200. Inter-
sapientes enim, quorum sententiae Delphiis inscriptae le-
gebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Pe-
riandrum. Pro ὁμοίως in Plut. est ὁμοίως, quod
videtur ex ὁμοίως formatum. Sic Dem. p. m.

ἄριστοι, ὑπερβασιμὶ δὲ ἀλογιστοί. Χίλων δὲ Λακεδαιμονίου,
γῶνθι σικαντόν. † Πύργῳ Μίνω, μὲν ἄλλοι. Σό-
λων δὲ Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος δὲ Πρι-
νίως, οἱ δὲ πολλοὶ κακίους. Θάλλης δὲ Μελίσιος, ** ἔγγυη
κατὰ αὐτὰ. †† V.

Μέγιστον μὲν Κλειοβούλου ὁ Διόδωρος εἶπεν ἄριστον
Χίλων δ' ἐν πολλῇ Λακεδαιμονίᾳ, γῶνθι σικαντόν
Ὅς δὲ Κερύνθου ἴσαν, χόλον κρατεῖν, Περιανδρὸν
Πύργῳ, ἔδην ἄλλοι, ὅς ἐστι γένος ἐκ Μίνω
Τύρμα δ' ὅραν βίοντος, Σόλον ἱερῶν ἐν Ἀθήναις
Τὸς πολλοὺς κακίους δὲ, Βίαντος ἀπὸ Πρι-
νίως ἔγγυη φησὶ δὲ, Θάλλης ὁ Μελίσιος ἴσαν.

Haec addere visum fuit, ut adpareat, scholia satis cum his
concordare. J. F. R.

144. C.

66. Ὅσον πρὸς ἀνάγκην ἔγ.] Addiderat marg. Graev.
Cl. Hemsterb. consulendum Cl. Duker. ad Thucyd. VI.
p. 435. No. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89.
ubi editum legitur ὅσον ἐξ ἀνάγκης, malle legere
ὅσον &c. ut hic ap. Lucian. & alibi; quod intellecto
μᾶλλον nihil tum desit ad sensum, quem esse man-
cum credebant Interpretes Thucydidis. Et quia co-
dices nonnulli cum Scholiaste illud ὅσον habent, non
video cur dubitarit Cl. Duker. id in contextum reci-
pere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσον vid. etiam
supr. ad c. 1. hujus Phalar. alioque locis ibi indicatis.
Et

rannos fuisse sapientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium : & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, quasi signa quaedam & donatia, Pythio.

8. Videtis leges etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullas sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet quod subnascitur, &

τυράννης σοφὸς ὑπὸ Φαύλῳ ὀνόματι δοκῶντι, χρητὸν καὶ ἡμερον ἡδὺν ὀπιθευγμένους ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ βούλῃ σποκευμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ.

Οῦρατε δὲ καὶ τῆς τοιοῦτας τῷ κολατῇ καὶ εἶδη τὸ πλεονέμεσις, ὡς ἴ γε ἄλλων ὁδὸν ὀφείλει, εἰ μὴ φέβει προσειή, καὶ ἐλπίς τὴν κολάσεως. ἡμῖν δὲ τὸ τοιοῦτον πολλὰ ἀναγκαῖον τοῖς τυράννοις, ὅσα πρὸς ἀνάγκην ἐξηγέμεθα, καὶ μισοῦσι τε ἅμα, καὶ ὀπιθευέουσιν ἀθρώποις σίνεσμεν, ὅπως μὴ δὲ τὴν μορμουλκεῖαν ὀφείλος τι ἡμῖν γίγνηται, ἀλλὰ τῷ πλεονέμεσις ἡδὺν ἡμῖν γίγνηται, ὅσα γὰρ ἀνὴρ ἐκκόπτωμεν, τοσάδε πλείους ἡμῖν ἀναφύουσιν τῇ κολάζον ἀφορμαί. Φέρων δὲ ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύοντιον ἐκ.

f. 10.] Ως ἴ. sola, & marg. A. W.

66. Πρὸς ἀνάγκην] Ἀναγκαῖος. G.

70. Ἰδὲ μὲν] Ἐν Λαφῇ, τῇ Ἀργυρῇ κρήνῃ, ἀνεφύοντι. Nota fabula. Quum videret Hercules septem capita rursus pullulare, iussit Iolao ὑποστῆναι τὰς κεφαλὰς. Hydrae autem Adraustus, ὃν τῇ κατὰ Θέαν

ἐκτραπεία, τὸ ἐκτύπωμα ἐν τῷ σάκει φέρεται . . . ὡς Εὐριπίδης Φοῖβας, ἑκατὸν ἐχθρὰς ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γράφει Ἰδὲ μὲν. G. (Postremas duas voces, quae deerrant, ex Euripide addidimus.)

Et vide mox iterum ὅσα — ἐκκόπτωμεν, ubi pro πολλὰν, πλείους ex altero membro supplendum. Adde Herodian. 2. 3. 17. F. F. R.

71. Ὅσα &c.] Haec pagina ex epistolis Phalaridis. F. B. (i. e. p. Ed. Paris. quae ab ὅσα incipiens ad mod. cap. 10. sese extendit.) F. F. R.

73. Φέρων] Vitii suspectum est mihi illud Φέρων. Excusat Phalaris objectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum; qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum malefactorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. Quanto enim plures, pergit, excidimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates, sive occasiones. Cogimur autem . . . ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri simus. Apparet, nihil minus hic quam Φέρων, congruere. Neque vero qui identidem contumaces ἐκκόπτει & τιμωρεῖται, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum Φερίζω, demetere? Id certe optime responderet τοῖς, ἐκκόπτειν & τιμωρεῖται. De Iolao, qui Hydrae

Leznaeae κεφαλῆς κεφαλὰς exussit, vide Apollod. II. Bibliothecae. F. F.

Φέρων δὲ ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύοντιον ἐκκόπτειν αὐτὸν ἐπιπλεῖν] Suspectum fuit Doctissimo sensu illud Φέρων, pro quo legendum censuit, Φερίζω, demetere. Equidem leviori mutatione malim legere, δριμύ, cadere. L. Bos.

Φέρων] Nisi placet verbo Φέρων hic tribuere auctendi significationem, ut II. B. 302. — ὡς μὴ κίρις ἔχει θανάτου Φερούσαι, ubi Scholiastes quoque Φερούσαι interpretatur ἀποφερούσαι. nisi, inquam hoc placet, videndum an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρῶν.

F. M. G.

Φέρων δὲ ἀνάγκη &c.] Si tolerandi, perseverandi sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem patientia maxima requiritur, ubi id quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est, Φέρων πόνους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάχυν de eo qui facit, Demosth. adversus Leptin. p. Paris. 562. A. σὺ πάντα καὶ φύσει καὶ κακίᾳ σημεῖον εἶναι ὁ φθόνος. καὶ σὺ ἔχει πρόφασιν, διὴν ἐν τύχῃ συγκρίσεις ὁ τοῦτο πεποιθὸς. Quia omnino pravitate naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam qui talia facit, (i. e. homo invidiosus) veniam spernetur. Ibi πεποιθὸς non est qui

ἐκκόπειν αἰεὶ, καὶ ὀπιθαλαίην, ἢ Δία, καὶ
τὸ Ἰόλεον, εἰ μέλλοιμεν ὀπικρατῆσθαι. 7
ἢ ἅπασι^a εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἡναγ-
κασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν
εἶναι· ἢ Φειδόμενον τῷ Πηλεΐδῃ, Σπολωλέ-
ναι. ὅλως^b δὲ, τίνα οἶεσθε ὅπως ἄγριον,
ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὥς ἡδεῖς ματι-
γῶντα καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαπτομένους
ὄρωντα, εἰ μὴ ἔχουσι τινὰ μεγάλην τῷ κο-
λάζειν αἰτίαν; ποσάκις γὰρ ἐδάκρυσα μα-
στιγυμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ Θρηναίην καὶ
ἐδύρεας^c τὴν ἐμαυτῇ τύχην ἀναγκάζομαι, 8
μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπο-
μένων; Ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ, καὶ δὲ
ἀνάγκῃ πικρῷ, πολὺ τῷ κολάζεσθαι τὸ
κολάζειν χαλεπώτερον.

Εἰ δὲ δεῖ μὲν παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν 9
εἰ αἵρεσίς μοι προλεθείη, πότερα βέλομαι,
κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς σποθανεῖν,
εὐ ἴστε, ὥς ἐδὲν μελλήσας, ἐλοίμην ἀντιθε-
νᾶναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικήσας κολάζειν.
εἰ δὲ τις Φαίη, Βέλφ, ὦ Φάλαρ, αὐτὸς
τεθνήσκει ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τὸς
ὀπιθέλους, τῷτο βελοίμην ἂν. αὐτὸς γὰρ
ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, συμβέλους καλῶ, πότε-
ρον ἀμείνον εἶναι ἀδίκως σποθανεῖν, ἢ ἀδι-
κως σώζειν τὸν ὀπιθεβελευκότεν; ὑδεῖς ὅ-
πως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προ-
τιμήσειεν ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζειν τὸς ἐχθροὺς
Σπολωλέναι. καί τοι πόσους ἐγὼ καὶ τὸν ὀπι-

excidere semper, & urere Iolai instar, vin-
scere si velimus. Eum enim qui semel in
hanc vitam incidere coactus est, oportet
aut similem esse argumento, quod agendum
suscepit, aut, dum aliis parcit, ipsum per-
ire. Quem vero omnino putatis hominem
oferum adeo & immitem esse, qui delecte-
tur flagellandis aliis, & ploratu illorum
audiendo, & spectandis caedibus, nisi ma-
gnam aliquam habeat puniendi causam?
Quoties ego, dum flagellis alii caederentur,
illacrimavi, quoties deplorare lamentarique
meam fortunam cogor, majorem ipse &
longiorem poenam sustinens! Viro enim
natura bono, sed quem acerbum esse cogat
necessitas, punire multo quam puniri diffi-
cilius est.

9. Si vero libere dicendum est, equidem
optione proposita, utrum malim injuste
quosdam punire, quam ipse mori; scitote
me nulla cunctatione interposita mortem
potius electurum, quam, qui nihil injuste
segerint, punire. Si quis vero dicat, U-
trum vis, Phalari, ipse injuste mori, an
juste punire insidiatores? hoc sane posterius
maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in
consilium mihi advoco, meliusne sit inju-
ste mori, an injuste servare insidiatorem?
Nemo ita, puto, stupidus est, quin vi-
vere potius praeferat, quam inimicis ser-
vandis ipse perire. Quamquam quot ego
eorum

^a Εἰς τὰ τ. i.] Nihil hic mutare Coll. & Edd. primarias notat M. d. u. s. ^b Δι, τίνα] Et sic caedem Edd. Δι τὸν P.

invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Li-
cet passio non adeo excludatur, quin animus invidi
dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian.
I. 17. 22. εὐδοκίᾳ δὲ — τῷτο πάχυν οὐ κόμωδον ὑπὸ
Κριπτάλης. quod ibi facere recte vertitur, quia somnum
capere, quieti se dare, intelligitur, ubi aequae implicita
est faciendi atque patiendi facultas. Conf. I. Ver. Hist.
4. Immo potius Cl. Hemsterb. ad Prometh. f. p. 36.
ubi τί ἂν πάθωμι plane pro quid factam? Nemini ta-
men hoc obtrudo: nam cum φέρω modo sit adferre,
ut ap. Long. Pass. III. p. 125. Ed. Jungerm. διόμισθα
Νύμφης φέρουσας τι μᾶλλον modo etiam significet au-
ferre, (eodem modo ac Latinum ferre, quod modo

est adferre modo auferre, ut in Ambigg. satis dixi-
mus) ideo posteriore hoc sensu cum Cl. Gessn. accipe-
re malim. Nam & hinc φέρω ἀλλήλους spoliare se in-
vicem, vel potius atrocitiam exercere, praedas agere.
vid. Scholiaf. Thucyd. p. 7. 33. Ipsumque Thucyd. I.
c. 7. Locum Hom. II. B. 302. Jense. etiam postea ad-
scripsit, & vulgatam sic stare posse, addidit. J. F. R.
75. Ἰόλεον] De Ioleo vide Plut. p. 35. C. M. d. u. s.
97. Τοῦτο βουλαίμην ἂν.] Depravatissimus hic locus
est, quem si quis expedire queat, magnas a me ini-
turus est gratias. 10. enim, affirmat illud βουλαίμην,
quod negare oportuit tyrannum. 20. abundat εἶναι.
30. ἐδίκως σώζειν τ. i. incommode admodum dicitur
pro

eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita.

10. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate cuiusque honoratos dimittam. Quidam vero etiam dedita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans iustitiam, & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, injuste tractaturum suos, nisi insigni affectum injuria?

11. Atque haec quidem pro me dixi, vera, iusta, laude potius quam odio digna. Jam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus huius tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid pos-

σχειρησάντων μοι, & Φανερώς ἐληλεγμένων, ὅπως ἔσωσα; οἷον Ἀκαθὸν τετονί, καὶ Τιμοκράτιν, & Λεωγόραν τὸ ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τὸ πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας.

10. Ὅταν δὲ βεληθῆτε τὸ μὲν εἶδέναι, τὸ εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὅποιοί ἐγὼ πρὸς αὐτοὺς εἰμι, & εἰ Φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καλαίρῃσι, ὥς γε & σκοπὸς ὅτι τὴν λιμὴν ἔχω, & ψευδῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καλαπεπλευκασιν, ὥς κατ' ἀξίαν τιμῆς, σποπέμπομε αὐτοὺς. ἐνιοὶ δὲ & ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὁ Φεῦγυσι τὸ συνιστῆναι τὴν ἐμὴν ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρῶν ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦκεν ὥς ἡμᾶς, ἀλλὰ μὴν ὑπὲρ ἐμῶ ἀκηκούς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τὸ δικαισύνης, καὶ ἐλεῶν τὸ ἀναγκαίας ἀμότητος. εἴτα οἶαδε τὸ πρὸς τοὺς ὀδυνεὺς Φιλάνθρωπον, ὥς τῶς ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρεται, εἰ μὴ τι ἀφαιρόντως ὑδίκησιν.

Ταῦτα μὴ ἐν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σπολελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, & δίκαια, & ἐπαίνε μάλλον, ὥς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. οὐπὲρ δὲ τῷ ἀναθήματι, χαίρῃς ὑμᾶς ἀκῆσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸ ταῦρον τετονί ἐκλήσασθαι, οὐκ ἐκδὲς αὐτὸς τῷ ἀνδριαστικοῦ. μὴ γὰρ ἔγω μακρίην, ὥς τοῖς τῶν ὀδυνησῶν κλη-

ε καὶ ἡ φίλ.] Et sic habere Coll. cum Edd. notat M. d. S. δ σκοπὸς] κατασκοπὸς marg. A. H. F.

15. Πειθῆνας] Πύται, πειθαγῶ. G.

24. Ὀδυνεὺς] Ἀλλογενεῖς, ξένους, ἀλλοτρίους. G.

30. Ὁ δ. τ. ἀναθήματος] Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φιλαρίδης ἀναγγέλλει ὁ Χαλκούργος. G.

pro δικαίως καλέζω. Lego igitur ε βουλ. . . . donec ab aliis meliora in medium proferantur. Accipere quam facere praestat injuriam, inquit Cic. Tusc. V. 29. ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis, hoc esse ait, qui apud Platonem in Gorg. p. 290. ait, εἰ ἀναγκασθὼν εἰς ἀδικίαν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλαττωθῶ ἢ μᾶλλον ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι. M. d. S.

13. Φιλανθρώπως προσφέρομαι] Vid. L. B. In Ep. ad Hebr. XII. 7. ὡς υἱὸς ὁμοῦ προσφίεται ὁ Θεός. Ubi monet προσφίεσθαι τινι, esse se gerere erga aliquem, tractare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia adfert. Sed usque adeo hoc obvium est, &

quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII. 27. Ἡμεῖς τε, Φασί, τὸ Ἡρακλῆν προσεπείχηναι τοῖς ἰαντοῦ πολέμοις. Et ex Herodiano. IV. 7. 8. χρημάτων ἐπιδοσίων, αἷς ἀφιδὸς προσεφίμετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX. p. 299. Ed. B. μάλιστα — προσεπείχεται τὴν παρῶν θρησκείαν. J. F. R.

20. Πύται.] Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide quid Vir Cl. Rich. Bensleyus scripserit. M. d. S.

κλιμάτων. ἀλλὰ ἂν τις ἡμε-
 δαπὺς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, ποιητὴς δὲ
 ἀνθρώπων· ἔτι πάμπλουτος ἔμῃς γνώ-
 μης διημερήσιαις, ὥστε χαριεῖσθαι μοι, εἰ
 κενὴν τινα κόλασιν ὀπινοῖεν, ὥς ἐξ ἅπαν-
 τῶν κολάζειν ὀπιθυμῶντι. καὶ δὴ καλίσκου-
 ἄσας τὸ βῆν, ἥκέ μοι κομίζων, κάλλιστον
 ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμὸν
 κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμῷ ἔδωκεν ὡς
 τὸ καὶ ἐμφυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέ-
 κραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτῆμα τῷ Πυθίῳ
 πεμπτέῳ ὁ ταῦρον τῷ Θεῷ. ὁ δὲ Περ-
 εῖλα· παρὲς, τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη,
 τὴν σοφίαν πῶς ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἢ
 παρέχει; καὶ ἀνείξας ἅμα τὸ ταῦρον καὶ
 τὰ ῥάτια, ἦν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλεις,
 ἐμβιδάσας εἰς τὸ μαχάνημα τῆτο, καὶ κα-
 τακλίσας, προσθίβειν μὲν τῆς αὐλῆς
 τῆσδε πρὸς τῆς μυκητρῆς τῷ βόει, αὐτῷ
 δ' ὑποκαίειν κελεύειν καὶ ὁ μὲν οἰκώζε-
 ται, καὶ βοῶσιν, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναϊς ἐχό-
 μεν· ἡ βοὴ δὲ, ἂν αὐτῶν μέλη σοὶ
 ὑποτελέσῃ, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσῃ
 θρηῶδες, καὶ μυχίῃ γοερώτατον, ὥς τ

fidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis
 nostras, faber bonus, sed homo *idem* pessi-
 mus, Hic multum a conjectando animo
 meo aberrans, gratum se mihi facturum re-
 batur, tanquam poenis omnino gaudenti,
 si novam quandam poemam excogitasset.
 Fabrefactum igitur bovem mihi attulit,
 pulcherrima specie, & ad exactissimam si-
 militudinem elaboratum: solo enim motu
 & mugitu deficiebatur, quo minus anima-
 tus esse videretur. Ad primum autem con-
 spectum exclamavi, dignum opus, quod
 habeat Pythius. Mittendus hic taurus
 Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si*,
 inquit, *novis artem in illo adhibitam, &*
quem usum praebeas? & simul aperiens pro-
 ore tergum bovem, *si quem punire*, inquit,
volueris, imposito illo in hanc machinam, ea-
que clausa, applicari has tibijs jubet naribus
bovis, & succendi ignem. Sic iste ejulabit
& clamabit, dolore infinito cruciatus; clamor
autem iste per tibijs modulos tibi efficiet cano-
ros maxime, & threnis aptos sonos accinet,
ac lugubre quiddam mugiet: adeo ut dum il-
 le

a Περύλαος] Sic Edd. quas consului omnes. *J. Ald. Fl. Bz. H. P. S.* Περύλαος tamen adscripsit margini *M. du S.* b Περύλαος] Hic vero nihil adscripsit idem. Sed neque hic Edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. c ὑποκαίειν κελεύειν] Et sic *B.* habere cum *J.* notat idem. d Μυκήσεται] Sic *Bz. P.* & *S.* recte. Μυκήσεται male *J. H. Fl. Ald.*

34. Περύλαος] Qui Perilaus Luciano, is *Plutarcho*, *Plinio*, *Onidio*, & aliis *Perillus* audit. Vide *Plut.* 561. f. Apud *Scholiam* Pindari *Perilaus* etiam scribitur, ad *Pyth.* I. sub finem. *M. du S.*

Περύλαος] Tam saepe eodem modo scriptum in pro-
 ximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique
 aberratum esse; alioqui considerari mereretur, num
 Περύλαος pro Περύλαος recipi queat. Nam *Perillus* *La-*
tinis poetis audit ubique. Περύλαος vero frater Regis
Casandri est, de quo *Plutarch.* *Mor.* p. m. 486. Et
 quum *Cl. Gesner.* quoque nihil in versione mutarit,
 nec ego quidquam hic mutassim; quamvis *Suidas* ex
Demosthenis etiam Περύλαος, adferat, quod eisdem
 verbis habet *Harpocration* p. 287. Cum neuter tamen
 indicet, qualis *Perillus* *Demostheni* intelligatur, inde
 nihil conficitur; sed *Latinorum* & *posteriorum Graecorum*
Scriptorum Perillus ex Περύλαος contractum videri
 posset. Immo ad quam *Demosthenis* orationem
 pro *Cteliphonte*, i. e. de corona, provocant *Suidas* &

Harpocration. eam pervolvi, nec tamen Περύλαος sed Περ-
 εῖλα ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut
 utriusque lectio mihi jam sit suspecta. Nam & ejus-
 dem *Perilai* meminit *Demosth.* compluribus aliis lo-
 cis, qui est *Megarensium* proditor, nec quidem
 cum hoc tauri fabro commune habet. *Plutarchus* ve-
 ro de *Fortun. Rom.* p. m. 315. C. Περύλαος δὲ τέχνη
 χαλουργός, habet. Ita ut verisimile sit Περύλαος ad
 Latinum idioma conformatum esse, dum Περύλαος
 genuinum nomen Graecum est. *J. F. R.*

48. Καὶ ἀνείξας] Legend. Interpr. Pers. *J. B.*
 51. Προσθίβειν] Ἀντι τῷ προσθίβειν. Attic. *J. B.*

Προσθίβειν — πῶς δὲ ὑποκαίειν κελεύειν] Quod *Fl.* quo-
 que habere dicit *Solanus*, id habent & aliae, & recte;
 infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt
 obvia. *Hom.* *Il.* B. 261. — εὖ δὲ — αὐτοῦ ἱππικαίου.
 Τῷ αὐτοῦ ἱππικαίου. *Hippocr.* *Aph.* 10. S. I. Ὁσόντες μὲν
 ἐν αὐτοῦ ἱππικαίου, αὐτοῦ λατῆος ἀφαιρῶν. & ibid. ita-
 gum, ubi tamen δὲ commodè intelligitur. Adde

Aphor

le punitur, tibi in sonis interim deponi-
seate.

12. Ego vero his auditis, infelix artifi-
cium hominis abominatus, & exosus inge-
nium hujus machinae, propriam illi poe-
nam imposui: &c. Age sane, inquam, Pe-
rilae, nisi vana temere illa sunt promissa, o-
stende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae,
& imitare clamantes, ut sciamus utrum,
quos praedicas modulos, ii per tibias sonent.
Obsequitur Perilaus: at ego, cum intus
esset, concluso homine, ignem succendi
jussi, Habe tibi, dicens, dignam mercedem
admirabilis illius artis tuae, ut magister il-
lius Musices primus ipse canas. Atque ille
digna factis suis passus est, fructum perci-
piens ingeniosae machinationis. Caeterum
ego viventem adhuc & spirantem hominem
eximi jussi, ne intra moriendo opus pol-
lueret, & insepultum per praiceps abjici.
Expiatum vero bovem vobis misi dedican-
dum Deo, & inscribi totam narrationem

μῦθον, κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μέλας
καταυλούμενον.

Εγὼ δὲ ὡς τῆς ἡκούσας, ἐμυσάχθην τῇ
κακομηχανίᾳ τῆς ἀνδρὸς, καὶ τῇ ὀπίσθιαν
ἐμίσησα τῇ κατασκευάσματι, καὶ οἰκείαν
αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην,
ὦ Περίλαι, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπάρχεις
σταυτά ἔστι, δείξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τῇ
ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τῆς βοῶν-
τας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἂν Φῆς μέλη, ἀλλὰ τῇ
αὐλῶν φθέγγεσθαι. ποιεῖσθαι μὲν τῆτοις ὁ Περί-
λαος. ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔκδοι ἦν, κατακλείσας
αὐτὸν, πῶς ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμ-
βαναι εἰπὼν τῷ ἄξιον μισθὸν τῷ θαυμαστῇ σου
τέχνῃ, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῇ μουσικῇς πρῶ-
τος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπαρχεν,
σπολαύων τῷ αὐτῷ εὐμηχανίας. ἐγὼ δὲ,
ἰσχυρῶς, καὶ ἐτι ἐμπνυν ὄντα τῷ ἀνδρῇ, ἐξαι-
ρεῖσθαι κελεύσας, ὥς μὴ μάνει το ἔργον
ἐναποθανόν, ἐκείνον μὲν ἄταφον καὶ κρημ-
νῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα. καθάρας δὲ τῷ βῶν,
ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀναλυσθόμενον τῷ θεῷ καὶ
ὀπιγράψαι γὰρ ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τῷ πᾶ-
σαν

f Καταυλούμενον] Καταλούμ. male sola B3.

Aphor. 19. 20. & alibi. Et ut in illo Homeri μίμησιν
intelligere queas, ita alibi καλῶν omiffum statuere
pro lubitu licet. Vid. Frantis G. O. Reizii Belgam
Graeciss. p. 386. qui plura congescit, unde aequa at-
que ex his Hippocratis parebit, non solis Atticis fa-
miliare esse hoc loquendi genus. J. F. R.

Ibid. Τὸν αὐτὸν τοῦτον. Sic Long. Pass. 2. p. 67.
μίμησιν τῷ πιδῶν τοῦτον, καὶ τῷ Νημφῶν τοῦτον. Similes
articuli & pronominum repetitiones vid. supr. T. I.
p. 297. Et hoc Toim. Ver. Hist. I. pr. Et alibi non se-
mel. J. F. R.

57. Ὡς τῷ κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μέλας κατα-
λούμενον] Hæc ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam
interpret, nec emendavit, vix exprimere tentavit.
Κατάλῳ est molo, mola frango, qui significatus non
convenit huic loco. Lege meo periculo κατακλύμε-
νον, id est delentum, sensu manifesto & apto. J. P. 2 G.

59. Καταυλούμενον] Hic vero mirari subit eruditissi-
mi Viri cæcitatē, cui tam turpiter prava unius E-
ditionis scriptura imposuit, neque apud interpretem
observavit inter modulandum, quod ad veram manu
quasi ducebat. Eo magis etiam, quod Parisiensis Ed.

quæ recte habet, inspexisse videtur, cum paginam
adscribat, in qua invenitur hic locus. Iterum usur-
pat Orx. c. 2. & Duk. c. 17. M. du S.

Καταυλούμενον] Ita esse in H. B2. Fl. Ald. Fr. P. &
A. Sed male καταλούμενον in B3. notaverat M. du S. in
marg. fms. quæ etiam recte καταλῳ. At non opus
erat tanta perquisitione, ubi enim in re tam manife-
sta tres quatuorve Edd. conveniunt, ibi ceterarum er-
rores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen
operæ erat, quod in eodem marg. addidit, conferri
posse Π. Orx. c. 2. & Dukas. c. 17. ubi idem verbum
occurrit. At notz Palmerii tanto conatu, sed irri-
to, hunc locum emendantis ei ansam dedit inquiren-
di; quare jam laudo Solani diligentiam & addo, etiam
καταλούμενον. legi in Ald. & Salm. ac miror alterum
nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile dete-
xisset, credo, errorem tantum typographicum esse il-
lud καταλῳ. pro καταλῳ. quod autem de Interprete ait,
cum illuisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae
versione ab Orpheo concinnata tamen hoc verbum sic
reddidit: inter modulandum, & a Bened. modulatio-
ne deleteris. At his scriptis, video in notis Solani
eandem contra Palmerium notata. J. F. R.

σαν δὴγησιν· τῷ ἀναλθέντ' ἐμὲ τὸν ὄνομα,
τὸ τεχνίτην τὸ Περίλαον, τὸ ὀπίνοιαν τὸ ἐκεί-
νη, τὸ δικαιοσύνην τὸ ἐμὴν, τὸ πρέπυσαν τι-
μωρίαν, τὰ τῷ σοφῷ χαλκίῳ μέλη, τῷ
πρώτῳ πᾶσαν τὴν μουσικῆς.

Ἦμεῖς δὲ, ὦ Δελφοί, δίκαια ποιήσετε,
θύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐμὲ μὲν τῷ πρέσβειον,
ἀναθέντες δὲ τὸ ταῦρον ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ, ὡς
πάντες εἰδεῖν οἱ ἐγὼ πρὸς τὸς πονηρῆς
εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς πειρασάς ἐς
κακίαν ὀπιθυμίας αὐτῆς. ἱκανὸν γὰρ καὶ
τῷτο μόνον δηλώσαι μὲν τὸν τρόπον, Περί-
λαον κολαθεῖς, καὶ ὁ ταῦρ ἀνατεθείς,
καὶ μηκέτι φυλαχθεῖς πρὸς ἄλλων κολαζο-
μένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδίας ἄλλο
ἔτι, πλὴν μόνον τὰ τῷ τεχνίτῃ μυκήμα-
τα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πᾶσαν ἔλαβον
τὴν τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὴν ἀμύσειον ἐκείνην
καὶ ἀπάνθρωπον ὥδην. καὶ τὰ μὲν παρόντα
ταῦτα παρ' ἐμὲ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ
ἄλλα πολλάκις, ἐπειδὴ μοι πᾶσι καὶ
μηκέτι δεῖα κολάσεων.

Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοί, τὰ πᾶσι τῷ
Φαλαρίδῃ, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπρά-
χθη ἕκαστα, καὶ δίκαιοι ἀν' εἴημεν πιστεύειν
ὑφ' ὑμῶν, μαρτυρῶντες, ὡς ἀν' καὶ εἰδότες,
καὶ μηδεμίαν τῇ ψεύδεσσιν νῦν αἰτίαν ἔχοντες.
εἰ δὲ δεῖ καὶ δεῖναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτεω πο-
νηρῆς δοκῆναι, καὶ ἄλκον κολάζειν ἡ-
ναγκασμένον, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀ-
κραγαγεῖνοι, Ἕλληνες τε ὄντες, καὶ τὸ ξέ-
χαιον Δωριεῖς, προσήσεται τὸν ἄνδρα, Φί-
λον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσία
καὶ ἰδία ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὀρμημένον.
λάβετε ἔν αὐτοῖς τὸ ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ

jussi, meum, dedicantis, nomen, artifi-
cem Perilaum, ipsius commentum, meam
justitiam, poenam decentem, sapientis fa-
bri modulos, primum Musices experi-
mentum.

13. Vos vero, Delphi, quod justum
est feceritis, si pro me cum Legatis rem sa-
cram feceritis, dedicaveritisque taurum ho-
nesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis
ego in malos sim, & quomodo ulciscar ni-
mias illorum ad mala cupiditates. Sufficit
enim vel hoc solum ad declarandum inge-
nium meum, Perilaus punitus, dedicatus
taurus, neque servatus amplius ad aliorum
puniendorum cantus, nulla dum alia melo-
dia edita, praeter solos artificis mugitus:
& quod in illo solo & experimentum cepi
artis, & finem imposui cantui illi a Musis
& humanitate abhorrenti. Et in praesens
ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedi-
cabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi
praestiterit, ut poenis non amplius indi-
geam.

14. Haec, Delphi, quae a Phalaride, di-
scere jussi sumus, vera omnia, & qualia gesta
sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus
fides habeatur a vobis, cum perhibeamus te-
stimonium, tanquam qui sciamus, & nullam
jam mentiendi causam habeamus. Si vero
etiam preces interponendae sunt pro viro, qui
sine causa videtur malus, qui praeter vo-
luntatem suam punire cogitur, supplicamus
vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, &
antiqua origine Diores, ut admittatis virum,
amicum vobis esse cupientem, & multa in vos
publice, & privatim in singulos vestrum bona
conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum,

α Προσίτια] Sic J. H. Fl. P. &c. Προσία P. L. & marg. A. W.

88. Ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ] Non est, ut Interpres, in
eleganti delubro; sed in loco templi conspicuo. Sic in
Nauig. ὁ καλὸς τὸ πῶλον. *Adrian. V. Hist. L. 2. 13. ὁ
καλὸς τῷ θεῷ, supple χωρία.* Haec L. Bos in notis
MSS. Eadem habet in libello de Ellipsi, p. 164. Ibiq;
& alia similis ellipsicos exempla.

J. F. B.

13. Δωριεῖς] Vide *Thucyd.*

Ibid. Προσίτια] Sic impressi omnes. P. & L. προ-
σία. & sic Dem. 173. Α. μὴ προϊῶ τὸ πῶλον αὐ-
τῷ χωρίῳ. Sed elegantius hic futurum videtur. Sac-
pissime usurpat Noëter. Φαλ. β. c. 3. N. d. XXIII.
ἔργα, c. 1. & Περ. c. 16.

M. du S.

M. du S.

2. Περ.

μητ' ἀνάθημα ἦδ' ἡ τῶ θεῷ καθωμολογημέ-
νον, ἀπαλλοτρίων' ἐν ταῦτα, τριῶν τῶν
μεγίστων ἐς αἰὶ καὶ ἀσμενικῶς γενησόμενοι,
τέχνης καλλίστης καὶ ὀπτινοίας κακίστης,
καὶ δικαίας κολάσεως.

Ἐγὼ μὲν ἐν, καὶ τὸ ἐνδοῖσαι ὑμᾶς ὅλως
οὐδὲν τέττε, καὶ ἡ δημιουργὸς ἡμῖν ὡρο-
θεῖναι ἢ ἀφαισχεσθῆναι, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὰ
ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὐτοῖς ἀποπέμπειν,
ἀνόσιον ἦδη εἶναι νομίζω μάλλον δὲ, εἰδ' ὅτι
ἡ ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· εἰδὲν γὰρ
ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμα ὅτι, μακρῶ-
ν ἢ ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ ὅσω τῷ τὰ
ἦδη ἀνατεθέντα σολῶν, τὸ μὴδὲ ἢ δεχθῆναι
τοῖς ἀνατιθέναι βυλομένοις ὀπιτρέπειν ἀσι-
βέτερον.

Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφοὺς καὶ αὐτοὺς ὧν, καὶ
τὸ ἴσον μετέχον τὴν δημοσίᾳ εὐκλείας, εἰ
φυλάττειτο, καὶ τὴν ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶ
παρόντων προσγένοιτο, μητ' ἀποκλείειν τὸ
ἱερὸν τοῖς εὐσεβεῖσι, μήτε ἢ πᾶσιν πρὸς
ἀπάντας ἀνθρώπους ἀφαισάλλειν, ὥς τὰ
πεμπόμενα τῷ θεῷ συκοφαντήσαν, καὶ ψή-
φῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαι τὰς ἀνατιθέ-
ντας. εἰδὲς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἄν, εἰ
εἰδὼς ὅτι ἐπὶ προσπρόμηνον τὸ θεῶν, ὅ, τι ἂν
μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ.

tem, religiosum, neque donarium jam
nuncupatum Deo, ab alienetis, quod trium
maximarum rerum omni aeco monumentum
futurum est, artis praestantissimae, com-
15 menti pessimi, & iusti supplicii.

2. Equidem ipsum hoc, dubitare vos
omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam
proposuere nobis magistratus disputationem,
Sit ne recipiendum donarium, an retro rursus
20 remittendum? inter religiosum esse arbitror, vel
potius, nullum impietati gradum ultra
quem ascendat, reliquisse. Nihil enim al-
liud quam sacrilegium hoc est, longe aliis
gravius, quanto nimirum major est impie-
25 tas, quam spoliare dedicata, ne permittere
quidem dedicare volentibus.

3. Rogo autem vos, Delphus ipse quo-
que, & in partem veniens tum publicae
bonae famae, si ea servetur, tum contra-
30 riae opinionis, si qua ex praesenti negotio
contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis,
neque civitati nostrae infamiam apud om-
nes homines concilietis, quasi ea quae
mittuntur Deo calumniatur, & calculo ju-
35 dicioque exploret, qui aliquid donant.
Nemo enim amplius donare quidquam te-
mere audebit, si sciat, non admissurum esse
Deum, quod non prius Delphis admitten-
dum videatur.

4. Ac

a δημιουργός] Deest in Angl. Adest in Edd. b Προβάν] Προβάνι marg. A1W. c Ὅσον] Ita restituit. ex
L. & marg. A1. Ὅσον Edd. d Οὐ] M, marg. A1W.

17. δημιουργός] Deest in Angl. Cod. f. B.
δημιουργός] Suidas quidem δημιουργός vocari ait
τὸν δημιουργὸν ἡγεμόνα. Sed nondum habemus, quod
plane satisfaciatur. Idem credo innuit, quod Lucianus di-
scerte docet de Magistratu Achaeorum sic dicto; vide
XXXII. 22. Confule etiam Demosthen. Diag. Laert.
p. 42. F. & Platonem ex quo habet, in Apol. & adde
Thucyd. V. 47, M. d. 8.
23. Καὶ ὅσον τῷ τῷ ἡδη ἀνατιθέντα σολῶν, τὸ μὴδὲ τὴν
ἀρχὴν τ. α. β. i. ἀσιβέτερον] Plane non ut apud Lucianum
in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis
quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe
infra efficaciam prioris, qui non id evincit, non mi-
nus impium factu fore, si volentibus dedicare aufe-
ratur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius
se efficiens in id laborat, ut pro certo affirmet longe

magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem vo-
lenti dedicare praecidat quam qui dedicata auferat; &
quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum
induci Delphos. In fine hujus paginae μισθὸν δὲ εὐσε-
βείας erronee vides verti primum impietatis, quod
mirum qui ex Opsopoeo imitetur Benedictus. f. G.

36. Προσπρόμηνον] Conf. Phal. I. vers. fin. & Dial.
ποπ. XXIII. vers. f. f. F. R. R.

43. Εὐδία] Sic L. melius quam quod in reliquis est
εὐδία. M. du S.

61. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πεποιθέναι φά-
σονται πάντες πιστεύειν διαγινώσκουσιν. ἀλλὰ ὅτι εἰ ἀληθὴ λέ-
γουσιν, ἔχ' ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἂν ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν
Pro μὴ ἂν meliori ordine ἂν μὴ antiquiores editiones
οἰκιστες, ut ex sua Basileensi notavit Cl. Gronovius,
qui jure quoque castigat hic Interpretem, reddentem
ul-

4. Ac Pythius quidem justum jam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per serenitatem uti trajicerent, ut aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.

5. Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adiacere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, & mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus quidem sit habitus, qui aliquid donet.

6. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non visa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem usque peregrinatum esse, novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum ut ipsi, quae non certo scimus, accusamus.

Ὁ μὲν ἐν Πύθῳ, ἡ δὲ δικαία ἦδη τοῦ τῷ ἀναθηματὶ ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γὰρ ἐ-
40 μίσητ' ἢ Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυ-
σάπτετο, ῥαδίον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ κατὰ
δυσαὶ αὐτὸ, μᾶλλον ἢ ἀγένης ὀλκάδ'. ὁ δὲ
πολὺ τῶν ἄντιον ἐν ἑὺδῖα τε ἀλγεραιω-
θῆναι, ὥς φασί, παρέχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς
45 ἐς τὴν Κίρραν κατὰρται.

Ὡς δὲ δῆλον, ὅτι προσέειπε τῷ μονάρ-
χῃ εὐσεβείαν, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ
ἐκείῳ ψήφισαμένους, προαδεῖναι καὶ τὰυ-
ρον τοῦτον τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἱερῷ. ἐπεὶ
50 πάντων ἂν εἴη τῶν ἀτοπώτατον, πέμ-
ψαντά τινά μεγαλοπρεπὲς ὑπὸ δῶρον δεῖναι,
καὶ κατὰ δικαιοσύνην ἐκ τῷ ἱερῷ ψῆφον λαβεῖν,
καὶ μισθὸν κομίσασθαι τῇ εὐσεβείᾳ, τὸ κεκρί-
σθαι μὴδὲ τῷ ἀνατιθεῖναι ἄξιον.

Ὁ μὲν ἐν τῶν ἄντιον μὲν ἐγγαλῶς, καθά-
ρως ἐκ τῷ Ἀκράγαντι ἀρτίῳ καταπεπλευ-
κῶς, σφαγὰς τινὰς, καὶ βίαν, καὶ ἀρπα-
γὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραγώδῃ τῷ τυράν-
νῳ, μόνον σὺν αὐτόπῃς γεγενῆσθαι λέγων,
60 ὅσον ἴσμεν ἔδ' ἄχρι τῷ πλοῖν ἀποδεδημυκῶ-
τα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴδὲ τοῖς
πιστωμένοις φάσκειν πᾶσι πιστεύειν διηγε-
μένοις. ἀδελφὸν γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, ἔχ-
ῶπως αὐτοῖς, ἀ μὴ ὀπίσθια μεθεῖναι, καλὴν
65 γὰρ εἶναι.

Ei

e Autò] Sic Fl. H. P. S. Ald. Autò f. & marg. A1W. f. Emusatt. Hmussatt. f. Prius servant H. Ald. P. &c. g Eudat] Ex Cod. L. Adia marg. A1W. Eudat Edd. priores. h Autò] Sic f. Fl. P. S. Autò P. H. Ald. & B2.

ultima, Etenim incertum est verane dicant, siquidem non possunt non criminari ea quae explorata habemus. Autò pendet a χρῇ, quod praecessit. ἔχ' ὅπως signifi-
cat nedum. Verba, ἀδελφὸν γὰρ εἰ ἀληθῆ λεγούσιν, inclu-
denda sunt parenthesi. Vertendum autem, Oportet
vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse di-
cunt, narrantibus magnopere accedamus (incertum
enim est, num vera dicant) nedum ut ipsi ea, quae no-
sciamus, accusamus.

63. Οὐχ ὅπως αὐτοῖς μὴ ἀπίσταντα καὶ ἄγνωστα] Be-
nedictus, siquidem non possunt non criminari ea quae
explorata habemus. Itane? Imo contra, quis poterit
ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem
sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur ἔχ' ὅπως αὐ-

τοῖς ἀ μὴ ἀπίσταντα κ. & vertit Opsopæus, ne quo
modo eos de quibus nihil certi nobis compertum est, in-
jūste sceleris accusamus. Certe haec lectio & vocum se-
ries videtur melior, & exponenda Latine (pendet au-
tem ab praecedenti χρῇ) nedum ipsos quae ignoramus
criminari, quod nempe fiebat proponenda hac delibe-
ratione.

64. Autò] Sic P. H. & B2. In reliquis αὐτοῖς. Versio
nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum.
(verto enim: nedum ipsos quae ignoramus criminari.)

Ibid. Ἄ μὴ] Nullam hic varietatem notaverat Solan-
nus noster; quumque Cl. Jans. indiet μὴ ἀ legi, id-
que recte immutet, evolvi Edd. sed cognovi veteres
Cc 2 P.

Εἰ δ' ὅτι καὶ πέπρακτον ἐν Σικελίᾳ, τῷτ' ἔ' Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασαῖ εἶναι ἀξιῶμεν καὶ θεὸν θύειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸ θεόν, καὶ συναγαθύνειν, εἰ πέμ-70
ψαίε τις, σκοπῶντες καθήμεθα, εἴ τις τ' ὑπὲρ τὸ Ἴόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννῶνται.

Καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπη καὶ βέλεον ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτε-75
ρα αὐτῶν εἶδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῶον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκῶμεν αὐτοὶ, καὶ σέτρας γεωργῶμεν, καὶ Ὀμηρον χρὴ μεμνῆσθαι, δηλώσοντα ἡμῖν, ἄλλ' ὅραν πάρεστι ταῦτα καὶ ὅσον ὅτι τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβῶντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πᾶν, ταῦθ' ἢ πρόσδοτον, ἐντεῦθεν ἢ εὐ-8
πορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τὰ ληθῆ παρὰ γε ἡμᾶς αὐτὸς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῷ ποιητῇ, ἀσπαρὰ ἡμῖν καὶ ἀήροτα φύει τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῶ τῷ θεῷ, ὃς ἔ' μόνον τὰ πᾶν τοῖς ἄλλοις90

7. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus jam iudices esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria si quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium mare iuste aut iniuste tyrannidem gerant.

8. Aliorum quidem res quomodocumque lubuerit se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis expectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere,) & quod a poetis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos Graecos nascuntur,

^a Καὶ τ' ἄλλα] Sic recte L. marg. A1. & F. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum Edd. reliquae. ^b Ἡμᾶς] Male ἡμᾶς S. P. & El. Recte F. H. Ald. ^c Αὐτοῖς] Recte Fl. & S. spiritu leni. Αὐτοῖς ceterae.

P. F. B2. H. &c. jam sic habuisse, solamque adeo *Salmuriensem* ejusque adflectam *Amb.* male dedisse *F. F. R.*

69. Τ' ἄλλα] Etiam T. I. monuimus *funt.* & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitatur, quia id in ἄλλοι & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τε accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit rejectio vocalis brevis, ejusmodi elisio quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est ejusdem naturae atque crasis & contrahio in uno verbo. Margō A1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet Lector has minutias persequenti. *F. F. R.*

79. Πύθιος γεωργῶμεν] Πυθῖον τε πύθιος vocat in catalogo *Homerus.* Haec adscripta erant in marg. *Ald. Wesselingi.* *F. F. R.*

80. Ὀμηρον] Vid. II. B. in *Casal.* vers. 26. & Schol.

I. 405. *Hom.* l. c. Πυθῖον τε πύθιος. Ibi enim Scholiastes docet *Pythion* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. *M. du S.*

88. Ἀσπαρὰ — καὶ ἀήροτα] Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἀσπαρὰ & ἀήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paras.* & *Rhetor. Dical.* natum a fabula Insularum Fortunatarum, de quibus *Homer.* *Odys.* IX. *Horat.* & *Lucianus.* *G. C.*

Ἀσπαρὰ — καὶ ἀήροτα] *Homer.* *Od.* I. 109. *M. du S.* 91. Ἑλλῆσι ἀγαθὰ] Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. *M. du S.*

Ἑλλῆσι] Haec vox in marg. *Ald. Wesseling.* ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adjungenda videatur: & haud scio an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἑλλῆσι probum est, ita jam adjecto ἄλλοις carere posse videtur. Quia tamen *Solanus* sic vult, morem gessi. At cum

tur, bona nobis praebeet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperbo- reos, nascitur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati sumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non desinamus!

9. Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose judicentur donaria, & eorum quae mittuntur origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosis.

10. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus judicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo,

Ἑλλῆσιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχῃ, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυγίῃ, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορείοις αὐτοῖς, πάντα εἰς Δελφὸς ἀφικνείται. καὶ τὰ δεύτερα μὲν τὸ θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν ταῦτα τὸ δαχάϊον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ πανοσαίμεθά γε ἔτι βίοντες.

Μέμνηται δὲ ἐδεῖς πᾶσι τοῖς ἡφρον ὑπὲρ ἀναθήματ' ὡς παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, ἐδὲ κωλυθέντα τινα δύνειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ λέγει τὸ, οἶμαι, καὶ αὐτὸ εἰς ὑπερβολὴν ἡγήσῃ τὸ ἱερόν, καὶ ὑπερπλεῖται ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι χαλνδομεῖν μηδὲν, μηδὲ ὡς τὰ πατρία νόμον καθίστα- ναι, φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεα- λογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' οὗ, ὅτι, ὅποια δὲ δαχάϊος δὲ ἀπραγμόνως ἀνατι- θέναι, ὑπηρετῶντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι.

Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοί, ἀρι- στα βουλευσαμένους τῷ παρόντων, εἰ λογι- σασθε πρῶτον ὑπὲρ ὧσων καὶ ἡλικῶν ἔστιν ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεῷ, καὶ τοῦ ἱεροῦ,

[Ἑλλῆσιν] Restitutum ex L. & marg. AW. Deest in Edd. prioribus. e Φιλοκρινεῖν] Ita Edd. unanimiter. Φυλοκρ. Angl.

eum pro certo adfirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an ejus collationem tantum ab alio acceperit, dubito num τοῖς ἄλλοις Ἑλλῆσιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἑλλῆσιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius deliberanti melius visum, si utrumque conjungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acra- gantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse, fatetur, a quibus se sejungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque jam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἄλλοις Ἑλλῆσιν ait, ut in Or. de coron. p. 486. D. & 476. C. &c. Et si ibidem Graeciam & Graecos inter- dum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada prop- riam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis adnumerare, patet supra ex I. Phal. c. 6. ὅτι Ἑλλῆσις — εἶναι λέγῃσι. c. 7. παρ' ἡμῖν τοῖς Ἑλλῆσι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἑλλῆσις optime se habet. F.F.R.

95. Καὶ τὰ δεύτερα, μὲν τὸ θεὸν, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαι- μονοῦμεν.

τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν] Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata depre- hendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, Καὶ τὰ δεύτερα μὲν τὸ θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν. Ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus hono- rantur, & opu- lenti & beati sumus. F.F.

Ibid. Μετὰ τὸ θεὸν] Μετὰ τὸ θεὸν εὐποροῦμεν Salm. Ed. alieno loco; ceterae enim Edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν conjun- gunt. Quam varietatem cum non adnotarit Solanus, eam hic addimus, quo Cl. Jensenii correctio melius intel- lecta confirmetur. F.F.R.

8. Φιλοκρινεῖν] Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Anglicano Cod. per stirpes donaria discernere, sequi- tur enim καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. F.B.

Φιλοκρινεῖν] Proba lectio. Vide Apocryp. c. 4. quan- vis ibi Fl. φυλ. . . , ut hic A. habeat. M. du S.

ἱερῶ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἑθῶν
 δευχάϊων, καὶ δεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης
 τῆς μαντείης ἐπέεσσιν, ὑπὲρ δὲ πόλεως ὅλης,
 καὶ τῆς συμφερόντων τῶν τε κοινῶν καὶ ἰδίων
 ἐκάστῳ Δελφῶν ὅτι πᾶσι δὲ, καὶ ὅσοις
 πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας.
 τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μείζον, εἰ σωφρο-
 νείτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσασθαι αὐτῶν.

Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. 25
 ὃς Φάλαρις τύραννος εἷς, ἐδὲ ταῦρος ἕως,
 ἐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασι-
 λεῖς, καὶ πάντες δυνάται, ὅσοι νῦν χρῶνται
 τῷ ἱερῶ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἀργυρῶ, καὶ ὅσα
 ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλαῖς ἀνατεθῆ-
 σόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ χρῆμα
 θεῶν ἐξετασθῆναι ἄξιον.

Τίνος οὖν ἕνεκα, μὴδ' ὥς ὅτι αἰεὶ, μὴδ'
 ὥς πάλαι τὰ παλαιὰ ἀναθημάτων ποιή-
 σομεν; ἢ τί μεμνόμενοι τοῖς παλαιαῖς ἐθεοί, 35
 χαμνολομήσομεν; καὶ ὁ μὴδὲ πώποτε, ἀφ' οὗ
 τὸ πᾶν οἰκῶμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρῆται, καὶ ὁ
 τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱερεὶα ἐμπνέεται, γε-

& templo, & victimis, & donariis, &
 moribus antiquis, & legibus vetustis, &
 gloria oraculi: deinde de tota civitate,
 & his, quae cum reipublicae nostrae,
 tum privatim unicuique Delphorum con-
 ducant: super omnia vero de bona aut
 mala apud omnes homines fama. Hisce e-
 nim si quid majus, magisque necessarium,
 modo sanum adhibeatis iudicium, existi-
 metis, non novi.

11. Haec ergo sunt, de quibus delibera-
 mus; non Phalaris unus tyrannus, neque
 taurus iste, neque aes tantum; sed reges
 omnes, & omnes Dynastae, qui jam sacro
 utuntur, & aurum, & argentum, & quae-
 cumque alia pretiosa dedicanda sunt in po-
 sterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
 pertinet, exploratu dignum.

12. Qua igitur de causa non ut semper,
 neque ut olim, quae ad donaria referuntur,
 faciemus? aut quid reprehendentes in vetu-
 sto more novabimus; & quod nunquam a
 nobis, ex quo urbem habemus, & Py-
 thius respondet, & tripus loquitur, & sa-
 cer-

a ἑθῶν] Merito conspirat cum Edd. Cod. P. ἑθῶν male Fl. sola. b Αἰὶ] Sic J. Fl. H. P. Ald. &c.
 c ποιήσομεν] Ποιήσομεν penult. longa habebant J. Fl. H. P. At recte quod edidimus, est in P. & B2. &
 marg. A1W. d Μῆ] Al. Μῆ δ.

31. Τὸ κατὰ τὸ θεῶν] Probe notanda haec phrasıs.

M. du S.

33. Αἰὶ] Quod magis poetikum videretur, pro vul-
 gari αἰ, ideo Edd. perquisivit Solanus, & ego reli-
 quas perfolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed
 & supra idem sic habuimus circa fin. 2. Ver. Hist. vel
 initium Tyrann.

J. F. R.

34. Ποιήσομεν] P. H. B2. Αἰὶ ποιήσομεν. M. du S.

36. Μὴδὲ πώποτε] Et si confundi solet cum μὴδὲ πο-
 τε, plus tamen est; nam hoc *non dum*, illud *num-
 quam* signif. in illo Diog. Laërt. cujus verba, aliud agens
 adfert Solanus ad 2. Ver. Hist. c. 18. p. 115. Ἐρωτηθεὶς
 ποῦ καὶ δι' ἡμεῶν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μὴδὲ ποτε, τοὺς
 δὲ πρεσβυτέρους μὴδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tem-
 pore Pythius numquam reddat oracula, vid. Plutarch.
 de Oraculor. defectu T. 2. p. 409. & seqq. J. F. R.

48. Ἐτι] Melius videtur cum sequentibus conjungi.

M. du S.

49. Αὐτὸν καθιστάναι] F. Gujer. etiam monuerat vul-
 gatam αὐτὸν in αὐτὸν mutandum, quod vidi, post-
 quam ipse jam mutaveram.

J. F. R.

51. Παρ' αὐτοῦ] An ἄλλου?

F. G.

Παρ' αὐτοῦ] Si cum antecedentibus conjungas, pau-
 lo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, du-
 bito.

M. du S.

52. Βιωτὸν] Sic nude pro *vivendum* etiam alibi No-
 ster utitur. Ita αἰῶνος quoque Euripid. Herc. fur.
 1257. — ἀναπτύξω δὲ σοὶ Ἀβίαντος ὅμῳ γὰρ τὸ πᾶν
 δὲν ὄν.

J. F. R.

ΑΛΕΞ.] Duos ejusdem aetatis ab hoc diversos me-
 morat M. Aurel. I. 10. 12. Galenus etiam tertii me-
 minit, VIII. π. 7 γυναικ.

M. du S.

ΑΛΕΞ.] Vide Dodwelli Dissert. Iren. II. p. 215.
 M. V. la Croze.

1. Ὁ φίλατος Κέλσις] Is est Celsus, Philosophus E-
 picureus, qui contra Christianos scripsit, & contra
 quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Euse-
 bium.

A. E. M.

Ibid. Φίλατος Κέλσις] Hic Celsus is esse videtur, qui
 contra Christianos scripsit, contra quem Origenes.

F. G.

Ibid. Κέλσις] Plures fuisse Cellos monuerunt jam vi-
 ri

cerdos inspiratur, factum est, nunc constituemus, ut judicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiscue & omnibus hoc licet, videtis quot quantisque bonis templum inpletum sit, dedicantibus omnibus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus.

13. Si vero vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis, metuo ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, & sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper judicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vendendum sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, judicetur.

γένη) ἡμῖν, νῦν καὶ αὐτὸς ὁμοῦ, κρίνεα, καὶ ἐξετάζεα, τὴν ἀνατιθέμεναι; καὶ μὴν ἐκείνους μὲν τῷ παλαιῷ ἔθετι, τῷ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέπληται τὸ ἱερόν, ἀπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τῆς ὑπάρχουσας δυνάμει ἐνίων δωρεμῶν θεόν.

Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτὸς δοκιματὰς, καὶ ἐξετάσας ὁπτιήσῃ τοῖς ἀναθήμασιν, ὁκνῶ μὴ ὑπορήσωμεν τῇ δοκιμασθησομένην ἔτι, ἐδενός ὑπομένοντος, ὑπόδικον δ' αὐτὸν ὁκαθίσταται, καὶ ἀναλίσκοιτο, καὶ καὶ ἀπαγνῶντα, παρ' αὐτῷ κρίνεα, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίτι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τῷ ἀνατιθέναι ἀνάξιον.

ALEXANDER, SEU PSEUDOMANTIS.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΗΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

Parvum tu forte, Celse carissime, & leve existimas, quod iussisti, ΣΥ μὲν ἴσως, ὃ φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τῆτο καὶ Φαῦλον οἷον τὸ πρὸς ταγμα,

ἡ Ἐμπέπληται] Ita recte P. Bz. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπληται male f. f Ἀπορήσωμεν] Bene jam sic f. item H. Bz. Ald. S. P. & P. Ἀπορήσωμεν Fl. g αὐτὸν] αὐτὸν Edd. priores. h καὶ μὴ ὑπὲρ] καὶ μὴ ὑπὲρ Vorß. male. Sic notat M. dn S. i ἢ τίτι] ἢ τίτι Ex. Fl. At vulgatam Edd. lectionem firmat P.

1. Ὁ φίλτατε Κέλσε] Ὅτε καὶ Κέλσε, ὃ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν φωνήαν ἐν ὁκτὶ γράμμασι βιβλίοις. ἡ * πρὸς ἰσχυρίσιν ἀντιπαρῶν πρὸς τὸν, ὃ σπουδαίεται ἀν-

ταῖς Ὁριγένης, μετὰ τὴν ἀπάσιν σοφίας ἐπιστολὰς τὴν Φαῦλον λόγους, καὶ λῆρον ἀποφάντας τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ σπουδαίεται. V.

* πρὸς ἰσχυρίσιν] Sic ex C. restituit M. dn S. προσέτιμος enim ante legebatur.

† Ἐξυμν.] Et hoc emendavit idem pro vulgato ἔξυμναι.

ri docti. J. Celsi sub Adriano Jurisconsulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256. D. Duos Epicureos agnoscit Origenes; alterum sub Nerone, sub Adriano & deinceps alterum (p. 8. contra Celsum) his verbis Δὲ δὲ παρὶς τῶν Κέλσεος γυναικῶν Ἐπικουρίους τὸν πρῶτον κατὰ Νέρωνα, τούτων δὲ κατ' Ἀδριανὸν ἐκαστον. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo atas. Sub Adriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo Secta: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello,

praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat; p. 8. 10. 16. 97. 131. 141. 159. 200. 213. 232. Tercio liber contra magos, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53. ὅτις ὡς ἀπὸ τούτων ἰσχυρίσιν δίδεται μαγίαν εἶναι, σὺν οἷον εἰ ὁ αὐτὸς ἐν τῷ γράμματι κατὰ μαγίας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat.

M. dn S. Κέλσε] De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Diss. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Siderat. M. V. la Croze. 3. Ἀλ.

μα, προσάτειν τ' Ἀλεξάνδρῳ σοι τῷ Ἀβωνοειχίτῃ τῷ γόητ' βίον, καὶ ὁπτινοίας αὐτῷ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγανείας εἰς βιβλίον ἐγράψαί τε, πῶς εἶ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξίεναι, καὶ μεῖον ὅσιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππῳ πράξεις ἀναγράφαι τοσούτ' εἰς κακίαν ἔστω, ὅσ' εἰς ὕψι' ἐκείνους. ὅμως δὲ εἰ μὴ συγνώμης ἀναγνώσεαι^α μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδεύοντα τοῖς ἰστορημένοις προσλογίζεσθαι, ὑποστήσομαι σοι τ' ἄθλον, καὶ πλὴν Αὐγείῃ βουτσάσιαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δυνάμιν γε τ' ἐμαυτῷ, ἀνακαθήρα^β σπειράσομαι, ὀλίγας ὅσας τ' κοφίνων ἐκφορῆσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἄμετρητ' ἦν ἡ κόπρ', ἦν τριγίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύνατο.

Αἰδῆμαι μὲν ἔν' ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τε σὺ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῷ· σὺ μὲν, ἀξιῶντ' μνήμῃ καὶ γραφῇ πρὸς ἀδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμὲ δὲ, σπευδὼν ποιημάτων ὅτι τοιαύτη ἱστορία, καὶ πράξεις ἀνθρώπων, ἐν

Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri Philippi F. actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, & quae deerunt narrationi imputare & adiacere de tuo, laborem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe judicare possis, quantum omne quam immensum fuerit stercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt.

20

2. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari hominem omnibus modis execrabilem: meo, qui studium in tali historia ponam &

^a Ἐποιίας] Sic *J. Fr. S. L.* & marg. *A1.* Ἐποιίας *B2.* *P. Ald. Fl. H.* male. Ἀπορίας *Heins.* ^b Εἰς κακίαν] Nihil mutant *Edd.* εὐκακία *P.* & *Angl.* ^c Μίλλοις] Ita esse in *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed & est in *Ald.* & c. ^d Ἀμέτρητ'] Sic *Edd.* Ἀμήρητ' marg. *A1W.* Ἀμήρητ' *P.* ^e Ἐμοῦ] Ἐμαυτοῦ marg. *A1.*

3. Ἀλ. τῷ Ἀβων.] Fuit eo tempore Alexander quidam Sophista, *Peloplaton* dictus, cujus historiam *Philostratus* scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quanquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est Philostratum hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonoteichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem Oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vide c. 9. 11. & 12.

4. Καὶ ἐποιίας αὐτοῦ] Ἐποιία vox a Librariis putilagine, pro Attica ἐπινοία. Lexicographi tamen eam obtrulere, quasi prox sive proba vox esset. *Henricus Stephanus* recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est ἐπινοία. *Th. M.*

Ibid. Ἐποιίας] *L. Jun.* Ed. & aliae recentiores

non multae. In reliquis ἐποιίας.

M. du S. Ἐποιίας] Hoc verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22.

5. Μαγανείας] Conf. supr. *Deor. Dial.* 2. Et infra Dial. proximo *Alex.* c. 17. c. 25. ac 43. f. & 54.

M. du S. 9. Εἰς κακίαν] *Angl.* εὐκακία.

14. Αὐγείου βουτσάσιαν] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in *Fugitiuis.*

27. Ἐν — διατρεῖν πρὸς πῶς.] Conf. infra hujus Dial. c. 44. & infra *Tox.* c. 59.

31. Καὶ Ἀρριανὸς γ'] Scriptis is, teste *Simplicio*, non solum dissertationes *Epideteri*, verum etiam *Enchiridion.*

A. E. M. *Ibid.* Ἀρριανὸς] Hunc Luciani locum adducens *Vossius*, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum *Arriani*, Historiam, cujus hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit & probat idem Vir eruditissimus. De eo etiam quasi mor-

& actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, sed in maximo theatro totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari a simiis lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus Epicteti discipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis versatus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam neque Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertiores sit depraedatus: sed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio suo oppleverit.

3. Prius vero ipsum tibi oratione describam, formamque illius quam simillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc

ὄγκῳ ἀναγινώσκουσιν πρὸς τὴν πεπαιδευμένων ἢν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁραῖσθαι, ὑπὸ πειθήνων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἦν τις ἡμῶν οὗτοῦ τῶν ὀπιφέρη τὴν αἰτίαν, ἔχομεν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ δειγμὰ τι τοιοῦτον ἀνεγκέιν. καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τῷ Ἐπικτήτῳ μαθητῇ, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείας παρ' ὅλον τὸ βίον συγγερόμενος, ὁμοίον τι σταθὼν, ἐπολογήσεται ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρῳ γὰρ τῷ ληστῇ καὶ κερῶν βίον ἀναγράφαι ἠξίωσεν ἡμεῖς δὲ πολὺ ὁμοτέρως ληστῇ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσω μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν ἔτ' ἐλήστευεν, καὶ Μινύαν μόνην, ἐδὲ τὴν Ἰδὴν καὶ αὐτὴν τρέχων, ἐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ὄρεσιν ἐμπλήσας τῆς ληστείας καὶ αὐτῆς.

Πρότερον δὲ σοὶ αὐτὸν ὑπογράψω τὰ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τὴν μορφήν, ὡς ἂν δύναμαι, καί τοι μὴ πάνυ γραφικὸς τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοὶ καὶ τῷ

f Oū Minūan] Nil mut. Edd. Musian Palm.

31. Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τῷ Ἐπικτήτῳ μαθητῇ κατὰ τὴν Στράβωνος ἢ ἐπὶ ὁ Ἐπικτήτος ὁ Στράβωνος καὶ τὰ ἡδὺκα φέρει. * κατὰ τοῦτον ἢ. V.

40. Oū Minūan μόνην] Πότερον τὸ Ὀρχομενίαν Μινύαν, καὶ τὸ Ὀρχομενίαν μνημονεύει Ὀρχομενίαν φασκάν τὴν Μινύαν, καὶ τὴν Βοιωτίαν; V.

* Fallitur Graeculus. Notum enim est Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. J. Cler. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetus traditur, vid. not. ad Ἀπαιδ.

c. 13.

† Μινύαν] Μινύαν antea male. Vid. Homer. II. B. Catal. 18. vel 511.

M. du S.

B. Catal.

M. du S.

mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de Libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264. B. Ad Marci usque tempora deducit Photius Bibl. C. 58. p. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134. Cappadociae praefuit. Dio 69. p. 794. quo tempore Ponti Euxini Periplum Hadriano inscriptum.

M. du S.

36. Τιλλιβόρῳ] Hujus an meminerint alii scriptores, me latet.

M. du S.

40. Oū Minūan μόνην] Quae sit illa Minya regio, juxta cum ignarissimis ignoro. Μινύαν γὰρ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegæo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphilia fuit quaedam regio, quae Μινύαν

Tom. II.

dicebatur, non Μινύαν. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu Lector, si mihi credis, leges confiderent, Μινύαν. Nam Myliæ provinciae mons Ida erat in Asia, si Asia vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba.

J. P. a G.

Oū Minūan] Τὴν τὴν Φρυγίαν. Steph. F. G. Eadem nota, iisdem verbis in Ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Gijesi nott. Mss. exhibeo.

J. F. R.

Ibid. Μινύαν] Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. 9. 18. in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus.

M. du S.

τῷτο δέϊξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν,
καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς δὲ χρῶαν, 50
τὸ γένειον ἢ πάνυ λάσιον, κόμην δὲ μὲν
ἰδίαν, δὲ καὶ πόροσθιον ἐπιλείμενον, εὖ
μάλα εἰκασμένην, καὶ τὰς πολλὰς, ὅτι ἦν
ἀλλοτρία, λεληθυῖαν. ὀφθαλμοὶ πολλοὶ
τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· φωνήμα 55
ἡδιστὸν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον καὶ ὅλως,
ἐδαμύθεν· μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε.

Τοῖός δὲ μὲν δὲ μορφὴν ἢ ψυχὴν δὲ καὶ
ἢ γνάμην, ἀλεξίστακε Ἡράκλειος, καὶ Ζεὺς
ἄποτρόπαιος, καὶ Διόσκουροι σωτήρες, πολε- 60
μίοις, καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγ-
γείσθαι τοις τῷ. συνέσει μὲν γὰρ καὶ ἀγχι-
νοῖα, καὶ δριμύτητι, πάμπαν τῇ ἄλλων
διέφερε· καὶ τόγε πείριον, καὶ εὐμαδὲς, καὶ
τὸ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐ- 65
φύες, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα
ἐπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρήτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ
χείριστον· καὶ ὅργανα ταῦτα γενναῖα ὑπερ-
βλημῶς ἔχων, αὐτίκα μάλα τὸ ἐπὶ κα-

etiam tibi ostendam, & magnus erat, &
honeste specie, & quae Deo dignum ali-
quid re vera prae se ferret: Colore candi-
dus, mento non nimis hirsuto, comatus
tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
assimulata, ut plerorumque oculos, alie-
nam esse, fugeret: oculi vivaci lumine,
& Deo plenum ostendentes: vox suavissi-
ma simul & splendidissima: & paucis ut
absolvam, nulla pars, quantum ad haec,
reprehensionem habebat.

4. Talis quidem erat forma. Animus
autem & mens hominis, averruncator Her-
ocules, & Jupiter depulfor, & servatores
Jovis liberi! in hostes nostros & inimicos
potius incidamus, quam versemur cum tali.
Nam intelligentia, & solertia, & acumine,
multum alios excelluit, tum curiositas, &
docilitas, ac memoria, & ingenium disci-
plinæ capax, omnia haec, & ad excelsum
usque singula ipsi aderant. Verum ute-
batur illis pessime: & cum instrumenta ista
virtutis in potestate haberet, mox famosif-
simae

a Μεμπτὸς] Μεμπτός P. b Τὸ] Deerat in Ald. P. Fl. H. S. Aderat in J.

52. Πρόδοιτον] Quomodo id deprehensum sit, infra
narrabit c. 59. Sic καμῶν προδόσις inter muliebria le-
pocinia apud *Philosophum* recensentur. p. 931. ubi Cl.
interpret. & hunc Luciani locum apposite adducit &
Clem. Alexandr. Paedag. I. 3. p. 218. M. du S.

55. Τὸ γοργόν] Τὸ σιμνόν, φοβερόν. F. G.

59. Ζεὺς ἀποτρόπαιος] Recte secundum Theologiam
gentilium. Quod autem *Clemens Alex.* 12, 2. — ha-
bet προτροπαίους, mendosum est. & ἀποτρ. legendum.
Quod diligentem & eruditum ejus Editorem non fu-
giet, credo. M. du S.

60. Πολιμίαι] Sic Gall. §. 30. ἐχθροῖς ὅτε πλουτῶ
γίνομαι. *Aeschylus* Prometh. vincit.

Ἐρ. χλιδῶν τοῖς παροῦσι πῆμασι.
Πρ. χλιδῶν· χλιδῶντας ἀπὸ τοῦ ἰμοῦς ἐγὼ
ἔχθρους ἰδοίμι.

Ex quo *Plant.* Afin. act. 3. sc. *Agedum.*

Ar. Hem ἀδρῆστα ρίδοι· utinam male qui mihi vo-
lunt sic rideant.

Sic *Torrent.* Eunuch. Act. 4. Sc. 3. *Albin.* Conf. ad *Liv.*

Urbs gemis, & vultum miserabilis induit unum,

Gentibus adversis forma sit illa, precor.

Idem *Albin.* etiam.

71. Κέρωντας — Εὐρύκωτον] Nobiles facinorosi. Me-
minit horum & *Aeschines* adversus Ctesiphontem: ὅτι
γὰρ Φρυγῶντας, ὅτι Εὐρύκωτον, ὅτι ἄλλῳ ἑδῆς πᾶσι
τὸ πάλαι πομπῶν τοιοῦτον μάγῳ καὶ γόνις ἐγίνετο. Vid.
Erasmus ad proverbium: ne in Jampygam incidas.

Κέρωντας] Vide *Ovid.* Metam. XII. f. 2. M. du S.
Ibid. Εὐρύκωτον] Vide *Erasmus* in proverb. εὐρύκω-
τύω. Vorst. Scholiastae hic parum notus. M. du S.

72. Φρυγῶντας] Pravitate notum fuisse Scholiastes ait.

Ibid. Ἀριστόδημον] Quem Aristodemum intelligat,
nescio; plures enim sunt hujus nominis Tyranni, vi-
de Scholium 4. M. du S.

Ibid. Σάτυρον] Eum intelligit, de quo supra N. 8.
XXX. Vide etiam *Δήμων.* c. 1. M. du S.

73. Ρουτιλιανῶ] Sic legit Interpret. ex Cod. Florent.

Ρουτιλιανῶ] De hoc apud hunc multa deinceps:
apud alios nihil invenio, quamvis clarissimus illa ae-
tate fuerit. M. du S.

74. Ἰπὲρ αὐτοῦ] Lege αὐτοῦ.

F. G.
Ibid.

simae malitiae hominum, summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Solstratum. Ipse enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & modestissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat. Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina mente praeditus. Si vero hujus aetate vixisset, puer, bene novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram caussa ista dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contumeliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem ut veris nunquam adhibuero, tamen in unum conducatur omnia; vix minima pars ea fuerit ejus quae in Alexandro fuit calliditatis. Omnino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis,

70 κία ἀλφβοήτων ἀκρότατῳ ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τῆς Κέρκωπας, ὑπὲρ τῆς Εὐρύβατον, ἢ Φρυγώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ ῥουτιλλιανῷ ποτὲ γράφων, καὶ τὰ μετρίωτα ὑπὲρ αὐτῷ λέγων, Πυθαγόρα ὅμοιον εἶναι ἑξῆς. ἀλλὰ ἴλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θεσπέσιον· εἰ δὲ καὶ τῆτον ἐγγενὴς, πᾶσι δὲ, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με ονομίσης ἐφ' ὅσον ταῦτα τῷ Πυθαγόρῃ λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτὸς εἰς ὁμοιότητος τὴν πράξιν. ἀλλ' εἴ τις τὰ χειρίστα καὶ βλασφημώτατα τῷ ἐπὶ ἀλφβόλῃ τῷ Πυθαγόρῃ λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν πεισθεῖην, ὡς ἀληθέσιν ἔσιν, ὅμως συναγάγοι ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοσὶν δὲ μέρους ἀπαῖα ἐκείνα γένοιτο τῷ Ἀλεξάνδρῳ δυνότητῳ. ὅλως γὰρ ἐπινοήσόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ ἀφ' ὧν ὡς πῶς ποικιλωτάτῳ τινὰ 90 ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἁπλοῦς

ῥουτιλλιανῷ] ῥουτιλλιανῷ Fl. d. αὐτοῦ] Sic recte Bz. αὐτοῦ ceteras. e. Eius] Sic Ald. P. H. πρὸς Ἰ. ποικιλωτάτῳ] ποικιλωτάτῳ Edd. priores.

71. Ὑπὲρ τοῦ Κέρκωπας] Οὗτοι οὐ βλαπτικὰ δέονται, οἱ καλῶς οὐκ ἔχουσιν. * Σίλλας ὁ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενος ἐπὶ τοῖς ἐργοῖς, ἀπ' αὐτῶν δὲ ἐστὶ τὸ παροιμιώδες, Κερκώπας ἀγορεύει ἀπειροδότης, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῖς πῶς καλῶς οὐκ ἔχουσιν ἀλφβόλῃ φασιν ἀλφβόλῃ. Ὁ δὲ Εὐρύβα-

τῳ ὡς πρὸς τὸ πειρώμενος, πρὸς δὲ καὶ πρὸς τοὺς πειρώμενους. Ὁσαύτως καὶ Φρυγώνδας ἐπὶ τῇ πειρώμενῃ βλάπται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μισθὸς ἐκ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐς ὑπερβολὴν, ἀπ' οὗ καὶ ὁ πρῶτος Ἀριστόδημος καλεῖται. τοῖς τοῖς ὁμοῖος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

* Σίλλας] Sic C. Σίλλας V. Σίλλας Edita. M. du S.

† Ποικίλῃ] Ita mutavit Suidas, quum corruptum editum esset. Sed confer & Suidam h. v. J. F. R.

Ibid. αὐτοῦ] Bz. In reliquis prave αὐτοῦ. M. du S.

78. πρὸς αὐτὸν] Πᾶσι ἢ πρὸς αὐτὸν. Sic Terent. Nil ad nostram hanc, Eun. II. 3. 69. Et paullo post plenius, ne comparandus ad illum est. Exempla Græca passim quoque obvia. Vid. Fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. J. F. R.

83. ἐπὶ ἀλφβόλῃ — ὡς ἔγωγε οὐκ ἔχω π.] Hic locus apprimè notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque ejus consilium atque institutum nosse discēs. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquires, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos infestatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitæ flagitiosissimæ prætendebant. Reliqui fere joci sunt eximii illis viris

nequaquam fraudi, si Lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. M. du S.

86. Παλλοσιν — μέρους] Utitur hoc Luciani testimonio. Cl. Duker. ad Thucyd. VI. 86. p. 432. ubi πολλοσὶν μέρους nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοσὶν μέρους dici, ut editum in Thucyd. vid. Pollux. L. IV. 165. J. F. R.

89. Ποικιλωτάτῳ] Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ἐπινοήσόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ ἀφ' ὧν ὡς πῶς ποικιλωτάτῳ τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. ratio linguæ postulat ποικιλωτάτῳ. id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltatione c. 31. πᾶσι ποικιλωτάταις αὐταῖς, &c. J. F. R.

Ποικιλωτάτῳ] Cl. Jansenii emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. M. du S.

Dd 2 95. Rev.

ἔπιπορευόντων, καὶ κακότητων συγκειμένων, ῥα-
 δίαν, τολμηρὰν, ὠδύρονον, φιλόπονον
 ἐξεργάσατο τὰ νοσθέντα, καὶ πειρανὴν καὶ ἀ-
 ξιόπιστον, καὶ ὑποκρίσιν τῆ βελτίου, καὶ
 τῷ ἐναντιωτάτῳ τῷ βελήσεως εἰκυσίαν. 95
 οὐδὲ γὰρ τοπρῶτον ἐντυχῶν, οὐκ ἀπῆλθε
 δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτῆς, ὥς εἴη πάντων
 ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιεικέστατος,
 καὶ προσέτι ἀπλοικώτατος τε, καὶ ἀφελ-
 έστατος. ὅτι πᾶσι δὲ τέτοις, τὸ μεγα-
 λουργέει προσήν, καὶ τὸ μηδὲν αἰεὶ μικρὸν
 ἐπινεῖν, ἀλλ' αἰεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν
 τὸ νῦν.

Μειράκιον μὲν ἐν ἑτὶ ὄν, πᾶν ὥραϊον, ὡς
 εἴην ἀπὸ τῆ καλῆς τεκμαίρεως, καὶ ἀκύνει
 τὴ διηγεμένην, ἀνέδην ἐπὶ ὄργῃ, καὶ συνῆν
 ὅτι μισθῷ τοῖς βελόμοις. ἐν δὲ τοῖς
 ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐρατῆς γόης,
 τὴ μαγείας καὶ ἐπωδᾶς δεσπεσίως ὑποχρη- 10

perjuriis, malis artibus compositam, agi-
 lem, audacem, periculis se objicientem,
 laboriosam in perficiendis cogitatis, proba-
 bilem, quae fidem facile inveniat, quae
 optima simulat, & maxime his, quae vult,
 adversari videatur. Nemo igitur, qui pri-
 mo illum convenisset, non sic ab eo dis-
 cessit, ut putaret, omnium illum homi-
 num optimum, & aequissimum, & adhaec
 simplicissimum, atque ab omni furo alien-
 um. Super ea vero omnia inerat quaedam
 in viro magnificentia, & quod nihil un-
 quam cogitaret parvum, sed rebus semper
 maximis mentem applicaret.

5. Cum igitur adolescens adhuc esset
 formosus admodum, quod licebat e stipula
 quasi & reliquiis formae colligere, & audire
 a narrantibus, effuse impudicus, pretio co-
 piam sui faciebat rogantibus. Inter alios
 ducit illum amator aliquis, praestigiator,
 ex eorum genere, qui magicas artes & di-
 vinas

a Βουλίσσιος] Ita bene P. B2. & marg. A1W. Βολίσσιος male S. A. J. H. Ald. Fl. b Ἀφελίστατος] Sic P.
 Et Edd. optimae. Ἀσφαλίστατος male Ex. Fl. c Προσῆν] Πρῶν Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. d Βουλομόμοις]
 Sic A. P. L. & marg. A1W. Δεσπεσίως Edd. priores.

95. Βουλίσσιος] Ibidem non multo post pro, τῷ ἐ-
 ναντιωτάτῳ τῷ βελήσεως εἰκυσίαν, rescribe βουλίσσιος. Sic
 habet Basileensis anni 1545.

Βουλίσσιος] In plerisque impressis βολίσσιος scriptum
 erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus
 petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faci-
 em vultumque componunt tum maxime, cum alea
 minime favet. Unde apud Gallos tritum, faire bon-
 ne mine à manuais jeu. Sed utramque nunc B. P. &
 Cl. Jensonium monentem laudo, qui βουλίσσιος resti-
 tuunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem
 hujus libelli c. 54. — 57. quae verbum hoc mire il-
 lustrant. & Thuc. I. 92.

3. Ἐπῆχον τὸ νῦν] Jussit in marg. Solanus conferre
 Tb. Magistram. Id feci, vidique nihil aliud, quam
 illum haec Luciani verba v. Ἐπῆχον eodem modo pro-
 ferre, ad demonstrandum, ἐπῆχον modo esse ἐπὶ τῷ
 ἔχον, cum alibi & κωλύον significet. Sed & inter-
 dum νῦν & ὀφθαλμοῦς omitti, docebunt Bos de Ellipsi,
 & Elsnor. ad Act. Apost. III. 5. ubi de mendico: οὐδὲ
 ἐπῆχον αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat,
 & non ὀφθαλμοῦς, sed νῦν in hoc exemplo intelligi
 contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo
 credam, quod expressis verbis praemittatur, βλίσσον
 οὐς ἡμᾶς. Nec juvant Elsnoriana exempla quae adfert,
 in quibus τὸ νῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφ-
 θαλμοῦς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter

multum a vero aberrasse dici queat.

J. F. R.

5. Ὡς εἴην ἀπὸ τῆ καλῆς τεκμαίρεως] Vertit Inter-
 pres, ut licebat ex stipula conjicere; recte quidem
 quantum ad simplicia verba: at veram eorum men-
 tem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, meta-
 phoram, nemo melius exponat, quam Interpres
 Graecus anonymus Homeri, ad Odyss. E. vl. 214. ita
 scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆ καλῆς ἡσυχίας τὸ κάλλος
 τῆ τιβερισμένης καρπῶν, ὥτως & ἐκ πρὸς ὀφθαλμοῦ
 τὴν ἀρχαίαν ἔχον καλαιοῦσαι. Nam quemadmodum ex sti-
 pula licet cognoscere pulchritudinem demessatum frugum,
 ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet.
 Καλῆμος enim, ut idem Scholiasta paullo supra do-
 cuerat, quum proprie notet τὴν ὑποσάβην τῆ ὑπολει-
 πομένου σίτου (sive, ut Hesychius, τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς τῆ
 χάριτος) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive
 ἀκαρπῶ ἡλικία, aetate effusa; quemadmodum & κα-
 λῆμος interpretatur item Hesychius.

J. F.

6. Ἀπὸ τῆ καλῆς τεκμαίρεως] Homer. Odyss. E.
 214.

M. du S.

8. Δεσπεσίως] Angl. βουλομόμοις. J. B.
 Βουλομ.] Sic A. P. & L. Reliqui Δεσπεσίως. V. c.
 17. & passim apud optimos scriptores. M. du S.

10. Μαγείας — καὶ ἐπωδᾶς] Conf. supra Μισθ. c. 40.

M. du S.

12. Ἐπαυ. τοῖς ἰχθ.] Flor. ἐπαυ. ἐπὶ τ. ἰχθ.

J. B.

13. Ἀναπομπᾶς] Desconvoites. ἀναπῆμπα emitto,
 sur-

vinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad suarum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cupidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat: instituit illum, & adiutore, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Caeterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remissa bona, ast idem mala multa;

Quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiarissimis Apollonii Tyanei, qui omnem illius tra-

μύων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων, ἀξιοδόχας. ὅτος ἰδὼν εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῆς αὐτῆς πράξεων ἐτοιμώτατον, ἢ μείον ἐρῶντα κακίας τῆς αὐτῆς, ἢ αὐτὸς τῆς ὄρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διέτελε ὑπεργῶ, καὶ ὑπηρετή, καὶ ἀξιοκῶν χράμεν. ὁ δ' αὐτὸς ἐκείνου, δημοσίᾳ μὲν δίδεν οἰατρὸς ἦν, ἡπίστατο δὲ καὶ τῶν ὄντων τῆς Αἰγυπτίως γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἑσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.

Ὡν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ ἀξιοδόχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνου, καὶ ἐρατῆς, τὸ γένος Τυανεύς, τῆς Ἀπολλωνίᾳ τῇ Τυανεί τῇ πάνυ συγκυνομένη, καὶ τῇ πᾶσαν αὐτῆς τραγωδίαν εἰ-

e τοῖς ἐχθροῖς] Ἐπὶ τοῖς ἐχθρ. Fl. f. Εὐφυῶ] Ita etiam habere f. Fl. & B2. notat M. du S. Sed habet & H. &c. g. ὄντων] ὄντων Cod. A. & P. Prius Edd. constanter. h. αὐτὸς] Οὗτος A. P. L. αὐτὸς Edd. vett. i. Τυανεί] Τυανεί f. iola. k. Πάνυ] Τῇ πάνυ Marc. Nihil mut. Edd.

sursum misso, Etym.

Ἀναπομπὰς] Recte *Gujetus* exponit; nam promittunt magi se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocaturus. f. F. R.

14. Εὐφυῶ] Non quidem immerito varietatem quaesivit diligentissimus *Solanus*: nam εὐφυῶ requiritur ab recto εὐφυῶς, si paradigmata grammatica spectemus, ut ἀληθῶς ἀληθῶς. & εὐφυῶ *Vorsius* etiam margini *Basil.* 2. adscripserat. Verum neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae iam purum tam in α quam η contrahi monet, sic ὕγιῶ & ὕγιᾶ utrovis more dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici jam tradidere. Conf. de Salt. §. 74. & *Maittaire* de Dial. p. 29. f. F. R.

20. ὄντων] Angl. ὄντων & ita Interp. f. B. ὄντων] Conf. *Homer.* Odyss. Δ. 230. Sic scribitur apud *Hom.* l. c. ad quem locum manifesto alludit. cum A. tamen P. etiam ὄντων. Cave autem credas cum doctissimo *Philostrati* interprete, nomen id fuisse Tyancensi (ad p. 148.) quem Aegyptium insuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud *Philostr.* huius hominis mentionem nullam fieri, quem participem suorum arcanorum Apollonio Noster tam dilerte tradit. M. du S.

22. Φάρμακα] Hoc carmen pluribus in locis est apud *Homerum*, praecipue Odyss. Δ. quod usurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant. G. C.

Φάρμακα] Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ. 232. f. F. R.

25. αὐτὸς] Angl. ἑστῶς.

26. Τῇ Ἀπολλωνίᾳ τῇ Τυανεί πάνυ συγκυνομένη] Τῇ Ἀπολλωνίᾳ τῇ Τυανεί τῇ πάνυ. Th. M. Huius vitam 8. libris *Philostratus* describit: hunc *Hierocles* Christo acquiparavit: contra quem *Eusebius* scripsit. G. C.

27. Ἀπολλ. τῇ Τυανεί τῇ π. σ.] Secuti hic sumus emendationem *Marcellii*; nam τῇ deest in nostris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo nato annum, eodem quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile patet, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis quae de eo hic traduntur, nōdum septuagenarium decessisse sub finem Imperii *M. Aurelii Antonini*, quod ex sequentibus patebit. v. quae de bello Marcomannico habet c. 48. M. du S.

Ibid. Τῇ πάνυ] Emendationem hanc *Marcellii* adeo necessariam existimavi, ut eam receperim, contra Edd. f. F. R.

28. Τραγωδίαν] Non sic de eo sentiebat *Philostratus*, qui viri vitam conscripsit, etiam nunc extantem. Non *Eupapius*, qui in prooem. ad vit. *Soph.* ἐπιδημίας ἐς ἀνθρώπους θεῶν. librum eum inscribi iure potuisse censebat. Ante *Lucianum* vix reperies, qui ejus meminerit. Eruditiss. certe *Philostr.* enarrator *Lucianum* cum *Apulejo* coetaneo primos facit, praef. p. 33. M. du S.

εἰδότην. ὁρᾷς ἐξ οἷας σοι Διτριβῆς ἀνθρώ-
πον λέγω;

Ἦδη δὲ πῶγων ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Τιανένος ἐκείνῳ σποθα-
νόντῳ, ἐν σπορία καθεστῶς, ἀπηνθηκυίας
ἅμα τῷ ὄρας, ἀφ' ἧς τρέφει ἐδύνατο, οὐκ
ἔτι μικρὸν ἔδεν ἔπειτόν· ἀλλὰ κοιωνήσας
Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ, τῷ καθιέντων
ἐς τῆς ἀγῶνας πολὺ καλαρατοτέρῳ τῷ φύσιν
(Κοκκωνᾷ δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) πεινή-
σαν γοητεύοις, καὶ τῆς παχεῖς τῷ ἀνθρώ-
πων (ἔτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῷ μάγων
Φωνῇ τῆς πολλῆς ὀνομάζουσιν) σποκείροις.
ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακρίν γυναῖκα πλωσίαν,
ἐξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βυλομένην,
ἐξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ δεχῆντα
παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας
εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη,
πάλαι μὲν εὐδαίμων χωρὶς τῆς Μα-
κεδόνων βασιλείας, νῦν δὲ ταπεινὴ καὶ ὀλί-
γη τῆς οἰκίτορας ἔχοντα.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθους,

goediam noscent. Vides e qua tibi schola
hominem narrem?

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque
illo Tyanensi, in paupertate constitutus,
cum jam defloruisset aetatura, qua ali po-
terat, nihil parvum cogitabat: sed societa-
te inita cum Byzantio quodam annalium
scriptore ex eo genere, qui in certamina
descendunt, multum etiam execrabilioris
ingenii homine, Cocconas, puto, vocaba-
tur, circumibant praestigiis utentes, &
pingues hominum (sic ipsi patrio magorum
nomine vulgus appellabant) detondentes. In
hisce vero etiam e Macedonia mulierem di-
vitem, effoetam illam quidem, sed quae
amabilis esse vellet, cum invenissent, an-
nonae quantum opus esset ab illa nasci, e
Bithynia illam in Macedoniam secuti sunt.
Ex Pella autem ea fuit, beato quondam
oppido Macedonum regum temporibus,
jam vero paucos eosque humiles cives ha-
bente.

7. Hic visis draconibus ingenti specie,
man-

a Ἐπειός.] Ἀπειός P. b Χρονογράφος] Sic J. H. P. S. Ald. B2. Χρονογράφος Fl. c Ἐπισιτ.] Ἀπεισιτ. male P.

35. Μικρὸν ἔδεν ἐπειός.] Sic Liv. de Scipione XXIX.
1. Nihil enim parvum, sed Carthaginis jam excidia
agitabat animo. M. du S.

36. Χρονογράφος] Forſan χρῆσιμον, ut infra c.
10. M. V. la Croix.

Χρονογράφος] Legendum λογογράφος, adscripserat So-
lanus, ut supra Herod. c. 4. ubi καὶ συγγραφέας ἐ λογο-
γράφους. Vel χρῆσιμον, videndumque quod hic
sequitur cap. 10. huius Alex. Sed prius malim.

J. F. R.

Ibid. Καθιέντων] Circulatoremne intelligit? M. du S.
Καθιέντων] Καθιέντων aliquem legendum conjicere
Guyet. ait in suis nott. MII. Sed quia stare potest vul-
gata, nihil muto. J. F. R.

37. Καλαρατοτέρῳ] Intellige αὐτοῦ, τῷ Ἀλεξάνδρου
scil. F. G.

39. Παχεῖς] Sic pag. seq. & pag. 481.

Παχεῖς] V. Aristoph. p. 670. A. Et Nostrum c. 9.
M. du S.

Παχεῖς] Infra addit καὶ ἄλθιοι, καὶ ἀπαίδεστοι. Et sic
παχεῖς de rudi ac stupido hominum grege usurpari,
hoc aliisque aliorum testimoniis probat Reverend.
Elsner. ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67.

J. F. R.

41. Τὸς πολλοὺς] Notum quidem addito articulo
vulgaris & res vulgares significari. Vid. nostrum su-
pra de Merc. cond. c. 9. & infr. hoc Alex. c. 9. Dion.
Hal. VII. p. 473. τὸ ὄρα — ἢ τι τῶ πολλῶν. Sic τοὺς
πολλοὺς Scholiast. Thucyd. interpretatur πλείους. Ad
L. I. c. 6. No. 15. Conf. Ael. V. H. XIV. 8. ac dec-
cies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec
adduco, ut sexcenties dicta repetam; verum ut hac
occasione admoncam, non semper tamen plebem si-
gnificari, sed plus, veluti in Epist. ad Rom. c. V. 15.
εἰ γὰρ τῷ τῷ ἑνὶ ὁραπτόματι οἱ πολλοὶ ἀπὸ πάντων. Quin
& universos interdum significare τοὺς πολλοὺς, docet
Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII. p. 485.
Ed. Amst. (Ed. Leid. p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἀραβίας τοὺς
πολλοὺς verti vult, universos Arabas; quum non suffi-
ceret Vulcanii versio, in Arabas, populosam gentem.

J. F. R.

Ibid. Ἀποκρίνας — Μακρίν] Vid. quae dicimus
ad Philostr. c. 21. κικλημένους τῷ ἰούν ἐ τὴν Ἀφροδίαν.
Sic paullo post dicuntur τοὺς ἰγκυφάλους ἐ τὰς καρδίας
προεξηρμένους. Porro Μακρίν ita verti, ne quis Ma-
cesin vel Macetam proprium unius mulieris nomen
intelligeret. J. M. G.

42. Μακρίν] Nomen est non proprium illius mu-
lic.

manfuetis plane & cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & jacerent cum pueris, & calcari se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis instar lac e mamma fugerent. Multi autem tales apud illos nascuntur, unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante. Emunt horum serpentium unum pulcherrimum paucis obolis.

8. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia*. Tanquam enim pessimi duo mortales, & audacissimi, & ad maleficium promptissimi, societatem coeuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scientiam & maxime necessariam & in primis desiderabilem esse: eaque ipsa ra-

ημέρας πάνυ, καὶ τιθαοῦς, ὥς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεται, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατεριμῆς ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένης μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς καὶ ταῦτα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸ ὄλεθρον Ὀλυμπιάδῃ μῦθον ἀφροισθῆναι πάλαι εἰκός, ὅποτε ἐκυλῇ ἡ Ἀλέξανδρον, δράκοντος τινός, οἶμαι, τοιοῦτε συγκαθεύδοντες αὐτῇ) ὠφένται τῷ ἐρπετῷ ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

Καὶ καὶ τὸ Θεκυδίδην, ἀρχὴν ὁ πόλεμος ἐνθενδε ἦδη. ὥς γὰρ ἂν δύο κακίστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥαδίως κατενόησαν τὸ ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δουρίν τῶν μεγίστων τυραννέμων, ἐλπίδῃ, καὶ φόβῳ, καὶ ὅτι ὁ τῶν ἐκατέρω ἐς δέον χρῆσασθαι δυνάμει, τάχις πωλητή-οισιν ἂν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε διδῶντι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὸ πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτῳ τε, καὶ ποθεινοτάτῳ ἔσαν, καὶ

Δ. Δουῖ] Δουῖ P. Δουῖ Ald. H. Bz. Fl. S. recte. de J. vid. nott. e. E.] Abest a Fl. Adest in aliis.

lieris, uti priores interpretes verterunt, sed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum p. 117. M. du S.

46. Πελλαία] Macedonia civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellæ dracones alere, eosque aestate, frigoris causa, collo circumdare. G. C.

Πελλαία] Adleverat margini Clar. Hemsterh. videntum Ex. Spanhem. de Pr. & Uf. Num. Ant. Diff. IX. p. 655. Quem igitur adiisse non pigebit. J. F. R.

47. Εὐδαίμων] Enallage. F. G.

48. Νῦν δὲ] V. Spanhem. 654. M. du S.

55. Πολλοὶ δὲ] De serpentibus Pellacis Casaub. ad Suet. lib. 3. J. B.

56. Τὸν παρὰ τὴν Ὀλυμπ.] Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanhem. 212. M. du S.

57. Ὀλυμπιάδῃ] Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alexand. G. C.

Ὀλυμπιάδῃ] Origo fabulae de Olympiadis serpente. F. G.

62. Θεκυδίδην] Thucyd. L. II. c. 1. M. du S.

66. Τὸν — βίον] Conf. infra Aem. c. 20. M. du S.

Ibid. Ὑπὸ δουρί τούτων] Metus & spes divinationem & auguria repperunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonaet. G. C.

Ibid. Δουῖ] Ita Edd. Atticum neque hic solum, sed multis aliis in locis. M. du S.

Δουῖ] Δουῖ ait M. du S. Edd. habere; at Parisina habet δουῖ. Forst. in Bz. etiam δουῖ adleverat, frustra. Quid in Juntina fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & δουῖ & δουῖ inde conficere queas; quare Edd. denuo consului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quasdam Edd. nihil abire ab Lectione Juntinae, quas tamen δουῖ habere cognovi, ideo credo δουῖ fuisse in J. Sed Solanum correxisse δουῖ, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe δουῖ rectum esse, si testimoniis indiget, confer Diad. Sic. XIX. p. 296. Ed. Basil. ubi δουῖ γαδίων. Et δουῖ νῦν vid. ex Thucyd. pluraque apud Cl. Maistre de Diakot. p. 34. J. F. R.

ὃ Δελφὸς ἔτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ αἰ-
δίμους γενεάσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ
Βραγχίδας, καὶ ἀνθρώπων αἰεὶ, δι' ὧς ποροῖ-
πον τυράννης, καὶ ἐλπίδα, καὶ φόβον, Φοι-
τῶντων ἐς τὰ ἱερά, καὶ πορομαθεῖν τὰ
μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἐκατόμβας
θύοντων, καὶ χρυσὰς πλίνθας ἀνατιθέντων.
ταῦτα πρὸς ἀλλήλους τρέφοντες, καὶ κυκλῶν-
τες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβου-
λεύοντο. εἰ γὰρ τῆτο ποροχωρήσειεν αὐτοῖς,
αὐτίκα πλουτοῖσι τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλ-
πιζον. ὅτε μείζονος ἢ τοῦ πρώτου ποροδοκίαν,
ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρείττονος
διεφάνη καὶ ἐλπίδι.

Τὸν τεύθεν καὶ σκέψιν ἐποιεῖντο, πρῶτα
μὲν πρὸς τὴν χωρίαν, δεύτερον δὲ, ἥτις ἡ
ἄρχη, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο καὶ ἐπιχειρή-
σεως. ὁ μὲν ἦν Κοκκωνᾶς, καὶ Χαλκηδόν-
να ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπό-
ρων χωρίον, τῇ τε Θράκη καὶ τῇ Βιθυνίᾳ
προσοικῶν, ἔχον ἐκὰς ἐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ
Γαλατίας, καὶ τῶν περικλυτῶν ἐθνῶν ἀ-
πάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἐμπαλιν τὰ

tione Delphos olim divites factos esse at-
que celebres, & Delum, & Clarum, &
Branchidas, hominibus semper, propter
eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum,
ad templa euntibus, & praediscere futura
cupientibus, ac propter ipsum hecatombas
sacrificantibus, & aureos lateres dedicanti-
bus. Haec inter se versantes ac miscen-
tes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc
enim si sibi processisset, statim se divites
ac beatos sperabant futuros; quae quidem
res magis illis, quam pro prima expectatio-
ne, respondit, & spe melior apparuit.

9. Hinc dispiciebant primum de loco,
deinde quod principium, quae ratio esset
incepti. Cocconas quidem Chalcedonem
probabat aptam, quod commercia multa
haberet, atque Thraciae pariter ac Bi-
thyniae esset contermina, nec procul dista-
ret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae
superjacent omnes. Vicissim Alexander
suam

a Ἐς τὰ ἱερά] Deest artic. τὰ in Fl. H. P. S. Bz. Adest in J. b Ὅτι μείζονος] Ἐπὶ μείζον A. L. P. Nihil
vulgatam lect. mutant Edd. Ἐπὶ μείζον etiam marg. At. adscriptum fuerat, sed casum deinde. c Χαλκηδόν-
να] Constans lectio. d Καὶ ἐμπόρων] Et hanc esse constant. lect. notarat M. du S. e Προσοικῶν] Πρόσοικον
J. Pell.

73. Καὶ * Δελφὸς ἔτω] Προσοικῶν καὶ ἀνθρώπων αἰεὶ κατενόησαν. αἰεὶ καὶ Δελφὸς ἔτω κατενόησαν πλουτῆσαι,

καὶ αἰδῖμους γενέσθαι. V.

90. Τὸν Χαλκηδόννα δοκίμαζεν] G.

* Δελφός] Et hic & statim iterum male αἰδῖμους erat in Im-
pess. Quum Cod. V. tamen recte Δελφός. M. du S. Sed & pro

αἰδῖμους in edito male αἰδῖμους.

J. F. R.

73. Καὶ Δελφός] Sic in Jove trag. & Icarom. J. B.
74. Κλάρον] V. de his quae supra annotata sunt, ad
Θ. J. XVI. M. du S.

75. Βραγχίδας] De Brancho & Branchidarum o-
raculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vatibus
c. 9. J. M. G.

Βραγχίδας] Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV. c. 1.
p. 140. J. F. R.

79. Πλίνθος] Sic in Contempl. J. B.
84. Ὑπερμειζόνως] Angl. ἐπὶ μείζον. J. B.

Ibid. Μειζόνως] A. P. & L. ἐπὶ μείζον. Sed nihil
muto. v. quae ad Mισθ. c. 12. a me annotata sunt.
M. du S.

Μειζόνως] Conf. mox c. 26.

J. F. R.

90. Χαλκηδόννα] In nummis aliter, ut plurimum,
scribi hoc nomen docet vir Ampl. Ex. Spanh. p. 117.
nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis co-
dicibus antiquis reperiri. M. du S.

91. Καὶ ἐμπόρων] Mirum ni vox aliqua ante καὶ ex-
ciderit. Facile tamen quid voluerit, assequimur, ut
non admodum de emendatione laborandum sit, nisi
forte Mss. aliquid suggerant. M. du S.

93. Προσοικῶν] Adscripsit Solan. vid. infra in Δελφ.
c. 2. Γαράμματα μοῖσι προσοικοὶ ὄντες, quo adjuvetur,
credo, conjectura Pellaei; sed & mihi participium
activum προσοικῶν, quod potius de homine, quam de
regione usurpatur, hic minus conveniens videtur;
quare προσοικῶν admittere malim, si quis Codd. addi-
cat.

suam patriam praeferre, dicens quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales esse Paphlagonas dicebat, eos qui ad Aboni castrum habitarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui si quis modo illis se ostendat qui tibi-cinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam caelestium quendam, illum adspiciant.

10. Hac de re cum aliquamdiu diffedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est, in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonenfibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae,

οἱκοὶ παρέκρινε, λέγων, ὅτι ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὸ τοῦτον δέχων, καὶ ἐπιχειρήσιν, ἀνθρώπων δὲν παχέων καὶ ἡλιθίων τὸ ὑποδεχομένων, οἷς τὴν Παφλαγονίαν εἶναι ἰέφασκεν, ὑποφαινέτας τὸ τῷ Ἀβόνι τεύχεον, δεισιδαίμονας τὴν πολλὰς, καὶ ἡλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητῶν, ἢ τυμπανιστῶν, ἢ κυμβάλοις κροτῶντα ἐπαγγόμῳ, κοσκίνῳ, τὸ τῷ λόγῳ, μαγτεύομῳ, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνόντας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινα τὸ ἐπιφανῶν προσβλέποισας.

Ολίγῃς δὲ περὶ τούτου γάσεως αὐτοῖς γενομένης, τάλας ἐνήκεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἀφροδόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρησίμων γὰρ τί ὅμως ἢ πόλις αὐτοῖς ἔχων ἔδοξεν) εἰ τῷ Ἀπόλλωνι ἱερῶν, ὅτι δὲ χεραιότατον ὅτι Χαλκηδόνις, κατορυγῆσι δέλτους χαλκᾶς, λεγόντας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸ Πόντον, καὶ καθέξῃ τὸ τῷ Ἀβόνι τεύχεον. αὐταὶ αἱ δέλτοι ἐξεπλήθηδες εὐρεῖσθαι, λαφύρεισθαι ῥαδίως τῶτον τὸ λό-

f Χαλκᾶς] Χαλκᾶς ridicule f.

5. Κοσκίνον τὸ τῷ λόγῳ] Ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅταν μάντις τοῦτο λέγεται ἰσχυρῶς. V.

cat. 95. Τὰ αἰῶν] E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. M. du S.

2. Τῶν πολλῶν] Conf. supra dicta ad c. 6. f. F. R.

4. Κυμβάλοις κροτῶντα] Quamvis plaudo significat, tamen & transitive usurpatur, aeque ac Latine quam plaudo. vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI. 644. Alii etiam construant cum accusandi casu, ut Alciph. I. Ep. 12. p. 50. Αἰὲν δὲ κυμβάλοις ἐκροτῶν. Sed noster Deor. Dial. XII. Ven. & Cupid. etiam ἐκροτῶν cum dativo, ἐκροτῶν τῷ κυμβάλοις. Cum accusativo autem etiam Homae. II. O. 453. ubi καὶ οὐδ' ἔχον κροτῶντες, est vacuos curretes quascientes, cum strepitu. f. F. R.

5. Κοσκίνον — μαγτεύομῳ] Cribro vaticinari, stulte de rebus occurrentiū divinare, paroemia sumpta a divinationis genere, quod suspensio circumspiciatque cribro peragebatur.

Κοσκίνον μαγτεύομῳ] Paroemiogr.

Κοσκίνον — μαγτεύομῳ] Κοσμηρομαντία, de qua Theocr. ἔστι ἐν Ἀγροῖς τάλας κοσμηρομαντίας. F. G.

Tom. II.

16. Μάντις] Praescens pro futuro; sic etiam pro ξῆμα & similia, vid. f. F. R. & Hemsterh. T. I. Somn. c. 9. p. 14. Id. vero in verbo εἶμι perpetuum fete esse, vid. Comment. ad Aristoph. Plut. 70. ubi Ἀπῆμι, abibo. Et vid. Cl. Hemst. idem dicentem, ad T. I. Somn. §. 7. f. p. 10. Adde Long. Rh. L. 2. p. 67. iterum 68. καὶ ἀπῆμι τὰς Μεθυμναίας σὺν ἀγαθῷ πολέμῳ. Et veniet Methymnaeis hostis fas infestus, ut vertit Jungerman. Sed & potuisset: hinc abibis vertere; At vix quidquam interest, & alibi de hoc significato agemus. Conf. eund. L. IV. p. 125. (Ed. Moll. nam altera ex qua olim priora excerpti, nunc non est ad manum) ἀπῆμι τὰς ἀγῶνας ἀπῆμι, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba sic posita addere velim, quorsum id abiret? Vid. tamen Alciph. I. Ep. XI. p. 44. Φύνομεν, ἢ μένομεν; pro φυνόμεν &c. In verbis autem contractis num praescens sit an fut. 2. vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 65. ἀπῆμι pro ἀπῆμι, quod alibi agemus. f. F. R.

Ec

22. Κῶ

λόγων ἐς πᾶσαν ἡ Βαβυλῶνα καὶ τὴν Πόντον
ἐποίησαν, καὶ πολλὰ πρὸς ἄλλων, ἐς τὸ
τῇ Ἀβώνι τεύχεσσι. καὶ καὶ νῦν
αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγείραι, καὶ τὰς δεμε-
λίας ἡδὴ ἰσκαπτοῖν. ἐσταῦθα δὲ μὲν Κοκκω-
νάς ἐν Χαλκηδὼνι καταλείπεται, διττὰς
τῖνας καὶ ἀμφιπόλους καὶ λοξὰς χρημα-
σι συγγραφοῖν. καὶ μετ' ὀλίγου ἐτελεύτησε ἡ
βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς.

Προσιπτεῖ δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κα-
ρῶν ἡδὴ, καὶ πλοκάμους καθεμύμενος, καὶ
μισόλευκον χιτῶνα πορφύρεον ἐνδεδυμένος, καὶ
ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτῷ λευκὸν ἀναβεβημύμενος,
ἄρπην ἔχων καὶ τὴν Περσίδα, ἀφ' ἧς αὐτὸν
ἐγκαλελογεῖ μητρόθεν, καὶ οἱ ὀλέθροι ἐκείνου
Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτῷ ἄμφω τὰς γο-
νάς ἀφανείς καὶ ταπεινὰς, ἐπίτρευσαν τῷ
χρησμοῦ λέγουσιν,

facile hunc sermonem per universam Baby-
niam atque Pontum distulere, & multum
ante alias urbes, ad Aboni castrum. Il-
li enim & templum statim excitare decre-
verunt, & fundamentis fossam jam fodie-
bant, cum Cocconas quidem Chalcedone
stelinquitur, ambigua quaedam & duplicia
atque perplexa oracula scribens, nec ita
multo post diem obit, morsus, opinor, a
vipera.

11. Praemittitur autem Alexander jam
occomatus, demissisque cincinnis, tunicam
indutus purpuream ex albo virgatam, &
pallium superinjectum gerens candidum,
falcem gestans qualis Persei pingitur, a quo
maternum genus deducebat. Et perdidit illi
Paphlagonες, qui scirent utrosque illius pa-
rentes humiles atque ignobiles, oraculo cre-
didere dicenti,

Περ-
σίδα

a. Καίμων] Sic dedi ex J. & margi. At. Eiusdem enim erat in reliquis. b. Γαγ] Sic J. H. Fl. B2. S. Ald.
c. Προσιπτεται] Προσιπτεται A. P. At prius recte Edd. vett. d. Καὶ περὶ αὐτῶν] Καὶ deest in Edd. Ald. P. S.
H. Adest in marg. A1W. & J. & Fl. e. Ὀλέθροι] Hetsf. & Gajet. ὀλέθροι.

22. Καίμων] Sic Ed. J. Reliquae ἐκείνου. Sed mal-
lem γαῖν pro γαφ. M. du S.

28. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς] Dico ad lib. 2. Heliodor.

29. Προσιπτεται] Angl. προσιπτεται. J. B.

Προσιπτεται] Roma inducitur. F. G.

31. Μισόλευκον] Qualem Reges Persarum soli apud
suos gestabant. Xen. Cyrop. VIII. p. m. 127. 31. Vid.
& Aelian. V. 215. C. ad quem locum, dum alia opti-
me, ut solet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque
bonis literis optime meritis, nescio, quo modo Coc-
conam cum Alexandro unum eundemque facere vi-
detur. M. du S.

Ibid. καὶ μισόλευκον] Nihil de omisso illo καὶ in plu-
rimis Edd. notarat Solanus: nec tanti interesse dicit
aliquis. At qui stilo Luciani est adfuetus, credo, vi-
debit, id recte hic addi, etsi paullo post omittitur an-
te ἄρπην. J. F. R.

34. Ὀλέθροι] Pestis, perniciēs, exitium. An infeli-
ces? malim ὀλέθροι, ut infra c. 39. F. G.

Ὀλέθροι] Nihil mutavit Solanus, neque ego quid-
quam mutavi, sine auctoritate Edd. aut Codd. etsi
adjectivum ὀλέθροι sic usitatus, & pluralis substantivi
ὀλέθροι alibi nondum a me observatus est. J. F. R.

38. Περσίδα] Περσίδα. F. G.

Περσίδα] Parum abest quin Περσίδα in contextum
recipiam, quod ad metrum rectius, vereor enim ut
media longa inveniat alibi Περσίδα. Nam brevis est
ap. Aristoph. Vesp. 1132. Et ibi Persicam vestem si-

gnificat, est tamen id adjectivum quoque. Potest er-
go jam Περσίδα cum auctoritate legere, qui volet.
At si a Περσίδος formatum dicas, longa poterit esse,
verum & tum Περσίδα diceretur, aequē ac Ἀρπὶδος
ab Ἀρπύδος. J. F. R.

41. Οὐρα] Sic enim emendavimus, cum antea le-
geretur ὄρ, nullo aut certe Luciano indigno sensu.
Ratio emendationis per se patet. Vide autem c. 39.

Ibid. Πεδυλάριον] Pedalaris Aesculapii filius, cuius
se situm fingebat Alexander V. c. 39. M. du S.

42. Τρίκων] Lege, si lubet, Orig. c. Cels. III. p. 123.
2. ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua
edere credebatur Aesculapius. V. etiam Aelian. Arat.
v. 206. & Strab. IX. de templo Aesculapii in ea urbe
celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessa-
liae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236. ubi natus
dicitur Aesculapius, Strab. XIV. p. m. 446. A.
M. du S.

43. Στάδων] Male in Angl. Cod. στάδων. vocem
στάδων alibi interpretor. J. B.

στάδων] Sic praeter A. P. & L. longe, mea qui-
dem sententia, melius, quam ut in impressis est, στάδων,
sensum vulgatum aperiet Aristoph. Lystrata, eundem
fere quem alibi per αἶψα φησίν, aut simile quid ef-
ferat V. Or. c. 33. bis, & 51. Sed nec castior solam
vox στάδων, sed hic longe aptior, itinerique tanto
convenientior & nostro familiaris. V. Nesp. c. 2. 3. &
passim. M. du S. (At versio Cl. Gess. στάδων servat.)

44. Βί-

Perfidis genus bito, Phoebo carnisque, vido-
147

Diuus Alexander, Podalir I sanguine cretus. 40

Hic ergo Podalirius, libidinosus, & natura
ad furorem usque mulierosus, qui a Tricca
inde usque in Paphlagoniam in Alexandri
matrem arrexit. Inventum etiam oracu-
lum, quasi Sibyllae praedicentis:

Littera ad Emxini Pomi viciua Sinopae,

Ad Turres erit Ausonio sub Rege Propheta,

Post primam ostendens monadem, ternas de- 50
cadasque,

Quinque alias monadas, viginti & ter nu-
merata:

Nomen Alexetereis habens ex orbe qua-
147

Περσίδης γένει, Φαίβο Φίλος ὕτος ὄρα),
Διὸς Ἀλέξανδρος, Πωδαλὶρὶς αἵμα λε-
λογχάς.

Ὅντας ἄρα ὁ Πωδαλὶρὸς μάχλῳ καὶ
γυναῖκομαινῃς ἢ φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄ-
χρι Παφλαγονίας ἑτέλλετο, ἐπὶ ἢ Ἀλέ-
ξανδρον μετῆρα. ὁ δὲ χρῆσιμος ἦδη,
45 ὡς Σιβύλλας προμαντεύσαμένης,

Εὐξείνῃ Πόντου παρὰ ἡδὸς ἀγχι Σι-
νόπης,

Ἔσαι τις χεῖ Τύρῳ ὑπ' Αὐσονίῳι προ-
φήτης,

Ἐκ πρώτης δυαδὸς μονάδῳ, τριστὴν δε-
κάδαντε,

Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισ-
ἀριθμοι,

Ἀνδρὸς ἀλεξήτηρ ὁμωνομένην τέτρα-
κυκλον.

55

Εἰς

[Περσίδης] Sic Edd. Περσίδης marg. 147. g. Οὐτως] Ex emendatione Solasi. Οὐτῳ enim Edd. prioriter
b Στρίλλιδαι] Sic A. P. L. & marg. 141. Στρίλλιδαι Edd. omnes. i Εὐρητο] Εὐρητο P. A. Vulgatam servant J.
El. Ald. P. H. & c. k Πόντος ἀγχι] Πόντος ἀγχι J. fol. i Τετρακύκλον] Τετρακύκλον male J.

40. Ἐκ πρώτης δ. μ.] Τὸ Α, μόνος ἐστὶν. τὸ Δ, τε-
τρακύκλον. τὸ Ζ, ἐξήκοντα. τετρακύκλον δὲ ὁμωνυμία, οἷμαι,
τοῖσι ὅτι τὸ * ἀνδρῳ, ἢ τις ἀριθμὸς ἐξ ἑκάστου τῶν αὐτῶ
γραμμῶν ἐκπληρωμένος ἐστὶν ἐν συνόλῳ, τετρακύκλον δὲ εἰκοσι-
πέντε ἀριθμὸς τὸ ὅλον. τέτρακυκλον γὰρ ὅτι τετραγώνῳ

147. ΑΛΕΞ.] ἢ αὐτὸν ἐστὶν, quod per compendium signi-
ficat ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ; alioqui αὐτὸς corrigendum, quod tamen
ad sensum desinit; cum enim αὐτὸς prosequitur apud La-
cianum, tamen litterae illae Α & Ζ non sunt in αὐτῷ, ideo

ἔστιν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὅς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἀρ-
χόμενός τῳ δέκα πέντε καὶ πέντε τελεστέῳ. G. (Legendum
τετρακύκλον, & ἑκάστην pro μῑ, ut quid voluerit intel-
ligatur. Ego aliam rationem sequor, quam in nota
videbis. M. du S.)

quae prius verum esse existimo. Nam si αὐτὸς hic significat
residuum nominis partem, ablato AAEX. aliquid excidit oportet,
ut, quia sensus nullus adparet. J. F. R.,

44. Εὐρητο] Minus recte in Angl. Cod. Εὐρητο. J. B.
46. Κατὰ Τύρῳ] Descriptio Abonoteichi. M. du S.
Κατὰ Τύρῳ] Vid. haec & compendium numeri lre-
ras ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ exhibentis, i. e. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ vel ΑΛΕΞΗΤΗΡ
αυκλήτωρ, plenius expōsit ap. L. B. ad Evang. Ioh. I. 4. p. 152. & seq. Sed quis eadem per compendium
enarrat Solanus, B. G. non exscribam. J. F. R.

Ibid. Τύρῳ αὐτὸν ἀλεξήτηρ] Insuper totum versuum
bonam interpretationem dare, ac si possem quidem,
vellem. Non est hic quidquam ingenti sed, ut in
toto hoc genere, stridulae dictionis, stupidae argu-
tiae: Τύρῳς muros, πόλις, castrum, significat;
notatur itaque ΑΛΕΞΗΤΗΡ. Αὐτονόητος mentio in-
dicat sub imperatore Romano rem geri debere. Mo-
nus est Α, tres decades Α sic. Αλεξήτης nomen re-
tinentis fuit in versione. Metuebatur astutus Apollo,
ac non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen

Prophetæ sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adji-
ceret eas primas quatuor litteras esse in voce Αλεξήτης.
J. M. G.

50. Ἐκ πρώτης] Aenigma est quo (ΑΛΕΞ) αὐτὸς
describitur.

A. 1.	4) 96
A. 30.	8 } 24.
E. 5.	16
E. 60.	16
	00.

Summa 96. per 4. divisibilis.
Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollon.
III. p. 93, A.
Ἐκ πρώτης & c.] Litterae numerorum potestate in
Ald. 147. ita huic & sequenti versui superscriptae er-
rant, ut nomen Αλεξανδρι inde prodiret, quod quia
Solanus jam indicavit, non repetam. J. F. R.
Ec 2 57. Δις

Εἰσεβάλων γὰρ ὁ Ἀλέξανδρος μὲν τοιαύτης τραγωδίας, ἀφ' ὧν πολλῶν ἐς τὴν πατρίδα ἐπέλεπτος τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμνημένοι προσποιούμενοι ἐνίοτε, καὶ ἀφρὺ ὑποκιμπλάμενοι τὸ σῶμα· ῥαδίως δὲ οὐ πομπὴν αὐτῷ, τρυβίης δὲ βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν ἀφαιμάσσοντα. τοῖς δὲ θεοῖν τι καὶ φοβερόν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ καλεσθέντος κεφαλῇ δράκοντος ὀθονίη, ἀνθρωπόμορφόν τι βῆπιφάνισσα, κατάγραφος, πάντων εἰκασμένη, ὑπὸ θρίξιν ἱππέαις ἀνσίγυσά τε καὶ αὐτῆς ὀπκλάνισσα τὸ σῶμα· καὶ γλῶττα, οἷα δρακόντων, διττὴ, μέλαινα προέκρυπτεν, ἡ δὲ τριχῶν καὶ αὐτὴ ἐλκομένη. καὶ ὅτε Πελλαῖος δὲ δράκοντα προπῆρχε, καὶ οἰκοὶ ἐτρέφοντο, καὶ καιρὸν ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγώδισεν, μάλλον δὲ πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος.

Ἦδη δὲ ἀρχαῖς δέον, μηχανᾶται τι τοιοῦτον· Νύκτας γὰρ ἔλθων ἐπὶ τῆς θεμελίας τῆς καὶ τῆς ἀρτίου ὀρυτομένης (συνεστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθεῖν

12. Adveniens igitur cum hac histronia Alexander post aliquod intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendidus, furere interdum se simulans, & spuma os orpletum habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput Draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate assimilatam, equina feta aperiens os & iterum claudens; & lingua qualis serpentum, bifulca, nigra, prominebat, setis & ipsa mobilis. Pellaeus autem ille Draco ipsis jam ante fuerat, qui domi alebatur, suo tempore appariturus, & adjuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipse actor futurus.

13. Cum jam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus aqua constiterat, vel ibidem undecunque

α. Αἰτῶ] Sic Cod. P. recte. Αἰτῶ Edd. priores male.

57. Διὰ πολλοῦ] Vulgo vertitur, multo post. Rectius, post longam absentiam. F.G.

Διὰ πολλοῦ] Recte Guesius, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & Aristoph. Plut. 1046. Ἐὰν ἀφ' ὧν πολλοῦ χρόνου σ' ἰστανόμαι. Quod recte ibi vertitur: Opinor, quod te jam diu non viderit. Nam etiam negatio nulla in Graecis, tamen qui post longum tempus, vel longam detinuit absentiam videt, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Pass. IV. p. 106. Ed. Moll. Περιελύετο δὲ ἐν τῷ Δαφνιδί ὁ Λάμπος πικρύνει τὰς αἰγὰς αἷς δυνατοῖς μάλιστα πικρύνει, πάντας κακίστως λέγοντες ὅτι καὶ τὸ δισπότιον ἀφικέμενος ἀφ' ὧν πολλοῦ — beatus illas omnino post longum intervallum esse visuras. F.F.R.

59. Καὶ ἀφρὺ ὑποκιμπλάμενος] De his impostorum & aegyptiarum artibus alius locus dicendi. F.B.

65. Ἀνθρωπόμορφόν τι] Figuram videbis in nummo: quem ad c. 38. exhibebimus. M. du S.

66. Κατάγραφος] i. e. picta, ποικίλη κατάγραφος idem quod κατάγραφος. Catull. Catalogaribusque Thyris. F.G.

Κατάγραφος] Locus Catulli est in Epigr. 22. ad Phallum, ad quem vid. observatt. Vossii p. 63. F.F.R.

69. Μέλαινα] Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui Suidam consuluerit. De Aesculapii forma vid. Ovid. Metam. XV. 654. M. du S.

70. Αἰτῶ] P. non ut in reliquis αἰτῶ. M. du S. 79. Συλλεβόρεον] Minus commode in Angl. Cod. συμβολεόρεον. F.B.

88. Ἐκταύροισι] Angl. ἰσθαυροῖς. F.B.

90. Διεξομένη] Καὶ τὸν πόλιν ἱερουπόλιν, αὐτὴν μάλιστα διεξομένην ἰσχυρὰ τὴν θεῶν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἰσχυρὰ τὴν θεῶν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἱερουπόλιν τὸν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo διεξομένη. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ἴμενος τὴν πόλιν (ὁ τὸν πόλιν) Αἰσχυροῦς ὁ Αἰσχυροῦς μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἰσχυρὰ τὴν θεῶν ἰσχυρὰ ὡς τὸν πόλιν. Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis oculis in urbem veniret. F.F. Διεξομένη] Haec lectio mihi fere melior videbatur, quam si διεξομένη dixisset; non modo quia πόλιν additur, quo significatur, Deum ante non conspi-

que collecta, vel caelestis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum profiliens, segestri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem gestans, solutam simul comam quatiens, ut qui matri deorum *caesum* colligunt fanatici, concionatur conscenso altari quodam excelsa, beatam urbem praedicat, quae praesentem jam statim Deum susceptura esset. Qui praesentes erant; concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris, stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicium, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem & Aesculapium.

14. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatam-

συνλεβόμενον, ἢ ἐξ ἑρᾶν πεισόν) ἐνταῦθα καὶ αὐτὸν) χήνειον ὁδὸν προκεκατωμένον, ἔσθον φυλάττων ἐρπετόν τι ζῆτιγέννητον· καὶ βυθίσας τῆτο ἐν μυχῶ τῇ πηλῇ, ὅπισθεν αὐτὸς ἀπηλλάχθητο. ἰσθὲν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προκηδύσας, ἀφ' ὧμα δὲ πρὸς τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατὰ χρυσὸν καὶ τῆτο, καὶ τὴν ἀρπὴν ἐκείνην φέρον, σείων ἅμα τὴν κόμην ἀνέτον, ὥστε οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ὅτι βαμὸν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, 90 αὐτὴν μάλα δειξομένην ἐναργῆ τὸ θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπαντα ἡ πόλις, ἅμα γυναῖκες, καὶ γέροντες, καὶ παῖδας) ἐτεβήσαν, καὶ ἠυχόητο, καὶ προσκύνειν. ὁ δὲ Φανάς τις ἀσήμενος φεγγόμενος, οἷα γένοιτ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληθε τὸς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότες ὅ, τι λέγει· πλὴν τῆτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὴν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀσκληπιόν.

1. Εἴτ' ἔθει δρόμον ὅτι τὸ ἐσόμενον νέον καὶ ὅτι τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προκεκατωμένην

b Συλλεβόμενον] Συμβεβήμενον A. P. Nihil mutant Edd. c Ἐνθεάζοντες] Ἐνθεάζοντες A. P. L. & marg. A1. Nil mut. Edd. d Αὐτὸν] Αὐτὸν fens. Pell. quoque an διέκοιτο; idem habet & marg. A1W. Sed διέκοιτο Edd. pertinaciter retinent. e Ὅ, τι λέγει] Ὅ, τι λέγει marg. A1W. f Προκεκατωμένην] Sic P. R. five B. & Fl. Προκεκατωμένην Edd. cett.

87. Τῇ μητρὶ ἀγείροντες] Ἀπὸ τῆ ἀγείροντες. G.

spicuum, nunc omnibus spectandum iri propositus; sed & quia c. 12. f. praedixit *enim adparitionem*. Tum etiam propter singularem verbi *διωκεται* energiam, quam vid. ab Cl. *Hemsterb.* indicatam T. I. Soma. c. 8. ad verba *ἰσθὲν τὴν πόλιν*; quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod jam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens *ἰσθὲν* magis movet, & quod *ἰσθὲν* non activa, sed media forma hic ponatur, ille *διεκοιμήτω* legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse; sic *Hom.* II. 7. 700. Παλαῖον — *ἰσθὲν* *ἰσθὲν* *Διωκεται* *Διωκεται* — & alibi saepe. Sed cum II. L. 196. pro *dextra* *recipere*, positum dicat Scholiastes, qui ad verba *Τῇ, καὶ διωκεται*, ait: *διεκοιμήτω*, φιλοφρονέμετος; unde & Cl. S. *Clarke* ea reddidit: *Eas autem dextra prehensus &c.* Ideo inquam & hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam re-

circumstanti notionem jam praefero, relecto §. 10. *J. F. R.* 93. *Ἐνθεάζοντες*] Conf. supra T. I. p. 867. *f. Symb.* c. 8. *J. F. R.* 94. *Φανάς*] Hoc forsitan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam distingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. *M. du S.* 95. *Ἑβρ. ἢ Φοινίκων*] Sed quas hic ut diversas ponit, ejusdem tantum linguae dialecti erant variae, qua de re consule, si lubet, *Grotii* not. No. 1. ad I. c. 15. de verit. relig. *Christ.* & qui eam rem fusc prosecutus est *Bechert.* de lingua Phoenicia & Punica I. II. Geogr. Sacra. *M. du S.* 2. *Προκεκατωμένην*] Ceteri Cod. *προκεκατωμένην*. *J. B.* *Προκατωμένη*] In Ed. Fl. ut edi curavimus, *προκατωμένην*. In P. & Codd. B. mendose *προκατωμένην*. In reliquis *προκατωμένην*. *M. du S.* 3. *Πε-*

ρῶν τῇ χρηστρίῳ πηγῇ, ἐμβὰς εἰς τὸ
ὔδα, ὕμνος τε ἦδεν Ἀσκληπιῷ καὶ Ἀπόλ-
λωνι. ^αμεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸ
θεὸν ἥκειν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν.
εἶτα φάλην αἰτήσας, ἀναδόντ^β τῆς,
ῥαδίως ὑπεβαλὼν, ἀνιμάται μὲν τῷ ὕδα-
τι καὶ τῷ πηλῷ τὸ ὠν ἐκείνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς
αὐτῷ κατεκέλειτο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμ-
μυθίῳ ^γτῇ ἀρμυγῇ τῇ ^δπώματι ^εζυγχε-
κολλημένον καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας,
ἔχειν ἔφασκεν ἦδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀ-
τενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ
πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὦν ἐν τῷ ὕδατι
εὐρημένον. ἐπεὶ δὲ κατὰ ζῶν αὐτὸ εἰς κοί-
λῃν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τῷ ἐρπετῷ
ἐκείνῳ ἐμδρυόν, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινέμε-
νον, καὶ πρὸς τοῖς δακτύλοις εἰσήμενον, ἀέ-
κροτον εἶδος, καὶ ἡσπάζοντ^ς τὸν θεόν, καὶ ^ζπο-
λόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἔκαστος ^ηἐνε-
πίμπλατο τῷ εὐχῶν, σπουδῆς, καὶ πλε-
της, καὶ υἱείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰ-
τῶν παρ' αὐτῷ. ὁ δὲ δρομαῖος ^θαὐτῷ
ὅπ^ι τὴν οἰκίαν ἔετο, φέρον ἅμα καὶ τὸ ἀρτι-^ι

quo ante oraculi scaturiginem, in aquam
ingressus, hymnosque magna voce canit
Aesculapii & Apollinis, Deumque faustis
auspiciis in urbem venire jubet. Tum
phialam poscit, quam cum dedisset aliquis,
facile subjicit, hauritque cum aqua & lu-
eo ovum illud, in quo Deum ipse incluse-
rat, commissuris operculi ora alba & ceru-
sa ferruminatis. Hoc in manus sumo, ha-
bere se jam proclamat Aesculapium. At il-
li defixis oculis videre quid tandem fieret,
qui multum ante jam admirati essent ovum
in aqua inventum. Cum vero fracto illo
in cavam manum susceperet foetum serpen-
tis, viderentque praesentes moveri illum &
circa digitos volvi, exclamant statim, &
Deum salutant, & beatam civitatem prae-
dicant, & magno hilatu omnes plenisque
faucibus precantur, thesauros, divitias, sa-
mitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque
expetunt. At ille curriculo rursus domum
repetit, ferens secum etiam recens natum
Aescu-

^α Τῇ] Aderat in F. Aberat a reliquis Edd. ^β Πώματι] Sic Edd. P. Ald. H. & reliquae. Στάματι
F. & P.

3. Πηγῇ] De oraculi fonte metaphoricè intelli-
gendum; patet enim non fuisse verum & proprie di-
ctum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. *Arrian.* in
Epict. p. 239. C. Apollo πηγὴ τῆς ἀληθείας dicitur.

6. Τύχῃ ἀγαθῇ] Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. ^γ B.
Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Non temerario consilio illud τῇ in-
seruimus; nam & sic infra c. 38. hujus *Dialogi.* Et si
& alibi omittitur, ut in *Vid. aut.* c. 2. fin. & c. 19.
pr. Item *Catapl.* c. 7. Ac *Deor. Dial.* X. & *Timone.*
&c. ^δ F. F. R.

11. Πάματος] P. & Ed. F. πάματος, quod maxime
spernendum. ^ε M. du S.

17. Οὐκ ὡς Κορωνίδος, μὲν δὲ, καὶ ὡς ἀπὸ Κορωνίδος] Miror
versiones virocorum insignium. Ipse Erasmus non ex
Coronide per *Jovem*, id est, cornicula (nam id mater
nomen fertur) neque ex *cornide*, quae sic contraxit Be-
nedictus, non ex *Coronide* per *Jovem*, hoc est, non ex
cornice. At quae illa explicatio? an *Coronis* eandem
exprimit quae *Corone*? Certe non. *Coronis* enim
Larissaea apud *Ovidium*, *Phlegyas* filia apud alios,
mater *Aesculapii* ex *Apolline*: at *Corone* *Coronci* filia

& *Phocaica* telluris apud *Ovidium* ab *Neptuno* stu-
prata, nisi intervenisset per *Palladem* mutatio forma.
Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam
simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut &
per *Horatium* convenienter alludat ad praecedens &
per significationem & appellationem volueris ad se-
quens. Neque vero probari potest id quod scripsit in
Gallica versione Cl. Spondus, *tenant en sa main Eescu-
lape ne d'une Oye*, & non pas d'une Corneille comme
anversois, & quod addit in margine, *C'est qu'il étoit
fils de Coronis, qui signifie Corneille*. Neque mox satis
bene *videtur* reddidit *adversus*, quum exigatur nu-
merus singularis. ^ζ F. G.

^η Ibid. Κορωνίδος] Optime vertit Erasmus: quamquam
aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Spondus.
Laudit *Elliker* in ambiguo vocant: quia *Coronis* mater
Aesculapii erat? (v. c. 38. *Ovid.* *Met.* II. 569. &
Apollod. III. quod nomen fere idem est, cum *Κορωνή*
quod *coracem* designat. Non inquit: Jam *Coroni-*
dis filius, aut cornice, sed anseris, quia nempe ex
ovo anseris exclusus. ^θ M. du S.

29. Γεγυγημένον] Sic putavi rescribendum pro vul-
gato

Aesculapium, bis natum, cum alii semel tantum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex anseris natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & praespe furentes.

15. Dies igitur aliquot domi manet, sperans futurum quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagones concurrerent. Cum autem supra modum plena hominibus urbs esset, qui jam ante cerebra pariter & corda detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam aedicula in lecto assidens, vestitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, sinus suscipit Pellaeum illum Aesculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cervici circumponens, cauda extra vestem relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolutus jaceret, & humi pars ipsius trahe- retur) caput solum sub ala habens & ab-

γέννητον Ἀσκληπίον δις τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἀπαξ τίκτοι) ἀνθρώποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', ἐδ' ἐκ κοράνης, ἀλλ' ἐκ χηνός γεγεννημένον. ὁ δὲ λαὸς ἅπας οἰκολύθῃ, πάντες ἐνθεοί, καὶ μεμνηότες ὑπὸ τῆς ἐλπίδος.

Ἡμέρας μὲν ἐν οἴκοι ἐμεινεν, ἐλπίζων ὅσα ἦν, ὑπὸ δ' ὀφύμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῇ Παφλαγόνων συνδραμεῖα. Σεπεί δὲ ὑποπέπληστο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἀπάντων τῆς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προσεξηρμημένων, ἔδεν εἰκοτῶν σιτοφάγους ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ ἐχὲ πρόβατα εἶναι ἀγνοούντων, ἐν οἰκίσκῳ τι-θοῖν ἐπὶ κλίνης καθεζόμενον, μάλα θεοπρεπὸς ἑσταλμένον, λαμβανὲν εἰς τὴν κόλπον τῇ Πελλαίῳ ἐκείνῳ Ἀσκληπίῳ, μέγιστον τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τὸ αὐτῷ τραχήλῳ περιελήσας, καὶ τὴν ἑσπέρην ἔξω ἀφείξ (πολύς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ προκεχύατο αὐτῷ, καὶ χαμαὶ τὸ μέν' ὀπισθέρει) μόνῃ τῷ κεφαλῇ ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ σποκρύπτων, ἀνε-
χο-

[γεννημένον] Γεννημ. Edd. priores. d. Πριετ. Πριετ. Marc. Nihil mutant. Edd. e. Αὐτοῦ] Sic cum J. etiam H. B. P. &c. Sed αὐτοῦ recte correxit Gesner.

38. καὶ ἐχὲ πρόβατα] Τὸ, μισοῦσιν διαλίσσιν, μόνῃ τῇ μορφῇ ἐχὲ πρόβατα εἶναι ἀγνοούντων, τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

gato. γυναικῶν. nam est a γυνή, sic enim recte mox c. 18. scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. Abdic. & 18. vers. 46. Sic plus quam sexcentis recte ap. LXX. & in Novo Foedere. Sed tam sic e in hoc verbo, alterum in compluribus Edd. omissum est, ut jam earum consensum nihil faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed ὅχι. 56. γυνή. rursus est, item c. 23. hujus Dial. a γυνή. Et interdum nihil interest, utrum inde γυνή, ὅχι, an γυνή, γυνή, γυνή dicat, & in ejusmodi casibus Edit. priscas loquar; ubi vero significatione τῷ gigno distincte opus est, ibi duplicabo. quoties ad id animum adverti-
so.

32. Ἡμέρας] Nesciebam, quid Cl. Gesnerus impale- rit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, quum pro- solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. 2. 1. δύο τῶν αὐτῶν ἀντιτύπων μίαις ἡμέραις, & alibi non

semel. Servari ergo potuisse putabam pristinam verio- nem, quae ἡμέρας habebat: etiam πόρρω & accusati- vo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Paph. 2. p. 43. σαρῶν τὰ ἰατρίων. Iterum p. 46. ἐδ' ἡμετέρας. Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. Möll. ἀπάντων (ἀγίας) τὰ δαίμων. Quare ambi- guum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing? Postea vero didici Cl. Gesn. τῶν αὐτῶν intellectum velic, ut in Evang. Marc. 2. 1. δι' ἡμεῶν. J. F. R.

36. Τὸς ἡμέρας] Mira Phras. Sic tamen omnes Li- bri. Quid vero Marell. voluerit, haud facile est conjicere; nisi forsitan pro ejus ἡμετέρας legendum sit, ἡμετέρας, eo nempe casu quo vertunt... cor- recte accepimus. V. autem Drac. c. 14. & Philo. c. 26. Adde & Plut. 1482. 2. si forte quid lucis hinc as- piciat.

Idem. καὶ τὰς καρδίας προσεξηρμημένων] Προξηρμημένων. I- taque sequitur πρόβατα, pag. sequens (immo statim post duos versus.)

χορδὸν πάντα ἐκείνη, πρῶτα γὰρ ὁδοῖν
κεφαλὴν χεῖρ ἰάτρα τῷ χιτῶνι, ὥς δὲ
δὴν ἐκείνη τῷ φαινομένῳ πάντως ἔσαν.

Εἴτά μοι ἔβλην ὁ οἰκίσκος ἐπὶ πάντων
δρῶν, ἔδδ' ἐς κόρον τῷ φωτὶ δειχόμενον, καὶ
πληθὺν ἀνθρώπων συγκλύδων, τέσσαρ-
μύρων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλ-
πίσιν ἐπαιωρημένων οἷς εἰσελθόντες, τέρ-
στον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τῆς
τέως μικρῆς ἐρπετῆς, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν
τῶν δρᾶσιν πεφηνέναι· καὶ ταῦτα,
ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθαστόν. ἡπείγοντο δὲ αὐ-
τίκα πρὸς τὴν ἔξοδον καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν,
ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῆς αἰετῆς ἐπεισόντων. ἐτε-
τύπητο δὲ χεῖρ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξο-
δος, οἷον τι τῆς Μακεδόνος ἐν Βαβυλῶνι
ποιῆσαι ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ νοσῶντι λόγος, ὅτε
ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, πε-
φάντες τὰ βασίλεια, ἐπὶ θέναι ἰδὼν αὐτόν,
καὶ προσειπεῖν τὸ ὕψιστον. καὶ δὲ ἔβλεπεν
ταύτην ἔχ' ἀπαξ ὁ μαρὸς, ἀλλὰ πολ-
λάκις ποιῆσαι λέγει, καὶ μάλιστα εἰ τινες
τῶν πλεονέων ἀφίκοιτο νεώτεροι.

Ἐνταῦθα ὦ φίλε Κέλσε, εἰ δὲ τὰ ληθῆ
λέγειν, συγχρόμην χρὴ σπονόμεν τοῖς Πα-
φλαγόσι, καὶ Ποητικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ
ἀπαιδέυταις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν
ἀπτόμενοι τῷ δράκοντι (καὶ γὰρ τὸτο

scendens, sustinente illo omnia, linteum
illud caput inter tunicam protendit, velut
nimirum illius draconis, qui videndum se
praebebat, omnino esset.

16. Tum cogita mihi aediculam non o-
mnino illustrem, neque quantum satis est
lucis capientem, & multitudinem hominum
confluentium, perturbatorum, & jam ante
admirantium percussorum: & ad spes subla-
torum, quibus ad primum ingressum por-
tentosa nec immerito res videbatur, ex par-
vo tum serpente, intra paucos dies Draco-
nem tantum prodiisse eumque humana for-
ma capitis, & mansuetum: urgebantur autem
statim ad exitum, & ante quam accurate
vidissent, exigebantur ab his, qui novi sem-
per accederent. Perforatus autem fuerat e
regione januae exitus alius, quale quid Ma-
cedonas Babylone fecisse, aegrotante Ale-
xandro, sermo est, cum ille male jam ha-
beret; illi vero Regiam circumstantes vi-
dere illum desiderarent, & ultimum allo-
qui. Caeterum hanc ostensionem non se-
mel impurus homo, sed saepe fecisse di-
citur, praesertim si qui ditiores recens ad-
venissent.

17. Hic, mi Celse, si verum dicendum
est, ignoscere par est Paphlagonibus illis &
Ponticis, pauci ingenio & ineruditis ho-
minibus, si contacto ipso Dracone, (nam
hoc

a Καὶ ταῦτα] Ἀπὸ τῆς αἰτίας? b τὸ ἀντίθυρον] Sic Ald. J. R. H. B. F. P. S. c Νεωτέρων] Νεωτέρων
Fl. & marg. ΔιW. At prius Cod. P. & cett. Edd.

53. Οὐδὲ ἔς κόρον τῷ φωτὶ δειχόμενον] Ἀττικὴ ἢ σύντα-
ξις· τὸ ἥ ἐπὶ μέγας λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἴφραγν τῷ ἄρ-
του, * κατὰ τὸν τῷ κραιῖου.

* Κατὰ τὸν τῷ κραιῖου] Κατὰ τὸν τῷ κραιῖου erat in Edis, mutavit
† Ποιητῶν] Rectius tamen Grammaticos distinguere inter
ποιητῶν, & ποιητῶν, atque inter ἀπαιδέας ποιητῶν
& ποιητῶν, vid. supra T. I. de Met. codd. ad c. 23. Edis cre-

63. Ἀντίθυρον] τὸ ἀπὸ τῆς τῆς μέγας.

66. Ποιητῶν εἶχεν] Ἀττικὴ ἐπὶ ποιητῶν ἀπαιδέων
ἔχοντες τὸ τῷ ποιητῶν. V.

do posteriore diem hanc distinctionem invenisset quum in
origine unum & idem fuerit, utrumque enim est a ποιῶ &
ποιῶν. Praestat tamen distineti bona cum ratione intro-
ductum observare. J. F. R.

49. Ἐκείνους] τῷ δρᾶσιν.

F. G.

59. Καὶ ταῦτα, ἀνθρώπων] Sic ordinem verborum in-
vertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀν-
θρώπων. ἐπὶ ταῦτα δὲ διδάσκον, absurde prius. M. du S.

63. τὸ ἀντίθυρον] Σομπ. c. 8. ubi in vulgatis alio
genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ ha-

bet. V. etiam Oik. c. 25. ubi femineo genere occur-
rit.

M. du S.

Ibid. Ἀντίθυρον] Utitur & Homer. Odyss. Π. 159.
Ἐπὶ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίας Ὀδυσσεὺς φανίστα.

J. F. R.

82. Ἐπὶ ταῦτα ἐπὶ ταῦτα] Deleverat Solanus
ταῦτα & καὶ, quia aberant in Fl. Et ego merito abef-
se

hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invitam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset conjiceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe jam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse.

18. Paullatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, uno quoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interjecto factus esset, & vultum haberet humano similem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimilata: & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino jussu carmine concluso. Exclamavit enim Alexander:

Tertius ecce, Glycon, sanguis Jovis, atque hominum lux.

19. Et cum tempus esset ejus rei, propter quam instituta fuerant omnia, nimirum

παρεῖχε τοῖς βυλομήμοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντες γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτῷ ἀνοίγυσθαι τε καὶ συγκαλίσσασθαι τὸ σῶμα, ὥστε πάντι τὸ μηχανήμα ἐδεῖτο Δημοκρίτη τινός, ἢ καὶ αὐτῷ Ἐπικύρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινὶ ἄλλῳ, ἀδαμαντίνῳ πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπως ἦν εἰσκαῶσαι, καὶ εἰ μὴ εὐρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκείνῳ γὰρ προπεπεισμένῳ, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγείας, τό δ' ἔστι πᾶν ψεύδος ὅτι, καὶ γενεᾶς ἀδύνατον.

Κατ' ὀλίγον ἔτι καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρη, ἐκαστὴ τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἶδος, λέγοντος, ὡς καὶ ἐγγινώμενον ἴδοι τὸ θεόν, καὶ ὕστερον ἀψαίσομεν ὀλίγον παμμεγέθους αὐτῷ γεννημένῳ, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου εἰκόσται. γραφαί τε ὅπῃ τέτρω, καὶ εἰκόνες, καὶ ἑσάνα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὀνομά γε τῷ θεῷ ὅπῃ τεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου, καὶ θεῷ προστάγματι ἀνεφώτισε γὰρ Ἀλέξανδρος.

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάσκει ἀνθρώποισι.

Καὶ ἐπειδὴ χειρὸς ἦν, ὅπως ἕνεκα τὰ πάντα ἐμειμηχάνητο, καὶ χράν τοῖς θεομέ-
ροις,

[d. Πρὸς ταῦτα & τὰ τοιαῦτα] Exhibent Ald. J. P. B2. Fr. & S. Πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. e. Πᾶσι] Πᾶσι P. L. & marg. A1W. Vulgatam servant priscæ Edd. earumque lectio est melior. f. Γνωσθέντος] Sic jam gemino i. re-
cte Edd.

se credo; verum quia facilius est omissio quam ejusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic præferre nolui. Sic rursus infra c. 38. ταῦτα & τὰ τοιαῦτα προειρηχάμενα, & alibi non semel. Sic & τοιαῦτα & τοιαῦτα conjungunt. Long. Pass. L. 2. p. 63. τοιαῦτα καὶ τοιαῦτα παρόντως. J. F. R.

83. Τα τοιαῦτα] Fl. Ed. & P. Codex. Cum nulla diversitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. M. du S.

95. Εἰκόνες] Infra ad c. 58. videbimus, nummos etiam cufos cum imagine, & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzius in nomine erraverit; cum ΓΛΥΚΩΝ T. om. II.

KON legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama ejus pervenerat. M. du S.

98. Γλύκων] Cognomen hoc, Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander; ut ex prophetia patet, quam supra c. 10. legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari jubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213. & 721. M. du S.

2. Φάσκει ἀνθρώποισι] Sic Graecos vocare hominem qui ingens emolumentum, magnam salutem adfert hominibus, monet Cl. L. Bos ad Evang. Joann. I. 4. ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἣν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II. Π. 39. Et Aristoph. Pl. 69. confirmat. J. F. R.

τοῖς, ἢ θεοπίζων παρ' ἡ' Ἀμφιλόχου τῷ
 ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ
 αὐτὸν ρεῖ τὸ πατὴρ τελευτῶν τῷ
 Ἀμφιαρεῖ, ἢ τὸ ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐ-
 τῷ, ἐκπεσὼν τὸ οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀ-
 Φιλόχου, ὃ πονήρως ἀπῆλλαξε, προ-
 θεοπίζων ἢ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλον-
 τα, ἢ δὴ ὁβολὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμ-
 βάνων) ἐκεῖθεν ἐν τῷ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀ-
 λέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικόμε-
 νοις, ὡς ὁ μαρτυρεῖ ὁ θεὸς, ῥητὴν τινα
 ἡμέραν προειπῶν. ἐκέλευσε δὲ ἑκάστον,
 ὃ δέοιτο ἀν' ἢ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς
 βιβλίον ἐγράψαι, κατὰρράφαι τε, καὶ

oracula edendi rogantibus ac vaticinandi,
 praecentorem quasi secutus Amphilocho, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quo-
 que post Amphiarai patris mortem, cum
 Thebis ille periisset, eiectione domo & in
 Ciliciam delatus, non male rem gessit,
 praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo
 pro unoquoque oraculo obolos accipiens.
 Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto
 Alexander, advenientibus omnibus denun-
 tiat, oracula redditurum deum, diemque
 certum praedicat. Jubet autem, unum-
 quemque, quod sibi opus sit & maxime
 velit discere, in libellum inscribere, eum-
 que

α' Ἀμφιλόχου] Ex emendatione Solani & Gesneri. Ἀντιλόχου Edd. priores. β' Μαρτυρεῖται] Μαρτυρεῖται Ἰ. sola. γ' ἡμέρας] Deerat in Edd. excepta Ἰ. quae ῥητὴν ἡμέραν τινα. At quod edidi est in P. Τὴν ἡμέραν αὐτὸς τῷ προειπῶν. G. δ' Οὐ δέοιτο.] Ὁ δέοιτο marg. A1W.

6. Ἀμφιλόχου] In omnibus libris legitur Ἀντιλό-
 χου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis umquam
 fando audivit? Amphilocho vero & noster alibi, &
 alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroe illo nar-
 rantur omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas
 in Έκκλ. c. 12. Oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v.
 etiam, si lubet, sub finem Φιλοφ. c. 38. in *Dial. mort.*
 III. & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi hujus *Amphi-*
lochi meminerunt & alii, *Plut.* 999. 2. & 771. *Xiph.*
 in *Commod.* p. m. 290. ἔστιν ὁ Μαλλῶν. (Sic enim e-
 mendandus ex nostro aliisque *Xiphil.* pro vitioso *μα-*
λῶν πῶλιν τὸν Κιλικίαν ἀμφιλόχου χρηστῆριον ἐχρῆ δ' ἐνερ-
 γαν. Unde patet eo tempore celeberrimum fuisse,
 quod veritatem historiae Luciani hac in parte confir-
 mat. *Clem. Alex.* etiam *προτρ.* p. 9. 1.

Haecenus de oraculo Mallensī; de alio ejusdem ora-
 culo supra etiam dixi ad *Dial. mort.* III. nunc de ipso
Amphilocho incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in
 loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *νε-*
ρος, non *filius* innui videtur. *ἡνωγὸς ἀνθρώπου ἐ μνηστῆ-*
ραίου νῆος ἂν. Έκκλ. c. 12. & Alcmaeonis filius *Amphi-*
lochos dicitur apud *Apollod.* p. 83. A. B. Sed de ea
 quaestione vide quae ad eum Luciani locum a me
 annotantur. Ab Aetarnianibus cultum *Amphilocho*
 tradit *Orig.* c. Cels. p. 131. 2. eumque in ea regione
 oraculum habuisse; quod ut confirmare non possumus,
 ita nec rejicere. Quae ibidem de *Mopsi* etiam in Ci-
 licia celebri oraculo, & apud *Plut.* 771. iis quae in
 hoc Luciani libro de *Amphilocho* oraculo traduntur, a-
 deo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiam si
 Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is au-
 tem diserte *Mallum* opus *Amphilocho* & *Mopsi* fuisse
 docet XIV. p. m. 464. B. *Amphilocho* aliud oracu-
 lum fuisse in Aetolia ait *J. Caes. Bullengerus*; cujus

meminisse ait *Aristidem* Or. in Bacchum. Aesculapī
 etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem *J. Caes. Bul-*
lengerus tradit ex *Euseb.* III. Vitae Conf. c. XCIX.
 AG. VII. 37. Sed oraculum nequaquam dicendum,
 cum nullae sortes redditaе, nulla futura praedicta;
 sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae,
 quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim
 memorantur. V. *Arist.* Πλ. idem c. LIV. meminit al-
 terius Oraculi Pergami, de quo idem dictum puta.
 Haec cum scripta essent, incidi in *Heinsii* ad *Ovid.*
 notas, in quibus ad Rem. am. 455. video, Virum Cl.
 eodem, quo ego feci modo, hic Lucianum emen-
 dasse.

M. du S.

Ἀμφιλόχου] *Antilochus*, nescio quomodo locum
 hic occupaverit *Amphilocho*, cujus oraculi & noster
 semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix
 dubito, quin etiam contra libros restituendum sit
 hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria,
 aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. *J. M. G.*

7. Τὸ ἐνδ. λαβ.] Τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν e musicis inter-
 pretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis
 ictum & concussas habenas notat, quibus equus ad-
 monetur eundem esse, vid. *Pollux* I, 210. Musicae il-
 lius rationis elegans exemplum est in *Julian.* ep. 41. p.
 421. Lipsi. Ἐπ' αὐτὸς ἡμῶν τῷ μέλῳ τὸ ἐνδόσιμον
 μνηστῆριον κ. τ. λ. quem locum interpretatur *Budaensis*,
 & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. *J. M. G.*

10. Ἐκπεσὼν τὸ οἰκίας] Sic supra *Abdic.* c. 1. f. M. du S.
 Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενον — ἀπῆλλαξε] En duo par-
 ticipia juncta sine copula, quod non ita frequens no-
 stro, tamen recte se habet. V. *Evangel. Luc.* V. 25. &
 28. *Alcioph.* I. Ep. 4. p. 20. *J. F. R.*

13. Δύ' ὁβολῶν] Conf. iterum infra Έκκλ. c. 12.
 M. du S. Immo potius, si quid opus, confer mox c.

que trajectum filo obsignare cera, aut cre-
ta, aut id genus re alia. Ipse autem in a-
dytum ubi descendisset, (jam enim aedifi-
catum erat templum, & parata scena) ordi-
ne vocaturus eo erat per praeconem, & ad-
hibito Theologo, illos, qui dedissent, &
auditis quasi a Deo omnibus, libellum cui-
que sumptus ut signatus fuit, redditurus, re-
sponsumque illius subscriptum (inscriptum)
carmine, reponente Deo, de quocumque
aliis interrogasset.

20. Erat vero machinatio ista, viro qui-
dem qualis tu, &, si non est insolens di-
ctu, etiam qualis ego sum, manifesta, &
cognitu facilis; imperitis autem & obesc-
as plenae pituita naris hominibus, prodii-

20 καλίστην αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς
τὸ ἀδυτὸν κατελθὼν (ἥδη γὰρ ὁ πᾶς ἐγγεγε-
ντο, καὶ ἡ σκηνὴ παρασκευάσθη) καλέσων
ἐμὲ καὶ τὰς τάξεις τῶν δαδασκόντων, ὑπο-
κρίσει, καὶ ἀποκριθήσεται ὡς εἶχε, καὶ δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπο-
κρισὶν ὑπογεγραμμένην πρὸς ἑκάστην ἀ-
μετασχηματίζουσαν τῇ θεῷ ὡς ὅτε τις ἐροίτο.

20 Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἷον
σοὶ, εἰ δὲ μὴ Φορβικὸν εἶπεν, καὶ οἷον ἐμοί,
πρόδηλον, καὶ γινώσκειν ῥαδίον, τοῖς δὲ ἰδιώ-
ταις, καὶ κορυφῇ μετ' οἷς ἔτι ῥίνα, τρέφονται,
καὶ

• Ως] Inferui ex marg. A1W. Deerat in Edd. f 'Υπογεγραμμ.] Sic Edd. 'Επιγινωσκ. marg. A1W.

22. & 54.
14. Εὐκρίνῃ δὲ τὸ ἐνδοξασθαι λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προ-
λέγει πᾶσι τοῖς ἀφικνουμένοις, ὡς μαντιεύσει) ὁ Θεός, ἡγνῶν
τῶν προσηπῶν] Mf. ἡγνῶν τῶν ἡμεῶν ἀνδρῶν τῶν προσηπῶν.
forte ἡγνῶν τῶν ἡμεῶν ἀνδρῶν προσηπῶν. desinitam diem
surrexeris praedicando. surrexit praedicans certam diem,
qua Glycon sit oracula editurus. vide autem de hoc
Glycone Abonoteichitarum ficto oraculo Virum illu-
strems *Exechielem Spanhemium* dissertatione tertia, de
usu antiquorum numismatum.

16. Ἐγὼ τῶν] Scil. ἡμεῶν. F.G.G.
Ἐγὼ τῶν] Quia Solanus sic iussit, & tribus testi-
bus nittitur illud ἡμεῶν, ideo addidi. Saepae quidem
omittitur ἡμεῶν in similibus locutionibus, vid. L. Bos
p. 59. Verum post ἡγνῶν omitti; uno hoc Luciani te-
stimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus o-
mittere id potui, etsi omitti posse non nego. F.F.R.
17. Ἠμεῶν] Sic G. P. & Ed. F. nisi quod haec
ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam
Codices Graev. quod attinet; ab imperitis librariis de-
scriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat
ἀνδρῶν τῶν προσηπῶν i. e. sine verbo προσηπῶν. Ita etiam
scire posse sententiam, nemo credo negabit, imo,
ut quod sentio dicam; vniuorsior sensus absque προση-
πῶν, & magis Atticus videtur. Caeterum pro vulga-
to μαντιεύσει] Ed. F. habet μαντιεύεται. M. du S.

Ibid. Εὐκρίνῃ] Tacit. An. II. 54. Colophone fa-
cerdos numerum modo consultantium & nomina au-
dit. M. du S.

25. Ως] Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino τὸ quasi
inferui, quod Cl. Gess. haud aegre feret. F.F.R.

26. Σημασμομένη] Eodem modo oracula sua red-
debat Jupiter Heliopolis; vid. *Macrobius*. I. 23. Sic fiebat
etiam Malli. Vid. *Philosophus*. c. 38. M. du S.

28. Ὑπογεγραμμένη] Ab his qui obiter Lucianum
perlegerunt, ὑπογεγραμμένη magis probabitur quam

ὑπογεγραμμένη. Quin hoc & sequens tantum caput
conferentes dicent ὑπογινωσκ. falsum esse; Clausi enim
& obsignati libelli tradebantur, & eodem modo red-
debantur, fictumque miraculum in eo solum consi-
stebat, quod Oraculum intelligere possit contenta, non
laxatis vinculis ac signis, libroque non aperto. Ad
hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius
inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi;
alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset
multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi
libellos detegens, diserte prodit pseudoprophetae ea
quae quisque sciscitabat sic legisse, inspersisse, non
addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non
omississet, si verum foret. Immo & deinde c. 21.
exponens artem signa tollendi, rursus ait: impossi-
bilem signo sublato libellum legisse, ac statim denno
clausisse. Ubi rursus narratur, lectum tantum libel-
lum, de subscriptione nihil, quippe quae tum non fie-
bat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo.
Sed ὑπογινωσκ. tamen verum est, nec significat adeo lo-
cum, ubi scriptum sit responsum; sed relationem ad
quaestionem propositam. Et sic rursus est hac Diss.
c. 49. & 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum
significare, ut in ὑπολαβὼν, aliisque, ut ap. *Aeschylum*.
Fab. 69. καὶ ἡ δὲ ὑπολαβὼν, ubi in aliis tamen inuenio
ὑποταχθεῖσα, occurrentes. quod ad nostrum tamen sco-
pum idem est. Sed Fab. 88. ὑπολαβὼν δὲ ὁ οὐρανός, & ali-
bi. Sic suscipere pro respondere, *Virg.* VI. 723. F.F.R.
Ibid. Πρὸς ἑαυτὸν] Hic significat pro se nata, vel ad rem
adposuisse, quod quidem notum. Nam etiam carmine re-
spondere solitus sit, & locutio εἰδὼν πρὸς ἑαυτὸν, nihil
ad rem, quoque idem sit quod nihil ad rhythmum,
tamen πρὸς ἑαυτὸν γράφειν significare carmine conscribere,
non video. F.F.R.

33. Κορυφῇ μετ' οἷς τῶν ῥίνα] Saepae utitur hac phra-
si, ut *mort. Diad.* VI. 80. M. du S.

ἡ ὅταν ἀπίστω ὅμοιον. ὁπινόησας γὰρ
 ποικίλας τ' σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγί-
 κωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἐκάστας, καὶ τὰ δο-
 κῆντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἴτα καλε-
 λήσας αὐτοῖς, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδο
 μὲν πολλὰ θαύματα τοῖς λαμβάνουσι καὶ
 πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πότεν γ' ἔστι
 ἡπίστατο, ἃ ἐγὼ πάντῃ ἀσφαλῶς σημηνά-
 μενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσ-
 μιμήτοις, εἰ μὴ θεὸς τις ἀληθῶς ὁ πάντα
 γιγνώσκων ἦν;

Τίνες ἦν αἱ ὁπίνουσαι; ἴσως ἐρήση με. ἃ-45
 καὶ τοῖνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα.
 ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ἣ φίλτατε Κέλσε· βε-
 λόντη πυρώσας, τὸ ὑπὸ τ' σφραγίδα μέ-
 ρος τῆς κηρὸς ἀφάτηκων, ἐξήρει, καὶ μὲν τ'
 ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐτοῖς ὀπιχλιάνας τ'
 κηρὸν, τότε κατὰ ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τ'
 αὐτῷ τ' σφραγίδα ἔχουσα, ῥαδίως συνε-
 κόλλα. ἔτερος δὲ τρόπος ὁ ἀφ' αὐτῆς λε-
 γομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τὸτ' ὅτι
 ἐκ κρίτης ὁ Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ
 λίθου τῷ ἀφανῶς τέριμμόν, καὶ κηρῷ,

giosa, & undique incredibili similis. Ex-
 cogitatis enim diversis solvendi sigilla gene-
 ribus, legit interrogationes singulas, &
 quae viderentur ad eas respondit, tum in-
 volutas iterum & obsignatas, reddidit mul-
 ta cum admiratione accipientibus: & fre-
 quens inter illos haec erat oratio, unde e-
 nim iste sciret, quae firmiter admodum ob-
 signata ipsi dedi sub sigillis imitatu difficillimis,
 nisi revera Deus esset cognoscens omnia?

21. Quae sunt igitur, forte me interroga-
 bis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas,
 qui convincas talia. Primum, Cesse carissi-
 me, illud est: Acu ignita partem cerae,
 quae infra signum est, ubi liquefecit; si-
 gnum ipsum detraxit, lectoque libello,
 acus ope liquefactam iterum ceram, tum
 quae infra sub lino est, tum eam, quae si-
 gillum ipsum continet, facile conglutina-
 vit. Altera est ratio per illud, quod vo-
 catur collyrium. Paratur hoc e pice Brut-
 tia, & asphalto, & speculari lapide trito,
 cera-

a Πάνου] Sic P. & J. Ed. Πάνου cett. b Βρυττίας] Ita ex Fl. dedi. Βρυττίας male ceterae.

54. Σκευαστὸν δὲ τοῦτο] Σύγγραμμά τῷ λεγομένου Στραπιδίου. V.

34. Πάνου] P. & Ed. J.

47. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη] Adscripserat Cl. La Croze:
 vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai p. 27. Sed
 non satis indicans ad quae verba haec pertineant, quod
 inquirere non possum, quia illo libro careo. Inqui-
 rant igitur, qui habent. J. F. R.

55. Ἐκ κρίτης Βρυττίας] Saltem debuerant editores
 facere Βρυττίας, ut in versione exhibuit quoque Eras-
 mus. Sed ex illa ipsa litera ταν duplicatione odoror
 dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit
 Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima
 fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex
 locis collectis ab τῷ Πάνου Bichario in Chanaan cap.
 xxxiii. Insuper ad oram libri sui recitit Cl. Sponius
 poix Bruttienne. J. G.

Ibid. Βρυττίας] Auctor exponens quid sit collyrium,
 σκευαστὸν δὲ τοῦτο ἔστιν, inquit, ἐκ κρίτης Βρυττίας καὶ
 ἀσφαλτοῦ. Sagacissime vidit Cl. Gronovius pag. 1034.
 (Ed. Graev.) legendum ἐκ κρίτης Βρυττίας plane enim
 ita editio Florentina. J. J.

Βρυττίας] (Βρυττίας legendum cum Dioscor. vel

Βρυττίας v. Strab. Vorst.) Secuti sumus Scripturam Ed.
 Fl. qua confirmatur emendatio Cl. Gronovii & alio-
 rum. In reliquis Βρυττίας legitur. V. Leop. IV. II.
 Plut. vit. 997. f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab.
 24. Βρυττίας. Et AG. VII. 414. & IV. M. du S.

56. Λίθου τῷ ἀφανῶς] Suidae φησὶ γίγται λίθος. Hic
 lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qua-
 lis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II. Sc. I.
 Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. fa-
 tis patere videtur, crystallum fuisse, ita conformatum
 & expolitum, ut soli objectum materiam accenderet:
 quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere
 gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco
 hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet
 hoc commodius in editione Suidae, quam parat con-
 tubernalis meus vir eruditissimus Lud. Kusterus, quo-
 cum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen
 quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia Lemo-
 ry. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος ἀφαν-
 ῶς? Crystallum ne an silex pellucidus, aut margari-
 ta? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes
 vi-

ceraque & mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum, saliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit. Deinde collyrio celes-riter ficcato, solutas facile tabellas legit; tum cera imposita idem sigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam praeter has rationem audi. Calcem glutini, quo libros glutinant, injectam, & in massam cerae similem redactam, mollem adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam ficcatur statim, & cornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos contra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis, quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa proposueris, & multo his nostris plura.

32. Oracula ergo fundebat, & responsa

ἡ μαγεία· ἐκ γὰρ τῶν πάντων ἀνα-
πλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμῆς πυρὶ,
σίᾳ λωπὶ σφραγίδα προχρίσας, ἐπετίθει,
ὡς ἂν ἀπέμαθε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξη-
ρῶν ἐκείνους γενομένους, λύσας ῥαδίως, καὶ ἀνα-
γνῶντας, ὅπτιες τὸ κηρὸν ἀνετύπη, ὡς ἂν
ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγίδα εὖ μάλα τῷ
δεχέμεν ὅπως οἰκῶν. τρίτον ἄλλο πρὸς τε-
65 τοῖς ἀκροῦσι· τίτάνη γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβα-
λὼν, ἢ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ
τῆς ποιήσας, ἐπὶ ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
σφραγίδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γί-
γνεται, καὶ κέρατ'· μᾶλλον δὲ σιδήρε-
70 σφραγιώτερον)· τῷ δὲ ἐχρήτο πρὸς τὸν
τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τὸ
ὑπεννοούμενα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνη-
ᾶσθαι πάντων, ὡς μὴ ἀπεριόκαλοι εἶναι δοκί-
μεν, καὶ μάλιστα οὗ, ἐν οἷς καὶ μάγων συν-
75 ἑγγραφάς, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελι-
μοτάτοις συγγραμμάσι, καὶ δυναμύοις σω-
φρονίζουσιν τῆς ἐντυγχάνουσης, ἱκανὰ ὡς
θεμελίον, καὶ πολλὰ τῶν πλεονέκτων.

Ἐχρη ἔν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλὰ τῇ
συνέ-

c. Ἀπίματις] Ἀπιδωμένο marg. A. W. d. Τίτάνη] Ita Edd. constanter habere notat M. du S. e. Τέτυπ] Τῷτο male Ex. Fl. Nihil vulgatam mutat P. f. Ἐχρη] Sic P. Ἐχρη Edd. priores.

viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndus *Aegina*.) M. du S.

Λίθου τῷ Διφρανοῦ] Apud *Aristophanem* vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur τὸ ὅλον λογίμης; at quis lapis hic intelligatur, parum refert; nam quovis lapide possis ad id uti, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, *Benetiaanschen* tripel vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. J. F. R.

65. Τίτάνη] Attice hoc dictum.

74. Κατὰ Μάγων] Celsi libri contra magos. F. G.

Κατὰ Μάγων] Perit hoc praestantissimum Celsi corpus, quo praefiguratorum arcana patebant. Meminit hujus & *Origines* c. Cels. p. 53. Cujus verba ad initium hujus libri exhibuimus. meminit in praefatione etiam *Diog. Laërt.* librorum de magia & magis ab A-

ristotele & *Hermippo* scriptorum. *Suidas* etiam *Antistheni* librum cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacet. M. du S.

Κατὰ Μάγων] *Gujeti* observatio tangit pristinam versionem, quae de *magorum artibus* habebat; quod versio Cl. *Gessneri* jam sponte correxit. J. F. R.

79. Ἐχρη ἔν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλὰ τῇ συνένου ἑαυτοῦ χρησόμενος, καὶ τὸ εἶδος τῇ ἐκείνῃ προσέπειται] Vertunt: Reddebat igitur oracula ὡς vaticinabatur, non mediocriter ad eam rem utens ingenio, atque negotium reddens probabilius. Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἶδος Mf. τὸ εἶδος ἐκείνου, sagacitatem verosimilia dicendi jungens sollertiae ingenii. Εἰσαγωγὴν τῆς Platonī in *Sophista* sunt artes quae imitantur verum, & magna verisimilitudine exprimunt. erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendendo verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus accesserat, ἀπὸ in primis ad minimum illum decenter agendum. J. G. G.

Ἐχρη] P. In reliquis Ἐχρη.

M. du S.

συνέσθ' ἐνταῦθα χράμεν⁸⁰, καὶ τὸ εἰκασι-80
 καὶ τῇ ὀπιονία προσάπων, τοῖς μὲν λοξὰ
 καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινό-
 μεν⁸¹, τοῖς δὲ καὶ πάντῃ ἀσαφῆ. χρησμο-
 δικὸν γὰρ καὶ τῷτο αὐτῷ ἐδόκει. τὸς δὲ ἀπέ-
 τρεπεν, ἢ πρὸς τρεπεν, ὡς ἄμενον ἐδόξεν⁸²,
 αὐτῷ εἰκάσθ' οἱ τοῖς δὲ θεραπείας πρὸς ἔ-
 γε καὶ ἀφ' αἰτίας, εἰδὼς (ὅτι ἐν δεξιῇ
 ἔφθ) πολλὰ καὶ χροῖμα φάρμακα. μά-
 λιστα δὲ⁸³ εὐδοκίμην παρ' αὐτῷ αἰ⁸⁴ κυ-
 μίδες, ἀκόσμη τι ὄνομα πεπλάσμενον⁹⁰,
 ἐκ λίπυς⁸⁵ αἰγίης συντεθειμένην. τὰς μὲν-
 ται ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων

dabat divina, multa hic prudentia usus,
 & probabilitatem adjungens commentis suis,
 qui perplexa quibusdam & ambigua respon-
 deret ad interrogationes, aliis vero plane
 obscura: etenim hoc etiam ad oracula per-
 tinere ipsi videbatur: alios autem vel de-
 hortatus est, vel impulit, prout melius es-
 se conjiceret. Aliis curatioes praecepit &
 victus rationem, qui, quod primum dice-
 bam, multa etiam utilia medicamenta sci-
 ret. Maxime vero probabantur illi cytmid-
 es, fictum nomen unguenti ad lassitudi-
 nem & dolorem, ex caprino adipe confe-
 cti. Spes vero, & bonorum incrementa,
 &

^a Εἰκασιόν] Ex G. P. L. Εἰκός Edd. ^b Εὐδοκίμην] Sic Fl. J. H. Bz. legere notat M. du S. Sed & Ald. ac P. ita habent. ^c Κυμίδες] Κυτάδες male P. Nihil mutabant Edd. ^d Αἰγίης] Ἀρκίης Edd. priores. Αἰγίης Codd. L. G. P. & marg. A1W.

80. Εἰκασιόν] G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. M. du S.
 81. Λόξα ἢ ἀμφίβολα] Vid. Orig. contra Celsum p.
 53. Ed. Cantabrig. M. V. la Craze.

89. Εὐδοκίμην] Addiderat Solanus legendum εὐδο-
 κίμων. Sed in hac diphtongo non semper opus esse
 augmento, nec in aliis, vid. supra ad I. Ver. Hist. c.
 13. ad verbum τῆς ἀλῆς. Adde Cl. Jungertman. ibi
 citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam
 monet, εὐχόμενον aequae dici atque εὐχόμενον. (Immo
 frequentius) & sic εὐχόμενον Homer. II. F. 296. & ubivis,
 ubi augmentum propter versum non potest dici ab-
 jectum. Idem ex Hesych. & Pind. adlatum vid. ap.
 Maistre, de Dialect. p. 276. B. Ideoque vulgatum
 etiam hic non movi. Et si dixeris ἢ magis Atticum
 esse, quod tamen non semper opus esse in nostro ob-
 servavi. J. F. R.

91. Ἐκ λίπυς] Ait illud oraculum varia medica-
 menta praescripserit aegrotis, inprimis, quod ficto
 nomine vocavit Cytmides, id vero remedium fuisse
 contra lassitudinem καὶ λίπυς ἀρκίης συντεθειμένης, fac-
 tue interpres: ex adipe suilla confectum, cum sit ex
 adipe ursina. ἄρκις ursus, ἄρκις, ursinus. sed in
 M. legitur αἰγίης caprina adipe, quod utrum magis
 probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & ca-
 prinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus
 profunt, ut ex Plinii lib. XXVIII. aliisque me-
 dicis constat. Nec ἀκόσμη sunt tantum remedia con-
 tra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa si-
 gnificentur, sed & quae ad dolores corporum, & tumor-
 es scirrhusos, aliosque adhibentur, ut multis docet
 Galenus de medic. per genera lib. VII. cap. 11. ut
 & Paulus Aegineta lib. VII. 19. Et videre licet infe-
 rius, ubi Κυμίδα, hoc est ἀκόσμη oraculum seu im-
 postor iussit adhibere πρὸς ὀδόν πλάσθαι, ad dolorem
 laterum. J. G. G.

^a Ἐκ λίπυς ἀρκίης] Benedictus adipe suillo. Certe ac-

curatior Erasmus urfino adipe: etsi enim dicebatur ἄ-
 ρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit om-
 missio literae τ, ipse Lucianus in Demonaste osten-
 dit, a quo ait Κυμὴν ὁ ἄρκτος διὰ τὴν φιλοσοφίαν,
 καὶ ὀνόματι, ὡς περ ἀποκρίσται, ἀλλ' Ἀρκίης ἀπὸ
 appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare;
 quippe quum dixisset, λίπυς καὶ ἰσχυρῶς λίπυς,
 ἀλλὰ ταῦτος ἀγγελάρχης βασιὺς ἐκιδρύται, καὶ πρὸς ὅλῳ
 τῇ παύσει ἀρκίης πλάσθαι στήματος. τὸ δὲ, εὐχόμενον
 καὶ μολιθίου καὶ καπρί, in sequentibus reddit, καὶ ἰσχυ-
 ρῶς ἀλλήλων λίπυς ὡς ἄρκτοι, καὶ σὺς. J. G.

Ibid. Αἰγίης] Quia Codices quatuor hanc lectionem
 exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non
 dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἄ-
 ρκτος, quod idem est atque ἄρκτιος, sanum sensum
 exhibet, eligat id qui voluerit, quique ursinum ad-
 item ideo potius locum habere crediderit, quod rarius
 ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis
 conveniat, quo considerato & ego vulgatam praefer-
 rem. J. F. R.

94. Ἐστὶ πάντα] His Luciani verbis utitur Rev. J.
 Elphinstone. ad probandam phrasin Evangel. Marc. XI. 24.
 ubi καὶ ἔσται ὑμῶν vertit: & dabitur vobis, impetrabitur.
 Recte quidem; verum non omnino haec Luciani sunt
 eadem; sed tantum, haec evenient, fient, veluti & in-
 fra Icarom. c. 22. pr. Ἐστὶ πάντα, ἢ δὲ ἔσται. Fiant
 omnia (scil. quae iussisti) dicebam ego. Nec tamen longe
 ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus ac-
 cesserit, ut in illo Polyb. I. c. 45. τὰς κατὰ κοινὴν ἰσ-
 τῶν χάριτας αὐτοῖς, quod idem Elphinstone ibid. adfert.

Ibid. Ἐγὼ] Apollo hoc promittit, qui quasi loquens
 inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit: Si
 Alexander vases meus me rogabit. J. F. R.

98. Δράχμην] In reliquis Amphilocho fere imita-
 tus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pre-
 tio,

& hereditatum successiones in futurum semper rejiciebat, adjiciens, *sicut omnia, si voluero ego, sique Alexander Propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fecerit.*

23. Constituta autem erat etiam merces unicuique responso, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuisse hunc redditum; ad septuaginta vel octuaginta millia quotannis congestit, dena vel quindena responsa hominibus prae inexplibili cupiditate sibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est, neque in thesauros reposuit: sed cum

Ἀλεξάνδρῳ εἰσαυθὶς αἰεὶ ἀνεβάλλετο, προστίθεις ὅτι ἔσται πάντα, ὅποτα ἐθέλωσιν ἐγὼ, καὶ ἂν ἔξῃ ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἐτίτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρηστέῳ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολοί. μὴ μικρὸν δὲ οἰσθῆς, ὡς ἐταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενησθῇ τὸ ὄρονον τῶτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστῳ ἔτους ἡθροίζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρηστέας τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληθείας ἀναδιδόντων. ὧς αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, ἔδ' εἰς πλεονέκτητον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλὰς

e Δι] Illud δὲ inferui ex marg. A1. Deerat enim in Edd. f Oisθῆς] Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo A1W. Itaque firmatur conjectura Jansii & Vorstii; Oisθῆς enim Edd. antea male. f Eἰς ἑπτὰ] Ἡ ἑπτὰ f. Eἰς recte ceterae. h Ἡ ὀκτὼ] Ita repolui ex marg. A1W. pro vulgato Editionum καὶ οὐκ. i Ἀνὰ] Ἀνὰ L. Nil mutant Edd. vett. k Ἰσθῆ] Ἀπὸ f. sola.

tio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo calidissimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipsa priore summa majus.

[Ibid. Δὲ ὀβολοί.] Vid. supra c. 19. δύο ὀβολοὺς plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt. ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue sunt usi. Sic noster Soman. §. 6. Δύο γυναικὲς λαβόμεναι τὰν χειρῶν. Ubi post δύο pluralem habet, ut milles alibi, manus vero in duali collocat, quod quidem usitatus in membris quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim Ibid. rursus ait τὰ θύα ἀμφότερων, at contra paullo supra, δύο ὀφθαλμοί. Sic Hom. dualem & pluralem conjungit admodum frequenter, ut Il. I. 197. Χαίρεται ἡ φίλοι ἀνδρες ἐκείνων &c. Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congestit Frater optimus G. O. Reitzius, in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Il. I. vers. 182. ab Scholiaste notatum in Edit. Hervag. p. 161. Ἐπιοῖ αἰτ, δὲ λίγους συμπεσέσθαι καὶ Φαίνοια. καὶ εἰδὲ εἰς τεκμήριον τὸ ὅτι τῷ Ποσειδῶ ἀρεθμόν. πολλὰς δὲ ἐπὶ πλεονον αὐτὸν τιτάχθαι. ὡς ἐπὶ τῷ μὴ νότοι ἢ χρασιμῶσι ὡς οἱ θεοὶ εἰς ἐν ὀλύμπῳ ἄσπον ἰόντι, καὶ ὡς ἐπὶ, τὰ κοῖρα κρύπτει δύο ἐ πωτῆμοια. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἔντ' quod est ex Il. A. 567. pro duali accipiunt, cum sit pro dativo ἔντι positum, recte pluribus demonstrat Clar. S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua Clarkius tacet; et si rursus ei assentior verum illum Il. I. 182. τὸ δὲ βῶτα ad Asiacem & Ulyssem solos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiastae

quod ex Odyss. Θ. 48. est petatum, ubi Κούρη δὲ πρὶς δύν ἐ πωτῆμοια βῆτω. Juvenes vero electi duo & quinquaginta Ibant, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52. virorum adjunctum: ita tamen adjunctum, ut divelli, & ad numerum duo sine πωτῆμοια spectatum, trahi queat: quasi bimestris esset oratio, illi duo Ibant, & quinquaginta, intellecto altero plurali, Ibant. Veluti Latinis non infrequens, illi multa, tu nihil dicbas, ubi pluralis dicbas omittitur; etsi discretio ibi major, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit; nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inverse. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse quam antiquam dialectum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur; nam & illud Homeri Il. Δ. 452. — Χαίμαρροι ποταμοὶ, κατ' ὅρισφιν ῥέοντες — συμβάλλεται de duobus fluviis recte intelligitur.

99. Oisθῆς] Oisθῆς. F.G. Oisθῆς] Quaesitum, quem Alexander Impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, ait, Ἐτίτακτο δὲ ἐ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρηστέῳ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολοί. μὴ μικρὸν οἰσθῆς ὡς ἐταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενησθῇ τὸ ὄρονον τῶτον. Constitutum autem erat & pretium pro quoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quassatum hunc fuisse exiguum, &c. quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque oisθῆς.

f. f. Oisθῆς] L. In reliquis prave oisθῆς. M. d. S. 3. Ἀνὰ] L. Ἀνὰ, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. M. d. S. 28. Ἀνὰ

λὺς ἤδη ὡς αὐτὸν ἔχων συνεργούς, καὶ ὑπηρετάς, καὶ θεωβήνας, καὶ χρησιμοποιοῦς, καὶ χρησιμοφύλακας, καὶ ὑπογραφείας, καὶ ὁπισφραγιστάς, καὶ ἐξηγητάς, ἅπασιν ἐνε-
μὲν ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν.

Ἦδη δὲ τινὰς καὶ ὅτι ἡ ἀλλοδαπὴν ἐξέ-
πεμπε, Φήμας ἐμποιοῦσας τοῖς ἔθνεσιν ὑ-
πὲρ τῆς μαντείας, καὶ διηγησομένης, ὡς προ-
εῖποι, καὶ ἀνέυροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ
ληστὰς ἐξελέγχοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι
τοῖς ἀρχαίοι, καὶ νοσήντας ἰάσασθαι, ἐνὶς δὲ καὶ
ἡδὴ σποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμους ὅν καὶ
ὠθισμὸς ἀπαλλοχόθεν ἐγίγνετο, καὶ δυσταίαι,
καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ ποσὶ τῆς
καὶ μαθητῇ τῷ θεῷ. καὶ ὡς αὐτὸ καὶ ἔτι ἐξέ-
πεσεν ὁ χρησμός,

Τίμεναι κέλομαι τὸ ἐμὸν θεράπειον προ-
φήτῳ.

Οὐ γὰρ μοι κτεάνων μέλει ἄγαν, ἀλλ' ὅτι
ποσὶ τῆς.

Ἐπεὶ δὲ ἡδὴ πολλοὶ τῶν ἐχόντων, ὡς
καὶ ἐκ μέθης βαθείας ἀναφύοντες, συν-
ίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάστιγι ὅσοι Ἐπικύρῳ
ἐταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφύρατο
ἡρέμα ἢ πᾶσα μαχαναία, καὶ συσκευὴ τῆς
δράματός, ἐκφέρει φοβηρόν τι ἐπ' αὐτὸς,
λέγων, ἀθέων ἐμπεπληῆς καὶ Χριστιανῶν
τὸ Πότον, οἱ αὐτὸς τολμᾶσι τὰ κά-

multos jam circa se haberet administratos, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & conjectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit.

24. Jam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, sicut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot jam mortuos resuscitaverit. Concurfus igitur & urgentium se undique turba orta est: Hinc sacrificia, & donaria, & duplex Prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vatem ornare meum jubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo Prophetam.

25. Cum multi jam prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate recipientes, contra ipsum consisterent, in primis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paullatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spar-

a Περὶ αὐτῶν] Sic cum J. etiam habere Fl. notat M. du S. Sed habent & aliae, ut H. Ald. &c. Et πρὶ rectum est, licet ὡς forte quaeviserit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. b Ἀναφύοντες] Ἀναφύοντες corrigi Solanus, vid. nott.

28. Ἀναφύοντες] Servari poterat vulgata ἀναφύοντες. V. Suid in ἀνέμῳ; sed si codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναφύοντες scriptum sit in optimis; ut Ένκ. c. 7. Έρμ. c. 84. qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Όρχ. c. 84. M. du S.

Ἀναφύοντες] Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναφύοντες aptissimum foret, quod Solanus in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter Suid. etiam me monet locus Long. Pass. III. p. 124. Εἴτα ἀνέμῳ ἰδάρη. Dein se colligens ἀπὸ τοῦτο recipiebat. Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur ἀφύοντες, ut est in proverbio: ἀφύοντα λαοῖς,

qui cum ebrio ligat. Ideoque vulgatam studiose potius conservandam quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. J. F. R.

33. Χριστιανῶν] Notandus probe hic locus, non ideo tantum quod crevisse jam numerum Christianorum in his oris hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnauiter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatos paterentur, quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. M. du S.

39. Μολυβδαίνους] In omnibus legitur μολυβδαίνους, quod

spargere, quos lapidibus iussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *Quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus desidet in coeno*. Deinde miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque eruditae? Universim implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. nec profecto injuria. Contra quem enim justius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspexisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molli-ri nescius; sic enim ipsum appellabat, inimicissimus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi haberet. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plures, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri Senatorii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset responsum fingere cal-

35 κίττα βλασφημεῖν, ὅς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλωσιν ἱλεῶ ἔχειν τὸ θεόν. 36 δὲ Ἐπικύρῳ, καὶ τοιούτων τινα χρησμὸν ἀπεφθέγγετο. ἐρομένη γὰρ τινὶ τί πράττει ἐν αὐτῷ ὁ Ἐπικύρῳ; 37 μολυβδοδαίνας, ἔφη, 40 ἔχων πίδακας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἴτα θάυμαζεις εἰ ὅτι μέγα ἦρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετάς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἀσπονδὸν καὶ ἀκήρυκτον αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπικύρῳ ἦν, μάλα εἰκότως. τίτι γὰρ ἄλλω δικαιότερον προσεπολέμει γόνος ἀνθρώπου, καὶ τερατεία φίλου, ἀληθεία δὲ ἔχουσα; ἢ Ἐπικύρῳ, ἀνδρὶ τῷ φύσει τῷ πρᾶγμα τῷ καθεωρακότητι, καὶ μόνῳ τῷ ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν 50 οἰδοῦντι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸ Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἀτεγκτὸν Ἐπικύρῳ (ἐγὼ γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχουσα, 55 δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ σπασίᾳ τίθειμεν. διὸ καὶ τὸ Ἀμαστριν ἐμίσθην μάλιστα τῷ Ποιητικῶν πόλεων, ὅτι ἡπίστατο, τὴν δὲ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλὰς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει. ἐδὲ ἐχρησμάδῃσι πᾶσι τοῖς Ἀμαστριαῶν ἀνδράσι. ὁπότε δὲ 60 οὐκ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκληρικῷ χρησμάδῃσι δῆσαι, 65 καὶ ἀπαγγέλλας ἀπήλλαξεν, ἔχων εὐρὴν ὅτι αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιόν, 67 ὅτι

c Μολυβδοδαίνας] Μολυβδῖνας vult M. du S. & marg. A. W. Μολυβδοδαίνας Edd. Parisina etiam maiore littera, quasi nomen proprium esset. d Καταγγέλλας] Καταγγέλλας P. Nil mut. Edd. vett.

52. Ἀτεγκτῷ] Ὁ μῆτε δίκαιος μῆτε ἰδῶντι ἀδελφός (ἴσως διὰ δόρυ) G.

quod ferri cum non possit; mutandum censuimus.

λυδῖνας hic usitatus esset; ego nihil mutare ausim.

M. du S. Μολυβδοδαίνας] Ut hic μολυβδοδαίνας, ita etiam infra in Lexiph. c. 5. eod. modo Edd. habent. Μολυβδῖνας legendum notarat Solanus, sine auctoritate; utitur quippe Hom. II. Ω. 80. Ἡ δὲ, μολυβδοδαίνη ἐκάλει ἐς βυσσόν ὄρουσιν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδοδαίνη ἀρμυῖα. Ad substantivum ponitur apud Homerum. Revera tamen adjectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasibus sive ollis usurpatur, quod ex Athen. docet Stephanus. Et an non adjectivum usurpat noster infra, l. c? Quidquid sit, etiam M. Tom. II.

7. F. R. 49. Καὶ μόνῳ τῷ ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδῶντι] Petronius: Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis. Plura testimonia congesti ad Laërtii Epicurum.

AE. M. 52. Ἀτεγκτῷ] Sic rursus infra utitur Dial. Meretr. XII.

M. du S. 57. Τοὺς πρὸς Λέπιδον] Non debuit verti eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est Phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an Philosophus; aut privatus sed doctus tamen? De eodem c. 43.

G g

67. Μάλ-

ἔτε ἢ ποιῆσαι πρὸς κερὸν αὐτῷ δυνήσασθαι.
μεμφόμενῳ ἢ αὐτῷ τομάχῳ ὀδύνῃ,
προσάξει βυλόμενῳ ὕειν πῶδα μὲ μα-
λάχης εσκενασμένον ἐαδίειν, ἔτως εἴη,

Μάλβακα χοιρέων ἱερῇ κυμίνευσσι πύδων.

Πολλάκις ἢ, ὡς προείπον, ἔδειξε ἢ
δράκοντα τοῖς δεομένοις, ἔχ' ὅλον, ἀλλὰ ἢ
ἔραν μάλιστα· καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προε-
βληκῶς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ ἡ κόλπῃ
ἀθέλων φυλάττων. ἐβλήσας δὲ καὶ μεζόνως
ἐκπλήξαι τὸ πλῆθος, ὑπέχετο καὶ λαλῆν-
τα παρῆξεν ἢ θεὸν αὐτόν, ἀνευ ὑποφώ-
τις· χρησμοδῶντα. εἴτα ἢ χαλεπῶς γε-
γάνων δετηρίας συνάψας, καὶ ἀφ' ἧς κεφα-
λῆς ἐκείνης ἢ μεμηχανημένης πρὸς ὁμοίωτα-
τα διείρας, ἄλλω τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος,
ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἢ Φωτῆς ἀφ'

lidum, nec inveniret, qui in tempore illud
facere sibi posset. Querenti enim illi ven-
triculi dolores, cum comedendum imperare
vellet suillum pedem, cum malva para-
tum, sic dixit,

Malvaca porcinae sacro vase cumina.

26. Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit
draconem rogantibus, non totum, sed
caudam maxime & reliquum corpus pro-
tendens, caput autem in sinu, ubi videri
non posset, occultans. Cum vero magis
percellere multitudinem vellet, promisit se
loquentem etiam Deum illis praestitutum,
oracula reddentem sine vatis excipientis mi-
nisterio. Commisissis deinde non difficulter
gruum arteriis, & per caput illud, ad si-
militudinem humani fabricatum, transmis-
sis, alio quodam extra inclamante, ad in-
terrogata respondit, voce per linteum il-
lum

a Mib] Μιν δ' marg. A. H. b Κόλπον] Κόλπον marg. A. H. c Χρησμοδῶντα] Nihil hic, neque bis cap.
praeced. in hoc verbo variare Edd. vett. notarat M. du S.

67. Μάλβακα] Ὑμνοῖσι μάλβακα τὴν μαλάχην καλοῦ-
σι. G.

78. Διείρας] Διείρω, ἐπιβάλλω. G.

67. Μάλβακα] A malva Latino μάλβα, μαλβακίς,
μάλβαξ.

Μάλβακα] Ne quis temere damnet versiculum La-
tinum, quem licet absurdum, sic satis putamus ob
id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso au-
ctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. Μά-
βαξ forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *res de-
tactus* &c. Χάσις intellige κρίσις, ut *στυλάσις* &c. id
genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui respondet
cuminare h. e. cumino adspargere vel condire: σίπυδ-
ων fictum puto ex σίπυς, quae arcaea est vas quod-
cumque farinae adservandae notat apud Aristophanem.
Licuit oraculo in κυμινέει alteram corrigere; nec no-
bis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta reti-
nere. Sequuntur, & jam adfuere, plura id genus o-
racula, in quibus, si fidem interpretis praestare debe-
amus, non, quid recta ratio posulet, vel poësis, vi-
dendum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque po-
suimus interdum versiculos multum deteriores his,
quos dederat *Erasmus*, sed melius nos hac quidem
parte functos officio putamus.

J. M. G.

Μάλβακα] Menagii notam plane iisdem verbis in F.
Gujeti Mss. invenio.

J. F. R.

72. Μεζόνως] Confer supra c. 8. f.

M. du S.

75. Γεράων] Simili artificio callidus Anglus, quem
ipsi vidimus, *Thomas Isopons*, caput ligneum loquax
concinnavat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II.

aula, & Rex ipse visu obstupuit. Inanymurabat
spectatorum aliquis ori istius capitis hianti verba,
quae in buccam venerant, quacumque libitum erat
lingua; quo facto mox responsum eadem lingua &
ad rem accommodatissimum ex lignea capite redde-
batur. Percrebuerat jam per totam urbem monstri
fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pe-
cunia quisque, advolant. Nec dubium quin brevi de
rebus arcanis futurisque tam doctum caput consulend-
um fuerit (quidni enim lignum loquax & futura &
arcano pandere valeat?) Cum subito adolescens ex no-
bilibus famulatio, qui tum spectabant, in proxime ad-
iacenti cubitulum irrepens hominem ostybo admoventem,
& clamantem conspicit; neque ullis muneribus
& promissis deterreri poterat, quin tantum arcanum
divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit sacrile-
gotem pontificium, multarum linguarum hominem
capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo
quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem to-
tam *Isopons* ipse ante aliquot annos viro nobili, me
audiente, narrabat.

M. du S.

76. Ἀσπρίαις] Intellige *asperas arterias*, i. e. gut-
tura, fistulas cartilagineas respirationi inservientes.
Sic enim usitata vox Medicis. Vid. *Foëf. Oecon.*
Hippocr. voc. Ἀσπρίαις.

J. F. R.

78. Διείρας] Conf. infra *Τοχαρ. c. 33.*

M. du S.

84. Ὁ γὰρ Σόληριον δόδεις ὑπὲρ ἢ ἐς Ἀρβρίαν εἰσά-
δου]

lum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus.

27. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem faciendam, sic dixerat:

Parthosque Armeniosque hasta domiture fuerenti,

Urbem ad Romanam Tiberisque fluentia redibis,

Permixta radiis lauro tua tempora victus.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, irruptionem fecisset, sed male

οὐτὲ ὁδόνιν ἐκείνῃ Ἀσκληπιῷ προσπιπτόσης. ἐκαλῆντο δὲ οἱ χρησμοὶ ἔτσι αὐτόφωνα, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐδίδοντο, ἐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαύροις, καὶ πλεῖστοις, καὶ μεγαλοδώρας.

Ὁ γὰρ ὁ Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῆς αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ὅτι τῇ εἰσβολῇ, ἔτσι ἐφη.

Πάρθος Ἀρμενίους τε δοῦν ὑπὸ δαμάσας,

Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαῶν ὕδωρ,

Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Εἴτ' ἐπειδὴ πειθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκείνος Κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπῆλλαξεν, αὐτῇ στρα-

d Σευηριανῷ] Sic jam Edd. J. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. Hist. c. 21. Σεβηριανῷ vel Σεβηριανῷ haberent.

du] Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Trajano floruit, ante ejus impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lincis inferius; ἐπειδὴ πειθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκείνος Κελτὸς εἰσέβαλε, καὶ ἀπῆλλαξεν αὐτῇ στρατίᾳ ὑπὸ τῷ Ὀβριανῷ καίσαρος. Nam hae voces, ἀπῆλλαξεν, καίσαρος, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid musitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt haec Capitolini verba de Vero Imperatore: nam cum imperfecto legato, caesis legionibus, Syrii defectionem cogitantibus orientis vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthus & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem consecravit Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Marius Verus [per] quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent. Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adjiciendum, qui fuit Severianus Celsus, & nomen ducis Persarum Othryades, quod tamen Graecum sonat: & non dubito aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare.

J. P. 2 G.

Ὁ γὰρ Σεβηριανῷ δοθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀρμενίαν εἰσόδου]

Hæc melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur Severianus & Priscus.

M. V. la Croze.

Ibid. Σευηριανῷ] Aliter scribitur hoc nomen in Συγγραμ. c. 21. &c. Sed variationis ratio doctis satis nota. quia scilicet v. consonantem litteram ignorant Graeci, læpe per Y. exprimunt. Saepius per B; eandem non raro etiam per diphtongum eu. Eundem autem virum esse, cujus nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus Palmarius affert. Sed in ea nota nolum a tanto viro maculam inusitam Xiphilino, quasi quae apud Dionem legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, εἰς ὁρίζεται δι' ἐδὲ τῇ καὶ Ἀντωνίου ἀφ' αὐτοῦ Μάρκου Βέρου τὰ πρῶτα ἵ' ἱστοροῦμενοι ὅσα περὶ τῷ Λούκιον τῷ Κομμοδόμου υἱόν, ὃν ὁ Μάρκον γάμψαν ἐποικισαί, ἐπαρῆν ἔτι αὐτῶν, καὶ ὅσα ἔτος αἰς τὴν κατὰ Οὐλογαγέσου πολέμου ὑπὸ τῷ πενθέρῳ παραφύειν ἔδωκε. Quem locum eo libentius hic descriptum volumus, ne locordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniantur. Nostrum enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc imprimis est, initio jam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cujus oraculum tanta de re consuleretur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum c. 30.

M. d. d. S.

93. Ἀστίνεσσιν] Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis numerorum scrutatores. Nec audiendi tamen qui asserunt divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel hic locus

στρατιά ὑπὸ τῷ Ὀθρυάδῃ καλακοπεῖς,
τῦτον μὲν τὸ χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῆ ὑπομη-
μάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον αὐτῷ

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, εἰ
γὰρ ἄμεινον,

Μὴ σοι θηλυχίτης τις ἀνὴρ τόξῳ ἀπο-
λυγρὸν

Πότμον ὅπι προίεις, παύσῃ βιότοιο φάεος τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τῦτο σοφώτατον ἐπενόησε,
τὴς μέλαχρονης χρησμὸς ὅππ' ἑραπεία τῆ
κακῶς προέθεσπισμύων, καὶ ἀποτέλεσμέ-
νων. πολλάκις γὰρ τοῖς μὲν νοσήσοι, πρὸς δὲ τε-
λευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων
δὲ, χρησμός ἄλλος ἑτοιμός ἦν παλινοδῶν.

Μηκέτι δὲ ζῆλα νύσσοιο λυγρῆς ἐπαρωγῇ.

Πότμος γὰρ προφανὴς, εἰδ' ἐκφυγεῖν
δυνατὸν σοι.

Εἰδὼς δὲ τὴς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ

Μαλλῶ, καὶ αὐτὴς εὐδοκίμοντας ὅππ' ἐπὶ τῇ
ὁμοίᾳ μανικῇ ταύτῃ, Φίλως αὐτὴς ἐποιεῖ-

ei (nam cum exercitu suo ab Othryade cae-
sus est) expeditio cessisset: hoc oraculum ex-
emit e commentariis, posuitque pro eo aliud:

*Ducere in Armenios noli: nec enim bene
cedet.*

I.

*Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum
Immittens fatum perimat cum lumine vi-
tam.*

5

28. Nam illud quoque callidum fuit vi-
ri commentum, oracula post eventum fa-
cta, quibus emendarentur ea, quae male
praedicta aberraverant. Saepe enim aegro-
tantibus ante mortem sanitatem promiserat:
mortuis autem illis oraculum praesto aliud

I

*Auxilium tristi modo desine quaerere morbo;
Nam fatum apparet, tibi nec vitare li-
cebit.*

29. Caeterum quod sciret etiam Clarios,

5

fac Didymaeos & Mallenses celebrari simili
vaticinandi arte, eos sibi conciliavit, mult-
tis

a [Στρατιά] Ex correctione Solani. στρατιά Edd. priores. b [Μαλλῶ] Δίλῳ P. & marg. ΔΙΩ. male.

solus evincet.

96. [Στρατιά] Antea in omnibus legebatur στρατιά
corrupte, nisi quod f. στρατιά habet.

97. [Ὀθρυάδῃ] Idem est qui in Συγρ. c. 18. 19. 21.
& 31. Osroës dicitur, quod a viro docto miror non
esse animadversum. Neque enim tantum virum mōra-
ta esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui
historias Graecorum tantillum delibarent, saepe sic
variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, &
ipse hoc ipso in loco observet. Osroës certe illic is
dicitur, qui Severianum fudit, & in praelio occidit.
c. 21.

97. [ὑπομημάτων] Mirum videri possit, ausum es-
se Alexandrum oracula sua in commentarios referre;
sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi
artifice dextro & subdole administratum Oraculo con-
ciliabat, qui si quid contra quam in responso ambi-
guo praedictum fuerat, eecidisse animadverteret, dele-
bat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contra-
riam priori supponebat.

2. [Τόξῳ] Verus itaque hic demum Severiani exi-
tus, si non meministi, cum de Conscribenda Hist.
librum legeres, perlege quae so iterum, ut quibus
mendaciis illam potissimum historiae partem adultera-
verint stulti & inficeti homines, videas. Θελοχίτων
autem quod attinet, Parthorum vestes innuit Medi-
cis & Persicis similes, quae molliores merito apud

Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. &
Alex. seu N. A. XIV.

14. [Κλάρῳ, καὶ Διδύμῳ] De Clario satis notum, Apol-
litis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat
Aesculapius Glyco v. tamen si lubet, in Δικ. c. 1. &
Orig. c. Celf. VIII. p. 333: Ejusdem Apollinis & o-
raculum sequens Didymaeum scilicet. V. Afr. c. 23.
& Δικ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus,
aut potius Alexander ipse, in oraculo quod paullo post
sequitur, βραγχίδῳ ἀδύτοις παλάζῳ &c. sed occurrit
difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. βραγχίδῳ,
videbis Branchidas prodito Xerxi Apollinis templo re-
cepisse se in Asiam sub ejus ditione victuros; deinde
post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem
majorum perfidiam excisos. V. & Carium VII. 5.
Qui sit ergo, inquires, ut hic Branchidae memoren-
tur? In promptu responsum est: non defuere vetera-
tores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, &
in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine Bran-
chidae hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV.
p. 634. a Milefis denuo conditam reflouisse ait. Vid.
& XI. p. 518. Vid. etiam Orig. c. Celf. p. 55. 1. De
eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. „ Notum
„ illud oraculum Milesium; oraculum olim Branchi-
„ darum appellatum, postea Didymaei Apollinis, ut
„ Plinius habet. c. 29. τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν dicitur Stra-
„ boni l. XI. p. 518. & μαρτυρεῖται Διδύμοις τὸ ἐν Βραγ-
„ χιδῳ.

tis eorum, qui ad se venirent eo ablegandis, dicens:

Jam Claron isto mei vocem patris audirentus:

& rursus:

Branchiaden adytis accode, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilocheque auditum ora-25 cula vade.

30. Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisse oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret; alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput 35 quasi Rutilianus fuit, vir caetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Roma-

το, πολλὰς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτῆς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴσο νῦν, τέμῃ πατρός ὡς ὅπ' ἀκούσῃ.

20

καὶ πάλιν·

Βραγχίδειον ἀδύτοισι πελάζω, καὶ κλῖα χρησμών.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χόρει, Θεοπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τῆς Ἰταλίας διεφοίτησε τῶ

ομαντεῖς τὸ κλέος, καὶ εἰς τῆς Ῥωμαίων πόλιν ἐπέπεσεν, ἡδείς ὅστις οὐκ ἄλλος ἢ ἄλλος ἠπείγεται· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατότατοι, καὶ μέγιστον ἄξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτίλλιος· ἀνὴρ γὰρ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξή-

τασ·

e Πράξι.] Restitutum ex G. P. L. & marg. Ar. τάξει Edd. priores.

„*Χόρει.* I. XIV. p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam jungit Lucianus in *Pseudom.* & *Jamblich.* „de myster. III. 13. ut & *Porphyrius* apud eundem, „qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua „haurientem vaporem futura canere dicit *προφίτιδα*. „Qui locus praeteritus *Bulengerus*, &c. usque ad „Lincii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud „consultum fuisse *Sozomenus* meminit; atque haec „ea aetate sola erant clara oracula: obtinuerat enim „ferme Delphicus Apollo, V. c. 43. & *Plut.* 988. B.

M. du S.

15. Μαλλῷ] Ibi oraculum erat Amphilochi temporibus illis clarum, ut hinc & ex loco *Xiph.* supra ad c. 19. allegato patet. *Paus.* in Att. 33. ἀψιδόστολον τῷ ἱεροῦ vocat. Agnoscit hoc oraculum *Bulengerus* p. 46. AG. VII. Sed idem aliud ejusdem Amphilochi oraculum ponit in *Mello Ciliciae*; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi *Paus.* debeat, quem ibi laudat.

M. du S.

34. Ὁ πρῶτος ἐ κορυφῇ.] *Demosthenes* dixerit, ὅτι πρῶτος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν ἕτερος, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 849. D.

J. F. R.

35. Ῥουτίλλιος.] Dicit Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ῥουτίλλιος ἀνὴρ γὰρ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι

Ῥωμαϊκαῖς ἐξήτασμένον. Rutilianus vir alius quidem honestus & probus, cum compluribus in proeliis Romanorum spectatus virtutis, sic interpretes. sed Mf. ἐν πολλαῖς πράξεσι in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis.

J. G. G.

Ῥουτίλλιος.] Hujus apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud *Xiphilinum* in *M. Aur. Antonino*, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae ut id credam faciunt nonnulla. Quale est quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse: quod imperiti aequae & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec, ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, conjecturas proposuisse meas.

M. du S.

37. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξήτασμένον.] Indignissima interpretatio utriusque interpretis compluribus in proeliis Romanorum spectatus virtutis. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus. Eodem errore mox ἀφ' ὧν τῇ ἐγκυκλιᾷ μὴν τάξιν, uterque vertit reliqua exortium. quae tenebat, quum de-

G. 3.

bui-

τασμήν, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς πάν-
νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα πρὸς αὐτῶν περιπε-
νός, καὶ εἰ μόνον ἀληθιμὸν πρὸς λίθον, ὁ
ἔτεφανωμένον θεάσασθαι, προσπίπτον αἰεὶ,
καὶ προσκυνῶν, καὶ ὅτι πολὺ παρὰ τὸν
εὐχόμενον, καὶ τὰ γὰρ παρ' αὐτῶν αὐτῶν.
ὅτ' οὖν ἀκούσας τὰ πρὸς τῷ χρηστηρίῳ,
μικρὸν μὲν ἐδέησεν ἀφ' οὗ τὴν ἐγκεχειρισμένην
τάξιν, εἰς τὸ τῷ Ἀβόνι τείχεσσι ἀναπτή-
ναι. ἔπεμπε δ' ἐν ἄλλοις ἐπ' ἄλλοις οἱ δὲ
πεμπόμενοι, ἰδῶνταί τινες οἰκείται ῥαδίως
ἐξαπατηθέντες, ἐπαγήσαν, τὰ μὲν ἰδόν-
τες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες δη-
γόμενοι, καὶ προσεπιμεινόντες ἐτι πλείους

nis probatus : sed circa Deos religiose quod-
dam morbo laborans, & absurdas de his
operuasiones habens, qui si qua sacrum
lapidem aut coronatum videret, accideret
statim adorandi causa, multumque ad-
stans vota faceret, bonaque ab illo pete-
ret. Hic de oraculo cum audisset, parum
habebat, quin mandato sibi munere relicto,
ad Aboni castra advolaret : misit certe alios
super alios. Missi vero qui essent, imperiti
quidam servi, facile decepti post reditum,
alia a se visa, alia tanquam visa & audita
narrant, & plura his corollariorum instar
ad-

a Kai] Abest a Fl. P. Ald. &c. Adest in f. & marg. AsW.

buissent loco vel munere, vel statione. Eadem tamen
aberratione & Sponius, Il faillit donc acquiescer l'Ar-
mée, qu'il commandoit, quum priora dubie reddidisset
qui s'étoit signalé en plusieurs occasions. At clare phra-
sin suam exierit noster auctor in principio Macrobio-
rum, (c. 7.) ὡς ἴνα οὐκ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ μεγάλου αὐτοκράτορος
τύχη καὶ τῷ τελευτάτῳ ἀγαγούσῃ τάξιν &c. J. G.

Ibid. Τάξις] Vertitur praeliis. Verte magistratibus.

Τάξις] Ἄνω τὰ μὲν ἄλλα καλὸς ὁ ἀγαθός, καὶ ἐν πολ-
λαῖς τάξεσιν ἑταροσφύζον. Pro τάξεσιν MS.
Graevii πράξις. Sed πράξις videtur proprium magis
& conveniens, non ut cum Interprete proelia (nisi
enim fallor, requireretur ὁ δὲ τάξις) sed varias digni-
tates intelligam cum optimo meo Graevio. Hinc
Graecae Lucianae phrasi conveniunt ista Livii
XXXII. cap. 7. Per honorum gradus documentum sui
dantes. J. F.

Πράξις] Vide Herodian. II. initio. Secutus sum au-
tem scripturam G. P. & L. In impressis enim τάξις
legitur. M. du S.

Πράξις] Quia Soulius noster jam sic mutaverat ex
tribus Codd. & quartum quoque sic habere cognovi,
quatuor MS. hoc dandum censui, ut illorum consen-
sum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utra-
que defendi potest. Πράξις enim sic Herodiano di-
ci, recte Solanus ait, cujus verba ex L. 2. c. 1. §. 9.
addam : Ἡ δὲ ὁ Πέρσης τὸ μὲν γὰρ ἑταροσφύζον, ἢ δὲ
πολλὰς στρατιωτικαῖς καὶ πολιτικαῖς ἐπιδεικνύμενος πράξις.
Sed & bellica & civilia negotia πράξις vocari ex eo
loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si ita-
que non de bello ap. Lucianum est cogitandum ; ta-
men πράξις hic recte se habent, & de negotiis publi-
cissimis accipi ; nam de bellicis eo minus putem acci-
piendum, quod ῥωμαϊκῶς additur, quod urbanis re-
bus magis proprium. Πράξις οὖν αὐτὴν pro πύδα-

μύσθαι vid. Schol. Thucyd. II. c. 7. No. 69. J. F. R.

40. Εἰ μόνον] Vid. Clem. Alex. VII. Stromat. p.
302. v. 43. M. V. la Croze.

Ibid. Ἀληθιμὸν πρὸς λίθον] Vide Clem. Alex. VII.
Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ ὅτι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ
λεγομένην λίθον προσκυνοῦντες. Unde jam in prover-
bium abiisse constat. Meminit & Apulejus initio Flo-
ridorum, monente ad Theophr. Char. 295. Casaubono.
Ipse Theophrastus superstitiosi hominis hoc esse ait p.
47. C. tangit & alibi noster ; supra Ἐπιστ. c. 22. in-
fra περὶ c. 12. M. du S.

Ἀληθιμὸν πρὸς λίθον] Conferri meretur cum hac
Rutiliani descriptione principum Floridorum Apuleji,
ubi habemus inter alia lapidem unguine delibatum. Sed
nimirum huc pertinet tota de Baetyliis observatio.
J. M. G.

53. Γήνη] Mortuus est Rutilianus aut circa M.
Aurelii obitum, aut imperante jam Commodο, &
quidem septuagenarius (v. c. 34.) Quinquagenarius
ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres
M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea in num-
mo Antonini pii conspici Glyconem. Ex quibus om-
nibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse
Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexan-
der ; nisi ponas senes post 40. exactum annum dici.
Certe ita hoc in loco, rationibus rite subductis, usur-
passe deprehenditur Lucianus, si nummo aliqua fides.
M. du S.

62. Καθ' αὐτοὺς] De suis rebus futuris. F. G.

Ibid. Ὅ δ'] Intellige Ἀλέξανδρον. F. G.

63. Ἐπί τινι — ἔργῳ ὁρῶντες αὐτῶν] Refert Auctor mi-
ram Alexandri Impostoris comitatem, & gratiam om-
nium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dex-
terram. ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως
ὑπαδεύει, ἔτι καὶ τῶν ἄλλων δουρῶν ἔργῳ ὁρῶντες
αὐτῶν. Puto scripsisse Lucianum, ἔτι καὶ, ut infra c.
56.

adjiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo misellum senem, & in robustam illum insaniam conjiciunt.

31. At ille qui amicus esset plerisque & potentissimis, circumire & narrare partim quidem ut audierat ex his quos miserat, partim etiam de suo adjecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque sollicitat, qui statim ipsi quoque festinant de suis rebus aliquid audituri. At noster blande qui exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renun-

τήτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν ὡδὲ τῷ δεσπότη. ἐξέκατον γὰρ τ' ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον.

55 Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατοτάτοις φίλῳ ὦν, περὶ ταῖς μὲν διηγήμεν ὡς ἀκούει ὡδὲ τ' ὑποφθιόντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτῷ προστιθείς. ἐνέπλησε δ' ὅν τ' πόλιν, καὶ διεσάλευσεν ἅτῳ, καὶ τὸ ἐν τῇ αὐτῇ τῆς πλείστων διεδορύθησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ὑπείγοντο ἀκούσαι τι τῆς καθ' αὐτῶν. ὁ δὲ τῆς ἀφικνησάντων φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελεῖσιν ἐργαζόμενος ὁσαύτῳ, ἀπέπεμπεν, ὅκ ἀπαχελύντας μό-

b Αὐτῷ] Αὐτοῦ f. Fl. H. P. c 'Επέκλησι] 'Επέκλησε f. Pell. d Ξενίοις] Recte sic P. ut fens. voluit, ξενίας enim Edd. e 'Εργαζόμενῳ αὐτῷ] Φίλους ἀπεργαζόμενῳ αὐτῷ Pell. Εὐνοῖς ἐργαζόμενῳ marg. A. W. Editionum αὐτῷ in αὐτῷ mutavi.

56. ξῖνα, καὶ ὅσα πολλὰ πένψας. Sic enim dona hospitalia dicuntur ξῖνα vel ξῖνια, quae Latinis *Lan-
tia*. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὐτῷ (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τῷ. αὐτῷ, habuit rationem. Nec mirum; in perversa enim, quam dat, versione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργαζομένῳ αὐτῷ, est, *muneribus aliquem sibi conciliare*; & sic verti debuit. Vide omnino, Studiose Lector, politissimas *Graevii* Lectiones Hesiodicas, cap. II. pag. 9. ubi hunc τῷ ἐργαζομένῳ pro *acquirere*, *parare*, usum eleganter, ut ibi omnia, illustrat Vir Cl. cui sententiae ultra confirmandae etiam hic *Luciani* locus accedere potest. Simili modo infra c. 55. φίλους ἀπεργαζομένῳ. Ita in *Macrobio* T. III. c. 7. ἐργασίῳ σιωπῇ τῇ ἀλγίστῃ μέγιστον το ἄνθρωπον, καὶ ὑγιεινέσιον βίον. *Paraveris sibi vitam ratione, longissimam juxta & saluberrimam vitam*. Cum hoc Graecorum τῷ, ἐργαζομένῳ usu mire convenit ipsum verbum *exercere*, ita sumptum pro *conquirere*, *comparare*, abs *Terentio*; apud quem in *Heautontimorumenos* A. 1. S. 1. Menedemus ait, se vendidisse

quiescamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ, ἐργαζομένῳ recte componit, ad stipulatorem adferens Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum notat, ubi *exercere sumptum* eodem plane modo occurrat. Caeterum non possum facere, quin hic opportune elegantem *Aeliani* locum & ab Interpretis hallucinatione vindicem, & ex ostenso hoc τῷ, ἐργαζομένῳ apud Graecos usu exponam atque illustrem. IV. nimirum *ποικίλων*, cap. 3. loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, Pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα. καὶ ἐν τοῖς τέλει αὐτοῦ ἐργαζέτο τὰ ἄλλα. Non profecto ἐργαζέσθαι τὰ ἄλλα est *certamina subire*, quemadmodum vulgatus reddidit Interpres; sed *praemia sibi comparare ex certaminibus*: quo sensu τῷ ἐργαζέσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & Interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Innuit nimirum Aelianus, Pictorem Polygnotum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cujus artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλη certasse victoremque exstitisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter Pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat *Aelianus* IX. cap. XI. Non tamen id quidquam facit, ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἄλλων, *praemium*, non *certamen*, significantis, id facile patiat. Dum namque est, quod Eruditi (vide Cl. *Graevii* ad *Luciani* Soloeccistam animadversiones) docuerunt, poetiores Graecos τὸ ἄλλων inter, & ὁ ἄλλος distinxisse; ita

*Ancillas, servos, nisi eos qui opere rustico
faciundo facile victum exercerent suum.*

Lis quidem inter eruditos est de hujus loci quum vera lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exserci-
rent*, auctoritate potissimum *Festii* nitentibus. Sed profecto quum τὸ *exercerent* sit receptior lectio, & tam apprimè cum prolato τῷ ἐργαζομένῳ apud Graecos usu conveniat, nihil videtur causae, quidni in ea ac-

μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸ θεόν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τῆς μαντείας καὶ αὐτῆς ψευτομύθους.

^b Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶται τι ὁ τρισκατάρατος οὗτος ἄσοφος, ἔδδ τῆς προστυχόντος ὁ ληστὴ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὖροι ὀπισθαλὲς καὶ ὠφελκεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὥς ἔποχεῖρας, καὶ μονονυχὶ δόλους λαβὼν τὸ δέ σφραγίσαι τὰς πεπομπότας, μεμημύνης οἷα ἦν ἡ πρόνοια. ^c συνίης δὲ οἷας εἰκὸς τῆς πλεονείας καὶ μέγα δυναμύνης τὰς πύσεις συνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν ὅτι πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότες ὅτι αὐτὸς ἐντὸς ἔχει τὴν ἀρκύων.

Βέλομαι δὲ σοι καὶ τὴν Ῥυτιλλιανῶν δδθέντων χρησμῶν ἐνὶς εἰπεῖν συνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τῆς παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὦραν ἔχοντος, ὃν τινα προσήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτῆς; ⁸⁰ ἔφη.

tiant modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigiosa de oraculo, seque ipso mentirentur.

32. Ac machinatur quiddam homo ex-crabilis, non insipiens & latrone minime vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & legens, si quid inveniret audax & periculolum in interrogationibus, retinuit ipse nec remisit, ut obnoxios & tantum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant, memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogassent. Probe autem intelligis quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent se intra illius retia conclusos.

33. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui jam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, *Quem discendi magistrum ei prae-ficeret?* respondit:

Py-

^a Αὐτοῦ] Αὐτοῦς P. ^b Ἀλλὰ] Ex P. & marg. A1. Deerat in Edd. ^c Συνίης δὲ, οἷας] Ex emendat. Solani. Συνίης δὲ οἷ. Fl. Συνίης P. Συνίης δὲ, οἷα Edd. ceterae. Συνίης etiam marg. A1. ^d Μέγα] Μεγάλα Ex. Fl. Nil mut. Edd. nec P.

ita ut hoc significetur certamen, illo certaminis praetextum. Est tamen, ubi contra τὸ εἶλον pro ipso certamine fumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I. cap. 64. Epigrammate II. ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita:

Καὶ ἰὼν ἰάκην μετ' ἄσθλα, μετ' ἄλγος πικρὰ θαλάσσης.

Huic addas licet ipsum *Aelianum* XIII. Πικρὰ. 14. ubi in cacteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄσθλα, quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat *Homerus* II. 4.

^{Ενίης]} Sic L. Reliqui prave ξενίης. ^{Μ. du S.} 64. Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Scribo ἔργαζόμενος αὐτῷ, i. e. suis rebus favens. ^{F. G.} *faisant cela pour son interest particulier.*

^{Ἐργαζόμενος]} Si plures libri addicerent, non respuerem illud *ενίης*, quod marg. *Aldinae Wesselingae* habet; verum quia & *Pelleri Philous* glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55. *φίλους ἀπεργάζεσθαι*, & alibi, *φίλους ἔργαζεσθαι*, frequentius occurrat, nondum tamen al-

terutrum Luciano infero, dum spes est, *ἔργαζεσθαι* τινὰ αὐτῷ pro aliquem sibi conciliare, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Clar. *Jenssair*, *Gracvium* virum Cl. probasse, id minus accurate huc adplicavit. Nam *Gracv.* ad *Hesiod.* probat tantum, *ἔργαζεσθαι* esse labore acquirere, & βίον ἔργαζεσθαι significare manibus victum quaerere, vel parare; unde nondum sequitur, *ἔργαζεσθαι αὐτῷ* quoque sic dici pro aliquem sibi amicum reddere ac benevolum, de quo hic est quaestio: quare *Gujeri* explicationi accedo, ut sit: *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens.*

69. Ἀλλὰ] P. solus.

77. Συνίης] Forsan συνίης.

^{Ενίης δὲ οἷας]} Omnes libri, excepta Fl. Ed. habent *ενίης δὲ οἷα*, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide an nos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim conjectura *Alexandro* opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? *Luciani* acumine dignius, ut ad *Celsum*, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, *Lectori*, quid sub Imperatore Philosopho rogaturi fuerint *Optimates*, conjiciendum relinqueret, quam aut *Alexandro* tabellas, ut dixi, de more resignanti istud.

Pythagoram, egregieque canentem praelia
vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere quod ac-
cusantibus responderet, oraculo ita rebus
praesentibus refutato. At ipse bonus vir
Rutilianus. ultro suscepta oraculi defensione
dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac
propterea, non vivum illi praeceptorem ca-
pi jussisse, sed Pythagoram atque Home-
rum vita olim functos, quibuscum versari
nunc puerum apud inferos probabile sit.
Quid vero reprehendendus est Alexander,
si tales inter homunciones versari voluit?

34. Rursum interroganti, cuius ipse ani-
mae nativus esset? ait:

Pelides primum fueras, post ista Menan-
der,

Πυθαγόρην, πολέμασι τε ἀρχαίῳ ἐ-
ὄλῳ ἀοιδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῷ παιδὸς Σπυ-
θανόντῳ, ὃ μὲν ἠπόρει, καὶ ἔδεν εἶχε λέγειν
πρὸς τὰς αἰτιωμένους, ὡς δὲ πῶδας ἔτας
ἐληλεγμένῳ τῷ χρησμῷ. ὃ δὲ Ρουτιλιανὸς
αὐτὸς φάσας ὁ βέλῃς, ἀπελογεῖτο
ὑπὲρ τῷ μαρτύριῳ, λέγων, τὸτο αὐτὸ προ-
βλεπόμεναι τὸ θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν
κελεύσαι μηδένα διδάσκαλον ἐλέαυ αὐτῷ,
Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεώτας,
οἷς εἰκὸς τὸ μεράκιον ἐν αἵδῳ νῦν συνῆναι. τί
τοῖνυν μέμφεαι ἄξιον Ἀλεξάνδρου, εἰ τοιού-
τοις ἀνθρωπίστοις ἐνδιατρίβειν ἤξῃ;

Αὐτὸς δὲ σπυθανομένῳ αὐτῷ τὴν
ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένετο μὲν ταῦτα
Μένανδρῳ.

Εἶθ'

• Τὴν εἰρήνην] Nihil hic mutare H. & Fl. notat M. du S. Sed nec quidquam J. Ald. P. f. Αἰτὶς διὰ] Αἰτὶς
deficiens in Edd. ex L. & P. insertum.

istud tribuere; aut ipsum periculosa, imperante filio,
temeritate edisserere. Cassius, & alios res novas mo-
lientes menti ejus, cum haec scriberet, obversatos
esse existimo. (Oraculis nempe fretus Cassius. . . .
V. Volcat. Cass. I. & XIII. Nec deerant, qui sive per-
taefi dominationis sive Philosophum spernentes, aut
gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in an-
nos Imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V.
M. Aurel. vitam 32. a Dacorio scriptam.) In Fl. est
συνῆς. quod ad nostram emendationem propius acce-
dit.

Συνῆς] Hiatus est in parenthesi illa notae Soulia-
nae, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse vi-
detur. Ego itaque sic exhibui, ut in ejus nott. Mss.
inveni.

Συνῆς] Omnes, quantum scio, legunt συνῆς διὰ
οἷα εἰκὸς — τὰς πύσεις συνῆς, & συνῆς imper-
fecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, intel-
ligebat: sed vel sic οἷα & τὰς πύσεις non bene conve-
niunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum συνῆς
δι' οἷας — τὰς πύσεις. Res nimis aperta. Ad con-
scientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut
cogitet, quas quaestiones proponere solcant potentes,
nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu
cogitatae rebellionis e. i. g. a. quaestiones non ma-
gisteriales, sed capitales. Hoc ergo securus sum
in versione: & video idem visum eruditissimo Soulio.

78. Πύσεις συνῆς] Hujusmodi repetitiones
verbi cognati, ut μῦθῳ μῦθοιμαι, δαΐζῳ δίκας,
Tom. II,

τέλματι τέλματι, φίλῳ φίλῳ, Graecis acque
familiares esse ac Latinis, vid. Spanh. ad Aristoph.
Pl. 10. Et Nostrum Herod. c. 3. λόγους ἔλεγον, &
Scyth. c. 4. ἔρωτες δι' ἐρώσεως. Quom. Hist. c. 6. ἀρχὴν
ἀρχῆς. Item Long. Pass. L. 2. p. 55. Ed. Wech. τῆς
ψυχῆς — ἐνέπνευσεν, & p. 62. φίλῳ φίλῳ. p. 68. f.
πολλοὺς ἐπὶ πόσει τῶν ἀγγέλων. p. 86. ἡρῶν ἡρῶν
L. III. 113. rursus, φίλῳ φίλῳ, quod & L.
I. dixerat. ac p. 114. συμπλακίσσας πάλιν. Alia ejus-
modi ex aliis etiam profert Cl. Jans. in Lectt. Lucian.
p. 337. 338. Quem vid. infra ad Jov. confus. πο-
ταὶς πέμπων.

87. Πυθαγόρην] In veteri inscriptione, in Sylloge
Fleetwood p. 312. Dogmata Pythagorae sensu, studium-
que Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Horatius.
Habetur integra in editione Petronii Amstel. A. 1669.
80. p. 547.

91. Παρὰ πόδας] Quod ante pedes, quod obvium
est, ut in Quom. Hist. c. 13. Sed ὡς & παρὰ πόδα
vid. ibid. c. 14.

1. 'Ενδιατρίβειν] Reponebam olim ἐνδιατρίβειν, ut
prope idem hic diceret quod c. 42. At nunc rece-
ptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi
a nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26.
cui quamvis diversum adde Oic. c. 2.

2. Τὴν εἰρήνην ψυχῶν] Frustra Solanus varietatem
quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum me-
tathesis, euphoniae causa facta, pro τὴν ψυχῶν.

Vid. T. I. Nigr. c. ult. No. 52,
3. Αἰτὶς] P. & L.

Hh

6. Ηλία

36. At ille cum semel res Italicas strigisset, majora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum amentios, praedicans civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promissitque illis, ne quid tale fiat, valide se adjuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit: erat autem versiculus unus:

Innotescit nobem pestis depellit Apollo:

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae laes remediam. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et ne putes me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periisse. Quin forte quadam ira factum est. Forte etiam vulgo homines fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa victus cura, nihil adjuvantes oraculum contra vim morbi,

Ὁ δ' ὡς ἅπαρ ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων ἐλάβετο, μείζω αἰὲ προσεπενδύει, ὡς ἀνέδοξε τῇ Ῥωμαίων δεξιῇ ἐπέμπετο, χρησμοφόρος, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμὸς καὶ πυρκαϊᾶς φυλάσσει, καὶ σεισμὸς, καὶ ἀσφαλὲς βοηθήσιν, ὥς μὴ γένοιτό τι τέλει, αὐτὸς ὑποσχεσάμενος αὐτοῖς. ἕνα δὲ τινὰ χρησμὸν αὐτόφρονι καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῇ λαοῦ διεπέμψατο. ἢ δὲ τὸ ἐπὶ ὧν.

Φοῖβος ἀκροσεύμενος λοιμὸν νεφέλῃ ἀπερύβη. Καὶ τότε ἦν ἰδεῖν τὸ ἐπὶ πᾶσι πόλεσιν ὅτι πολλὰν γεγραμμένων, ὡς τὴν λοιμὸν ἀλεξίφάρμακον. τὸ δ' ἐς τελευτήν τοις πλείστοις πρὸς χάριν. καὶ γὰρ πᾶσα τύχη αὐτὰ μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκετάθησαν, ἐπὶ αἷς τὸ ἐπὶ ἐπεγέγραπτο. καὶ μὴ με νομίσῃς τότε λέγειν ὅτι ἀπὸ τῶν ἐπὶ ἀπὸ λυσι, ἀλλὰ τύχη τινὶ ἕως ἐγένετο. τὰ δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταπαρῶντες τῷ πρὸς χα, ἡμέλει, καὶ βαθυμότερον διηγήτο, ὅθεν τῷ χρησμῷ πρὸς τὸ ἴσος συντελεστές, ὡς

ο Μείζω αἰὲ προσεπενδύει.] Sic Edd. omnes, excepta Fl. quae μείζω αἰὲ προσπενδύει. f. Χρησμοφόρος.] Χρησμοφόρος marg. A1W. g. Ἀκροσεύμενος.] Ἀκροσεύμενος P. Nil mut. Edd. h. Παλῶν.] Sic P. & marg. A1W. Παλῶν Edd. vulgo. i. E.] Aderat in f. & marg. A1. Aberat a Fl. H. P. Ald. B2. &c.

mus. Hoc unice itaque observari velim, *Alexandrum* exorem non duxisse antequam munus illud suum propheticum susciperet; quod etsi disertis verbis non asserat *Lucianus*, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut tarpem puer aliis operam dederit, aut vir jam factus alienis uxoris. Unum his conjecturis obesse videri possit, quod hujus filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam *Alexandri* fuisse, satis constat, legitima an notha, partem refert.

29. Μείζω.] Flor. μείζω αἰὲ προσπενδύει. Paginam sequentem alibi interpreto, & paginam 490. J. B.

36. Λοιμῶ.] De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV. & sequentibus v. supra ad *Syrph.* c. 15 M. du S.

38. Ἀκροσεύμενος.] Etsi & ἀκροσεύμενος bonum, vulgatum tamen servavi, quia mox iterum sic Edd. Et sic *Homer.* II. I. 39. & alibi. Conf. *Solan.* ad fin. hujus capituli. J. F. R.

40. Παλῶν.] Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est *παλῶν.* M. du S.

49. Τῷ χρησμῷ — συν.] Durior phrasia. M. du S.

Τῷ χρησμῷ.] Τῷ χρησμῷ margini J. B. adleverat *Solan.* Sed cum vidret Edd. conspirare in *χρησμῷ*, delevit conjecturam, & merito delevit, addiditque conferendum *Tim.* c. 4. Sed ibi, ἀλλ' οἱ ἱερεῖς τῶν χρησμάτων συντελεῖν, legitur; quod Ch. *Hemst.* vertit: Sed *visori nescio cui inscripto id dimittam innotis.* Itaque tamen *χρησμῷ* hic idem valebit quod αἱ *χρημαὶ*, & significabit, *nihil addobant ad oraculum, nihil amplius perficiebant;* adeoque differet aliquantum ab illo prioris exemplo. Verum cum *συντελεῖν* proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adjuvare* significabit, ut apud *Avellan.* V. Hist. XIII. 1. p. 783. Ed. in 80. εἰ μόνος ἐκ ἰσθμίου ὕψους συντελεῖν δύναται. Qui non solum ad *ascendens oculos adjuvare* (contribuere) poterat. Et *Alcibiades.* III. Ep. 71. Hinc nihil dari video, si & hic ὅθεν συντελεῖν τῷ χρησμῷ potius significet, *nihil adjuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non desidem, credebant, ut est in *Menandri.* fragm. 32. Τῷ δὲ προσεπενδύει & δὲ συντελεῖν — τὸ πρὸν. Et ap. *Sallust.* in *Catili.* c. 52. §. 28. 29. J. F. R.

ὡς δὲ ἔχοντες προμαχομένης αὐτῆς ἡ τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸ ἀεροσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸ λοιπόν.

Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστη-
θαίω πᾶν πολλὰς τῆ συνωμοτικῆς, οἱ τὰς
ἐκάστῃ γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς
ἐρωτήσεις προεμήνουν, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίεν-
ται ὡς ἔτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρί-
σεις, καὶ πρὶν ἥκειν τὴν συμπομπήν, καὶ
λαμβάνεσθαι.

Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦ-
το καὶ τὰ τοιαῦτα ἡ προμηχανάτο. τε-
λετῶν τε γὰρ τὰ συνήετα, καὶ δαδουχίας,
καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς αἱ τελευτῶν
ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, ὡς ῥήσις
ἦν, ὡς τῶν Ἀθηναίων, τοιαύτη εἴ τις ἄθεος,
ἢ Χριστιανός, ἢ Ἐπικυρεῖς, ἥκει κατὰ-
σκοπῶν τῆς ἀργίας, φευγέτω οἱ δὲ πι-
νεύοντες τῷ θεῷ, τελείωσιν τύχῃ τῇ
ἀγαθῇ. εἴτ' εὐθὺς ἐν δευτέρῃ ἐξέλασις ἐγί-

labas, & intonsum Phoebum telis abactu-
rum pestilentiam.

37. Verum etiam exploratores in ipsa
Roma multos sane constituerat conjurato-
rum, qui sententias uniuscujusque sibi
nuntiarent, & ante indicarent interrogatio-
nes, quaeque maxime cuperent, ut para-
tum ad responsiones, jam ante adventum
suum missi invenirent.

38. Et ad res Italicas haec & similia
praeparabat. Mysteria etiam quaedam in-
stituit, & sacrum gestationes, & sacrorum
disciplinam, tribus deinceps diebus festo-
ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut
Athenis, in hanc formulam, Si quis A-
thenis, aut Christianus, aut Epicureus vene-
rit, orgiorum speculator, fugito: qui autem
Deo credunt, initiantor bonis auspiciis! Dein-
de statim a principio fiebat exactio. At-
que

a. Τὰς] Ex P. additum. Deest in Edd. b. Ἀεροσεκόμην] Sic Edd. reliquae, Ἀεροσεκόμην Fl. vid. nott.
c. Τὰς] Τὸς Bz. sola. d. Προμηχανάτο] Προμηχανα τοῦτο P. e. Πρώτης] Sic recte P. H. Fl. Bz. Πρώτης J.
male. Conf. de Sacrif. c. 12.

50. Προμαχ. αὐτῶν] Lege αὐτῶν. F. G. Et sic jam
dedimus. J. F. R.

Ibid. Τὰς] P. solus ante συλλαβὰς. M. du S.

51. Ἀεροσεκόμην] Utitur ea voce etiam Pindarus in
Pyth. III. usurpat alibi etiam ἀεροσεκόμην. Isthm. I.
& sic habet hic codex P. Posterior scriptura occurrit
etiam apud Philost. 88 f. M. du S.

Ἀεροσεκόμην] Nota haec Salani pertinet ad superius
Ἀεροσεκόμην, nam ibi Codicem P. ἀεροσε. legere, in
Jussina notat; contra, hoc loco Florentinam editio-
nem ἀεροσε. habere, quum Cod. ἀεροσε. jam cum cett.
Edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte
moneat, etiam de Codice recte monuisse credo, licet
in Ed. Hag. inverse quoque notarit Cod. P. hic ἀεροσε.
habere, supra vero cum vulgato consentire: quod
cum parvi referat, ordinem ejus notae immutare no-
lui, & ne haec quidem adnotassem, nisi ostendendum
esset, me in lectione dubia priscas Edd. diligenter con-
sultuisse. Vid. pag. praeced. No. 38. J. F. R.

60. Τὰς cō] Bz. τὰς, ex editoris conjectura, ut a-
lia multa; neque enim usum se ullo antiquo Mf. pro-
fiteretur. M. du S.

Τὰς cō τῇ Ἰτ.] Videtur legendum τὰ cō τῇ Ἰταλίᾳ.
Neque enim est, quo comunode referatur τὰς. Ita
recte interpretatus sum. J. M. G.

Τὰς cō τῇ Ἰτ.] Intellige πάλιν. F. G. De hac ellipsi
conf. L. Bos, p. 132. J. F. R.

62. Δαδουχίας] Sic infra de mort. Peregr. c. 28.
M. du S. At quid opus tam longe nos remittere ad vo-
cabulum satis usitatum quaerendum, quum principio
c. 40. hujus Dial. quoque occurrit. J. F. R.

63. Τελευτῶν] Malim τελευτῶν.

65. Ὡς τῶν Ἀθηναίων] Eleusine dicebant ταῦθ' εἶναι v.
Cassaub. Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus tem-
poribus formula erat. ἵκας ἵκας ὅς τις ἀλλοτρός. vel ut ha-
bet Lampriidius: nemo ingredietur, nisi qui se innocen-
tem novit. De quibus formulis consule etiam Orig.
c. Cels. III. p. 147. 2. ubi Celsi verbis plures propo-
nit. Adde Δέμων. c. 34. unde patet Barbaris etiam
hiscis sacris interdictum fuisse. M. du S.

66. Χριστιανός] Exploraturi itaque fraudes hujus Pseu-
doprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias
illicita, adibant: ab iisque sibi aequae ac ab Epicureis
metuebant Alexander. Unde zelus Christianorum in
detegendis fraudibus & imposturis patefcit. Nam
quod Epicurei idem faciebant, non mirum otiosos
plerumque homines, quibus talia ludus erant, & qua-
vis comoedia jucundius spectaculum, operam dedisse
hujusmodi superstitionis hominibus deridendis. Chri-
stianos autem graves & minime futes aut otiosos,
imo

que ipse initio dicebat, *Foras Christianos!* 70 γένεο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικυρείους. εἶτα Λητῆς ἐγγίγνεο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναί, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιδὸς ἐτίκλει- 75 το. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ὀπιφάνεια καὶ γένεσις τῆς Θεῆς.

39. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis (*sacularia*) autem illa dies vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lunae & Alexandri a-8 mores, nascensque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praebat cerimonias aliter Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens jacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e caelo pro8 Luna-Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cujusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, & amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri, of-

Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδαλείριος τε ἦν καὶ ἡ μητὶς Ἀλεξάνδρου ὁ γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δαδὶς δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευτῶντος, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ὁ ἔρως, καὶ τικτομένη τῇ Ρουτιλιανῇ ἡ γυνή. ἐδά- 80 χυ δὲ καὶ ἐροφάντης ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρον, καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῆ δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐ- 85 φῆς ὡς ἐξ ἑρᾶντος ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ρουτιλία τις ὠραιωτάτη, τῷ Καίσαρι οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τῷ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτῆς, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τῆς ὁλοθρίας ἐκείνης ἀνδρός, Φι- 89 λή-

* f *Ἐπιφάνιστο*] *Ἐφάνιστο* Fl. Pro vulgata stat Cod. P. & reliqq. Edd. g *Γάμος*] *ἔρως* P. h *ἔρως*] *Γάμος* marg. A1. i H] Deest articulus in Fl. Adest in J. H. P. &c. k *Ἐκείνης*] Ex Mf. Gr. *Ἐκείνου* Edd. priores.

imo odiis & injuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratum Imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque Orbem terrarum vindicaret, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam assert hujus rei causam *Laëtant*. minime respuendam, quam si lubet legere, adeas librum ejus IV. c. 27. Nos hac nunc contenti erimus.

Χριστιανός — Φυγίτω] De Christianis aliisque, ab his sacris arceri solitis plura congeffit Rev. *Jac. Elph.* ad Apocal. XXII. 15. ubi & his Luciani verbis utitur, & ex *Socratis* Hist. Eccl. VII. 8. quoque docet, Isidigerdem Persarum Regem ab Magis judicatum ar- 52 cendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiariter uteretur. Verba ipsa ex *Julian.* Epist. 52. aliaque vid. ibid.

67. *Πιστεύοντες τῷ Θεῷ*] Formula jam a Christianis desumpta.

68. *Τύχη καὶ ἀγαθή*] Conf. supra dicta ad c. 14.

70. *Ἐξω Χριστιανούς*] Vid. *Hoffmann.* in notis ad *Gadum* de usu partium, No. 295. Item *Dodwellam* Diff. in Iren. II. p. 168. 169.

85. *Ρουτιλία*] Fictum nomen putarim, quo superstitiosam foeminam denotet: certe illud *τις* vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Obser-

vandum autem haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut Imperatoris *Oeconomus* licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, Oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque Oraculum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. M. du S.

88. *Ἐν ὀφθαλμοῖς*] Conf. supra *Phalar.* I. c. 5. Et Reverend. *J. Elph.* ad Evang. *Matth.* XXI. 42. recte docentem, non esse hoc Poëticum, ut putabat *Gaisnerus*. Adde & nostrum *Tyrannicid.* c. 17. *ἐν ὀφθαλμοῖς διδῶς*. Sic *οὐδὲ καὶ ὀφθαλμοῖς* vid. Fratr. G. O. *Reisii* Belg. Graeciss. p. 505.

89. *Ὀλοθρίας ἐκείνου*] Scribendum videtur τῇ ὁλοθρίᾳ ἐκείνης ἀνδρός. Et ita Interpretes legisse videtur. F. G. *Ibid.* *Ἐκείνου ἀνδρός*] Leve est quod de Rutillia, quam in oculis mariti ejus osculabatur, legitur mendose καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τῇ ὁλοθρίᾳ ἐκείνου ἀνδρός. *Φιλόμπελα* δὲ ἐγγίγνεται, cum rectius Mf. *ἐκείνης ἀνδρός* sc. *Ρουτιλίας*.

Ἐκείνης] Auctoritatem Mf. G. secutus sum; libri Hh 3. cujus

λήματα τε ἐγίγνωτο ἐν τῷ μίση, καὶ αὖτις ὁπλοῦντο, καὶ οὐκ ἔπαυον πολεμεῖν αἱ δῆδες, τὰχ' ἂν τι καὶ τῷ ἑσπέρῳ κέλευσεν ἐπράττειν. καὶ μικρὸν δὲ εἰσὶν πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένοι ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ, καὶ αὐτὸς καὶ ἔλεγε μεγάλην τῇ Φαίῃ, ἢ Γλύκων. ὅς πεφθέρητο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθῶντες, Εὐμολπίδαι δὲ οὗτοι καὶ Κάρυες τινες Παφλαγῶνες, καρβατίνας ἀποδεδερμένοι, πολλὴν τιμὴν σκαροδάλμην ἐργυγάνοις, ἢ Ἀλέξανδρε.

Πολλάκις δὲ ἐν τῇ βαρυχίᾳ καὶ τοῖς μετ' αὐτοὺς σκρῆγμασι γυμναθεὶς ὁ μὲν αὐτῷ ἐξεπότηδες, χρυσοῦς διαφάνη, δερματῶν, ὡς εἰκός, ὅτι χρύσειον ἀνδρὸς ἀνδρῶν, καὶ πρὸς τὴν αὐτῇ τῇ λαμπράδαι ἀποτίλβοντο. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως οὐδὲν τισὶ τῶν μεροσώφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυ-

culaque intercodebant in medio, & complexus; si vero minus multae essent facces, forte etiam quiddam eorum quae sub veste fieri solent, patratum est. Parvo autem interjecto temporis spatio rursus intrabat, ut Antistitem cerimoniarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaue voce dicebat, *Io Glycon*. Succlamabant autem illum fecati, Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia, carbatinis caecti, acrem alii odorem multum exstantes, *Io Alexander*.

40. Saepae autem in illa sacra gestatione & mysticis saltationibus nudatum corpus de industria feratur, aureum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inaurata, & ad lucornarum splendorem resurgente. Itaque exorta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius confutatos, utrum

a Κέλπας] Recte Edd. Κελπῶν P. b ἴη] Nihil hic variare Edd. notat M. du S. neque hic, neque paullo post in ead. voce. c Κάρυες] Κάρυες minore littera Edd. priores, aequae ac mox καρβατίνας. d Καρβατίνας] Καρβατίδας Fl. male.

enim quos consului, inanes omnes habent. M. du S.

92. Κέλπας] Cod. P. male habere κελπῶν notarat Solan. bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κέλπας singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia hic & alibi apud Nonnum; vid. saltem c. 26. huius Dial. Interim & plurali numero κέλπας dicitur de unius hominis sinu, ut Long. *Pers.* I. p. 27. Ed. *Jung.* Καὶ ὁ τῶν τῶν οὐκ ἔστιν αὐτῶν ὁ κελπῶν ἰσχυρῶν. Iterum ibid. p. 34. Ἐμπόπτει τι αὐτῶν τοῖς κελπῶν. Rursus apud eundem L. IV. p. 137. sive potius 145. Ed. *Moll.* (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) οὐ κελπῶν οὐ τοῖς κελπῶν αἷς. *Homer.* II. I. sive IX. 566. Πρῶτον καὶ δειξάμεν, δύναντο δὲ δύναντο κελπῶν. Adde & *Aelian.* V. H. XIII. 31.

96. Εὐμολπῶν. — κῆρ.] Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. *Thucyd.* VIII. 53. & not. & *Corn. Nep.* in Alcibiade. *Idemque* illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui cum de-
venerant. V. *Cass.* ad Athen. XIV. 23. & *Clem. Alex.* II. 1. qui docet eorum originem. Adde & *Diog. Laert.* p. 1. D. E.

98. Καρβατίνας] Id est vitis operidas. Catull. F. G. *Karbatinas*] Idem notat quod *Virgilio* *cladus* peno, *Aen.* VII. 690.

Karbatinas] Carbatinae, sive Carpatinae folcae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae, vid. *Woff.* ad Catull. p. m. 327.

99. Σκαροδάλμην] Vide *Aristoph.* *Περ.* p. 298. qui primus hoc in Paphlagonibus risit. M. du S.

12. Βασίλειος Γλύκων] Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. M. du S.

13. Πυθαγόρου ψῆχον &c.] Oppido lepidum *Alexandri* γόνυ narrat Auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum *Alexander* ille *προφῆτης* haberet animam *Pythagorae*; an *Pythagorae* animae similem; fecit ut oraculum a *Glycone* (ita appellabat Deum suum) eaderetur his versibus;

Πυθαγόρου ψῆχον, ποτὶ μὲν φέροι, ἄλλοτε δὲ αἶψα.
ἢ δὲ προφῆτης, δὴς φρονέειν δύναται.
καὶ μὴ ἱερὸν πατρὸς ἀγαθὸν ἱερὸν αἶμα.
ὣς αἰὲς αἰεὶ, Διὸς βλαβεῖα κεραιά.

Hi versus haud dubie sunt mutuli, nec non perperam interrupti. In versu tertio exordit, forte *ἀνδρῶν*. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duae diverſae oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque junctim,

Πυθαγόρου ψῆχον, ποτὶ μὲν φέροι, ἄλλοτε δὲ αἶψα.
ἢ δὲ προφῆτης, δὴς φρονέειν δύναται.
καὶ μὴ ἱερὸν πατρὸς ἀγαθὸν ἀνδρῶν ἱερὸν αἶμα.

καὶ

τάτης, καὶ ὀφεισάτης, καὶ κάλλει ἀφ-
 Φέροντας πεμφθῆναι. ἔς ἐγκλεισάμεν³⁰,
 ὥστε δ' ἐγγυρατήτοις ἐχρήτο συγκαθεύδων, καὶ
 πάντα τρόπον ἐμπαρονοῶν. καὶ νόμοι δὲ ἐπε-
 ποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μη-
 δὲνα τῷ αὐτῷ τῷματι δεξιῶ³¹, μηδὲ φι-
 λήματι ἀσπάζεσθ³², ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείνων τὴ χεῖρα κυῖσαι, μόνους τὴς ὀφεισ-
 κατεφίλει καὶ ἐκαλεῖτο. ἔτσι οἱ ἐντὸς τῆς
 φιλήματι³³.

Τοιαῦτα ἐντροφῶν τοῖς ἀνόητοις διετε-
 λει, γυναῖκας τε ἀνέδην ἀφθεύρων, καὶ
 παῖσι συνόν. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτόν ἐκάστῳ,
 εἴ τιν³⁴ γυναῖκα προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φι-
 λήματι³⁵ ἀξιώσειεν, ἀθροῖαν τὴ ἀγαθὴν τύ-
 χην ᾤετο ἐκάστ³⁶· εἰς τὴ οἰκίαν αὐτῶ ἐισυρή-
 σιασθαι πολλοὶ δὲ καὶ ἡύχων τέλοκέναι
 παρ' αὐτῷ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν ὅτι
 ἡ ἀληθὴ λέγουσιν.

Ἐθέλω δὲ σοι καὶ ἀλόγονον δηγήσασθ³⁷
 τῷ Γλύκων³⁸, καὶ τῷ Σακέρδω³⁹,
 Τισαῶ⁴⁰ τιν⁴¹ ἀνθρώπων, ὁποῖον τινὸς τὴ σύνε-
 σιν εἴση ὑπὸ τῇ ἐρωτήσεων. ἀνέγνω δὲ αὐ-
 τὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν

generosissimos quosque; & formosissimos,
 & honestissimos mitti: quibus inclusis tan-
 quam emtis pecunia sua utebatur, dormiens
 cum illis & omni genere intemperantis con-
 tumeliae in illos utens. Insuper legem tu-
 lerat, ne quis duodeviginti annis major in-
 ter salutandum complectendumque ipsum
 oscularetur; verum aliis manum ad oscu-
 lum cum offerret, solos aetate florentes os-
 culabatur: dicebanturque hi intra osculum
 esse.

42. Hunc ad modum stupidis homini-
 bus ad delicias usque illudebat, corrumpen-
 dis, prout collibitum esset, mulieribus
 & pueris constuprandis. Et magnum erat
 unicuique atque optabile, si cujus uxorem
 adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur,
 confertim ut bona fortuna in domum
 suam influeret, futurum unusquisque pu-
 tabat. Multae vero etiam se peperisse ex
 43 eo gloriabantur, & vera illas dicere, ma-
 riti illis testabantur.

43. Volo tibi etiam colloquium referre
 Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cujus-
 dam hominis, qui quam prudens fuerit,
 ex interrogationibus discere poteris. Legi
 autem illud colloquium, aureis literis scriptum
 in

a Οὗτοι] Deest in Fl. Adest in cett. & Cod. P. b ἡύχων] ἡύχων male pro ἡύχων marg. A1W. vel ἡ-
 χούτο. c Ἀληθῆ] Ex J. Ἀληθῆς cett. minus recte. d Σακέρδω] Sic Edd. Σακέρδωτος; P.

34. Κύρις] Φιλήματι. G.

men rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui
 forma eximium quemque puerum mitti volebat. M. du S.

30. Καὶ νόμοι δὲ ἐπεποίητο] Supra in I. Ver. Hist. c.
 15. ubi καὶ παρὶν δὲ ἐποίησαν legitur, Solanus particu-
 lam δὲ expunxerat, jam intactam relinquit. Sed sal-
 va esto utroque loco. Et si me supra faciliorem in ea
 expungenda ideo praevissem, quia illic ter brevi in-
 tervallo δὲ recurreret. Et ἐπεποίητο passivum pro a-
 ctivo recte quoque se habere, vid. ad I. Ver. Hist. c.
 35. vers. 50. Adde Homer. Il. Δ. 107. ubi διδύμω⁴²
 est excipiens. J. F. R.

31. Ὀκτωκαίδεκα ἔτη] Conf. supra I. Ver. Hist. c. 28. M. du S.

32. Φιλήματι ἀσπάζεσθ⁴³] Et si vix operae est hunc
 morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; ad-
 dam tamen quod Cl. Heusinger. in marg. monet, vi-
 deri posse L. Bos ad Ep. I. ad Cor. XVI. 20. ubi Apo-
 stolus ait: ἀσπάζεσθ⁴⁴ ἀλλήλους ὡς φιλήματι ἀγίῳ. Ad

quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X. 27. ad-
 ducit. J. F. R.

43. ἡύχων] Si ab ἡύχωνι formatum esset hoc ver-
 bum, ἡύχων ex marg. Ald. recepissim, quia activum
 ἡύχων non est in usu, nec ἡύχων satis probatum; sed
 quum sit ab αὐχών, recte se habet vulgata. J. F. R.

45. Ἀληθῆ] Sic optime Ed. J. Reliquae ἀληθῆς.

M. du S.

48. Τισαῶ] Mox ὡς Τίμα recte. Fuit & sacerdos no-
 mine consul, anno Christ. 558. sed ab hoc diversus.

M. du S.

50. Ἐν Τίμ] Τίς πόλις Παφλαγονίας τῷ Πόντου. Steph.
 Τίμοι, τὰ, Strabon.

F. G.

53. Ἐγὼ ἂν δὲ Ἀσκληπιδὲς τίμ. ἄλλ⁴⁵ παρ' ἐμῶν τὴ
 προτέρων; πῶς λέγεις; ἢ δ.] Quum sic distinguant om-
 nes, & quidem non male, causa non fuit, cur in
 Latinis augerentur interrogationum notae, verterentur
 que

in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es?* *Ego*, inquit ille, *Aesculapius junior, diversus ab illo priore. Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis* apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? *Bactra*, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, *Didymaeum, Clarium, Delphicum*, habent progenitorem meum *Apolinem* reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exennt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. *Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post* equus, post vir sapiens, & *Propheta* non minor *Alexandro*. Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Ne Lepido credas, tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius oppugnantem.

τίω, ἐν τῇ τῷ Σακέρδατι οἰκίᾳ. εἶπε γὰρ μοι, ἔφη, ὦ ἑ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς, Ἀσκληπιδὴς ἐγώ. ἀλλ' ὅπως ἐκείνον τ' ὑπέρτερον. πῶς λέγεις; εἰ δέ μιν ἀκῶσαι σε τὸ τό γε. πῶσα δὲ ἡμῖν ἔτη ὠφθαλμοῖς χρησιμῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἴτα, ποῖ μεταστήσῃ; εἰς Βακτρα καὶ τ' ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ σπολαῦσαι καὶ τῆς βαρβάρης ὑπερφημίας τ' ἐμῆς. τὰ δ' ὅλλα χρηστῆρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσιν τ' ἐπιπρότερον τ' Ἀπόλλωνος χρησιμῶντα, καὶ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκ χρησμοῖ; μηδὲ τῶν ἑδελήσῃς εἰδέναι, καὶ γὰρ δέ μιν. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μὲν τ' νῦν βίον, κάμηλον, εἴτα ἵππον, εἴτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης ἐ μείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδατι δηλήχθη. ὅπῃ τέλος δὲ χρησμὸν ἐμμετρον ἐφθέγγετο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπιδῶν ἐταῖρον ὄντα.

Μὲ πείθε Λεπιδῶν· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίχ' τ' Ἐπίκρου, ὡς προῖπον, ὡς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀνισοφιστὴν τ' μαγ-
75 γανείας αὐτῷ.

Ἐνα

ε Διδύμοις] Διδύμοις male f. sola. f. Διδύμοις] Sic recte P. S. B1. & 2. Διδύμοις male f. Fl. H. Fr. Ald. g Προπρότερον] Πατρίω Fl. h Χρησιμῶντα] Χρησιμωδοῦντα f. sola. Octo reliquae, ut edidimus.

70. Λεπιδῶν ἐταῖρον ὄντα] Ἐφη γὰρ τὸ Λεπιδῶν τοῦτον ὡς Ἀμάρτιον καλοῖται Ἐπικουρίων ὄντα. V.

que Num quis alius ab illo priore? nam qui addit vñs, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* f. G.

Ibid. Ἀλλ' ὅπως] Sic omnino distinguendum, uti a me factum est, neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. M. du S.

Ἀλλ' ὅπως] Solanus aliter distingui jubet, nec tamen
Tom. II.

in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In f. m. post ἰγὼ deest comma, hoc ibi addidit, post ἰγὼ comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctā illa distinctio jam comparebat in Par. quam expressimus. f. F. R.

60. Διδύμοις] Dictum supra est ad c. 29. V. Ovid. Met. I. 516. M. du S.

62. Χρησιμῶντα] Ed. f. χρησιμωδοῦντα. quae scriptura verior videtur; si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. v. Suid. apud quem ea vox reperitur. M. du S.

Χρησιμῶντα] Sic c. 25. vers. fin. & hic paullo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. f. F. R.

64. Μηδὲ τοῦτ' ἰβελήσῃς εἰδέναι] Vid. Philoponum de creatione p. 183. L. IV. c. 20. M. V. la Croze.

70. Λεπιδῶν] V. supra c. 25. M. du S.
li 86. Θη-

Ἐνα γὺν τινα τῷ Ἐπικυρείῳ τολμήσαντα
 καὶ διελέγειν αὐτὸν ὅτι πολλῶν παρόντων,
 εἰς κίνδυνον εἰ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ
 προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, Σὺ
 μεντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸ δαῖνα Παφλα-
 γόνα προσαναγαγεῖν οἰκέτας αὐτῷ τῷ ἡ-
 γυμνῷ τῇ Γαλατίας, τὸ ὅτι θανάτῳ ἀνέ-
 πικτας, ὡς ἀπεκλονότας τὸν υἱὸν αὐτῷ ἐν
 Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος
 ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μὲν τὸ οἶκετ' ἔ-
 ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σὲ παραδοθέντων.
 τοῖσιν δὲ τι ἐγγενήσθαι ἀναπλεύσας ὁ
 νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τῆς Κλύσ-
 ματος, πλοῖον ἀναγομῆναι, ἐπεὶ αὐτὸς
 αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεύσας, καὶ περὶ τῆς
 βράδυνος, οἱ δυστυχεῖς ἐκείνοι οἰκέ-
 ται αὐτῷ, οἰκθύνοντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλώσῃ διαφθάρθαι
 τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν, (παλλοί

44. Utrum igitur quendam Epicureo-
 rum audentem etiam multis praesentibus
 ipsum confutare, in periculum non parvum
 adduxit. Ille enim accedens ait magna
 voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni*
(quem nominabat) persuasisti, ut apud Prae-
sidem Gallograeciae postularet servos suos ul-
mi supplicii, tanquam qui filium suum Ale-
xandreae doctrinae causa versantem interfe-
cissent. Vivit autem adolescens, & salvus
rediit post servorum interitum, bestiis a te
objectorum. Factum vero ejusmodi quid
 fuerat. Adolescens, qui adverso flumine
 navigarat in Aegyptum ad Clysma usque,
 solvente commodum navi persuaderi sibi pas-
 sus est, ut & ipse navigaret in Indiam.
 Cumque cunctaretur, infelices illi servi
 ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse
 adolescentulum, aut a latronibus, qui mul-
 ti

α Προαναγαγεῖν] Προάγειν P. & marg. A1. Vulgatam servant J. Fl. H. P. &c. b Ἀναπλεύσας] Sic Fl.
 Ald. Fr. H. B2. S. P. Ἀποπλεύσας J. c Κλύσματος] κλυσμ. minore x Edd. priores.

80. Ὡς Ἀλέξανδρος τὸ δαῖμα] Ἰσως ἡδὲ καὶ τῷ ἀνδρὶ οὕτως τῷτοιοι τὸ κύριον * ἀπὸν παρατίσασθαι. V.

* Εἰπὼν] Illud ὡπὼν inferuit idem, sed malletm indicasset
 unde; nam quod verbum proximum παρατίσασθαι pro vulgato

παρατίσασθαι reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo
 sume hauserit. J.F.R.

86. Θηρίοις] Conf. supra c. 2. hujus Dial. M. de S.
 Ibid. Ἰπὸ σοῦ] Jam demum recte Edd. sic scribunt,
 cum alibi perpetuo ὑπὸ σοῦ & similia exhibeant, in
 encliticae accentu trajiciendo nimium distigentes,
 quem nos post praepositionem servamus cum adcura-
 tioribus Grammaticis, ut supra T. I. jam diximus.
 J.F.R.

87. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τῆς κλύσ-
 ματος πλοίου ἀναγομῆναι] Cum adolescentulus in Aegy-
 ptum ante adverso navigasset, provecto ad inundatio-
 nem usque navigio. Ita vertit Erasmus. At si Ptole-
 mæum consulisset, L. 4. tab. Afr. 3. didicisset Κλύσ-
 ματος esse nomen proprium loci in litore maris Rubri,
 ubi praesidium erat; dicitur enim Φρούριον ibi, & ut
 ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptole-
 mæum fluvium, qui a Trajano renovatus & repur-
 gatus fuerat, adducebantur ἀπὸ τοῦ Νείλου, & sic navigatio
 in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuscula Κλύσ-
 ματος, & verte, usque ad Clysma adducto navigio.
 Non dubito autem id nomen fuisse a Græcis imposi-
 tum ei loco, Ptolemæis regnantibus, ob accessiones
 maris Rubri, quæ illuc penetrabant, & eum locum
 ἡλυζόν lavabant. Vide quæ notavi ad Strabonem pag.
 804. J.P. a G.

Ἀναπλεύσας] Videtur Solanus Justinæ lectionem
 secutus fuisse, quæ ἀναπλεύσας habet; quod qui-
 dem non improbassem; sed unam reliquis omnibus
 hic praevalere nolui, quum & illarum lectio non ma-
 do commodum sensum exhibeat; verum si ab Alex-
 andria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navi-
 gavit, certe adverso flumine adfendit, ac tum ἀνα-
 πλεύσας longe rectius altero, & magis congruum al-
 tero ἀναγομῆναι. J.F.R.

88. Κλύσματος] An usque ad loca inundari solita?
 F.G.

Κλύσματ' πλοίου ἀναγομῆναι] Palmerii notam vi-
 disti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile
 credas ei assenti, navigationem per Aegyptum e ma-
 ri mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea
 aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per
 Nilum mercibus quam fieri poterat longissime vectis,
 terrestri tandem itinere ad mare rubrum deportaren-
 tur, unde in Indiam nova jam instituebatur naviga-
 tio. Confule Cl. Humphr. Prideaux Hist. P. II. L. II.
 p. 70. & seq. Gallicae versionis nostrae T. III. p. 114.
 & seqq. Quid ergo fiet, inquires, verbis istis Luciani
 satis aperte indicantibus sola navigatione e mari me-
 diterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? E-
 go,

ti tum erant, sublatum, redierunt, amissum illum nuntiantes. Tum *secutus est* oraculum, & condemnatio, post quam adfuit juvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit.

45. Alexander vero indigne ferens se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, iussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, ejusque adjutores vocatum iri. Cum jam lapidare inciperent, Demonstratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat solum sapere inter tot insanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo ejusmodi erant.

46. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum (siebat autem hoc

δὲ ἦσαν τότε) ἀπηρῶς, ἐπαῖνον ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ τὸ ἀφανισμόν. εἴτα ὁ χρησμός, καὶ ἡ καλὰ δίκη μεθ' ἧν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγανακτήσας ὅτι τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τῷ οὐρίδους ἀληθεῖαν, ἐκέλευε τῶν παρόντων λίθοις βάλλειν αὐτόν, καὶ αὐτὸς ἐναγείς ἔσσεσθαι. Ἐπικέρως κληθήσεαί. τὸ δὲ βάλλειν ἔξαμύμον, Δημόστρατος τις ὀπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περὶ χυθεῖς, ἐρύσσατο τῷ θανάτῳ καὶ ἀνθρώπων, μικρῷ δὲ καὶ ἀλευδέντα, πάντι δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι, καὶ ὅλαυσαι τὴν Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκείνον, τοιαῦτα.

Εἰ δὲ τινι προσκαλημῶν καὶ τάξῃ χρησάμην (πρὸ μιᾶς δὲ τῆς τοῦ Θεοπίζητος ἐγί-

Δι] Sic omnes praeter J. quae J. e. Ἐπικέρως] Sic Edd. omnes, excepta J. quae ἰπικέρως. f. Τῷ Πόντῳ] Τῷ Πόντῳ P. & L.

go, ut verum fatear, Lucianum hic errasse puto, videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsan verba ejus corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio.

Κλύσματος] Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter *Palmerium* castigavit praesertim *Bocharius* in Phaleg. 2, 18. Sed ἀνῳγδαι ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clyma* navigationem referrent. Observat, & de Clysmate quae sciuntur tradit omnia, decus literarum nostrarum *Petrus Wesselingus* ad Hieroclis Synecdemum p. 728. seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi ἀνῳγδαι, quod *solvere*, *navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. Clyma portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Juvenis hic, Alexandreae qui vixerat, investus ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τῷ Delta, atque inde Trajani fossa navigare in mare Erythracum, & litus legendo adire portum Clysmatis, unde navigare ad Indos solebant, etiamsi is intervallo LX. M. P. a capite fossae Trajani abfuit.

92. Διφθέραι] Sola Διφθ. male διφθέραι, quod in marg. correxit M. V. la Croze.

94. Γὰρ] Ed. J. in aliis Δ.

Δι] Cur illud J. pro δι non receperim, vid. mox ad c. 46. No. 13.

4. Ἐπικέρως] Mallet *Ἐπικέρως* ut cap. seq. M. du S.

Ἐπικέρως] Si constans sit lectio Ἐπικέρως, nec novi, qui habeat ἰπικέρως, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim hereticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam; ille quo in periculo fuerit, satis constat. Ἐπικέρως proprie esse, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B. 130.

Ἐπικέρως] Hoc majorem emphasin habet, quam si adjective efferatur; nonnihil tamen ex emphasi amittit, quum plurali num. profertur, ideoque adfentior *Solano* ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi Interpret. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt.

12. Κατὰ τάξιν] Conf. supra c. 19.

13. Μίαν δὲ] *Solano* supra c. 44. πολλοὶ δὲ, in J. mutarar, ex una J. Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, & hic male se haberet; cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic *Hom.* Il. 2. 47. δι quoque usurpat, ubi & J. locum haberet; & ubi id in J. propter versum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promississet,

ἐγγίγναι,) καὶ ἐρομένη τῷ κήρυκος εἰ^a Διο-
πίσοι; τῷ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν. Ἐς κόρα-
κας, ὅσα ἔτι τῷ τοῖστον ἔτε σέγγη τις ἐδέ-
χετο, ἔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινῶν, ἀλλ'
ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνειν, ὡς ἀσεβῆ, καὶ
ἄθεον, καὶ Ἐπικυρεῖον. ἥ τ' ἦν ἡ μεγίστη λοι-
δορία.

Ἐν γὰρ καὶ γελοιοτάτων ἐποίησεν ὁ Ἀλέ-
ξανδρ^Θ. εὐρών γ' τὰς Ἐπικυρεῖς κυρίας δό-
ξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶδα, τ' βιβλίαν,
καὶ κεφαλαιώδεις παρέχον τ' τὰνδρὸς σο-
φίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν²
μέσσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δὴ
δεν αὐτὸν κατὰφλέγων, καὶ τ' σποδὸν ἐς
θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι καὶ χρησμάτων ὅπι-
φθεγξάμεν^Θ.

pridie quam responderet) atque interrogan-
te praecone, *An responderet?* intus diceret:
Ad corvos! hunc talem neque tectum am-
plius recipiebat, neque ignem ei neque a-
quam impertiebat quisquam; sed cogeba-
tur e terra una vagari ad aliam, tanquam
impius homo, & atheus, & Epicureus,
20 quod quidem maximum erat convicium.

47. Unum ergo maxime ridiculum fecit
Alexander. Cum invenisset sententias Epi-
curi principes, pulcherrimum, quod no-
sti, illius librorum & capitalem, qui pla-
cita sapientiae hujus viri contineat, in me-
dium forum prolatis ficulneis lignis crema-
vit, quasi ipsum videlicet exureret, & in
mare abjecit cineres, oraculo adjecto:

Edi-

a Διοπίσοι] Διοπίσι Fl. b τῷ] Τὸ vult Marc. Nil mut. Edd. c Κεφαλαιώδεις] Ex emendat. Solani. Κα-
φαλιώδεις f. Κεφαλαιώδεις Fl. Κεφαλαιώδεις reliquae.

17. Ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς] Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο εἰδὼς
λίγχι * Ἀθηναίους, αὐτὶ τῷ κατὰ πάσης τ' γῆς, ἀφαιμίν-
τότερον ἐν τόπου. V.

* Ἀθηναίους] Sic recte V. pro Ἀθηναί^Θ, quod erat in Ed.
Cicili.
† Διασπότης] Διασπότης male in Editis. Correxuit ex in-

25. Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν] Σημαιοῦ ὡς † Διασπότης ἢ
καὶ ἔτος ὁ † ἐπὶ κακῷ τ' αὐτοῦ κεφαλῆς ταῖς λόγοις ἐγγύρ-
μαστέριμος Λουκιανὸς τ' Ἐπικυρεῖον αἰρίστως. V.

genio
† Ἐπὶ κακῷ] Ἐπικυρεῖον pessime Edit. Ἐπὶ κακῷ V. unde
ἐπὶ κακῷ fecit M. du S.

sisset, statim subjicit: Πολλὰ δ' ὡς ἀφισιῶ πατρός κει-
μένα καίται. Quod Cl. S. Clarke reddidit: *multae
utique res pretiosae in divitis patris domo reconditae ja-
cent.* Recte; sed an enim non etiam hic eodem redi-
ret?

14. Καὶ ἐρομένου τῷ κήρυκος ἡ Διοπίσοι, τῷ δὲ ἀνείπεν
ἔνδοθεν ἐς κόρακας] Καὶ ἐρομένου τῷ κήρυκος, ἡ Διοπίσοι;
τὸ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας.

15. Τῷ δὲ] Forfan τότε.

18. Γῆν πρὸ γῆς] (Significat solum *vertere*, γῆν πρὸ
γῆς cogito i. e. *de fugiendo*, Cic. ad Att. Vorst.) & Cic.
de nat. deorum I.

Ἐλαύν.] Ἐλαύνειν γῆν *pervagari terram*. Sic infra
Rhet. pr. c. 5. Et *Aelian.* I. 33.

22. Ἐπικυρεῖον κυρίας δόξας] Epicuri *ratas sententias*,
quas *Diog. Laert.* integras exhibet in vita Epicuri.

Ibid. Κυρίας δόξας] V. *Diog. Laert.* 273. D. M. du S.

24. Κεφαλαιώδεις] Hanc vocem emaculavimus, quae
in omnibus antea κεφαλαιώδεις legebatur, nisi quod in
Fl. legitur κεφαλαιώδη.

26. Συκίνων] Ex ligno ficulno fumum existere acer-
timum ac molestissimum *Plut.* in Sympos. perhibet.
Si qua igitur ratio Alexandrum Pseudomantem impu-
lit, ut Epicurei κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis,

ea (ut opinor) fuit, non ut eum nullius pretii philo-
sophum judicaret.

Συκίνων] V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνάμη. & *Brod.* p.
501. Thef. Cr. II. Vol.

32. Τὸς ἰντυχοῦσιν] Conf. infra cap. ult. hujus Dial.

38. Ὑπὸ δαδὶ] Male Cod. Angl. ὕδατι. *J. B.*
Ibid. Δαδὶ] Est etiam in P. L. & Ed. f. ut in Angl.

ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti *Men.* c. 7. *Φιλοφ.* c. 12.
ideoque servavi. P. non agnoscit ὕδα, quod ideo reje-
cimus.

Δαδὶ] Qui ὕδατι introducere, forsan decepti sunt
a voce sequente συλλα, quam pro συλλα monstro
marino accipientes, aquam etiam, non ignem adden-
dum credere. De illo autem lustrandi ritu ope *επε-
δαε* & *scillae*, vid. supra T. I. p. 466. sive *Necyom.* c.

7. ibique notam Cl. *Hemsterb.* 76.

44. Καὶ τ' *Πρωτιανῶν*] Intellige generum habens.

Καὶ τ' *Πρωτ.* ὕδ. *πάρου*] Sic omnes libri, nisi quod
in Fl. Cod. *Bourd.* defunt ὕδατι *μούντα* *πάρου*, in e-
jusdem vero loci impresso posterius vocabulum omit-
titur. In P. non est κα. Locus est sane difficilis, &
ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulga-
tam scripturam sequere, quid erit, ἐπὶ τ' *Πρωτιανῶν*.

Edico decreta senis comburere caeci;

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus caussa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spectris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non necessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & veritatem inferat, & vere mentes purget non face, aut squilla, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & libertate.

48. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad Regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vigente bel-

30 Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος. Οὐκ εἰδὼς ὁ κατάραι³⁰ ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκείνο τοῖς ἐντυχῶσιν αἵτιον γίγνῃ, καὶ ὅσων αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζῃ, δαιμάτων μὲ καὶ Φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπιδῶν ματαίων, καὶ περὶ τῆς ἐπιθυμῶν. νῦν δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντιθέν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, ἡ δὲ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ⁴⁰ ὁρθῶ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.

Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τῇ καὶ μέγιστον τόλμημα τῷ μιᾶρῳ ἀνδρὸς ἀκυσσον. Ἐχων γὰρ ἡ μικρὰν ἐπίστασιν ἐπὶ τὰ βασιλεία, καὶ τὴν αὐλήν, καὶ τὴν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκίμῳ⁴⁵ τα [παρόδον,] ἀφ' ἐπέμπε⁴⁵ χρησμὸν τῷ

[ὁ οὐ δαδ] Οὐκ ἐπὶ δαδ Edd. H. P. Ald. Fl. Bz. Fr. S. Ἰπὸ ὕδατι f. marg. At. Et Codd. A. L. Ἰδατι sine ὑπο P. e. Kai τ] Sic Edd. omnes. Sed Poll. κα delet. f. εὐδοκίμου⁴⁵ τα παρόδον] Defunt haec duo in P. παρόδον etiam omittit Fl.

ἐν παρόδ³⁰. Aut ipse Rutilianus παρόδ³⁰? Aditusne ad Rutilianum, aut ipsum Rutilianum aditus? At παρόδ³⁰, etsi hoc apud alios alicubi significare comperitur, apud Lucianum paullo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus sic sumi, an de Rutiliano, ut de Imperatore locuturum censet Lucianum? aut ipsum aditus esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu judica. Scripserat Lucianus ἀφ' ἑρ⁴⁵ τ⁴⁵ Ῥουτιλλιανὸν τ⁴⁵ γαμβρὸν. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τ⁴⁵ γαμβρὸν. lege πρόσδον. (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, gratia generi sui Rutilliani. Vel patroni sui. Vorstius παρ' ὁδὸν malebat, uti ap. Ignat. emendandum censo p. m. 125. B. Quidquid sit; haec enim jam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus cum Divum vocet. Secundo, bellum de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX. & seqq. usque ad annum CLXXIV. vel CLXXV. Ex quibus jam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paullo post plura. M. du S. Ibid. εὐδοκίμου⁴⁵ τα παρόδον] Haec defunt in Flor. Cod.

εὐδοκίμου⁴⁵ τα παρόδον] Ubi in vulgatis editionibus legitur: Ἐχων γὰρ ἡ μικρὰν ἐπίστασιν ἐπὶ τὰ βασιλεία, καὶ τὴν αὐλήν, καὶ τὴν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκίμου⁴⁵ τα παρόδον, ἀφ' ἐπέμπε⁴⁵ χρησμὸν, τῷ ἐν Γερμανίᾳ πολέμῳ ἀκμάζοντι. duas voces, εὐδοκίμου⁴⁵ τα παρόδον, deesse Flor. Codici,

notat Bourdelotius. In editione tamen Florentina omisso τῷ, παρόδον, conspicitur τὸ, εὐδοκίμου⁴⁵ τα. Voce παρόδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio.

45. Παρόδον] Τὸ παρόδον glossema videtur τῷ ἐπίστασιν e margine in contextum traductum. F. G.

Παρόδον] Includendam puto παρόδον, aut potius plane ejiciendam Florentinae editionis auctoritate, tanquam glossam, ad ἐπίστασιν, rarioris usus nomen; relatum, quam προσάγειν etiam dicere licuisset.

Παρόδον] Adparet & Cl. Gesner. hoc vocabulum cum fensio ejectum velle, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem παρόδον legere, ac vertere: habens Rutilianum adiutorem. pro fulcro enim columnae, ex Plat. Dom. Kuhn. ad Polluc. VI. S. 121. adfert, uncinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum παρόδ³⁰ significet carmen quod chorus primus in theatro canebat, vid. Kuhn. & Jung. ad Polluc. IV. 7. 53. p. 374. (Sic enim pro παρόδ³⁰ recte scribendum docet ille; nam ibid. IV. c. 15. segm. 108. ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit scribens: καὶ ἡ μὲν εἰσὸς τῷ χορῷ παρόδ³⁰ καλεῖται.) Ut itaque prologus tam de oratore ipso quam de sermone accipitur: ita possis & παρόδ³⁰ utrovis more accipere, & cogitare an Rutilianus non item hic dicatur praecentor Alexandri, qui praestigiatori suo praeludat ac populum aliciat? Sed totum παρόδ³⁰ ejicere, quam nimis argutari malo. Si vero probare possem, id introducere significare, omnino retinerem.

ἐν Γερμανίᾳ πολέμῳ ἀκμάζοντος· ὅτε θεὸς
Μάρκος ἦδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κινάδοις
συνεπλέκετο. ἤξις δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας
ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸ Ἴστρον μὲν πολλῶν
ᾠδῶν, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄ-
μεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸ χρησμόν.

Ἐς δῖνας Ἴστροιο^α διηκετέ^β πόλαμοιο,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δούεις Κυβέλης θε-
ράπονης,

Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς^γ
ἀῆρ

Ἄνθρα, καὶ βοτάνας εὐάδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἀμ' εἰρήνῃ ἐράσειν.
Γενομένων δὲ τῶν, ὡς προσέταξε, τὸς
μὲν λέοντας, ἐκμηξαμένους ἐς τὴν πολεμίαν, οἱ δὲ
βάρβαροι ξύλοις κατεργάσαντο, ὡς τινες κύ-
νας, ἢ λύκους ξενικῆς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγι-
στον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, ὃ δισ-
μυρίων περὶ χερσὶν ἀνθρώπων σπολομένων. εἴτα
ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληίαν γινόμενα, καὶ^δ
ἡ πόλις μικρὸν τὸ πόλεως ἐκείνης ἄλωσις. ὁ
δὲ, πρὸς τὸ σποδοεπικὸς τὴν Δελφικὴν ἐκεί-
νην σπολογίαν, καὶ τὴν τῶν Κροίσων χρησμὸν^ε
ψυχρῶς παρήγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸ
θεόν, μὴ μὲντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν^ζ
πολεμίων.

Ἦδη δὲ πολλῶν ὁππύρεόντων, καὶ τὸ
πόλεως αὐτῆς ἐλθισμένης ὑπὸ τῇ πλῆ-
θους τῶν ὁππύρεόντων ἀφικνεμένων, καὶ

lo Germanico, cum Divus Marcus jam
Marcomannis & Quadis esset implicitus.
Postulabat autem illud oraculum Leones
duo conjici vivos in Istrum multis cum
sacramentis, & sacrificiis magnificis. Sed me-
lius est ipsum ponere oraculum:

*Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & quos alit Indicus
aër*

*Flores, atque herbas fragrantis, evenietque
Mox victoria, maxima gloria, pacemque
benigna.*

Factis autem hisce uti jusserat, leones cum
in hosticum enataissent, lignis confecere bar-
bari, uti canes quosdam, aut lupos pere-
grinos: statimque maximum vulnus nostri
acceperunt, vicies mille fere uno loco amif-
sis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad
Aquileiam contingere, urbsque illa pene ca-
pta. At ille ad eventum excusandam, Del-
phicam illam defensionem, & Croesi ora-
culum frigide protulit, victoriam nempe
praedixisse Deum, neque tamen declarasse,
Romanorumne ea esset an hostium?

49. Jam vero confluentibus multis, ipsa-
que urbe pressa a multitudo venientium
ad oraculum, nec satis rerum necessarium
ha-

^α Διηκετίας] Διη. Vorst. Nil mut. Fl. Ald. J. P. Bz. H. ^β Ἐμβαλέειν] Ἐσβαλέειν J. sola. ^γ Διμυρίων] Δυσμ. J. male cum Ald. & reliqq. ^δ Ψυχρῶς] Sic P. & Edd. plurimae. Ψυχρὸς Fl. male. ^ε Ἐπὶ πύρεόντων] Ἐπισπύρεόντων marg. A. W. Ἐπὶ πολλῶν ἱππέων. P. & A. Nihil mut. Edd.

47. Μάρκος] Vixit post Marcum Lucianus. Hanc
historiam vid. depictam in Col. Antonina, pag. 13.
M. V. la Croze.

59. Γενομένων] Facebant jam, qui M. Aur. Antoni-
um nullis hujusmodi superstitionibus, auctore Xi-
prianus, umquam succubuisse putant. Manifesto hic
deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis
etiam quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur,
quomodocumque demum gesta sint, aut ad magicas
artes, aut ad religionem incognitam confugisse coar-
guitur. V. etiam J. Capitol. in M. Aur. XIII. ubi cau-
tum hujus belli terrorem fuisse ait, ut undique Sacerdo-
tes Antonini acciveris, peregrinos ritus impleveris,

Romam omni genere lustraveris, retardatusque a belli-
ca professione sis. ut ergo haec quae hic a Luciano nar-
rantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae
credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron.
ad an. Chr. 171. & qui eum citat, auctorem M. Aur.
operibus ejus praefixae.

M. du S.
63. Τραῦμα] Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4.
Jussini.

M. V. la Croze.
Ibid. Διμυρίων] Aliter rem narrat J. Capitol. in M.
Aur. Ant. XIV. cum enim Aquileiam usque venisse
hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victori-
no Praefecto praetorio interiisse ait.

M. du S.
68. Κροίσου χρ.] V. Z. Tr. c. 20.
M. du S.

habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; in primis si quando videret curiosius obli-
gnatum libellum. Periculum enim *aperien-*
di non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non
tenues acciperent, interpretationis & expli-
cationis causa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque
Atticum.

50. Interdum vero, licet neque interro-
garet quisquam, neque missus esset, quin
neque omnino esset, (*ad quem pertineret ora-*
culum) oracula fundebat ad stuporem homi-
num insipientium: quale est hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Callige-
niam,

In stratis furtim subigat lecto sub herili?

Servus Protopogenes, is, cui tunc omnia cre-
dis.

Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua con-
jux,

51. ὅτι τήδεα διαρκῆ μὴ ἐχέσης, ὅτι νοεῖ
τῆς νυκτερινῆς καλυμμένης χρησμένης. λαμ-
βάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπικοιμάτο, ὡς ἐ-
φασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὅναρ πῶς τῷ θεῷ
ἀκῶον ἀπεκρίνετο, καὶ μὲν τοὶ σαφεῖς τῆς
πολλῆς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τέλα-
ρα γινόμενης, καὶ μάλιστα εἰ ποτε θεάσαιτο
πρῶτον τὸ βιβλίον καὶ σφραγισμένην.
καὶ γὰρ πῶς ἀκινδυνεύων τὸ ἐπελθὼν ἄλ-
λως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρῶτον καὶ τὸ
στοιῶτον οἰόμενος. καὶ ὅταν τις ἐξηγητὰς
ᾔσῃ τῷ καθήμενῳ, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλί-
γος ἐκλείγοντες πῶς τῷ τῆς ταύτης χρησ-
μὸς ὁ ἀπολαμβάνοντων ὅτι τῇ ἐξηγητῇ καὶ
διαλύσει αὐτῇ. καὶ τῷ αὐτῇ τὸ ἔργον
πομπῶν ἦν. ἐτέλει γὰρ οἱ ἐξηγητὰς τῷ
Ἀλεξάνδρῳ τάλαρον Ἀθηκὸν ἑκάτερον.

Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρωδῶν τινος, μήτε
πεμφθέντος, ἀλλ' ἑδὲ ὅλως ὄντος, ἐ-
χρησμάδα πρὸς ἐκπλήξιν τῶν ἀνοήτων,
στοιῶν καὶ τῷ.

Δίξαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πᾶν γυναι-
κα λελθῶς

Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγι χυ-
δαμα

Δῖλ σφραγιζομένης, τῷ δὲ σύ γε πάν-
τα πέποιθας.

Ἄπυες γὰρ ἐκείνον, ὅδ' αὖθις σὴν πᾶν
κοίτιν,

Ἄν-

f Παρακοιδνῶν] Παρακοῦν P. aut L. (Sic expressis verbis signante Solano) Παρακοιδνῶν male A. Παρακο-
ιδνῶν Fl. Vulgarum habent cett. g Ἐπιλθῶ] Sic F. Ἐπιλθῶν reliquae. Ἐδῖθῶν male A. h Ἀπαλαμῶ. Ex
Poll. restitutum. Ἰπαλαμῶ. Edd. priores. i Ὀπίεις] Sic restitui ex Fl. Ὀπίεις cett.

72. Πολλῶν ἐπιρρίπτων] Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ παλ-
λοῦ ἐπισφρίπτων. F. B.

83. Παρακοιδνῶν τὸ ὑπελθῶν] Angl. Cod. πῶς ἀκινδυνεύων τὸ ὑπελθῶν. F. B.

Ibid. Ἐπιλθῶν] Sic recte Ed. F. vulgatae vero ὑπελθῶν.
Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχουμαι fre-
quentissime, cum apud Lucianum tum apud optimos
quosque linguae Graecae scriptores. M du S.

Ἐπιλθῶν] Ἐπέρχουμαι de eo quod mihi in mentem
venit usitatum esse, vid. in not. Cl. Hemsterh. ad Pro-
perth. c. 2. p. 26. T. I. No. 31. F. F. R.

98. Σαλάγι] Verbum σαλάγι alibi, credo, non

invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut
saepè obscoena verba a sola viliori plebe usurpantur.
Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis solis fami-
liare: videtur ἀπὸ τῆς ἄγνης & σαλῆος deduci. F. P. a G.
Σαλάγι] At σαλαγιῖ, ταρασσῖ exponit Hesych. Ve-
rum id huc nihil facit. F. F. R.

3. Ὀπίεις] Ὀπίεις.
Ἄπυες] Notaverat quidem Solan. ὀπίεις esse in Fl.
Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mu-
tavi, tum propter metrum, tum quod vel in pro-
sa sic scribi solet. F. F. R.

18. Παλ-

Ἀντίδωσιν ταύτῳ ὕδρευς ἰδίας ἄποτίνων.
 Ἄλλ' ὅπ' σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῆς
 λυγρὰ τέτυκ',
 ὧς μὴτ' εἰσαίοις, μὴτ' εἰσοράας ἀ
 ποιῆσιν.
 Εὐρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχῃ ἀχχό-10
 θι τοίχῃ,
 Πρὸς κεφαλῆς καὶ σὴ θανάπαινα σύνοιδ' ἔ
 Καλυψό.

Τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διαβράχῃ, ἀκί-
 στας ὀνόματα, καὶ τόπων ἀκριβῶς; εἴτα
 μετ' ὀλίγον κατέπυσεν ἂν, συνεῖς τ' ἑπί-
 νοιαν αὐτῆς;

Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν,
 εἴ τις τῇ πατρίῳ ἑροῖο Φωνῇ Συριγί, ἢ
 Κελσιγί, ἢ ῥαδίως ἐξευρίσκων τινὰς ὅπτι-2
 δημῶντας ὁμοειδῆς τοῖς δεδωκόσι. Ἄλλ' τῷ
 το καὶ πολλὸς ἐν μέσῳ χρόνῳ ἦν τ' τε δό-
 σεως τ' βιβλίων, καὶ τ' χρησμοδίας, ὥς ἐν
 ποσῶν καὶ πολλῶν ἁλόντων ὅτι οἱ χρησμοὶ
 ἀσφαλῶς, καὶ εὐρίσκοντο οἱ ἐρμηνεύσαι δυ-2

Vindictam is repetit factis pro turpibus
 istam.

Tristitia jamque tibi per utrosque venena pa-
 rata,

Ut neque quae faciunt vident, nec ea au-
 diat auris.

Ad mare invenies haec, & supposita cu-
 bili

Ad caput: est horum tua conscia serva Ca-
 lypso.

Quis non Democritus confundatur auditis
 nominibus accurate & locis, ac deinde
 paullo post non despuat intellectum illorum
 contentum?

§1. Verum respondit saepe etiam barba-
 ris, si quis patria lingua interrogaret, Sy-
 riace aut Celtice, non facile inveniens com-
 morantes in urbe ejusdem gentis, cujus es-
 sent, qui darent libellos. Propterea & mul-
 tum temporis intercedebat inter datos libel-
 los, & ipsa oracula, ut interea per otium
 solverentur libelli secure, invenirenturque
 qui

^a Ὀνόματα] τὰ ὀνόματα marg. A. W. ^b Οὐ] Deest in Fl. Adest in aliis. ^c Ἐν μέσῳ] Ὁ ἐν μέσῳ marg.
 A. W. ^d ἁλόντων] Sic Edd. omn. Διδούτω P. A. Διδούτω L.

18. Πολλάκις] Παράκις. Hesych. παρὰκις, ὀλίγαις.

24. Λύοντο] Angl. δίδοντο.
 Λύοντο] Δίδοντο, A. & P. Διδούτω L. Sed receptam
 scripturam ut meliorem sequor.

Λύοντο — χρησμοὺς] Λύειν χρησμοὺς est interpretari
 oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de
 resignandis caute, & iterum obliandis libellis eo-
 rum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμοὺς, quod
 jam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, f.
 tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi
 oraculum. Ita paullo post χρησμοὶ ὅτι sunt quaestio-
 nes, sive petitiones oraculorum octo.

28. Μόρφη] Angl. Cod. sic habet hanc barbariem,
 sive, ut ipse alibi dixit, ἀσαφὴς ἔσσημα.

Μόρφη βαρβάρως καὶ ἀγγλικῶς φάσκει. F. B.
 Μόρφη] Si qui sint, qui Scythice intelligant, Grae-
 ce etiam docti, enarrant nobis, quid hoc monstrum sit.
 Sed si aliquid scire dignum sub hac barbaris vocibus
 latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur,
 nec ille nobis invidisset. Si Illyrio non Scythae
 datum fuisset, crederem ei promissam vitam longae-
 ram, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici re-
 gis, qui memoratur a nostro in Manr. c. 10. M. du S.

Μόρφη] Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis
 indicat. Ego aut reponerem lectionem Anglici Co-
 dicis prolatam a Bourdelotio, aut certe verba εἰς σκῆψιν
 uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori
 propositum fuisse apparet. Hunc omīssis εἰς σκῆψιν, &
 adjuncto ἄλλῳ vel ἄλλως effici, apparet. Sed forte
 praestat Anglici codicis lectio, quae & ipsa hexametro
 conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, &
 corrupta insuper, in alterutra certe lectione; non e-
 quidem divina verim. Scythica si sint, quin qualia-
 cunque sint, modo sint humana, delegarim meo sus-
 fragio, Theophilo Sigefrido Bayero, amico veteri,
 & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui
 forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem
 aliosque reliquos videt, de quo aliis ne hariolandi
 quidem initium est. Verum, quando hic sum, ne-
 que illud dissimulandum, quod jam sequitur oracu-
 lum, personarum nominibus ita distinctum, videri
 cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte li-
 brarii alicujus errore huc relatum, cum paullo ante
 omīssum esset.

F. M. G.
 Μόρφη &c.] Vestigia quaedam linguae Scythicae vid.
 in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine e-
 jus ex ampliore sarragine decerpto, quod prodiit Lip-
 siae an. 1727. Ibi in pract. §. XIV. Mori marusa
 ma-

qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum :

Morphi ebargulis Chmenchicranc morietur at alior.

52. Rurfus neque praesenti, neque o-30 mnino viventi cuiquam dixit extra versum, *Retro abi : qui enim te misit, interfectus est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, & Celere, & Bubalo*, qui etiam capti jam sunt & vincti.

53. Pauca etiam eorum quae reddita mihi sunt, audi. Interrogante me, *An calvus sit Alexander?* & curiose obsignante atque manifeste, subscribitur nocturnum oraculum

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurfus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub nominibus diversis, interrogationem eandem; *Cujas Homerus Poëta fuisse?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *Cujus rei causa veniret?* responderat, *petitum curationem ad dolorem lateris*: ab hoc igitur inductus, scripsit:

νάμδοι ἕκαστα, οἷον ὃ τῷ Σκυῖθι δοθεὶς χρησμός ἦν.

Μόρφι ἐβάργυλις εἰς σκὴν χρέγχικραγχε λείψι φάσθαι.

52. Ἄλλως πάλιν, ὅτε παρόντι, ὅτε ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἀνευ μέτρου, ἀναστρέφαν ὀπίσω. ὃ γὰρ πέμψας σε, τέττηκεν ὑπὸ τῷ γείτονι Διοκλέους τήμερον, λεγόμενον ἰπροσελθόντων Μάνγου, καὶ Κέλφου, καὶ Βυβάλου, οἳ καὶ ἤδη δέδωκεν ληφθέντες.

53. Ὀλίγως δὲ καὶ τῷ ἐμοὶ δοθέντων ἀκουσόν. ἐρομένου γὰρ μὲν εἰ Φαλακρὸς ὅστις Ἀλέξανδρος; καὶ καλασημνημένου θεοῦ ἔργου, καὶ προφανῶς, ὑπογράφει χρησμός περὶ ἐρήσει, Σαβαρδαλάχης καὶ μάλαχ Ἀττίς ἄλλος ἦν.

Καὶ πάλιν ἐμὲ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις ἀμφόροις τῷ αὐτῷ ἐρώτησιν, πῶθεν ἦν Ὀμηρὸς ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ ὀνόματι, τῷ ἐτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἔξαπατηθεὶς ὑπὸ τῷ ἐμῷ νεανίσκῳ, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὃ, τί ἦκε, διαπατεῖται, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὁδὸν πλεουῶν.

KUT-

e Μόρφι] Μορφεῖ Βαργύλις ἢ ἀγγλὶχῶς φάσθαι δ. A. f Λείψι φάσθαι] Λείψι φάσθαι Fl. g Ἄλλως] Sic P. Fl. Bz. S. Ἄλλως f. Ald. H. Fr. h Ὀλως] Ἄλλως A. & P. Ἄλλως marg. At. Sed prius Edd. habent omnes. i Προσελθόντων] Ἐπικύβηται marg. At. W. & P. Nil variant Edd. in vulgata. k Μάλαχ Ἀττίς ἄλλος] Μάλαχ καὶ Ἀττίς Fl.

40. Σαβαρδαλάχης καὶ μάλαχ] Ἀπόλοι γόνος τῷ ἀπικύβηται ἐν τριπλίῳ. V.

mare mortuum, quod mor iis erat mare, & maruu. mori. mark mors, (unde forsitan μορφίος & mors.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse; tantum tamen forsitan adparet, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbrica reliquiis pleraque eruere.

f. F. R.

30. Ἄλλως] Ὀλως. Angl. ἄλλως.

f. B.

38. Προφανῶς] Illud προφανῶς referendum est ad καλασημνημένου. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim apparet, difficillimum esse resignatu. A. huius enim periculum erat, ne illo aperto, & quaeritione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra, c. 49.

f. M. G.

40. Σαβαρδαλάχης] Hujus quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id conjectura possumus: a servo enim iterum de-

ptum Alexandrum, existimo, qui Heri jussu quasi invitatus dixerit: quaerere dominum an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus jam Alexander quidquid in buccam venerat, effutiebatur; quod de eo jam a Luciano est observatum.

M. du S.

46. Ἐφ' ὃ, τί ἦκε] Frequentius ἐφ' ὃ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plut. 889. ἐπ' ἀγαθῷ ἔδναι. Noster supr. Hermet. c. 50. εἰς ἐπ' ἀγαθῷ ἐξελλυθῆναι. Dion. Hal. Ant. X. p. 638. 19. συνίστασθαι τινος — ἐπὶ καλῶς τῷ δήμῳ. Idem VII. p. 473. 39. Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου ὁδοῦ. Evang. Matth. XXVI. 50. Ἐταίρι ἐφ' ὃ πᾶσι; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam lectionem Cl. Caesari potiore visam testimonio Eurip. Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Rev. Jac. Elphinstone ad Evang. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet

Kk

utro.

Tom. II.

Κυτμήδι σε^a χρίας^b κέλομαι, δροσίην
τέ κε Λητῆς.

Cytmide te jubeo ac Latonae voribusungi.

Τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τῷτο ἡκηκόη, ὡς 50
ἐρομένη τῷ πέμψαντι^c, εἴτε μοι πλεῖ-
σαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῶον;
ἀπεκρίνατο ἔδεν πρὸς τὸ Ὅμηρον.

Alteri autem, cum & hoc audisset, inter-
rogare eum qui mitteret, *peragere melius*
esset in Italiam, an pedestre iter facere? re-
spondit nihil ad Homerum:

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ'
οἶμον ὁδεύε.

*Navibus ire cave, pedibus sed iter per-
agendum.*

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχα-
νησάμην αὐτῷ οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν
ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ χε' τὸ
ἔθ^c τῷ δειν^c χρησμοὶ ὀκτώ, ψευδά-
μεινός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ
τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας.
ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπορπῇ τῷ μισθῷ,
καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τῷ βιβλίῳ, πρὸς μίαν
ἐρώτησιν (ἣν δὲ αὐτὴν ὥστε ἀλώσει) μαγ-
γανεύων Ἀλέξανδρον^c; ὀκτὼ μοι χρησμοὶς 6
ἐπέμψεν, ἔτε γῆς, Φασιν, ἔτε ἑρανεῖ ἀπο-
τομνύης, ἀνόητος δὲ καὶ δυσνόητος ἀπαίσιας.
ἄλλῳ ὕστερον αἰσθόμενον^c, καὶ ὅτι Ῥουτιλια-
νὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τῷ γάμῳ, καὶ τῷ πάντῃ
προσκειῶς ταῖς τῷ χρηστηρίῳ ἐλπίσιν, ἐμί- 7
σῃ, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἠγείτο. καὶ πο-
τε περὶ ἐμὴ ἐρομένη τῷ Ῥουτιλιανῷ, ἔφη

55 Multa enim in eo genere & ipse illi ma-
chinatus sum, ut illud quoque. Unam
modo quaestionem cum rogarem, inscripsi
libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam si-
cunctum nomen) *oracula octo*, & drachmas
octo, quodque insuper efficitur, misi. At
ille mercedi missae credens, & inscriptioni
libelli, ad unam quaestionem, erat autem
haec: *Quando deprehendetur ut praestigiator*
Alexander? octo mihi responsa misit, quae
neque terram, ajunt, neque caelum tange-
rent, sensu carentia autem & difficilia uni-
versa. Quae postea cum sensisset, & illud
quoque, dehortatum me esse Rutilianum a
nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab
Oraculo ostensae, oderat me, ut facile est
ad existimandum, & inimicissimum sibi
putabat: interrogantique aliquando de me
Rutiliano respondebat:

Νυκτιπλάνοις ὁάροις χαίρει, κοίταις τε
δυσάγνοις.

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

55. Et

a Κυτμήδι] Κυτμήδα marg. A. W. b Χρίαι] Sic Fl. & P. Χρίαις J. & cett. c Τί κε] Sic Ald. P. Bz.
Addit & H. Solanus. At in ea dubium, sit ne unum, an duo vocabula. Tunc quasi a τί κε esset, J. Fl.
d Ὡς ἐρομένη τῷ πέμψαντι] Ἐρομένη τούτων ἐ πλάστουσι A. e Ἐπιγραφῇ] Ἀπογραφῇ male Fl.

53. * Οὐδὲν πρὸς τὸ Ὅμηρον] Ἀπὸ παροιμίας παρὰ δὲ] + τ, ἔδεν πρὸς τὸ Διόνυσον. V.

* Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Hoc scholion ante ad verba δὲ
οὐ γὰρ πλωέμεναι male relictum in sedem suam tetarix A. d. d.

+ Τῷ] Et hoc pro τις, item πρὸς pro ἑ quod in Edm
fuit, restituit Idem.

utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox
c. 56. f. ἐφ' ὅπερ ἡμεῖς ἀνελήφμεν. J. F. R.

48. Κυτμήδι] Certe κυτμήδα recipiendum, ut con-
veniat cum δροσίην, quod substantive hic accipien-
dum, pro δροσόν. Aut δροσίην scribendum; sed quia o-
racula decet esse obscura, maneat intricatum. Est qui
in suis in suo libro fecerat ex posteriore syllaba voca-
buli δροσίην & τί κε in unum contracto. Sed tum pla-
ne nullus est sensus, quo enim Genitivus Ἀποδῶς per-
tinebit? quo ἢ respiciet? J. F. R.

Idem. Χρίαις] Χρίαις, F. G. Recte Guejens contra-

tionem circumflectit; licet ego Editionum accen-
tum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acu-
tus pingitur in Edd. priscis, etsi syllaba longa est.
Immo & χρίαις aequae ac χρίαν & χρίων ap. Homer.
circumflectitur ubique. J. F. R.

49. Ἀποδῶς] An pro Diana posuit? ut significetur,
rorem luna splendente excipendum, veluti herbas ad
lunam carpendas jubent magi. J. F. R.

50. ἡκηκόη] Post hanc vocem sic legitur in Angl.
Cod. ἡκηκόη τούτων ἐ πλάστουσι. J. B.

60, καὶ τὸ γινῆ.] Τὸς ἐκκαίδιχα δόλου. Supra. F. G.
καὶ

75. Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse Lucianum (adduxeram autem mecum milites duo, hastatum & contarium, quos a praefide Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) statim invitari me jubet dextre sane & cum multa humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo, adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut solebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum, praeclaro morsu tantum non claudam feci viro manum. Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro sacrilego, jam prius irati quod Alexandri ipsum nomine non Prophetæ salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promissitque se mansuetum facile me redditurum, & vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens: *Με σίβι ομνίνο ποτιμ, & quid Rutiliano auētor fuerim: & , qua*

Καὶ ὅλος ἔχθιστ' εἰκότως ἦν ἐγὼ καὶ πρὸς ἐσελθόντα με ἐς τὸ πόλιν ἦσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκείν' εἶναι τὸν Λυκιανὸν (ἐπηγόμεν' δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοῖλοφόρον, ὧν τῷ ἡγεμόνι τὸν Καππαδοκίας, φίλῳ τότε ὄντι, λαβὼν, ὡς με κατέπεμψαν μέχρι πρὸς τὴν θάλασσαν) αὐτίκα μέλας ἔλπει δέξιός πᾶν, καὶ με πολλῆς φιλοφροσύνης. ἔλθων δὲ ἐγὼ καὶ λαμβάνω πολλὰς παρ' αὐτόν συνεπηγόμεν' καὶ τὴν στρατιάν τε τύχη τῇ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν πρῶτον μοι κύσαι τὴν δεξιάν, ὥστε εἰδέναι τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφύς ὡς φίλῳ, δῆγμα δὲ χρηστῷ πᾶν μικρὸν δὲν χαλὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν ὅτε παρόντες, ἄγχειν με καὶ παῖν ἐπευῶντο, ὡς ἱερόσυλον. καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτόν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσέειπον· ὁ δὲ πᾶν γενικῶς κατερήσας, κατέπαυε τε αὐτὸς, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τιθασθόν με ῥαδίως σποφατεῖν, καὶ δεῖξαι τὴν Γλύκωνος δρετλῶν, ὅτι καὶ τὴν πᾶν τραχυνομήνους φίλῳ ἀπεργάζετο, καὶ μέλας ἔσμεν ἅπας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς με, λέγων πᾶν με εἰδέναι καὶ τὰ ἴα' ἐμὲ Ῥουτιλλιανῶν συμβουλευόμενα καὶ τὴν

f *Εἰδέναι*] Restitutum ex P. *Εἰδέναι* Edd. priores. f. sola.

g *Χρηστῷ*] *Χρηστῷ* male f. h *Κατέπαυε* ti] *Κατέπαυε* ti

Καὶ τὸ γυγνόμενον] Recte *Gujetus* et alibi *γυγνόμενον* & *γυγνόμενον*, *merces*, *reditus* est, vid. Cl. *Hemsterh.* ad *Somn.* T. I. p. 2. col. 2.

62. *Πιστεύεις τῷ ἀποκαταστῇ τῷ μισθοῦ*] Confer *Th. Magist.* M. du S.

69. *Ἀπέρχου τῷ γάμου*] Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paullo post narrantur. M. du S.

73. *Νυκτεπλάνας*] Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paullo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se jactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. M. du S.

86. *Κῶσαι*] Supra ad c. 41. *Scholias*, id exposuit *Φιλῶν*. Hinc forte Belgicum & Germanicum *Kussien* / ut recte existimat *Frater G. O. Reitzius* in *Belg. Graciff.* p. 238. Utitur & *Homer.* Od. Ω. 396. & alibi non semel.

87. *Εἰδέναι*] Sic P. In reliquis *Εἰδέναι*.

M. du S.

88. *Δῆγμα δὲ χρηστῷ*] Bene monuerat *Solan.* confendum infra *Sympos.* Invenies enim ibi c. 4. *χρηστῷ* *τραύματι* similiter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is qui intulit. Veluti *καίριον τραύμα* eadem ratione pro lethali poni, *tralicium* est.

98. *Ἐδικαιολογεῖτο*] Remiserat *Solan.* ad *Timon.* p. 49. i. e. c. 22. ex ejus divisione. Ibi enim legas: *βούλις ὁ Τίμων δικαιολογησέσθαι πρὸς σέ*; jam vero id quaerendum erit §. 37.

99. *Λέγων πᾶν με εἰδέναι* & τὰ ἴα' ἐμὲ Ῥουτιλλιανῶν συμβουλευόμενα] *Erasmus*, *negans se scire, quae suasissem Rutiliano.* *Benedictus* *asserens se scire, quae Rutiliano suasissem.* Etiam *Sponius* modo *il se plaiguit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutiliannus*: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, dicens sibi me esse probe notum, ut & qua su-

τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάστω, δυνάμεν ὑπ' ἐμῆ ὅτι μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; καὶ γὰρ ἄσμεν ἤδη ἐδεχόμεν ἢ Φιλοφροσύνην ταύτῃ, ὅρῳ οἱ κινδύνου καθεστῆκεν ἢ μετ' ὀλίγον προήλθον Φίλῳ γεγενημένῳ. ἢ τῷτο ἢ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, ἔγω μοι ὁ ῥαδίας γενομένης μετέβολης.

Εἶτα δὴ μὲν ἐκπλεῖν προαιρουμένη, ξένια, ἢ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνῳ δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ὅτι δημῶν, ἢ πατέρα ἢ τὴν ἐμὴν ἐς Ἀμαστριν προῖκπιτομῶς) ὑποχρεῖται ἢ πλοῖον αὐτὸς παρέξειν καὶ ἐρέτας τὴν ἀπάξοντος καὶ γὰρ μὴ ὥμην ἄπλῆν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ χυμέσον ἢ ὅρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὅρῳ ἢ κυβερνήτῃ, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον παρ' ἢ μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τῷ Ἀλεξάνδρῳ, θαλάμους ῥίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν ὅτῳ εἰ ἐγενένητο, ὁ ῥαδίως αὐτῷ ἐπεπολέμῃ το ὡρὸς ἐμῆ. ἀλλὰ δακρύων ἐκείνῳ ἔπεισε ἢ τὴν συν-

de causa, inquit, haec mihi fecisti, cum possis a me in magnum gradum apud ipsum proveniri? Hic ego lubens jam illam humanitatem accepi, videns quo in periculo constitissem; ac paullo post prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta.

56. Postea cum inde navigare vellem, xeniiis muneribusque multis missis; (solus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amastrim praemiseram) promittit etiam navim se praebiturum & remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter illum & dextre facere ista putabam equidem. Cum vero medio in trajectu essem, flentem videns gubernatorem, & nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de his, quae futura essent, sperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent: quod si factum esset, facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit, ne quid durum in

a. Ἐπὶ] Deest in Ex. Fl. Adest in Edd. & P. b. ῥαδίας &c.] ῥαδία γενομένη μου ἢ μετέβολη. C. Fl. Ed. Fl. c. Ἀπλοῦν τι] Ἀπλοῦντι conjunctim ᾗ. Sed pro τι in Cod. P. est τοῦτο. d. Πάρον] Restitutum ex L. & Fl. Πύτων Edd. priores. e. ῥαδίως] ῥαδίως ἀνὸς margo A1W.

ferim Rutiliano.

Ibid. Πάρον μὲν] Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo solet. Non memini saltem usquam de hominibus dici.

2. Τί παθὼν] Supra Abdic. c. 10. τί παθὼν ἀντιλέγει;

8. ῥαδίας] Flor. Cod. ῥαδία γενομένη μου ἢ μετέβολη.

12. Ξενοφῶντι] Non video quid obstat, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, major ille fortasse aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histrionia sub Pio Antonino celebris esse inceperit: Luciano carus, quod prooemio hujus libelli apparet: porro in Bithynia patria sua multum versatus &c. Xenophontis junioris nomine passim veniens.

Ibid. Τὸν πατέρα] Haec post Rutiliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo ut supra ad c. 35. annotabamus, ante annum Chr. CLXX. quod ideo probe observandum, quia cum patrem Luciani in Vivis adhuc

fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Evogr. c. 9. patet, designetur, sequitur in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde jam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse ponas, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se dicit) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἡμῶν an liberos designet, adhuc dubito; filii enim meminit ipso Evogr. fine, c. 13. Confer eum Max. c. 1. ubi eadem phrasia occurrit. Adde hic locum in Συγρ. ex quo patet in illum A. C. incidere hunc reditum. M. du S.

16. Ἐπὶ δὲ κατὰ μέρος τὴν πῶρον ἐγνέμεν] Cum jam mediam partem navigationis confecissem, sic rectius editio Florentina, quam aliae μέρος τὴν πῶρον.

17. Πάρον] L. & Fl. Sic Is. a. c. 12. κατὰ μέρος τὴν πῶρον, in aliis πῶρον. ut Ev. d. 8. ἐπὶ κατὰ μέρος τὸ Ἀργαῖον ἐγνέμεν. minus commode hic quidem. M. du S.

30. Ἐφ' ὅτῳ] Conf. supra c. 53. hujus Dissert. ubi monemus ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici.

32. Καταβύρῳ δὲ ἡμᾶς εἰς Ἀργαῖον, ὅτι καὶ ὁ καλὸς Ὀμο-

in nos confulerent; atque ad me, *σεξαγιντα* *2* συναύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσσασθαι. καὶ *πικρος*, inquit, *ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum vixerim, nolim hac actate, qui conjugem habeam & liberos, caede maculare manus*: indicans, quo nos confilio recepisset, & quae sibi essent mandata *3* ab Alexandro.

57. Cum autem exposuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum inuenissem Bosphoranos quos- *3* dam legatos, ab Eupatore Rege abeuntes in Bithyniam ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus per- *4* venio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuisset. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *αἶψα*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias jam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem habe- *4* rem: jamque accusationem meditabar, sub- scriptores habens multos, praesertim philo-

πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἐτη ἐξήκοντα, ὡς ὄρας, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον ἰστροβελικῶς, οὐκ ἂν βυλοίμην ἐν τῷ τῷ ἡλικίας καὶ γυναικαὶ καὶ τέκνῳ ἔχων, μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας. δηλῶν ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀνιλήφῃ, καὶ τὰ ὑπὸ τῷ Ἀλεξάνδρῳ προσηλαγμένα.

Καταθέμεν δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιάλοις, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνη, ὁπίσω ἀπὸ λαυνεῖ. ἐνθα ἐγὼ τῷ πλεόνης εὐρὼν *5* Βοσπορανὸς τινὰς πρέσβεις, παρ' Εὐπάτορος τῷ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπὸντας ὅτι κομιδῇ τὸ ἐπετεῖν συντάξεως, καὶ διηρησάμεν αὐτοῖς τὰ περὶ πάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ ἡ δεξιὴ αὐτῶν τυχὼν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, ἀφασίζομαι ἐς τὴν Ἀμαστριν, τῷ τοσούτῳ ἐλθὼν σποθαιεῖν. τῇ τεύθει καὶ αὐτὸς ἐπεκουρασόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων εἶναι, ἀμύνασθαι βυλόμενος, καὶ ἰστροβελικῶς ἡδὴ μισῶν αὐτὸν, καὶ ἡ χεῖρ αὐτῶν ἡγούμενος ἀφ' ἧς τὸ τῷ τρόπῳ μιγνῆναι, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὠρμήμην, πολλὰς συναγωγὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τὰς σπο-

f Προβελικῶς] Προβελικῶς Fl. Sed vulgatam tuetur Cod. P. *g* Βοσπορανός] Sic Fl. H. P. Ald. Bz. S. Βοσπορανός f. *b* Δεξιῶς] Δεξιῶν marg. AW. *i* Πρὸ] Πρὸς male f. sola.

Ὅμηρος μέμνηται, ἐπίσω ἀπὸ λαυνεῖ] *Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interprez. nec improbo, nisi quod in *Aegialis* vertendum non *Aegialos*. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt casta nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo fitus quoque fuit pagus ejusdem nominis, cujus meminit Homerus Iliad. B. 855. Et qui fit locus, egregie docet Strabo lib. x. in descriptione Ponti. ὁ δὲ Αἰγιάλος ἐστὶ μὲν πῦλον μακρὸν, πλείονα ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κύματα ὁρμήνυμι, καὶ μέμνηται ὁ ποιητής, ὅταν φῇ.

Κράμματα τ' Αἰγιάλων τε ἐν ἡπείλῳ ἰστροβελικῶς. Γράφουσι δὲ τινες Κράμματα Καβιάλων τε.

Aegialus est litus longius centum stadiis. Habes autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Cromnaum & Aegialium & ἄλλας Eritrhynos.

Scribunt autem nonnulli: Cromnaum Cobialumque. sed

vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate.

Ibid. Ἐν Αἰγιάλῳ] Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialeia cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est.

33. Ὅμηρος] Vid. Il. B. 855. *M. du S.* *Ibid.* Καλὸς Ὅμηρος] Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates apud Maximam Tyrium, diff. 8. p. 90. *Davij.* ἀφ' ἧς τῷ ὅρῳ τὸ μέλαν, καὶ τοὶ μικροὶ ἔσονται ἐν μέλανι. Locus Homeri est in navium Catalogo Il. B. 855. *f. M. G.*

35. Εὐπάτορος] Hujus regis exstat nummus apud Spanh. 490. quo Vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus est autem ante L. veri mortem; praefert enim fratrum capita.

41. Παρὰ τοσούτῳ] Conf. supra notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 26. *f. F. R.*

59. Cum vero praedixisset reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moritarum: miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant.

60. Ille finis tragoediae Alexandri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conjicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro

Προειπών δὲ ἀφ' χρησμῷ περὶ ἑαυτῷ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρ' αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα σπυθαρεῖν, οἰκτίστω τέλει, εὐδὲ ἐβδομήκοντα ἔτη γεγονώς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλεiriῆς υἱὸς, ἀσπακίς τ' ὠδὰ μέχρι τῆς βυβῶντος, καὶ σκαλήκων ζέσας, ὅτε καὶ ἐφωράθη Φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ὅτι βρέχων αὐτῷ τὴν κεφαλὴν ἀφ' ἧς ὀδύνην ὁ σὺν δὲ πωπῆσαι ἐδύνατο, μὴ ἔχῃ τὸ φενάκης ἀφηρημένης.

Τοιοῦτο τέλος δ' Ἀλεξάνδρῳ τραγωδίας, καὶ αὐτῇ τῇ παρὰ τὸν δρᾶματ' ἢ καλὰ στροφή ἐγένετο, ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ οἰοῖτο, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ὀπίσθιον αὐτῷ ἄξιον γενέσθαι τῇ βίῃ, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσασθαι ὑπὲρ τῆς χρηστηρίας

Ἐφωράθη] Ἐφάνη P. & marg. A1W.

70. Ὡς Ποδαλεiriῆς υἱὸς] Ὅχι ὅτι καὶ Ποδαλεiriῆς τοιοῦτον τι πάσχει, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζειν ὡς ἀπὸ Ποδα-

λεiriῆς, ὡς ἰατρὸς ἦν, ἔλεον τὸ γυνῶν. εἰ δὲ σκεπτόμεν * ἀφ' βίβρατος τὸ πῶδα V.

* Διὰ τὴν αὐτὴν] Sic rursam correxit idem, quum διακρίνεται ante legeretur.

ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & urbium illustratos. in Ἰωνοπολίταις

J.G.G.

Ἰωνοπολίταις] Sponsius numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸΩΝΟΠΟΛΙΤΑΙΩΝ ΓΛΥΚΩΝ. Diff. cur. XXXV. unde patet concessam hanc ei petitionis partem; altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox.

M. du S.

Ἰωνοπολίταις] Illustravit hunc locum nummis ipsis prolati Illustris Sponhemius aeterni operis 4, 11. p. 213. seqq. ubi etiam Ἰωνοπολίταις mentio.

J.M.G.

61. Νόμισμα] Extant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam Viri Imperatoria insignia affectantis exagitalle contentus, nummos Glyconis in doctorum Virorum libris 4. invenio hosce:

- I. ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh.
- II. Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΤΒΙΧΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ.
- III. L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia.
- IV. Nom Glyconis quidem, sed quo Aesculapij ad-

ventus Romam describitur; ab Antonino Pio. hac, ut mihi videtur, occasione cufus. Vid. Aur. VIH.

V. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίταις Spon. l. c.

Spanh. 213. & 721. l. 177. Pagina vero 529. alium nummum Abonotaeichiton exhibet.

M. du S.

63. Στέμματα] Non occurrebat, quod potius σιμμάτων nomine intelligerem, quam corona laureae quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo: In insula. p. 189. Ed. Amstel. Et mox ipse noster τὸ ἱεροφαντικὸν ἢ προφάνικον σίμμμα nominat, quo σιφαντικῶν volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plut. 39. φῶσθ' Ἰλακὸν καὶ τὸ σιμμάταν.

J.M.G.

68. Κεραυνῷ βληθέντα] Supra hoc Dial. c. 40. l.

M. du S.

73. Φαλακρὸς] V. supra c. 3.

M. du S.

Ibid. Ἐπιβρέχων] Persuadere caput, spongiam ei imponere, ungere &c. jubet V. G. Celsum 4, 2. J.M.G.

81. Τὸν ἱερτάφιον] Quia Latinis apicaphium neutro genere effertur solet, credent etiam tirones τὸ ἱερτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἄγων. Vid. Eas de Ellipsi. p. 8. Sed & λόγῳ intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81.

J.F.K.

87. Καὶ

εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ὅτι ἀλγίστητι καὶ Ῥουτιλιανόν, τίνα χρὴ προκρίθηναι αὐτῶν, καὶ ἀποδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ τεφανωθῆναι τὰ ἱεροφαντικῶν καὶ προφητικῶν τέμματα. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παιτὸς ἰατρός τιμωτήν, πολιάδης ὢν, ἕτε ἰατρῶν πρόποισα, ἕτε πολιάῳ ἀνδρὶ ταῦτα ποιοῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥουτιλιανός, ἀτεφανώτης αὐτὸς ἀπέπεμψε, αὐτῶν τὴν προφητείαν φυλάττων μὲν τὴν ἐντεύθεν ἀπαλαγῆν.

Ταῦτα, ὦ φιλότις, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματ' ἐνεκα γράφαι ἤξιώσα, καὶ σοὶ μὲν χαρίζομαι ἀνδρὶ ἐταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω, ὅτι τε σοφία, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπῳ πραότητι, καὶ ὀπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίῃ, καὶ δεξιότητι πρὸς τὴν συνόχην. τὸ πλεον δεῖν καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικύρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῶν, καὶ Θεοπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παρὰ δαδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῷ ὁμιλησάντων αὐτῶν γενομένῳ. οἷ-

oraculo obtinendo; cum conjuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis suscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus arte Medicus, civis, (jam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeses hujus certaminis Rutilianus, non coronatos remittit, Prophetarum munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans.

81. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admior, cum propter sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu: partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, & qui solus cum veritate quae pulchra sunt cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero aliis etiam

^a Καὶ προφ.] Deerat καὶ in S. & A. Aderat in B2. H. P. Ald. J. Fl. & Fr. ^b Πολιάδης] Sic S. ejusque assecia Amst. Πολίτης marg. A1W. Πολίτης J. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes. ^c Αὐτῶν] Sic Edd. Αὐτῶν correxerat Solanus male. ^d Τιμωρῶν] Βουθῶν A. & P. Nil mut. Edd.

87. Καὶ προφητικῶν] Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse ait Auctor, quem oporteret ἀποδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ τεφανωθῆναι τὰ ἱεροφαντικῶν καὶ προφητικῶν τέμματα. Sic recte antiquiores: sequiores praetermisērunt καὶ illud ultimum. J. F.

Καὶ προφητικῶν] Illud καὶ quod Cl. J. F. restituit, male abesse a quibusdam, non adnotarat Solanus. Sed Edd. conferens cognovi id recte adesse in omnibus, excerpta sola Salm. nam quod & abest ab Amst. nil mirum, quia haec illam coeco semper ductu sequitur. J. F. R.

89. Πολιάδης] Etsi nescio qua auctoritate Salmatensis Ed. id exhibeat ab omnibus praeclis Edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen ejus lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus patet, & sic jam Erasmus legisse verosimile est, qui non vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis

cis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιάδης unus Scriba dederit πολιάδης, alter id non intelligens necessario credidit πολίτης, quod poetice idem est ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poeticam auferentes nihil aliud quam πολίτης dare poterant. Sed potest tamen & πολίης, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολίτης sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codicum auctoritas accedat. Deest πολιάδης in Lexicis vulgaribus, sed habet Steph. unum ejus exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. J. F. R.

92. Αὐτῶν τῶν] Lege αὐτῶν.

Αὐτῶν] Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῶν legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque

etiam qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sentientium animis confirmet.

μαὶ δὲ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχῶσι, χρησίμῳ τι ἔχειν δόξει ἢ γραφὴ, τὰ μὲν διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῷ εὐφρονούντων γνώμασι βεβαιῶσι.

DE SALTATIONE. ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

LYCINUS.

ΔΤΚΙΝΟΣ

QUandoquidem ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrum insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi jam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi adsuetus, & quod durum est, solum bonum esse judicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

ΕΠεί τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινὴν τινα ταύτῃ κατηγορίαν ἐκ πολλῶν, οἶμαι, παρεσκευασμένην κατηγόρηκας, ὀρχησεῶν τε, καὶ αὐτῆς ὀρχητικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαϊρόντων τῇ τοιαύτῃ δέῃ, ὥς ὅτι Φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πρᾶγματι μεγάλην σπουδὴν ποιούμενων, ἄκυσον ὅσον τῷ ὀρθῷ διημάρτηκας, καὶ ὥς λέλθας σεαυτὸν, τῷ μεγίστῳ τῷ ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῷ κατηγορῶν. καὶ συγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῶ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἠγούμενον, ὑπὲρ ἀπειρίας αὐτῆς, κατηγορίας ἀξία εἶναι νοόμεναις.

ΚΡΑΤ.

e 'Εντυχῶσι] 'Εντυχῶσαι male J. Conf. supra c. 47. f Κατηγορῶν] 'Αποσερῶν Em. Marc. Nihil mut. Edd. nec M. g 'Εξ ἀρχῆς] Sic P. B2. 'Εξ ἀρχῆς una voce J. H. Ald. Fl. Fr. S.

que enim ullum est ei suspicioni fundamentum.

J. M. G.

98. Θαυμάσας ἔχον] Jubet Solan. conferre Dial. mar. I. & Dem. §. 32. At priore loco legas: καὶ τοῖς τι ἄλλοις οὗτοι ἐκαστοὶ εἶχον; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet: quid potest laudare, quid habet quod laudet? Hic ἔχον abundat, illic infinitivus est, hic participium. alter locus habet: ἐν γὰρ τῷ πολιτεύματι αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T., inveniat. Sic Hesiod. 'Erg. 42. Κρύψαις ᾧ ἔχονσι θία βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. ληαῖς ἔχον & similia, quae vid. collecta apud Malissarium de Dial. p. 79. C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budaei Comment.

J. F. R.

4. Τιμωρῶν] Angl. βοηθῶν.

8. Τοῖς ἐντυχῶσι] Conf. supra c. 47.

J. B.

9. Κατηγορῶν] 'Αποσερῶν.

M. du S.

Κατηγορῶν] Emendatione nihil opus, optime se haec habent.

Th. M.

Tom. II.

Κατηγορῶν] Marcellii conjectura, ἀποσερῶν substituentis, ei forsitan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites conjungere λέλθας σεαυτὸν, i. e. te ipsum oblitus es, ut belgice dicimus, sive te ipsum sefellisti, vel, si mavis, imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem. Vel potius, nesciebas ipse quid faceres; omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & ἀδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λαμβάνομεν οὐ λόγους ἀποποιῶν γυνώσκεις ex Plutarcho vel Lexicographi adferunt. Cui adde λίπεις ἀσπλούρμος, imprudens peribis, ex Herodian. I. 9. 10. Immo potius, quod adprime huc facit, Aristoph. Nub. 241. Πόθεν δ' ὀπόμενος σεαυτὸν ἔλαβες γινώσκων; & Aelian. V. Hist. I. 7. ἔσται αὐτοὺς λαβόντες ὁσπυκόμενοι φάγονται. Alciph. III. ep. 71. f. καὶ τι λάθωμεν ἐπισφαλές.

J. F. R.

11. Σκληρῶν] Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim.

J. B.

ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δὲ τις ὢν, ὃ λῶσι, καὶ ταῦτα, παιδεία συντροφῇ, καὶ φιλοσοφίαι τὰ μέτρια ἐμιμνήσκας, ἢ ἀφ' ἑμῶν, ὃ Λυκίη, τῷ ᾧ τὰ βελτίω σπουδάζω, καὶ τοῖς παλαιῶς συνεῖναι, κάθησθαι καὶ αὐλῆ-
μα, Δηλοδρίαν ἄνθρωπον ὄντα, ἐδ' ἔστι μαλακαῖς, καὶ ἄσματος ἀκολάστοις ἕνα-
βρωδῶν, καὶ μιμνῶν ἐρωτικὰ γύναια τὴν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινάς, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ κρέμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καὶ αἰγέλας ὡς ἀληθῶς
πράγματι, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἷον σοὶ. ὡρέποντα ὅστις ἔγωγε συνδύμεν ὡς ὅτι τοιαύτη δὲ αὐτοῖς, οὐκ ἡδέσθην μόνον ὑπὲρ σὺ, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν, εἰ Πλά-
τωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλα-
δύμεν, κάθησθαι, τὰ ὅμοια πεπονησὶ τοῖς τὰ ὅσα ὑπερῷ κνημῶν καὶ ταῦτα, μυρίαν ἄλλων ὄντων ἀκρομάτων καὶ θαμά-
των σπουδαίων, εἰ τῶν τις δέοιο τῶν

2. CRATO. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetudine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinosisimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quasdam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta, & pedum (*scamillorumque*) strepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui similem decentes. Itaque ipse ego cum audirem tali te spectaculo vacare, non erubui modo vicem otuam, sed molestie tuli, si Platonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sedeas, iis similis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in circulis ti-

a Ἀφ' ἑμῶν] Ἀφ' ἑμῶν male A. sola. b Ἐνδύμεν] Edd. priores & M. ἐνδύμεν] habebant. Sed recte μ deleuit M. du S. c τὰ ὅμοια] τὸ ὅμοιον W.

15. Φιλοσοφία — ἐμιμνήσκας] Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ἐμιμνήσκει discipuli, vid. Liban. epist. 343. & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magist. Sed & de aliis studiis, quibus quis deditus est, ut Epict. Sent. 2. Ed. Rel. p. 90. καὶ ἐμιμνήσκου ἀρετῇ ἡμῶν ἀπὸ τοῦ περὶ. Aelian. 2. 38. γυναικῶς καὶ ἐμιμνήσκου. Aelian. Nub. 1401. — παλαιῶς πρὸς ἡμῶν, τοῖς παλαιῶς πρὸς ἡμῶν. Hippias. de Art. p. 589. 44. καὶ οἷον ἀρετῇ μόνον λόγῳ εἶναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ἐμιμνήσκου. Vid. & nostrum alibi, ejus loca ex Indice adparebunt. Sed Grammatica praecepta postulare ἐμιμνήσκου scribi, addito augmento praeteciti. Ac vitium est sic edere, ut ioveai, quia saepe abjicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen hic augmentum addi, quia suspicia de negligentia scriptorum satis iusta.

16. Κάθησθαι καὶ αὐλῆμα] Ἀφ' ἑμῶν ὃ Λυκίη τῷ ᾧ τὰ βελτίω σπουδάζω, καὶ τοῖς παλαιῶς συνεῖναι, κάθησθαι καὶ αὐλῆμα, Δηλοδρίαν ἄνθρωπον ὄντα. Verit. Oribasius: καὶ αὐλῆμα, o Luciane, optimarum exercitio, & praeferam comitibus, comitibus sedens (sibi) in theatro omnium poetarum satyras excipiens. Ab interpretatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotiis facessit, uno atque altero exemplo id illustrabimus.

Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est: ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς πολιτικούς. Τὸν πολιτικὸν ἐκδιδόντα τὴν αὐλὴν ἐκ κατακλινατικῆς ὡρχήσεως αἰεὶ, κατὰ φύσιν ἔχει καὶ παλαιῶν. Causa & tibiarum modulis oblectatur. Cleomedes lib. 2. οὐ πολλὰ καὶ ἀρχαῖοι μὴ κατὰ φύσιν. In magna & foeda odore tibis se oblectans. Eodem sensu dixit Aelianus κατὰ φύσιν. Στρατιῶν αὐλῆμας comitum Stratoniceus. quem locum frustra Erasmus emendare conatur.

Ibid. κατὰ φύσιν] Conf. supra Phal. I. 11. fin. & infra Bis accus. c. 17. Miror itaque cur Cl. Graev. sic scribat, κατὰ φύσιν, sine diphthongo; quum sit α κατὰ φύσιν, — αἰμα. neque κατὰ φύσιν usquam reperitur; neque ipse in his Luciani locis, neque in Plutarcho quem in subsidium vocat, sic invenerit.

19. Ἐδ' ἔστι μαλακαῖς] Confer supra ad I. Ver. Hist. §. 25. No. 7.

20. Ἐνδύμεν] Commodius legeretur, ἐνδύμεν — quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. M. du S.

22. Φαίδρας & Παρθ. & Ῥοδ.] Phaedras notus amor, apud tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyssae spreta. Rhodope quaestu corporis tantis opes

vibicines defideret , & qui ad citharam legitimos modos acciunt ; illa praefertim gravis tragoedia , & comoedia hilaris , quae etiam certaminum publicorum materia esse meruerunt.

3. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si ejici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiaban-

5^α κυκλαῶν αὐλητῶν, ἡ δὲ κἀκὴ τὰ ἔ-
 ρημα προσάδονται, ἡ μάλιστα ἡ συμῆς
 τραγωδίας, ἡ δὲ Φαιδρότατος κωμῆς,
 ὅθεν ἡ ἐναγώνια εἶναι ἤξινται

Πολλῆς ὦν, ὡ γυναιε, ἡ ἀπολογίᾳς
 40 σου ὁ δόξου πρὸς τὴν πεπαιδευμένην, ἡ
 βέλῃ μὴ πατάσῃ ἐκκαχρίᾳ, ἡ ἡ
 σπουδαίαν ἀγέλης ἐξεληλάᾳ. καίτοι τόγῃ
 ἀμικον ἐκείῳ ὅτι, οἶμαι, δέξῃ τὸ πᾶν
 ἰάσαᾳ, καὶ μὴδὲ ἡ δέχῃ ὁμολογῇ τι
 45 τῶν τοῦ ἀπολογισμοῦ σοι. πρὸς ὅδῃ τῇ
 πῶν, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τῇ
 πάλαι, Λυδῇ τις ἡ Βάκχῃ γυνόμῃ. ὅ
 τῃ ὅ σὸν αἰ ἐγκλημα εἴῃ ὁ μόνῃ, ἀλλὰ
 ἡ ἡμῇ, ἡ μὴ σε καὶ ἡ Ὀδυσσεύῃ τῇ λα-
 50 τῇ ἀποστασίῃ, ὅτι τὰς συνήθως ἀγα-
 τῇ ἐκπαίδευσιν, πρὶν λάθῃς τῇ
 ἡ ἡ ἐν τῇ διατῇ συνήθως καὶ κακῇ
 55 καίτοι ἐκείνῃ μὲν, τοῖς ὅσι μόνῃς ἐκ-
 βῇ

d Κενάειον Nil mutant Edd. nec M. *e* Δάειον Δάειον W. Nil mut. Edd. *f* Δάειον Δάειον W. *g* Μάειον ΕΚ
Fl. & M. dedi. Μάειον Edd. vulgo.

collegisse traditur , ut Aegyptiarum Pyramidum una
ab ea condita sit. M. du S.

23. 'Ρόδαντες] Conf. infra §. 57.

24. Ἵπ' ἀρούρασις ἢ τυρανίσμασι.] Mallem ad pulsationes strepitusque cithara, quam cum Interprete reddere, cum cithara pulsationibus ejusque procacibus frequentantem. Ita in Dial. Deor. 2. Cupidinis & Jovis §. 2. Ἵπ' αὐλῇ & τυρανίσμασι, ad sibiā & tyrannā. Vid. etiam Sophocl. Electr. 713. Eurip. Bacch. 155. Max. Tyr. Diff. 21. prov. Coterum de ἀρούρασις κitharῆς vid. Illustr. Spanh. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466. H.V.

[Ἰπὸ κρουστικῶν] Confer nos ad §. 16. hujus Dissert. ubi illud ὠδὸν etiam vindicamus. Et si autem Κρουστικῶν proprie sunt lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουστικῶν apud *Aleiph.* I. ep. 12. Ἦ μὲν φ' ἑκαλῶτο Κρουστικῶν, καὶ ἦν ἀδελφεῖς. Ad quae verba vid. *Bergl.* not. p. 50. qui Dorionem tibicinem quoque κρουστικῶν vocatum docet ap. *Athen.* VIII. p. 337. Hic itaque κρουστικῶν generaliter signif. vario- rum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. Z. F. R.

32. *Tà ḥm ḥm*] Vid. iterum infra *Gall.* c. 6.

35. Κατακλῶν] Aliter c. 26. αἰθέρας enim ibi M. du S.

κλίους vocat, *Philostatus* p. 589. ἐπὶ τοῖς ἐν σπουδαίῳ
 περὶ τὰς ἐγκυκλίους, δῖας ἀρχαῖαν δὲ αὐταὶ τὸ ἐπίπαι, φε-
 ράντ' αὖ. &c. M. du S.

Ibid. Τὰ ᾠδῶνα] *Τὰ ᾠδῶνα* sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. contra, *ᾠδῶνα. ῥίμο* enim, quando de re musica sermo est, *modum* denotat. Vertit Interpres: *Legibus consentanea.* L. Bos.

Tὰ ἑσπερια. Recte *Bos νόμου* modum musicum significare ait. Vid. *Thucyd.* V. 70. f. l. pr. p. 360. ubi tamen ambiguum, ἵνα αὐλατῶν πολλῶν νόμῳ θυγαθεύων, sitne construendum, ex lege interpositioꝝum stibichorum; an νόμῳ αὐλατῶν conjungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i. e. dimensio temporis quam Musici observare solent. Conf. *Platarchi* libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. F. F. R.

38. *Εὐρύκλῃ*] Certatum esse inter choros apud ve-
res illos Græcos, satis notum est. *M. du S.*

[*Emys*] Conf. infra §. 26. §. 32. §. 78. Et *Dem.* §. 65. Quae loca monente *Solano* contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. J.F.R.

47. *Αὐτὴ τις*] Hæc voce eo sensu sæpius utitur c.
26. 32. 79. & *Δέμων*. c. 65. *M. d. S.*

48. Merou] Sic optime M. & Fl. Reliquae Edd.
palmer. M. du S. Conf. Kuf. ad Aristoph. Pl. 33. J. F. R.

49. 'Odysseus] Vid. Hom. Odyss. l. 91. M. de S.

L1 2 56.020

βέλεμον, καὶ ἀφ' ὧν τὸ κηρὲ ἐδέησε πρὸς τὴν
 ὡδὲ πλεοναυτῶν. οὐδὲ καὶ δι' ὀφθαλμοῦ
 ἔοικας ὅλῳ δεδουλωμένῳ.

ΛΥΚΙ. Παπαί, ὦ Κράτων, ὡς κάρ-
 χαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὴν σαυτὴν κύναν.
 πλὴν τόγε ὡδὲ δειγματῶν τῶν Λωτοφάγων
 καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάντων ἀνομοιοτάτῳ μοι
 δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα. παρ' ὅσον
 τοῖς μὲν τῶν Λωτῶν γευσάμενοι, καὶ τῶν Σειρήνων
 ἀκούσαντες, ὁλεθρὸν ἦν τὸ τε ἐδωδῆς, καὶ τὸ
 ἀκροάσεως τῆς περὶ τῶν. ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τῷ
 ἡδονῇ ὡδὲ πολὺ ἡδὺν πεφηνέναι, καὶ τέλος
 ἀγαθὸν ἀποδέσθηναι. καὶ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴκων,
 ἐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν παλαιῶν
 μαί, ἀλλ' εἰ χρηρὸν μὴδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν,
 μακρῶν πινυτώτερον, καὶ τὸ ἐν τῷ βίῳ δια-
 βαλνυμένον, ἐκ τῶν θεάτρων σοὶ ἐπανε-
 λήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τῶν Ὀμηρῶν αὐτὸ εἰ-
 πεῖν καλόν, ὅτι ὁ τῷτο ἰδὼν τὸ θεῖον.

— τερψάμενον νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.
 ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκίε, οἷα πέ-
 πονθας, ὅς ἐδ' αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ
 καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ γὰρ δεινότερον τῶν
 τόδ' ἔστιν, ὅτι μὴδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὑπο-

tur auribus, propter quod cetera opus erat;
 ut quis praeternavigaret: at tu etiam per
 oculos omnino in servitutem videris re-
 ductus.

4. LYCI. Vah, Crato, quam aspe-
 rum in nos laxasti canem tuum. Verum-
 tamen exemplum illud, illam Lotophago-
 rum & Sirenum imaginem, usque quaque
 dissimilem eorum protulisse mihi videris,
 quae mihi accidunt: in quantum his qui
 Lotum gustaverant, quique audierant Sire-
 nas, interitus, tanquam praemium esus il-
 lius auditionisve propositum erat; mihi ve-
 ro, praeterquam quod voluptas multo sua-
 vior visa est, etiam finis evenit bonus. Ne-
 que enim in oblivionem rerum domestica-
 rum, neque ignorantiam mei ipsius incidi;
 sed si absque cunctatione dicendum est,
 multum prudentior & perspicacior ad ne-
 gotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri
 illud dicere fas est, qui vidit illud specta-
 culum:

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

CRA T. Hercules, Lycine, quid tibi
 est, quem adeo non pudeat harum rerum,
 ut tibi etiam placere iis videre. Gravissi-
 mum enim hoc est, quod neque curationis
 ul-

α Ὅλῳ] Sic W. Ὅλως Edd. priores. β Σοί] Deerat in Edd. inserui ex Cod. W.

56. Ὅλῳ] W. non ut in reliquis ὅλως. M. du S.
 Ὅλῳ] Et si vulgatum ὅλως quoque bene se habet,
 tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. ὅλῳ danti, quia
 exigui est momenti, & quia posterius illud tamen a-
 liquanto est elegantius. J. F. R.

57. Παπαί, Κράτων ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς
 τὴν σαυτοῦ κύναν] Vertunt: Papae, Craton quam asperum
 canem tuum in nos solvisti, nescio quam Latine. Asper
 dens apud Phaedrum est acutus, sic apud Tac. asperare
 arma, pro famiare. Melius sane verteretur: quam
 canem mordacem. Lucianus in priore de iis qui mer-
 cede sunt conducti: οἶδε δ' ἵνα εἴη ῥήτορα τῶν κάρχαρων.
 Novi quendam ex mordacibus illis Rhetoribus. J. G. G.
 Ibid. Κάρχαρον] Qualis Appii canina facundia, de
 qua D. Hieronymus. J. B.

Κάρχαρον] Vid. supra T. I. p. 694. sive de Merced.
 Cond. c. 35. ubi ῥήτορα τῶν κάρχαρων. Et T. 2. Quom.
 Hist. c. 43. τὸν μὲν σφοδρῶς ἐκάρχαρον. Rursus bis Ac-
 cufat. c. 33. ὁλασμένον — καὶ κάρχαρον. Et videbis quae-

tum aberrarint, qui supra in Merced. Cond. nomen
 proprium inde fecerant. J. F. R.

64. Τῆς περὶ τῶν] Conf. supra T. I. p. 657. f. de
 Merc. Cond. c. 4. & loca parallela ibi ab Solano adlata.
 J. F. R.

70. Σοί ἐπ' αὐτῶν] W. solus optime. M. du S.

Σοί] Nolui omittere illud σοί, quod et si W. so-
 lus suppeditat, tamen adprime hic adpositum esse,
 nemo negaverit; eleganter enim sic interponi pro-
 nom. σοί, μοί & similia, nisi satis notum crede-
 rem, exemplis bene multis probarem. Sic Demosth.
 eleganti pleonasmō, pro Cteliph. p. 444. E. Λάβ' μοι
 τὸ ψήφισμα τῶν Ὀρωτῶν. Noster in Abdic. c. 31. pr.
 τοιαῦτά σοι ὡς πάτερ — πικρόν. Verum & μοί quasi
 πλεονάζον interdum valere παρ' ἑμοῦ recte docet Bergl.
 ad Alciph. I. Ep. 26. p. 107. Sed rursus magis παρ'
 ἑλκων apud nostrum satis saepe supra, ut in Nigrin. §.
 5. Οὕτω σοὶ ἐαυτὸς ἔθους — παρ' ἑλκων. Ac Dial.
 Marin. II. 2. τυφλὸς εἰμὶ σοί, ὦ Ποσειδών. Vid. & c.
 seq.

ullam nobis spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5. LYC. Dic mihi, Crato, istane de saltatione atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui quae nescis, ea tamen accuses. CRAT. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa istac barba, & cano capillo federe medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditio alicui homini, praeter decorum se frangenti. LYC. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des ad spectandum, & oculos aperias: bene novi, te nihil intermissurum, quo ante alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

φαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶς τὰ ἔσως αἰσχρά, καὶ κατὰ πύστα.

ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ αἰσχρῶς ὀρχήσεως, καὶ ἢ ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ὀπιτιμᾶς, ἢ ἀπείρατ' ὦν τῷ θεάματι, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατὰ πύστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησai· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογ' ἢ ὀπιτιμήσοις εἶναί σε δόξῃ, καὶ θρασεία, καληγορεῖν, ὦν ἀγνοεῖς. ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ τὸ τό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τῷ πώγωνι, καὶ πολλὰ τῇ κόμῃ, καθῆαζέ μεσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμνημένοις ἐκείνοις θεαταῖς, κροτῶντά τε προσέτι, καὶ ἐπαινεὺς ἀπρεπεστάτης ὀπιθεῶντα, ὀλέθρου τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ἑδὲν δέον κατακλωδύνω; 5 ΛΥΚ. Σύ γινώσκ' αὖ ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δὲ μοι περὶ αὐτῶν ποτε, καὶ ὅσον πάρας ἕνεκα πρὸς ἀλλοῖς ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τῆς ὀφθαλμοῦς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀπάχαίῳ δὲν, μὴ ἔχῃ πρὸς τῶν ἄλλων θέαν ἐν ὀπιτηθείᾳ καὶ ἀλαμβάνων ὅθεν καὶ ὅψι ἀκριβοῦς, καὶ ἀκρι-

c. Ἐξ ἴσου ἡμῖν ὡς σὺ γεγένησαι] Ἐξ ἴσου ἢ κ. συγκληθήσαι Fl. At vulgatum servant J. H. P. &c. cum Codd. M. P. d. T.] Ita esse in J. Fl. H. notat M. du S. Sed & est in alijs. e. H.] Οὐν P. male. H. recte cett. & M.

seq. f. &c. qualia plura collegit Cl. Jensch. in Lectt. Luc. p. 61. 62. Ubi merito miratur doctissimum Fabricium hoc fugisse. Vid. Jensch. not. ad Timonis §. 52, T. I. p. 168. Interdum autem non pleonasticus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. Fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 353. J. F. R.

73. Τερψάμενος] Homer. Odyss. M. 188. M. du S. Τερψάμενος] Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M. 188. quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. J. M. G.

Τερψάμενος] Quia versus Homericus incipit Ἄλλ' ὄγῃ τερψ. in Edd. vero Luc. Τερψάμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. J. F. R.

78. Οὕτως αἰσχρά] Persuasi antiqui saltationem umbram esse luxuriae. patet apud Cic. pro Mur. Horat. Sat. 1. lib. 2. Arte rid. lib. 1. J. B.

85. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι] Interpretes: si enim vidisti, par nobis hac in re evassisti, inepte, & sine sententia. Vertendum: siquidem vidisses, paritas nobiscum fecisses, Mox sequente pag. de

histrione ut ἑδὲν δέον κατακλωδύνω est indecore se frangenti, non ut vertunt, in nullum usum fracto. Paullo post μὴ ἀραιεῖν ἀπὸ τοῦ σώματος, est male perire, ut supra notavi, interpretes inveniunt; nunquam ego venustatem consequar. Nam quamvis venustas interdum felicitatem significet, tamen hoc in interprete non ferendum. J. G. G.

Εἰ μὲν γὰρ εἶδες] Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis objicias, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. J. M. G.

89. Ἐν βαθεῖ τῷ πώγωνι] Sic supra in Xenocrate. c. 41. Et Pise. 12. De Merc. 25. ac 33. Adde & Zenx. c. 8. J. F. R.

93. Ὀλέθρου] Iterum pro ὀλεθρῷ, conf. supr. Alexo. c. 11. J. F. R.

96. Καὶ ὅσον πάρας ἕνεκα] Thucyd. VIII. 92. p. 563. ἀπὸ addit, dicens: ὅσον ἀπὸ τοῦ σώματος ἕνεκα. Quod Cl. Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. J. F. R.

possim. Itaque jam silentium tibi praebe-
bo, & dic quidquid volueris, quali nemo
plane audiret.

7. LYC. Bene sane, Crato, hoc ma-
xime petebam. Scies enim paullo post,
num nugae tibi, quae dicturus sum, vi-
deantur. Ac primo quidem illud omnino
videris mihi ignorare, quam non recens sit
hoc saltandi studium, neque heri aut nu-
dus tertius coeperit, verbi causa progeni-
torum nostrorum aetate, eorumve, qui ho-
rum fuere majores; sed qui verissimas tibi
saltationis origines enarrant, illi cum primo
omnium ortu natam tibi dixerint, quippe
quae cum antiquo illo Amore simul in con-
spectum prodierit. Etenim illa astrorum
chorea, planetarum illa ad inerrantes con-
junctio, & concinna illorum communio,
& ordinatus ille concentus, primigeniae il-
lius saltationis documenta sunt. Cum au-
tem paullatim creverit, & accessionem sub-
inde in melius nata sit, jam ad summum
videtur perfecta, & evasisse varium quod-
dam, & consensiens undique, & musarum
plurium bonum.

8. Primum autem dicunt Rheam, de-

σηδή σιωπήσομαί σοι, ἡ λέγε ὅπῃσα ἐθέ-
λεις, ὡς μηδὲ ἀκωντός τινος.

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τὴν
ἐδεόμην μάλιστα. εἴση γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ
λήρη εἶναι σοι δοῖται τὰ λεχθησόμενα, καὶ
πρῶτόν γε ἐκείνο πάντῃ ἡγοικέαι μοι δο-
κεῖς, ὡς ἔ νεώτερον τὸ ὁρχήσεως ὅπιτή-
δευμα τῷτ' ὅστιν, ὑδὲ χθὲς καὶ πρῶτον δε-
ξάμενον, οἷον καὶ τῆς προπάτορας ἡμῶν,
ἢ τῆς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γε τὰ ληθέσσια ὁρ-
χήσεως περὶ γενεαλογῶντες, ἅμα τῇ πρῶ-
τῇ γενέσει τ' ὅλον φαῖεν ἂν σοι καὶ ὁρχήσιν
ἀναφῦναι, τῷ δεχαίῳ ἐκείνῳ Ἐρωτὶ συνα-
ναφανῆσαν. ἢ γὰρ χορεία τ' ἀστέρων, καὶ ἡ
πρὸς τὰς ἀπλανεῖς τ' πλανήτων συμπλο-
κή, καὶ εὐρυθμὸν αὐτῇ κοινωνία, καὶ εὐτα-
κτὸν ἁρμονία, τ' παρολογόντες ὁρχήσεως δει-
γματὰ ὅστιν. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ
τ' πρὸς τὸ βέλτιον αἰεὶ προαδίκησιν τυγχά-
νισα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετε-
λεσθῆναι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παν-
αρμόνιον, καὶ πολύμυθον ἀγαθόν.

Πρῶτον δὲ φασὶ Ῥέαν ἡδῆϊσαι τῇ
τίχῃ.

ε' Ἐθέλεις] Nil mutare J. Fl. notat M. de S. d. Πρῶτον] Et sic habere Edd. vett. notat idem.

Adde rursus infra *Dial. Meretr.* X. med. J. F. R.
Μὴ ἀρῶμεν ἅμα ἰκοίμεθα] Non omnia intelligo, quae
Θυγεί. tradit, nec quidquam est mutandum; est enim
imprecandi & jurandi formula. De qua vid. Scholiast.
nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad *Aristoph.*
Lysistr. 1036. Μὴ ἀρῶμεν ἰκοίμεθα. ait, Ἐδὲς τι κατὰ τὴν
ἀρχαίαν ταῦτα γενέσθαι φαίνεται, καὶ ἐπὶ πολλοῖς ὁ Λου-
κιανὸς ἐκρήσειν ὡς ἐν τῷ Ἡρώδῃ ἐστὶν ἡ Διὸς ἀλλόγη — καὶ
πάλιν ἐν τῇ περὶ ὁρχήσεως μὴ ἀρῶμεν ἰκοίμεθα, ὡς τὸ αὐτῷ
τοῦ ἀπαρχομένου καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς μὴ ἀρῶμεν ἰκοίμεθα ὁ λόγος
ἐκείνος: at in ipso *Aristoph.* legitur: Ἀλλὰ μὴ ἅμα ἰ-
κοίμεθα. quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis
Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiri. Pa-
tet saltem apud *Lucian.* vulgatam se recte habere, &
ἅμα pro ἀρῶμεν, quod alter damnat, ab altero genui-
num dici. Conf. supra *Deor. Dial.* VI. §. 4. T. I. p.
219. Ubi Cl. *Hemsterb.* id convertit: *possime perent*,
& conf. notas ipsius ac *Salani.* Plura hic addere tem-
poris angustia prohibeatur. J. F. R.
5. Ὡς νῦν γὰρ ἐστὶν ἡ δὴ ἰστέον] Interpretes: ut nunc
nunc miseres. Sed non expressit illud ὡς νῦν γὰρ, quod

vertendum, ut nunc se res habet. Alias dicitur, τὸ
νῦν ἔχω, ut ap. *Max. Tyrinus* Dissert. 21. J. F. R.
23. Ἀλλὰ κατὰ τὸν ὁρχήσαντα τ' φαῖεν ἀνὰ τὸν
Interpres, cum sine cetera res malas audire possim. Non
expressit vim verbi ὁρχήσαντα, quod dicitur de eo,
qui oscitanter audit, quum dicta alicujus non affi-
ciunt, qui audit quasi non audiat, & huc facit, quod
mox dicitur: λέγει, ὡς μὴ δι' ἀκούοντός τινος. H. V.
32. Χθὲς ἐπρῶτον] Vide *Parcemiogr.* J. B.
Ibid. Οὐδὲ χθὲς καὶ πρῶτον] Sic *Long. Fast.* III. p. 97.
five p. 73. Ed. *Moll.* qui in nott. plura hujus prover-
bialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum
denotetur, adfert. Veluti ex *Synes.* p. 15. D. idem
profert *Frater cariss.* in *Belg. Graeciss.* p. 527. J. F. R.
37. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ] Conf. sup. *Deor. Dial.* II.
pr. Et *Long. Fast.* II. p. 35. Ed. *Moll.* ubi *Cypido* ait:
Οὐτοὶ πάλιν ἐγὼ, καὶ εἰ δὴ πάλιν πάλιν, ἀλλὰ τῷ Κράτῳ πρῶ-
τον. Sed video hunc jam adductum a Cl. *Hem-
sterb.* quem cum aliis comment. vid. ad l. c. *Luciani*,
T. I. p. 206. J. F. R.

τέχνη, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τῆς Κορύβαντας, ἐν
 Κρήτῃ δὲ τῆς Κερήτας ὀρχεῖσθαι κελεύ-
 σαι, καὶ ἐν τὰ μέτρια ὄναο τὴν τέχνης αὐ-
 τῆς. οἱ δὲ γὰρ πελορχέμενοι διεσάσαντο
 αὐτῇ τὴν Δία, ὥστε καὶ σώστρα εἰκότως ἀνὸ
 Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοῖν αὐτοῖς, ἐκφυγόν-
 τας δὲ αὐτῆς ὀρχήσιν τῆς πατρώους ὁδόν-
 τας. ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῆς ἡ ὀρχήσις ἦν,
 τὰ ξίφη μέλαζυ κροθέντων πρὸς τὰς ἀσπί-
 δας, καὶ πηδώντων ἐνθεόν τι, καὶ πολεμικόν.
 μὲν δὲ, Κρητῆς οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπι-
 τηδεύσαντες αὐτὸ, ἀριστοὶ ὀρχησάμενοι ἐγένοντο,
 ὅχι οἱ ἰδίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλι-
 κώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γὰρ
 Ὅμηρος τὴν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βεβόη-
 ναι, ἀλλὰ κοσμήσαι, ὀρχησθῆναι προσέειπε,
 καὶ ὅπως ἄρα ἐπίσημον ἦν, καὶ γνώριμον
 ἅπασιν ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὥστε ὅχι οἱ ἑλ-
 λῆες μόνον ταῦτα ἠπίσαντο περὶ αὐτῶν,
 ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καί τοι πολέμοι
 ὄντες. ἐώραν γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν ταῖς πολε-
 μείν αὐτῶν κρυφτότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ
 ὀρχήσεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἐπηρῶδες ὅτι
 Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχησθῆναι ὄν-
 τόντα,
 Ἐγὼ δὲ ἐμὸν κατέπαυσε
 καὶ ὅμως ἐκατέπαυσε αὐτόν. ἄτε γὰρ ἡσκη-

lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Cu-
 retes autem in Creta, saltare jussisse, nec
 medioerem retulit artis illorum fructum.
 Illi enim circum saltando Jovem illi serva-
 runt, ut credibile sit etiam Jovem fateri,
 se salutis suae illis praemia debere, qui sal-
 tationis illorum beneficio dentes patris sui
 effugerit. Armata autem fuit illorum sal-
 tatio, qui interim gladios incuterent cly-
 peis, & tanquam divinitus immisso furore
 bellico insultarent. Postea vero Cretensium
 fortissimi quique, operoso studio hoc agen-
 tes, saltatores optimi facti sunt, neque de
 plebe modo homines & privati, sed regi-
 bus proximi, & qui ad primatum adspira-
 rent. Homerus enim Merionen non con-
 tumeliosa nota afficere volens, sed ornare,
 saltatorem appellavit. Et ita sane insignis
 erat & notus omnibus hac arte, ut non
 Graeci solum haec de illo scirent, sed Tro-
 jani quoque, licet hostes. Videbant enim,
 puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &
 concinnam mobilitatem, quam saltatione
 sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

*Merione quamquam saltator maximus an-
 dis,*

Ista tamen forsitan mea te confecerit hasta:

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim

α Κορήτας] Sic Edd. J. Fl. H. Ald. P. S. Κορήτας W. Κυρήτας S. habere Solanus notat; sed fallitur, si Salm.
 Ed. putat. δ Γαρ] G. M. & Fl. Vulg. serv. cett. ε Ἐν ὅπλοις] Sic J. Fl. Bz. Ald. H. P. S. Ἐν ὅπλοις W.

49. Κελύσαι] Pro δάσαι. Curetum autem saltatio
 armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. M. du S.

55. Ἐν ὅπλοις] Si respexeris ad §. 21. ubi ἐν ὅπλοις
 παιδίσκῃ, & ad Demon. §. 38. credes ἐν ὅπλοις & hic
 recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari,
 nihil mutavi. J. F. R.

57. Πολυμυκόν] Hanc saltationem πρὺλον vocat Cal-
 lymach. hym. εἰς Δία. J. B.

62. Ὅμηρος] Vid. Il. Π. 617. M. du S.

71. Μηριόνη] Iliad. Π. J. B.

Μηριόνη &c.] Homer. loco modo indicato. M. du S.

78. Τέχνην τὸ πρ. παρ.] Conf. infra §. 21. ubi τὸ
 το ἔργον πεπονημένον eodem modo. J. F. R.

92. Καρυάτιζον] De hac voce copiose ad Pausan.

J. B.

Καρυάτιζον] V. Thes. Cr. Grut. I. 785. ab oppido

Laconiae Caryae vel caryum dicto, in quo lucus Dia-
 nae Sacer. In eo ejus Deae festa cum cantu solemnī
 chorus virginum celebrabat, contententibus inter se
 Citharoedis. Polemon. II. Exeſtides citharoedus Pythia
 vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.
 Unde Statius: Plaudensque habiles Caryae resonare Dia-
 nae. Quamquam ibi in vulgatis legitur Curiaſi. De-
 nique meminit & Diomedes Grammaticus. Atque
 haec ex Thesaur. l. c. M. du S.

Καρυάτιζον] Virgines Lacedaemonias in hono-
 rem Dianae Caryatidos saltare solitas, Pausanias au-
 ctor est Lacon. p. 178, 40. Τὸ γὰρ χάρις Ἀρτέμιδος καὶ
 Νυμφῶν ἐστὶν αἱ Κάριαι. Καὶ ἀγαλμα ἔστηκεν Ἀρτέμιδος
 ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χάρις δὲ ἐν ταῦτα αἱ Λακεδαιμό-
 νων παρθένοι κατὰ ἔτος ἐστῶσι, καὶ ἐπιχάρως αὐταῖς καθέ-
 σται ὀρχησθαι. Huc pertinent Καρυάτιδες ἐρχομένης πα-
 sigil-

enim exercitatus saltandi arte, facile puto 75 *ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥαδίως οἶμαι διεδί-
effugit emissā in ipsum jacula.* *δρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφίσεις τ' ἀκοντίων.*

9. Multos autem alios etiam Heroum dicere cum possim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, satis puto, Neoptoleum, Achillis filium, saltandi arte praestantissimum, qui genus pulcherrimum adjecit Pyrrhichiam ab ipsius nomine (*Pyrrho*) dictam: & Achilles audiens ista de filio, magis arbitror eis gavisus est, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium invictam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & solo aequavit.

10. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graecorum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocti (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago, discitur) cum musis omnia faciunt; adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingressum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum concinnitate, videasque illo-

Πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας τῆς ἡρώων εἰπέων ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγεγυμνασμένους, καὶ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγεῖσθαι τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάντων δὲ ἀγαπρόφατα ὅτι τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἰδὲν τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτῷ κεκλημένον. καὶ ὁ Ἀχιλλεύς ταῦτα ὑπὲρ τῶν πατρὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ὅτι τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀλλῇ αὐτῷ. Τοιγαρὶν τ' Ἴλιον τέως ἀνάλωσιν ἔσαν ἢ ἐκείνη ὀρχηστικὴ καθεῖλε καὶ εἰς ἑδάφους κατέρριψε.

Λακεδαιμόνιοι δὲ μὲν, ἀριστοὶ Ἑλλήνων εἶναι δοκῶντες, τῶνδε Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρνατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ καὶ τῆτο εἰδὲν, ἐν Καρύαις τ' Λακωνικῆς διασκόμην) ἀπάνια μὲν μουσῶν ποιῶσιν, ὡς ἄχρι τῶν πολεμῶν πρὸς αὐτὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὐτακτικὸν ἔμβασιν τῷ ποδῶς καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμόνιοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαρὶν καὶ ἐκράτην ἀπάντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγεμονίης. ἴδοις ἔδ' ἂν καὶ τὴν ἐφήβους αὐτῶν.

Δ M.] Δ M. Sed a recentiore manu. e. Ἐνδίδωσι.] Et sic cum f. habere Fl. notat M. du S. Sed habent & H. P. &c. f. Αἰσῶς.] Αὐτῆς Fl. & L. Prius retinent Edd. cett. cum Codd. M. & P. g Δ' α.] Δ' αὐτῶν ἔτι W. & καὶ supra scriptum est.

figillo Clearchi apud *Plutarchum* Artaxer. p. 1864. extr. *H. Steph.* Meminit etiam *Diomedes* lib. 3. p. 483. extr. *Putsch.* Quo auctore *Lucianus* ad totam gentem transtulerit, nondum inveneram.

95. *Καὶ ῥυθμὸν.]* De rhythmum hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad praelium observabant Lacedaemonii, vid. *Thucyd.* V. 70. p. 360. Ibique *Dunker.* (quem videndum communuerat *Cl. Hemsterb.* in marg.) No. 17. Sic enim per errorem typothet. numerus est expressus. pro versu 84. exempla autem alia similia profert *Vir Clar.* l. c.

97. *Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς.]* Idem *Hemsterb.* indicat, consuli posse *Davis.* ad *Cic. Tusc. D.* p. 139. l. c. L. 2. c. 15. quod faciens video & hunc ex *Stob. Aspera. Gell. Plus.* & hoc *Luciani* loco probare Lacedaemoniis usitatum fuisse *fistulas* in paelio pro *tubis* adhibere.

98. *Ἐνδίδωσι.]* Fere suspicor *Solanum* quaevisse varietatem, propter usum rariorem hujus phrascos; quia *ἐνδίδωσι* alibi plerumque est *retrocedere*. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro: *een toon aangeben*. Sic *Long. Past.* IV. pr. (Ed. *Moll.* p. 106.) *Ἐπαύριζτο δὲ αὐτὸς (ὁ Πω) συμφωνεῖν πύτρας ὁμοίως ἐνδίδοντι καὶ τὸν μέλος ἐ τοῖς πατοῦσι, καὶ τὰς χορυστάς.* Quod optime *Moll.* convertit: *similis imperienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur.

99. *Αὐτοῖς.]* Αὐτῆς L. & Fl. Sed praestat *αὐτοῖς*, quod L. & P. etiam tuentur. *M. du S.* 1. (*καὶ τοὺς ἰφ.*) Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irreperit. *M. du S.* *Ibid.* Δ' αὐτῶν ἔτι.] Has duas posteriores voces habet *W. solus.* *M. du S.*

τῶν δ' ἑ μῶν ὀρχαῖς ἢ ὀπερχομένους μαυρο-
νοίας. ὅταν γὰρ ἀπροχρησάμενοι, καὶ παύ-
σαιτες, καὶ παύσεσθαι, ἐν τῇ μέρει παύ-
σων, οἱ ὀρχησθαι αὐτοῖς ἢ ἀγῶνα τελευ-
τῶ. καὶ αὐλητῆς μὲν ἐν τῇ μέρει καὶ ὀρχη-
στῶν καὶ κτυπῶν τῶν παύσων, αἱ δὲ, καὶ
στύχων ἀλλήλοις ὀπόμενοι, χήμαθα παύ-
σαι ὀπιδέκνυν, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαδίνουσιν,
ἄρτι μὲν πολυμενῆ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χο-
ροῖσι, ἃ Διονύσω καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα.

Ταγαρὲν καὶ τὸ ἄσμα, ὃ μάλιστα ὀρχήμα-
τοι ἀδουσιν, Ἀφροδίτης ὀπιδέκνυν ὅτι καὶ
Ἑρώτων, ὡς συγκομιζάμενοι αὐτοῖς, καὶ συ-
ορχοῦντο. καὶ τρίτον δὲ τὸ ἄσμα τῶν (ἀδῶν)
ἀδῶν) ὃ διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχη-
σθαι. πρῶτον γὰρ ὁ Φασιν, ὃ παῖδες, πτό-
δα μετάβαλε, καὶ καμῶσατε βάλτιον,
τῷ τῷ, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὁμοῖα δὲ καὶ οἱ
τὸ ὄρμον καλέμενοι ὀρχήμενοι ποιοῦσιν.

ruse adolescentes non minus saltare, quam
pugnare armis discunt. Cum enim mani-
bus jam confectis percussere, & percussi
sunt, cum per vices quiescunt, in salta-
tionem illis certamen exit. Ac sedet in me-
dio tibicen, canens, pede solum percutiens:
illi vero, ut in versus divisi sunt, se invi-
cem securi habitus ostendunt omnis gene-
ris, incedentes ad numeros, jam quidem
obellicos, paullo post autem saltatorios, Bac-
cho & Veneri gratos.

12. Quare etiam canticum, quod inter
saltandum canunt, Veneris invitatio est &
Cupidinum, ut saltent secum, & tripu-
dient: alterum vero canticorum, duo enim
canuntur, institutionem continet, quomodo
saltandum sit. Porro enim ajunt, ὁ παῖς
προπονεατε πῆδαν, & saltate melius. Simi-
lia vero faciunt illi quoque, qui Hormum
20 saltant.

12. Est

α Παισάντες] Παισάντες ἀλλήλους Edd. Abest ἀλλήλους a W. Ideo expunxit Solanus. β Διδασκαλίαν] Καὶ
διδασκαλίαν Fl. Abest καὶ a reliquis & ab M. γ Φασιν] Νῆ μιν καὶ Fl. H. P. & M. δ Καμῶσατε] Sic Fl.
Καμῶσατε cett. & M.

3. Ὅταν γὰρ ἀπροχρησάμενοι] Vertunt Erasmus,
ubi enim jam summis colluctati sunt digitis, Benedi-
ctus, cum enim summis digitis colluctari desissent, ad-
notavit Pater, ἀπροχρησάμενοι, τὸ πικτεῖν ἐπὶ πικτεῖν
ζῶν ἀνδρὶ συμπλοκαῖς. Quae vera sunt; & vanae inter-
pretationes. J. G.

Ibid. Παισάντες καὶ] Inter duas hasce voces in im-
pressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus.

M. du S.

14. Συγκομιζάμενοι] Hic pariter & paullo post ad συ-
κομιζάμενοι & κομιζάμενοι interpretationem addit; hic te-
ctius, apertius deinde. Nempe videtur in primis Do-
rum fuisse, quibus accensetur Lacedaemonii, verbo
κομιζάμενοι, uti de saltatione hilari. Sic certe Pindarus
Ol. 9. 6. itemque IA. 16. Sic Hesiodus Scut. Her.
281. "Εἴθε δ' αὖτ' ἰππῶν νῆι κομιζάμενοι ὑπὸ αὐλοῦ, Τόγῃ
μὲν αὖτ' αὐτοῖς ὑπὸ ὀρχησάμενοι ὁ αὐτοῦ. u. t. l. Hinc apud
Hesychium κομιζάμενοι ὀρχησάμενοι, & κομιζάμενοι, ὁ αὐτοῦ ὀρχη-
σάμενοι. J. M. G.

18. Καμῶσατε] Ita optime Fl. pro eo quod in reli-
quis est καμῶσατε. Sic enim Dores efferre solebant.
vox apud Pindarum frequens. Vide Nem. II. sub fi-
nem, & Ol. XI. Pysb. IX.

M. du S.

22. Παρ' ἑνὶ] Quid hoc sit, discite ex Καίπα. c. 4.
& v. Thucyd. V. 82. A. Credo tamen aliud hic signi-
ficari, alternis scilicet pueros, puellasque positos.

M. du S.

27. Τὸν ὄρμον] An idem sit cum Homeric saltatio-
ne II. XVIII. dubitat Maurus. Arakius solum nomi-
nat. Miles. X. Hormum canebat bellicosum. M. du S.

Τὸν ὄρμον] Ratio appellationis ea videtur, quod ὄρ-
μος in quantum monile est, habet bacas, uniones,
gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque ea-
dem linea sibi junctas. Germani etiam eadem fere
ratione nomine eodem, Reibe/ & lineam margarita-
rum & chorum saltantium appellant. J. M. G.

28. Ἀνδρίας] Et si ἀνδρία pro fortitudine hodie vul-
go usitatus est quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, me-
mor admonitionis H. Stephani, cujus verba in Thef.
T. I. p. 439. sunt: „ Invenitur autem scriptum mo-
do ἀνδρία, modo ἀνδρία, quae scripturae varietas
„ in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Sui-
„ dam tamen sequendo videtur potius scribendum
„ ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρία adjectivo, veluti cum
„ dicitur ἀνδρία ψυχή. Ac sane in emendatis codici-
bus passim occurrit scriptum ἀνδρία. J. F. R.

Ibid. Καὶ αἱ Γυμνοπαεδιαὶ δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησάμενοι] Er-
rant & illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic inter-
pres. sed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαεδιαὶ δὲ αὐτοῖς ὁμοίως
ὀρχησάμενοι. Et erant Gymnopaediae genus saltationis. Erat
autem saltatio nudorum puerorum, cujus meminit
Athenaeus, Hefychius, Pausanias. Plutarchus in A-
pophegmatibus Agelilai ita δὲ παῖδας, inquit, ὅταν αὐ-
τῶν γυμνοπαεδιαὶ ἀρχομένης ὁ χοροποιὸς ἔστην εἰς ἀσπρῶν.

12. Est autem Hormus saltatio communis adolescentium atque virginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui Hormus est, re vera similiū. Ac ducit choream juvenis, juveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello ufurus est: sequitur virgo docenter saltare suum sexum docens, ut adeo sit monile quasi ex modestia & fortitudine plectum. Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est.

13. Quae autem Homerus de Ariadne in Clypeo Achillis describendo fecit carmina, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poeta in clypeo saltantes appellat, chori duces. Et quae rursus ait in clypeo, Saltantes juvenes conpositi sunt.

Ὁ δὲ ὄρμος ὀρχηαῖς ὄβι κοινὴ ἐφέσται τε καὶ παρθένων, παρ' ἑνα χορεύοντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμος ἐκκότται. καὶ πηγείται μὲν ὁ ἑφεστος τὰ πανικὰ ὀρχόμενοι, καὶ ὅσοις ὄρμος ἐν πολέμῳ χρήσιος, ἡ παρθένος δὲ ἵππεται κοσμίως, τὸ θηλυ χορεύων διδάσκαυσα, ὡς εἶναι τ' ὄρμοι ἐκ σαφροσύνης καὶ ἐνδρίας πλεκομένοι. καὶ αἱ γυμνοπαίδαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχηαῖς ὄβιν.

Ἄ δὲ Ὀμηρὸς ὑπὲρ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι περιόηκε, καὶ τῷ χορῷ, δι' αὐτῇ Δαίδαλ' ἵστασθαι, ὡς ἀνεγνασθῆναι σαφές, καὶ τὰς ὀρχησάσας δὲ τὴν ὄβιν, ὡς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς ἐκβεβηγῆρας καλεῖ, ἡ γυνὴ τῷ χορῷ καὶ πάλιν, ἀ' ἐν τῇ ἀσπίδι λέγει Κῆροι δ' ὀρχησῆρας ἐδιδόσαν.

1607.

e Ἀδρίας] Ἀδρίας W. Prius tenent J. Fl. P. H. Ald. f. Γυμνοπαίδαις] Γυμνοπαίδαις male Edd. priores & M. g. Ὀμοίως] Ὀμοίως Graev. male. Nil mut. Edd. h. Κεβιστηῖρας] Sic W. & Homer. Κεβισ. Edd. priores. i. Ἀσπί] Infertum ex W. Deerat in Edd. k. Ἐδιδόσαν] Restit. ex Homer. Ἐδιδόσαν male Edd. Luciani priores.

τῶν. ἀποφασίζοντι δὲ πρὸς τὴν αὐτὴν Λαονικὴν saltatio pertinet, in qua praeiudicantur. chori praefectus constituit in parvis bonis loco. Vide Jof. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num. MCCCLXXV, ubi ostendit Hieronymum quoque legisse Γυμνοπαίδαις, & verissime vnde dicitur. de Caryatide vero, seu saltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὄρμῳ vide Meursii Laccon. lib. 11. c. 42.

ibid. Γυμνοπαίδαις] Vide Meursium in Oreh. qui commendare ipsum iussit. Festum erat apud Lacedaemonios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Meursii. 678. B. meminere Plut. apophth. Lac. & in Agesil. Thucyd. etiam l. V. 82. add. etiam Plut. de Musica. videri ὅτι ἀποφασίζοντι τὰ περὶ τὰς γυμνοπαίδαις τὰς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis & ipso M. legitur in hac Luciani loco γυμνοπαίδαις, uti & apud Suidam, mendose. M. du S.

Γυμνοπαίδαις] Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores γυμνοπαίδαις. γυμνοπαίδαις, γυμνοπαίδαις, γυμνοπαίδαις ὀρχηαῖς, ut non probemus emendationem Meursii, quo ducit Kasserus apud Suidam etiam γυμνοπαίδαις, γυμνοπαίδαις substituit. Γυμνοπαίδαις sunt apud Herodotum 6, 67. Festum & statum diem fuisse apparet ex Thucyd. 5, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco Xenophontis Hellen. l. 6. p. 597. C. Paris. Γυμνοπαίδαις τὴν ὄβιν [f. ὄβιν] τὴν τελευταίαν, καὶ τὴν ἀρχαίαν χορῶν ὡς δὲ ὄβιν καὶ τὴν ἀρχαίαν. ita tempus allati Spartam auntii de clade Leuctrica. Idem narrat Plut. Agesil. p. 118. H. Steph. 8. quere-

iam caelibus γυμνοπαίδαις spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368. inter dicta Agesilai, it. de Musica p. 2078. Ashtamens L. 14. p. 630. E. ἡ γυμνοπαίδαις, inquit, περιμετρὶς ἐστὶ τῇ τρωαῖᾳ ὀρχηαῖς. Et p. 631. B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοπαίδαις (ὁ ὀρχηαῖς) οἱ παῖδες πᾶντες καὶ τὸ ἄλ. sunt enim plura. Nec aliter est apud Pausan. Laccon. p. 93. 5. Haec me movent ut γυμνοπαίδαις hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοπαίδαις posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φασμαγῖδες ludibrii causis appellabant Lacaeas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140. quo in libro p. 97. est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica.

29. Ὀμοίως] Cl. Graev. in nota ὄμοιως legit, nescio num dedita opera, an casu, sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis adparet. J. F. R.

30. Ὀμοίως] Vid. II. 5. 590. M. du S.

31. Ἀσπί] Ἀσπίς Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars II. 5. in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. A. V.

34. Κεβιστηῖρας] Vid. Homer. II. 5. 604. Sic W. & ipse Homerus recte. M. du S.

35. Ἀσπί] W. solus. M. du S.

36. Κῆροι δ' ὀρχησῆρας ἐδιδόσαν] Homer. Iliad. XVIII. ubi est ἰδίων.

ibid. Ἐδιδόσαν] Locus est in clypeo Achillis II. 5. ubi ἰδίων. Unde error Luciani scriptoris, omnes enim Mm 2 Cod.

νοκ. ὥς τι κάλλιστον τῷτο τῷ Ἡφαίστῳ
ἐμποίησαν τῇ ἀσπίδι. τὸς μὲν γὰρ Φαί-
ας καὶ πάντες εἰκὸς ἦν ὀρχήσασθαι χαίρειν, ἀ-
βρὺς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἀγα-
θήσονται. ὁ γὰρ Ὀμηρὸς τῷτο αὐτῷ μά-
λιστ' ἀναμάζοντα περιόηκε τὸ Ὀδυσσεύς,
καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶ ποδῶν θεώμενον.

Εἰν μὲν γε Θεσσαλία, τοσούτοις ἐπέδωκε
τὴν ὀρχηστικὴν ἢ ἀσκησιν, ὥστε τὸς προ-
τάτας καὶ πορογωνιστὰς αὐτῶν, πορορχη-
στῆρας ἐκάλεον. καὶ δηλοῖσι τῷτο αἱ τῶν ἀν-
δριάντων ἐπιγραφαί, ὥς τοῖς δεξιεύουσιν ἀ-
νίστασαν. Πρῶτον γὰρ, ὁ Φησι, πορορχη-
στῆρα ἀπόλιν. καὶ αὐτοῖς, Εἰλατίωνι τῶν
εἰκόνα ὁ δαμῶν εὐὲν ὀρχησαμένην τὰν μά-
χαν.

in orbem, velut pulcherrimum hoc quid-
dam in clypeo Vulcanus elaboravisset.
Phaeaces quidem maxime consentaneum e-
rat saltatione gaudere, delicatos homines,
& in felicitate omni vitam agentes. Itaque
Homerus hoc maxime in illis miratum in-
duxit Ulysssem, Spectantemque pedes motu
trepidante micantes.

14. In Thessalia tantum aucta fuerat sal-
tatoria exercitatio, ut suos duces & pro-
pugnatores Praefules dicerent: indicantque
illud statuarum inscriptiones, quas viris
fortibus ob rem bene gestam posuere, Ele-
git enim ait una, Praefulem civitas: & rui-
sus, Ilationi statuum dedis populus bene sal-
tata pugna.

15. Omit-

a. Φησι], Οὐκ W. b. Τὴν εἰκόνα]. Restitui ex W. Τὴν εἰκόνα Edd. male.

Cod. habent ἰδίον.

Ἰδίον] Vid. Homer. II. Σ. 494. Apud Homerum,
unde haec laudantur, ἰδίον scribitur. At hic & in
omnibus nostris libris, & M. etiam ἰδίον, ut Od.
Δ. 19. Sed mutavimus.

43. Τὰς μαρμαρυγὰς] Πηδῆμα, συνεχῆ, τῶ ποδῶν
κινήσει. Pollux, Hesyh.

Ibid. Μαρμαρυγὰς] Homer. Odys. Θ. 265. M. du S.

50. Εἰλατίωνι τῶν εἰκόνα] Singulari numero habet
W. Cod. optime; quod in reliquis τὰς εἰκόνας.

57. Σὺν θυμῷ — μουσῇ] Huc refert Eschenbachius
in Epig. p. 38. quod μῦθον ὀρχηστικῶν scripsisse dici-
tur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu
scriptae: h. e. carmen, quod caneretur inter illam
mysticam saltationem: cum enim folio imponeretur
initandus, qui θρηνησμός est, reliqui mystae circa
ipsum choreas agebant &c.

59. Ὀρχηστικῶν] Hac de re alibi, attingi ad Pe-
tron.

60. Ἐκείνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας
τὰ μυστήρια ὀρχηστικῶν λέγουσιν οἱ ποδοῖ.] Sed illud omnes
audiunt, eos a vulgo desaltasse dici, qui mysteria prodi-
derunt. sic vertitur. Sed ὀρχηστικῶν retinendum erat in
versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur
Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur
etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus, Heliodor.
v. 1. ἀλλ' ἤδη ἐστὶ μάρτυς ταύταις τῶν καὶ μὲν ὀρχη-
στῶν τύχας. Ac testibus his enuntias motuum fortunae.
Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Diony-
sius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ὀρχηστικῶν τὰ ἄγρια τῶ
ἀγίου ἀμύβηται μὲν αὐτῶν ἐστὶν ἀρχαῖα τοῦ ἀτελείους ἀγίου
ἐστὶν. Quae ne sancta sanctarum prodas, a plebeis ea tu-

taeta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in
Διονύσιος. Mox obscure & imperite haec verba Latine
sunt translata: παῖδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ
κιδάρη οἱ μὲν ἔχουσιν, ὁποῦ αὐτοὶ δὲ ἄρται, προκίβνουν ἑ-
αυτοῖς. Puerorum chori cum tibia, citharaque ingresse
tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltatio-
nem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quid
est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum
enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, h. e.
quidem saltabant, illi vero subsaltabant, qui quod alii
praeferant, ex eis delecti erant. Est autem subsaltabant,
puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod
vetus poeta dixit redamtruuat de Saliis, ut praeful am-
truuat, sic populus redamtruuat. & usus est Plutarchus
in Numa voce ὀρχηστικῶν de Saliis redamtruantibus.

61. Ἐξορχηστικῶν] Prophani καὶ ἀμύβητοι ab omnibus
sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in cere-
monias irrupissent, ea quae viderant vulgare, haec
appellabant, Ἐξορχηστικῶν, qua de re dicendum alibi.

Ἐξορχηστικῶν] Verissimus hic vocis sensus. vide &
Anab. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in Ἐξορ-
χηστικῶν allata. Unde mirari subit a Doctissimo Edi-
tore non reprehensum Suidam ob interpretationem ab
ea quam vidit adeo abhorrentem. Locus autem,
quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est
in Herculiano, teste Constantini Lexico, neque enim
liber ipse ad manum est, aut si sit, evolvere alia a-
genti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI. Plus. 1592.
f. & Tatianus, p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane
doctissimus ad Tacit. An. XI. 21. Savilius secutus ad
Chrysostr. in Psalm. Inde autem factum est, ut myste-

15. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint, qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus posuerint, ut cum rhythmico & saltatione homines initiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnines audiunt, eos qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo dici.

16. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *peragebantur*, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praebant praestantissimi ex eorum numero *delecti*. Carmina igitur scripta his choris, vocabantur

Ἐὼ λέγειν ὅτι τελετῇ δὲ χαίαν ἐδεμίαν ὅτιν εὐρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μυσαίου καὶ τῶν τότε δέξιν ὀρχητῶν καλίστησαν ἀντὶς, ὥς τι κάλλιτον καὶ τὸτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσῃ μουσικῇ, ὅτι δ' ἔτως ἔχει, (τὰ μὲν ὀργια σιωπᾶν ἄξιον, τὰ ἀμύητων ἕνεκα) οὐκ εἰκὼν δὲ πάντες ἀκέουσιν, ὅτι τὰς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.

Ἐν Δῆλῳ δὲ γε ἐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μὲν μουσικῇ δὲ γίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐπ' αὐλῶν καὶ κιθάρῃ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπὸν χῶντο δὲ οἱ ἄριστοι, ποικιλιέντες ἐξ αὐτῶν τὰ γὰρ τοῖς χοροῖς γραφόμενα τέτοις ὁμομαίᾳ,

ε Τούτω] Τούτω male J. sola. d 'Υπ' αὐλῶ] Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῶ Edd.

non vulgare significavit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum conjicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide *Alexandri* Impositoris initia a nostro descripta c. 38. 39. & 40. fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur ejus nudatum sit, c. 40.

M. de S.

Ἐξορχεῖσθαι] Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τὴν ἐξορχεῖσθαι, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589. seqq. Iebb. ubi varium hujus verbi usum declarat.

J. M. G.

Ἐξορχεῖσθαι] Recte *Solanus* cum Luciano ait ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria vulgare*. Vid. *Alciphron*. III. ep. 72. pr. τὰ τὸ θεοῦ ἐν Ἑλλάδι μυστήρια ἐξορχεῖσθαι, τὴν περὶ ψυχῆς ἀγῶνι ὑπὸν μαιναί. Quod *Bergl.* vertit: qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale iudicium sustinuerunt, (substituerunt editum, errore typographico, credo.)

J. F. R.

63. Δῆλῳ] Initium facit probandi nulla olim sacra facta ἐν δὲ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in *Elench. Clem. Alex.* *Protrept.* & *Stromat.* 1. *Dionys. Areopag.* *Ecclesiast.* *Hierar.* c. 1. laudat hunc locum *Cassian.* c. 6. lib. 14. *Anim.* ad Athen.

J. B.

65. Ἰπ'] W. Sic *Thucyd.* V. 70. ἐπὶ αὐλῶν. Adde nostrum c. 72. ἐπὶ αὐλοῖς, &c. In aliis prave legitur ὑπὸν.

M. de S.

Ἰπ' αὐλῶ] Et si ἡ αὐλῶ defendi potest, ὑπὸν tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime adpositum. Conf. *Herodiam*. V. c. 3. §. 16. Ἱερογυῶντα δὲ ταῦτον, περὶ δὲ τοῖς βαίμοις χορεύοντα νόμον βαρβάρων, ἐπὶ τοῖς αὐλοῖς ἐσὶν ὁρμή. Iterum *ibid.* c. 5. §. 9. προήμῃ τοῖς ἐπὶ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, καὶ οὕτως ὀρχεῖσθαι. Noster infra hac *Dissert.* §. 72. ἐπὶ αὐλοῖς ἐσὶν ὑμνοβαίμοις. Item supra §. 2. ἐπὶ προήμῃ καὶ θυρετισμῷ. ac *Deor. Dial.* 2. §. 2. ἐπὶ αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit *H. Vitringer*, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam *Cl. Duker.* ad *Thucyd.* V. 70. f. live p. 360. No. 81. rursus tria quatuorve alia testimonia adducendum.

J. F. R.

66. Ἰπ' αὐλῶν] Ἰπ' αὐλῶν non esse *subsaltare* vel *saltationem* aliis accommodare; sed *cantum accommodare saltantibus*, vult *Spanhem.* ad *Callim.* p. 514. ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχουμένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus *Athenaei* lib. 14. p. 628: Ε. Σπύρτατοι οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐκράντο τοῖς ὀρχησασί σιμυίοις μόνον τὴν ἀδμύσην — ὅθεν καὶ ὑπορχομένη καὶ τοιαῦτα ἡγοῦσαν. Add. *Plutarchi* locus, & ipse indicatus a *Spanhemio*, de *Musica* p. 2078. *H. Steph.* 8. Habet ἐπὶ in hac compositione eam vim, quam in ἐπὶ ὀρχήσεως, ὑπορχομένης, ὑπορχομένης, & similibus. Etiam infra §. 66. ὑπορχομένης dici, qui exemplum praebet saltando reliquis, apparet. Sic ὑπορχομένη, qui tibi notandos praebet.

J. M. G.

μαλα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπλήστο ἢ τοιῶτων ἢ ἡ λύρα.

Καὶ τί σοι τῆς Ἑλλήνας λέγω, ὅπως ἔχει Ἰνδοὶ, ἐπειδὴν ἔσθον ἀναστάντες, προσευχονται ἢ Ἡλίον, ἔχουσιν ἡμεῖς ἢ χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῇ ἡμῶν εἶναι ἢ εὐχὴν, ἀλλ' ἐκείνοι πρὸς ἢ ἀνατολὴν ἑστάντες, ὀρχήσονται ἢ Ἡλίον ἀσπάζονται, χηματίζονται ἑαυτοὺς σιωπῇ, καὶ μιμούμενοι πλεῖν χορείαν τῷ θεῷ καὶ τῷ ὄντι Ἰνδῶν καὶ εὐχῇ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἰλασθῇ ἢ θεὸν δις, καὶ δεχομένης καὶ θυσιάζουσας ἢ ἡμέρας.

Αἰθίοπες δὲ γε καὶ πολεμῶντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλῃ. Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν δὲ κεφαλῆς (ταύτη γὰρ ἀντὶ Φαρέτρας χρεῶνται, ὡς δὲ θεοὶ αὐτῇ ἀκτινῶν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσασθαι καὶ τῷ χημάτι ἀπειλήσει, καὶ προεκφοβήσεται τῇ ὀρχήσει ἢ πωλέμιοι.

Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ ἢ Ἰνδικὴν καὶ ἢ Αἰθιοπία, ὅθεν διεξελήλυθα μὲν, καὶ ἐς ἢ γείτονα αὐτῆς Αἰγυπτιὸν κατέβηναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα ἢ Αἰγυπτιῶν, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχησθῆναι τινα γενεὰς λέ-

hyporchemata, quorum pleni sunt poetae 70 Lyrici.

17. Et quid Graecos tibi commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus osculati, perfectam putamus se nobis esse adorationem: sed stantes in orientem conversi salutatione Solem salutant, silentio conformantes se, & Dei huius salutationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori & sacrificia: quare etiam his rebus bis placant Deum, tota incipiente die tum occidente.

18. Aethiopes autem etiam dum praeliatur, cum salutatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius & habitu minatus sit, & salutatione hostem ante terruerit.

19. Operae pretium putem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse dicere, virum imitandi facul-

a. Ἡ λύρα] Nihil hic mutare Edd. & M. notat M. du S.

69. ὑπορχήματα] V. Meurf. Orch. M. du S. ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδύμενον μῦθον ἰλέγιστο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῷ πῶς πολλὰ καὶ ἰλάμεσθαι. Phot. in excerptis Procli.

70. Ἡ λύρα] Λυρικῇ.

Ibid. λύρα] A Luciani manu hanc vocem esse non credo, sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum.

76. τὸν Ἡλίον] De Indis dicitur, ὀρχήσονται ἢ Ἡλίον ἀσπάζονται, χηματίζονται ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, salutatione salutant Solem, tacite sese subleuantes, sive sensim prosilientes. χημα enim vel χημάτιον erat salutationis genus, quo quis nunc prosiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum χηματίζω, quod & apud Comicum in Pace p. 645. ubi Τριγῆγος chorus tripudianti, Μυδαράς, inquit, πρὸς τὸ θεῶν, πρῶτον κάλλιστον ἀφ' ὧν εἰσὶν τὰ χημάτια. Respondet chorus: Ἄλλ' ἔγωγε ἢ χηματίζω βούλομαι.

ἀλλ' ὅφ' ἰδοὺς σὺν ἡμῶν κινῶνται, αὐτὰ τὴν σκέλη κομίσονται. L. Bos.

77. Μιμούμενοι] Julianus Imper. hymno Solis. J. B.

1. Καὶ δένδρεον δένημα] Et arboris quassum vertit interpres, malleum arboris motus, cum ventis agitur.

J. G. G.

18. Βιθυνίος δὲ μῦθος] Ex Latina hac versione; Neque (Bithynia fabula) multum ab insituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad verum militarium instructionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum, &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, si τὸ Πριάπον δαίμονα πολεμῶντα, τὸ τιτάνιον οἶμαι εἶναι, ἢ τὸ Ἰδαίων δακτύλων, τοῦτο ἔργον ποιεῖν, τὸ ἐνὸς πλάτος παιδὸς, ὡς λαβόντος ὡς δὲ τὸ ἦρας τὸ ἄρσ, &c. quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretēs ignorarunt τὸ ἔργον ποιεῖν dici in agendi forma, pro arte fac-

παιποιημένων, ^b τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, ὡς λαβόντα ὡς δ' ἥρας τ' ^c Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τῆς μετρίας ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὀπλομαχεῖν ² διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχήσῃν ἀπειργάσαστο· καὶ ὅτε τῷ καὶ μισθὸς αὐτῷ ὡς δ' ἥρας ἐγένετο, δεκάτῳ αἰεὶ τ' ἐν τῇ πολέμῳ περὶ γιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτῷ λαμβάνειν.

Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἵμαί σε μὴ περιμένειν ἐμῷ ἀκούσαι, ὅτι ὀρχήσεις ἐκείνα πάντα ἦν. τριῶν γὰρ ἑσῶν τ' ⁴ γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακ, καὶ Σικιννίδος καὶ Ἑμμελείας, οἱ Διονύσου ³ Σεράποῦς οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἐκάστην ἀνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυρρηνὸς καὶ Ἰνδὸς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ Φύλον ἔτα μάχιμον τοῖς αὐτοῖς ⁴ διαόσις κατωρχήσατο.

disciplinam vibrandi arma professum, acceptum a Junone Martem, puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Junone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet.

22. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit.

23. Quae

a Παιποιημένων] Sic F. Παιποιημένων reliquae & M. b Τὸ] An τὰ? M. du S. c Ἄρη] Ἄρη Fl. Nihil mutant cett. nec M. d Γενικωτάτων] Sic M. Et Edd. praeter B2. quae γενικωτ.

git. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege παιποιημένων, & verte, unum ex Idæis Dactylis, id opus exercentibus, nempe armata saltationis ludum ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad pag. 396.

F. G. Ibid. [Idæων Δακτ.] (De his vide Strab. X. Geogr. Clem. Alex. Strom. I. p. 132. &c. Apol. Argon. I. 1129. ejusque Schol.) Vorst. Adde Lyl. Gyrul. Syn- tagm. I. & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congeffit.

22. Παιποιημένων] I. c. ἑσκημάτα, exercentem. F. G. Παιποιημένων] Sic Ed. F. quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. παιποιημένων. vide c. 9. ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox ὡς ἀποδορμὸς ἀνδράσι τέχνῃ τὸ πρῶν μὲν παιποιημένοις.

Μ. du S. Παιποιημένων] Sive παιποιημένων legens ad Priapum referas, sive π—ων, tamen active accipiendum erit cum Gajeto, cujus exempla jam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant; sed suspensum tenebant Lectorem, esset ne παιποιημένων masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse certum habeo; nam αἱ non habet verbum ad quod referatur. Jam vero sic procedet: quae fabulae ajunt Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Tisannum vel Idaeorum Dactylorum, il-

lud opus exercentium (nimirum armatum saltare docere,) adjutum ab Junone Martem — docuisse. Nam ἔργον ποιῆσαι τι significare idem quod Belgae dicunt: 391 werk ergens van maken / mihi non est dubium. Et frustra Cl. Gronov. πεποιημ. corrigere, adfentior Reverendo F. Elfrero ad Hebr. XII. 27. licet exempla quae adfert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significatu adferunt. At sine auctorit. Sed Plur. in Theil. adfert Frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr. p. 475. Sic τὴν ποιῶν τοῦτο, ex Steph. de ling. Gr. & Gall. conv. p. 109. adducit idem p. 509. Conf. Budd. Comment. p. 146. fin. Et not. Graev. 18. F. F. R.

23. Ἄρη] Quia utrumque bonum, unam Fl. reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἄρη editum, ut Deor. Dial. VII. 1. & XV. 3. &c. Sic Δημοσίνη & Δημοσίνω supra quoque jam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad Encom. Demosth. c. 2. & 9.

F. F. R. 24. Πῶς τῷ μιστῷ] De cod. Dial. Apoll. & Bacchi.

F. B. Πῶς τῷ μιστῷ] Sic recte Edd. jam constanter, quum alibi facile ὡς & πῶς confundant. Item πῶς, ut alibi diximus. Conf. not. Cl. Hemster. T. I. p. 72. ad Nigr. §. 30.

F. F. R. 31. Διονυσιακὰ] Copiose Long. πῶς lib. 2. F. B. Ibid.

23. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide ne impium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lusu-
sum praebens. Miror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Hesiodi in primis norim, rursus enim ad poetas redeo; quomodo contradicere illis audeas, saltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima & pulcherrima dum enarrat, *somnum & amorem & cantum*, & saltationem solam hanc nominavit reprehensionis expertem, qui etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum utrumque sane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum saltatio reprehensionis expertis, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rursus alia parte poetas:

Ως γὰρ, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἢ, κατηγορεῖν ὀπιτηδύματι θεῶν τε ἅμα, καὶ μυτικῇ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπεδασμένῃ, καὶ ὅτι τιμῇ αὐτῇ δρωμένη, καὶ τοσαύτῃ τέρψιν ἅμα, καὶ παιδεύειν ὀφείλομαι παρεχομένη. Θαυμάζω δὲ σε καὶ κείνῳ, εἰδὼς Ὅμηρον καὶ Ἡσιόδον μάλιστα ἐρασῆναι ὅντα σε (αὐτῶν γὰρ ὅτι τὸς ποιητὰς ἐπαινέουμι) πῶς ἀντιφθέγγεαι ἐκείνοις τολμας, πρὸ τῶ πάντων ὄρχησιν ἐπανῆσαι. ὃ μὲν γὰρ Ὅμηρον τὰ ἡδίστα καὶ κάλλιστα καλεῖσθαι, ἔπαινον καὶ φιλότιμον καὶ πολλὴν καὶ ὄρχησιν μέντοι ταύτῃ ἀμύμονα ὀνόμασαι, προσμαρτυρήσας, τῇ Δίᾳ, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μοιρῇ, ἀπὸ ἀμφοτέρων τῇ ὄρχησιν ὡς πρὸς τῇ, καὶ ὡς γλυκερά, καὶ ὄρχησιν ἀμύμονι, ὃν σὺ νῦν μωμάσθαι ὀπιτηνῆς καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῶ ποιητῆος

Ἄλ-

ο Παιδίων] Sic dedi ex Codd. M. P. Exc. Fl. & B2. Παιδίων habebant Edd. ceterae. Παιδίων P. f. Ἠδίστα] Ἠδίστα male f. g. Ὀρχησμός] Sic restitui pro ὄρχησμός quod omnes Edd. obfidebat.

Ibid. Βαυχίαν] V. Menf. Orch. Platoni Βαυχίαν dicitur, de legg. VII.

34. Γυναικῶν] B2. γυν— prave. Sic iterum c. 34. Diog. Laert. 178. D. γυναικῶν δὲ ἰσὺ δ, γυναικῶν, γυναικῶν ἰσὺ δ.

Γυναικῶν] Non recepi lectionem B2. quae generosas facit illas saltationes. Pristini interpretes celeberrimas verterant. Sed si γυναικῶν legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent, vid. §. 20. 24. & 83. f.

Ibid. Κέρδαν] Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Satyri Κέρδαν, Σαυκίδα, καὶ Ἐραμύμον, de prima Theodor. Marcell. ad Horat. Ulpian. Demosthen. Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. Hefych. Pollux, de secunda iidem Pollux & Hefych. de ultima, Plato, Interpres Aristophan. ad nubes, & Hefych. apud quos rescribe Σαυκίαν.

Κέρδαν] Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. ὡς Νεφ. p. 90. Hefych. & M. Etym.) Vorst. Comica saltatio & lascivior, & ab ebriis fere solis saltabatur. V. Demosth. Ol. II. Theophr. in Eth. Char. πρὸ ἀπορίας.

35. Σαυκίδα] Athen. I. Ab inventore sic dicta ficinnum. Reinsf. var. lect. 100. Inventorem hujus Cleomenes Alex. praeceptorem liberorum Themistoclis facit. Παιδ. I. 7. p. m. 15. C.

Ibid. Ἐραμύμον] V. c. 26. & Plas. de legg. VII. Saltatio ἀρμυκῇ i. e. sine armis.

37. Ἀφ' αὐτῶν] Nemo, quod quidem sciam, haec Satyrorum nomina prodidit.

Tom. II.

46. Παιδίων] Sic optime M. Fl. B2. non παιδίων, ut in reliquis est.

Παιδίων] Ne mihi fraudi sit in varianti, notasse Codd. M. & P. sic legere; nam ita Solanus in marg. Hag. Ed. manifesto notarat. At in Juno. contra scripserat M. cum Exc. Fl. & B2. ita habere. Sed P. codicem cum P. Edit. & reliquis Παιδίων. Sed quidnam verius sit, ejus nota testatur. Ego mutato accentu παιδίων video esse in P. eamque id vertisse, institutionem; sed ex sua scriptura praeritiam debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsitan credidit παιδίων institutionem legendam, quod non modo non improbo; sed vel in textum recipi passus essem, quia delectatio & lascivus, ut Bened. παιδίων legens vertit, fere bis idem, & institutio scopo Luciani adprime convenit, ut patet ex tota hac Dissert. Vid. omnino c. 34. f.

53. Ἰππὸν καὶ φιλότιμον] Hom. Il. N.

Πάντων καὶ κέρως ἔστι καὶ θένου καὶ φιλότιμος, καλῶς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὄρχησμός.

Ἰππὸν &c.] Homer. Il. N. 636.

54. Ἀμύμον] Vid. versus a Cl. Græv. adductos. Unde liquet mox scribendum, uti facimus, ὄρχησμός pro vulgato ὄρχησμός, quod omnes editiones inquinat.

57. Ὁδὲ γλυκ.] Respicit ad καλῶς τε γλυκερῆς loci supra laudati. Legebatur autem ὄρχησμός.

Ibid. Ὀρχησμός] Non dubitavi sic reddere Luciano, id

Ἄλλα γὰρ ἔδωκε θεὸς πολέμῳ καὶ εἰρήνῃ. *Ipsam namque Deus totiusmodi bellipotentem,*

Ἄλλω δ' ὁρχήσιν τε, καὶ ἱμερόεσσι αἰοῖσιν. *Hanc aliam choreasque, & cantus amabilis ornas.*

Ἱμερόεστα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἢ μετ' ὁρχήσεων ὦδῃ, καὶ δῶρον θεῶν τῆτο κάλλιστον. καὶ ἐνδοξον εἰς δύο διηρηκώς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πρᾶγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τῆς τε πολέμου μὲν ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιπαραστήκεναι.

Ὁ δὲ Ἡσίοδος, ὁ παρ' ἄλλω ἀνέστης, ἄλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἐκθεῖν εὖδὸς ὁρχήσεως τὰς Μούσας, ἐν δὲ ἑκῇ τῇ ἐπῶν τῆτο περὶ αὐτῆς τὸ μέγιστον ἐκθέμενον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰομένης πρὸς ἀκαλοῖσιν ὁρχεῖται, τὴν πατὴρ τῶν θεῶν περὶ χορεύσας. ἄλλα σὺ μὲν, ὦ γυναῖε, μονογενὴς θεῶν, ὑβρίζεις τῇ ὁρχητικῇ.

Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἶγε πισυτέον τῆτο περὶ αὐτῆς λέγοντι τῷ Πλάτῳ, ὅτι ἰόντων ἐκθεῖν τὴν ὁρχήσασαν, ἀλλὰ δορυθήν, non landabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putabat.

Ἄ Ὅρχησιν τε] Ὅρχησιν τε male Edd. J. P. &c. omnes, praeter S. & A. quae recte Ὅρχησιν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. & Ὅρχησιν τε. Ὅρχησιν τε P.

id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? *Homer. Hymn. in Apoll. 140. — καὶ ὁρχήσιν καὶ αἰοῖσιν. Item Odys. 4. 134. Et vel decies alibi. J. F. R. 60. Ἄλλω] Iliad. N. 730. — 31. Et Odys. A. 421. Item Σ. 303. M. du S. Ἄλλω] Memoriae confusus Lucianus miscuisse videtur *Barnesio* ad II. N. 731. duo carmina *Homeri*. Loco enim citato ita legitur:*

Ἄλλω δ' ὁρχήσιν τε, καὶ ἱμερόεσσι αἰοῖσιν.

Sed Od. A. 421.

Οἱ δ' εἰς ὁρχήσιν τε καὶ ἱμερόεσσι αἰοῖσιν. J. M. G. 62. Ὅρχησιν] Aliter haec in hodiernis *Homeri* codicibus in hunc modum leguntur:

Ἄλλω δ' ὁρχήσιν τε, καὶ ἱμερόεσσι αἰοῖσιν.

Sed data opera si fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis *Homeri* locis adiecit. Reperitur autem in Od. duobus in locis; A. 421. & Σ. 303.

Οἱ δ' εἰς ὁρχήσιν τε καὶ ἱμερόεσσι αἰοῖσιν
Τριφάδμοι τίρσοιο.

Sed in priori loco pro ὁρχήσιν, quod probum est, vitiōse in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme *Luciani* editis, ὁρχήσιν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & Edd. S. & A. M. du S.

Ὅρχησιν] Sic scribendum, non ὁρχήσιν ex *Homeri* locis ab *Solano* commonstratis insipienti patebit. Ex priore autem loco duq. illi versus desumpti sunt. At supra §. 8. recte erat ὁρχήσιν ex *Hom. II. II. 617. J. F. R.*

74. Περὶ κρήνης] *Hesiod. in Theogon.*

Καὶ τὴν περὶ κρήνην ἰομένην πρὸς ἀκαλοῖσιν

Ὅρχησιν τε, καὶ θεῶν ἱμερόεσσι αἰοῖσιν. J. B.

Περὶ κρήνης ἰομένης] Eadem sententiarum diversitas in duobus *Luciani* interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poetam viros doctos veravir. Nam quum *Opioraeus* reddidisset circa fontem floribus oblitum, *Benedictus* postea mutavit in circa fontem ferrugineum. Sed nobis certe minime convenire videntur περὶ ἀκαλῶν cum rebus ferrumineis; nec cur colorem ferrugineum referret ista κρήνη, ulla causa est, quum riparum eius credibile sit teneri ab omni genere floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito vel

tabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplina hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem quasi articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc ad summum eam fastigium evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum, nec prius quidquam pueros doceri iussisset.

26. Videris autem mihi cum comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse, etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis genus inesse, nempe Tragicæ poësis eam, quæ Emmeleia vocatur, Comicæ autem Cordacem: interdum vero tertium

ρυθμία ἢ εὐμελία, καὶ κησὶ ἐμμελεῖ, ἢ εὐαρμοσίῃ τῇ κινηθῆναι, καὶ οὐκ ἰδέετο γένων ἀνὴρ, ἐν τῷ σπουδαιοτάτῳ μαθημάτων ἢ τῷ τοῦ ἡγέμενος εἶπαι καὶ ἐμμελέ γε ἐκείνῳ πρὸ ὀρχηστῆς ἢ μετρίως σπουδασθῆναι, ὅσοι καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὄκνε μαθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλατρίδων ἐφείτα, καὶ παρ' ἐταίρους γυναικὶ οὐκ ἀπηξίει σπουδαῖον τι ἀλφειῶν ἢ Ἀσπασίας καίτοι ἐκείνῳ ἀρτίως δεχόμενον εἶσα. τότε τὴν τέχνην, καὶ εὐδίκῃ εἰς τοσούτου κάλλος διηθρομίσθη. εἰ δὲ τὸς νῦν ὅτι μέγιστον προαγαγόντας αὐτῶν εἰδῶτο, εὐδοῖα, πάντων αὖ ἐκείνός γε ἀφείμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τῷ τῷ νῦν αὖ προσείχε, καὶ τὸς παῖδας οὐκ αὖ ἄλλο τι πρὸ αὐτῶν ἐδιδάξατο.

Δοκεῖς δὲ μοι ὅταν κομωδίαν καὶ τραγῳδίαν ἀπεινῇς, ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρῃ ἐκείνῃ ὀρχήσεως ἴδιόν τι εἶδος ὅσιν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἢ Ἐμμελεῖα, κομωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἡ τρίτης, Σικιννί-
δου

c. Ὀνομα] Ὀνομα W. male. d. Τότε] Hoc inferui ex W. Deerat enim in Edd. e. Αὐτῶν] Sic recte Fl. H. P. Αὐτῶν male f. f. Τραγικῇ &c.] Τραγικῇ & κομωδίῃ Fl. Nū variant ceti. nec M. g. Τρίτης] Ex P. restitui. Τρίτη Edd. male.

vel Oplopoema probamus, vel propius ad Græcam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere *ἄνω οἱ λιμῶντες ἀποσμῖλαι ἔσαν ὡς αὐτοποδῆτι βαδίζον*. Vide, quæ in hanc sententiam ad ipsum *Hesiodum* certissima annotavit *Dorville* noster J. G. *Grævius*.

84. Ἐπὶ ἀφίῳ &c.] Ex *Hesiod. Theog. 3.* M. du S. Ibid. Ὀρχήσονται] Sic Edd. ferme omnes & *Hesiodus* ipse. Ed. P. nulla de causâ mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem *Lucianus* secundum versum ex ingenio. M. du S.

77. Τρίτης αἰς] Possit etiam sine præpositione dici: sed & præpositio addi solet, ut *Herodian. IV. 5.* 11. Ἐρριπία αἰς τῷ ἐκείνῳ ἔργῳ. *Aristoph. Nub. 1507.* Ἐπὶ τῷ παύσῃ ἔρριπται γ' αἰς τοὺς Θιούς. Ac non semel alibi.

78. Σωφράτης] Oraculum ipsum habes, *Ερωτ. c. 48.* Vide etiam *Περ. c. 13.* Quod vero de saltationis amore hic tradit noster, confirmant *Diog. Laërt.* verba p. 41. B. ἦτις τὴν ὀρχήσιν συνεχῆς, τῇ τῷ σώματι οὐκ ἐκπνεύοντι ἀνθρώπῳ τῷ ταπεινῷ γυμνασίῳ, αἰς καὶ ἐνοφθαλμοῖς ἐν συμποσίοις φερεῖ. Locus *Xen.* ad quem uterque

respicit, extat p. 511. & 5. Ed. *Steph.* meminit & *Plut.* de San. tu. M. du S.

79. Τῷ Πυθίῳ] Oraculum Apollinis. Vid. *Xenoph. Σομπ. 511.* M. du S. Apollo enim de illo dixisse ferebatur: Ἀδρῶν ἀπάντων Σωφράτης σοφώτατος, ut refert noster infra *Amor. c. 48.* J. F. R.

85. Καὶ ἐμμελέ γε] Sic supra *Quom. Hist. c. 12.* καὶ ἐμμελέ γε ὡς ἀγωνιστήσιον. M. du S.

89. Παρ' ἐταίρας — Ἀστ.] Vide *Platonem.* M. du S.

92. Τότε] Ex W. hæc vox est, quæ in *Impressis* deerat ante τὴν τέχνην. M. du S.

4. Τρίτης] Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. M. du S.

Τρίτη] Videtur legendum τρίτον, intell. αὐτῷ. *Geminus* huic locus *Athenæi* lib. 1. p. 20. E. ubi *Bathylus* Italianam saltationem constituisse dicitur ὡς τὴν κομωδίαν ἢ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τὴν τραγικὴν ἢ ἐκαλεῖτο ἱερμῆλαια, καὶ τὴν σατυρικὴν ἢ ἐλέγετο σίκωνις. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta est, ut *Cyclops Euripidea.* J. M. G.

Τρίτης] Facile patet a sequenti 2 præcedens fuisse absorptum; quod scribæ distantis verba excipienti

δὲ προσλαμβάνοντός. ἐπεὶ δὲ ἐν δευτέρῃ
 ἡ προετίμησας ἡ ὀρχήσεως, ἡ τραγωδίαν
 καὶ ἡ κωμωδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους,
 καὶ κιθαροδίαν, ἐπαγόνια ταῦτα, καὶ ἡ ἀλφει-
 τῆτος σιμνὰ προσειπὼν. Φέρε νῦν ἀντιε-
 τάσωμεν τῇ ὀρχήσῃ ἕκαστον αὐτῆς. καίτοι
 ἡ μὲν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ ἡ κιθάραν πα-
 ρώμεν. μέρη γὰρ τῇ ὀρχήσῃ ὑπερσείας καὶ
 ταῦτα.

Τὴν τραγωδίαν δὲ γε ἀπὸ τῆς οὐχίας
 ὡς πρῶτον καλεσάμενοι, οἷα ὅτιν, ὡς ἐν-
 δεχθῆς ἅμα καὶ φοβερὸν δέμας εἰς μῆκος
 ἀρρυθμὸν ἡ ὁκημῶν ἀνθρώπων, ἐμβά-
 ταις ὑψηλοῖς ἐποχόμενοι, πρὸς ὅσον ὑ-
 πὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενοι ὀπκιμένοι, καὶ
 σῶμα κεκνηνὸς πᾶσι μέγα, ὡς καλεσίομε-
 νος τῆς δεατάς. ἐὼ λέγειν προσειπὼν
 καὶ προγαστρίδια, προδεδίω καὶ ὀπτεχνη-
 τῶ παχυτήτα προσποιούμενοι, ὡς μὴ τῇ
 μήκῃ ἢ ἀρρυθμίᾳ ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγ-

quoque, assumpta Sicinnide. Cum vero in
 principio etiam praetuleris saltationi Tra-
 goediam & Comoediam, & illos in circu-
 lis tibicines, & citharædorum artem, quæ
 certaminis materiem, & ob id ipsum hone-
 sta, appellares: age jam componamus unum-
 quodque eorum cum saltatione. Quam-
 quam tibiam citharamque, si videtur, præ-
 termittamus: partes enim istæ quoque mi-
 nisterii saltatoris.

27. Tragoediam vero a primo illius ha-
 bitu, qualis sit, contemblemur. Quam
 odiosum simul & terribile spectaculum in
 longitudinem inconcinnam excultus homo,
 cothurnis inductus altis, personam imposi-
 tam gerens, quæ ultra caput emineat, &
 os latissime hians, quasi devoraturus esset
 spectatores: omitto dicere, antepectoralia,
 & anteventralia, adsciticiam & artificialem
 crassitiem assumens; ne inconcinna longi-
 tudo in tenui corpore magis deprehendatur: dein-

a Τῷ] Articulus abest a W. b Διὰ τοῦτο] Διὰ τοῦτο uno verbo Ald. c Πρώτου] Sic J. Ald. H. Fl. P. Πρῶ-
 τος J. Pell. d Ὁκημῶν] Ὁκημῶν J. Pell.

facilius accidere potest; magis autem mirum, idem
 vitium in decem Edd. iterari, quum oculorum judi-
 cium vix effugere posse videatur. Sed forsitan credi-
 dere isti denuo intelligendum; jam vero non amplius
 credent. Bene quidem se haberet τῆτος, quod Cl.
 Gesh. non visâ nostra emendatione, conjecit; jam ve-
 ro in hac adquiret, scio.

5. Ἐν ἀρχῇ] Conf. supra §. 3.

7. Κυκλίους] At supra §. 2. habuimus κύκλους κυ-
 κλίους. Et quia utrumque bonum, neque hic varie-
 tatis quidquam invenio, variandæ orationis causâ
 utrumque adhibitum credamus.

8. Ἐπαγόνια] Varii erant musici agones. Vide
 Plat. 2077, 2. & nostrum Ἀπαιδ. c. 8.

16. Φοβερὸν δέμας] Tragica persona.

17. Ὁκημῶν] Vulgata hæc lectio vix tolerabilis
 nonnullis videbitur, ac præferent Pelles scripturam
 ὁκημῶν. At forsitan Lucianus dederit ὁκημῶν.
 Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13. pr. & Sæph.
 Thef.

Idem Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχόμενος] De hujus loci in-
 terpretatione agit Amplissimus Cuperus Consecrationis
 Homeri pag. 82. quem curiosus consulat.

Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχόμενος] Vertunt: altis cothur-
 nis ingreditens, larva caput obductum habens. At hoc
 modo nequaquam exprimitur posterioris membri
 veritas; nam πρὸς τὴν ὑψηλὴν ἐποχόμενος, sign. larva caput ob-

ductum habens. Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατε-
 νούμενος? non frustra ea ab Auctore sunt addita, sed
 significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse exten-
 sam supra caput, sive majorem & longiorem fuisse
 quam pro modo capitis, ut statura grandior & lon-
 gior videretur. quem in finem etiam altos erat indu-
 tus cothurnos. Verto igitur illa posteriora: persona
 talis longiore quam pro modo capitis.

22. Προγαστρίδια] Conf. infra Z. Tr. c. 41. M. du S.

25. Ἐαυτὸν ἀνακλῶν] Ad verbum refringens se & in-
 fringens interdum circumcinciens. Nempe verbum κλῶν
 ad vocem relatum vim quamdam sono naturali & vo-
 ci adeo illatam notat. Ἀνακλῶν ἑαυτὸν est sursum vti
 quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura,
 vox exeat: ἀνακλῶν contrarium est, nempe infra
 modum illum & tonum naturalem vocem deprimere:
 utraque ratio efficit κλαυσμώνος frastum aliquid, quia
 non pleno gutture vox funditur, &c. ὁκημῶν autem
 ex compositionis ratione intelligo de circumducta in
 altum & profundum eadem syllaba cantici. Quod
 ἰαμβεύς hic memorantur, meminisse oportet, qui
 tragœdias non solent legere, jambicis senariis mayo-
 rem partem constare Tragœdias &c.

28. Καὶ μόνη τῇ φωνῇ ἐπιειδὼς παρέχον ἑαυτὸν] In-
 terpres: ac soli voce semet obnoxium præstans. quis in-
 telliget? malim: solius vocis discrimini se exponens, ut
 soli voci servire debeat, & ejus quasi rationem red-
 deat.

deinde intra personam ipse clamans, nunc sublatam nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens jambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans alienas calamitates, & solius se vocis auctorem praestans: reliqua enim poëtae qui olim fuere curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, quae agitur, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules solus canit, oblitus sui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus est, solocissimum eam rem prudens merito vocaverit.

28. Rursus enim, quod reprehendebas saltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres.

29. Comoedia vero ridiculas sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales sunt Davorum & Tibiorum.

5χοίλο· εἴτ' ἐνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἐαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐπίοτε καὶ παλαιῶν τὰ ἰαμβεῖα, καὶ τὸ δὴ αἰσχρὸν, μελωδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τῇ Φωνῇ ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν. τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλῦ πρὸς γενόμενοις· καὶ μέχρι τοῦ Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἐκάβη ὅτι, φορητὸς ἢ ὠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῶδῃ, ὀκτιλαδόμενός αὐτῇ, καὶ μήτε τῇ λεοντῇ αἰδεσθεῖς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ παλαιῶν, σολοικίαν εὖ φρονῶν ἐκότεως φαίη ἂν τις τὸ πρᾶγμα.

Καὶ γὰρ αὖ, ὅπως ἐνεκάλες τῇ ὀρχήστῃ, τὸ ἄνδρας ὄντας μιμνῶν γυναῖκας. κοινὸν τῷτο καὶ τῇ τραγωδίᾳ καὶ τῇ κωμῳδίᾳ ἔγχολλημα ἂν εἴη. πλείους γὰρ ἐν αὐταῖς τῇ ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες.

Ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῇ προσώπων αὐτῇ τὸ καταγέλαστον μέν τῇ τερπνῇ· αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγύρων.

Διότι] Nil mutant Edd. vett. f. Νυόμικεν] Hoc ex W. restituit Solan. Νυόμικεν Edd. priores.

dere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur.

Ibid. Ἰπνότητων] Cum proprie reus sit παύσεως, vel certe ad rationem reddendam obligatus, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicujus auctor est: hic medium quandam significationem habet, & simpliciter auctorem notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor est.

35. Σολοικίαν] Dictum in Nigro. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur quidquid sit perperam σολοικίαν τὸ ἀμαθές.

38. Μιμνῶν γυναῖκας] Conf. supra §. 2. M. d. S.

42. Καὶ τῇ προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τῇ τερπνῇ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγύρων πρόσκαι] Hæc ultima sic vertit bonus Obsoletus: (videlicet lampadum & tibinarum & coquorum personas) supine sane, imo ridicule: putavit scilicet legendum δίδων, vel ex δίδων per crasim posse fieri δάων, ut ex παύεται, κρύων, sed sine exemplo. Tum quid foret lampadum personas? meræ nugæ & ægræ somnia. Lege cum majuscula Δάων & Τιβίων. Servorum quippe sunt nomina, qui sæpe in comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam Δάων Herodoto sunt quædam gens in Persia pastorem vitam agens. Τίβιον vero sunt Phryges. Nam teste Suidæ Τίβιον

erat Φρυγία Ἰλν. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine Δάων suum Daurum formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit Obsoletus.

7 P. a. G. Καὶ τῇ προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον &c.] Palmetius notae subscripsit Solanus: Philostr. Εἰς Αἰσχροπ. p. 767. Ed. Olear. de vulpe: χηῖται γὰρ αὐτῇ ἡ Αἰσχροπ. Ἀλκίον τῇ πλείστον ὑποδίσσιν, ὡς περὶ κωμῳδία τῇ Δάων. Quibus hac occasione addo: Olearium in notis Philostr. l. c. ex Strab. VII. 304. docere, illum refutare eos, qui servile nomen Δάων ἀπὸ τῇ Δάων deducunt, Scythico populo, & id a Δάων derivare, qui Δάων sint dicti antiquitus.

43. Αὐτῇ νενόμικεν] Απὸ αὐτῆς νενόμικεν? F. G.

44. Νυόμικεν] W. recte, ut c. 35. In Impressis νενόμικεν.

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων] Recte castigavit Obsoletus versionem eruditissimus ille Palmetius, quod doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. vii. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi. Θεραπειὰ τῶν καλῶν, Γίται, καὶ Τίβιον, καὶ Φρυγίαν, καὶ Θράκας ἀργυροῦται. Philostratus in imaginibus ὡς περὶ κωμῳδία τῇ Δάων, & Lucianus in mercede conductis, Δρόμοι καὶ Τίβιον. Interpres Aristophanis, εἰσὶ δὲ τῇ κωμῳδίᾳ οἱ αἰσχροπ. Πυθίας, Πυθίας, Τίβιον, Σωσίας, Δάων, Γίται. Synesius ὁ δὲ τῇ Πυθίᾳ & Σωσίᾳ καὶ Σωσίᾳ τὰ τῇ Πυθίᾳ.

γείρασι πρόσωπα. τὸ δὲ τῷ ὀρχηστῷ ὀψήμαστρον & coquorum personae. Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus sit, non opus est uti dicam. Manifesta enim sunt ista his, qui coeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est, & subjectae actioni apta! non hians ut ille, sed clauso ore: nam multos habet pro se clamantes.

Πάλαι μὲ γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ ὀρχήντο· εἴτ' ἐπὶ δὴ κινηδύων τὸ ἄσθμα τ' ὠδὴν ἔπετάρατ' ἦν, ἀμεινον ἔδοξεν ἄλλος αὐτοῖς ὑπάδειν.

Αἱ δὲ ὑποθέσεις κοινὰ ἀμφοτέροις, καὶ εἰδέν τι ἀνακεκριμέναι τ' τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαί, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ πολυματέτεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι.

Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιον ἡ ὀρχησις, ἐκείνην Φημί εἶναι αἰτίαν, τὸ δοῖν τοῖς ἀγωνοθέταις μείζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, καὶ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. εἰ δὲ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τῇ Χαλκιδικῇ γένεσθαι ἡ δέξιστη, καὶ τῷτο ὡσὺρ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι προστέθεικεν.

Ἐθέλω δὲ σα ἐνταῦθα ἡδὴ διαλογίσασθαι.

a Κινηδύων] Κυρίως Fl. At vulgatam tuetur cett. cum Codd. M. P. b Ἐπετάρατ' ἦν] Nihil mentari M. S. J. H. Fl. & P. notat Solan. c Τῷ] Absit a Fl. d Προστέθεικεν] Προστίθειν Fl.

βίους ἀπὸ τοῦ. Inferius Lucianus in Gallo: Πότι δὲ τῷ τῶν αὐτῶν ὅτι μάταια ἀφύπναι ἰχθῆς; Praestat etiam ut statim veritas a κηλῆς δι' αἰετοῦ, ἀλλὰ συμμεινυῖς, non hians ut illa, sed oclusa. Illae hiantes personae dicebantur Manduci. vide Festum. J. G. G.

Ibid. Δῶν ἐ τῷ.] (i. e. Phrygum ut arbitror, Tibia enim ὅλη ἡ Φρυγία Suid.) Vorst. (Tim. c. 14. inter Iervorum nomina & Tibia recensetur) Idem. Adducit etiam Strabonis verba a Cl. Graevio laudata (ad calcem) deinde. οἱ καμικαὶ τοῦς οὐκίας τὸ μὲ πλείον δὲ τῷ γένους ἐκάλουν αἰὶν Σύρον, Καρίων, Μίδων, Γίταιν ἐ ὅμοια, ἐκάλουν δὲ ἐ τὰ ἐξ ἐκείνων. αἱ δὲ τῷ χρόνῳ μὲ Περρίαν ἐ Ξανθίαν. δὲ τῷ τρόπῳ δὲ παρμύρα, καὶ Περσῶν, καὶ Δρυμνῶν. ἐκάλουν δὲ ἐ δὲ τῷ γένει, καὶ ἡ ἀνιστοῦ τ' οὐκίας ἐξ ἡ ἐ τοῖς Νευματίαν ἀνοικαζαν. Photius in Heladii excerptis in suo μαρτυρ. Vorst. Adde Gadelmum de nat. fac. I. c. 17. Par. Ed. T. V. p. 29. ubi Δαυος & Γελας a Menandro in scenam productos nominat. Philostr. p. 777. Cuius locum Pakuetii notae addidi. ubi

grum & coquorum personae. Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus sit, non opus est uti dicam. Manifesta enim sunt ista his, qui coeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est, & subjectae actioni apta! non hians ut ille, sed clauso ore: nam multos habet pro se clamantes.

30. Etenim olim iidem canebant saltabantque: deinde cum moventium se spiritus difficiliter commens turbaret cantum, commodius visum est alios illis succinere.

31. Caeterum argumenta utrisque communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes.

32. Si vero certaminum publicorum materia non est saltatio, ejus rei hanc aio esse causam, quod praesidibus certaminum major res videtur atque honestior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se aguntur, adjecit.

33. Volo autem hic tibi jam causam dicere

Αἰσιν. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσινος ἀκόντιον πλείον ὑποβίσσιν, ὡσπερ ἡ κορυμβία τῷ δάκτυλῳ.

Δῶν] Δῶν cum i. subscripto habent Luciani Edd. P. S. A. J. B2. Ald. Fl. plures enim ob id excutere nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nota sua id addit, nec in Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus esse arbitror. J. F. R.

Ibid. Μαγύρων] De hac voce neque Palmerius quicquam, nec Graevius, qui erudite de reliquis dissecuerunt. Ego personam coqui in comoediis vulgatam fuisse, ex Asplaneto & Menandri Philonemisque fragmentis comperio; vide VIII. 290. B. & Casaub. not.

38. Πομπῶν.] Ita jam recte omnes. Merito igitur supra sic restitutum Alex. c. 4.

61. Ἐσπώνιος] Conf. supra §. 2. f.

64. Ὅτι πάλιν ἐν Ἰταλίᾳ.] Neapolim credo intelligit, quae a Cumzsis condita fuit. Cumz expro Italicae Chal-

cere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut inscitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos de saltatione qui scriberent, majorem scripturum suarum partem in eo consummissee, ut omnes saltationis species percurrerent; & nomina illarum receperent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae demonstrationem exhibituros. Ego vero in primis ambitiosum circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, & mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.

34. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse jubeo, mihi jam non propositum hoc esse, ut uniuscujusque saltationis origines persequar, neque hunc librum huic scopum a me constitutum, enumerare saltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum summa earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis libri haec est, laudare saltationem ut nunc constituta est, atque ostendere quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inciperet tanta pulchritudinis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.

ἵππερ' ἢ πῶς ἐλαττωμένον τῷ λόγῳ, παρὰ πολλῶν ὄντων, ὡς μὴ δοῦναι ἀγνοίας ἢ ἀμαθείας· πῶς δὲ λέγωμαι. ἔγωγ' ἔμελλε λαβεῖν ὅτι πολλοὶ πρὸς ἡμῶν πρὸς ὀρχήσεως συγγραφεῖς, ἢ πλείστην ἀφ' αὐτῆς γράφης ἐποίησαν, πάντα τὰ ὀρχήσεως τὰ γὰρ ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῆς καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκάστη, καὶ ὅπως εὐρέθη, καὶ πολυμαθείας ταύτης ἐπιδείξιν ἡγεμονοῦν παρέξεν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὰς ταύτας φιλοτιμίαν, ἀπερόκαλον τε, καὶ ὀφειομένην, καὶ ἐμαυτῷ ἀκαιρον οἶσμαι εἶναι, καὶ ἀφ' αὐτῆς τὸ παρτήμι.

Ἐπεὶ δὲ καὶ κεῖνό σοι ἀξίῳ ἐνοεῖν καὶ μεμνηῖσθαι, ὅτι μοι νῦν ἐπὶ πάσῃ ὀρχήσει πρῶτον γενναλογεῖν, ὅθεν τῶτον τὸ σκοπὸν ὅπως ἔσται τῷ λόγῳ, ὀρχήσων ὀνόματα καταριθμήσας, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπαμνησθῆναι τὰς γενικωτέρας αὐτῆς πρῶτον ἀναμνησθῆναι. ἀλλὰ τόγ' ἐν τῷ παρῶντι μοι κεφάλαιον τῷ λόγῳ, τὸτόθ' ὅτι νῦν ὀρχήσων καθεστῶσαν ἐπαινεῖσαι, καὶ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα πρὸς λαβῆσθαι ἔχει, ἐπὶ παλαιᾷ δεξαμένη ἐς τοσούτοις κάλλος ἐπιδιδόσαι, ἀλλὰ καὶ τὸ Σαρπηδό

^e Ἀμαθείας] Sic esse in *J. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaque sic habent. Forsan quaevisit num quae ἀμαθείας haberent, ut max. ^f Παράχρημαι] *M.* recte cum *Edd.* Sed *J.* male παράχρημαι. ^g Πολυμαθείας] Sic jam *Edd. J. Fl. H. P.* &c. *Πολυμαθείας* *W.* ^h Γενικωτέρας] Sic *Edd.* pleraque & *M.* *Γενικωτ.* *P.* & *Bz.*

Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnasticis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat *Cornelius Tacitus* annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. *J. P. 2 G.*

65. Πόλις ὡς Ἰταλίας] Haec urbs Chalcidici generis Cumae. *J. B.*

72. Πολλοί . . .] Vide *Athen.* XIV. & *Pollucem.* *M. du S.*

73. Τὴν πλείστην ἀφ' αὐτῆς] Hic *Pollucem* perstringere videtur. Vid. *Oronom.* L. IV. S. 99. & seqq. *M. V. la Craz.*

77. Πολυμαθείας] Cum paucis versibus ante ἀμαθείας tamen *Edd.* habeant, forsitan & hic πολυμαθείας quoque non πολυμαθείας exhibendum cum *W.* Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut §. 23.

παίδων & παιδίων, antiquiorum *Edd.* consensum in hujusmodi vocibus sequi nihil obstat. *J. F. R.*

79. Ὀψιμαθῆς] Ὀψιμαθῆς ferri *superiorum.* *Horat.* Sat. I. 10. huic ἀπὸ τῶν παιδομαθῆς. *A. V.*

87. Γενικωτέρας] Mutantur *Bz.* & *P.* Vide supra ad §. 22. *M. du S.*

Γενικωτέρας] Vid. supr. §. 22. Et cognosces quare hoc praetium sit praec genicωτέρας duplici, exarabot. *J. F. R.*

93. Ἐπιδιδόσαι] Conf. supr. I. *Var. Hist.* c. 6. & T. I. *Harpor.* c. 24. p. 763. Ibi opposita illa verba ἐπιδιδόσαι & ἐπιδιδόσαι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τὸ Σαρπηδό] *Josephus* *Antiquitates* *Classicae* Senator monuit Interpretem iudicio & oculis abuturum suis. dem ista verum, nec minus de se exhibens *προφανῆς.* Fraus fuit, putō, quod Graeci nominibus propriis majusculas litteras praefigere neglexerint. *di.*

βασιόν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται ἐκείναι, ἄσπερες τινὲς ῥίζαι καὶ ὁρμήσεις ἦσαν τὸ δὲ ἀνθρώπου αὐτῆς, καὶ τὸ τελευτάσιον καρπὸν, ὅσῳ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τῆτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρέχων τὸ θερμαίνεσθαι, καὶ γέρας ὁρμήσεως, καὶ τὰ ἄλλα, ὥς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἐτι προσήκοι. εἰδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον ὁρμήσεως εἶδος, τὸ παρόνιον καὶ συμπολικόν, μὲν μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αἴλημα γυναικείον ὁρχομένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἐτι ταῖς ἀγροικίαις ὀπιπολάζουσα, ὅπως ἀγροίας παρέλπιον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὁρχοῦσιν κοινῶν. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν ἰσάλια εἶδη ἐκείνῃ ταύτης, τὰ δὲ πάντα ἀπαξιῶν, ἀφαιρῶν αὐτὰ ἐς τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρησιμὸν, καὶ ἀπελαύνων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμᾷ δὲ καὶ θαυμάζων ἑτάτερα.

Καὶ οὗτοι μὲν αὐτῆς ὁρμήσεως τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνει τὸν λόγον, ἀπειρόκαλον. ἀ δὲ τὸ ὁρχήσθαι αὐτὸν ἔχει χρῆναι, καὶ ὅπως δεῖ ἡσυχάζειν, καὶ ἀμεμαθημέναι, καὶ οἷς κρατύνει τὸ ἔργον, ἥδη σοὶ δίδω-

Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis : sed florem illius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium pervenit, haec nunc oratio nostra perficitur, omisso, quid sit Thermaestrada vel gruem saltare, & reliqua, quae nihil jam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibiciniae cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia quadam praetermissi; verum quod haec talia nihil cum hodierna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam hujus genera laudat, quaedam vero plane rejicit, dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praeferebat autem & admiratione prosequens altera.

35. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus enim perfequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo exercitatus esse debeat, & quae didicisse & quibus rebus confirmare opus suum, jam ti-

α ὁρμήσεις] ὁρμήσεις L. Prius habent Edd. b ὅπως] L. recte. ὅπως Edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. c θερμαίνεσθαι] Τιμ. male f. Recte ceterae per f. cum Cod. M. d Παρίσκω] Παρίσκω W. e τὰ] Deest in S. Adest in cett. & W. f ἑτάτερα] ἑτάτερα W. male.

dicere debuit praecipue circa Augusti tempus. f. B.

Κατὰ τὸ Σόλων] Vide Casaub. ad Athen. II. p. 51. & XIV. p. 569. Vorst. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I. 54. & in eum locum Lipsii notam.

M. du S.

Κατὰ τὸ Σόλων] Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia Macrobi. Sat. 2. 7. tum illud, Hic quia ferebatur potasse rudis illius saltationis ritum, quae apud majores viguit, & vetustam indolis potestatem, interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contraxisset respondit,

Αἰὲν ἐσφύγας τ' ἐπὶ πρὸν, ἄρα δὲ τ' ἐνέριον.

Quem versum si recordatus esset esse Il. K. 13. Junianus, de emendando, id est, corrumpenda prima

voce in Ἀνδρῶν non cogitasset.

f. M. G.

97. ὅπως] L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a Fl. diversus, quae cum reliquis & M. ὅπως habet.

M. du S.

99. Θερμαίνεσθαι] Furiosam saltationem vocat Athan. XIV. Apul. mil. VIII. Lymphaticum tripudium. V. Enst. ad Od. Θ. Menf. Orch. Hesychium jubet videre Vorstius.

M. du S.

Θερμαίνεσθαι] Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet, id egit Menfius, quamquam ita, ut potius materiam congestisset, quam exornasse omnia, videri possit. Interim jucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi τὸ θερμαίνεσθαι descriptionem, quam ex Critia quodam protulit Eustathius ad Od. Θ. p. 1601, 28. Edit. Ro. Ἀναπνεύσας ὡς

tibi enarro, uti discas, non inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad summum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philosophiae illius tuae maxime, tum naturalis tum moralis, nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi putavit. Verum ab oratoria non removet se, sed huius quoque partem sibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Neque vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium concinnitatem in primis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur.

36. Ante omnia vero Memnosynen ejusque Polymneian filiam propitiā habere illi propositum est, ac meminisse tentat omnium. More enim Homericus illius Calchantis scire oportet saltatorem *omnia quae fieri, & quae fuerint, quaeque fuerint*, ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique & cogitata profe-

μι, ὡς μάθης, ἢ τ' ῥαδίον καὶ τ' ἥ εὐμα-
ταχειρίτων ἔσαν πλὴν τέχνην, ἀλλὰ πά-
σης παιδείσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφαι-
νεμένην, ἢ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμι-
στῆς, καὶ ἢ γεωμετρικῆς, καὶ τ' οἷος φιλοσο-
φίας μάλιστα, τ' τε φυσικῆς καὶ τ' ἠθικῆς,
καὶ τ' ἀθλητικὴν αὐτῆς περὶ ἐργίαν ἀ-
χαρον ἢ αὐτῇ νεόμενον. ἢ μὴν εἰδὲ ῥητορικῆς
ἀφέντηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχῃ, καθ'
ὅσον ἦδες τε καὶ πάθος ὁπιδευτικῆς ὅστις
ὦν καὶ οἱ ῥήτορες γλίσχον. Οὐκ ἀπὴλ-
λαίαι δὲ καὶ γραφικῆς, καὶ πλαστικῆς, ἀλ-
λὰ καὶ τ' ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα με-
μνημένη φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνων μήτε Φω-
κίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν.

Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τ' θυ-
γατέρα αὐτῆς ἢ Πολύμνειαν ἵλεον ἔχειν
αὐτῇ πρόχειρον, καὶ μνηστῆς περὶ αὐ-
τῶν. καὶ γὰρ τοὶ τ' Ὀμηρεῖον Κάλχαια
καὶ Ὀρχηστῆν εἰδέναι καὶ τὰ τ' ἔοντα,
τάτ' ἐσόμενα, πρότ' ἔοντα, ὡς μηδὲν
αὐτὸν ἀγνοῦν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον.
καὶ μνήμην αὐτῆς. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τ'
ἐπιποθέσεως, μνημικὴ τίς ὅστις ὁπιδεῖν,
καὶ δεικνικὴ, καὶ τ' ἐπισημάντων ἐξαγορευτικὴ,
καὶ

2. Γεωμετρικῆς] Μετρικῆς W. ἢ αὐτῆς] Ita cum γ. etiam habere Fl. & H. notat M. du S. i. [Ω] De hoc idem notavit. k Πολύμνειαν] Πολύμνιος M. Nihil mut. Edd. l. T. ἔοντα] Sic M. Vulgo Edd. τὰ τ' ἔοντα.

ἢ φος πρὸ τοῦ καὶ ἐκείνου ἐπὶ τῷ ὁπιδεῖν πολλὰς τοῖς
ποσὶν ἔκαστον, ἢ δὲ θυγατέρα αὐτῆς ἵλεον. Vide quam si-
mile sit hoc saltandi genus illis, quos *carpeslos* a ca-
prarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cu-
jus auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γῆρας]
dictam puto a *grynos* volatu, vel *gryis* quos per lasciviam ab iis peragi lego apud Plin. 10, 23. f. 30.

3. M. G. θυγατέρα αὐτῆς] Vid. Illustr. Spanh. ad Callim. p. 425.
f. ad Hymni in Del. versum 144. ubi θυγατέρα αὐτῆς
θυγατέρα αὐτῆς ἢ φῶς αὐτῆς περὶ αὐτῆς. Unde concludit, θυ-
γατέρα αὐτῆς etiam legendum, non θυγατέρα, apud Hesych.
de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus
Meursius in Orchestra, & unde verbum θυγατέρα αὐτῆς
de iis qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt.
(i. e. h. l.)

4. Γῆρας] Instituta haec saltatio fuit a Theseo;
representabatque imagines exitus e Labyrintho. De
Tom. II.

scribit Pollux IV. 14. & Plut. in Theseo: tangit etiam alicubi Hesych.

3. Θῦγμα] Rusticorum temulentorum *Aithon*. XIV.

10. Ὁ Πλάτων οἱ τ. v.] Plato Legg. II. 576. M. du S.

Ὁ Πλάτων] Lib. 8. p. 639. C. Lacmar. 7. M. G.

25. Γεωμετ.] In W. μνημικῆς tantum, quod magis probro. Noli tamen mutatum; quia mox ipsam Philosophiam etiam ad sui video, eodem credo, quo Geometria jure.

29. Ἀφέντηκεν] Significatio haec, pro abhorrens, a-
lium esse, probatur a Dukero ad *Etymol.* VI. 88. p.

434. 40. Τὰ τ' ἔοντα] Homer. II. A. 2: καὶ τὰ τ' ἔοντα τίς
ἐσόμενα, πρότ' ἔοντα. M. etiam τ' ἔοντα. M. du S.

Τὰ τ' ἔοντα] Itaque ex Homero & Cod. M. vulga-
tam mutavi, quia ἔοντα per dialysin magis Homeri-
cum, quam ὄντα. Sed res est parvi.

7. F. R.

καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικῇ. καὶ ὅταν ὁ Θεοκυδίδης αὖτε τῷ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τῆτα καὶ τὸ τῷ ὀρχηστῇ ἀκρότατον ἀν' ἐγκώμιοι εἶη, γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφένειαν τῶν ὀχημάτων λέγω.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ πα-
λαιά ἱστορία ὄντιν, ὡς πορεύονται, καὶ ἡ πρὸ-
χειρ αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρε-
πειας ὀπίσκει. ἀπὸ γὰρ χάριτος εὐθὺς, καὶ τῇ
πρώτης τῇ κόσμῳ γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ
αὐτὸν ἀπαλλαγέναι, ἄχρι τῆς καὶ Κλεο-
πάτρας καὶ Αἰγυπτίας. τότε γὰρ τὰς ἀφ' ἑ-
σῆμα περὶ ὧν ἡμῖν ἡ τῇ ὀρχήσῃ πο-
λυμάθεια, καὶ τὰς ἀφ' ἑσῆς μέσσω μάλιτα ἴστω,
Οὐρανῷ τομῇ, Ἀφροδίτης γονάς, Τιτάνων
μάχην, Διὸς γένεσιν, Πέας ἀπάσιν, Λί-
θου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, καὶ τὰ τριών.
Ἀδελφῶν κληρον.

Εἶτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασις, πύ-65

rendi, & obscura declarandi: & quod
Thucydides in laude Periclis dixit, illa
summa etiam saltatoris laus fuerit, intelli-
gere quid oporteat, & explicare. Explica-
tionem autem nunc dico claram, uniuscu-
jusque habitus expressionem.

37. Apparatus omnis hujus operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interjecta sunt, Caeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Jovis nativitatem, fraudem Rheae, subjectumque lapidem, Saturni vincula, fratrum trium fortem.

38. Tum deinceps Gigantum seditionem,
ignem

n. Aūtā] *Thucyd.* τᾱῦτα male. *M. du S.*

46. *Θαυμάζω*] Vid. *Corn. Nep.* & *Thucyd.* II. 60. apud quem ipse Pericles se nullum sibi secundum in iis videri ait. Idem voluit *Horat.* cum ep. 4, l. 1. sic scribit :

*Quid voveat dulci nutricula majus alumno,
Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?*

Θενυδ. — αὐτὰ] *Thucyd.* in Edit. Cl. *Duker*
p. 135. vers. 30. & seqq. ubi haec Periclis senten-
tia; nam qui novit, neque aperte docet, perinde est,
ac si namquam cogitasset. Ceterum verum est, ἡ ἱπ-
ποσύνη αὐτὰ legi in eodem sine notata, varietate.
Sed cum Luciano etiam in *Thucydide* mallet legere
αὐτὰ. Nam & sic iterum apud nostrum infra *Rhes.*
§. 1. eadem ad verbum repetitur: γυναικὲς τὰ δεικ-
νύσιν, ἡ ἱπποσύνη αὐτὰ.
J. F. R.

47. Περικλέους] Ipse de se Pericles ad populum *Thucyd.* 2, 60. Καίτοι ἐμὲ τοιοῦτον ἀνδρὶ ἐργάζεσθαι, ὡς ὑμεῖς ἔσονται εὐνομαί, οὐκ ἠγάπησά τε τὰ δέοντα, καὶ ἠρηκνῆσαι ταῦτα κ. τ. λ.

61. 'Αφροδ. γένος] Ex spuma maris.

68. *Agroës. arvensis*] Vid. Illustr. Spanh. ad Callim.
Hymn. in Del. vers. 306. p. 510—11. Ubi de hoc
saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa.
F. F. R.

69. Τιτουῦ ἐπιστολὴν] Vid. *Apollod.* l. i. p. 5. B. La-

tonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis
confecere. Pythonis idem paulo ante fabulam narra-
verat.

70. Καὶ τὸ μῖσος τ' ἦν ἐπισκόμους πάντων· τ' αὐτῶν] Vide *Claudianum* in prologa panegyrici in Manlium Theodorum, & *Plutarchum* in defectu oraculorum.

Ibid. Μέρον τ' ἄλλ'. *Eur. Or.* 331. 591. & *passim*.

Ibid. Πέρης ἡ ἀστὴρ] Fabula hæc apud *Pindar*. Cetera sunt nomina fabulis notissima. 7. B.

73. Καὶ λάβρακα &c.] Arca Deucalioni tribuitur.
An a Noë habet? F.G.

Ibid. Λάρανα μίαν] De qua fusius Sup. c. 12.
M. de S.

76. *Ἰάχου παρρηγυμῶν*] A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnassō conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam *Diodorus Siculus*. lib. III. Biblioth. 7. G. G.

'Ιάκχου] Sic W. recte. In reliquis 'Ιάχου. M. d. S.
'Ιάχου σπαργάνου]. *Phrynus* f. *Cornutus* potius
de nat. Deor. c. 30. p. 220. Ed. Galei, de Baccho f.
Dionysio. Is enim Iacchus non minus quam Ofiris.
Sic igitur *Phrynus*, *Μυθελογείται* ὅτι ἀλφειοπότης καὶ
τῇ Τιτανῶν, συνεισὶς πάλιν κατὰ τὴν ῥῆσιν — ὅτι οἱ γεωργοί
— συνείχοντο τοὺς βότρυς κ. τ. λ. Ζ. M. G.

28. May

ignem furto subductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post ista Deli insulae sublatis errores, & Latonae partum, & Pythonem sublatum, Tityi infidias, mediumque tel-

ος κλοπήν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθεὺς κόλασιν, Ἐρωτὶ ἰσχὺν ἑκατέρω· καὶ μὲ ταῦτα Δήλῃ πλάσιν, καὶ Λητῆς ὀδύνας, καὶ Πύθωνι ἀναίρεσιν, καὶ Τίτυϊ ὀπίσθην, καὶ τὸ μέσον δὲ γῆς εὐρισκόμενον πτήσας αἰετῶν.

39. Deucalionem super haec, & magnum hoc vivente saeculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis servantem, & enaios rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Junonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dionysi nativitatem, & quaecumque traduntur de Minerva, & de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, & interfectum a Marte Halirrhodium, & primum de ea re in Areopago judicium, & Atticam in universum mythologiam.

Δευκαλίωνα ὑπὲρ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ὕπὲρ τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον τοῦ ἀνθρώπου γένους φυλάττειν· καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πλάσσειν· ἔπειτα Ἰάκχῳ σπαραγμὸν, καὶ Ἡρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονάς, καὶ ὅσα πρὸς Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφαίστῳ, καὶ Ἐριχθόνι, καὶ ἔτι πρὸς Ἀθήνην, καὶ Ἀλκίον, καὶ πρῶτον ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν, καὶ ὅλως Ἀθήνην πᾶσαν μυθολογίαν.

40. Praeter caetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Ica-

Ἐξαίρετως δὲ τὴν Δήμητρον πλάσιν, καὶ Κόρης εὐρεσιν, καὶ Κελεὺς ξενίαν, καὶ Τριπτολέμῳ γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίῳ ἀμπελοργίαν, καὶ

δ Ἰάκχῳ] Scripsi ex W. Ἰάκχῳ male Edd. J. Fl. H. Bz. P. S. c Ὀρεῖ Ἡφ.] Sine πρὶ Edd. etiam Fl. J. H. P. d Ἀλκίον] Edd. priores ἀλκί. minore α.

67. Καὶ μὲν ταῦτα Δήλῳ πλάσιν] Φασὶ γὰρ τὴν Δήλῳ τὴν ἦσαν, πρὸ τοῦ τὴν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεννηθῆναι, πλάσθαι, κατὰ τὸ Λιγυῖον πάλαιον, Ἀσπρίαν καλουμένην, πρὸ τῆς Κυλάδας * ἦσαν ἀλλοίαι ἀλλαχῇ θέσται. Αὐτὴ δὲ ὑποδείκνυται καὶ ἐπὶ τῷ τέλει ἐπίστασιν (ἔδῃ) ὅτι αὐτὴ μῆκος γῆς + ἐπίστασιν ὅσον ὑποδείκνυται δι' ὄργην ὁ ἀπὸ τῆς Ἡρας] + ἔστι τὸ § ἄλλος καὶ μῆκος τὸ Κυλάδων ἱερὸν ζῶον. Διὸ αὐτὴ μὲν Δήλος ἐκλήθη, ἔπειτα δὲ ἡ γενομένη τῇ

ἡ παλαιὰ γῆσι. αἱ δὲ πρὸς αὐτὴν κυκλούμεναι αὐτὴν, Κυκλάδες, καὶ ἡν τὸ λοιπὸν τοῦτο ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἱερὸν Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δήλῳ ὅμῳ. V.

70. Καὶ τὸ μέσον τὴν γῆν] Λέγουσιν ἐν Δελφοῖς ὁμοφασίαν εἶναι ἐπὶ τῷ ἰδίῳ τοῦ τοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν αὐτὴν γεγράφεται ἀπὸ συνήθους λίθων. καὶ τὸτο ὁφθαλμὸς αὐτῆς τὴν γῆν. V.

* Νίκης] Non aderat in Ed. Sed addidit M. du S. Non significans tamen ex quo Codice.

+ ἐπίστασιν] Sic M. non ἐπίστασιν, ut erat in priore horum Scholiorum editione. ἐπίστασιν V. & C.

+ ἔστι] ἔστι M. prave. M. du S. § ἄλλος] Et hic ita mutavi; antea enim legebatur ἄλλος in

Ed. Amph. Sed C. ἄλλος.

§ Παλαιὰ γῆσι] Sic habent C. & M. Παλαιὰ Ed. Claz. Παλαιὰ γῆσι mendose V.

** Αὐτὴν] Sic V. & M. recte. In Impr. omittitur ea vox sensum perturbabat. M. du S.

78. Ἀθῆν. καὶ ὅσα Ἡφ. ὁ Ἐριχθ.] Fabulam habes apud Laertem. Orig. c. Celf. Homeri Scholiast. ad Il. B. Catal.

54. Et Apollod. III. p. 99. B. Vid. nott. ad Philoph. c. 3. & Oic. c. 26. M. du S.

80. Ἐρμ.] Apollod. III. p. 97. BC. Lucian. ipsum Ἐρμ. c. 20. M. du S.

Ibid. Καὶ Ἀλκίον] Et Halirrhodium, de quo ad Pausan. hanc omisit Interpres. J. B.

Ibid. Ἀλκίον] Vid. Suid. v. ἀλκίον πᾶν. Adde

Apollod. III. p. 98. A. Neptuni filius a Marte occisus, quae prima lis in Areopago iudicata est: quam corruptus est Apollodori textus. M. du S.

84. Κελεὺς ξενίαν] Eleusinus Triptolemi pater, apud quem diversata est Ceres. V. Apollod. I. p. 6. & III.

99. C. Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18. C.

Eleusine sepulturarum. Virg. Georg. I. 165. & Ovid.

Fast. IV. M. du S.

ἡ Ἡριγόνως συμφορὰν, καὶ ὅσα πρὸς Βορέην, καὶ ὅσα πρὸς Ὀρειθυίας, καὶ Θασίας, καὶ Αἰγίας· ἐτι δὲ ἡ Μηδείας ἀποδοχὴν, καὶ αὐτὴς εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθίδας θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίωνος· ἅτε ἐν ὁρᾷ ἐπαθόν, καὶ ἐπραξαν. εἶτα ὁ Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ πρωτέρα δὲ ἡ Ἑλῆνης ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῆς Διοσκύρωνος πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἰππολύτου πᾶθος, καὶ Ἡρακλείδων κάθοδος. Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἀννομήζονται. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάντων δειγμάτων· ἔτι καὶ πολλὰν τὴν ὁμιλίαν ἀπὸ πολλοῦ.

Ἐξ ἧς δὲ τὰ Μέγαρα, καὶ Νῖος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφύρεος πλόκαμος, καὶ Μίνω· πόρος, καὶ πρὸς τὴν εὐεργέτην ἀχαριστία. οἷς ἐξ ἧς ὁ Κίθαιρος, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πᾶθος, καὶ Κάδμου ὁπίσθημία, καὶ βοὸς ὁκλασις, καὶ ὄφις

ratio cultam, & calamitatem Eripones, & quaecumque de Borea, & de Oreithyia, & Thefeo, & Aegeo narratur. Ad haec receptionem Medae, & rursus fugam ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thracia vel passae sunt vel fecerunt. Postea senendi sunt Acamas & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscuro- rum contra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & Heraclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane speciminis ergo de multis omisissis retuli.

41. Deinde occurrunt Megara, & Nisus, & Scylla & cincinnus purpureus, & profectio Mineis, ingratusque adversus bene de se meritam animus: post quae sequuntur Cirhaeron, & Thebanorum, Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos procumbens, & dentes serpen-

a Ἀκάμας] Nil mutant Edd. & M.

b τὰ] Sic recte W. Deerat enim τὰ in Edd. c Σκύλλα] Σκύλα W. c Πόρος] Nil mutant Edd. nec M. Πόρος vult Graev. d Εὐεργέτης] Sic recte M. f. Fl. P. S. Εὐεργέτης male H. & B2.

86. Ἡριγόνως] V. Ael. de An. VII. 28.

91. Ἀκάμας] Thefei is filius, cuius fabula mihi ignota est. V. Paus. 343, 9.

Ἀκάμας] Ita prope jungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua Τελεχὸς ad Lycophr. 496. ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est Ovidius Hero. 2. narrant de fratre ipsius Demophoon- te. Aliam Acamantis historiam habet Parthenius Erot. c. 16. & Τελεχ. ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert Plus. in Thefeo p. 29. amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munimam clam educatum ab Aethra matre Thefei, &c. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. f. M. G.

Ἀκάμας] An Ἀθάμας quaevisit Salanus? ut mox §. 42. & 67. Quia in Latinis auctoribus Acamas & Athamas quoque confunduntur. Vid. Cl. f. Aris. ad Aur. Vict. Or. c. 1. 8. Sed recte hic quoque Acamas legi vid. Parthen. Erot. c. 16. ὅς ἐστι τὸ ὁμογενεῖον ἐπὶ Ἑλλῆς ἀπαύτως Διομήδους & Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθάμας, ut ibi videbimus, nam duo diversi sunt. f. F. R.

95. Ἡρακλείδων κάθοδος] V. Paus. rat. temp. I. 12. de priore autem intelligendus hic noster, cum ad Atheniensium res gestas refert. M. du S.

99. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφύρεος πλόκαμος & Μίνω· πόρος] Interpres: Scylla, purpureus cincinnus, & Mineis

transitus. legendum censo, καὶ Μίνω· πόρος, & Mineis desiderium, seu amor. Scribit enim Ovidius in Metamorphoseon libro, & Virgilius in Ceiri Scyllam Mineis amore captam patriam ei prodidisse. f. G. G.

6. Καὶ Σπάρτων ἀνέδους] Et Spartorum exortus. Nimirum ex satis serpentum dentibus homines profluerant armati. f. G. G.

Ibid. Σπάρτων ἀνέδους] Vinc. Oporocerus Spartorum restituit, perridicule. Benedictus (satorum) or- sus, paulo melius. Scripsit quidem Bourdoleius cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen quoniam ita sit περιγρη, ut supra notaverit καὶ Ἀμφιλόχου omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantumdem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & ver- tatur Spartorum exortus. f. G.

Σπάρτων ἀνέδους] SPARTOS etiam latine dixit Laertius. III. 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἀνέδους . . . ὅτι γὰρ ἀνδρὶς μέλαινα ἀνέδους ἐπὶ αὐτῷ καθυπερβαίνοντι, &c. p. 26. A. & III. p. 70. B. ἀνέδους ὅτι γὰρ ἀνδρὶς ὑπερβαίνοντι, ὅτι ἐκείνου Σπάρτος. De Cadmo draconum dentes serentes.

M. du S. Σπάρτων ἀνέδους] Vix operae fuisset adnotare, σπάρ- τος habere plerasque Edd. quia quo antiquiores, eo facpius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτος sic scriptum

pentis, & Spartorum exortus, ac rursus Cadmi in serpentem mutatio, & edificatio Amphionis ad Iyrum, & furor structionis & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, & Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus omnibus, & liberorum illius caedes.

42. Tum Corinthus plena & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, & ante hos Bellerophonem & Sthenoboeam, & Solis atque Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, & liberorum Nephelae aetiam in ariete fugam, Ino & Melicertam mari exceptos.

43. Post haec Pelopidarum res & Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus, atque Io, ipsiusque Argus Custos, & Atreus ac Thyestes, & Aerope, & aureum vellus, &

δόντες, & Ἰσπαρτῶν ἀνάδοσις, & αὐτῶν τῶ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, & πρὸς Λύραν τεύχισις, & μακία τῶ τεύχοποι, & ἡ γυναικὶς αὐτῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, & ἡ ὅτι τῶ πένθι σιγή, & τὰ Πενθέως, & Ἀκταίοντος, & τὰ Οἰδίποδος, & ἡ Ἡρακλῆς σὺν ταῖς ἀδελφαῖς αὐτῆς ἅπασι, & ἡ παῖδων σφαγή.

Εἰθ' ἡ Κόρινθος πλῆρα & αὐτῇ μύθων, & ἡ Γλαύκη & ἡ Κρέοντα ἔχουσα, καὶ πρὸ αὐτῶν ἡ Βελλεροφόντιος & ἡ Σθενόβοαν, & ἡ Ἡλίου μάχη, & ἡ Ποσειδῶνος καὶ μὲν ταῦτα ἡ Ἀθάμαντος μακίαν, & ἡ Νεφέλης παῖδων ὅτι τῶ κριῶ ἡ ἡ Αἰγέριον Φωγῶν, ἡ Ἰνὸς & Μελαιέρτε ἡ παροδοχῆ.

Ἐπὶ ταῖς τὰ Πελοποννησίων & Μυσηναίων, & τὰ ἐν αὐταῖς, & πρὸ αὐτῶν, ἡ Ἰναχῶν, & ἡ Ἰὼ, & ὁ Φρερὸς αὐτῆς Ἀργῶν, & ἡ Ἀτρεὺς & Θυέστης, & ἡ Λερόπη, & τὸ χρυσοῦν δέ-

[Ἰσπαρτῶν] Sic P. recte. Ἰσπαρτῶν minore σ. plurimae. g Διμήριον] Διμήριον Marc. mss. Nihil mut. M. M. J. P.

tamen fraudi fuit interpreti prius, vertenti *saorum* *otus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *saorum* illorum *otus* eandem rem significaret; quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio *Apollod.* ab *Solano* adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra §. 50.

8. Μακία τῶ] Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata filii ipsi mortem consciscerentis. V. *Ovid.* *Met.* VI.

9. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῶ πένθι σιγῇ] *Cic.* *Thy.* D. III. 26. & *Niobe* *fugitur* *lapidea*, *propter aeternum, ordo*, in *luctu silentium*. ad quem vid. *Davis.* p. 215. No. 7.

13. Σφαγή] *Apollod.* II. p. 44. B.

15. Γλαύκη] Creontis haec filia, Medae pellex, &c.

16. Σθενόβοαν] Antaeam *Haw.* vocat, Tragicis *Sthenoboeam*. Fabulam narrat toties hic adendus *Apollod.* II. p. 35. A.

17. Ἡλίου μάχη] De Neptuni & Solis pugna vid. *Pausan.* in *Corinthiacis*.

Ἠὶδ. Ποσειδῶνος] *Pausan.* *Corinth.* pr. *ἀγῶνι* δὲ ἐπὶ Κρόνου Ποσειδῶνος Ἠὶδ. Ἠὲρ σπῆν' ἡ γῆ ἐν ἀμφιγύρῳ α. σ. α.

18. Ἀθάμαντος μακίαν] Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamanthe*, de quo §. 40.) vid. ap. *Ovid.* *Fast.* VI. 489. Hinc agitur furis Athamas & *magis falso*. Adde IV. *Metam.* 420. Et mox §. 67. Ac supra T. I. *Dial. mar.* IX.

Ibid. Τῶν Νεφέλης παῖδων ἐπὶ τῶ κριῶ τῶν Αἰγέριον Φωγῶν] Quum adverterem *Marcellum* ad hanc narrationem offendi, & *Αἰγέριον* audacter cogitare, conjiciebam forsitan ab *Luciano* scriptum fuisse *διερὶ Φωγῶν*, ut in *Lexiphane*, ἀπεμυρίασι ποίησι τοῖς ὀφθαλμοῖς & μυήτι λαπαλόνες εἶναι μὲν διερὶ βλάτων. Apud *Maximum Tyrium* differt. 10. τῶ διερὶ γῶν αἱ νύκτες, τῶ δὲ μὲν γῶν αἱ νύκτες. Sed quamquam fabulis vulgaris id sit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in *Astrologia*. Ἰσα δὲ μοι & ἡ Φρερὸς ἡ Ἀθάμαντος ἐκράδω. ἡ δὲ κριῶ χρυσῶν δὲ αὐτῶν ἡ Ἰνὸς μυστιοται. Quod sequitur & πρὸ αὐτῶν, non interpretarer & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle antecedentia.

19. Ἐπὶ τῶ κριῶ τῶ Αἰγέριον Φωγῶν] Τῶ Αἰγέριον Φωγῶν.

24. Λερόπη] V. *Σοφ.* c. 8. mater *Agamemnonis* & *Menelai*. Sed quid in ea tragici, cur hic censetur, nondum invenio. At c. 67. hujus libelli *Tragoedia Aegypti* admiscetur. De alia *Aerope* *Cephei* filia v. *Pausan.* 274. 23.

Ἰδρας, καὶ ὁ Πειλοπείας γάμος, καὶ Ἀ-25
γαμέμνονος σφαγή, καὶ Κλυταίμνης τι-
μωρία. καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἢ τὴν ἑπτὰ λο-
χαγῶν στρατεία, καὶ ἢ τὴν Φυγάδων γαμ-
βρῶν τῇ Ἀδράστῃ παραδοχή, καὶ ὁ ἐπ' αὐ-
τοῖς χρησμός, καὶ ἢ τὴν πεισόντων ἀταφία, 30
καὶ Ἀντιγόνης ἀφ' ταῦτα καὶ Μενεικείας ἀ-
πώλεια.

Καὶ τὰ ἐν Νεμείᾳ δὲ, ἢ Ὑψιπύλη καὶ
Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὀρχηστῇ
μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἰσεῖται ὁ Δα-3
νάης ὁ παρθένουσιν, καὶ Περσέως ὁ γέννησιν,
καὶ τὸ ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄθλον αὐτῷ προση-
μηδύον, ὃ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ δῆλγσις,
καὶ Κασσιόπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφείας,
ὅς καὶ ἀστροῖς ἐγκατέλεξε ἢ τὴν μὲν ταῦτα 40
πίστις. καὶ κεῖνα δὲ τὰ δεχαῖα τὰ Αἰγύ-
πτου καὶ Δαναῶν, εἰσεῖται καὶ τὸ ἐπιθαλάμιον
ἐπιβυλὴν.

Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαιμόνων τοιαῦτα
παρέχειται. τὸ Ὑάκινθον, καὶ τὸ τῇ Ἀπόλ-4
λων ἀντραστῇ Ζέφυρον, καὶ τὸ ἐπὶ τῇ
δίσκῳ τῇ μερακίᾳ σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τῇ
αἵματι ἀνθῶς, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ αἰδύσαν
ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν

Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis,
& poena Clytaemnestrae: & ante haec etiam
septem ducum ad Thebas expeditio, rece-
ptioque generorum Adraasti exulum, oracu-
lumque de illis, & insepulti qui ibi ce-
cidierant, & Antigones propter ista Me-
noeceique interitus.

44. Et quae in Nemea acciderunt, Hy-
psipyle & Archemorus, res saltatori me-
moratu maxime necessariae. Et ante ista
sciet custoditam Danaës virginitatem, &
natum ex ea Perseum, propositumque illi
contra Gorgonas certamen; cui domestica
etiam illa Aethiopica narratio, Cassiopeia
etiam illa Andromeda, & Cepheus, quos astris
etiam adnumeravit fides posterior. Illa
quoque antiqua sciet de Aegypto & Da-
nao, & illas in nuptiali toro infidias.

45. Non pauca vero etiam Lacedaemon
stalia praebeat. Hyacinthum, & rivalem
Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a
disco, & florem ex sanguine, inscriptio-
nemque in illo lugubrem; & excitatum
ab inferis Tyndarum, Jovemque propter-

ca

α Διδρας] Ἀρίων W. L. & Fl. Διδρας cert. & P. β Πειλοπείας] Πειλοπείας W. γ Στρατεία] Στρατιά P. Vulga-
tam serv. Edd. δ Παρθένουσιν] Sic f. H. Fl. & M. Διαπαρθένουσιν P. male. ε Γέννησιν] Ita dedi ex L. P. Γέ-
νισιν Edd. priores. f Προσημηδύον] Hoc habent Ald. B2. H. Fr. P. S. & P. Προσημηδύον f. Fl. & M. g Κασ-
σιόπεια] Sic recte f. B2. H. Fl. Ald. & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorst.

Ibid. Χρυσοῦν διδρας] Ἀρίων. W. & Fl. (L. etiam in-
serit ἀρίων.) M. du S.

25. Διδρας] Quod in variantt. notavi, id Solanus in
marg. Hag. Ed. distincte notarat. Sed in Juno. nota-
rat idem paullo aliter; nimirum Cod. L. inserere ἀρ-
ίον; ita ut credas & διδρας & ἀρίων in illo legi; quod
si verum est, vix dubito quin διδρας ἀρίων dare volue-
rit, aut revera det iste Liber. Quod tamen ex glossa
potuit esse prognatum. f. F. R.

28. Στρατεία] Vulgatum servavi. conf. §. 40. ubi
ἡ στρατεία τῇ Διαπαρθένου. Thucyd. I. c. 120. p. 71. τῇ
μεγάλῃ στρατείᾳ τῇ Ἀθηναίων, ubi Codd. alii στρατίαν
etiam minus recte habebant. f. F. R.

Ibid. Φυγάδων γαμβρῶν] Non sufficit interpretatio
Benedicti, & profugorum Adraasti liberorum susceptio,
immo vitiosa est. Recte Ophiopaeus & generorum
exulum Adraasti susceptio. f. G.

Ibid. Γαμβρῶν] Polynicem & Tydem inauit,
quorum historiam habet Hyg. f. LXIX. & seqq. &
Apoll. III. p. 77. B. M. du S.

31. Ἀντιγόνης] Vide Apoll. III. p. 80. C. M. du S.

33. Ὑψιπύλη] V. Stat. Theb. 4. & 5. Regina Le-
mni, v. Apollod. p. 22. B. M. du S.

34. Ἀρχέμορος] Filius hic Lycurgi, Hypsipyles
alumnus, antea Opheltis dictus. Vid. Apollod. I. p.
20. D. & III. 78. B. M. du S.

36. Γέννησιν] P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37.
Sed praestat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate
sermo est, quam de ipsa generatione. M. du S.

Γέννησιν] Ut hic recte sic scribitur, ita infra §. 50.
recte γένεσιν. f. F. R.

37. Προσημηδύον] In M. Fl. & f. προσημηδύον, quod
hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προ-
σημη— confer Et. Δ. XIV. M. du S.

38. 9

iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post iudicium de pomo.

46. Putandum enim, Spartanæ historiae Iliacam quoque connexam esse, quæ multa est & multarum personarum : de unoquoque enim eorum qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenæ propositus est : & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad eam, quæ in reditu cujusque facta sunt, & errorum Aeneae & Didus amorum, a quibus non alieni actus circa Oresten, & quæ in Scythia Hieros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce quæ ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commemoratio, furor simulatus Ulyssis, Philoctetes destitutus, & tota, in universum, Ulyssæa peregrinatio, & Circe, & Telegonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poenam usque procorum. Et ante hæc structæ Palamedis insidiae, & Nauplii iræ, & furor Ajacis, & alterius Ajacis in scopulis interitus.

47. Habet multas occasiones Elis quo-

δοιδος ὅτι τὴν κατ' Ἀσκληπιῶ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὴν Πάριδος ἔκνομον, καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν, καὶ τὴν ὅτι τῷ μῆλῳ κρίσιν.

Νομίζουσιν γὰρ τὴν Σπαρτιατικὴν ἱστορίαν, καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνήθουσαι, πολλὰν ὕσαν καὶ πολλαυπρόσωπον. καθ' ἑκάστον γὰρ τὸν ἐκεῖ προσόντων, δράμα τῇ σκηνῇ προκεῖται. καὶ μεμνησθεὶς δὲ τούτων αἰεὶ, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς εὐθὺς ἀρχὴν τὴν ἐν τοῖς νόμοις γεγενημένην, καὶ τὴν Αἰνείας πλάνην, καὶ Διδῶς ἐρωτοῦ, ὣν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ πρὸ τῆς ὀρέστην δράμα, καὶ τὰ ἐν Σκυρία τῷ ἥρωϊ τέτολμημένα. οὐκ ἀπὸ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συνηθῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθενεύσεις, Ὀδυσσεως μανία, καὶ Φιλοκτήτης ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσεὺς πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῆς ἀνέμων δυαλεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς μνηστῆρων τιμωρίας, καὶ πρὸ τούτων ἡ καὶ Παλαμήδους ὀδύνη, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία, καὶ ἡ Δατῆρος ἐν ταῖς σέτραις ἀπώλεια.

Ἐχει πολλὰς ἁ ἀφορμὰς καὶ ἡ Elis τοῖς ὀρ-

h Ὀδυσσεὺς] καὶ Ὀδυσσεὺς W. i Τηλέγονος] Τηλέγονος. f. Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. h Ἀφορμὰς ἡ Elis] καὶ ὁδὸς ἀφορμὰς Fl. καὶ ἡ Elis ἀφορμὰς M. Codd. Edd. vulgatae servant cum Cod. P.

38. Ὁ οὐκ αἰεὶ καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις] Vertunt, cui est propria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie. cum sit, cui affinis, vel similis est Aethiopica narratio. f. G. G.

39. Κασιόπιος] V. ἴσ. ed. c. 7. In M. & plerisque Edd. ita legitur. P. autem, J. & Forsterius Κασιόπιον reponere iubet. M. du S.

Κασιόπιος] Vorst. in marg. Bz. correxerat Κασιόπ. forsan frustra. Etsi enim Latini Cassiopeae constanter dicunt, in Graecis Codd. tamen esse Κασιόπ. testatur Steph. in Lex. Histor. Geogr. ab Heydio aucto. ubi etiam animadvertit Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. Ptolemaeus scribi. Κασιόπιος iterum scribitur in optimis Edd. infra de Imag. c. 7. Verum tamen in Apollod. p. 86. bis editum invenio Κασιόπιος. Contra autem ap. Eratosth. Cyren. c. 16. Κασιόπεια. ubi Th. Gale etiam Cassiopeia Latine scripsit, ne crederes casu sic editum in Graecis. f. F. R.

49. Τυδάρων] Vide Munckeri not. ad Hyg. 49. sunt enim qui ob Hippolytum fuscitatum, alii ob alios dicant fulmine percussum Aesculapium. V. Apollod. III

p. 88. AB. Lact. I. 10. nostrum Θ. d. XIII. Cum Hercule & Glaucō inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixisse fama est. M. du S.

Ibid. καὶ τὴν Τυδάρων ἀνάστασιν] Jubeat in marg. Ed. Graev. Hemsterhusius consulti Sext. Empir. p. 272. i. e. L. I. c. 12. m. Id-faciens invenio: Πανύσιος δὲ, ἀπὸ τὸ πρὸν Τυδάρων ἀναστῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Cl. Fabricius: „Plinius XXIX, 1, Lucian. de Salt. H. I. Τεσσαρὶς Chiliad. 10. vers. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78. nihil de hac fuscitatione, de qua plura quidem testimonia adferre liceret; sed potius ea de fabulis hujusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscribere, quam omnes illas quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare; quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. f. F. R.

59. καὶ Διδῶς] An ex Marone aut alio illo antiquiore? E. G.

63. Ἀχιλ. ἐν Σκύρῳ παρ.] Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. M. du S.

ὄρχειον περιμύθους, τὸ Οἰνόμαον, τὸ Μυρτίλον, τὸ Κρόνον, τὸ Δία, τὸς πρώτους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς.

Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκადίαν μυθολογία, Δάφνης Φυγὴ, Καλλιστὸς Θηρίωσις, Κενταύρων παρώνια, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλφειὸς ἔρως, καὶ ὁ ὕψαλον Σποδηνμία.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκη τῷ λόγῳ, πάμπολλα κατέκειθεν ἡ ὄρχησις ἐρανίζεται, τῷ Εὐρώπῃ, τῇ Πασιφάνῃ, τὸς Ταύρους ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὸν Ἀριάδην, τὸν Φαίδραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἰκαρον, τὸν Γλαῦκον, τὸν Πολυίδου μαίλικην, τὸν Τάλω, τὸν χαλκὸν τῆς Κρήτης πέριπαλον.

que pro saltare conantibus; Oenomaum; Myrtilum, Saturnum, Jovem, primos Olympiorum certatores.

48. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Callistus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis nativitas, amor Alphei & iter sub mari.

49. Verum etiam in Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque sibi saltatio colligit, Europen, Pasiphaen, & utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariadennem, Phaedram, Androgeon, Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem, Talum illum aeneum per Cretam erronem.

50. Et

a Κενταύρων] Κενταύρου Fl. Nihil mutant cett. nec P. rac male Ὑψαλος, vid. nott.

74. Οἰνόμαον] V. Καλλ. c. 19.

M. du S.

Ibid. Μαρτίλον] Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Belops Hyg. V. Schol. Hom. ad II. B. 104. & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788. & Μυρτος. var. lect. I. 12. Aliter rem narrat, Καλλ. c. 19.

M. du S.

75. Κρόνον τὸ Δία] Quid hi in Elide designarint, me later.

M. du S.

79. Πανὸς γοναί] Vid. supra T. I. Deor. Dial. XXII.

M. du S.

80. Ὑψαλον] Lege Dialogum III. Marim. M. du S.

Ὑψαλον] Major littera Y. a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat: *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim adludunt, ut Ovid. III. Am. 6. 29. Virg. III. Aen. 694. — *Alpheum fama est huc Elidis antem Occultas egisse vias subter mare* &c.

J. F. R.

84. Ταύρους ἀμφ.] Marathonium nempe, & minotaurum; prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II. p. 48. C. 68. A. Quidam etiam teste Apollod. (I. p. 27. C.) Talum & Taurum eundem putarunt.

M. du S.

Ibid. τὸν Λαβύρινθον] Vid. Plut. I. 19. §.

M. du S.

86. τὸν Γλαῦκον, τὸν Πολυίδου μαίλικον] Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico:

Creta quo si vere narratur fabula, vidit
Minois tunc puerum prodire sepulchro:
Quem senior vases avium clauore repressum

Gramine resistit: mitrae nam munere sortis.

Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide & Apollod. III. Biblioth. & Palaeophatum de incredibilibus c. 27.

J. G. G.

Ibid. Γλαῦκον] Minois filius, cujus fabulam narrat Apoll. III. p. 69. B.

M. du S.

86. Πολυίδου μαίλικον] Meminit hujus inter augures Hyginus noster etiam Hec. I. nominatim & c. 8. sine nomine, & Apoll. III. 69. B. ubi quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat.

M. du S.

87. Τάλω] V. Philod. c. 19. qui locus huic lucem foeneratur, meminit & Apoll. Rh. IV. p. 113. & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi & jam Apollod. I. p. 27. ubi de eo plura. & Plut. min. p. m. 510. A.

M. du S.

88. Περίπαλον] Conf. a. Var. Hist. c. 6.

J. F. R.

91. τὸν Μελαγρον, τὸν Ἀταλάντην, τὸν Δαίδαλον] Interpretes: *Meleagrum, Atalantem, Daedalum*. foedissimus error. Nullus Dalmis unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμμικὸν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. scribe Δαίδαλον, & interpretare. *Meleagrum, Atalantem, & Iasionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII. Metam. & in Ibia.

Natus ut Alibano fluminis abscentibus arsis
Sic tuus ardescas stipitis igne rogo.

J. G. G.

τὸν Μελαγρον, τὸν Ἀταλάντην, τὸν Δαίδαλον] Variant fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalantem, Daedalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obfideamur amplius, intercedit Pater vertendo *sonum*. Tor-

ris

50. Et in Aetoliam si transferis, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, fatalem illum torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore diffusio Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nessum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta rogam.

51. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria: Orpheum, ejus laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.

52. Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Jasonem, Alcestin, quin-

Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλθεις, καὶ οὐ πολλὰ ἢ ὄρχησις καταλαμβάνει· ἢ Ἀλθαίαν, ἢ Μελέαγρον, ἢ Ἀταλάντην, ἢ δαλόν, καὶ ποταμὸν καὶ Ἡρακλῆος πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν, καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μὲν ἢ μανίαν Ἀλκμαίων οἴκησιν. εἴτα Νέσον καὶ Διανείρας ζηλοτυπίαν, ἐφ' ἣν ἢ ἐν Οἴτῃ στυγρὰ.

Ἐχει καὶ Θράκη πολλὰ τῷ ὄρχησομῶσι ἀναγκαῖα, ἢ Ὀρφέα, ἢ ἐκείνου σπαργαμόν, καὶ ἢ λάλον αὐτῷ κεφαλὴν ἢ ὅτι πλέεσαν τῇ λύρα, καὶ ἢ Αἴμον, καὶ ἢ Ροδόπην, καὶ ἢ Λυκέρην κόλασιν.

Καὶ Θεσσαλία δὲ ἐτι πλείω παρέχει, ἢ Πελίαν, ἢ Ἰάσονα, ἢ Ἀλκυσιν, ἢ ἢ

πέν-

ε' Ἀνάδοσιν] Sic Edd. vett. S. & A. vtro Ἀνάδοσιν.

d' Ὀρφέα] Sic Fl. H. P. & M. Ὀρφέα ὦ.

ris Melegri nequit ulli esse ignotus. Et jam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis. ἔτι δὲ τὸν αὐτοῖς ἰκανοῦσι δόξαι.

92. Δαλὸν] Rursus majore litera Δ scriptum erat in Edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposuit igitur, monente *Graevio*, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δαλὸν scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet.

93. Σειρήνων] Sunt enim qui Acheloi amnis, ex una Musarum filias tradant.

Ibid. Ἐχινάδων] Adscripserat Cl. *Hemst.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 166. No. 92. Cujus verba, quia hoc faciunt, inseram: *Lucianus* (ait ille) de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μὲν τὴν μανίαν Ἀλκμαίων οἴκησιν. Adde *Apollodor.* III. 7. 5. Sed is I. 9. 21. non recte easdem facit *Echinadas* & *Strophadas*. Quod autem *Thucydides* *Echinadas* ἰσχυροὺς esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia *Dulichium* quoque inter eas ponit *Strabo*, putat *Cellarius* II. Geogr. Antiq. 14. Et ὑλημῶσαι fuisse, ex hoc *Callymachi* Hymn. in *Delum*, v. 155. λιπαροὶ ἦσαν Ἐχινάδης ὄρμηι ἔχουσαι, observat ibi *Sprauheimius*.

Ibid. Ἀνάδοσιν] Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur.

Ἀνάδοσιν] Et si *Salm.* lectio ἀνάδοσις bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de *Echinadibus* insulis adposite diceretur; tamen, quum ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servant, & aequae ac supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi apertissimum vocabulum de proventu terrae, ut *Asiam*. III. 38. τὴν ἰαλίαν ἐκ τῆς οὐλῆς, ἢ ἐκ πρῶτον ἢ γὰρ ἀνίδου, (quia terra reddit etiam cum fœnore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de

Tom. II.

quacumque fere *productione*, ac *sursum exsurrectione*, *emersione*, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. ap. *Steph.* in *Thef.* ac saepe prorsus idem est quod ἀνάδοσις, & ut supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur; ita *Apollod.* ibi in nott. *Solani* adductus de eadem re verbo ἀνάδοσιν utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio Scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a *Stephano* adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet.

94. Ἀλκμαίων οἴκησιν] Vide *Thucydidem* sine libri II. *Philos.* VII. vit. *Apollon.* Tyan. Meminit & *Basilus* in epistola ad *Gregorium Theologum*: πάντως γὰρ οὐδ' Ἀλκμαίων ἔχινάδης οὐρανὸν ἐπὶ τῷ πλάγι ἤνιχτο, neque enim *Alcmaeon* *Echinadibus* inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignorance saepe viros insignes esse lapsos.

Ibid. Οἴκησιν] Fabulam *Alcmaeonis* fuisse narrat *Apollod.* III. 81.

1. Ροδόπην] V. supra c. 1.

4. Ἀλκυσιν] *Apollod.* 20.

Ibid. Τὸν ἢ πρῶτον.] Verosimillimam *Leopardi* emendationem, ἢ πρῶτον in ἢ πρῶτον mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte *Lucianus* eos, qui non unam *Argo* navim fuisse, sed principem, ajunt. *Emest.* ad *Dionys.* *Perieg.* 687. Ἰστέρι δὲ Χάρμης τοὺς Ἀργοναυτὰς ἢ μὴ τῇ, κατὰ τὴν πολλὴν περὶ τῶν Ἀργεῶν λόγον, ἀλλὰ πολλοὺς πλοῖα ἐκπλῖνσαι τῷ Εὐξείνῳ κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exsulis* *Asiam* penetratam a *Jasonē* indignatur. *Aeetes* apud *Valerium Flaccum* 7, 43. ἀφ' 8, 274. ubi *quinquaginta animae* vocantur, numero

Pp

val

πρωτόκοιλα ἡ νῆον σόλον, ἢ Ἀργὸν, τὴν
λάλον αὐτῆς τρέπιν.

Τὰ ἐν Λήμνῳ ἢ Αἰήτιν, ἢ Μηδείας
ῥυαίρον, ἢ Ἀψύρτυ ὁ σπαραγμὸν, καὶ τὰ
ἐν τῷ πρῶτῳ γινόμενα καὶ μὴ ταῦτα
ἢ Πρωτοσίλαον ἢ ἢ Λαοδάμειαν.

Καὶ εἰς ἢ Ἀσίαν πάλιν λαβῆς, πολ-
λὰ καὶ καὶ δράματα. ἢ γὰρ Σάμου εὐδὺς καὶ
τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ ἢ θυγατρός
αὐτῆς μέχρι Περσῶν πλάνη καὶ τὰ ἔτι ἄλ-
λαιότερα, ἢ τῇ Ταντάλῳ Φλυαρία, καὶ ἢ
παρ' αὐτῷ Διῶν ἐστιασίς, καὶ ἢ Πέλοπος
κρυεργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὄμιλος αὐτῆς.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἑριδανός, καὶ Φαέ-
θων, καὶ Αἰγυριοὶ ἀδελφαὶ Τρηϊσσαι, καὶ πλε-
ον δακρύουσαι.

Εἰσεῖ] δὲ ὁ τοῦτο καὶ τὰς Ἑσπερίδας,
καὶ ἢ Φεβρόν ἢ χρυσοῦς ὁπώρας δράκοντα, καὶ

quaginta juvenum classem, Argo, loquacem
illius carinam.

53. Ea quae in Lemno acta sunt, Aeo-
tem, Medae somnium, laceratum Absyr-
tum, & gesta in praesternavigando: & post
Iolista Protefilium & Laodamian.

54. Et si in Asiam rursus transeas, mul-
tae ibi etiam actiones. Staeim enim occu-
rit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque
ipsius ad Persas usque error: & antiquiora
adhuc, lingua Tantali incontinens, Deo-
rum apud illum epulae, mactatus Pelops,
reddiditque illi humerus eburneus.

55. In Italia vero Eridanus, & Phaë-
thon, & sorores illius populi plorantes elo-
cetri lacrimas.

56. Norit talis etiam Hesperides, & cu-
stodem aurei autumnus draconem, & At-
lan-

α Νῆον] Restitutum ex W. Fl. & vera conjectura Leop. Νῆον enim male Edd. priores. ὁ σπαραγμὸν] σπα-
ργμὸν litera r minore H. P. Fl. S. &c. recte. At J. male quasi nomen proprium esset.

valde rotundo & incerto, cum in Catalogo *Burman-
niano* Argonautarum supra centum commemorantur
nomina.

5. Νῆον] Thessaliam inter alia suppeditare ait, τὴν
πρωτόκοιλα νῆον σόλον. quinquaginta navium classem.
Dudum est quod locum huic vere & eleganter e-
mendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior
Leopardus in miscellaneis, qui legendum ostendit ἢ
πρωτοσίλαον ἢ σόλον. quinquaginta juvenum nau-
lem expeditionem, hoc est Argonautarum, qui quin-
quaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. vide lib.
ix. cap. 24. σόλον autem dici etiam de unica nave, do-
cet in illud Apollonii ὅστις σόλον ἔγγυμνός, antiquus
ejus interpres: σόλον ἐστὶν ἐπὶ πρῶτον τὴν ποσειδῶνα
πλοῦς, ἢ ἐπὶ τῇ νῆῳ, ἢ ἐπὶ τῷ πλοῦ, ἢ ἐπὶ τῷ πλοῦ
ἢ ἐπὶ τῷ πλοῦ. ἢ ἐπὶ τῷ πλοῦ. ἢ ἐπὶ τῷ πλοῦ.
πλοῦς πλοῦς ἢ πλοῦ.

Νῆον] W. Cod. & Fl. Ed. uti emendarat etiam *Leo-
poldus* 189. M. du S. (licet accentus in W. sit νῆον.)

6. Λάλον — τρέπιν] Quam hic λάλον τρέπιν navis
appellat noster, ea est ὀδύλλος Ἀργὸν apud *Oribasium* y.
242. Propius ad nostrum *Apollos* I, 524. ἢ δὲ αὐτῇ

Πάλλος Ἰαχὺν Ἀργὸν, ἐπισπέρχουσα νῆος.
Ἐν γὰρ αὐτῇ ἦσαν ἐλλοιότο, τὸ ἔσπερον μῆος
Ἰαχὺν Ἀθηνᾶς Διδομένης ἡρώσετο φησὶ.

Similia sunt 4, 580. seqq. Λάλλον καὶ ipsam ar-

pellat Argo, φλογὴν ὀδύλλαν χρονοῦ καὶ ἀποπνεύουσαν
ἄλγος *Lycophron* v. 1319. seqq. Modestior, uti de-
cebat Romanum poetam, *Valerius Flaccus* I, 301.

Mox, uti vixta gravi ceciderunt lumina somno,
Visa coronatae fulgens turris carinas
Vocibus his instans duci &c.

7. Αἰήτιν] Solis filius, Medae pater.

10. Πρωτοσίλαον] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII.

10. Πρωτοσίλαον] Uxor ea Protefilai castissima,
quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not.
ad N. 2. XXIII.

13. Πολυκράτους] Hujus historiam apud *Herod.* ha-
bos I. III. p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio.

16. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὄμιλος] Adscripsit *Cl.*

Hemsterb. Sexi. *Empir.* p. 270. & *Fabric.* not. S. ait
autem *Sext. Emp.* I. c. qui est I. 12. Οὗτος ὁ ὁ Γραμ-
ματικὸς δὲσιναι ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τῆς καὶ καθολικῆς διακρίσεως
ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς, ὅτι ὁ Πέλοπος ὄμιλος ἐλεφάντινος ἦν, ὡς
τῷ Ἀριστείδει, ἢ ὑπὸ Διμήτρου βρωθείς. Ad quae sic *Cl. Fa-
bric.* „Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od.
„I. v. 41. Et *Lycophron* v. 152. *Hygino* fab. 83. *Lu-
„ciano* de Salt. h. I. *Tibullus* L. I. 4. 57. — carmin-
„na pi sunt, Ex humero Pelopis non nituisse ebur-
„Cacterum a Cere (non a Marte) voratum Pelopis
„humerum plerique scriptores tradunt. Non ad-
didisse, nisi auctoritas *Hemsterhusii* permovisset. Com-

lantis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos.

57. Neque ignorabat fabulosas formatum immutationes, quas in arbores, aut bestias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico & Tiresiam, & similes.

58. In Phoenice Myrrham, & Assyri- rium illum luctum aeternum. Haec, inquam, noris. Insuper vero etiam recentiora, quae post magnam illud Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipatro, & a Seleuco amore Scythonicos.

59. Aegyptiorum illa occultiora seiorum quidem, sed per signa tantum quaedam demonstrabit: Epaphum dico, & Osirim, & mutatos in animalis Deos: ante omnia

τ' Ἀτλαντὶς μόχθον, & τ' Ἐρυθίων, & τ' ἔξ Ἐρυθείας ἔλασεν ἃ βοῶν.

Οὐκ ἀγνοήσῃ δὲ & τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας, ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνια ἠλλάγησαν, & ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, & ἡ Καινέα λέγουσιν, & τὴν Τυρσίαν, & τοὺς τοιαύτους.

Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, & τὸ Ἀσσυρίον ἐκείνο πένθος μεμνημένοι. & ταῦτα εἰσέτασται καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μὲν Μακεδόνων δεξιῇ ἐτολμήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου, & ὡς Σελεύκος ἐπὶ τῷ Σκyth-
35 τόνικῳ ἔρατι.

Τὰ γὰρ Αἰγυπτίως μυστικώτερα ὄντα εἰσονται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ὀφειδύμενα, & Ἐπαφὸν λέγουσιν, & τὸ Ὄσιριν, & τὰς τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῷα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ

- e Erytheia] Erytheia W. Nihil nostram lect. mut. f. Fl. H. P. d. Oera] Sic f. M. Fl. B. P. & M. e. Karia] Karia W. male. f. Antipatros] Antipatros marg. A1W.

Compluribus etiam alia veterum testimonia jam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsitan aliud quid notabilius addidisset Cl. Hemst. si in adornanda hac Luciani Edit. perexisset.

27. Oera] Nescio quid haesitarit Solanus noster tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere; & significare quodammodo, vix quatenus fugiet. Ita enim — ὅσα θεῶν εἰς τὸ Ὄσιριν καὶ Ἄδων. H. A. 566. & vel centies aliis locis apud eundem. f. R. R.

29. Tiresias] (Rex Thebanus primo vir erat, at percussus anguibus, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit Ovid. Met. III. 331.) Leodes. Hesiod. Apollod. III. p. 79. B. Vid. N. A. XXVIII. M. du S.

30. Καὶ τὸ Ἀσσυρίον ἐκείνο πένθος μεμνημένοι] Luctum quo illum Assyrium divisum. Quis sit ille luctus Assyrius divisus non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra loquens, ex quibus qui sit luctus ille intelligitur: Non nulli etiam dixerunt Venerem cum Proserpina ad iudicium Jovis venisse, cui eam Adonis concederet, quibus Calliope ab Jove data iudicem, quae Musa Orphica est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem antichthonum unaquaque possideret. Tangit quoque Lucianum ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ὅτι δ' ἐξ ἡ Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀντί-
30. καὶ τὸ Ἀσσυρίον ἐκείνο πένθος μεμνημένοι, & τὸ πρὸς τῇ παραφύσει τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς, ἢ ἡμετέρας ἀφαιρούμεν. τὸ ἰσχυρὸν. Nunc vero in

Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti Ἀδωνίου. Idyll. xv. Patet nunc quis sit ille dimidius Assyrius luctus.

Ibid. Ἀσσυρίον] Adonis, lege omnino Apollod. III. p. 98. C.

31. Μεμνημένοι] Μεμνημένοι hic aeternum vertere melui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quam diu nempe est cum Proserpina, & ἄλλῃ, quam diu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Veneri, secundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur.

33. Ἀντιπάτρου] Post matrem interfectam ad Lysimachum, cujus filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Icar. c. 15. ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro.

Ἀντιπάτρου] Facilius est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae adfinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit, vid. Justin. compluribus locis. Facilius certe isthaec est permutatio, quam Κυρίων in Evang. Luc. cum Quintilio Varo, quem nobis inde effingit Rever. P. Horrens in Prooem. Miscell. Crit.

34. Σοφιστικῶς] Respicit historiam de qua ad Σωφισ-
c. 35. & Σωφ. c. 17.

δὲ τὰ αὐτῶν τῆς ἐρώσεως αὐτῶν, καὶ αὐτὸς τῶν
Διός, καὶ εἰς ὅσα ἑαυτὸν μέλεισεύασεν.

Εἴσε] δὲ καὶ πῶς ἐν αὐτῷ ἅπασαν τραγω-
δίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστη
αἰτίας, καὶ πῶς Πειρίθου καὶ Θησεύος ἀχρι τοῦ
αὐτοῦ ἐταιρείαν.

Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, ἔδεν ἢ ὑπὸ τοῦ
Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ῥητόρων ποιη-
τῶν, καὶ μάλιστα τῆς τραγωδίας λεγομένων,
ἀγνοήσῃ. ταῦτα πάντων ὀλίγα ἐκ πολλῶν,
μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξελών,
τὰ κεφαλαιώδεις καταλέξας, τὰ ἄλλα
τοῖς τε ποιηταῖς ἄδειν ἀφείας, καὶ τοῖς ὀρχη-
σταῖς αὐτοῖς δεικνύσαι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν
καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ὥστε ἅπαν-
τα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸ χεῖρόν ἑκάστον τῶν
ὀρχηστῶν προπεπορισμένα, καὶ προτέλαμνω-
μένα κείῳ ἀναγκαῖον.

Ἐπεὶ δὲ μιμητικὸς ὅστις, καὶ κινήμασι τὰ
ἀδόμενα δείξιν ὑποχρεῖται, ἀναγκαῖον αὐ-
τῷ, ὥστε καὶ τοῖς ῥήτορι, σαφηνεῖν ἀσκεῖν,
ὡς ἑκάστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δη-

vero amores illorum, ipsiusque adeo Jovis,
& in quos se habitus mutaverit.

60. Sciet etiam totam illam apud inferos
tragoediam, supplicia, & singulorum caus-
as, & Perithoi atque Thesei ad inferos
usque amicitiam.

61. Ut breviter comprehendam, nihil
eorum, quae ab Homero & Hesiodo, &
optimis poetis & maxime tragicis dicun-
tur, ignorabit. Haec pauca sane de mul-
tis, vel potius multitudinem de infinitis
numero decerpens, enumeravi praecipua,
reliqua tum poetis canenda relinquens, tum
ipsis ostendenda saltatoribus, tibi que ad si-
militudinem praedictorum invenienda, quae
omnia in promptu, & unoquoque tempore
jam ante praeparata, & in penu quasi repo-
sita esse saltatori necesse est.

62. Quandoquidem vero imitator est, &
motibus ostendere ea quae canuntur promit-
tit, opus est illi, quemadmodum & orato-
ribus, exercere diluciditatem, ut unum-
quodque eorum, quae ostenduntur ab illo,
do-

a. ἑαυτῶν] Sic recte M. L. Bz. P. S. ἑαυτῶν male J. Fl. H.

41. ἑαυτῶν] M. & L. Bz. P. & seqq. Edd. In Fl.
& veteribus plerisque ἑαυτῶν, prave. M. du S.

59. Ἀναγκαῖον & ὅστις] Utrique adscripserat Solanus,
& Fl. sic legere cum J. & H. Forſan ὅστις quaesivit,
in quo variatur Tyrannic. c. 11. 3. quod ὅστις ut et-
iam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non
moverem, quae utique recte se habet, modo verba
illa: ὅστις καὶ τοῖς ῥήτορι, parenthesi inclusa intelligas,
quod Obſoporus in Latina versione fecit, vertens (quod
ὁ rhetores facillime consueverunt.) Sed apertius po-
tuisſet reddere, quod ὁ Rhetoribus necessarium. Nam
si priore modo redditur, sonat ac si ὅστις, non ὅστις
legeretur. J. F. R.

63. Χρησμός] Tangit Plut. 910. 1. & Orig. c. Celf.
p. 63. 1. Vide Herod. in Clio p. 11. f. apud quem pro
λαλιώτος, quod in reliquis est, legitur φωνιώτος.
M. du S.

64. Καὶ κοφῶν] Tangit vetus oraculum, quod qui-
dem sic apud Plut.

Καὶ κοφῶν συνήμι, καὶ ὁ λαλιώτος ἀκούω.

Καὶ κοφῶν συνήμι] Laudatur etiam hoc oraculum a
Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Jove confu-
sato. Extat totum apud Herodotum. J. G. G.

Καὶ κοφῶν] V. Herodot. p. 11. f. M. du S. Vel Ed.
Basil. p. 9. ubi haec legas: καὶ Πυθίᾳ ὁ ἱερμῆς τῶν ἀ-
γῶν τάδε.

Οἶδε δὲ ἰγὼ ψάμενον τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης.
Καὶ κοφῶν συνήμι, καὶ ὁ φωνιώτος ἀκούω.

J. F. R.

Ibid. λαλιώτος] Operae pretium videtur existimasse
Solanus in hanc Lectionem inquirere, quia Noster At-
tice potius λαλιώτος dicere solet: sed quia Herodoti
lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic
usus videtur, licet λαλιώτος ibi ap. Herodot. non oc-
currat. J. F. R.

66. Δημήτριον] Hujus, dum alios multos recenset,
non meminit Diog. Laert. in Demet. V. p. 134. Sed
in Metrocle p. 161. A. De eo etiam Seneca de Benef.
VII. 1. & 7. & ep. 20. 62. &c. monente Menagio in-
notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163. ubi vide
notas, & nos ad Teſt. c. 27. Suet. etiam Vespas. c.
13. & noster Δημοκλ. c. 3. & Ἀπαιδ. c. 19. M. du S.

67. Καὶ γὰρ] Constantiam hujus lectionis probe
notarat Solanus noster, quam praeter Edd. ab eo no-
tatas etiam servant Ald. Par. Salm. Ac tamen ἡμεῖς
καὶ ἐδιδόμην jussit; sic enim in Junia adscripta.
Sed

declaretur, neque interprete opus habeat: sed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem.

63. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens tibiae & fistularum & percussionum accessionem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus infit, fascinatim interim hominibus per ea quae adjuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator qui tum floreret, Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed si quis alius, & historiae memoria, & motus decencia, praestans, petiit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut sal-

λῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητῆ δέον. ἀλλ' ὅσῳ ἔφη ὁ Πυθικός χρησμός, δεῖ τ' θεάμενον ὀρχησθαι, καὶ καθ' ὅσον συνιέναι, καὶ μὴ λαλῶντι (τῷ ὀρχηστῇ) ἀκείνῳ.

Ὁ δὲ καὶ Δημήτριον τὸ Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁμοίᾳ σοὶ καλῇ γόρῳ τῷ ὀρχηστικῇ, λέγων τῷ αὐτῷ, καὶ τὸ συρίγγων καὶ τῷ κτύπων, παρέρχοντι τὸ ὀρχηστῇ εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελεῖν, κινέμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, ὅθεν αὐτῇ νῦν προσόντ' ὅτι δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐδῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπίᾳ εὐπρεπεῖ, αὐτῷ τε καὶ τερετισμασί, καὶ τῇ τ' ἀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖται, μηδὲν δὲ τῷ ὀρχηστῇ πρᾶγμα. ὁ τότε χεῖρ τὴν Νέρωνα εὐδοκίμῳ ὀρχηστῇ, οὐκ ἀσύνετον, ὡς φασιν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος, ἐν τῇ ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκῶν, ἐδέσθη τῷ Δημητρίῳ εὐγνωμονεσάτῳ, οἶμαι, τὴν δέσιν, ἰδεῖν ὀρχη-

δ Λαλῶντι] Et sic cum F. Fl. & H. habere M. notat M. du S. e Καλῇ γόρῳ] Nihil mutare F. Fl. H. B2. nec M. notat idem. Sed καλῇ γόρῳ volebat. male, vid. not. d Γοητευομένων] Sic restitutum ex L. P. ut J. fen. recte coniecit. Γοητευομένων enim Edd. priores & M. e Τερετισμασί] Τερετισμασί Fl. Prius est in aliis & M. f Κοσμεῖται] Κοσμεῖται L. Nil mut. Edd.

66. Δημήτριον] Δημήτριος ὁ τῷ Σάβαστον ἡμαρτῶν. ὁ Μάρκος δὲ τοῖς ἱεροῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur; nam καλῇ γόρῳ verum, καλῇ γόρῳ falsum esse, vid. nos supra ad 2. Ver. Hist. c. 7. ubi testimonia complura dedimus.

73. — — — πρὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένῳ.] Diu, fateor, hic locus me torfit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, cum esse corruptum, restituendumque id, quod quantum prospicio, genuinum est; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένῳ. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit Interpreter, sed plane nescio quod ἀνακόλουτον dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: Saltatorem esse supervacaneam quamdam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducas; at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingeniosi habentem motum; dum homines fascinentur iis, quas actioni extrinsecus accedunt, veste nimis serica, larva decora, tibiae quoque & lascivis can-

tibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil. Quamprimum diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore huius periodi parte jam ostendit Cl. Gronovius.

74. Γοητευομένων] Em. Cl. J. fen. i, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. γοητευομένῳ.

76. Οἷς κοσμεῖται, μηδὲν δὲ τῷ ὀρχηστῇ πρᾶγμα] Oporocorus: quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus: quibus exornari saltatorem nihil est opus, ac si legisset hic καὶ δὲ. Sed temere. Et illi non haecenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe: quibus exornari actionem saltatoris, quam ipsa in se nihil prorsus esset.

81. Ἐδέσθη τῷ Δημητρίῳ εὐγνωμονεσάτῳ, οἶμαι, τὴν δέσιν.

χόμενον, ἑπίβια καλῆγορεῖν αὐτῷ, καὶ ὑπέ-
 χετό γε ἄνευ αὐλῆς, καὶ ἀσμάτων ὀπιθεύξε-
 σθαι αὐτῷ. καὶ ἔτως ἐποίησεν ἡσυχίαν ᾧ
 τοῖς τε κτυπύοις, καὶ τοῖς αὐλῆσι, καὶ αὐτῷ
 ὠδὴν αἰέλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ
 ὠρχήσατο ἢ Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεῖ μοιχείαν,
 Ἥλιον μηνύοντα, καὶ Ἥφαιστον ὀπιθελεύοντα,
 καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρως, πῶς τε Ἀφρο-
 δίτῃ, καὶ τῇ Ἀρη σαγηνεύοντα, καὶ τῆς ἐφε-
 στῶτας θεῶς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην
 μὲν ἢ Ἀφροδίτῃ, ἢ ὑποδεδυκῶτα δὲ καὶ
 ἱκετεύοντα τῇ Ἀρῇ, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ
 πρόσεστιν, ὅσπερ τῇ Δημήτριον ὑποδεδυκῶτα
 τοῖς γιγνομένοις, τῷτον ἔπαινον ὑποδῶναι τῇ
 μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ με-
 γάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφρόνεζατο. Ἀκούσας αὐτοῦ
 περὶ αὐτοῖς, ἐχ' ὁρῶ μόνον, ἀλλὰ μοι δο-
 κεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν.

Ἐπεὶ δὲ χεῖρ τῇ Νέρωνα ἴσμεν τῷ λόγῳ,
 βέλομαι καὶ βαρβάρῳ ἀνδρὶ τὸ ὅτι τῷ αὐ-
 τῷ ὀρχηστῇ γενόμενον εἰπεῖν, ὅσπερ ἢ μέγι-
 στῷ ἔπαινον ὀρχηστῆος γένοιτο ἄν. τῷ γὰρ
 ἐκ τῷ Πόντῳ βαρβάρων βασιλικὸς τις ἀν-

tantem se videret, deinde accusaret: pro-
 misitque, se absque tibia & canticis co-
 sriam sui facturum. Idque fecit. Impera-
 to enim *scamilla* pulsantibus & instantibus
 tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se
 saltavit Martis atque Veneris adulterium,
 solem indicantem, insidiantem Vulcanum,
 & vincula utrisque, Veneri ac Marti, in-
 jicientem, adstantiumque Deorum unum-
 quemque: & Venerem quidem pudore suf-
 fusam, aliquantum metuentem vero & sup-
 plicantem Martem, & quaecumque insunt
 in hac historia; adeo ut supra modum his
 quae fierent delectatus Demetrius, hanc sal-
 tatori laudem maximam tribueret. Excla-
 mavit enim & maxima voce: *audio, inquit,*
homo, quae facis, non solum video: sed ipse
mibi manibus loqui videtur.

64. Quando vera circa Neronem nostra
 versatur oratio, volo etiam, quid barbaro
 homini in eodem saltatore acciderit, com-
 memorare, quae quidem maxima saltatoriae
 artis laus fuerit. Regii generis homo de
 Barbaris ad Pontum, qui negotii cujusdam
 sui

a Ἰσπεδιδυκῶτα. Ἰσπεδιδυκῶτα W. Nil mut. J. Fl. H. P. b Μέγιστον male B2. c Βασιλικός. Sic
 J. H. Fl. S. B2. &c. & M. Leg. βασιλικός adscriptit M. du S.

δῆσιν] Petiit a Demetrio acquisitissimam, ut mihi vide-
 tur, petitionem, rem acquisitissimam postulavit. Sic Ae-
 schines κατὰ κτησιφύλους δημοσίῳ ὑμῶν μετρίῳ δῆσιν.
 rem non magnam a vobis petemus. J. G. G.

86. Κτυπύοις] Interpositum *scamilla* (fluctuant li-
 bri inter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non acre ferent,
 qui legerint *Rubenium* de re vest. 2, 16. & quae viri
 docti ad Sueton. Calig. 54. Σιδηροῦς ὑποδήμα ad eun-
 dem usum laudat noster infra §. 83. J. M. G.

95. Δημήτριον] Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c.
 5. L. I. Animadv. III. p. 41. M. V. la Croze.

1. Ταῖς χερσὶν] Hinc Lesbos Mitylenaeus voca-
 vit eos χειροφόρους, & Lexiphanes *Luciani* pag. 534.
 leg. *Athen.* c. 8. & 16. lib. 1. & cap. ult. lib. 4. cæ-
 tera quae ad saltationem spectant, ut de Baucismo,
 Betarimo, Hormo, & aliis fusius alibi. J. B.

6. Βασιλικὸς τις ἄνθρωπος] Bene monet Cl. Hem-
 sterb. in marg. ad eundem l. Bos in Euang. Joan. IV.
 46. Ibi enim legas: καὶ ἦν τις βασιλικός. &c. Ad quae
Bosius ita commentatur: „Non putem per βασιλικόν
 „intelligi *aulicum* quendam, sive *ministerium regium*,
 „ut Belgae Interpretes & plerique alii volunt; sed

„potius *quempiam ex genere regio, agnatum aliquem*
 „*Herodis*. Nam βασιλικαὶ Graecis dicuntur vel filii
 „vel agnati regum, quales Latinis *Regales* appellan-
 „tur. *Lucianus* de Salt. (h. l. ut vides) *Archilae* Τα-
 „τίου L. VII. p. 447. dixit: ἦν τῷ βασιλικῷ γένει.
 „Sic & *Herodot.* I. c. 35. Φίλιππος γένει, γένει δὲ βα-
 „σιλικῷ. *Antonian.* XVI. c. 12. *Hos* sequebantur po-
 „testates proximi *Rexes numero quinque, regalesque do-*
 „*cent.* Ad quem locum videatur *Valesius*. Adde
 „*Chrysostr.* Homil. 35. in Joan. p. 697. Ed. Eton. qui
 „utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦσαν τῷ γέ-
 „νει αὐτοῦ τῷ βασιλικῷ, ἢ ἀφ' ὧν τι ἀρχὴ ἔσται ὅταν κα-
 „ταλάβουν ἔξω. J. F. R.

10. Ἡμεῖς γὰρ τις ἐστὶν ἐν ὅλῳ συνίται] Pessime
 sic nostra ex editione Salmurienfi, quum optime Ba-
 silicensis (Ἡμεῖς γὰρ τις ἐστὶν ἐν ὅλῳ συνίται) συνίται. J. G.

11. Συνίται] W. recte. Reliqui συνίται. M. du S.
 Συνίται] Vir dubitasse sic scribere vel sine codi-
 ce. Sic enim recte supra §. 62. Edd. habebant. Conf.
 superius *Quom. Hist.* c. 37. ubi συνίται quoque Edd.
 priores pro συνίται. Sed recte συνίται ib. c. 44. Et
Abdic. c. 19. atque alibi. Licet rursus pro eo συνί-
 ται

sui causa ad Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum saltantem ita dilucide, ut, licet ea quae cantabantur non assequeretur, soni-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum jam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, jubente petere, atque dare pollicente, *Beaveris*, inquit, *si saltatorem illum mihi dederis*. Interrogante autem Nerone, *Qui nam tibi utilis ibi esse possit?* *Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diversae, & difficile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero, hic precibus suis omnia mihi explicabit*. Adeo in animum illius descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi videretur.

65. Caeterum maxima occupatio & scopus saltatoriae artis est actionis assimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas quas declamationes vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt personis subjectis, eaque quae dicuntur non abhorrent ab his, qui

δραπέκατὰ τι χρέη ἤκων ὡς ἡ Νέρωνα, ἐθεάτο μὲν τὸν ἄλλον τὸν ὀρχηστὴν ἐκείνον, ἔτα σαφῶς ὀρχόμενον, ὡς καίτοι μὴ ὀρχακόντι τὴν ἀδομῶν (ἡμέλλει γὰρ τις ὦν ἐτύγχανε) συνίεναι ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπὸν ἤδη ἐς τὴν οἰκίαν, τῷ Νέρωνι δεξιωμένη, καὶ ὅ, τι βέλοισι αἰτεῖν κελεύοντο, καὶ δάσειν ὑποχωμένη, τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δεῖ τὰ μέγιστα εὐφρανεῖς. τῷ δὲ Νέρωνι ἐρομένη, τί ἄν σοι χρήσιμον γένοιτο ἐκεῖ; Προσέειπε, ἔφη, βαρβάρους ἔχων, ὃν ὁμογλώττης, καὶ ἐρμηνέων ἐξ ἑαυτοῦ εὐπορεῖν πρὸς αὐτοὺς. ἦν ἔν τῃ δάσει, ἀφ' ὧν ἔτα ἑκάστῃ μοι ἐρμηνεύσει. τοῦτο δ' ἄρα καθήκει αὐτῷ ἡ μίμησις τὸν ὀρχηστῆρα, ὁπίσθμος τε καὶ σαφὴς φανείτω.

Ἡ δὲ πλείστη ἀφ' ὧν ὁ σκοπὸς τὸν ὀρχηστῆρα ἡ ἀποκρίσις ὅτι, ὡς ἔφη, καὶ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσι ὁπίσθμος, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλῶν ταύτας μελέτας δεξιῶσι. οἷός γ' ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινεμένη, τὰ ἐοικέναι τοῖς ἀποκρινόμενοις προσώποις, καὶ μὴ ἀποκρίναι.

d. Zenobius] Restitutum ex W. *Emilianus* Edd. priores. *e. Ovidius]* Sic esse in *J. H. N. S. & M.* notat *M. du S.* Est & in *P.* aliisque. Quid tum? *f. Tū autem]* *Tāvτα* *P.* *g. Ovidius]* Sic Edd. *Fl. H. P.* aliisque plerisque. *O.* *de J. Ovidius* *M.*

legas in Edd. infra Juv. Trag. §. 27. quod ibi videtur. *J. F. R.*

21. *Καίτοι αὐτοῦ]* Sic supra *Ἐμμ.* c. 83. *M. du S.*

25. *Κατὰ τὰ αὐτὰ.]* Ut *Πρ. λ. c. 2. Τιμ.* c. 33. & *M. du S.*

27. *Οὐ]* Interpres *Θεόφραστος* legit *ἡ* *N.* vertit enim *at haec.* *F. G.*

Οἱ δὲ] Nemo haec, quid velint adsequatur. *Ed. J.* pro *οἱ* vulgato legit *αὐτὰ*. *M. du S.* legendum *αὐτὰ* γὰρ ἐστὶν ἐν ἐκείνοις ἐπαινεμένοις &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intractus locus est, nec mihi mea valde placet. Proferant alii meliora. Forſan fatius fuerit legere *οἱ*. *M. du S.*

Οὐ] Puto dedidisse *Lucianum* *αὐτὰ*, quod deinde inter *disſentem* atque *excipientem* in *αὐτὰ* transisse potuit. Certe ita interpretatus sum. *J. M. G.*

Οὐ] Illud *αὐτὰ* certe intolerabile videtur, sed quia variis modis corrigi potest, & aequè in *αὐτὰ* — *ἐπαινεμένοις* ac in *αὐτὰ* — *αὐτὰ*. Aequè inquam in *αὐτὰ*, quam in *ἡ* *N.* mutari, ideo nihil muto, quia incertum

est quid *Lucianus* reliquerit. *Cl. Gesneri* *αὐτὰ* *οπαίνων* videretur, si cum *ἐπαινεμένοις* satis commode cohaerere posset. Etſi enim alius participium pro *inſuſcitatio* ulitatum, cum hoc verbo id nosſet ſaltem adhibere non ſolet. *J. F. R.*

28. *Τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκρινόμενοις προσώποις]* *Benedictus*, ut *propositis* personis *geſtu* respondeat. *Opſoporeus* ut personis in ſcenam introductis *ſaltator* per omnia *geſtu* respondeat. At nec id agit *Lucianus*, ut ostendat id etiam in *ſaltatoribus* laudari, quod in quaque re laudatur, ut *picſurâ*, *corlaturâ* &c. ut nempe *reſpondeant* personis *propositis*, ſed mens ejus eſt, eamque in interpretando ſic exprimere debuerant. *Novus enim* (n. *αὐτῶν*) ſe in illis magis laudari ea, quod ſimilis *plaus* ſit *ſubjectis* personis. Innuſit *viri* *ὑποκρινόμενοις* maxime curari & valere in iſtis *ſaltatoribus*, quum non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exſeratur. *J. G.*

Τῷ ἐοικέναι] Id eſt quaſi *οἱ* vel *ἐν* *τῷ* *ἐοικέναι* *αὐτὰ*, vel propter ea quod ſimiles ſe gerant. Sic *Herodian.* III. 1. 5. *τῷ μὲν ἔχον μωδοφῶν.* Si quidem *perſonarios milites* non habens. Plura ſimilia dedi alibi. Adde & *Abdic.*

δὲ εἶναι τὰ λεγόμενα ἢ εἰσαγομμένων * 3
 31-32 εἶων , ἢ τυραννοκτόνων , ἢ πονημάτων , ἢ γεωργῶν , ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τῶν τῶν τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυται.

Ἐθέλω γὰρ σοὶ καὶ ἄλλου βαρβαροῦ ῥῆσιν
 ὅτι τούτοις εἰπὼν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα 3
 τῶ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσῶτον γὰρ
 μερῶν τὸ δράμα ἦν) ἐξήτει, ἕνα ὁρῶν ἢ ὀρ-
 χηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρι-
 μένοι τὰ λοιπὰ πρόσωπα εἶεν; ἐπεὶ δὲ
 ἔμαθεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ 4
 ὑπορχήσεται τὰ πάντα, Ἐλελήθεις, ἔφη,
 ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τέτοιο ἐν, πολλὰς δὲ
 τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

Οὐκ ἀπεικόντως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶν ἢ ὀρ-
 χηστὴν παντόμιμον καλεῖσιν, ἀπὸ τῆ δρῶ- 4
 μένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παλαι-
 νος ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίεθι θηρὸς
 πετραίεθι νόον ἔχων, πάσαις πολέεσσιν
 ὁμίλει, καὶ τῶ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα. καὶ δὲ
 προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικεῖν ἐαυ- 5
 τὸν ἐκάστῳ ἢ δρῶμῶν. τὸ δὲ ὅλον, ἦθη καὶ
 πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἢ ὀρχηστὴν ἐ-
 παγγέλλει, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζό-
 μένον τινα εἰσάγους, καὶ ἄλλον μεμνηνόντα,
 καὶ ἄλλον λευπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα 5

introducuntur viris fortibus; aut tyranni-
 cidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in
 unoquoque horum, quod proprium est,
 quod eximium, demonstratur.

66. Volo autem tibi etiam alterius Bar-
 bari de hisce rebus dictum referre. Videns
 enim quinque personas saltatori paratas, tot
 nempe partium erat actio, & unum modo
 videns saltatorem, interrogavit, *Quinam*
saltaturi & acturi reliquas personas essent?
 Cum vero audisset, eundem acturum, &
 modos praeiturum omnes, *Nesciebam*, in-
 quit, *vir optime, te corpus quidem hoc*
unum, animas autem multas habere. Haec
 Barbarus.

67. Non absurde autem Itali saltatorem
 appellant Pantomimum, (*imitatorem o-*
mnium) ab eo quod fit fere. Pulchra enim
 illa quoque poetica adhortatio: *Fili, beluas*
in saxis marinae (Polypi) *modo adhaerens*
urbes populosque frequentia, & saltatori ne-
 cessaria, oportetque rebus adhaerescerem
familiarum se & quasi domesticum unicui-
que eorum, quae aguntur, reddere. At-
 que in universum mores atque affectus se
 demonstraturam atque actione expressuram,
 saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc
 irascentem aliquem inducens, & furem
 alium, affectum alium tristitia, & sua u-
 num-

a. *Ἀριστῶν*] Et sic cum ἔ. habere Fl. & H. notat Solanus. b. *Ὁ αὐτὸς*] Illud ὁ inserui ex W. Aberat enim
 ab Edd. c. *ὑποκρινεῖται*] ὑπεκρινεῖται. male erat in P. Recte ὑποκρ. in cett. d. *ἔχων*] ἔχων W. Prius vero
 ἔ. Fl. H. P. Ald. &c.

47. Ποντίου θηρὸς] Θεογνίς φησι, πολέου ὄρνιθι ἔχει 5
 πολυπλόκου ὅς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖς ἰδῶ
 ἰφάνη. Quin & Phocylides idem dicit, si recte me-
 mini. G.

Abdic. c. 5. εἰ τῶν μισθῶν ἰμέ.

ἔ. F. R.

30. *Ἀριστῶν*] Non satis assequitur una vox Latina
 vix quae subiecta est τοῖς ἀριστοῖσι. Sunt enim, qui
 insigne & eminens fortitudinis documentum edidere,
 quod praemio dignum leges iudicant, qui non bene
 tantum sed optime, comparatione aliorum, gesserunt
 rempublicam. Latina declamatorum schola fortes voc-
 cat simpliciter, aut fortiter fecisse dicit. ἔ. M. G.

40. *Ὁ*] Ita W. solus, vulgatam qui sequuntur so-
 lum vertant necesse est. Qui eundem vertunt, ita le-
 gant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. M. du S.

47. *Ὁ παῖ*] Ex Pindaro habet, inter cuius frag-

menta reperies p. 493. paulo aliter scriptum.

Ποντίου θηρὸς χροτὶ
 μάλα καὶ τῶν προσφώνων
 πάσαις πολέεσσιν ὁμίλει

Ex Plut. 1690. 1. & 1801. 2.

M. du S.

Ὁ παῖ] O fili Polypi; Theognis.

M. V. la Croix.

48. *ἔχων*] Illud ἔχων quod W. suppeditat nihili ef-
 se, patet ex archetypo ex quo Lucianus hoc petiit.
 Desumpsit enim ex Theognidis versu illo quem Plu-
 tarch. πρὶ πολυφιλίας citat, (teste Sylburgio in nott. ad
 Theogn.)

πῦμα quodque mensura. Quod enim in primis admirabile est, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino ostenditur: & alias idem est Atreus, ac paullo post Thyestes, tum Aegisthus, aut Aëro-βοτα Αἰγιοθ, ἢ Ἀερόπη, ἢ πάντα ταῦτα εἰς ἄνθρωπος ὅστις.

68. Igitur spectacula quidem reliqua & acroamata, unius cujusdam operis specimen edunt: aut enim tibia est aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica risus affectatio: & saltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatus videre, tibiam, fistulam, pedum percussionem (*scamillum*) cymbali strepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum.

69. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, partim animae, partim corporis: at in saltatione commixta sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem est sapientia in his quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbos igitur Mytilenaeus, vir honestus & bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro

μεμετρημένως. τὸ γὰρ ὡς ἀδοξότατον, ὃ αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμνηνός, ἄρτι δὲ Ἰνὸς φοβερμὴν δέικνυ· ἢ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· ἢ μὲν μικρὸν Θυέστης, εἰτα εἰς ἄνθρωπος ὅστις.

Τὰ μὲν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκροάματα ἐνὸς ἑκάστου ἔργου ἢ ὁπιδείξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλὸς ὅστις, ἢ κιθάρα, ἢ ἀφ' ὧν Φωτῆς μελωδία, ἢ τραγικὴ δραματικὴ γυναικὶ καὶ γελοιοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει συλλαβόν. καὶ ἐπεὶ ποικίλην καὶ παμμυγὴν ἢ ὡς ἀσκεὺν αὐτὴν ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου φόφον, ὑποκριτῶν εὐφωσίαν, ἀδόντων ὁμοφωσίαν.

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θεάματα ἢ ἐν τῷ ἄνθρωπῳ ἔργα ὅστις. τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσῃ ἀμφοτέρω συμμέμικτο. καὶ γὰρ ἀφροσύνης ὁπιδείξιν τὰ γιγνώμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἢ σοφία ἢ δρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβόναξ γὰρ ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειροσφόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει, καὶ ἦεν ὅτι θεῶν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀνατρέφων ὅπτις.

* Ἐκάστου] Nihil mutant Edd. nec M. Ἐκάστου Graev.

78. Λεσβόναξ. .] Τοῦτον λόγον Λεσβόναξ ἢ ἄλλαι μελίσται ῥητορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ ἐνέμητοι Νικηράτου ἢ Φιλοράτου ἢ * εἰς τὴν ἐπιτὴν σοφιστικῆς διαπρε-

πόντων, μάλιστα δὲ αἱ ἐρωτικαὶ ἐπεὶ πολλὰ τῶν ὧν λόγον κατασκευάζονται ἰδοῦν. M.

* Ἐν τῇ ἐπιτῇ.] Lege τιμωτήριος. M. du S. An potius in τοῖς ἱπποκρίτοις; T. H.

Theogn. p. 150.) Πουλύπεδον ἴσον ἔχει πολύφρον. ubi certe ἔχει in versu locum non haberet. At in ipso Theognide, vers. 216. sic legas:

Πουλύπεδον ὄργην ἔχει πολύφρον, ὃς ποτὶ πέντη
τῇ προσημασίᾳ, τοῖς ἰδὸν ἰσῶν.

Quod quidem nihil refert; verbum ἔχει tamen eodem modo ibidem ponitur.

57. Ἀθάμας] Conf. supra §. 42.

60. Ἀγέρως] Vid. c. 43. & Συγρ. c. 8. Agamemnonis mater.

62. Τὰ μὲν ἄλλα θεάματα ἢ ἀκροάματα ἐνὸς ἑκάστου Tom. II.

ἔργου τὸν ὁπιδείξιν ἔχει] Interpres: Alia quidem quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quamquam rem ostendunt. ἑκάστου non est quavisiam. Legendum ἐνὸς ἑκάστου ἔργου τὸν ὁπιδείξιν ἔχει. Cetera quidem quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit. ἑκάστου sc. ἀκροάματα vel θεάματα.

78. Λεσβόναξ γὰρ ὁ Μιτυληναῖος, χειροσφόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει] Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum magistro.

Λεσβόναξ] Lesbos c. 41. scribit Apollonius Tyrensis Ep. XXII. & LXI. sed alius sit oportet. Philostr. p. 391. & 404.

ἀπὸ τῆ θεάτρῳ. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκα-
λῳ αὐτῷ ἰδὼν ὡς ἀπαξ οὐκ ἐξεπίτη-
δες ὅπισθ' αὖς, ὀρχησθὲν τὰ αὐτῷ ποιῶντα,
Οἷς με, ἔφη, θεάματ' ἢ πρὸς φιλοσο-
φίαν αἰδῶς ἀπεστέρηκεν.

Εἰ δ' ἔστιν ἀληθὴς ἡ περὶ ψυχῆς ὁ Πλά-
των λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ
ὀρχηστὴς δείκνυσιν, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργι-
ζόμενον ὀπιθεύκῃ, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ὀ-
ρώντας ὑποκρίνῃ, τὸ λογιστικόν, ὅταν
ἕκαστα τῶν παθῶν χαλινάγωγῃ· τὸ τοῦ μὲν
γε ἐν ἀπαλῇ μέρει τὸ ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ
ἀφ' ἑν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέρσπαρ'. κάλ-
λως δὲ προνοῶν, καὶ τὸ ἐν τοῖς ὀρχήμασιν
εὐμορφίας, τί ἄλλα, ἢ τὸ τῷ Ἀριστοτέ-
λεις ἐπαληθεύει, τὸ κάλλ' ἐπαινεῖν, καὶ
τὸ μέρ' ὅταν τρίτον ἡγεμόνως τὰ γὰρ καὶ τῷ
το εἶναι. ἤκουσα δὲ τινος καὶ περὶ τούτου
νεανιστοῦ ὑπὲρ τῆς ὀρχηστικῆς προνο-
πίων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικόν
τι δόγμα αἰνίττει.

Ἔτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὀπιθευμάτων, τῶν
καὶ τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ χρήσιμον ὑπὲρ
ἡγεμόνων, μόνῃ ἢ ὀρχηστικῇ ἀμφω ἔχῃ. καὶ
πολύ γε τὸ χρήσιμον ἀφελιμώτερον, ὅσον
καὶ τῷ τερπνῷ γίνεσθαι. πόσῳ γὰρ τῷ
ὄρῳ ἥδιον, ἢ πυκτεύουσιν νεανίσκος, καὶ
αἰμάλι βρομέων, καὶ παλαιόνας ἄλλως ἐν
κόνει, ὅς ἢ ὀρχηστικῇ πολλάκις ἀσφαλές τε-
ρον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον

reversurus. Timocrates autem illius magi-
ster, cum vidisset semel, non dedita opera
adstans, edentem opus suum saltatorem,
Quali, dixit, spectaculo philosophiae me va-
recundia privavit?

70. Si vera sunt, quae de anima dicio
Plato; tres partes illius pulchre saltator of-
tendit; iram, cum irati personam gerit,
occupiditatem cum amantes agit; rationem,
cum passionem unamquamque frenis quasi
moderatur, quod quidem in unaquaque
saltatione, quemadmodum in sensibus tactus,
disseminatum est. Pulchritudini vero dum
prospicit, & speciei in saltationibus, quid
aliud quam verum esse Aristotelis illud de-
monstrat, laudans pulchritudinem, & ter-
tiam hanc quoque boni partem esse dicen-
tis. Audivi etiam, qui juveniliter lascivi-
ret de personarum saltatoriarum silentio,
etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma
innui.

71. Praeterea cum studia alia partim qui-
dem jucunditatem, partim vero utilitatem
promittant, sola utrumque habet saltatio.
Ac tanto plus prodest utilitas, quatenus
cum jucunditate contingit. Quanto enim
hoc videre jucundius, quam pugnis con-
tendentes juvenes, & sanguine fluentes,
luctantesque alios in pulvere, quos saltatio
saepe tutius simul, & formosius repraesentat

a Μὴ γι] Hanc esse Edd. lectionem & Cod. M. notat M. du S. b Ὀρχήμασιν] De hoc idem notat Idem.
c Τρίτον] Marci]. διότιον. At nil varietatis invenio. d Αὐτῇ] Αὐτῇ W. e Ὑπερμύων] Ὑπερμύων J. Ald.
& H. At prius recte cett.

82. Τιμοκράτης] Heracleota. Διερῶν. c. 3. memora-
tur hic etiam apud Philostr. (p. m. 265.) 537. & de-
scribitur ut & Philosophus, & vir disertus, qualem
etiam Lucianus hic tradit fuisse. Aetas etiam & pa-
tria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum
Philostrati, in qua circa annum 130. floruisse dicitur.
Vide totam Polemonis vitam, & mecum senties.

87. Πλάτων] Plat. Polit. p. 706. A.

91. Τοῦτο μὴ γι] An τὸ χαλινάγωγόν τῶν παθῶν?

F. G.

96. Ἀριστοτέλους] Felicitatem Aristoteles tribus in re-
bus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bo-
nis. Vid. H. N. I.

98. Καὶ μέρ' ὅταν τρίτον] Imo καὶ μέρ' ὅταν τρίτον. Nam
τρίτον, τὰ χρήσιμα. Ipse in Eunuchis: καὶ μὴ σφόδρα
καταφρονεῖ χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο
αἰδῶται.

Καὶ μέρ' ὅταν τρίτον] Locus Luciani in Eun. quem Mar-
cellus ob oculos habuit, est §. 3. non longe a fine.

99. Ἰκνεύει δὲ τινος ἐπετιτόν τι παιδισκίου
ὡς

sāt & jucundius. Contentior ergo ille motus saltatoriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, & refupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda visu accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum esse doceat, roburque non parvum conciliet.

72. Quidni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes, multaue antiqua docens, inter tibiae, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? sive tibiae fistulaeque argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in spectaculo si verferis, cum videas theatrum odisse, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in universum mores spectantium regere.

73. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum est, illud jam dicam. Quod robori simul & mobilitati membrorum studere hic licet, aequae admirabile mihi vide-

ὑπιδείκνυ), ἥ μὲν ἐν γε σὺντοσι κίνησι δ' ὀρχηστικῆς, καὶ τροφὰς αὐτῆς, καὶ παλαίστρας, καὶ σπηλαίᾳ, καὶ ὑπτιασμός, τοῖς μὲν ἄλλοις τέρπειν εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι τοῖς δὲ ἐνεργῶσι αὐτοῖς, ὑγιεινότερα. γυμνασίῳ δ' τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τῷτο φαίην ἀν' ἐγώ γε εἶναι, μαλάττον ὁμὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπιον, καὶ κεφίζον, καὶ εὐχερές εἶναι πρὸς μέλαβόλην διδάσκον, ἰσχύον τε καὶ μικρὰν παρποιῶν τοῖς σώμασι.

Πῶς ἐν ἐπαπαρμόνιον τι χρῆμα ἡ ὀρχησις, θήγυσσα μὲν ἡ ψυχὴν, ἀσκήσασα δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρπεισα δὲ τὴν ὁρῶντα, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῷ πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμία, καὶ κηλήσῃ, ἀφ' ἧς τε ὀφθαλμοῖς, καὶ ἀκοῆς; εἰ γὰρ φανῆς εὐμοιρίαν ἐζητεῖς, πῶς ἀν' ἀνολαχθὲν εὐροῖς, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκυσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἰ τε αὐτὲ καὶ σύριγι τὸ λιγυρώτερον, ἄλλος καὶ τῶτον ἐν ὀρχησῇ ἀπολαῦσαι σοι πάρεστιν, εἰ δὲ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἥθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέρει, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς ἢ μὲν τὸ θέατρον μισθῶν μὲν τὰ κακῶς γινόμενα, ὅππια δακρύον δὲ τοῖς ἀδικημένοις καὶ ὅλως τὰ ἥθη τῶν ὁρῶντων παιδαγωγῶν.

Ὁ δ' ἐστὶ μάλιστα ὅππ' ὀρχηστῶν ἐπαίονέσαι, τῷτο ἤδη ἐρῶ, τὸ ἰσχύον τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ὅππ' ὑπιδείκνυ, ὁμοίως παρδοῶν εἶναι μοι δοκεῖ, ὡς εἰ τις

f Εὐχερές] Εὐχερῆς Pell. g Ζητεῖς] Sic reddidi Luciano ex Fl. & M. Ζητεῖς Edd. vulgo. h Μῶ] Insevit Solan. ex W. Aberat ab Edd. i Γα] Restitutum hoc ex L. P. Kai erat in Edd. prioribus.

ἐπεὶ δ' ὀρχηστικῶν προσώπων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὰ Πυθαγορείῳ τι ὄνυμα αὐτίκ' ἐστι] Ceterum quendam auditui magis etiam subtilia quaedam de saltationum personarum silentio juvenilibus affirmantem, eam etiam Pythagoricum dogma subobscurè significare. sic vertendus hic locus. de re ipsa Athenaeus lib. 1. Deipnoloph: ὅππ' (Μίμνι) τῶν Πυθαγορείων φιλοσοφίας ἐκιδίκευσεν ἡ τις ἐστὶ, καὶ σιωπῆς πᾶσι ἡμῶν ἐμφανίζον σαφέστερον, ἢ οἱ τῶν λόγων τέχνης ἐπαγγιλλόμενοι διδάσκον. Εἰς τοῦτο καὶ hic (Memphis pantomimus) aperte demonstravit, quanta Pythagoricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestissime indicaret, quanto qui artem dicendi se

docere professeretur. J.G.G. Ibid. Περιττότερον τι παιδευόμενον] Magnificentius quid dicuntem. F.G. 17. Γυμνασίῳ δ' τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τῷτο φαίην ἀν' ἐγώ γε εἶναι] Interpres absurdissime: Es- sent illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & artiffi- mum esse affirmaverim, cum vertendum sit, Ex omni- bus gymnasticis exercitiis illud pulcherrimum & venustiffi- mum esse equidem dixerō. J.G.G. 26. Ἰπ' αὐλοῖς] Conf. supra §. 16. hujus Dissert. J.F.F.

ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλῆος τὸ καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἄβρόν δεικνύει.

Ἐθέλω δὲ ἥδη καὶ ὑποδείξαι σοι τῷ λό-
γῳ, ὅποιον χρὴ εἶναι τὸ ἄριστον ὀρχηστὴν ἐν
τῇ ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τὸ μὲν ψυχῆς
προεῖπον τὰ πλεῖστα μνημονικόν τε καὶ, καὶ
εὐφυᾶ, καὶ ξυνοτόν, καὶ ὅξυν ὀπινοῦσαι, καὶ
χαρῆ μάλιστα ἐσοχάαζ Φημι δεῖν αὐτόν
ἔτι δὲ κρίτικόν τε ποιημάτων, καὶ αἰσμάτων,
καὶ μελῶν τῶν δέξινων ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ τῶν
κακῶς πεποιημένων ἐλεγειακόν.

Τὸ δὲ σῶμα, καὶ τὸ Πολυκλείτου κανόνα
ἥδη ὀπιδείξω μοι δοκῶ μήτε γὰρ ὑψηλὸς
ἀγαν ἔστω, καὶ πέρα τῆ μετρίως ὀπιμήκης,
μήτε ταπεινός, καὶ κατώδης τῇ φύσει, ἀλλ'
ἑμμέρως ἀκριβῶς ἔτε πολύσαρκος, ἀπί-
θανος γὰρ, ἔτε λεπτός εἰς ὑπερβολήν
σκελετωδὲς γὰρ τῷτο καὶ νεκρικόν.

Ἐθέλω γὰρ σοι καὶ δῆμιν τινὸς ἐφ' αὐλῆς
τὰ τοιαῦτα ὀπισημαίνεαζ βοὰς εἰπεῖν. οἱ
γὰρ Ἀντιοχείς εὐφρεσάτη πόλις, καὶ ὀρχη-
σιν μάλιστα πρεσβεύουσα, ἔτι καὶ ὀπιτηρεῖ
τὴν λεγομένην, καὶ τὴν γιγνομένην ἑκάστα, ὥς
μηδὲνα μηδὲν αὐτῶν ἀφ' ἑαυτοῦ λαμβάνειν. μικρῶ

tur, ac si quis eodem momento Herculis
robur, & delicatos Veneris motus of-
tendat.

74. Volo jam illud oratione tibi decla-
rare, qualem esse optimum saltatorem ani-
ma pariter & corpore oporteat. Quamquam
animae pleraque jam dixi. Nam & memo-
ria praestare, & ingeniosum esse, & pru-
dentem, & acutum in cogitando, & op-
portunitatibus recte uti oportere illum, aio:
ad haec judicare posse de poematibus, &
cantica atque modulos optimos dignoscere,
& male facta redarguere.

75. Quantum vero ad corpus, ad Poly-
cleti regulam illum jam demonstraturus mi-
hi videor. Neque enim procerus sit ni-
mium, & ultra modum longus, neque hu-
mili statura & nano similis; sed justae ex-
actaeque mensurae; neque carnosus, neque
enim probari sic potest, neque ad excessum
usque tenuis, ut skeleton referat aut mor-
tuum.

76. Volo tibi etiam populi cujusdam,
non mali ad talia notanda, clamores narra-
re. Antiochenes enim ingeniosissima civi-
tas, & maxime saltationem commendans,
ita quae dicuntur & fiunt singula observat,
ut neminem illorum quidquam effugiat.

Par-

a Γα] Inferuit Solanus. non addens unde. Deerat in Edd. & M. b Ἐπιτηρεῖ] Ἐπιτ. fms. At vulg. servant
f. H. H. P. & M.

49. Εὐφυᾶ] Alibi erat εὐφυῶ. Sed hic jam recte &
constanter εὐφυᾶ invenio. Vid. supra Alex. c. 5. f. F. R.

54. Τὸν Πολυκλ. καν.] Confer infra de Mori. Peregr.
f. F. R.

59. Γα] Illud γὰρ quod sententia postulabat ante
τῷτο, inserendum duxi. Non agnoscit tamen M.

M. du S.

62. Οἱ γὰρ Ἀντιοχείς] Jul. Imp. Misop. f. B.

67. Τὸν Ἐυτορα] Extat epigramma in statuam Hel-
ladiac Hectorem saltantis. V. Anthol. IV. 25. Menf.

Orch. M. du S.

69. Ὡς Ἀγνώμει] Legendum omnino ἔτος Ἀγνώ-
μει. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen
illud scribere solebant antiqui librarii, quod quam fa-
cile in ὥς transire potuerit, considerantibus illius for-
mam apparet. f. M. G.

Ὡς Ἀγνώμει] An οἷον Ἀγνώμει; sic cogitabam an-
te. Sed visa conjectura Cl. Gesneri, ei facile conce-

do: Nam vulgata sensum commodum non habe-
re videtur; licet ὥς etiam nominibus substanti-
vis addatur, ut in fragm. Menand. 38. 2. Ὡς ἔργον
ἢ ζῆλον ἐν ποταμοῖς ἴδεναι pro quantum opus, vel quantum
difficile est &c. Et Latini quoque adverbia sic adjun-
gant nominibus substantivis, ut est in Terentiano il-
lo: ne parum leno sis. Tamen ὥς Ἀγνώμει vix ita sub-
sistere poterit, & si per ironiam sic interpretare: o
quam illo (pro qualis vel quantus) est Asynax! scilicet.
habebit quidem sensum aliquem, sed minus com-
modum, quam si ἔτος legeris. f. F. R.

71. Καπανία] V. Anon. epigr. 83. & Anthol. II.
38. Menf. Orch. Et Eur. Phoen. 185. 1180. M. du S.
Ibid. Προβάλλειν τοῖς Θεβαίων τοῖς τοῖς. Est imperium
facere in Thebanorum moenia. nobis bestozmen. Hero-
dianus in v, καὶ προσβάλλει τοῖς τοῖς. Idem in vii.
προβάλλειν τι τοῖς πόλιν καὶ τοῖς τοῖς. Xenophon
in iii. Hellenicon: ξυνεῖν μὲν ἑλληνικῶν προσβαλῶσα
τοῖς

Parvo enim ingressu saltatore & saltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax*, Hector autem ubi? Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, Transcende *πυγνῆς* dicebant, *scalis nihil opus habes*. Ac de crasso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thy-* 7 *metelae*. Contra vehementer attenuato succlamamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi caussa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte studium posuisse, 8 ut etiam quae deceant illam, quae dede- ceant, quasi ad normam possent exigere.

77. Mobilis deinde omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consiste- 8 re, ubi opus est, possit.

78. Non abhorreere autem saltationem nec ab illa usitata in sacris certaminibus manu gestificatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, 90 videas, si unicuique harum imitationum at-

μή γ' ὀρχηστῶ εἰσελθόντ' ἔχ' ἑκτορα ὀρχημῶν, μῖα φωνῇ πάντες ἀνέβησαν, ὡς Ἀστυάναξ, ἑκτορ δὲ πῶ; ἄλλοι δὲ ὅπως μήκιστ' ἑνὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸ καπανέα ὀπιχειρῶντ', καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, ὑπέρβηθι ἔφασαν τὸ τεῖχος, ὑδὲν σοι δεῖ κλίμακα. καὶ ὅπ' τῷ παχέῳ δὲ καὶ σιμελῶς ὀρχηστῷ, 7 σπηδαῖν μεγάλα πειρωμῶν, Διόμεθα ἔφασαν· Φεῖσαι δὲ θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πᾶν λεπτῷ ἐπέβησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς νοσῶντι. τέτων δὲ τῷ γελοίῳ ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἰδὼς, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι 8 μεγάλην σπηδὴν ἐποιήσαντο ὅπ' τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ αἰχρὰ αὐτῆς δύνασθαι.

Εὐκίνητ' δὲ τὸ μὲν τῷ πᾶντος ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λευμῶν τε ἅμα, καὶ συμ- 8 σπεπηγῶς, ὡς λυγίζεσθαι τε ὅπ' χαρὸς, καὶ συνετάσθαι καρτερῶς, εἰ τέτῳ δέοι.

Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλλακ' ὀρχηστὴς καὶ δ' ἐναγωνίῳ χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχ' καὶ τ' Ἑρμῶ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν 90 ἀθλήσῃ καλῶν, ἰδοὺς ἂν ἐκάστῃ τ' μιμή- σεων

c Φῶναι] Φῶναι W. Πιφῶναι P. L. Φῶναι J. Fl. Ald. H. &c. d ἰδὼς] εἰδὼς W. e Ἀστυάναξ] Ἀστυάναξ male B2. & 3. Ἀστυάναξ Palm. At vulgatam postquam recte tucntur J. Fr. Fl. Ald. H. P. 9. & M.

71. Καὶ προσβάλλει] Προσελθὼν ἢ προσήκων. V.

18. Θυμέλης] Θυμέλη, ὁ βασιλεὺς, ὅπ' τῷ δύνει. Συμ- λή δὲ αὐλητικῇ. V.

τοῖς τέχνῃσι.

J. G. G.

76. Τῇ θυμέλῃ] Thymelen, orchestrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri positum, eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac dilucide declaravit Boindinus in Comment. Acad. Inscriptt. Tom. I. p. 186. Edit. Holland.

J. M. G.

88. Χειρονομίας] Χειρονομία diversa a saltatione. F. G. Χειρονομίας] At quis hoc nescit aut negat Gijet? Accedit tamen & conjungitur inprimis cum saltatione Pyrricha vocata, aliisque nec minimum ejus ornamentum habetur. Et si ego cum Cicerone potius dico: Nemo saltat sobrius.

J. F. R.

89. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσῃ καλῶν] Lego ἐν ἀσκή- σευ, & sic etiam legisse videtur Interpres. Aliquis posset etiam jure suspicari legendum esse καλῶν; nam

pugillatus, in quo plagas multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἀσκήσεως καλῶν. J. P. a G.

Καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσῃ καλῶν] Non procul a vero abibat Palmerii conjectura, quum αὐλήσῃ sic corrigebat; verum quum Edd. cert. habeant ἀθλήσῃ, ejus emendatione nihil opus est. At καλῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in pugillatu non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra §. 73. Cur itaque ad ejus & reliquorum facta heroica non respiceretur, causae nihil video. τὸ καλὸν autem pro laudabili, glorioso usurpato. Stephanus in Thes. dudum docuit.

J. F. R.

90. Ἀθλήσῃ] Verissima lectio, quam non vidit Palmerius. Extat autem in M. & omnibus impr. excerpta B2. & 3.

M. d. S.

σεων ὀπταχόν. Ἡροδότῳ μὲν ἐν τὰ δι' ὀμμάτων φαίνόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὠτῶν δοκεῖ ὀρχήσθαι δὲ καὶ τὰ ὠτῶν καὶ ὀφθαλμῶν πόρροισιν.

Οὕτω δὲ θέλγει ὀρχησιν, ὥστε ἀν' ἐρῶν 95
τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονισθῇ
ἰδὼν ὅσα ἐρωτῶ κακὰ τέλη, καὶ λύπη
ἐχόμεναι, ἐξέρχεται τῷ θεάτρῳ φαιδρό-
τερον, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανόν, καὶ
χρὶ τ' ποικιλῶ, νηπιεῖς τε καὶ ἄχολον
παιόν. σημεῖον δὲ τὸ πρὸς τὰ γινόμενα οἰ-
κειότητι, καὶ τῷ γνωρίζειν ἕκαστον τὸ ὀρών-
των τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλὰ-
κισ τὰς θεατάς, ὅποταν τί οἰκτρὸν καὶ ἐλεει-
νὸν φαίνοι. ἡ μὲν γὰρ Βακχικὴ ὀρχησιν, ἐν
Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπυδαζομένη,
καίτοι Σατυρικὴ ὄσα, ἔτῳ χειρῶν τὰς
ἀνθρώπων τὰς ἐκεῖ, ὥστε χρὶ τ' τέλαγμόν
ἕκαστοι χαρὸν ἀπάντων ὀπιλαθόμενοι τῶν
ἄλλων, καθῆναι δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κο-
ρύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βυκόλους ὀρώντες.
καὶ ὀρχῶνται γὰρ ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι, καὶ
πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῷ πόλει, ὅπως
αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονῶντες ἐπὶ τῷ
πράγματι μᾶλλον ὥρ, ἢ ἐπ' εὐγενείᾳ καὶ
λεϊβουργίαις καὶ ἀξιώμασι πορογονικοῖς.

tendere animum volueris. Herodoto qui-
dem ea, quae per oculos ad sensum perve-
niunt, fideliora esse auribus videntur: at
saltationi aurium pariter & oculorum per-
ceptiones adsunt.

99. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis
amans in theatrum veniat, resipiscat visis
multis adeo malis amoris finibus. Et tri-
stitia aliquis affectus exit theatro hilarior,
quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut
secundum poetam, *luctus bilisque medela*.
Quam vero familiaria sint *naturae nostrae*,
quae fiunt *in saltatione*, & quam agnoscat
unusquisque, quae demonstrantur, illud
signum est, quod lacrumantur saepe specta-
tores, quum triste aliquid & miserabile ap-
paret. Bacchica quidem saltatio, cui in
Ionia praesertim & in Ponto seria datur
opera, Satyrica licet sit, ita tamen qui ibi
sunt homines subegit, ut statim tempore
universi reliquorum omnium obliti, totos
dies sedeant, ac Titanas & Corybantes,
Satyrosque, & pastores spectent: saltant-
que ista etiam generosissimi & principes
uniuscujusque civitatis, quos tantum abest
ut pudeat *eius rei*, ut potius sibi valde in
ea placeant, magis quidem, quam nobili-
tate, aut muneribus, aut dignitatibus ma-
jorum.

80. Quan-

a Tò] Tò καὶ W. b Tὸν ἄλλον] Defunt haec duo verba in W.

17. Λειτουργίαις] Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπερη-
σία. V.

Ibid. Τοῦτο ὁ παροιμία, ἀλλ' οὐ παροιμία * μετα-
λαμβάνει τ', ὅθεν φασὶ πρὸς τὸ Διόνυσον. V.

* Μεταλαμβάνει] Παράληπται C.

91. Ἡροδότῳ] Vid. Herodot. I. 8.

M. du S.

Ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων] Hinc Plautinum illud, *pluris
oculatus testis unus*, quae auri decem. ὁ λόγος οὗτος ὁ
δοῦμος ὅσα εἰπὼν ἀνθρώποις ὀφθαλμοῖς ἀπιστοτέρα. *Jub.*
Impr. ad Leontium.

A. V.

1. Νηπιεῖς τε καὶ ἄχολον] Vid. Hom. Od. Δ. 221.

M. du S.

Ἡπιεῖς τε καὶ ἄχολον] De hoc Homericō *nepenthe*
vid. eruditam Cl. G. E. Stahl's Dissertationem. Item
Persii Dissert. de *nepenthe* Homeri, sive de me-
dicamento Helenae luctum omnemque animi aegritu-
dinem abolente, opera Cl. Grævii editam Trajecti an.
1689. ut refert Ampliss. ac Doctiss. civit. nostrae Sena-

tor Casp. Burman. in *Trajecto Erudito* p. 120. *J. F. R.*

8. Καχίεται] Rursus passivum praeteritum acti-
vè intelligendum. Vid. *Jens.* ad *Tyrannic.* c. 12. No.
24. Et nos alibi non semel. *J. F. R.*

23. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσῃ] Sic eleganter etiam
apud *Philost.* p. 541. Cum Tragicus actor ὁ Ζῶ, ο
Jupiter exclamans, manu terram ostenderet, & ὁ γὰρ
ο terra, vultu in caelum erecto diceret, praesidens
Polemon exegit virum, ὅτι τῇ χειρὶ ἰσολοικίᾳ δι-
cens. Allum hujus vocis elegantem usum vidisti jam
supra in *Nigr.* c. 18.

M. du S.

Σολοικίας] Quod *Solanus* monet conferendum c. 18.
Nigr. id jam est §. 31. sive p. 74. T. I. *J. F. R.*

24. Ἄλλοι

20. Quandoquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem quae sint, jam ostendi; mentis vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes) etiam graves Soloecismos in saltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus jussunt aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Jovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis suis vorandis crudelitatem, aberrans saltatione in Thyestis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens dum fertur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore posteriore. Sed non puto tales propter saltatores, ipsam damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt.

21. In universum autem oportet undi-

Επει δὲ τὰς ζήτησας ἔφη τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκτις καὶ τὰς κακίας αὐτῆς. τὰς μὲν οὖν ἐν σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῶν νοήσας, ἕως ὅτι πηρεῖν, οἶμαι, δύναμις ἀνθρώπων. πολλοὶ γὰρ αὐτῆς ὑπὸ ἀμαθείας (ἀμήχανον γὰρ ἀπαίτας εἶναι σαφές) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐκ τῆς ὀρχήσεως ὀπιδείκνυν. οἱ μὲν ἀλογαζόμενοι, καὶ μηδὲν, ὡς φασί, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πῶς, ἕτερα δὲ ὁ ρυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμὰ μὲν, τὰ πρᾶγματὰ δὲ μετὰ χρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτὶ ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχόμενός τις, οὐδὲ τῷ Κρόνῳ τεκνοφαγίαν, παρῶρχεῖτο τὰς Θούρῃ συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένη. καὶ ἄλλῃ τῇ Σεμέλῃ ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τῇ Γλαυκῇ αὐτῇ εἰκαζε, μέγα γενεστέραν ἔσαν. ἀλλὰ οὐκ ἀπὸ γὰρ τῆς τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καλὰ γνωστέον, ἡδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τῆς μὲν, ὡς πρὸς εἶσιν, ἀμαθεῖς νομιστέον. ἐπαινετέον δὲ τῆς ἐνόμως καὶ κατὰ ρυθμὸν τῆς τέχνης ἰκανῶς ἑκάστα δρῶντας.

Ὅλως δὲ τῇ ὀρχηστῇ δεῖ παύλαχρόν ἀπαυτῇ.

c. Ἐπιδείκνυνται] Ἐπιδείκνυνται male J. Cett. recte ut edidimus. d. τῇ] Ex W. insertum. Aberrat in Edd. c. Λύτῃ] Λύτῃ W. f. Ἀμαθείς] Ἀμαθεῖς male B2. Prius est in J. H. Fl. P. & M.

25. Μηδὲν, ὡς φασί, πρὸς τὴν χορδήν] G.

24. Ἀλογα] Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Q. H. S. §. 48.

27. Οἱ δὲ εὐρυθμὰ μὲν τὰ πρᾶγματὰ δὲ μετὰ χρονα ἢ πρόχρονα] Obscure interpretis: illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodas? Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte: illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentant, dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa.

29. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχόμενός τις] Interpretis vertit: quidam enim Jovis genitricis — repraesentant, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γοναίς. Sed multo melior vulgata lectio γονῆς, id est πατρὸς, natalitia.

33. Γλαυκῇ] V. c. 42.

Ibid. τῇ Γλαυκῇ] Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγίαν atque epulae Thyestiae. Popamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apollodoro I, 28. Multis Medea inductae sibi a Jaso-

ne Glaucæ πέπλοι μινυγμῶν φαρμάκῳ ὃν ἀμφισμύειν μὲν τῇ βαρυνούσῃ πατρὸς πρὸς λάτρεσσι καὶ ἀφύγῃ. Perit itaque simili fere modo Glaucæ Medæae pellex, ac Semelæ Junonis, quæ res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret.

41. Ὅλως δὲ τῇ ὀρχηστῇ δεῖ παύλαχρόν ἀπαυτῇ, ὡς αἶτις τὸ πᾶν εὐρυθμὸν εὐμυροῦν συμμυροῦν αὐτὸ ἑαυτῷ ἰσικῶς, ἀσυνφορῶν ἀντιπληρῶν μηδὲ μὲν ἑλλείψεως οὐδὲ ἑξάρτησιν κατὰ τὴν ἰσορροπίαν. ἔξω τῇ παιδείᾳ. βαθεῖ τὰς ἰσικῶς ἀφραγῆς μαλίστα.] Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis pauci conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adjectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quæσθ, est, ὡς ἄρσιν, κερταμῶν τὰς ἰσορροπίας? Malae distinctionis vitio haec laborant; quæ (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituantur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐν τῇ ἀρσὶ κατὰ τὴν ἰσορροπίαν ἔξω τῇ παιδείᾳ βαθεῖ τὰς ἰσορροπίας ἀφραγῆς μαλίστα. Scilicet absolvetat Lucianus, quæ, ea-

que

πηκριβωῶς, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον, εὐ-
μορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὐτῷ εἰκὸς, ἀσυ-
κοφάντηλον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς ἑλλι-
πές, ἐκ τῆς ῥίγης κεκραμμένον τὰς ἐνθυμή-
σεις ὅζυν· ἢ ὁ παιδαῖαν βαδὺν τὰς ἐνοίας
ἀνθρώπων μάλιστα. ὁ γὰρ ἐπαινᾷ αὐτῷ
τότ' ἂν γίγνοιτο ἐντελής ὡς τῆς θεατρῆς,
ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρῶντων γνωρίζῃ τὰ αὐ-
τῆς μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῶς
ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἂν πᾶσαι αὐτὸς,
καὶ ἂν ποιεῖν εἴθε. τότε γὰρ ἔδδ' κατέχειν
ἑαυτὸς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδῶς δύναται, ἀλλ'
ἄνθρωποι πρὸς τὴν ἐπαινον ἐκχέον, τὰς δ' ἑαυ-
τῆς ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ
αὐτὸς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελ-
φικὸν ἔκεινο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ
ἐκ τῆς θεᾶς ἐκείνης αὐτοῖς περὶ γίγνεται. καὶ
ἀπέρχοντο πρὸς τὴν θεατρῆν, ἅτε χρὴ αἰρεῖ-
σθαι, καὶ ἂν φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἄλλο
πρότερον ἡγνόν διδασκόμενοι.

Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, ἔτω καὶ ἐν

que perfectum exactumque esse saltatorem,
ut omnia sint concinna, formosa, mensu-
ris sibi respondentibus, omnia sibi similia,
calumnia & reprehensione superiora, defi-
ciant nusquam, temperata sint ex optimis.
Saltatorem ipsum oportet esse acutum in co-
gitando, profunda eruditione, humanissi-
mo praesertim animo. Nam tum denique
laus ipsi perfecta a spectantibus contigerit,
cum spectantium unusquisque sua quaedam
agnosceret, vel potius tanquam in speculo,
sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque
sentire ipse, & quae solet facere. Tunc
enim ne continere quidem se possunt prae
gaudio homines, sed confertim in laudes
effunduntur, suae quisque animae videntes
agnoscentesque imaginem. Plane enim Del-
phicum illud *NOSCE TE IPSUM* ex
hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e
theatro, quae eligenda sint, quae fugienda,
moniti, edoctique quae ante ignorave-
rant.

82. Existit autem quemadmodum in o-
ra-

a ἑλλήνις] ἑλλήνι W. Sed a recentiore manu. nihil mutant f. Fl. b παιδαῖαν] Sic recte Fl. H. P. & M.
παιδαῖαν f. c αὐτῷ] Αὐτοῦ Edd. priorēs. Correx. M. du S. d αὐτῶν] Hoc jam bene H. Fl. P. αὐτῶν f.
e ΣΕΑΥΤΟΝ] Ex W. dedi. Σαυτὸν Edd. priorēs, excepta Fl. quae σαυτὸν.

que bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis com-
mendationem disputaret, singulis enumeratis, quo-
rum gnarum oportet esse saltatorem. Jam vero
coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam
vero & in his vertendis nescio quid potius, quam
fidum interpretem egit Benedictus, ea sic transfero:
*Ue autem summam dicam, oportet saltatorem undi-
quaque esse versum & limatum, ut omne sit suis nume-
ris absolutum; pulchrum; justis partibus constans; sibi
ipsum per omnia conveniens; reprehensione & castigatio-
ne nulla dignum; nequaquam defectum; ex optimis
mixtum ac temperatum; inventionibus acutum; sub-
tilitae eruditionis;* (sic verto τὴν παιδαῖαν βαδὺν. Elegan-
ter βαδὺς τὴν παιδαῖαν dicitur is, qui longo usu est ex-
ercitatus. Sic βαδὺς τῆς ἱλικίας apud Aristophanem in
Nubibus p. 156. edit. Allobr. v. f. f. cujus aetas pro-
vecta est. Video observasse id etiam H. Stephanum,
cujus sententiam in voce Εμβαδύς, mire confirmat
hic Luciani locus, ita restitutus. Βαδύλασσι quoque
ab Hesychio exponuntur ἰλλύγμοι & ἰσθμίας. Conji-
ciunt Eruditi αὐτοῖς] cogitationes homini maxime con-
venientes habens. Eleganter sane ὅζυν τὰς ἐνθυμήσεις
dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acu-
mine valeat. Sic alibi dicit ὅζυν ἱπποῦς in eodem

hoc libello §. 74. Μηχανικὴν τὴν ῥὴν ἐν ὁρῶν, καὶ ἑνὲν
καὶ ὅζυν ἱπποῦς, καὶ παρὰ μάλιστα ἐν ὁρῶν φησὶ δὴν αὐ-
τόν. Sic in Jove Tragoedia c. 27. συνίπαι ὅζυν. Sic qui
acerrimo odoratu valet, dicitur, ὅζυν τὸν ῥῶν ab No-
stro in Bis Accusato c. 1. Sic ὅζυν τὰ ὅτα potest voca-
ri is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster
in Deor. Concilio c. 4. ubi Satyros vocat ὅζυν τὰ ὅτα,
alio sensu id accipiat, nimirum pro eo qui arrectas
& in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum
hunc locum intelligendum esse docuit Turnebus XVIII.
Adversar. cap. 8. componens illud Horatii, *Aures
capripedum Satyrorum acutas.* (addo Long. Pass. L. 2.)
Commode asserendus hic est locus Aeliani contra ten-
tationem eruditissimi Kühnii. Verba Aeliani sunt XI.
Ποικιλ. cap. 13. Ἀνδρὰ φασὶ Σικελιώτῃν ὡς βλέπειν ὅζυν
γῆρας, ὅτι, &c. Kühnius legerit ὅζυν. ὅζυν βλέπειν c-
onim esse, quod Horatius dixerit cernere acutum. Longe
aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani
intelligam; ac videtur intellexisse Vir Doctissimus.
Etenim ut verum sit, ὅζυν βλέπειν Graecis esse satis
frequens (quod multis probari posset exemplis: ita &
ἄλλο βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locu-
tiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video,
quid sibi vellet, γῆρας ὅζυν βλέπειν. ita namque foret
haec

ratione, sic in saltatione etiam ea quae ca-
tozelia vulgo dicitur, eorum qui egredien-
tur modum imitationis, & ultra quam par
est contendunt, & si quid magnum osten-
dendum sit, immensum ostendunt; & si
molle, ad excessum usque effeminatum;
eaeque, quae virilia sunt, ad agrestem us-
que feritatem producant.

83. Quale quid ego quondam memini
facientem videre saltatorem, qui ante haec
florebat laudibus, prudentem illum quidem
de caetero, & admiratione vere dignum,
sed qui nescio quo fato in indecentem a-
ctionem per excessum imitationis incidisset.
Saltans enim Ajacem furentem, cum primum
victus esset, adeo modum omnem egressus
est, non ut ageret jam furentem, sed fure-
re ipse facile alicui videretur. Unius enim
eorum qui ferrea solea humum feriebant,
vestimenta laceravit, modos autem tibia
accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis
prope adstantis & victoria sibi placentis ca-

ρχήσῃ ἢ πρὸς τὴν πολλῶν λεγομένη κακο-
ζηλία, ὑπερβαίνοντες τὸ μέτρον τῆς μιμή-
σεως, καὶ πέρα τῆς δέοντος ὑπερβαίνοντες, καὶ
εἰ μέγα τί δεῖξαι δεοί, ὑπερμέγεθες ὑπερ-
δεικνυμένων καὶ εἰ ἀπαλόν, καθ' ὑπερβο-
λὴν θηλυομένων καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τῆς
ἀγρίας καὶ θηριώδους προαγόντων.

Οἷον ἐγὼ ποτε μέμνημαι ἰδὼν ποιῶντα
ἀρχήσῃ, εὐδοκίμῶντα πρότερον, συνετὸν μὲν
τάλλα, καὶ θαυμάζοντα ὡς ἀληθῶς ἀξιοί,
ὅτε οἶδα δὲ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀρχήμονα
ὑπερβῆναι δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξαί-
ηλαστα. ἀρχέμενος γὰρ τῆς Αἴαντος, μὲν τῆς ὕψι-
ταις αὐτοῦς μανόμενος, εἰς τοσούτοις ὑπερβί-
πτῶν, ὅτε εἶχ' ὑπερβίπτῶν μαίαν, ἀλ-
λὰ μαίαν αὐτὸς εἰκότως ἀντὶ τοῦ ἔδοξε
ἐνὸς γὰρ τῷ τῷ σιδηρῷ ὑπερβίπτῶν κτυπή-
σῃ, τῆς ἐοικῆτα κατέρρηξεν. ἐνὸς δὲ τῷ ὑπερ-
βίπτῃ τῷ αὐτὸν ἀρπάζας, τῆς Ὀδυσ-
σεὺς πλεονάζον ἐστὶν καὶ ὅτι τῇ κίχῃ μέ-
γα προῦνται διῶλε τὴν κεφαλὴν κατεργάσας.

ἢ

f' H tui] E' tui Fl. & M. Ceterae vulgatam bene servant.

63. Λεγομένη κακοζηλία] Ὅτι κακὴ ζῆλον τὸ ὑπερβαίνειν
τὸ μέτρον βούλεται. ὅτι ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν. V.
79. Ἐνός τῆς.] Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τῇ κατ' ἡμᾶς γέγονε
χρῆσις διμυστήτων γὰρ τῆς τῆς ἀκροῦς * ἰσχυροῦς.

οἱ ὅτις ἰάλασαν τῇ πάθει, ὅτι τὸ λοιπὸν τῇ ζῆσι μὴ ἀνι-
στηναι τῷ πάθει, ἀλλὰ συνεπιδεῖν τῇ ἐλπίδι τῇ ταυτῇ
μυήσει. M.

* Νῦν] Νῦν ἐκρίσκει δόξαν. Ego autem. J. F. R.

† Ταυτῇ] Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti
ταυτῇ Attice, pro τῇ αὐτῇ Malim tamen ταύτῃ. J. F. R.

haec dictio, si audiretur Vir Cl. At perspicuum est,
haec Aeliani ita interpretanda esse, Homo quidam Si-
cilius tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut,
&c. hoc est, tam acutus dicitur fuisse, quantum ad
visum, ut, &c. Nempe ὅτις βλέπει apud Aelianum
eodem modo, quo apud Lucianum ὅτις ἰσχυροῦς, συ-
νέπει, dicitur; quod idem ac ὅτις τὴν βλέπει, ἐκρίσκει,
συνέπει ut ὅτις τὰς ἐκρίσκει, τὴν βλέπει, &c. quae vidi-
mus. Proinde ita Homerus quoque Il. 2, 344. — ὅτις
αὐτὸν ἀνδρῶν ἰσχυροῦς, ὅτις τῇ ἐκρίσκει τὴν βλέπει, φά-
σκει. Cuius oculus acutus est ad perspicendum.

J. F.
Ὅλος — — βλεπῶ] Clariss. Jussu interpunctio-
nem omnino necessariam & quam solam quoque in
Jussu ex ejusdem animadversione correxerat, hic
expresimus. In Persius quidem priore membro hu-
Tom. II.

jus periodi commata tantum erant, inter singula ad-
jectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in Edd.
antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, &c
ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem con-
fusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in
Paris. quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto
accuratior est in periodis dividendis.

J. F. R.
50. Ὅτις ἐν κατόπτρῳ] Ad partes haec Luciani
verba vocat Cl. L. Bos ad 2. Ep. ad Corinth. c. 3. 18.
ibique κατόπτρῳ, &c. ἀποκρίνεται πρὸς τὴν ἀποκρί-
σιν docet signif. probe considerare, & ex eo exemplum
sumere, auctoritarumque satis adducit, quae hic non
repetam.

J. F. R.
83. Διῶλε τὴν κεφαλὴν] Exemplum huic simillimum
de Aesopo lege apud Plac. in Cicero, non longe ab in-
itio.

R. 86. Παρ-

καὶ εἶγε μὴ ὁ πῖλ^{ος} ἀντέχε, καὶ τὸ πολὺ
 τὴν πλεῖστην ἀπεδέξατο, πολλὰ δὲ ἂν ὁ κα-
 κῶταίμων Ὀδυσσεύς, ὁρῶν τὴν ὄψιν αἰσίωντι
 περικεῶν, ἀλλὰ τότε θεῶν ἀπαν συνε-
 μεμένη τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπὶ δὴν καὶ ἐβδον, καὶ
 τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπνυν οἱ μὲν συρφετάδους,
 καὶ αὐτὸ τῆτο ἰδῶνται, τῷ μὲν εὐχόμενον⁹⁰
 οὐκ ἐσχασμοῖ, ἐδὲ τὸ χειρὸν ἢ τὸ
 κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τῷ πᾶ-
 ρους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι οἱ ἀτυέτε-
 ροι δὲ, συνέντες μὲν, καὶ αἰδόμενοι ὅτι τοῖς
 γιγνόμενοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ
 πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ ἤ ἀνοίαν
 τὴν ὀρχήσας ὁπταλύνοντες, καὶ ἀκρίβως
 ὁρῶντες ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχήσας
 μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. καὶ τὸ δὲ κελεύει
 τῆτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῶν τέτ-
 γελοιότερον ἔπραξε. καλαβὰς γὰρ εἰς τὸ μέ-
 σον, ἐν τῇ βελῇ, δύο ὑπαλίκων μέσῳ ἐκα-
 θέτετο, πάντῃ διδόντων μὴ καὶ αὐτῶν τινὰ
 ὥσπερ κρινὸν μαστιγῶσιν λαβόν, καὶ τὸ
 πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ
 δὲ ὑπώπτεον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἀγαν μιμήσεως
 εἰς τὴν τῷ πᾶρους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη.

piti ita impexit, ut divideret, & nisi ob-
 stitisset pileus, maioremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses,
 qui in insanientem saltatorem incidisset. Ve-
 rum totum adeo theatrum cum Ajace fure-
 bat; exultabant, clamabant, abjiciebant
 vestes. Nempe de plebe homines, & plane
 idiotae, decorum ipsum non assecuti pejus
 aut melius quid esset, non videbant, sed
 talia perfectissimam perturbationis esse imi-
 tationem putabant: urbaniores autem, licet
 intelligerent, & puderet eos illorum quae
 fierent, silentio tamen non arguebant fa-
 ctum, sed laudibus ipsi quoque tegebant
 saltatoris amentiam, cum distincte viderent,
 non Ajacis furores, sed saltatoris esse, quae
 fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis
 ista fecisse, sed aliquid multo magis ridicu-
 lum hisce designabat. Descendens enim in
 medium, in Senatu, medius inter Consu-
 lares duos affidebat, valde metuentes, ne de
 ipsis etiam aliquem ut arietem arreptum fla-
 gellaret. Eamque rem alii quidem admira-
 ri, videre alii, alii suspicari, num quid ni-
 mio imitandi studio, in verum furorem de-
 latus esset.

84. Ipsum

a Μαστιγῶσι] Sic una cum Edd. legit M.

86. Παραπαίοντι] Accidit hic quoque, quod saepe
 apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem asse-
 qui Latina lingua, certe quanta in me est illius facul-
 tas, non possit. Παραπαίον proprie & ad verbum est
 pullando aberrare, ferire, quod non destinaveras: po-
 nitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta
 ratione aberrare significet. Hic Pantomimus dum ni-
 mium ὑπερτασίως est, & furoris non imaginem
 tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, fe-
 rit quod non debebat, ὀρχαίον, propria simul &
 translata significatione. J. M. G.

2. Καλαβὰς] In theatro Romano sedent in Orche-
 stra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta
 descensus. Vid. Boetius l. c. J. M. G.

5. Μαστιγῶσι] Vide Sophoclis Ajacem, ubi furens
 oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat,
 flagris caedebat, praecipue arietem Ulysssem. Unde
 & titulus Αἴας μαστιγῶν, qui tamen antiquus
 scholiastae non videtur. M. du S.

12. Ἐπὶ μανίᾳ καλιννομένην] Vnde ob insaniam no-
 τandam, vertit Rever. Jac. Elser. ad Ep. ad Gal. 2.
 21. (notandum voluit) atque Βέλαν durius vertisse il-

la Apostoli, ὅτι κατεγνωμένος ἦν, quod condemnan-
 dus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius de-
 derint, reprehensione, vituperatione dignus. Quod
 ut non improbo, ita tamen condemnandi notionem
 saepe parum differre ab improbandi, vituperandi
 significato, facile quoque probare possem, & utrovis
 modo καλιννομένην poni. Nam cum καλιννομένην
 proprie sit, cognita causa iudicor, & plerumque de eo
 dicatur, qui causam habet deteriore, condemnatio
 autem non omnis sit aeque gravis; hinc nihil mirum,
 si modo in mitiorem, modo in vehementiorem par-
 tem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro
 condemnare, & pro deridere, perstringere, accipi, mo-
 not Scholiast. ad 2. Ver. Hist. c. 20. ubi Luciani verba:
 καλιννομένην — γραμμῶν ψυχρολογίᾳ, δαμναμένην
 &c. quoque vertit Cl. Gess. & recte licet improbandam,
 reprehendendam ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi
 noto. plures auctoritates in verbo satis noto addere non
 vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodiani. qui testimonio
 indiget, ac dijudicet, an recte dicat: καλιννομένην
 καλὸς τινὲς ἀνακρίσει esse, condemnantes, vel vituperantes
 alicuius imbellem animum? At hic in Luciano ver-

84. Ipsum quidem ajunt, cum resipuis-
set, adeo poenituisse factorum suorum, ut
etiam in morbum ex aegritudine incideret,
seque veri ipse furoris damnaret. Et satis
aperte hoc declaravit ipse. Cum enim rur-
sus Ajacem ut sibi saltaret, factionis illius
homines peterent, & actorem alium com-
mendans dixit ad theatrum: *Satis est semel
insanuisse*. Maxima vero illum molestia ad-
fecit adversarius in certamine & artis aemu-
lus. Cum enim similis illi scriptus esset
Ajax; adeo decenter, modeste adeo simul-
lavit furorem, ut laudaretur, quod man-
sisset intra terminos saltationis, nec ebrioso
quasi furore actionem violasset.

85. Haec tibi, amice, pauca de pluri-
mis proposui saltationis opera atque studia,
ne omnino aegre feras me cupide illa specta-
re. Si vero in partem venire spectaculi
mecum volueris, bene novi captum te iri,
& insuper ad furorem usque amaturum sal-
tationem. Itaque non opus habeo Circes
illud apud te dicere:

Mirror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Καὶ αὐτὸν μὲντοι, Φασιν, ἀκατήφαθα
ἔτω μέλανοσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε χαί-
νοσσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἔστι μα-
νία καλεγεῖσθαι· καὶ ἐδήλωσέ γε τὸτο σα-
φῶς αὐτός. αἰτῶντων γὰρ αὐτῷ τῷ συστασι-
ῳ αὐτὸν τῷ Αἰάτῃ ὀρχήσατο αὐτοῖς,
καὶ ὀρχησάμενος τῷ ὑποκριτῷ, ἔφη
πρὸς τὸ θέατρον· Ἰκανὸν ἔστιν ἅπασι μανῆ-
ναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνάσεν ὁ ἀνταγωνι-
στῆς, καὶ ἀντίτεχνος τῷ ὁμοίῳ Αἰάντος
αὐτῷ· γραφέντος ἔτω κοσμίως καὶ σω-
φρόνως τῷ μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεῖσθαι,
μείνας ἐν τῷ τῷ ὀρχήσεως ὅρῳ, καὶ μὴ πα-
ροινήσας εἰς τῷ ὑποκριτῷ.

Ταῦτά σοι ὁ Φιλότις, ὀλίγα ἐκ πά-
σων παρὰ τοῦ ἀρχαίου ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἔπι-
τηδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἀχθοῖό μοι ἐρω-
κῶς θεωρῶ αὐτά. εἰ δὲ βεληθείης κοινο-
ῦσάί μοι τῷ θεῷ, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλω-
σόμενόν σε, καὶ ὀρχητομανήσοιτά γε πρὸς-
οἷτι. ὥστε εἶδεν δεησομαι τὸ τῷ Κίρκης ἐκεῖνο
πρὸς σέ· εἰπεῖν τὸ,

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς ἔστι πῶν τάδε
Φάρμακ' ἐθέλχθης.

Θελ-

b Παρατηρήσεις.] Παρατηρήσεις. L. Nihil mutant J. H. Fl. P. c. Γραφέντος.] Sic J. H. Fl. B2. P. S.
d. c. d. ὀρχητομανῆσαι.] Hoc ex W. restitutum. ὀρχητομανήσοιτα Edd. priores. e. οἷτι.] Sic Edd. & M. Sed
ἐτι in H. est. ait M. du S. vid. notas.

terem: ὡς ἀλ. s. μ. καλεγεῖσθαι. tamquam qui se ve-
re (juste) insanum judicatum, vel insaniae damnatum,
accusatum, sentiret. J. F. R.

14. Αἰτῶντων γὰρ αὐτῷ τῷ συστασι-
ῳ αὐτὸν τῷ Αἰάτῃ ὀρχήσατο αὐτοῖς.] Interpres rur-
sus ita vertit: siquidem postulantis iterum aequali-
bus; sed male: συστασιῳ enim hoc loco aliud signi-
ficat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest
ejus vocis significatus, fautor tamen maxime accedit,
sed generalius sumitur. συστασιῳ ille est, qui a
partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex ejus
factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in
circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Pa-
ridi favebant, & saepe ea de causa in theatro εἰσῆς
siebant, unde vox εἰσῆς, & composita συστασι-
ῳ. Verte igitur: Postulantibus iterum partium ejus
fautoribus. J. F. R. a G.

Αἰτῶντων γὰρ αὐτῷ τῷ συστασι-
ῳ αὐτὸν τῷ Αἰάτῃ ὀρχήσατο αὐτοῖς.] Sed Benedict. jam
sic dedit, vertens: Rogantibus enim factionis sociis.
J. F. R.

16. Παρατηρήσεις.] Benedictus histrio-

nem in theatro agens, idque verborum serie multis
modis commutata. At Opsopaeus sequutus Luciani
ordinem adhibito representante, quem sensum sane
problem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus
in praecedentibus voces illas αἰ δὲ ἰγίλον interpretatus
est alii laudabant, nec maluit retinere Opsopaeum
alii ridebant? quod omnino debuerat reponi. J. G.

Παρατηρήσεις.] In L. ὀρχητομανῆσαι sed ni-
hil muto, elegans enim est sensus Vulgatae; Ἰκαν. c.
17. Z. τ. c. 29. & passim ap. Nostrum. M. du S.
30. Κίρκης.] Apud Homer. pro ἔτι legitur ἔτι, quod
reducendum existimo. M. du S.

32. Θαῦμά μ' ἔχει.] Homer. Od. K. 326. M. du S.
Ufus noster etiam supra T. I. C. 14. quam di-
ctionem & Germani sic usurpant, casum an ex tradi-
tione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae
Gracianus inferere. J. F. R.

Ibid. οἷτι.] Non modo adscripserat Solanus ἔτι esse
in Homeri l. c. Sed & addiderat Editiones Luciani
malē ἔτι habere. mirabar utrumque. Nam aequē ut

Θελχθήσῃ γὰρ, καὶ μὰ Διὶ ὅτι ὄντι κεφα-
λην, ἢ σὺς καρδίαν ἐξείς· ἀλλ' ὁ μὲν ὁσὸς
τοὶ ἐμπειρότεροι ἔσται, σὺ δὲ ὑπὸ ἡδονῆς
εἶδ' ὀλίγον τῷ Κυκεῶνι· ἀλλὰ μέγα δόσεις
ποιεῖν. ὅτι γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῷ Ἑρμῇ
ῥάβδῳ τῷ χρυσοῦ λέγει· ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὁμ-
μαῖα θέλγῃ δι' αὐτῆς, ὡς ἐθέλει, τῆς δ' αὖ-
αὐτε καὶ ὑπνώσας ἐγείρει, τῷτο ἀτεχνῶς
ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὁμμαῖα θέλγῃσιν καὶ
ἐγρηγορέσαι ποιεῖσιν, καὶ ἐπεγείρουσιν τὰ ἄλ-
γοισιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δραμῶν. ΚΡΑΤ.
Καὶ μὴν ἡδὴ ἐγὼ, ὦ Λυκίε, πείθομαι τέ-
σοι, καὶ ἀναπεπαμμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ
τὰ ὁμμαῖα. καὶ μέμνησός γε, ὦ Φιλότης,
ἐπειδὴν εἰς τὸ θίατρον ἦς, καὶ ἐμοὶ πρὸς
σεαυτῷ θῆαν καλαμβάαν, ὥς μὴ μόνον
ἐκείθεν σοφώτερος ἢ μὴν ἐπαίνους.

Demulceberis enim; & medius fidius non
sufficiat caput, aut suis cor habebis; sed sta-
bilibior tibi mens erit, tuque prae voluptate
non parum de poculo illo alii quoque bi-
bendum imperties. Quod enim de aurea
Mercurii virga Homerus;

— *Virarum hac dulci lumina somno*

Mulcet quum lubris, somnos dispellit eadems.

Hoc planissime facit saltatio, tum demul-
cens oculos, tum vigilare illos faciens, &
mentem ad singula quae fiunt excitans.
CRAT. Quin nunc jam, Lycine, in sen-
tentiam tuam traductus sum, apertosque &
hiantes habeo cum auribus oculos. Ac me-
mineris, amice, cum in theatrum ieris,
etiam mihi juxta te occupare spectaculum,
ne solus inde nobis sapientior revertaris.

LEXI-

a Nici.] Ita habere J. cum Fl. notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

in Luciani Edd. ita & in Homero inveniebam illud ἄρ-
tam in Ed. Amst. an. 1650. quam in antiqua Argen-
toratina. Verum in Hervagiana anni 1511. ἄρτι qui-
dem est. At in Frobeniana anni 1559. ἄρτι etiam con-
spicitur, quod in Enstasii commentariis quoque re-
positum; quare id Luciano non abrogo, sed ἄρτι di-
visum scribo.

J. F. R.
36. Ἐμπειρότεροι.] Vid. Hom. Il. 2. 352. Et Od.
K. 240.

39. Καὶ ἀνδρῶν ὁμμαῖα θέλγῃ.] Hom. Od. E. 47.

LEXIΦ.] Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc no-
mine inscribitur, intelligi Pollucem, qui onomasticon
scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet obsoleta
verba inveniri, memini olim in Scholiaste Luciani
ἀντιδρῶν legere apud Isaacum Vossium, τὸ πᾶν. J. G. G.

LEXIΦ.] (Hic liber ingeniosissime confectus velut
laticulum quoddam est omnium dictionum ἀδοκίμων,
quas semidocti homines Athenaei & Luciani tempo-
ribus magno cum eruditorum fastidio, soliti usurpa-
re.) Cas. ad Ath. 168. 18. De hoc opusculo ego non
tam magnifice sentio. Librum deridet, in quo tot
& tanta ridicula congesta erant. Quod non res tan-
tum ipsa indicat, sed diserte ipse ait, cum Lexipha-
nis librum esse dicit. Sed an non quae ipse ἀδοκίμων
loquitur, insulsa & inficeta prorsus videntur?
Si ergo Luciani opus sit, a juniore scriptum censo;
& Athenaei magni illud opus derisum. Viderint alii,
mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum i-
psum eo consilio perlegere, ut de re tantilla pronun-
tiam. Hoc tantum monebo, Athenaei opus M. A-

religio imperante proditiisse. Vid. a. C. in eoque omnia
fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Plato-
nis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem
istam verborum ad convivium pertinentium, & quid
non? sola personarum nomina discrepant, quae ridi-
culi causa a nostro confecta sunt. Unde liquet, aut
eundem risisse utrumque, aut Athenaeum ipsum a
Luciano hic derisum.

M. du S.
LEXIΦ.] Dabitam initio, aggredere versio-
nem hujus Dialogi, an deprecatur potius provinciam,
qua me, immo quemquam bene fungi posse despera-
rem. Cum enim totus prope sit in eo, ut ridenda
proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata,
ficta, poetica, a puro & simplici sermone aliena,
confectantur, & tum mirifice se credunt esse locutos,
cum sermo illorum a communi ratione maxime ab-
horret: frustra fuerit, si quis speret, ea sic posse qua-
cunque alia lingua reddi, ut quid auctor sibi volue-
rit, aliquis Graece non doctus adsequatur. Itaque,
quod de Pollucis, quem hic perstringi putabant viri
docti (post Hemsterhusianam praefationem equidem
putare desii, & postquam vidi bonam partem verbo-
rum, quae hic reprehenduntur, non esse in Pollucis
Onomastico) quod igitur de Pollucis Onomastico sen-
tiunt, ut quisque est magis judex idoneus, plane non
debuisset ad verbum verti: idem magis etiam de hoc
libello existimem, quem non magis bene quisquam
interpretetur, quam imperitos illos humilium convi-
varum in Trimalchionis coena sermones, quam ob-
scuro virorum epistolas, aut quemcunque in eo
genere librum, ubi verba alterius quasi quadam paro-
dia

LEXIPHANES.

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

LYCINUS.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Lexiphanes ille pulcher cum libro *quid* **Λ**ΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μὲ βιβλίῳ. ΛΕΞ.
sibi vult? LEX. Per Jovem, Lyci-
 Νῆ Δί', ὦ Λυκίῃ, γράμμα ἔστ'
 ΤΗ

(1) Νέμε[ς] Φασὶς ὡς τις (2) Παλινδρόμ[ος] ἢ ἀντιπάλινδρ[ος]
 ἢ ἀντιπάλινδρ[ος] Λατινῶν, τοῦτοι γράψαι ἢ λέγειν, τέχνη
 μὲν δὲ ὡς ποιεῖ (3) λόγον ὡς ἀντιπάλινδρ[ος], οὐκ ὡς λέγειν ὡς

ἀντιπάλινδρ[ος] ἢ ἀντιπάλινδρ[ος], ὡς ἴσως οὐκ ἔστιν ἀντιπάλινδρ[ος] τοῦ
 Φασίς ἢ ἀντιπάλινδρ[ος]. ἐπὶ δὲ συγγράμῳ ἡμῶν Λατινῶν ἔστι
 Παλινδρόμ[ος]. ἐπὶ δὲ Μάρκου τῷ Ἀντιπάλινδρ[ος]. V.

(1) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion,
 quod ad *Per. d. d.* primum in Impressis erat; huic enim O-
 pulsulo melius convenire videtur. Probabit factum, qui
 utrumque legerit, sit scio.

Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec addi-
 tur ex quo Cod. Id. sciat Lector ex altero *Vossiano* petiturum;
 nam duo in Ed. *Cler.* exhibentur codices, alterum in *Quarto*,
 alterum in *Fol.* Plerumque tamen addidi unde desummasim.
 Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id
 habeat, de quo alter nihil, ibi subscripta Litera V. sine dis-
 crimine utrumvis designat *Vossianum*.

J. F. R.

(2) Παλινδρόμ[ος] *Pollux* non tantum scripsit *Onomasticum*,

de quo hic noster, sed etiam declamationes, aliosque ejus-
 modi libellos, inter quos fuit oratio contra *Socratem*, ut au-
 thor est *Suidas*, unde sibi *Sophistae*, quatenus in malam par-
 tem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eadem *Suidae* cre-
 deremus, tempora non convenirent, cum *Lucianus* sub Tra-
 jano, ut ait, vixerit; *Pollux* vero sub *Maxco* & *Commodo*
 Imp. Verum *Suidam* errasse ostendit *Vossius* de *Hist. Graecis*
 Lib. II. c. 15. cujus rationibus in postremum addetur Scho-
 liae nostrae auctoritas.

J. C.

(3) *Δύο* in Ed. *Cler.* mutavit *Solan.* Sed mox et-
 iam *συγγράμῳ* in *συγγράμῳ* mutata; idem. At in eo non ob-
 servatur.

J. F. R.

dia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe
 in locis videretur propius, quam adhuc factum est,
 ad sententiam auctoris posse accedi: non defugi labo-
 rem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer
 molestum, quod omni labore parum scirem effici;
 sed hircum nullisse superiores, me cribrum suppone-
 re. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque
 studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, natu-
 ram hujus descriptionis utcumque inde intelligat: *Us-*
cunque inquam. Qui enim velit efficere, ut recte
 omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba
 quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed
 simplici eodem, naturali, & minime affectato gene-
 re orationis aliena, primo e poetis eorumque scho-
 liae antiquis, atque undecunq; demum conquisi-
 ta, tum alia audacter nimis & absurde novata, expli-
 care, utrisque ea substituere, quibus homines urbani,
 & aequae obsoleti neque novatores, utebantur: opor-
 tet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, *Lu-*
cianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dice-
 re, cum *καρχήδης*. *novus*, illo tempore in usu com-
 muni non esset, sed affectaret illam, ut antiquam &
Atticam Lexiphanes aliquis, quasi tu *verborum ostensa-*
orem dicas; simulat *Lycinus*, sibi non bene percep-
 tam vocem, sed, nescio quid, de *καρχήδης* putare il-
 lum voluisse dicere. Nempe *av* ea aetas sono ad
 inclinatum debet pronuntiasset. Qui autem hoc ad ver-
 bum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum,
 quod *novus* significet, aequae *καρχήδης*, quod simili-
 tem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen,

squalorem, *scitatorum* significans. Invenit aliquid *Mi-*
cylus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squali-*
das: lepide: nisi quod *calidus* pro novo nescio an au-
 thoritate idonea dicatur? licet *calor* *inventionis* me non
 fugiat. *Pollux* ego *καρχήδης*, ut alter de *καρχήδης* agi in-
 telligere se simulet. Sed ut *Micyllus* *novi* notionem
 non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo me-
 lius ad *καρχήδης*, quam nostrum *καρχήδης* accedit. Sed
 ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis,
 ubi unguis omnes si derodas, frustra quaeque Latina
 idem significantia, aequae *καρχήδης*. Quia sunt, *καρχήδης*
καρχήδης quaedam, in quibus omnis etiam conjectura
 deficit. Ut autem hominis eruditi esset, & nobis
 certe, non injucunda animi adversio, de singulis dis-
 putare accuratius, quod fecit de plusculis *Il. Casaubo-*
nus in *Athenaeum* libro 3. cap. 18, 19. & 20. conse-
 rendus omnino, si quis amas talia, & *Lucianum* re-
 cte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto mi-
 nus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi,
 quorum observata simul eduntur cum nostris,
 pleraque omnia jam occupassent. Illud modo memi-
 nerint lectores, totum prope locum, quem & symposi-
 o suo recitat *Lexiphanes*, compositum & confarci-
 natum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate
 repetitis poetica, vel alioqui *καρχήδης*.

J. M. G.

1. *Αἰσχρολογία*] Cogor longiores in hunc *Dialogum*
 diatribas componere ut cacozeli & antiquarii istius
Lexiphanes quaeque vocabula ponderentur: de simili-
 bus, *Horat. Martialis. Suet.* Aug. c. 86. & ibi interpr.

J. D.

τῆλινόν τι τ' ἐμῶν^a κομιδῇ νεοχμὸν. ΛΥΚ.
 Ἦδη γὰρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις;
 ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, ἡδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ'
 ὦρα σοι τὸ δεξιγραφὲς ἔτω καλεῖν, σὺ δὲ
 κυφελόβυστα εἰσας ἔχειν ὦτα. ΛΥΚ.
 Σύγγραφθι, ὦ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τῷ αὐχμῷ
 τὸ νεοχμὸν μετέχῃ. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς
 ὁ νῦν τὰς συγγραμμάς; ΛΕΞ. Ἀντισυμ-
 ποσιάξω^d τ' Ἀρίστων^e ἐν αὐτῷ. ΛΥΚ.
 Πολλοὶ μὲ οἱ Ἀρίστωνες^e σὺ δὲ ὅσον σὺν
 τῷ συμποσίῳ, τ' Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέ-
 γειν. ΛΕΞ. Ὁρθῶς ἀνέγνως τὸ δὲ λεγό-
 μενον, ὡς ἄλλω παντὶ ἀνόητον ἀν^h. ΛΥΚ.
 Οὐκ ἐν ὀλίγα μοι αὐτῷ ἀνάγνωθι
 τῷ βιβλίῳ, ὅπως μὴ παντάπασιν σπολει-

ne, scriptum est hornum quoddam de
 meis, musteum. LYC. Nempe de musto
 aliquid nobis scribis? LEX. Minime equi-
 dam; neque mustum nominavi: sed memi-
 neris musteum vocare quod modo scriptum
 est. At tu sordibus (Gr. Cypseli) obtru-
 ratas habere aures mihi videris. LYC.
 Ignosce mihi, sodalis, multum enim de
 musto habet musteum. Sed dic mihi quod
 scripti consilium est? LEX. Convivio in-
 struendo aemulor filium Aristonis. LYC.
 Multi sunt Aristones: tu vero, quantum
 e convivii mentione suspicor, dicere mihi
 Platonem videris. LEX. Recte agnovisti:
 sed quam istud dictum ignorabile fuit cui-
 vis alii! LYC. Ergo mihi pauca lege de
 libro, ne omnino convivio illo excludar.
 Vi-

^a Κομιδῇ] Aberat ab Edd. Insertum nunc ex B. & W. ^b Κυφελόβυστα] Sic Edd. omnes. Κυφελούστα Mf. RG. ^c Νεοχμὸν] Νεχμὸν S. male. Recte alias νεοχμ.

^d Τ' Ἀρίστων] Τ' Ἀρίστων. W.

3. Τητύον τι] Χρῆσι δηλαδὴ τὰ τρία ταῦτα ἐπιφύ-
 μαλα, πῦρσι, τῆτις, νῆτα. ὡς ἐν δὲ τῷ χθις (1) γίνε-
 ται χθισιν, ὅπως δὲ τῷ τῆτις, τῆτις. Σημαίνει δὲ τὸ
 ἐπίτις, ἥτοι (2) τῷ αὐτοῦ ἴτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ και-
 ρὸν σημαίνει, ἀφ' ὃ (3) καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμ. καὶ ἔσο δὲ
 τῷ νῆν καὶ τῷ ἴχμ, νεχμ, καὶ νεοχμὸν πλεονασμῶ τῷ μ.

χρῆται τῇ λέξει Θεουκλίδης. V.

7. Κυφελόβυστα] Κυφίλη λέγεται ὁ τ' (4) ὅταν ῥέ-
 πῳ. λέγεται ὁ τ' (5) κεραμικοῦ ἐνέστεμον ἀγγεῖον τὸ
 ἀπασαίνει. νῆν δὲ τ' ῥῆσις ἀκουσί. V.

14. (6) Ἀνέγνως] Ἀνιλογ. V.

(1) Γίνεται] Γράφεται editum erat, context M. du S.
 (2) Τῷ αὐτῷ] Ita dedit Idem, pro vulgato τὸ αὐτῷ.
 (3) Καὶ ῥῆμα τῷ] Et hoc restituit idem ex M. & B. Τῇ χθι-
 ρῇ enim erat in Ed. Clav. Καὶ τὸ νεοχμ ῥῆμα C. Abb. & V.

(4) ὅταν] Antea misere legebatur αὐτῷ.

(5) Κεραμικῷ] Sic rescripterat Solanus pro vulgato κεραμικῷ.

(6) Ἀνέγνως] Sic C. Abb. recte. Idem ἀνιλογ. pro vul-
 γατο ἀνιλογ. Ἀνιλογ. M.

3. Τητύον τι] Ὡς δὲ τῷ χθις, χθισιν, ὅπως δὲ τῷ
 τῆτις, τῆτις, σημαίνει τὸ ἐπίτις ἥτοι τῷ αὐτοῦ ἴτους,
 ex quo et Δωριεὺς dicunt σῆτις, unde σατάσιος ποιοῖ
 leg. Scholiast. Aristoph. ad Nub.

Τητύον τι] Τῆτις, τῆτις.

Τητύον] De hodierno die usurpatum ab imperitis,
 evincunt quae Athenaeus habet 98. B. ἡ τῆτις ἡμέρα,
 apud quem tot sunt iis similia quae in hoc libro ri-
 dentur, ut aut eosdem riserint uterque necesse sit, aut
 ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus
 est.

Ibid. Νεοχμὸν] MS. Regius auctior voce una, nem-
 pe κομιδῇ; per νεοχμὸν autem intelligit νεοτὶ σύγγραμ-
 μῶν, ἀφ' ὃ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμ νῆν ἴχμ unde νεχμ. Hæc
 dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti solet ἀντὶ τῷ
 νῆν, προσφάτου, hanc Lexiphanes postea vult signifi-
 care τὸ ἀρτιγραφῆς.

7. Κυφελόβυστα] MS. Regius habet κυφελούστα, sed
 recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud
 pag. sequentis ἐπιδόσθαι καὶ κυφίλης κυφίλη κυφίλης & κυ-
 φιλῆς (sic enim apud Hesych. & Interp. Aristoph. ad
 Pacem) ὁ τ' ὅταν ῥέπῳ λέγεται, dicitur etiam τὸ ὅταν

νεοτὶ ἀγγεῖον ὁ τ' ὅταν ῥέπῳ λέγεται, sic dictum ἄλ-
 γῃ τὸ κεραμικὸν τῷ ἴχμ, ut vult doctissimus Christianus
 ad Aristoph. εἰρη. sic etiam vocabant alveos e vitilibus,
 unde Cypsellus rex Corinthiorum Æthionis filius, sic
 dictus, quod ἀρτιγίνετος ὡς τ' ῥῆσις κέρμας) ὁ τ' ὅταν
 νεφίλη. Cujus posteritas diu postea Corinthi regnum
 tenuit, dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum
 ait ὅτι Κυφίλης τις ὅτι Περιμένης. Vid. Scal. ad Eu-
 seb.

9. Τὸ νεοχμὸν] Corrige νεοχμὸν.

Νεοχμὸν] Vox Euripidi familiaris, vid. p. 344. Ed.

7. (non invenio ibi) M. du S.

10. Ἀντισυμποσιάξω τ' Ἀρίστων ὁ αὐτῷ] Benedi-
 ctus convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo.
 Micellus convivium in eo vicissim instituo contra Aristo-
 nis illud. Certe hoc manifestius.

Ἀντισυμ. τ' Ἀρ.] Quamvis perierit ipsum Athenaci
 initium, ex argumento operis Graeco superstitie satis
 liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuisse Athe-
 naeum, idque esse acmulatum, cum opus illud suum
 ordiretur. Sic enim postrema verba habent: ὁμομα-
 τουργῶ δὲ τ' ἀλόλογον ὁ Ἀθήναιος ζῆλον Πλατωνικῶν. Οὐ-
 τως

Videris enim nectar nobis de illo ministraturus. L E X. Illum quidem cum irrisione simulatorem *animatum & linguam* solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & jam audi: absit vero obturatix illa Cypselis. L Y C. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, neque (*filius illius*) Perianther in auribus mihi refidet. L E X. Considera autem interea quomodo peragam, Ly-
cine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque beneloquentiam ostendens, & bonis verbis constans, bonisque insuper nominibus. L Y C. Videtur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

2. L E X. *Tum coenabimur, inquit Callicles: tum ad vespertam giroso faciemus in*

ποίησιν ἢ ἐστίασεως νέκταρ. γὰρ τινος ἑοικας οἶνοχοῶσιν ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς. ΛΕΞ. Τὸν οὐκ εἰρωτα παθεῖν κατάβαλε· σὺ δὲ εὐπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἥδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιθύσσει ἡ Κυψελίς. ΛΥΚ. Λέγε θάρρῶν· ὥς ἐμοίγε ἔτε Κύψελός τις, ἔτε Περιανθρ. ἐν τοῖς ὦσι καθή. ΛΕΞ. Σκέψου δὲ μέλας ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκίε, τὸν λόγον, εἰ ὁ ὑπάρχων γὰρ ὅτι, καὶ πολλὰ ἢ εὐλογίαν ἐπιδικνύμεν, καὶ εὐλεξίς, ἔτι δὲ εὐάνυμος. ΛΥΚ. Ἐοικε τοιῷ τῷ εἶναι, σὸς γὰρ ὢν, ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα διεπήσομαι, ἢ δ' ὅς ὁ Καλλιχλῆς· εἴτα τὸ δεινὸν πεδινησόμεθα ἐν Δυ-

Εὐαρχ. Sic Edd. & M. Εὐαρχ. J. vel saltem dubie.

20. Πεδὺ κατάβαλε] Ἰσως ἀντὶ τοῦ (7) χαρμὴ πρὸς πᾶσι κατάβαλε. V.

22. Ἡ κυψελίς] Οὐταὶ ὁ ῥῶτ. ἦ ὅταν λέγῃ (8) κυψελίς, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγλίσσῃ, (9) ἢ τοὺς ἄρτους λατίζονται. καὶ ὁ ἐπὶ τῇ Κορίνθου τήρῃ ἀρτηγύνηται· ὑπὲρ τῆς καὶ ἀπὸ τοῦ Κῦψελος ἀνομάσθη. ἀμφὶ δὲ ἔτι κυ-

ψελίς καὶ ἡ κυψίλη, τῷ ὅτι τὸ κρῖνον τῆς ἑλῆς ἰσθμῶς. V.

26. Εὐαρχ. Τὸ μὲν εὐαρχ. τὸ καλὸν ἄρχον ἔχον (10) εὐλοχ. δι. τῶν συνθηκῶν εὐάνυμος. εὐλεξίς δὲ καὶ εὐάνυμος, τὸ ὑπερπῆξιν οἰκιστὶ ἐλεξίσι (11) χράμεν. V.

30. Ἡ δὲ ἔ. Εἴτω αὐτῶς. V.

(7) Χαρμὴ] Non aderat hoc in Editis. Sed ex scholio alio p. 41. Ed. Cler. huc inferuit M. du S.

(8) Κυψελίς] Κυψελίς. M.

(9) ὁ] Ἐπὶ ὁ B. Reliqua hujus scholii ex eodem & C. sunt emendata. J. F. R.

(10) Εὐλοχ. Respicit vocem εὐλοχίαν quae mox sequitur. Novum itaque scholium incipere decebat sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato eius instituto, ut tamen quas enaret voces scire possis, majusculis eas literis in scholio edidi curabimus. M. du S.

Εὐλοχ.] Ego vero, nihil mutavi, nisi quod puncta inter-

dum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praererem typographis errores multiplicandi; nam verba de quibus Scholiastae agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispendendum fuisset, sed eandem ob rationem indistinctum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mutari, ibi mutavimus. J. F. R.

(11) Χράμεν] Καρπῶν editum erat, mutavit Salan. non addens ex quo Cod. Sed conjicio ex V. J. F. R.

ταὶ γὰρ ἄρχονται

M. du S.

13. Τὸν Πλάτωνα] Aliter *Apul.* de dogmate Platonis, qui vult Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum; fuit & Aristoteles qui scripsit *ἱστορίαν*, de quo Clarissimus *Cassiodorus* ad Athen. c. 4. lib.

15. J. B.

19. Τὸν μὲν ἑρῶτα] Τὸν εὐάνυμον.

F. G.

20. Πεδὺ] Antiquè dictum pro χαρμῇ, πρὸ τοῦ πᾶσι. J. B.

22. Ἐπιθύσσει] Leg. Scholiast. *Aristophan.* ad *Plut.* J. B.

Idid. Ἡ κυψελίς] Ὁ ῥῶτ. *Hesych.* F. G.

25. Διαπεραίνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonastis. J. B.

26. Εὐαρχ.] Εἰ καλὸν ἔχει ἄρχον, καὶ προαίμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent.

Quod antea Lucianus notavit tractatu, *De conscribenda historia*, & saepe alibi postea. Imitati illi praeceptum *Pindari* Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρὸς πᾶσι
Χρὲ θύμῃ τελευτῆς.

Citat Lucian. p. 849. (in *Hippias* c. 7.) J. B.

28. Εὐάνυμος] Ἀγαθὸς ἰσχυρῶς χαρμῶν. Qua de re copiose differit tractatu, *Quomodo conscribenda sit historia.* J. B.

30. Ἡ δὲ ἔ. Pro ἴσθι δὲ αὐτῆς, habuimus & supra in *Alex.* c. 43. Et occurrit in hoc *Lexipho* singulis paragraphis. Item *Philosoph.* c. 31. &c. quod ideo moneo, ne quis credat solis poetis proprium esse. J. F. R.

31. Περινησόμεθα] Περιμύθεμα, γυμνασόμεθα, de hac voce vide *Cassiodorus* ad Athen.

J. B.

33. Ἡλιοφ

Ἀλκείῃ· νῦν δὲ ἡδὴ χαρὸς ὅτι χρίσθαι τὸ
ἡλιοκαῆς, καὶ πρὸς τὴν εἰλην θέρειν, καὶ λυ-
σαμένους, ἄρτοποιεῖν καὶ ἡδὴ γε ἀπιτητέα.
οὐ δὲ ὦ παῖ, ὁ σπλεγγίδα μοι, καὶ βύρ-
σαν, καὶ φασόνια, καὶ ῥύμματα, ναυσολεῖν
ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ πύλον κομίζειν.
ἔχεις δὲ χαμάζε ~~ἔχεις~~ τίς ἐξυοθήκη δὴ
ὄβολοι. οὐ δὲ τίς ὑπάρχεις, ὦ Λεξιφα-
νης, ἥχεις, ἢ ἐλπίσεις ἐτι αὐτόθι, καὶ γὰρ, ὡς
ἂν δ' ἐγὼ, τρίπαλαι λυτῶ. ὁ δὲ εὐπόρος

Lyceo. Nunc autem tempus estungi in sole,
et ad vaporem illius calefieri, et cum laveri-
mus, panem gustare. Et jam eundem. Tu
vero puer, strigilem mihi, et pellem, et lin-
tea, et saponem, classe advehit in balneum,
et balneatoris mercedem ferto: habes autem
humi prope armarium obolos duo. Tu vero
quid ages, Lexiphanes, venies ne, an hic
adhuc moraberis. Quin ego etiam, inquam,
et olim est quod lavatorio: nec enim satis be-

ne

α. Λακείῃ] Λακείῃ W. β. Σπλεγγίδα] Σπλεγγίδα J. At vulgatam servant cett. & M. γ. τί] Male omisissum
in J. δ. Ἐλπίσεις] Ἐλπίσεις M. & F.

33. Εἶλον θάψαι] Ἄλλοι εἰς αὐτὸν ἰλίον θρηνησά-
ναι. V.

35. Ὁ παῖ σπλεγγίδα] Σπλεγγίς, ἡ ἔσφα. Ἰουκὸς δὲ τὸ
πύλον αὐτοῦ καλεῖν. (1) Φασόνια δὲ ταινίας λέγουσι ὀδοντίας.
ῥύμματα τὸ σάκονα ἢ καὶ τὸ ἵτην. (2) Ἐχρῆντο ὅτι καὶ ἵτην
οἱ παλαιὸι ἐν ταῖς λουτραῖς. ναυσολεῖν τὸ βαλεῖν αὐτὰ ἐν
τῷ ὕδατι λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ σπηλαίᾳ βαλεῖν. ἐξυοθήκη δὲ

τὸ κισῶτιον, ἐν ᾧ ἔστι ἀσφαλὴς ἐκχυγμένος (3) καλε-
ῖται. V.

40. Ἐλπίσεις] Ἀπὸ τῆς ἰσχύος, καλεῖται. V. (Βρα-
δύνης C. Abb. Et V. alter.)

41. Οὐκ εὐπόρος] Ἀπὸ τῆς πορείας διακρίβει. V. (δι-
κασμαί V. alter.)

(1) Φασόνια] Φασόν. C. Abb.

(2) Ἐχρῆντο] Ἐχρῆντο editum erat; mutavit M. du S.

(3) Καλιδύται] Αὐτὸ ἰσθὶ ... καλιδύται, aut ἰσθὶ legendum
M. du S.

33. Ἡλιοκαῆς] Usitatum magis ἡλιοκαῆς, κακο-
μῶν ἐν τῇ ἡλίᾳ. Hac de re Interpretes Petronii ad il-
la, medicae usque usque.

Ibid. Πρὸς τὴν εἶλον θάψαι] Alciphon. I. Ep. 12. p. 48.
ἐκχυγμέναι, ἔστι δὲ ὀδοντίας, καὶ ἡδὴ θάψαι. curae est,
sicuti possunt aritari, ut vertit Bergler, qui & hoc
Luciani, & Aristoph. Eccles. 64. adducit. J. F. R.

34. Ἀπιτητέα] Ποσειδών.

35. Σπλεγγίδα] Interpretes Persii & Aruleji: dixi
ad Petron.

Ibid. Καὶ βύρσαν] De hac balnearum suppellectile o-
mnes dixerunt. J. B.

36. Καὶ φασόνια] Intelligit vestem cubitoriam, si-
ve κομιματίαν, diminutum a φάσσαι, τὸ λινθὸν ἀρμε-
νον. Hesych.

Φασόνια] Alias φασόνια. Etym. φάσσαι, συνδύν.
φασσάναι λινθὸν τι ἡτοι συνδύνον ἢ καὶ τὸ ἰσθὶν ὅτι νῆς. &c.
ἢ προσώπου τὴν ἐκχυγμένην. λέγεται δὲ ἔστι καὶ τὸ ὠπλὸν ὡς
φασόνια ἀπὸ τῆς.

Ibid. ῥύμματα] Τρίμαλα, σμάματα, σπαῖον.
Tangit Casaub. ad Athen. c. 10. l. 8. Scholiast. Ari-
stoph. Acharn.

Καὶ ῥύμματα] Hesych. ῥύματα, σμάματα, καὶ ἡ σμα-
μαλὸν, ὡς ῥύματα.

Ibid. Ναυσολεῖν] Καλεῖται τὸ βαλεῖν, καὶ τοῦ πύ-
λου κομίζειν, καὶ τὸ αὐτὸ. Sic Aristophan. Thesmoph.

junxit ναυσολεῖν, vult intelligi κομίζειν, ὡς καὶ παραλλ-
μους κομίζειν. J. B.

37. Τοῦ πύλου] Mercedem abluitionis. F. G. Recte
Gries. olim enim vertebatur: abluitionem. J. F. R.

38. Ἐχεις] Quia ante ἔχεις distinctionis nota nulla
in J. erat, Solanus parenthesin fecerat ab ἔχεις ad ὄ-
βολοι. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem
servavimus. J. F. R.

Ibid. Ἐξυοθήκη] Κισῶτιον hanc dictionem interpre-
tatur Casaub. c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. J. B.

40. Ἐλπίσεις] Διακρίβει Hesych. dicitur etiam ἡ-
λίου, ἡτοι ἰσχύος, λήξαις, δύσας, χαλιδύταις. Vide
Interp. Aristoph. Thesmoph. Poeta x.

Ἐλπίσεις] Leop. 20. M. du S.

41. Τρίπαλαι] Πάλαι.

Τρίπαλαι] Utitur Aristoph. Equit. 1150. Τρίπαλαι
καλεῖται. J. F. R.

Ibid. Λουτῶ] Βαθρῶ καλεῖται.

Ibid. Οὐκ εὐπόρος] Ἀδύνατος.

42. Τρόπον] Ἀφροδῖται. Hanc vocem interpretatur
Erotianus. illud est quod apud eundem Erotianum Ly-
simachus vocavit ἐφροδῖται, ut emendavit Doctissi-
mus Chrestianus ad Erotian. & ad Aristoph. i. p. vocat
postea τὸ ἔφρον sine huius pag. J. B.

43. Ἀφροδῖται] Sic vocem hanc interpretatur He-
sych. τὸ ἔφρον ἔστιν ἡ ἀφροδῖται οἱ καλεῖται ὡς τῆς.

ται

ne habeo ; & circa perinaeum infirmus sum ,
clivellaria mula vectus. Agaso enim nimis
urgebat , quamquam ipse claudicationem per
utres ludens. Sed neque in ipso rure fatiga-
tionis expers fui : deprehendebam enim operas
aestivam cantionem minurientes , partim vero
sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo ef-
fodissem cum illis sepulcrum , & his , qui ad
ripas terram aggerant & ipse manibus laborem
adjuvissim , illos quidem derelinqui , cum fri-

τε γ' ἔχω , καὶ τὰ ἀμφὶ τ' τράμιν μαλα-
κίζομαι , ἐπ' ἀστράβης ὀχηθείς. ὁ γ' ἀστρά-
βηλάτης ἐπέσπερχε , καί τοι ἀσκαλιάζων
αὐτὸς· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ ὄσα ἀκμὴς ἦν τῷ
ἀγρῷ· κατέλαβον γ' τῆς ἐργάτας λιγυρί-
ζονίας τ' θερυνὴν ὥδην· τῆς δὲ τάφον τῷ
ἐμῷ πατρὶ καλῶσκευάζονίας. συντυμβωρυ-
χίσας ἔν' αὐτοῖς , καὶ τοῖς ἀναχέσι τὰ ἀν-
τιόδρα , καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροποιήσας ,
ἐκείνους μὲν ἀφῆκα , τῷ τε κρύβης ἕνεκα ,

42. Τὴν τράμιν] Οἱ μὲν τὸ τρῆμα τ' ἴδρας· οἱ δὲ τὸ δῶδε
τοῦτο μᾶλλον τ' ἀρχὴς τῷ βαλάνου χωρίον , ὃ καὶ ὑποταύρον
καλοῦσιν. ἐστὶ δὲ ἑ γαρμύνη ἔχει ἰστανικαίας , ὁμοίας
ραφῆς. V.

43. Ἐπ' ἀστράβης] Ἀστράβη τὸ σάγμα ἦτοι ἡ σίλλα.
τοῦς ἐν τῇ σισαγμῶν ζῶα ἰλαυτοῖας τοῖαν ὁ καινολόγῳ
ἀσραβηλάτας καλεῖν , ὡς περ καὶ ἀρματολάτας ἰστανικαίας
καλεῖν τοὺς ἰλαυτοῖας τοὺς ἰπποῦς , οἱ τινες τῷ ἀρμα-
τι (4) ὑπερῆχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀσπραίαν ,
τὴν (5) ἀζύγα φασὶν ἡμίονοι , ἰφ' ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ
τοῦτου καὶ (6) ἀσραβηλάτας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φα-

σι. V.

44. Ἀσκαλιάζων] Ἀσκαλιάζων τὸ ἰφ' ἐν ποδὶ βεβη-
τα ἔστιν κινεῖσθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἄλλοις. μοιροποδὶ γ' τί ἄλλο
εἰς κίνησιν ἀελοποῖο , ἢ ἄλλοις ; ἀσκαλιάζοντι ἐν ἀντὶ
τῷ μοιροποδὶ πηδῶντι. V.

49. Ἀνδρα] (7) Τὰ χεῖλη τ' πόδα μὲν λέγουσι ἀφ' τοῦ
ἰσταν (8) ἰστανικαίας καὶ διὰ. Ὑπερῆς δὲ τὰ ἀναχόμενα λίγα
ἀφ' τοῦ ὑπερῆος εἶναι τ' διὰ. ἀνδρα μὲν τῷ κέπῳ. G.
(Scholion sequens omisi , quod ex Luciani tantum
textu sumptum , nihil huc faciebat.)

(4) Τηροῦσσαν] Et hoc Solani correctioni debemus , pro
monstrolo ὑπερῆος quod editum fuerat.

(5) Ἀζύγα] Ita dedit Idem pro vulgato ἀζύγον. Recte qui-
dem ab ἀζύγῃ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἀζύγα dicuntur , ut Amor.
c. 44. ἀζύγῃ καὶ πῆ , nescio numquid necessaria sit mutatio.
J. F. R.

(6) Ἀσραβηλάτας] Ἀσραβηλάτας male Ed. Cler.

(7) Hunc locum visum est maculatum , prout in MS fuit ,
relinquere , ut inde appareret iterum inscitia Librarii , quae
tanta fuit , ut nisi aliunde suppeteret subsidium , quid sibi vo-
luerit Scholiastes , ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene
est quod quae hic esse debebant , ad verbum apud Suidam legantur :
Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἀνδρα λίγα , διὰ τὸ εἶναι ἰσταν-
μα καὶ διὰ. Ὑπερῆς δὲ τὰ ἀναχόμενα λίγα , διὰ τὸ ὑπερῆος

ἔστι τῶν ποταμῶν. Ἀνδρα , μὲν τῷ κέπῳ. Hoc quidem fa-
tis liquet sic legi debere , sed inter portentosas voces quae ex
oscitantia Librarii hic natae sunt , latet vox μετατάλας , cu-
jus sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur , quae
quomodo omisa fuerit , & vox illa loco suo mota , quaeant
acutiores.
J. Cler.

Recte haec omnia leguntur , ut edi curavimus , ex Cod.
Scipionis , qui fuit Aegyptii , in Collectaneis Galeanis.
M. du S.

Querimonia Clerici erat iusta , octo enim vitis unum hoc
Scholion laborabar in V. quae jam sublata non repetam , ne
nauseam lectori moveam.
J. F. R.

(8) Ἐπιμα] Recte sic restituit Solan. ut hoc unum com-
memorem , pro vulgato ἀνιγμα.
J. F. R.

ταὶ δὲ ἐπὶ τ' ἀναβατικῶν ὄντων , οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν
τῶν συμβαλλόντων ἡμίονοι ὅπως ἔλγουν ἰσταν δὲ πάντα ἀπλῶς
τὰ συμβαλλόντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexi-
phanes ex sequentibus ἀστράβην posuisse ἀντὶ τῷ ἡμίονο-
ν , sequitur enim ἀσραβηλάτης ἐπέσπερχε ἦτοι ἰπποκό-
μῳ.
J. B.

Ἀστράβης] Vid. Spanhem. 187. Et Demon. cum Schol.
389. M. du S.

Ἀστράβης] Alciphron. II. Ep. 3. f. εὐθὺς πατομένη πρὸς
ἡμᾶς ἐπὶ τ' ἀστράβης φέρεται. Ubi Cl. Bergler. ex Scho-
liasta Luciani , aliisque Lysiae , Demosthenis & Athenaei
testimoniis docet , ἀστράβην Atticis mulam significare ,
currui non iunctam , sed qua vehimur , equitatus.
Conf. & Hesych.
J. F. R.

Tom. II.

Ss

52. Καθ.

ἡ ὅτι καύματα ἦν. οἶδα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῶ γίνεσθαι τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περὶ τὰ δρώματα, σκόροδά τε ἔωρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ ἡ γηπαττάλης τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδίκων, καὶ ἡ βρακάνων λαχανεύσασθαι, ἔτι δὲ κάχρυς τριάμεν (ἔγω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαται ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίσειν) ἀνατεθεὶς ὅπως ἔστράβην, ἔδωρην τὸ ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τεδοεσσορίσας sum in perinaceo, καὶ nunc incedo

goris caussa, tum quod essent ustiones: possit autem in frigore vehementi ustiones existere. Ego autem obiens uervata, alliaque inveni sibi nata, et effossis quibusdam terrae clavos, et scandicibus, et bracanis pro olere lectis, eruisque insuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare mallet) in mulam iterum impossitus

α Γηπαττάλους] Γῆ παττάλους Coll. Cum vulgata facit M. & Fl. &c. β Βρακάνων] Βραχάνων Coll. Nil mut. Fl. H. M. &c. γ Λαχανεύσας] Λίχν. Fl. δ Ἐδωρην] Edd. priores ἰδάρην male.

52. Καὶ ὅτι καύματα ἦν] Ἔοικε τὰ δὲ τῶν κρύους γενόμενα ἡγεμονία εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρμυρία δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξεργασμένα πεδία. σκανδικαὶ βρακάνες, εἰδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, (1) σίτηρος ὅσπριον. τὸ δὲ ἰδάρην τὸ ὄρρον ἀντὶ τῶ ἀνορύξας, ἔργον τὸ ὑποτάσσον, ἥτοι τὴν τράμιν. λειμῶνες δὲ, ἡ τὰ (2) ἀλλοσιμῶρα (3) ὅσπρια, ἥτοι τὰ βιβριγμῶν πωλούμενα. οἱ δὲ (4) ἰατροὶ λέγουσι φασί, καὶ τὸ τῶ ὄρρον ἄχρον. γεμυασιπώλης δὲ ὁ τὰς ἐντελεῖς ὁπώρας πιπράσκων. (5) σίλγῃ δὲ πυρίτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας ἀρτοὶ εἰσιν. ὁ μὲν ἐν κλειδίῳ, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σποδῇ ἀπτηγνύμενος, γένεια δὲ τὰ κρομμυα. αἶθος δὲ τὸ (6) ἐπετραχίλιον, δὲ τὸ ὅπως κρέας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὴν τράχλην, καὶ μάλιστα τὸ βοῶν. σίλλος δὲ εἰς, ὁ διάστροφος τοῦ ὀφθαλμοῦ. ἰδύειν δὲ, τὸ (7) σκιάζειν ἥτοι μαγειρεύειν. κάρδπος δὲ ἡ μάκτρα, ἥτοι ἡ πλατεῖα (8) σκάφη. ξημελοφύειν δὲ εἰς, τὸ ἀνδρὶ λουτροῦ ἀλείφειν ἑλαιοῖς. γνάμωνα δὲ, τὸ τῶ σκιατηρίου τὸ σκάφης ἥτοι τῶ

ἀρολογίου (9) μίσον ἰπαισηκὸς κανόνιος λέγει, ὁ τὰς ὄρας δεικνύει τῇ ἑαυτοῦ σκιά. πόλοι δὲ τὸ μίσον καὶ κοῖλοι τῶ αὐτοῦ ἀρολογίου λέγει. φαρμάκτας δὲ τοὺς σύγκλυδας ὀίμαι, καὶ συρφετῶδες φησὶ. βύζην δὲ ἐπὶ ῥηματικῶς ἐκκουεῖν τὸ οἶον ἀφ' τῇ συνεχείᾳ τῶ ὄχλου ἐπὶ τῇ πύλῃ παρὰ βιβριγμῶν εἶναι, καὶ αὐτῇ τε ἐπὶ ὀφθαλμοῦ. ταῦτα δὲ τὸ ἀντίστοιχόν σημαίνει. τὰ κρομμυα δὲ δηλοῦσι δυνάμεις τὰς κόρας σημαίνει τὸ ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύτιον δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνὰς τὰ βλεφάρων. φαρμάκτας δὲ τὰ ὀίματα φησὶ, ἀντὶ τῶ (10) φαρμάκτου ἥτοι ἰατρίας διδῶν. V.

55. Γηπαττάλους] Γραι. γῆ παττάλους. G.

56. Σκανδίκων καὶ βρακάνων] Εἰδη λαχάνων εἰς σκανδικὰς βρακάνων. V.

Ibid. Βρακάνων] Δυσπλῆστα λάχανα. V. Ἀγρια ἐν δὲ πλῆστα Coll.

57. (11) Κάχρυς] Ὀσπριον. V.

(1) Σίτηρος] Σίτηρον Ed. Clar. Mutavit M. du S.
(2) Ἀρμυρία] Ἠλεκμῆτα ante legebatur. Correxuit Idem ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen λειμῶνες est.)
(3) Ὀσπρια] Ὀσπρια hic & alibi in Scholiis hifce adscripte invenio. Suidas autem in λειμῶνες ὀσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur. cumque Scholiastes etiam interdum ὀσπρ. habeat, sic dedi; nec postea moriebo. J. F. R.
(4) Ἰατροὶ] Ex V. altero & C. Abb. ἰατροῖν enim male hic antea edebatur.
(5) Σίλγῃ δὲ] C. Abb. σίλγῃ δὲ + πυρίτης δὲ καὶ. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. M. du S.

(6) Περτραχίλιον] Διπετραχίλιον V. aliunde huc translatum. M. du S.

(7) Σκαυζῶν] Σκαυζῶν ante edebatur, quod correxuit Idem. M. du S.

(8) Σκάφη] Ἐστὶ σκάφη ante legebatur: sed est delevit Idem.

(9) Μίσον] Μίσον Exc. G. Μίσον cum V. C. Abb.

(10) Φαρμάκτας] Φ. — V. i. c. φαρμάκτας. M. du S. Sed φαρμάκτας saltem scribendum, nimis notum. J. F. R.

(11) Κάχρυς] Καὶ χρῆσι editum inveni; sed facilis erat correctio. J. F. R.

52. Καύματα] Profert hunc locum Clar. Casaubon. Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Junge ab eo dictis Interpr. Virg. ad illud Georg.

Boreae penetrabile frigus adurit.

Sic apud Long. lib. 3. ποιμεν. κρύος μὲν ἢ ἰκαίσιον ἐν αὐρῇ βορέῃ ὑπείκει. Pifid. Cosmurg.

Χειμῶν δὲ ὄρεα, καὶ τὰ διὰ σινωτόμας
Ἐκ τῶ πυρῶγας τῶ κρύους μακαίνονται.

Καύματα] Pompejano tribuit Athenaeus 98. A. B. quem σκαυζόμεναι σοφιστὴν vocat. M. du S.

53. Τὰ καύματα] Uredines. Plin. L. XVIII. c. 28. Plerique dixere rorem inustum sole acri frugibus rubiginis causam esse, et carbunculi visibus. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum constare. Τα καύματα uredines, des jafures. F. G.

54. Ἀρμυρία] Τα ἀρότρῳ ἐξεργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, γενημένα. Hesych. Schol. Aristoph. ad Pac. J. B.

55. Γηπαττάλους] Γηπαττάλοι, εἰδη λαχάνων. J. B. Γηπαττάλους] Terrae plantas puto esse, quae paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce impages, dicuntur agricolae pangere plantas, id est insigere, quemadmodum scilicet clavi panguntur. A. V.

56. Σκανδίκων] Hesych. Σκανδίκας, λάχανοι ἄγριοι. A. V.

cum dolore & sudo frequenter, & languet corpore, atque opus habeo pernatere in aqua plurimum. Gaudeo autem fessus abluī.

3. Decurrat igitur ipse quicquid ad puerum, 65 quod credibile est aut apud piscorum venditricem, aut salamentarium me exspectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurr-

ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίῳ θαμὰ, καὶ μαλακῶ τὸ σῶμα, καὶ δεομαι ἀφαινεῖσθαι ἐν τῷ ὕδατι ὅτι-
πλεῖστον, χαίρω δὲ μὲν κάμαλον ἑξο-
λόμενον.

Ἀποθρέξομαι ἐν καὶ αὐτὸς τὴν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ ὡς τῇ λεκιθοπόλει, ἢ ὡς τῇ τῷ γρυμαιοπόλει με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ὅτι τὰς Σείλγην ἀπα-
ταῖν.

ἑ Ἀπολούμενος. Edd. Ἀπολούμενος W. & Fl. f Ἀποθρέξ. Ἀποθρέξ. Conj. ap. B. g Σείλγην] Nihil mutant. Edd. nec M. Γέλγην Mewf.

62. Διακρίνει] Ἀπὸ τῆς κολυμβήσεως. V.

66. Λεκιθοπόλει] Λεκιθόπολις ἢ τὰ ἀλλοτρίωτα ὅσπρια, ἢ τὰ βεβρυγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἰατρὰι λεκιθοφασί τὸ τῷ αὐτῷ ὄντος. V.

67. Γρυμαιοπόλει] Γρυμαιοπόλις δὲ ὁ τὰς (12) εὐτελεῖς

(12) εὐτελεῖς] Εὐτελεῖς Ed. Cler. Cortexit Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & sequentibus id videre. De γρὺ conf. Suid. qui eandem rationem adfert; sed & addit, alios γρὺ a porcorum voce derivare. At ibidem bis

ὁπώρας πιπράσκων. V. At in altero Mf. V. sic legitur:

(13) Γρυμαιοπόλει] Ἐστὶ δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς σκευαῖας πωλῶν, παρὰ τὸ γρὺ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὴν ῥῆσιν φασὶν ὅτι γρὺ.

68. Τὰ σείλγην] Κοινὰ διειρητήρια. V.

in Ed. Hagen. Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυτοπωλις vel γρυτόπωλις mutandum foret; si γρυτόπωλις quod hic in Schol. sequitur, verum esset.

(13) Γρυμαιοπόλει] Forlan Γρυμαιοπόλει.

J. F. R.

ristophani mater Eurip. Σκαδικόπωλις dicitur. F.G. Ibid. Βρακάνων] Hefych. Βράκων, τὰ ἄγρια λαχάνα.

F.G.

57. Κάχρην] Ὅσπριον.

60. Ἐδάρην] Ἐδάρην.

F.B.

F.G.

Ἐδάρην] Quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum ἰδίῳ. Nota vocis ἰδίῳ significatio. Vidit idem, credo, Micylus, qui vertit *attrivui summum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius adsequi verbilegulum Lexiphanem.

F.M.G.

63. Ἀπολούμην] W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπλουμην. M. du S.

65. Ἀποθρέξομαι] Quidam legunt ἀποθρέξομαι, depilabo.

F.B.

Ἀποθρέξ. — τὴν παῖδα] Vertunt Curriculo puerum ablegabo. Emenda: Curriculo ad puerum ibo.

F.G.

Ibid. Αὐτὸς τὴν παῖδα] Puto hic excidisse praepositionem, legendumque, ἀποθρέξομαι ἐν αὐτὸς ὡς τὴν παῖδα. Ἡ ὡς inter distantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζήλια non videtur in omīssa praepositione, sed in composito ἀποθρέξομαι. Λεκιθοπόλει quae statim sequitur interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, si credimus scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427.

F.M.G.

66. Λεκιθοπόλει] Τὰ ἀλλοτρίωτα ὅσπρια, ἢ βεβρυγμένα ὅσπρια πωλοῦσα.

F.B.

Λεκιθοπόλει] Forte λεκιθοπόλει. Hefych. Λεκιθ, παρψίς.

F.G.

Λεκιθοπόλει] Ego nihil mutandum censeo; nisi quod majus A. quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim; nam quod & ibi, & ap. Bezae, vertitur *Lecithopolidem*, nihili est: nec obstat

quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. vertamus *ovorum venditricem*, ejusmodi enim conditionis, non nominis feminam intelligendam patet ex seq. γρυμαιοπόλει. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427. ubi λεκιθοπόλει occurrit, ait: „Mirum est, Lucianum inter res, liquas voces vel barbaras, vel κακοζήλιος formatas, & hanc Lexiphani suo tribuere p. 822. Ed. Amst. „(i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usos fuisse vel ex „hoc loco Aristophanis constare possit”. Si Guejens igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo eum de Aristophanic cogitasse, alioqui addidisset.

F.F.R.

67. Γρυμαιοπόλει] Τὰς ὁπώρας πιπράσκων, ἢ ἰχθυῖδας ἐν τῇ ἰχθυῖ ἢ ἰχθυοπωλείᾳ apud eum qui vendit piscium intestina sive quisquilias quae γρυμαιοῖσι ἢ γρυμαιοῖσι de qua dictione Casaubon. ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui sacculum vertunt. Inde γρὺ *hilum*, quales minuti illi pisciculi, de quibus *Arulejus* libr. 2. Miles.

F.B.

Γρυμαιοπόλει] Hefych. Γρυμαιοῖσι ἰδίῳ, καὶ ἀγγυῖον σκευὴ ἐκὴν, ἐν ᾧ ἢ γρὺτῃ ἢ δὲ ἐν λεπτῇ σκευαῖᾳ, ἢ ἐν γρὺτῃ λέγεται. Locus corruptus est apud Hefychium.

F.G.

68. Ἐπὶ τὰς Σείλγην] Locus hic, ut alii multi in caetelo isto, perobscurus, quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis origination. Σείλγην πόλις ἐστὶ Πισιδίης, ὅπου κακῶς ἔχον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλοῖσι ἰκονόουσι, ut testatur Scholiast. Aristophan. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοινὰ διατητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes sive viles de quibus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, quidam

ταῖν. ἀλλ' εἰς χαμρὸν ἐτοσὶ αὐτὸς ἐμπολή-
σας γε ὡς ὁρῶ πυριάτιν τέ τινα, καὶ ἐγκρυ-
φίας, καὶ γήτια, καὶ φύκας, καὶ οἶδον τρυ-
γί, καὶ λωγάνιον, καὶ τῷ βοῶς τὸ πολύ-
πυχον ἐγκαλόν, καὶ Φάκλιας. Εὐγε, ὦ Ἀτ-
τικίων, ὅτι μοι ἄβελον ἐποίησας τὸ πολὺ
ἰδδ, Ἐγὼ δὲ, ἦ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσπο-

reret ad panes. Sed opportune hic ipse adiecit
omercatus, ut video, clibanarium panem, et
alios subcinericios, et cepas, et fucas, et il-
lum oebum, et illud multorum foliorum bo-
vis intestinum, et phoetas. Euge Atticio,
compendi mihi fecisti maiorem viae partem.
Ego vero, inquit ille, strabus, here, factus
sum,

α λωγάνιον] Vorst. Λαγάνιον.

70. Πυριάτιν] (1) Πυριάτης δὲ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ
σποδῷ ἀπτηνύει. V.

71. Γήτια] Τὰ κρίμυα. V. Ita hic editum invenio.
At supra recte κρίμυα.

Ibid. Οἶδον] Περιτράχηλον ὀπίσθιν. V.

72. Λωγάνιον] (2) Λωγάνιον δὲ ἐπὶ τῷ τράχηλον, καὶ
μάλιστα τῷ βοῶν. V. At in altero ejusdem Vossii Cod.
in forma quam quartam vocant, idem Scholion sic

legitur: Λωγάνιον] Ἀμβρακιώταις ἐκ Ἡπειρώταις τὸ ἐπὶ
τῷ τράχηλον φασὶ τῷ βοῶν ἀγρόμοι χάλασμα, καὶ λωγ-
αῖς τὸ μάλιστα τῷ βραχίονι, ὡς φασὶ ὁ Διοδότης (3) Ἰτυ-
καῖ. ἔτι δὲ (4) ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἴοικε δὲ ἡ βοῶς
λῶγιν λωγάνιον, ἀπὸς ζῶνι ἰτίων τὸ σπυρίον. τὸ τῷ βοῶν
δὲ ἀχρηστὸν τοῦτο τὸ μὲν ἐκ ἐλαμύριδος φασὶ.

75. Σίλλος] Ὁ ἀστέρης τοῦς ὀφθαλμούς. V.

(3) Ἰτυκαῖ] Ἐν Ἡπειρῷ Ἰ. Σικ. Μ. i. e. λωγανίας
M. du S.

(4) Ἡ Ἰτύκη] Sic praecedente Solano dedi. Ἰτύκη enim Ed.
cler. & ἡ abest.

J. F. R.

dam hic legunt τ' ἀσιλγῇ mendose.

Ibid. Τὰ Σίλγη] Loci nomen Athenis.

Ibid. Σίλγη] Mensorius ex Polluce IX. 5. & X. 11.
emendat in γίλγη mutans. Sed repugnant libri & M.
Extat Euripidis fragmentum, in quo eodem quo hic
sensu γίλγη reperitur. Vid. Potter. p. 38. f. M. du S.

70. Πυριάτιν] Τὸν ἐν κλιβάνῳ ἀπτηνύοντα ἄρτον: alii
tamen πυριάτιν idem esse dicunt ac πύον, quod con-
veniret cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas.
Cassaub. quae Gallis tarteleles.

Πυριάτιν] Πυριάτιν τὸ Hefych. πυριάτης colostrum, i. e.
lac primum quod decoquitur. Aliter interpretes. F. G.

Πυριάτιν] Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophan-
is. Vid. igitur ibi vers. 708. At πυριάτιν ibi legitur,
& Scholiast. Bifer. ait hoc magis analogicum esse quam
πυριάτιν etsi idem significet. Alter autem Scholiast.
πυριάτιν legit & exponit, τὸ ἐφθὼ γάλα. sive generali-
ter τὸ πυριφθὼν &c.

Ibid. Ἐγκρυφίας] Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus
jam dixi, ubi de Empedocle cinericio.

Ἐγκρυφίας] Probum. est. Ipse noster alibi utitur
Dial. Men. & Aj. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop.
Morb. VII. teste Casaub. ad Athen. p. 209. 58. apud
quem itidem extat 110. A.

71. Γήτια] Κρίμυα. Hanc dictionem varie Gram-
matici effecerunt, γήτια, γήμια, γήτια. De quibus He-
fych. Suid.

Ibid. Καὶ φύκας] Legendum φύσκας. Hefych. φύσκη,
κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον.

Ibid. Οἶδον] Τὸ ἐπιτράχηλον, τὸ ἐπὶ τῷ τράχηλον, τῷ
βοῶς καλίσσον. Poll.

Οἶδον] Οἶδον τῷ τράχηλον τῷ βοῶς τὸ καλλίσσον. Pol-
lux.

72. Λωγάνιον] Ἀπ λωγάνιον, seu λωγάνιον. Hefych.
λωγάνια, λωγὸν κρέα.

Λωγάνιον] Lege λωγάνιον, i. e. λωγὸν κρέα.

Λωγάνιον] Hefychius, λωγάνιον τῷ βοῶν τὸ ἐπὶ τῷ τρά-
χηλον χάλασμα. Suidas, Λωγάνιον, ὄνομα κύριον, ση-
μαίνει δὲ καὶ τὸ σπυρίον.

73. Φύκας] Α φύγν. i. e. φρύγν seu φύζν.

74. Ἄβελον ἐποίησας] Ἄβελος ex eo genere est ex
quo ἀχρηστὸς & ἀφώρτος, cum hoc non intolerabilem,
sed nondum gestatum, illud non inutilem, sed nondum
usurpatum significat. ita nempe ἄβελος ὁδὸς non in-
accessa, sed quam non opus fuit facere. De prioribus
duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Caeterum videtur
Atticionem studio vocasse hunc servum Lucianus,
ut absurdam Atticismi affectationem notaret, ac
deinde Onomacritum, ac postea Onomarchum quasi tu
judicem, principemve nominum dicas: sic Hellenicem,
ut germanum Graecum.

75. Ἡ δ' ὅς] Vid. paullo supra ad pr. c. 2.

Ibid. Σίλλος] Διάστροφους τοὺς ὀφθαλμούς.

Σίλλος] I. e. Strabo, idem quod ἱλλος ap. Eust. cu-
jus fem. ἱλλίς. Hefych. διδύλλω cognatum.

79. Φύτταν] Α φύττα. Quod etiam spiro signifi-
cat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte
Hefych. φύττα, ἐπὶ τῷ ταχίως ἀποδραμῶν λέγεται. Ἰγι-
tur φύτταν καλῶντας, ταχίως δραμόν.

Φύττα] Φύττα, ἐπὶ τῷ ταχίως ἀποδραμῶν λέγει. He-
fych. aut. Epist. Saturn. 2. t. p. 839. Φύττα καλῶντα-
σαι utrobique φύττα legi i. e. ταχίως, placet.

Φύττα καλῶν.] Vid. nott. ad Is. a. c. 35. Vossius
conjecit legendum ψιττὸν, h. e. ταχίως. Sed nihil
mutandum. In W. & Fl. Ed. φύττα καλῶν. Vid. Eurip.
Ili. 565. A.

79. Φύτταν] Α φύττα. Quod etiam spiro signifi-
cat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte
Hefych. φύττα, ἐπὶ τῷ ταχίως ἀποδραμῶν λέγεται. Ἰγι-
tur φύτταν καλῶντας, ταχίως δραμόν.

Φύττα] Φύττα, ἐπὶ τῷ ταχίως ἀποδραμῶν λέγει. He-
fych. aut. Epist. Saturn. 2. t. p. 839. Φύττα καλῶντα-
σαι utrobique φύττα legi i. e. ταχίως, placet.

Φύττα καλῶν.] Vid. nott. ad Is. a. c. 35. Vossius
conjecit legendum ψιττὸν, h. e. ταχίως. Sed nihil
mutandum. In W. & Fl. Ed. φύττα καλῶν. Vid. Eurip.
Ili. 565. A.

79. Φύτταν] Α φύττα. Quod etiam spiro signifi-
cat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte
Hefych. φύττα, ἐπὶ τῷ ταχίως ἀποδραμῶν λέγεται. Ἰγι-
tur φύτταν καλῶντας, ταχίως δραμόν.

Φύττα] Φύττα, ἐπὶ τῷ ταχίως ἀποδραμῶν λέγει. He-
fych. aut. Epist. Saturn. 2. t. p. 839. Φύττα καλῶντα-
σαι utrobique φύττα legi i. e. ταχίως, placet.

Φύττα καλῶν.] Vid. nott. ad Is. a. c. 35. Vossius
conjecit legendum ψιττὸν, h. e. ταχίως. Sed nihil
mutandum. In W. & Fl. Ed. φύττα καλῶν. Vid. Eurip.
Ili. 565. A.

κίττα

sum, te dum circumspicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Fovem, inquam, verum rus abieram, cito percurrens: nosti autem quam sim amans ruris. Vos autem forte putabatis me sonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia con-

τα, γεγένημαι, σὲ πεισοῶν· σὺ δὲ πῶς
χθὲς ἐδείπνεις; μὴ ὡς Ὁνομακρίτης;
μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὥχό-
μην, ^β φύτταν καλατείνας, οἶδα δὲ ὡς Φί-
λαγχρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾤεσθέ με λα-
ταγεῖν κοττάδης· ἀλλ' εἰσίων, ταῦτά τε

b φύτλα] Forſan ψιττὸν h. c. ταχίως Vorſt. φύτλα Fl. & W.

79. (5) $\psi\upsilon\tau\acute{\iota}\omega\varsigma$] Ταχίως. V. Sed in altero eiusd. Cod. sic legas: $\psi\upsilon\tau\acute{\iota}\omega\varsigma$] Ἀντὶ τῷ ταχίως δραμῶν. Sed M. $\psi\upsilon\tau\acute{\iota}\omega\varsigma$ x.] Ταχίως δραμῶν.

Ibid. Καταίνας] Δραμῶν. V.

80a. Λαλαγῶν] Το δὲ λαλαγῶν τὸ εἶδος πληρὸν ἢ ὑδα-
τοῦ ἢ αἵτου, καὶ τῇ πλεοναγῇ ὑποκρίνεται. ἡ βαρυνόμενη τὰς
αἰσθητικὰς προτίκρυσται ὑποκειμένους καὶ (6) κατὰ τὸ α-
πὸ τίτου. &c. de Cottabo require in fine Plauti impressi
Mediolani. G.

Λαλῶντες κατ'αὐτοὺς.] Εἶδ'· παιδιᾶς ὁ κ' αὐτοῦ τοιαῦτα. μὲντοι ἵσταται Χάρης ἀνὼθεν ἔρχομαι κατὰ κορυφὴν ἱκανῶν. καθ'ἑκάστην δὲ ἀεροῦ ὁ ἔχους πλάστιγγας φέροι, ἀκροατῶνται τὰς πλάστιγγας ὑποκειμένῃ. ὁ κοτιάζων τοῖνυν λαβὼν εἰς τὸ τέρεμα ὑγρὸν ἐστίουσιν αὐτοῦ ὕδατ', καὶ πλάσας (7) τὰς γνάμους, ἀφ'ἧς ἀφ' ἧς χυλίων ὑπὸ μείαν γνάμω τῷ ὑγρῷ κατὰ τὴν πλάστιγγαν. αἱ δὲ διέκταται καὶ λαμβάνει, καὶ καθ'ἑκάστην τῶν βάσεων, κατὰ δὲ επικρατοῦσιν τῷ ὑγρῷ φέροι] κατὰ τὴν ὑποκειμένην ἀκροατῶνται, καὶ προφασίαις ἀνα μίαν ἑκάστην ἀνὰ τὴν ἱεροχρυσίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιοῦν ἤτοι ἀσπεταλοῦσιν, εὐφραίνεσθαι (8) πρώτα, ὥς τὴν παιδικῶν καλίστοχοντα. ἱερὸν ἢ δὲ παιδιᾶ. εἰ δὲ τὴν πλάστιγγαν ἢ κατὰ τὴν ἀσπεταλότητα, ἵτταται δοκίμ' ὅσον, καὶ ὑπὸ τῇ παιδικῇ ἱερὸν καλίστοτα. καλοῦνται δὲ τὰ (9) ἀνδριάντα μάλιστα. Οἱ ἀνδριότεροι δὲ περὶ κοττάδων ἀσπεταλότητα.

(5) *Ψίττα*] *Ψίττα* erat in Impress. & M. & ex expositione patet pro adverbio a Scholiaste sumptam. *M. de S.*

(6) *Korin[th]* Sic h. l. scriptum inveni; sic & in medio Scholii sequentis: sed *Smith*. & alii Lexicogr. scribunt *κορ[ι]νθ[ος]*. Et V. modo hoc. modo prius habebat; verum curavi-
mus ut ille saltem sibi similis esset. J. F. R.

(7) Ταξ] Ed. Cler. male τὰς. Et mox ~~δὲ~~ omisſum erat;
utrumque correxit M. du S.

(8) "Escola] Lege ipsoa. M du S.

(9) Ἀνδραγάτια μάχης] Ἀ — τὰνδραγάτιας. V. Plud emen-
darum adscripserat Is. Vossius. Jac. Gronov. a. μάχης M.

(10) *Kαλατῶν*] *Kαλατῶν* ante editum, & mox iterum *δι* omis-
sum. quod praeceunte *Solano* correxi. J. F. R.

(11) T₁ — ἵχον] T₂ & ἵχον ante editum, ex C. Abbas & M. correxit. M. de S.

(12) Τὴ λυτῆρ.] Ita dedit idem pro vulgato τῇ λυτῆρ; et si non addit, unde hauserit.

ΨΥΤΤΑ ΚΑΤΑΤΗΝΕΙΣ] *Susplicabar legendum* ΨΥΤΤΑ ΚΑΤΑΤΗΝΕΙΣ, atque ΨΥΤΤΑ esse *ονοματεπαιρημον*, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: fuadere id mihi videbatur praeter scholia ad h. l. ipse *Hefychius*, qui ΨΥΤΤΑ, inquit, ἵπτι τὸ ταχίως λαοπαρῶν λέγει. Est autem hoc *κακόζηλον* maxime in scripto serio Italia immiscere.

F. M. G.

80. Λαταγῖν κοττάβους] Παίζειν. Nam λαταγῖν κοττάβους, ἢ κοττάβιζειν, ἰσθὺς ἱερτικῆς παιδῆς. Recteque παίζω. λάταξ, ψόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γυνόμενος.

τις, δύο φασιν· ἵνα· ἰδὴ κοττάζων, (10) καϊακτὸν, καὶ δι
 ὀξυόαφον, ὃ μὲ κατακτὸς τοιοῦτ'· ἢ (11) τι αἰσὶν λυχι-
 νῆον ὑψηλὸν ἔχον ὡς αὐτῷ πρόσποισι τι, ὃ ἱκαλίτῳ μάλιστα,
 ἢ ὅτι ἰδοὶ πεισὺν τὴν καλῶς κομμένῳ πλάσιγιν, ὡς Ἀρι-
 στοφάνης φησὶ. Γινώσκειται σοὶ τῷ καϊακτὸν κοττάζων, ὃ δι
 δι' ὀξυόαφον τοιούτος, ἀγίσι (12) τι λουτηρίῳ ἱελοῦς πλῆ-
 ρες ὑδατος ἐτίθεται, ὀξυόαφον καὶ ἄν' ἐπιπλέουσιν, ἀπὸ ἧς κα-
 ταδύνει ταῖς δαπ' τῷ σωματικῷ προΐουσαι λάαξιν ὁ ἀγών.
 (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγναπίδιζαν κατ' αὐτὸν κότ-
 ταβος ἀφίει, ἐπὶ τὴν πλάσιγιν ποιήσας πεισὺν πλάσιγιν
 ποιῶν τοῦτο· τὸ) (13) πλάσιγιν δὲ τὸ ὑποκείμενον ὡς τὸ
 μικρὸν, τὸ πικρὸν αὖτις λαγεῖν, ἵνα δὲ μοῖον τύχη αὐτῆς, ἐπὶ τῷ
 (14) καλῶν πιστεύεται. παρήλθι δὲ ὁ κῶτιαβος εἰς τὰ συμπερί-
 σια, δαπ' τῷ περι Σικελίαν πρώτῳ (15) αἰσάγαγονται, πρὸς δι
 ταυτοῖς κυκλοτερεῖς ἵπποιόντο αἱ δειπτοί, ἵνα πάντες, εἰς τὸ
 μίσην τεύοντ' τῷ κοττάζων, ἔχουσιν ἐξ ἴσου τῷ (16) λα-
 σάσων ταῖς λάαξι βάλανιν, καὶ περι νίκας ἀγωνίζεσθαι.
 (17) καὶ τὸ βάλανιν δὲ μοῖον ἐφιλοτιμούμεν, ὥστε καὶ τὸ
 καλῶς, ἐπὶ ᾧ τῷ ἀριστεροῦ ἀγκῶν'· τίς αὐτοῦ ἐπεριπύει,
 ὕψους ἀφίει τὴν λάαγμα, ὡς ἵππος μίγα φραγὶν ἐπὶ τῷ
 κοττάβειζιν (18) ἢ ἐπὶ τῷ ἀκούειζιν. δοκῶ δὲ μοι ὅτι τὸ οὗ
 τῷ σμυνηδῆα κοττάζων δαπ' τούτου (19) βαρβαρῶς καὶ (20) πα-
 ρησιμονικῶς εἰρηλῆ. V.

• (12) Πάρεργ.] Reliqua hujus Schol. in C. Abbaris non leguntur, uti neque ea quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. M. de S.

(14) *Μαίην*] *Μαίην* ante edebatur. Sed *μαίην* legend. ex
praeced. patet: & sic recte M.

(15) Εισαγγόρων] Εισαγγόρον Ed. Cler. male, & mox τῷ
το habebat eadem pro τέττοις. Paulo post τούτων in τούτων.

70 habebat eadem pro tunc. Paulo post tunc in tunc-
tunc etiam mutavit M. du S.
(16) 'Amen' L. ex. ar. d. e. M. du S.

(17) Οὐ τῷ] Ex emendat. Grenov. & M. Ita enim antea

(18) Ἡ ἐνὶ Decet μᾶλλον. *M. de S.* Possumus tamen eo

carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. J. F. R.
(19) *Βαζυλαρ*] *Βαζυλαρ* editum fuerat; sed *καρκαρ* dedi-

(20) Παρακκομενῶς] Lacuna est in V. hunc in modum

— *ἀπὸ τοῦ*, quam ita, ut jam edidimus, implet C.

Recte inquam, ille, nam ludendo, cottabos cogebant
sonum emittere *Valer. Max. cap. 11. lib. 3. Therame-*
nes porrectam veneni potionem non dubitanser hausit,
quodque ex ea superfuerat iocabundus inlilam humo cla-
rum edere sonum coegit. Copiose de variis cottaba-
rum generibus *Fleisz. Scholiast. Aristophan. Athen. vi-*
ri Clarissimi Flor. Christian. ad Vespas. Theodor. Marcil.
ad Horat. hic lusus apud Gallos casse-pot. *7. D.*

81. Κορράβους.] Si trulla inversa crepitum dedia au-
rea fundo. Juven. Sat. III. 108. A.V.

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὸ κάρδοπον σμῆν, ὡς θριδακίνας μάττειτε ἡμῖν.

Ἐγὼ δὲ ξηραλοφίσω ἀπελθάν. καὶ ἡμεῖς, ἥδ' ὅς οἱ φιλῖνος, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος ἑτοσὶ ἐφόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνῶμων σκιαζέει μῆσιν τὸ πῶλον. καὶ δεῖος μὴ ἐν λυτρίῳ σπολυσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μὲν τῷ σὺρφακος βύζην ὡς τριζόμοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ὅπτεθό- λωστον, καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμὰ, καὶ δε- τίδακρὺς εἰμι, καὶ τὰ ὅμματά μοι φαρμα-

dito, & expurga maculam, ut lactucinas nobis subigatis.

4. Ego vero ad siccam unctionem discedam. Nos vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus sequemur. Et enim gnomon mediam jam arcem inumbrat, & metus est ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post Carimantes, cum fece plebis confestim trundendi. Et Hellanicus, Ego vero, inquit, etiam aegre video; et enim utraque mihi pupilla turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum sum, & medicamenta desiderant oculi, atque

a. Ἐφόμεθα] Ἐφόμεθα Exc. Ἐφόμεθα L. b. Μῆσιν πῶλον] Μῆσιν τὴν πῶλον W. non comparat artic. in Edd. c. Ὁσίζομοι] Nil mut. Edd. nec M.

82. Ἠδύνειν] Στυχάζειν, ἥτοι μαγνησιῶν. V.

Ibid. (1) Κάρδοπον] Μάκτραν. V.

Ibid. Σμῆν] Καθαίρειν. V.

83. Θριδακίνας] Ἄρτους. V. At in altero ejusd. Cod. legas: Ὡς θριδακίνας] Εἰδὲ ἄρτων αἱ θριδακίνας.

84. (2) Ξηραλοφίσω] Ἀνδρὸς λουτροῦ ἀλειφίδος ἐλαίου. V.

87. Ὁ γνῶμων σκιαζέει μῆσιν τὴν πῶλον] Τὸ ὁρολογίου

(3) μῆσιν, ὃ σκία δίκνυσιν τὰς ἄρας. V.

89. (4) Βύζην] Ἐπιρρηματικῶς γὰρ τὸ σκιάζει σημαίνει. καριμάντας δὲ τοὺς συγκλύδας καὶ συρφετῶδεις καλῶν. V.

91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυόωμαι. V. Κακῶς ἀλέκωμαι τοὺς ὅπας. M.

Ibid. Ἐπιτιθέλωστον] Ἐτάραστον. V. Ἐπιτιτάραστον. C. Ταράττειον. σκοτίζετον. B.

exciderit.

(4) Βύζην] Βύζην in Ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani texum adaccommodavimus, & paullo post συγκλύδας pro vulgato συγκλύδας.

(1) Κάρδοπον] Κατόπιν editum legi; sed ex Luciano mu-

cavi. J. F. R.

(2) Ξηρ.] Hoc Solan. correxit, cum ξηραλοφίσας editum le-

geretur.

(3) Μῆσιν] Μῆσιν καὶ κοῖλον. Coll. Sed prave, nisi aliquid

Κοττάδους] Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex.

M. du S.

84. Ξηραλοφίσω] Vide Hefychium, apud quem re-

scribe ξηραλοφίαν. De his unctionibus Theod. Marcell.

ad Persi. J. B.

87. Ὁ γνῶμων] Vid. Ἀλ. c. 9. & Κρον. Cronosol. c.

8. Ita vocat hemisphaerium in quo γνῶμων ostende-

bat horas, inquit Salmasius Plin. Exerc. p. 457. B.

Ubi de horologiis veterum multa. Pro μῆσιν autem

legendum μῆσιν. Antiquis tamen πῶλος non horas

quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & equino-

ctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione osten-

dit ὁ πῶλος. M. du S.

Ὁ γνῶμων σκιαζέει] Alciphron. III. Ep. 4. pr. Ὁ γνῶ-

μων σκιαζέει τὴν ἑκτίαν. Ubi Doctiss. Bergler. & haec

Luciani adducit. J. F. R.

Ibid. Μῆσιν πῶλον] Ἡ πῶλος. i. e. ἀειφῆμα τῷ ὁρο-

λογίου. F. G.

Μῆσιν τὴν πῶλον] Copiose de hoc loco disputat Sal-

masius Exerc. Plin. 446. seq. & inepta antiquitatis affec-

tatione πῶλος hic vocari horologium, cum alias nota-

verit machinam cavam cum guomone solstitiis tan-

tum indicandis comparatam. J. M. G.

88. Δουρῖον] Τῷ ἀπολούματι, ῥυπαρὸν ὕδατι. J. B.

Ibid. Τῶν Καριμάντων] An servos intelligit. compo-

sit. ex καρ, & ἰμάς ἱερῶν. Noti sunt καρίς genus

servile. Τὸ Καριμαλῖς vocab. Comicum videtur. F. G.

89. Μετὰ τῷ σὺρφακος] Συρφετῶδεις ὄχλου & χυδαίου.

J. B.

91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυόωμαι.

Ibid. Ἐπιτιθέλωστον] Ταράττειον, σκοτίζετον.

J. B.

92. Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce a me dictum an-

tea. J. B.

93. Φαρμακῶ] Φαρμάκων διτταί.

Φαρμακῶ] Quid si Φαρμακῶ legendum, ut deside-

rati verbi formam propriam accipiat. Sed ludan-

tur etiam μαχάω, φοιάω, δυνατάω. J. M. G.

96. Ἀπυροβρίασαι] Ἀποκαθῆναι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν.

J. B.

97. Λημαλῖες] Διῶγους, ἀπὸ τῶν λημῶν καὶ λήμων,

quae sunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπιγυῖαι συ-

στάσις ἐκρούσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pagin.

371. J. B.

99. Ἄττα] Conf. infra c. 21. ubi ἄττα adspirate.

J. F. R.

2. Ἀπὸθημῖνοι] Ἀποδυσάμηναι τὰ ἰμάτια.

J. B.

Ἀπὸθημῖνοι] Ἀποδύομαι ἐκνογ.

F. G.

Ibid. Ἀποχυμιασμῶ] Genus luctus ἀποχυμιασμοῦ

qua

que Asclepiade quodam oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento faciat ut erubescere desinant, ut non amplius lipposi sint, neque humidum videant.

5. Talia quaedam disputantes praesentes omnes, abiimus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiti jam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, & luctae erectae utebatur. Alius vero pingui mectus inflectebat se: alius objiciebat se coryco:

κα, & δέομαι Ἀσκληπιάδῃ τινὸς ὀφθαλμοσόφῃ, ὃς ταραῖας, & ἐγγέας μοι φάρμακον, ἀπερυθρίασαι ποιήσῃ τῆς ὀφθαλμῆς, καὶ μὴκέτι λημαλέως εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν.

Τοιαῦτα ἅττα διεξιόντες ἅπαντες οἱ παριόντες, ἀπήμεν κατεπιδήτωρ ἦκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπηδημῆσοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀκροχειασμῶ, ὁ δὲ τραχηλισμῶ, & ὀρθοπάλῃ ἐχρήτο, ὁ δὲ λίπα χρυσάμῳ, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ, ὁ δὲ

α Μηκέτι] Μηκέτι τι W. male. ε Ἀπαιίς] Πάτις P.

96. Ἀπερυθρίασαι] Τὸ ἐρυθρὰν ἀποκαθαίρει. V. In altero ejusdem hoc sic legitur: Ἀπερυθρίασαι] Ἐπίτηδις ὁ (5) παγιῖμον τὸ ἀπερυθρίασαι (6) τίθειαι Δφ τὸ γυμνασίον.

97. Λημαλέως] Σὺν λήμῳ. V.

(5) Παγιῖμον] Παγιῖμον C. Abb. Παγιῖμον. V.
(6) Τίθειαι] Sic Julian. reposuit ex M. τίθειαι enim vulgatum erat.

98. Διερὸν] Ὑγρὸν. V.

2. Ἀπηδημῆσοι] Ἀντὶ τῷ ἀπιδυσάμενοι. ἐδημῆσαι γὰρ τὰ ἱμάτια. εἰσι δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τὸ γυμνασίον καλῶς γινώσκων, Δφπλάτιον, (7) ὃς ἐπὶ προφάσει μὴ ὑπονοήσας γέλωτος, αὐτὸς (8) ἀνδρίσκων προφάσεις ἐ Δφπλάτι. V.

(7) Ὁφ] Ὁ: editum erat; sed & ex V. & C. Abb. deducitur M. de S.

(8) Ἀνδρ. απρ.] Et hoc idem correxit, pro vulg. ἀνδρίσκων εἰσάγων.

qua solebant ἄραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειοι dicti ἀνδρόφονοι.

F. B.

Ἀκροχειασμῶ] A pointe des bras.

F. G.

3. Τραχηλισμῶ] Succollatione, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ὄγειν succollare. Hanc luctus speciem Boeotii vocant βατραχηλίζειν. vocabant enim Boeotii βάτραχος τοὺς τραχήλους Helych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τραχήλου κατεχεῖν.

F. B.

Τραχηλισμῶ] En se collectant. Lutter debout en s'embrassant par le milieu du corps.

F. G.

4. Λίπα χρυσάμῳ] Ex Homero.

F. B.

Ibid. Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor.

F. B.

5. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Hoc est ἀντιπαλάσσειν τῷ κωρύκῳ. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. vide Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsina. Unde genus exercitii quod fit cum foile, dictum κωρυκομαχία.

F. B.

Ἀντίπαλος τῷ κωρύκῳ] Exercebatur illa, quam κωρυκομαχίαν vocat Hippocrates, de Diaeta 2. f. 16; 43; 1. ut de Diaeta 3. f. 17, 23, 8. κωρυκομαχία est Areteo diuturna. 2, 13. p. 135. D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134. Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnaft. 2, 4. p. 123. seq. ex Antyllo apud Orribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam refer-

re, & interpretari. Sic autem Antyllus, ut e Vaticano codice laudatur a Mercuriali, Κέρκεος (Etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῷ ἀδανίστρων ἱμπίμπλα) κεγχραμίδων, ἢ αἰλῶρων, ἐπὶ δὲ τῷ ἰχυρετέρων, ψάμμων τὸ δὲ μίγνιθος αὐτοῦ πρὸς τὴν δὴ ναιμὴν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κριμάνῳ) ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀναθεὶ ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῷ γῆς τοσούτου, ὥστε τῷ πυθμένα κατὰ τὸ ὀμφαλὸν εἶναι τὴν γυμναζομένην τοῦτον διὰ χερσὶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσυχῶς, ἐπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπιμδαίνειν ἀπαχρῶνται αὐτῷ, καὶ πάλιν προσίοιτος ὑπέκειν, ἐκθεωμένοις ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίσταν αὐτὸν ἔξω τῶν χερσὶν ἀπὸ πλάτης, ὥστε ὑποτρέψαι (leg. ὑποτρέψ.) σφοδρότερον ἱμπίμπταιν σάμαί) ἐν τῷ προσελύσει. τα δὲ ὑπερβαῖα ἱπταί) εἰς ἀκίστατες (videtur leg. ἀκίστατες vel ἀβίστατες) αὐτὸν ἀπὸ πρὸς ἐκκεῖν, ὥστε ἐκ τῷ προσόδου, εἰ μὴ σφίδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοιτο) ἀπερρίφθαι, (f. ἀναερρίφθαι). Ποτὶ μὲν ἐν ταῖς χερσὶν ἀντιπαλῶν αὐτῷ προσίοι, ποτὶ δὲ τῷ στήθεϊ, τὰς χεῖρας ἀναπτατάσας, ἀλλοτὶ ἀπερρίφθαι κατὰ μετὰφρῖον. Corycus (laccum, Suidam) diēte interpretantur Helychius & Suidas) ad usum imbecilliorum, qui eo exerceri volunt, impletum acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodatur. Suspenditur vero in Gymnastis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacci ad umbilicum exercitandi persingat. Hunc manibus tenentes utrisque isā suspensum agitant (hoc significat hic αἰωροῦσι, ex no-

· μολυβδαίνας χερμαδίς δ' ἄγδην ἔχων,
ἔχειροβόλει· εἴτα συντριβέντες, καὶ ἄλληλως
καλινωτισάμενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμ-
νασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φιλῖν[Ⓢ] ἐν τῇ Θερμῇ
πυέλῳ^β καλαινομένηντες, ἐξήειμεν· οἱ λοι-
ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κἀρα δελφινίσαντες,
παρένεον ὑποδύχοι θανμασίως· ἀνατρέ-
ψαντες δὲ αὐτῶν^γ ἄλλ[Ⓢ] ἄλλα ἐδρῶμεν.
ἐγὼ μὲν ὑποδισάμεν[Ⓢ], ἐξυόμην δὲ κεφα-
λήν τῇ^δ ὀδοντωτῇ ζύστρᾳ· καὶ γὰρ ἐκ κηπίον, I

alius autem plumbeas manuum implentes cum
fragore manibus jactabat. Deinde contriti
(frictione uli) cum tergis nos invicem portas-
semus, atque illusissemus (lusissemus in) Gy-
mnasio, ego quidem & Philinus in labro cali-
do perfusi exiimus. At reliqui caput frigidæ
Delphinarum instar immergentes, admirabili-
ter sub aqua adnabant. Reversi autem rur-
sus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem
subligatus, radebam caput radula ex dente
facta (pectebam) quippe non in simiam, sed

a Μολοδαίμης] Nil mutant *f. Fl. H. P.* &c. *b* Καλαίονητίτης] Καίονητίτης *W.* *c* Ἄλλο] Ita dedi ex *Fl. & W.* Ἄλλοις enim *Edd. cett.* *d* Ὀδωιτωτῇ] Sic restitutum ex *W.* Ὀδωιτῇ *Edd. priores.*

7. Σωτηρίζετε· Ἀπὸ τῆς (1) ἀλλοῦς ἀστρίψαντες καὶ ἀνδάντες ἀλλοῦς, ὁ ποιεῖν ἐκείνου ἐπὶ τῶν παίδων αὐτῶν (2) ἐκείνου ἀνδάντες ἐπὶ τῶν (3) τῆς ἡττημένου, ὅπου ἐκ καλὴν ἀνδάντων ἐπὶ· τὸ δὲ ἐκείνου ἀνδάντες, οἷον παῖδας αὐτῶν αὐτῶν (4) γυναικῶν· ψυχροῦς δὲ, τῆς ψυχρῶς.

χρᾶς (5) φησὶ πύελον, ὃ ἡ φησὶ ὑποδύτικῃ ἀντὶ διελφῶν
 τὰς κερὰς κυοῖσάντις ὑπὸ τῶ ὕδατι ἐκαλυμμένῃς. τὸ δὲ
 ἐξυμῶν, ἀντὶ τῶ ἐκτενίζοντι. οὐδὲν αὖτις ἢ ἐξυρᾶν τὸ
 κτείνειν φησὶ. κηπίον δὲ κτ. σκαφίον ἰσθ. κουρῆς. V.

15. Κύπριον] Εἰδ³ πουργας. V.

(1) Ἀλλήλους] Ἀλλήλους editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo.

(2) Νικῶντες] Νῆκτες C. Abb.

(3) Τὸ ἠλίμειον] Τὸ ἠλίμειον erat in Ed. unde Solanus τὸ
ἠλίμειον fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine
auctoritate planiorem lectionem τὸ ἠ — u inducere, quod
feci. J. F. R.

J. F. R.

(4) *Τύμνασις*] Sic dedit *Solan.* pro vulgato *συμπόσις*, re-

Et quidem; sed ex conjectura, credo.

7.F.R.

(5) *Quia* fere ubique sic reperi accentum servatum in hoc verbo, qui poterat abijci, ideo & hic & alibi in hac Dissert. cum *ināctum* reliqui: nam videtur studio sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut aliquanto major emphasis tribuatur *pro dicitis & dicat vel vocant*, quam ubi pro incerto illo *ajunt, ferunt*, ponitur.

J. F. R.

J. F. R.

tionem ³ αἰσῶς) primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reverfus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectore, passis manibus, interdum aversis, tergum obiciunt. F. M. G.

F.M.G.

6. Μολυβδαίνας χαρμαδίους] *Virgil*. 5. *Æneid*. *Plut.*
in *Thes.* 7. B.

7. B.

Μολυβδαίνας χερσιν.] Conf. supra *Alex.* c. 25. μολυβ-
δαίνας — πίδαας, & videbis cur neque illic, neque hic
mutare quidquam sim ausus. F. F. R.

7.F.R.

Ibid. Ἀράγων ἔχον] Τῷ τῷ ἀράγωντος γήματι. F.G.

7. Εἶτα σωτηρίζοντες] Ἀγγέλους ἀγιοποιῦντες. Hanc
integram periodum interpretatur *Casaubon.* ad Athen.
cap. 19. lib. 3. F. B.

F.B.

11. Τὸ ψυχροδαφίς] Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πύλῃ βαπτισθῆναι.

F.B.

Ibid. Δελφινίσαντες] Δίπην δελφίνων κυβισήσαντες.

7 R

13. Ἄλλοι Ex W. & Fl. ante legebatur ἄλλοι.

M. du S.

14. Ἐξούμνη. Ἐκτιζόμενη. Hanc lineam profert & interpretatur Clar. *Cajaubon*. loco citat. ut & illud sequens εἰ κηπίον. Dux fuerunt apud Græcos utilisatissima tōnifuræ species, σκαπίον εἰ κηπίον de quibus hic loquitur, τὸ εἶς σκαπίον τὸ εἰς κηπίον, ὁ δὲ κηπίον τὸ πρὸς μετώπου. *Scholiast.* Aristophan. ad aves *Hefsch.* Pollux. *Suid.* 7. B.

7. B

15. Ὁδοντατῇ] W. In reliquis ὀδοντῇ.

M. de S.

Ibid. Κηπίον] Κήπος seu κηπίον tonsuræ species. F.G.

Κηπίον — σκαφίον] Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui σκαφίον. Jam κηπίον & κήθον esse similia genus, notum est, loca veterum proferente Ill. *Spanhemio* Diff. 5. p. 243. Itaque notatur forte tonsura *ὡς κηπίον*, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: *Scaphion* forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes possint, cranium autem, quod *σκαφή* appellatur, pilorum tantum, quod pecti possit, relinquunt. Metuo ne parum accuratus aut certus sit Scholiastes Aristoph. *Bourdalois* laudatus, cuius locus est *Ὀρνιθ. 807.* 7 M. G.

F.M.G.

17. Τὸν κοῖνον] Τὸν πᾶντα, *menti barbam*. Hesych.

E. G.

18. Ἐλπιόμεθα γὰρ τὸν θάνατον ἵστασθαι.

3 8

J.B.

in scaphium confusus erat, qui non ita pridem, hauriens & verticem decoctauerim (totonde- rim,) alius lupinos edebat: alius vomebat je- junium: alius excavatis raphani frustis han- riebatur jus pisculentum: edebat alius phantias: 20° (olivas) sorbebat alius de bordeis.

6. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamur: positae autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de

ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὅς ἐν ἑ τὸ πρὸ πολλῷ ἤ κόνιον, καὶ ἤ κορυφαίαν ἀποκεκο- μκήας. ἀλλὰ ἐθερματράγυ, ὁ δὲ ἡμεῖς ἦσαν, ὁ δὲ ἀραιὰς ποιεῖν τὰς ραφανίδας, ἐμυσίλατο τῷ ἰχθυερῷ ζῶμῳ, ἀλλὰ ἦσαν Φαυλίας, ὁ δὲ ἐρρόφει ἤ κριθῶν.

Καπεὶδὴ χειρὸς ἦν, ἐπ' ἀγκῶν ἐδυ- πνῦμεν, ἐκείνῳ δὲ καὶ ὀκλαδία, καὶ ἀσπία. τὸ μὲν δὲ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρε- σκευ-

ε Ἐμυσίλατο] Ἐμυσίλατο W.

16. Σκαφίον] ED^o κορυῖς. V.

23. Ὀκλαδία] Ὀκλαδίας μὲν δ' ὀφθ. ἢ ἀναπαύσας (1) φασί. ἀσπία δὲ, ὁ ἰσχυρὸς κρέβεται, συμφορῶν

δὲ ἀσπία δὲ ἰσχυρὸς ἢ (2) ἦσαν. V.

Ibid. Ἀσπία] Ἀσπία ἰσχυρὸς κρέβεται. V.

(6) Θεοῖ. ἀνα.] Θεοῖ δὲ ἀναδύεσθαι ante legebatur.

(7) Ἐσαν] Οἶον ἐν Impress. sine sensu. Ἐσαν V. & C. Ἄλλ. quod monente Delano recepi. J.F.R.

Ibid. Τὸν ἦσαν] Prodigiosa translatio a gutture ad anum.

Τὸν ἦσαν] An jejunium, i. e. humores qui a jeju- nis evomi solent?

20. Ἐμυσίλατο] Ἐμυσίλατο legendum videtur, a μυσίλατο.

Ἐμυσίλατο] Aristoph. Plut. vers. 627. μαμυσιλατοῦς habet, i. e. v. inverso ordine quam ap. Nostrum, col- locato. Ubi vid. Scholiast. μυσίλα, ὁ καὶ ἄλλος ἄρτος κα- λῶνται, &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μυσίλα καὶ μυσίλα a Scholiaste confusa. Quum posterius sit panis cavatus, secundum Pollucem &c. prius vero carpinum minuta dissectio; dein vero fatetur utrovīs more idem posse significari Atticis, μυσίλα, μυσίλα, & μυσίλα: Et μυσίλας scribi ac μυσίλας. Kusterus autem similiter docet promiscue scribi μυσίλας & μυσίλας. Sed μυσίλας etiam in Aristophane legit Suid. quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μυσίλας & μυσίλας adfer- tens interpretetur τρυφῇ, κέψαι, μυσίλας, καὶ μυσίλας διελῶν κρέας. non dubitem, si vera est scriptura ap. Lucianum, etiam μυσίλας simplex aequē rectum esse ac μυσίλας contractum, adeoque non opus esse ac- centum cum Gujeto mutare.

Ibid. Τὸ ἰχθυερὸν ζῶμῳ] Vel muria vel garo; utrum- que enim ē liquore piscium, vide Scalig. ad Auson.

21. Φαυλίας] Τὰς ἰσχυρὰς λαλαῖας Plin. Cels. Varr. de re rustic.

Ibid. Ἐρρόφει ἢ κριθῶν.] Sic apud Aristoph. Vesp. τὸ φακὸν ῥοφισομαι.

Ibid. Τὸν κριθῶν] Potionem ex hordeo.

23. Ἐκείνῳ δὲ καὶ ὀκλαδία] De quibus in Lapith. & Tom. II.

in Cynic. ὀκλαδία, δίφρος, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ὀκλαδία, δίφρος τῶν αὐτῶν ἐν αὐτοῖς φέρονται τὰς καὶ τὰς ἀγῶνας ἔχοντες πλουσίους, καὶ πτωχοὺς τοῦτομα ὡς τὸ ὀκλαδία, ut vult Hesych. Gal- li vocant chaise brisée, δίφρος συγκατασκευασμένη, καὶ πο- τὴ μὲν ἰσχυρὸς, ποτὴ δὲ συλλέγῃς, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. cap. 12. de brevit. vitae. Martial. Epig. 17. lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus usum ulterius pro- sequi non est otii.

Ibid. Ἀσπία] Ὀκλαδία κρέβεται. Interpres Aristophan. ἐκείνῳ vertit.

24. Δεῖπνον ἢ ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud Petronii: Nos ut ad tam viles accessimus cibos.

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν] I. e. συμβολῶν.

Ibid. Συμφορῶν] Quas hic συμφορῶν dicit Lexipha- nes, alii vocant συμβολῶν. Notae sunt antiquorum συμβολῶν. Caeterum turpiter in Scholiaste ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ ἀσπία δὲ ἦσαν, pro ἦσαν; quod per se planum ac perspicuum est.

Συμφορῶν] Jocus hinc petitur, quod trito sensu miseria hac voce significatur, ex qua tristis sane coe- na conficitur.

Ἀπὸ συμφορῶν] Συμφορῶν, quae calamitatem signi- ficat, posuit pro συμβολῶν collatione, ex etymo scilicet. Hinc pronum erat emendare scholion, & lege- re, συμφορῶν δὲ ἀσπία δὲ ἦσαν, vel ἦσαν, quod quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una oduntur.

Συμφορῶν] Et sic ex Mf. jam correxi.

ἐξ Ὠρεαίας (anguillae) ἐξ gallina domestica, ἐξ gallus qui jam canere desit : ἐξ piscis com-
quitosi. Οὐκ ἐστὶν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ βάθει τῆς γῆς
in furno assatum, ἀλλ' ἐστὶν ἐν τοῖς ποταμοῖς
αμεινότερον. Verum paves omnes filiginei non
valis, ἐξ alii de novilunio, qui sepe ad fe-
stas veniunt, ἐξ alia enim quae sub terra
est quae supra illam exsurgit. Vixit αὐ-
τὸς ἐν τῇ γῇ, sed de vitre, non illud
quidem αὐτὸς πᾶσι, sed πᾶσι τῷ γένει
percoctum.

ἐξ ἀργύνης, ἐξ καπνίδος, ἐξ ὄρνις σύντρο-
φου, ἐξ ἀλεκτρυόνος ἢ ὅτι ἀπὸ τοῦ, ἐξ ἰχθὺς
ἐξ ὧν δὲ ἴσται. ἐξ οὖν δὲ ἴσται ἰστικοῦ εἶχου
μεν, ἐξ βοὸς λευκογνάμου καλὴν. ἄρτα
μὲντοι ἦσαν σιφαῖοι, ἢ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι
καμάνοι, ὑδρῆμαροι δ' ἐστὶν ἐξ ἰχθὺς
τὰ τὰ ὑδρῆμα, καὶ τὰ ὑδρῆμα οἶνες δὲ
οὐκ ἐστὶν γένος, ἀλλὰ τὸ ὑδρῆμα, ἢ ὅτι
ἀγλευκὴς, ἀπὸ τῆς δὲ ἐστὶ.

Πο-

α Σαργάνης] Edd. Σαργάνης majore Σ male.

33. Καπνίδος] Ἐγγίλιος λέγει (16) Βοιωτικῆς, τὰς
ἐκ τῆς Καπνίδος λίμνης πολλοὺς ἀγρῶνους ἢ ἄλλαν. οὖν δὲ
ἰστικοῦ τὸ κλειστικὸν ἄρτα, V.

34. Καὶ ἀλεκτρυόνος ἢ ὅτι] Τὴν παρρησίαν. V. in Fol.

(16) Βοιωτικῆς] Βοιωτικῆς M.

stores quos nuper citavi.

Δούκας] De foi cuis.

28. Ταγίνης] Ita omnes Impressi & M. Sic ja
Σομπ. c. 38. ἰχθὺς ἐκ ταγίνης. Sed ibi Coll. G. ταγί-
νου. M. ἐκ S.

[Ibid. Μυττωτῆς] Quid sit, docet Scaliger ad More-
tum, sed καλὴς μυττωτῆς ἐστὶ ἐκ σκουρῶν.

Μυττωτῆς] Moretum. F. G.

[Ibid. Ἀδρυτῆς] Clar. Casaubon. ad Athen. cap. 35.
lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Est
enim hic ἀδρυτῆς βράχιο βαρβαρῶν ἰσχυρῶν ἐκ
παρρησίας, καὶ παρρησίας αὐτῶν οὐκ ἐστὶν, unde apud He-
rodotum ἀδρυτῆς, ἢ τῆς παρρησίας καὶ ἰσχυρῶν καλῶν
ἐστὶν.

[Ibid. Ἀδρυτῆς] Hefsch. ἀδρυτῆς, τὸ τῆς παρρησίας ἐκ
βράχιο καλῶν ἐστὶν.

29. Καπνίδος] Aliis καπνίδος, quod idem est, in-
tellegit αὐτὸς παρρησίας καὶ ταγίνης πολυτάλῃ.

[Ibid. Θρυμμάτις] Sic nominare solent omne ge-
nus dulciorum ἢ δὲ τῷ θρύμῳ, ἢ ἀπὸ τῷ τρύβιδαι,
Hefsch. effertur autem hæc dictio vel per u. vel per o.
ut patet apud eundem Grammaticum. v. ἐθρυμμάτις.

[Ibid. Θρυμμάτις] Placentæ genus. aliis intritum. F. G.

30. Θρύμῳ] Quidam simpliciter per Θρύμῳ intelligunt
Θρύμῳ, sed ibi capiendum est pro omni altili
quod vel ἐκ τῆς ἑκπύλου foliis involvitur, hoc autem
vocabant ἰσχυρῶν, leg. Casaub. ad Athen. c. 24.
lib. 3.

[Ibid. Μελιττωτῆς] Πάγυλοι, μέλιτι μέλιτι δὲ δὲ
καὶ, quæ & μελιττωτῆς.

[Ibid. Ἰσχυρῶν τὰ σαλάχια] Vocant σαλάχια ὅσα
ἐκ τῆς. Hefsch. Snid. Poll. Casaub.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

M. ἐκ S.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

F. G.

F. B.

35. Ἰστικοῦ] Κλειστικὸν ἄρτα. V. in Fol.

36. Λευκογνάμου] Τὸ τὸ γνάμμα λευκότερον. V. in
Fol.

31. Σαλάχια] Piscium genus cartilaginofum a σα-
λάχ, σαλάχ, σαλάχ, σαλάχ, quod nocte luceant.
σίλας.

Σαλάχια] Σαλάχια piscium genus cartilaginofum.
Galenus in expositione vocum Hippocratis: σαλάχια,
ἢ τὰς καλῶν ὅσα λευκὰς ὁρᾷ, καὶ ὡς οὖν. Sic au-
tem appellatur ἀπὸ τῆς σίλας: quod ejus cutis nocte
luceat. σαλάχ, σαλάχ. σίλας, σαλάχ, σαλάχ. Galenus
de alimentis Lib. III. Τραχὺ δὲ καὶ λαμπερὸν ὡς τῇ νυκτὶ
τὸ δῆμα τὸ τοιοῦτον ἐστὶ ζῶον (σαλάχιον). Plinius ait,
hujus vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum
est: cum ea usus fuerit Hippocrates: ut ad Aristote-
lem Jul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt
L. IX. c. 24. 'Selache appellavit Aristoteles primus.
Occurrit autem hæc vox apud Hippocr. L. 2. de mor-
bis, & Lib. 1. & 2. de semine, AB. M.

32. Τρυμάχῃ] Κόρυμνα dernes.

[Ibid. Ἐκ σαργάνης] Σαργάνης διαρὰ ἐκ πύργων
καρπῶν, καὶ καπνίδος, καὶ ἀπὸ τῆς καπνίδος λίμνης ἰ-
χθίς. De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & He-
sch.

34. Ἀπὸ τοῦ] An senex?

35. Παράσιτος] An altilis, domi enutritus in pis-
cina? placet.

Παρασίτος] Vertebatur tam in Paris, quam Sa-
mon. Piscis parasitus, quum vertendum fuisset or-
pinus, ut me monuit Frater optimus G. O. Reitz.

[Ibid. Ὅτι ἴσται ἰστικοῦ] Ἐκ κλειστικῶν ἰστικῶν.

36. Λευκογνάμου] Ὅτι καὶ λευκότερον.

39. Ἰσχυρῶν] An radices, tubera etc.

41. Ἀγλαῖα] Ἀγλαῖα.

Ποτήρια δὲ ἔκειτο παντοῖα ὅτι δ' ἀλ-
φινίδ^α τραπέζης, ὁ κρυψιμέταπ^α,
ἔ^β τρυήλης Μεντορυγῆς, εὐλαβῆ ἔχων ἔ
κέρκον, καὶ βομβυλῖος, καὶ διροκύπελον, καὶ 51
γηνεῖ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ἄπια, εὐρυ-
χαδῆ τε, καὶ ἄλλα εὖτομα. τὰ μὲν Φωκαῆ-
θεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μὲντα ἀνμο-
φόρητα, καὶ ὑμενόςτρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

7. *Pocula posita erant omnis generis in Del-
phica mensa, fronticetum illud, & tricla-
vium illud, Mentoris opus, caudam habens
capiendo commodam, & bilbiens (angusti col-
li) & cervicatum illud, & terrigena multa,
qualia affabat Thericles, late hiantia, & a-
lia ore commodo, e Phocaea quaedam, alia
e Knido, omnia quidem, quae ventus aufer-
ret (prae levitate) & testam membranaceam (in-
star tenuem) habentia. Cymbia autem erant,*

α Δελφινίδ^α τραπέζης] Nil mut. Edd. Coll. nec M.

δ Τρύλης] Τρύλις W.

42. Δελφινίδ^α τραπέζης] Οὕτω λέγεται ὡς τὸ δελ-
φῖνον τόπον τοὺς πόδας ἔχειν. V.

43. Κρυψιμέταπ^α] Ὁ 2^{ος} μέγας^α οὗ τῷ ἀνακλῶν
τῷ μύταπ^α (1) ἀνακλῶν. μιντορυγῆς δὲ λαὸς Μέντορος
τῷ^α δαλφινίδ^α τούτῳ καλῶντο ἀπὸ τῷ ἰδίῳ ἔ^β ποτήριον.
ἂ ἦσαν (2) πρὸς τῷ πύθωμιν μεγάλην ἔχοντες τὴν λαβὴν.
ἀφ' ἧς εὐλαβῆ αὐτὰ κέλεται. βομβυλῖος δὲ τὸ γρογγύ-
λον, οἷα τὰ νῦν πιθάρια. διροκύπελα δὲ τὰ μακρὰ μ.,
εἰς χάσας δὲ τούτῳ ἐπιγραφόμενα. γηνεῖ δὲ τὰ ἐστρώματα
λέγου. εὐρυχαδῆ τὰ βαθύα εὐπλατῖα. εὖτομα δὲ τὰ λεπ-
τοχειλῆ. ἀνμοφόρητα δὲ, τὰ (3) ἐλαφρότητα 2^{ος} λεπτό-
τητα. διὰ (4) καὶ ἐπιγραφῶν ὑμενόςτρακα. κυμβία δὲ, τὰ
τρογγύλα μ., βαβία δὲ καὶ φιαλίδες τὰ γρογγύλα εὐδαι-
νῶν. γραμμικία δὲ, τὰ γραμμικῶς ὅσως ἔχοντα. (5) κυλι-
αῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ πᾶσι πλὴν τοῦ καλοῦσιν. ἀεροφόρη-
τα δὲ, ὅ μόνον πρὸς μόνον. διροκλῆς δὲ, ὃ συνήγου^α λαὸν
τῷ (6) τῶν δίκας διδοῦν. χρυσόπτερον δὲ, ἢ χρυσόχρῳ
φωτῇ λαβόν, ἢ γυναικῶν ἀνδρῶν λόγῳ, παρὰ τὸ ἴδιον
αἶμα, παρόντων (7) καὶ τῶν ἐσθ' λαβῶν φανῶν. ἐμβόια τὰ

ἰνῶτα, ὡς τὸ τοῖς λαοῖς ἔ^β ὅταν ἰσχυρόνται, πῶς τὰ
ψάμα. ἀδικοι ἰσχυροὶ εἰς ἀλογίαν, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δι-
καινοῦς λόγους. ἐπιγλυπτῖον δὲ, τὴν ἀργὴν ποιῶσαν τὴν
γλυπτῖαν. ὅταν ἔ^β ἐπὶ πρὸς τῷ, ὡς τὸ ἐπὶ πρὸς τῷ
ἀπαχολούσῳ ἐπὶ πρὸς τῷ. ἀχρηστὰ τὰ κακὰ, εἰς ἰδίῳ ἔχοντα
το. ἰσχυροὶ δὲ, τὸ λεπτοὶ εἰς λαλοῦν ἰσχυροὶ. ἀφίρτατοι
ἰσχυροὶ 2^{ος} ἀφίρται ἀπὸ τοῦ ταλάντος, 2^{ος} τὴν μιστοφῶν
αὐτῶν. V.

44. Μεντορυγῆς] (8) Ἀπὸ τῷ Μέντῳ ἰσχυροῦ
μ. V.

45. Βομβυλῖος] Τρογγύλ^α. V.

Ibid. Διροκύπελα] Τὰ μακρὰ μ., εἰς χάσας δὲ τούτῳ

(9) ἐπιγραφόμενα. V.

46. Γηνεῖ] Ὀστρώματα. V.

Ibid. (10) Εὐρυχαδῆ] Βαβία εὐπλατῖα. V.

47. Εὖτομα] Λεπτοχειλῆ. V.

48. Ἀνμοφόρητα] Ἐλαφρότητα 2^{ος} λεπτότητα. V.

49. Κυμβία] (11) Κυμβία τρογγύλα καὶ βαβία. V.

(1) Ἀνακλῶν] Ἀνακλῶν ante editum erat.

(2) Πρὸς] Ita dedit M. du S. pro καὶ quod in editis erat,
non addens unde, nec opus est. Mox notum καὶ legebatur
ante βομβυλῖος, quod idem deleuit, nec immerito; cū enim
καὶ δὲ recte conjungitur alibi, tamen hic locum habere non
poterat. J. F. R.

(3) Ἐλαφρόν.] Ἐλαφρόν in edit. male. Et paullo ante quo-
que male ἀνμοφόρητα.

(4) Καὶ] Jam καὶ in edit. absens inferuit M. du S.

(5) Κυλικίον] Κυλικίον editum anec, & plura vitiose ex-

pressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. J. F. R.
(6) Τὰ δίκας] Δίκας, & sine articulo Ed. Cler. Mutavi δὲ
in. non addens unde. Sed ex altero Fossiano cum id hausisse
video, quod postea exhibetur. J. F. R.

(7) Καὶ] Δὲ male edita Schol. Correxit M. du S.

(8) Ἀπὸ] Lege ὑπὸ. M. du S.

(9) Ἐξῆς.] Lege ἔξῆς. M. du S.

(10) Εὐρυχαδῆ] Sic in V. scriptum erat. M. du S.

(11) Κυμβία] Κυμβία bis habebant edita. Correxit M. du S.

42. Ποτήρια] Leg. Interpr. Petron. ad illud *cocidit
mensa cum argento*. Casaub. ad *Athen.* c. 2. lib 11.

Ibid. Τῆς δελφινίδ^α τραπέζης] Τῆς πόδας ἔχοντες εἰς
τόπον δελφινίδ^α ἐπιγραφόμενα. Quae Delphica vocaba-
tur, de qua *Wessert.* ad *Petron.* locum cit. J. F. R.

Δελφινίδ^α] An δελφινίδ^α τραπ. i. e. Delphicae
mensae, seu Delphicae *μακροπύλου*. *Martial.* gloss. VI.

Δελφ. τραπ.] *Mensam porphyreum* Servius vocat. *Cas-*
aub. *Animadv.* in *Athen.* A. V.

43. Ὁ κρυψιμέταπ^α] Κρύπτει τὸ μέταπ^α τῷ πύθω-
μιν. J. B.

44. Καὶ τρυήλης] A τρῶν *cano*, unde trua & trulla
pro trulla trulla, τρυήλης, ut a ξῶν ξύλον i. e. *radula*.
Τρυήλης poculi genus videtur. an idem quod trulla? a
τρῶν, τρῶν, τρῶν, seu τρῶν, τρῶν &c. F. G.

45. Κέρκας] Leg. *Heisch*. J. B.

Ibid. Βομβυλῖος] Τρογγύλος. Ut interpretatur Scho-
liast. *Aristoph.* ad *Vespas*. J. B.

Βομβυλῖος] In *Excerptis* a *Casaub.* editis *Animadv.*
in *Athen.* p. 784. *Θυρίλλιος* *Podalirius*, ὃ παρ' ἡμῶν ἰδίως Σα-
κράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνουσιν, ὅσων δὲ λαμβάνει, τάχα
ἀπαλαγγοῦνται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλῖου μὲν μακρὰ τῶν ἄλλων
ἔσσι δὲ καὶ ἔσσι τι. M. du S.

46. Γηνεῖ] Ὀστρώματα.

J. B.

46. Θῆ-

ὁ φθίαλος μιννίας, ὁ literata pocula : ἡ-50 Φαλίδες, καὶ ποτήρια γραμμαλικά· ὥστε
que plenum erat pocularium (poculorum ar-
marium.)

8. Sed lebes camini supra modum ebulliens
in caput nobis evertit carbones. Bibimus an-
tem apysstida : ὁ jam bene poti eramus, cum
ingereretur baccharide : atque intro voluit πο-5 ἡμῶν εἶτ' ἐχρίομεθα ὁ βακχαρίδι καὶ
bis aliquis pedisonam (saltatricem) ὁ trigo- ὁ εἰσεκύλισέ τις ἡμῶν ὁ ποδοκτύπη, καὶ
τρι-

c Κολικαῖον] Sic marg. A1W. Κολίκιον Edd. & M. Κολικιον correxerat M. du S. d Βακχαρίδι] Sic W. δε
marg. A1. Κακχαρίδι Edd. e Εἰσεκύλισε] Εἰσεκύλισε W.

50. Φαλίδης] Στρογγύλη εἰς ἀβάθ. V.
Ibid. Γραμμαλικά] Τὰς γραμμαλίας ἔχοντα. V.
51. (12) Κολικαῖον] Τὸ δοχλεῖον, ὁ (13) ποταμολύτης
ὁ καλούμενος. V.
52. Ἰππολύτης] Τὸ εἰς τῇ συνθήκῃ μιλίας. V.
53. Ἐπίτροπος] Ἀπὸ τῷ (14) ἐπιτρέπω. V.

(12) Κολικαῖον] Κολικαῖον male Edizio prius, quam ego mu-
tavi. J. F. R.
(13) Ποταμολύτης] Ποταμολύτης ante lectum pessime. Cor-
rexerat Solani. Sed & ita corrigendum vidit literatiss. juvenis L.
C. Valartius, in Animadv. ad Ammon. p. 3. qui etiam ob-
servavit, Scholiaften male confundere κολικαῖον & ποταμολύ-

46. Θερμικὸς ἄνθρωπος] Interpretatur hunc locum vir
Clar. Casaub. ad Athen. c. 6. lib. 11. J. F. R.
Θερμικὸς] Θερμικὸς τίνων, κολίξ. Citat hoc dictum
Athen. quem vide & Erasmo. in Adag. Θερμικὸς φίλος.
A. V.

Θερμικὸς] Athen. XI. 470. E. Et in eum locum Ca-
saub. Thericlem alii τορδόν, alii figulum faciunt.
Consulte etiam Eruditioni Bentleji Dissert. de Phalar.
Epist. quam Anglico idiomate edidit. M. du S.

Ibid. Εἰρηκία] Πλατῶν. J. F. R.
48. Ἀνιμοφύκτη] Ἐλαφρότητα ἀφ' ἀπότητος. J. F. R.
49. Κορυβία] Στρογγύλη καὶ βαθία. J. F. R.
50. Φαλίδης] Στρογγύλη εἰς ἀβάθ. J. F. R.
Ibid. Ποτήρια γραμμαλικά] Γράμματα ἔχοντα. Plaut.
Rud. J. F. R.

Ibid. Γραμμαλικά] Eadem, quae ad βορβυλίας, Ex-
cerpta. Γραμμαλικά ἔχοντα, τὸ γράμματα ἔχον
κακχαργαμμένα.

"Αλεξίμ· τὸ ὄψιν ἔκιν τὸ ποτήριον ἡσσαν
Πρότερον ἢ τὸ στρογγύλον, μικρὸν πᾶν,
Παλαιὸν, ὅτε συντελεσμένοι σφύδρα,
ἔχον κύλην τι γράμματα.

Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμμαλίων,
Latini literatum dixerunt. Sic Plautus : fons litera-
tus, & in Rud. de urna; nam haec litterata est, ab se
capitas cuja fiet. Casaub. ad Athen. XI. apud quem
etiam existat ποτήριον γραμμαλίων, p. 466. E. F.
M. du S.

54. Ἀρσού] Ἀπὸ τῷ κλύωμι τὸ εἶμα. V.
55. Βακχαρίδι] Εἰδὲν συστρίμματα μαράδης. πο-
δοκτύπη δὲ, (15) τὸ τρέμματα. τριγωνίστρια δὲ, ἔργασον
μουσικῆς, ὅπως δὲ τὸ χροματὶ καλούμενον. V.
56. (16) Κόλικός τις] Εἰσεφύκει. V.

την, usus diversissimi. J. F. R.
(14) Ἐπίτροπος] Ex hoc debetur diligentiae Solani; nam
ante, ante legebatur.
(15) Τὸ τρέμματα] Sic V. & M. Τὰ τρέμματα Edit. Clerici.
(16) Κόλικός τις] Sic in V. scriptum erat. M. du S.

51. Κολικαῖον] Δοχλεῖον. J. F. R.
Κολικαῖον] Alias κολικαῖον. Sed ludit in ambiguo. F. G.
Κολικαῖον] Non dubito, legendum esse κολικαῖον, ὡς
εἶπαι ὅδ' ὅτις ὁ ποταμὸς συντελεσμένος, Athen. II. 2. p.
460. E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτα-
μολύτης. J. M. G.

Κολικαῖον] Non dubitavi sic edere pro vulgato κολί-
κων invitis Libris; non modo admonitu Solani, qui
in fons. an superscripserat, pristino accentu acuto
per errorem calami servato; sed & quia res ipsa cla-
mat. Et recte quoque κολικαῖον ex testimoniis Athen.
XI. p. 460. contra Clar. Casaub. adstruit Doctiss. ju-
venis L. C. Valkemaer, in Animadv. ad Ammonium
Grammat. p. 2. J. F. R.

52. Ἰππολύτης] De quo Flor. Chriff. ad Vesp. Inter-
pretes Macrobi de Milario. J. F. R.

53. Ἰππολύτης] Pompejano tribuitur apud Athenaeum
98. C. D. M. du S.

53. Ἐπίτροπος] Ἀνατίκτιζο. ἀπὸ τρέμματα. J. F. R.

54. Ἀκροβάτης] Μίσση πῶς μερόσσης. J. F. R.

55. Κακχαρίδι] Εὐστρίμματα μαράδης. J. F. R.

Κακχαρίδι] Puto legendum βακχαρίδι. Dissoor. 3.

51. Βακχαρίδι βοτάνη ἐστὶ θαλασσοφίλη, ὡς καὶ, καὶ σφισμα-
ρτωτική. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi.
J. M. G.

56. Εἰσεκύλισέ τις] Lego εἰσεκύλισεν i. e. tanquam
machinam rotis advenit, introduxit. F. G.

Ibid. Ποδοκτύπη] Τρέμματα. J. F. R.

Ποδοκτύπη] Saltatricem. F. G.

τριγωνίστριαν. μὲν δὲ ὁ μὲν τις ὅτι ἡ κα-
τήλιφα ἀναρρίχσάμενος, ὁ δὲ ἐπιφόρημα
ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίδα ἐπαίρει, ἀλλὰ
ἐρρίκνυτο σὺν γέλῳ ἢ ὁσφύν.

Καὶ ἐν ταυτῷ λελαβῆναι, εἰσεκώμασαν
ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλόνυμος τε ὁ
δικαδόφης, καὶ Χαίρεας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ
καὶ τότε ποικίλος, καὶ ὁ Ὠκοάταξις
Εὐδήμος. καὶ γὰρ ἠρόμην αὐτὸς, τί παθόν-
τες ὅφει ἤκοιεν. ὁ μὲν ἔν Χαίρεας, Ἐγὼ ἦδ'
ὅς, ἡ λείρον τινα ἐκρότην, καὶ ἐλλόβια, καὶ
πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ ἀφ' αὐ-
τῆτο ὑμῖν ἐπιδείκνυμι ἀφῆγμαι. Ἐγὼ δὲ
ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλόνυμος, οὐδ' ἄλλα εἶχον.

nistriam (psaltriam) Postea alius quidam in
cantaberrimo enisus, insultum parabat: alius
ludebat crepiu: alius crispabat cum risu
60 lumbum.

9. Eodem tempore loti comissatum non vo-
cati ad nos venire Megalonymus ille causa-
rum subactor, & Chaereas aurifaber ille ter-
go varius, & ille contrafactor ovorum Eude-
mus. Et ego interrogavi illos, Qua causa
fero adeo venirent? Ac Chaereas quidem:
Ego, inquit, segmentum quoddam concinna-
bam, & inares, & compedes filiae, ac
propterea post coenam vobis adsum. Ego
propterea post coenam vobis adsum. Ego
ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλόνυμος, οὐδ' ἄλλα εἶχον.

Erat

a Κατήλιφα] Κατάλυτον marg. A1. b Ἐπιφόρημα] Lacuna hic est in Fl. & M. c Ἐρρίκνυτο] Ἐρρίκνυτο ex
marg. A1W. W. & Fl. Ἐρρίκνυτο cett. Edd. d Ποικίλος] Πικίλος J. male. e Ὠκοάταξις] Sic Edd. vett. ac
recentt. Ὠκοάταξις W. & M. f Λείρον] Λίρον W. g Θυγατρί] Sic W. Bz. P. Reliquae Edd. θυγατρί.

63. Δικαδόφης] Ὁ συνάγορος, ἀπὸ τῆς διπλῆς διπλῆς
τῆς ζητιῆς. V.

Ibid. Χρυσοτέκτων] (1) Χρυσόχοος. V.

67. Λίρον τινα ἐκρότην] Ἡτοι γυναικίον κόσμος, ἢ
ἐδουμάτων (2) ποικίλος καὶ ἀνθινὸν, παρὸς λίρον τὰ ἀνθινὰ
φασί, ἢ καὶ χρυσοὶ κόσμος, ἐδουμά τῇ ἱέρει τῶν ὄψιν.

(1) Χρυσόχοος] Χρυσόχοος Ed. Cler. male.

(2) Ποικίλον] Ποικίλον ante editum, Solenni consuetudine inde
fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen

Διὸς ἐλπίσιν ὅσα (3) Ὀμπερ. Φαίβ. ἢ ἄνθρωπος ἀπὸ
Φαίβης τῶν ἀδελφῶν ἀφ' ὧν πᾶσι δίδωται ἀνθρώποις. εἰρη-
καὶ ἐν ἑαυτῷ λίρον τῇ θυγατρὶ κόσμος, ὡς ἀνθρώποις
χρῆται καὶ παρὶ λαοῦ. V.

Ibid. Ἐκρότης] Ἐκρότης. V.

68. Πέδας] (4) Πέδας. V.

servarem.

(1) Ὀμπερ.] Iliad. I. 152.

(4) Πέδας] Πέδας ed. Cler. male.

J. F. R.

M. de S.

57. Τριγωνίστρια] Ὁργανον μουσικόν, ὅτε ἀπὸ τῆς
χρηματικῆς καλῶμενον. leg. Ἡσυχ. verb. τρίγωνον. J. B.
Τριγωνίστρια] Τρίγωνον instrumentum musicum, un-
de τριγωνίζω, τριγωνιστής, & τριγωνίστρια, ut κλαρίστρια.

F. G.

Ibid. Ἐπὶ τὴν κατήλιφιν] Κλίμακα, ἱερὸν μουσικόν. Ἡσυχ.
Poll.

Ibid. Κατήλιφιν] Tabulatum, ἱερὸν μουσικόν exponit Ἡσυχ.

F. G.

58. Ἀναρρίχσάμενος] Ἀναλθών.

J. B.

Ibid. Ἐπιφόρημα] Ἐπιφορηματὶς ballaria, παρὰ τὴν ἐπι-
φορητὴν τοῖς ὄψεσι. Asper. Pollux.

F. G.

59. Ὁ δὲ ληκίδα ἐπαίρει] Παρὰ τὸ ληκῶν, ὃ ληκῶν,
μορτῶν, βλαῖν, πρὸς ὧν ἀρχαῖα.

J. B.

Ibid. Ληκίδα] Ληκίδα ἐπαίρει, i. e. ἀρχαῖα. Ἡσυχ.
ληκῶν, τὸ πρὸς ὧν ἀρχαῖα. An ad digitorum digitum
saltare? Non displicet.

F. G.

60. Ἐρρίκνυτο σὺν γέλῳ τὴν ὁσφύν] Diceret Petron.
rism latera contremouebat. Ego enim ἔρρικνυτο. σινουῖα.
Insultando lumbos agitare, inde rism de quo Gram-
matici.

J. B.

Ἐρρίκνυτο] An ἔρρικνυτο? Placet. F. G. In marg.

Alid. 1. Wessel. erat: ἔρρικνυτο, vid. Suid. Ego quo-
que sic legendum arbitror; At quia dedita opera bar-
barizat, vulgatam alius, non mutavit: sed cui ipsum
ἔρρικνυτο non satis barbarum, alterum praefert, ubi
volet.

J. F. R.

63. Ὁ κατὰ τὸν] An innotis in dorso notis, κα-
τατὰς, flagris.

F. G.

64. Πικίλος] Non notissimum J. πικίλος habere; nisi
ut mongem idem vitium in Codd. saepe occurrere
ab corrupta distantium pronuntiatione ortum, qui ψα-
λοι proferunt ψιλί.

J. F. R.

Ibid. Ὠκοάταξις] I. e. ὁ ὠτολαδίας, πανηγυριστής.

F. G.

Ὠκοάταξις] Corrige, ὠτολαδίας, & vid. nos ad
Laert. in Lycone, pag. 208. (1. Ed. p. 128. B. C.)

AE. M.

Ὠκοάταξις] Jam probaveram Menagiam emenda-
tionem, qui ad Diog. Laert. 5, 67. multis rebus fir-
mat ὠτολαδίας, hominem cui in certamine gymnicis
fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea
Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videat-
ur in eulina operam dedisse Damasci athleticae: po-
tius

*Εναι ενδον, κα' σ'ις, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium esset, neque admitti verba habebam, nec aquae de-
monstratum tibi acciperem. Cognito autem, visi-
bilem esse (adiri posse) Praetorem, sumis ve-
stibus inuestis (novis) boni staminis, calceis
autem ingestis (novis) exulis me ipsum.*

10. Deinde statim incido in facigerum & hierophantam & reliquos infanda (sacra oc-
cultas, mysteria,) facientes, qui Diniam ra-
pim in ius traherem, crimem objicientes hoc,
quod illos nominasset, idque cum bene sciret,
a quo tempore consecrati essent, anonymos esse
nec iam nominabiles (nomine suo appellandos)
qui sacro iam nomine gaudeant. Non novi, in-

ἦν τι τὸ ἄδικον ἡ ἡμέρα, ὥς ἴστε, καὶ ἄλο-
γον ὥς ἂν ἐν ἐχεγλωττίας ὄντος, ὅτε ῥη-
σιμετρῆν εἶχον, ὅτε ἡμερόλεγον, ὥς ὑδρο-
νομεῖσθαι. συνδόμενον δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς
75 ὁπτός ἐστι, λαβὼν ἀχρηστὰ ἱμάτια, εὐή-
τρια, καὶ ἀφόρητα ἡ ἀποδήματα, ἐξέφρη-
σα ἑμαυτόν.

Εἰτ' εὐθὺς ἐντυχάμεν δαδύχω τε, καὶ
ἱεροφάντη, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρηστοποιῶν,
80 Δεινίαν σύρῃσιν ἀγδῆν ὅτι καὶ δεχθῆν, ἐγ-
κλημα ἐπάγοντας, ὅτι ἀνόμαζεν αὐτὸς, καὶ
ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ ὧν ἀσιόδησαν, ἀν-
ώνυμοι τέ εἰσι, καὶ ἐκέτι ὀνομαστοί, ὥς ἂν
ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ'
ἐγὼ,

[ἡ Ἰπποδῆμα] Sic W. H. P. &c. Ἰπποδῆμα male S. sola. Et mirum quod Amst. non imitata sit.

71. Ἀδικος ἡ ἡμέρα] Τὰς δίκας μὴ ἔχοντα. V.
Ibid. Καὶ ἄλογος ὥς ἂν ἐν ἐχεγλωττίας ὄντος] Δικαν-
τοὺς λόγους μὴ ἔχοντες, ἀρῶν ποιούσης τὴν γλωττίαν. V.

(5) Εὐπρία] Sic V.

75. Ἀχρηστὰ] Κακὰ. V.
Ibid. (5) Εὐπρία] Λοκὰ καὶ λιπαρά. V.

tius est ut credam, ad normam quasi illius confectum
& eadem percussum moneta, forte per ludum, dein-
de a cacozele scriptore usurpatum, ἀκατάστει, non
illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton.

J. M. G.

67. Αἰών] Intelligit γυναικῶν ἄριστον, παρὰ τὸ ἰδὲ
αἰών. Ut quibusdam visum est.

J. B.

Λεῖον τὸν] Λεῖον τὸν λέγο. Ἡσυχ. Λεῖον τὸν πρὸς τοῖς
γυναικῶν χιτῶσι κεχρησμένον.

F. G.

Ibid. Ἐλάδων] Ἐλάσι, quidam τὰ ἰσθμ. Interpre-
tantur de his Scholiast. Aristoph. & Pollux.

J. B.

68. Πίδας] Χερσὶν ἄλλαν.

J. B.

69. Ἐπιθύπνιος] Ad repotia vertitur. Verte: post
coenam.

F. G.

71. Ἀδικος ἡ ἡμέρα] Ἡ μὴ ἔχουσα λόγους δικαστῶν.
cum iustitium est.

J. B.

Ἀδικος] Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c.

M. du S.

72. Ἐχεγλωττίας] In qua linguis dantur ferix, ἐν
ἀρῇ ποιούσιν τὴν γλωττίαν.

J. B.

73. Ἡμερόλεγον ὥς] Ἡμερόλεγον legendum vider-
tur. vel ἡμερόλεγον. Sed prius placet. Τὸ ὥς abundan-
te videtur.

F. G.

Ibid. Ὑπονομήσθαι] Πρὸς ὑδρὶν γεγνημένον τὸ μέτρον ἔχει
ἔχει. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res.

J. B.

75. Ὅπτός] Ὅπτος affinis, & visibilis. Jocus in am-
biguo.

F. G.

Ὅπτός] Idem, sed jocosè apud Athen. 388. B. C.

M. du S.

Ibid. Ἀχρηστὰ] Κακὰ. ὥς ὑδρὶν ἐχρήσασθαι.

J. B.

Ἀχρηστὰ] Nova, quibus nondum usi sumus.

F. G.

Ἀχρηστὰ] Hunc solecismum Athenaeus Ulpiano
tribuit (97. E.) Et Pompeiano 98. A.

M. du S.

Ibid. Εὐπρία] Incepte etiam εὐπρία appellat calcea-
menta. Est enim textrinae vocabulum, & vesti sub-
tili ac bene textae convenit. Plato in Polit. λέγειν ἔτι
λεγομένην εὐπρίαν ὑφασμα εὐπρία καὶ ἀπὸ αὐτῆς. Sorabo L.

XV. τὰς εὐπρίας ἐφαίνετο σποδίας. Hic fatuus ὡς
ὡς . . . elegantes calceos significans dixit. &c. Casaub.

ad Athen. 188.

M. du S.

76. Ἀφόρητα] Μᾶλλον φορητά.

J. B.

Ibid. Ἐξέφρησα] Et ineptum & βλάφημον (lege
δυσφημον) est pro exii, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέφρησα
in perniciem abii. Casaub. ibid.

M. du S.

79. Ἀρρηστοποιῶ] Τὰς τ' μυστηρίων τάξεις. De qui-
bus locus alius dicendi.

J. B.

80. Ἀγδῆν] Τάκτῳ. Vox Cretensis de qua vi-
de Interpr. 12. tabul.

J. B.

Ἀγδῆν] Oborto collo, παρὰ τὸν κρανίον.

F. G.

81. Ὀνόμαζεν αὐτοὺς] Unice huc facit locus Euna-
pii in Maximo p. 86. ext. Τὸ δὲ ἱεροφάντην κατ' ἐκεί-
νον τὸ χρόνον ὥς ἐν τούτῳ, ὡς μὴ δέμης λόγους ἰτέλλω
καὶ τὰ ταῦτα γραφομένη.

J. M. G.

85. Ἐλά-

ἐγὼ, ὃν λέγεις, ἡ Δεινίαν· ἐκάλε δ' ἔν με 85quam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur
 τὸνομα. Ἔστιν, ἡ δ' ὅς, ἐν τοῖς σκυραφείοις
 ἐγκαψικίδαλ· ἀνθρώπων, ἡ αὐτολη-
 κύτων, καὶ ἡ αὐτοκαβδάων, αἱ κυρίων,
 ἐνδρομίδας ἐπιδάμεν, ἡ βαυκίδας,
 ἀμφιμάχαλον ἔχων. Τί ἔν, ἡ δ' ἐγὼ, ἔδω- 90baucides soleas semper gerens, habensque tuni-
 κεν ἀμυγέπη δίκην, ἡ λαζ πατήσας ὠ-
 χετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἡ δ' ὅς, ὁ τέως
 αὐλόμενος, ἡδὴ ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ τρα-
 τηγός, καίτοι ἀτιμαγεῖντι καρπώ-
 δεσμά τε αὐτῷ πεθεῖς, καὶ πειδέροιον ἐν 95nim, licet segregare (& subducere) se vellet,
 ποδοκάκας, καὶ ἐποδογράφας, ἐποίησεν
 ὁ περ-

α Σκυραφείοις] Σκυραφ. Fl. Vulgatae adstipulatur M. b Ἐγκαψικίδαλ] Ἐγκαψικίδαλος W. c Αὐλό-
 μινος] Ἀλόμινος Gronov. Nil mutant Edd. nec M. d Καρπώδ] Καρπώδ. W. e Ποδογρ.] Παιδογρ. W.

91. Ἀμυγέπη] Ἀπὸ τῆς κατὰ τινὰ τρόπον ὅσον δὲ τι.
 ἀτιμαγεῖντι, ἀπὸ τῆς ἐξουσίᾳς, ἐκφυγόντι τῶν τρα-
 τειῶν, ἀφρονοῦντι, καὶ ἡ ἀτιμαγέλης ταύρας (1) φασι
 τοὺς ἐκστράτας, καὶ τὴν ἀγίαν λαζ γυναικίδα ἀδιστοῦτας.
 καρπώδης δὲ, καὶ πειδέροιον, καὶ ποδοκάκας, αὐλοῦσι αὖτις.
 αἱ μὲν χερσὶν, αἱ δὲ (2) τραχέως, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἱ-
 χέρη, τὴν γελίου ἵνα πλάσας. αἶον τὸ (3) ὑπὸ δαλ-
 λαι ἐποδῶν, ὃ δὲ πᾶσι. ἀκροκίς δὲ τὸ ὄρεον
 (4) φῶς, ἵνα σκοτίας ὄσας. διουχρία δὲ, ἡ ὡς αὖ τις αἰτοῖ
 διοχλοῦσιν. (5) παίζοντες δὲ (6) κατὰ ἑαυτοῦ τὸ
 (7) ἀπυγόντες. οὐλαὶ δὲ, ἀπὸ τῆς ἐπὶ γόμφου καμφθῆς.
 τὸ δὲ βαυκάλων, αἶον λαζ γόμφων, ἡ βαζ καλῶν ἐστὶν

φω, (8) ὃ λαζ τὴν λαζκαδῶν ἐστὶν ὄρεον. συγχρὶς δὲ
 τῶν φάργων, ἀπὸ πικρῶν, συγχελεῖται. ἀνα-
 φλῶντα δὲ, ἀπὸ τῆς αἰσῆς τὸ αἰδῶνι (9) πῶς γυναι-
 κίδα. διουχρία δὲ λόγους, καὶ τὸ φιλοφρονῶν προσά-
 γιναι τῷ. (10) σκοπῶν δὲ, ἀπὸ τῆς (11) Σάκας ἔργον,
 ἡ ἀπυγόντων ἡ ἐπὶ ὅσας ἀγαλμασποῖς. V.

Ibid. Λαζ πατήσας] Ἐπὶ τῇ ἐκφυγῶν (12) μεγάλαις
 συμφοραῖς διὰ τῆς δὲ ταύρας (13) ἐκδύται λόγους
 τούτου, ὡς ἐπὶ τραγῶν Σοφοκλῆς, ἡ ἡ ποτ' αὖ γόμφ'
 αὖ ἀσφαλὲς πᾶσι, ἐπὶ τῇ μὲν δὲ καὶ ἐπὶ τῇ εὐφροῇ λόγ-
 ον πατήσας, καὶ τῶν δ' ἀπὸ λαζ πᾶσι γόμφων χερσὶν ἱ-
 γα (14) καὶ τῶν πᾶσι. V.

- (1) Φασι] Sic M. Φασι V. & Cod. Abb.
 (2) Τραχέως] Sic mutatur Solan. pro τραχέως, quod in
 editis erat.
 (3) ὑπὸ δαλλαι] ὑπὸ δαλλαι M.
 (4) φῶς] Recte sic Solan. pro absurdo vulgati φωῖς.
 (5) Παιζόντες] Παιζόντες antea editum. Corripit idem ex
 Cod. Abb.
 (6) Κατὰ] Καὶ τὸ Cod. Abb.
 (7) Ἀπυγόντες] Sic etiam Cod. Abb.
 (8) Ὁ] Aberrat ab editis, & καὶ τῶν, pro διαμῶ. Ma-
 tavit utrumque M. du S.

- (9) Πῶς] Sic recte Cod. Abb. & M. Πῶς Edit. Ea-
 dem lacuna erat in V. & Exc. G.
 (10) Σκοπῶν] Σκοπῶν Edit. Clav. Mutavit ex Luciano
 M. du S.
 (11) Σάκας] Σάκας Cod. Abb. prave.
 (12) Μεγάλαις] Μὴ tantum conspicietur in editis. quod
 ex compendio scribendi natum. J. F. R.
 (13) Ἐκδύται] Ita dedit Solan. pro vulgato ἐκδύται. Item
 mox τῶν corripit, cum legeretur ταῖτα.
 (14) Καὶ τῶν] Καὶ τῶν Cod. Abb.

85. Ἐκάλε δ' ἔν με τ.] Loco non suo hic com-
 parent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum
 constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei
 immorari libeat. M. du S.

86. Σκυραφείοις] Τοῖς κυβερταῖς, λαζ τὸ ἐν σκυ-
 ρῶν λαζ τῶν ἱσίων. J. B.
 Σκυραφείοις] Hesych. Σκυραφῶν τὸ κυβερταῖς &c.
 F. G.

87. Ἐγκαψικίδαλ·] Κῆδων, πρόμινον. Hesych.
 F. G.

Ibid. Αὐτοκαβδάων] Vid. Brod. 549. & Harpocr. (con-
 sulit potest P. Colvius ad L. 2. Floridorum Apuleji;
 ubi hanc vocem copiose explicat) J. Clericus ad fragm.
 Menand. p. 75. C. M. du S.

88. Αὐτοκαβδάων] Simpliciter αὐτοκαβδάων dicunt
 Grammatici αὐτοκαβδάων, καὶ πορφυρία ἰντελλῆ. J. B.
 Αὐτοκαβδάων] Αὐτοκαβδάων ἑλδων, τὸ ἐν ἱσίων
 φορῶν, unde αὐτοκαβδάων ἐκαστὸν τὸ αὐτοκαβδάων. Sui-
 das. F. G.

89. Ἐνδρομίδας] De his calceis Hesych. Tertull. J. B.
 Ἐνδρομίδας] Ἐνδρομίδας, calceus cursorius, cursori-
 bus aptus. F. G.

Ἐνδρομίδας — βαυκίδας] Cum sint plurima loca,
 quae confirmant Hemsterhuisianam sententiam, de non
 notato sub Lexiphani persona Polluce; tum hic et-
 iam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non
 unum, καὶ τῶν. Diserte enim Pollux 7, 93. αἱ ἐν-
 δρομίδας ἰδων τ' Ἀργεῖδων τὸ ὑπὸ δαλλαι, ac l. 94. αἱ ἐν-
 δρομίδας ἰδων τ' Ἀργεῖδων τὸ ὑπὸ δαλλαι. J. B.

nervo illum esse fecit. Quare vinctus infelix
 suppedebat orae meae, & crepitabundus oras,
 & opus pretium animae dare volebas.

II. *Me autem, Eudemus inquit, summo crepusculo accessit Damascias, Achilero alim & mulierum victor, jam vero prae senectute expert certaminum. Nasti aciem illam in foro stantem (cujus statua est in foro) & partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & jam illam comebat. Deinde solici-*

ἵνα· ἄγε· εἰ· δισμοῖς· δοῦ,· ὑπόβουλλέ· τε· ὁ·
κακοδαίμων· κίττω· τῷ· δέος,· ἢ· περδαιλέ·
τω,· ἢ· χρήματα· ἀντί·ψυχα· δίδοναι· ἠθέλει.

Ἰ. Ἐμὶ δὲ, ἢ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ἔκπερ τὸ
 ἀκροατικὸς μετὰ τὴν Δαμασκίαν, ὁ πάλιν
 αὐτὸν ἀθλητὴς, καὶ πολυμήκης, τῶν δὲ ἡδὴ
 ἔκπερ γῆρας ἐξέβαλεν αὐτὸν. οἷσθα τ' χαλ-
 γῶν τ' ἐξῆλθε ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲν
 ἐπὶ πύλαις, τὰ δὲ οὐρανῷ, διετέλεσα. ἐξο-
 κῆν γὰρ ἑμάλις τόμοις αἰς ἀνδρὸς τ' θυγα-
 τέρων, καὶ ἡδὴ πάλιν αὐτῶν. οἷσθα με-
 μέ-

f'H] 'H marg. 43. pale. g Uruw] Sic dedi ex J. R. & M. Burton Eds. etc.

*Scrisorile sunt scrise în limba română. Sed poenitor, ut dixi,
adnotare talia.* J.M.G.

Ibid. *Baucides*] *Baucides calceamenti* genus crocei coloris, ut scribit Pollux. Hesych. vult *βαυκίδας* ὡς ἄμα γυναικῶν πολυτάλεις. Erant etiam alibi *baucides* apud effeminatos. Irg. *Cassan.* ad Athen. c. 4. lib. 4.

σο. Ἀμφιμέδωλον] Ἰμάτιον.

ἄμφω, ἀμφιμάχῳ] Ἀμφιμάχῳ ᾧ ᾧ, & ἑλλήσι-
 πῳ, ἀμφιμάχῳ. i. e. tunica utriusque manuleata.
 ingenuorum vestis; cui opponitur ἐπιομάχῳ, ser-
 vorum indumentum. F.G.

91. Ἀμύγαν] Κατὰ τὴν τρέψιν. De hac voce consule Grammaticos. J.B.

Ibid. Ἀπὸ παλαιῶν] Θεσσαλονίκης ἐκδοῦς. Ut apud H
 παρ. Ἀπὸ παλαιῶν] Galomant au pied. J. B.
 Ἀπὸ παλαιῶν] Galomant au pied. F. G.

Admission: Galimat au pied.

92. Καὶ μὴ ὁ τῶν αὐλοῦντων ἦν ἡμετέρος [εν] Mic-
cylus, at vero ille, qui antea inter tibias & cantores
perstrepebat, jam immobilis ac tacitus est. Benedictus
quoque non alio sensu, qui antea tibia cantu recreaba-
tur, tanquam qui victus sit, nequeat recreari tibia
cantu, quam tamen cantet victus quoque compede
fessor. Itaque Bourdelotius notat esse ἀγοὺς βαλλόμε-
νους, quem sensum profecto ex præcedentibus affir-
mare omnino nequeas; neque id est contrarium anti-
thetum sequentis ἡμετέρος, quod requiri videtur.
Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit se
correxisse αὐλοῦντας, hætenus vagans. J. G.

Ibid. Τίως αὐλούμεν] Λόγοις βαλλόμεν

24. *Ἀλλόμω* Verti quasi legeretur *ἀλλόμω*
 saltans, exultans lascive. ut respondeat illi *ἀλλ' πατή*
ρας. Si quis *ἀλλόμω* melius intelligat, libenter
 festinatum a me esse confitebor. J. M. G.

Ibid. "Εμπόδη] Δυσμῆτο.

"Εμπόρευμα" εν τῇ πράξει.

94. Ἀτιμαυγλάντι] Ἐξ ὁρῶσι. ἀτιμαυγλῶ, dicitur taurus ὁ τ' ἀγνῶς ἔχειται, qui etiam dicitur ἀτιμαυγλῆς, Grammatici: per καυμῶσιμον & ἀτιμαυγλῶσιμον intelligit χαυμῶσιμον & τραχυλῶσιμον. J. B.

Tom. II.

- Ἀριστεύων.] Ἀριστεύων: κρυπτός est solitarius;
a grege separato. Theocr. Hic ἀριστεύων positum est pro
incaerato, victo. F. G.

Ibid. Καρπόδισμα] *Legs* καρπόδισμα.

a. m. d. e] Pro hoc recte se habet, adeoque su-
 pra illa emendationem s. variationem marginis. Ad
 ex Exemplis tribus quatuorq. his c. 9. 10. & plus
 viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet.
 Conf. saltem c. 2. & 3. F. F. R.

ἰδιῶς. Τὸ ἀκροατικὸν ἔστιν ἐν κερταῖς.

2. *Asperula*] Mominiit hujus scholae Neap. & S.
bis. *M. du S.*

32. ~~Πολυτίμης~~ Παράδοξοις.

4. Οὐδὰ τ' χαλκῶν] *Nosti hominem qui aerens fiat*
in foro. F.G. Recte Gajetus; nam & sic Alciphr. I.
Ep. 30. f. χρυσῶν σι φησιν. ut alia similia omit-
 tam. T.F.R.

5. Το β είναι, τα A και B παραμένουν, videtur.
F.G.

6. *Horreū*] *Horreū* quid sit, nescio an aliquis doceat: *πικρὸν* *πικρὸν* *πικρὸν*, quod alii habent, nondum reperiō, qui huc faciat. Eudemus *ἠονότατος*; quasi tu dicās *οὐστράκον*, coquus videtur, vocatus summo māne ad nuptiales epulas parandas. *Εὐν* quod apud Homerum *τορρε* est; *ἀδύρρο*, pilos v. g. suis mactans, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinæ altero opere *assare* posuerunt, cui *πικρὸν*, *πικρὸν*, *πικρὸν*, *coquens* cognatum significatione est, & a *πικρὸν* vel *πικρὸν* non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, *πικρὸν* & *ἀπὸ* ad infamem prope artem dropacitarum & *γλυδισμῶν*, pice & pilathris mollium, hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis. Ipsa verba non repugnant; sed non video, qui *ἠονότατος*, aut etiam *ἠονότατος* huc convenire possit.

Πιστῶν] An iudit? ut *Aristoph. Plut.* 1094. *ἵνα*
αὐτῶν πιστῶν ὑπερτίττωι γέροντι. Satis diu ante
hoc oleui dolui. Non credo, nec intelligo. *J.F.R.*

μέριον τι καλὸν ἐμπροσθὸν, δέχομαι ἢ ἰορτίω.
 ὁ ἦδ' υἱὸς αὐτῷ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῃ
 λυπηθεῖς, μᾶλλον δὲ θεοεχθία σχεθεῖς,
 ἀπῆγγξεν αὐτόν. καὶ εὖ ἴστε, σπολάλει αὖ,
 εἰ μὴ ἐγὼ ὅπως ἄς, ἀπῆγγξάσθαι τε αὐ-
 τόν, καὶ παρέλυσεν ἢ ἐμβροχῆς, ὅπι πολὺ
 τε ὀκλαῖα παρκαθήμην, ὅτι νύσσων
 ἢ ἀνθρώπων, βαυκαλῶν, καὶ ἀφικνωδονί-
 ζων, μὴ πῃ ἐτι συνεχῆς εἴη ἢ Φάρυγχα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὀνῆσαι, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι
 ἀμφοτέραις κατασχάν αὐτῷ τὰ ἄκρα
 ἢ διεπίεσα.

Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ, Φῆς Δίωνα, ἢ
 καταπύγωνα, καὶ λακκοσχίαν, ἢ μύρτανα
 καὶ ἰσχυοτρόχων κανίσκων, ἀναφλάντα,
 καὶ βλιμάζοντα, ἦν τινα ἢ πενίαν καὶ πόνον

tum malum quoddam incidens festum diem tur-
 bavuit. Filius enim illius Dio, scio qua re
 dolens, vel potius, deorum odio implicitus,
 ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi
 superveniens ego, ablaqueassem illum, & sol-
 vissem a nexu, multumque geniculatim assi-
 dens, fodiens hominem, rutilans, explorans
 undique, ne qua adhuc continens (compres-
 sus, elisus) esset gula. Quod autem maxime
 profuit, illud erat, quod ambabus illius ex-
 trema tenens compressi.

20

12. Numquid illum, inquam ego, Dionem
 ais, cinaedum, laxo & pendente scroto, il-
 lum effeminatum, & lentiscum rodentem ado-
 lescentem, illum masburbantem & lascive con-
 tre-

a Ἀπῆγγξεν] Ἀπῆγγξεν Edd. priores. Ἀπῆγγξεν M. δ' Ἐπύσσων] Ἐπύσσων W. e Διπίονα] Δί-
 ονα Mf. B. Nihil mut. Edd. nec M. Sed a manu recentiore. d Ἰσχυοτρ.] Ἰσχυοτρ. W. e Πενίαν] Πενίαν W.
 & Mf. Bourd. Nil mut. H. J. F. P.

22. Τὸν μύρτανα καὶ ἰσχυοτρόχων] Τὸν μύρτανα καὶ
 ἰσχυοτρόχων, ὅτι ἰσχυοτρόχων, ὅτι ἰσχυοτρόχων, ὅτι ἰσχυοτρόχων.

καὶ τὸ μὴ προχάρις ἰσχυοτρόχων. F.

* Ἰσχυοτρόχων] Ἰσχυοτρόχων & μύρτανα Edd. male.

9. Δέχομαι τὸν ἰορτίω] Δέχομαι τὸν ἰορτίω.

J. B.

11. Θεοεχθία σχεθεῖς] Ἰσχυοτρόχων ἰσχυοτρόχων.

J. B.

14. Ἐμβροχῆς] Ἀ βροχῆς ἰσχυοτρόχων ductum est.

F. G.

15. Ὀκλαῖα] Homeric dictio de qua κατὰ τὴν ὀκλαῖαν &

J. B.

ceteri Grammatici, ἐπὶ γότῳ καμφοῖς.

J. B.

16. Βαυκαλῶν] Διακρίχων ἢ βαυκαλῶν. Quales fere

J. B.

sunt quae pueris occiduntur naeviae.

J. B.

Βαυκαλῶν] Βαυκαλῶν, ἰδὲ. Βαυκαλῶν idem. Βαυκαλῶν

F. G.

est κατὰ τὴν ὀκλαῖαν, μὴ ἰσχυοτρόχων.

F. G.

Βαυκαλῶν] Leor. p. 129.

M. du S.

Ἰδὲ. Διακρίχων] Metaphora ducta ab equis quos

J. B.

explorabant tympano ἢ φοβηθῆς αὐτῶν, ἢ αὐτῶν ἰσχυο-

J. B.

τρόχων ὀνῆσαι, μὴ πῃ ἐτι συνεχῆς εἴη αὐτῶν

J. B.

ἰσχυοτρόχων, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ra-

J. B.

nas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit.

J. B.

alii simpliciter ἀφικνωδίζον dicunt esse αὐτῶν τὸ συνεχῆς

J. B.

φιν.

J. B.

Διακρίχων] Κάδων tintinnabulum, latius tubae

J. B.

orificium, a parte totum, ipsa tuba, κατὰ τὴν ὀκλαῖαν, tubae

J. B.

sono exploro, unde ἀφικνωδίζον qui exploratus non

J. B.

est. ἀφικνωδίζον idem. Pollux.

F. G.

19. Ἀκρα] Ἀκρα ἰσχυοτρόχων pro ἰσχυοτρόχων ὀκλαῖαν

F. G.

ἰσχυοτρόχων.

F. G.

20. Διπίονα] Hac voce interpretatur illud præce-

J. B.

dens συνεχῆς τὸν Φάρυγχα. Attamen pro διακρίχων in
 MS. Cod. reperitur διπίονα, quae est praecedentis vo-
 cis interpretatio.

J. B.

22. Λακκοσχίαν] Λακκοσχίαν, λακκοσχίαν.

J. B.

De qua voce Aristoph. Athen. lege Hesych. verb. λακ-

J. B.

κοσχίαν.

J. B.

Ἰδὲ. Μύρτανα] Τυρτον illum & mollem, sic enim

J. B.

ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰχρῶς: nominabant enim

J. B.

μύρτανα τὸ γυναικίον αἰχρῶν, ut patet apud Scholiast. A-

J. B.

ristophan. Lyfistr.

J. B.

23. Σχυοτρόχων] Τὸν ἰσχυοτρόχων, πρὸς τὸν αἰχρῶν τὸ

J. B.

εἶδος. Sic quidam Grammatici, aliter tamen He-

J. B.

scholius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum

J. B.

ut dentes candescerent: αἰχρῶν τὸν ἰσχυοτρόχων αὐτῶν

J. B.

λακκοσχίαν, ἵνα τὸ λακκοσχίαν τοὺς αἰχρῶν. Utuntur

J. B.

adhuc nobiles Hispani.

J. B.

Σχυοτρόχων] Lentisco dentes purgantem, i. e. α-

J. B.

tiosum.

F. G.

Ἰδὲ. Ἀναφλάντα] Anceps & varium de hac voce

J. B.

inter Grammaticos certamen, quidam enim inter-

J. B.

pretantur εἶναι, ἢ μαλακῶν, ut Hesychius & Scholiast.

J. B.

Aristoph. ad Ranas, alii ἀναφλάντα dicunt esse γυναι-

J. B.

κότῃν τὸ αἰχρῶν αἰχρῶν, ut Alcidas ille Cynicus p.

J. B.

1044. καὶ αἰχρῶν παρὰ τὸν αἰχρῶν μᾶλλον, αἰχρῶν πρὸς τὸ

J. B.

αἰχρῶν. Sic apud Theophrastum Charact. πρὸς βέλαν.

J. B.

ερεβαντες, si quem bene vasatum, & improbe
 pontoniatum senserit, illum admittens. Ille qui-
 dem & patellaris: sed Deam, inquit Endemus,
 adorans, Diana enim illis est in media aula,
 scopadentem opas, hinc igitur supplicantes, Da-
 masius & uxor illius, senex jam, & cana
 carnis accurate, obsecrabant, ne sui misere-
 rent: at illa statim innuit, & saluus erat; &
 puer Theodorum (Deodatum), aut magis a-
 porte Artemidorum (Dianidatum) habent a-
 dolescentulum. Dedicant igitur illi tam
 alia, tam tela & sagittas, quod his gaudet:
 sagittaria enim, & procul-jaculans, cernis-
 pugnant est Diana.

13. Bibimus ne igitur, inquit Μεγαλονυ-
 πται. Est enim lagenam hanc effecti vini,

50 Δυνα αἰσθηταί μιν εἶν. ἐκεῖνός γε καὶ
 λεκαλέ. ἀλλὰ τοι γε ἢ θεόν, ἢ δ' ὅς ο
 Εὐδήμ, Σαυμάσας. Ἀρτεμις γὰρ ὅστιν
 αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, & σκοπάδιον ἔρ-
 γον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε ἡ Δα-
 μασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς, πρεσβύτις ἦδη,
 καὶ ἢ κεφαλὴν πολὺς ἀκριβῶς, ἰκέτευσον
 ἐλεῆσαι σφας ἢ δὲ αὐτίκα ἐπένευσεν καὶ σῶς
 ἦν, καὶ τὴν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περὶ φανῶς
 Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὴν νεανίσκον. ἀνέθεσαν ὅν
 3 καὶ τῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι
 χαίρει τύτοις τοξότις γὰρ, καὶ ἐκβολῇ,
 καὶ τηλέμαχῃ ἢ Ἀρτεμῖς.

ἰ Πίνωμεν ὅν, ἢ δ' ὅς ο Μεγαλόθυμ, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τυττονὶ κ παρηδηκότη, ἢ καὶ

f Ma ian] Sic Edd. & M. Mā ian melius marg. A1W. g Σαυμάσιον] Sic Edd. excepta Fl. & W. ubi σκα-
 πάδιον. h Δαμασίος] Restitut. ex W. Δαμάσιος Edd. priores. i Πόρμιν] Ex emendatione Solani. Πόρμιν
 Edd. priores. k Παρηδηκότη] Sic recte M. & H. Ba. P. Fl. Παρηδηκ. f. male.

31. Παλιός Πάπικ] τὸ παλιός αὐτῶν γὰρ ἐστ. εἰς
 ἢ παλιός, τὸ παλιός. M.

39. Παρηδηκότη] Προστυκισμένη αὐτοῦ. V.

ἰσχυρίσας γυναικὶ ἐκδοθῆναι ἀναστροφῇ δὲ καὶ τὸ αἰ-
 δῖον. Alii ἀναφλῆναι interpretantur χυποτρίβῳ τὸ αἰδῖον
 quam significationem sequutus est Jac. Micyl. Inter-
 ptes. f. B.

24. Βλινάξοντα] Simpliciter Aristophanes ex quo
 Hefychius interpretatur βλινάξοντα, βλινάξοντα, βλινά-
 ξοντα, unde βλινάξοντα προπαλαισμός, ὅστις. Aliter tamen
 Didymus, aliter Suidas. Suidæ potior interpretatio,
 qui vult βλινάξοντα, τὸ τῷ ἐπογορεύειν ἢ τῷ εὐχόμεναι
 εἶναι, ὅστις ἐπὶ αὐτῶν αἱ τῶν ἱερῶν ἀκούει.

Ibid. Πάπικ] MS. παπικ.

Ibid. Πάπικ] Etiam de hac voce dubitant Gram-
 matici, quidam enim simpliciter puerum interpretan-
 tur, aliud alii, quos vide apud Doctissimum Christian.
 explicatione hujus vocis, & vocis ψαλλῶ ad Aristoph.
 pacem. Scalig. in Priap. f. B.

25. Μω ian] An τὰ μω εἶν, ἐκ. Loc.
 depravatus videtur. f. G.

Μω ian] Corruptus haud dubie locus, sed quem a-
 liis manibus tractandum relinquo, meas hujusmodi
 sordibus non contaminaturus. M. du S.

Μω ian] Non intelligo illud μω ian. Retinui Mi-
 cylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus lo-
 cis nimium sapere vel docere. f. M. G.

26. Λεκαλέ. Λεκαλέφιλ, racinarius, ut Vitell.
 apud Sues. f. B.

27. Ἀρτεμις γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπά-
 διον ἔργον] Attende, lector, quam sint hæc immix-
 ta, dum nulla editio has voces exhibet velut paren-
 thesin & notis ejus inclusas, quod prorsus faciendum
 est, ut fecit paterna manus. f. G.

28. Σαυμάσιον] Τὸ Σαυμάσιον ἔργον τὸ ἀγαλματεσιον.
 De quo Plin. f. B.

Σαυμάσιον] Τὸ Σαυμάσιον. f. G.

Σαυμάσιον] Scopas insignis marmoris scalpendi arti-
 fex, unus ex iis, qui Mausoleum cælaverunt; de quo
 Horat. Carm. III. 8. M. du S.

32. Ἐπιόδον] Erant tum satis humanæ statuæ,
 quas facile exorares ut annuerent vel arriderent adeo.
 Εὐκαρίης in Maximo p. 85. post quasdam cerimonias
 in Hecates templo, quæ & ipsa Diana est, quod no-
 tum, τὸ μὲν πρῶτον ἱερὸν τὸ ἀγαλμα, εἴτι (f. ἔτι)
 καὶ γύλας ὡς τὸ φαεινόν. De Ammonis & aliis oracu-
 lis nutu constantibus concessit plura Anto. van Dalem
 p. 210. seq. Et notum est, quid passim objiciatur re-
 centioribus imaginum cultoribus. f. M. G.

Ibid. Καὶ οὕτως] Et notis comparas. f. G.

38. Πίνωμεν] Sic emendavimus, pro πίνωμεν.
 M. du S.

39. Παρηδηκότη] Οὐδὲν παλαιόν. f. B.

Παρηδηκότη] Vini veteris, decrepiti. f. G.

ἤκω^a ὑμῖν κομίζων, ἡ τυρῷ τρυφαλίδας, 40 οὐβὶς αἰνυλῖ, & casci resonans massas, & oli-
 ἡ ἐλαίας χαμαιπετεῖς. Φυλάττω δ' αὐτάς. 45
 ὑπὸ σφραγίσιν^b θριπιδεσάτοις, ἡ ἀλ-
 λας ἐλαίας νευσάς, ἡ πῆλινά τε αὐτὶ πε-
 τήρια, ὀξύστρακα, ^c εὐπυγδάκρυα, ὡς
 ἐξ αὐτῶν^d πίνομεν, ἡ πλοκύντα ἐξ ἐντέ-
 ρων κρωβυλῶδη^e τ' πλοκύν^f σὺ δ', ὦ παῖ,
 πλέον μοι τῷ ὕδατος ἔγχω, ὡς μὴ^g κα-
 ρηβαρεῖν δρεξάμην, καὶ τα σοὶ τ' παιδοβοσ-
 κῶν καλῶ^h ὅτι σε. ἴτε γ' ὡς ὀδυῶμαι, ἡ
 διέμπιλον ἔχω τ' κεφαλὴν.

Μετὰ δὲ τ' αὐτόνⁱ συνδύσασμαι, οἷα
 καὶ ἄττ' εἴδομαι^j ἢ γ' ἀναιρον δῆπυθεν
 εἰδοποφλέην. ἔπειτ' αὖ τῆτο, πν δ' ἐγὼ, ἡ
 γ' ὅτι δὲ ὄφρατος ἐσμέν^k τ' Ἀθηναίως ἀκροῖ.
 αὐ λέγεις, ἦδ' ὅς ὁ Καλλιπύς. τὸ γὰρ
 ἐρεαχελεῖν ἀλλήλους συχνάκεις, ^h λαλη-
 σιγάτη γίγνεται. ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐδή-

vas caducas, (serua autem illas sub sigillis
 vermium opera praecelere cerasi) & alias olivas
 colymbades, (natatiles) & lutea ista pecula,
 acutirestacea, bono fundo, ut ex illis bibamus:
 & placentiam ex intestinis cincinnato plexu for-
 masam. At tu, puer, plus mihi aquae in-
 funde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi
 puerulcum (paedagogum) contra te adproce-
 scitis enim quam crucier, & quam compa-
 etum atque minime peruinum vaporibus carae
 habeam.

14. Post potum autem conpagabimur, qua-
 lia & quae soleamus: neque enim intempesti-
 vum facta in vino garrula. Laudo hoc, in-
 quies: etenim flos ipso & medulla fletibus ad-
 sticificationis. Bene dicis, inquit Callicles: sae-
 pe enim invicem nugari cotacula sit loquela.
 Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est.

^a Ἰρῶν] Ἡμῶν male f. sola. ^b Θριπιδεσάτοις] Sic f. H. Fl. P. & c. Θριπιδεσάτοις W. ^c Εὐπυγδάκρυα] Sic
 W. & Mf. RG. Ἐμπυδάκρυα Edd. Ἀπυδάκρυα P. ^d Καρβαρεῖν] Καρβαρεῖν Edd. priores. ^e Συνδύσασμαι
 Συνδύσασμαι W. solus, οὐδὲ αὖ. ^f Εὐπυγδάκρυα] Sic Edd. praeter f. quae ἀποφλέω. ^g Εὐπυγδάκρυα] Εὐπυ-
 γδάκρυα Fl. & W. ^h Λαλησιγάτη] Λαλησιγάτη W. & Fl.

40. Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐκμάχου πεπλασμέ-
 να. V.

41. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, αἱ
 κατωτέραι (1) θριπιδεσάτοις. αὐτὰς γ' αἱ ποὶ ἀπὸ ἱερῶν ἀνι-
 ρῶσι τῷ σφραγίσιν^b ἐκδύσασιν^c ὕδατος. ἰδίως δὲ τοὺς κατω-
 βήτας λέγουσι. ὀξύστρακα αἱ τὰ ἱερὰ τῶν τέλειων ὕδατος
 πλοκύντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐκκαρβυλῶδη^d αἱ δὲ αὐτὰ τῶν τε

(1) Ἀρπύγεις] Ἀρπύγεις Edd. Clor. mase. Ἐπίσχετον αὖ λέ-
 γουσι Ἀρπύγεις. Cod. Abb.

(2) Κρωβυλῶδη] Ita restitutum ex C. Mf. M. & B. Κρω-
 βυλῶδη enim ante editum erat.

(3) Καρβῶν] Sic V. Καρβῶν C. Abb. Καρβῶν M. & B.

40. Τυροῦ τρυφαλίδας] Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλα-
 σμένα κομμάτια.

Ibid. Τρυφαλίδας] Hefych. Τρυφαλίδας ἡ τρυφαλίδας τὰ
 ἐκμάχια τῷ ἀπαλῷ τυροῦ, ὡς τὸ δρεξάμεν.

Τρυφαλίδας] Adleverat margini Cl. Heisterhusius:
 Aristoph. Veip. vf. 835. & Kuster. nott. MSS. At
 cum illas non possideam, addere non possum. In
 Aristoph. Veip. vers. 834. Τρυφαλίδας τυροῦ Σικελικοῦ re-
 perio. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit:
 Οἱ μὲν ἐκμάχου τυροῦ, οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. f. f. R.

42. Σφραγίσιν θριπιδεσάτοις] Sigillis vermiculacis.
 Dico ad Pausan.

Ibid. Θριπιδεσάτοις] Unice huc facit Hefychius v.
 δρεξάμεν (leg. δρεξάμεν). Οἱ Λάκωνες σφραγίσιν ἐ-

(2) κρωβυλῶδη ὕδατος, αἷμα ὡς κρωβύλον ἀναδιδράσκον. ὃ ἡ
 καὶ σφραγίσιν (3) καρβῶν λέγουσι. (4) παιδοβοσκῶν δὲ τ' ἀ-
 δύσασμαι. διέμπιλον δὲ τὴν πλοκύν^f πλοκύν^f αὐτοῦ ἀνι-
 ρῶν. V.

51. Συνδύσασμαι] (5) Συνδύσασμαι, ἀπὸ τῷ φλυα-
 ρίσμῳ. H.

(4) Παιδοβοσκῶν] Παιδοβ. ante editum, male.

(5) Συνδύ.] Sic V. sed male editum erat συνδύσασμαι. Ut
 autem φλυαρισμὸν bene editum erat, ita praeve φλυαρισμὸν
 scriptum in V.

χρῶντο ἐλαίῳ ὑπὸ σφραγίσιν^b βιβραμῆταις κ. τ. λ. f. M. G.

43. Νόστεις] Distinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς live ἀπὸ
 ἐλαίων πεπεταύσας α ἰδίως, quas κομυβάδας vocant
 Grammatici & Colymbades Latini.

Νόστεις] Alias κομυβάδας.

44. Ὀξύστρακα] Testis asperis, sigillatis. f. M. G.

Ibid. Ἐμπυδάκρυα] MS. Regius ἐμπυδάκρυα, πω-
 ρῶν καλὸν ἔχοντα.

Ἐμπυδάκρυα] An ἐμπυδάκρυα; α πωρῶν, πωρῶν
 Hefych.

Εὐπυγδάκρυα] Sic praeter MS. RG. etiam W. Quare
 & in textum pro vulgato ἐμπυδάκρυα recepinus. P.
 vero ἐμπυδάκρυα, nec ipsum spernendum.

M. du S.

46. Κρω-

*Subactus meraciora pocula suffrequentarem,
atque frigore exstus sum: & calefactus lu-
bentius audire manuscupientes illos, & ribi-
cinum, & barbiticinum.*

15. Quid haec, inquam, Eudeme, indictionem (silentium) nobis injungis, quasi ore earentibus, & elinguentis. Mihi vero & lingua jam sermocinatur, & jam provehebar, ut qui antiquo apud vos sermone usus essem, & nunc vos de lingua mea conspuiturus omnes. At tu simile quid facisti, ac si quis trium velorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis scaphae, felici cursu per faucibus fluctus leuon, dimissis quibusdam reuacibus ancipitibus, aut habentis ferreis, & compedibus navium, comis retrahas impetuosum illud cursus, inuidia venti ferentis. Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, na-

μὲν, κρύβει γὰρ ὅτιν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέ-
 ρω ὑποπικνάζοιμι· καὶ ἔτι χειροσθῆς εἰμι,
 οὐχ ἡλιανθεῖς, ἥδιον ἀκροῖμι ἢ χειροσθῶν
 τυτῶν, τῷ τε αὐλητῷ, καὶ τῷ βαρβιτωδῷ.

Τί ταῦτα ἔφηθα, ὦ Εὐδήμη, ἦν δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῖν ὀπιτάτῃς ὡς ἀσόμενοι ὄσι, καὶ ἀπεγλωτισμένους· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶτ-
55 τὰ τε ἦδη λογαῖ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς
δεχαιολογήσων ὑμῖν, καὶ καλάνηφον ὥπῃ
γλώτῃς ἀπαύτας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον
ἐργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὀλκάδα τριάρ-
μενοι ἐν ἐρίῃ πλέωσαν, ἐμπεκτυμαλωμένους
10 τῷ ἀκατίῳ, εὐφραῖσάν τε, καὶ ἀκροκυμα-
τῶσαν, ἑκτοράς τις ἀμφιτόμους, καὶ ἰο-
χάδας σιδηρὰς ἀφείς, καὶ ναυσιπείδας, ἀνα-
χατίζοι τῷ δρόμῳ τὸ ρόθον, φθόνῳ δ' εὐη-
μείας. ἔκην, ἦν δ' ὅς, σὺ μὲν εἰ βέλεις,
πλεῖ

[Superser] Sic Edd. iam confanter, & M.

~~de Eipysa~~] Sic Edd. vett. constanter habere notat *M. du S.*

65. Λαγᾶ] Ἄσπ) τῷ λόγῳ ἐκδομένῃ. V.

7a. Εὐφραίνεσθαι] Ἀνα τῷ (6) εὐφραίνεσθαι τῷ πνεύματι· Φε-
ρμαίνω, ἀπολαμβάνω· οὐ, τοῖς πιστοῖς τοῖς κληρονομοῦν

(7) διαδοχικότης ἑποχῶν διὰ τὴν ἀνάγκην καὶ ἀποφυγῆς τῆς αὐτοπείρας, τὰς συνδρομὰς (8) φασί. V.

{6} *Ἡρώδης*] *Ἡρώς* tantum *Ed. Cler.* quam correxit *Ad. de S.*
{7} *Δουλοβασι.*] *Δουλοβί.*... male legebatur in *edit.*

(8) ~~Quoi~~ Sic dedi ex C. Abb. ~~Quoi~~ V.

46. Κρεβυλάδα] ὁ χορδῶν ἰστὶν καλοῦται.

7. B.

51. Σωθίσωμεν] Συμφλαμίσωμεν. Confule Gram-
mat. 7.B.

F.B.

52. 'Att'] At supra c. 5. est *attā*, spiritu leni. & Tim. c. 28. *attā* vero rursus hic c. 21. Hermot. c. 30. Et infra *Amor.* c. 17. &c. quod ibi vide. J. F. R.

F. F. R.

53. Ενοσφυλίον] Quidam interpretantur εὐνοσφυλίον *tenor cable*, sed rectior eorum interpretatio qui dicunt esse ἐνζευ εὐ τῇ ὀσφυλίᾳ, & sic Lat. Interp. F. B.

F. B.

56. Λαλοφθιγάνη] Παρὰ τὰ λάλος, ἡδοναί, δε γάνος.

F.G.

Ἀλλήθινον] Non vidi, qui aliter legat, quam ἀλλήθινον, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *Nugis meo provocare nos voluimus quendam adferre*. Nemo, puto, nimiam audaciam nostram accusabit, si dicamus ἀλλήθινον legendum, ὅλο : in π mutato, quod jam Luciani aetas, nedum posterior librariorum miscere solebat. Σειρήνων utitur Σειρήν Sophocles, cujus vocabula affectant Atticistae. 7. M. G.

F.M.G.

60. *Χειροῦ*] In hoc verbo consentire Edd. notat *Solanus*; sed bene se habet iste consensus; at supra *de Salt.* 5. 60. *χειρὸς τὰς ἰσχυρὰς ἐκινᾶσαι*. Et in-

fra. Rhet. c. 17. med: *χαίρειν* exhibent Edd. quod
ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror.

7. F. R.

65. Aug. 7] Τούτοις ἀγύω ἐπιταμῆ. Ut M. Felix
Octavio. 7 R.

J. D.
E. G.

Ibid. 'Ανυόμην] Metaphora a re navali.

tur. id-

66. *Kαλὸν φαν*] A *καλὸν φαν* ducendum videtur. de-
vincturus omnes, si ita loqui liceat, alludit ad *Homeri*
locum in *Iliade*, *Ulixis* eloquentiam nivibus com-
parantis. F.G.

waret hic

Κάλαν' ὦν ἀπὸ γλῶττης] Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, καλάν' ὦν hoc non a καλὰ πηγάς derivandum, quod fecere, qui ablutus red-
diderunt, sed a κατάν' ὦν, respicique ad Homericum Nestora, ejusque ἐπὶ ἰσθμῶν τοῖσιν χερσίν : ut neque Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Quirinus, qui hibernas cana nive conspuit Alpes, ad quem interpretatio nostra alludit. F. M. G.

7. B.

70. Εὐφρανέσθαι. Φερὲν ἢ ἔτι καὶ παύματα φερόμεν. 7. B.

2025

Ibid. Ανεκχυματεύει] Μιτρώς τοῖς κυμασι διολι-
θώσκει. 7. B.

12710

71. *Εὐρώπης*] Sic vocat τὰς ἀγῶνας ἀπὸ τοῦ ἔχου.
leg. *Cassiod.* ad Athen. c. 21. lib. 3. J. B.

just

πλεῖ καὶ νῆ καὶ θῆ χεῖ τῷ κλύδωνι 75 *νῆγα ὅ παρὰ ὅ κυρτο per fluctum : ego vero*
 ἐγὼ δὲ δύνωμι, πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ *e terra, bibens interim, ut Homericus ille*
 τῷ Ὀμήρῳ Ζεὺς, ἢ δὴ Φαλάκρῳ ἢ δὴ *Jupiter, aut de glabri montis specula, aut*
 ὁ ἀκρωτίας, ὅσομαι ἀσπερόμοιρον σέ *de caeli arce, videbo te differri, ac navim*
 τε, καὶ ἢ ναὺν πρὸς μὲν τῷ ἀνέμῳ *de puppi a vento secundo flatu impelli.*
 κἀσπερόμοιρον.

80

ΛΥΚ. Ἄλλος ὁ Λεξιφάνης καὶ ποτὶ καὶ *16. L Y C. Satis, Lexiphanes, convivii*
 ἀναγνώσεως. ἐγὼ γὰρ ἤδη μεθύω σοι καὶ *& lectionis : ego enim jam ebrius tibi sum*
 ναυτιῶ, καὶ ἢ μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα *& nauseo, ac nisi celeriter evomuerō haec*
 πάντα ὅποσα διεξελήλυθας, εὐ ἴασι, κο- *omnia, quae recitasti, Corybanticum, sci-*
 ρυβαυτιάσων μοι δοκῶ, ὡς βομβέμοιρος ὕψ *to, morbum nactus mihi videor, cir-*
 ὦν καλίσκεδασάς με ὀνομάτων. καίτοι τὸ μ *cum sonantibus, quibus perfudisti me, ver-*
 πρῶτον, γελᾷ ἐπὶ μοι ἐπ' αὐτοῖς ἐ- *bis. Quamquam primum ridere illa sub-*
 πιδῆ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, *ibat. Cum vero multa essent, & similia*
 ἢ ἡλέει σε ὁ κακοδαμόσιος, ὁρῶν εἰς Λα- *inter se omnia, miseratus sum infelicitatem*
 βύρινθον ἀφύκτον ἐμπειπλόκοτα, καὶ ἰοῦντα *tuam, qui viderem, in labyrinthum te in-*
 νόσον ἢ μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχό- *cidisse e quo fuga nulla sit, & morbo la-*
 λῶντα. *borare maximo, vel atra potius bili esse*
percitum.

Ζητῶ ἐν πρὸς ἑμαυτὸν, ὅποθεν τὰ το- *17. Quaero igitur apud me ipse, unde*
 σαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὅποσῳ χρόνῳ, *tot mala collegeris, & quanto tempore at-*
 καὶ ὅπου καλακλείσας εἶχες τοσῶτον ἐσμὸν *que ubi tantum examen absurdorum distor-*
 ἀτόπων καὶ ἀστροφῶν ὀνομάτων, ὦν τὰ *torumque nominum concluderis, quorum*
 μ αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ καλορρωγυμνά *partem quidem ipse fecisti, partim vero se-*
 ποθεν ἀνασπῶν, καὶ τὸ ἰαμβεῖον, *pulta alicunde eruisti, ut ex jambico illo tibi*
 "Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς *dici possit, Pereas male mortalium mala eli-*
 τοσῶτον βόρβορον συνερανίσας, κατήνλησάς *gens! tantum coeni collectum in me effu-*
disti,

a Ἠλέων] Sic recte M. cum J. P. H. Ἠλέων male Fl.

75. Πλεῖ καὶ νῆ καὶ θῆ] Πλεῖ καὶ τῷ κακοδαμόσι * τῷ
 προσεκτικῷ ταῦτα καὶ πλεονεξία τὸ δὴ τὸ λαφύρας ἀνέ-
 ρω τὸ τριακοντὸν νῆς. τὸ ἀπὸ γινεῖ πίνω. δικτύω δὴ δὴ
 σούτου, † ὅτι ὡς λαφύρας αὐτοῦ παρελόμενος. V.

80. Κατορρωγυμνῶ] Καὶ τοῦτο πλεονεξία] ἀποκαταστήσει

* Τὰ ἀστροφῶν ταῦτα] Τὸ πλεῖ, καὶ νῆ, καὶ θῆ, σφρα-
 γματικά. M.

77. Ὀμ. Ζεὺς] Hom. Il. N. 4. *M. de S.*
 Ibid. Ἀπὸ Φαλάκρου] Φαλάκρος vel Φάλακρος specia-
 tim Idae montis vertex, unde Homericus Jupiter
 imperat non minus, quam de caelo; Ἰδῶν κ. τ. λ.

J. M. G.

79. Πρὸς μὲν] Le vent en poupe. *F. G.*
 80. Κατορρωγυμνῶ] Id vitium est, quod Philostratus λέ-
 γων ἰδίῳ κατηγλυτισμῶν vocat, ut optime ab Inter-
 prete observatum. 21. a. 4. *M. de S.*

Κατορρωγυμνῶ] Ut caetera in hac metaphora naviga-

αὶ τὸς ὀνοματοποιήσας καὶ τὸ τοῦτο καὶ κατὰ τὸ φε-
 ρικὸν τὸ κατορρωγυμνῶ. V.

88. Καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἰσως δὴ τὸ, πᾶς ἡμεῖς,
 παρεμύχας. V.

† Ὅτι] Non adicit in edit. addidit

M. de S.

tionis absurdissima & vere κακὴν sunt, ita hoc
 praesertim : κατορρωγυμνῶ est permingi, sed de nomine
 ὁρῶ & ὁρῶ dat illi Lexiphanes intellectum, quem
 interpretatio exprimit. Tales sunt lus in ἑκατόν,
 ἑκατόν, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat,
 alienam & novam significationem confingit. Nole-
 bam initio omnino attingere talia, & praetermissi ple-
 raque ob causam quam dixi : sed non potui tamen
 plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere.

J. M. G.

99. Ὀλοιο]

disti, qui nulla te injuria laeserim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquoso tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus fecisse putas, & firmam valitudinem esse, quae calamitas est: & ab infans quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem misericordiam moves merito.

18. Verum enim vero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te commendemus, age, & sermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui jam multos tui similes furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve Sopoli, & assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio jam & peregrino circa linguam morbo versantem, & ne jam plane perierit periclitantem, serva quacunque demum ratione licuerit.

19. LEX. Non me, Sopoli, sed hunc Lynceum, qui manifeste maccus est, &

με, μηδέν σε δυνόν^b εἰργασμῶν. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινα, ἢ^c οἰκείον, ἢ εὐ-
την ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πάποισι, καὶ
5 παρρησίᾳ ἀγοῇ ἐντετυχημένοι, ὅς τ' ἀλη-
θές εἰπὼν, ἔπαυσε ἂν σε ὑδρῶ^d ἢ ἐχόμε-
τον, καὶ ὑπὸ τῷ πάθῳ ἀσφραγῆναι κιν-
δυνοῖσθαι, σαυτῶ^e δὲ εὐσαρκον εἶναι δοκῶντα,
καὶ εὐρωστίαν οἴμενον^f τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ
10 μὲ^g τῷ ἀνοήτῳ ἐπαυμένῳ, ἄγνωστον δὲ
πάθος, ὑπὸ δὲ τῷ πεπαιδευμένῳ, εἰ-
κότως ἐλατῶμεν.

Ἄλλ' εἰς καλὸν γὰρ τυττὸν Σόπολιν ὄρω^h
τὸν ἰατρὸν προσιώντα, φέρε τέτῳ ἐγχειρί-
15 σαυτὲς σε, καὶ ἀσβεχθέντες ὑπὲρ τὸ νόσον,
ἴασθαι τινὰ σοι εὐρώμεθα, συνεκὸς γὰρ ἀνὴρ,
καὶ πολλὰς ἤδη παθῶν ἀσθενῶν σὲ ἡμι-
μανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγ-
χείας φάρμακον. χαῖρε Σόπολι, καὶ τυττὸν
20 Δεξιφάνην παθῶν ἐταῖρον, ὃς οἶδα,
ἡμῖν ὄντα, λήρω δὲ νῦν, καὶ ξέμῃ παρὶ τῷ
φάνῃ νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνοῖσθαι, ἡδὴ
τελείως ἀπολαλεῖναι, σῶσον ἐνίγε τὰ
τρόπῳ.

25 ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σόπολι, ἀλλὰ τυττα-
νὸν Λυκῖνον, ὃς παφανῶς μακκοῦ, καὶ ἀν-
δρας

^b Εἰργασμῶν] Sic W. Bz. S. & P. In reliqq. male ὑγασμῶν, ne Fl. & H. quidem exceptis. ^c Οἰκείον] Ita recte P. cum Fl. Bz. & M. Εἰκείον male f. cum H. & Ald. r. in cujus marg. tamen οἰκείον adscriptum. ^d Ἀγνωστον] Deest hoc in Fl. usque ad εἰσωμένον. Adest in cett. & M.

13. Σόπολι] Εἰς καὶ πρὸ τυττῶν Σόπολιν ὄρω. ἢ γὰρ
ἀνὴρ ἡμιμανὴς ἐκορυζῶντας (μικροὶ γὰρ τυττὸν γὰρ) ἀλλ' ἀπο-
πλήκτους ἐλμφοῦς ἔλκους, τυττὸν μὲν πρὸς μαλακίαν
λόγου, τυττὸν δὲ πρὸς τὴν πολλοῦ πρᾶγματι διαίτη
ἰσχυρὸν ἔσθαι. ἢ καὶ χαλεπὴ καὶ δυσμαχίμῳ ὅσα γὰρ τὰ
παράδοτος καὶ τυττῶν ἐπιβάλλει ἔσθαι. πρὸ γὰρ ἀνὴρ τοσοῦτον ὑ-
πάρχει ἰλλοῦ; τίνας οἰκείων ἰσχύει, τίνας Ἀρτεμίδας
ἐπιβάλλει ἐπιβαλλομένων τῶν χορηγῶν; καὶ τὸ δὲ χαλε-
πότερον; τίνας ἐπίσταται ἀνὰ παλαιὰ ἰσχυρὸς ἀσθενῶν
δυσμαχίμῳ; ὅπως ἀπὸ τυττῶν καὶ τυττῶν καὶ τυττῶν.

† Όμοι] H. A. 405.

Μ. A. 2.

99. Όλοι] Vid. Platarch. de Herodi. malignit. p. 355. D. (ubi Tragico tribuitur.) L. K.

22. Νόσον ξυνόντα] Ita συνώνη λέγει^a same laborare, supra in Phal. altero, §. 8. ξυνώνη συνίη. Tim. §. 12. De permutatione autem τῶ ἐν καὶ ἐν meretur videri

Cl. Hemsterb. ad Jnd. Voc. §. 9. Quidam Luciano fa-
miliarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectio-
nis ad id occasionem suppeditabit. J. F. R.

26. Μακκοῦ] Μάτιον ἀκούει. Sic quidam Interpretes
quasi originatione vocis ludentes: sed melius qui in-
ter-

cans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se instituat, & constantem linguæ monetam adulteret. SOP. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam sorte atribulario cuidam hoc poculum temperavi, jamque ibam ad illum, ut eo potio vomeret. Age prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi & bibe, habebisque mollius. LEX. Nescio quid acturi mecum sitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti poculo. Metuo enim ne loculum mihi verborum parer, hoc poculum. LYC. Bibe, ne cunctare, ut humanum jam sapias & loquare. LEX. En obsequor, & bibo, phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemionium glutuisse.

ὡς δὲ τι μέγα ἐν, εἴτι ξενίζοι καὶ τὸ καθε-
στῆκός νόμισμα τῆς Φωγῆς ἀδελφῶν.
ΣΩΠ. Μὰ Δί', ἐμικράν τινα λέγεις ἢ
σοῦσον, ὦ Λυκίνε. βοηθητὰ γὰρ τῷ ἀνδρὶ
πάσῃ μηχανῇ, καὶ χεῖρ δεινὴν, καὶ χολα-
τῆς τινὶ φάρμακον τετὶ κερασάμεν ἄ-
πην, ὡς πρὸς ἐμέοι. Φέρε πρῶτον αὐ-
τὸς πίνει, ὦ Λεξιφάνης, ὡς ὑγίης ἡμῶν καὶ
σκαθαρός γέναιοι, καὶ τοιαύτης τῆς λόγων ἀπο-
πίας καταβίς· ἀλλὰ πεισθῆντί μοι, καὶ πεί-
θῃ, καὶ ἐράων ἴση. ΔΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὅτι
δράσεται με, ὦ Σώπολι, σὺ τε, καὶ Λυκί-
νῃ, πιστοκόπῃς τετὶ τῷ φαρμάκῳ.
δοδεδόκα γὰρ μὴ πτόμα γένοιτά μοι τῷ
τοῦ λόγων τὸ πτόμα. ΛΥΚ. Πίθε, καὶ μὴ
μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἦδη φρονόις, καὶ
λέγοις. ΔΕΞ. Ἰδὲ πείθομαι, καὶ πτόμαι.
Φεῦ, τί τῷτο; πολὺς βορβορυγμός. ἐγ-
65 γαστρίβουοι τινα ἔοικα πεπωκέναι.

ΣΩΣ.

g [Pam] Sic W. cum jota subscripto. sine eo Edd. mutare f. Fl. & H. notat M. du S. h [Egastriboon] Sic Edd. quod f. pejus in duo verba diremit, egastri-
boon exhibens. In W. quoque egastriboon; sed adscriptum εως μ.

b [Pam] Pama W. & Fl. i [Phonoiis] Nihil hic mutare f. Fl. & H. notat M. du S. k [Egastriboon] Sic Edd. quod f. pejus in duo verba diremit, egastri-
boon exhibens. In W. quoque egastriboon; sed adscriptum εως μ.

dic. vocal. c. 11. ubi: ὁ δὲ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺς φέ-
ρσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτται ποιεῖν τὴν γλῶσσαν.
ὁ γλῶσση ἀλλήως ἰσχυμα. Conqueritur ibi γλῶτται
pro γλῶσσαν dici; jam γλῶτται ipse ait & c. 25. &c.
Si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis in-
veni. Sed loquitur ex usu qui tum obtinebat. Vid.
not. Hemst. ad Jud. voc. c. 7. p. 91. Alibi vero mo-
do γλῶτται, modo γλῶττα scribitur apud Nostrum, in
uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25. f. &
26. pr. & Rhet. prae. c. 16. ubi γλῶτται. ut alia o-
mittam. f. F. R.

57. [Pam ἰση] Vertebatur olim: minus difficilis eris,
non inepte quidem; nam atrabilarii sunt morosi. Prop-
rie tamen ἰση ἰση signif. sanaberis, melius se habe-
bis. Supra in Abdic. c. 32. f. T. 2. p. 186. ἔπειτα ἰση
ἔπει (ἢ γυνή) καὶ μυριάκις πῶς τῷ φαρμάκῳ. Sic levare
pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut
contra gravior facilius dicitur, cujus valetudo in dete-
rius ruit, vid. C. Celf. praef. p. 10. f. F. R.

64. [Egastri. tina &c.] Alludit ad Enriclem, cujus
Aristoph. mentionem facit his versibus:

Μυροσάρκῳ τῷ Εὐριπιδέος μαντιῶν καὶ διάνοιαν
Εἰς ἀλλοτρίας γαστρίδας ἐδὺς κομῶδικα πολλὰ χέωσθαι.

Enricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera a-
riolari censebatur, quod genium haberet intra visc-
Tom. II.

ra: ab eo arioli egastriboon & Euryclitai vocabantur.
Suid. Plur. in Libello de Defect. Orac. G. C.

[Egastriboon] Sic Edd. pleraeque habent, pro egastri-
boon. F. G.

[Egastri.] Lege egastriboon. Quod a Vorssio etiam
animadversum fuisse video. Et ad Clem. Alex. p. 9.
A. Καὶ τοὺς ἐντέτι ὡς τὰς πολλὰς τιτιμαρῶνους egastri-
boon. M. du S.

[Egastriboon] Egastriboon, puto, in mentem ve-
nit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἀπαξ
λογισθῆναι inspicit, & est facilis admodum μ & β li-
terarum in libris semiveteribus permutatio. Verum
meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes,
verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima
ventriculi queritur. Lusit igitur; & ex egastriboon
concinnavit egastriboon, quasi tu dicas, in ventris
ima, & fundum ipsum, se penetrantem. f. M. G.

[Egastri.] Solanus correxerat egastriboon; merito
quidem; sed quia barbarizans loquitur, studio cor-
rupta pronuntiatio videtur ab Auctore expressa.
Multa de his impostoribus egastriboon Brod. Misc.
IX. c. 19. Thesaur. Crit. T. IV. p. 72. 73. Ubi
ex Hippocr. Epidem. i. adfert: καὶ οὐ τὸ εὐθὺς ὡς
ἴσθῃ, ὡς περ αἱ egastriboon λογισθῆναι. Quod Ga-
lenus edisserens ait: egastriboon, οἱ κελευσισμὸν τῷ
εἶματι φθονγγόρῳ: καὶ τὸ δυνάμει ἐν τῇ γαστρὶ φέρε-
ται. Engastriboon (pergit ille) autem & sternomani-
X x

iii

ΣΩΣΤ. Ἀρξαι δὴ ἐμὴν βαλῆαι. πρῶ-
τω τῇτὶ τὸ μῆν. εἴτα μετ' αὐτὸ, ἐξήλ-
λυθε τὸ, κατὰ εἴτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ, ἦδ'
δε, ἔ ἀμηνέπη, ἔ λῶτε, ἔ δῆπουθεν, ἔ
συνεχῆς τὸ ἅπαν. βίαςαι δ' ὅμως, ἔ κἀνδρῶ-
ν εἰς τὸ φάρυγγα τῆς δακτύλου, ὅδεκω τὸ
ἔκταρ ἐμῆμεκας, ὅδε τὸ σκορδιῶσθαι, ὅδε
τὸ τωτᾶζεσθαι, ὅδε τὸ σκύλλεσθαι,
πολλὰ ἔτι ὑποδίδουκε, καὶ μισήσαι αὐ-
τῷ ἢ γαστρί. ἀμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω 75
χωρήσωμεν ἂν ἕνα. ἢ γοῦν σιληπορδία,
μέγα ἢ φόρον ἐργάσεται συνεκπιεῖσα
μὲν τῷ πνεύματι. ἀλλ' ἤδη μὲ καθαρός
ἔσσι, πλὴν εἴ τι μερδύνηται ὑπολοιπόν
ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μὲν τῷτο, 80
ὑποδαλασθαι αὐτόν, ὡς Λυκίην, μέλα παίδων,
ἔ δίδασκε ἂν χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σόπολι,
ἐπειδὴ ἡμῶν προωδηποιήται τὰ παρὰ
σὺ καὶ πρὸς σέ τὸ λοιπόν, ὦ Λεξιφάνες, 85
ἢ συμβεβλή. εἴωρ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς
ἐπαινεῖσθαι ὅτι λόγους, καὶ τοῖς πλείουσιν

21. SOST. Incipe ergo vomere. Vah,
primum hoc μῆν, deinde post illud exiit
κατὰ. Tum post illa, ἢ δ' δε & ἀμηνέπη,
& λῶτε, & δῆπουθεν, & frequens illud ἔ-
τα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in
gulam digitos. Nondum enim ἔκταρ ενο-
muisti, neque σκορδιῶσθαι, neque τωτᾶζε-
σθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc sub-
iere, plenusque tibi illis venter. Melius
fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant.
Σιληπορδία enim magnum crepitum edet cum
spiritu una elabens. Sed jam purus hic est,
nisi si quid mansit reliquum in inferioribus
intestinis. Verum tu postea assumtum,
Lycine, aliter institue & doce quae dicen-
da sunt.

22. LYC. Sic faciemus, Sopolis, quan-
doquidem via nobis a te munita est. Ac
ceterum de caetero est consilium, Lexipha-
nes. Si volueris vere laudari ab oratione,
& in multitudine celebrari, talia quidem
omnia

a Σκύλλεσθαι] Σκύλλεσθαι W. b Σιληπορδία] Ex W. & Schol. Σιληπ. Edd. c Ἐργάσεται] Sic A. Ἐργάζε-
ται. Edd. d Προωδῶν] Sic W. Προωδ. sine augmento Edd. priores.

72. ἔκταρ ἐμῆμεκας] Πλατωνικὸν ταῦτο, καὶ σημαίνει
τὸ ἔργον. καὶ τὸ σκορδιῶσθαι, σημαίνει τὸ μὲν χάσματος
αὐτῶν ἐστίν. V.

76. Σιληπορδία] τὴν Σιληπορδίαν παρὰ Σόφρονι τὸ γρη-
νὸν ἐ ἀβρόνισθαι. ἴσως δὲ ἔστ' ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακ-

ἐμφανισθαι αὐτὸν μετὰ λαλοῦν. ὡς δὲ διὰ τὴν εὐπορίαν τῆς λέ-
ξεως, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις τὸ φρονεῖν, ἐκφυγεῖσθαι αὐτῶ
τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῇ λαλοῦσθαι ἰδὴ τὸ ὄγκον ἐπὶ ἡγε-
σθαι. πολλὰ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποδιδωμένῳ οὐκ ἐστὶ ψέφος ἢ
μύτην ἔσθαι. V.

* Διατετακέναι] Sic etiam C. Abb.
† Σιληπορδία] Σιληπορδία M.

M. du S.

† Φρονεῖν] Sic restituit Solan. Nam φρονεῖν habebant edita.
§ Τὸ ἀποπν. τὸ ἀποπν. M.

tis proprie est, qui daemone[m] quempiam aut Pytho-
nem in ventre aut pectore habere creditur, cuius mo-
nitibus atque impulsu vaticinatur. falluntur qui putant en-
gastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γασ-
τήρ appellaretur. Graeci vero Auctores *engastrimantem*
cum *engastrimante* confundunt, cum tamen haec re-
vera diversa sint. Pollux: καὶ ἐν γαστρί τινος Σοφοκλῆς, τὴν
ἐν γαστρί μανθῶ καλοῦσιν. Aristophanis in fucis com-
mentator, ἔστ' ὁ ἐν γαστρί μανθῶ λέγεται Ἀθήνησι τ' ἄ-
λλῃ μανθῶ δέσθαι. ἄλλ' τὴν ἐν γαστρί μανθῶν αὐτῶν δέσθαι.
Plutarch. πρὸς τὴν ἐν γαστρί. ὡς περὶ τοὺς ἐν γαστρί
δοὺς οὐρανίας πάλαι, καὶ πρὸς τὴν ἐν γαστρί προσηγορευμένους
hec. Subjungit ibidem facetam historiam, quomodo

ejusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae di-
vitem argento emunxerit; sed longiorem quam ut in-
seratur.

J. F. R.

67. Μῶν] Vid. *Themistii* Or. I. in Soph. laudatam
a *Cressolio* III. 23. §. 6. AG. X. 146. 161. M. du S.

70. Ἄτλα] Sic supra c. 14. At c. 5. & infra in *Rhet.*
praec. c. 16. ἄτλα non ἄτλα scribitur, quod ibi disqui-
remus. Qui autem frequens id ἄτλα ait, quod bis tan-
tum occurrit hoc Dial.?

J. F. R.

72. Σκορδιῶσθαι] I. e. *pandiculari*.

F. G.

73. Τωτᾶζεσθαι] *Hesych.* τωτᾶζεσθαι, πλανώμενοι. F. G.

76. Ἡ γοῦν σιληπορδία] Scribendum puto σιληπορ-
δία per unum λ. sic certe apud *Hesychium*, Σιληπορ-
δία.

omnia fuge, & averfare. Facto autem initio a poetarum optimis, cum magistrorum opera eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi, multum in pulchra etiam Comodia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus sis & fragilis.

23. Haec si feceris, & pauxillo tempore infcitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo te pudeat: cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridere ut nunc, neque in deteriore partem in ore eris praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contemptum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis numerari dignus sis. Ante omnia vero hoc

εὐδοκίμειν, τὰ μὲν ταῦτα πάντα φεύγε, καὶ σπουδέτω, ἀξιάμην δὲ σὺν τῷ δέσποτι πωλητῇ, ὃς ἐπὶ διδασκαλίας αὐτὸς ἀγαθός, μέγα δὲ τὸς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφείς, ὅτι τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν χαρῇ μέτιβι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σαιμῇ ὁστραγοδίᾳ ἐχρημασάμην. καὶ γὰρ τῶν ἀπαλῶν τὰ κάλλιστα ἀπαθισάμην, ὅση τις ἐν λόγοις ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῷ κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις εἰκόσι, κεχρωσμένοι μὲν τῇ ἱμίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔδωκεν, πῆλινός τε καὶ ὑβρινῆς ὄν.

Ἐάν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον τ' ὅτι τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ γαίδιασθεις μελαμάνων, παρρῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ ἐκασταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, ὅδε γὰρ ἔσθματ' ὅτι τῷ χείρῳ τοῖς χεῖροισι ὅση, Ἑλλήνα καὶ Ἀθηκὸν σπουδαίαν σε, τ' μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς ἰσοσφετάτοις δεξιμαῖς ἀξίον. πρὸ πάντων δὲ

o. ὑπὸ διδασκ.] Ὑποδ. unica voce W. f. Χείρῳ] Χείρῳ marg. A1W. g. Βαρβάρων] Ex emend. Gron. Βαρβάρων Edd. & M.

δὲ, & Athenaeum lib. V. Σιληπορδῶν. Nec aliter apud Scholiasten, Σιληπορδῶν & Σιληπορδῶν. In quo scholio vitiosissime legitur, ὡς αὖ διὰ τὴν εὐκαρίαν τ' ἀξίαν ἐτὶ μέγα ἐπὶ ταῖς φωνῇ. Emendo φρονεῖ. F.F.

[Ibid. Σιληπορδῶν] Hesych. Σιληπορδῶν, σιληπορδῶσαι, σριπῶν. ἀφροσύνη, θρόπυδιαι, χλιδῶν. F.G.

84. Προδοποιῆται] An προδοποιῆται; F.G. Προδοποιῆται] Sic W. Cod. Impressi omnes προδ. M. du S.

[Προδοποιῆται] Vulgo editum προδοποιῆται, secundum brevi; quod corrigendum monuerat Cl. Jenson ad Hermot. §. 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex adscitur, et si supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non cortexi, ob rationes nimis saepe jam dictas. Conf. c. 24. F.F.R.

86. Ὡς ἀλφῶν] Vid. de hoc pleonasmō infra Amor. c. 48. F.F.R.

87. Κἄν] Leve est quod monendum habeo. Κἄν cum puncto subscripto erat in Edd. quod ego delevi; nam sine jota scribere id soleo, quando pro καὶ positum invenio, uti hic, & ap. Long. in Paph. I. p. 13. καὶ τοῖς ὁμοῖς, καὶ τοῖς παλαιοῖς. Idem L. 2. p. 47. καὶ ταῖς πηγῇς ταύταις λαμβάνει. Idem III. p. 118. καὶ καὶ

ἰσὺ αὐτῶν σιγῇ. At ubi pro καὶ αὖ sumitur, differentiae causa jota addo. F.F.R.

98. Τοῖς ὑπὸ τῷ κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις] Sane interpretes quia a luti figulis ad forum finguntur. Nescio quid velint. Sed opinor intelligit ad vendendum. F.G.

5. Μελαμάνων] Vulgo vertebatur dediscere; non male quidem; sed plus inest in Graeco, signif. enim simul nova discere prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo ex Aristoph. Plut. vers. 925. ejusque Commentatoribus jam diximus. F.F.R.

9. Τὸν μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σφαιρίστοις ἀριθμοῖς ἀξίον] Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos recenseri dignus sis. Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatissime refert fatagit, facit se obscurissimum. Micellus qui ne cum barbaris quidem inter manifestissimos recenseri dignus sis. Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum sic solet auctor praepone; qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perspicui sunt, recenseri dignus sis. F.G.

[Ibid. βαρβάρων] Cl. Gronovii Emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipso M., utpote certissimam, sequor. M. du S.

δὲ ἐκείνο μέμνησέ μοι, μὴ μιμῆσθαι τὸ ὀλίγον πρὸς ἡμῶν γενομένων σαφιστῶν τὰ φανότατα, μηδὲ παρὰ τὴν ἐκείνα, ὡς αὐτοὶ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζηλῶν δὲ τὰ ῥεχάια τῶν ὁμιλημάτων. μηδὲ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀθλητῆς νόμον, ἢ γερῶ σοι τροφή συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ δύε, ὧν πᾶμπολυ λῖαν νῦν ἀπελέλειψο.

Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύνειν, καὶ λαρυγγίζεω ἀπίστως, καὶ τὸ ἀφαισινῶν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ ὅτι πρῶτον ἔσθ' αὐτὸς, ἢ τὰ πάντων συκοφαντῆς. καὶ μὴ τὸ κακὸν ἐμικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἀμαρτάνεις, ὅτι ἐπρότερον τὰς ἀφαισινῶν τῶν λέξεων προκαρσκευασμένον, ἐπέεα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασι, ἀλλ' ἢ πρὸς ῥῆμα ἐκφυλὸν εὐρύς, ἢ αὐτὸς πλεονάζων οἰκῆς εἶναι καλόν, τὴν ζήτησιν ἀφαισινῶν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγήσθαι, καὶ μὴ ὁρᾶν αὐτὸ πρὸς τὴν λέξιν, καὶ ἀναγκαῖον ἢ ὅσον πρᾶγην, καὶ

mihi memento, ne imiteris Sophistarum, qui paullo ante nos fuere, pessima, neque studiose illa confecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores: sed ex lege athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime vero Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime jam relictus es.

20

24. Tumor vero & jactantia, & mala consuetudo, & gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & infectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, & ne omnium scripta calumniaris. Etenim illud quoque non parvum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas nominibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum judicas, si illud non aliquorsum infercias, etiam si ei, quod dicitur plane necessarium

non

a Ἀντιμῶναι] Et sic habere J. Fl. H. P. notat M. du S. b Οὐσθαί] Sic L. recte cum Fl. B1. 2. P. & S. ἴσθαι male J. & H. cum P. & Exc. c Προκαρσκευ. Ita M. & B2. recte. Προκαρσκευ. cett.

19. Χάρισι — δύε] Ἐκ τῆς Πλάτωνος ὁρᾶν αὐτὸν δοκῶ περιληφθῆναι. φασὶ γὰρ ὅτι Πλούταρχος ἐν τῇ πρὸς Γαμαλίου παραγγέλειαν, ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βα-

ρύνει τὸ ἦθος ὅτι, τ' ἄλλα δὲ καλῶ καὶ γὰρ, παραλαίωτο δύε τῶν Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

11. Μὴ μιμῆσθαι] Sophistae passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat eos esse evidentem discipulorum perniciem.

G. C.

13. Περιμῆδαι] Interpretantur *deprascere*: neutrum bene percipio. Suspicio *deprascere* fuisse, quod studium & curam intentionem significat: cum facile fuerit in manu intricatioris aetatis posterioris in di transire.

J. M. G.

19. Χάρισι] Hesiod. in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei.

G. C.

Χάρισι — δύε] Xenocrati tristiori idem Plato suavit; Diog. Laërt. 97. DE. Vid. Casaub. notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μόνῃ δυνάμει τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39.

M. du S.

22. Λαρυγγίζεω] V. AG. X. 130.

M. du S.

28. Λίξιν] Lege λυκτίαν. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis qui ad scribendum animum appellant.

M. du S.

Ibid. Προκαρσκευ.] M. & B2. recte. In reliquis προκαρσκευ. ut ipsa Fl. prave etiam Tur. c. 21. scribit.

M. du S.

Προκαρσκευασμένον] Edit. vulgo male προκαρσκευασμένον; sed προκαρσκευ. corrigendum recte monuerat Jansenius ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim.

J. F. R.

35. Οὐ μάλα πρ.] Αἱ θυμάλων; i.e. *torrens*. F. G. Οὐ.

non sic. Ut super *οὐ μάλα* illud, cum neque quid significaret scires; projecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperitii quidem omnes obstupescabant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utrosque, & te, & laudatores illos rfore.

23. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, *χιτώνιον* etiam virorum dici putare, *δουλέρια* autem etiam mares pedissequos appellares: quae quis nescit, *χιτώνιον* mulierum esse vestitum, *δουλέρια* autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale est *ἵπτατο*, & *ἀπαυγάζομαι* & *καθεστῆς*, quae neque aliunde delata domicilium in Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poetas laudamus, poëmata scribentes ad quae glossario opus est. Tua vero, ut pedestria metris com-

ἐμάλαπα, ἔδδ' εἰδῶς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρρηκας, ἔδδ' ἐοικότα τὰ ὑποκειμένα. καὶ οἱ μὴ ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπυσαν, ὑπὸ τῆς ξένης πληγένης τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαίδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς ὁδοῦται, ἐγέλων.

Τὸ δὲ πάντων καλαγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράτηκ' εἶναι ἀξίων, καὶ ἡ Φωνὴν εἰς τὸ δεχαιτάλον ἀπηκριβωμένη, ταῦτα ἔπα, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμνήσεις τοῖς λόγοις, ἀ μὴδὲ πᾶσι ἀρτιμανθάνων ἀγνοήσιεν. οἷον ἐκεῖνα πᾶς οἶε χιτῆος δύναι ἡυχόμεν, ἀκούοντες ὅτι διεικνυμένων· ὅτε χιτώνιον μὲ, καὶ τ' ἀνδρείον ὡς λέγεατο. δολάρια δὲ, καὶ τὰς ἀρρετας τῆς ὁδοῦται ἀπεκάλες· ἀ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲ, γυναικὸς ἐστῆς, δολάρια δὲ τὰ θήλια καλεῖται; καὶ ἄλλα πολὺ τέτοιον προφανέστερα, οἷον τὸ, ἵπτατο, καὶ τὸ, ἀπαυγάζομαι, καὶ τὸ, καθεστῆς, ἔδδ' ἐοικυῖα τῇ Ἀθηναίων Φωνῇ. ἡμεῖς δὲ ἐδδ' ὡντὰς ἐπαυόμεν τῆς χιτῆος γλώττης γραφομένης ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς περὶ αὐτῶν μὲ-

ἡ ἀπαυγάζομαι·] *ἀπαυγάζομαι*· W. e. *Μέλουικα*] Sic Edd. & M. f. *Δι*] Abscst a P. & M. Adcst in reliquis.

Οὐ μάλαπα] Non valde spero, me assequi posse quid haec sibi velint, cum jam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud *Hesychium* inter glossas ac difficiliora referatur *μάλα* ὄνα, quod interpretatur *πάντο ταχέως*, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit *ἢ μάλα* ὄνα. Verum abjeci *ὄνα* non magnum, cui repugnaret articulus *τ* & *εοικότα*. Nam illum quoque in *τι* mutare forte audaculum nimis videbitur.

42. *ὑπεράτηκ'*] *Philost.* in vit. Apoll. Thyan. c. 17. pr. *Λόγος δὲ ἰδὼν ἐπέκαστο* — ἢ καλοῦνται *ἐπέκαστο*, καὶ ἐπεκρίνισσεν. Quod *Oleas*. recte exponit adfectionem nimiam Atticis, & hoc Luciani aliaque ex ejusdem *Rhet. praeccept.* aliisque adfert. Sed hoc facile erat; solet autem saepe in difficilioribus aberrare.

46. *ὡς ἰαῶν*] Ut illa te ostentantem audieris, quomodo putas optasse me terra obui, quomodo scilicet exisset *χιτώνιον* &c. Luciani sunt haec. F.G. Vertebantur olim: quallia sunt illa *ὡς οἶν*; &c.

Sed pessime, ut Cl. La Croze etiam animadverterat.

47. *Κατὰ γῆς δύναι ἡυχόμεν*] Conf. infra *Ἀπαιδ.* c. 18. *M. du S.*

51. *Χιτώνιον*] *Χιτὸν* autem est *ἱμάτιον ἀνδρῶν*. *Hesych.* F.G.

Χιτώνιον] Conf. *Th. Mag.* *M. du S.*

55. *Μέλουικα*] Ne Lucianus ipse aut ejus larva peregrinum se prodatur, lege *μέλουικα*. *M. du S.*

56. *Κατὰ γλώττης*] I. c. *ἐκκαῖς* & inusitatis verbis scribentes. *ὅσα τοῖσιν ἢ ἰσομάταις* *ὡς μὲν τὰς πάλαι χρόνους ἢ ἐνέτις*, *τοῖς δὲ ἐνέτις* *ἢ τὰς τοιαῦτα γλώττης καλεῖται*. *A. V.*

Κατὰ γλώττης] Hinc *Philostatus*, ut supra visum est hac Dissert. c. 17. *λόγος ἰδὼν καλοῦνται τῶν νοματ.* quod ex *Suida* & *Aristophanis Scholiaste* optime ab Interprete enarratur p. 21. *τὸ πολλὰς γλώττης μερομήτοις*; addito etiam *Εμπαρί* in eam rem loco, de *Libanio* p. 173. *M. du S.*

μέτροις ὡς ἐξάλλειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἀν εἶη, καὶ ἡ τῷ Λυκόφρονι Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἐτι τῶν τῶν Φωὴν καδοδαμνέσθων ἀν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μελαμάθης, ἄριστα βεβουλευμένον ὑπὲρ σεαυτοῦ εἶη. ἦν δὲ λάθης αὐτοῖς εἰς τὴν λιχνείαν καλολιδοῦν, ἐμοὶ μὲν σποπεπλήρωται ἡ ὡδίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἀνγεδοξυνῇς χείρων γενόμενον.

parem, sicut Dosiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & si quis adhuc efflinguae quam isti infelicioris. Haec si studiose dedifcas, optime tibi consulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

EUNUCHUS.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ.

PAMPHILUS.

Πόθεν, ὦ Λυκίνε, ἡ τί γελῶν ἡμῖν ἀφίξαι; αἰεὶ μὲν γὰρ Φαίδρος ἀν τυγχάνεις. τῷ δὲ πλεόν τῷ συνήθους εἶναι μὲν δοκεῖ, ἐφ' ὅτ' αὐτὸς κατέχειν δυνατός ἐστι γέλωτα. ΑΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἦκα σοι, ὦ Πάμφιλε, τῷ γέλωτι δὲ αὐτίκα κοινὸν ποιήσομαι σε, ἦν ἀκρότης οἷα δίκην δι-

Unde nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam semper quidem hilaris esse soles: hoc autem solito plus mihi videtur, in quo neque risum continere spotes. LYC. E foro tibi adsum, Pamphile: risus autem statim faciam te participem, si audieris, cui causae disceptandae in-

^a Δωσιάδου] Ex thesaur. Solani. Δωσιάδα Edd. priores & M. ^b Ἄριστα] Καὶ ἄριστα S. At cum vulgata facit W. ^c ΕΥΝΟΥΧΟΣ] ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ F. H. Deest ΠΑΜΦ. in Fl. P. S. Sed in S. additum ante πόντον.

^{γβ} Δωσιάδου] Dosiadae ara. Sunt qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inscribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obsecrum.

G. C.

Δωσιάδου] Lege Δωσιάδου. Extat autem hodieque haec Ara inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam Theocriti emendare jubet Meursius, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὁδισίου. Leib. Act. p. 141. Scholiastes autem ille non compareret in Rom. nec in Lugd. Edd. Sed in Veneta An. 1543. quod idem Meursius monet. Vide epigramma apud Kennet. p. 44. Rhodium fuisse liquet ex Scholiis ad Oikum Simmiae. Primus edidit Salmasius, atque eruditus Scholiis emendavit. Plinius IV. 12. de rebus Creticis Dosiadem nominat.

M. du S.

[Ara quae Theocrito solet subjungi, nec Theocriti nec Dosiadae est, ut Salmasio ostensum.] Loid.

Suidas Δωσιάδης & Δωσίης. Δωσίης scribitur apud Clem. Alex. in Prot.

M. du S.

Δωσιάδου] Cognati notam ad hoc verb. in exemplari

suo merito deleverat Cl. La-Croze.

J. F. R.

⁵⁹ Λυκόφρονι Ἀλεξ.] Quae hodieque superest, non sine majorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asserunt.

M. du S.

¹⁵ Ὅλας ἀμαξίας βλασφημιῶν] Παραίρησις ἐπὶ τῷ ἄγαν ὀδυσσεύς ἀπάτοις χρηματίζων. Sic apud Gallos une charrettes de paroles.

J. B.

Ὅλας ἀμαξίας βλασφ.] Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisse, ac Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuisse potius, ut rem placide inter se componeretur; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt, ut congressu integra convivorum plausta invicem in se effuderint, summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca ejus ponamus; οἷον ἐμπροσθέντες, inquit, ὅλας ἀμαξίας βλασφημιῶν κατακλύδουσιν ἀλλήλων, παραγόντες καὶ διαπλάττειν ἄλλοι. Dictionis hujus origo [ἀμαξίας βλασφημιῶν] haud dubie ab illo antiquissimo apud Athe-

interfectionem, contendentibus inter se philosophis. PAMPH. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, philosophos jure inter se experiri, qui debeant, si quid etiam sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

2. LYC. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se plaustra conviciorum tota in se congesse sunt invicem, clamantes & ultra quam possent contententes? PAMPH. Numquid de literis disceptabant solennia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae. LYC. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Ejusdem enim ambo sententiae, & disciplinae ejusdem. Et tamen judicium constitutum est, & suffragia ferebant iudices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nodum ut eo impudentiae progrediatur. PAMPH. Quin tu igitur dicis jam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

καζομένη παρεγενόμενη, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. ΠΑΜΦ. Καὶ τὸτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, φιλοσοφίας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ καὶ τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι ἀφαιρῆσαι τὰ ἐγκλήματα.

ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἔκείνοι, οἱ γε συμπεσόντες, ὅλας ἀμάχας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; ΠΑΜΦ. Ἦεν, ὦ Δικαῖνε, αὐτὸ τὸ λόγων διαφέρουσα, τὰ συνήθη ταῦτα, ἐτερόδοξοι τυγχάνοις.

20 ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐτεροῖόν τι τὸτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἐπὶ τῇ αὐτῇ λόγων δίκη δὲ ὁμῶς συνεστήκει, καὶ δικασαὶ ψευδοφρονῶντες ἦσαν οἱ ἀριστοί, καὶ πρεσβυτάτοι, καὶ σοφώτατοι τῷ ἐν τῇ πόλει, καὶ εἴ ποτε ἂν τις ἰδέσθῃ, ὅπως μὲν τε φηγεσάμενος, εἴς ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναρχίαν τραπόμεν. ΠΑΜΦ. Οὐκ ἔστι λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὥς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὃ, τι σοι τὸ κακῆκός εἴη τῷ τοσούτῳ γέλωτι.

ΛΥΚ.

15. Ὅλας ἀμάχας] Ἐπὶ τῇ ἄγαν ὑβριστικῇ ἀλλήλοις χρημάτων ἐργαίᾳ τούτοις. καὶ γὰρ οἱ τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἀμύνης ἀναβαίνειν, τὴν ἀμύνην τε περὶ ποταμῶν, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκροπόλιν εἶναι, ἡγουμένην ἀλλήλους, ἀφ' ἧς παροιμία, ταῖς ἀμάχαις. ἔσθ' ὅτι ἡ ἐνδεύεται πλοῖον τι ἐπὶ τῇ σκάμ-

ματι. * ὡς ἀποκαλυφθέν τῷ εἰσότητι, ὅλας εἶπεν ἀμάχας. V.

17. ὑπερδιατεινόμενοι] ὑπερφιλωνικοῦτες. V.

18. Δυσφρόντος] Διευμάχοντα. V.

* Παρακαλυφθέν] Ita dedit Solan. pro vulgato παρακαλυφθέντα.

thenienses more petenda est, quo per pagos & vicus curribus insidentes, genio indulgendi causa, scommata & convitia in quemlibet jaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI. pag. 324. editionis nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & plaustra conviciorum dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos.

Ἰ. I. Ὅλας ἀμάχας βλασφ.] Sequebantur hic in Cl. Jensonii Lectt. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes; 18. paginas implentia, a p. 272. ad 289. quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum Lectorem ad libellum ipsum remittentes. J. F. R.

23. ψευδοφρονῶντες ἦσαν] Ita videtur concepisse stru-

cturam Cl. Gesnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodian. I. 3. 12. κρατήρας ἢ τοῖς ἰσπλοῖς προ ἐκράτησε. Vel ap. Nostrum in Asin. c. 30. Οὐ γὰρ ἦν καὶ ἡσυχία. Et alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei cariss. Belgam Graec. p. 402-3. Fateor itaque eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens agit Rev. Elzner. ad Euang. Luc. I. 21. ubi, καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν, legitur, & cujus non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus Interpres aliter videtur construxisse, vertens: iudices qui cognoscebant, primasque erant; scilicet ἦσαν jungens cum ἀριστοί, non cum ψευδοφρονῶντες, quod nondum improbo; sed Lectoris arbitrium facio quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante.

J. F. R.

31. Σοι-

ΛΥΚ. Συντάταξ' ἤ, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶδα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις ἢ Φαύλη καὶ γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἢ ἐτι καὶ τοῖς ἐκ τῆ Περιπάτου, τὰ ἴσα τῶν τοῖς ἄπασιν. ἔδει δὲ σποδανόντων αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν δέξινων. καὶ τὰ ἄλλα, ἢ βοεῖη τις ἦν, καὶ τῶν ποιητῶν, ἢ δ' ἰερῶν, ἀλλὰ μύρια καὶ τῶν ἐνιαυτῶν, ἐφ' ὅτῳ συν- εῖναι τοῖς νέοις. ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καὶ τῶν Φασὶν αὐτῶν ἑκατὶ σποδανόντων, τῶν

3. LYC. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab imperatore salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platoniciis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicujus locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non bubula pellis erat, secundum poetam, neque vitulina, sed decies millenae quotannis drachmae, ut juvenes doceret. PAMPH. Novi ista, & arunt quendam illorum nuper mortuum, Pe-

a Ἐπικουρείοις] Ἐπικουρείοις W. b Ἐτι καὶ] Ἐτι δὲ καὶ W. c ἰερῶν] Sic Pl. sola. ἰερῶν cett. & M. d Μύρια] Μύρια male L.

39. Κατὰ τὴν κτίσιν] Ἐκ τῆ X. τῆ Ἰλιάδος ταῦτα. G.

31. Σπυρίωντος] Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI. p. 815. & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur (c. 11.) Dio id & Philostratus Marco vendicant; hic in Theodoto p. 291. ille p. 814. A. (vid. Watson p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & c. 8. M. du S.

32. Ἐκ βασιλέως] An M. Antonino philosopho? F. G.

Ἐκ βασιλέως] Ita etiam pro ὑπὸ infra Demon. c. 51. Et sic pro ὑπὸ vel a quo aliquid praebetur, Attian. Exp. Alex. II. 1. ἡγεμόν ἐκ βασιλέως Δαρίου καθύπευκός. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀπὸ μου ὕμνον Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξας εἶναι ἀμφοῖς. Sic etiam τινος παθῶν pro ὑπὸ, Long. Pass. III. pr. Herodian. VIII. 8. 2. ἡγούμενος ὅτι ἀπὸ ἔχουσιν ἐκ συγγέλτου βασιλέως, quod vertitur: gravabantur datos sibi a senatu principes. Sed & ibi simul significare potest: principes e senatorum numero datos. Nam praemittitur populum laetatum patriciis principibus. J. F. R.

Ibid. Μισθοφορὰ τε] De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4. 11. p. 32. μύρια δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantur sunt quadraginta millia H. S. f. 2000. florenti Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam fin. suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. J. M. G.

37. Δικὸν ψήφῳ τῶν δέξινων] Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco cum primum constitueretur, factam tradit, p. 566. Cum ipse Professore Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis; χριστεύονται δοκιμασθέντες ἀπὸ πάντων κρινοῖσι &c. M. du S.

39. Κατὰ τὴν ποιήσιν] Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII. Aen. hoc ita interpretatus est:

— Nec enim levia aut ludicra petuntur Praemia, sed Turni de vita & sanguine certant.

Κατὰ τὴν ποιήσιν] Afferit eundem locum Cic. ad Att. I. 1. f. M. du S.

Ibid. Οὐδ' ἰερῶν] Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus ἰερῶν porcellum verterat, dum legit ἰερῶν. J. B.

Οὐδ' ἰερῶν] Il. X. 159. ἐπεὶ ἔχ' ἰερῶν ὑδὲ βοῶν, Ἀρ- νόθου, αἷ, τε ποσσὶν αἰθέλα γυνταὶ ἀνδρῶν. Quae ibi laudat Clarkins satis firmant interpretationem nostram ἰερῶν, quam porcellum reddidere alii. J. M. G.

Ibid. ἰερῶν] Etsi nihil interest quomodo hic legas, ἰερῶν, an ἰερῶν, dicam tamen, cur Parisinae soli obtemperaverim, cujus Lectionem non adnotarat Solanus noster. Recepi enim hoc, quia ex Homero est, at quum versus non sit, dices ad rem non verba respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo βοῶν; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. J. F. R.

40. Μύρια] Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoto Soph. p. 566. τοὺς μὲν Πλατωνικοῖς, καὶ τοὺς δὲ τῶν Στωϊκῶν τῶν Ἀριστοτελῶν, καὶ αὐτῶν Ἐπικουρῶν προτέταξεν ὁ Μάρκος τῶν Ἡρώδης κρινοῖσι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526. & nott. Sueton. Vesp. c. 17. Primus a fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit. De Philosophis nihil. Nec satis assequor quibus rationibus inducti viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70. nempe ἑκατομπίους χρυσῶς, quae summa quinquaginta par-

Peripateticorum puto alterum. L Y C. Haec , Pamphile , Helena erat , pro qua depugnabant inter se invicem : & haecenus ridiculum illis erat nihil aliud , quam quod qui philosophos se dicerent esse , & pecunias contemnere , deinde pro his , tanquam pro patria periclitante , & sacris patriis , & sepulcris majorum suorum , decertarent. P A M P H. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis , non valde contemnere divitias , sed tertium quoddam bonum illud quoque putare. L Y C. Recte dicis.

Περιπατητικῶν οἶμαι ἕτερον. Λ Υ Κ. Αὕτη , ᾧ Πάμφιλε , ἡ Ἑλένη , ὑπὲρ ἧς ἡμετερομάχων πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου , ἡ γελοῖον εἶδεν ἢ ἐκείνοις , ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοιτας , καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἐπεὶ αὖτε ὑπὲρ τούτων , ὡς ὑπὲρ πατρίδος καὶ κληρονομίας , καὶ ἱερῶν πατρῶων , πολεμοῦν τάφον προγονικῶν , ἀγωνίζεσθαι. Π Α Μ Φ. Καὶ μὴ καὶ τὸ δόγμα τούτο γε ὅτι τοῖς Περιπατητικοῖς , τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων , ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τούτο εἶναι. Λ Υ Κ. Ὅρθως λέγεις.

Φαν.

α Γαλιῶν εἶδεν ἢ ἐκείνους] Sic Edd. constanter, item M.

parte Lucianeam superat , si Aristophanis Scholiastes (p. 741.) valorem aurei justam assignavit. Cressolius summam a Luciano traditam 833. aureos Gallicos conficere ait, AG. X. p. 184. [Historia docet stipendia Philosophis ab Antonino Pio , ac M. Aurelio data fuisse. Capitel. in illius vita p. 21. C. Rhetoribus, inquit , & Philosophis per omnes provincias , & honores & salaria detulit. Simile quid Marcum quoque praestitisse , haud obscure indicat Dio (LXXI. p. 815.) Ex quo , ait , factum est , ut magna multitudine se philosophari simulaveris , ut ab eo (Marco) locupletaretur. Idem Capitolinus in hujus principis vita significat p. 32. C. Vide & Galenum progn. t. III. p. 460. Ed. Basf. 1538. Dio LXXI. p. 814. A. Till. t. II. p. 68a. Plura vero Salmasius not. ad Capitol. p. 72. de hoc Tatiani loco habet , ubi & Dionis locum citat ; unde discimus M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176.) cum Athenis degeret , magnos honores tribuisse Atheniensibus ; atque magistros Athenis in omni scientiarum genere omnibus gentibus constituisse , eisque annuum salarium tribuisse : qui μισθος τότε erat μυρία δραχμαί , ut observat Salmasius , allato etiam hocce Luciani loco. „ Μυρία autem efficiunt monetae „ Romanae quadraginta sestertia , aureos vero quadringentos , at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor , qui sub Imp. Marco floruit , & illa aetate vixit , qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria , paulo ampliore eorum modum agnoscit. nam τότε αὐτοῖς ἡμετέροις εὐνοίας εὐνοίας eos in stipendium accepisse dicit ; quae sexcentorum aureorum summa , non μυρία δραχμαί , sed μυρία & δραχμαί continet. Quid igitur statucendum ? An τὰ ῥωμαίων (mendam ei vocari subesse oportet , L. Salmasius) pro ἡμετέροις , apud Tatianum corrigendus , ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρία Luciani & Philostrati ? Sed nullis correctionibus opus. P. Tom. II.

„ to enim Lucianum & Philostratum in exprimenda „ illa summa , quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis , breviter ac rotunde μυρία dixisse , cum „ tamen darentur μυρία & δραχμαί. Sic majorem „ numerum expressisse contenti , minorem & excurrentem neglexerunt , ut rotunde loquerentur. Ita „ etiam optimos quosque auctores loquutos , exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus , ubi de „ hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυρία δραχμαί talentum efficiebant. Vide A. Gell. I. 8. Drachma Attica , & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI. 5. coll. cum Diome XLV. Vide etiam Plin. VIII. Val. Max. VI. 6. coll. cum Strab. V. —. Greaves of the Denarius. p. 54. Cl. Dodwellus diff. in Irenaeum p. 497. valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375. aut circiter (de summa Tatiani , probat enim quae Salmasio placuerant.) Casaubonus not. ad Suet. Oth. 4. cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione , autem unum & centum nummos idem esse , locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX. t. I. p. 110. quae scripta est circa A. C. 178. V. p. 107. & 118. Just. Mart. Apoll. II. (in Ed. I.) p. 55. C. Philostr. vit. Soph. p. 585. & 593. de voce ἄλλα. B.] Joh. Mass. Exc. MSS.

Μυρία] Benedict. decem millia nummorum. Notavit Frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Abiancourt , & Bos de Ellips. Drachmarum. J. F. R. 43. Τὸν ἑταρὸν] Bini ergo cujusque sectae videntur fuisse.

46. Γαλιῶν] Corruptum arbitror , scriptumque a Luciano γαλιῶν ἢ ἢ ἐκείνους. M. du S. 47. Χρημάτων καταφρονεῖν] Εἰς Ἀριστοτέλους ἰστορίας , qui pecuniam efficit μισθὸς & εὐνοίας. J. B. 53. Ἐάντιν σὶ ἀγαθῶν] Conf. supra de Salt. §. 70. M. du S.

Φασὶ γὰρ ἐν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγί-
γνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος.

Τὰ μὲν ταῦτα δὲ, ἥδη ἄκουε. πολλοὶ
μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸ ὅπιτάφιον τῷ Σπυριδωνί-
τῳ ἐκείνῳ ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν
οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσ-
βύτερος, οἷα δὲ ἔγωγε, καὶ ἐριστικὸν, καὶ Βα-
γώας ὁ εὐνῆχος εἶναι δοκῶν τὰ μὲν ἐν τῇ
λόγων προσηγορίᾳ αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν
ἐκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδείδει, καὶ ὅτι
τῷ Ἀριστοτέλει, καὶ τῷ ἐκείνῳ δοκῶντι, εἶ-
χεν καὶ μὴ τὸ Δί, ἐδέτερος αὐτῶν
ἀριστείων ἦν.

Τὸ δὲ ἐν τέλει τῆς δίκης ἐς τὸ τοῦ Διοκ-
λέως ἀφέρμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τῷ Δεκινύμῳ
τὰ αὐτῷ, μετέβαιεν ὅππῃ τὸ Βαγώαν, καὶ
διελέγχετο ἐκπαιθεῖν μάλιστα τὸν βίον αὐτῷ.
κατὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντιζητᾷ
τὸ ἐκείνῳ βίον. ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυ-
κίνη, καὶ τὰ πλείω γε τῷ λόγῳ περὶ τούτου
μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς ὥς ἔγωγε, εἰ
δικάζων ἐτύγχανον, ὅππῃ τὰ τοιαῦτα τὸ
πλείον ἀφαιρήσθαι ἀν μοι δοκῶ, καὶ ἀμεινόν
βιώντα μᾶλλον, ἢ τὸ ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς
προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νί-
κῃ νομίζων.

ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ μὲν ὁμόφησον ἐν
τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλλος μὲν εἶχον βλασφη-

Liunt scilicet ista, & ex patria disciplina
bellum ab iis gestum est.

4. Quae autem post consecuta sunt, jam
audi. Multi enim alii quoque in funebri-
bus defuncti ludis pugnabant. Duo autem
maxime erant, quorum anceps certamen;
Diocles senex, nosti quem dico, conten-
tiosum illum: & Bagoas, qui putatur eu-
nuchus. Ac doctrinae certamen jam ante
certatum illis fuerat, peritiamque dogma-
tum uterque demonstraverat, seque Aristo-
teli ejusque sententiis addictum esse. Et sa-
ne neuter illorum erat melior.

5. Finis ergo causae huc evasit. Dio-
cles omisso ostendere sua merita, ad Ba-
goam transiit, & vitam maxime illius re-
prehendere tentavit: eadem ratione vero
etiam Bagoas contra in illius vitam inquisi-
vit. PAMPH. Merito illud quidem,
Lycine: ac major pars orationis versari il-
lis circa hoc potius debebat. Equidem si
judex essem, in hoc praecipue immoratu-
rus mihi videor, quaeramque potius, uter
melius vixerit, quam qui promptior sit ora-
tione, eumque magis affinem victoriae ju-
dicem.

6. LYC. Bene dicis: meque ea in re
suffragantem tibi habes. Cum vero satis ha-

α Τὸν] Τὸν male γ. Τὸν recte cett. & M.

55. Καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο] Εἰς * Ἀριστοτέλῳ
ἀποστέλλεται, ὅς ἐστιν ἐν τῷ ἐπιστολῇ μὲν τῷ εὐδαίμονι.

* Ἀριστοτέλῳ] Salaz. vulgatam hanc mutat in Ἀριστοτέλῳ,
sine auctoris male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut
vid. ad de Salt. 5. 21. vers. 23. in Ἀρ, tamen Ἀριστοτέλῳ

ἵνα τῷ δέσπῳ γ.

60. Ἀμφήριστοι] Ἐπιφιλότιμοι. γ.

usitatus quam Ἀριστοτέλῳ Vid. Diog. Laert. L. V. 3. f. & 8. m.
& 10. Δημοσθέν. Quomvis ibidem 12. Ἀριστοτέλῳ, Ἀριστοτέλῳ, &
18. 19. Διογῆν, Σαυράτῳ accusativo casu occurrat. J. F. R.

60. Διοκλῆς — Βαγώας] Nomina haec ut ficta esse
credam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum
commune est. M. du S.

61. Βαγώας] Barbara lingua significat Eunuchum;
quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem Ba-
goum appellat: Quem pones est Dominam servandi cu-
ra Bagoum. G. C.

Βαγώας] In Libro Apocryph. Jewish. c. 12. & 13.

sic quoque vocatur cubicularius Ducis Holophernis.
J. F. R.

84. Μὴδὲ τὸν ἀρχὸν δευτερόν εἶμι] Neque principio fas
esse. Quam potest quæso sententiam habere illud in-
eptissimum Benedicti principium? Longe verius ac
manifestius Erasmus nefas esse vel conari aut proponere
Bagoam. Hoc enim vult, prorsus esse nefas cum id
velle. J. G.

88. ἐγὼ γ.

haberent conviciorum & criminum, denique jam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quiddam, & mixtum & prodigiosum, & a natura humana abhorrens. PAMPH. Novum crimen narras, Lycine, jamque ipse ad risum, sodalis, adducor, inexpectatam accusationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

7. LYC. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste sudabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebri, inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi possint, adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thar-

μιῶν, ἄλλῃ δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν δέχσθαι θεμιστὸν γίνεσθαι τὰς Βαγῶα μάλιστα ποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τὴν ἐπ' αὐτῇ διεγείρειν, εὐνυχῶν γε ὄντι, ἀλλὰ τῆς τοιαύτης ἔχ' ὅπως τῶν ἀποκεκλεισθῶν ἡξίειν, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ θεωρημάτων, καὶ τῶν κοινῶν ἀπάντορος συλλόγων, δυσοίσις τὸν τι ἀποφαίνειν, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἐσθὲν ἐξίῳν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιαύτον τινα. καὶ πολλὸς ἦν ὁ αὐτῷ τότε λόγος, ὅτε ἄνδρα ὅτε γυναῖκα εἶναι τὸ εὐνυχῶν λέγοντο, ἀλλὰ τὸ συνήθιστον, καὶ μικτόν, καὶ τερατώδες, ἔξω τῆς ἀνθρωπείας φύσεως. ΠΑΜΦ. Καινὸν γε τὸ ἐγκλημα φησὶ, ὦ Λυκίῃ, καὶ ἥδη γελάσας αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τὸ ὁμολογεῖν ταύτης κατηγορίας ἀκρίβειαν. τί δ' ἔστιν ἰατέρ; ἄρα τὴν ἡσυχίαν ἡγάγει; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντιπεῖν ἐτόλμησας;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδῶς, καὶ δουλίας (οἰκείων γὰρ αὐτοῖς τὸ τοῦτο) ὅτι πολλὸν εἰσώπα, καὶ ἡρυδρία, καὶ ἰδίαν φανερόν ἦν τέλος δὲ λεπτὸν τι καὶ γυναικεῖον ἐμφυεγξάμενος, ὃ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸ Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείουσα, εὐνυχῶν ὄντα, ἧς καὶ γυναῖξιν μετεῖναι καὶ παρήγορον Ἀσπασίαν, καὶ Διοτίμην, καὶ Θαρρήλειαν, συνη-

b Μάλιστα ποιεῖσθαι] Nihil mutare *f. Fl. H. P. S.* notat *M. du S.* *c* Αὐτῶν] Sic recte *Fl. & P.* Αὐτῶν *f. male.* *d* Ἀνθρωπείας] Ἀνθρωπείας *f.* Sed prius est in *Fl. H. P. & M.* *e* Ἐμφυεγξάμενος] Hanc esse constantem locutionem notat *M. du S.*

85. Μάλιστα ποιεῖσθαι] Ἀντικεινῶναι. *V.*

88. ἱερῶν αὐτῶν] Sunt qui ex verbis Deut. XXIII. 1. idem apud Judaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide quid vir eximius *Humphredus Prideaux* ea de re afferat Hist. suae L. VI. Partis I. p. 400. Ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II. p. 265. *M. du S.* 89. Περιφραγμένον] Vasa lustralia vertit *Cl. Hemst.* in Dial. de Sacrif. c. 13. p. 536. T. I. *f. F. R.* 91. Διοτίμης Διαμα] Vid. *Thef. Cr.* II. 509. & nostrum *Ernst.* c. 39. & *Asper.* c. 17. *M. du S.* 11. Ἀσπασία] Miletia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule *Menagium* in

eo libro quem de feminis philosophis edidit. Lucianus iterum meminit *Eck.* c. 17. Duas agnoscit Scholiastes *Aristophanis* p. 396. quem sequitur *Suidas.* Quin ipse *Plutarchus* docet posterioris, quae Cyri junioris concubina erat, verum nomen fuisse *Miletio*, in v. *Pericl.* p. 301. *M. du S.* *Ibid.* Διοτίμα] Vid. *Menag.* De qua noster *Eck.* c. 18. *M. du S.* *Ibid.* Θαρρήλεια] Vid. *Leid. Diction. & Plut. Pericle* 300. *M. du S.*

συνηγορήσασθαι αὐτῶν καὶ τις Ἀκαδημαϊκὸς εὐνυχῶν ἔκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκμήσας ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. ὁ Διοκλῆς δὲ κἀκείνῳ αὐτὸν, ἢ εἰ πῶς, καὶ τὸ ὁμοίον ἰμειπαιεῖτο, εἶρξεν ἂν, ἢ καλαπλεγείας αὐτῷ τὴν ὥρην τοῖς πολλοῖς δόξαν καὶ τινὰς καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκείνους ὑπὸ τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάστιγα εἰρημνύς πρὸς τὸ γελοιότερον, ὅτι τῷ αὐτῷ ἀτελεῖ τὸ σῶμα.

Ἐν τέτοις ἢ τοῖς δικασταῖς ἢ ἀφ' αὐτῶν καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τῷ σκέμματι τῷτο ἐτύγγανεν ὅτι, εἰ δοκιμασέσθαι εὐνυχῶν ὅτι φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νῦν προ-25 φασίαν ἐγχειριδῆναι ἢ ἀξίαν τῷ μὲν καὶ ὁρμημα καὶ σῶματι εὐμοίριαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δὲν λέγοντι, καὶ τὸ μέγιστον, πάγονα βαδῖν ἔχειν αὐτόν, καὶ τοῖς προσεῖσι καὶ μετὰ τῶν βυλαμῶν ἀξιοπίστον, καὶ 30 πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἃς χρὴ πῶς βασιλέως ἀποφέρειν. τὸ δὲ τῷ εὐνυχῷ, καὶ τῷ βασιλεῖ χειρὸν εἶναι. τὸ μὲν γὰρ καὶ

gelia, quae causam ipsius iuvarent; atque aliquis Academicus e Gallia eunuchus, qui paullo ante nostram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem fuisset, & eadem tractasset, arcebat, nihil commotus ipse apud vulgus gloria: & quaedam ipse memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium iacta.

8. In his agebant iudices, & caput caussae jam in eo vertebatur, probandusne esset eunuchus, philosophiam profiteri, & adolescentium praefecturam sibi demandari postulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis inesse philosopho debere, praesertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & discere volentes auctoritatemque praestet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exsectorum etiam statu deteriore. Hos enim tamen aliquan-

a. Ἐκ Κελτῶν] In M. erat in margine Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελευτῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat Fl. b. Εἰ πῶς] Ita restitutum ex L. & Fl. Εἴπερ ἢ sine commate Edd. vulgo. c. Ἀπὸ μὲν. Sic Fl. H. P. & c. & M. Ἐπειρ. f. d. Καὶ. Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P. notat M. du S. e. Ὅτι] Εἴται W. male. f. Παράλλω] Παράλλω Fort. At vulgat. servant H. P. Bz. Fl. Παράγγελλον W. Sed fuit prius π—ον. g. Ἀξίαν] Nil mut. f. Bz. P. Fl. & M. h. Μυρία] Coll. videntur legisse μισθοφορίας. Sed vulgatam servant H. f. Fl. P. & M.

31. Πρέποντα ταῖς μισθοφορίαις] G.

• Ὑπομνήματα] Ἡ ὁ τετραμῆναι τὸ αἰδοῦναι. G.

33. Βασιλεῖ] Βασιλεὺς μόνος, ἀνὴρ, * γυναικεία δὲ. V.

12. Τίς — Εὐνυχῶν] Phavorinum hīc designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit; teste Philostrato in Soph. vit. p. 489. (erat enim etiam Sophista Phavorinus) de quo vide Δήμων. c. 13. & Χιρὸ 257. B. in Adr. & Plus. 1307. 2. f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectt. X. 11. vid. not. ad c. 10. M. du S.

Ibid. Ἀκαδημαϊκός] Pro ἀκαδημαϊκὸς recte, vid. supra, 2. Ver. Hist. c. 18. Et Piseat. c. 43. f. Item infra Icarom. c. 25. f. f. F. R.

13. Εὐνυχῶν ἐκ Κελτῶν] Intelligit Arelatensem Philosophum Favorinum, de quo in vita Democriti. f. B.

Εὐνυχῶν ἐκ Κελτῶν] Vid. Philostr. vitt. Sophistarum

I. 8. de Favorino praedicantem, cum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox ibid. quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi ibidem Eunuchum illum vocaret, addens: mirandum, Εὐνυχῶν ὡς μιχρῶς κρῖναι. Videtur autem per jocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Conf. Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex Democriti & Eunuch. cum Philostrato comparat. f. F. R.

15. Εἴπερ ἢ ἐ τὴν ὁμοίαν μεμνησέμεν] Henricus Valensius ὁ μόνος ad Excerpta e Dione notavit corrigendum ἢ πῶς, & quidem peropportune. Sed quod

quando expertos esse virilitatem; hunc autem ab initio statim abscissum, & ambiguum quoddam animal esse, cornicum instar, quae neque in columbis neque in corvis numerentur.

9. Altero autem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed robur animi spectari, & examen mentis oportere fieri, atque scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis ejus orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunuchum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eodem modo quo Diis rem sacram faceret. Quin etiam illud adjicere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescentibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud crimen locum habere, quasi corrumpere adolescentulos. Cumque in mentum imberbe in primis iacta quaedam essent, lepide hoc, ut sibi quidem videbatur, adjecit. Si, enim, inquit a

πεπεισμένοι πῶς ἀνδρείας, τῷτοι δὲ ἐξ ἐξέχῃς εὐθὺς ἀποκεκῶσθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι καὶ ταυτὰ ταῖς κοράναις, αἱ μὴτε περὶ τῶν αἰσθημάτων, μὴτε κοράζην ἐναριθμοῦντο ἄν.

Τῷ δὲ ἐ σαματικὴν λέγοντι εἶναι ἡ οὐκ ὀρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ ἡ γνώμη ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ ἡ δογματικὴ ὁπτισημῆς. εἰδ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τῷ λόγῳ, εἰς ἡγεβρόλην θαυμάσας ἡ Ἑρμείαν ἡ εὐνῆχον, ἡ ἐκ τῷ Ἀταρνήας τύραννον, ἄχρι τῷ καὶ θύειν αὐτῷ καὶ ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοῖς τοῖς, ὡς πολὺ ὑπερθεωτέρας εὐνῆχας τοῖς νέοις διδάσκαλος, ὅθεν ἡγεβρόλην τινα πρὸς αὐτὸς ἐνδέξασθαι ὁδυνάμενον, ὅθεν τῷ Σωκράτους ἐκείνῳ ἐγκλημα παθεῖν ἄν, ὡς ἀφαιρῆσαι τὰ μαθήματα. ἐπὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένητον μάλιστα ἐσκόφθη, χαριέντως τῷτοι ὡς γὰρ αἶτο, προσέειπεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πάσης, ἔφη, βα-

ἡ Ζῶν] Ζῶ W. cum puncto subscripto. ἡ Ἑρμείαν] Sic etiam J. P. M. H.

42. Εἰδ' ὁ Ἀριστοτέλης] Γράφει ὁ Θεμιστοκλῆς. V.

mirari cogor, quum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut citavi; tum nosse oportet egregium *Brissonium* libro 11. de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc *Luciani* locum, docetque *Favorinum* esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat *Valerius*.

J. G. *Et εἰδ'*] L. & Ed. M. uti coniecerant *Valerius* & *Brissonius*. Ante an. Chr. 163. obiisse *Favorinum* ex *Galeno*, Progn. T. III. p. 455. colligit vir Clariss. *Joh. Masson*, Exc. ined.

M. du S. 18. Καὶ πρὸς] Mallem illud καὶ abesse, non modo quia ab καὶ τινος, ad verbum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καὶ τινος ἡ αὐτὸς jam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & *Lucius* supra) & post καὶ πρὸς αὐτὸς non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est *Lucianus* qui repetita hac conjunctione gaudet; verum & *Aelianus* alique, vid. modo *Ael.* L. III. 1. Ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & *Alciphron*. L. 2. ep. 1. duodecies καὶ habet intra 14. versus; licet altoqui non semper ita prodigius sit hujus conjunctionis.

J. F. R.

25. Παράδω — ἀξίον] *Vossius* pro παραδῶ in suo Codice rescripsit παραδῶν, uti & in W. prius fuit, nunc autem ἀξίον γένοιτο. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξίον mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἀξίον.

M. du S.

44. Ἑρμείαν] Vide *Suidam*, qui Ἑρμείαν, fallis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum, vide quos ibi laudat doctissimus Editor, *Laërt.* V. 3. p. 114. D. & 116. E. & *Athen.* XV. 696. Unde autem habueris Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi *Laërtius*, & *Athenaeus* l. c.

M. du S.

Ibid. Τῷ Ἀταρνήας τύραννον] In marg. *Al.* i. additum erat: „Vid. *Suidam*. Meminit & *Strabo* L. XII.” Consule igitur illum p. 614. (vel 913.) ubi ait: Ἀταρνήας δ' ἡ ἐκ τῷ Ἑρμείαν τυραννίαν. Ἀταρνήας est Ἑρμείας tyranni regia: cujus historiam *Xyland.* dedit ante, in nott. ad *Serab.*

J. F. R.

51. Διαφθεῖραν] At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. *πρῶς*. c. 15.

M. du S.

59. Οὐ-

Υ γ

βαθέ^ς κρίτε^ς δέοι τῆς φιλοσοφῆντας, ἥ^ς barba prolixa judicari philosophos oporteat, τράγον ἂν δικαιοτέρον προκρίβηται πάντων. caprum justius praeferrī omnibus.

Ἐν τούτῳ τρίτῳ ἄλλῳ παρεστῶς (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω) καὶ μὴν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑποσὶ ὁ τὰς γνάθους λυῖ^ς, καὶ τὸ φῶτμα γυναικεῖ^ς, καὶ 60genesis, muliebri voce, & reliqua eunuchosimilis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum judicabant, negantibus, ex specie manifesta: jam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa.

Τούτων δὲ λεγομένων, ὡς δὲ πάντων μὲν γέλως ἐγγίγνεται, ὡς τὸ εἰκός. Βαγῶας δὲ μᾶλλον ἐταράττει, καὶ παντοῖ^ς ἢν ἐς मुखία τραπόμην^ς χρώματα, καὶ ψυχρῶ^ς τῷ ἰδρώτι ρέομεν^ς, καὶ ὅτε συγκατατί- 75sus, frigidoque sudore diffuens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen judicaret. P A M P H. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praeuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo judices de illis decreverunt?

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόφηροι πάντες ἦσαν, 12. L Y C. Non in eadem omnes erant sen-

^a καὶ μοιχός] Nihil mut. Fl. f. H. B2. P. M. ὅτι legend. adscrips. Solan. ^b ἄξων] Sic minore a Fl. Cett. ἄξων majore. ^c δοκεῖ] Hoc ex Fl. & W. est. δοκεῖ Edd. vulgo. ^d τῷ ἰδρώτι] Desunt haec duo male in Fl. Adfunt in cett. Item in M. & P. ^e τῷ τῷ μοιχίας] Τῷ παρὶ τῷ μοιχ. W.

64. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχον] Κακίμωφαιον τοῦτο, καὶ ὅ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν. V.

59. Οὐτὼι] Miror quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gossio, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bogo enim haec manifeste dicuntur. Vide hujus not. 6. ad Philostratus de Vit. Soph. L. I. c. VIII. 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisse, de quo ad cap. 7.

63. καὶ μοιχ.] Lege ὅτι, vel ὅτι ἐ μοιχός. M. du S.

64. ἄξων φησὶ] Axo leges Solonis, ut patet apud

Laertium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristophan. Nephil. Pollux, ut Rhe- tra Lycurgi.

ἄξων] Vide Gell. II. 12.

Ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Κακίμωφαιον τοῦτο, καὶ ὅ φασὶ οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν.

80. Τυχούσαν] Vid. not. supra ad Pifc. c. 17. f. F. R.

90. Ὀπίον] Ὀπίον. F. G. Secutus sum scripturam Cod. W. & Ed. Fl. ac monentem Gujettum, quia sic recte

sententia, sed alii postulabant illum exutum 8 *ἄλλ' οἱ μὲν ἤξιν ἀποδύσας αὐτὸν, ὥσπερ*
 instar mancipiorum inspicere, possetne, *τὴν δεγυρωμένην ἐπισκοπεῖν, εἰ δύνασθαι φι-*
 quantum quidem ad testiculos, philoso- *λοσοφεῖν τάγε πρὸς τὸ ὄρχεον· οἱ δὲ ἔτι γε-*
 phari? alii, magis ridicule arcessitis qui- *λοιότερον μέλας τελαμῶν τινὰς τὸ ἐξ ὀϊ-*
 busdam de lupanari mulierculis, jubere il- *κήματ' ὀϊκίων, καλεῖν αὐτὸν συνεῖ-*
 lum congredi, & inire, & iudicium ali- *90 γοι, καὶ ὀπύειν, καὶ τίνα τὸ διαστῶν τὸ*
 quem, aetate maximum & fide dignissi- *πρεσβυτάτον τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα*
 mum adsisistere, ac, num philosophetur, *ὄραν εἰ φιλοσοφῇ. ἢ μὲν δὲ ἐπεὶ πάντας*
 videre. Postea vero, cum risus occupasset *γέλας κατέχευε, καὶ ἑδὲ ὅστις ἐπὶ γαστέρα*
 omnes, & nemo esset cui non concussa do- *ἤλγει βρασύδμου ὑπὲρ αὐτῆς, ἔγνωσαν*
 lerent ilia, decreverunt rejicere & remit- *95 ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν*
 tere causam in Italiam. *δίχην.*

13. Et nunc alter quidem ad eruditionis
 ostentationem ut aiunt, exercet se & com-
 parat, & accusationem componit, & adul-
 terii crimen movet, maxime sibi contra-
 rium: isque more malorum causfidicorum
 hoc agit, & inter viros adversarium suum
 hoc ipso crimine recenset. Bagoae autem
 alia, ajunt, cura tenet, & pro viro se ge-
 rit frequenter, & prae manu rem habet,
 & denique superaturum se sperat, si osten-
 dat, nihilo se asinis, qui equas incunt, de-
 teriore. Illud enim, sodalis, optimum
 videtur Philosophiae criterium esse, haec
 demonstratio cui contradici nihil possit.
 Itaque filium (est autem mihi admodum
 juvenis) optaverim, non mentem neque
 linguam, sed verecundam partem philoso-
 phiae aptam habere.

Καὶ νῦν ἄτερ' οἱ μὲν πρὸς τὴν λόγον
 ἐπιδείξιν, ὡς Φασι, γυμνάζει, καὶ ὠρε-
 σκευάζει, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ τὸ
 18 μοιχείας ἐγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιό-
 ταιον αὐτῷ καὶ ἔστι καὶ τῆς Φαύλης τῆς
 ῥητόρων τῆτο ποιῶν, καὶ εἰς τὴν ἀνδρῶν τὴν
 ἀντίδικον ἐκ τῆς ἐγκλήματ' ἀπαλέγων.
 57 Βαγῶα δὲ ἕτερα, ὡς Φασι, μέλει, καὶ
 ἀνδρίζει τὰ πολλὰ, καὶ ἀφ' αὐτῆς χεῖρὸς ἔχει
 τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπί-
 ζει, ἢ ἐπιδείξει ὡς ἑδὲν χεῖρων ὅτι τὴν τὰς
 ἰκπυς ἀναβαινόντων ὄντων. αὐτὴ γὰρ, ὡς ἐταῖ-
 10 ροι, φιλοσοφίας δόξιν κρίσις εἴκειν εἶναι, καὶ
 ἀποδείξιν ἀναγίλαται. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν
 (ἔτι δὲ μοι κομιδὴν νέου ὅτι) εὐχαίμην ἀν-
 15 ἐπὶ τὴν γνώμην, ἑδὲ τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ τὸ
 αἰδοῖον ἔτοιμον εἰς φιλοσοφίαν ἔχειν.

f Οἰκίματ' *g* Ὀπύειν] Et hoc habere *f*. Fl. H. Ba. P. & M. notat *M. du S.* *g* Ὀπύειν] Sic W. & Fl. Ὀπύειν νῦν-
 go. *h* Μαντὶ δὲ] Et sic esse in *f*. H. & Fl. &c. notat *Solan.*

87. Τάγε πρὸς τὸ ὄρχεον] Βάλλ' εἰς κέρκας, *μπαρ, εἰ* 8. Ἀνδρίζεται] Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρὸς τι ποιῶ. *V.*
 τοῦτο φιλοσοφῶν ἔργον. *V.*

recte scribitur, etsi futurum est ὀπύειν sine *i.* vid. *A-*
ristoph. Acharn. 254. In *Pollucis* Onom. V. segm. 92.
 ὀπύειν quoque est editum. Sed in *Indice* ὀπύειν tamen
 expressum. *f. f. R.*

95. Ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀναπέμψαι τὴν δίχην]
Que la cause fut renvoyée en Italie. *f. B.*

11. Τὸν υἱόν] Athenis hoc scriptum est: vide finem c.
 12. sed an inde uxorem duxerit, incertum. *M. du S.*

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟ-
ΛΟΓΙΗΣ.DE ASTROLO-
GIA.

Αμφί τε ἑρανῶ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· ὅσα αὐτέων ἀστέρων, ἐδ' αὐτέων πέραν ἑρανῶ, ἀλλὰ μαντείας, καὶ ἀληθείας, ἡ δὲ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δὲ μοι λόγος ἔχει ὑποθεμοσύνην ἔχει, ἐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅπως ταύτην ἡ μαθημοσύνη διενεχτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὅσοι σοφοὶ εἶντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἐαυτέων ἀπηγείων· μὴν δ' ἀστρολογίην ἵστε τιμῶσιν, ἔτ' ἐπασκέουσι.

Καὶ ἡ μὲν σοφία παλαιή, ἐδὲ νέον ἐς ἡμῶν ἀπὶ κίελο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον δευχάϊον βασιλείων, θεωριέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίη καὶ ῥαθυμίᾳ, καὶ προσέτι μισοπονίᾳ, κείνοισι

DE coelo deque stellis haec scriptio est : non ipsis de astris, ipso de caelo, sed de divinatione ac veritate, quae ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehendo, quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, & suis omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque honorant, neque exercent.

2. Ac sapientia quidem huius rei, antiqua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, inscitia & socordia, atque insuper laboris odio, cum contraria il-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.] M. solus articulura habet. 'Αστρολογίης autem recte Coll. & Fl. 'Αστρολογίης cett. Edd. male. ἡ Λύσαν] Ex emend. Solani. Αὐτῶν Edd. priores. ἡ Λύσαν] Αὐτῶν Edd. priores. δ' Ἀληθείας] Ex emend. Jansii. Ἀληθείας enim Edd. priores & M. ἡ Διωνυσίου] Nil mut. Edd. & M. f. Πάρι] Forſan πᾶσι adſcript. M. du S. g. Ἀπὶ κίελο] Ἀπὶ κίελο Edd. priores. h. Βασιλείων] Βασιλείων W. & Fl. sola.

ΑΣΤΡΟΛΟΓ.] Gr. αὐ. Ἀστρολογίης. G.

5. Ὑποθεμοσύνη] Δόγμα. V.

ΑΣ—ΗΣ] Coll. & Fl. Reliquae Edd. 'Α—ης. (Non est Luciani) Kust. Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria.

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ] Sic infra recte c. ult. M. du S.

2. Αὐτῶν ἀστέρων] Libellus de Astrologia scriptus est Ionica dialecto, quae tamen non ubique censetur observata; quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum initio, ὅσα αὐτέων ἀστέρων, ἐδ' αὐτέων πέραν ἑρανῶ. scribendum fuit αὐτέων, ut recte p. 990. D. Ed. Saltm. 991. E. 993. A. 995. A. Iterum αὐτέων fecus positum pag. 985. D. 986. C. 990. C. Ita αὐτέων p. 991. D. quum rectius pag. praeced. E. αὐτέων. iterum αὐτέων pag. 992. E. Sic αὐτέων pag. 986. E. pro αὐτέων, ut recte pag. 993. D. 984. E. 985. B. D. 995. B. Iterum αὐτέων pro αὐτέων pag. 991. C. 993. E. Pari Ionismi neglectu existimo ἀληθείας scriptum pag. 984. A. pro ἀληθείας, ut pag. 490. A. Sic pag. 984. B. ἀφίκετο, & pag. 996. A. ἀφίκετο, pro ἀπὶ κίελο & ἀπὶ κίελο, ut recte observatum pag. 992. A. 994. A. & alibi. Similiter vitiose pag. 989. E. legitur ἱαντοῦ pro ἱαντοῦ, ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut pag. 988. E. 994. A. B.

J. J.

Αὐτέων] Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Cl. Jansio non indicata suo loco partim sponte, partim Jansii monitu ex Codd. correxi.

Αὐτέων] Sic Ionice scribi curavimus, quod in Impressis omnibus & M. hic & alibi neglectum est.

Αὐτέων] Ita ubique correxi in hac Dissert. Vid. mox αὐτέων §. 16. & 22. ubi pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago.

3. Αὐτοῦ πᾶσι] Cum saepe de corrigenda dialecto monuerint Interpretes, mirabar cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor in singulari crasin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, si fides Editionibus, quam cum interposito. Ita αὐτῶν in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῶν quoque & αὐτῶν & αὐτῶν ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & similia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοῖς, τούτων, τούτων, τούτων compluries. Verum quum & τούτων, τούτων, αὐτῶν legas ibid. & alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6. vers. fin. τούτων ac τούτων in eodem fere comamate; dixeris genuinum Ionismum in Nostro ubique

illis sentiunt, tum si quando in homines incidunt falsa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est.

3. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores caeteris Aethiopes; partim etiam habitandi fors commoda. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumjacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent lunam non eandem semper

τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὖτ' ἂν ἀνδράσιν ὀπτικρέωσι ψεύδεα ματτενομήνουςιν, ἄστρον τε κ' ἀληγορέουσι, καὶ αὐτῶν ἄστρολογίην μύθεον, ἐδὲ μιν ἔτε ὑγίεια ἔτε 20 ἀληθῆα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψεύδεα, καὶ ἀνεμῶλιον, ὃ δὲ δικαίως, ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, φρονέουσι. ἔτε γὰρ τέκτον' αἰδρεῖν, τεχνισύτης αὐτῆς ἀφύτη, ἐδὲ αὐλητέω ἀμυσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲ ἀμαθέες τῶν 25 τεχνέων, ἐκάστη δ' ἐν ἑαυτῇ σοφία.

Πρῶτον μὲν ὧν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποις κατέστησαν. αἰτίη δὲ αὐτέοις, τὰ μὲν ἡ σοφίη τῷ ἔθνει (καὶ γὰρ τὰλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τὸ οἰκήσεως ἡ εὐμοιρία αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδία καὶ γαληναίη περικέα. ἐδὲ τῷ ἔτε τροπέων ἀνέχον, ἀλλ' ἐν μὴ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες ὧν πρῶτα τὸ σεληνιακὸν ὄσκι ἐς 30 πᾶμι-

i ματτενομήνουςιν] ματτενομήνους Edd. priores male. k Καληγορέουσι] Sic M. a recent. manu. Κατηγορεύει Edd. l Δοκεί] Sic W. recte cum Edd. plurimis. Δοκίμ male Fl. m Ἀφύτη] Ἀδικία W. solus. n Σοφία] Σοφία Fl. Nihil mut. Edd. nec M. - ο Οἰκίστις] Sic Edd. praeter Fl. quae οἰκίστις. Οἰκίστις M. p ὧν] Sic restitui ex W. ὧν Edd. priores hic & supra.

17. Ἐπιτομή] * Ἐπιτομή, V.

21. Ἀνεμῶλιον] Μάταιον. V.

23. Ἀφύτη] Ἀδικία. V.

* Ἐπιτομή] Ἐπιτομή ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτομή. M. du S.

que restituendum, quia eum adfectare vult videri, ut postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video, quoties demonstrative & ἐμφατικῶς ἰρ/σ significatur, non relative; nam sic §. 10. αὐτῶν ἔστι. §. 16. αὐτῶν ἀστρολογίης. §. 24. αὐτῶν τῇ μητρὶ. J. F. R.

8. Μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ &c.] Ellipsis accusativi αὐτοῦ, vel πάντας. Sic Epict. Sent. 116. p. 144. Λυπούμεθα ἰφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρουσιν ἰφ' οἷς ἔχει, pro ἰφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Attor. c. 36. ubi ἐδὲ γὰρ ἰσχυρὰ φθιγγόρῳ, αἷς ἐπιχειρεῖ λῆγειν. Sed τῶν μέμφομαι ὁκόσοι similis est ellipsi. Terentii in Ad. II. 1. 43. Minime miror, qui insanire occipiunt ex injuria. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phraſi, mittere qui nuncios, omitti solet, aliquos. Vid. Veschn. Hellenol. p. 68—71. J. F. R.

13. Ἀπικέτω] Recte monuit Cl. Jans. ita corrigendum, confer infra c. 21. & 24. ubi Edd. adspirationem bene omiserunt. Vid. Herodot. L. I. ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικέτω, ἀπικέτω &c. J. F. R. Tom. II.

26. Πρῶτον] Παρὰ τὰ πᾶσι ἀνθρώποις χρεὶν δοκεῖται ταῦτα. Χαλδαῖος γὰρ φασὶ πρώτους ἀστρονομίας ἀρξάι. M. 30. Εὐμοιρία] Εὐλογία. V.

+ Ἀδικία] Corrupta haud dubie vox.

M. du S.

17. ματτενομήνουςιν] In Impressis est ματτενομήνουςιν sensus & dialectus poscunt ματτενομήνουςιν. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi ματτενομήνουςιν. M. du S.

ματτενομήνουςιν] Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic expectandam censui. Etſi Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20. Sect. II4 Ubi terminatio ista in σν & σε tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: ὁκόσοι νοῖσιν ἰούσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, τούτοιςιν ἀπὸ γαστρικῶν ἐκφυεῖται. ὁκόσοι δὲ νοῖσιν ἰούσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, τούτοιςιν πρεσβυτέροιςιν γαστρικῶν ἐκφυεῖται. J. F. R.

18. Καληγορέουσι] Lege καληγορέουσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγορέουσι. M. du S. 33. ὧν] W. uti Dialectus poscebat. In Impr. ὧν, quod commune est. M. du S.

ὧν] Cum notatum reperissem Cod. W. ita habere pro vulgato ὧν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὧν pro ὧν scribere, vid. ap. Cl.

Z z

Mait-

πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυ-
δέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν ἄλλοις ἄλλῃς
μορφῇ τρεπομένην, ἐδόκειν αὐτέοις τὸ χρη-
μα θάυματον καὶ σπουδαίως ἄξιον. ἐπεὶ δὲ
ζητούντες, εὗρον ταύτην αἰτίην, ὅτι οὐκ
ἴδιον τῇ σεληναίᾳ τὸ φέγγος, ἀλλὰ οἱ
πᾶς ἡελίῳ ἔρχεται.

Εὗρον δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἀστέρων καὶ Φορὴν,
τῆς δὲ πλάνης ἡμεῖς καλούμεν (μῦθοι γὰρ
τὰ ἄλλα ἀστέρων κινεῖν) φύσιν τε αὐ-
τέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ ἕκαστον
ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ ὀνόματα αὐτέοι-
σιν ἐπέθεσαν, οὐκ ὀνόματα, ὅπως ἐδόκειν,
ἀλλὰ σημεῖα.

Ταῦτα μὲν οἱ Αἰθίοπες ἐν τῷ ἑρῶν
ἐπέβλεψαν. μετὰ δὲ, γείτοσιν ὄντι Αἰγυ-
πτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδωκαν, Αἰ-
γύπτιοι δὲ τὰς σφύρας ἐκδιξάμενοι ἡμερ-
γέα καὶ μαθηκὴν, ὅτι μέζον ἡγεῖσθαι μέτρα
τε καὶ ἐκάστης κινήσεως ἐσημεῖαντο, καὶ ἐτέων
δριμύτων, καὶ μηνέων καὶ ὥρέων διέταξαν. καὶ
μηνέων μὲν σφίσι μέτρον ἡ σεληναίη, καὶ ἡ

apparere, sed plures accipere species, & in
aliam alias formam verti: visa est illis res
admiratione & dubitatione digna. Inde igitur
quaerendo invenerunt causam harum
rerum, quod non sua lunae lux, verum a
sole illi venit.

40

4. Invenerunt vero aliorum quoque si-
derum motum, quos quidem planetas nos
vocamus, soli enim reliquorum siderum
moventur: naturamque illorum & potesta-
tem, & opera, quae singuli efficiunt. Im-
posuerunt autem illis quoque nomina: non
nuda nomina, ut videbantur, sed signa
ipsarum naturarum.

5. Haec igitur Aethiopes in caelo con-
spexerunt. Post vicinis suis Aegyptiis im-
perfectam artem tradiderunt: Aegyptii ve-
ro, quam accepere ab illis ex parte modo al-
tera absolutam divinandi rationem, in ma-
jus extulerunt, mensuram motus uniuscu-
jusque signarunt, & annorum numerum,
& mensium atque horarum ordinarunt. Et
mensium quidem illis modus luna ejusque con-

a "Αλλοις] "Αλλοι τὴν Fl. Sed vulgatam cett. editionum lectionem tenent M. & P. b "Αλλῃ μορφῇ] "Αλλῃ μορφῇ Fl. sola. c Αὐτέων] Αὐτέων Edd. priores. d "Επιτελέουσιν] "Επιτελέουσιν f. male. Ceterae recte, cum Cod. M. e "Εν δὲ] Constans Edd. lectio. f "Ων] Οὐν Edd. priores. g Μηνέων] Sic Fl. P. & M. Μηνέων male cett. Edd.

53. "Εσημεῖαντο] "Εσημειοῦντο. V.

Ματθαίω. de Dialect. p. 34. Ideoque & sic dedi mox §. 5. etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde §. 27. recte ut erat in P.

35. "Αλλῃ μορφῇ] In Flor. Cod. ἄλλῃ μορφῇ. f. B.

45. "Εν δὲ] Corruptas censo has voces. M. du S. f. al. δ.

46. Οὐκ ὀνόματα, ὅπως ἐδόκειν, ἀλλὰ σημεῖα] Non quia essent utriusque nomina, sed rerum signa, quae admodum praestabant. Sic Benedictus. Erasmus vero, non illis quidem utriusque visum est confectis, sed quae nota rerum essent. Non attingunt nucleum. Verre, non nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia ejus quid essent quidque efficerent. "Εδόκειν non refert ad Aethiopes, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, quum tamen sub illis laterent significationes. f. G.

52. Μέζον] Recte pro μέζον. Et mox rursus μέζον, atque alibi. Vid. Ματθαίω. de Dialect. p. 113. Ed. Haganae, & p. 133.

55. Μηνέων] An μηνέων, ut supra?

Μηνέων] Sic scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνέων.

Μηνέων] In omnibus μηνέων male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μηνέων recte habebant nonnullae. quare non erat cur Gujensis dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere.

58. "Εμείσας] A μείσας. F. G. Non addidissim, nisi ut adpareret Scholiastae ἐρηχάσας expositio- nem esse, non aliam lectionem.

61. Οὐδὲ ἄρα] Corrige ὕδαρ καὶ ut infra §. 19. F. G. Οὐδὲ ἄρα] In omnibus legebatur οὐδὲ ἄρα. Ego muta-avi. Quin mox pro κινεῖσθαι, legendum censo κινεῖσθαι.

Οὐδὲ ἄρα] Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione haudquaquam dedi; quod Cl. Gesn. qui nec simul, ex vulgata reddiderat, non aegre fe- ret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis; quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at quum

οἱ ἐκὼ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον δ' ἐκείνῃ τῷ ταύρῳ μασιλικῆς.

Οὐ μὲν πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες ἐπέβησαν δὸ τῷ λόγῳ· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τῷ Ἀμμωνῷ, καὶ τὸτο ἐς τ' ἡέρα καὶ ἐς πύλιν· τὴν τῆς σοφίης εἰρήνη, ὡς τ' Ἀμμωνία, καὶ ἔτι κριοπρόσωπον ποιεῖον).

Ἐγνώσαν δὲ τῶν ἑκάστα καὶ Βαβυλώνιοι, ἔτι μὲν λέγουσι καὶ πρὸς τ' ἄλλων· ἐμοὶ δὲ δοκέει, πολλὸν ὑστερον ἐς τῶν ἑκείνων ὁ λόγος ἀπικέλο.

Ἕλληνες δὲ ἔτε παρ' Αἰθιοπῶν, ἔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης περὶ ἔδεν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρῳ καὶ Καλλιόπῃ, πρῶτον τὰ δὲ ἀπηγήσατο, καὶ μάλα ἐμφανῶς, ἔδεν ἐς Φάει τὸν λόγον· πρῶτον γενεῇ, ἀλλ' εἰς γοητείην, καὶ ἐρολογίην, οἷον ἀφροδίτη ἐκείνη. πηξάμενος γὰρ λύρην, ὄργια τε ἐποιεῖτο, καὶ τὰ ἱερὰ ἤειπεν· ἡ δὲ λύρη, ἐκτάμιτο ἔσσα, καὶ τὴν κινεομένην ἀστέρων ἀρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβηλε, καὶ πάντων ἐκράτει. καὶ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, ἔδεν οἱ ἄλλης ἐμελε μυσουργίης, ἀλλ' αὐτὴ Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλληνες τε τὰδε τιμεινός, par-

culum ibi constituerint; signum divinationis illius caelestis tauri.

8. Non ita multo post Libyes etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipsum quoque ad caelum ejusque sapientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu sibi faciunt.

9. Agnoverunt autem horum singula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem pervenisse.

10. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de astrologia quidquam audire: sed ipsis Orpheus Oeagri & Calliopes F. primus haec enarrauit: non ille manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit, sed ad incantationem & sacramenta quaedam, sola mens illi spectabat. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra canebat. Lyra autem septem chordarum quae esset, errantium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, quam fecerat sibi, lyram spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec magna lyra Orphoi. Honorantes vero ista Graeci, par-

a Τούτιον] Τούτου Edd. priores. Et mox τούτους pro τούτους. b Παρὰ] Ita Edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. c Ἀπικέλο] Ἀφικέλο ante legebatur. d Προηγεν] Recte Edd. & M. Προηγενος f. Προηλ. B2. e Ἰερολογίην] Ἰερολογίην Edd. priores. Et mox ἱερὰ. quod similiter mutavi. f Ὀρφέως] Ὀρφέος W. Sed a manu recentiore, loco sequente.

82. Ἀμμωνῷ] Ammon Jovis epitheton, hoc est arenavinus. Jupiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei inclytæ, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit Strabo.

83. Εἰρητο] An ἤρτο, ab ἀέρομαι; Placet. F.G. Ibid. Παρὰ τ' Ἀμμωνία] Angl. Cod. πρὸς τ' Ἀμ. Cetera hujus dissertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Croniis, plurima interpretor alibi. f. B.

Παρὰ] In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debut enim esse, ni fallor, τὸν Ἀμ. καὶ . . . Vide Epil. 10. ubi ad cornua Jovis Hammonis alludit.

M. du S.

Παρὰ τ' Ἀμμωνία] Tenui mutatione ὡς mutan-

dum in παρ' δ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. f. M. G.

84. Κριοπρόσωπος] Aliter Q. Curtius. F. G. Vid. hunc L. IV. c. 7. §. 23. 24. Et in Edit. Leidana numerosa capita Jovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. f. F. R.

87. Δουκίη] An δουκίη; ut infra de Dom. c. 17. intellego δὲ, ut δὲ αὐτῶν pro ut ita dicam, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim; nam & sic ibid. de Dom. c. 4. pr. ὁ μοι δουκίη &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἱμοὶ δουκίη absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic Aelian. I. 17. Ὡς, ἱμοὶ δουκίη, ὁ σκουδὺς εὐδαιμονία. Idem XIV. 4. Τὴν ἀδελφίαν, ἱμοὶ δουκίη, ἐκασίται. — Φίρον. Plutarch. Themist. p. m. 113. P. δὲ ad-

partem ipso in caelo ei decreverunt, & stel-
lae plures lyra vocantur Orphei. Si vero vi-
deris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel
colore assimilatum, in medio sedet canenti
similis, in manibus habens lyram: circa i-
psum autem animalia stant sexcenta, in qui-
bus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque
singuli. Ea vero cum videris, horum mihi
memento, qualis ille sit cantus, qualis ly-
ra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Or-
pheum audiant. Si vero quas dico causas
nosses, tum tu etiam in caelo unum quod-
que videres.

11. Ajunt vero Tiresiam, virum Boeo-
tium, cujus divinandi gloria multum elata
est, hunc igitur Tiresiam inter Graecos
dixisse ferunt, errantium siderum alia quae
sint feminina, alia vero masculina, non ea-
dem efficere: unde etiam illum duplicis na-
turae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
tur, alias feminam, alias vero marem.

12. Atreo autem & Thyeste de regno
paterno contendentibus, jam Graeci aperte
astrologiam & caelestem sapientiam vehe-
menter sectabantur: & commune Argivo-
rum regnare cum apud se decreverunt, qui
altero quantum ad hanc sapientiam esset
praestantior. Hic Thyestes quidem arie-

μοίρη ἐν αὐτῷ ἔραν ἄπεκρίναν, καὶ ἀστέρες
πολλοὶ καλέοντο λύρη Ὀρφείως. ἦν δὲ κοτε
Ὀρφέα ἰδῆς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροῖῃ μεμιμη-
μένον· ἐν μέσῳ ἔζεται ἡ ἱκελῶ ἀείδοντι,
καὶ χερσὶν ἔχον τὴν λύρην· ἀμφὶ δὲ μιν ζῶσα
ἱομυρία ἔστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωποι, καὶ ταῦ-
τα καὶ λέων· καὶ ἡ ἑκάστον εὐ τ' ἀν ἐκεί-
να ἰδῆς, μέμνησέ μοι τῶν τῶν, καὶ ἡ ἐκείνη
ἀοιδῇ, κοίη δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖα δὲ καὶ ταῦ-
τα, ἢ ὁ κοῖα λέων, Ὀρφείως ἐπαίει-
σιν, ἦν δὲ τὰ λέγω αἰτία γνοῖς, σὺ δὲ καὶ
ἐν τῷ ἔραν ἄρχεο ἑκάστον τῶν τῶν.

Λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιωτίου, τῆ
δὲ καὶ μαρτυροῦντος περὶ πολλὸν αἰερεῖ,
τῆτον τὴν Τειρεσίην ἐν Ἑλλήσιν εἰπεῖν, ὅτι τῶ
παρανομοῦντων ἀστέρων, οἱ μὲν θῆλεες, οἱ δὲ
ἄρρενες εἶντες, ὅσα ἴσα ἐκτελέσιν· τῶ καὶ
μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην
μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε
δὲ ἄρρενα.

Ἀτρέως δὲ καὶ Θυέστῳ περὶ τῆς βασιλείης
φιλονεικούντων, ἡδὴ τοῖσιν Ἑλλήσιν ἀναφανδὸν
ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης ἐβραίνης μάλις
ἐμελε. καὶ τὸ ξυνοῖν τῶν Ἀργείων,
ἀρχεῖν ἐγνωσαν ἐαυτοῖς, ὅστις τῶν
οἰετέρων σοφίην προφερέτερος. ἐνθα δὲ Θυέ-

της

g. E.] Deerat in Edd. addidit M. du S. h. ἱκελῶ] Sic W. Eikele Edd. i. Kai τ' ἑκάστον] Constans Edd.
lectio & M. In f. comma est post τῶν. k. ἑπαίεισιν] Ita bene Fl. H. P. & M. ἑπαίεισιν f. i. Πατρὶν] Πα-
τρὶν Fl. Nil mut. cett. nec M. m. Ἑλλήσιν] Ἑλλήσιν miscet f. sola. n. ξυνοῖν] Κοῖον Vorst. Nil mut. Edd.
nec M.

27. Ἀναφανδὸν] Φανερῶς. V.

addit, dicens: αὐτοῖς, ὡς ἰμοὶ δοκῶν, κατέλιπον. Ari-
stoph. Plut. 736. ὡς γὰρ μοι δοκῶν &c. f. F. R.
88. Ἀπίκιστο] Non haesitavi sic rescribere pro vul-
gato ἀπίκιστο, quod minus Ionicum. Et sic mox §.
16. ἀπίκιστο recte Edd. habebant. Confer & §. 21.
24. & 29. f. F. R.
δ. ἦν δὲ κοτε Ὀρφέα ἰδῆς ἢ λίθοισιν ἢ χροῖῃ μεμιμη-
μένον] Uterque interpres vel saeco expressum, quod
profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fi-
ci, oportet tamen in his esse politioem, & λίθον πλά-
τος λίθους tessellas lapidum ad pavimentum in Amori-

bus, Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Or-
pheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupi-
dinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. Spon-
sius. f. G.

8. E.] Deerat cō in Impressis, & ipso M.
M. du S.

Ἰβὶδ' ἱκελῶ] Etsi apud Homer. utrumque aequae fre-
quenter invenitur ἱκελῶ & ἱκελῶ, posterius tamen
recepit, quia magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcen-
ties, vid. Foss. Oecon. Hipp. f. F. R.

11. Kai τ' ἑκάστον] Sic omnes, nisi quod aliter im-
pungunt. Mihi N. L. M. du S.

22 3

32. Ἀρ-

της μὲ κριὸν σφίσι τ' ἐν τῷ ἔραυῳ σημηπάμε-
 νον, ὃς ἐπέδωκεν ἄπο τῆς δὴ ἄρκα χρό-
 σισι Θυέστη γενέσθαι μυθολογέσιν. Ἀτρεὺς
 δὲ τῷ ἡλίῳ πᾶσι καὶ τῷ ἀνατολέων αὐτῆς
 λόγον ἐπαύσατο, ὅτι οὗτος ἐς ὁμοίαν φορὴν
 ἡλίος τε, καὶ ὁ κόσμος κίον, ἀλλ' ἐς
 ἀντίστοιχον ἀλλήλους ἀνδρομένοι. καὶ αἱ νῦν
 δύσεις δακρύσαι τῷ κόσμῳ δύσεις εἶναι,
 τῷ ἡλίῳ ἀνατολαί εἶναι τὰδε εἰπόντα,
 βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐπαύσατο, καὶ μέγα
 κλέος ὅτι σοφὴ αὐτῆς ἐγένετο.

Ἐγὼ δὲ καὶ αὖτε Βελλεροφόντεω ταύτῃ
 φρονέω πτηνὸν μὲ οἱ γενέσθαι ἵππον καὶ
 μάλα πείθεσθαι, δοκέω δὲ μιν ταύτῃ καὶ
 σοφίῃ μετέπειτα, ὑψηλὰ τε φρονέειν, καὶ
 ἀστροὶσι ὁμιλέειν, ἐς ἔραυον καὶ τῷ ἵππῳ
 ἀναδύναι, ἀλλὰ τῇ ἀφροδίτῃ.

Ἴσα δὲ μοι καὶ ἐς Φρίξον καὶ Ἀθάμαντα
 εἰρήσθαι, καὶ δὴ κριὸν χρυσέῳ δὲ αἰθέρι
 ἐλάσαι μυθεῖν. ναὶ μὲν οὖν καὶ Δαίδαλον καὶ
 Ἀθηναῖον (ξείνη μὲν ἡ ἱστορία δοκέω γέ μιν
 οὐκ ἔξω ἀστρολογίης) ἀλλὰ οἱ αὐτοὶ
 μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παῖδι τῷ ἐαυτοῦ
 κατήγησατο.

tem illis, qui in caelo est, designatum
 monstravit: a quo auream ovem Thyesti
 fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, &
 ortibus illius sermonem habuit, non versus
 eandem plagam solem atque mundum mo-
 veri, sed contrarium sibi invicem cursum
 tenere: & qui nunc occidens sit, & mun-
 di occidens videatur, solis ortum esse.
 Haec illum dicentem Regem suum Argivi
 Ofecerunt, magnaue fuit sapientiae illius
 gloria.

13. Ego vero etiam de Bellerophonte
 eadem sentio. Alatum quidem equum illi
 fuisse, persuaderi mihi non patior; Puto
 autem illum sapientiae huius studiosum,
 sublimia cogitasse, & versatum cum astris,
 in caelum non equi opera adscendisse, sed
 animo.

14. Eadem mihi etiam in Athamantis
 Phryxum filium dicta sunt, quem ariete
 aureo per aethera vectum fabulantur. Quin
 etiam Daedalum Atheniensem: peregrina
 quidem & mira historia: sed puto illum
 non fuisse ab astrologia alienum. Verum
 ea cum ipse maxime usus, tum filium cum
 suum docuit.

15. Ica-

a Ἰππὶδου] Ἐπίδου W. Nil vulgatam mutant J. Fl. H. P. b Ἀνατολίαν] Ἀνατολ. W. c Ἀνδρομένοι] Hoc Solan. ex W. substituit pro vulgato ἀνδρομέ. d Ἀνατ.] Ἀνατ. W. e ἵππον] Ὡς ἵππον W. f Οἱ] Sic Edd. & M. g Ἐαυτοῦ] Ἐαυτοῦ J. hic & alibi. Ἐαυτοῦ male S. Ἐαυτοῦ Fl.

45. Μετέπειτα] Διόκοινα. G.

32. Ἄρκα χρύσειον Θυέστη] Supra Ὀρχ. c. 43. M. du S.

37. Ἀντιδρ.] W. In reliquis ἀνδρομέ. minus apte.

M. du S.

49. Δι' αἰθέρος] Conf. supra de Salt. §. 42. f. τῷ
 κριὸν τῷ ἀφροδίτῃ φρονέειν.

J. F. R.

52. Ἀλλὰ οἱ] I. e. ταύτῃ.

F. G.

Ibid. Οἱ αὐτοὶ] An etiam foeminino genere usur-
 pant οἱ, pro αὐτῇ?

M. du S.

Οἱ] An pro αὐτῇ? Solanus ait. Cui respondeo, quid-
 ni? Nam & sic Homer. Iliad. B. 515. — ὃ δὲ οἱ παρ-
 λήματο λάβη. hic autem Mars accusavit illi virgini fur-
 tis. Praecessit enim Ἀφροδίτῃ παρθεῖν αἰδέειν. Iterum
 I. 387. de anu quae Helenae lanam carpebat — ἡ οἱ
 Λακιδάμοι παρταύσῃ Ἠοκίῃ εἶρε καλὰ — II. Z. 273.

4. — Ἀθηναῖος — Καὶ οἱ ἰσοχρῆς διωκαίμενος βούς ἐν
 τῷ. Sed quoniam genere accipiendum II. A. 200? Ubi
 praemittens: Θάμβησεν δὲ Ἀχιλλεύς, μὴ δὲ ἰσχυρῶς,

αὐτίκα δὲ ἔγνω, pergit illico: Παλλὰς Ἀθηναίη, διὰ
 δὲ οἱ ὄρεα φέμεται. — terribiles ei oculi adparebant. i. e.
 certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles,
 ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possit aequè
 construere: ei scilicet Achilli sic videbantur Deae oculi,
 ac ei Minervae, pro ejus Minervae, sic lucebant oculi.

J. F. R.

53. Ἐαυτοῦ] Servavi lectionem Ed. P. quam recte
 se habere, vid. ap. Maistair. de Dial. p. 116. Ed. Ha-
 ganae. Sed & legere possis ἰαυτοῦ. Puncta vero diae-
 reles quae in Edd. antiq. in ὅ ponuntur, neglexi,
 quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in ca-
 su addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph.
 Edd. Sect. I. Aph. 1. ἰαυτὸν editum est, ubi in vet.
 tamen recte ἰαυτοῦ. Sed & alibi non semel apud eun-
 dem in hisce erratum est in Edd. ut ibid. aph. 13.
 ubi vet. habent ἰαυτὸν, dedere ἰαυτοῦ.

J. F. R.

55. Χρῆ-

15. Icarus autem iuventute & temeritate usus, & inconcessa quærens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac sine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo finum in hoc mari temere vocant Icarium.

16. Fortasse etiam Pasiphaë quæ audisset ex Daedalo de tauro sidere in astris lucente, & ipsa astrologia in amorem doctrinae devenit: unde putant eam a Daedalo conciliatam tauro esse.

17. Sunt vero etiam qui divisa in partes disciplina, alia singuli excogitarunt, alii quæ ad lunam pertinent, alii, quæ ad Jovem, alii quæ ad solem, colligentes, deque cursu illorum, motu, & potestate.

18. Atque Endymion quidem quæ ad lunam pertinent ordinavit.

19. Phaëthon autem solis cursum designavit, non sane exploratis omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est. Qui autem ista ignorant, solis filium Phaë-

Ἰκαροῦ δὲ νεότητι καὶ ἀτασθαλίῃ ἡ χρεώ-
μην, καὶ οὕτω ἑπικτα διζήμενος,
ἀλλ' ἐς τὸ πᾶν ἀερεῖς τῷ ἰῷ, ἐξέπεσε
τῇ ἀληθείᾳ, καὶ πατρὸς ἀποσφάλη τῷ
λόγῳ, καὶ ἐς πύλας κατήνεχθη ἡ ἀ-
βορύουσαν πρηγμάτων τῇ Ἑλλήνες ἄλλως
μυθολογέουσι, καὶ κόλπον ἐπ' αὐτῷ ἐν
τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρου εἰκὴ καλέουσι.

Τάχα δὲ ὅτι Πασιφάη ὡς Δαίδαλος
ἀκούσασα ταύρου τε πύρι, τῷ ἐν τοῖς ἀστρο-
ῖσι φαινομένῳ, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίᾳ, εἰς
ἔρωτα τῷ λόγῳ ἀπικέτο, ὅθεν νομίζουσιν ὅτι
Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνέμφυσεν.

Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ χεῖ μέρη τῇ ὁπτισημῇ δε-
λόντες, ἕκαστοι αὐτῶν ἄλλα ἐπενοήσαν-
το, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σεληναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς
Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες,
ἢ δρόμῳ τε αὐτῶν πύρι καὶ κινήσεως, καὶ
δυνάμεως.

Καὶ Ἐνδυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην
75^α διατάξατο.

Φαέθων δὲ, τῷ ἡλίῳ δρόμον ἐτεκμήρατο,
ἢ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον
Σπολιπῶν, ἀπέβαλεν. οἱ δὲ τὰ γε ἀ-
γορεύοντες, ἡλίῳ παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι,
καὶ

ἡ Χρεώμην] Χρεώμην Heinf. i. Ἐπικτα] Ἐπικτα Pell. pro ἰφικτα Ionice. h. Πᾶν] Πᾶν W. i. Ἀ-
ληθείᾳ] Ἀληθείᾳ Fl. m. Ἀβύουσαν] Ἀβύουσαν Fl. Sed vulgatae adstipulatur M. n. Αὐτίαν] Sic Exc. Αὐτίαν L.
Αὐτίαν Edd. priores. o. Αὐτίαν] Αὐτίαν Edd. priores. p. Δρόμου] Sic W. P. Δρόμου Edd. Δρόμου L. q. Κινήσεως]
Sic Fl. Κινήσεως reliqq. r. Δυνάμεως] Sic rursus Fl. Δυνάμην W. Δυνάμην cett. s. Διατάξατο] Συνατάξατο
W. i. Τάχα] Τάχα W. Nil mut. J. H. Fl. P. &c.

55. Ἀτασθαλίῃ] * Φροναβλαβία. V.

56. ἡ Ἐπικτα] Μίτρις. V.

77. Ἀτρεκέως] Ἀκριβῶς. V.

* Φροναβλαβία] Sic dedit idem pro vulgato φροναβλαβία.

+ Ἐπικτα] Ἐπικτα Exc. G. Lege ἰφικτα.

M. de S.

55. Χρεώμην] An χρεώμην? vid. infra ad c. 29.

J. F. R.

69. Αὐτίαν] Non dubitavi sic edere contra Edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniat in Edd. aliorum Auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus, ad c. 22.) tamen αὐτίαν recte infra c. 22. Edd. atque alibi habebant, & sic Herodotus. Eustath. pr. Et Clio I. p. 4. f. Ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert.

restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui.

J. F. R.

76. Φαέθων] Hanc fabulam persequitur Ovidius Lib. 2. Metam. Phas. Timæo, Arist. L. IV. de mundo, Lucres. L. V.

G. C.

Φαέθων] Confer etiam, si operae est, Philostr. Icon. I. XI.

J. F. R.

79. Ἠλίῳ] Quo apud Homerum respiciat, nescio.

M. de S.

ἡ μῦθον ἐπ' αὐτέῳ ἐδάμῃ πιστὸν δηγέον. 80
 ἐλθόντα γὰρ μιν ὥστε τὸ ἥλιον τὸ πατέρα
 αἰτέειν τὸ τῷ φωτὸς ἄρμα ἡποχέειν, τὸ δὲ
 δῆναι τε οἱ, καὶ ὑποβῆσθαι τὸ ἰππασίης τὸ
 νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπεὶ δὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα,
 ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειον 85
 ἡνίοχεν, ἄλλοτε πολλὸν τὸ γῆς ἀπαίρη-
 μδον. τὸς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλα-
 πον οὐκ ἀναχέτον διέφθειρεν. ὅπῃ τοῖσι
 δὴ τὸ Δία ἀγανακτήσῃ βαλεῖν πρηστῆρι
 Φαέθονα μεγάλῳ. πρὸντα δὲ μιν αἱ ἀδελ- 90
 φαὶ φειγῶσαι, πένθον μέγα ἐποίον, ἔς
 τε μετέβαλλον τὰ εἶδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἴγει-
 ροι, καὶ τὸ ἡλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον στα-
 λάσσειν. ἔχ' ἔτω ταῦτα ἐγένετο, ἐδὲ ὅσιον
 αὐτέοισι πείθεσθαι, ἐδὲ ἥλιον παῖδα 95
 ἐποίησάτο, ἐδὲ ὁ παῖς αὐτέῳ ἀπέθανε.

Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ
 μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ ἐ μάλα τι πείθομαι.
 κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τὴν
 Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἀ- 1
 γρεῖ Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμῆος;
 ἀλλ' ἔτοι ἕκαστον αὐτέων ὁ Θεοφιλέες
 ἐγένετο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ
 Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης 5
 ἐπέβλεψεν. ὅκοσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ
 γενῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν, ἔτοι ὅκως

80thontem putant & fabulam de eo nulla par-
 te credibilem narrant : venisse nempe ad
 Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis
 currum regere sibi liceret, illum vero de-
 disse, & legem aurigationis subjecisse. At
 Phaëthon consensu curru prae juventute
 & imperitia alias quidem terrae nimis vici-
 nus aurigatur, alias nimium a terra subla-
 tus, unde homines frigus calorque intole-
 rabilis perdidit. Inter haec Jovem indi-
 gnatum fulmine magno Phaëthontem feriisse.
 Cadentem circumstantes sorores luctus
 habuere magnos, donec formas mutarent :
 & nunc sunt populi, lacrumamque super
 eo electrum stillant. Non ita gesta haec
 sunt, nec fas est fidem iis adjungere. Ne-
 que filium Sol genuit, neque filius ipsi
 mortuus est.

20. Dicunt autem alia multa fabulosa
 Graeci, quibus ego non multum fidei tri-
 buo. Quomodo enim fas sit credere filium
 Aeneam fuisse Veneris, & Jovis Minoem,
 & Martis Ascalaphum, & Autolyicum
 Mercurii? At singuli horum cari Deo fue-
 re, nascentesque hunc Venus, hunc Jupi-
 ter, hunc Mars respexerunt. Quicunque
 enim hominibus in hac genitura domum,
 ut domini vel decani, regunt, illi tanquam

pa-

^a Αὐτέοισι] Αὐτοῖσι Edd. priores. Item αὐτῷ pro αὐτέῳ bis. ^b Θεοφιλέες] Θεοφιλές male J. ^c Ἐγένετο] Γένετο W. ^d Ἐπέβλεψεν] Ἐπέβλεψεν W.

83. Ὑποβῆσθαι] Διδέξαι. V.

89. Πρηστῆρι] Κεραιῶν. V.

89. Βαλεῖν] Nihil mutavi, etsi βαλεῖν scriptum
 suspicari licet. Vid. *Maistair*. p. 351. f. Conf. in-
 fra c. ult. ἡγῆται. J.F.R.

93. Τὸ ἡλεκτρον] Conf. infra singularem Nostri de
Electro Dissertationem. J.F.R.

99. Αἰνείην] De eo *Eustath.* in L. 2. *Iliad.* *Homer.*
Hymn. Veneris. G.C.

6. Ἐπέβλεψεν] Vulgatam hanc deleverat *Solanus*,
 & lect. Cod. W. ἐπέβλεψεν substituerat. Non male
 profecto; quin & ego credo id verum esse; at quia
 vulgata quoque non incommoda, sed admodum usi-
 tata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive po-
 tius antiquandi) nimio studio teneri dicar. J.F.R.

8. Ἰκαρία] Quia Ionismus hoc requirebat, sic de-

di contra Edd. Vid. supr. §. 10.

J.F.R.

18. Ἀπ'] Ne quis credat Florentinam hic prae ce-
 teris sapere, meminerit Iones adspirationem tam in
 adpositione quam in compositione negligere, videat-
 que testimonia ap. Cl. *Maistair* de *Dialect.* p. 134.
 & praeced. J.F.R.

19. Ὅρμαι] Hoc recepi, pro lectione edit. prio-
 rum ὁρμαι, quia & ὁρμαι non ὁρμαι scribitur con-
 stanter deinde c. 24. & alibi. J.F.R.

Ibid. Δὲ δὲ μιν ἰσάναι λ. δ. π. Sic infra in *Saturn.*
 c. 7. διὸ καὶ πεπεδημένοι οἱ πολλοὶ ἔκαστοι. J.F.R.

26. Τῷ σιμῶν τῷ Διὸς] *Homer.* *Iliad.* Θ. 18. *M. du S.*
 Τῷ σιμῶν τῷ Διὸς] *Plato Theaet.* p. 119. Α. τῷ χρυ-

στῷ σιμῶν (L. Θ. 19.) ἐδὲ εἶπε ἢ τὸν Ὀμηρὸν λέγει
 καὶ

parentes similia sibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit.

21. Jam vero neque Saturnum Jupiter
vinxit, neque in tartarum detruxit, neque
reliquā machinatus est, quae putant homi-
nes. Sed enim fertur Saturnus per orbem
extimum procul a nobis, estque illi langu-
idus motus, neque observatu facilis homini-
bus. Propterea nempe stare illum ajunt tan-
quam vinctum compedibus. Ingens autem
caeli profunditas tartarus vocatur.

22. Maxime ex Homeri poëtae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum Astrologis convenerit. Quando vero catenam Jovis refert, & solis jacula, hos utique dies esse conjicio; & urbes, quas in clipeo Achillis fecit Vulcanus, & chorum, & vineam, *ad astrologiam pertinere arbitror*. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Conjunctio nempe Veneris & Martis Homeri can-

τοκῆες ἑαυτοῖσι πάντα ὅτι κέλα ἐκτελέουσιν,
 καὶ χροίην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ ἀφρο-
 νόειν. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγε-
 μόμης, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βυ-
 λήσῃ ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ὃς
 δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμῆος ἀπὶ κέλεο.

Οὐρανὸν ἐδὲ τὸ Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, ἐ-
δὲ ἐς τάρταρον ἔρριπεν, ἐδὲ τὰ ἄλλα ἐμή-
σατο, ὅκόςα ἀνθρώποι νομίζουσιν· ἀλλὰ
Φέρεϊ γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἔξω Φορὸν, πολλὰς
ἐκ ἀπὸ ἡμεῶν, καὶ οἱ κινήσας, καὶ ἐ-
ρηιδίῃ τοῖσι ἀνθρώποισι ὀρέεσθαι. διὸ δὴ μιν
ἐξάναι λέγουσιν, ὅπως πεπλημενόν. τὸ δὲ
βάθος τὸ πολλὸν τῷ ἡέρι, τάρταρον
καλέει).

Μάλιστα ἔκ τε Ὀμήρου τῷ ποιητῇ, καὶ
 καὶ Ἡσίοδου ἐπὶ πᾶσι μάθοι ἂν τις τὰ πάλαι
 τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφανέσι. εὖτ' ἂν δὲ
 καὶ σειρήν τῷ Διὸς ἀπηγένη, καὶ τῷ ἡλίῳ
 τὰς βολὰς, τὰ δὲ ἐγὼ ἡμᾶτα εἶναι συμ-
 βάλλομαι, καὶ τὰς πόλεις, τὰς ἐν τῇ ἀ-
 σπιδί Ἥφαιστο ἐποιήσατο, καὶ τὸ χορὸν, καὶ
 τὸ ἀλών, τὰ δὲ γὰρ ὄκβοα ἐς τὸ Ἀφροδίτῃ
 αὐτῇ καὶ τῷ Ἄρει καὶ μοιχείῃ λέλεκται,
 καὶ τὰ ἐμφατέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῶν δὲ τῶν
 σοφῶν πεποιημένα. ἢ γὰρ δὴ ὦν Ἀφροδίτης
 καὶ τῷ Ἄρει ὁμοδρομίῃ καὶ Ὀμήρου αἰοδῶν
 ἀπερ-

*[Ἰαλῶν] Ἰαλῶν Edd. priores. f [Ἰαλῶν] Sic Solan. recte rescriptit, etfi Ἰαλῶν M. quoque cum Edd. pri-
scis. g [Ἀπ'] Sic Edd. & M. Ἀφ' Fl. minus recte. h [Ὀπιδῶν] W. P. sic habent pro vulgato Ὀπιδῶν.
i [Ἀνῶν] Ἀνῶν vulgo.

18. * Ναυρίτι] Ὀκρυά. V.

33. Ἀφροδίτης † καὶ τῆς Ἀρεως] Ἐξ ἀφροδισίου καὶ ἀφρο-
μας ἐ πόλεμο, ὅν Ὀμηρ. μέτρα ἰστέουσιν. V.

* *Nedēre*] Ita dedit Idem pro vulgato *andēre*.

† *Ka* *rē* *Amor*] Lacuna erat hic in editis & Cod. quem *Chiricus* consuluit; sed quam recte coniecerit ex ipso *Lacis* sic supplendum, non invitus ei morem gessi. J. F. R.

καὶ διὰ τὴν ἑπὶ αὐτοῦ καὶ ἐν αὐτῷ ἐκτεταμένην ἡ κοσμοποιήσαντος ὁ ἄλλος,
 πάντα ἐν τῷ ἐσθλῶν τὰ ὡς τοῦτο τι ἐν ἀνθρώποις κ. τ. λ.
Καὶ ἐπὶ τὴν p. 695. 9. Ed. Ro. cum haec retulisset, per-
 git. ἵσχυος τοῦ καλῶς ἡ πλῶντος τοῦτο ἡσυχίας σι-
 γῆς, αὐτῶν αὐτῶν ἡ ἐν τῷ Κρίστω κ. τ. λ. Βαλὺς ἡλίου
 nondum inventi, nec observavit Seberus. *J. M. G.*

28. Καὶ τὰς πόλεις] Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis II. 2, 490, 560, 590. Sed quas nescio an
Tom. II.

34. Τὴν Ὁμῶν ἀσθεῖν] ≠ Ἐξ ἀφροδισίου ἡδ' ἀφρομῆς ἐπὶ πύλινμ, ὃ Ὁμορμῶν μίτριν ῥήτιων. V.

‡ Hoc Scholion in Ed. ad *Ennech.* relatum, huc retrahi
jussit *M. de S.* addiditque in *M.* recte huc referri, & recte
collegisse Virum Cl. *J. Chriscum*, deesse in *V.* quaedam in
hunc libellum Scholia.

ad astrologicas rationes traducere cuiquam præterea
in mentem venerit. Contra auctor noster omittit
pluscula Astrologica sine dubio , quæ habet Poëta v.
484. seq. J. M. G.

Ibid. Pláms] Hujusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. *M. du S.*

Ibid. Aristid. H^{er}od. J. Iliad. Σ. 495. Et mox vid.
Odyss. 266. M. du S.

ἀπεργάζετο· ἐν ἄλλοις δὲ ἔπειτα τὰ ἔργα
ἐκάστω· αὐτῶν διαρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ
μὴ εἰπὼν·

Ἄλλὰ σὺ γ' ἱμερόεσσα μετέρχεο ἔργα
γάμοιο.

τὰ δὲ τῷ πολέμῳ·

Ταῦτα δ' Ἀρμί θοῶ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα
μελήσῃ.

Ἄφρ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα
ἡ μαρτίῃσιν ἐχρέοιο, καὶ ὃν ἄρεργον αὐτὴν
ἐποίητο· ἀλλ' ἔτε πόλει ὠκίζον, ἐδὲ
τείχεα διεβάλλοντο, ἔτε Φόνους ἔργα-
ζοίτο, ἔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ
ᾧ μάντεων ἀκῶσαι ἔκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ
μαντήσια αὐτέοις οὐκ ἔξω ἀτρολογίης ἦν·
ἀλλὰ ᾧ μὲν Δελφοῖς παρθένῳ ἔχει
ἡ προφητεία, σύμβολον δὲ παρθένῳ ἡ ἑρα-
νίης, καὶ δράκοντος ὑπὸ τῷ τρίποδι φέρεται,
ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροις δράκοντος φέρεται. καὶ ἐν
Διδύμῳ δὲ μαντήσιον τῷ Ἀπόλλωνι,
ἐμοὶ δοκέει, καὶ τούτῳ ἐκ τῆς ἡρώων Διδύμων
ὀνομάζετο.

Οὕτω δὲ αὐτέοις χρήμα ἰρώταλον ἡ
μαρτίῃσιν ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεύς, ἐπει-
δὴ ἔκαμε πλανήμενος, ἐβλήσας ἀτρεκέ-
ως αἰῶσαι πρὸς τὴν ἐμὴν πρηγμάτων, ἐς τὸ

stum efficit, ac veri aliquid habere ostendit.
Aliis vero versibus opera uniuscujusque illo-
rum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi sunt connubia curae:
de bellicis autem:

40 Mars celer ista quidem Pallasque armata
patrabunt.

23. Quae cum viderent veteres, maxi-
me utebantur divinationibus, nec obiter il-
lam tractabant: sed nec urbes condebant,
neque ducebant moenia, nec praelium com-
mittebant, neque uxores ducebant ante,
quam a vatibus audirent singula. Etenim
neque oracula illis expertia astrologiae erant.
Verum Delphis quidem virgo vaticinandi
munus habet, caelestis virginis symbolum:
& Draco sub tripode vocem emittit, quo-
niam inter sidera quoque lucet Draco.
Quod autem Didymis est Apollinis oracu-
lum, ut mihi videtur, ipsum quoque a cae-
lestibus Geminis (*Didymis*) dictum.

24. Adso res sanctissima illis visa divi-
natio est. Itaque Ulysses cum in errore il-
lo suo laboraret, verum audire cupiens de
rebus suis, ad inferos descendit, non Cer-
ne-

a Ἀρμίαν] Bene sic Edd. plurimae. Ἀρμίαν male Fl. & M. b Μαρτίῃσιν] Μαρτίῃσιν M. c Ἐργάζοιτο] Nil
mut. Edd. nec M. Ely. Jenz. d ἰρώταλον] Sic restitui ex W. ἰρώταλον Edd.

36. Ἀρμίαν] Cur hanc scripturam praeferam, vid.
c. 1. & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic u-
biq. rescribere ausit? ubi ἰω. τῷ quidem pro αὐτοῦ
& αὐτοῦ & siml. est perpetuum; at in pronom. αὐ-
τῷ, ἑστῷ & τοιούτῳ, crasis frequentius est expressa
in Edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τῷ
τοῖσι, non τοιούτοις, Hippocr. de Artic. S. VI. p. m.
92. vel sexies occurrit, iterum p. 91. & 93. Τοιούτοις
si iisdem pagg. & alibi perpetuum. Ἀρμίαν p. 90. Et
Herodot. I. p. 6. pr. Ἀρμίαν ibid. Ἀρμίαν Hipp. l. c. p.
91. & vel centies alibi. Τοῖσι quoque Herodot. p.
H. D. p. 10. pr. & 11. B. Τοῖσι Idem p. 3. 4. & 7.
Τοῖσι p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem
pronom. sit ἰω. & ἰωσι, pro ἑν & εἰσι, vid. ap. Cl.
Maistr. de Dial. p. 117. Ταῖσι autem & αὐτίαν ap.
Hippocr. rursus Aph. 3. S. I. &c.

37. Ἄλλῳ σὺ γ'.] Vid. Homot. II. L. 419. & 430.
M. du S.

44. Μαρτίῃσιν] M. Suspicabar aliud mendum sub-
esse, nam mox Singulari numero esset, sed videtur
de Astrol. cogitasse.

45. Πόλιν] Vide quae de urbibus auspicio con-
dendis observavit Vir sine honore non nominandus
Ex. Spanhemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55.
M. du S.

46. Φόνους ἔργα.] Clar. Jenzus, ἔργα— ad Ἐργ. c. 71.
Sed quid de Φόνους statuendum? Ego πολέμους vo-
luisse suspicor; vide Tatian. p. 73. & Ex. Spanh. ad
Callim. & quos ibi laudat Vir illustr. Plat. Nom. V.
Virg. Aen. V. 751. Thuryd. III. 235. Ed. Wechel. &c.

Idem Ἐργάζοιτο] Obsecutus forem Cl. Jenzus in Her-
mot. monenti ἔργ. hic legendum, si in alio Luciani
Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus
maxime proprium sit augmenra tam temporalia quam
syllabica negligere, ut ἀμείβετο, ἰργάζοιτο, ἰω. &c.
&c.

parat ut sanctos vita, illastabile regnum; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permitit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum, sustinuitque sitientem matris umbram videre.

25. Lacedaemoniis autem Lycurgus rem omnem publicam ex caeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progredierentur, quam plena luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescentis lunae & decrescentis, omniaque ab illa administrari.

26. Sed soli ista Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Astrologiam; sed amentia quadam & insipientia dicunt ipsa se Luna esse antiquiores.

27. Majores igitur nostri valde adeo divinationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi quidem fieri posse negant, ut inveniant homines finem certamque fundamentum divinationis. Neque enim fidam

αἰδὴν ἀπὶ κέλευ, οὐδ' ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀταρπεία χῶρον, ἀλλ' εἰς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίην ὀπιθυμῶσαν. καὶ ἐπεὶ δὴ εἰς τὸ χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ Κίρκη ἐσήμενε, καὶ ἐσκαφε τὸ βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἐσφαξε, πολλῶν νεκύων παριόντων, ἐν τοῖσι καὶ ἡ μητρὸς τῆς αὐτῆς, τῇ αἵματος ποιεῖν ἐβελόντων, ὑπὸ πρότερον ἀφῆκεν ὑδρὶ, ὑδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι οἰεῖν οἱ τὸ μαρτύριον· καὶ ἀναχέει διψῶσαν ὄρεων τὴν μητρὸς τὴν σκίην.

Λακεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαι ἐκ τῆς ἑρανῆς διατάξατο, καὶ νόμον σφίσι ἐποίησεν ὅτι μηδαμᾶ μηδὲ εἰς πόλεμον προχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληνήν πλήρην γενέσθαι. ὃν ἴσῃ ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐξανομένης τὴν σεληνῆς, καὶ ἀφαιζομένης πάντα δὲ ὑπὸ αὐτῇ διοικεῖσθαι.

Ἀλλὰ μὲν οὖν Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέχοντο, ὑδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τὴν σεληνῆς ἐμμεῖναι προγενέστεροι.

Οἱ μὲν οὖν πρὸ ἡμεῶν ἔτῳ κάρτα ἦσαν φιλομάντιες, οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτῶν ἀδυνατεῖν εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλει ἢ εὖσταθι μαθητικῇ. ὃν εἶναι μὴ ἔτε πιστῇ, ἔτε

o H] Oī W. f Nūmmon] Nūmmon W. Sed vulgata potior est. g Ἐνόμιζεν] Ἐνόμιζον Edd. male. b Εἰσκαφε] Et sic Fl. cum f. P. &c.

&c. apud Herodot. & Aret. plus centies, ideo vulgatum omnino servandam censco. Vid. saepe jam laudatum Cl. Maistre, de Dial. p. 124—5. J. F. R.

47. Πρὸς αὐτὴν δὲ τὸν μαρτυρίαν ἀκούσαν] De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus vid. Spanhem. in nott. ad Callim. p. 80. J. F. R.

52. Καὶ ἀρκάδες] Conf. Historiam Danielis de Dracone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bo- lo medicato ab ipso interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libri apocryphis adnexa est. Adde Illustr. Spanhem. ad Callim. p. 394. Nummosque draconibus inscriptos ab eodem prolato ad Aristoph. Plut. vers. 732. pag. notatum 262. Adde & Scholasticum Aristophanis, & Macrobi. Sat. I. 10. Ac Meibomium in jusjur. Hippocr. p. 33. J. F. R.

53. Ἀρκάδες] Vide Spanh. ad Callim. 394. M. du S. 57. Ἰστέλλω] Recte hic Cod. W. Ἰσ. Peccant ubique impressi in hac voce. M. du S.

61. Ὄφρα ἴδῃ νέκυας &c.] Homer. Od. A. 93. M. du S.

72. Λύκουργος] Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levare scribit Plutarch. Praelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Erasmo. in Adag. Aceffai luna. G. C.

74. Νύμμος] Hujus exemplum insignis habes apud Herod. VI. M. du S.

79. Ἀρκάδες] In summam morum immanitatem efferati sunt, quod ceteris omnibus amplexantibus astrologiam, ceterasque liberales disciplinas, quarum cultu manifestantur hominum ingenia, soli contemnunt, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Strabo. in 2. Georg. G. C.

ἔτε ἀληθεία· ἐδὲ τ' Ἀρεὰ καὶ Δία ἐν τῷ
 ἑρῶν ἡμέων ἔνεκα κινεῖσθαι, ἀλλὰ τ' ἡ ἀν-
 δρωπῆϊον πρηγμάτων ἐδεῖται· ὅρῃ ἐκεί-
 νοι ποίουν, ἐδ' ἔστιν αὐτοῖσι πρὸς τὰδε 90
 κοινωνίη· καὶ σφῶας δὲ χρεὶν τ' ὡς φέρῃς
 ἀνατρέφον.

Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην ἀφευδέα μὲν, ἀνο-
 φελέα δ' εἶναι λέγουσιν. ὃ γὰρ ὑπὸ μαθη-
 σὺν ἀλλάσσει, ὅκῃσα τῇσι μοίρῃσι δο- 95
 κέοντα ἐπέρχεται.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰ-
 πεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ ἑρῶν τῶν
 σφετέρῃν εἰλέον, πᾶρεργον δὲ σφίσι τ' κι-
 νήσεως τ' κατ' ἡμέας ἐκαστον ὀππὶν γίνε- 100
 ῖν θέλεις ἴππευ μὲν δέοντες, καὶ ὀρνίθων, καὶ ἀν-
 θρώπων κλονεομένων λίθους ἀπασαλεύει, καὶ

illam esse, neque veram: neque Martem aut
 Jovem in caelo nostra causa moveri; sed
 humanarum rerum curam illos plane nullam
 habere, neque communionem adeo ipsis
 cum hisce rebus nostris ullam intercedere;
 sed suae rei causa atque quod necessarius
 sit ille ipsis circuitus, converti.

28. Alii vero astrologiam mendacii qui-
 dem, sed eandem utilitatis quoque exper-
 tem aiunt. Neque enim ob divinationem
 immutari, quae fatorum decreto eveniant.

29. Ego autem ad haec ambo illa habeo
 dicere, Stellas quidem in caelo suam sibi
 viam volvi, sed obiter, praeter suum illum
 Imotum, nostra quoque peragunt. Aut vis
 tu equo quidem corrente, aut avibus, ho-
 minibusve commotis emoveri lapides, &
 fe-

a Ὀρῃ] Ὀρῃ Edd. priores. & Κλαυδίου] Κλαυδίου L. Nil mut. H. Fl. F. P.

89. Ὀρῷ] Φροτίδα. V.

91. Χρεὶν] * Ἰσοδότη, πρὸς α. V.

99. Σφίσι] Ὀδῷ. V.

* Ἰσοδότη] Haec vox omissa erat in Edit. supplevit eam ex collat. Codicis M. de S.

89. Ὀρῷ] Sic cum tenui scribendum, quamvis in
 Libris nostris hic cum aspero extet; vid. Sup. c. 19.
 M. de S.

Ὀρῷ] Recte Solanus spiritum asperum in tenuem
 mutavit. Quamvis & adspirate editum in Alciphro.
 L. I. ep. 27. Σὺ δὲ ἰδιώτην ἄνθρωπον ἔχεις ἑαυτοῦ. Et Bergl.
 quoque ex Herodot. I. Segm. 4. adferat, μνησθῆναι ἄνθρωπον
 ἔχειν ἀπαιδευμένον. Nam praestat observare differen-
 tiam quam Grammatici tradunt inter ἄνθρωπον euryon &
 ἄνθρωπον five ἄνθρωπον, bonum, pulchritudinem; licet adfirma-
 re nequeam, antiquitus eandem observatam. J. F. R.

12. Πρηγμάτων] Πρηγμάτων hic habebant omnes
 quas vidi Edd. et c. 24. recte πρηγμάτων exaratum
 erat. Et miror neminem Commentatorum monuisse,
 id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsitan &
 ego praetermissum, ni monuisset Frater G. O. Reiz-
 zius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui
 nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Cl. Maistrat.
 de Dialect. p. 100. & 101. J. F. R.

13. Χρεὶν] Quia supra §. 15. sic scriptum erat
 sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praefert,
 hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptu-
 ra, quam quod contendam sic necessario scribendum,
 utrumque enim satis crebro ap. Ion. Dialect. scripto-
 res occurrere vid. ap. Cl. Maistratum de Dial. p. 121.
 & 131. Et cum ἑρῶν quoque hac Dissert. Luciani
 §. 7. habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc
 loco praetuli. J. F. R.

14. Ἀφείδμεν] Id utilitatis, ait Auctor, affert Ἀ-
 στρολογία: τὰ μὲν ἰδὲν αὐτῶν ἀφείδμεν, πολλὰ ἀπὸ πρὸ-
 δὸν ὡφραῖν. τὰ δὲ ἀγνοοῦνται φαῖλα, ἀνθρώπων δέχονται.
 ἢ γὰρ σφῶας ἀγνοοῦνται ἰσχυρίζονται. In editionibus no-
 vissimis praetermissa est vox ἀγνοοῦνται (quam Basil. &
 Aldina servant) in primo loco, cujus tamen omitten-
 dae nullam video causam satis idoneam; quamquam
 in expositione horum video haesitasse magnos viros.
 Ita autem intelligenda haec arbitror; nimirum dixerat
 Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam;
 id tamen ex Astrologia utilitatis redundare; Bona qui-
 dem, inquit, eos, qui ea norunt futura, nullumque in
 antecessum delectant: at ea, quas ignorantibus conse-
 cutur mala, tristia, calamitosa; illi (qui nempe χρεὶν)
 τῇ ἀστρολογίᾳ, ut praecessit) aequo accipiunt animo: ne-
 que enim illis ignorantibus eveniunt. Statim quoque
 pro vulgato ἔγινται mirum ni Auctor hic ἰσχυρίζεται scri-
 psit γίνονται ut §. 3. ἐξοικνύται, & ἀπογίνονται §. 22.
 J. F. R.

Ἀφείδμεν] Sic dedi pro vulgato ἀφείδμεν ut Ionis-
 mus adpareret. Nam recte adspiratio omissa erat su-
 pra c. 21. & 24. Confer Herodot. ipso princip. ubi
 ἀπαιδευμένους & ἀπαιδευμένους ter, quater occurrit, ac
 deinceps millies. J. F. R.

15. Τὰ δὲ φαῖλα, ἀνθρώπων δέχονται. ἢ γὰρ σφῶας
 ἀγνοοῦνται ἰσχυρίζονται] Sic commode Graeca concinnavit
 Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina,
 Quae vero non imprudentibus accidunt, facile acci-
 idunt.

festucas agitari a vento, quem effecit cursus; à stellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos ut calefiamus curat: stellarum autem influxum non recipimus? Et fane Astrologiae quae mala sunt in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione facilia lenisque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

κάρφια δονέας ὑπὸ τῶν ἀνέμων τῷ δρόμῳ, ὅτι καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίνεται; καὶ ἐκ μὲν ὀλίγου πυρός· ἀπορροή ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ ἐπὶ ἡμέας καίεται, ἐδὲ οἱ μέλει τῶν ἡμετέρων θάλαπιδων· ἀστέρων δὲ ἐδμεῖν ἀπορροήνδεχόμεθα; καὶ ὁμῶς τῇ ἀστρολογίᾳ τὰ μὲν φαῦλα ἐὼς λατρεῖσθαι ἀδύνατά ἐστιν, ἐδὲ ἀλλάξαι τὴν ἀπορρέοντων πρηγμάτων· ἀλλὰ τῆς χρωδόμενης τὰ δὲ ἀφελεί, τὰ μὲν ἐὼς λατρεῖσθαι· ἀπὸξόμματα, πολλὸν ἀπὸ προδοῦν· εὐφρανεί, τὰ δὲ φαῦλα εὐκαρίως δέχονται· ὅτι γὰρ οἱ σφίσι ἀγνοεῖσι ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίᾳ ῥηθῖδια καὶ πρῆτα ἡγῆται. τὰ δὲ ἀστρολογίης πῆρτα ἔγαν ὑπολαμβάνω.

ε' Ἀπορροή] Ἀπορροή Fl. - d Πρηγμάτων] Πρηγμάτων Edd. anteriores. ne Fl. & Ald. quidem excerpta. e Χρωδόμενης] Sic W. Χρωδόμενης Edd. f Ἀπὸξόμματα] Ἀπὸξόμματα Edd. priores. g Ἀγνοεῖσι] Hoc particip. in Edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. h Ἠγῆται] Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. B2. P. & M.

4. Κάρφια] Κάρφια, ἔρως & καὶ ἄλλοι χίττοι. V.

15. † Εὐκαρίως] ῥαδίως. V.

† Εὐκαρίως] Εὐκαρίως ante editum erat.

pinuntur. Neque enim in illos irrunt. Quae profecto ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita expriment penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum. τὰ δὲ ἀγνοεῖσι φαῦλα εὐκαρίως δέχονται. ὅτι γὰρ οἱ σφίσι ἐπέρχεται. De quo si vere pronunciare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quā longe accommodatior illa Erasmi: mala vero facile cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irrunt. Hic hæreo, quia nescio quæ sit scriptura vetus in codicibus Mss. Unde & pater editioni Basileensi in voce ἀγνοεῖσι adscripsit ἀγνοεῖσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi. adversa autem facile excipiuntur; non enim imprudentibus superveniunt, sed &c.

τὰ δὲ φαῦλα i. d. i. ὅτι σ. ἄγ. i.] Sic recte M. Fl.

S. & A. Reliquae Edd. ἀγνοεῖσι prave post τὰ δὲ ponunt.

18. Ἠγῆται] Ita cum Cl. Jesho credidi legendum pro vulgato ἡγῆται. Et si contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 133. ἡμερολογεῖται legitur. Ac de Articulis p. 91. μετελογεῖται. Item γυνώσκται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum quum dedita opera Ionissimum hic adfectet Lucianus, omnia ad illum erunt adcommoanda, quaecumque possunt. Maxime, cum supra quoque —εται non εἶται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II. sive Enterp. p. 104. Ed. Steph. C. ἀναισθησύνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam numquam. Conf. supra §. 19. βαλῶν, ubi & βαλῶν potuisses conjicere. J. F. R.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ
ΒΙΟΣ.DEMONACTIS
VITA.

ΕΜελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίῳ τὸ πατάσασιν ἄμοιρον ἔσειν ἀνδρῶν λόγος καὶ μνήμης ἀξίον, ἀλλὰ καὶ σώματι δρετλὴ ὑπερφύα, καὶ γνώμῃ ἀκρως φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τε τὸ Βοιωτῶν Σωτράτιον ἀναφέρειν, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλεον, καὶ ὥσπερ εἶναι, καὶ μάστιγα εἰς Δημόνακτα καὶ Φιλόσοφον, ὅς καὶ εἶδον αὐτόν· καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· Πατέρω δὲ, τῷ Δημόνακτι, καὶ ὅτι μήκιστον συνεγενόμην. Ἰο. ὡς μὲν ἔν Σωτράτῃ ἐν ἄλλῃ βιβλίῳ γέγραπται μοι, καὶ δεδήλωται μέγας τε αὐτῷ, καὶ ἰσχυρῷ ὑπερφύα, καὶ ἡ ὑπαιθρὸς ἐν τῷ Παρνασσῷ διάτα, καὶ ἡ ὅτιπον.

DEbebat ergo neque nostrum saeculum expers omnino esse hominum sermone & commemoratione dignorum; sed tum corporis ingens robur, tum animum summo opere philosophum profectre. Dico autem hoc ad Boeotium Sostratum respeciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant esse; & maxime ad Demonactem Philosophum: quos & vidi ipse, & visos admiratus sum; altero vero, Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato quidem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo illius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, & subdivalis in Parnasso mora, & cubile in gra-

ΔΗΜΩΝ.] Demonactem quemdam Cyrenaeis dedisse leges, tradit Theodoret. 9. Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit Viro doctissimo Philostratum p. 556. enarranti, cur hunc libellum *Fabulam* vocaret, notumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nolle facium. Excidit hoc V. Cl. alia agent. Hujusce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano scriptae p. 12. 13. Locum integrum in testimonio de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum* esse Lucianum; cum enim nihil sacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus Lectoribus profuturum voluisse non putat. Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Patrensem* (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus jam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV. vel CXXX. Demonacte fere quadragenario.

M. du S.

1. 'Ο καθ' ἡμᾶς βίῳ] Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι. Homines nostri. Herodian. I. 14. 7. Et I. c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian. XIV. 8. pr.

J. F. R.

4. Ὑπερφύα] Recte, & magis Atticum quam ὑπερφύα. Sic Alciphron. II. p. 270. Et noster supra ὑπερφύα. Alex. c. 5. ac de Sale §. 74.

J. F. R.

5. Βοιωτῶν Σωτράτιον] Hujus fortasse meminit in Dial. mort. & in Alexand. Pseudoman. Sostrati cujusdam Sicyonii, Pausan. meminit in Eliac. L. 2. G. C.

[Ibid. τῶν Βοιωτῶν Σωτράτιον] Vid. omnino Doctissi-

mus Hemsterhusius in praefatione Pollucis p. 29.

J. M. G.

Ibid. Σωτράτιον] Magnificentiora sunt quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dial. mort. D. XXX. & Alexandri vita c. 4. loquitur, putandus videatur, vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit hujus sub eodem Herculis nomine Philostratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil Philostr. De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. Herodis Herculem teste Philostrato, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere Philostratus videtur. 16. Agathion etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553. docemur; Sostratus, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat Cl. Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29. eundem vitum Philostrato & Luciano describi. Quod miror a Doctiss. Philostrati Interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, eundem esse putare putas ex collatione; non ipsum rem per se liquidam inspexisse.

M. du S.

10. Ἐπὶ μήκιστον] Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui sub Nerone jam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit c. 3. & 63.

M. du S.

11. Περὶ — Σωτράτιον — ἐκείνου] De Demonacte scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sostrato quodam, ubi magnitudinem ejus, ingens robur, omnemque victus rationem descripserit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φέρεται ἡλίον non aspicit, & in caeterorum aevi veteris monumento-

rum,

gramine, & silvestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per invia muniendis, aut cum pontibus junxit loca trajectu difficillima.

2. De Demonacte autem jam dicere fas fuerit duarum rerum causa, ut & ille in memoria versetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, & juvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro saeculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, Philosophorum.

3. Fuit autem genere Cyprius non obscurorum novus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enim vero superior hisce

γεννή, & τροφαὶ ὄρειοι, & ἔργα οὐκ ἀπὸ τοῦ τῷ ὀνόματι, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς αἰρῶν ἐπραξεν, ἡ οὐδοποιῶν τὰ ἀβάσια, ἡ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

Περὶ δὲ Δημόνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν. Ὁ ἀμφοῖν ἐνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε ἀφ' ἐμῆς μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγῃ κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναῖοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ δεῖχα ἴσως μόνον τῶν πλεονεξιμάτων σφᾶς αὐτοὺς ρυθμίζῃν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἡμετέρῳ βίῃ κανόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλῶν ἐκείνον, ἀρίστον, ὧν οἶδα ἐγὼ, φιλοσόφων γενόμενοι.

Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, & τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολλῶν, καὶ οὐκ ἔστιν. & μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τέτταρ' ἔσθ'.

a. Ὁρῶντες] Ὁρῶντες Græc. Nihil mutant Edd.

rum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπαιξις in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscumque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae assuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπαιξις, ut Socratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπαιξις id enim videtur Noster velle, cum humi cubuisse; idque caeteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἡ ἐπὶ πύλαις ἐν τῷ κυβίῳ in gramine. Plane enim ita Noster locutus fuerat in *Necyomantia* c. 7. οὐκ ἔστιν ἡ ἐπὶ πύλαις ἐν τῷ κυβίῳ. Et sic *Homerus* II. II. 235. χαμαὶ κούβητος habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide *Is. Casaubonum* ad *Suetonii* *Julium*, 72. F. 7.

12. Γίγνεται μοι] Non exigua haec jactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est.

Ibid. M. du S.] VIII. pedes teste Philostrato l. c. M. du S.

13. Ὑπακούω] Vid. *Plut.* 483. f. Noster *M. du S.]* ἀπαύσις scribit.

14. Ἐπίπαιξις] Vide *Fenissum*. De diacta agresti *Philostroph.* l. c. *M. du S.* (An ἐπὶ πύλαις; adscripserat *Græc.*)

19. Περὶ δὲ Δημόνακτος.] Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud auctores, &c. Fere sic *Livius*, rerum Romanarum texturus historiam, in Praefatione, *Juv.*

bis verum gestarum memoriae principis terrarum populi pro virili & me ipsum consuluisse. F. 7.

22. Καὶ -- πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες] Interpres: Ὁ ἀφ' ἐμῆς μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγῃ κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναῖοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ δεῖχα ἴσως μόνον τῶν πλεονεξιμάτων σφᾶς αὐτοὺς ρυθμίζῃν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἡμετέρῳ βίῃ κανόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλῶν ἐκείνον, ἀρίστον, ὧν οἶδα ἐγὼ, φιλοσόφων γενόμενοι.

28. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, & τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολλῶν, καὶ οὐκ ἔστιν. & μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τέτταρ' ἔσθ'.

30. Οὐ μὴν ἀλλὰ] Sic & ἡ ἀλλὰ, de quo vid. *Cl. Fenf.* not. ad *Vir. Aul.* Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, *igitur*, in *Plutarchi* *Num.* p. 60. E. Scholiast. *Aristoph.* ad *Nub.* vers. 71. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ Διόνυσον. ἐπὶ τῇ ἐκτῇ. &c. pro, *sed &*, vel *praeterea*. Nihilominus. *Vernantem*, *Bergl.* ad *Alciph.* II. 253. F. E. R.

ἡδύνα γινώσκον, ἡ ἀξιώσας ἑαυτὸν τὴν καλλίστην, πρὸς φιλοσοφίαν ἄρμην, ὅς κ' Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', ἐδὲ Δημητρίῳ πρὸ αὐτῷ, ἐδὲ Ἐπικτήτῳ ἐπεγεγράφει, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τέτοις, ἡ ἔτι Τιμο-3 κράτει τῷ Ἡρακλειώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, Φω- νην τε ἡ γινώμην μάλιστα κεκοσμημένην. ἀλλ' ὁ ἡδὲ Δημόναξ, ἔχ' ὑπὸ τέτων τι- νός, ὡς ἔφη, ὡς Ἰσχυρίδης, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς ἡ ἐμφύτης πρὸς φι-4 λοσοφίαν ἐρωτῶν ἐκ παίδων εὐθύς κεκη- μένη, ἡδὲ οὖν μὲν τὴν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων. ὅλον δὲ ὡς οὗτος ἑαυτὸν ἐλευθε- ρία ἡ παρρησία διετέλει, αὐτὸς τε ὁρθῶς ἡ ὑγιῶς καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμε-5 ν, καὶ τοῖς ὁρῶσι ἡ ἀκούσι ὡς οὗτος μα- παρῆχαι τὴν ἑαυτῷ γνῶμην, ἡ τὴν ἐν τῷ φι- λοσοφῆν ἀλήθειαν.

Οὐ μὲν ἂν ἀνίπτως γε ποσὶ, τὸ τῷ λό- γῳ, πρὸς ταῦτα ἤεν, ἀλλὰ ἡ ποιη-5 τὰς σύντροφον ἐγένετο, ἡ τῷ πλείων

omnibus, atque ad ea quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto ex- scitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heraclienfi Timocrate sa- pienti viro, & linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incita- tus, uti dixi, Demonax, verum a dome- stico ad honesta impetu, & infito philoso- phiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiducia cum tradidisset, ita vi- xit: recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens vi- dentibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando ve- ritatem.

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pe- odibus haec aggressus est. Sed poetis innu- tritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exer-

a Γαρ] Sic Edd. Γε legit M. du S. b Ἀνίπτως] Sic recte L. H. Bz. Fr. P. Ἀνίπτως male J. & Fl. Ald. Ἀνίπτως S. & A. Et sic emendat etiam margo Δ1W. c ἤεν] Edd. priores ἔεν.

49. Οὐ μὲν ἂν ἀνίπτως] Ἀπὶ τῷ ἀπαιτιάσει. P.

31. Ἰππικῶν γινώσκον] Non indignabuntur manes Graeciani, huic monito viri summi non obtempera- tum: sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demona- xis; ille superior suis his impedimentis. Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam contemptus hic locum habere: quae enim facile superamus, contemptimus. Sed nihil omnium nos cogit ut a verborum proprie- tate & formali, quam vocant, significatione hic re- cedamus.

J. M. G.

33. Ἀγαθοβούλου] Hunc Eusebius anno Chr. CXX. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Πρ. c. 17. quem locum vide.

M. du S.

Ibid. Δημητρίῳ] Cynicus is, de quo legimus in A- pollonii Thyanaei vita IV. c. 25. p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonaξ, ut putavit Vossius, respicit, qui ἔτι ideo inferendum arbitrabatur; sed A- gathobulum Demetrio juniorem fuisse indicat. Vid. I. c. 2. similem phrasin, & Ὀρχ. c. 63. unde Ne- ronis tempore vixisse hunc Demetrium constat. Con- sulte Diog. Laërt. V. 84. p. 161. A. hujus Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato,

meminerat.

M. du S.

35. Τιμοκράτει] Vid. Ἀναξ. c. 57. & Ὀρχ. c. 69. de eo Philostr. p. m. 265. (536.) τὴν γὰρ γινώσκον ὡς οὗτος ἔχῃ, καὶ σφοδρῶς, καὶ ἰσχυρῶς. Circa an. Chr. 130. Ho- ruius traditur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevis fuit. Vid. Ὀρχ. c. 69. Sed errat Chronicon; nam de hoc ipso haud dubie sermo est.

M. du S.

38. Ἀλλ' ὁ ἡδὲ Δημόναξ] Lege omnino ἀλλ' ὁ γὰρ Δε.

M. du S.

49. Ἀνίπτως γε ποσὶ] Neutiquam inexercitatus ne- que rudis; quo proverbio etiam usus est in Rheto- r. praeccept.

G. C.

Ἀνίπτως ποσὶ] Vide Parcermiog.

J. B.

Ἀνίπτως γε] L. H. Bz. Fr. P. quod cur mutarit S. Ed. feceritque ἀνίπτως π. nulla ratio erat. M. du S. 50. ἤεν] Sic mutavi; minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferebant ἔεν. Vid. & Δραμ. c. 6. ubi itidem plerique Impressi errarunt. Et con- fer notam T. Fabri, & nostram ad Πρ. c. 37.

M. du S.

54. Ἀναξ

exercebaturque dicendo : tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat : corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In univ-
ersum cura illi, ne cujuscumque alterius rei indigeret : adeo ut cum intelligeret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibus-
que multo de se sermone.

5. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi resevit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit, qua illarum praeter caeteras gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eodem quo caeteri victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur privatim & publice cum omnibus.

ἐμέμηλο, καὶ λέγειν ἡσυχίῳ, καὶ τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ προαίρεσις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, ἐδὲ χεῖρ' ἔπαραιμίαν, ἄκρω τῷ δακτύλῳ ἀ-
φάμην, ἡπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγε-
γύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπότητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεῖν εἶναι ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ ἀφραγῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τῷ βίῳ, πολλὸν ὑπὲρ αὐτῆς λόγον τοῖς ἀείροις τῆς Ἑλλήνων κατελιπὼν.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδ' ἔχ' ἐν ἀποτεμνόμενῳ, ἀλλὰ πολλὰ ἐς τὸ αὐτὸ κατεμίσ-
ξας, ἐπ' αὐτῷ τι ἐξέφαινε, τίηι αὐτῆς ἔχαι-
σεν· ἐώκει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὠκείῳ-
σαι, εἰ καὶ τῷ χήματι, καὶ τῇ τῷ βίῳ ῥα-
σῶνι, ὅτι Σινωπέα ζηλοῖν ἐδοξεν, ἐπὶ ὅ-
χαράτην τὰ ἐς τὴν δαίτην, ὡς θαυμάζοι-
το, καὶ ἀποβλέποισι ὑπὸ τῇ ἐντυγχάνον-
των, ἀλλ' ὁμοδίατ' ἅπασιν, καὶ περὶ ὧν, καὶ ἐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κάτοχ' ὡς, συνῆν καὶ ξυμπολιτεύετο.

Καὶ

δ τὰ αὐτὰ] Ταῦτα Edd. priores. ε Σινωπία] Σινωπία male J.

67. Τὸν Σινωπία] Τὸν Διογένη. V.

54. Ἄκρω τῷ δακτύλῳ] Sic supra, Quom. Hist. c. 4. f. Hoc vero Luciani adducit Clar. Elphr. ad Evang. Matth. XXIII. 4. ubi: τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, ὃ δὲ λου-
σι καὶ σκεπὶ αὐτῶν. Tum etiam ex Jul. Orat. 6. p. 200. γὰρ οὐδὲν δὲ τρυφῆς καὶ δὲ ἄκρω, φασί, τῷ δακτύλῳ. J. F. R.

55. Καὶ τὸ σῶμα δὲ] Illud καὶ δὲ quod frustra alibi suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Sak. §. 10. §. 12. & 13. Item I. Per. Hist. c. 15. Alex. c. 41. &c. Adde modo laudatum Rev. J. Elphr. ad Evang. Joann. XV. 27. in quo habemus: καὶ ἡμεῖς δὲ παρρησιαστέ. Quod is convertit: ὅτι οὗτοι ἴδιον, aut, quoniam οὗτοι παρρησιαστέ, aliaque ex Xenoph. Thucyd. Aetia, hoc Luciani testimonio non omisso, adducit. J. F. R.

63. Ἐς ταῦτα] Non dubito, quin legendum sit ἰς ταῦτα, sic certe interpretator sumi. J. M. G.

Ἐς ταῦτα] Quod Clar. Gess. conjecit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. J. F. R.

67. Οὐδ' ὡς χαράτην τὰ] Dicit Demonaxem ini-
Tom. II.

tatum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, & παραχαράτῃν τὰ ἐς τὴν δαίτην, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποισι ὑπὸ τῇ ἐντυγχάνοντων, ἀλλ' ὁμοδίατοις ἅπασιν. Vertunt: Non tamen adulterabat ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab his respiceretur, quibuscum versabatur; verum communis cum aliis vivendi ratione utebatur. ὡς παραχαράτῃν τὰ ἐς τὴν δαίτην. non est adulterare quae ad victum pertinent, sed non mutare vivendi rationem, non recedere a communis vivendi genere. Josephus v. ἀρχαιο-
λογίας, παρέβαινε δ' ἡδὴ τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκίαν δαίτην παραχαράτῃν ἐπικαλὼν μακάρεσι ἰδομένοι. ἐφύλαττο πατριῶς mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum. Rufinus sic vertit: Transcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitandis peregrinorum. Synelius: καὶ τοὺς τραπέζιτας τοὺς παλαιούς, τοὺς παλαιὰς νόμους τὸ δόγμα τὸ διὰ τὸν ὡς παραχαράτῃν, ut nuptias divitiarum doctrinam mu-
taret. J. G. G.

Καὶ πῶς μὲ τῷ Σωκράτῳ εἰρωνείαν ἐ-
προσείδμεν, χάριτος δὲ Ἀθηναίων μετὰ
ὑποφαίνων τὰς συνουσίας, ὡς τὴν προσωπι-
λίσσας ἀπείναι, μήτε καλὰ φρονήσας
ὡς ἀγενεῖς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν ἢ ὀπι-
μήσεων ὑποφύγουσας, παντοίους δὲ ὑπὲρ εὐ-
φροσύνης γενομένης, καὶ κοσμιωτέρως ὡς
πολὺ, καὶ Φαιδριώτερος, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
εὐέλπιδας.

Οὐδὲ πῶς ποτε γὰρ ὥσθι κεκραγὼς, ἢ
ὑπερδιατενόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, ἐδ' εἰ
ὀπιτιμᾶν τῷ δέοι, ἀλλὰ τῷ μὲ ἀμαρτη-
μάτων καθήπετο, τοῖς δὲ ἀμαρτάνουσι
συνεγίνωσκε, καὶ τὸ ὡς δειγμάτων ὡς
ἰατρῶν ἡξίως λαμβάνειν, τὰ μὲ νοσήματα
ἰωμένων, ὁργὴν δὲ πρὸς τὴν νοσήντας ἐ-
χρωμένων. ἠγείτο γὰρ ἀνθρώπων μὲ εἶναι τὰ
ἀμαρτάνειν, θεῶν δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέων, τὰ
ῥα τῶνδε ἐπανορθῶν.

Τοιαῦτα δὲ βίῳ χρώμενος, εἰς ἑαυτὸν μὲ
ἐδιδόκει, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
κότα, καὶ τὴν μὲ εὐτυχεῖν δοκῶντας αὐτῶν
ἐπεμύνησκεν, ὡς ἐπὶ ὀλιγοχρονίοις τοῖς δο-
κῶσι ἀγαθοῖς ἐπαυρομένης, τὴν δὲ ἢ πε-
νίαν ὀδυρομένης, ἢ Φυγὴν δυσχεραίνουσας, ἢ
γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένης, σὺν γέλωτι
παρεμυθεῖτο, ἐχ' ὁρῶντας ὅτι μὲ μικρὸν
αὐτοῖς παύσει μὲ τὰ ἀνῶντα, λήθη δὲ

6. Socratis quidem illam dissimulationem
non admittens, sed plenam Attica quadam
sgratia consuetudinem prae se ferens. Itaque
sic ab eo discedebant, qui cum illo fue-
rant, ut neque contemnerent tanquam igna-
vum, neque asperitatem reprehensionum
ejus refugerent: sed prae voluptate quasi
immutati, decentiores multum, & hilario-
res, & spei in futurum melioris essent.

7. Nunquam enim visus est clamare, aut
supra modum contendere, aut indignari,
neque si quis reprehendendus esset: sed
peccata cum perstringeret, ignoscebat pec-
cantibus, volebatque exemplum nos capere
a medicis, sanantibus quidem morbos, ira
autem in aegrotos non utentibus. Putabat
enim, hominis quidem esse peccare, Dei
autem aut aequalis Deo hominis, peccata
corrigere.

8. Hanc vitam cum viveret, pro se ille
quidem nullius rei indigebat, sed amicos in
iis, quae e re esse judicaret, adjuvabat:
& si qui illorum felices sibi viderentur,
submonuit, quam brevibus, quae nunc vi-
derentur, bonis efferrentur. Qui vero aut
paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
ferrent, aut senectutem, vel morbum accu-
sarent, consolatus cum risu est, qui non
viderent, post pusillum temporis cessatura
I quae ipsos contristarent, oblivionem vero
quan-

73. Σωκράτους εἰρωνείαν] Hinc Socrates dictus εἰρων, utebatur enim, ut ait Cic. I. de Off. libenter ea dissimulatione, quam Graeci εἰρωνίαν vocant. G. C.

78. Παντοίους] Alio sensu usurpare solet. Vid. N. Δ. 21. M. du S.

82. Οὐδὲ πῶς ποτε] Id plus esse, quam ἐδιδόκει vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2. Ver. Hist. c. 18. J. F. R.

16. Οἰκίστην] Homo sum, humani nihil a me alienum puto. Terent. M. du S.

17. Πλὴν δὲ, ἢ ἑλαττωτέρως, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνους ἐξιστάμενος, ὁποῖοι ἀν' ἑδιδόκει αὐτῷ ὥστε τὸ δειραπνέας ἐλαττωτέρως] Sic distinguendum opinor. Vulgo junctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνους ἐξιστάμενος. Interpres hic iterum turpissime fecit, vertens: Plus autem, minusve laetabatur, eorum solimmodo consuetudinem deuitans, quosquos illi

videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil infolius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verito: Plus autem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum (quibuscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus, non omnium tamen usu peraeque delectatus) iis solis se abstinens, quosquos ei viderentur supra omnem spem emendationis delinquere. Eos deuitabat Demonax, de quibus nulla morum commendatio sperari poterat; qui erant ἀνίστατοι; & ut Belgae dicimus, daer geen salb meet aen te smeren was. J. F.

Πλὴν δὲ, ἢ ἑλαττωτέρως, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνους ἐξιστάμενος, ὁποῖοι ἀν' ἑδιδόκει αὐτῷ ὥστε τὸ δειραπνέας ἐλαττωτέρως] Distinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo πλὴν δὲ ἢ ἑλαττωτέρως, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνους ἐξιστάμενος, ὁποῖοι ἀν' ἑδιδόκει αὐτῷ ὥστε τὸ δειραπνέας ἐλαττωτέρως. Plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis, deuitans solos, quicunque. Quemadmodum hic

quamdam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque majori parti, ut ministrarent patriae *tribuna* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam judicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus, nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Caeterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius insideret.*

11. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum principes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio plerisque illorum offensus est, odiumque non minus populari illo contraxit

τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καὶ ἀσκήσει.]

^b Ἐμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφῆς τασιάζοντας ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ γυναῖξιν πρὸς τῆς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καὶ πῶς καὶ δῆμοις ταρατομομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τῆς πλείους αὐτῶν ἐπεισεν ὑπεργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τοῦ φιλοσοφίας αὐτῆς, πρᾶξις, καὶ ἡμερολογία, καὶ Φαιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἡνία φίλος νόσος ἢ θάνατος, ὥς ἀν καὶ τὸ μέγιστον ἔν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν ἢ φιλίαν ἡγάδημον, καὶ ἀφ' αὐτοῦ φιλοσοφία μὲν ἦν ἀπάσι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκείον ἐνόμιζεν, ἀνθρώπον γε ὄντα. πλεον δὲ ἢ ἐλαττον ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἀν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τῆς θεραπείας ἐλπίδα ἀφ' ὁμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μὲν Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐπραττέτε καὶ ἔλεγεν, ὥς αἰετὸν τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, τὴν Πειθῶ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῆς ὀπικαθῆσθαι.

Τοιγαρὲν καὶ Ἀθηναίων ὁ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλυν, ὥς τινα τῷ κραιπτόντων προσβλέποντες. καίτοι ἐν δεξιῇ προσέκρυψε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μισθὸν ἐ μείων τῷ ὄντι τοῖς πλείουσιν ἐκτίσασθαι ὅπτι τε τῇ

^a Καλῶς.] Καλῶς. male P. ^b Ἐμελε.] Ἐμελε. Fl. male. Cett. recte ut edidimus. ^c Πολλοῖς.] Πολλοῖς male J. sola.

Lucian. ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις, ita Xenoph. K. II. II. 15. ἡδοναὶ συνῶν τούτων.

Πλείον δὲ, ἢ ἑλαττον ἔχαιρε, &c.] Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam abolendo.

^f F. R. 19. Ὑπὲρ τῶν τῆς θεραπείας ἐλπίδα ἀφ' ὁμαρτάνειν] Beneficium propter spem obsequii delinquere, ex Oplorpo, qui largius, propter spem exhibiti obsequii delinquere. Mirabiles versiones. Intellige supra spem emendationis delinquere.

^f G. 20. Μισθὸν Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης] Conf. Alciph. I. Ep. 38. p. 180. ibique not. Bergleri.

^f F. R. 21. Κωμικόν] Eurpolis. Vid. fragmentum allatum in notis ad Nryr. c. 4.

Ibid. τῷ Πειθῶ τοῖς χεῖλεσιν &c.] Utitur & Alciph. I. ep. 38. p. 178. f. ἵπ' ἀκροῖς μοι δασύ τοῖς χεῖλεσιν ἀπ' αὐτῆς ἐκαθίστην ἢ Πειθῶ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani aliaque adferre non est oblitus.

^f F. R. 26. Κραιπτόντων] (Verte ex Diis.) L. Kueß. Vid. A. M. du S. c. 8.

28. Οὐ μισθὸν τῷ ὄντι τοῖς πλείουσιν] Non satis haec intelligo. Si τῷ absit, μισθὸν respiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen Sacrae dicam. Interim verti, ut verba jacent.

^f M. G. 29. Τῷ ὄντι] Delendum censeo illud τῷ, cum sententiam obscurat.

M. du S.

τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καὶ τὸν ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἀνύτι καὶ Μελίτι, τὰ αὐτὰ κατήγοροντες, ὥστε καὶ κείνοι τότε, ὅτι ἔτε θύων ὥφθη πώποτε, ἔτε ἐμυήθη μόνον ἀπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς αὐτὸν ἀνδρείως μάλα στεφανώσαμεν, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς ἡκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχυτέρον ἢ ἡμεῖς αὐτὸν προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσῃς, ἔφη, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσαν. εὐδὲ γὰρ δεῖα αὐτῷ τὸ παρ' ἐμῶν θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ μυστηρίων, ταύτῃ ἔφη ἔχειν καὶ αἰτίαν, τῷ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τὴν τελετὴν, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, εἰσιωπήσῃ πρὸς τοὺς μηδέπω μεμνημένους, ἀλλ' ἀποτρέφει αὐτοὺς τὸ ὀργίζον ἂν τε καλὰ, πᾶσι αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἥδη λίθας ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντας, πρὸς αὐτῷ καὶ ἰλασθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου δεξαμένης τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν δεξίᾳ τῇ πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανώσαν, ὑμεῖς ἥδη καὶ μεκαλεισθέντες τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιεσθέντες.

Βέλομαι δὲ ἕνα παρὰ θεῶν τὸ εὐεχόμενον. 12. Volo jam subijcere quaedam acute pa-

loquendi illa fiducia atque libertate. Jamque confurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti, accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrificare unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus & pura veste indutus cum in concionem prodiisset, partim concinne, partim vero asperius quam pro suo instituto causam dixit. Ad illud oenim crimen, quod nunquam rem sacram Minervae fecisset, Nolite, inquit, mirari, Athenienses, si non prius ei sacrum feci; neque enim indigere meis illam victimis putabam. Ad alterum vero illud de Mysteriis, Haec sibi causam esse dicebat, cur non venires in communionem initiorum, quod, si mala sunt mysteria, taciturnus non esset apud non initiatos, sed dehorreturur illos ab orgiis, sua bona, indicaturum prae humanitate omnibus. Igitur Athenienses qui jam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati: quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paululum usus esset prooemio. Nam, Athenienses, inquit, cum coronatus me (victimae instar) videatis, vos jam me quoque malleate; priore enim hostia non litastis.

a Μελίτι] Μελίτι Fl. male. Cett. recte. Conf. supra Ἀνύτ. §. 10. b Ἀναλαβὼν] Sic Edd. Ἀναλαβὼν malit M. d. S. c H] Deest haec particula in Fl.

33. Οὐτε θύων ὥφθη πώποτε] Contrarium docet Xenoph. in Memorab. L. I. p. 570. 571. Ed. B. S. Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hostias caederent.

34. Ταῖς Ἐλευσινίαις] Scilicet τελεταῖς.

36. Ἀναλαβὼν] Forſan ἀναλαβὼν; certe Nostro ἀναλαβὼν eo sensu frequens.

42. Οὐδὲ γὰρ δεῖα] Minut. Faet. Octavio.

62. Ἀπὸ Φαβορίνου] De quo Philostrat. Lib. I. Sophistar.

Ἀπὸ Φαβορίνου] Φαβορίνου Latine scribendum Favoninus (non Phavorinus) ut jam pridem monuit Jansenius; est enim Romanum nomen a favor, ut Censorinus, a Censor &c. Olearius ad Philostr. Vit. Sophist. I. §. VIII. p. 489.

65. Καὶ μάστιγι τὸ αὐτῶν μελῶν] Sic haec verba bonus Opsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne

pariter & urbans ab illo dictorum. Juvat autem a Phavorino & his, quae ad illud dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immistos, quod fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem rogavitque, *Quis esset, (quid sibi arrogaret) qui sua derideret?* Is, *Homō*, inquit, *aurēs habens deceptus non nimium facilis*. Instante vero Sophista atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad Philosophiam accessisti?* *Testiculis*, inquit.

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philosophari?* & jam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideres? Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a barba judicari velle philosophos, barbā cum ipse non habeas*.

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante ejusmodi, se philosophiam universam explorasse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academicam, veniam: si Zeno ad Poecilē, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, si-*

τε ἅμα καὶ ἀγείας ὑπ' αὐτῷ λελεγμένον ἀρξάσθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλόν, καὶ ὡς πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκυσσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς δόξας αὐτῷ, καὶ μάλιστα τὰ ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ὀπτακλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγῆνες, καὶ γυναικεῖοι, καὶ φιλοσοφία ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἡρώτα τὸν Δημόνακτα, τίς ἂν χλευάζοι τὰ αὐτῶν; Ἀνθρωποῦ, ἔφη, σὺκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκυμῶν δὲ τῷ σοφιστῇ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφέδια ἔχων, ὁ Δημόναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἥκει; ὄρχαις, ἔφη.

Ἄλλοτε δὲ πάλιν ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἡρώτα τὸν Δημόνακτα, τίνα αἰρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ δὲ, τίς γὰρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπὸν ἡδὴ παρ' αὐτῷ ἡδὴ μάλα ἐγέλασε. τῷ δὲ ἐρωτῆσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τῶν πᾶσι ἀξίους κρίνεις τὸς φιλοσοφῶντας, αὐτὸς πᾶσι σὺκ ἔχων.

Τῷ δὲ Σιδωνίῳ ποτὲ σοφιστῇ Ἀθηναῖσι εὐδοκίμῳ, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτῶν ἑπαιδόν τινα τοιούτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπαιγμένος, καὶ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἶπεν ὁ ἑλεγεῖν ἔαν Ἀριστοτέλης με καλῇ ὅτι τὸν Ἀντικεινόν, ἔφωμαι ἂν Πλάτων ὅτι τὸν Ἀκαδημαῖον, ἀφίξομαι ἂν Ζήνων ὅτι τὸν Πωκυλῆ, ἀφαιτρίψω ἂν Πυθαγόρας καλῇ,

ἂν Ποικίλῳ] Sic recte Edd. Ποικίλῳ P. Ποικίλῳ Ex. Fl. utrumque male. *προσελθὼν*] Προσελθὼν male S. quod *ἀπὸ*]. tamēn correxit & vet. Edd. — *ἂν* habent. *ἂν* αὐτῷ] αὐτῷ P. L. & J. αὐτῷ male Ex. Fl. H. P. S. αὐτῷ Bz. *ἂν* Ποικίλῳ] Sic dedit M. du S. ex Angl. L. & P. T. *ἂν* Ποικίλῳ Edd. priores.

ne dicam ridicule. At tu verte: *ἂν maxime in illis carpitur fracta & minimo genere*. *J. P. & G.*
71. *ἔγκυμῶν δὲ τῷ σοφιστῇ*] Male Interpret: *Instante vero quodam Sophista*, vertendum: Instante vero Sophista: hoc est, Phavorino. *AE. M.*
73. *ὄρχαις*] Spado fuit Phavorinus. *AE. M.*
74. *ὄρχαις*] Quia Eunuchus Phavorinus (Vid. Eun. No. 7.) & ejus orationes molles, ut supra vidum est: plurimi in eam rem joci jacti sunt & ab aliis. Vid. *Philosoph.* p. 541. & *Notas* Eun. c. 7. *M. du S.*
75. *αὐτῷ*] P. L. & Ed. J. Reliquae αὐτῷ, nisi

quod Bz. αὐτῷ fecit. *M. du S.*
81. *αὐτῷ πᾶσι σὺκ ἔχων*] Ἀνακρίων γὰρ πᾶσι σὺκ ἔχων, inquit de eo *Philostatus* de vit. Soph. L. I. VIII. 1. p. 489. *M. du S.*
83. *Σιδωνίῳ*] Quis ille sophista fuerit, nescio; certe apud *Philostatum* frustra quaerivi. *M. du S.*
89. *ἔαν τῷ Ποικίλῳ*] Angl. *ἐπὶ τῷ ποικίλῳ*. *J. E.*
ἔαν τῷ Ποικίλῳ] A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui *ἐπὶ τῷ Ποικίλῳ*. *M. du S.*

λῆ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς ἔν ἐκ μέσων τῶ ἀκροαμένων ἕτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας.

Πύθωνος δὲ τινος τῷ ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφον, νεανίσκου ὡραίῳ, ἐραχελῆντος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρωτήματα σοφιστικόν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τῷ συλλογισμῷ λύσειν, "Εν, ἔφη, οἶδα τέκνον, ὅτι ᾠαίη. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου· ὅτι τῷ ᾠαίᾳ ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος. Αὐτίκα σοι μάλα τὸ ἄνδρα ὀπιδείξω, ὃ δὲ σὺν γέλῳ ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις;

Ἐπεὶ δὲ τις ἀθλητὴς καὶ ἀγαγελαδὴς ὑπ' αὐτῷ, ὅτι ἐδῆτα ὦφθη ἀνδρῶν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρυ· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἔκατ' ἐτίθει πηλῶν, καὶ ἐβόων ὅτι τὸ ἀνδύπαλον ἰέναι· ὃ δὲ Δημόναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἀνδρες, πρὸς τὸ ἀνδύπαλον, ἀλλ' ὅτι τὸ ἰαλόν.

Ἐπεὶ δὲ πόσι καὶ χρυσῶν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, γραμματίον ἐν ἀγορᾷ προλιθεῖς, ἥξις τὸ σπολεσάντα, ὅς τις εἴη τῷ δακτύλῳ δεσπότης, ἦκειν. καὶ εἰπόντα ὀκνη

lebo : surgens igitur ex mediis auditoribus, Hec tu, inquit, nomine illum appellans, vocat te Pythagoras.

15. Pythonis cujusdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & sophisticam interrogationem proponente, ejusque syllogismi solutionem dicere illum jubente, Unum, inquit, puer, novi, te perαινεσθαι. Aegre autem ferente illo lusum ex ambiguo, & una minitante, Statim tibi virum monstrabo ! cum risu interrogavit, Virum nempe habes ?

16. Cum vero athleta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olympionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset, & sanguis efflueret : praesentes quidem indignari, quasi unusquisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsulem eundum esse : at Demonax, Nequam, inquit, viri, ad Proconsulem ; sed ad Medicum.

17. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius & gemma,

a Ἐπὶ τῷ Ἐπὶ τὸ f. male. b Τετυλημένος] Et sic f. cum Fl. P. S. &c.

99. * Τῷ τ' ἀμφὶ σκ.] Σημαίνει γὰρ τὸ τ' περιῖναι ἐπὶ τὸ συλλογισμῷ τίλειον αἷμα, ἔχοντα συμπίεσιν, καὶ

τὸ αἷμα τὴν κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐνφυλάττει, καὶ ἡ σπέρμα ἐκβάλλειν. V.

* Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit M. du S. + Περιῖναι] Sic restituit idem ex C. quam περιῖναι esset

in Editis.

+ Ἡ σπέρμα] Tria illa posteriora verba doerant in Editis, supplevit ex Cod. collatione, non addens cujus, M. du S.

94. Πύθωνος] De hoc nihil apud alios reperio, nec mirum.

M. du S.

Ibid. Εὐπαρύφον] Iterum infra, §. 41.

M. du S.

98. Ὅτι περιῖναι] Legendus Doctissimus Flor. Christian. ad ἡρ. Aristoph.

f. B.

Ibid. Περιῖναι] Narrantur plures in ea voce joci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65. A. & B. & Arcef. 104. F. V. Muret. Var. Lect. XI. 11.

M. du S.

Περιῖναι] Nescio an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putari : περιῖναι est dialecticum, significatque, ut Latine efficere, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45. & quem laudat Sextus Empir.

Math. 8, 436. Inde est ἀπάρωνος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429. & 10, 96. Sed περιῖναι etiam obscenum est, ut confici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127. & 4, 34.

f. M. G.

3. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις] Vertitur : Etenim virumne habes ? pro : Et sane virum habes : hanc vim habet τὸ καὶ γὰρ.

M. V. la Croze.

Ibid. Ἀνδρα ἔχεις] Dixi ad illud Petron. quaque virum quaerunt.

f. B.

5. Εδῆτα — ἀνδρῶν] Innuit hisce Lucianus, solis Ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νύγ. c. 8. a me sunt annotata.

M. du S.

20. Δακτύλιον] De hac dictione alibi.

f. B.

Δακ-

ma, & imagine; eum reciperet. Venit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum vero fani nihil diceret, *Abi, puer, inquit, & tuum ipsum anulum serva: hunc quidem non perdidisti!*

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum valde, sed effeminatum fractumque, *Salutate, inquit, filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher, inquit, & te dignus, & matris similis.*

19. Cynicum illum in urfi pelle philosophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcefilaum vocari volebat.

20. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis videretur?* *Solum felicitem, ait, liberum:* illo vero dicente, *multos liberos esse:* *At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat.* Ille, *Et quomodo quis illud possit?* *Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus.* *Quin si perspicies, inquit, res hominum, deprehendes, il-*

αὐτῷ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν ἤκεν ἔν τις μεираκίσκῳ ὥραιῳ, αὐτὸς ἀπολωλέκηναι λέγων· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, καὶ τὸ ἐαυτῷ δοακτύλιον φύλαττε, τῆτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας.

Τῶν δὲ ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων βελῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάντῃ ὥραιον, Θηλυδρίαν δὲ καὶ ἀλκικλασμήνον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς ἔτοσί· καὶ ὁ Δημῶναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σὺ ἄξιός, καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκις δέρμασι φιλοσοφῶντα, οὐκ ὀνώραιον, ὡς τῶν ὀνομάτων, ἀλλ' ἢ Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἤξισ.

Ἐρωτήσαντ' δὲ τινὲς τίς αὐτῷ ὄρετο εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαιμόνα, ἔφη, τὸ ἐλεύθερον· ἐκείνῃ δὲ φήσαντ', πολλὰς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκείνον νομίζω, καὶ μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδοῖτα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τῆτό τις δύναται; ἀπαίτες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τέτοις δεδωλόμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανόησεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πρᾶγματ' αἰ, εὖροις ἂν αὐτὰ ἔτε ἐλπί-

c Ῥωμαίων] Ῥωμαῖοι male J. d Ὀρεῶν] Ὀρεῖν male J. e Θηλυδρία] Θηλυδρ. male B2. f Ὀνώραιον] Ὀνώραιον B2. fol. g Ἀρκεσίλαον] Ἀρκεσίλαοι male P. fol.

20. Δακτύλιον φύλαττε.] Εἰς τὸ ἀφιστῶναι ἀπίσταντες καὶ γὰρ δακτύλιον λέγει·) Ἐ αὐτός. V.

Δακτύλιον] Notae Bourdelotianae adscripserat M. V. de Croze. Semper alibi. *Voila bien des alibi forains.* Indicat Vir Cl. idem quod Cl. Hemsterb. T. I. ad Nitgin, ait: Bourdelotio solemne esse tractationem eorum quae nescit, alio remittere. J. F. R.

29. Ὀνώραιον] Latinum nomen esse certum est; aspirare tamen noluimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte conjectura Editoris B2. uti malis, qui Ὀνώραιον fecit. M. du S.

Οὐκ Ὀνώραιον] An fuit ἔχ' Ὀνώραιον, Latinum nomen, *Honoratium*? J. F. M. G.

30. Ἀρκεσίλαον] Ridet hoc nomine pellem ursinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam E. d. P. excogitavit. Certe sic jocus peribit, quo ad Philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo *Diog. Laërt.* IV. p. 103. M. du S.

Ἀλλ' Ἀρκεσίλαον] Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἀρκτω convenientem allusio. Sed sunt plura ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Scratas. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. J. F. M. G.

Ἀρκεσίλαον] Ablancurtius: *Arcefilas* vel *Arcefilas*; nam ἀρκτῶ significat *Ursus*. Et sic supra in *Alex.* vidimus ἀρκίως & ἀρκτῶς. Quare si *Paris.* Edit. hic Ἀρκεσίλαον pro suo Ἀρκεσίλαον dedisset, non video cur jocus periisset. Ἀρκεσίλαος apud *Diog. Laërt.* sine τ. compluribus locis scribitur. *Persius* vero Sat. III. 79. *Arcefilas.* At in nomine ficto quis dixerit praestetne Ἀρκτω— non Ἀρκτω—? J. F. R.

35. Μῆτε ἐλπίζοντα, μῆτε δεδοῖτα.] Conf. supra, *Alex.* c. 8. M. du S.

δὲ, ὅτε φόβος ἄξια, παυσαμένων πάν-40
τως καὶ τῶ ἀνιπιδόν, καὶ τῶ ἰδέων.

Περεγρίνῳ δὲ τῷ Πρωτέῳ ὁπιτιμῶντ^α
αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀν-
δράποισι προσέειπε, καὶ λέγοντ^α, Δη-
μῶναξ ἢ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο. Περεγρίνῳ, 45
ὅς ἀνθρωπίσεις.

Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα πρὸς τῷ ἀντιπὸ-
δῳ ἀλεγειόμενον, ἀναστήσας, καὶ ὅτι
φρέας ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν τῷ
ὑδαὶ σκιάν, ἤρετο, τοιούτους ἄρα τὰς ἀντι-5
ποδας εἶναι λέγεις;

Ἀλλὰ καὶ μάγην τινὸς εἶναι λέγοντ^α, καὶ
ἐπὶ δὲ ἔχειν ἰαυράς, ὡς ὑπ' αὐτῷ ἁ-
παλᾶς ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὁπό-
σα βύλει. Μὴ δ' θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ 55
αὐτὸς ὁμοτέχνος εἰμί σοι, καὶ εἰ βύλει, ἔπει-
σός τ' ἀντιπῶλιν, καὶ ὅφει με ἀπὸ μῖας
ἐπὶ δὲ καὶ μικρῇ τῇ φαρμάκῳ πείθοιτο αὐ-
τῷ δὲναί μοι τὸ ἄριστον αἰνιττόμενον τὸ νό-
μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπὶ δὲ δυνάμεινον. 60

Ἐπεὶ δὲ Ἡρώδης ὁ πάντων, ἐπένθει τὸ Πο-
λυδύκην πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἡξίω
ὄχημα ζεύγναι αὐτῷ, καὶ ἵππους παρ-
ίστασθαι ὡς ἀναδυσσομένη, καὶ δεῖπνον ὡς α-

nosque spe neque metu dignas, cum desinunt
omnino molesta pariter et jucunda.

21. Peregrino illo Proteo increpante,
quod multum rideret, atque alluderet ho-
minibus, ac dicente, *Demonax non agis ca-*
nem (Cynicum) respondit, *Peregrine, non*
agis hominem!

22. Verum Physicum quendam, de an-
tipodibus disputantem, excitavit, & ad
puteum deducto ostendit in aqua umbram,
interrogans: *Tales igitur ais esse Anti-*
podas?

23. Cum aliquis magum se esse diceret,
& carmina habere potentissima, quibus per-
suadere posset omnibus, ut praeberent sibi
quaecunque vellet: *Noli admirari*, inquit;
Nam ego artis tuae sum: et, si vis, se-
quere ad panem venditricem, et videbis,
uno me carmine, et paucillo veneno, indu-
cere illam ut panem mihi det, nummum in-
dicans, cujus eadem quae carminis vis
60 esset.

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pol-
lucem suum lugeret ante pubertatem defun-
ctum, juberetque currum illi jungi, & e-
quos adstare tanquam consensuro, & coe-
nam

a Αὐτῷ] Sic H. 1. 2. J. S. Αὐτοῦ P. b Θαύμαζε] Sic habere Edd. omnes notavit M. du S. c Παρίστασθαι male J. sola.

45. Οὐ κυνᾶς] Deleo frigidam illam, immo absur-
dam interrogationis notam, quae libros ferme omnes
insidet, & versionem ipsam postremam foedarat.

M. du S.
Οὐ κυνᾶς] Hacc ante sic male interpuncta legeban-
tur: ἢ κυνᾶς — ὅς ἀνθρωπίσεις; &c. J. F. R.

47. Καὶ μὴν Φυσ. τ. π. τῷ ἀντιπῶδῳ ἀλεγειόμενον]
Tzetzes in Chiliadibus. AE. M. Notavit idem Gujerus.
J. F. R.

Ibid. Πρὸς τῷ ἀντιπῶδῳ] Ridet itaque eorum senten-
tiam, qui . . . uti & Esch. c. 44. Riserunt etiam Pa-
tres multi (vid. Rittersh. p. 45.) unde hoc saltem dis-
cere licet, cavendum viris bonis, ne dum quae non
intelligunt, vituperant, risum & jocum peritioribus
praebeant. M. du S.

48. Ἀναστήσας] H. c. postquam excitasset (Physi-
cum illum) non vero surgens, ut habebat versio. L. Bos.

55. Θαύμαζε] In omnibus θαύμαζε, legitur; quo
quid absurdius dici potest? Nisi forsan θαύμαζε γὰρ
prima manu fuerit. M. du S.

Θαύμαζε] Θαύμαζε voluisse legere Solanum, ex e-
jus nota video; licet ipsum contextum non mutave-
rit; sed quia deinde rectius conjicit, etiam θαύμα-
ζε legi posse, ideo vulgatam intactam reliquit. J. F. R.

61. Ἡρώδης] Atticus. Hujus Herodis Gellius, Spar-
tianus, Pausan. & alii meminere, & Philostratus in So-
phist. G. G.

Ἡρώδης] Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & a-
liis. M. du S.

Ibid. Πολυδύκην] Atqui J. Pollux Onomastici au-
ctor annos vixerat LVIII. teste Philostrato in ejus vita
p. 593. & Suida. Cumque epithalamium Commodi
Crispinam ducenti scripsisse tradatur a Suida, post an.
Chr. 178. mortuum oportet statuamus (v. Dio LXXI.
p. 814. & Capitol. Marco p. 134. A.) Immo Philostratus
ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tra-
dit eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p.
593. Verissimum igitur est, quod a Doctissimo Phi-
lostrati interprete acute observatum esse video, aliam
Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum He-

nam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *adfero tibi epistolam*. Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsi suo subservire morbo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux possidet? Accusat te*, inquit, *quod non jam ad ipsam abeas*.

25. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magnum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines nominaret, qui ne minem unquam luxerint*. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret, *Tum tu*, inquit, *ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?*

26. Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, *Equidem te jam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes*.

27. Dicente fodalium quodam, *Abemmus, Demonax, in Aesculapii, & oremus*

65 σκευάζει, προσελθὼν, ὡς Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω σοί τινα ἐπιτολήν. ἡ δὲντ' οὐδὲ ἐκείνῃ, καὶ οἰκνέοντ' ὅτι καὶ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτῷ, καὶ εἰπόντ'. Τί ἐν, ὦ Δημόναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιάται σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει.

Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πεινῶντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθεύδοντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγ' τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τῷ παιδὶ τὸ εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινὰς ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδὲνα πῶπ' οἱ πεπρωμένους. Ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνῃ ἐνδοιάσαντ', καὶ σπορέντ', ὃ γὰρ εἶχε τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοῖσιν, εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόν' ἀφόρητα πάχειν νομίζεις, μηδὲνα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον;

Καὶ μὴν καὶ κείνων καὶ ἀγαγελᾶν ἤξει, καὶ ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάντῃ δευκαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωδύμεν. ἐν γὰρ ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτῷ λόγον τινα, καὶ ὑποφωτιστὴς ἀποκρίνεται. Ἐγὼ μὲν σε ἔφη, ὦ ἐταῖρε, νῦν ἡρώτησα, σὺ δὲ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνον' ἀποκρίνη.

Εἰπόντ' δὲ τιν' ἑταίρων, Ἀπίωμεν Δημόναξ εἰς τὸ Ἀσκληπείον, καὶ προσευξώ-

d' O d' autē] Constans Edd. lectio.

Herodis, ut vult ad p. 558. aut certe *alumnus* discipulumve, cum inter *τροφῆους*, quos impense amaverat, ibi recensetur. De luctu ejus vide omnino *Philostatus* in voce *Herod.* p. 558. ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo.

M. du S.

63. Ὁμηρον . . . ἀς ἀνάβ.] Locum hunc mire illustrat *Philostatus* locus p. 558. ubi de hoc ipso *Polluce* cum *Achille* & *Memnone*, quos impense *Herodes* amaverat, verba faciens, scribit: *εἰκόνας γοῦν ἀντιθεῖσθαι θανάτου, καὶ τερπικρότου, καὶ θρασυότου. τὰς γὰρ ἐν θανάτῳ, τὰς δ' ἐν ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ἐν οὐρανῷ πλατύνει, σὺν ἀφαιῶς, ἀλλὰ ἐν ἀραιῇ τῷ ὑπερκόσμῳ, ἢ κινήσει.*

M. du S.

Ibid. Ζώνου καὶ αὐτῷ] An Πολυδεύκης;

F. G.

64. Διδόνει παρασκ.] Idem aliis verbis infra §. 33. ἀς ζῶντας ἐστίν. Sed in *Αἰ. Αποσ. X.* 10. καὶ ἡδὲ γινώσκοντες παρασκυλίζονται δι' ἐκείνῃ, ἐκτείνον ἐπ' αὐτῶν. Ad quae verba *Rev. Jac. Elph.* hoc *Luciani* aliudque *Tom. II.*

ex *Catapl.* aliisque adfert, qui probet ὡς παρασκυλίζοντες esse *παύει* quid in *prandium*. F. F. R.

72. Ὁ δ' αὐτῶν] *Vorslius* τῷ δ' αὐτῷ; sed frustra. cum constet *Herodi* filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. *Philost.* p. 558. De eodem credo *A. Gellium* loqui XIX. 12. M. du S.

Ibid. Ὡς παρ.] *Philostatus* tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de *Polluce* aliisque duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait: ἀς ἴσα γνησίοις ἐπὶ πᾶσι. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. *Philostatus* autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, *Demonactis* nullibi meminit. M. du S.

75. Τρεῖς . . .] Vide *Juliani* Imperatoris *Epist.* XXXVII. ubi similem habes de *Dario* & *Democrito* narrationem. M. du S.

89. Ἀσκληπείῳ] Vide *Ερμ.* c. 37. & *Smith.* M. du S.

εὐζώμεθα ὑπὲρ τῆς υἱᾶς. Πάνυ, ἔφη, καθὼν ⁹⁰pro filio, *Utiq̃ue*, inquit, *surdum judicas* ἡγῆ τ' Ἀσκληπιόν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν *Aesculapium*, *si non potest hinc etiam orantes* ἡμῶν εὐχομένων ἀκέειν. *audire.*

Ἰδὼν δὲ πρὸς δύο τινας φιλοσόφους κομι-
δῆ ἁπαιδευτὴς ἐν ζητήσεϊ ἐρίζοντος, καὶ τ'
μὲν ἀτοπα ἐρωτῶντα, τὸ δὲ ἕδεν πρὸς λόγον ⁹⁵
ὑποκρινόμενον. Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη,
ὅ μὲν ἕτερος τῶν τράγον ἀμέλγειν, ὁ
δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

Ἀγαθοκλῆς δὲ τῷ Περιπατητικῷ μέγα
φρονῶντι, ὅτι μόνος αὐτὸς ὅστις καὶ πρῶ-
τος τ' ἀφαιλετικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ
Ἀγαθοκλῆς, εἰ μὲν πρῶτος, εἰ μόνος, εἰ
δὲ μόνος, εἰ πρῶτος.

Κεθήγει δὲ τῷ ὑπαίτικῷ, ὁπότε ἀφ' ἧς
Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆκει πρεσβεύσων
τοῦ πατρὸς, πολλὰ καλαγέλαστα καὶ λέγον-
τος καὶ ποιῶντος, ἐπειδὴ τὸ ἐταίρων τις
ὄρων ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρμα
εἶναι, Μὰ τὸ Δί', ἔφη ὁ Δημόναξ, ὅδε ¹⁰⁰
μέγα.

28. Videns aliquando duos quosdam
philosophos omnino indoctos in disputatio-
ne contendere, & alterum quidem absurda
obicere, alterum nihil quod ad rem face-
ret respondere, *Nonne videtur vobis*, in-
quit, *amici, alter horum mulgere hircum,*
alter cribrum ei supponere?

29. Agathocle Peripatetico gloriantē,
Isolum se & primum dialecticorum, *Quin tu*,
inquit, *Agathocles, si quidem primus, non*
solum: si vero solus, non primus.

30. Cethego Consulari, cum per Grae-
ciam in Asiam pergeret legatus patri futu-
rus, ridicula multa & dicente & faciente;
atque sodalium ipsius uno, qui ista vide-
ret, dicente: *magnum enim purgamentum*
esse; *Medius fidius*, inquit Demonax, *ne*
magnum quidem.

31. Apol-

a Ἀπαιδύτους] Ita Edd. omnes. b Ὁ Δημ.] Sic *Jensf.* & Bz. Ὁ Δημ. Edd. cett. male.

94. Ἀπαιδύτους] Forſan ἀπαιδύτους.

M. du S.

99. Ἀγαθοκλῆς] Peripateticus hic, de quo nihil
invenio. Alium Agathoclem, Stoicum alibi memo-
rat *Icar.* c. 16. Cynicum alium *Tox.* c. 12. & f. A-
lium medicum *Καίπαλ.* c. 6.

M. du S.

5. Κεθήγει δὲ τῷ πατρί.] Anno Chr. CLXXII. Ce-
thegum Consulem invenio.

M. du S.

6. Πρεσβ. τῷ πατρί.] An & apud alios hoc sensu in-
veniat, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis
familiarē est.

M. du S.

8. Επειδὴ τὸ ἐταίρων τις ὄρων ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέ-
γα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸ Δί', ἔφη ὁ Δημόναξ, ὅδε μέ-
γα.] Sic legendum. Vulgo ὁ Δημόναξ male; ipse
id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa,
quae Demonax vario tempore, tempeſtively de quibus-
dam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve:
inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam
consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac ali-
quis sociorum magnum eum esse scelus diceret, ajebat
Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse
scelus.

J. F.

10. Ὁ Δημόναξ.] Sic Bz. recte. Reliqui Libri ὦ,
prave.

M. du S.

Ibid. Οὐδ' ὅτι μὲν.] Illud ὅτι μὲν vide apud *Diog.*
Laert. 148. C. nihil mirum. Et apud ipsum Nostrum
philosoph. c. 16. εἰ μὲν. Οὐδ' ὅτι μὲν scilicet, vel simile quid

subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem
hujus petit; quasi diceret; nec mirum est, tali patre
ortum tam stultum esse filium.

M. du S.

14. Μετέπειτα.] *Capitolinus* in Antonino Pio c.
X. *Cuius avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide
Cassiodori ad eum locum notas.) Hinc est quod cum
hic Demonax cum agmine suo autem vellus petere ait;
joco duplici, alludit enim etiam ad alium Apollo-
nium, cujus Argonautica nota.

M. du S.

Ibid. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ σπουδάζοντι.] Interpr.
ut regis esset praeceptor. Pro regis potius reponē, Im-
peratoris. Imperatores autem Romanos Graecis scri-
ptoribus βασιλεῖς appellari, res est nota. Infra pag.
seq. recte haec verba tranſtulit, ὁ βασιλεὺς με τῇ Ρω-
μαίων πολιτείᾳ τιμήσκει. *Imperator me Romanorum ci-
vitate donavit.*

H. V.

15. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ αἱ Ἀργοναυ-
ται αὐτῷ.] Jocus est in voce *Argonautica*. Nam Apo-
lonium & ejus discipulos insimulabat avaritiae, utpote
qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut
divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum,
de qua expeditione extat egregium poema omnibus
notum Apollonii alterius, ad quod alludit.

J. F. a G.

16. Ἀπολλώνιος.] Alludit ad alium Apollonium,
cujus *Argonautica* hodieque exstant.

M. du S.

Ἀπολλώνιος & αἱ Ἀργοναυται.] Dubitat *Cresollus*.
Thea-

31. Apollonium aliquando Philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis causa cum Imperatore esset: *Accedit, inquit, Apollonius, cum suis Argonautis.*

32. Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis*, inquit, *sed ut omnia.*

33. De Herode dicebat, *verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem esse animae, Regillam & Pollucem (mortuos) ut viventes convivio exsistere, & talia declamare.*

34. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, *Propter quam causam excludant sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis iniuria Eumolpus, Barbarus e Thracia?*

Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ πότε τὸ φιλόσοφον ἰδὼν μὲν πολλῶν τῶ μαθητῶν ἐξελαύνοισα, ἤδη δὲ ἀπῆι μετὰ πέμπτον, ὡς ὅτι παλαιὰ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενον. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτῇ.

Ἄλλω δὲ πότε ἐρομένω, εἰ ἀθάνατον αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατον, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

Περὶ μὲντοι Ἡρώδης ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸ Πλάτωνα φάμενον εἰ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, εἰ γὰρ εἶναι τὴν αὐτῆς ψυχῆς, ὅτι Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδύκην ὡς ζῶντας ἐστὶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾷ.

Ἐτόλμησε δὲ πότε καὶ Ἀθηναῖος ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τὴν προρρήσιον ἀκρόσας, ὅτι τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τῆς βαρβαρίας, καὶ ταῦτα, τῷ τὴν τελετὴν αὐτοῖς κατέστησας μόνω Εὐμόλῳ, βαρβάρῳ καὶ Θρακῷ 300ντ.

Ἐπεὶ

τὸ Ῥηγίλλαν] Ut Marcell. voluit, edidi. Ῥηγίλλαν Edd. priores.

Theatro Rhett. 4, 11. extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobandae pigritiae, ut Latinus poeta: *Non navitas puto vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67.) sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, & avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt.

19. Ἄλλ' ὡς πάντα] Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13. Heraclitica ratione, Ἀπόλλων μὲν ἔδωκεν ἀπάντων χρημάτων, εἰ δὲ γίνεται, ὅ, τι μὴ ἐπὶ ὁδῷ ἦν. Εὐμολίου γὰρ δὲ ἐπὶ ἀπὸ τοῦ ἀλλοιοῦται κ. τ. λ.

22. Ῥηγίλλαν, καὶ Πολυδύκην] Ῥηγίλλαν ἐπὶ Π. Th. M. Ῥηγίλλαν] Recte vidit Marcellus in his verbis εἰ γὰρ εἶναι τὴν αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλλαν ἐπὶ Πολυδύκην, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regilla enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Cl. Salmasius.

Ῥηγίλλαν] De Herode & Rhegilla uxore fuisse Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem Attici a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem Atticum vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. p. 90. Duas filias amittit ex IV. liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558. leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post

mortem unius filiae, conjicit Salmasius p. 96. vid. Salmasius ad Spartian. p. 77. Sponii Miscel. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX. obisse constat. Vid. Joh. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo Philostratus in vita ejus p. m. 551. ipse Herodes se ὑπερκενῆσαι ἀποθανούσαν, ait ibid. 556. & paulo post; παρὰ αὐτῇ ποιήσας ἀφαιθεῖν τὸ πῦρ. Inscriptiones has Herodis iterum prodidisse audio Londini A. 1722. cum selectis Casauboni & Salmasii notis, novisque Editoris Mettarii, inter Miscellanea Graecorum aliquot scriptorum carmina.

23. Πολυδ.] Vide supra ad cap. 24. Ibid. Ἐστὶν.] Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. Max. c. 21. Thucyd. III. p. 58. 2. V. c. 11. VII. c. 11. Plut. in Timol. 464. 2. & Plat. 353. 2. Privatis etiam licuisse, si cui tantae suppeterent facultates, suis parentare ad eundem modum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis praestare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vid. Potter. 164. 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Episc. c. 22.

26. Προρρήσιος] Ergo integra ea non est, quam habemus. Alex. c. 38.

29. Εὐμόλῳ] Dico alibi. Εὐμόλῳ] Insignis ea de re est Euripidis locus, interpretibus non satis intellectus in Rhefo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Cl. Barnesio aliter visum fuerit, qui Thamyrim intelligit.

Ἐπεὶ δὲ πόλε πλεῖν μέλλοις αὐτῷ ἀφ' αὐτῶν χιμῶν, ἔφη τις τῶ φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνάπραπέντ' τῷ σκάφει, ἔπειτα ἰχθύων καὶ αἰσχροῦς; καὶ αὐτὰ, ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὁκνῶν ἔπειτα ἰχθύων καὶ αἰσχροῦς. 35 αὐτοὺς αὐτὸς ἰχθύς καὶ αἰσχροῦς.

Ῥήτορι δὲ τινὶ κάκις μελετήσαντι, συνέβλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι. τῷ δὲ εἰπόντ', Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτὸν λέγω. Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρὸς ἀκροατῇ χρώμενος.

Καὶ μάντιν δὲ πόλε ἰδὼν δημοσίᾳ ὅπλῳ μακροῦς, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ὅτι μὴ μὴ δὲ ὡς ἀλλὰ ξαι τι δύναμαι τῷ ὅπλῳ κελωσύνων, ὁλὶ 40 γον αἰτέις, ὅποσον ἂν αἰτέῃς. εἰ δὲ ὡς δεῖ δόξῃ τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σε δύναται ἡ μαυρία;

Πρεσβύτερ δὲ τινὶ Ῥωμαίῳ εὐσωματῶντ', καὶ τῷ ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πᾶσι τοῖς ὅπλοις αἰσχροῦς, καὶ ἐροῦντος, Πῶς σοι Δημόναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ἐβύλιον τῷ ἀνταγωνιστῇ ἔχης.

Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, πᾶσι εὐτόχως παρεσκευάστο. ἐραμέ- 50 τε γὰρ τινὶ ὅπλῳ χλευασμῷ, εἰ χιλίας

35. Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratum fuerim*, inquit, *si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sum.*

36. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente: *Semper apud me dico; Non mirum est*, inquit, *taliam te dicere, quæ stultum adeo auditorem adhibeas.*

37. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de factis, parum mihi exigit, quantumvis exigas. Sin vero ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tu quid prodest divinatio?*

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare*, inquit, *lignum si hostem habueris.*

39. Etiam ad difficiles quaestiones acutemadmodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas digno-*

a Κάκις] Deest in Fl. Adest in reliqq. Κάκις γ. & P. sine puncto subscripto. b Ἰδὼν] Sic recte P. & Ba. Eὐδὼν γ. & reliqq. male. c Ἐπ' αὐτῷ] Ἀπὸ τοῦ Ex. Fl. At vulgatam etiam servat P.

37. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι] Benedictus, *suasit ut exercitationi incumberet. Opsopæus, ut frequentius exercitio incumberet.* At quis negare audet saepius id ab illo factum? Sed præclarus lusus est in Graecis, quæ non tam suadent exercitium vel exercitationem, quam manuaris & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide. ἢ δὲ ἐ τῷ σώματι γυμναστικός. Et rursus notabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήματα λιπαρῶς ἐπιβλήσας, ἐπιδιδόναι δὲ διανοία τῷ ἰσχυρίῳ ἀγαθὸν κοινόν, τὸ σῶμα ταῖς ἰσχυρίαις ἀσκήσιν ἐκποιοῖ. γ. G. 42. Καὶ μάντιν δὲ ποτὶ ἰδὼν] Scribendum ἰδὼν quod sequiores depravarunt, cum primæ editiones recte habeant. γ. γ.

50. Εἰσάγει αὐτῷ μάχην] Vid. supra Ὀρχ. c. 8. M. du S.

Ibid. Πρὸς πᾶσι τοῖς ὅπλοις] Idem voluit Theophrastus, si ejus quidem foetus est, cap. II. ἐψήματις, p. 7 B.

quum ait, eum καὶ μακροὶ ἀνδράντα παίζιν. M. du S. p. 58. Σῆμα — τῷ σποδῶν] In Edit. Blancard. Id. Magistri τὸν σποδῶν male legitur, ubi is sub verbo ἔσμαι haec Luciani adfert, ac verbum id recte exponit ζυγοσπῶν. Et hoc sensu ap. LXX. persaepe, ut Esdr. VIII. 25. Καὶ ἔστη αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2. Reg. XIV. 26. καὶ κεφάλῳ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κεφαλῆς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κεφαλῆς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κεφαλῆς αὐτοῦ. Alii bi plene ἔστησαν ἐν ζυγῷ vel σπῶν, ut Job XXXI. 6. Ἐσθί. XLVI. 6. &c. γ. F. R.

69. Πρόβατον] Sotades apud Stobaeum idem dixit.

Εἰ δὲ βασιλεὺς πύφικας, ὡς θνητὸς ἀκούσας.

Ἀν μακρὰ πύφικας, φλεγματῶν (γρ. κρατῆς) κρατῆς σπῶν.

Ἀν μακρὰς, ταῦτα πρὸ τοῦ προβάτου εἶχεν.

Vid. Grotii Flor. p. 115.

M. du S. 72. Ὑπερ

rum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, cineres; reliquum omne fumus est.

40. Polybio cuidam indocto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret: Imperator Romana me civitate honoravit: Utinam, inquit, Graecum te potius quam Romanum fecisset!

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehensa veste ostensa- que, Hanc quidem, inquit, ante te ovis gestabat, & erat ovis.

42. In balneo cum ingredi in ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accusaret, Dic mihi, inquit, an pro patria subivimus eram?

43. Interrogante quodam, Quid putas agi apud inferos? Expecta, inquit, inde tibi rescribam.

44. Admeto cuidam, malo poetae, cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod testamento jussisset suae columellae sepulcri inscribi: sed quid prohibet ipsum ponere,

Terra cape Admeti viriculum, Deus exiit ipse!

μᾶς ξύλων καύσαιμι, ὃ Δημόναξ, πόσαι μναὶ ἂν καπνὸς γένοιτο; Στῆσον, ἔφη, ἡ σποδὸν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνὸς ἔσται.

Πολυβίῳ δὲ τινὶ, κομιδῇ ἀπαιδευτῇ ἀνθρώπῳ, καὶ σολοίχῃ, εἰπόντῃ, Ὁ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τιτίμηκεν. Εἴθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποιθήκεν.

Ἰδὼν δὲ τινὰ τῆς εὐπαρύφαν, ὅτι τῷ πλάτει τὸ πορφύρας μέγα φρονήντα, κύψας αὐτῇ πρὸς τὰ ὄσ, καὶ τὸ ἐδῆτ λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τῷτο μέντοι πρὸς σὺ πρὸβαλον ἐφόρει, καὶ ἦν πρὸβαλον.

Ἐπεὶ μέντοι λυόμεν ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδαρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό τις ὡς σποδολιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεαι ἔμελλον;

Ἐρομμένῳ δὲ τινὶ, Ὅποια νομίζεις εἶναι; τὰ ἐν ἅδῃ; Περίμενον, ἔφη, καὶ κειθὲν σοὶ ἔπιτελῶ.

Ἀδμήτῳ δὲ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γεγραφεῖναι μονόστιχον ἑπίγραμμα, ὅτι ἐν ταῖς ἀφθίκαῖς κεχέλευκεν ἑπίγραφῆναι. αὐτῇ τῇ τῇλῃ, ὃ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν. Γαῖα λάβ' Ἀδμήτην ἐλνύρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτὸς.

γε-

62. Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τιτίμηκεν] Οὐ γὰρ ἰδίῳ * ἀπὸς αὐτῶν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέν με πολιτεία, ἀδελφείῳ γὰρ τοῦτο ἔσθ' ἄλλοι, ποῖα τινὶ εὐγενεῖ αὐτὸν + φιλίᾳ, καὶ πάλιν φιλίᾳ τὴν Ῥωμαίων πολιτείαν συνκαρτερημένης οἷον Οὐτίαν, Φλαβίαν + Λυρλίαν, καὶ ἄλλων πλείων. καὶ γὰρ § καὶ πάσαις ἐπολιτογραφῆθαι ἔστι.

* Οὕτως] In V. erat ἔ, & iterum Schol. 8. quod ego pro πῶς stare existimo. Vide illic notam nostram. M. du S. + Φιλία] Ita hic, & mox quoque φιλίᾳ Cod. V. Licet φιλία & φιλίᾳ Edit. Cler. Et melius cum p. scribitur. M. du S. (an ποῖα — φιλίᾳ ut mox πολιτεία. J. F. R.) + Λυρλίαν] Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀβραμίων edita; quae tamen non mutassem, si mea fo-

ἀλλ' ἐπεὶ ἄρα ἔτις ἐχρῆν αὐτῇ τῇ Ῥωμαίων εὐγενεῖ αὐτὸν πολιτεία. § ἵνα τὸ πλάτυ τὸ ἀρίστου ἀνελαιμώμετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέν με. τὸ γὰρ αὐτὸ ἔστι καὶ τοῦτο παρὶδελφῶν, ὃ ἔστι αὐτὸς ὁ Δημόναξ ὑπὲρ τοῦ δουρῶντος, ἀμα δὲ ἔσκαπτον, ὡς μὴ ** καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι. V.

lius auctoritate haec edere suscepissem. J. F. R. § καὶ πᾶσαι] Aberat καὶ in editis. Addidit M. du S. § ἵνα τὸ πλάτυ — καὶ αὐτὸς] Corrupta haec sunt. M. du S.

** Καθαρῶς] Sic dedi ex conjectura, καθαρῶς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat Solanus noster. J. F. R.

72. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεαι ἔμελλον] Non inapte ad sensum transtulit d'Abiancourt: Il ne s'agit pas, dit-il, de mourir pour sa Patrie. Quasi diceret; nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me praebuisssem, nunc nolo esse male fortis. J. F. R.

77. Ἀδμήτη] Frustra hominem usque adeo obli-

rum quaesieris. M. du S. 80. Οὐ χῆρον δὲ ἔστι αὐτὸ εἰπεῖν] Quod referre non fuerit deterius. Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas: quod referre ab re non fuerit alienum. Sic Lucian. noster in Dipiad. cap. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. H. V.

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἔστιν, ὦ Ἀδμήτε, τὸ ἐπιγράμμα, ὥστε ἐβυλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.

Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῷ σκελῶν αὐτῷ οἷα τοῖς γέρονσιν ἐπικεικῶς γίνεσθαι, ἤρετο, τί τῆτο, ὦ Δημόναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, ἡ Χάρις με ἔδρακεν, ἔφη.

Καὶ μὲντοι καὶ Λακεδαιμόνιον τινα ἰδὼν 90 αὐτῷ οἰκέτιω μαστιγῶντα, Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμοι σαυτῷ τὸ δούλον σποφαίνων.

Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸ ἀδελφὸν Δίην ἐχούσης, Κρίθῃσι, ἔφη, καὶ γὰρ εἰ Δανάη, ἡ Ἀκρισίῃ θυγάτηρ.

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς καὶ πρὸς ἀλλή-

ridens dixit: Adeo pulchrum est; o Adme-
te, epigramma, ut velim illud jam inscri-
85 ptum esse.

45. Videns aliquis in cruribus illius, qualia fere solent accidere senibus, rogarat: Ecquid hoc Demonax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me momordit.

46. Lacedaemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, In jus ambula, inquit, ne-
95 que enim illa es Danaë Acrisii (injudicati) filia.

48. Maxime autem impugnabat, qui non

α Χάρις] Mallem Κέρβερος. M. du S. recte adscripsit.

90. Καὶ Λακεδαιμόνιον τινα] Ἐμάστιζον γὰρ αὐτοὺς Λάκωνες τιλοῦντο, καὶ εἰς τοῦτο * αὐτοὶ ἀποσκάπτει. V.

* Αὐτὸν] Conf. Scholion 9. ad verb. ἀποσκαμνίσθαι, ubi τάντων recte & Antice pro τῷ αὐτῷ legitur. Ideoque & hic forsitan sic legendum; quia Grammatici ajunt αὐτὸν pro αὐτῷ Attice nunquam dici. Sed cum idem etiam scribant τῷτο pro τῷτο nunquam dici, ac Maître de Dialecte. p. 37. tamen ex

Pausan. p. 281. adferat τῷτο σίλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum quum unum exemplum in re ejusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. J. F. R.

86. Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῷ σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρονσιν ἐπικεικῶς γίνεσθαι] Benedictus, cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus. Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Oplopceus; cum vidisset quispiam crura ejus tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt. Poterant ista epitheta secure omitti, quum ex sequentibus videantur intelligi nescio qui livores. J. G.

92. Ὁμότιμοι σαυτοῦ τὸ δούλον] Uterque interpres servo tuo similem te. Cur igitur Lucianus non dixit, ὁμοιοι σαυτὸν τῷ δούλῳ? Sed facetissime alludit ad Ἀλγεμυαρίωνσιν Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii tum I. Meursius in Græcia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. tom. II. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. J. G.

Ὁμότιμοι] Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant. (Vid. Ἰκαρ. c. 16.) tum quod servile ingenium in servum faciendum prodebat. M. du S.

Ὁμότιμοι σαυτοῦ τὸ δούλον ἀποφαίνων] Vertebatur: Desine servo tuo similem te ostendere. Sed Frater G. O. Reitz. bene animadvertit, vertendum: servum tui similem. J. F. R.

93. Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸ ἀδελφὸν Δίην ἐχούσης, Κρίθῃσι, ἔφη, καὶ γὰρ εἰ Δανάη Ἀκρισίῃ θυγάτηρ] Jocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρισίῃ θυγάτηρ. Nisi fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clusa ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut; Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Jupiter te rapiat. Th. M.

94. Κρίθῃσι] Vid. Suid. v. ἀκρισία, & Δανάη. M. du S.

98. Τρίβωνα μὲν ἐπὶ πύραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῷ βακτηρίῳ ὑπὸ γόμφῳ κειραγόμενον] Melius τρίβωνα μὲν ἐπὶ πύραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τῷ βακτηρίῳ ὑπὸ γόμφῳ κειραγόμενον, &c. nempe κειραγόμενον. Th. M.

Τρίβωνα μὲν ἐπὶ πύραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῷ βακτηρίῳ ὑπὸ γόμφῳ κειραγόμενον] Hæc, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus salis jocus. Lego igitur ἐπὶ τῷ βακτηρίῳ, non vero ἀντὶ τῷ βακτηρίῳ. Jocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectæ imitatore, a Demonacte irrisus est & subannatus. Imo (inquit) Hyperidris videris esse discipulus. Ludens in voce Ἰπριδης, quam ab ὑπερίδῳ fingit derivari, quod est innixior, eo quod innixus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus, forte

non vere ; sed ostentationis causa philosopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram , pro clava autem pistillum , clamantem ultra modum , dicentemque se Antisthenis , & Cratetis & Diogenis aemulum , *Noli mentiri*, inquit , *tu enim Hyperidis* (q. d. pistoris, aut pistillarii) *discipulus es.*

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes ; & contra legem certaminis loco pancratii mordentes , *Fraud injuria*, inquit , *hodiernos Athletas sui sectatores leones appellant.*

50. Lepidum sane illud quoque ipsius & IO
mordax simul ad Proconsulem dictum.
Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac

θειαν, ἀλλὰ πρὸς ὁπίσθιν φιλοσοφῆσιν.
 ἵνα γὰρ ἰδὼν Κυνικὸν, τρίσωνα μὲν καὶ πῆραν
 ἔχοντα, ὁ ἀντὶ δὲ τῆ βασιλείας, ὑπέρογκον
 ἰκεραγόντα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης,
 καὶ Κράτης, καὶ Διογένης ὁ Σιδηροῦς,
 Μὴ φεύδεις, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδης μαθητὴς
 ὢν τυγχάνεις.

5 Ἐπεὶ μὲντοι πολλὰς τ' ἀθλητῶν ἑώρα
κακομαχεύσας, καὶ ὡς τ' ὅμον τ' ἐναγώ-
γιον, ἀντὶ τῆς παγκρατιάζουσαν δάκνουσας,
οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τῆς νῦν ἀθλητὰς
οἱ παρομαρτύντες λέουσας καλεῖσιν.

ο Ἀστειὸν δὴ καλεῖνο αὐτῇ, καὶ δηλικὸν
ἅμα, τὸ πρὸς τ' ἀνθύπαλον εἰρημνόν. ἦν γὰρ
τὸ τ' ἐπιτημνόν τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα
ὅλον.

δ' Ἀντ.] Sic Edd. 'Ἐπὶ τῇ βακτ. conjicit *Palm.* 'Ἐπὶ δὲ τῇ βακτ. *Vorst. & Marcil.* 'Ἄνδρ. melius *Solan.*

3. † Ὑπάρχου μασ.] Εἰς τὸ ἄραδου ἀλγύριος ὡς ὑπὸ
 ρύσας δίδωμεν. V.

† Ὅτι μὲν] Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Salomō sedī suae reddidi, & eodem monente ex V. ac. C. τὸ ἀπαλῶν dedi, pro vulgato τὸν ἀλῶν. J. F. R.
‡ Οὐτως λέγεται] Οὐ λέγει. editum ante, sine sensu, ὅτι γλ.

9. Λίσσης καλοῦσιν] Καὶ ᾧ οἰάσασιν τοὺς ἀνδράμους;
αἱς λίσσης ἀπεικάσσης ± ὕτως λέγειν, λίαν εἰν. V.

esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari ~~ita~~ ^{itaque} existimat, jubetque conferri Scholium 5. quare & hic facile monenti parui.

te fuit etiam Philosophus ejus nominis , de quo ta-
men nihil legi. 7. P. 2 G.

99. Arr. N. f. *aux.*] Ego omnino pro *arr.* legendum cenſeo *arr.*, quam emendationem confirmabit Scholium. *M. d. S.*

Ibid. [Ἰσχυροειδὲς κρημνίζετα] Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, Ἰσχυρον, pistillum pro clava habuit hic Cyniscus. κρημνίζετα fuisse nonnunquam h. e. trium cubitorum, hoc instrumentum, docet Hesiodus *Epy.* f. 413. ubi veor, ut figura antiqua antiquum Ἰσχυρον cum suo ἄλμα recte expresserit: quam aliquo machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus J. A. Segnerus. Nempe Ἰσχυρον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, eoni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς ὑψηλὸς κόμηντες σκοπέας, sic Ἰσχυρον, pistillum, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor πρὸ ἑρμηνείας S. 119. κομμοφόρον Ἰσχυρον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne Ἰσχυρον illud τὸ Ἰσχυρὸν, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀπὸ βακτηρίας Ἰσχυρον, Ἰσχυροειδὲς κρημνίζετα, &c. ἔχοντα ἀπὸ βακτ. Ἰσχυρον, κρημνίζετα.

τὸν καὶ τ. λ. Qui characterem quasi dictorum Demon-
stris nostri, & monetam norit, qui cogitarit; neces-
sario desiderari aliquid, quod pro baculo seu clava usur-
parit Cyniscus; qui *Hyperidis* nomen cum *ὕπερις* com-
paraverit: ille nobiscum, puto sentiet. J. M. G.

3. [Ἰαριπιδῶν] Hujus nominis Rhetorem fuisse notum, de quo *Plus.* in *X. Rhet.* 456. non me laet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonaxis jocum.

6. Παρὰ τὸ τόπον, ἢ ἐπαγώνιος, ἀπὶ τῷ παγκρατια-
ζῶνι δάκνεται.] Est in eam rem locus *Philoptrati* lucu-
listissimus in *Imag.* II. p. 818. οἱ παγκρατιαζῶντες, ὡ-
πῆς, κεκλιμένοι μὲν προσχωρεῖν τῇ πάλῃ διὰ τὸ αὐτοῦς ὡ-
πλισμένοι τε, οἱ μὴ οἷον ἀσφαλεῖς τῷ παλαιόφει. οἱ συμ-
πλοκῶν, ἐν αἷς ἀσφαλεῖς χρη, οἷον πίπτοντα. διὰ δὲ αὐ-
τοῦς ἔτι τῆς εἰς τὸ ἄλλοις ἄλλως ὀρχῶν. οἱ δὲ αὐτοῖς
ἐσφυρὶ προσπαλαίονσι, καὶ τὴν χυμὴν σπυλοῦσι, προστότος
τὸ πάλιν ἐκινῶνται ταῦτι διὰ τῷ παγκρατιαζῶνι ἔργα,
πλὴν τὸ δάκναι ἢ ὀρύττειν. M. dms.

12. Πιττουμένῳ τὰ σκῆλη] Vid. id supra expositum,
in de Merced. Cond. c. 33. J.F.R.

ὅλον· Κυνικὲ δὲ τινος ὅτι λίθον ἀναδάντος,
καὶ αὐτὸ τῆτο κατηγορεντος αὐτῆ, καὶ εἰς
κιναιδίαν μεταβάλλοντος, ἀγανακτήσας,
καὶ καλίσσασθαι ἢ Κυνικὸν κελεύσας,
ἐμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ φυγῇ ζη-
μιώσσειν· ἀλλ' ὅγε Δημόναξ ὠχρατοχὼν
παρητήτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ
τινὰ πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παρρησίαν θρα-
συνομένῳ· εἰπόντος δὲ τῷ ἀνθυπάτῃ, Νῦν
μέν σοι ἀφίημι αὐτόν, ἀν δὲ ὑστερον τοιούτον
τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι· καὶ ὁ
Δημόναξ· Δραπακισθῆναι τότε αὐτόν κέ-
λευσον.

Ἄλλω δέ τινι τραυπέδων ἅμα καὶ ἔθνης
τῷ μεγίστῳ ἡ δεξιὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βα-
σιλείως, ἐρομένη, πῶς ἂν τις ἄριστα ἀρξῇ;
Ἡ Ἀόργητις, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν,
πολλὰ δὲ ἀκούων.

Ἐρομύω δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακῶντας
ἐδίει· Οἷε ἐν, ἔφη, τοῖς μαρῶις τὰς με-
λίους τιθέναι τὰ κηρία;

Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντᾳ ἰδὼν πλὴν
 χεῖρα σπουδακομμένην, Ὅφει ποιεῖν, ἔφη, Ἀ-
 θηναῖς εἰκόσι χαλκῇ τέλειμκέναι τὴ Κυναι-
 γειρον.

Καὶ μὴν καὶ Ῥεφῆνον τὸ Κύπριον, λέγω
δὲ τὸ χολόν, τὸ ἐκ τοῦ Περιπάτου, ἰδὼν

totum corpus vellerent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, etque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique jubens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exilio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus est, veniam illi dari, oqui patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule: *Fam quidem illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli jube,* sinqut.

51. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* respondit: *Si non irascatur, & loquatur parca, multa vero audiat.*

52. Interrogante quodam, *Num & ipse*
placentas ederet? Putasne igitur, inquit, stul-
tis favos stui ab apibus?

53. Ad Poecilen cum vidisset statuam
manu truncatam, *Sero tandem*, ait, *statua*
aenea honoratum ab Atheniensibus Cyna-
gicum.

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum, claudum, illum de Peripato, videns mul-

α Καλασπασθῆναι.] Nil mut. *J. H. Fl. P.* β Ἀόρητι.] Sic Edd. constanter.

24. Δρακηνίδηναι] Ἀπὸ τῆς, τῆς αὐτῆς αὐτὸς ἀξίωσιν
αἰτίας, ἧς ὁ αὐτὸς σοὶ νῦν ἐπιμένεται, τὸν αὐτὸν ὅς
τὸ πιττοῦσθαι τῷ δρακινίδηναι ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ * τῆς
τῆρας τῆ παντὸς σώματος + μαδὴν χρύσματι. V.

• Talc] Talc male Edit. Cler.

† *Madāy*] *Madāy* C.

24. Διπαρὰ τοῦτο] Dixi ad illud Petronii *Salaman-*
dra *supercilia tua exuffis.* 7. B.

26. Στρατοειδὸν ἔστιν αὐτῷ τῷ μεγίστῳ] Palam nugatur
Benedictus, *castrorum & maximis exercitiis*; quod ta-
men fecit æmulatione Opsopæi, qui *castra & ma-
gnum exercitum*. Nam verti debet *legionum & ma-
xima provincia*. Pessima autem est in Græcis distin-
ctio.

27. Ἐκ βασιλέως] Pro ὑπὲρ βασι. Conf. Emphatic. c.

36. Κυνάγειμον] Τοῦτο γὰρ Κυνάγειμον πίπτοντι Ἀθη-
ναῖαι ἐν τῇ † πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πηλείκει πρὸς Πέρ-
σου τῇ χυῖα ἀπλοκαΐς. V.

‡ Πρὸς] 'Es legebatur in editis, mutavit *Solan.* non addens
unde habeat : *ναυμαχία*, vero ego dedi pro edito *ναυμαχίαν*.
T. F. R.

3. ubi alia exempla dedimus.

29. Ἀόρυνται. Lege ἀορύταις.

36. *Χαλκή*] Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua Z. Tr. c. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit.

Ibid. Τὸν Κυνάγιστον] Cujus historia notissima ex Herod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. 7. B.

38. Καὶ μὴν ἔ'ρουφίον τ' Κύπριον, λέγει δὲ τ' χαλόν,
τ' ἐκ τῷ ἀεπάρτου ἰὼν ἐπιπλὺ τοῖς ἀεπάρτοις ἰδιαιτρί-
βου

multum in illis ambulationibus versantem, *Nihil est*, inquit, *claudio Peripatetico imprudentius.*

55. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consularet illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philosophum*, ut alium pro se rerum curam relinqueret, sic respondit, ut planissime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.*

56. Etiam illud quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius categorias (*praedicamenta*) in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine dignus es decem categoriis* (accusationibus.)

57. Atheniensibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae aram sustuleritis.*

58. Cum Olympiam venienti Elienses aeneam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini majoribus vestris, qui*

ὁδὲ πολλὸ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιαρίβουσα, Οὐδὲν ἔστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χαλῶ Περιπατήσῃ.

Ἐπεὶ δὲ πάλαι ὁ Ἐπίκλειτος ὅτιτιμῶν ἅμα συνεβέβλευν αὐτῷ ἀγαθὰς γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τῷ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνὴρ αὐτῷ κατὰ τὴν φύσιν, ἐλεγκτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκ ἔστιν, ὦ Ἐπίκλειτε, δὸς μοι μίαν τῶν σου θυγατέρων.

Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τὸ Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν παντάκτιστον μὴ ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸ Ἀριστοτέλη δὲ διὰ τὰς ἑκατὸν καὶ αὐτῷ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιόν ἐστι δέκα κατηγορεῖν.

Ἀθηναίων δὲ σκοπευόμενων κατὰ τὸν ζῆλον τὸ πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτούς, Μὴ πρότερον, ὦ ἄνδρες, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφισάμε, ἀλλὰ μὴ τῷ ἐλέῳ τὸ βωμὸν καθέλῃτε.

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἡλείοι εἰκόνα χαλκῇν ἐψηφίσασθαι, Μηδὰ μὲν τῷτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἡλείοι, μὴ δόξῃτε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι

c Διὰ τὸματ' καὶ] Ex Fl. sic dedimus. Kai διὰ τοῦ. Edd. cett.

61. Ἐλίου τ' βωμῶν] Εἰ γὰρ ὁ Ἠλίου βωμὸς οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίων, πῶς αὖ ἀναχνοῦς, φησὶ, τοιοῦτον

ὁμῶς πρῶγμα θεῖσθαι; V.

βοῦτα, ὅδ' ἐστὶν ἔφη ἀναισχυντότερον χαλῶ παρὰ τῆς ἀρετῆς. Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quia etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudio Peripatetico*, inquit, *nihil est imprudentius.* περιπατοὶ non sunt pergulae, sed *ambulationes*. ἐνδιαρίβουσι αὐτοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare.*

Καὶ μὴ καὶ] Supra §. 46. καὶ μὴ τοι καὶ. §. 56. rursus καὶ μὴ καὶ mox c. 54. 56. & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ Lexiph. c. 3. Alex. c. 24. & 28. atque alibi persaepe, ut ex Indice adparebit; si Fratri Carolo operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde Ael. V. H. III. 1. f. J. F. R.

48. Δὸς μοι μίαν τ' σ. θυγατέρα] Coelebs enim & Demonax natus grandior Epictetus, quippe qui sub Tom. II.

Tito jam Vespasiano cum reliquis Philosophis Roma exulare iussus est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV. 11. Vide tamen Suidam, qui cum ad M. Aurelium usque tempora deducit, & quae ibi a Cl. L. Kustero ex proprio & Gatakeri penu deprompta sunt. Ego quid existimem ad Titulum hujus opusculi jam notavi, factum hoc scilicet circa annum a Christo nato CXXV. vel CXXX.

50. Ἑρμῖνον] De hoc nihil invenio. M. du S. 53. Διὰ τὸματ' καὶ] Sic Ed. Fl. quem verborum ordinem reliquae Edd. perturbatum sic exhibent; καὶ δ. c. M. du S.

60. Ψηφισάμε] Ψηφισάμεθα. F. G. 61. Ἐλίου τ' βωμῶν] Vide quae supra ad Tim. c. 25. annotata sunt. M. du S.

ὅτι μήτε Σωκράτης, μήτε Διογένης εἰκό-
να ἀναθεύειν.

Ἦκουσα δὲ αὐτῷ πρὸς καὶ πρὸς ἃ ἔῃ νό-
μων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντα, ὅτι κωδυ-
νεύουσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονη-
ροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς γράφον. οἱ μὲν γὰρ ἐ-
δόντος νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων ἐδὲν βελ-
τίους γίγνον.

Τῶν δὲ Ὀμήρου εἰχὼν ἕνα ἦδε μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὃ, τῷ
πολλὰ ἐοργῶς.

Ἐπὶ δὲ καὶ τῷ Θεοσίτῳ, ὡς Κυνικὸν τι-
να δημηγόρον.

Ἐρωτήθεις δὲ πρὸς, τις αὐτῷ δέξομαι ἢ
Φιλοσόφῳ, ἔφη, Πάντες μὲν θαυμάσιοι·
ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ
Διογένην, καὶ Φιλῶν Ἀρίστιππον.

Ἐξίς δὲ ἔτη ὀλίγη δέοντα τῷ ἑκατὸν,
ἄισος, ἄλυπος, ἐδένα ἐνοχλήσας τί,
ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμα, ἐχθρὸν ἐδέ-
να ἐδὲ πᾶσι ἐχρηκῶς. καὶ τοσούτον ἔρωτα
ἔχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοι τε αὐτοῖς, καὶ
ἅπαντα ἡ Ἑλλάς, ὥστε παριόντι ὑπεξαί-
τῳ ἔτις ἀρχοῖας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι
ἐν πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἥδη

neque Socrati statuant, neque Diogeni posu-
runt.

59. Audivi illum quondam ad jurisperi-
tum ista dicere: *Inutiles fere leges esse, sive*
obonīs scribantur, sive malis: alteros enim nec
indigere legibus, alteros nibilo a legibus fieri
meliores.

60. Homeri versuum unum maxime can-
tillabat:

Mors simul ignavum rapit, & qui multa
patravir.

61. Therfitem laudabat ut Cynicum
quendam concionatorem.

62. Interrogatus, *Quis Philosophorum ma-*
roxime sibi probaretur? Omnes quidem, ait,
admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-
ror Diogenem, amo Aristippum.

63. Vixit annos non multos infra cen-
tum, sine morbo, sine dolore, nemini
molestus cum fuisset, a nemine quidquam
cum petiisset: utilis amicis, qui inimicum
nunquam quemquam habuisset. Tanto il-
lum amore profecti sunt cum ipsi Athe-
nienſes, tum universa Graecia, ut pro-
deunti in publicum assurgerent principes,
silentium autem ab omnibus illi praestare-
tur. Denique cum ultimam senectutem
jam

α. Τῷ] Et sic habere cum ἴ. etiam Fl. Bz. H. &c. notat Solan.

68. Τῷ ἴ. νόμον] Videtur scripsisse τῷ, non τὸν,
nisi forte nomen exciderit, cujus hae sint reliquiae.

M. du S.

75. Κάτθαν'] Homer. Il. I. 320.
83. Ὀλίγου δέοντα τῷ ἑκατὸν] Miror itaque in Cata-
logo μυκητοδίων nomen ejus non comparere inter Phi-
loſophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam pro-
duxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de
re dicenda sunt, eo melius differuntur. (Vid. Man-
c. 18.)

M. du S.

93. Θεῷ τινα ἐπιφάνειαν] Narrat Demonaſtem ſe-
nio confectum in quacunque domum incidisset, in
illa coenasse & dormivisse, ἢ ἐπιφάνειαν Θεοῦ τινα ἐπι-
φάνειαν ἔχοντα τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quendam
praesentia habentibus hoc factum. Quali Deus quidam
apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεῷ ἐπιφά-
νειας, Dei exortum interpretantur. ἐπιφάνειαν enim

Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monue-
runt. vide inprimis *Casaubonum* in exercitationibus
contra *Baronium*. In aliis quoque Luciani locis male
vertitur.

ἴ. G. G.

9. Ἐναγώνιον ἢ καὶ πῶδα] (Vid. *Pollucem* IV. 95.
& ibi interpr.) L. Κυβ. Praeconum ἄγων additus reli-
quis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἀναγρ.

Initium hoc carminis, quo praecoſes inchoabant
Ludos, & mutatis pauculis, claudabant. Initialis imi-
tationem exhibet *Julianus* in Caes. p. Ed. Cunzi 209.
Par. vero Ed. 25. ubi & *Cantoclaris* notas vide 336. &
305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum
fuisse malis, cujus primam vocem ἀρχὴ vel ἀρχή,
prout inchoabant claudabantve, fecerit, aut a Demo-
naſte mutata fuerit ea vox, quo sibi jam jam mori-
turo adaptaret. *Galenus* etiam ejus Carminis memi-
nit *Epidem*. VI. teste *Constantino* Lexicographo. De

vo-

jam egressus esset ; invocatus quaecunque luberet domum ingressus , coenabat ibi pernoctabatque , quam rem Dei alicujus adventum interpretabantur incolae , bonumque aliquem genium domum ad se introiisse. Praetereuntem panum venditricēs certatim ad se trahere , postulans unaquaeque a se panem uti caperet , eoque se feliciorē , quae dederat , judicare. Quin pueri fructus illi offerre , & appellare patrem.

64. Seditione aliquando Athenis exorta , in concionem prodiit , ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret , jam illos resipuisse , verbo nullo prolaro iterum discessit.

65. Cum intelligeret se non amplius praestare sibi opem posse , dixit ad praesentes , praconum illud in certaminum ludis carmen :

Ludus finit Pulchram tribuens

Meritis laurum , Tempusque vocat ;

Prohibetque moras :

atque abstinens omnibus vita discessit hilaris , & qualis semper his , qui illum vidissent , apparuit.

ὑπέργρησεν ὦν , ἀκλήτην εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν , ἐδείπνει , καὶ ἐκάθευδε , τῇ ἐνοικέτιον δὲ τινὰ ὑπὸ φάνειαν ἡγεμονίαν τὸ πρᾶγμα , καὶ τινὰ ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντι δὲ αἱ ἀποπώλιδες ἀνθεῖλλοντες πρὸς αὐτὰς , ἐκάστη ἀξιώσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸ ἄριστον , καὶ τὸτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἢ δωδεκάτην ἔλεγε. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὁπώρας προσέφερον αὐτῷ , ἰσπατέρᾳ ὀνομάζοντες.

Στάσεως δὲ ποιεῖ Ἀθήνησι γενομένης , εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν , καὶ Φανείς μόνον , σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτὴς. ὁ δὲ , ἰδὼν ἤδη σμυλεργακότας , ἔδεν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη.

Ὅτε δὲ συῆκεν ὁ δὲ οἷός τε ὦν αὐτῷ ὅτι κερεῖν , εἰπὼν πρὸς τὰς παρόντας τὴν ἐναγώνιον τὴν κηρύκων πόδα ,

10 Λήγει μὲν ἄγων τῇ καλλίστῃ ἄθλων ταμίᾳ

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποχόμῃ ἀπῆλθε τῷ βίῳ Φαιδρὸς , καὶ οἱ αἰετοῖς ἐντυγχάνουσιν ἰσφαίνετο.

Ὅλε

b [Ἐπικουρῷ] [Ἐπικουρῷ Fl.

voce ἐναγώνιον vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso Praeconum adi notam Palmerii ad Περ. c. 32.

M. du S.

Ibid. Τὸν ἐναγώνιον — πόδα] Expressit hoc carmen ludorum integrum Julianus in Caesaribus , quae occasio fuit illusterrimo Spanhemio illius , hujusque ipsius loci adeo declarandi ad Julian. p. 154. b. & 394. Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kust. ad ejusdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero πόδι , Pedis appellatione vid. Pollux IV. 91. & ibi viri docti , qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt.

J. M. G.

10. Λήγει μὲν ἄγων τῇ καλλίστῃ ἄθλων ταμίᾳ] Uterque interpres jam finis est pulcherrimorum munerum certaminis. At manifeste apparet imperfectam esse sententiam , & duntaxat postrema in Graecis vox negligitur injuste. Et cur non potuerunt reddere? Jam finis agon pulcherrimorum munerum dispensator vel judex & arbiter?

J. G. Λήγει μὲν ἄγων] Ex Juliani Saturnalibus hic adscri-

pferat Cl. La Croze sequentia : (unde vides ὁ ante τῷ inferendum)

Ἀρχὴ μὲν ἄγων	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	Ἰπὶς ἐκ ἀντίπαλον
Ὁ τῇ καλλίστῃ	Δουλοσάμφοι	Ἰσπερ κρῖν.
Ἄθλων ταμίᾳ	Ἔθνη πολλὰ	Οἱ τὴν φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τίλῃ ὁλοβίτης
Μηκέτι μέλλειν	Δαίον ἔγχεσθαι	Θιμῶν βιωτῆς
Ἀλλ' ἀπαύσις	Θήματα , ὁμοῦ	Ὅς τ' ἀντιβίου
Τὸν ἡμιτέραν	Γυμνῆς τε μύγαν	Κακὰ πολλὰ ἔρπον
Κέρνα βόων	Πινυτάφρονα τοῦ	Καὶ χρῆσθαι φίλους

Τίμωρ βίοντος — cet. ad versum Ζηὶ μελήσει. Adi Pollucem L. IV. c. 12. & notas p. 401.

J. F. R.

Ibid. Τὴν καλλίστην] An Glossema? Si haec tollas , versus erit anapaesticus , ut qui sequitur. Non displicet. F. G. Immo non placet haec tolli , propter ea quae La Croze modo ex Juliani adduxit. Elic autem praconum carmen , Solan. in marg. notarat , jussitque confecti infra Peregr. c. 32.

J. F. R.

Ὀλίγον δὲ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐρομένην τι-
νός, πρὸς ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυ-
πραγμονεῖτε, ἔφη ἡ γὰρ ὁδὸς με θάψει.
Φαμὸν δὲ ἐκείνῃ, τί ἔν σὲ αἰσχροὶ ὀρνέοις
καὶ κυσὶ βορὰν προβλεῖναι τηλικαύτη ἀνδρὸς 2
σῶμα; Καὶ μὴν ἔδεν ἄτοπον, ἔφη, τῆτα
εἰ μέλλω καὶ σποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσι-
μῳ ἔσεσθαι.

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δη-
μοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ὅτι πολὺ ἐπέν- 2
θησαν, καὶ τὸ θῶκον τὸ λίθινον, ἐφ' ὃ εἰώθει,
ὁπότε κάμνοι; ἀναπαύεσθαι, προσεκύνην,
καὶ ἐξεφάνην ἐς τιμὴν τῆ ἀνδρὸς, ἡγεμόνου
ιερόν εἶναι καὶ τὸ λίθον, ἐφ' ὃ ἐκαθέζετο. ὅτι
μὴ γὰρ τὴν ἐκφοράν σὲ ἔστιν ὅστις σὲ ἀπὴν- 3
τησιν, καὶ μάλιστα τὴν φιλοσόφων. ὅτοι μέν-
τοι ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς
τὸ τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάντων ἐκ πολλῶν
ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ὑπὸ τῶν τοῖς
ἀναγινώσκουσιν λογιζέσθαι, ὅποιον ἐκείνῳ 3
ἀνὴρ ἐγένετο.

66. Paullo ante mortem interrogante ali-
quo, *De sepultura quid jubes? Nolite labora-*
re, inquit, *odor me sepeliet.* Dicente au-
tem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibus-*
que cibum jacere talis viri corpus? Quin, ait,
nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animali-
bns quibusdam utilis sim.

67. Verum Athenienses & publico illum
funere magnifico extulere, & luxerunt diu,
& lapideam sedem, in qua acquiescere fes-
sus solebat, adorabant, coronabantque ho-
noris viro habendi causa, rati sacrum etiam
esse, in quo sederat, lapidem. Ad funus
quidem nemo fuit quin procederet, philo-
sophorum praesertim. Hi quidem subeun-
tes feretro ad sepulcrum illum portarunt.
Haec pauca sane de multis commemoravi.
Et est de his quoque existimandi copia le-
ctoribus, qualis ille vir fuerit.

AMO-

16. Ὀλίγον] Vid. *Christianum Simonem Lithum Mi-*
senum in notis ad vitam Ignatii Lojolaе, L. V. c. 3.
P. 173.

19. Ὀπίου] Apophth. *Leopard.* exhibet 60. Sic ante
eum Diogenes inhumatum se projici jussisse fertur,
ut omne genus ferarum sui esset particeps. *Diog.*
Laert. VI. p. 156. F. quod fusius etiam a *Cicerone*
narratur *Tusc.* I. 43.

24. Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημο-
σίᾳ. Interpretes cum *luctu publico extulerunt.* ut *Lysias*
Rhetor. in Epitaphio ἡ πόλις αὐτοῦς ἐπέθηκε ἐῖς τὴν
δημοσίαν, publica, sive funere publica, sive publico lu-
ctu. de luctu publico longissima narratio. Licet vi-
deatur satisdatum ad *Martial.* & *Perf.*

26. Τὸν θῶκον τὸν λίθινον] Bona fide, potuistine na-
sum hic continere Lucianum? Poteras igitur fortassis
etiam non ridere illum inventum hominem, qui
cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur,
ubi assedisse τὴν ἑλισμένην ἑλῆνα Helenam suam paullo
ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. F. M. G.

ΕΡΩΤΕΣ] Non esse Luciani sed alicujus qui Lucia-
num supervixerit, jam monui praefatione ad *Lecto-*
rem, videtur esse *Aristaneti*. Incertus Interpres le-
ctorem curiosum seipsum decipit.

ΕΡΩΤΕΣ] Hic Dialogus Luciani non videtur. ἴ-
σῃ tamen.

ΕΡΩΤΕΣ] Stylus hujus Libelli a Luciano valde
discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod
satis arguit Lucianum non esse ejus Auctorem. L. K.

ΕΡΩΤΕΣ] Lucianus sit hic foetus nec ne, ambi-

go. Certe si Luciani opus sit, juvenile est; prius-
que scriptum, quam facilem quem in eo miramur &
versatilem stylum consecutus esset. Ne dicam jam
de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpam
non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae cele-
bravit majorum nostrorum aetate, rem notam lo-
quor, Cardinalis.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.] Super scripti personarum nomi-
na ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia
similiter factum ab Cl. *Hemsterb.* in *Dial. Contemplant.*
ubi Parisina habebat ΗΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam
idem postea, ut videbitur; in hisce enim est licentia.

1. Παιδιάς] In W. Fl. & F. παιδίας, prave. Sed
melius P. & Edd.

Παιδιάς] *Solan.* ex *fuminae* lectione παιδίας, fece-
rat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen
cum in notis correxerit, facile est videre, eum vo-
luisse & in textu παιδίας legi, ut mox c. 5. & 7. re-
cte scribitur.

Ibid. Θέμιτης] Larva sit an verum nomen, parvi
refert.

11. Λόγῳ] Angl. *δηγημάτων.*

12. Ἀριστοδῆς] Milesiacorum is Auctor, de quo
Plut. in *Crasso* p. m. 411. & *Arrian.* ad *Epiet.* 433. B.
meminit & *Ovidius* *Trist.* II. 413. V. *Angel. Polit.*
Misc. 16. Scripserat etiam historiam; *Plut.* 544. 2.
545. 1. 546. 1, 2. 557. f.

Ἀριστοδῆς ἱστορίων] Si Ἀριστοδῶν legeretur, cuius Mi-
lesia, ἡ Μιλησιακὰ ἀνέκδοτα βιβλία apud Rustium il-
lum.

A M O R E S.

E P Ω T E Σ.

LYCINUS AC THEOMNESTUS. ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

L Y C I N U S.

Λ Τ Κ Ι Ν Ο Σ.

A Matorio lusu, Theomneste fodalis, a mane inde implevisti mihi fatigatas ad perpetua feria aures; mihiqve vehementer ejusmodi remissionem sitienti, opportuna admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. Infirmior enim est animus, quam qui perpetuam contentionem ferre possit: desiderantque ambitiosi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dulcisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides mihi viderer, Milesiis sermonibus supra modum oblectatus: atque fero moleste, per tibi tuos amores jure, quibus latus adeo scopus inventus es, quod narrare desisti: ac per ipsam

Ερωτικῆς^b παιδείας, ἐταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ^c ἐωθινῶν πεπληρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπυδαὺς ὧτα. καὶ μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαίρῳ^δ ἢ τῷ ἱλαρῶν σε λόγων ἐρρύνῃ χάρις. Ἀδελφὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηκεῖς σπυδαὺς ἀνέχεα^ε. ποθέσι δ' οἱ Φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῷ ἐπαχθῶν φροντίδων χαλαροῦντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίεα^ς. πάλιν δὲ με ὑπὸ τῷ ὀρθρον ἢ τῷ ἀκολάτῳ^δ σε διηγημάτων αἰμύλῃ καὶ γλυκεῖα πειθῶ^δ καλεῖσθαι. ὥς^ε ὀλίγῃ δέιν^ε Ἀριστίδους ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς^ς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερῆλθον. ἄχθομαί τε, νῦν τὸς^ς ἑσθῆς ἐρωίας, οἷς πλατὺς^δ εὐρέθῃ σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγέμεν^δ. καὶ σε πρὸς αὐ-

* ΛΥΚΙΝΟΣ] Deerat hoc nomen in P. Aderat in H. & F. Λυκίου ἑ Θεομνήστου B1. b Παιδείας] Sic recte Fl. P. B2. S. & P. Παιδείας F. c Ἐωθινῶν] Sic bene Edd. O. & M. Ἐωθινῶν male F. d διηγημάτων] Λόγων Edd. priores. Sed dilig. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. e Κατεύφραυν] Sic P. B2. Fr. Fl. & M. Κατεύφραυν F. Κατεύφραυν O. f Ἀριστίδης] Ἀριστίδης ἐνόμιζον F. Pell. g Μιλησιακοῖς] Μιλησιακῆς male F. h Εὐρέθῃ] Εὐρέθῃ marg. AW.

6. * Ἀσθίνῃς F] Ἀγαν, καὶ φυσικῆς θειρίας ἰχθύων τὸ χαρμὴν, ὅτι ταῦτα ἐν γένει πάντα ἀπὸ τῆς ὕλης ἀσθίνονται, ὅχι οἷα τίς ἐστιν ὑπερβολὴν τὰ ἰδιωτικῶς, ἀλλ' ὅτι τὸ ἐκαστοῦ ἐπιεικὲς ἀνέκαφα, ἀλλ' ἢ θατέρου παρουσία ὅσπερ τινα ὡσεὶν προμηθεύεται τῷ ἀπὸ τῆς ἰστίου

ἐγκόπου ἢ ἰστίου. ταύτη γὰρ δὲ καὶ τῇ ἀπὸ μέρους ἐκαστοῦ ὑπερβολῇ ἢ ὁρίσσει ἐπὶ τοῖς ἐκαστοῖς ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἡδὴ κεκμηκὸς ἐκπαιγεῖται τῷ ** ἐπιεικῶς, τῇ τῷ ἐκαστοῦ καὶ ἀποδοχῇ. V.

* Ἀσθίν.] Ante ad verbum ἰσθίως minus apte relatum legebatur hoc Scholion.

+ Ἰσθίως] Ἀπὸ τῆς ὡς olim editum. Correx. M. de S. † Ἐπιεικῶς] Ex M. sic restituit Idem, nam ἰσθίως abfuit editum ante.

5 Ἰσθίως] Ὡς ὡς vulgatum ante; sed mutavit M. de S. ἢ ὁρίσσει] Restitutum ex V. & M. Σάξεται enim vulgo male.

** Ἐπιεικῶς] Sic dedit M. de S. pro vulgato ἐπιεικῶς.

lum in Crassi exercitu Parthico inventa ex Plutarcho p. m. 1029. seq. (vid. *Polisian.* c. 16.) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. F. M. G.

13. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις] Interpretes *Archieji* ad Milesias. F. B.

Ibid. Μιλησιακοῖς λόγοις] In marg. *Ald.* i. *Wessl.* adscriptum erat. Vid. *Polisian.* c. 16. *Miscel.* F. F. R.

15. Πλατὺς ἐν εὐρέθῃ σκοπὸς] Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde fatetur. Itaque suspicor, legendum esse ἐν εὐρέθῃ vertique adeo, ἰνυπνεῖς es: quod nihil facilius, cum sequatur σκοπὸς. F. M. G.

αὐτῆς ἀντιβολῶμεν Ἀφροδίτης, ἡ εἰ δὲ τα-
τά με λέγειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ χῆν,
ἢ Δία, ἢ Ἥλυν ὁ εἴται σοι πῶθ' ἢ, ἢ ἡρέ-
μα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ ἢ ἄλλως
ἐορίστικὴν ἀγομὴν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύον-
τες. Οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δῆπν τ' θεὸν ὡς ὁξὺς
ἦν πρὸς Ἀφροδίτῃν. ἡδιστα ἐν δοκεῖ μοι τ'
λόγων τὰς θυσίας προσήσασθαι.

ΘΕΟΜΝ. Οἱ μὴ μοι, ὁ Λυκίῃ, 25
θαλάττης κύμαλα, καὶ πυκνὰς ἀπ' ἑρατῆς
πράδας θέρμῃσιν, ἢ τῆς ἐμῆς ἐρώσεως.
ἔγωγ' ἐν ἡπάσαν αὐτῇ κενὴν σπολε-
λεῖσθαι φάρετραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον
τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἀνοπλῶ αὐτῇ
ἢ δὲ γὰρ γελασθήσεται. χερδὸν ἢ ἐκ τ' ἀντί-
παιδ' ἡλικίας εἰς τῆς ἐφῆβους κριθεῖς, ἄλ-
λαις ἢ ἐπ' ἄλλων ὅπτιθυμῖαις βυκολῶμαι
ἀγρόδοχοι ἐρώτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι

te Venerem obsecro (si forte vana me dicere
putas) five masculus aliquis, five femineus
tibi amor immissus est, ut placide illum
memoriae ope huc evoces. Nam alioquin
festum agimus diem, sacrificantes Herculi:
non ignoras autem Deum hunc, quam acer
fuerit in Venerem: lubentissime igitur vi-
detur mihi sermonum talium victimas ad-
missurus.

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine,
fluctus maris, densosque nivis floccos nu-
meraveris, quam meos Amores. Equidem
omnem illorum inanem relictam pharetram
arbitror, & si involare in alium quemquam
voluerint, inermis illorum dextra ridebitur.
Nam ab eo fere inde tempore quo e puerili
aetate ad pubertati proximos transii, ab
aliis cupiditatibus post alias ludor. Succe-
dunt sibi invicem amores, & ante adeo
quam

α εἰ δὲ τατά με] Εἰ μὴ Marc. & mox delet με. Nihil mutant vulgatam Edd. nec O. & M. ἢ γρηγοροῦ, ἢ
ἢ πρὸς ὁμοιοῦν marg. A1. ὁ εἴται] Ἀφροδίτῃ Vorst. & Pell. & marg. A1. ε ἡπάσαν αὐτῇ] Αὐτῇ ἡπά-
σαν O. Nihil mutat M. B2. ἢ P. & c. ὁ ἐπ'] Ἀπ'. marg. A1.

33. Βυκολῶμαι] Καλιτρίχομαι. V.

17. Εἰ δὲ τατά με] Interpositio (αἰ δὲ τατά με λέγειν
τοῖς) sed rescribe (αἰ μὴ δὲ τατά λέγειν τοῖς) Th. M.

Εἰ δὲ τατά με λέγειν τοῖς] Notabili versione hæc
obscuratur ab viris doctis, qui interpretantur si ab-
unde mihi dicere videris, quum nec in Græcis sit μοι
vel ἐμοί, nec loquutionis hujusmodi sententia locum
habere hic possit. Nihilo pluris æstimanda immuta-
tio Marcilii, αἰ μὴ δὲ τατά λέγειν τοῖς. Nam hæc
exceptione uti non vult, & quia scit ab se peti rem,
quam præterire & nescire tuto poterat, ideo præmit-
tit obtestationem per majestatem Veneris. Sensus
Luciani clarus est, si vana, otiosa, futilia & inutilia
me dicere exiistimas. Ut de mercede conductis, ἢ τις
αὐτῇ ἀφῆλ τοῦτο, ἀτιχῶ αὐτῇ εἰ ἀργοί εἰ δὲ τατά
εἰσιν. Et rursus ibidem, καὶ ἢ τι τούτων ἡδὺς αἰ γί-
νεται, ὡς μὴ δὲ τατά εἰ δὲ τατά εἰσιν. F. G.

21. Ἐορίστικὴν ἀγομὴν ἡμέραν] Julian. Imperator
Cæsar. F. B.

24. Προσῆσθαι] Conf. supra Dial. mort. XXIII. §
3. & not. 21. F. P. R.

26. Θαλάττης κύμαλα] Ut in Catull.

31. Ἀντίπαιδ' ἡλικίας] Sic T. I. Somn. §. 16. f.
αὐτῇ εἰς τὴν. modo pueritiam egressus. Ut Cl. Jen-
senius observat in Lect. Lucian. p. 89. Lexicographos
increpans errantes, quum ἀντίπαιδα exponunt pube-
rem, dum intelligendus sit etiam puer. Exem-

pla adpositionis ejusmodi substantivorum, ut ἀντίπαι-
δα, τῆς βάνου, τραπέζης βίβλ', ἡρῶν πῶθ',
vid. ap. eund. Jenf. ibid. Et si eorum nonnulla quæ
adfert, revera sunt adjectiva. Interim ex ipsis, de
quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non
tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligen-
dam; sed initium adolescentiæ, quod & ipsa præpo-
sitio ἀντί ostendit, quæ permutationem quandam æ-
tatis indicat; quare Cl. Hemsterh. in Somn. l. c. ἀντί-
παις optime reddidit, pueritiam tantum quod egressus.
F. F. R.

35. Κάριον] Unde habeat nescio. M. du S.

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγὼ τις] Inducit Lucianus
Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum
idem tamen novis uratur amoribus; assiduusque nunc
hujus, nunc illius amator sit; propterea se sæpe hæ-
sitare, unde hæc ira Veneris sit orta; neque enim se
esse Heliaden. Καὶ συνεχῆς, inquit, διὰ τὴν ἐπὶ
μοι, τὴν ἐπὶ Ἀφροδίτῃ ὁ χῆλ', ἢ γὰρ Ἡλιάδης ἐγὼ
τις. Quod ait se non esse Heliaden, id Scholiastes de
Palsphæ exponit, quæ ab irata Veneri in amore
tauri fuerit impulsæ. Verba ejus sunt, Διὰ τὴν Πασ-
φῆν ἐπὶ Ἡλίῳ εἶμι καὶ μὴ εἶμι Ἀφροδίτῃ τῶν ἐπὶ
ἐμῶν. Videri possit hic vehementer dissentire Græcu-
lus noster ab Apollodoro, qui Palsphæ Solis ex Per-
seide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, tau-
rum

quam priores desinant, incipiunt alteri, Ler-
nae capita, renascentis illius Hydrae capi-
tibus magis multiplicia, nec Iolaum adjuto-
rem admittentia. Neque enim igni ignis
extinguitur. Vegetum adeo oculis meis
oestrum insidet, quod pulchritudinem om-
nem ad se rapiens satietate nulla quiescit.
Ac saepe in mentem mihi venit dubitare,
quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de
Solis progenie sum, neque Lemniarum of-
fensionis reus, neque Hippolytea rusticita-
te superciliosus, ut irritaverim implicabi-
lem hanc Deae iram.

3. LYC. Define fictam hanc & mole-
stam simulationem, Theomneste. Gra-
varis enim hanc te vitam a Fortuna fortit-
tum, ac durum esse putas inter mulieres
formosas, & pueros pulchre florentes
versari? Forte etiam piaculis tibi qui-
busdam opus erit ad difficilem adeo mor-

5^ο τὰς προτέρας, ἄρχοντι δευτέροι, κάρηνα
Λερναία τ' παλιμφύες Ὑδρας πολυπλο-
κώτερα, μηδ' Ἰόλειον βοηθὸν ἔχειν δυνάμε-
να. πυρὶ γὰρ ὁ σβέννυται, ὅτε τις ὑγρὸς
τοῖς ὅμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὅς ἄπαν κάλλ-
ος εἰς αὐτὸν ἀρπάζων ἐπ' ὑδρὶ κόρα
παύει. καὶ συνεχὲς ἀποραῖν ἐπέρχεται μοι,
τίς ἔστιν Ἀφροδίτης ὁ χόλος; καὶ γὰρ Ἡ-
λιάδης ἐγὼ τις, εὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, εὐδὲ
Ἰππολύτειον ἀγροικίαν ἀφρυμάμει, ὡς
4^ο ἐρεθίσαι τ' θεῶν τ' ἀπαυστον ταύτην ὀργήν.

ΛΥΚ. Πέπαυσο τ' ἐπιπλάττω καὶ δυ-
σχερὲς ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνητε.
ἀχθῇ γὰρ ὅτι τὴν τῷ βίῳ ἢ τύχῃ προσε-
κλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ
5^ο γυναιξὶν ὡραίοις, καὶ μὲν παίδων τὸ κα-
λὸν ἀνθόντων ὁμιλεῖς, ἀλλὰ σοὶ καὶ καθαρ-
σίῳ τάχα δέησέ πρὸς τὸ δυσχερὲς εἶναι νό-
ση-

ο τὰς προτέρας] Sic Edd. τῶν προτέρων M. & O. voluit.

f τὸ καλὸν] τὸ κάλλος marg. A. W. τὸ κάλλος forsan

37. Τόλειον] Τὸν Τόλειον G.

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] Διὰ τὴν Πασιφάην, ἐπεὶ Ἡλίου υἱὸς
ἐκ μέρους Ἀφροδίτης ταύρου ἠρώσθη. V.

43. Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις] Ἐπεὶ ἔ ταις Λημνίαις γυναι-

ξιν ἔγκοιτο Ἀφροδίτη γυναικί, εἴτα δυσχερὲς αὐτὰς ποιή-
σασα, ἀποκρίσας αὐτὰς ποιῆσαι τοὺς ἀνδρας αὐτῶν ἠνάγκ-
ασεν. V.

rum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi
alium, ac promiserat, Taurum Neptuno immolasset,
ἀγνοῶν αὐτὸν Ποσειδῶν, τοῦτον γὰρ ἐξῆργισεν Πασιφάην
καὶ ἑλθὼν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεκκίνησεν. Ἰναμις εἰ Ne-
ptunus, illum quidam offitavit; Pasiphaë vero amore
ejus capta, fecit. Sed quod Apollodorus narrat, id quasi
pro causa altera furoris Pasiphaë haberi potest; quum
jam ante Venus in omnem Solis progeniem iras ani-
mo concepisset; ut reliqui tradiderunt Mythologi.
Nimirum Soli ob indicium (concubitus cum Marte)
Venus ad progeniem ejus semper fuit inimica. sic Hygi-
nus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii
VI. ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaë furorem
derivat: idem facit ad lib. VI. Aeneid. vs. 14. ubi,
Venus vehemens doloris, inquit, stirpem omnium Salis
persequi infandis ausibus coepit. Cacterum ubi ait
Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse
Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam
duram sentire debeat Venere; non puto cum sim-
pliciter respicere ad Pasiphaë, sed & ad reliquas ex
Sole genitas, Medeam, Circe, quas itidem persecu-
ta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis juxta
& infelicissimis amoribus corrumpisse.

Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] At cum Luciani Scholiaste facit Se-
neca in Hippol. vs. 124. Stirpem perosa solis inuisa Ve-
nus per nos castitas vindicat Martis sui, suasque probis
omnes Phoebeum genus Oneras infandis.

43. Λημνιάδων ἔρις] Leg. Α— τις. Vide Et. A.
XIII. Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Eurip. Hec. 886.

Λημνιάδων ἔρις] Non improbarem Solani conjectu-
ram τῆς pro ἡς legentis, nisi jam proxime bis prae-
cessisset τις. Quare, si quid mutandum, ἐπεὶ prae-
ferrem, ex cujus compendio scripturae ἡς nasci po-
tuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum fre-
quentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi
certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις.
Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem
reddat, cur ἡς legatur, & versio Cl. Gesneri quoque
ad id sit adcommodata.

50. τὸ καλὸν] Pro καλῶς. Sic Alciph. I. ep. 36. p.
260. ἡν δὲ αὐτὸν μὴ τις ὁ δίδως ἢ, πᾶσι τὸ καλόν. Ubi
Bergler. hoc Luciani aliaque similia adfert.

51. Καθαρίων] Sic infra Ἀποφρ. c. 21. f. Et Kyo-
neta. c. 14.

σημα· δυνὸν γ' τὸ πᾶσι· ἀλλ' ἔχι
 τῷτον τ' πολὺν ἔκχεας λῆρον, εὐδαίμονα
 σαυτὸν εἶναι νομῖεις, ὅτι σοι ὁ θεὸς δοκ
 αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, ἐδ' ἐμπο
 ρικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτῳ ἐν ὅπλοις
 βίον, ἀλλὰ λιπαρὰι παλαιστραὶ μέλυσ
 σοι, καὶ Φαιδρὰ μ' ἐδ' ἴης μέχρι ποδῶν
 τρυφὴν καθεμύνη, ἀγκυρὶδὸν δ' ἡσκημέ
 νης κόμης ἐπιμέλεια. ἦ γε μὴν ἐρασίκων
 ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει,
 καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τῷ πόθῳ δάκνει· πει
 ράσας μ' γ' ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπο
 λέλαυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρεῖναι καὶ
 τὸ μέλλον. ἔναγχ' ὅτ' ἔνι διηγυμνὸς σὺ τ'
 πολὺν, ὥς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατὰ
 λογον, ὃν δέχῃθεν ἡράδης, ἱλαρὰ μ' ἦ
 ὁμμάτω αἱ βολαὶ τακρῶς ἀνυγραίοντο.

bum : Gravis enim aegrimonia. Quin tu
 effusis multis id genus nugis beatum te esse
 putas, quod non squalidam tibi agriculturam
 fato Deus attribuit, neque mercatorum er
 rores, militaremve in armis vitam: sed pin
 gues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta ve
 stis ad pedes usque luxum demittens; co
 maeque cura in discrimen pexae. Caeterum
 amatoriorum desideriorum ipsa etiam tor
 menta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis
 mordet. Post experimenta enim speras; frue
 ris jam potitus. Aequae voluptati est prae
 sens ac futurum. Nuper enim cum recitares
 longum, qualis est apud Hesiodum, cata
 logum amorum ab initio inde tuorum, hi
 lares oculorum conjectus molliter fluctua
 bant:

τῷτον] Sic O. Bz. P. Aliaeque. Τούτο Fl. Τούτων J. b ἄλας] Sic Coll. Et Edd. praeter J. & Ald.
 quae ἄλας cum Cod. M. Ἄλλας O. c Τρυφῇ] Nihil mutant O. M. & Edd. d Μῆν] M. Sed a recen
 tiore manu. e καὶ αὐτὸ] καὶ abest in O. & W. Adest in Edd. f Γλυκὺς] Γλυκὺ J. Pell. g Μῆν] Ex O. &
 M. ante γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in Edd. h ἴση δὲ ἡδονή] Sic recte P. L. Bz. ἴση δὲ ἡδονή dativo
 casu cert. Edd. male. Δι' autem abesse etiam in W. notat M. du S. i καὶ] Deest in O. & W. k Παρ' Ἡσ.]
 Παρισίῳ junctim J. male. l Ἀνυγραίοντο] Ἰγυραίοντο O. Vulgatam tuetur M.

57. ἄλας] * Πλάνας. V.

* Πλάνας] Πλατίσας ante legebatur. Emendavit M. du S.

57. ἄλας] Sic Coll. & Edd. ἄλας vero M. & V.
 utraque. M. du S.

58. Λιπαρὰι παλαιστραὶ] Ait Lycinus Theomnesto,
 λιπαρὰι παλαιστραὶ μέλουσι σοι, καὶ Φαιδρὰ μ' ἐδ' ἴης μέχρι
 ποδῶν τὴν τρυφὴν καθεμύνη. Vertit Interpres, pingues
 palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes
 usque delicate demissa. Mallem pro delicate hic per
 luxum sive prae luxu. Sed Vir Illustrissimus, Ez.
 Spanhemius, in commentario ad Hymnos Callimachi
 pag. 15. pro τρυφῇ mallet hoc loco legere παρυφῇ. ut
 vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφῇ καθεμύνη, sit vestis ad
 pedes usque cum purpureis clavis demissa. A qua sen
 tentia, quam Vir dignitate & eruditione Excellentissi
 mus ultra isthic firmat, non diversus abeo. J. J.

59. Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum
 sive laxorum vestes, sic ποδῶν χιτὼν, Aristanes. Ep
 istol. 15. libr. 1. leg. Xenophon. 8. Pædix. Diod. Sic.
 libr. 2. omnes. J. B.

60. Τρυφῇ] Ante Ill. Spanhemium jam conjecerat
 Casaub. ad Athen. 839. 25. legendum esse παρυφῇ.
 Vide tamen Eurip. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repu
 gnant, O. & M. Sen. II. quod laxior usque in pedes
 tunica demittitur, tunica est. Casaub. ad Theophr.

239.

Ibid. Τὴν τρυφὴν καθεμύνη] Παιροφῇ elegans & dignum
 vel Luciano vel Spanhemio esse, non nego. Sed ta
 men nec τρυφῇ damnare ausim, cum dictionem hic
 floridam, & tumorem quendam Sophisticum auctor
 affectet. J. M. G.

Ibid. Διακρ. δι' ἡσκημ. κόμης] Athen. XII. 526. A.
 ἡσκημῶναι τὰς κόμης χρυσὸν κόσμη. M. du S.

Διακρῖδον] Illustr. Spanhem. ad Callim. p. 364. hoc
 verbum ex Luciano exponens ait: „Ufus eadem vo
 „ce pro distincte aut sigillatim, Apollonius L. IV. v.
 „721. De Circe, Jalonem ac Medeam de singulis,
 „quas iis contigerant, studiose inquirente, seu ἵνα
 „τα, ut ab eodem dicitur, διαφορῶν, ac inter alia
 „ναυτιλίῳ τι ἀγκυρῶν ἐκράνουν, navigationemque di
 „stincte inquirat. Lucianus vero Amor. p. 1021. Ed.
 „Saltm. ἀγκυρῶν δι' ἡσκημῶν κόμης, eximie autem
 „composita coma. Nempe juxta Scholiorum ad hunc
 „locum glossam, ἀγκυρῶν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, &
 „quomodo proinde praecipue aut maxime verti hic
 „ab interprete debuit, non scorsim”. De Parisinae
 Interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit:
 Eleganter composita coma, non male. Quamquam re
 cte

bant: vocem vero; qualis Lycambae filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu statim declarabas, te non ipsos modo, sed eorum quoque amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circumnavigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praesta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, solidos boves vorat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annum illius diem festum sermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae satietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores pu-

70^m ἡ Φωὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγατρὶ λεπτόν ἀφιδύων, ἀπ' αὐτῆ τῆ ὀχλήματος εὐθὺς δὴλ^ο ἦς, ὅσα ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἔρση. ἀλλ' εἴ τι σοι τῆ χυ^η ἡ Ἀφροδίτῃ παρ^εσπλε λείφανον ἀφύται, μηδὲν ἀποκρίβη, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τ' θυσίαν ἐντελῇ παρ^εδίδου.

ΘΕΟΜΝ. Βεράγ^ο μὲ ὁ δαίμων, ὃ Λυκίῃ, καὶ ταῖς ἀκάπτοις, ὡς Φασι, τ' θυσίαν ἤκιστα τερπόμεν^ο. ἐπεὶ δ' αὐτῷ 80^η 9 ἐτήσιον ἑορτῇ λόγῳ γεραίρωμαι, αἱ μὲ ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἐωθινῶν παρ^εδεδραβεῖσαι λόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μῆσα τ' συνήθως μεθαρμυσαμένη σκυδῆς, ἰλαρῶς τῷ θεῷ συνδημερυσάτω. καὶ μοι γενεῖ δικαστῆς ἴσος, 85 ἐπεὶ μὴδ' εἰς ἑτερόν σε τῷ πάθει ῥέποισα ὄρω,

in Τῇ Φωὴν δ' ἴσην Τῇ Φωὴν δ' ἴσην M. n Λυκάμβου Μικάμβου male O. Vulgatam servat M. Bz. f. p. 8c. o H^η H^η male O. ἡ cum puncto M. p ὅσα Deest in M. O. Adeft in Edd. q Ἐπίσην Ἐπίσην. f. r Παρ^εδιδύται Et sic habere f. Fl. Bz. & S. notat M. du S. Sed habent aliae quoque & recte. Παρ^εδιδύται marg. A.

De Spanb. ait ἀφιδύων significare eximio. Sic enim & Homer. Il. M. 103. Οἱ φ' αἰ εἰσαῖο ἀφιδύων ἔλαι ἄριστοι — eximio fortissimi ceterorum. Et sic iterum Il. O. 108. Verum in eo ipso significatio distincti, vel distinctissimi, non excluditur, veluti enim τῶν ἄλλων — ἀφιδύων eadem ratione signif. eximium, quia differt ab aliis, ita ἀφιδύων eximio, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At quum de coma sermo est, quid obstat cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acurinali fieri solita? vid. Ovid. Art. III. 137. & not. Cl. Burmanni ad Art. II. 303. Nam etsi discrimen purum vel capitis puri ibi notat simplicem pectendi munditiam; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, quum ἰσημότης additur, adeoque parum intererit, veritasne eleganter, eximio, an discriminatim; interim posterius ad Græca magis hic est adcommodum. f. f. R.

Ibid. Ἠσημότης ἰσημότης] Conf. supra de Sals. c. 27.

67. Παρ' Ἠσιόδῳ] Recenset Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογον cō βιβλίους i. quo respicit hic Nofter. M. du S.

68. Κατάλογον] Qui inscribatur ἰοίαι. De quo vixi Clar. Daniel Heinsius & Joannes Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus dissertat. cum Hesiod. sic in Lappith. Ἡ οὐκ ἔστ' ἄρ' ἦγν.

68. Τῶν ἰσημότης αἱ βολαὶ] Sic infra c. 15. Ἀριστ. Epist. 1. f. B.

69. Τακρῶς ἀνυγναιότο] Alciph. I. Ep. 28. τακρῶς Tom. II.

βλάπεις βλάπεις, ubi Bergl. plura de molli illo adscriptu, licet illud βλάπεις suspectum habeat, & ejici velit. Conf. mox c. 14. f.

70. Λυκάμβου θυγ^η] Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Asop. c. 1. & 2. M. du S.

77. Βεράγ^ο] Sunt qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Oriopas Theodamantis bovem: Callimach. Hymn. αἰ Ἀρτεμ. fabulatur, Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis esse. — ἡ γὰρ

Παύσαν' ἀδελφείας, ὅτι αἱ ὁδοὶ τοῦ ἐκείνου τῇ ποτ' ἀπορμύσει συνάττει Θεοδάμαντι. Ταῦτα erat ingluvis, quanta, cum scinderet aronem; Occurrit Dryopum ductori Theodamanti.

Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βοῦλοῖα immoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Laſſant. L. I. c. 21. G. C.

Βουράγ^ο] Philostr. tabul. Theodam. f. B.

Βουράγ^ο] Carnivorum fuisse Herculem tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I. 24. unde & παμφάγ^ο Orpheo in hymno ajunt dictum. βοῦλοῖς, etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyralt. 282. f. vid. Apollod. p. 53. B. 60. M. du S.

78. Ταῖς ἀκάπτοις] Legend. Aeth. lib. 1. f. B.

ὁρῶ, ποτέρας ἀμείβοντας ἢ τῆς Φιλόκλει-
δας, ἢ τῆς γυναικὸς ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν
γὰρ ὁ πλεονέκτης ἐκατέρῳ, κατὰ τὸ ἀκριβὲς
τριτάτην ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρω πλάστιγγιν,
ἰσορροπίας ταλαιβόμοιαι· σὺ δὲ ἐκτὸς αὐτῶν,
ἀδεκάτῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλλιον αἰ-
ρήσῃ. πάντα δὲ πωμάτων ἀκκισμῶν, ὡς Φι-
λότῃς, ἢ πεπείσμενέ σοι ἦν φωνὴ ἢ πῶρ ἢ
ἐμὲν ἔρωται κρίσις, ἢ δὴ φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιάς, ὦ Θεόμυττε, καὶ γὰρ
λατῶν ἢ τῇ διήγησιν ἢ δ' ἐπαγγέλλε-
ται· τίς σπευδαῖον. ἐγὼ γὰρ ἐν ἐξ ὑπο-
γύου δ' ἐπιχειρήσεως ἡφάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν, ἢ ἀλλ' ἢ παλαιάς· ἐξ ὅτου δύω
ἀνδρῶν ἀκκισμῶς, πῶρ τῶν σπυρίων
ὡς ἀμυλλωδῶν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ ἐναυλῶ
ἔχω. διήγησιν δ' αὐτῇ ἅμα τοῖς λόγοις τὰ
πᾶσι, καὶ ἔχ' ὅσῳ σὺ κατ' εὐκολίαν
ψυχῆς ἀπὸν ὦν, διττῆς ἀρτυσαι μισθῶς.
Τὸν μὲν βυκολέων, τὸν δ' ἀργυφὰ μὴ
λα νομίζων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑποφρυῶς παιδικῶς ἡδύα, καὶ

tes, puerorumne amatores, an eos qui sa-
runtur in mulierculas? Ego enim utroque
amore percussus, ut exacta trutina utris-
que lancibus, momentis libror aequalibus.
Tu vero, qui extra causam sis, incorru-
pto iudice, rationatione, quod melius
est eliges. Omni igitur resecta dissimula-
tione, sodalis, quem tibi calculum judi-
cium de meis amoribus portabis, cum jam
ferto.

5. LYC. Ludine tu, Θεόμυττε, καὶ
rifus putas eam tractationem? at ea seri-
etiam quiddam pollicetur. Ego enim au-
per manum operi admovi, ac scio, valde
id quidem serium, ac minime ludi, ex quo
duo viros audiavi de hisce rebus quanta po-
test contentione contentantes, cuius memoria
aures adhuc personare videntur. Divisi
erant illorum cum sententis etiam affectus
nec uti tu, prout commodum est, pervigil
mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candi-
da pascentis.

Sed alter supra modum puerorum oblecta-
ba-

a [ἰσορροπίας] ἰσορροπίας. O. Vulgatam expressit M. Bz. f. P. &c. b [τῇ] Deest in O. & W. c [ὑπογύου] ὑπογύου male f. El. d [ἀλλ' ἢ παλαιάς] ἀλλ' ἢ παλαιάς marg. Al. e [ὅτου] ὅτου M. f [σπυρίων] σπυρίων O. W. Fl. f. Vulgata comparat in eett. omnibus, & Cod. P. g [ἀμυλλωδῶν] ἀμυλλωδῶν f. Vulgatam
sueatur M. & O. h [κατ'] Abesse ab O. adesse in M. & El. notat M. d. S.

92. [ἀκκισμῶν] Προσπονήν. V.

97. [ἰσορροπίας] * Ἐκ τῇ ἰσότητι ὑπογύου, ἰσότητος, προσπονήν, κατὰ γυνάμην, τὸ πρὸ ὀλέγου ἔμειν' ὀλέγον V.

* Ἐκ τῇ ἰσότητι Deest haec in Edd. implevit ea ex Col-
lat. Codd. Solanus, qui etiam testatur ὑπογύου sine ἰσότη-
tem utrobique in V. & C. Ego tamen id. addi curavi, ut
orthographia Lucianea constaret. J. K. R.

97. [ἔχ' ὅτου ἐξ ὑπογύου] Locum hunc, ut adhuc
lectus & expositus est, corruptum esse, certe obfus-
cissimum, non temere quisquam negabit. Intellige-
re cum mihi videbar, si legatur ἔχ' ὅτου — ἀλλ' ἢ
παιδικῶς. Prius cum sola divisione vocum constet,
facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ
& ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum. J. M. G.
[ἔχ' ὅτου] δ' — ἢ παλαιάς] Locus integer non vi-
detur. F. G.

[ἔχ' ὅτου] δ' — ἢ παλαιάς] Certe male factus est; sed
ἢ ἀφαιρήσεως mihi sanandus videtur, qui conjicio illa
λίαν, ἀλλ' ἢ παλαιάς ex glossa nata esse, qua quis in-
terpretatus erat verbum praecedens ὑπογύου. J. K. R.

2. [ἐμυλλῶ ἔχω] Ὅτι πρὸ πολλῶν μετασχηματισμῶν ἢ
παλαιότητι. V.

5. [ἀργυφὰ] ἀμυλλῶν, ἢ δῆλον. V.

† Posteriora duo verba in editis deficientia eodem indicant
supplevi. J. F. R.

* [δῆλον] Abesse ab Ed. Clav.

[ἔχ' ὅτου] δ' — ἢ παλαιάς] Sic edit & vertit Benedictus: *nam*
nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse. Et
quis recte iudicans haec Latina sic Graece offeret? At
Basileensis distinguit hac modo: *ἔχ' ὅτου λίαν, ἀλλ' ἢ*
παλαιάς. & Latina apponit: *nuper adeo ejus rei pericu-
lum facere capere, fas scio, nimirum quod non olim.* quae
certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi
videtur recte se habere, quae sic accipienda: *ex ro-
centi studio id aggressus sum, sciens quatuordecim, &*
non ab antiquo. J. G.

[ἔχ' ὅτου] δ' — ἢ παλαιάς] Ib. *Mare.* quoque hic aliquid
corrige voluit; sed cum plane eadem verba repetat,
quae

λικίας ἢ ἔφαλον ἀμείφαντες, εἰχόμεθα τῷ
 Παμφυλίῳ κόλπῳ, Χελιδονέας ὑπερφέον-
 τες, οὐκ ἀμοχθῇ τῆς εὐτυχείας ἢ πα-
 55 λαιᾶς Ἑλλάδος ὄρησιν, ἐκάστη τῇ Λυκί-
 κῶν πόλεων ἐπεξεγέμενα, μύθοις τὰ πολ-
 λὰ ἰχαίροντες· ἐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς
 * εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον. ἄχρι δὲ
 Ἡλιάδης ἀφάμενοι Ῥόδῳ, τὸ συνεχὲς τῷ
 δομῆαζυ πλεῖν ἀφαινεῖται πρὸς ὀλίγον
 ἐκρίναμεν.

Οἱ μὲν ἐν ἐρείται, τὸ σκάφος ἔξαλοι ἐς
γῆν ἀνασπασαίτες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ
δ' εὐτρεπισμῶν μοι ξενῶν ἀπανηκὺ τῷ
65 Διονυσίῳ, χτ' ἁγλὴν ἐβάδιζον, ὑπερφῶς
ἀπολαύσεως ἔμπικλάμην. ἔστι γὰρ ὄν-
τως ἡ πόλις Ἠλίη, πρέπον ἔχουσα τῷ
θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῖον δὲ τὰς ἐν τῷ
Διονυσίῳ τοὰς, ἐκάστη γραφὴν κατὰ πνευσ,
70 ὅαμα τῷ τέρπονι τ' ὄψεαι, Ἡρωϊκὸς μύ-
θος ἂν ἀνανεύμην. εὐθὺ γὰρ μοι δύο, ἢ
ἢ τρεῖς ἂν προσεφύνησαν, ὀλίγη ὁ ἀφ' ὧν
πα-

52. Ἐφελον] Παραπλαγιστίαν. V.

71. Ἀνατοῦρ[ος] Ἀναΐσας, ἀνακίπτας, ἀνα-
μορφίς, ἀναγυίας, ὡς ἵπποιαν ἐλάν, γ.

‡ 'Αναμνηστικῆς] Hoc & sequentia quatuor verba non erant
in Edit. Cler. Addidit ea M. de S.

& vertit, *statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum* *precipui* *superuenere*, idque exemplo editionis *Basilienfis*, quæ hanc interpretationem prior exhibet, quum in Græcis edat *ὅτε ἂν ἐ τῶν ἀνεπισηµένων*. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique precipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum precipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *paruo diversi* vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum de-compositum est in scriptis, non est cur contemnatur. F.G.

72. Διόφω] Sic levi mutatione locum restitui-
mus. Quid enim erat quod in libris omni-
bus & ipso M. legitur, διόφω? Aut quem sensum hic edit? Ni-
hil sane ad rem *maritimum discrepantia*. Sed optime
convenit parva merces. Ea, quam restitui-
mus, vo-

Ecc 3

πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγόμενοι· τὰ δὲ πολλὰ
ἡ αὐτὸς εἰκασία περιλάμβανον.

Ἦδη δὲ ὁ θεὸς ἄλλῃς ἔχοντι, ἡ Ἀθηνᾶ-75
μὲν μοι βαδίζον οἶκαδε, τὸ ἡδίστον ὅτι
ξένῃς ἀπῆντησέ μοι κέρδιον, ἄνδρες ἐκ πα-
λαιῶ χρόνῳ συνήθεις, ὅς ἐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖ
μοι δοκεῖς, παλλάκῃς ἡμῖν ἰδὼν ὅτι φοιτῶν-
τας ἵνταυθα, ἡ ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεα-8
νῆαν, οὗκ ἀμορφον ἔχοντά τι ἡ κομμηλικῆς
ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐναρτίζομενον
ἅμα δ' αὐτῶ ἡ Καλλικρατίδα ἡ Ἀθη-
ναῖον, ἡ τρόπον ἡ ἀπλοῖκον. προσηγμέ-
τως γ' πολίτικῶν λόγων προίταλο, ἡ ταυ-8
τησὶ ἡ ἀγοραῖα ῥητορικῆς. ἦν δὲ ἡ τῶ σά-
ματι γυμναστῆς, ἡ δὲ ἄλλο τι μοι δοκεῖ
τὰς παλαιστράς ἀγαπῶν, ἡ Ἀθ' τὴν
παιδικῆς ἐρασίης· ὅλας γ' εἰς τὴν ἐπὶ τῶ
τοῦ τῶ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίση παλλὰ ἡ90
Προμηθεὶ κατήρατο. ὁρῶντα δ' ἰδὼν ἐκεί-
τερός με, γῆρας ἡ χαρὰς πλείω προσέειπα
μοι. εἰδ' ἡ ἀπλοῖα· φιλεῖ, δεξιωσάμενοι,
πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἐκάτερον ἡξίουν με. κα-
γὼ φιλονεικῶντας ὁρῶν φραιτέρω, τὸ μὲν95
τῆμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, ἡ Χαρί-
κλεις, ἀμφὼ καλῶς ἔχον ὅτιν ὑμᾶς παρ'
ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω ἡ ἔριν ἡ ἐγγεί-

omnem mihi historiam enarrarent, praeterea
autem & ipse conjectura praecipiebam.

9. Jam satiatum eram spectaculo, jam
domum ire cogitabam, cum quod iucun-
dissimum est in peregrina regione lucrum
mihi obrigit, viri a longo inde tempore fa-
miliares, quos nec tibi incognitos esse ar-
bitror, qui saepe hic ad me venientes vi-
deris, Corinthium Chariclem juvenem non
deformem, habentem aliquid illius exerci-
tationis quae formae studet, qui muliercu-
lis, puto, pulcher videri gestiat; & una
cum illo Callicratidem Atheniensem, mo-
ribus simplicem: nam ducem veluti se ac-
que antistitem civilium orationum & fo-
rensis illius dicendi facultatis praebebat. Se-
quebatur vero etiam corporis exercitationes,
non aliam ob causam amans, ut mihi vi-
debatur, palaestrae, quam ob puerorum a-
more, quorum studio plane esset attoni-
tus: odio autem feminei sexus Prometheo
maledicebat, Uterque igitur e longinquo
me cum conspexissent, gaudio & laetitia
pleni accurrunt: tum ut assolet, complexi,
ad se quisque venire me postulant. Et ego
ultra modum ambitiose petentes cum vide-
rem, Hodie, inquam, vos ambo ad me ve-
nire optimum fuerit, ne maiorem tollatis ri-
cam;

a Ἀπλοῖκον] Οὐδ' ἀπλ. marg. A1. b Ὅλας — ἐπὶ τῶ — ὅλας — ἐπὶ τῶ W. c Πέρμενος] Ita Fl. P.
aliquae nonnullae recte. Πέρμενος male J. d Ὁκῶν] Ita dedi ex M. & Edd. verr. Οὐκ ὅκῶν enim erat in P.
e Φαῖ] Sic M. Fl. J. P. Φαῖ B2. f Ἐμῖ] Ex L. & marg. A1. Luciano redditum. Ἐμῖ Edd. priorae
g Ἐγγεί] Sic P. Fr. B2. Ἐγγεί] Fl. V2. S.

81. Κομμηλικῆς] Κομμηλικῆς, ἀπὸ τῆς κόμης, αἱ δὲ
ἀπὸ τῆς κόμης, κόμης — ὁ κομμηλικῆς τῆς κόμης, καμ-

μηλικῆς δὲ ἡ οὐκ ὁκομμηλικῆς κόμης, ἡ κομμηλικῆς οὐκ
κόμης. V.

ce utitur in Ἐμ. c. 81. utitur & Theophrastus in de-
scriptione ἡ μικρολογίας. Ἦ δὲ μικρολογία, inquit,
ἐστὶ φιδωλία τῇ ἀφάρου ὑπὲρ τὴν κατὰ. p. 32. Vid. Ca-
saub. not. p. 229. Diog. Laert. p. 140. B. C. M. de S.
Ibid. Ὀλίγου διάφορον] Sententiam huius loci adse-
cutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si de-
disset auctor Ὀλίγου ἀφάρου, plane nihil haererem.
Est enim διάφορον pretium, pecunia. Ἦ μικρολογία ἀ-
πὸ Theophrastum Char. 10. ἐστὶ φιδωλία τῇ ἀφάρου,
vel ut esset in MS. ἡ ἀφάρου. Ostendit Casaubonus ad
h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratio
huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot.
c. 81. μετὰ τὴν ἐκτίμησιν διάφορον. Itaque si muta-

to solum α in ο legere liceat Ὀλίγου ἀφάρου, plana
erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata
librorum lectione, & Ὀλίγου διάφορον sunt parvo ven-
diti, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & ope-
ram suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod
interest, potest fieri, ut dixerint Graeci Ὀλίγου διάφορον
τοῦτο ποῦν, parvo pretio hoc facit. Sed nondum au-
sum quidquam adfoculare. Illud maneat, praesto fuisse
homines ex eo genere, quos Graeci ἱεργῆς dixere,
vel ἱεργῆς φράσας ἱεργῆς appellavit An-
schylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate mystagogus
vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, du-
cere soleant, & mystagoga esse ostendit. Cic. Verr. 4. 59.
Mm-

καὶ; *proximis vno diebus, tres enim hic aut quatuor decore manere, vicissim mihi coenam praebebitis; uter autem prior, forte decernetur.* Placent ista.

10. Itaque illo die convivor ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musicarum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praesente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sententiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non *tamen* ut exitum haberet disputatio. Verum cum discedendi tempus

ἦκε, ταῖς δὲ ὀφείζης ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐν ἱταῦθα ἢ τέσσαρας διέγυμνα μῦθον, ἀμυβαίως ἀνθετίαστέ με κλέρε ἀφαιρέσεις ὁ πρῶτος. δοκαὶ ταῦτα.

Καλεῖν μὲ τὴν ἡμέραν ἐπιάρχην ἐγώ, 5τῇ δ' ὀπίσσω Καλλικρατίδας, ἕτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλης. εἴρων δὲ καὶ ὁ πρῶτος ἐτίσων ἐναργὴ τ' ἐκατέρω ἀφαιρέσεις τε χμήρια. ὁ μὲ γὰρ Ἀθηναῖος ὑμῶν πρῶτος εἴρηκεν, καὶ πᾶς οἰκίτης αὐτῷ χεῖρ ὁ ἀγένης ἦν, μέχρι τῷ πρῶτον ὑπογράφεντ' αὐτοῖς χεῖρ ὁ ἀγένης ἐπιδοῦν δὲ ἴσως αἱ παλαιαὶ συνεκοῦσαν, οἰκονομοῦν, καὶ τῷ Ἀθήνῳ χάριον ἀφαιρόμενος ἀπεστέλλετο. Χαρίκλει γὰρ μὴν πολλὸς ὄρεσσι τριδὼν καὶ μεσογῶν χεῖρ ἐπέειπε, καὶ πᾶς τὸ δομάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίαις, γυναικῶν μετὰ τῷ ἀνδρὶ ἐπ' ἀχαρῆ παρόντων, εἰ μὴ τι πᾶ ἡπίον, ἢ γέρον ὑποῖν ὁλοκράτος ὀφθαλμοῖς ὀφθαλμῶν, τῷ χρόνῳ ζηλοῦν ὀπίσθας ὑποφίαν οὐκ ἔχοι. ἦ μὲ ἐν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τ' ἀμφοτέρων γνῶμης δείγματα. πᾶλλὰ γὰρ μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀφαιρέσεις τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκλήθησαν, ὡς ὡς ἀέρας ἔχειν τιτ' ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ

154

A O πρῶτος] Sic Edd. Oportet Vorst. & M. a recent. manu. & ὑπογράφον] Haece est scriptura Cod. P. Et Edd. Bz. R. V. P. & ὑπογράφον W. Th. & J. & Ἀθήνῳ] Ἀθήνῳ P. marg. M. & Ex. Th. Vulgatam tenent J. P. & c.

2. Ἐπίσσω] Συμπέριον. P.

23. Ἀφαιρέσεις] Συμφαί μύθους. P.

Manfrator talis est Lucano IX. 979. quae haec sunt huiusmodi sunt *Spasmodio* diff. I. p. 6. *Antiquarius* hodie Romae dici, notum est.

84. *Πρωτοκρίτης* ὁ πρῶτος λόγος πρῶτος] Basilicenses vertunt: nam si velut *ducenti* a quo *antesignantem* in *civilibus* orationibus gereret, ut & *Benedictus*, nisi quod *antesignantem*. *Benedictus*, nam si velut *ducenti* in *civilibus* orationibus gereret. Nec *veluti* in Graecis est, nec *πρωτοκρίτης* in Latinis apparet, quod *Pater* interpretabatur in *primis*. Sensus est. Nam *praeceptor* his *civilibus* h. e. non doctissimis & elaboratissimis, *orationibus* praeerat.

98. *Ἐπὶ*] Sic L. melius quam *ἐπὶ*, quod in reliquis est.

Ibid. *Ἐπὶ*] Veteres Edd. *ἐπὶ*, prave: mutavit Bz.

3. O πρῶτος] Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit *Vorsius* *οὐπὶ* (quamquam extet etiam in M. a recentiore manu repolita) minus concinna videtur.

20. ὑπογράφον αὐτοῖς] Pro hac scriptura in W. est *ὑπογρ. αὐτοῖς*, uti & in H. & J. In P. vero & reliquis *ὑπογράφον αὐτοῖς*. *αὐτοῖς* tamen *Excerpta Cl. Perizonii* notant reperiri in P. cum in H. sit *αὐτοῖς*. noteturque ut diversa scriptura.

13. *Ἐπὶ* ἀφαιρέσεις] Contra praeceptum *Columellae* I. 8, 1. *No villicum ex eo genere servorum, qui corporo placent, instituas*: & *Palladii* R. 6, 18. *Agri praefulem non ex dilectis teneris servulis penas*; quia si ducta praeteritis amaris impunitatem culpa praesentis expectat.

27. *Ἀντιπρῶτος*] Vide, si lubet, *Sebelium*.

J. M. G.
M. du S.
28. *Ἐπὶ*

χαρὸς ἦν ἀνάγκη, σύμπλως ἐβελήσαντας² αὐτὸς ἐπηγόμην. διανοῶντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δὲξαν ἡμῖν Κνίδω προσορμίσαι χυθῆαν, καὶ τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν ποθέσαντες ἱερὸν ὑμνεῖται δὲ τὴν τὴν Πραξιτέλους³ εὐχερείας ὅτως ἐπαφρόδιτον ἥρεμα τῇ γῇ προσνήχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, καὶ θεῶν λιπαρὰ γαλήνη πομποσόλησθαι τὸ σκάφον. τοῖς μὲν ἄλλοις ἐμελόν αἱ συνήδεις πᾶσισκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος⁴ ἐκατέρωθεν ἐξαφάμεν, κύκλῳ περιγίρειν τὴν Κνίδον, ὅκα ἀγελαστὶ κεραμευικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. τοὺς δὲ Σωστράτη, καὶ τὰλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ὅππῃ τὸν Ἀφροδίτης βαδίζομεν, καὶ μὲν ἐγὼ τε καὶ Χαρίκλῆς πᾶν

esset, navigationis illos socios; quod sic vellent, assumpsi: cogitabant enim non minus quam ego in Italiam.

11. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi causa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paullatim ad terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consueto occupatis, ego amatorum illud par utrinque suspensum ducens brachiis, in orbem Cnidum circumibam, non sine risu figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id est ego & Charicles lubenti ani-

a Ἐπηγόμην] Sic marg. A1. f. ἐπηγόμην W. Ἐπηγόμην Edd. priores. b Τὸ Ἀφρ. ἰδ. π. 1.] Τὴν Ἀ. ἱερὸν W. c Εὐχερείας] Sic etiam esse in f. V2. B2. & S. notat Solan. Sed & est in P. &c. d Συνήδεις] Συνήδεις f. sola.

25. Ἀνάγκη] Ἀνάγκη λόγῳ τῶν αὐτῶν, ὅτι διὰ γῆς εἰς Ἰταλίαν ἔρχεται. V.

27. Ἀπαίρειν] Παραγορεύειν. V.

26. Ἐπηγόμην] Male antea legebatur ἐπιγύμνω. Emendaram ante, quam Codicis W. Lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγ.

M. du S. Ἐπιγύμνω] Legendum sine dubitatione ἐπιγύμνω, necum duxi, assumpsi comites. Vulgatum ἐπιγύμνω ne quidem significat accelerabam ipsos, ut adhuc verum est, cum media voce notet festinare, impellere & urgere se, non alios.

J. M. G. 28. Καὶ δέξαν] Sic absolute rursus infra c. 14. pr. Et Dion. Hal. I. p. 36. f. Ed. Lips. Δέξαν δὲ αὐτῶν, παῖδας — προσελθὼν καλῶν. Ita καλῶν ἐν cod. modo ap. eumd. p. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. adde Nostrium I. Ver. Hist. c. 7. & 11. &c. ubi & alia dedi.

J. F. R.

30. Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ Πραξιτέλους εὐχερείας ὅτως ἐπαφρόδιτον] Quid sibi vult τούτου τὸ Πραξιτέλους, &c? Interpres reddidit, celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile. An τούτου significat ibi? Scio, αὐτῶν id saepe significare. At licet τούτου id significare possit; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum, celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τούτου Πραξιτέλους εὐχερείας ὅτως ἐπαφρόδιτον. error ex repetita syllaba τῶν natus est. Ac ubi decessimus in Cnidum

spectandi causa, appellere, & cuperemus videre Veneris templum (celebratur enim id Praxitelis dexterioris opus vero veneris & gratia spectabile) placide terram adveῖν sumus.

J. J.

Ibid. Τούτου τὸ & &c.] Potest vulgatae sensus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τούτου δὲ τῷ ἱερῷ τὸ ὅτως ἐπαφρόδιτον & εὐχερείας Πραξιτέλους ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum trajectio offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, ibi; & sic dicas legisse Parisinae Interpretem. Cl. Jussu emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere.

J. F. R.

Ibid. Πραξιτέλους] Statuam Veneris intelligit, de qua in sequentibus fufe. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Protr. m. 21. C. & 23. 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Steph. Lyr. p. 121. B. C.

M. du S.

33. Λιπαρὰ γαλήνη] An crassa, immobilis? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρῇ, i. e. συνελκῇ, assidue? Placet. Sic infra c. 13.

F. G.

Λιπαρὰ γαλήνη] Λιπαρὰ hic pro λιπαρῇ positum videtur. id est συνεχῆς, assidue. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χύλιςιν. i. e. assidue, frequentibus osculis. AE. B.

35. Τὸ

amino. Callicratides autem tanquam ad muliebrem spectaculum, invitus; qui jucundius, puto, pro Cnidia Venere eum qui Theoprius est Cupidinem permutaturus fuerat.

12. Et ab ipso statim confectio Venereae velut aurae nobis adspirabant. Subdivalis enim area majorem partem non in sterile solum politis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris sacro totum erat mansuetorum fructuum fertile, quum arbores viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumjectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter caeteras illa denso fructu myrtus suam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem fortitae sunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His immixtae

προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ὅτι θύειαν
Θηλειαν, ἄκων ἥδιον ἀν, αἶμαι, ἢ Κνη-
45 θίας Ἀφροδίτης ἢ ἐν Θεσπιαῖς ἄντικα-
ταλλαζόμεναι ἔρωτα.

Καί πως εὐθύς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς τῆς τεμέ-
της ἔ' Ἀφροδίτῃσι προαίπνευσαν αὖραι
ἢ τὸ γὰρ αἶθριον οὐδ' εἰς ἑδάφειον ἀγονοῦ
50 μάλιστ', λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον,
ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτῃς, ἅπαν ἢ γόνιμον
ἡμέρων καρπῶν, ἢ αἰ ταῖς κόμαις εὐθαλέ-
σιν ἄχρι πόρρου βρύχῃα ἢ πῆρξ' αἶρα συν-
ῳρόφον. Ὡς τὸν γε μὴν ἢ πονύκαρ-
55 π' ἐτεβῆλει μυρρίνη, πῶς ἢ δέσποναι
αὐτῆς, θαφίλης πεφικυῖα, ἢ τε λοιπῶν
δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλος ἢ μετέλ-
χεν. ὅδ' αὐτὰ γέρονται ἢ ἡδὴ χρόνῳ πολλὰ
καθαύαινε, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς ἢ σφρυγῶντα
60 οἷοις κλασὶν ἢ ὄρια. τέτοις δ' ὁ ἀνεμίμι-
κτο

h Tys Ks. 'Aφρ.] 'A. & Ks. W. f' Ἀντικαταλλαζόμεναι] Ἀντικαταλλαζόμεναι. W. g' Ἀφροδ.] Hic pergit Cod. Bss.
h Tò γὰρ αἶθριον οὐδ' εἰς] Pro his omnibus αἰ Ox. i Eἰς] Hs marg. A1. k 'A] Duobus versibus omissis k tan-
tum O. Et paullo post ἢ τε in eodem esse notat Solan. non addens quo pertineat. l Πονύκαρ.] Πονύκαρ. f. sola.
m Μετέλχεν] Μετέλχεν marg. A1W. n Σφρυγῶντα] Ita dedi ex W. & Schol. Σφρυγῶντα Edd. omnes male.
o Ἀνεμίμικτο] Ἀνεμίμικτο male f.

59. * Σφρυγῶν] Νιάζων. αἶζων. σφύζων. βράζων. εὐ-
σφυματῶν. ἀμμάζων. αἶζων. V.

* Σφρυγῶν] Σφρυγῶν etiam Snid. in Ed. Hagen. Σφρυγῶν al.

35. Τὸ ἱερὸν ζῶν] De quo Marcell. ad Horat. Mercer. ad Aristen. pag. 229. sic infra c. 20. f. B.
37. Καρμυδολικῆς] Quid Figulinae cum Venere aut hoc scriptore? an quia in Ceramico altero prostabant meretrices? Vide Menrs. Non videtur, sed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. M. du S.

Ibid. Τῆς καρμυδολικῆς ἀκαλασίας] Laudantur καρμυδολικὰ ἐν Εὐβulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fictilia figilla obscura respici, quod genus multa apud antiquarios supersunt. Talia erant figilla lascivissimarum figurarum in Tiberii cubiculo disposita, Sueton. c. 43. Huc forte pertinent obscenae in lucernis, apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod καρμυδολικὰ apud Hesychium explicatur per λοχουργῶν, ut legendum monuere viri docti pro λοκουργῶν. An Venerum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diversorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris κωλιάδιον templum, figlinae item praestantissimae. Vid. Menrs. in Piraeo c. ult. J. M. G.

Tom. II.

60. Κλασὶν] Κλάδις. V.
Ibid. Ὄρια] Κατὰ καιρὸν. V.

39. Σωφράτου] De quo supra Σωφρ. c. 62. M. du S.

44. Τῆς Κνιδ. Ἀφροδ.] De qua vide Eick. c. 4. & 'A. n. c. 23. M. du S.

45. Τὸν — ἔρωτα] Ejusdem Praxitelis opus. M. du S.

49. Εἰς ἑδάφος] Non sprevissem ἢ pro εἰς, ex marg. Ald. Wessel. nisi mox rursus sequeretur ἢ. J. F. R.

52. Καρπῶν, αἰ] Conf. mox κλισίαις — εἰς αἰ. quorum neutrum immuto, quia enallagae ejusmodi sunt frequentes, de quibus alibi non semel. Ersi suspecta habet haec & similia quae ipse adducit Cl. Jons. ad Revinsc. c. 13. aliaque quae mox ad fin. hujus cap. addo, p. seq. No. 72. J. F. R.

Ibid. 'A] Quasi jam scripsisset δέδωκε. M. du S.

58. Πολύς] Πολὺς θρήξ, ἡλιεπικῶς. F. G.

Πολύς] Nimis festine haec verba inespexit Guiseux, qui pro femin. sing. accepit. Alibi vero πολὺς & πολὺαι intellecto θρήξ ac τρήξ dici, vix operae erit notasse. Et per κομὰς arborum folia intelligi, tralatitium est. Infra c. 23. πολλὰ προσέειπον καὶ γῆρας ἀρετῆν μακρὴν. J. F. R.

59. Σφρυγῶντα] Sic Schol. & W. ut in suo codice emendarat Vorstius. In reliquis σφρυγ. M. du S.

Fff

71. Ht.

κίον ἔτι τὰ καρπῶν μὴ ἄλλως ἄγονα, ἥ δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, ἡ κυπαρίττιον γε καὶ πλατανίων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολον Ἀφροδίτης, ἡ δὲ θεῶν πάλας φυγὰς Δάφνη. πάντι γε μὴν δένδρῳ βεσιπλέγδην ὁ φίλεως προσείρπει ἡ κίττος ἡ ἀμφιλαφεὶς τε ἀμπελοὶ πυκνοὶς ἡ κατήρητο βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μὲν Διονύσῃ, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκριτον εἰ δ' ἀπολευχθεῖεν ἀλλήλων, ἥ τινος εὐφραίνουσιν. ἡ δὲ τῶν ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἰλαραὶ ἡ κλισίαι τοῖς ἐνεστιάσιν δέλυσιν, εἰς ἃ τῶν μὴ ἀσκητῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινες ἀνδρῶν δὲ ὁ πολίτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὅπως Ἀφροdisiaζόντες.

erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aëriæ, & cum illis transfuga jam Veneris olim fugitiva ejus Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitiose amatoria illa hedera adreperat. Densis vitibus crebrae pendebant uvæ, jucundior quippe cum Baccho Venus, miscerique se, quod utrinque suave est, patitur, se juncti a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbrosiorque silva, hilares coenationes pro his, qui convivium ibi agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant, frequens autem popularium turba festos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant.

13. His

a Κυπαρίττιον] Κυπαριττός W. male. b Κίττος] Sic M. O. & Edd. praeter f. quae κίττος. c Ἀμφιλαφεὶς] Ἀμφιλαφεὶς τε O. Abest τε ab Edd. & M. d Κατήρητο] Κατήρητο O. Nil mutant Edd. f. P. Bz. &c. nec M. e Βότρυσι] Defunt seqq. in Cod. Mf. Ox. usque ad c. 14. verb. Ἡράκλειος. f Ἡρ] Ἡρα f. Pell. g Ταῖς] Sic recte P. &c. Tis male Fl. & f. h Κλισίαι] Sic M. & Edd. pleraeque. Κλισίαι f. i Ἀ] Constante legi notat M. du S. In marg. A1. ἄς adscriptum est.

61. Ἀγωνα] Ἀκακία. V.

67. Ἀμφιλαφεὶς] Ἀμφιλαφίς, κατὰ σκίον, ἡ κατήρητο βασιλῆος. ἀμφιλαφὴ * ἀπλοῦν, τεχνικὸν τι ἐσοφιστι-

κὴν. ἀμφιλαφίς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβανέσθαι αὐτῆς ἐστὶ. V.

* Ἀπλῶν] Omissum erat in Edd. aequae ac particula τε.

Supplevit utrumque

M. du S.

71. Ἡ τινος εὐφραίνουσιν] Ἡ τινος εὐφραίνουσιν. Th. M. Ibid. Ἡ] Praefertur lectionem Pell. ἡσαν exhibentis; quum ἡ sit crasis Dorica, pro ἡσαν, vel quod hi pluralia cujuscumque generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino Cl. Maistre de Dialect. p. 207. — 8. f. F. R.

72. Κλισίαι — εἰς ἃ] Quasi scripsisset δῶρα vel φῦμα, vel οἰκονομία. c. 17. συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. M. du S.

Κλισίαι — εἰς ἃ] Si quis Codex ἄς haberet, nihil repugnarem. Jam vero nihil muto, quia & paullo ante habuimus ἃ post masculinum καρπῶν, & supr. 2. Per. Hist. c. 43. f. θάλασσα — κατ' ἐκείνην. Et elliptice sic potest exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισίων. Nam & locus non solum neutro genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII. 34. συναχθῆσθαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi ap. alios, ut εἰς τὸ αὐτὸ ἐπιστρέψαι, Thucyd. V. c. 55. verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter. c. c. I. 59. τρίτον] εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὧν ἐπὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. Ed. Dukerianae p. 10. Ipsumque Thucyd. p. 40. Ubi Sierph. No. 16. existimat ἔργον aut simile quid intelligendum;

Quod ἔργον hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne jam alia ejusdem nunc adducamus, ut I. 113. f. σπῶδες ποιησάμενοι, ἐφ' ἃ. cujus paullo alia est ratio. Genus autem neutrum ut generale & in aliis locutionibus subjungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian. V. H. III. 38. τῶν ἰλαίων & τῶν συνῶν, ἃ — ἡ γὰρ ἀνέδωκε (sive δῶρα f. aliud quid intelligens) Aret. Capp. L. 2. c. 1. pr. φλεγμασίν & πρῶσις, ἐφ' ὧν. Evang. Matth. IX. 17. ἀμφοτέρω συνταροῦνται, post duo subst. masc. ὧν & ἀσκαῖς. Bengelius tamen ἀμφοτέρω edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. Ibid. XVIII. 8. εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἡ ὁ πῶς σου σκαίδω λίξις, ἡ κεφαλὴ αὐτά. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἴδια referretur αὐτοῖς. Aelian. I. 20. χρυσὸς βοστροχὸς, κελύσας δὲ σπινθὴν αὐτό. Quod etsi ad ἀγκυλῶνα referri queat, quum aequae dicatur κεῖναι τινὰ, κεῖναι κεφαλὴν, quam κεῖναι τρίχας, tamen malim ad βοστροχὸς referre, intellecto χρέμα. Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72. etsi mascul. praemittit, ait enim: Ex secessibus praecipue frequenter

13. His plantis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus. Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*, inquit, *Deorum vincens propter hanc Mars!* & accurrens simul adpressis labiis, protensa quan-

Ἐπεὶ δ' ἰκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἶσω τῷ νεῷ παρήειμεν. ἡ μὲν γὰρ θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυτο, Παρίας δὲ λίθου θαύμα καλλίστον ὑπάρξαν· καὶ σεσηρότι γέλῳ μικρὸν ὑπομειδῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, ἑδεμῖαις ἐσθῆτι ἀμπεχέσσης, γεγύμνωτο, πλὴν ὅσα τῇ ἐτέρῃ χειρὶ τ' αἰδῶ καὶ λεληθότως ὑπεκρύπτειν. τοσοῦτο γὰρ μὴν ἡ δημιουργὸς ἔλαυσε τέχνη, ὥστε τ' ἀντίτυπον ἔτω καὶ καρτερὰν τῷ λίθῳ φύσιν. ἐκάστος μέλεσιν ὑπεπρέπειν. ὁ γὰρ Χαρίκλῆς, ἐμμανὲς τι καὶ ὑπερφύρου ἐμβόησας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ μὲν ταύτῃ δαδὲις Ἀρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἐφ' ὅσων ἦν

k Λιληθότως] Male Anst. Λιληθότος. l' Εμβόησας] Αναβοήσας W. Nil mut. Fl. J. P. &c.

84. † Παρὰ Λιληθότος] Λάβρα. V.

86. Ἀντίτυπον] Ἐναγτίον. V.

† Παρὰ] Absc. a textu; nec quo pacto irrepperit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλειθότως scriptum fuerit. M. du S.

Παρὰ] Illud παρα est glossa glossae. i. e. Nota tantum fuit hanc interpretationem ad illud ληθ. esse referendum. J. F. R.

sanis maritima. Neutrumque aliis subit. cujusvis generis subjungi Latinis, tralatitium est, ut Sallust. Jug. 38. §. 8. Nox atque praeda — remotas sunt. Ubi plura Curtius. Adde c. 66. 2. Vagantes — quo praesidium impomerat. i. e. quo loci, vel oppido. Conf. Vechu. Hellenol. 158. nosque ad 2. Ver. Hist. §. 43. f.

73. Τῷ μὲν Ἀρεῖ] Τοῖς Ἀρεῖσι opposuit τῷ πολλοῖσι ὄχλῳ, notabili discrimine. Th. M.

Τῷ μὲν Ἀρεῖ] Mirum est Lucianum opponere τοῖς Ἀρεῖσι τῷ πολλοῖσι ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄνθρωποι urbem significant, etsi hic locus bene se habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lucianum, τῷ μὲν Ἀρεῖ. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in suis sylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora sunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra: — voluptates commendat rarior usus. Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes festum illud agitant.

J. P. & G.

74. Ἀρεῖ — πολ. — ὄν.] Vide omnino Diogenem Chryso. m. 68. C. apud quem opponitur βασιλεύς.

M. du S.

Ἀρεῖ σπαῖος ἱπφ.] Τοῖς Ἀρεῖσι & τοῖς πολλοῖσι ita distingui posse putabam, ut ipsum ἄνθρωποι & πόλις differant. Nempe ἄνθρωποι urbs est, caput rerum, πόλις

civitas, quae multo patet latius. Ἀρεῖ, ὁ πόλις ut sit, negligebant, cujus quotidiana erat copia; reliqui cives & populi, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem essent. J. M. G.

Ἀρεῖ] Ἀρεῖ fecit in Ald. i. ead. manus quae varias lectt. aut emendat. in marg. solet addere, in ipso textu v. superscribens. Sed vanam esse hanc correctionem quilibet videt. J. F. R.

79. Παρίας δὲ λίθου] At verus utique Lucianus in Z. Tr. c. 10. e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. M. du S.

81. ὑπομειδῶσα] Veneris Cnidiae templum, & lucum, & statuam Lucianus hic egregie est exequutus, ut & Plin. L. 36. G. C.

84. Λιληθότως] Perperam redditur, obliu. sui. Est enim latenter, ut Anacreon Od. 28. L. Bas.

Λιληθότως] Quod L. Bas. in pristina versione reprehendit, id Cl. Gesn. ex se jam correxit, & res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit ex Indice. J. F. R.

89. Εμβόησας] Fateor ἀναβοήσας usitatus esse, coque iterum c. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum ideo unius W. Lectionem non sequor; nam & ἐμβόησας recte se habet, iterumque sic infra Noster, de Lucian. c. 15. μὲν γὰρ ἐμβόησας τῷ Στάτῳ. Sic & ἐμπεριγέμνωτο. Euphros. c. 7. J. F. R.

91. Λιπαροῖς] Λιπαροῖς hic pro λιπαρῇ positum videtur. i. e. assiduus, frequens, συνεχής. F. G.

Λιπαροῖς] Conf. supra. c. 11. λιπαρὰ γὰρ. Quod Fff 2

δυνατὸν ἐκτείνων τ' αὐχένα, κατεφίλει· σι-
γῇ δ' ἐφεσῶς ὁ Καλλικρατίδας χτ' ὄν
ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἡ ἀμφίθυρος ὁ αὐ-
τῆς ὁ νεὼς, καὶ τοῖς θεῶσι τ' θεὸν ἰδεῖν
ἀκριβῶς, καὶ χτ' ἰώτε, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς
ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας ἔν' ἔστι τῇ ἐτέ-
ρα πύλῃ παρελθόντι, τ' ὁπιαῖον εὐμορφίαν
ἀφθρῆσαι.

Δόξαν ἔν' ὅλην τ' θεὸν ἰδεῖν; εἰς τὸ
κατόπιν τῷ σηκῷ ἐξήλθομεν. εἴτ' ἀνοιγεί-
σης τ' θύρας ὑπὸ τῇ κλειδοφύλακι
εἶναι πεπιστευμένης γυναῖκα, θάμβος αἰ-
φνίδιον ἡμᾶς εἶχε τῷ κάλλει. ὁ γὰρ Ἀθη-
ναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικρῆς βλέπων, ἐπεὶ
τὰ παιδικὰ μέρη τ' θεῶν κατώπλευσεν, ἀ-
θρόως πολὺ τῷ Χαρίκλειος ἐμμανέστερον
ἀνεβόησεν, Ἡράκλειος, ὅση μὲν τ' μελαφρέ-
ων εὐρυθμία, ὥς δ' ἡ ἀμφιλαφεὶς αἰ-
λαφρότης, ἡ ἀγκάλισμα χειρόπληθες ὥς
δ' εὐπερίγραφοι τ' γλυτῶν αἱ σάρκες ὅπ-
χυρτῆνται, μὴτ' ἄλλαν ἢ ἑλλειπτοῖς αὐτοῖς
ὁσίοις προσεσταλῶμαι, μήτε εἰς ὑπέρογκον
ἐκκεχυμέναι ἢ πτώτῃ. τ' δὲ τοῖς ἰσχύσις
ἐκσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, ὅκ

tum poterat cervice, illam deosculatur. At
silentio adsistans Callicratides intra anitium
admiratur. Est autem utrinque aperta il-
lius aedicula, volentibusque accurate con-
templari Deam, licet, a tergo etiam & sic,
ut nulla ejus pars admirationi non expona-
tur. Facile ergo est per alteram januam ac-
cedentibus eam etiam, quae a tergo est,
pulchritudinem perspicere.

14. Cum ergo placuisset, totam videre
Deam, ad posticum aediculae transivimus.
Tum aperta janua per mulierculam, cui
clavium credita custodia erat, subitus nos
stupor ad tantam pulchritudinem corripuit.
Atheniensis igitur, qui otiose paullo ante
spectasset, pueriles Deae partes contempla-
tus, repente furiosius etiam quam Charicles
exclamavit, *Herentes! quanta dorsi concinnita-*
tas, quam aptum ad amplexandum, manus-
que implendas latus. Quam venuste circum-
scriptae clunium carnes simulantur, neque defi-
cientes nimium, & ipsis adstrictae ossibus, ne-
que in nimiae molis pinguedinem effusae. La-
scivatum autem, coxis ipsis utrinque impressa-
tum,

a [ἀμφίθυρος] ἀμφίθυρος male Fl. & J. b [αὐτῇ] Deest in W. Et quae sequuntur alio ordine collocata,
sed non distincte notavit Solan. quomodo. c [ὅλην] Sic P. P. Bz. Fr. S. Deest in J. Ald. Fl. d [εἶναι πε-
πισμένη] Ἐμπισμένη. line. ἑναι W. e [ὅση] Hic rursus pergere M. Ox. notat M. du S. usque ad ὑπερόγκον. f [ἀμ-
φιλαφεὶς] ἀμφιλαφεὶς male J. g [ἀγκάλισμα] Sic recte O. Bz. M. Ald. P. S. ἀγκάλισμα J. Fl. h [ἐκ-
λεπτοῖς] Ἐλλειπτοῖς W. i [πτώτῃ] Sic restitui ex Bz. B1. & S. Πτώτῃ enim J. & cett. cum Ox. & M.

quia ibi pro λιπαρῷ positum non negaverim; Ita &
hic eodem modo poni, aliqua specie ajunt. Malle-
tamen λιπαρῶς χυλῶσι intelligere labiis unctis, humi-
dis, cupidis. Nam frequentibus labiis pro frequentibus
oculis, durius videtur, & gestui hujus oculantis et-
iam minus conveniens.

J. F. R.
99. καὶ τοῖς θεῶσι &c.] Quam non satis distin-
cte notavit Solanus, quid Cod. W. hic immutet,
id. ex Cl. Fenssi Emendationibus Ferculo Literario ad-
jectis addam. Rotundiora, ait is p. 198. sunt in
MS. καὶ τοῖς θεῶσι κατὰ ἰώτε τῷ θεῶν ἰδεῖν ἀκριβῶς
ἢ μολὼν κατὰ εὐμαρείαν ᾖ.

J. F. R.
1. Δόξαν] Conf. supra c. 11. pr.
Ibid. ὅλην] Hanc vocem, quae in Fl. & V. utra-
que deest, agnoscunt reliquae Edd. & P. cum W.

M. du S.
12. ἀφθρῆσαι] Sic solet plurali num. ceteri ceteris
quando de musculis est sermo. vid. Foss. Oecon. Hip-

poet. Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid.
peculiarem Hippocratis Librum περὶ οὐφθῶν. Et ἀν-
ίστοι. Hist. anim. I. 1. pr. τὰ μὲν γὰρ οὐφθῶν, ὅσα δυνά-
μεις εἰς ὁμαροσύνην, αἱ σάρκες εἰς σάρκα.

J. F. R.
23. Ὁ Χαρίκλεις ὑπὸ τῷ σφοδρῷ θάμβει ἀλγύνει
ἐκείνην, τακτὸν τι ἐστὶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῷ θεῶν ἀν-
γραφῶν. Interpres: Charicles pro vehementi stupore
propetmodum dirigit, humidam quendam & mollior-
tem in oculis dolorem colligens. Pro πώτῃ in Mf.
scribitur πώτῃ, & sic scripsit dialogi hujus auctor.
τακτὸν τι ἐστὶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς πώτῃ ἀνγραφῶν, est
oculos petulantis & in iis nascente motu suffusus; hoc est
lascivi motus indicium. Τακτὸν proprie dicitur de ocu-
lis lascivis, qui petulante mobilitate produunt lasci-
viam. Horatio dicuntur patres oculi, Petronio petu-
lantes: Ipse Paris Deorum libidinantis judex, si hanc
in comparatione vidisset non petulantibus oculis. Grae-
cum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1.

Foris, nectis dixerit quam suavis sit risus; semorisque & ibi recta linea ad pedem usque protensa quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Jovi nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equidem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista clamante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum non dirigit, molli quadam tabe se diffuere natantibus oculis confessus.

15. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem absterfisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste maculam, cujus deformitatem reliquus saxi candor argueret. Atque ego quidem probabili conjectura verum colligens, lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adpersum ratus, in hoc ipso admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi possent,

ἀν εἴποι τις ὡς πόδες ὁ γὰρ ὅς, μὲν τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺς τεταμένης ἄχρι ποδός, ἡ κρησμενὸς ῥυθμοί. τοῖσι δ' ἄρα Γανυμήδους ἐν ἑρατῷ Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχαῖν τῷ θεῷ μὴ τῷ Ἑβῆς οὐκ ἀν' ἐγὼ ἀγκυκλιμένης ποτὶν ἐδέξαμην. ἐνθεατικῶς ταῦτα τῷ Καλλικρατίδῃ βοῶντι, ὁ Χαρίκλῆς ὑπὸ τῷ σφόδρα θάμβος ἀλίγῃ δὲν ἐπεσπῆγει, τακρὸν τι καὶ ῥῶς ἐν τοῖς ὤμμασι πᾶσι ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τῷ Γανυμῆδιν ὁ κόρος ἡμῶς ἀπῆλλαξεν, ὅτι πατέρω μὲν σπῖλον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῇ τι κηλὶδα ἤλεγχε δ' αὐτῷ τὴν ἀμορφίαν ἢ περὶ τὰλλα τὴν λίαν λαμπρότης. ἐγὼ μὲν ἐν πᾶσιν τὰ ληθῆς εἰκασία τοπάζων, φύσιν ὅμην τῷ λίαν τὸ βλεπόμενον εἶναι. πᾶσι δ' ὅτι ἐδὲ τέτων ὅτιν' ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμῶν καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίξει. μέλαιναν ἐν ἐσπλάγχθον φυσικὴν τινα κηλὶδα νομίζων, καὶ τὴν τὴν Πραξιτέλους εἰσάμαζον, ὅτι τῷ λίαν τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς ἡπῶν ἐλέγχεται δυναμῶν μέ-

ge-

h Ταῦτος ἄρα] Ab his verbis, usque ad med. c. 19. omnia rursus defunt in Ox. l Πᾶσι] Hoc reposui ex L. P. W. Πᾶσι Edd. omnes habebant. m Πᾶσι] Sic jam Edd. n Οὐδὲ] Οὐδὲ marg. A1. o Κηλὶδα] Accentum sic invenit in Edd.

Ὁ πόθος ἴκα' ἵσταν' τὰς ἰσχυράς, οἷα βυτῶνται, Τάκῃ] ὀφθαλμῶς, ὅτι ὁ τρέφους αὐτὸς ἔγχετο.

Caprarius quando capras intueatur coeuntes Oculi diffundunt, quod non ipse hircus est.

Vetus Scholiastes exponit ἀσχημονας, φθιμεναι. Oculi enim tales lascivos ajunt, cum moventur, suffundi humore quodam, eum in hoc ipso dialogo vocat τὸ ὀφθαλμῶν τὸ ὕγρον ἄμα τῷ φαιδρῷ ὁ κρησμενὸς, οὐκ ὀφθαλμῶν petulantia cum splendore & gratia juncta. Maximus Tyrus hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιγυρίαν ἢ γλῶττα, κρησμενῶν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19. τὸ ὀφθαλμῶν ἐκτεταμένον, pro quo Jussians, cum oculorum lascivia omnes foeminas anteiret. τακταὶ ὀφθαλμῶς Latinus Theocriti interpres inepte vertit: tabescunt oculi: imo, tum maxime moventur, hinc Petron. dicitur matilis oculorum petulantia. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris foeminae lascivae erat captus: ἀπὸ τοῦτο ποικίλ' ἔχοντα, καὶ ἀλγεῖναι ἡδὴ τῷ ἑρατῷ, καὶ

τακρὸν γένεσθαι. Postquam sensu illum male habere, & amore torquet fragrantem, & furentem. Sic alibi Nostro τακρὸν κόρος. sunt prurientes puellas. J.G.G.

25. Τακρὸν τι — ἀνυγρ.] Supra c. 13. L.K. 26. Πᾶσι] W. P. & L. In impressis autem πᾶσι. M. du S.

Πᾶσι] Conf. mox. c. 16. pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic πᾶσι pro πᾶσι restitutum. J.F.R.

28. Σπλάγχθον] Meminit Plinius statuae nobilis, quam Spilomenen vocat, & Praxitelis opus dicit. XXXIV. 8. Quam ego eandem esse cum hac Onidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat quod Spilomenen Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moueam; recte apud Praxitelem 112. legitur σπλάγχθον τι γυναικὶ Πραξιτέλει ἰδμουργῶν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuem inquit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI. p. 276. ubi huic ipsum juvenem intelligo. M. du S.

ῥεσιν ὑπέκρυψε ἡ δὲ παρεστῶσα πλὴν-4 obabscondisset. Verum adstans prope nos ac-
 σίον ἡμῶν ζάκορον ἀπίστε λόγους χερσὶν
 παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ ὅτι ἀσήμε γέ-
 νης νεάνιαν (ἡ δὲ πρῶξις ἀνώνυμον αὐτὸν
 ἐσέλησε) πολλὰκις ἐπιφοιτῶντα τῷ τε-
 μνῷ σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐραδῆναι τῷ θεῷ, 4
 καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῶ,
 καὶ ἀπαρχὰς ἔχον δεισιδαίμονας ἀγιστείας
 δοκῶσιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐωδιῆς κοίτης, πολλὰ
 προλαμβάνων τὸ ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ με- 5
 δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τήνδ' ὅλην ἡ-50
 μέραν ἀπαντικρὺ τῷ θεῷ καθεζόμενος, ὁρ-
 θὰς ἐπ' αὐτῷ διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων
 βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρι-
 σμοί, καὶ κλεπομένης λαλιάς ἐρωτικάι διε-
 τφαίναντο μέμφεις.

55bantur.

16. Si

a Ὑπέκρυψεν] Sic Edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. b Ἐνδιατρίβ. τῷ τ.] Ἐν τῷ τ. d. W. c Δεισιδαίμονας] Δεισιδαίμο-
 male f. El. Ald. Sed emendatum in marg. hujus.

41. Ζάκορον] Ζάκορος, νεάκορος. καὶ ὁ ὑπερήνους ἡ ὁ ἱ-
 εῖος * ἡ τὸν σαρῶν, κορὴν γὰρ τὸ σαρῶν παρ' Ἀττι-
 κοῖς. V.

47. Ἀγιστείας δόκῶσιν] Ἀγιστοσύνη. καθαρότης. λα-
 τρια. V.

* H] O est in C.

40. Ὑπέκρυψεν] Ἀπέκρυψεν Solanus edi voluit; sic
 enim in Juno. vulgatam immutavit. Et fateor infue-
 tum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med.
 ἀποκρυπτόμενος Steph. proferat. Non ausim tamen re-
 ceptam Lectionem rejicere, quia ὑπὸ hic suam vim
 habere videtur, quod in inferioribus partibus & for-
 san introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in
 Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V. Sect. 60. Θυ-
 ρίων — ἀποκρυφθὲν ἐξελίσσονται. Verum apud alios non-
 dum observavi, non saltem notavi, quia usu ventu-
 rum non praevidi. f. F. R.

42. Ἱστορίαν] Apud Posidippum extitisse eam narra-
 tionem, testatur Clem. Alexand. 23. 2. Respicit, ni
 fallor, eandem Philostr. p. 276. V. Apoll. Meminit &
 Plin. XXXVI. c. 4. 5. 6. Valer. Max. VIII. 11. Si-
 milem huic historiam narrat de Clisophe quodam Se-
 lymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo iti-
 dem inclusus rem habuerit. Athen. XIII. 606. ubi in
 eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Simi-
 lium in statuas amorum exempla Viri docti college-
 runt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX. c. 39.
 M. du S.

Ibid. Παρέδωκεν ἱστορίαν] Quam refert etiam Plinius
 36. 5. f. 4. 5. & quos ibi laudat Harduinus. Similia
 infanorum, post Pygmalionem juvenum, statuas de-
 pereuntium exempla sunt apud Athenaeum L. 13. p.

605. seq.

44. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμνῷ &c.] Vid. Clem. Alex.
 in Protreptico p. m. 17. l. 32. M. V. la Croze.

54. Καὶ κλεπομένης λαλιάς] Καὶ κλεπομένης &c.
 Th. M.

58. Ἀσπράγαλους Λιβυκῆς δορυῖ] Inter delicatam su-
 pellestem δορυκράτους ἀσπράγαλους memorat etiam
 Theophrastus Char. ἀριστίας, ad quem locum reliqua
 dedit Casaubonus p. 167. Politae duritiei causa in pre-
 tio fuisse videntur. Verti autem non capream, quod
 genus Africae negat Plinius 8, 58. f. 83. extr. Sed
 damat, de qua id. 8, 52. f. 79. quam δορυκράτους Λιβυκῆ-
 νω vocat Aelian. H. Anim. 14. 14. f. M. G.

59. Δορυῖ] Vide Athen. 194. A. ubi Antiochus E-
 piphanes ἰδὼν τοῖς μὲν ἀσπράγαλους δορυκράτους, τοῖς δὲ
 φωνικοβαλάτους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa
 Casaub. (ad Theophr. Char. p. 167.) qui talos facit
 inartificiales.

Ibid. Ἀκαρὸν ἄσπρην] Melius forsan ἀκαρὸν ἄσπρην. cer-
 te parum commoda illa. M. du S.

60. Ἐπὶ σκαπῶν] Foran ἐπισκαπῶν. M. du S.

61. Τὴν θῆν αὐτῇ] Jactus est, quem ipse describit. M. du S.

Τὴν θῆν αὐτῇ εὐβόλ.] Jactum Veneris dictum fuisse
 jactum felicissimum, ut canis deterrimum, nimis no-
 tum arbitror. Alioqui Lectores ablegarem ad Casaub.

ac

16. Si quando vero fallere parumper amore suum vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama Africana in mensam numeratis, jactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia jactasset, maxime, si quando ipsam Deam (*Venerem*) jecisset, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans; Sin, ut fieri solet, male jactasset in mensam, iique sinistro omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi & incurabili calamitate; interjecto tamen parvo tempore corripiciens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Jam vero magis irritato morbo, paries insculpi

Ἐπειδὴν δὲ καὶ μικρὰ τῇ πάθει ἑαυτὸν ἀποβουλοῦναι θελήσειε, προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀσπραγάλῃς Διουκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέπλενε ἢ ἐλπί-
δοδα καὶ βαλὼν μὲν ὅτι σκοπεῖ, μάλιστα δ' εἰ ποτε ἢ θεὸν αὐτῷ εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀσπραγάλῃς πεισόντ' ἴσα ἀήματι, προσει-
κύνει, ἢ ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ' ὅποια φιλεῖ, Φαύλως γὰρ τὴν τραπέζης ῥί-
ψειεν, οἷδ' ὅτι τὸ δυσφημότερον ἀνα-
σταῖεν, ὅλην Κνίδω καθαρὰ μὲν, ὥς ἐπ' ἀνθρώπων συμφορὰ, καὶ καλῶ, καὶ δι' ὀλί-
γη συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ ἢ πρὶν ἀστο-
χίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλεόν αὐτῷ τῇ πάθει ἐρεθίζομένη, τοῖχ' ἅπας ἔχα-
ράσσε-

d' Απαριθμήσας] Nil mutant M. Fl. J. Ald. Bz. S. P. Επαριθμήσας marg. A1. e' Επὶ τῷ ποτῷ] Et sic est in iisdem. Forlan ἐπισκεπτο. f Old] Sic L. P. Old cum accentu J. Fl. S. H. g Καταρῶ] Malleum κατὰ τὸν κατὰ τὸν.

59. Δορκὸς] Dordacis. G.

ac Turneb. ad Sues. Aug. c. 71. ubi ait: Talis enim ja-
ctatus, ut quisque canem aut senionem miserat, in sin-
gulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos
tollebas universos, qui Venerem jecerat. J. F. R.

63. Επιδυμίας] Επιδυμίας potissimum esse deside-
rium Venerem, amorem impurum, hoc Luciani aliis-
que testimon. docet Rever. J. Elser. ad Apoc. XVIII.
14. J. F. R.

66. Καταρῶ] Verbum deest post τὸ καθαρὰ μὲν.
F. G.

68. Τὸ πρὶν ἀστοχίαν ἰσχυρὰ] Apparet τὸ πρὶν
cum articulo valere idem, quod Adjectivum praeco-
dens, prior, &c. idque quidem eleganter ex usu lo-
quendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum
solent hi multis adverbis cum articulo, velut Adje-
ctivis uti, sicut αἱ πάλαι, αἱ νῦν, in quibus ὅτις relin-
quitur intelligendum. Ad hunc modum iustac. 32. di-
citur ἡ ἱμπεριώδης ῥοδὸς, ῥοδὸς, sive via retro ducens.
Sic τὸ ἐκεῖ, id quod illic est, in I. Ver. Hist. c. 25. Πολύ-
χαλα καὶ τὰ ἐκεῖ χερσὶ. Loca enim, quae ibi sunt, ae-
ris sunt feracia. Proprie enim hoc ita intelligendum
est; quum, si legeretur, πολύχαλα καὶ τὰ ἐκεῖ τὰ χερσὶ,
foret, Sunt enim ibi loca aeris feracia, sensu quidem
plane eodem, sed usu τὸ, ἐκεῖ diverso. Sic vitam
aeternam in Quom. Hist. c. ult. Auctor vocaverat ἢ
αἰὲν βίω. & I. Ver. Hist. c. 1. ἢ ἐκείνη καὶ μὲν, labo-
rem infrequentem. Sic ἡ αἰὲν ἀπόδοσις, ibidem c. 36.
Solutio quae non sit; atque adeo quae proprie nulla est.
Latini similiter adverbis quandoque velut Adjectivis
usū sunt. Sic apud Lucretium, res ante, hoc est, praeco-
cedentes, legas I. 293.

Quae (Venti flamina) velut validum flumen, cum
procubuerit
Quamlibet in partem, trudens res ante, rursusque
Impetibus crebris.

Ita ante mala apud Virgilium sunt mala praeterita.
Nec soli Poetae ita, verum & alii scriptores. Sic
apud Livium V. 20. Difficilius quam jam . . videret . .
urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore,
quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset,
&c. ante bellis, hoc est, bellis ante gestis. Sic
apud eundem frequentissime circa pro circumjacens,
vicinus, ponitur; ut I. 59. Victores omnium circa po-
pulorum, ac similiter passim. Huc adde Graecisflan-
tem illam locutionem Latinam, Omnes circa eum,
qua utitur Suetonius & in Julio, 27. & in Domitiano,
9. Graeci nimirum αἱ περὶ αὐτὸν. Quemadmodum
quoque apud Lucianum modo videbamus τὸν σὺν
ἀπόδοσιν, ita Lucretio dicitur non sensus; lib. II.
v. 931.

Quod si forte aliquis dicet, duntaxat oriri
Pesse ex non sensu sensus. —

J. J.
Τὸ πρὶν ἀστοχίαν. De adverbis sic adjective usurpa-
tis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. Cond. c. 12.
No. 67. Et pro Lapsu c. 16. No. 28. Adde hujus Dial.
c. 14. f. τὸ σφῆδρα δάμνου, c. 33. ἢ παραπομπὴν χερσὶ,
& 36. ἢ ὅγαν φιλονικίας. Sed exempla apud Nostrum
aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil o-
pus sit.
J. F. R.
71. Καλ

ῥάσγίλο, ἢ πᾶς μαλακῷ δένδρῳ Φλοῖος Ἀφροδίτῃ καλὴν ἐκήρυσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσαι Διὶ Πραξιτέλῃς, καὶ πᾶν ὅ, τι καμῆλιον εὐπρεπὲς οἴκῳ φυλάσσειτο, τὴν ἡ ἀνάθημα τῷ θεῷ. πῆρας αἱ σφοδραὶ τ' ἐν αὐτῷ πόθον ἔπιτάσας ἐπενόησαν. εὐρῆθι δὲ τὸ λῆμα τῷ ἔκπεθυμίας μαστροπός. ἔδῃ γὰρ ἔπα' δύσιν ἡλίῳ κλίνοντι, ἡρέμα λαθὼν τὰς παρόντας ὄπισθε τῷ θυρᾷ παρεισέρων, καὶ γὰρ ἀφανὲς εἰδοτάτω, ὅθεν εἰς ἀναπνεῖον ἡτρέμει, συνήθως δὲ τῷ χαλάρῳ ἔξωθεν τῷ θυρᾷ ἐφελκυσσάμενον, ἐνδὸν ὁ κτηνὸς Ἀγχιόνης καθεῖσθε. καὶ τί γὰρ ἀρήρτε πικτὸς ἐγὼ τὸ λῆμα, ἢ ἄλλῳ; ἐπ' ἀκριβὲς ἡμῖν διηγῆμαι; τῷ ἐρωτικῷ δὲ πειρητοῦ ἵχνη ταῦτα μετ' ἡμέραν ὥφθη, καὶ τὸ σπῖλον εἶχεν ἢ θεός, ὃν ἔπαθεν, ἔλεγχα. αὐτὸν γὰρ μὴν τῷ νεανίαν, ὡς ὁ δημόδης ἰσορεῖ λόγῳ, ἢ χτ' πετρῶν, Φασιῶν, ἢ χτ' πελαγίῳ κύματι ἐνεχθέντα, παντοῦ τελῶς ἀφανῆ γενέσθαι.

Ταῦτα τῷ χαλάρῳ διηγυμνῶν, μελαζὺν τῷ λόγῳ ἀφελούσας εἶπεν ὁ Χαρίκλῆς,

mnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Jupiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amantiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Jam enim ad occasum inclinato sole, seras, clausa praesentibus, post januam corripit, & stans occultus in penitissimam angulo, vix respirans se continuit. Aeditimis autem pro more extrorsum ad se januam trahentibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarrat? amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdum conspiciunt, & maculam habet Dea eorum quae passa est indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert sermo, aut per petras, ajunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conspectu hominum abiisse.

17. Haec narrante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Charicles, Ergo, ait,

α. Ἐπενόησαν] Repositum ex W. Ἀπεινόησαν Ed. priorcs. β. Μαστροπός] Sic etiam recte esse in Pl. & M. notabat M. du S. γ. ἢ ἄλλῳ] Et sic esse in Pl. notat M. du S. Sed cum f. etiam sic P. S. Ald. H. &c. δ. Διηγῆμαι] Διηγῆμαι marg. A. W.

71. Καὶ πᾶς μαλακῷ δένδρῳ φλοῖος] Notum ex Theocrit. Virg. Ariflan.

76. Ἐπενόησαν] Sic W. melius, quam ut in reliquis est; ἀπεινόησαν. M. du S.

77. Μαστροπός] Verrunt mustratrix; malim lena. F. G. Scribitur & μαστροπός, vid. Sserrh. F. F. R.

82. Ἐξωθεν] Atqui non vulgo solebant veteres januas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intraturo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum pone januam in templo latuisse hunc juvenem supra dictum sit. M. du S.

84. ἢ ἄλλῳ] An ἢ ἄλλα quaesivit Solanus? Sed nihil est opus. An supr. c. 5. pr. ἄλλῳ pro ἄλλ' ἢ legend. disquiram in addendis. F. F. R.

85. Διηγῆμαι] Si plures Codd. addicerent, adirem lectionem marg. A1. διηγῆμαι subjunctivum exhibentis. Sic supra Ph. c. 38. εἰ παύωμαι; ut etiam ὅτι interrogantis indicativo jungatur, εἰ deliberantis optat. & subj. potius gaudet, ut ibid. c. 37. τί γὰρ ἀνέμῳ ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι, πρώτος, ἢ τί

ἕτερον καταλίξω; Aor. enim subj. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: cur hoc facerem? pro causa nulla est, quam id faciam, i. e. non faciam. Deor. Dial. IV. 4. τί δὲ ὑμῶν χρίσματος ἐν γυνάμῳ; et si indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut ibid. c. 5. τί γὰρ σοι — ὅπου τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγῆμαι. De Saltatione vero §. 17. καὶ εἰ σοι τῶς Ἑλλήνας λόγος; recte, sed rursus paulo aliter quam hic, ibi enim re vera Graecos jam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγῆμαι vitiosum non est. F. F. R.

1. Καὶ οὖν] Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a Librariis foede corrupta. Ego in διηγῆμαι mendum latere puto. M. du S.

2. Ἐμπερὶς] Corrige ἱμαρῖς. F. G. Ἐμπερὶς] Scribendum cum antiquioribus, καὶ οὖν δὲ τὸ πρὸ τοῦ ἐλευμῆος Ἀφροδίτης ἱμαρῖς ἐστὶν τοῦτο δὲ γυναικ. non ἱμαρῖς, ut vitiantur posteriores. Vox haec ἱμαρῖς hic commodè etiam asserenda est Harodiana, apud

ait, femina, si vel. e lapide sit, amatur! Quid vero si quis animatam ejusmodi pul-
 chritudinem videat? Nonne una illius nox
 Jovis sceptris aestimetur? Subridens autem
 Callicratides, Nondum, inquit, Charicles
 novimus, an multas id genus narrationes au-
 dituri sumus, cum erimus Thespiis. Et nunc
 jam ipsius, quam tanto opere admiraris, Ve-
 neris manifestum est hoc documentum. Qui
 istuc? interrogante Charicle, probabili ad-
 modum sermone uti mihi visus est Calli-
 cratides, cum diceret, Amatorem illum ju-
 venem, totius noctis otiosam usuram nocturnae,
 adeo, ut integram exsatiandae cupiditatis fa-
 cultatem haberet, puerilem in modum saxo se
 applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori
 eam parte esse feminam. Multis igitur in-
 discretis incaute prolatis sermonibus, pro-
 miscuum ego tumultum sedans, Viri, in-
 quam, sodales, modestum servate disputandi
 ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Re-
 lieta ergo perturbata illa & exitum habente
 nullum rixa, per vices pro sua quisque sen-
 tentia contendite. Etenim tempus nondum ad-

Οὐκ ἔν τὸ θῆλυ, καὶ λίθινον ἦ, φιλεῖται.
 τί δ' εἴ τις ἐμφυχὸν εἶδε τοιοῦτο κάλλος;
 ἂρ' οὐκ ἂν ἡ μία νύξ τ' τῷ Διὸς σκήπτρῳ
 ἐτιμάτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας,
 Οὐδέπω, Φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ
 πολλῶν ἀκροόμεθα τοιούτων διηγημάτων,
 ὅταν ἐν Θεσπιάϊς γενόμεθα. καὶ νῦν δὲ τ'
 ἔτι παρ' οὗ ζήλυδρος Ἀφροδίτης ἑναρ-
 γές ἐστὶ τῷτο δαίτυμα· πῶς; ἐρομένη τῇ Χα-
 ρικλέως, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ
 Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐραδὲς νεα-
 νίας, πανύχην χολῆς λαβόμενος, ὡς
 ὅλην τὴν πάθος ἔχειν ἐξοσίαν κορεσθῆναι,
 παιδικῶς τὰ λίθω προσωμίλησε, βελη-
 θεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ
 θῆλυ. πολλὰν ἔν ἀκρίτων ἀφυλακίᾳ μὲν
 λόγων, τ' συμμιγῇ καταπαύσας ἐγὼ θόρυ-
 βον, Ἄνδρες, εἶπον, ἐταῖροι, τ' ἔτι κόσ-
 μον ἔχουσιν ζητήσεως, ὡς εὐπρεπὲς ἐστὶ
 νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες ἔν τ' ἀ-
 τάκτῃ, καὶ πέρας ὕδεν ἐχούσης φιλονικίας,
 ἐν μέρει ὑπὲρ τ' αὐτὸς εαυτῶν δόξης ἐκεί-
 νων σποτείνασθε· καὶ γὰρ ἐδέπω χαμρὸς ὅτι
 ταῦτα

e Θεσπιάϊς] Sic Edd. Θεσπιάϊς W. & Schol. f 'Υπερ' Ἀπὸ W. Sed vulgata est potior. g 'Εναργίς] Recte sic M. Bz. f. Fl. P. Εναργίς male S. & A. h 'Ὀλίω' Ὀλου marg. At. i 'Εἶναι τὸ θῆλυ' Μηδὲν τ' θῆλυ marg. At. k 'ἔχουσιν' ἔχουσιν W.

1. Θεσπιάϊς] Πόλις V. Proditur Praxitelis Ἔργον ἐν Θεσπιάϊς εἶναι. quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβούσα δῶρον παρὰ τῷ τεχνίτῳ. Multi autem eo profecti sunt ad

videndum Cupidinem. G.

10. Ἀκρίτων] Ἀδιακρίτων. G.

17. Ἀποτίμωσι] Ἐκταίωσι. φιλονικίᾳ. F.

apud quem lib. I. c. xi. in digressionem de Dea Pessinnuntia, ubi quum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam; additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἱεργὸν τ' εἰδὼ, καὶ τὸ σεμνὸν τ' Παρθένου Παρμένιος ἰθαυμάσας. Tan. Faber in epistola novissimae Herodian editioni praefixa reponit ἱεργίς, at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἱεργίς διτύγμα est signum manifestum; ita apud Herodianum τὸ ἱεργὸν τ' εἰδὼ est quali manifestum Deae Pessinnuntiae numen; quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13. Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἱεργὴν τ' εἰδὼ. (Recte contra Fa-
 Том. II.

brum adferis τὸ ἱεργὸν τ' εἰδὼ. Homer. II. Y. 136. Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἱεργίς. Schol. χαλεποὶ δὲ θεοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Odys. K. 201. ubi Schol. ἱεργίς, φανερός. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, praesentes Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de usu & praest. Numism. p. 387. &c. Origenius.) male Casaub. ad Polyb. I. p. 1. pro ἱεργίς ἀπὸ, ἱεργίς ἀπὸ. F. F.

3. Δαίτυμα] Sic Edd. principes cum sequioribus habere, notat Solan. Nescio quare; neque varietatem desidero. F. F. R.

15. Πίρας ὕδεν] In observat. Rever. Jac. Elmer. ad Timoth. I. 4. ubi haec Luciani adducuntur, πέραν ἐδίτυμα pro πείρας; in Edit. Traject. p. 287. f. Erroneo credo, typographico. F. F. R.

Ggg

23. Αττ']

καὶν ἀπίεναί· τῇ δὲ πολλῇ καταχρηστέου
 εἰς ἰλαρίαν, καὶ μὲν τέρψας ὠφελῆσαι δυα-
 μένην σκεδῆν. ὑπεκτάντες ἐν τῇ νεῷ. (20-20
 λυς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ὅτι φοιτῶν. ὅχ-
 λος) εἰς ἐν τῇ συμποσίῳ ἀποκλίνωμεν,
 ὥπως δὲ ἡμερίας ἀκθεῖν τε καὶ λέγειν· ἅπ-
 ῃ ἢν βελονομοῖς, ἐξῆ· μαμνῆς δ' ὥς ὁ
 τήμερον ἡττηθεὶς ὁδὸν ἔτ' αὐθις ἡμῶν περὶ τῶν
 ἰσθμῶν διόχλησει.

Καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ συγκα-
 ταινεσάντων, ἐξήκειμεν, ἐγὼ μὲν ἡρόδοτος,
 ἐδμεῖας μετὰ τῆς Φροντίδος. οἱ δ' ὅτι
 σπυνοῖας, μεγάλην ἐν αὐτοῖς σκέψιν. ἄνω καὶ
 κάτω κυκλῶντες, ὥς περὶ τῆς προπομπίας.
 ἀγωνομήτροι Πλαταιῶν. ἐπεὶ δ' ἦραμεν εἰς
 τὴν σπηραφίαν καὶ παλινσκοῖον, ὅρα δὲ φέρεται,
 ἀναπαυστήριον, Ἡδὸς, εἰπὼν, ὁ τόπος,
 ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ καὶ κορυφὴν λιγυρὴν· ὑπερ-
 ηχῶσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάντων δικαστικῶν
 καθεζόμενοι, αὐτῶν ἐπ' αὐταῖς ὀφθαλμοῖς τῇ
 Ἡλιαίᾳ ἔχων. παροῖς δ' ἀμφοτέροις κλη-
 ρον ὑπὲρ τῆς, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐ-
 πεὶ δὲ Χαριεῖς ἐλελογχῶν πρότερον, ἐν-
 δὴς ἐνάρχειας τῇ λόγῳ διεκελευσάμην.

Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀναρίψας,
 ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ὀπίσθον, ἄρχεται τῇ δὲ
 πῇ, Σὲ, δέοποινα τῇ ὑπὲρ σὺ λόγων,
 Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δέησις κα-
 λῶσιν· ἀπαντὶ μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχὺ τῇ
 ἰδίας περὶ δὲ πρὸς ἀξίαν, τελειότατον ὅστιν,
 οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περὶ τῶν σὺ δέονται.

est eundi ad navim; oio autem abierunt ad
 hilaritatem, & ad ejusmodi, quod cum de-
 lectatione prodesse etiam queat, studium. E-
 gressi itaque templo, (quando quidem multa
 turba religionis causa adfuit) in coenationum
 unam devertimus, ut otiose audire & dicere,
 quaecumque libuerit, liceat. Memento autem
 tem, qui hodie victus fuerit, cum non am-
 pliუს de iisdem rebus molestum nobis fu-
 erit.

18. Recte ista dicere visus sum, &
 comprobantibus illis egressi sumus, laetus
 ego, quem cura nulla angeret: at isti co-
 gitabundi, qui magnam intra se commen-
 tationem fursum deorsum volverent, quasi
 de pompae ducatu Plataeis decertaturi.
 Cum autem delati essemus ad testa undique
 & umbrosa ipsu aestatis tempore sedilia,
 suavis locus, dicens ego, etenim in cacumini-
 ne jucundum, quiddam cicadae strepunt, in
 medio, place judicis in morem, confedi,
 ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praeferens.
 Cum vero fortem utrisque, de eo,
 uter prior diceret? proposuissim, & Cha-
 oricles priorem locum sortitus esset, eum
 statim ingredi orationem jussi.

19. At ille dextra mulcens faciem, ali-
 quantum cunctatus, sic fere exorsus est:
 Te, Domina, causae pro te, Venus, di-
 cendae, adjutricem preces meae advocant.
 Cuicumque operi, vel parvum quid-
 dam tuae suadelaе, adsperseris, illico per-
 fectissimum est. Amatorii autem sermones
 praeter cactera te indigent, tu enim germa-
 nissi-

a τῇ δὲ] τῇ δὲ male S. b ὅχλος] Deest in W. c Ἀφρ.] Ἀφρ. W. Vulgatam servant J. Fl. P. B2. S.
 d Ἡ.] Ἡ marg. At. W. Sed eodem redit; Ἡ enim aequae in tertia perf. dici quam Ἡ, nimis notum. e Ἡ-
 πρὸς αὐτῶν] Sic W. Ex. Fl. J. Ἡπρὸς αὐτῶν P. P. S. f Εὐδὸς] Εὐδὸς male J. Fl.

33. Συμφερί] Ἐργασμῶν. V.

23. Ἀφρ.] Conf. supra Lexiph. c. 21. & Hermot. c.
 30. f. Videbisque non solis Poetis in usu esse. Ve-
 rum ἅπασαν spiritui leni, habuimus Lexiph. c. 5. pr. &
 videbimus infra, Rhet. praec. c. 16. m. De utriusque
 usu vide Budaei Commentt. p. 512. Qui ἅπασαν pro ἅ-
 πασαν interpretatur, quaecumque, ἅπασαν vero, nonnulla,
 quaedam.

J.F.E.

31. Προπομπίας] Ego προπομπίας mallet. M. du S.
 Ibid. Πρὸς αὐτῶν] — Πλαταιῶν] Referas
 forte hoc certamen ad Daedala, solenne Plataecen-
 sium, de quo Pausan. Boeot. p. 547, 38. κληροῦνται,
 καὶ ἡττῶνται τὰς ἐν τῇ πομπῇ ἀναξίοντι κ. τ. λ. unde for-
 te colligas contentiones de ordine illius pompae olim
 fuisse.

J.M.G.

42. Δε-

nissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, quæ es ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnium radicem, eorum quæ vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quæ prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commistione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materie opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius esset machinata est; & pro his, quæ moriuntur, ea quæ nascuntur admensa est, ut mutuis successionebus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in uno quoque genere naturam machinata est, maribus suas seminum conjectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege præscripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebri genus præter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionebus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus

σὺ γὰρ αὐτῆς γησιωτάτῃ μήτῃς· ἦ δὲ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μῦθον ἄρρεσιν, ὡς ἐγενήθησιν. ἔγωγ' ἐν εὐθὺς ἐν δεξιῇ τῷ λόγῳ, καὶ προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως ἡ πρώτη ῥίζον, ὣν ἀξίω, μάρτυρα ἐπικαλεῖμαι λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν, ἡ τὰ πρῶτα πηξασμένη στοιχεῖα τῷ κόσμῳ, γῆν, αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τέτων ἐπικράσει πάντων ἐξωγονήσεν ἐμψυχον. ἐπιταμὴν δ' ὅτι θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιουργήματα, ὅς γε βραχὺς χρόνος ὁ τῷ ζῆν ἐκάστῳ καθεύμαρται, καὶ ἑτέρῃ φθορὰν ἄλλῃ γενέσει ἐμψυχήσας, καὶ τῷ θνήσκῳ τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρῃσιν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων ἀλλοδοχαῖς εἰς τὸ αἰεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ἐνός τι γενέσθαι, διπλὴν ἐν ἐκάστῳ φύσιν ἐμψυχήσας. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίᾳ καταβολὰς σπερμάτων χαρισασμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον συνεφύησας. κρινὸν ἢ ἀμφοτέρω γένει πόθον ἐγκερασάμην, συνέζευξεν ἀλλήλοισι θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον, καταγράφασα μένειν ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ φύσει ἐκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ ὥσπερ φύσιν ἄρρεν ὕψαι, μήτε τὰ ἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίξαι. ἀλλὰ τῷ αἰὲν συνῆλθον ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο καὶ ἀνθρώπων βίον ἀθανάτοις ἀλλοδοχαῖς φυλάττεισιν· ὅδε ἡ ἀνὴρ ἀπὸ ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτῳ σεβα-

g. Πρωτόρριζον] Sic P. aliaque recte. Πρωτόρρ. male f. Vulgatam tenet M. f. Bz. P. &c. k. Δοχεῖον] Ἀγίου W. P. L. l. ὅθεν] Deest in W. Adest in M. & Edd. m. Ἀνάγκης] Ἀνάγκη O. Nil mutat M. nec Bz. f. P. que 22.

42. Δεξιῇ τὸ πρῶτον ἀντρέψας] Dixi alibi, hoc sæpe repetit Lucian.

Ibid. Πρῶτον ἀντρέψας — ἐπιταμὴν] Fabius II. 3. 156. seq. Cum iudex dicere de causa iusserit, leniter consurgendum, tum — paulatim est commorandum — non protinus est erumpendum, sed data brevis cogitationi mora — In hac concitatione sunt quædam non indecens moras. caput mulcere, &c.

f. M. G.

53. Πρωτόρριζον] Sic πρωτόρριζον infra c. 32. f. F. R.

54. Ὡς αἰεὶ, μάρτυρα ἵστα.] Benedictus ex aliis,

qua propono. Pater, qua sentio.

55. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν] Hac de re copiose Interpretes Lucrétii.

67. Καταβολὴς σπερμάτων] Ita in Ep. ad Hebr. XI. 11. καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμις εἰς καταβολὴν σπερμάτων ἔλαβε. ad quem l. Cl. Z. Boi haec Luciani quoque adfert, ut monuerat in marg. Graev. Cl. Hemst.

69. Δοχεῖον] Quidam Codices Mss. pro δοχεῖον, ἀγνῶν habent aut utrumque, si Excerptis fides. nam M. in S.

pe W. P. & L.

Ggg 2

79. Πα-

Βασιμίων πᾶσαι τιμαὶ ὁ μύθῳ, ἐξίσου
πατρὶ μητέρα προσκυνῶντων.

venerabilibus honores omnes tribuuntur,
80 hominibus ex aequo patri matrem etiam ad-
orantibus.

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἔν' ἡρώϊκά Φρονῶν ὁ
βίῳ, καὶ ἡ γείτονα θεῶν σέβων δεξιῶ,
οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ἡ ἐπειθάρχει, καὶ
καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ἡ ζευγνύμεθα,
γενναίων πατέρες ἐγγίγνοντο τέκνων. καὶ μι-
8 κρόν δ' ὁ χρόνῳ ἀπ' ἐκείνου τῷ μεγέθει ἐς
τὰ ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας
ὁδὸς καὶ παρηλλαγμῶνας σπολαύσεων
ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφή
ἡ φύσιν αὐτῶν ἡ παρηνόμωσε καὶ τις ἀρα-
90 πρῶτῳ ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θεῶ-
λυ, δύοιν θάτερον, ἡ τυραννικῶς βιασάμε-
νῳ, ἡ πείσας πᾶν ἄνθρωπον συλλήθε δ' εἰς
μίαν κοίτην μία φύσις ἡ αὐτὸς δ' ἐν ἁλ-
λήλοις ὁρῶντες, ἔθ' ἡ δρᾶσιν, ἔθ' ἡ πᾶ-
95 ρχουσιν, ἡδύντο καὶ πετραῖν δέ, Φασιν,
ἀγῶνιν ἡ σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-
κατήλλαξαν μεγάλην ἀδοξίαν.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc
sententiis viverent homines, & vicinam
Deorum virtutem colerent, legibus a na-
tura constitutis obtemperarunt, & pro æ-
tatis modo conjuncti mulieribus, generoso-
rum patres liberorum facti sunt. Paullatim
vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis
barathra se demittens, novas quasdam vias
& immutatas fruendi secuerunt. Deinde
luxuria nihil non audens naturae ipsam le-
90 gem violavit. Atque aliquis igitur primus
ita marem oculis ut feminam intuitus, al-
terutrum horum, aut tyrannico eum more
violavit, aut callidis persuasionibus indu-
xit: intravitque cubile unum unus sexus:
cumque se alterum in altero quisque vide-
ret, neque quae facerent, neque quae pa-
terentur, erubescabant, atque per sterilia,
quod ajunt, saxa seminantes, pro parva vo-
luptate magnam permutabant infamiam.

21. Non-

a Μίνουσι] Recte sic P. M. P. V2. B2. S. Μίνουσι male J. Fl. b Ἐπειθάρχει] Ἐπειθάρχει W. c Ζευγνύ-
μεθα] Ζευγνύμεθα L. P. d Ἐτεμεν] Ἐτεμεν W. e Παρηνόμ.] Παρηνόμ. W. Augmentum adgnoscent J. Fl.
P. S. f Αἰτέον] Ἰσως αὐτοῖς L. g Σπείραντες] Σπείραντες W.

79. Πᾶσαι] Etiam πᾶσαι legi in Fl. adscripserat
Solan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam
aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμή,
summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εὐ-
ρή in Casar. c. 15. & πᾶσα ἀνάγκη centies apud
Nostrum. Vel idem quod πᾶσας διὰ τοῦτο σου
ap. Alciph. 2. 3. p. 226. Alibi interpretare omnis ge-
neris, ut ap. Herodian. 22. vers. fin. πᾶσαι τε γυναικες
καὶ ἄνθρωποι. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis
nescit, videat Cic. pro Leg. Man. c. 5. omni supplicio
excruciatum necavit, i. e. summo. Et c. 23. 7. vir
bellorum omnium peritissimus, i. e. omnis generis,
ut ex c. 10. interpretatur Cl. Heumann. in not. quem
etiam conferre licbit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10.
ubi is edidit: omne is flagitium se committere putaret,
pro vulgata Lect. dedecus & flagitium, pluribusque
docet omne aliquando significare summum & perfe-
ctum. Sed quis dubitet de re tam nota! quare aliud
obversatum fuisse, menti Solani arbitrator: nec de plu-
rali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam &
sic Aët. Apost. XXVIII. 10. καὶ πολλὰς τιμαῖς ἐτίμη-
σαν ἡμᾶς. Et Menand. Fragm. XII. 1. Βούλου γοῦν
πρὸ πάντων ἐὶ τιμαῖς ἔχειν. Quid ergo haeserit, ne-
scio.

J. F. R.

Ibid. Μίνουσι] M. P. & Edd. pleraeque. In Fl. &
J. Fl. μίνουσι. prave.

84. Ζευγνύμεθα] Vulgatam praetuli, quia de ma-
trimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo
est.

87. Ἐπὶ οὐδὲ] Sic Latini istud obscœnum viam &
locum dixerunt.

91. Πρῶτῳ] Infandi sceleris primum auctorem La-
jum Graeci agnoscunt; quam in rem testem Euripi-
dem adducit Aelian. de animal. VI. 15. Sed Sacrae
Litterae diu ante Lajum meminerunt, cum Abraha-
mi & Loti tempore jam excidium Sodomaë scelus il-
lud attulerit.

93. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις] I. e. unius generis
sexus. Vid. L. Bos ad Roman. I. 16.

96. Ἠδύντο] Sic ut edidi, esse in Edd. & M. ad-
notarat Solan. addens tamen, ἡδύντο alicubi legi, non
adscripto libro. An ἡδύντο voluit? quod ex mutato
spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Seti
vulgatam esse potiore indicant sequentia; non enim
ἡδύντο, non delectabantur, dixisset, quum statim de
voluptate modica addat.

Ibid. Κατὰ πατρίν — ἀγῶνιν] De hoc Proverb. Pa-
roemiogr.

J. B.
99. Τῶν

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent: mariumque exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non jam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transire: flos autem ille qui in juventute aliquantulum manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret.

22. Si vero in qua nos lege constituit Providentia, unusquisque permaneret, mu-

^h Τῆτοις γε μὴν εἰς τοσῶτον τυραννικῆς
 ἰβίας ἢ τόλμα προέκοψεν, ὥς μέχρι
^k σιδήρῳ τ' Φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τ' δ' ἀρρένων
 τὸ ἀρρὲν ἐκκενῶσαντες, εὖρον ἡδονῆς παρέλ-
 κοῖα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς,
^γ ἵν' ὅπιπλέον ὥσι παῖδες, ἐδὲ ἐτι μένησιν
 ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνιγμα διπλῆς φύσεως,
 ἔτ' εἰς ὃ γεγέννην Φυλαχθέντες, ἔτ'
 ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι
 ὠραμεῖναι ἀνθρώπου εἰς γῆρας αὐτὸς μα-
 οραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ζειθμῶν-
 ται, καὶ γεγηράκασιν, ἐδὲν ἀνδρῶν μεταί-
 χμιον ἔχοντες· ὅπως ἢ μισὰ, καὶ παντὸς
 κακῷ διδάσκαλος τρυφή, ἄλλην ἀπ' ἄλ-
 λης ἡδονὰς ἀναισχύντως ὀπινοῦσα, μέχρι τ'
^δ ἐδὲ ρῆθηναι δυναμὴς εὐπρεπῶς νόσου
 κατώλιον, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέτρον ἀσελ-
 γείας.

⁹ Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια τ' θεομῶν ἔτα-
 ξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἰδρύο, ταῖς μὲν γυ-
 ναι-

^h Τούτοις] Sic dedi ex marg. *Al.* ex *L.* & *Ald.* Εἰς τοὺς Edd. cett. male. ⁱ Ἡ] Sic bene *Fr.* *Fl.* *P.* ἢ *J.* male. ^k Σιδήρῳ] Σιδήρου marg. *Al.* ^l Ὁ γεγέννηται] Ὁ γε γέννηται *J.* Ὁ γινώσκται cett. & *M.* Sed r. me-
 dium duplicavi monente *Solano.* ^m Ἐν νεότητι] Bene sic *P.* & aliae. Ἐν νεότητι male *Fl.* *J.* ⁿ Μαράναι] Μα-
 ραίνου *W.* ^o Οὕτως] Hic rursus pergit *O.* ^p Εὐπρεπῶς] Ita dedi ex *L.* & *P.* Ἀπρεπῶς *O.* Εὐπρεπῶς Edd.
^q Εἰ δ' ἔ] Omittit has particulas *J.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item *M.* & *O.* ^r Θεομῶν] Sic recte marg.
Al. *O.* *W.* *L.* In *M.* abscissa vox. Θεομῶν Edd. priores. ^s Ἡμᾶς] Sic Edd. & *M.*

99. Τούτοις] Prave antea legebatur in omnibus im-
 pressis, ἰστούς. Scriptura, quam secutus sum, ex *L.*
 est. *M. du S.*

Εἰς τοὺς γε μὴν] Inconcinna & absurda lectio. *Aldi-*
na non melius τούτοις. Legendum ἰστούς γε μὴν, ut
 interpretatus sum. *J. M. G.*

Τούτοις γε μὴν] Maluissim *Cl. Gesneri* emendatio-
 nem recipere; nam vulgatum ἰστούς intolerabile est;
 verum quia Τούτοις ex *Cod.* est, & vulgato saltem
 praestat, ac *Solan.* in textu ita mutarat, id edi passus
 sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sen-
 sum melior. *J. F. R.*

¹⁵ Εὐπρεπῶς] *H* μισὰ τρυφή . . . μέχρι τ' ἐδὲ ρῆ-
 θηναι δυναμὴς εὐπρεπῶς νόσου κατώλιον. Legendum
 esse εὐπρεπῶς, jam in versione sua videtur deprehen-
 disse *Interpres*, recte vertens, *Scelastica* (iive *impura*)
 illa molities in enim morbum, qui neque decore dici pos-
 sit, prolapsa est. Idem iterum in verbis subsequenti-
 bus [εἰ δ' ἔφ' ὧν ἡ πρόνοια θεομῶν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος
 ἰδρύο] recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, Quod si
 in iis, de quibus Providentia legem sancivit, unusquis-
 que nostrum sese firmaret. *J. J.*

Εὐπρεπῶς] Optime viderat *Cl. Jensonius*, ita emen-
 dandum, quod omnes impressi habent εὐπρεπῶς. *Ox.*
Cod. ἀπρεπῶς. *P.* & *L.* uti edi curavimus, εὐπρεπῶς.
 In *M.* abscissa vox. *M. du S.*

18. Εφ' ὧν ἡ πρόνοια θεομῶν ἔταξεν] Nihil videbatur
 blandius quam pro ὧν legere ὧν, quae nimis facili in-
 ter distantem scribentemque lapsu permutari potuere:
 cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paullo difficilior fuerit.
Phrasis τῶντιν τινα ἐπὶ θεομῶν ita naturalis est & so-
 lennis, ut res difficultatem non habeat: tota structu-
 ra verborum Graeca, & iercenties utilitatem Nostro
 tum optimis quibusque scriptoribus; nescio an quis
 dixerit, τάσιν θεομῶν ἐπὶ τινὶ πράγματι κ. τ. λ.
J. M. G.

Ibid. Θεομῶν] Sic, ut conieceram legendum, ha-
 bent *Codd.* *Ox.* item *W.* & *L.* Vocem autem ἡμᾶς,
 cave mutassis; recte enim habet. *M. du S.*

19. Ἡμῶν] Ἡμῶν tamen in *Junt.* adscripterat *Sola-*
nus credens ἡμᾶς ἡμῶν construendum. Sed qui fieri
 id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque com-
 ma post ἡμᾶς, quo Edd. carebant, adposui. Meliore
 jure *Cl. Jensonius* ἡμῶν legebat, dum θεομῶν retinebat;
 jam

τακῶν ἀν' ὁμιλίαις ἠρχόμεθα, καὶ παντὸς οἰονείδης ὁ βίος ἐκαθάρεται. ἀμέλει ὦρθε τοῖς ἐδὲν ἐκ ποτηρᾶς ἀφθέσεως ὦρα χαράξαι δυναμῶν ζώας, ἄχρατος ἡ δὲ φύσεως νομοθεσία φυλάσσεται. λέοντες ὥς ὅπτιμαίνον) λέσσω, ἀλλ' ἡ χτ' ἡμερὸν Ἀ-25 φροδίτη πρὸς τὸ θῆλυ δ' ὄρεξιν αὐτῆς ἐκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βροσὶν ὅπτι-θόρου), καὶ κριὸς ὅλην δ' ποιόμην ἄρρεν) πωληροὶ σπέρματ). τί δὲ, εἰ σὺν μὲ εὐ-νὰς μελαδιώκῃσι κάπροι; λυκαίναις δ' ὅπτι-30 μίγνυν) λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, ὅθ' οἱ ἀέρια ῥυζήντες ὄρρεϊς, ὅθ' ὅσα δ' ὑγρὰν καθ' ὕδατ) εἰλήχε λήξιν, ἀλλ' ὅθ' ὅπτι γῆς τι ζῶον, ἄρρεν) ὁμιλίας ἐπαρέχθη, μῦθε δὲ ἀκίνητα δ' προνοίας τὰ δόγματα. 35 ὑμεῖς δ', ὦ μάττω ὅπτι τῷ φρονεῖν εὐλογέμενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς φεῦλον ἀνθρώποι, τίνι χερσὶ νόσω ὦρα νομήσαντες, ὅπτι δ' κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα δ' ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαντες, 40 ἀμφοῖν ἡσυχίᾳ καὶ φεύγοντες ἀ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοις ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ καθ' ἓνα τοιαῦτα ζητῶν πάντων ἐλομῶν, ἐδὲ εἰς ἔσται.

Ἄλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς 45 καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφύει) λόγ), ὅφ' ἔ

olierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex servatur. Non sunt leones in *sui sexus* leones, sed tempestitiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas salit: & aries universum gregem masculo implet femine. Quid vero? non suum cubilia persequuntur apti? & lupas lupi inscendunt? Universim dicamus, neque qui aërias regiones perstrépunt volucres, nec quaecumque humidam per aquas sortem sortita sunt; sed neque in terra ullum animal masculam illam consuetudinem appetiit, sed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes, mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae consecrari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea consecrantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem sequendam eligant, neque unus *paullo post superstes* fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis praeclara illa, *si Dis placet*, nascitur oratio,

a Αἴρια] Αἴριοι O. Nil mut. M. Bz. J. P. b ὄρρεϊς] Sic M. Fl. J. P. &c. ὄρρεϊς O. ὄρρεϊς male Bz. c καθ' ὕδατ) καθ' ὕδατ male J. d ἔσται] ἔσται O. Vulgata est in J. P. Va. Bz. & M. Sed supra est e. e Ἄλλὰ J. Deficit rursus O. usque ad p. seq. f καὶ] Absit a W.

20. ἠρχόμεθα] ἠρχαίμεθα. V.

21. Ἀμύλοι] Δία τοῦτο. V.

34. Ἐπαρέχθη] Ἐπιόμηση. V.

jam vero, quum *θιγμῶν* ex Codd. restitutum sit, *ἡμῶν* non amplius volet.

27. Ταῦρος ἀγελάρχης] Longus lib. 4. J. F. R.

33. Λήξιν] *Manfionem* non male reddidit Bened. a *λήξιν quiesco, permaneo*. Nec enim cessandi desinendi notionem solam huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. *Pass.* p. 71. καὶ τὴν τῆς ἐξ ἡμετέρας ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a *λήξιν* pro *ληγούσῃ* derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utro-

que significatu disputantes Comment. ad *Callimach.* Hymn. in Jov. vers. 80. ubi *λήξιν* editum pro Dorico *λήξιν*, *λήξιν* vero alii Libri habent. Conf. not. *Spanh.* p. 34. J. F. R.

42. καὶ διώκοις] Ox. *ἐξ*. In M. etiam, quamvis *ἔσται* legatur, tamen supra adscriptum est e. Sed neutrum ego intelligo.

Ibid. διώκοις] Sic infra c. 43. f. *Τὴς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει*; Et ita *διώκει* pro *securi* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem *Hermot.* c. 77. &c. Not.

τις, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non jam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, & cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles Philosophi, quod *cum aetate*, quae longo jam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemtam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua iudicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enim vero secundum magnum veritatis interpretem Homerum

*alius pulchro minus enitet ore,
At formam eloquio Deus ornat, emittit
Laeti omnes: suavi intrepidus commixta
pudore
Dum fatatur, medioque in coetu praestat
honore.*

παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελεῖαν ἐνδεῖς λογισμῶν· φαναιζομένη τὸ δ' ἤδη ἢ χεῖρ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύσσοιλο. ψυχῆς γὰρ ἑρώτα πλάττει, καὶ τὸ τῆ σώματος εὐμορφὴν αἰδόμενοι φιλεῖν, δεξιῆς καλῶσιν· αὐτὸς ἐρατὰς ἐφ' οἷς μοι πολυλάκις καυχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθεῖντες, ὧ σέμνοι φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῶ χρόνῳ δεδοκός ἐαυτῇ παῖραν ὅποιόν ἐστιν, ὧ πολλὰ προσήκυστα καὶ γῆρας δεξιῶν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγαρίας παρὰ πέμπτε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἐρᾶς ὅπῃ τὸ νέον ἐπτόχη, μηδέπω τ' λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἂν τραπήσονται, δοκρίσει ἔχοντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖται τ' καλόν; ἀλλὰ τοι χεῖρ τ' μέγα ἀληθείας ποροφῆται Ὀμηρον

65 — εἶδος τις ἀκιδιότερος πέλει ἀνῆς·
Ἄλλ' ἂν θεὸς μορφὴν ἐπέσι γέφει· οἱ δὲ τ'
ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι μὲν λείουσιν, ὁ δ' ἀσφαλῶς
ἀγορεύει
Αἰδοῖ μιλίχρη, μὲν δὲ πρέπει ἂν ἀγορεύουσιν

Εἰ

[φαναιζομαι.] Sic W. recte. Φαναιζομαι male J. Fl. V2. B2. P. S. h. Κατὰ φρόνησιν] Καταφρόνησιν una voce J. Fl. Ald. Vulgatae adstilantur cett. item P. & M. i. Αὐτοῖς] Αὐτοῖς Edd. priores. h. Eὐθὺ] Εὐθὺς marg. AW. i. Τῷ] Τῷ J. Pell. m. Αἰώσουσι] Sic Hom. & W. Αἰώσουσι Edd. Luciani priores male. n. Αγορεύουσιν] Sic Hom. B2. P. & C. & M. Αγορεύουσιν male J.

Not. 46.

48. Φαναιζομαι] W. recte, in impressis Φαναιζομαι.

Ibid. Tò δ' ἤδη &c.] Ὑποφωρὰ adscriptum in marg. A. & duobus versibus inferius: ἀποκαφάρ. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam.

52. Καλῶσιν αὐτοῖς] Legge αὐτοῖς. F. G. Ibid. Αὐτοῖς] Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτοῖς. M. du S.

58. Μηδέτω τ' λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἂν τραπήσονται. Verto potius: Cum ratio ipsa necdum iudicare queat, quo se convertere debeat. Quam cum Interprete: Cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quæ iudicium conuertat. Nam τὸ κρίνω pertinet ad ἔχοντων, non ad τραπήσονται. & ἔχων κρίνω dicitur pro κρίνω. Infra c. 48. sensu contrario dixit Au-

J. F. R.

M. du S.

J. F. R.

F. G.

J. F. R.

F. G.

M. du S.

J. F. R.

M. du S.

J. F. R.

M. du S.

J. F. R.

M. du S.

J. F. R.

ἔτος, τὸ ἤδη λογίζεσθαι διωκεῖν ἡλικίαν. & c. 24. φρόνησις ἐλάττω ἔχει λογισμῶν. Apost. Ep. ad Hebr. V. 14. τὰ αἰσθητὰ ἔχουσιν γυμνασμένα πρὸς διακρίσιν καλῶς τοῦ κακοῦ.

61. Εὐθὺ] Eodem redire, scribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺς, vid. infra c. 42.

62. Τὸν καλὸν] Pellasi licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto; nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de pulchro homine agitur, & hic τ' καλὸν servandum iudicabis.

65. Εἶδος τις &c.] Hom. Od. Θ. 169.

68. Αἰώσουσι] Sic W. recte; ut apud Homerum. In reliquis libris λίσσουσι.

72. Οὐκ

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρ', Ἰδὼν ὡς ^b εἰς-
ορώσι.

καὶ πάλιν εἶπε πρὸς λέγων,
— Ὅσα ἄρα σοί γ' ὅππ' εἶδ' αἰ Φρένες ἦσαν. 75
Ἀμέλει τῷ καλῷ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς
πλεόν ἐπαινείται.

Πῶς ἔν Φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, ἢ
τε λοιπῶν ἄρετων, αἱ τελείοις ἀνδράσι
σύγκληρον εἰλήχασιν τάξιν, ἐδὲ ἔρας ἐν. 80
τρέχει, τὸ δ' ἐν πασι κάλλος ὁξυτάτας
ὁρμᾶς παθῶν ἐγείρει; πάντ' ὅν ἔρ' αἰνέει
Φαίδρου ἄλφ' Λυσίαν, ὦ Πλάτων, ὃν πρὸς
δωκεν; ἢ τ' ἄρετ' αἰνέειν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς
ἦν, διότι ἡ κρωτηρίαζε τὰ θεῶν ἀγάλλ- 8
μα, καὶ ἔν Ἐλευσίνι τελετῇ αἱ παρ'
πότον ^d ἐξορχοῦντο φωναί; τίς ἐρατῆς ὁμο-
λογεῖ γενέσθαι, προδιδωμένων Ἀθηναίων, καὶ
Δεκελείας ὁπτιτεχιζομένης, καὶ βίῃ τυραν-
νίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν ἐδὲ πω 90
τ' ἱερὸν Πλάτωνα πάγων, ἐμπίπλαστο,
πᾶσιν ἐπέραιε ἦν. μέλας δ' ἀπὸ τῷ

*Perque urbem adspiciunt gradientem nupti-
nis instar.*

Et rursus alio loco,

*At tibi formoso sub corpore non habitat
mens.*

*Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses
magis laudatur.*

24. Quomodo igitur prudentiae quidem
aut iustitiae, reliquarumque virtutum,
quae sorte quadam maturae aetatis viris ad-
iunctae sunt, amor non convenit; sed ea
quae in pueris est pulchritudo acutissimos
perturbationum impetus excitat? Omnino
enim amare oportebat Phaedrum propter
Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut vir-
tutem amare Alcibiadis conveniebat, pro-
pterea quod Deorum statuas truncavit, &
quod Eleusinia mysteria voces inter com-
missionem fusae propalarunt. Quis ama-
torem se profitetur, cum produntur Athe-
nae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu non-
dum, ut divinus Plato ait, barba erat op-
pletus, amabilis erat omnibus: cum vero

^a ὁδῶν] Edd. & M. ὁδῶν *Homer.* ^b εἰσφάσκει] *Εἰσφάσκει Fl. f. c. ἡ κρωτηρίαζε* Sic W. Fl. P. & quaedam al.
recte. *ἡ κρωτηρίαζε f. S. H. d' ἐξορχοῦνται.* *Ἐξορχοῦντο marg. A. W. e' ἐμπίπλαστο* Sic Edd. *ἐμπίπλαστο W.*

89. Δικαίως] Τόπος. V.

Ibid. Ἐπιτεχιζομένης] Ἐπιτεχισμένη. V.

72. ὁδῶν] Servavi hanc scripturam, quam in M.
etiam invenio; quamvis apud *Homerum* διῶν legatur.

M. du S.

75. Ὅσα ἄρα &c.] *Hom. Od. P. 454.*

M. du S.

80. Τάξιν] Forsan λῆξιν, ut ante c. 12. legendum,
adscripterat aliquis; ego vero non credo. Nam sic
jam a λῆξιν pro λαγχάνω formandum esset, & for-
tem significaret, quod quidem aptum hic foret; sed
quia τάξιν idem fere est, & paullo ante alio sensu
usurpavit, non credo hic λῆξιν rursus locum ha-
bere. De confusione autem nominum λῆξιν, λῆξιν &
τάξιν ap. *Callim.* vid. Interpret. ad Hymn. *Jov. v.*
80.

J. F. R.

83. Ὅν προδύκεν] Refert Phaedrus in dialogo qui
hoc nomine inscriptus est, sermonem Lysiae amato-
rium, quem refellit Socrates. De alia proditione ni-
hil mihi occurrit.

J. M. G.

84. Ἀλκιβ. — ἡ κρωτηρίαζε] Vide *Corn. Nep. Alci-
biad.*

M. du S.

Ἀλκιβιάδου] *Marg. Ald. i.* remittit ad *Thucyd. i.*
Sed vid. cum VI. c. 53.

J. F. R.

87. Ἐξορχοῦνται] De hoc verbo agentem vid. *Bergl.*

ad Alciph. III. Ep. ult. pr. quod jam supra dixi.
Mallet tamen hic ἐξορχοῦνται legere, vel, si active
hoc sensu usurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσθαι.
Nam etsi, quod *Cl. Gesner.* fecit, ex vulgata sensus
aliquis exsculpi queat, facilius tamen res procedet, si
participium habeamus.

J. F. R.

89. Ἐπιτεχιζομένης] De vi hujus verbi vid. multis
agentem *Cl. Hemsterb. T. I. Nigrin. c. 13. p. 63.*

J. F. R.

*Ibid. Καὶ βίῃ τυραννίδα βλέποντος] Benedictus & vi-
ta tyrannidem videres. Immo vita inbiantis tyranni-
dem, vel ut prior, tota vita ad tyrannidem spectares.*

J. G.

90. Κατὰ . . .] *Platonis* locus extat in *Protagora*,
ipso initio.

M. du S.

Κατὰ τὸ ἱερὸν Πλάτωνα] Respicit, puto, ad *Prota-
gorae* principium, ubi interrogat Sodalis Socrates,
an veniat παρὰ κωρυθαίου τὸ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ἀρετήν;
& subjicit καὶ μὴ μοι πρὸς ἰδόντι καλὸς μὲν ἱφαιόλο ἀνὴρ
ἔτι. ἀνὴρ μὲντοι ἐ πάγων & ἡδη ὑποπιμπλάμενος. Sed
respondet Socrates εἴτα τί τοῦτο; εἰ σὺ μὲντοι Ὀμήρου
ἐκωνότης ἢ, ὃς ἱφαιόχρησάτιον ἦσεν ἰσχυρὸν τὸ ὑπὸ τῷ
ὄντι

o puero transiisset in virum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adsecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta sunt.

25. Paullum vero a nimio illo studio (quo fertur in adolescentulos sic dicti philosophi) ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantiorum longe esse muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praetervolans enim celeris voluptas prius quam cognoscatur desinit. Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem fordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua

παιδὸς εἰς τὸ ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὀλόκληρον εἶχε τὸ λογισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισείτο. τί δὲ; πάθειν αἰχροῖς ὀνομάτων ἐπιγραφάσις αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετῇ λέγεσθαι τὸ τῷ σώματι εὐπρέπεια οἱ φιλόνοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τῆς μὴ ἰδοκῆν ἐπιστήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθιμῶν μνημονεύειν, ἐπὶ τοσούτον εἰρήδω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἀγαν σπουδῆς ἐπὶ ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ ἀβᾶς ἡδονῇ, ἐπιδύξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικίαν ἀμείνω, καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πάσαις ἀπόλαυσιν ἡγῆμαι τερπνοτέραν εἶναι τὴν χρονιωτέραν ὅξεια γὰρ ἡδονὴ παῖδας φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεποιμένη τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκειν κρείττον, ὥς εἴθε καὶ βίη μακρὰς προθεσμίας ἢ μικρολόγου ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν διηνεκής ὑγίεια, μηδεμιᾶς λυ-

f Tō] Tō f. Tō cett. & M. g Tō] Abest artic. ab M. h Εὐπρέπεια] Εὐγῆμις O. i Ὑμετέραν] Ἑμετέραν marg. A1. k Εἰδὲ] Εἰς γὰρ O. Nihil mut. f. P. B2. M. l Διηνεκής] Διωτικός f. Fl. P. &c. Correctum in marg. A1.

8. Ὁξεία] Ταχὺς. F.

10. Ἐν τῇ παράλει] Παρίλκον, τὸ ἀφῆκτον, καὶ ἀφῆκτον. G.

τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non juvenem, sed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interposita, πῶς δ' ἂν μέλει τὸ σοφόντα καὶ οὐ φαίνομαι; nempe castus & purus sceleris Socrates captabat juvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum se is consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. f. M. G.

91. Ἐμπόλατο] Solani cortex erat ἐμπόλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπόλατοι quam ἐμπόλατοι invenitur apud Auctores. Simplex ἐμπόλατοι vel ἐμπόλατοι Noistro quidem frequens, & mox c. 27. rursus occurrit ἐμπόλατοι. Compositum quoque ἐμπόλατοι ubique obvium. Sic ἐμπόλατοι editum in Alciph. III. 24. p. 330. Verum & ἐπιτομ. II.

ἐμπόλατο sine μ in medio, habuimus supra in Θνοτι. Hb. c. 20. Et Cl. B2 ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382. ἐμπόλατοι. Supr. c. 8. ἐμπόλατοι etiam Edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri II. Φ. 311. ἐμπόλατοι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis in tertiam partem omnium. vers. 10. variatur in Edd. inter ἐμπόλατοι & ἐμπόλατοι. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non rejicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit (nulla habita ratione scribaturne compositum ἐμπόλα. an ἐμπόλατοι) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. f. F. R.

94. Ὀλόκληρον] Sic in I. Ep. ad Thessal. c. V. 23. καὶ Ὀλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τερπνόν. Ad quae verba Rever. f. Elsn. haec Luciani aliaque adfert, ut demonstret id significare integritatem, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. f. F. R.

13. Διηνεκής] Servavi scripturam Ed. Salmur. ut veriorum. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox.

Hhb

f. F. R. 17. ἡδ.

λύπης ἢ ἀχθίοιαν ἐκνεμομένης. ἑορτὴν γὰρ
 ἂν καὶ πανήγυριν ἢ ὅλον χρόνον ἡγομεν. ¹⁵
 ἀλλ' ἐπεὶ τὸ μείζονα ἀγαθὸν ὁ βάσκανος
 δαίμων ἐνεμέσσησεν, ἐν γὰρ τοῖς παρῶσιν ἡδι-
 στα τὰ παρέλκοισα. ὁ γυνὴ μὲν ἐν σπὸ
 παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τε-
 λέως ἢ ἐσχάτῳ ῥυτίδα ὁ γῆρας ἐπι- ²⁰
 δραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶ
 παρίλθῃ τὰ δ' ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει
 τι λέξαι τὸ νέων σοφώτερον.

^d Εἰ δ' εἴκοσιν ἔτη ²⁵ σποκείρω παῖδά
 τις, αὐτὸς ἔμοι γε δοκεῖ παρῆτιαν, ἀμ- ²
 φέλοισι Ἀφροδίτῃ μελαδίωνων σκληροὶ γὰρ
 οἱ τὸ μελὶν ἀπανδραθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ
 μὲν ἀντὶ τῆς πάλαι μαλακῆς πικρὰ δὲ ἐν- ³⁰
 τοῖς τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θρίξιν
 ὡσπερὶ ῥυπῶντες. ἂν δ' ἐστὶ τῶν ἀφανέστε- ³
 ρα, τοῖς πεπειρακόσιν ὅμιν εἰδέναι παρ-
 ῆμι. ὁ γυναικὶ δὲ αἰεὶ πᾶσι ἢ τῆς χροῶμα-
 τος ὁπισθίλβει χάρις, καὶ δαφιλίς μὲν σπὸ
 τῆς βοσρύχων ὁ κεφαλῆς ἑλίκας, ὁ ὑα- ³
 κίνθοις τὸ καλὸν ἀνθρώποις ὅμοια ὁ πορφύρον- ³

sanitas, dolore nullo mentem depascente.
 Festum enim diem & celebritatem totum
 illud tempus transigeremus. Sed quando-
 quidem majora nobis bona invida fortuna
 negavit; in praesentibus certe suavissima,
 quae longissime durant. Mulier quidem
 igitur a virginitate inde ad mediam usque
 aetatem, ante quam omnino extrema sen-
 ctutis ruga incurset, res est amplexu &
 consuetudine viri dignissima. Et licet illa
 formae maturitas praeterierit; tamen expe-
 rientia illius habet, quod dicat sapientius
 adolescentulis.

26. At si quis viginti annorum adole-
 scentulum aggrediatur, ipse pathicus esse
 mihi videatur, qui ambiguum adeo secta-
 tur Venerem. Dura etenim membrorum
 in his qui viri facti sunt robora, & aspe-
 rum pro molli quondam mentum, quod
 prima barba densavit, & femora illa bene
 nata pilis velut sordescunt. Quae hisce ma-
 gis latent, vos qui experti estis, scire pa-
 tior. In muliere autem semper omni co-
 loris relucet gratia, & densae de cincinnis
 capitis spirae, hyacinthorum & purpurae
 sinistat pulchrum florent, partim per tergum
 fusae

^a Ἠγομεν] Ἠγομαι male O. Vulgatam tuctur M. Fl. J. Bz. P. ^b Γυνή] O. male γυνή. ^c Τῇ] Deest ar-
 tic. in O. ^d Εἰ δ'] Deficit rursus O. usque ad γυναικί. ^e Ἡμῶν id. παρῆμι] Ἡμῶν i. παρῆμι male J. & Fl.
 Ceterae recte ut edidi, cum W. Sed ἡμῶν etiam male S. & Ald. At correctum in marg. A1. ^f Γυναικί —
 χροῶματ] Ὅτι τῇ γ. ἢ τῇ σώματ] O. ^g Βοσρύχων τ' κεφ.] Τῆς κεφ. βορρ. O. & M. ^h Ὑακίνθοις] Sic recte
 M. Bz. S. Ὑακίνθοις cett. cum Ald. in cuius marg. emendatio tamen additur. ⁱ Πορφύρον] Sic etiam esse in
 Fl. notat M. du S. Est & in J. P. aliisque.

17. Ἠδιστα τὰ παρίκοντα] In marg. A1. adiectum:
 Eurip. in Phoeniss. In Junt. additus versus, scil. 532.

J.F.R.

22. Ἐχῃ] Eurip. Phoeniss. 532.

Ὡς τίνας, ἐχ' ἀπαῖα τῇ γῆραι κακὰ,
 Ἐπίβλεις, πρόσθεν ἄλλ' ἢ μπειρία
 Ἐχῃ τι (Alit dicitur. St.) λέγει τὸν σοφώτερον.

Unde Ovidius Met. VI.

Non ostēdia grandior aetas
 Quae fugiatūus habet; seris venit usus ab annis.

M. du S.

31. Ἡμῶν] Lege ἡμῶν.

F.G.

Ἡμῶν] W. Bz. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῶν.

M. du S.

34. Ὑακίνθοις] Ἀναστρεφ. etiam habet p. m. 66. B.

σεφυσίους ὑακίνθων. Vid. Homer. Od. Z. 221. & 4.
 158. 167. unde petita phrasia est. Adde Philostratum
 98. unde liquet, nigrum colorem designari. M. du S.

40. Ἠλέκτρου] Electrum de auro purissimo exponit
 Cl. Spanhem. ad Callim. p. 684. & Sophocl. Antig. v.
 1049. testem adducit.

Ibid. Σιδωνίας ὕλου] Vitrum Sidonium. Strabo. F. G.
 (i. c. L. XVI. p. 1099. al. 758.) J.F.R.

43. Τοῖς ἀγνῶστοις] Ita legendum necessario, & si
 forte contra omnes libros; activum enim opponitur
 passivo, ut scholasticè dicamus. Ita mox ὁ ἀγνῶστος &
 ὁ ὑπερσύντος e regione quasi ponuntur. J.M.G.

Ibid. Διατίθει] Monitu Cl. Gesneri sic edi curavi.
 et si ἀγνῶστος sine varietate adnotata inveni in Edd.
 antiqq. J.F.R.

49. Ὅθεν εὐρίθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλικῆς μυστικῆς τρά-
 πεζαν ὡς ἀνέμω.] Non est credibile vocabulum τρά-
 πεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano.

In

fusae scapularum decus, partim circa aures ac tempora, pratenſibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis ſuccreſcente pilo, electro, quod ajunt, vel Sidonio vitro reſulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praefertim perſequamur, quae ſunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, ſolitariam vitam amamus; ſed ſociali quadam communione conjuncti, cum ſuaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde menſa communis inventa eſt, & parariam amicitiae menſam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non ſoli Thaliſium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim ſinguli pretioſis nos cibis implentes: ſed jucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congreſſus autem cum mulieribus, mutuum quendam

της· οἱ μὲν, ὁπότεοι κέχρη, μεταφρέων κόσμος, οἱ δὲ παρ' ὅτα ἐκροτάφους, πολὺ τ' ἐν λευκῶν ἐλότεροι σελῶν· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μὴδ' ἄκαρῃ τριχὸς αὐταῖς ὑποφωμῆς, ἡλέκηρε, Φοῖνι, ἢ Σιδωνίας· ὕλην ἀφ' αὐγέστερον ἀπασφράπει.

Τί δ' ἐχὶ τῷ ἡδονῶν ἐ τὰς ἀντιπαθεῖς μελαδιωτέον, ἐπειδὴν ἐξίσιν τοῖς ἀφ' αὐτῶν σιν οἱ πάροχες ἐὺφραίνων; χεδόν τ' ἐ 45ⁿ τὰ ταῦτα τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μοήρεις ἀφ' αὐτῶν ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πως φιλεταίρω κοινῶν συγγένες, ἡδῶν τὰ τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμενα, ἐ τὰ θυχερῇ κρυφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐφρόνη 50 τράπεζα κοινῇ ἐ Φιλίας μεσίτιν· τράπεζαν ὡς ἀβέμῳ, γαστρί· τ' ὀφειλαδύνη δ' ἀπομείβῃ μετ' ἀπόλαυσιν, ἐ μόνον τ' ὀφείσιν, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ἐδὲ καθ' αὐτὰς τῷ πολυέλῳ περιπλάμενοι σιτίων, 55 ἀλλὰ δοκεῖ τερπὶν ἐκάστῳ τὸ μετ' ἄλλης, ἐ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι. μᾶλλον εὐφραίνεσθαι. αἱ μὲν ἐν γυναικεῖσι σύνδοσι, τ' 60

ἢ Ἀκαρῇ] Ἀκαρῇ O. Ἀκαρῇ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur J. B2. P. Fl. 1. ἴλου] Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4. cap. 41. m. Εὐφραίνονται. Εὐφραίνονται W. n. Κατὰ ταῦτα] Sic P. P. Fr. B2. P2. S. Κατ' αὐτὰ J. Fl. o. Μισῶν] Sic M. & Edd. praeter J. & V2. quae μισῶν. p. Τράπεζαν] Ita Edd. omnes. Ἐρίων G. W. q. Μῶν] Μῶν J. male. r. Γυναικεῖσι] Sic Fl. H. J. B2. P. & c. Γυναικεῖσι Vorſſ.

In Mf. recte scribitur: ἐ Φιλίας μεσίτιν ἵσταν ὡς ἀβέμῳ. Communis focus est uxori & marito. Hinc proavis & focus dimittere. Inferius in hoc libello; de feris solivagis, quia ratione carent, quali essent praeditae ἐ ἵσταν δι' ἡμῶν ἱσταν διμῶν, ἐ μετ' ἵσταν τ' ἵδων ἵσταν· ἀκαρῇ, ὑπὸ τοῖς κοινῶν ἐκλήσεσιν νόμοις. sed ex aequo nobiscum templum aedificatis & inhabitantibus. quisque suis laribus, communibus regerentur legibus. non longe post, ἀπὸ τ' πατρὸς ἵστας ἐκχέλαι. ex patria domo prodit. J. G. G.

50. Μισῶν τράπ.] Plus. 274. f. Φιλίας διὰ βαμῶς ἐ ἵσταν. M. du S.

Idem. Τράπεζαν ὡς ἀβέμῳ] Retineo τράπεζαν hic, quae ὡς ἀβέμῳ potest. Focus domesticus immotus, pute, est: quamquam non ignoro foculum, quo ferventur epulae. J. M. G.

52. ὀφείσιν] Vid. Aristoph. Plut. 1021. Ὄζειν τι τ' χροῖς ὀφείσιν ἰδὼν μου. XP. Ἐφ' ὀφείσιν ἰσχύς — ad quae vid. Interpretes. Addam tantum Scholiastae verba. Ἐπὶ τῷ ὀφείσιν ἵσταν Στάφυλ·, ὁ ἐφ' ὀφείσιν· Διονύσιον. ἀφ' αὐτῶν τ' ὀφείσιν· οἶνος, &c. J. F. R.

57. Γυναικεῖσι] Adſentior Vorſſio γυναικεῖσι legenti;

nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adjectiva composita ac derivata in ὀφείσιν communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrum adjectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc de quo quaerimus; ut mox c. 27. Philostr. c. 3. &c. Herodian. etiam VI. 5. 19. γυναικεῖσι διὰ. Alique passim. Nihil interius immuto, quia analoga exempla adferre possim haud pauca eorum quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adſciſcunt. Ita Πυθαγόριον φιλοσοφῶν ex Athen. I. adtulit Clar. Graev. ad de Sale §. 70. Adde hic c. 30. v. 35. f. Sic Herodian. 2. 7. 3. ὀφείσιν χεῖρα σαρτῶν, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σαρτῶν, verum & ὀφείσιν femin. idem Herod. 2. 3. 3. αἰφνιδίον μελαβῶν (mitto αἰφνιδίον ζων, Evag. Luc. XVIII. 18. & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod Thucyd. adject. ἀναγκαῖον etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem adgnoscat. Vid. cum L. I. c. 2. τ' δὲ καθ' ἑαυτῶν ἀναγκαῖον τροφῆς. Dionys. Hal. Dionys. Σουφ. Ονομ. p. 25. 1. eadem verba repetit. Idem VII. p. 450. Ed. Lips. vers. fin. τ' ἀναγκαῖον σπαρίσεται τροφῆς.

ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν. ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου ἀφαιρέτες, ἡδύως ἀπὴλ-
λάγησαν· εἰ γὰρ μὴ δικαστὴ Τειρεσία προσ-60
εκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα
πλεονεκτεῖ τ' ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ
φιλαύτως ἀπολαύσαι Τελήσας, ὅπως
ἰδία τι χρηστὸν ἀποτίσῃ, σκοπεῖν ὅλην
ᾧ τὴν λαμβάνοντος ἡδονήν, ἀλλ' ὅς
ἐκείνο μερισσάμενος, ὅς τυγχάνουσιν, ἀντι-
παρθεῖν ὅμοια· τὸτο δ' οὐκ ἀν' ὅτι παί-
δων εἴποι τις, ὅς ἔτι μέμνηται. ἀλλ' ὅ
μὴ ἀφαιρέσις, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τ' ἡδονήν
ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβρισ-70
μῶς, κατ' ἀρχὰς μὴ οὐδυναί, καὶ δάκρυα,
μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνῳ δ' ἀλγυδόν· χαλα-
σάσης, πλεόν, ὡς φασιν, ὅθεν αὖ οὐχλή-
σεας, ἡδονὴ δ' ὅδ' ἡτισσῶν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ
περιεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτῃς
τερμνῆ) γυναικὶ μὴ, ὡς Καλλικρατίδα, καὶ
παιδικώτερον χρόνον ἔχειν εὐφρανθῆναι,
διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδὸς ἀνοίξασθαι, τὸ
δ' ἄρρεν ὅθεν τρόπον χαρίζεται Θήλειαν
ἀπολαύσιν.

Ὡς εἰ μὴ καὶ ὑμῖν ἀείσκειν· δύναται,
πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτυχιώμεθα.

voluptatis fructum habent : cum enim æ-
qualiter se invicem afficiant, delectati am-
bo abeunt, nisi forte Tiresias iudex au-
diendus est, feminae voluptatem altero tan-
to majorem esse virili *promittens*. Hone-
stum autem puto, homines non prae amo-
re sui nimio, frui cum volunt, hoc spe-
ctare, ut ipsi pro se bonum quiddam au-
ferant, totam ex aliquo voluptatem capien-
tes; sed ut partientes quod consequuntur,
vicissim praebeant similia. Hoc autem in
pueris *ita se habere* non dixerit quisquam:
non ita infanierit. Verum amator quidem,
prout de his existimat, eximia voluptate
percepta abit: at passio contumeliam ab in-
itio quidem dolores & lacrumae; remitten-
tibus autem paullum ipso tempore dolori-
bus, nihil amplius, ajunt, molestus fueris,
voluptas autem nec tantilla. Si quid vero
curiosius dicendum, dicendum autem in
luco Veneris, muliere quidem, Callicrati-
des, etiam puerilem in morem utenti ob-
lectari licet, duplici fructus via aperta:
sed femineum fructum nullo modo mas
praebere potest.

28. Itaque si vobis etiam; *puerorum a-*
maioribus, placere potest *mulier*; a nobis
in-

a Λαμβάνοντες] Λαμβάνουσιν W. b Ἐκείνο] Ἐκείνη W. c Δύναται] Sic Fl. P. H. S. Δύναται W. f.
d Ἀπ—ἀμειβῶν] Ἀπ—ἀμειβῶν anteponunt. brevis f. Fl. Va. Vulgatam habent cett. & M. Aldina 1. a cum ha-
beret, o pro eo in marg. pictum.

φῆς. Et sic rursus vers. ult. ejusd. pag. ac fere perpe-
tuo alibi; feminini vero ἀναγκαῖα exempla ap. *Hero-*
dian. & in *N. Foed.* sunt obvia. Quin & comparativo
gradu ἐπιμακρίστειρον ἀρχῶν inveni ap. *Herodian*. I. p. 2.
quod *Sterbano* tamen suspectum. Sed cum nostro γυναι-
καῖς συνοδοῖ etiam convenit *Suidas* illud, Θεομοχ-
δὶ γράφει, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non *Enrip.*
Hecub. v. 591. — ἀχιλιδύσά μοι Γυναικῶν. Quem lau-
dat *Cl. Bergl.* ad *Alciph.* III. Ep. 23. p. 328. In quo
ἀμοιβὴ δύναιτο legitur, quod tamen doctiss. Editori
suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina
terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt com-
munia, ut composita cum a privativo. *Hom.* II. A.
98. Ἀπρίστου. Quod interpretes frustra pro adverbio
habere credo, quia & sic alia adjective effert, ut II.
H. ἀμφιλόνη νῆς. Et B. 389. A. 489. K. 404. Ἀθανά-
τη μάτη. Ne credas ἢ εἰ ἀθανάτου perpetuum.
f. f. R.

65. Τῷ] Enclitice vel potius ἀνώνυμῳ positum pro
τῷ, vid. supra, ad *Lucian. Prom.* §. 7. *Gesp.* ad
Quom. c. 51. Me ad *Tyrann.* c. 11. Adde *Herodian.* 2.
3. 12.

67. Οὐκ ἀν' ἐπὶ παιδὶν] Potest ita dedisse auctor, ita
etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis
digna Luciano, vel quisquis auctor est, junctura, si
legamus pro οὐκ, ὡς, *neque ita infanias, ut in pueris*
ita se rem habere dicat.

82. Πρὸς ἀλλήλους] Si *de* delectatur, satis commode
omnia habebunt.

Ibid. ἀποτυχιώμεθα] I. e. *intacti simus.*

90. Τέχνημα] Aliter interpungit f. comma non
post *τέχνημα*, sed post *ἀσπέρων* ponens, quod tamen
Solani manu additum est. Fl. vero nullum habet com-
ma in tota hac periodo ab ἀσπέρων usque ad ἀπρ. No-
stra autem divisio est in P. & H. Plures Edd. in re tam
sordida perscrutari nolo.

f. f. R.
95. φ.

invicem, quasi interjecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age jam, novum saeculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: secum invicem, ut viri, coeant: lascivorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum sterilius aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obsecnitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, feminares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriam irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari?

29. Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi, piamentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens conjectis in Atheniensem oculis, *Ludi*, inquam, & *risus*, *Callicratide*, *me sedere ra-*

εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μὲν ἄρρενων ὁμιλῖαι, πρὸς τὸ λατρεῖν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὡ νεώτερο χρόνε, καὶ τῇ ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, χερσὶς ὁδὸς ἄρρεσιν τρυφῆς ὀπιτησῶσας, χάρισαι καὶ ἰση ἐξουσίαν καὶ γυναῖξιν ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγώσασθαι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράστιον αἰνίγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μὲν γυναικὸς, ὡς ἀνὴρ τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἦκον ὄνομα (αἰχνοῦμαι καὶ λέγω) τριβὰ καὶ ἀσελγείας, ἀναίδην πομπεύτω. πάντα δ' ἡμεῖς ἡ γυναικωνίτις ἔτω Φιλανίς, ἀνδρογύνες ἐρωίας ἀχρημονῆσα. καὶ πόσω κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γυναικῶν ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνα;

I. Τοιαῦτα συντόμως μελαζὺ παθανόμενος ὁ Χαρίκλῆς ἐπαύσατο, δεινὴν τι καὶ θηριώδες ἐν τοῖς ὀμμασιν ὑποβλέπων. ἔφακε δὲ μοι καὶ καθαροῖα χρῆσθαι πρὸς τὰς παιδικὰς ἐρωίας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὴν Ἀθηναίων ἡρέμα τὸ ὀφθαλμῶν ὀδυρομένην, Παιδιάς, ἔφην, καὶ γέλωτος, ὡ Καλλικρατίδα, δικαῆς κατεδεί-

δα

ὁ Ὀμιλησάτωσαν] Sic M. Ald. Fr. P. H. S. B2. Ὀμιλησάτωσαν J. Fl. & V2. f. Ἀναίδην] Restitui ex J. & Fl. V2. & W. Ἀναίδην enim in reliquis minus recte. g. Καί] Καίτοι marg. A1. h. ἔφακε] Ἐδέκεi marg. A1. i. Καθαροῖα] Καθαροῖαν J. & Fl. Vulgatam ceterar. Edd. lect. tuerentur M. P. k. τὸ ὀφθαλμῶν] τῷ ὀφθαλμῷ Fl. male. l. ἔφην] Ex emend. Solan. & M. Ἐφῇ Edd. priores.

93. * Τριβῶν] Τριβάδες αἱ ταῖς γυναῖξιν ὡς ἄνδρες συνῶσαι, καὶ αἷν ἢ Φιλανίς. V. Et Sappho, addit C.

95. † Φιλανίς] Ταῦτ' ἐστιν ἡ Φιλανίς, ἢ Φιλεκράτης ὁ Ἀθηναῖος καμφοδοκίους ἐκπαινεύων, ὡς ἐπαμεινίαν

καὶ τριβάδα. V.

1. Παθανόμενος] Ἀγκιστρῆσις. V. Παθανίως ἀπὸ τῷ ἀγκιστρῶ, καὶ ἀπὸ τῷ πάθους ἀναλαμδάνει. G.

* Τριβῶν] Etc. G. τριβῶν.

† Οἷα] Ita emendat M. du S. cum ἔτι ante legeretur.

† Φιλανίς] Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem re-

maxit

S. Φιλανίδα] Φιληίδα habebant edita, quod correximus atque ac ἐπαμεινίαν pro quo ἐπαμεινίαν male editum fuerat.

M. du S.

95. Φιλανίς] Leucadia; Aithon. V. quam purgare tentat VIII. 335. meminere etiam impurissimae focminae Clem. Alexand. Protr. 24. B. C. & Tatian. p. 222. & quis non? Vid. Suid. v. Δημοσχέμης. Ἀσυνάσ- σα Βορροσώγη ἰση. Diog. Laert. in Epic. (non invenio) & nostrum Ἀσπφ. c. 24. Lil. Gyrald. H. Poët. 378.

M. du S.

4. Καθαροῖα] Ita Editiones ferme omnes, & M. & P. In Fl. vero & J. καθαροῖαν; supra aliter usurpaverat καὶ καθαροῖαν τάχα δώσει. vide etiam Ἀποφρ. c. 21.

M. du S.

7. Ἐφῇ] Γρ. ἔφην.

F. G.

Ἐφῶν] M. optime. In impressis ἔφῃ, quamvis recte vertit Interpres.

M. du S.

Hhh 3

15. Πῃ

αἰ. προσδοχήσας; ὡς οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς
 Χαρίκλειος διάνοιξης ὅτι σπουδαιότερον
 ἦγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγω πάλιν
 φόβος καὶ θυρκαίᾳς, ἢ, ἢ Δία, Φαρμάκων,
 ἀγωνίζομεν, ὑποφύως ἐπαθητὸς. χα-
 ρὸς ἔνθ' ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαι-
 τεῖν σε τὰς Ἀθήνας. Ὁ Περικλῆς δὲ πειθὼ,
 καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθι-
 πλοισι μῦθας γλώσσας, ἐνὶ τῷ σῶ λόγῳ
 ἀφ' ἑαυτοῦ, μίας τῆς ἐν Πρυκί δημηγοριῶν
 ἀναμνησθέντι.

Μικρὸν ἔνθ' ὁπταχὸν ὁ Καλλιμαχίδας
 (ἡ εἰρήνη δὲ ἀπὸ τῆς προσώπῃ μου τεκμαι-
 ρομένη, καὶ λίαν ἀγωνίας μετὰς εἶναι) λό-
 γων ἀμοιβαίων ἐνάρχει. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλη-
 σία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμά-
 των ἦν μετῴσια, τραηγὸς δὲ, ἢ προσά-
 της ἐκεχειροτόμησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάν-
 των ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὡς Χαρίκλεις, ἐτίμων.
 σχεδὸν γὰρ ἐδὲ αὐταὶ πάλιν αὐτῶν, ὅπο-
 σοι πρῶτον καὶ σοφίαν ἐδόκεν, εἴ τις αὐ-
 ταῖς τῆς λέγειν ἐξουσίας ἐφῆκεν, ἔτιω

tus arbitrium, nescio quomodo a Chariclis vo-
 luntate ad seriam cutam traductus sum. Fe-
 re enim ut in Martio Colle de caede, aut
 incendiario crimine, aut veneficio, Medine
 fidius, decertans, ultra modum commotus est.
 Nunc igitur, si usquam alias, tempus est re-
 spicere te Athenas tuas; Pericleamque sua-
 dam, & oratorum decem armatas adversus
 Macedoniam linguas, in una hac tua versari
 oratione, teque concionis in Pryce unius jam
 esse memorem.

30. Parum igitur cum sustinisset se Cal-
 licratides (videbatur autem, quantum ex
 vultu licebat colligere, plenus & ipse cer-
 taminiis esse) orationem contrariam exorsus
 est: Si concio mulieribus, & tribunalia,
 & civilium rerum esset communio, Imper-
 ator tu quidem aut praetor deligereris, &
 aeneis te per fora statuis, Charicles, hono-
 rarent. Vix enim ipsae de se, quotquot il-
 larum praestare sapientia visae sunt, si quis
 illis dicendi potestatem permitteret, tanto
 situ-

a Ἀπαιτεῖ Sic P. H. & c. & P. Ἀπαιτεῖ J. M. & V2. cum Fl. b Περικλῆς δὲ πειθὼ Sic Fl. Ald. Fr.
 B2. P. H. W. Περικλῆς δὲ πειθὼ J. & V2. Περικλῆς δὲ πειθὼ L. S. A. Περικλῆς δὲ πειθὼ πικρὰ ἀποκρί-
 marg. A1W. c ἔνθ' ἔνθ' marg. A1W. d ἔνθ' Sic Fl. H. P. S. ἔνθ' J. & marg. A1. e Ἀπαιτεῖ Sic P.
 J. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. f ὅποσοι πρ.] ὅποσοι αἱ πρ. W. g ἔφικεν] Ἀφῆκεν marg. A1.

15. Περικλῆς δὲ πειθὼ] In plerisque impressis &
 W. legebatur Περικλῆς δὲ πειθὼ. L. & Salm. Περικλῆς
 δὲ πειθὼ; quam sequitur A. Ed. J. autem & V2. Περικ-
 λῆς δὲ πειθὼ. M. du S.

Περικλῆς δὲ πειθὼ] Sic legendum ex Aldina, a qua
 discessum ab iis puto, quos offenderet, immeritoque
 quidem, adiectivum Περικλῆς, idque communi ge-
 nere usurpatum. Malim etiam legere Περικλῆς τῆς
 πειθὼ, quod iuncturae videbatur aptius: & paullo
 post, pro ἔνθ' ὁπταχὸν λόγῳ ἀφ' ἑαυτοῦ, cō ἔνθ' x. τ. λ. Re-
 petitio literarum earundem in omissioni occasio-
 nem dedisse potest.

Περικλῆς δὲ πειθὼ] Quia ex Codice bonae notae est,
 & versioni Cl. Gesneri congruum, hoc recepi. Licet
 is enim Περικλῆς praeferat, nihil differt sensus: &
 quod genere communi accipit id adiectivum dicitur,
 defendi posset ex huius Dissert. c. 27. ubi γυναι-
 καὶ οὐνοῦ habuimus, quod ibi pluribus probavi di-
 ci posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum
 ipse male politus Editionum J. & V2. accentus,
 quae Περικλῆς praeferunt, suspicionem praebet ul-
 timam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta,

32. Τηλέσση] Consule Meursium Gr. ser. in Sere-
 tica, & Plut. 437. Leop. 58. Lb. Gyrard. H. Poët. 374.
 M. du S.

Τηλέσση] Non jam opus est aliud hic indica-
 re, quam Telesiam eandem esse poetriam, de qua
 omnia jam studio V. Cl. Joh. Christiani Wolfii in u-
 nius collecta & Vandenbergianis typis elegantissime
 edita sunt in poetriarum octo fragm. p. 62. seqq.

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αἶσχος] Optime M. ἔχ' τὸ
 μελιχρὸν αἶσχος ἁπλοῦς Σαφῶ. Non illud Lesbio-
 rum decus, carminibus inclitum. Editi μελιχρὸν αἶ-
 σχος, quod vertunt mellis illa, quae se habet Des-
 bus, Sappho. quod melior est.

34. Μελιχρὸν αἶσχος] Hanc puto veram lectio-
 nem. Μελιχρὸν αἶσχος, dulcem significat, quo il-
 lam nomine an hic honorare voluerit hostis totius ge-
 neris Callicratides, dubito. Μελαχρὸν (cui Scholia
 corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse

studio dicere: non illa armata contra Spartanos Telephila, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae causam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus.

31. Equidem putabam intra ludum hilarum, contentionem nostram processisse: quando vero istius oratio philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam occasionem arripui. Solus enim amor masculus commune virtutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorum, prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut sanctus vir dixit, qui multas eo loco dicendi ventres affecutus est. Ipsa forte velut illa

μὲ σπυδῆς ἀν εἶπον. ἔχῃ ἡ Σπαρτιάταις ἀνθρωπισμὸν Τηλέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεὶ θεὸς ζειθμεῖται γυναικῶν Ἀρῆς ἔχῃ τὸ μέλιχρον αὐχένα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ Πυθαγορεὺς σοφίας θυγάτηρ Θεανῶ. τάχα δ' ἐδὲ Περικλῆς ἕως ἀν' Ἀσπασίαν συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπαυδῶς ὑπέρπετος ἄρρενας ὑπὲρ θηλείων λέγειν, εἰσπόμεν καὶ ἀνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἱλέως Ἀφροδίτη 40 γενῆ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν ἔρωτα τιμῶμεν.

Ἐγὼ μὲν ἐν ἐνάμιζον ἄχρι παυδῆς ἱλαρὰν τ' ἐρεν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ πόρρ' τέττα λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπεπαύθησαν, ἀσπόμενος τ' ἀφορμὴν ἤρπασκα. μόνον γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοινὸν ζεῖται καὶ ἡδονῆς ὅτιν' ἔργον· εὐχαίμην γὰρ ἀν', εἴ πορ' ἦν ἐν δυνατῶ, τ' ἐπ' ἡκοῖον πόρρ' τ' Σωκρατικῶν λόγων πλατάξω, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγυὲς ἡμῶν 50 εἶναι, πεφυκυῖαν ἐνδ' ἡ Φαίδρου προσανάκλις ἦν, ὅσπορ' ὁ ἔρως εἶπεν ἀνῆρ, πλείστον ὁ ἀψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τὰ

χα

h. Μελιχρὸν] Μελοποιὸν G. & Schol. Nihil mut. Edd. nec M. i. Πυθαγορεῖου] Πυθαγορίου W. h. Ἀρῆς] Ἀφροδῆς J. & Ald. male. Cert. recte ut edidi. i. ἐπαυδῶς] Ἀπεισθῆσαι marg. Δ1. m. Ἀρῆς ὁ ἔρως] Ἡδ. καὶ ἄρ. W. n. Γὰρ αὖ] Δ' ἂν marg. Δ1. o. Ἀψάμενος] Ἀψάμενος marg. Δ1.

33. Οὐχὶ τὸ μέλιχρον] Γράφεται, ἔχῃ τὸ μέλιχρον. V.

49. Λυκείου] Τέτον. V.

in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus jocularis fuscum sive nigrum, cujus ὑποκόσμος est τὸ μέλιχρον. vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235.

J. F. R.

Μελιχρὸν αὐχένα] At Μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Cl. Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120. i. e. versificum. Nec ego id improbaui, si plures Codd. addicerent. Verum quum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μέλιχρον, quod Cl. Gesnerus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstinco.

J. F. R.

35. Θεανῶ] Vide Menagium, & nostrum Eib. c. 18. Anonym. de Vita Pythag. No. 2. i. Θεανῶ δὲ λέγεται ἡ μαθητρία μόνον, ἀλλὰ ὁ μὴ τ' θυγάτηρ αὐτοῦ εἶναι. Porphyry. No. 19. & Rittersb. not.

M. d. S.

36. Περικλῆς — Ἀσπασίαν συνηγόρ.] Plus. Pericle p. 308. H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis)

ἐκτίσαστο πολλά πᾶν πόρρ' τὴν δαίμον, ὡς Αἰχίνης φωνῇ, ἀφ' οὗ ὑπὲρ αὐτῆς διαίμα, καὶ διὰ τῆς τ' δικαστῆς.

J. M. G.

Ibid. Ἀσπασίαν] Idem Lucianus in Gallo testatur Pythagoram Aspasia Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse.

G. C.

47. Συμρ. — πλατάν.] Conf. infra de Dom. c. 4.

J. F. R.

48. Πλατάνισον] Πλάτωνος ὑψηλοτάτου vocat Plato Phaedri exordio p. 337. F. Ex memoria ludari locum, vel affingi aliquid de industria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad Platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388. B. πάντων δὲ κορυφαίων τὸ τ' πᾶν, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ προσάντι ἡμῶν πῶτος καὶ ἀκλινῆς τῇ κεφαλῇ παγκράτους ἔχων.

J. M. G.

51. Ἰσῶς] Platonem hisce designat.

M. d. S.

53. Το

χα ἀν' ὧσ' ἢ ἐν Δαδῶνι Φηγὸς ἐκ τ' ὀρο-
δάμνων ἱερὰν Σπορρήξασα Φωνήν, τῆς παι-
δικῆς εὐφήμησεν ἐρώτας, ἔτι τῷ καλῷ με-
μνημένη Φαίδρῳ. πλὴν ἐπεὶ τῷτ' ἀμήχανον

ἢ ἢ πολλὰ μέλαζ' ὤ

Οὐρεά τε σκιοέηλα, θάλασγά τε ἠχέουσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἂ πειλείμμε-
θα, καὶ πλεονέκτημα Χαρικλέους ὅστιν ἡ Κνί-
δος ὅμως ἀλλήθες ἐπ' ἀποδόσομεν, εἴξαν-
τες ὄκνῳ.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαίμων ἑράνιε, χειρίως
ᾤχεσθ' ἡθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα
μυστηρίων ἔρωτος, ἐ κακὸν ἠήπιον, ὅποια ζω-
γράφῃ παίζῃσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρω-
τόσπορος ἐγέννησεν ἀρχή, τέλειον εὐθὺ
τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανῆς καὶ κεχυμένης
ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὧσ' ἔν' ὅλῳ
κόσμῳ τάφοι τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ πᾶν
καίμῳ χάσ', ἐκεῖνο μὲν ἐς ἐσχάτῃ τάρτα-
ρῳ μυχῆς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

— σιδήρεαι τε πύλαι, καὶ χάλκεα ὅδοι,
ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δένει Φρουρᾶς, ἥ ἐμ-
παλιν ὁδοὺ εἰργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ
ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας, παντὸς ἀφύχου

Dodonae fagus, sacram erumpens de ramis
vocem, pueriles amores formosi Phaedri
adhuc recordata probaverit. Verum cum
fieri hoc nullo modo possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pon-
tus;

cum peregrini in aliena terra relictī simus,
cum praerogativa Chariclis sit Cnidus: ta-
men verum non prodemus, concedentes
ignaviae.

32. Modo tu nobis, caelestis geni, op-
portune ades, amicitiae cognitor, arca-
norum revelator Amor, non infans vilis;
qualem pictorum ludunt manus, sed quem
seminandi princeps origo genuit ab ipsa sta-
tim nativitate perfectum. Tu enim ex ob-
scura & profusa informitate universum hoc
formasti. Igitur velut commune quoddam
universi mundi sepulcrum auferens, cir-
cumfufum illi chaos, hoc quidem in ulti-
mi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,
uti perumpenda nunquam custodia vin-
ctum a reditu arceatur: ac splendida luce
obscuram noctem explicans, inanimatorum
omnium

a 'Οροδάμνων] 'Οροδάρων W. & P. Vulgata est in J. P. Fl. H. &c. b 'Απειλείμμε. Sic S. 'Απειλήμμε. cett.
c Εἰχερίαις P. d Παίζουσι] Παίζονται W. e Διδόν] Sic recte Fl. P. W. & marg. At. Διδόν cete-
rae Edd. omnes.

53. 'Εν Δαδῶνι Φηγὸς] Vide proverbium Dodonaeum,
& Cal. Rhodigin. L. 29. c. 15. Sophoclem in Trachi-
niis, de geminis columbis.

57. 'Ἡ γὰρ ποικίλη] Homer. II. A. 156. M. du S.

64. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα] Ordo, ᾤχεσθ' ἡθι ὃ
εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων Φιλίας. F. G.

68. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανῆς] Vide Aristoph. Avib. v. 700.
& seqq. L. K.

73. Σιδήρεαι &c.] Homer. II. Θ. 15. M. du S.

74. Διδόν] Εὐκίτο (Χάσ') μὲν ἐς ἐσχάτῃ τάρταρου μυ-
χῆς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρεαι τε πύλαι, καὶ
χάλκεα ὅδοι, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δένει Φρουρᾶς, ἥ ἐμ-
παλιν ὁδοὺ εἰργηται. Is, qui encomium παιδικῆς
est dicturus, invocatur Cupidinem, quem ait primum
omnium creatum fuisse; ejus opera existisse rerum
formas, & informe Chaos in ima Tartari esse pro-
turbatum, ubi portae sint ferreae, limen aeneum,
ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vincum,
reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat (im-
mo ipse puer ante aliquot annos videram & notave-
ram) legendum esse Διδόν, non Διδόν. Nec aliter, ac

conjeceram, postea vidi contineri in editione Floren-
tina. Sicuti hic ergo Διδόν ὑπ' ἀρρήκτου Φρουρᾶς, ita
ὑπὸ κλειῆς Διδόν in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1. & in-
fra in Toxar. c. 32. Caeterum de Cupidinis antiqui-
tate Noster iterum in De Saltatione, ubi saltationem
simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis ex-
stitisse memorat c. 7. Ἀμα τῇ πρώτῃ γένεσι τῷ ὅλῳ
φαῖν' ἂν σοὶ ἐρχομαι ἀναφύων, τὸ ἀρχαῖον ἐκείνῳ ἔρωτι
συναναφανίσαν. Simul cum prima universi generationis
diceret tibi, & Saltationem ortam esse, una cum anti-
quo illo Cupidine editam. Itidem in Deor. dialogo II.
ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ ἔρωτι, ὅς ἀρ-
χαῖότερος εἶ πολὺ τῷ Ἰαπετῷ; Huc faciunt verba Pla-
tonis in Symposio, Εγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμιλο-
γῶν, τοῦτο πρὶν ὁμιλοῦν, ὡς ἔρωτι Κρόνου ἐκ Ἰαπετοῦ ἀρ-
χαῖότερος εἶμι. ἄλλα Φαίμιν νύστατον αὐτὸν εἶναι θιῶν, καὶ
αὐτὸν ἦν. Ego vero multa alia Phaedro adfentens, id
minime adfentior, quod Cupido sit Saturno & Japeto
antiquior. Verum ego illum Deorum esse natum mini-
mum, semperque juvenem. Statim post Chaos, post
Terram, & Tartara existisse Cupidinem, in Theo-
go-

omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones conjunxisti, ut ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat.

33. Nuptiæ enim , ut necessariae successione remedia , inventae sunt : solus amor masculus honestum philosophæ mentis imperium est. Quaecumque autem præter necessitatem decoris causa exercentur , ea major consequitur honor , quam quibus usus quaedam indigentia adjecta est : & omnino pulchra necessariis sunt præstantiora. Donec ergo imperiti erant homines , necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent , contenti præsentibus intra ipsa se necessaria continebant ; urgensque tempus bonæ vivendi rationis inveniendæ opportunitatem non præbebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere ; posterorumque ingemina , necessitate soluta , otii satis nata sunt melioribus inveniendis ; ex ea re paullatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conjicere. Vix nati erant primi qui-

τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντα ἐγένετο δημιουργός·
ἐξαίρετον δὲ ἐγκατέσας ὁμοίον ἀνθρώποις
τὰ σεμνὰ Φιλίας πάθη συνήφας, ἢ ἐξ
δοῦκάου καὶ ἀπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὐνοία σω-
εκτροφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνθρώπαι.

Γάμοι μὲν γὰρ ἀλδοχῆς ἀναγκαίαις εὐ-
 ζηται φάρμακα. μόνον δὲ ὁ ἄρην ἔρωσ,
 φιλοσόφου καλόν ἐστι ψυχῆς ἐπίταγμα.
 8 πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τῆς αἰσχύνης εἰς εὐπρέ-
 πειαν ἡσυχασμένοις, ἐπεὶ τιμὴ πλείων, ἢ
 ὅσα τῇ ἐλευθερίᾳ χρεῖαι ἐπιδείχται· καὶ
 πάντα τῆς ἀναγκῆς τὸ καλὸν κρείττον. ἀ-
 χρι μὲν ἐν ὁ βίᾳ ἀμαθὴς ἦν, ἐδέκω τὴν κατ'
 90 ἡμέραν σείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐχολῶν,
 ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνε-
 στέλλειο. τὴν δὲ ἀγαθῆς ἀφίτης ἐπείγων ὁ
 χρόνος, καὶ παρέχων εὐρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν
 ἐσπευσμέναι χρεῖαι σείρας εἶχον, οἱ δὲ τῇ
 95 ἐπιγιγνομένων αἰεὶ λογισμοὶ τὴν ἀνάγκης
 ἀφελόντες ἢ ἡσυχάζοντες, ἐπινόουν τι τὴν κρείτ-
 τόνων ἐκ τούτων κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συν-
 ἡύξασθαι. τούτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῆς ἐντελεστέ-
 ρου τεχνικῆς ἐνεσθαι εἰκάζειν. αὐτὰ καὶ πρῶτοι

T1-

f Παρυσίαν] Restitutum ex *f*. & *Pz*. Παρ' αὐτῆς cett. & *M*. *g* 'Ηνωσίαν] Sic Edd. *Ενωσίαν* *P*. *h* 'Ε-
ταλσίαν] Nil mutare *Fl*. notat *M*. de *S*. Sed nec *f*. *H*. *P*. *S*.

gonia ait *Hesiodus*. De antiquitate Cupidinis vide etiam *Orpheu* in *Argon.* 422. J. J.

7.7.

87. Παρὰ τὴν] Sic recte Ed. f. & V2. nisi quod
divisim scribant. Aliter M. Fl. Fr. B2. S. nempe παρ'
αὐτῆς. M. du S.

Παραρτίς] Nemo mirabitur hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere Edd. & Codd. repugnent. Nam incipit patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exemplis firmare; modo videas quae indicamus ad c. 16. hujus Προσολογίας. J. F. R.

95. Ἀγωνατῶς] Alciophr. I. Ep. 13. Πῶτον γὰρ ποτὶ
καὶ ἀλλὰ ὄντων ἀγωνατῶς τὸ ἀναγκασίαι ἐκπερὶ ὅλην ἀλ-
τρησὶν ἡμῶς ἐκιστοῦς; quod Cl. Bergl. vertit: Enimvero
cum in pascuarem miserum, qui VIX necessarium vi-
sum adquisit, amor impotem fecit? aliaque tria testi-
monia adducit, quibus probat ἀγωνατῶς esse vix, ag-
ere. Ap. Herodian. vero VI. 2. 10. μὴδὲ ματαίαις ἰλ-
πίου ἀνιστοῦμαι — ἀγωνατῶς δὲ ἔχον ἡμῶς τὰ αὐτοῦ.
Debere unquamque suis rebus comitatum esse. Et

VII. 8. *9. ἵδ' ἐκινῶμεν, ἀγαπητῆς ἡρώς τὰ ταῦτα.* Sed cum *Steph.* alia proferat, ubi *grate*, *amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sufficit huic adverbio? Verum si propriam ejus vim attendas, videbis esse id, quod praefens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τῷ ἀγαπᾶν, ut apud nos, *hooz lief hebben*. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix*, *aeque* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter *Alciphronis* locus III. 25. p. 332. *Ἐγὼ δὲ οὐκ αὐτῷ μόνῃ, ὡς Σωκράτης ἀγαπητῆς τὰ παιδιὰ βοουλοῦμαι* — *sola ego cum Syra liberos aeque alens*. Et quavis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere. *J. F. R.*

95. Ἐπιγυρομένοιαν] Supple αὐτοῖσιν. F. G.

98. *Ἐπιταφίῳ*] Non sine ratione Florentinam hic cetularum *Σολωμῶν*; nam videtur fuscipatus aliquam cetularum *ἑπιταφίῳ* habere. Et Interpres Parifinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, quum *Benedictus* contra *abolandis*, & sic debebat.

Iii

qui

τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τῷ καθ' ἡμέραν λιμῷ Φάρμακον ἐζήτην, εἰδ' ἀλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, ἥ ὀσπρίας οὐκ ἐώσης ἐλέαζεν τὸ βέλτιον, ἢ εἰκαίαν πῶτα ἐσιτύντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίωντες. ἀλλ' ἢ μὴ ἀλόγοις ζώοις μὲν χρόνον ἔρριψεν, σπῆρον δὲ πυρὸς καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὐρεῖσαι κατ' ἐτὸς ἐκνεάζοντα. καὶ οὐδὲ μανείς ἄν εἴποι τις, ὅτι δρῦς τὰ-ΙΟ χυθὲν ἀμείνων.

Τί δ' οὐκ ἐν δεξιῇ μὲν εὐθὺ τῷ βίῳ, σκέπης δευτέρως ἄνθρωποι, γάλη, θηρία δειράντες ἡμφιέσσαντο; καὶ σπήλυνγας ὄρων, κρύβους καλὰδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ριζῶν, ἢ φυτῶν αὖτα καλὰμάλα; ἢ δὲ σπῆ- τέτων μίμησιν, ὅππῃ τὸ κρεῖττον αἰετὰ μετα- γόντες, ὕφηναν μὴ ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ὠκίσαντο; καὶ λεληθότως αἰετὰ ταῦ- τα τέχναι τὸν χρόνον λαβῆσαι διδάσκαλον, 20

dam homines, cum quotidianae famis re- medium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescabantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abjecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insaniam quisquam, qui spica meliorem dicat quercum.

34. Quid vero? nonne principio statim vitae, indigentes tegumento homines, ex- coriatorum pellibus animalium inducban- tur? & montium speluncas perfugia fri- goris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *asseruandarum* siccas cavernas? Verum *coepit* ab his imitationem, trans- ferentes semper in melius, texuere sibi lac- nas, domus aedificaverunt, & sensim artes istarum rerum tempus magistrum noctae, pro

a. ἔρριψεν] Sic Edd. ἔρριψεν L. b. εὐθὺ] Deest in Ex. Fl. Adest in Edd. & P. c. Παλαιῶν] Ex f. 80 V2. Πάλαι Edd. cett. In W. Πάλαι ριζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ριζῶν. Παλαια marg. d. ὠκίσαντο] ὠκίσαντο W.

qui *ἐπιτελ.* legit, quod nec ego in *ἐπιτελ.* mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae jam summum per- fectionis gradum attigerint, olim autem rudes & im- perfectae erant.

7. H] Πάλαι scilicet.

Ibid. ἔρριψεν] ἔρριψεν Solan. correxerat ex L. addi- deratque conferendum Dial. mort. X. §. 2. Sed hoc parum ad rem; nam illic ἀπὲρριψεν legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic ao- risto secundo pro primo uti non licere. Nisi forsitan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2. ἔρριψεν habere. At cum ρίπτω sit a ρίπῳ for- matum, facit ἔρριψεν, in particip. ρίπνῳ. Quare quod probum est, non sollicitemur.

12. εὐθὺ τῷ βίῳ] Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῷ βίῳ, in Herod. f. Aor. c. 1. vers. 13. Et Hermet. c. 23. χαρὴν εὐθὺ τῷ βίῳ. c. 46. vers. 56. ἄγχι εὐθὺ τῷ βίῳ. 7. F. R.

15. Πάλαι ριζῶν] Legitur σκέπης δευτέρως ἄνθρωποι, γάλη, θηρία δειράντες, ἡμφιέσσαντο, καὶ σπήλυνγας ὄρων κρύβους καλὰδύσεις ἐπενόησαν. ἢ πάλαι ριζῶν, ἢ φυτῶν αὖτα καλὰμάλα. dudum vitis suspectus mihi fuit hic locus, in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspi- cari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radici- bus possit detrahi, & utrumque pro tegumento adhi-

beri. Neque vero πάλαι hic commodè potest esse olim, ut intellexit Interpres, reddens, *Homines tegu- mento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, ex- cogitabant: aut olim radices, plantarumque siccās ca- vitates*. Vir quidam in his literis insignis, suggere- bat mihi, πάλαι ριζῶν posse verti *antiquarum radi- cum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi, ut αἱ πάλαι. Haereo, Lector, haereo.

Παλαιῶν ριζῶν] Recta omnino haec scriptura, quam f. 80 V2. debemus; in reliquis enim foedissimo con- sensu πάλαι legitur. nec in tot Editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ριζῶν.

ἢ πάλαι ριζῶν] Suspicio legendum ἢ πάλαι, ut dis- junctiōni modo serviat. Non semper iterationem aut reciprocam quiddam significari hac particula, sed con- nexiōni & disiunctiōni potius servire apparet, V. G. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I. 137. ἐπειδὴ οὐ τὸ ἀσφαλὲς μὲν ἐμὸν, ἐκείνη δὲ οὐ ἐπικινδύ- νη πάλαι ἢ ἀσφαλεμὴ ἐγγίγνεται. Sic Latini contra adhi- bent ac rursus. Sic Noster paullo post c. 35. extr. ἀλλὰ τῇ μὲν πάλαι—ἀ δὲ αὖτις—ἢ βίος ἐκείνου. f. M. G.

Πα-

pro simplici textura pulchrius quiddam variegantur; pro vilibus casis, sublimia tecta, & saxa sumtuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac scientiarum, muta olim & profunda oblivionemersa, velut post longum occasum paullatim in suos radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset, suo successorum tradidit: tum ipsarum accipientium series, addendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit.

35. Ne igitur a vetusto tempore masculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congregari necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam

ἀντὶ τῆς λιτῆς ὑφῆς, τὸ ἐκάλλιον ἐποίησαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν διαματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμνηχάθησαν, καὶ γυμνῶν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσαι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραφον. πλὴν ἐκάστη γὰρ τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ὁπισθημῶν, ἀφανῆ ἔστα, καὶ βαθείαν ὀπισθευμένην λήθη, ὡς ἀπὸ μακρᾶς ὀδύσεως καὶ μικρῶν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἐκάστη γὰρ εὐρύνει τι, παρέδιδε τῷ μετ' αὐτόν· εἴθ' ἢ λαδοχὴν τῇ λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἡδὲ προσθεῖσα, τὸ ἐνδεὲς ἐπλήρωσε.

Μὴ δὲ δὴ τις ἐρώσιος ἀρρένων ἀπαιτεῖται τῷ τῷ παλαιῷ χρόνῳ. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελείως ἄσπερμον ἦμῶν· φθαρὴν τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφαί, καὶ τῇ φιλοκαλίᾳ ταύτης δρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τῷ μηδὲν ἔωντος ἀνιχνύων αἰῶνι εἰς τὸ μφανὲς ἐμελλόν ἤξεν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τῷ

παι-

ε *Κάλλιον*] Ita restitui ex L. *Κάλλιον* Edd. hac priores. f *Ὀδύσεως*] Sic J. Pell. *Ὀδύσεως* Edd. Sed pro *μικρῶν* est *μακρῶν* ap. eund. & Edd. g *Δι' τις*] Vulgatam hanc etiam esse in P. notat M. du S. h *Ἀσπερμον*] Ita habent M. & P. cum Edd. plurimis. *Ἀσπερμον* J. V2. Fl. i *Φθαρῇ*] *Φθαρῇ* P. k *Καὶ*] Deerat in P. H. & Fl. Inserui ex J.

35. *Ἀσπερμον*] Ὁ μακρολόγος, εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμον, εἰ βίβλος, τὸ γὰρ λοιπὸν ἐφ' ὧν ἀνατοῦσι τὸ δῖον,

λόγος ἔστι τὸ κόσμον, τί γὰρ ἔστι κόσμος ὃ ἀνθρωπίνης χερσὶν φέρει; M.

Παλαιῶν] Et si scio αἱ πάλαι ρίζαι aequae Graecum esse atque *παλαιαί*, tamen obsecundavi *Solano*, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus; nam αἱ πάλαι sunt quidem antiqui; sed ii, qui non amplius sunt. Jam non intelligendae radices quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed *inveteratae* & *robustae*. Quod in *margin. Ald. Wess.* est *παλαια*, natum esse potest ex Cod. qui *παλαιαί* habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αἰὶα κοιλώματα. J. F. R.

28. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως] Benedictus *tanquam a parvo occasu*, Legit ergo *λύσεως*, quae nullum hic sensum habet. Alii a *parvo fomite*, nimis translate, nec opus tam alta figura, quum apte possimus ac debeamus velut *exiguam patet solutionem* vel laxamentum. J. G.

Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως] Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως, revocanda merito. Miror, qui *λύσεως* vidit, eum *μακρῶν* potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi *ἀφανῆ*, & *βαθείαν ὀπισθευμένην λήθη* unaquaeque

artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & *ἀπαιεσάσεις* Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platoniceum illud Socraticumque dogma, quo discere est reminisci.

J. M. G.

Ibid. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως] Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. Edd. Excepta Ald. 2. quam Cl. Gesn. indicat. In Ald. 1. autem aequae est *λύσεως* atque in ceteris. Sed quum & *Pelleti* Cod. accedat lectioni ab Cl. Gesn. & *Solano*. revocatae, vulgatam rejeci. J. F. R.

Ibid. Ἀύσεως] Ego *λύσεως* ab Auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. M. du S.

λύσεως] Αύσεως. F. G. Sic diserte in nott. Mss. *Gujeti* legebatur; non dubito tamen quin describentis sit vitium; nam *λύσεως* auctor voluit. J. F. R.

38. Ἐπιθυμίαι] An glossema est τῷ ποικίλαι σοφαί; placet. F. G.

Ἐπιθυμίαι] Καὶ non legerat *Gujetus* in sua Edit. id- eoque pro glossmate habuit adpositionem τῷ ἐπιθυμίαι, jam vero adparet, non esse plane idem quod post *σοφαί* sequitur. J. F. R.

παιδεραστῶν συνακμάσῃ. μὴ δὴ τα, Χαρί-
κλεις, ὃ μὴ πρότερον εὐρήσῃ, τῷτο ἐπινοή-
θεν αὐθις ὡς Φαῦλον εὐθύνῃ· μὴδ' ὅτι τῶν
παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσ-
βυτέρως ἐπιγράφοι χρόνος, ἐλάττω δ' αὖ-
τερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τ' ἐπεπαιδευ-
μάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἀ δὲ αὐθις
ἐνευχολῶσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίβλος ἐπέξ-
εῖρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγως καὶ γελᾶν ἔναγχος 50
ἐπῆει, Χαρικλέως ἀλογα ζῶα καὶ τὸ Σκυ-
θῶν ἐρημίαν ἐπαινῶντος· ὀλίγως δὲ ὑπὸ
τῷ ἄγαν φιλοκεικίας καὶ μελέοι, γενόμενος
Ἑλλη. ἐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθελγόμενος,
οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν, ὅτι περὶ αὐτῶν τῶν 55
Φωνῆς τόνω τὸ ῥηθεὶ ἐκλεπῖεν, ἀλλ' ἐπὶ
μὲν Φωνῇ λαρυγγίζων, οὐκ ἐρῶσι, Φη-
σὶν, ἀλλήλων λέοντες, ἐδ' ἀρκιοι, καὶ σῖες,
ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ δῆλυ μόνον ὀρμὴν
κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἀ γὰρ ἐκ λογισμοῦ

amor adoleceret. Quare noli, Charicles;
quod prius inventum non erat, postquam
excogitatum est, rursus tanquam prævum
sub censuram vocare; nec ideo, quod
puerorum amoribus muliebres congressus
antiquiora tempora inscripta habent, alte-
ri generi detrahe. Sed vetera quidem stu-
dia necessaria putemus; quae autem rursus
vita, excogitandi otium nata, adinvenit,
ea tanquam meliora illis honorare oportet.

36. Equidem paullo ante vix a risu mi-
hi temperabam, Charicle muta animalia &
Scytharum laudante solitudinem: parum
aberat, quin prae nimia contentione, quod
Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque
enim, ut qui contraria proposito diceret,
submissa voce ipsa dicta sua quasi suffura-
batur; sed sublata voce, dilatato gutture
boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leo-
nes mares, neque arvis, neque apri, sed ipsos
solus in feminas impetus superat.* Et quid
cle-

α. Ἐνύχελ.] Ἐνύχ. Fl. At vulgata est in J. P. H. S. &c. b. Ὑπερμελόμενος] Ὑπερμελόμενος τι W.

44. Γυναικεῖαι σύνοδοι] At supra c. 27. γυναικεῖαι
σύνοδοι Edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen
servavimus, ut habeant & alii in quo se exercent.
Vid. quae ibi notavi. J. F. R.

50. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπῆει] Vid. de hac phrasi
agentem Cl. Hemsterb. T. I. p. 26. ad *Prometh.* §. 2.
J. F. R.

51. Σκυθῶν ἱσημ.] Ad quae Charicles verba respiciat,
incertum est. Sed sic invidiose solent Oratores aut de-
sorquere adversarii verba, aut etiam fingere. M. du S.

53. Τῆς ἄγαν φιλοκεικίας] Similia huius locutionis
exempla vid. supra ad c. 16. J. F. R.

54. Οὐδὲ γὰρ &c.] Interpretes verba [ἐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία
φθελγόμενος, αἷς ἐπὶ κέρει λέγειν] ex ignorance Helle-
nistae vertens: Neque enim veluti qui contraria loqua-
retur, quibus dicere aggrediebatur, palam pervertit.
Alia hic est syntaxis Latina, alia Graeca. Verten-
dum fuit, Neque enim quasi contraria loquens iis, quae
dicere erat aggressus. Integra fuisset Graeca locutio,
ἐναντία φθελγόμενος τοῖς, αἷς (vel etiam οἷς, ut no-
tus est Graecorum mos) ἐπὶ κέρει λέγειν. Ellipticam
istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci:
sic Noster in *Reviviscentiis* c. 14. f. ὡς ὑπὸ χεὶρ τῶν
ἀνδρῶν ὡς ἰδύμε. ut subeas dignam poenam eorum, quae
fecit. in *Hermotimo* c. 53. f. ὡς μνημοσύνης ὡς ἰδύμε. in
Sacrificiis, ὡς ἰδύμε ποιῶσιν, ὡς ποιῶσιν. In *Promethis*
et in verbis, ἰμμενυτίαν αἷς ἀπὸς προτιλόμενος.
Aristophanes in *Pluto*,

Εχμ τίς ἀγνοῖ ἐλπίδα, ἢ ὅτι εἰς μοί.

Isocrates in *Panathenaico*, ἡ τὴν ἐλπίδα, αἷς διανοήθῃ
πρώτῃ. Fuit cum haec concinna & succincta Grae-
corum locutio fraudi esset H. Stephano. Nam cum
apud Herodianum cap. 4. Marcus ait, Ἀχθὼς μὲν ὅμως
ἰφ' αἷς ὁρᾷ μοί ἀφ' αἷς, θαυμαστὸν ὡς εἶναι volebat H.
Stephanus excidisse ἔτι [ἔτι ἀφ' αἷς] & ἰφ' αἷς ὁ-
ρᾷ μοί esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾷ μοί. Sed hanc
crisin ab hoc loco abstinendam esse, docte monuit Tapp.
Faber in epistola sua Herodiani editioni ultimae prae-
fixa; docens Ἀχθὼς ἰφ' αἷς ὁρᾷ μοί ἀφ' αἷς positi-
tum esse pro Ἀχθὼς ἰφ' αἷς, ὡς αἷς ὁρᾷ μοί ἀφ' αἷς.
Caeterum adeo religiose observant hanc lo-
quendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si in-
sequatur verbum, caeteroquin genitivum aliumve ca-
sum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur
a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in vete-
ri proverbio apud Scholiasten Theocriti ad Eid. X. vs.
96. Εχμ ἄνω ἐλπίδα, ὡς κομπος σαβῆς es. No-
tum est τὸ ἐλπίδα fere semper cum secundo casu
constitui. Ita & apud Sophoclem, Αἰτῆς, αἷς τὴν
Αἰτῆς ταῦτα, αἷς τὴν, rogas; quae consequeris. Hoc
Sophocles adducit Suidas in A, ostendere volens, τὸ
αἷς quandoque pro ὡς poni. Sed profecto αἷς sic non
magis pro ὡς, quam pro αἷς poni potest, ubi ratio
loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo ob-
ceat ipse Lucianus: apud quem in *Neuromachia* c. 16.
med.

elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adjunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae ac nos templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a Providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non amant leones? sed nec philosophantur: non amant urfi? Quantum enim oritur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed inter homines prudentia scientiae conjuncta, frequentibus collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos amores decrevit masculos.

μὴ δικαίως ἂν τις ἑλοῖτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔστιν ἔχειν. ἐπεὶ τοὶ Προμηθεύς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ τὴν ἐκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπῳ, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίῳ ὅρου αὐτοὺς ἐποίμαινεν, ὡδὲ ἀλλήλους τροφήν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἰσὺς δευράμενοι, καὶ μέσση ἔστιαν τῶν ἰδίων ἐκάστῳ οἰκῶν, ὑπο τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοιτο νόμοις. τί δὴ οὐκ ἔδοξεν, εἰ ζῶα τὸ φύσει κατὰ κρῖνα, μηδὲν, ὡς λογισμοὶ παρέχον, οὐδὲ τὸ προνοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρη, μὴ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἀρρένας ὅπτις ἡμῶν; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, ὡδὲ γὰρ φιλοσοφεῖσιν οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ὅπτις ἡμῶν φρονήσις, ἐκ τῆς πολλῆς περὶ αὐτῶν τὸ κάλλιπτον ἐλομένη, βέλαιότατος ἐρώτων ἐνόμισεν τὴν ἀρρένας.

Mh

e Μέρῳ] Sic Fl. H. P. S. μέση γ. an μέση γ. voluit? d' ἰδίων] ἡδίων γ. sola. e τοῖς κοινοῖς] τῶν κοινοῖς male γ. τοῖς κοινοῖς P. τοῖς κοινοῖς P. Ald. Fr. S. &c.

γβ. Βελαιότατος ἐρώτων] Εἰ πάντως πρὸς τὴν τέλῃ καὶ φρονίᾳ ἀφροσύνη, ὅθεν δι' τὴν ἰσότητα πρὸς τὴν τέλῃ, οὐκ ἔστι, κατὰ φύσιν, τί πλεονεξία καὶ ἀρρένας ἰσότητα ἐκφυγῶνται, ὡς ἡ γυναικὶς μέγιστος παιδαγωγία, ἡ γὰρ

ἀφροσύνην ἐκκαλῶν τὴν σαρματικὴν ἐκκαλῶν, ἡ γὰρ ἰσότητα τὴν ἀπὸ τῆς φύσεως τὴν ζῶον σαρματικὴν, καὶ ἐπὶ πλεονεξίας ἀπώσκει. ἡ ἀλλ' ἐπὶ ἀφροσύνην οὐκ ἔστι φρονίμη ἀλογος αἰσῶν τὴν τέλῃ τὴν φύσιν Θεοῦ. V.

* Παιδαγ. πρὸς παιδαγωγίαν erat editum. Sed praepositionem docibus V. & M. delevit. M. du S. † ἄλλ' αὐτὸν ἔχει τούτων ἀπὸ τῆς μαρτυρίας

ἐκ καὶ χρόνους ταύτης, ὡς οὐ καὶ πρὸς μετὰ τὴν ἀντονομένη φρονίμη, καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν φύσιν καὶ πλεονεξίας.

med. legas, οὐκ ἂν πρὸς ὅλγον ἐκφράσει ἀποδοῦναι, pro οὐκ ἀποδοῦναι ταῦτα, οὐκ πρὸς ὅλγον ἐκφράσει. Ex his male Dionysius Vossius ad Caesaris III. de B. G. c. 24. corrigit Graecum Caesaris Interpretem, pro καὶ ἡ φρονίμη παρέχον διὰ λέγειν καὶ ἡ &c. γ. γ.

55. Οὐκ ἐκκαλῶν] Vulgarem hanc ellipsin obiter attingimus ad Altr. c. 1. μαρτυροῦμαι ὡς οὐκ ἐκκαλῶν. γ. γ. γ.

56. Ἐκκαλῶν] Non vereretur vertere abscondidit, et si proprie sit, subtraxit scilicet audientibus. Nam καλῶν elegantius dici de iis qui clam aliquid agunt, si non satis notum, adeatur Cl. Periz. ad Aelian. III. 47. καλῶν τὴν γὰρ Ἀθηναίων τέχνην. γ. γ. γ.

57. Λαυρογίζων] Vide supra c. 22. M. du S. Λαυρογίζων] Aeschini obicit Demosthenes pro corona cap. 90. ἰσότητα τὴν φύσιν ἐκκαλῶν, καὶ λαυρογίζων. Refert etiam Plin. epist. 4, 7, 6. γ. γ. γ.

62. Δι' ἀφροσύνην] Sic Populit M. P. apud Matroth. 2, 5, extr. ad similem objectionem a mutis animantibus sumtam responderet, Bestiae enim sunt. γ. γ. γ.

67. Καὶ μέση ἔστιαν γ. — οἰκῶν] Addi potest hic locus, de Vestā in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vestā & Pryt. Gr. tum ad Oellim. H. in Del. 325. p. 523. itemque alius e Scholiis ad Hesiodi Theogon. 454. ubi causam reddit cur ἔστιαν etiam appelletur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, καὶ ὅτι τὴν πᾶν τὴν μέσην λαυρογίζων τὴν γὰρ, εἰς αὐτὴν ἐκκαλῶν αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων. Ceterum ἔστιαν s. Vestam hic respondere Penatibus, Laribusque Romanorum hominum; οἰκῶν autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut aedes Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatim revera pluribus aedificulis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui Pliniam villas, & aedificandi legem a Columella 1, 6. propolitam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud propolitam ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέση ἔστιαν referam ad Δημήτηρ, ac legam οἰκῶν ὡς, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc edi-

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστῃ βίῃ 37. Noli igitur, Charicles, meretriciis
 συμφορήσας ἐταιρικά διηγήματα, γυνῶ τῷ
 λόγῳ τὴν σεμνότητα ἢ ἡδὴ καὶ περὶ
 μηδὲ τὴν ἑράων ἐροῖα τῷ νηπίῳ συναριθμεῖ
 λογιζέσθαι δὲ ὅφει μὴ ἡλικίας τὰ τοιαῦτα
 μέλασμαθάνων ὅμως δ' ἐν λογίῳ νῦν γε, 8
 ἐπειδή τῳ ἐπὶ πρότερον, ὅτι διπλῆς θεὸς ὁ
 ἔρως, ἢ καὶ μίαν ὁδὸν φοιτῇ, ἐδὲ ἐν
 πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων.
 ἀλλ' ὅ μιν, ὡς ἀν' οἶμαι, κομιδὴν ἡπία φρο-
 νῶν, ἐδεδὸς αὐτῷ τὴν ἀφροσύνην ἡποχρεῖν δυνα- 90
 μένῃ λογισμῷ, πολλὸς ἐν ταῖς τῷ ἀφροσύνῃ
 ψυχαῖς ἀθροίζῃ. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναι-
 κείῳ πόθοι μέλουσιν. ἔτος ὅστις ὁ τὴν ἐφημέριον
 ταύτης ὑβρείας ἐταῖρος, ἀκρίτως φάρ᾽ ὅπως
 τὸ βυλόμενον ἄγων ἔτρωσθαι δὲ ἔρως ὡγυ- 95
 γίων πατρὸς χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ
 πάντοθεν ἱεροπρεπὲς ἴδμα, σωφρονέντων
 ταμίας παθῶν, ἡπία ταῖς ἐκάστῃ ἀφ-
 ροσύνῃ ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλασθαι τῷ
 δαίμονι, ἡδονὴν ζητεῖν μεμνημένοι ἀσπα-
 ζόμεθα. διὰ γὰρ ὅπως καὶ τὴν τραγικὴν
 πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως ἐνὸς δὲ ὀνόματι ἔχ-
 ῃ μὴ τὰ πάθη κεκωνόνηται καὶ γὰρ αἰδώς,

tum est, αἰὼν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum
 video, interpretabitur, *medias privatae domus penates*
incolens. Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt,
 vel totum forte praedium, in cuius media parte do-
 mus exstructa sit. Notum est illud ex Evangelio ἡ-
 θυν αἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. J. M. G.

84. Ὁφεί μὴ ἡλικίας] Conf. Cic. Tusc. Disp. IV. c.
 33. ibique *Dionys.* quem admodum Cl. *Hemsterb.* in
 marg. notaverat. J. F. R.

86. Διπλῆς θεός] Conf. infra Δημ. c. 13. M. du S.
 2. Τραγικὸν] Unde habeat nescio. M. du S.

ἰβιδ. Κατὰ τὴν τραγικὴν] Ex *Sophocli. Antig.* adscri-
 ptum ibi marg. *Alf.* quem evolere typothetarum
 sollicitudo prohibet. J. F. R.

7. Αἰδώς] *Hesiod.* *Erg.* 317. vers. sequens autem
 ex eod. vers. 11. Ope textus *Hesiodi* & W. Codicis
 menda duo ex hisce verbis sustulimus, in *δύο* & *ἡπα-*
ρτίου, posterius enim recte in W. ἢ μὴν εἰδὲ, autem
 reliquistis, & *ἔστιν ἐν*, pro quibus apud *Hesiodum* cō-
 τινος μοῦνον ἔστι. M. du S.

8. Οὐ μὴν &c.] Hi ex *Hesiodo* versus,

Οὐ μὴν εἰδὲ ἱρὶδαν γυνὴν ἔστιν ἐν, ἀλλ' ἐστὶ γυνῆς
 εἰσὶ δύο. τὸ μὴ καὶ ἡπαρτίου τούτου.

H δ' ἐπισημασθέν. ἀφ' ἧς δ' ἀδελφὰ θυμὸν ἔχουσιν.

parum accurate scripti sunt. In primo εἰδ', non εἰδ
 legendum; in secundo vel ἡπαρτίου, ut pleraeque
 editiones *Hesiodi*; vel ἡπαρτίου, quod ex duobus
 MSS. adfert, magisque probat in *Lectionibus Hesio-*
dis Cl. *Grævius*, legendum. Sed & δύο, non δύο,
 vulgo in *Hesiodo* legitur. Utrumque probum. Ver-
 sum quoque primum aliter concepit *Hesiodus*; apud
 quem in *Ergois* vs. xi. legitur,

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔστιν ἱρὶδαν γυνὴν, &c.

17. Τὸ μὴδ' αἰς] Sic supra fere c. 3. τὸ καλὸν ἀν-
 δρώτων. J. F. R.

18. Ἰνα πῶς μὴν αἰσῶ] Jam vidit prior interpres,
 legendum εἰνα, de cuius vi in absurda consequentia
 indicanda omnia plena sunt. J. M. G.

19. Κατὰ τὴν τραγικὴν Ἑρμίδην] Locus est *Hippo-*
lyto 618. seq. ubi *Iovem* reprehendit, qui mulieres
 creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἔβρις σπέρμα γυνὴν.
 Οὐκ οὐ γυναικίον χρεὶν ὀφθαλμῶν τοῦτο, ἀλλ' ἀντιθέτως
 εἴσιν οὐ καὶ βροτῶν ἡ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσὸν
 βάρυν, Παιδὸν πρὶν αὖ σπέρμα, τὸ τιμῆματ' ἑξῆς
 ἀξίας

quoque utilitatis simul & noxae ambiguus
Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus
idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo
terras

Sollicitant, unum, qui novit, laudibus
ornet;

Alteri inest labes: in partes pectora scin-
dunt.

Neque igitur mirum est, si affectio com-
munem virtuti appellationem forte accepit,
ut amor vocaretur & voluptas libidinosa,
& sapiens benevolentia.

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas?
& muliebrem genus exulare e vita jubes?
Deinde quomodo duremus homines? Opta-
bile quidem erat, de Euripidis doctissimi
viri sententia, ut absque congressu cum
mulieribus, in templa & aedes sacras ve-
nientes argento & auro liberos successionis
caussa emeremus. Necessitas enim grave
cervicibus nostris jugum imponens impe-
riis parere nos cogit. Quod igitur pul-
chrum est ratione eligamus, cedat autem
necessitati utilitas. Liberorum tenuis nu-
merus sunt mulieres. In reliquis vero,

ῥαφελίας ὁμῶ καὶ βλάβης ἀμφιβολός ἐστι
δαίμων.

Αἰδώς, ἥτι' ἄνδρας μέγα σίνει, ἢ δ' οἰνήσιν.

Οὐ μὴν ἔδ' ἐρίδων γένε' ἐστὶν ἐν, ἀλλ'
ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δ' ὧν, τ' μὲν κεν ἑπαυήσαιο νόησας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή. ἧ δ' ἄνδρα θυμὸν
ἐχουσι.

ἔδ' ἐν τῷ ἑαυτοῦ, εἰ πᾶσι ζητῇ κοι-
νὴν προσηγορίαν ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἐρωτα
καλεῖσθαι, καὶ τ' ἀκόλαστον ἡδονήν, καὶ τ' σω-
φρονῆσαν εὐνοίαν.

Γάμους ἔν, ὁ Φησι, τὸ μηδὲν οἶε; καὶ τὸ
θῆλυ τῷ βίῃ Φυγαδεύεις, ὥστε πᾶσι μεί-
νωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν καὶ τὸ σο-
φώτατον Εὐριπίδην, εἰ δὲ ἄρα τὸ πρὸς γυναι-
κας συνόδῃ, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερά, καὶ ναὺς,
δεγύρε, καὶ χρυσὴ τέχνα ὑπὲρ τῶν ἡα-
δοχῆς ἐωνόμεθα. ἀνάγκη ἔν, βαρὺν κατ'
αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κε-
λευσμοῖς πειθαρχεῖν βιάζεσθαι. τὸ μὲν ἔν
καλὸν αἰρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω
δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖσθαι. ἄχρι τέχνην,
γυναικες δεξιμὸς ἐγώσων. ἔν δὲ τοῖς
ἀλ-

a Oid.] Oid. Edd. priores. b Δω.] Restitut. ex Hesod. Δω Edd. Lucian. & M. c ἑπαυήσαιο] Ex eod. nam ἑπαυήσαιο Edd. Luciani priores. d Φησι] Deest hoc verb. in W. e ἵνα πᾶσι] Nihil mutant f. Fl. Fr. P. & M. f ἵνα] Ita dedi ex marg. A1. f. V2. & L. Παρὰ cett. & M. male. g Γα] Sic M. & Edd. omnes praeter f. & V2. quae δὲ, cum marg. A1. h Αὐχένα] Αὐχέναι L. i ἡμῖν] Ἡμῖν male f. & V2. k Πειθαρχεῖν] Πειθαρχεῖ W. l Εἰκέτω] Sic recte Fl. B2. Fr. P. H. S. Omitto male f. m ἑγώσων] ἑγώσων Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. n ἔν δὲ] ἔν δὲ Fl. sola. ἔν δὲ etiam P.

ἀλίας ἑγώσων. n. r. λ.

20. Εὐριπίδης] Vid. Med. 573. Sed alium, cumque
magis expressum locum respicit, qui mihi non suc-
currit. Reperi tandem. Extat in Hippol. v. 619. &
seqq. Sed poetam ipsum adi.

22. ἵνα] Sic L. & Ven. utraque. Reliquae ὥστε,
& ipse M.

ἵνα τὸ δαδὸς] Sic legendum sine dubitatione ex
Alcibiades. Quid enim est ὥστε τὸ δαδὸς, quod red-
dunt, a successionis? ὥστε ad finem referri, propter
quem aliquid fit, tralaticium est.

23. Γα.] Sensus videtur postulare δ, maxime, si
ad praecisum respicias, sed vicissim δ habuimus,
ubi ex consuetudine ῥ potius locum haberet, supra
2. Ven. Hist. c. 2. ἡγεμονία δ. Item Alex. c. 44. &

46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δ fac-
cilis hic procedere videtur, non tamen adeo neces-
sarium arbitror, ut mutatione opus sit; nam si se-
quens in spectes, nihil adeo pugnabit illud γάρ. At
quum propter scripturae compendia in ejusmodi par-
ticulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil
definio, sed ad δ magis inclino, quia Edd. una alte-
rave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quo-
niam & alibi ita ponitur, ut δ sine sensus discrimi-
ne reponere possis. E. g. in Hermet. c. 29. f. ἡ πᾶσι
πνεύματι καὶ — ἡ ἀνθρώποις ἀνθρώποις. μακρὸν ῥα ἀσφαλτέον
τὸ ταῦτα.

28. Ἀρμόνιος] Sic Horatius — Nos numerus iustus.
Enrip. Tr. 476.

31. Ἀλ-

ἀλλοις, ἀπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γ' ἂν
εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναίτο, ἐξ ἐωθινῆς γυναι-
κὸς ὡραίου καὶ ἐπιτήτοις σοφίσμασιν;
ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴς ἀμορφῶν ἀλ-
λότριοι δὲ κόσμοι τὸ δὲ φύσει ἀπρεπὲς
βυκολῶσιν.

Εἰ γυνὴ ὑπὸ τῇ νυκτέρᾳ κοίτης πρὸς ὅρ-
θρον ἂν ἴδῃ τις ἀνταμύνας γυναῖκας, αἰ-
σχίᾳ νομίσῃ θνητῶν τῇ πρῶτῃς ὥρας ὀνο-
μαθῆναι δυσκληδονίσαν. ὅθεν ἀκριβῶς
οἴκοι καθεύρουσιν αὐτὰς, ἐδὲν τῇ ἀρρένῳ
βλεπομένης γράες δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁμο-
σύμορφῶν ὅχλῳ, ἐν κύκλῳ παρεστῶσι,
ποικίλοις φαρμάκοις καταφαρμακεύουσαι
τὰ δυστυχῆ πρόσωπα· ἐν γὰρ ὕδατι ἀ-
κράτῳ νάμαλι τὸ ὑψηλὸν σπονιφάμεναι
κάρον, εὐθὺς ἄπτοντο σπυγδῆς ἐχομένης τινὸς
πράγματι, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῇ ἀφ-
πασμάτων συνθέσει, τῇ ἀπὸ τῆς προσ-
ώπῃ χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὥς δὲ ὅτι δημο-
τελεῖς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλῃ τῇ ὑπηρε-
τησῶν ἐγκεχείριται, λεκανίδας ἀργυρᾶς,
καὶ προχόους, ἵσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ ἐν
φαρμακοπόλῃ, πυξίδων ὅχλον, ἀγγεῖα

apage ne mihi sit mulier. Quis enim bene
solanus perferre possit mulierem, a mane in-
de adscitis artificii formam interpolantem?
cujus vere turpis est facies, alieni vero or-
natus, quod natura indecens est, lenociniis
quibusdam demulcent.

39. Si enim a nocturno cubili mane sur-
gentes aliquis videat mulieres, turpiores
censebit illis animalibus quae matutina hora
nominare male auspicatum est. Unde dili-
genter domi se concludunt, virorum nulli
videndas. Aniculae autem & similis ancil-
larum grex circulo adstant, variis medica-
mentis infelices vultus inficientes. Non
enim puro aquae liquore altum somnum
fabluentes, statim ad honestum aliquod
opus accedunt; sed multae fucorum com-
positiones insuavem faciei colorem laetio-
rem reddunt: ac tanquam in publica pom-
pa, aliud alii ministrarum commendatum
est, pelves argenteae, & gutturnia, specu-
laque, & turba pyxidum, vasa multa in-
fe-

a Ὁραίου καὶ ἐπιτήτοις] Sic Edd. & P. Ὁραίου καὶ ἐπιτήτοις Ex. Fl. b Αἰσχίᾳ] Sic Ex. Fl. H. P. Bz. Fr. S. Αἰσχίᾳ f. V. &
L. Item marg. Αἰσχίᾳ. c Πρῶτῃς] Sic L. & marg. Αἰσχίᾳ. Πρῶτῃς Edd. priores. d Δυσκληδονίσαν] Hoc de-
di ex f. V2. ex marg. Αἰσχίᾳ. & W. Sed mediam corripui. Δυσκληδονίσαν... Edd. cett. omnes. e Καταφαρμακεύουσαι]
Καταφαρμακεύουσαι W. f Ἀπὸ τῆς] Αἰσχίᾳ Fl.

32. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] An ἀληθῶς;
Ἀληθῶς χαρακτὴρ] Posses quidem cum Gijeto ἀληθῶς
legere. Sed mutatione nihil opus est; nam si recte
dicitur ἡ αὐτὴ τρυφή, τὸ ὅταν φιλοσυμίας, & multa si-
milia, quae hoc Dialogo jam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς
χαρακτὴρ quoque non dicatur, aequo ac Latine, qui
vere, vel recte est character, causae nihil video.
Eumque ὡς ἀληθῶς μύστη & similia vel Lexica habeant,
& supra etiam T. I. p. 96. in Jud. Voc. §. 11. ὁ γλῶσ-
σος ἀληθῶς ὁσσημα σὺν, nihil hic in Luciano muta-
verim, etsi ἀληθῶς mollius procederet, & melius
responderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur.

36. Αἰσχίᾳ] Ad θνητῶν refertur.
F. F. R.

36. Αἰσχίᾳ] Ad θνητῶν refertur.

37. Θνητῶν — Δυσκληδονίσαν] Simias intelligi, il-
lud maxime suadet, quod Lucianus Δυσκ. c. 17. hoc
animal inter ea refert, quibus mane conspectis homi-
nes metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρῶτῳ ἐν δυσκ-
ληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso
loco ἀνταμύνας mutari velit in ἀπρεπῆ. Sed neque
nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c.
Caeterum ad hanc matutinam deformitatem objectam
mulieribus pertinet popularium meorum proverbium,
σερπενος dies vespere, mane autem formosus esse laudanda-
dos.

Ibid. Πρῶτῃς ὥρας — Δυσκληδονίσαν] Ex L. est illud
πρῶτῃς. In impressis πρῶτῃς legitur. Δυσκληδονίσαν
autem ex W. & P. utraque.

Πρῶτῃς ὥρας] Non dubitavi vulgatam rejicere, quoniam
duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhibe-
rent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum vo-
luit; versionem itaque similiter a me mutatam haud
sini-

felicitate repleta ; in quibus aut dentium deterioriae facultates , aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est.

40. Majorem autem partem *temporis* & *operarum* consumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad solem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis , flavo tingunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*) damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet , illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea , obtuso ignis ardore calefacta , vi quadam crispas cincinnos implicant , & minuta industria ad supercilia usque deductae comae , breve fronti interstitium relinquunt : superbe autem ad scapulas usque posterioris comae annuli fluctuant.

41. Et post haec florei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia , & tenuissimo textu dicis caussa vestitus , ut nudae esse videantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscuntur quam fa-

μετὰ πολλῆς κακοδαίμονίας, ἐν οἷς ὁδόν των σμηλικάι δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζε).

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πολὺ καὶ τριχῶν αἱ μὲν γὰρ φαρμάκοις ἐρυθραίνουιν δυναμύοις πρὸς ἡλίου μεσημέριαν τῆς πολκάμης, ἴσα ταῖς τῆ ἐρίων χροαῖς, ξανθοῖα μελαβάπτουσιν ἀνθεῖ, τῆ ἰδιαν καλακρίνισαι φύσιν ὁπόσαις δὲ δεκκὴν ἢ μέλαινα χαίτη νομίζε), τῆ γεγαμηκότων πλεῖστον εἰς ταύτῃ ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν ἀφῶν ἐκ τῆ τριχῶν ἀποπένεσαι σιδηρὰ τε ὀργάνα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιαθέντα, βία τῆ ἐλίκων ἐλότῃα ἀλεπλέκει ἐπεύργοι μὲν αἱ μέχρι τῶ ὀφρύων ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταχμὸν ἀφῶσι σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῆ μελαφρέων οἱ ὅπῃθεν ἔπισαλεύον) πλόκαμοι.

Καὶ μὲν τῷτο, ἀνδοβαφῇ πένδιλα τῶ σαρκὸς ἐνδοτέρῳ τῆς πόδας ἔπισφίγησῃ, καὶ λεπτοφῆς ἐς πόδας ἐσθῆς, ὑπὲρ τῆ δόκειν ἢ γυγυμῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γυμνωτέρα τῇ προσώπῳ, χωρὶς τῆ

g 'Ερυθραίνου' Ερυθραίνου Fr. Vulgatam firmat M. Fl. H. J. &c. h 'Αναλίσκει' Αναλίσκει. male Fl. i 'Εφειλκυσμέναι' Εφειλκυσμ. W. k Γυγυμῶσθαι] Μὴ γυγυμ. marg. Λι.

sinistre interpretabitur Cl. Gesner., qui ex vulgata πρὸς μίας ἄρας dederat : ante horam primam ; nec poterat aliter. Verum et si μία pro πρώτῃ alibi inveniat, apud Lucian. nondum observavi.

44. Τὸν ἐψηλόν] Haec ut multa alia in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum existimo.

M. du S.

57. 'Ερυθραίνου] Sic scribitur & mox c. 41. versus fin. ubi & ipsa Fr. cum reliquis ἐρυθραίνουσιν habet, non ἐρυθραίνου.

J. F. R.

68. Βραχὺ τῷ μετώπῳ] Frontem enim angustam veteres suspiciebant.

M. du S.

71. Ἀνδοβαφῇ] Quidni purpuream intelligamus ? ἄνθος enim Graecis non minus quam Latinis flos audit purpurae, five purpurae succus optimus i. e. maxime saturatus, ut flos lactis vocatur quod pinguisimum est in eo. Sicque mox ipse vers. fin. hujus cap. πορφύρεον ἀνθος ἐπιφωτίζει. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id quod purpura jam tinctum, vocatur floridum, propter lactum & florum similem

Tom. II.

colorem.

J. F. R.

73. Ὑπὲρ τῷ δουκὶ γυγυμῶσθαι] Fluctuabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidisse, vertendumque adeo hunc locum, ne nudae esse videantur. Atque hanc rationem subiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nudae dici possint, quae vestimentum quaecumque habeant. Sed re accuratius perpensa, nihil mutandum censui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu : volunt videri nudae sui similibus lascivis, moechis ; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c.

J. M. G.

74. Γυγυμῶσθαι] Si Cl. Gesn. vidisset μὴ in Cod. quodam esse, recepisset credo, quia suspensionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δουκὶ γυγυμῶσθαι, non satis comynode procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar.

J. F. R.

Kkk

76. Μα

τ' ἀμόρφως προπεπλωκότων^a μαζῶν, ἔς
αἰὲν ἀειφέρουσι δεσμάτας. ^b τί δέϊ τὰ τέ-
των πλεονεχέστερα κακὰ διεξίεναι; λίθους Ἐ-
ρυθραίους χτ' ἢ λοφῶν, πολυτάλαντον^c ἡρ-
τημόνας βριθῶν, ἢ τῆς^d πρὸς καρποῖς⁸⁰
• ἢ βραχίονι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως
ἀπὸ χρυσοῦ δράκοντες εἶναι ἢ τεφάνη μὲν
ἐν κύκλῳ ἢ κεφαλὴν περικεῖν, λίθοις Ἰνδι-
καῖς ἀφ' ἑρμῶν πολυτελεῖς δὲ τ' αὐχένων
ὄρμοι καθένονται. ἢ ἄχρι τ' ποδῶν ἐρχάτων⁸⁵
καταδέσκειν ὁ ἀθλητὴς χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι
τῷ σφυρῷ γυμνῶν, περὶ σφίγγων. ἄξιον δ'
ἢ σιδήρω τὰ^e περὶ σφυρα σκέλη πεπεδη-

cies, exceptis, quae deformiter alioquin
prociderent, uberibus, quae in vinculis
semper circumferunt. Quid opus est di-
tiora harum mala enarrare? Erythraeos in
auriculis lapillos, pondus multorum talen-
torum, suspensum habentes, an illos circa
manus & brachia dracones, qui utinam ve-
ri pro auro dracones essent: & corona in
orbem caput ambit, Indicis stellata gem-
mis, sumtuosaeque cervice monilia demit-
tuntur; & ad ultimos pedes miserum de-
scendit aurum, quidquid circa talum nu-
datur constringens. Dignum autem erat
ferro potius crura in talorum regione com-
pe-

^a Μαζῶν] Sic Edd. omnes. Μαζῶν vult Solan. ^b Τί δέϊ] Incipit rursus O. ^c Ἡρτημόνας] Edd. pertinaci
consensu. Ἡρτημόνας vero M. & O. ^d Περὶ καρποῖς] Sic M. O. Bz. H. P. Fr. S. Περικαρπίς Fl. J. ^e Καὶ]
Abest a Fl. ^f Περισφύρα] Sic J. P. H. Bz. Fl. Περισφύρα M. crasso gravi accentu super περι. Περι τὰ σφυρὰ O.

76. Μαζῶν, ἔς αὐτὰ ἀειφέρειν δεσμάτας] Huc perti-
net locus Ἀνακτοροῦ Od. 20. ἢ ταινίη δὲ μασσῶν. L. Bos.

Μαζῶν] Conf. Ἐρ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poe-
tica est, ut permultae aliae in hoc opusculo, quo gran-
dius, ut putat, loquatur.

Μαζῶν] Non quidem repugno Solano μασσῶν legere
jubenti in margine *Functinae*, ut infr. *Dial. Meretr.* XII.
ante med. Verum quia nulla Edit. neque Cod. praecit,
nihil muto. Et ipse Solan. a se dissentit in nota; quod
cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac
de differentia quam inter μαζῶν & μασσῶν tradit Th.
Mag. agam.

79. Ἡρτημόνας] Sic omnes Edd. At O. & M. ἡρτη-
μόνας, quod observari utique meretur.

Ἡρτημόνας] Γυναικας intellige. F. G. At jam, dicas,
cum ἡρτημόνας habeamus ex duobus Codd. nihil opus
erit ad γυναικας referre. Sed recte construxit *Gujet.*
vulgatam, per hypallagen non insolitam, sic enim fe-
re & ἐπιθιμῶν construitur, ut *Alciph.* III. 1. p. 276.
τὴν χεῖρα δὲ τὰ ῥέματ' Ἀφροδίτης — ἐπιθιμῶν, quod
suo loco etiam apud Nostrium videbimus. Sic ἐρητη-
μῶν τὴν πύρρον in *Vitar. amic.* c. 7. pr. habuimus. Certe
Long. Paft. II. p. 42. Πύρρον ἐρητημῶν, & *Alciph.* p.
360. alique dixere: nec non ἐπιθυμῶν eadem ratione
construi solet supra ap. Nostrium. *Alex.* c. 3. T. 2. p.
210. ἐπιθυμῶν πόρνον πρόθετοι. Sic ἀπύρρον τὴν αἰδῶ
Alciph. 360. f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene
multis defendenda maneat intacta.

80. Περὶ καρποῖς ἢ βρ. δράκ.] Ὅφως vulgo vocaban-
tur armillae illae. Vide *Menandri* fragm. p. 146. &
Poll. V. ἐπικάρπιοι etiam ὅφως apud *Philostr.* p. 931.

96. Ἐξοδ.] De mulierum, cum foras in publicum
prodirent, pompa, vide *Casaub.* ad Theophr. Char.
339.

Ibid. Καὶ πᾶς θιατὴς ἐπιτρέβων τοὺς γυμνασματούς, ὅν
ἐνίστην οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδ' αὐτὰ ἴσασιν τὰ ὀνόματα,
Κωλιάδας, ἢ Τύχοι, ἢ Γυντυλλίδας & τῶν ὀργάνων δαίμον-
ες] Locus iste est mutilus, si quid in his video, &
post γυμνασματούς ponenda est hiatus nota. Nam Κω-
λιάδας & Γυντυλλίδας non sunt nomina eorum specta-
torum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed
numinum cognomina, quorum lucos & templa fre-
quentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut
hi haec desint, aut tale quid: γυμνασματούς, ἢ ἐνὶ τῷ
τιμῶν φαιστήριον τ' θιατὴν, ὅν ἐνίστην. &c. Sic sensus con-
staret, qui nullus est, ut nunc legitur.

Πᾶς θιατὴς] In omnibus nostris libris πᾶς θιατὴς le-
gitur, quod cum sequentibus pugnare, optime obser-
vavit *Palmerius*, ubi pro spectatoribus, Deas habemus.
Lege ergo mecum, πᾶς θιατὴς, videtur enim
respicere ad illud *Menandri*:

— Ἐπιτρέβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θιατὴ
Μάλισα τοὺς γυμνασματούς αἰεὶ γὰρ τῶν
ἄγων ἱερτῶν ἐς ἀνάγκην.

A *Strabone* laudatum L. VII. p. 297. Ed. *Par.* M. du S.
Καὶ πᾶς θιατὴς &c.] Et si Solani emendatio minus
violenta & probabilior quam *Palmerii* & *Bergleri*,
quam statim subijciam, nondum tamen eam recipere
sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian.
reliquerit, tum quia versionem Cl. *Gesneri*, quae spe-
ctatores retinuit, immutare nolim. *Bergler.* autem ad
Alciph. III. 11. ubi is scribit: καί ποτε δὲ ἡμῶν ἐπεσά-
γουσα θιατὴς — πῶς ᾗ ἐγὼ κατ' ἀγῶνι ἰδύσθαι Κωλιάδας
ἢ Γυντυλλίδας; ita commentatur: „Conjungit haec
„ nomina & *Aristoph.* in *Nub.* v. 52. ubi itidem ru-
„ sticus de similiter morata uxore conqueritur — &
„ in *Lyssistrata* initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si

pediri. Cumque totum illarum corpus spuriae formositatis pulchritudine deceptici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidissimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adspergat.

42. Quae igitur post tantum apparatus, vita est? Statim exitur domo, & spectator unusquisque maritos *Zelotypia* enecat. Tum *Nomina salutatam eunt*, quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad pa-

δια. ἡ καὶ πῦλ' αὐτῆς ὅλοι τὸ σῶμα νό-
 ρης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει λήθ-
 μαγευθῇ, τὰς ἀνασχύουσας παρειὰς ἐρυθραί-
 νουσιν ὅτι χρίστοις φύκεσιν, ἵνα ἡ ὑπέρλευ-
 κος αὐτῆς ἢ κρίσις χροιάν, τὸ πορφύρεον
 ἄνθος ἡ ὀφιοειδὴς.

5 Τίς ἔστι ὁ μὲν τῷ τοσαύτῳ πᾶσι
 βίβλῃ; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδον, καὶ πᾶς
 θεατὴς ἐπιτρέψαντες γεγαμηκότας, ὡς
 εἶναι οἱ καχοδαίμονες ἄνδρες ἐδὲ αὐτὰ ἴσα-
 σι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ
 Γερρυλλίδας, ἢ τῷ Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τῷ
 δυο-

g Καὶ αὐτοὶ] Καὶ αὐτοὶ ἂν γ. Καὶ αὐτοὶ ἂν tribus verbis M. Nihil vulgatam mutant O. Bz. Fr. P. &c. *h* Ἐπι-
 φανῆς] Ἐπιφάνης O. Vulgatam retinet M. *i* Ἐξῆς] Sic M. Bz. P. H. &c. Ἐξῆς γ. Ἐξῆς O. *k* Θυσίαν;
 Θυσίαν marg. A1. malc.

99. Καλιόνης· οί τόνον] Ἐσθίοντα ταῦτα Ἀφροδίτης, ὡς
εἶπες· τοὺς διατάς ἀφροσύνην τὰς χελιδόνες ἔχει γυναῖκα.
Φρονίον δὲ δεικνύοντα, τὴν Ρίαν λέγειν, ὅτιν ἐν ταύτῃ· ἀφρο-
σύνηντο ἰσχυροί μοι τὰς ἀφροσύνας ἔχει γυναῖκα. ἐπὶ

κακήν τῷ Ἀτίθι τοιαύτη ἰσχυφύετο. ποιμένα δὲ τὸ Πά-
ρῳ, ὃς ἰδὼν Φρυγίας ἔκμαρσαι εἰς Λακεδαιμόναια εἶπε
ἔλθω τῷ Μενελάῳ. V.

* Τὰς Συναγὰς] Τὰς Συναγὰς Exc. G.
† Διαφύσει] *Leges diffusi.* *M. de S.*
‡ Ἀσφαλείας] In Exc. G. legitur Ἀσφαλεία. In V. *asphaltes.*
In M. *asphaltes.* Ex quibus omnibus satis constat scriptum

fuisse *καρπυαί*, de qua voce consule *Snidam.* *M. du S.*
 5 *καρπυαί*] Donec melius quid suggerant *Codd.* lege *καρ-*
πυαί. *M. du S.*

fi vocentur ad ejusmodi Venercos Deos, ἡ ἑ Πα-
 ρις, ἡ ἑ Καλλις, ἡ ἑ Γουελλιδ. Nec non Lu-
 cianus in *Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita con-
 veniant cum Alciphronis hifce, ut imitatio facile
 appareat. — Unde in Luciano fic legit: τῶνδε θεῶν
 ἡ αἰνέας ἔχου, ἐπὶ θεῶν ἐπιτρέχουσαι τοὺς γυναικῆ-
 ρας, ὅν ἐστιν &c. vertitque: statim e domo egref-
 ſiones, quæc πορνείας ἐνεκναι, ad Deas, quarum infelle-
 ces illi viri, nec ipſa ſciunt nomina, *Colladas, Gene-
 tyllidas*. In Edd. locus eſt corruptus, quæ: τῶνδε
 — ἔχου. ἡ πῶς θεῶν ἐπιτρέχει τοὺς γυναι- —
 quaſi ſpectatorum neſcio quorum ignorent ejuſmo-
 di uxorum viri nomina: quod quidem fieri poteſt;
 ſed commemorari nihil attingebat. Vidit hoc *Pal-
 merius*; ſed quædam excidiſſe putans, de ſuo addit
 totas ſeptem voces. Sunt autem, Καλλις & Γου-
 ελλιδς epitheta Veneris, ambo ſecundum quosdam
 veterum: aliqui ex iuſdem Γουελλιδς comitem il-
 lus Deus faciunt. Mens igitur Luciano ſatis ap-
 paret, & *Solanus* correctio jam eo magis placet.

97. Τραπεζίτας, ὅν] Hic aliquid deesse videtur.
F.G. Certe aliquid deest, si ὅν ὁρίσασθαι ad spectatores
referendum: at si emendatio in Στάτης facta fuerit,
nihil hic deerit.

Ibid. *De error et canadapensis*] Nihil certius *Palmeriana* suspicione. Quomodo supplendum videatur,

quod deest, interpretatione indicavimus, nempe ἡ
 τὴν διὰ προσηγορίαν ἀπ' αὐτῶν, vel simili modo.
 F. M. G.

99. Καλλιόδας] Huius Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀσφαλίας, vide Eύν. c. 6. Strab. IX. p. 398. D. vide & Πανήγαν. p. 2. 1. De Dea Schol. Ἀριστοφ. ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. Polyaeus. Strat. I. p. 27. Conf. infra Ἀσφορ. c. 11. M. du S.

Κωλύει, ἢ τυχόν] Formula, ἢ τυχόν, valet
exempli gratia, & verti potest commode, ut *missa*.
Quemadmodum vulg. Interpr. I. *Corinth.* XV. 38. ita
etiam Glossarium. Occurrit praeterea in *Τὸ καλὸν*, c.
A. fin. *L. Bos.*

Ibid. Εἰ τύχοι] Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia*. Quin &, *ἡ ἡμέρα ποσέσται*, alibi significat, ut ap. *Herodian.* VII. 3. *ῥοῦλοι δὲ ἐπεκλήσθησαν τοὺς σκαφάταις*, *αἱς τὸ — κινεῖν πᾶν ῥοῦλον προσηνέα*, *εἰ τύχοι*, *ἢ ἄνεστα*. Sic etiam in Nostro T. I. p. 654. f. *de Merc. Cond.* c. 3. *ἐπὶ λαποῦ ζώνους*, *εἰ τύχοι*, *ἐκπνέζουσι*, recte Cl. Gess. convertit: *ἡ res ita ferret*. Hic tamen recte red-
ditur *exempli gratia*. J. F. R.

1. Γενετὺλλ[αι] Genetyllis Veneris cognomina
funt apud *Aristophanem* : de quibus vide *Panfan.* in
Atticis. G.C.

δυστέρωλα κῶμον ὅτι τῷ ποιμένι τελεταὶ
 δὲ ὑπόρρητοι, καὶ χάρις ἀνδρῶν ὑποπία μυ-
 στήρια. καὶ γὰρ τί δει; ^αθεεπλέκειν ἀφρο-
 ξάν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τῶν ἀπαλλα-
 γῶσιν οἴκοι, ^βεὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά καὶ
 πολυτελεῖς ^γμὲν ἢ Δία τράπεζα, πολλὸς
 δὲ ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν ἀκχισμός. ἐπειδὴν γὰρ
 ὑπὲρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γα-
 στριμαργαῖς, οὐκ ἔτ' ὑδὲ τῷ Φάργγῳ ^δ10
 αὐταῖς ^εὑδόμενα δύναμιν τί σιτίον,

storem comissionem. *Accedunt sacra ar-
 cana, & suspecta sine viris mysteria.* Quid
 enim opus est involvere animi corruptelam?
 Cum vero ab his rediere, domi statim lon-
 ga lavacra, ac sumtuosa voluptariaque men-
 sa, multaque inter viros dissimulatio. Cum
 enim ultra modum oppletæ sunt domesticis
 liguritionibus, nec jam capere gula cibum
 potest, summis digitis per apposita quasi
 scri-

^α Πριτλίαν] Nihil mut. *Γ. Bz. P. H. &c.* Παρβλέπειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script.
^β θεεπλέκειν. ^γ Εὐθύ] Εὐθύς O. Vulgatæ favet M. & Edd. vet. ^δ Νη Δία] Restitui ex G. & M. *Και*
^ε ἰδίαν Edd.

2. *Δυστέρωλα* Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι] Quis ille κῶμος,
 quæ commissio esset, non excogitabam, cum ista
 interpretarer, licet de Lunæ in Endymionem, aut
 Rheæ f. magnæ matris in Attin, amoribus cogita-
 rem. Deum Comum non intelligo; de deabus enim
 sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel
 homine vel Dea, *δυστέρως* ille Deus Comus fuerit.
Γ. M. G. Sed vid. *Scholinf.* No. 99. qui ad Paridem
 refert.

6. *Εὐθύ*] Vulgatam servavi, quia numerus libro-
 rum hanc exhibentium est major; nam perinde est
 utro more scribas, modo enim *εὐθύς* adverbialiter pon-
 nitur, modo *εὐθύ*. *Εὐθύς* ita positum habuimus modo,
 pr. hujus cap. Et c. 3. item c. 18. f. Item c. 12.
 pr. & *Quom. Hist.* c. 40. *Lexiph.* c. 10. & infra *Tox.*
 c. 32. *Herm.* 33. ter, & c. 38. Sic *Alciophr.* II. ep. 3. f.
Γλαυκίον *εὐθύς* *παιτὸς* *πρὸς* *ἡμῶς* — *Φίλον.* Et I. 1. p.
 6. sed *εὐθύ* rursus infra hoc c. 41. f. ap. Nostrum. I-
 tem supra c. 8. & 23. & *Hermot.* c. 74. vers. 44. Quæ
 si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet,
 quam quod *εὐθύ* sequente consonante scribatur, *εὐθύς*
 sequente vocali, vel ejusmodi consona, cum qua s.
 sine cacophonia conjungitur.

Ibid. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελεῖς μὲν ἢ Δία τράπεζα
 Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac sumptis men-
 sa. sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse
 ἰδίαν; Repono ex Mf. καὶ πολυτελεῖς ἢ Δία τράπεζα,
 & sumtuosa per *ῥοῦ* *mensa*.

7. *Νη Δία*] Ita M. a recentiore manu. A prima
 enim *ἰδίαν* videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis
 libris, malo tamen illud ἢ Δία, quam καὶ ἰδίαν vulga-
 tum.

13. *Ἀπογυῖον*] Hic aliquid desiderari videtur. *F. G.*

14. *Διηγούμεναι*] Mendum haud dubie in hac voce
 latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. *M. du S.*
Διηγούμεναι] Potest defendi *διηγούμεναι*. Solent enim
 mulieres noctes, & somnia præsertim, narrare in
 conviviis, quæ forte *ιτιόχρητας ὑπνοῦς* aliquis dixerit.
 Sed narrant mulieres honestæ, & εὐσεβεῖς βίαι, de
 quibus hic agitur, *δηλότῳ* *ὑπὸ* *γίμου*; itaque

solicitor putare, non esse ab auctore *διηγούμεναι*, sed
 una syllaba minus *διηγούμεναι*. Quo in genere facilius
 peccari per compendiarium scribendi rationem, appa-
 ret. Sic autem interpretarer, *Noctesne super hæc e-
 narro, & somnos cum diversis sexus corpore capto, &
 cubile muliebri mollitie plenum?* &c. *Γ. M. G.*

14. *Τὸς ιτιόχρητας ὑπνοῦς*] Quasi aliud corpus ha-
 beant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudæ &
 dormientes in lectis. An de colore intelligit? *F. G.*

Τὸς ιτιόχρητας ὑπνοῦς] Interpres: *diversorum corpo-
 rum somnos*. Aliud enim corpus habent feminae vigi-
 lantes & ornatae vestibus: aliud, nudæ & dormientes
 in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui*.
 An de colore feminarum intelligendus Lucianus?

16. *Λουτροῦ*] Consule *Casaub.* ad *Lamprid.* Com-
 mod. c. 2. *M. du S.*

Ibid. *Ἐγὼ*] *Ἐγὼ* legendum videtur. Sic interpres.
F. G. Nimirum *opus habet*, *Benedict.* & *Obsep.* Sed
 potiore jure *Gujetus* quaesisset, num *opus habet*, pro
 opus illi est, satis Latinum esset? Et si *ἔχῃ* substituit,
 saltem *χρησ* vel *χρί* pro *χρί* adderet: at isthoc
 voluit: verum nihil isthac emendatione opus est. Cum
χρί *τι* i. e. *indignus alicujus rei*, probum sit, ut
 aliis testimoniis docet *Budaëus* in *Commentt.* et si ma-
 le exponit *χρί* in loco *Philonis*, quod merito corre-
 xit *Steph.* *Thef.* T. IV. p. 612.

21. *Ἐγὼ δὲ* *δικ*] Refertur ex Menandro execratio
 in *Promethea*, quod feminas finxerit: sed versus, qui
 Jambis sunt, partim metro hic illic corrupto, partim
 alia confusione turbati, hoc qualicumque modo dis-
 poni possunt,

Ἐγὼ δὲ δικαίως προσπιπταδόμενος
Γράφοντι τὴν Προμηθεῖαν πρὸς ταῖς γυναῖκες.
Καὶ γίγνεται αὐτῇ λαμπρὸν ἄλκο δὲ ὑδὲ ἢ
Λαγυδὸν. ὁ μισθὸς οἷον ἀπαιτῶν τοὺς θεοὺς.
Γυναικας ἐπλάσσει, ὁ πολυτίμητοι θεοί,
Ἐθὺ μισθόν. γαμμί τις ἀνδράπων; γαμμί
Δάδρι. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμῶν καὶ χαμηλῶ

scribendi causa ductis singula degustant, noctes inter haec enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollitiae: e quo quicumque surgit, balneo statim indiget.

43. Atque ista vitae bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Ergo immiserentem diligit Promethea

[d. Διγυμνῶν.] Sic esse in Edd. & in O. atque M. notat M. du S. Διγυμνῶν invenio notatum in marg. A. & B. Vulgatam exhibent F. Bz. &c. & M.

Λίχι μοιχὸς ἰντροφῶν. εἴτ' ἐπιβουλαὶ
καὶ φαρμακίαι, καὶ νόσοι, χαλεπότερα
φθόνῳ, μὴ δ' ἔξ πάντων τ' βίαι γυνή.

In versu tertio pro vulgato γυνή, ex Basilicensi scripti γυνή. In quinto quoque ἐπλάσσω, non, ut vulgo ἐπλάσσω, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. F. F. Eit' & dicit.] Locum integrum Menandri apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus.

Εἴτ' ὁ δίκαιος προσπεπατ[αλ]αυμένῳ
Γράφουσι τ' Προμηθεὶ πρὸς τὰς πύλας;
καὶ γυνὴ αὐτῷ λαμπάς, ἥλο δ' εἰδὼν
Ἀγαθόν; ὁ μιστῶν οἷον ἀπαιτίας τοὺς θεοὺς,
Γυναικὲς ἐπλάσσω δ' πολυτέλειαι θεῶν,
Ἐθῶν μοιχῶν γυναικὲς τις ἀνδράπων, γυναικὶ
Λάτρου τὸ λοιπὸν ᾧ ἐπιθυμία, Λάχνης,
Γαμηλῶν λίχι δ' μοιχῶν ἰντροφῶν,
καὶ φαρμακίαι, καὶ νόσοι χαλεπότερα
φθόνῳ, μὴ δ' ἔξ πάντων τ' βίαι γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea
τ' Clavibus affixum ad rupes CAUCASII
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Ei sacratum? Quod omnes credo DEOS odisse,
Mulierem finxit. Pro dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit?
Uxorem?

Deinceps enim occulitas ingruunt cupiditates, o Lache,
Et gentili lecto illudens adulter,
Et veneficia, & morborum gravissimos
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem hujus φήσας, & textum ipsum, edimus ut ab Anonymo eruditissimo exhibitus est in *Emendat. in Menandro & Philem. fragmenta*, p. 95. & 96. notas etiam accipe:

[Locum hunc ex Luciano petivimus non ex Grotii

ἄλλοις δακτύλοις ἐπιγράφουσι, τ' πορ-
καυμένῳ ἕκαστον ἀπογεύον], νύκτας ἐπὶ
ταῖς διγυμνῶν, καὶ τὰς ἐτερόχρωσας
ζῦπνους, καὶ δηλύτητ' εὐνὴν γέμεσαν. ἀφ'
ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐδὺ λυτρῶ χρείος ἐστίν.

Ταυτὶ μὲν ἐν εὐσταθῆς βίῃ τεκμήρια. τ' δὲ
πικροτέρων εἴς τις ἐβελήσειε τὸ ἀληθὲς καὶ
μέρ' ἐξετάζειν, ὅπως καλαράσει. Προ-
μομηθεὶ, τ' Μετάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας φωνήν.

Εἴτ' ὁ δίκαιος προσπεπαταλευμένῳ

Γρά.

recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. Clar. Clericus nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, pingunt, ille erudite transtulit, *scribunt*. Nihilne audiverat de Parrhasii tabula apud Senecam in Controversiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Versu secundo Grotius sic interpolavit,

τί γυνή αὐτῷ λαμπάς, ἥλο δ' εἰδὼν
Ἀγαθόν.

Quid ab eo reperitur? Fax. & nihil boni praeterquam

Non recte haec accepit Vir magnus: neque enim *γυνή* *reperitur* est Graecis unquam significat: neque *facere* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe *λαμπάδ' ἀγνῆν*, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθεΐαις, in *Promethei fesse*, celebrabatur. Vide accuratissimi *Meursii* Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso *Menandri* loco. Ex his autem colligas, solam *Lampadodromiam* Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, *Γυναικας ἐπλάσσω*, unde *Grotius* rebinxit *γυναικας ἐπλάσσω*: nos opinor melius *Γυναικ' ἐπλάσσω*: unicam enim formavit, non plures.

Idem versu quarto, ὁ μιστῶν οἷον εἴμ' interposuisse *εἴμ'*, ad sensus connexionem. Atqui illud de jam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit;

Μάλ' ἄλλῳ λατὸν ᾧ αἱ πόθυμια.
Γαμηλῶν τε μοιχῶν ἰντροφῶν λίχι.
Εἴτα δ' ἐπιβουλαὶ, φαρμακίαι, καὶ νόσοι
χαλεπότερα φθόνῳ, μὴ δ' ἔξ πάντων τ'
βίαι γυνή.

Μάλ' ἄλλῳ dicit se dedisse, pro λάτρου, quod nullo sensu legebatur. Sed veteres Editiones habeant λάτρου; Kkk 3 Un-

Γράφουσιν ἡ Προμηθεΐα πρὸς ταῖς πύλαις,
καὶ ὁ γίνετ' αὐτῷ λαμπρὰ ἄλλο δ'
ἔδῃ ἐν

Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἶμ' ἔκπλησας τῆς θεᾶς, 25
Γυναικ' ἐπλάσων, ὃ πολυτίμητοι θεοί,
Ἐθνοῦ μισρὸν γαμῶ τίς ἀνδράπων; γαμῶ
Ἀδριανῶ, τὸ λοιπὸν ὃ ἔπιθυμῶμαι...
Γαμηλίῳ ἡ λείπει δὲ μοιχὸς ἐντροφῶν,
καὶ ὁ φαρμακῆαι, ὃ νόσον χαλεπωτάτων 30
φθόνῳ, μετ' ὃ ζῇ πάντα ἡ βίον γυνή.
Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ δύναι; τίς βίῳ ὁ
δυστυχὴς ἔτ' ὁ θυμῆρης;

Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θύλοις κα-
κοῖς ἡ ἄρρενα ἡ παίδων ἀγωγή. ὁ ἔρ- 35
δριανῶ ἀναστὰς ἐκ τῆς ἀζύγου κοίτης, ἡ ὅτι

Pendere fixum Caucasi de rupibus?

Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.

Sed, quod Deos odisse cupit autumno;

Formavit idem feminam, ὁ Dei boni!

Genus scelestum! Ducit aliquis conjugem;

Ducit? libido nempe clancularia,

Et nuptiali moechus illudis toro:

Venena dehinc, infidias, morbi, invidia

Gravissima, aequo femina omni quam fovet.

*Quis haec bona persequitur? cui haec in-
felix vita cordi est?*

44. Aequum igitur opponere muliebri-
bus istis malis virilem puerorum vivendi
rationem. Mane surgens de caelibes lecto,
re-

a Γίνετ' Γίνετ' male s. Deficit rursus O. fere usque ad fin. hujus Dial. b Οἶδ' ἡ] Bene J. Fl. P. H. O. male aliae & Gros. c Ὁ μισῶ] Ὀδὲ μισ. J. male. & marg. Δ1. Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. Solani. Ex quibus depravata & male divisa restituiimus. d Ἀδριανῶ] Sic M. & Edd. plurimae. Ἀδριανῶ J. Fl. marg. Δ1. Μάχ' ἔδῃ Gros. e Γαμῶ] Ἀρ' marg. Δ1. f Ἀδριανῶ] Ἀδριανῶ marg. Δ1W. g Φαρμακῆαι] Φαρμακῆαι J. h Ὀφρῶ] Ὀφρῶ male J. & Fl. Ceterae ἔρριανῶ cum Cod. P.

Unde nos pro καὶ, Ἀδριανῶ personam substituentes cae-
tera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam
reformavimus. Illa tantum ἔτ' ἐντροφῶν, prorsus e-
jecimus; quia & metro obstitit, & impedirent,
quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam
inconcinne prorsus *Grosius* postrema illa cum cauda
protaxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo,
quam in soloecismum incidisse ἡ πᾶν, qui νόσον χα-
λεπωτάτων φθόνῳ ex conjectura edidit: hoc enim
proinde est, ac si Latine diceret: *Gravissima morbo-
rum invidia.*

Hinc δαδῶχ. Prometheus apud *Philosfr.* 602.

M. du S.

± *Clavibus*] Sic scripserat *Solanus*, pro *clavis*, ne-
sciebam num sua an Anonymi culpa. Quare Editio-
nem istius Anonymi, live *Phileleuth.* *Lipsiensis* con-
sului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis
mirarer, dubitavi, eumne qui sic verterit, an *Sola-
nus*, qui id non monuerit. Si autem tantis Viris
sic semel peccare licet, mihi jam decies ita aberrare
per festinationem licebit. J. F. R.

Ἐτ' ἐν δικαίῳ] In tot diversis conjecturis ac dispu-
tationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n.
195. fragmentorum Menandri dedit post *H. Grosius*
Joh. Clericus) nihil nobis videbatur melius, tutius
certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi,
ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos reprae-
sentare, de conjecturis eruditorum hominum suum
cuique judicium permittere. Passim metro laudati
viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum
emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu

vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum for-
te ex memoria laudavit, exiisse. J. M. G.

Ἐτ' ἐν δικ. Aliter quidem dividit hos versiculos Cl.
Jens. in plerisque Edd. uno ductu exaratos, aliaque
in his partem recte corrigit; verum quia septimus &
octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam,
maxime ductum *Solani* sequentes, ut senarii omnes
fierent. Sed plurimi jam ad senos pedes redacti erant
in Ed. P. & ap. *Menand.* quoque sic fuisse, probabile
est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo
octo essent pedum. J. F. R.

23. καὶ γὰρ] Lege καὶ γὰρ. F. G. Quod *Gujet.*
monet id Edd. J. P. aliaque jam habebant recte: &
quia video id saepe ab eo fieri, ejusmodi supervaca-
neas admonitiones potius omitemus; quia si quid
vett. Edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in
variant. Lect. adnotamus. J. F. R.

25. Ὁ μισῶ] An sic? Ὁ μισῶ δ' αἶμα' ἀπ. τ. θεῶν.
Γυν. ἐπλάσων; F. G.

Ὁ μισῶν αἶμα.] Fl. Fr. Bz. P. S. In *Venet.* utraque
inscribitur ἢ post δ, prave. M. du S.

26. Γυναικ'] Emendatio Anonymi, cujus rationem
vide in ejus Nota. In omnibus enim libris erat γυ-
ναικας. M. du S.

Γυναικ'] In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod
Cl. *Gesn.* non aegre feret. Cetera ejus ad vulgatum
textum conversa non attigi, quia incertum quomodo
is emendandus. J. F. R.

Ibid. Ἐπλάσων] Ἐπλάσων W. uti *Grosius* volebat.
Reliqui Libri omnes ἔπλάσων, quod & servandum.

M. du S.

28. τὰ

reliquum adhuc in oculis somnum simplici aqua postquam abluit, sacra chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna domo egreditur dejecto vultu, ac neminem eo-
rum, qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa virtutis instrumenta manibus tenentes, non seci-
ferri pectinis incisuras mulcere comam ar-
tas, neque specula, objectarum formarum nec-pictas imagines; sed vel multiplices tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum virtutes servantia volumina; &, si ad musicam eundem sit, canora lyra.

ἡ ὁμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον σπονδόμε-
νοι ὕδατι λιτῶ, ἡ χιτωνίσκον ἡ χλανί-
δα ταῖς ἐπωμίαις πρὸς αὐτὰς, σπὸ
40 τῶ πατρῴας ἐξίτας ἐξέρχεται ἡ κάτω κεκυ-
φῶς, ἡ μηδὲνα ἡ ἀπαντῶντων ἐξ ἐναν-
τίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ ἡ παιδαγω-
γοί, χορὸς αὐτῷ κύβητος, ἐπει, τὰ σεμ-
νὰ τῷ δεξιῇ ἐν χειρὶ ὄργανα κρατῶντες, ἡ
45 ὑπὸ τῷ κτενὸς ἐντομὰς κόμην ἡ κατὰ λήχεον
δυναμῶς, ἡ δὲ ἑσπέρα ἡ ἀντιμέσων χα-
ρακτηρῶν ἀγράφως εἰκόνας, ἀλλ' ἡ πολὺ
πύργοι δάλοι κατόπιν ἀκολουθεῖσιν, ἡ πα-
λαιῶν ἔργων δεξιὰς φυλάττειν βίβλοι καὶ
50 οἷς Μουσικῶ δέοι ὁ φοιτᾷν, εὐμελὲς ἡ λύρα.
Πᾶ

i Καὶ χιτωνίσκον] Vid. nott. Solani. Ego ἡ alterum addo ex Gr. ἡ Ἐπωμίαις] Ex A.W.P.L. Ἐ-οις Edd. i Κάτω] Deest in Fl. m Ἀπαντῶντων] Restituit. ex W. L. marg. At. Gr. Ἀπαντων Edd. priores. n Κατα-
ψύχων] Καταψύχων W. Καταψύχων Fl. o Φοιτᾷν] Bene P. S. Φοιτᾷν male J. Fl. H. Ald. Sed emendat marg.
p Λύρα] Λύρα perperam J.

28. Τὸ — λέγει] Vide Anonymi notam. Neu-
tra vox in libris erat. M. du S.
Ibid. Λάττω τῷ] Tὸ deest in Edd. Inferuit Solan.
& λέγει quoque addendum adscripsit, non sat idonea
auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile
patet, quia quinque tantum pedum est versus. J. F. R.
Ibid. Λάττω τῷ] An sic: τὸ λατῶν τῷ ἐπιθυμῶν
καὶ καὶ μοῦχος ἐντροφὴν γαμηλῶν λέγει. F. G.
29. Γαμηλῶ] Ante legebamus male Καὶ γαμηλῶ.
Delevit καὶ Solan. & ejus loco δὲ inferuit post λέγει.
J. F. R.
30. Ἐτ' ἐπιθυμῶν] Ἐτ' ἐτ' ἐπὶ. Post τὸ ἐπιθυμῶν
aliquid deesse videtur. F. G.
Ibid. Καὶ φαρμακῶν] In Edd. P. hic versus ita in-
choabat: Ἐτ' ἐπιθυμῶν. Et χαλεπωτάτων faciebat in-
itium versus sequentis. Gros. volebat Ἐτ' ἐτ' i. φ. π.
ῖσιν. J. F. R.
Ibid. Δὲ ῖσιν ἰχ— τὰ τῷ.] Prima vox ab Anony-
mo inserta; sequentes mutatae ab eodem. M. du S.
32. Διότι] Conf. supra hoc Dial. c. 22. f. & Her-
mot. c. 77. J. F. R.
38. Ὑδατι λιτῶ] In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῶ &
χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις πρὸς αὐτὰς. J. B.
Ibid. Καὶ χιτωνίσκον & χλαν.] In laude pueri, cum
aqua detergit somnum, inquit, in ἑστῶ χλαμῶδα ταῖς
ἐπωμίαις πρὸς αὐτὰς συρράφας. δὲ τῷ πατρῴας ἐξίτας ἐξέρχεται.
sacram chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit,
paterna domo egreditur. Chlamys fuit vestis militaris,
non puerilis. dein cur sacra dicitur? Haec mendosa
sunt, quae ex codice Mf. sic refingens. ἡ χιτωνίσκον
χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις πρὸς αὐτὰς συρράφας. & tuniculam
laenam in humeris fibulis connectens. χλανῖς utebantur
pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱματίον
λαπτῶν. Sic Demostheni κομὴν χλανὶς & μαλακοὶ χι-
τωνίσκον exprobrabantur. vide Gell. I. f. forte autem
in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον & χλανίδα. mox
idem codex rectius, ἡ μὲν δὲ ἀπαντῶντων ἐξ ἐναντίου
προσβλέπων. neminem obvium ex adverso adspiciens.
Vulgo ἀπαντῶντων, frigide. J. G. G.
Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις] Ante legeba-
tur τῷ ἑστῶ χλαμῶδα ταῖς ἐπωμίαις π. Ego scripturam
Mff. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. M. du S.
39. Ἐπωμίαις πρ.] Virorum hoc proprium, mu-
lieres enim ad pectus vestem πρὸς stringebant; quod
a Salustio dudum observatum est ad Tertul. de Pallio
116. M. du S.
Ibid. Πρὸς αὐτὰς] De differentia πρὸς & πρὸς vid.
etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac no-
tas ejusd. p. 559. J. F. R.
40. Κάτω κεκυφῶς, ἡ μὲν δὲ ἀπαντῶντων ἐξ ἐναντίου
προσβλέπων] Si quid mihi credis lector, leges ἡ ἀπαν-
τῶντων, non ἡ ἀπαντων, id est, occurrentium: me-
liore multo sententia. J. P. a G.
41. Ἀπαντῶντων] Emendationem Palmerii firmant
Codd. W. & L. Vid. Jambl. p. 44. M. du S.
Ἀπαντῶντων] Sic fere videtur dare voluisse Junina,
spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein
ἀπαν. constituit finem versus, ac τῶν initium facit se-
quentis, qua ratione tanto facilius sit, ut Correctores
omissam syllabam non animadvertant. J. F. R.
50. Εἰς Μουσικῶ] Scil. δέον, ut Aristoph. Lysistr.
v. 1064. ἡμῶν δὲ εἰς ἑμὸν γέγονον. Noster Hermot. c.
32. εἰς Πλάτων, ac saepe alibi. Vid. not. Solani pag.
1. T. I. ubi εἰς διδασκάλου, non εἰς διδασκάλους No-
stro dici solere, contra Bourdelotium probat. Sed sa-
tis jam exemplorum dedit L. Bos de Ellipf. v. δέον,
neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu in-
quirere juvaret in haec Alciphronis I. ep. 12. p. 48. ἡ

Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμα-
 σι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ ἀφρονα
 ἔγκυκλίῳ ἀγαθῶν χορεύῃ, τὸ σῶμα
 ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονῇ. Θεσσα-
 λοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ ἔ-
 νεότηία πωλοδαμήσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ
 τὰ πολεμικά, ἀκονίας ἀφιεῖς, καὶ βέλη δὲ
 εὐστόχῳ δεξιᾷ. ἀποπάλλων. εἴθ' αἱ λι-
 παραί παλαῖσται, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημ-
 βρινὸν θάλαπτον ἔγκονίζονται τὸ σῶμα πυ-
 κνέμενον· οἱ τε ἔναγωνίῳ πόνῳ ἀποστα-
 λάζοντες ἰδρώτες, μετ' ἑς λυτρά σύντομα,
 καὶ τράπεζα τῇ μὲν μικρὸν ἐπινήφουσα
 πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ
 παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμενοι καὶ ἐπιμελόμε-
 ναι μῆναι, τίς ἀνδρεῖ ἥρω, ἢ τίς ὅπλ'
 φρονήσῃ μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ
 σωφροσύνην ἠσπάσαιτο; τοιαύταις δ' ἐταῖς
 ἀπαλὴν ἐτι ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέ-
 ρα ἔπράξιν ὀρίση, ἔγαστος ἀνάγκη ἔ-
 οφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδύς
 ὕπνης καθεύδει, τοῖς μετ' ἡμέραν καμάτοις
 ἐπηρεμνύσθαι ὅπλ' χρόνον.

Τίς οὐκ ἀν' ἐραστῆς ἐφίκετο γένειοι τοῖς τε;
 τίς δ' ἔτι τυφλαὶ μὲν αἱ ὀμμάται βο-
 λαι, πηροὶ δὲ οἱ ἄφρονας λογισμοί;
 πῶς δ' οὐκ ἀν' ἀγαπήσας ἔν παλαί-
 στραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις,

45. Peractis diligenter omnibus philoso-
 phae mentis in doctrina certaminibus, cum
 eruditi illius circuli bonis saturatus est ani-
 mus, liberalibus exercitamentis corpus per-
 ficit. Thessali enim equi curae illi sunt,
 & cum paullum juventutem ipse suam e-
 quulei instar agitavit & subegit, bellicam
 rem in pace meditatur, emittens jacula, &
 tela certa manu vibrans. Tum palaestrae
 unctae, & ad meridianum solis calorem
 densandum corpus in pulvere volutatur,
 stillantesque de certaminum labore sudores:
 post quos breves balneae, & sobrietatem
 instanti paullo post operi servans mensa.
 Rursus enim adfunt illi magistri, veterum-
 que operum curiosi, obscuram partim si-
 gnificationem habentes, commentarii: quis
 fortis Heros? aut quis prudentiae testimo-
 nio ornatus? aut qui justitiam, quique
 temperantiam amplexi sint? Talibus virtu-
 tibus cum tenerum adhuc animum velut ir-
 rigavit, vespera finem operibus imponente,
 ubi debitum ventris necessitati tributum
 admenfus est, suaviores dormit somnos,
 qui diurnos post labores aliquantum quietis
 subjungat.

46. Talis adolescentis quis non amator
 fiat? cujus adeo coeci oculorum conjectus,
 ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo
 non amet aliquis Mercurium in palaestra,
 in lyra Apollinem, equitem instar Casto-
 ris,

α' Ἀποπάλλων] Ἀποπάλλων minus recte Fl. β' Ἐγκονίζονται] Sic Edd. Ἐγκονίζονται M. P. G. γ' Ἐπινήφουσα] Ἐπινήφουσα W. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. δ' Ἐπὶ χρόνῳ] Ἐπὶ χρόνῳ W. L. Nihil mut. J. Fl. H. P. S. ε' Τίς] Τίς W. Sed vulgata praestat.

τι ταῦτα τῶν ξενικῶν ἐξ ἰφιστάμεν καὶ κληκλῆσις. ubi pro
 ἑς τι Berglerus legi vult ἐπὶ τι. Sed vulgata videretur
 simili ellipsi exponi posse, intellecto τινος; verum
 quia τινὸν sequitur, durius hoc esset. At ap. eundem
 I. 18. pr. ἀκούω γὰρ σε λαιδέρου, (vel potius λυγρόν)
 γυναικὸς ἔραν. καὶ ὡς ἐκείνης φθιμύμενον. Ubi posteriora
 vertuntur: & ad illam itiones damnosas instituendo,
 nam φθιμύμεναι significatum abeundi habere, probatum
 erat ep. 13. p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler.
 ὡς ἐκείνη. Verum possit etiam pro ὡς, ἐς legi, & ge-
 nitivus ἐκείνης retineri. Et si enim ὡς Attice pro ἐς
 vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique
 tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum ge-
 nitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τὴν αἰὲν ex-

ponendum servarem.

J. F. R.
 51. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim φιλοσόφου
 ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adjunctum φι-
 λосоφου esse. Jucundius etiam cadere sic junctura vi-
 detur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita
 instituisse.

J. M. G.
 58. Εἴθ' αἱ λιπαραί παλαῖσται, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημ-
 βρινὸν θάλαπτον ἔγκονίζονται τὸ σῶμα πυκνέμενον] In MC
 legitur ἐγκονίζονται, quod frequentius est illo, utitur
 etiam Xenophon, & alii non raro simplici κοῖταται,
 est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra.
 Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem
 exercet corpus firmatum. Nota sunt omnia de athleti-
 co pulvere.

J. G. G.
 62. Ἰδρῶν

ris, divinasque in mortali corpore virtutes
persequentem. Verum mihi quidem, ex
caelestes Dii, vita haec sit perpetua, ex
adverso amici sedere, & ex proximo suave
loquentem audire: exeuntem deducere, &
ommium rerum cum illo communionem ha-
bere! Atque amator quidem aliquis opta-
verit, per inoffensam & nihil vacillantem vi-
tam, sine ullo dolore ad senectutem per-
venire amatum suum, invidiam fortunae
nullius noxam expertum. Si vero, quae
humanae naturae lex est, morbus illum at-
tigerit, aegrotabo cum laborante, & per
tempestuosum mare navigantem comitabor:
& si tyrannica vis vincula ei injiciat, ae-
quale mihi ferrum circumponam. Inimi-
cus, quicumque illum oderit, meus erit,
& amabo, qui benevolentia illum comple-
xentur. Si vero latrones aut hostes vi-
deam in illum irruentes, ultra vires etiam
arma sumam: & si moriatur, vivere non
sustinero: ultimaque mandata iis, qui
post illum cari mihi erunt, dederò, com-
mune utrisque monumentum uri aggerent,
offibusque ossa permiscerent neque mutum
pulverem discernant.

47. Haec vero non primi fancient amo-
res adversus dignos mei, sed vicinus Dis
Heroum sensus hanc legem tulit, in quibus

ἵππαρχον δὲ ὡς Κάτορα, θείας δὲ ζήτησας
οὐδὲ γὰρ θεῶν διάκονα σώματι. ἀλλ' ἐμοὶ
μὲν, δαίμονες ἑράνιοι, βίῳ εἴη διηνεκὴς ἔτι,
ἀπασιχρὺ τῷ φίλῳ καθέζεσθαι, καὶ πλησίον
ἡδὺ λαλῆναι ἀκούειν, ἐξίοντι δὲ αὐτῷ
συνεξίεναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
8 εὐζαίῳ μὲν ἐν ἑρῶνι τις δι' ἀπταίστου καὶ ἀλλι-
νὸς βίῳ, τὸ φερόμενον ἀλύπτως εἰς γῆρας
ὀδεῦσαι, μηδεμίαν τύχης περὶ ἀσάντα βά-
σκανον ἐπὶ ἡρεῖαν. εἰ δὲ καὶ οἷον ἀνθρωπίνης
φύσεως νόμος, ὃ νόμος ὅτι φαύσειεν αὐ-
9 οὔτῃ, κάμνοισι συνοσῆσω, καὶ ἀπὸ χειμερίου
θαλάττης ἀναγομένη συμπλεύσομαι· καὶ
τυραννικὴ βία δεσμὰ παύσει, τὸ ἴσον ἐ-
μαυτῷ παύσει σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μῶν ἐκείνου, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τὴν
5 πρὸς αὐτὸν εὐνοικῶς ἐχθρίαν· εἰ δὲ ληστὰς ἢ
πολεμὶος θεασάμην ἐπ' αὐτὸν ὀρμάντας,
ὀπλισάμην καὶ πᾶσι δύνάμιν· καὶ ἀποδάμνη
τὴν οὐκ ἀνέξομαι τελευταίας δὲ ἐντολὰς
τοῖς μετ' ἐκείνου ὑπ' ἐμῷ φερόμενοις ὅτι-
1 ῥήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τά-
φον, ὅς τοις δὲ ἀναμίσχουσιν ὅσ' ἔα, μηδὲ τὴν
καφὴν κόινον ἀπ' ἀλλήλων ἀφαιρῆναι.

Ταῦτα δ' ἐπὶ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ
5 πρὸς τὴν ἀξίαν ἐρώσεις, ἀλλ' ἢ θεοῖς γεί-
των ἡρώϊκῃ φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ
Φι-

f. Καλοῦντος.] Recte sic Edd. plurimae & M. Καλοῦντος; f. g. Νέως.] Deest in P. Adest in Ex. Fl. f. P. H.
8c. Νέως, νέως Angl. male.

88. Ἐπίρριπτον] ἄλγος, V.

* ἄλγος.] Hic ille qui in Ed. C. est non suppletur ex ulla collatione quare eum sic exhibeo, qualem inveni. J. F. R.

62. Ἰδῶντι.] Haec Luciani Berglerus componit cum
Alciphron. I. ep. 34. f. Sed quia non magni momenti,
non repetam. J. F. R.

68. Σωφροσύνην ὑποτάσσου.] Conf. supra Abdic. c.
18. Adde Alciphron. III. Ep. 24. f. οὐκ ἐστὶ — σωφροσύ-
νην ὑποτάσσου. J. F. R.

71. Ἰδῶντι ὑπὸντι.] Ὑπὸντι plur. num. ne mireris.
Dixit & Long. Pass. I. p. 27. τὸ ὑπὸντι ἔχοντι. Ut poe-
tas omittam. Adde mox c. 49. J. F. R.

75. Τὸν ὀφθαλμὸν βολαί.] Supra quidem c. 3. eadem
phrasin, sed aptiore loco: est enim ibi: (λαοὶ τὸν ὀφθαλ-
μὸν αἱ βολαί, Alciphron III. 1. καὶ τὰς βολὰς τὸν ὀφθαλ-
μὸν ἐστὶ κοινωμένη. Herodian. I. 7. 9. ὀφθαλμοῦν τὸν

ἀρμῶντι ἐπὶ πρῶτον βολαί. Verum si recte dicas, vel
coeus hoc videas, quidni & coeas oculorum acies dica-
tur? J. F. R.

82. Ἀπασιχρὺ τῷ φίλῳ καθέζεσθαι, καὶ πλησίον
ἡδὺ λαλῆναι ἀκούειν.] Respexit ad Oden Sapphus, a Catul-
lo latine redditam. AE. M.

Ἀπασιχρὺ.] (Vide Catullum p. 112. & 113.) L. Kuf.
Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud
Longinum. M. de S.

89. Νέως.] Anglic. νέως ἐπὶ φασίαν αὐτῶν. J. B.
3. Καφῶν.] An καφῶν; videbimus in addendis.
J. F. R.

Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσεν. Φωκίς ἐκ νηπίων ἐτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδην συνήψε. Θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν ἁ μεσίτῳ λαβόντες, ὡς ἐφ' ἐνὸς σκάφους τῷ βίῳ συνέπλευσαν ἁμφοτέροι Κλυταίμνησσαν ἀήρην, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ' ἁμφοῖν Αἴγιστον ἐφονεύετο τὰς Ὀρέστην ἐλαυνύσας ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένη συνηγωνίζετο, καὶ δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν ἐδὲ τοῖς τ' Ἑλλάδος ὁροῖς ἐμέτρησαν, ἀλλ' ὅτι τῆς ἐσχάτης Σκυθῶν τέρμοινας ἐπλευσαν, ὃ μὲν νοσῶν, ὃ δὲ θεραπεύων. τὸ γὰρ Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντι, εὐθὺς ἡ μηροκτόνος αὐτὴς ἐρινύς ἐξενοδόχησε. καὶ τὴν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περὶ ἐσώτων, ὃ μὲν ὑπὸ τῷ συνηθὺς μακίαν πρὸς αὐτὴν ἔκειτο. Πυλάδης δὲ

Ἀφρὸν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτή-
μέλει,

ἃ Πέπλη τε πρὸς κάλυπτον ἑ εὐπῆκτος
ἑ ὑφαῖς,

ὅς ἑραστὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρός ἐνδεικνύμενος ἦτορ. ἡνίκα γὰρ ἐκρίθη πατέρας μένοντος ὅτι τῷ φονεῦσθαι, καὶ ἕτερον ἐς Μυκῆνας ἀπιέναι, κομιῶντα γράμματα, μῦθον ὑπὲρ ἀλλήλων ἁμφοτέροι θέλουν, ἑκάτερος ἐν πατέρω ζῶντι ζῆν αὐτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολάς Ὀρέ-

ille amicitiae amor ad mortem usque progressus una exspiravit. A puerilibus inde annis, Orestis Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui adfectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam ambo essent Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Oresten agitantibus magis laboravit Pylades. Judicio cum illo perichitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix furia hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, alter a consueto furore prolapsus jacebat: Pylades vero

Spirantem auferebat, corporis curam gerens,

Textu perpli firmo jacentem protegens,

Non amatoris modo sed patris etiam animum ostendens. Cum enim judicatum esset, manente altero ut occideretur, Mycenae abire alterum, qui literas eo ferret, manere quisque pro altero volunt, rati unusquisque se vivere in vivente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam

α Μισίτῳ] Edd. & M. δ τ'] Non comparet conjunctio in Edd. nec in M. ε Ἐπιμέλει] Ἐπιμέλει μα-
κε B2. & P. Cererae recte cum M. ἐτημ. d Πίπλου] Πίπλου Eur. Nil mut. Fl. nec M. ε Εὐπῆκτος] Bene
P. V2. Fr. B2. S. Εὐπῆκτος f. Fl. f Ὑφαῖς] Ὑφᾶς. Fl. Vulgatam tuetur P.

28. Ἐνδίκνυμαι] Ἐνδίκνυμαι εἰ ἐνδίκνυμαι ταῦτα. ὅταν ἐπὶ τῇ αὐτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος
δῖλος ἢ γυμνάσιον. V.

7. Συνέξανδον] Contexerat Solan. συνέξανδον. Sed non est necessarium, neque Editionem inveni, quae sic habeat. f. F. R.

10. Μισίτῳ] Fuit cum μισίτῳ mallet, ut Dianae simulacrum quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo; nondum enim de Dianae signo sermo est. M. du S.

14. Ὀρέστην ἱλάν. ποιν.] Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delu-
brum, cujus consilio vincens reversus est Argos. Has

vero furias placans vocavit Eumenidas apud Aeschylum.

Ὀρέστην ἱλάν. ποιν.] Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. Ald. i. Wessl. f. F. R.

Ibid. Ἐλασσόνας ποινᾶς] Dixi ad Petron. f. B.

24. Ἀφρὸν ἀπέψα] Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. f. G.

Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτημ.] Ex Euripide restitui primam vocem, minus recte in libris nostris habentem; postremam etiam depravarant B2. & P. Eurip. Iphig. Taur. 311. M. du S.

digniore qui eas acciperet Pylade, factus 35ης, ὡς Πυλάδης λαβεῖν ἀξιώτερον, μόνον tantum non amator pro amasio.

*Istum perire, mi nimis grave est onus,
Nam quidquid est mali, mea navi vebo.*

& paulo post ait:

*Isti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; at nos, qui potest, necet.*

48. Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi jam capacem corroboratus est, ille qui amatus adhuc fuit mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur, velut peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? Felix enim vere de sapientium virorum sententia,

— cui juvenescit equus, puerique minifrant,

Nam fert aetatem molliter ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Del-

ἄντ' ἐρωμένη γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τὸν δ', ἐμοὶ βάρῃ μέγα.
Ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.
καὶ μετ' ὀλίγον Φησί,

40 τῶδε μὲν δέλλιον εἰ δίδει,
ἡ Πέμψω γὰρ Ἀργῶ, ὅτε σοι καλῶς ἔχων.

Ἡμᾶς δ' ὁ χρηζὼν κτενέτω.

Καὶ γὰρ ἔτι οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ 45 παίδων ὁ σπευδαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ὅτι τὴν ἡδὴ λογίζεσθαι δυναμὴν ἡλικίαν ἀνδραγῆ, τὸ πάλαι κ' Φιληθὲν, ἀμοιβαίως ἐρωτᾶς ἀνταποδίδωσι. καὶ διαχερὲς αἰσθάνεσθαι ποτέρου ποτέρου ἔρατος ὅτιν, ὡς ὅτε ἀπ' ἐσώπριου 50 τὸ τῷ Φιληθῶντι εὐνοίας ὅτι τὸ ἐρώμενον ὁμοίῳ προσόντι εἰδῶν. τί δὲ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς βίῃ ξένην αὐτὸ τρυφήν ὀνειδίζεις θεοῖς νόμοις ὀριθεῖν, ἐκ ἀφροδισίας ἐφ' ἡμᾶς καλῶς βεβηκός, ἀσμενῶς δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, 55 μετ' ἀγῆς ἀφροδισίας νεωκορῶμεν. ὁλοῖτο γὰρ ὡς ἀληθῶς χεῖρ τὴν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὅτι παῖδες τε νέοι, καὶ μόνυχες ἴπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρον κύνῃ ἐλαφρότατα κῆροι

60 Τὸν φιλέουσιν.

αἴγε μὴν Σωκρατικά διδασκαλίας, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τὸ δρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελ-

g Δίδου] Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γινώσκω in Ald. 1. Weff. in ipso textu. b Πέμψω] Πέμψω Eur. Nihil mut. Fl. nec M. i Σοί] Οἱ W. k Φιληθῶν] Φιληθῶν male F. Fl. l Ἡμᾶς βίῃ ἐν αὐτῷ τρ. ὁ.] Haec omnia omiſſa in Fl. m Ἡμᾶς] Sic Fr. Fl. P. &c. & M. Ὑμᾶς F.

41. Πέμψω γὰρ Ἀργῶ] Haec dicit Orestes apud Euripidem, cō τῷ Ἰφίγυνίῳ δράματι. G.

32. Ὑπὲρ ἀλλήλων] Ita est in Quom. Hist. c. 12. ὑπὲρ ἑαυτῶν προσμαχοῦνται, pro me pugnantem, & alibi passim. De hoc significatione praepositionis ὑπὲρ, exponendo per pro & propter, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Rev. Jac. Elphinst. ad I. Epist. ad Corinth. XV. 29. ubi βαπτιστέοντες ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. F.F.R.

34. Τὰς ἐπιστολάς] De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *litterae*. Ita apertissime Alciphron. II. ep. 4. pr. Ὡς διαπέμψω σοὶ τῷ βασιλεῖ τὰς ἐπιστολάς, ἰδὺς ἀνέγνω.

F.F.R.

37. Τὸ γὰρ &c.] Eurip. Iph. T. 598—603. M. d. S.

51. Τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ] Conf. supra Demon. c. 1. F.F.R.

56. Ὡς ἀληθῶς] Conf. si operae videtur, supra Lexiph. c. 22. de Salt. c. 2. m. Alexand. 61. Et ὡς ἀληθῶς Hermet. c. 56. Ac Bergler. ad Alciphron. I. ep. 30. f. F.F.R.

Ibid. Σοφῶν] Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior versus non extat. Vid. Gros. Flor. 477. M. d. S.

Δελφικαῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμόν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθι⁶⁵ ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατ⁶⁶, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τ' βίοι ὦν-
σε, καὶ τὸ παιδεραστῆν ὡς μάλιστα ὠφελεῖν
προσηγάτο.

Δεῖ δὲ τῶν νέων ἔρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδου Σω-
κράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρός⁶⁷
ὑπνὸς ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον
ὅτι τέλει τῆς λόγων ἡδίστα προαείην ἀν-
άπασι κήρυγμα.

Αἶθε γὰρ ὦ κέροις ἐπ' ὄμματι λίχνα Φέ-
ροντες,

Ἐρχι⁶⁸ ὡς ὑμῖν ὄρισε παιδοφιλεῖν.

Ὡδὲ νέων ἑράσιτε, πόλιν κεῦανδρον ἔχοντε.

Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεαῖαι, σωφρόνως παύσιν
ἀγαθοῖς πρόσθε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἰ-
νικα, καὶ μακρὰν ἐχέοντες εὖνοιαν, ἀχρι⁶⁹
ἀκμῆς πλεονάζοντα τὰ τῷ φιλεῖν πάθῃ προ-
βάλλεσθε. καὶ δ' ἐράνιον ἔρωτα προσκυβέντες,
εἰς γῆρας ὑπὸ παιδῶν βέβαια τηρεῖτε τὰ
πάθῃ. τοῖς γὰρ ἔτι φιλεῖν, ἡδίστ⁷⁰ μὲν ὁ

phici tripodes honorarunt; veritatis enim
oraculum fudit Pythius, excollit omnes men-
te Socrates viros, qui cum reliqua discipli-
na, qua vitam juvit, etiam puerorum amo-
rem, tanquam rem maxime utilem, adsci-
verat.

49. Oportet autem amare juvenes, ut
Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chla-
myde, patris somnum dormivit. Atque
ego Callimachium illud ad omnes praeco-
nium in fine orationis lubens posuerim,

Vos o qui pueros oculo patrante voratis,

75. Erchius ut teneros jussit amare mares,
Sic pueros petitate; virisque inplebitis an-
bem.

Haec cum sciatis juvenes, modeste ad bo-
nos pueros accedite, neque parvas volup-
tatis causa longam benevolentiam effunden-
tes, usque ad maturam aetatem, fictos a-
moris affectus obtinere studeatis. Sed,
caelesti illo invocato Amore, in se-
nectutem a pueris inde stabiles servate affe-
ctus. Qui enim ita amant, illis suavissi-

-mum.

a ὁ ἅμα] ὁ ἐκ ἅμα W. b Ἐράσιτε] Ἐράντες W. P. Angl. Nihil mut. Edd. c Ἐνικα] Ἐνικα W.

65. Σωκράτης σοφώτατ⁶⁶] Oraculi hoc de Socrate
habuimus etiam supra, de Salt. §. 25. pr.
Habebimus rursus infra in Rhet. praec. §. 13. J. F. R.
Ibid. ὁ ὑπὸ] Vide B. praec. c. 15. & quae illic a
me annotata sunt. M. du S.

ὁ ὑπὸ μιᾷ χλ.] Adludit ad id Alciph. I. Ep. 38.
p. 176. scribens: ἀλλ' ὑπὸ τῷ μιᾷ ἡγάπα καὶ κοίμῃ
χλαμύδι. Ubi Cl. Bergler. adductis his Luciani ver-
bis notat, male posteriora a Benedicto conversa esse,
qui sub una eademque patris chlamyde, quasi illa chla-
mys patris nescio cuius fuerit, cum castus somnus
intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex
ejus Sympos. adfert, ulterius legenti: Philostr. Epist.
44. ὁ πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπὸ τῷ μιᾷ τῷ τρι-
πόδι ὁ Πύθι⁶⁷ Ἀλκιβιάδου. &c. Addo Corn. Nep.
Alcib. c. 2. Ineunte adolescentia amatus est a multis
puero Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem
facit Plato in Symposio. namque cum induxit commemo-
rationem se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo
suscepisse, ac filius a parente debuerit. J. F. R.

76. Ἐρχι⁶⁸] Quis est ille Erchius? Xenophon pu-
to, de quo Diogenes Laërtius Εὐνοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός,
Ἀθηνῶν⁶⁹, καὶ ὁμιλῶν Ἐρχιεύς. Nempe Poetae Ἐρχι⁷⁰
est, qui alias Ἐρχιεύς dicendus erat. Reliqua de pago
Ἐρχία dabit Menesius in reliquis Atticis C. S. Porro

ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse vi-
detur Callimachus (inter cuius fragmenta sedem CVII.
huic assignavit Bentley) qui habetur Memor. Socr. L.
29. seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impu-
ro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemii amore Cri-
tiam revocare Socrates voluerit. J. M. G.

77. Ἐράσιτε] Angl. Ἐράντες.

79. Ἐνικα] Poeticum esse ajunt Lexicographi, iis-
que certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo
tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra
De Dea Syr. c. 14. καὶ Σαρματίας εἰνικα. Verum ibi
Ionica Dialecto loquitur, & Ionibus familiare τὸ εἰν-
κα pro εἰνικα, ut Hippocr. S. I. aph. 3. & passim. He-
racles. εἰνικα p. 2. bis. & seqq. ubi vis. Sed & Attici
Scriptores ita interdum enuntiant. Id. Idem. Ἐνικα, καὶ
εἰνικα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θεοφύλακτος, δὲ
εἰνικα. Quod W. autem εἰνικα habet, nihil est;
καὶ εἰνικα enim hic foret propter duo sequentia in-
terminata. Nam εἰνικα & εἰνικα promiscue scribitur,
sequente consona. Ita εἰνικα καὶ invenio in Inscript.
quam exhibet Montfaucon in Diss. Ital. p. 43. f. APE-
THE ENEKEN KAI EYNOIAS. In alia, vero p. 38.
ΦΛΑΟΤΙΜΙΑΣ ENEKE KAI EYNOIAS. ut alia obvia
omitam. Ἐνικα tamen sequente vocali non scribe-
rem. J. F. R.

88. Αἶ-

anum vivendi tempus, turpi nulla conscien-
tia in animo habitante; nobilis autem post
mortem ad omnes fama exit. Si vero fides
habenda philosophorum filiis, aether post
terram excipit hos, qui his rebus studie-
runt, & atque, ad vitam meliorem mortui,
praemium virtutis habent immortalitatem.

50. Ista Callicratides juvenili quodam
ardore & gravi oratione cum protulisset,
Chariclen, dicere volentem denuo, repressi:
quod tempus erat descendendi ad navim.
Rogantibus autem, ut quid sentirem pro-
nuntiare vellem, perpenſa paullum utrius-
que oratione, Non ex tempore, inquam, &
negligenter, sodales, orationem quisque suam
videmini deproperasse; sed perpetuae profecto
& robustae cogitationis aperta haec sunt vesti-
gia. Vix enim quidquam est corruptum, quae
dici hic debent, quod dicendum alteri relinqui-
tiss, ac cum multa rerum peritia emittit,
tum major etiam vis verborum. Itaque opta-
verim, Theramenes, si fieri posset, ille co-

51. τὴν χρόνον, ἐδιδόκει ἀπρεπὲς συνειδή-
σεως παρακίνησης. αἰοίδιμοι δὲ μὲν θάνατον
εἰς πάντας ἐκφατῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ
φιλοσόφων πᾶσι πεισθύνειν, αἰθῆς μὲν γῆν
ἐκδέχεσθαι τὰς ταῦτα ζηλῶντας. " εἰς δὲ
90 ἀμείνονα βίον σποδαίνοντες, ἔχουσιν ὃ δρετῆς
γέρας, τὸ ἀφθαρτον.

Τοιαῦτα τῷ Καλλιπράτιδιν σφόδρα νεα-
νικᾶς σεμνολογησαμένης, Χαρικλέα μὲν ἐκ-
δουτέρῃ λέγειν περὶ ὁμῶν ἐπέαχον· ὥρα γὰρ
ἦν ὅπῃ ναὺν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι
ἔφροσιν σπορήσας, δι' ὀλίγου τῆς ἑκα-
τέρῃ λόγου χειρὸς ἀμείνων, Οὐκ ἐξ ὑ-
πογυῖου, Φημί, καὶ παρημελημένως, ὑμῖν,
ὡ ἐταῖροι, τὰ τῷ λόγῳ ἔοικεν ἀπεχεδιό-
100 ται· διηκεῖς δὲ, καὶ, γὰρ ἡ Δί', ἐρρω-
μένης φροντίδ' ἐναργῆ ταῦτ' ὅτιν' ἔχῃ.
χεδὸν γὰρ ὁδὸν ὅτιν, ὅ, τι τῷ λεκτέῳ εἰ-
πεῖν ἑτέρῳ δύνασθαι παρήκαλε. καὶ πολλὴ
51 μὴ ἢ τῷ πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἢ
τῷ λόγῳ δεινότης, ὥς ἐγωγε ἀν' εὐχαίμην,
εἴπω ἢ ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης
ἐκεί-

8. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita dedi ex W. P. L. G. 'Εν δὲ ἀμείνονα βίον. A. OI δὲ ἀμείνονα λαμβάνου. Edd. priores.
'Ὁ φροσίν] Ex Ven. utraque & marg. A1. φροσίν cett. Edd. & M. f. 'Εκατέρῃ] 'Εκατέρῃ W. g. 'Υπογυῖου]
'Υπογυῖου Fl. f. M. h. Δί'] Δία Fl. i. 'Ἐρρωμένης] 'Ἐρρωμένης marg. A1. h. Πολλή] Sic Fl. P. &c. recte.
Εκείνῃ f. l. 'Ἐν δυνατῷ]. Omīssa in W.

7. Θηραμένης] 'Αθηναῖος ῥήτωρ, κατὰ τὴν Περικλέους τῷ
Κλειῶ, ὃς ἐπικαλεῖτο Κόδορος. V.
Θηραμένης] Iste vir fuit παυροῦργος & πρὸς τοὺς καιροὺς
μακάριος. Χίος γὰρ & Χίος inter se belligerabant:
quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium

se dicebat; quum apud Cios, Cium. Erat autem re-
vera Chios. Hic etiam ἀπὸ τοῦ ἐμμετρώσαντο αὐτοῦ ἐκαλεῖ-
το Κόδορος. est enim cothurnus alterutro pedum aptus,
tragicum calceamentum. G..

88. Αἰθῆρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλῶντας, εἰς δὲ
ἀμείνονα βίον λαμβάνοντες ἔχουσιν ὃ ἀρετῆς γέρας τὸ ἀφθαρ-
τον] Sic recte M. Coelum post terram eos excipit, qui
istis rebus student. ad meliorem vitam morientes prae-
mium virtutis consequuntur incorruptibile. Vulgo sine
sensu legitur οἱ δὲ ἀμείνονα λαμβάνοντες, & vertitur: qui
meliori fato morientes, tanquam alii essent, quam de
quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam
ἀμείνονα λαμβάνοντες Graecis nihil esse, nec id significare,
quod ex depravata lectione cuderant interpretes.

ipso M. φροσίν, corrupte:

M. du S.

Ο, τ. φροσίν] Sic legendum suaderet series oratio-
nis, & si libri omnes φροσίν haberent. Quid enim?
hoc expectant litigantes, ut quid ipsi sentiant, iudex
pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium
promat? Quam facile autem fuit, inter dicentes, vel
a describente, in φροσίν mutari φροσίν, praesertim
cui Attica forma φροσίν pro communi, φροσίν,
non satis esset familiaris. Sed jam bene sic dederat
Aldus, a quo operae posteriores, & interpretes, male
recesserunt.

f. M. G.

φροσίν] Quod Cl. Soulius noster sic monuit corri-
gendum, id etiam Cl. Gesnerus tam sponte, quam ex
Aldina sua recte vidit, cumque res ipsa flagitet, non
haesitavi in deferenda vulgata φροσίν.

f. F. R.

7. Θηραμένης καὶ] Vide Xenoph. Ed. St. p. 273.

ἔκειντο ὁ Κόθορνός, ἢ ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσιν βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδή τ' ἀνήσειν οὐκ εἰσκάλε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέισυ πλῶ, οὐδ' αὐτῶν ἐκέκρικα διοχλεῖσθαι, τὸ μάλιστα οὐδ' αὐτῶν εἶναι μοι δίκαιον, σποφανεῖμαι.

Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελές πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὅποταν εὐτυχῶν. παιδικὴ δ' ἐρώσις, ὅσοι φιλίας ἀγὰ δίκαια προμυῶνται, μόνῃς φιλοσοφίας ἔργον ἡγῆμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασιν, παιδεραστῆν δὲ ἐφείδω μόνους φιλοσόφους. ἡκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρον ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεοῦς, εἰ ταῖς Ἀθηναῖς ἢ Κόρινθον εἴξει.

Καὶ γὰρ μὲν ὑπ' αἰδῆς συντόμῳ λόγῳ ἤκρισεν ἐπισπεύσας, ἐξανέστην ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὴν Χαρικλέα, οὐδ' αὖτε μικρὸν ὥς θανάτῳ κατάκριτον ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φειδρὸς ἀναπηδήσας, προήει σφόδρα σοδαρώς. εἰκασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καλανεναυμαχεῖναι. καὶ τῷ γε τὴν κρίσεως ἀπανάμνην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστίασαντ' αὐτῷ τὰ πινύκια καὶ γὰρ ἦν

thurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, et ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id quod maxime in praesens mihi justum esse videtur, pronuntiabo.

51. Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, et beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos conciliant, solius opus Philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur Philosophis; minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero Charicles non gravabere, si Athenis Corinthus cesseris.

52. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu latus exsultans, jactabundo valde incessu progrediebatur; putares navali ad Salamina praelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tantumquam triumphali coena exceperit. Erat enim alio-

a. ἔκειντο ὁ Κόθ.] Defunt haec tria in Fl. b. Προμυῶνται] Sic M. & Edd. recte. Προμυῶνται γ. c. ἔφειδω] Ex W. dedimus. Ἀφείδω Edd. priores. d. Φιλοσόφους] Τοῖς σοφοῖς W. P. e. Προσώπῳ] Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. At. Τρέψω enim erat in Edd. omnibus. f. Τὰ πινύκια] Τὰ πινύκια W. male. Τὰ πινύκια Fl. Bz.

19. Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις] Ἡ ὅτι Χαρίκλεις μὲν Κόρινθος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλιμαχίδης, ὃ τὴν νικῶσαν ὁ ἀλγευτικὸς ὅτις ἔστιν ἡμῶν. ἢ * ὡς τὴν Κόρινθον μὲν ἀναικαίμηνος τὴν Ἀ-

φροδίτην διὰ τὴν πολλὰν εὐνοίαν τὴν Κόρινθον ἢ γυναικίαν μίση. Ἀθηναῖος δὲ τὴν παιδερασίαν κομῶντος. ἥτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ εὐφροσύνῃ, ἢ τῇ τῶν ὅτι μιστῶν καὶ ἀλγευτικῶν. V.

* Ὄς] Non aderat ὡς in editis. Inferuit M. du J. † Ἀφροδίτη] Sic mutavit Idem, cum editum esset Ἀφροδίτης.

† Παιδερασία] Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἢ παιδερασία, notavitque τὴν pro ἢ prave fuisse in V.

11. & Plut. in Nicia Aristoph. etiam, cujus Scholiae haec verba Luciani affert. 258. A. M. du J.

8. Ὁ Κόθορνός] Cum Edd. κόθορνός haberent, ego Keth. majore litera exaravi monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. vers. 1001. ubi ait: Θραμύντης — Κῆθός δι' ἰλιγύλο εἶναι, καὶ Κόθορνός. Λουκιανὸς ἔρπον· Ὄς ἐν ἔργῳ, ἀνὴρ εὐκαίμηνος, ὅστις ἦν ἐν δυνάτῃ, γενέσθαι Θραμύντης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνός. &c. Quae illi cum Nostro Scholiae conveniunt. Et si enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. J. F. R.

13. Γάμοι] Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10. Γάμοι γὰρ ἀνθρώποις εὐκαταῖον κακόν. Opabile malum hominibus sunt nuptiae. Ceterum γάμος etiam de unis nuptiis frequentatur, vid. Aristoph. Av. 132. Et Evang. Matth. XXII. ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολὰς de una epistola Alciph. L. 2. 4. pr. Conf. & Nost. Dial. Merc. VII. & alibi non semel. J. F. R.

17. Παιδεραστῶν δὲ ἐφείδω μόνους φιλοσόφους] Clar. Dav. (quem consulendum in marg. jussit Cl. Hemsterb.) ad Cic. Tuscul. Disp. c. 34. observat, ad Platonis im-

alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuisset.

33. Sed illa in Cnido commoratio, & habitus in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eruditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiaturus eras? THEOMN. Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius me arbitraris, ut iuste a te judicaris contrariam sciam sententiam? Qui praesumma iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis etiam si forte nimius ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa admirabar equidem: verum illud pa-

ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερον. ἡσυχῇ δὲ καὶ τῇ Χαρικλέᾳ παρηγορησάμενη ὅτι τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερέστερον μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν.

34. Ἄλλ' ἢ μὲν ἐν Κνίδῳ ἀφ' ἑαυτῆς, καὶ τὰ παλαιὰ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἰλαρὰν ἄμα, καὶ ἡ παιδιὰν εὐμυσσον ἐρχομένη, τῇ δὲ πῶς διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὅτι ἔωλον ἡμῶν ἐκκαλεσάμενον μνήμην, εἰ δικαστὴς τότε ἦσθα, πῶς ἀν' ἀπεφώνῃς; THEOMN. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶμαι με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σὲ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψήφον; ὅς ὑπ' ἄλλας ἡδονῆς τῇ λεγομένην ἀφ' ἑαυτῆς ἐν τῇ Κνίδῳ ὥσπερ, ὀλίγη τὸ βραχὺ τῷτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγέμενον εἶναι τῶν ἐκείνων. ὅμως δ' ἐγὼ (ἐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν εὐροτῇ λέγεσθαι, πῶς δὲ γέλωτος καὶ παύσειν ἢ, παρηγορεῖται δακρυῖ) τὴν ἀγὰρ ὑπὸ τῇ παιδείᾳ καλωφρομένης λόγους ἐθαύμαζον μὲν ὅτι

3. Παιδίων] Sic F. Fl. H. &c. Παιδίων W. male. h. Κόροιβον] Κόροιβον M. i. Διακρίνειν &c. Ἐν Κνίδῳ ἀφ' ἑαυτῆς ὁ. ὁ. τὸ βραχὺ. W. h. Παιδισαῖον] Παιδισαῖον W. Cod. Fl. Ed. El. Vulgatam retinent Edd. cett. cum Cod. P.

37. Τῇ δὲ πῶς] Τοῦτο τὸ τρίτον. V.

30. Καλωφρομένης] Ὁφρῦσι μετρίως. V.

puritatem hic adludere Lucianum. Quam turpia sint quae in *Phaedr.* & *Sympos.* quae de amore scripsit ille Philosophus, qui *παιδισαῖος* nimis amicum se praebuit, ut *Tertullian.* de Anima ejus verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobrat: adeo etiam inter philosophos magnum habes privilegium impuritas. Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota *Davissii*, ubi tamen addit *Augustinus* de civit. Dei l. 2. c. 14. & *Apul.* de Habit. Doctr. Plat. p. 610. qui ejus de amore sententiam vitio vacare ajunt.

F. F. R.

25. Ὁ δὲ Ἀθηναῖος] Ἰλαρὴ τῇ τρέφῃ παιδὸς ἀπαγγελίας, προὐκ σφίδου σελάρως] Sed M. Ἰλαρὴ προσώπου παιδὸς, quod quis non amplectatur? *Atheniensis* hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.

F. G. G.

Ibid. Ἰλαρὴ τῇ τρέφῃ] Angl. τῇ προσώπῳ. Aliter tamen Interpres; nec male.

F. B.

Ἰλαρῇ] Ἰλαρῇ scribentem *Bourdelotium* reliqui; nec enim semper ejus festinantem calamus corrigere volui, quod nec Cl. *Hemsterb.* facere vidi.

F. F. R.

30. Τάπειναι] Perperam in novissimis editionibus legitur, *Επίασαντ' αὐτὸν τὰ πινία*, pro quo recte in antiquioribus *τάπειναι*.

F. F.

41. Μελιτίδην] Margitem innuere opinor. Vide tamen quae de hoc fatuo leguntur apud *Aristoph.* p. 258: D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholia-stes. Vide & *Aelian.* V. H. XIII. 15. & consule ibi notas; perperam in Ed. Tornaeiana legitur *Μελιτιδῆς*.

M. du S.

Μελιτιδῆ] Scholasticus locus ad quem remittit *Solan.* est *Aristoph.* Ran. vers. 1021. ubi inter alia *Μελιτιδῆς* δὲ, τὸ σῆμα dicit, eumque *ὡς τὸ μόνον* sic dictum ait.

F. F. R.

Ibid. Κόροιβον] Idem Scholasticus l. c. E. M. du S.

49. Τῇ παιδισαῖῳ] Florent. Codic. τῇ παιδισαῖῳ.

F. B.

53. Καλῶ

ὅτι τῇ σεμνότητι, πλὴν ἔσ' ὅταν θυμῆρες
 ὁμόνῃ, ἐρήθω παιδὶ συνδιμερεύοντα, Ταν-
 ταλείας δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὅμμασι
 τῇ κάλλει μονοθυλὶ προσκλύζοντες, ἐξόν
 ζεύσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. ἔνθ' ἀπό-
 χρητὸ θεωρεῖν ἐράμενον, ἐδ' ἀπαντικρὺ κα-
 θιδόντες καὶ λαλῶντες ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ
 ἡδοῖας κλίμακα συμπηξάμεντες ἔρως, πρῶ-
 τον ἔχει βαθμὸν ὀφείας, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεά-
 σθαι, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. διδο-
 ῖται γὰρ δακτύλῳ καὶ μόνον δίγῃ, τὰ
 τ' ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν ἀφαιθεῖ τὸ σῶμα.
 τυχὼν δ' εὐμαρῶς τέττε, τρίτῳ πεῖραν
 ἐπαγεῖ φιλήματι, ὅτ' ἐνὶ οὐδὲν περ-
 γον, ἀλλ' ἡρέμα χεῖλη προσεγγίσας χεί-
 λεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τελείως ἀπέστη,
 μὴδὲν ὑπονοίας ἔχοντες καλαλιπῶν. εἴτα
 πρὸς τὸ παρῆκον ἀρμολόμεντες, αἰετι-
 παρεστέροις μὲν ἀσπάζεσθαι ἐντέτηκεν, ἐδ'
 ὅτε καὶ ἀφ' ἑλλάνων ἡσυχῇ τὸ σῶμα. τ' δὲ
 χειρὼν ἐδεμίαν παρήσιν ἀγγεῖν. αἱ γὰρ
 φαγεραὶ τ' αἰσθητῆς συμπεριπλο-
 χῆ τ' ἡδονὴν συνάπτουσιν. ἢ λαθρίως ὑγρῶς
 ἢ δεξιὰ καὶ κόλπῳ δῶσα, ματὸς βραχὺ

rum videbatur ad animi voluptatem perti-
 nere, aliquem totos dies versantem cum
 puero pubertati propinquo, Tanteleas poe-
 nas sustinere, cumque pulchritudo tantum
 non alluat oculos, cum hauriendi sit co-
 pia, tolerare tamen sitim. Neque enim sa-
 tis est videre quem ames, neque ex adver-
 so sedentem & loquentem audire, sed ve-
 lut scalas quasdam voluptatis fabricans amor
 primum habet gradum visus, uti spectet:
 & ubi contemplatus est, cupit admoto
 corpore attingere: si enim vel summis tan-
 tum digitis attigerit, totum corpus fructus
 ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus
 est, tertio tentat osculum, non statim cu-
 riosum illud, sed placide labia admovens
 labiis, quae prius etiam quam plane se con-
 tingerint, desistit, nullo suspicionis relicto
 vestigio. Deinde concedenti se accommo-
 dans, longioribus semper amplexibus quasi
 illiquefcit, interdum etiam placide os didu-
 cens, nullamque manum otiosam esse pati-
 tur; cum manifestae illae sensibilibus par-
 tium complexiones voluptatem congluti-
 nent. Aut igitur latenter lubrico lapsu
 dextra sinum subiens, mammillas premit
 paul-

a Διψῆν] Διψῆν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν P. & Fr. cum jota subscripto, quod in H. & J. non adest. b Εὐδὲν] Εὐδὲν marg. A. W. c Παρῆκον] M. & Edd. recte, excepta J. quae παρῆκον, quod & in marg. A. W. adscriptum. d Αἱ] H. J. male. Αἱ cett. & M. marg. A. I. habet ἡ. e Τῶν αἰσθ. Μὲν τ' αἰσθ. M. G. Μὲν τ' P. Non agnoscunt praeposit. Edd. f Αἰσθητῆς] Εἰσθητῆς L. g Συμπεριπλοχῆ] Περιπλοχῆ Fl. h Λαθρίως] Λαθρίως Ex. Fl. Λαθρίως marg. A. I.

58. Κλίμακα] (Si non tangendi copia est, ebo, ne vi-
 dendū quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit,
 certe extrema LINEA amare, haud nihil est. Ter.
 Eun. III. 2. Linea ἀπὸ τῆ βαθμοῦ, pro gradu sumit-
 tur. Vide Donas. & Nonnii σύμμιξις.) Porro. Sic Philo-
 lemon. fr. 65.

Ὅρως πάντες πρῶτον, αἱτ' ἰλαίμασιν,
 Ἐπειτ' ἐπιδέρμασιν, ἢτ' εἰς ἐκείνην
 Ἐπίσταν ὅτε γύει' ἐν τούτῳ ἴσται.

64. Εὐδὲν] Eodem redire, legastie εὐδὲν, an εὐδὲν,
 vid. supra, ad c. 42. & alibi dictum.

71. Αἱ τ' αἰσθητῆς &c.] Ex M. refinge: αἱ τ' αἰσ-
 θητῆς μὲν τ' αἰσθητῆς συμπεριπλοχῆ τῶν ἰδίων συνάπτουσιν,
 vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰ-
 σθητῆς. Vulgo μὲν omittitur.

80. Εἴτ' ἀπὸ μὲν προειρημένων κατὰ τὴν κομικὴν

αὐτὸ ἐκείνην] Interpres: dum ducto a tumorebus ex-
 ardis juxta Comicum ipsam percussit. Haec verba per-
 obscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud
 Diogenem Laërtium in vita Cleanthidis: φησὶ δὲ ὁ Ἐκείνου
 ἐν ταῖς χεῖρας ἐμύρου μύρου αἰσθῆναι, καὶ εἰς τὴν
 γαστέρα τούτου γαστρί, καὶ εἰς τὴν κοιλίαν τούτου κοί-
 λῳ. ἴσται μὲν, ἐν τῇ τοῦ ἀφαιματισμοῦ τῇ κοιλίᾳ. Ec-
 ceaton autem in Chrysus inquit, formoso adolescente discon-
 te, si in ventrem percussions γαστρί, etiam in femina
 verberans κοιλίᾳ, inquit Cleantes, tu quidem o ado-
 lescenti habe interfeminales pulsationes. Nimirum κοί-
 λῳ est inter praetextata verba, de παιδικαῖς. vide
 quae notavit vir & amicus summus Argidius Menae-
 gius ad hunc locum, & Paulus Leopardus Emendat.
 XVII, c. 32.

81. Κομικὴν] Quis hic Comicus sit nescio; nec
 quid voluerit, parum est inquirere, aut, si scirem,
 enarrare.

M. d. 83. M.

paullam ultra naturam tumentes, & durius-
culi ventris rotunditatem digitis molliter
percurrit, post haec etiam primae lanuginis
in pube florem. Et quid arcana illa oportet
remetiri? Tantam nactus opportunitatem
amor, calidius quoddam opus occipit: 80
deinde a feminibus exorsus, illa, ut ait
Comicus, percutit.

54. Mihi quidem hoc modo amare pue-
ros contingat. Sublimes illi nugatores au-
tem, & quotquot philosophiae supercilium
ultra ipsa tempora sustulere, honestorum
verborum phaleris imperitos pascant. Ama-
tor erat, si quisquam, Socrates, sub ea-
dem cum illo laena jacens Alcibiades, non
sine plaga surrexit. Nec mireris. Neque
enim Patroclus ab Achille eatenus tantum
amatus est, ut e regione federet,

*Aeacidi intentus, dum cesset fundere car-
men:*

fed erat ipsorum etiam amicitiae pararia vo-
luptas. Gemens ergo Patrocli mortem A-
chilles, affectu parum custodito in verum
erupit,

*Ergo tuorum sancta consuetudo pat-
chrior!*

τὴ φύσιν ὑποφθίνοντας πικρῶ. καὶ σφριγώσης
γαστρὸς ἡ ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ὅπι-
δράττει ὁμαλῶς. καὶ τὸτο καὶ πρωτόχην
ἀνθ' ἡδύς. καὶ τί τὰ ῥήτ' ἀναμετρήσασθαι
με δεῖ; τοσαύτης τυχὸν ἐξουσίας ὁ ἔρως,
80 θερμότερον τινὸς ἄπτε' ὡράγματ' εἶπ'
ἐπὶ μὲν πρὸς προοιμισσάμεν', καὶ τὸ κομι-
κὸν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν ἔστω παιδερασεῖν γένειο. μέλει
ἐρῶν δὲ, καὶ ὅσοι τὴ φιλοσοφίας ὄφρυν
5 ὑπὲρ αὐτῆς τῆς προτάφης ὑπὸ ῥήκασιν,
σημῶν ὀνομάτων καὶ κομψύμασι τῆς ἀμα-
θείας ποικιλιώδεις ἐραδικὸς ἦν, ἢ εἴ
τις ὦρ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν
Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλαῖδα κλιθεῖς, οὐκ
9 ὁ Πάτροκλ' ὑπὸ Ἀχιλλέως ἠγαπάτο,
μέχρι τῆς κατ' ἀντικρὺ καθέζεσθαι,

Δεγμένῳ Αἰακίδῃ ὅποτε λήξειεν αἰεῖδαν.
ἀλλ' ἦν καὶ τὴ ἐκείνων φιλίας μεσότης ἡδονή.

95 Ἐνὸν γὰρ Ἀχιλλεὺς τὸ Πατρόκλῃ θάνατον,
ἀταμιεύτω πᾶσι πρὸς τὴ ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὲς ὁμιλία καλ-
λίῳ

τὸς

ἡ Ἀμφιλαφίς] Ἀμφιλαφίς L. Nil mut. Fl. F. P. S. H. ἡ Κομψύμασι] Sic Fr. H. P. &c. Κομψύμασι
male F. Fl. ἡ Ποικιλιώδεις] Ita dedi ex P. Ποικιλιώδεις Edd. male. m. Eἰ τις πρὶ] Εἴπερ τις marg. A1.
n. Οὐδὲ γὰρ] Incipit rursus O. o. Κατ' ἀντικρὺ] Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀντικρὺ Edd. p. Μεσότης] Hoc
practuli ex W. & Ox. Μεσότης Edd. priores. q. Καλλιῶν] Καλλιῶν W. & Ex. Fl. At vulgatae adfentitur P.

83. Ἐμοὶ μὲν Μόγισ ποτὲ, μισὲρ ἔστω παῖς, τὸ σκευὲ ἐξήπας. ἐξάλης ἔστω πρῶτης ἐπὶ τοῖς. M.

83. Μίσωρον.] Vid. Pr. λ. 7.

M. du S.

85. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς προτάφους] Alciphr. I. ep. 34.
pr. Ἐξ ἡ φιλοσοφίᾳ ἐκπύου, σημῶς τις ἔχου ἔστω
ὄφρυν ὑπὲρ τοὺς προτάφους ἔπας. Ubi Cl. Bergler. haec
Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Cha-
ront. Merc. & Mort. ὑπὲρ γὰρ τὸ μέγα πον ταύτας (ὁφθαλμοὶ)
ἐπύου. Aliaque, ubi data opera ejusmodi absurdis hy-
perbolis utuntur. Sic Alexis ap. Athen. VI. p. 224.
eos ait supercilium supra capitis verticem habere. J. F. R.

87. Ἐραδικὸς ἦν, εἰ τις πρὶ, καὶ ὁ Σωκράτης] Ipse
Socrates apud Lucianum in Auctione Philosophorum,
παιδερασὲς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἱερὰ. AE. M. Sed con-
fer quae modo ad c. 49. pr. dicta. Item quae ad c.
51.

90. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλ' ὑπὸ Ἀχιλλέως ἠγαπάτο] Si-
militer Martialis Lib. XI. Ep. 44. Aeacida potior levis
Tom. II.

amicus erat. Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά.

AE. M.

93. Δέγμενος] Homer. II. I. 191.

M. du S.

94. Μεσότης ἡδονή] Lege μεσότης.

F. G.

Μεσότης ἡδονή] An μεσότης?

AE. M.

Μεσότης ἡδονή] Politissimus Menagius emendat μεσ-
ότης. Nihil verius. Supra c. 27. Φιλίας μεσότης τρέπα-
ζαν παραβέβηκε.

J. F.

Μεσότης] Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare ius-
sit Menagius. In omnibus impressis μεσότης, prave.

M. du S.

97. Μηρῶν &c.] Tragici cujuspian versiculus. F. G.
Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Tragici cujuspian aut Comi-
ci versiculus.

AE. M.

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Jambicus enim trimeter est,
sive senarius; nam Καλλιῶν facit initium versus se-
quen-

M m m

quon-

τὴς γε μὴν ὀνομαζομένης παρ' Ἑλλήσι
 κομματᾶς, εἰδὲν ἄλλ' ἢ δῆλως ἐρατᾶς νο-
 μίζω. τάχα ἂν φησὶ τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι
 λέγεσθαι, πλὴν ἀληθὴ γε, νῦν δὲ Κνιδίαν
 Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σου,
 φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην δέχην καὶ ἀβαλλο-
 μένην τρίτων λόγων, ἥς ἀκύνει ἐν ἑορτῇ μέ-
 νον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὅταν
 πόρρω σπουκιέιν. ἂν ἀφέντοι δὲ τὴν παρίλ-
 κειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίσωμεν. ἤδη
 γὰρ εἰκός ἐστι, ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν ἢ συ-
 γνῆναι. ἔτι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ δία, τῇ ἐν Οἴ-
 τη παθῶν ὑπομιμήσκουσα τὴς παρόν-
 τας.

Hos equidem, qui apud Graecos *Comissa-*
tores vocantur, nihil aliud quam professos
 amatores arbitror. Dixerit forte aliquis,
 turpia haec esse dictu: at vera quidem
 sunt, per Cnidiam Venerem. L Y C. Non
 sferam te, care Theomneste, aliud tertiae
 orationis quasi fundamentum jacentem,
 cujus initium tantum festo die audire fas
 est, reliqua vero procul ab auribus meis
 ablegare. Omissa autem longiore in iis,
 quae nihil ad rem faciunt, mora, in fo-
 rum prodeamus. Jam enim convenit ro-
 gum Deo accendere: nec injucundum spe-
 ctaculum, eorum quae in Oera Deo usu ve-
 nere, praesentes admonens.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

IMAGINES.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

LYCINUS.

Αλλ' ἢ τοῦτόν τι ἄρα ἔπαχον οἱ
 ἢ Γοργῶ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἐναγχοῦ

Numquid ergo tale quid usq̄ venie-
 bat his, qui Gorgonem vidissent, qua-

a Φοῖβι. Φοῖβι W. b Ἀφροδίτῃ. Ἀφροδίτῃ W. c Ὑφ' ἡμῶν. Ὑφ' ἡμῶν O. Vulgatae ceterar. Edd. Le-
 ctioni favet M. EIKONEΣ] Περὶ εἰκόνων Th. Mag. v. Γοργῶ. d Τοῦτόν τι ἄρα ἔπαχον] Τοῦτόν τι ἔπαχον. Th.
 Mag. Nihil mut. Edd. vert.

ΕΙΚΟΝΕΣ] Vid. Schol. i. VII. EIK.

quentis.

J. F. R.

Μακρῶν] Neque hoc unde sit scio, aut scire allaboro.
 Certe non Homericum. Adi tamen *Plut.* 1337. 2.
 Socrates apud *Xenophontem* in *Συμπ.* *Amicum* Achil-
 lis, non amasium fuisse probat p. 523. l. 40. Ed.
 Steph. *Apollodorus* etiam Achillis amasium vocat III.
 p. m. 97. B. M. d. S.

1. Κομματᾶς] Vox est Eidylliorum scriptoribus usi-
 tatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, &
 earum amorem captant. *Theocrit.* Eidyll. 3. G. C.

Κομματᾶς] Ille certe apud *Theocritum* Idyll. 3. κο-
 ματᾶς Amaryllidis amorem aperte prae se fert.

J. M. G.

EIKONEΣ] Dialogi isti duo, in quibus Pantheam
 Abradatæ uxorem describit, doctissimi sunt. J. B.

EIKONEΣ] *Bourdellois* figmentum capita 17. 20. &
 22. lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagi-

bus ostendet depictam hic a Luciano Imperatoris Ro-
 mani *consubinam*, cum uxorem nullibi dicat. Scho-
 liastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyr-
 nea (c. 10. & 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut suspi-
 cor, amica; de qua tamen apud Scriptores illius aetatis
 altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris decla-
 matio (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua
 Araspan Pantheae Xenophontae amatorem laudabat,
 apud *Philostr.* 524. memorata; Celer enim ille, qui
Capitolino Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Ve-
 rum inter auditores habuit (c. 2.) M. d. S.

ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.] Personarum colloquentium no-
 mina non ambo erant titulo inscripta in Edd. Sed
 quia & alibi interdum addita sunt in *Parif.* idque ab
 Cl. *Hemsterh.* quoque factum animadverto, eas supra-
 scribi curabo, nisi fuerint nimiae. J. F. R.

1. Τοῦτόν τι ἔπαχον] Aliiter in suis Codicibus lo-
 gisse

quale usu nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abest, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim factus, ac prae admiratione dirigeris. P O L. Infolitum, Hercle, spectaculum ais, & valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum sic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylium loco moveat, quam te abducatur a pulchris, quo minus adstes illis hians, & saepe illacrimans etiam, ut illa ipsa Tantali filia. Verum dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidetis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex propinquo nos etiam velimus juxta te in illo obrigescere. L Y C. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specula adspexeris, attonitum, & magis quam statuae sunt, immortum redditura est. Quamquam hoc quidem forte patius fuerit, & minus letale vulnus, ipse

ἔπαθον, ὃ Πολύστρατε, παγκάλῃ τινὰ γυναῖκα ἰδόν. αὐτὸ γὰρ τῷ μύθῳ ἐκεῖνο μι-
σηρὲς δὲ λίθῳ ἐξ ἀνδράπου σοι γεγονέναι,
πεπηγὸς ὑπὸ τῷ θανάτῳ. ΠΟΛ.
Ἡράκλεις ὑποφύεις τι τὸ θάναμα φῆς, καὶ
θανῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυ-
νὴ τις ὅσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῷ μερακίῳ καὶ
ὀργῇ ῥαδίως αὐτὸ πάχους ὥστε θᾶπτον
ἀν τις ἄλλον τὸ Σίπυλον μέλακινῆσαι, ἢ σὲ
τῷ καλῶν ἀπάγοι, μὴ ἐχὶ παρεσθᾶναι αὐ-
τοῖς κεχρῶτα, καὶ ὀπιδακρύνοντά γε
πολλάκις, ὥστε ἐκείνην αὐτῷ τῷ Ταν-
τάλῳ. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λθοποιὸς αὐ-
τῇ Μέδυσσᾳ ἡμῖν ὅτι, καὶ πόθεν, ὥς καὶ ἡ-
μῖς ἴδομεν; εἰ γὰρ, οἶμαι, φθορήσεις ἡμῖν τὸ
θῆας, ἐδὲ ζηλοτύπῃσεις, εἰ μέλλομεν
πλησίον σου καὶ αὐτοὶ παραπεπηγῆναι σοι
οἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε,
ὥς καὶ ἐκ παλαιότητος μόνον ἀπίδης ἐς αὐ-
τῷ, ἀχαῖν σε, καὶ τῷ ἀνδριάντων ἀκηχτό-
τερον ἀποφανῆ. χεῖρα τῷτο μὲν ἴσως εἰρη-
κώτερόν ὅτι, καὶ τὸ τραῦμα ἦτον χεῖριον, εἰ
αὐ-

Κεχρῶτα] Kechrōta male f. f. Ἐκ παλαιότητος] Ekpalaiotētos male f.

21. Σίπυλον] Ὁρῶ Λυκίαν ὡρᾶν τὴν Σιπυλίαν, ἐν ᾗ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποιήται. V.

* Ἐκ λίθου] Sic etiam C. Ἐκ λίθου V. prave. M. du S.
Ἐκ λίθου] Verum est in hic pravum fore. Sed scire cuperem
quomodo haec intellexerit Scholasticus, si Nioβη in λίθου μετα-
στροφῇ. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fa-
bulosae, quae ait Nioben conversam in saxum, non vero,
ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben pro-
creantem ex lapide. Apollod. III. 5. 6. f. p. m. 168. Νιόβη Θέ-
βαι ἀνελπιστὴν ἀπὸς τῆς πατρίδος Τάνταλον ἔπει ἐς Σίπυλον. ἀπὸ

ἀπὸ αὐτῆς τὴν μορφήν ἐκ λίθου μετατρέψαν. ut plura testimonia
vel pueris nota omnium. Quare aut Scholiastes hallucinatus
est, aut pro in λίθου legendum ἐκ λίθου. Si vero phrasin μετα-
στροφῇ ut pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit
Scholiasten Christianum fuisse, neque a Scrip̄toribus Ecclesia-
sticis adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe
abit ab illo Esai. XLIII. 16. ἀνέστη αὐτοῖς τὸ σπέρμα ἐκ αὐ-
τῶν καὶ τὰ σκολιὰ ἐκ υἱῶν. J. F. R.

gisse videtur Thomas Magister, nempe τοιοῦτό τι ἔπα-
θον.

Τοιοῦτόν τι] Idem esse, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο,
etiam prius Nostrum frequentius, supra satis diximus,
ad Hermot. c. 29. aliisque locis ibi indicatis. J. F. R.

6. Παννύχῃ] Dicitur hoc verbum de aqua, oleo,
melle, lacte, saepius de aquis & fluminibus cum con-
crescunt, coagulantur. M. du S.

11. Ἀν τις ἄλλον τὸ Σίπυλον μέλακινῆσαι] Reverend.
Jac. Elzer. haec Luciani adferens, ad Evang. Div.
Marc. XI. 23. ubi legitur: ὅς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τοῦτο Ἄρ-
θῃ, καὶ βλήθῃ ἐν τῷ θαλάσσῃ &c. monet iis acque
atque his Luciani significari rem gravissimam & insuperabi-
lem, quem vide. J. F. R.

Ibid. Σίπυλον] Mons is Asiae, in quem mutata

Nioben tradunt. Vid. Mart. Oxon. 42. M. du S.

13. Ὁπιδακρύνοντά γε πολλάκις] Conf. infra Navig.
c. 2. παρίσταται δακρύνον, ὥστε γινώσκει. J. F. R.

14. Βασίλειον] Nioben scilicet, Tantali filiam, cujus
fabula nota. M. du S.

21. Ἐκ παλαιότητος] Habuimus idem supra M. du S. c. 15.
M. du S.

23. Εἰρηκώτερόν ὅτι] Bene monuerat Hemsterhusius
in marg. Ed. Graev. adiri posse L. Bos Ep. ad Hebr.
p. 255. i. e. ad c. XII. 11. Cujus observatio hic ad-
di meretur. Verba Apostoli sunt: Πᾶσα δὲ παιδεία
πρὸς μὲν τὸ παρὸν εἰ δυνάει (εἰ male omisium in observ.
Bosii) χαρὴς εἶναι, ἀλλὰ λυγρῇ ὁρῇ δὲ κατὰν εἰρηκῶ-
— ἀποδίδου. Ad quae ille: „Ultima haec verba
„ vulgo vertunt: Post autem fructum pacificum reddit,
M m m 2 „ uti

αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶ κείνη προσέλθῃ, εἰς ἡμέραν
σε, τίς ἔσται μηχανὴ σπῶσθαι αὐτῆς;
ἀπαξὶ γὰρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἀν' ἐβάλῃ,
ὅτ' αὖ ἡ λίθος ἢ Ἡρακλεία δρᾷ τ' οἰσθῆναι.

ΠΟΛ. Παῦς, ὦ Λυκίη, τεράστιόν τι
κάλλος ἀναπλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι
τίς ἡ γυνὴ ἔστι; ΛΥΚ. Οἷε γὰρ με
ὡφθαλμοῖς τῷ λόγῳ, ὅς δέ δια μή σοι
ἰδόντι ἁπλῶς τις ἐπαινέσαι δοῖται, ὡς
τοσούτον ἀμείνων φαίνεται πλὴν ἀλλὰ ἡ-
τις μὲν, οὐκ ἀν' εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ
πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐτῆς ὡφισκῶν
λαμπρά, καὶ εὐνέχων τι πλῆθος, καὶ ἄβραι
πάνυ πολλαί, καὶ ὅλως μείζον γέ, ἢ ἡ
ἰδωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τένομα ἐπύθε σύ γε, τίς
καλοῖτο. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τέτομόνιον,
τ' Ἰωνίας ἔστι. τ' δεατὴ γὰρ τις ἀπιδὼν
εἰς τ' πωλησίον, ἐπεὶ παρήλθε, τοιαῦτα
μῦθοι, ἔφη, τὰ Συμυραϊκὰ κάλλη καὶ
θαυμαστὸν εἶδεν, εἰ ἡ καλλίστη τ' Ἰωνικῶν
πόλειον τ' καλλίστην γυναῖκα ἠνεγκεν. ἐδό-
κει δέ μοι Συμυραῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶ-
ναι, ἔτιως ἐσεμμένειο ἐπ' αὐτῇ.

si videas: si vero ipsa quoque te aspiciat,
qua ratione ab illa absce-des? Revinctum
enim te quorsum voluerit abducet, quod
magnus facit in ferro.

2. POL. Desine, Lycine, portentosam
pulchritudinem effingere; sed dic mihi,
quae sit mulier? LYC. Putas enim, me
dicendo modum excedere, qui metnam,
ne tibi, cum videris, imbecillis in laudan-
do videar: tanto illa apparebit praestantior.
Verum quae sit, non habeo dicere. Mini-
sterium vero multum, & alius circa illam
apparatus splendidus, & eunuchorum mul-
titude, & ancillae sane multae, atque in-
universum major, quam pro fortuna priva-
ta, res videbatur esse. POL. Neque no-
men audiebas tu quidem, quomodo voca-
retur? LYC. Nequaquam, nisi hoc so-
lum, ex Ionia est. Spectatorum enim ali-
quis, vicinum respiciens, cum transiret,
Tales quidem, inquit, sunt formae Smyrnen-
ses, nec mirum, si pulcherrima Ionicarum
urbium, mulierem pulcherrimam protulit.
Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipse quo-
que esse qui dicebat, adeo illa gloria-
batur.

3. POL.

a Προσέλθῃ σὲ] Sic etiam habere J. Fl. Bz. & S. notat Sol. Sed & sic P. S. &c. b Ἀναπλάττων] Ἀναπλάττων male J.

„ uti etiam Belgae. Mallem ego: *Laetum*, vel *jucun-*
„ *dum fructum*, ut Cicero dixit *jucundissimum fru-*
„ *ctum libertatis*. Εὐρηκὸν enim Graece saepe dicitur
„ id quod dolori & acerbitati oppositum est. Sic apud
„ *Lucian*. Imag. pr. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως ἡρωικώτερον ἐστὶ
„ i. e. Et hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius
„ est. Male ibi Interpres: *hoc forte magis ad pa-*
„ *cem facit* &c.” Hucusque Bos. At Obsolete: *hoc*
„ fortasse quod dixi, leve est prae hoc quod didicimus sum.
Ad argumentum aptius: a Gracco vero remotius.
Videretur sane ἡρωικὸν hic esse responsum oppositum
praemisso a Polystr. *Θάυμα δυνάως βίαιον*, adeoque *le-*
„ *nius, placidius*, quodque minus laedet, esse verten-
„ dum. Verum vellem addidisset commentator noster
„ exempla, quibus ostenderet κατὰ τὴν ἡρωικὴν pro *laeto*
„ *fructu* adeo usitatum esse; et si minime nego in addu-
„ cto loco N. T. sic esse vertendum; quia directe op-
„ ponitur τῷ, ἢ χαρᾷ. Ac *lenius* significari ap. *Lucia-*
„ *num*, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ πρᾶγμα
„ ἡδὺ καίμινον: quare etiam punctum quod hic ante καὶ
„ erat, sustuli, & ante αὐτὸ δὲ καίμινον posui; ibi enigmato-

va oppositio incipit.

28. Λίθος ἢ Ἡρακλεία] Plin. Aristot. Sic apud Pifid. Cosmogr.

Πάντας ἐφίλκων οἷα μαγνήτις λίθος,
ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τῇ λίθῳ,
ὅτι αὐτὸς ἐλκτικώτερος ἔχει.

J. B.

31. Οἷον] Attice pro οἷον, quod in verbis βούλομαι, οἷον, ὅψομαι perpetuum esse, supra jam observavi-
mus. Vid. Cl. Maistair. de Dialect. p. 62. 63. Et
Scholiast. Aristoph. ad Plut. 20. Ubi πρῶτον audies. Et
vers. 60. ἐκπυθῶναι ἰντρογας, ac sexcenties alibi.

J. F. R.

44. Συμυραϊκὰ] Parthico bello hanc a L. Vero in
Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen
apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud
quos Lucilla, Veri Uxor, cum matre & sorore Fa-
bia stuprum suspicari videtur; (Capitol. c. X.) de
hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c.
10.

45. Καλ.

3. POL. Quandoquidem igitur hoc ve-
re pro lapide fecisti, qui neque secutus sis,
neque interrogaveris Smyrnaeum illum,
quaenam esset: certe formam illius, quan-
tum ejus fieri potest, sermone ostende.
Forte enim sic eam agnovero. LYC. Vi-
des quantum sit, quod petisti, non est
facultatis dicendi, meae praesertim, decla-
rare admirabilem adeo imaginem, cui vix
Apelles, aut Zeuxis, aut Parthasius, apti
videantur, aut si quis Phidias vel Alcame-
nes. Ego vero corrumpero exemplum artis
imbecillitate. POL. Tamen Lycine, qua-
lis erat specie? Neque enim periculofus ille
conatus, si viro amico ostendas imagi-
nem, quomocunque lineae se habeant.
LYC. Quin tutius mihi facturus videor,
si veterum illorum artificum quosdam ad
opus advocem, uti mulierem mihi effin-
gant. POL. Quomodo hoc intelligis? aut
quomodo veniant tibi tot ante annos mor-
tui? LYC. Facile, si quidem tu non
graveris aliquid mihi respondere. POL. In-
terroga modo.

ΠΟΛ. Οὐκ ἔστι ἐπεὶ λίθου τὸτο γε ὡς
σοῦ αὐτῶς ἐποίησας, ἔτε τοῦ ἀποκαλυφθέντος,
ἔτε τὸ Σμυρναῖον ἐκείνου ἐρομένου, ὅς-
τις ἦν, καὶ τὸ εἶδέναι ὡς οἶόν τε ὑποδείξον
τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ αὐτῷ ἔτω γνωρίσαιμι.
ΛΥΚ. Ὅρας ἡλίκον τὸτο ἤτησας, ἢ χε-
ρὶ λόγον δύναμις, καὶ μάλιστα γὰρ τῷ ἐμῷ
ἐμφανίσαι ἔτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν
μόλις, ἀντὶ τῆς Ἀπελλῆς, ἢ Ζευξίς, ἢ Παρ-
θάσιου, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φυδίας, ἢ
Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμαινῆμαι τὸ ζῆ-
λον ἔχοντα ἀδελφείᾳ τῆς τέχνης. ΠΟΛ. Ὁ-
μῶς, ὦ Λυκίε, ποῖά τις ἦν ἢ ὅτιν; ἢ
γὰρ ὅπως φαλὸς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ
ὑποδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως αὐτὸς γραμμῆς
ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέτερον αὐ-
τὸς ποιήσῃ μοι δοκῶ, τῷ παλαιῷ τινος
ἐκείνων τεχνιτῷ ἀποκαλύψας ὅτι τὸ ἔρ-
γον, ὡς ἀκαπλάσειάν μοι ἢ γυναῖκα.
ΠΟΛ. Πῶς τὸτο φῆς; ἢ πῶς αὐτὸ ἀφίκου-
τό σοι πρὸ τούτων ἐτῶν ἀποθανόντες;
70 ΛΥΚ. Ῥαδίως, ἥτις οὐ μὴ ἀκλήσης ἀπο-
κρίσθαι τί μοι. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.
ΛΥΚ.

• Ἐπὶ] Ita jam optime f. cum Fl. & Ald. Ἐπὶ male B2. Fr. P. S. H. d. Οὐτὶ] Οὐτὶ male f. e. Ἐκείνου].
Omissum in f. Adest in El. V2. B2. Fr. P. S. f. Ὅστις] Ὅστις f. Fr. Fl. B2. P. S. Ἡτις ἴσως L. g. Ἡ] Ma-
le abest a El. Adest in P. P. f. &c. h. Αὐτῶς] Οὕτως adscripserat Solan. Sed nihil mutant Edd.

57. Ἀπαλλῆς] Ζωγράφον ὀνόματι παλαιῶν ἐ σημνῶν. G.

45. Καλλίς] Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 12. 2.
& 65. 1. & p. 97. Ante terrae motum, quo sub M.
Aurelio concussa & funditus eversa haec civitas legi-
tur; an. Chr. CLXXVII. qua de re consulendus *Ari-
stides Morodax* ἐπὶ Σμύρῃ. T. I. p. 478. & *Syncellus* p.
353. Eadem *Marm. Oxon.* p. 97. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ.
Vid. *Spanh.* 648. & *Philostr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646.
M. du S.

49. Ἐπὶ] In B2. Fr. P. & S. ἐπὶ prave legitur. M. du S.
Ἐπὶ λίθου] Lege ἐπὶ λίθου. F. G. Et sic reddidi Lu-
ciano ex Edd. antiquis. F. F. R.

Ibid. λίθου ἐποίησας] Alibi ποιεῖν λίθου signif. ex la-
pide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix est ut
mediocriter versatos admoneam. Vid. L. Bos Ellips.
v. ἔργον. F. F. R.

51. Ὅστις] Lege ἥτις, uti & conjecit aliquis in mar-
gine Cod. L. si de femina intelligi velis, ut supra c. 2.
& Ἐν Δ. VI. M. du S.

Ὅστις] Et si permutatio generis in simili locutione

locum habere possit, ut masculin. in generali interro-
gatione, tamquam dignius ac femininum sub se com-
plectens, praeferatur, E. c. *Ach. Tat.* I. p. 7. πολλὴ
παλῶν οἰκτῶν ἐ διαπραγμαίνων ἄς συνεπείμηνος ὁ Σώστρα-
τος ἰσχυρὸς ταῖς γυναῖξιν. αὐτῶς μάλιστα δὲ ἡ γυνὴ ἡ μεγάλη.
Quae posteriora ibi recte quidem vertuntur: *Inter-
EAS mulier erat procera*, sed servi & ancillae erant
permixti: Utque alias generis permutationes etiam
saepe supra vidimus; & *Dial. seq. c. 9.* videbimus: hic
tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter
confusionem, quam id pareret, quia sic ad proximum
Σμυρναῖον referretur. quare ἥτις recepissem, ut revera
recipiendum duco, si vel in uno Cod. aut Ed. inve-
nissem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia
sine codicum auctoritate receperim, habeat & hoc
pro recepto; sciatque, me tamen modum servare, &
non nisi urgente necessitate id facere in iis, ubi facile
Lectoris adiensum nancisci spero. F. F. R.

64. Αὐτῶς] Lege ἕτως, vel αὐτό.

M. du S.
M. m. 3.

73. Κι-

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύ-
στρατε, τῇ ᾧ Κνιδίαν; ΠΟΛ. Καὶ μάλα.
ΛΥΚ. Οὐκ ἐν ᾧ ἤ Ἀφροδίτῃ εἶδες πᾶν-
τως αὐτῆς; ΠΟΛ. Νῆ Δία, ἣ Πραξι-
τέλους ποικιμάτων τὸ κάλλιστον. ΛΥΚ.
Ἀλλὰ καὶ ἣ μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἦκουσας, οἱ
ἑπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἑραοδείη τις τῷ
ἀγάλματι, καὶ λαθὼν ἀπολιφθεὶς ἐν
ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατόν, ἀγάλματι,
τῷτο μὲν σοὶ ἄλλως ἰστορεῖσθαι. σὺ δὲ
(ταῦτ' αὖτε γὰρ, ὡς φησὶ, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ
τόδε ἀποκρίναι, εἰ καὶ ἣ ἐν κήποις Ἀθῆναι,
ἣ Ἀλκαμένης ἑώρακας. ΠΟΛ. Ἡ πᾶν-
των γ' ἂν, ὦ Λυκίне, ὁ ῥαθυμότατος ἦν, ὅς
εἰ τὸ κάλλιστον ἣ Ἀλκαμένης πλάσμα-
των παρεῖδον. ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ
Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολ-
λάκις ἐς ἣ ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ ἣ Κα-
λάμιδος ὁ Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ. 90
Εἶδον καὶ κείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ
καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς τῆς δὲ Φιδίης ἔργων
τί μάλιστα ἐπήνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο
ἢ ἣ Λημνίαν, ἣ καὶ ἑπιγράφει τέτομα ὁ
Φιδίας ἠξίωσε; καὶ, τῇ Δία, ἣ Ἀμαζόντα,
ἣ ἐπεριδομένην τῷ δορατίῳ.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es,
Polystrate, in urbe Cnidiorum? POL. Sa-
ne. LYC. Igitur omnino etiam Venerem
sillorum vidisti. POL. Ego vero, ita me
Jupiter, operam Praxitelis pulcherrimum.
LYC. Sed fabulam etiam audisti, quam
narrant de ea cives, amore aliquem captum
statuae clam cum relictus esset in templo,
80 coeuisse, quoad ejus fieri potuerit, cum sta-
tua. Atque illud quidem alias tibi refera-
tur: jam vero, hanc enim, ut ais, vidi-
sti, age, mihi illud quoque responde, an
illam etiam in hortis apud Athenas, Alca-
85 menis Venerem vidisti? POL. Equidem
omnium, Lycine, sum negligentissimus, si
pulcherrimum Alcamenis signorum prae-
tervidissem. LYC. Illud quidem, Poly-
strate, non exquiram, an, cum saepe escen-
deris in arcem, Calamidis Sofandram con-
templatus fueris? POL. Vidi & illam sae-
pius. LYC. Sed satis ista. Inter Phidiae
vero opera, quod maxime laudasti? POL.
Quod vero aliud, quam Lemniam (Miner-
viam) cui etiam inscribere nomen suum Phi-
95 dias voluit? & Amazonem, per Jovem,
innixam hastae.

5. LYC.

a Κνιδίαν] Leg. Κνιδίαν adscriptum marg. f. Sed in Κνιδίαν conspirant Edd. b Σωσάνδραν] Δυσάνδραν male Fl. Σω... recte cett.

73. Κνιδίαν] Lege Κνιδίαν. M. du S.
74. Τῇ Ἀφροδίτῃ — αὐτῇ] Venerem Gnidiam
marmoream, Euploiam a Gnidiiis nuncupatam, quam
Praxiteles fecit, magni aestimat Lucian. in *Amorib.*
Nec me fugit id Sami contigisse ab Athenaeo esse
proditum, qui volumine XIII. Gnidiae Veneris simu-
lacro effigendo Phrynes amicæ corporis venustatem
quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit.
Val. Max. G. C.
Ibid. Ἀφροδίτῃ] Eam intelligit; de qua in *Ἑρωτ.*
c. 11. 13. multa legisti. M. du S.
75. Πραξ. — κάλλ.] Anadyomene Latinis etiam
dicebatur. V. Ovid. *Art. Am.* III. 223. Uraniam No-
ræ vocat *Yr. Eik.* c. 23. M. du S.
77. Μῦθον.] Historiam habes *Ἑρωτ.* c. 16. & 15.
M. du S.
83. Τῇ ἐν κήποις] De Venere hortenfi vel potius in
hortis posita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucian.
in *Dial. Meretr.* G. C.

- Ibid. ἐν κήποις] Vid. *Dial. Meretr.* VII. pr. M. du S.
Ibid. Ἀθῆναι] Non ergo Athenis hoc scriptum est.
Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri pos-
sit. Veneris autem statua est, quam designat. M. du S.
89. Καλάμιδος Σωσάνδραν] Vide & *Ἑρ. Δ.* III. Fl.
autem hic & infra c. 6. bis *Sofandran* pro *Sofandra*
habet. Sed eadem recte in illo *Ἑρ. Δ.* III. *Sofan-
dram* exhibet. M. du S.
94. Τῇ Λημνίαν] Lemniam omnibus Phidiae operi-
bus anteponit, cui & nomen suum ad eam scripsisse
Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen for-
titam credit *Pausanias* in Atticis. Nonnulli a loco
qui est in arce Atheniensium, *Λήμνη* nuncupato, un-
de & *Dionys.* *Λημνίως*. G. C.
Ibid. Λημνίαν] Statua erat Minervae, quae ita di-
cta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide *Pausan.* At-
tic. p. 26. 32. M. du S.
98. Διῶσα] In omnibus legebatur *Διῶσα*. Prave, cum
loquatur is ipse, qui Imaginis effector est. M. du S.
Διῶ-

3. LYC. Pulcherrima, sodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age jam ex omnibus hisce, ut potest, coagmentatam tibi unam imaginem ostendam, quod in singulis eximium est, habentem. POL. Et quomodo illud fieri potest? LYC. Non difficile est, Polystrate, si jam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodissime possit, servata simul commiscendi proportionem & varietate. POL. Recte. Sumat sane atque ostendat. Volo enim videre, quomodo illis usura sit, aut quomodo ex tot diversis componens unam aliquam, non absurdam effectura sit.

6. LYC. Atque jam tibi videndam praeber, dum existit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, solum caput fumens; reliquo enim corpore, cum nudum sit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & supercilia quasi ad amussim facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam oculorum mobilem hilaremque gra-

ΑΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥς ἐκέτ' ἄλλαν τεχνίτην δέσσει. Φέρε δὲ ἐξ ἀπασάν ἡδὴ τέττων, ὡς οἶδ' ὅτε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ὀπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἐκάστης ἔχουσαν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἀν' τρόπον τυτὶ γένοιτο; ΑΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύstrate, εἰ τὸ δῶν. Τῶδε σὺ δαδόντες τὰς εἰκόνας τὰ λόγῳ, ὅππῃ θέλοιμεν αὐτῷ μετακοσμεῖν, καὶ συντίθεσθαι, καὶ ἀρμόζειν, ὥς ἀν' εὐρυθμότατα δύναιτο, Φυλάτῳ ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκείνα, καὶ ποιήσας. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις, καὶ δὴ ὡφθαλμῶν ἰοδευκύντω· ἐθέλω γὰρ εἶδέναι ὅ, τι καὶ χρήσει· αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τούτων μίαν τινα συντίξῃς, οὐκ ἀπαράδεκτον ἀπεργάσει.

ΑΥΚ. Καὶ μὴν ἡδὴ σοι ὅραν παρέχει γιγνομένη καὶ εἰκόνα, ὥς συναρμόζον, καὶ ἴσ' ἐκ Κνίδος ἡγεσθης μόνον καὶ κεφαλὴν λαβὼν εἶδ' ὅτι τῷ ἄλλῳ σώματι, γυμνῷ ὄντι, δέσει· τὰ μὲν ἀμφὶ καὶ κόμην, καὶ μέτωπον, ὁφθαλμοῖν τε τὸ εὐγραμμὸν, εἰσὺς ἔχων, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τὸ ὡφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ

ε ΑΥΚ.] Deest male in Fl. & alibi passim. d Δείξω] Δείξω legendum monebat marg. f. Sed in δείξω conspirant Edd.

Δείξω] Solan. δείξω corrigebat. At, si corrigendi libidine agimus, possum aequo jure δείξω conjicere. Quamvis autem δείξω bene quoque se haberet, veluti οἷα pro οἷ (de quo vid. ad c. 2. hujus Dial. & *Maistoir*. p. 63.) tamen quia id perpetuum non est, nihil in vulgata mutarim. Noster supra *Tim.* §. 48. vers. 98. οὐ γὰρ — εἶδ' ὅτι δεικνύει παρ' ἑμοῦ λόγον, & alibi non semel. *Epist.* Sent. 28. p. 104. ὅτι πλείονα γὰρ δείκναι προείπον, ὅτι ἐνέποιον δεικνύει. ubi manifesto est secund. pers. fut. med. Verum Solanus suum δείξω non accepit, credo, pro secunda indicativi fut. med. a δείκναι, sed pro tertia activi, quod defendi potest ex *Salt.* c. 3. ἡ δὲ λαλῶν σοι δείξω, alioque exemplo ab *Sterpiano* adducto, ubi εἶδ' ὅτι δεικνύει μοι ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut sensus esset: *imago non eget aliis artificibus; vel potius impersonalium more, quasi a deo, nihil opus eris al. art.* Eoque sensu absoluto & ego accipio, credoque esse tertiam aoristi subj. act. quem habere potestatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *hanc opus fuerit.* Ut enim *δεικνύει* pro *δείκναι* frequentius occurrit, quam activum, ita & activum satis est frequens, modo imper-

na forma, cum dativo, cum acc. modo sine casu, modo ut personale cum nominativo. Ex insigni copia en pauca. Infra *Tex.* c. 37. ὅ δὲ δεικνύει καὶ ποιεῖ. Pro *Imag.* c. 16. ὅτι μοι μετακρίναι γὰρ λόγον. Supra *Amor.* c. 3. Ἀλλὰ σοι ἐκ καθαρῶν τέχων δεικνύει. Sed in *Dial. Meteur.* 2. ante med. εἶδ' ὅτι δεικνύει, dubites, sitne secundae an tertiae personae. *Lidam.* Ep. 118. εἶδ' ὅτι δεικνύει δεικνύει. Sic δὲ εἶδ' ὅτι δεικνύει τοῖς γάμοις. *Alciphron.* III. p. 388. Ibid. Ep. 35. p. 104. εἶδ' ὅτι ἐπαμειβόμενος. J. F. R.

99. Ἐξ ἀπασάν ἡδὴ τούτων]. Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, *Achil.* *Tec.* lib. 2.

19. Καὶ τὸ ὡφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ Φαιδρῷ]. Sic *Anacreon* Od. XXVNI.

Τὸ δὲ βλέμμα τῷ ἀλφειῷ
ἀπὸ τῷ πύργῳ ποίησεν
ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνη.
ἅμα δὲ ὑγρὸν ὡς Κυβέβη.

Ad quem locum vide Interpretes.

E. For.
Kd

κεχαρισμένη, ἡ τῆτο ἀγαφύλαξι καὶ τὸ
 Πραξιτέλει δοκῶν· τὰ μὲλα δὲ, ἡ ὅσα δὲ
 ὀφθαλμοῖς ἀντιπὰ, παρ' Ἀλκαμένης καὶ τῆ ἐν
 κήποις λήψῃ· καὶ προσέτι, χαρῶν ἄκρα,
 καὶ καρπῶν τὸ εὐρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ
 εὐάγωνον, ἐς λεπτόν σπολήγον, ὧς δὲ
 ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὸ δὲ τῷ παντός προσ-
 ὄπῳ περιγραφῇ, καὶ παρειῶν τὸ ἀπαλόν,
 καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἡ Λημνία παρέξει, καὶ
 Φειδίας ἐτι καὶ στόματι ἀρμογὴν ὁ αὐτός,
 καὶ τὸ αὐχένα ὧς δὲ Ἀμαζόνος λαβάν. ἡ
 Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμή-
 σθαι αὐτὴν καὶ τὸ μεῖδιον· λεπτόν
 καὶ λεληθός, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ
 εὐσταλές δὲ καὶ κόσμιον· ἀναβολὴς ὧς δὲ
 Σωσάνδρας· πολλὴν ὅτι ἀκάλυπτον αὐτὴ
 ἔσται τὴν κεφαλὴν· τὴν ἡλικίαν δὲ τὸ μέτρον
 ἡλικίαν ἀν' γένος; καὶ τὸ ἐν Κνίδῳ ἐκείνη
 μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τῆτο καὶ τὴν Πραξιτέλη
 μιμητρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ
 καλὴ γενήσασθαι ἢ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπε-
 ρᾶν ἐς τὸ ἀκρίβεστατον ἀποτελεσθαι;

ΠΟΛ. Ἐτι γὰρ, ὦ γενναίωτάτε, κατὰ
 Ἀλκίονος τί κάλλος ἔξω τῷ ἀγάλμα-

tiam, prout Praxiteli visum est, servabit.
 Malas autem, & quae in adverso vultu
 eminent, ab Alcamene & illa in hortis Ve-
 nere assumet, & insuper manus extremas,
 & volarum proportionem, & molles digi-
 tos, in tenuitatem exeuntes, haec inquam
 & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus
 circumscriptionem, & genas teneras, &
 nasi proportionem, Lemnia praebebit &
 Phidias: etiam oris commissuram idem, &
 cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra
 vero & Calamis verecundia ornabunt illam;
 & risus tenuis ac latens sicut illius erit,
 itemque compositus & decens amictus a
 Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit.
 Aetatis autem atque incrementi mensura
 quatenam fuerit? secundum Cnidiam illam
 maxime. Nam hoc etiam secundum Pra-
 xitelem metiamur. Quid tibi, Polystra-
 te, videtur? pulchrae futura imago?
 & maxime si accuratissima ratione perfi-
 ciatur?

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, ge-
 nerosissime, pulchritudinis aliquid extra ima-

a Σωσάνδρα] Δωσάνδρα iterum male Fl. ac tertium paullo post. Sed bene cett. Σω. ... b Λεπτόν] Sic Edd.
 omn. Σμύρον A. P. & marg. ΑΙΩ. c Καὶ λεληθός] Καὶ deest in Fl. & λεληθός male habet eadem pro λεληθός,
 quod recte legitur in cett. acque ac in P. & A. d Καλὴ] Παλὴ A. P.

Καὶ τὸ ὀφθαλμῶν &c.] Plura vid. ap. eumd. L. Bas
 in Animadv. ad Philostr. p. 47. ubi docet ὄφθαλ-
 μῶν esse lubricum, s. oculorum mobilitatem. Adde
 Nostrum Dial. seq. Amor. c. 3. ἰλαρὸν τὸ ὀφθαλμῶν αἰ-
 βολεῖται ταχυρῶς ἀνοργαίσι.

Idem. Τῶν ὀφθαλμῶν] Mirum audis artificem, qui
 in marmorea statua haec expresserit; nostri sane ho-
 mines in marmore ista effingere non valent. Quorum
 statuae, quamvis cacteroquin pulcherrimae, oculis
 sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis periti-
 am accedant.

33. Λεπτόν & λεληθός] Angl. σμύρον & καλ. J. B.
 36. Σωσάνδρας] Floreat. Δωσάνδρας. J. B.
 37. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον] Habemus eandem phrasin
 in Novo Foedere, Ep. ad Eph. IV. 13. — εἰς ἀνδρα
 τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba Cl. Bos p.
 183. ita commentatur: „I. e. in virum adultum, ad
 „mensuram staturae. Lucian. Imag. (h. l.) τὴν ἡλικίαν
 „ὅτι τὸ μέτρον, ἡλικίαν ἀν' γένος, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκεί-
 „νην μάλιστα — μιμητρήσθω. i. e. staturae vero men-

„suram, quatenus esse debeat, mensuretur maximo se-
 „cundum Venerem Cnidiam. Perperam ibi Interpres
 „ἡλικίας μέτρον reddidit: aetatis modum. Obso-
 „pocus: aetatis mensuram. Sed Clariss. Gesnerus in-
 „terpunctionem mutavit, interrogandi signum post
 „γένος faciens, & comma quod in vulgata post μέ-
 „τρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic
 „saltem Latinis responderent: & quia in hisce est li-
 „centia, lectoris arbitrium facio, malitne cum Bosio
 „vulgatae distinctione retinere, an praecipientem Ges-
 „nerum sequi, & vel novam personam inferere, quod
 „tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset,
 „interrogandi formulam hic esse, si πολὺν dixisset;
 „nam etiam ἡλικίαν quoque videtur interdum interrogan-
 „tis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi
 „sic ponitur. Quare, quantum ad me, a Bosio ver-
 „sione ac vulgata distinctione nondum recederem.

J. F. R.
 40. Δοκεῖ] Post hanc vocem in Anglicano Cod.
 J. B.
 51. Κν-

imaginem; qui sic omnia in illam contu-
listi? LYC. Atqui hoc minimum est,
amice, nisi videntur pauca tibi ad formae
decus conferre color, & cuiusque rei con-
decentia, ut exacte nigra sint, quae sunt
nigra, alba autem quae oportet esse talia,
& ruborem *ubi decet* efflorescere. Et *quan-*
tum ad haec talia forte illud, quod maxi-
mum est, nobis adhuc deest. Unde igitur
& haec parabimus? an advocemus scilicet
pictores, & maxime quotquot illorum
optimi fuerunt temperandis coloribus, &
tempestive allinendis. Nempe advocetur
Polygnotus, & Euphranor ille, & Apel-
les, & Aëtio. At hi divisis operis, Eu-
phranor comae colorem det, qualem Juno-
nis pinxit, Polygnotus vero superciliorum
decorem, & ruborem suffusum genis, qua-
lem Casandram in conciliabulo Delphis fe-
cit. Vestem vero etiam hic faciat, subti-
lissime elaboratam, ut adstricta sint quae
debent, fluctuant autem pleraque. Reli-
quum corpus Apelles ostendat, Pacatae ex-
emplo, praesertim ne nimis candidum, sed

457, ἔτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορη-
κώς; ΛΥΚ. Τῆτο μικρότατον, ὡ φιλό-
της, εἰ μὴ σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν
συντελεῖν χροῖα, καὶ τὸ ἐκάστῳ πρέπον ὡς
μέλανα μὲ εἶναι ἀκριβῶς, ὅποσα μέλανα,
50 λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῆ, καὶ τὸ ἐρύθη-
μα ἐπαρθεῖν καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκινδυνεύει τῇ
μεγίστῃ ἐτι ἡμῖν προσδεῖν. πότεν ἂν καὶ
ταῦτα πορισάμεθ' ἂν, ἢ ὡς χαλεπώσαι-
μεν δηλαδὴ τῆς γραφίας, καὶ μάλιστα
55 ὅποσοι αὐτῆς ἀριστοὶ ἐγένοντο κεράσασι τὰ
χρόματα, καὶ εὐκαιροὶ ποιήσας τὴν ὀπίσθω
αὐτῆς; καὶ δὴ ὡς κεκλήσθω Πολύγνω-
τος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκείνῳ, καὶ Ἀπελλῆς,
καὶ Αἰτίῳ. ἔτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ
60 μὲν Εὐφράνωρ χροῖά τῳ τὴν κόμην, οἷαν τῇ
Ἥρας ἔγραψεν ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων
τὸν ὀπίκρεπες, καὶ παρειῶν τὸν ἐνερευθές,
οἷαν τῇ Κασάνδρῃ ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε
τοῖς Δελφοῖς καὶ ἐσθῆτα δὲ ἔτι ποικί-
65 ῶς ἐς τὸ λεπτότατον ἐξεργασμένην, ὡς
συνεσάλλθαι μὲ ὅσα χρῆ, διημερώσας δὲ πᾶ-
ν πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς
δείξάτω, καὶ τὴν Πακάτιν μάλιστα μὴ
ἀγαπ

[Κυδωνίη &c.] K. γού τ. μ. Pell. Vid. nott. f. Προδῶν] Sic P. S. Fl. B2. Προδῶν male reliquae. g. Ἡ] Deest in Fl. Adest in Coll. & Edd. cett. h. Γραφίας] Συγγραφίας male Fl. Vulgatam tenent cett. & P. i. Αἰ-
χῇ] Nihil mutare Edd. notat Solan. k. Ἐποίησι] Ἀποίησι male f.

51. Κυδωνίη τῇ.] In veteribus quibusdam Edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προδῶν.

M. du S.

Κυδωνίη — προδῶν] Consului Edd. cognovique P. & S. sic habere & interpungere, ut edidimus. Fl. & B2. vero comma post τοιαῦτα male collocare. Juno. vero Ald. Hag. Fr. Καὶ τὰ τοιαῦτα κυδωνίη. τῇ μεγίστῃ ἐτι ἡμῖν προσδεῖν. Nam quod in nostro Junonae exemplari προδῶν conspicitur, id Solani manu ita correctum erat, ut vix dignosci posset, impressumne an manu scriptum esset illud.

f. F. R.

58. Εὐφράνωρ] Meminit ejusdem rursus Juv. Trag. c. 7.

f. F. R.

63. Λέσχῃ] Vide Pausan. 341. 33. Et de Casandrae illius pictura 343. 11.

M. du S.

Ibid. Ἐν τῇ λέσχῃ] Unice huc facit Pausan. in ipsa Delphorum descriptione Phoc. p. 657, 8. Ὑπὲρ τῶν Κασαντίδῃ ἐστὶν οἰκία γραφίης ἔχον τὴν Πολύγνωτον, ἀνα-
θήματα μὲ Κυδωνίῳ, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχῃ. ὅτι
ἐν ταύτῃ συνίεντες τὸ ἀρχαῖον, τά τε σπουδαῖότερα διέλογον-
το. καὶ ὅποσα μυθολογία κ. τ. λ. Est enim longa operum
Polygnoti in illa Lesche (conciliabulum reddidit Ama-
saeus Romulus) enarratio, in qua neque Cassandra
omissa est p. 660, 6.

f. M. G.

68. Διέκρινε] De pictoribus proprie usurpari hoc verbum, vid. T. I. Somn. §. 8. multis ab Cl. Ham-
perb. demonstratum.

f. F. R.

Ibid. Κατὰ τὴν Πακάτιν] Suspectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάτιν est apud Aelianum. V. H. 12, 34. concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem esse, quae Campaspe scribitur ap. Plin. 35, 10. f. 36, 12. opinio est Perizonii ad l. c. Harduinus ad Plinium sic laudat Aelianum, ut subjungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάτιν esse. Quodcumque nomen fuit, tres scriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere jussus est concubinam Alexandri: itaque amavit, quod solum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum femini corporis partium pingendarum.

f. M. G.

Nnn

70. Πα-

ἀγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἔναιμον ἀπλῶς τὰ
χείλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὃ Ἀετίων ποιησάτω.

Μᾶλλον δὲ τ' ἄριστον τ' γραφέων Ὀ-
μηρον, παρόντων Εὐφράτορος καὶ Ἀπελλῆ
διδέγμεθα. οἷον γὰρ τι τοῖς Μενελάου μη-
ροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖν ἐπέβαλλεν, ἐλέ-
φασιν εἰκάσας ἡρέμα σφοδρινγιδύω, τοῖόνδε
ἔγω τὸ πᾶν ὃ αὐτὸς ἔτ' καὶ τὰς
ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπιν τινα ποιήσας
αὐτῷ. συνεπιλήψεται τὴν ἔργον αὐτῷ καὶ ὁ
Θηβαῖος ποιητής, ὥς ἰοδλέφαρον ἐξερ-
γάσει. καὶ Φιλομεδῆ δὲ Ὀμηρον ποιήσας,
καὶ λευκώλεον, καὶ ῥοδὸδάκτυλον, καὶ ὅλως
τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσας πολὺ δικαιότε-
ρον ἢ τὴν τῆ Βρισηώς.

Ταῦτα μὲν ἐν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ
ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὃ δὲ πᾶσιν
ἐπανθεῖ τέτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ
ἄκασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι
ἐρωεῖς χειροτέχνες, τίς αὖν μιμήσασθαι δύ-
ναίτο; ΠΟΛ. Θεοπέσιόν τι χρῆμα, ὦ
Λυκίε, Φῆς, καὶ διίπετες ὡς ἀληθεῖς, οἷον

in quo sanguinem inesse appareat. Labia,
qualia Roxanes, faciat Aetion.

8. Quin optimum pictorum Homerum,
Euphranore praesente & Apelle, assumpsi-
mus. Qualem enim ille Menelai femoribus
colorem induxit, ebori ea comparans leniter
scrupulose, tale sit universum. Idem
vero oculos etiam pingat, & amplis qui-
dem reddat conspicuam: adjuvabit illi opus
etiam Thebanus poeta, qui supercilium
elaboret. Etiam risus amantem faciet Ho-
merus, & candidis lacertis, & roseis digitis,
& aureae Veneri similem faciet justius mul-
to quam Brisei filiam.

9. Atque ista quidem statuariorum, &
pictorum, poetarumque filii efficient.
Quod autem in hisce omnibus floribus instar
eniter, Gratia, quin omnes simul, quot-
quot sunt Gratiae, & quotquot sunt A-
morem, qui choreas circa illam ducunt,
imitari quis possit? POL. Divinum quid-
dam dicis, Lycine, & a Jove revera de-
missum, quale quid eorum fuerit, quae
πα-

α Ὀμηρον] Sic Edd. praeter 7. quae μηρον. β Διδέγμεθα] Διδέγμεθα 7. sola. γ ἰοδλέφαρον] Τὸ βλίφαρον
male Edd. priores. δ ὅλως] Bene sic 8. aliaeque. ὅλως 7. ε τῷ] Τῇ Edd. male. 6 Ἀκασα] Sic recte
S. & A. Male cett. δ πᾶσαι.

70. Ῥωξάνης] Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὐτῆ. G.

70. Ῥωξάνης] Alexandri nuptias pinxerat Aetion,
quam tabulam enarrat in Herod. c. 4. & 5. M. du S.

71. Τὸν ἄριστον τ' γραφέων Ὀμηρον] Cl. Hemsterb. mar-
gini adleverat, vid. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. V. p.
387. Ed. 2. Hujus igitur notam, quia huc facit, nec
longa est, ecce subjungo. Αἱ οἷμοι (Homeri) ῥιζυ-
γαν, non ῥοῖσιν videmus, scribit ibi Cicero. Ad quae
Davif. „ Vult Noster, Homerum ita res describere,
„ ut eae ipsae nobis ante oculos esse videantur, &
„ hinc ἀγαθὸν ζωγράφον comparatur apud Athenaeum
„ L. IV. p. 182. A. Eumque τ' ἄριστον τ' γραφέων vo-
„ cat Lucian. in Imag. h. l. Vide & scriptorem vitae
„ Homericae in opusculis Galeanis p. 401. Certe non
„ tradit Cicero, se Homerum picturam seu faciem pi-
„ ctam vidiſſe; quod perpetam censuit vir doctissi-
„ mus Gisb. Suerpius Apothec. p. 10. J. F. R.

73. Τὶ τοῖς Μενελάου μηροῖς] Non satis accurate, ut
ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque
enim ille sana & integra Menelai femora sic describit,

sed sanguine e vulnere, quod sub baltheo acceperat,
defluente foedata. Il. Δ, 140.

Αὐτίκα δ' ἔρπον αἶμα καλαροφῆς ἐξ ὀφθαλμοῦ.

Ὡς δ' ὅτε τις ἐλαφύνει γυνὴ φοῖνικι μίσην —

Τοῖοι τοι, Μενέλαε, μινῶν αἶματι μῆποι κ. τ. λ.

J. M. G.

74. Ἐλέφασιν εἰκάσας] Hom. Il. Δ. 141. M. du S.

79. Θηβαῖος ποιητής] Pindarus Ol. VI. Sed excidit
haud dubie aliquid, suspicor ego ἰοδλέφαρον scriptum
fuisse, ut Ίκ. Εἰκ. c. 26. Apud Pindarum certe πᾶσι
ἰοδότηρον, vel ἰοκλάμαρον legimus l. c. ex qua facile
ἰοδλέφαρον deduxeris. Unum obſtare videtur huic e-
mendationi, quod Poëtam illum, quisquis est, de
Venere usurpasse dicat vocem ἰοδλέφαρον. Cum l. c.
Pindarus de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & for-
ſan alibi Pindarus de Venere usurparit. M. du S.

7. in descriptione Alcmenae, Ibid. Ὁ θεοῦ ποιητής] Hesiodus in Scuto Herc.

Τῇ

nascuntur caelitus. Sed quid facientem vidisti? LYC. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero jam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita ut exaudiri posset loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos; quam aequabiles, & sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad seriem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *festili* apud Homerum *ebori* similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut distantes, quales plerisque: sed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aequae juncti: in universum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

τι τ' ἐξ ἑραυῆ γενέσθω. τί δὲ πρᾶσσουσιν αὐτῶν; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσὶν εἶχον, ἐς δύο ἑ συνελημμένον, καὶ ἑωκει τὸ μῦθος ἀναγινώσκον αὐτῶν τὸ δὲ ἦδη συνεγνώκειναι. μετὰ δὲ προῖσθα, διελέγετο τὸ παρομαρτύντων τῶν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι ἔγδ' ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο. πλὴν μευδιόσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε. πῶς αὖ εἴποιμί σοι, ὅπως μὲ λευκὰς, ὅπως δὲ ἰσομέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἶπε κάλλιστον ὄρμον εἶδες ἐκ τῶν τιλοπνοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, ἕτως ὅπῃ τῆς ἐπεφύκεσαν. ἐκοσμήντο δὲ μάλιστα τῶν τῶν χειλέων ἐρυθράματι. ὑπεφαίνοντο γὰρ αὐτὸ δὴ τῶν τῶν Ὀμήρου ἐλέφαντι τῶν πριτῶν ὅμοιοι, ἐχ' οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διετηκότες, οἱ οἱ ταῖς πλείεσσιν, ἀλλὰ τις πάντων ἰσοστομία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἐν καὶ προσεχὲς ὁμοίως, καὶ ὅλος, μέγα τι θαύμα καὶ θεῖαμα, πᾶσαι δὲ ἀνθρωπίνη ὁμορφίαν ὑπεπεκαίχον.

ΠΟΛ.

[Συνελημμένον] Συνελημμένον uno μ. J. Ald. V2. P. Συνελημμένον geminata consona Fl. B2. Fr. P.H.S. b A6-
to] Sic dedi ex Fl. Αὐτῶν enim ceterac. i Oio] Oio P. k καὶ θίαμα] Desunt haec verba in Fl. Adfunt
in cert. & P.

Τὰς δὲ ἀπὸ πρῶτον, βλεφάρων δ' ἀπὸ κοινοῦ
Τῶν αὐτῶν οἷον τι πάλυχρουν Ἀφροδίτης.

Ibid. [Ἰσολέφαρον] Ita correxerat Solan. in J. Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26. pro Imag. f. ubi recte: Ἰσολέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἴσθι. J.F.R.

82. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. Hom. II. T. 282. M. du S.

87. Ἀπασαί] Omnes Edd. ante S. hic prave ὁ πᾶσαι, habebant. Bene factum quod mutavit Benedictus. M. du S.

Ibid. Ὅπως αἰμαίτις — ἀφροχρώσις] Ut Lucianus hic, αἰμαίτις ἀφροχρώσις dixit, ita ἀπασαί ἀφροχρώσις, de iisdem, Od. XXVIII. Περὶ λυγρὴν τρεχίλην αἰμαίτις πύματοιο πᾶσαι. L. Bos.

Ibid. αἰμαίτις — ἀφροχρώσις] Alciph. III. 1. Iphias Gratiarum in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ὅλον, αἶμα, πρόσσωπον αὐτῶν ἰσχυρῶς ταῖς παλαιαῖς αἰμαίτις αὐτῶν αἰμαίτις αἰμαίτις. Sed καὶ ταῖς ὁμοίαις αἰμαίτις ἀφροχρώσις δικαίως ex Aristoph. adfert ibid. Bergl. J.F.R.

90. Διότις] Conf. infra Ἰκαρομο. c. 2. pr. M. du S.

93. Συνελημμένον] Recte P. Ald. & Ven. utraque. In reliquis prave συνελημμένον. M. du S.

Συνελημμένον] Sic legendum esse, a συνελόν, non συνελημμένον a συλλαμμένον, ipsa series orationis indicat: & ita dederat Aldus, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cuius pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendet & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendum jam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνελημμένον. J. M. G.

Συνελημμένον] Ejeci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis Edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX. in Esai. XI. 5. & Herodian. 2. 2. f. At quia est ab εἰλάνω, volvo, bene monuit Solanus, alterum μ. omittendum. J. F. R.

6. Αὐτὸ] Sic Fl. quod probum est. Reliquae omnes αὐτῶν, quod ferri quidem aliquo modo poterat, sed minus venustum est. M. du S.

Ibid. Ὀμήρου ἐλέφαντι] Homer. Od. Σ. 195. M. du S.
Nua 2 17. M

ΠΟΛ. Ἐχ' ἀτρέμας. συνήμι γὰρ ἤδη
σάφως ἢ τινα καὶ λέγεις ἢ γυναῖκα, τούτοις
τὲ αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι καὶ εὐ-
νόχῃς δὲ τινὰς ἐπεαυτὴν αὐτῇ ἔφης, ἢ Δία,
καὶ στρατιώτας τινάς. ἢ βασιλεῖ συνῆσαι, ὦ
μακάριε, ἢ αἰοῖδιμον ταύτῃ λέγεις. ΛΥΚ.
Τί δὲ ὅστιν αὐτῇ τένομα; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ
τέτο γλαφυρόν, ὦ Λυκίνε, καὶ ἐπέραστον.
ὁμώνυμόν γάρ ὅστιν τῇ τῷ Ἀβραδάτῃ ἐκεί-
νῃ τῇ καλῇ. οἷσα πολλάκις ἀκούσας Ξε-
νοφῶντος ἐπαινούντος τινα σώφρονα, καὶ κα-
λὴν γυναῖκα; ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ ὡς οὐ
γε ὁρῶν αὐτῇ, ἔτω ὡς ἀντιτίθεμαι, ὅπου
ταῦ κατ' ἐκεῖνό πῃ ἀναγιγνώσκων γένο-
μαι, καὶ μονονυχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς,
ὡς πεπονήσῃ λέγουσα, καὶ ὡς ὡπλίζετο ἂν
δρα, καὶ οἷα ἦν ὡς ἀπέμπουσα αὐτὸν ὅτι
μάχην.

ΠΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, οὐ μὲν ὥσπερ
τινὰ ἀστραπὴν ὡς ἀδραμεῖν ἀπαξ εἶδες
αὐτῇ, καὶ εἰκας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέ-
γω δὲ τὸ σῶμα καὶ ἢ μορφὴν, ἐπαινέειν. ἢ
δὲ τὴν ψυχῆς ἀγαθὴν ἀθέατον εἶ, εἰδὲ οἷ-
σα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ὅστιν αὐτῆς
μακρῶ τινι ἄμεινον, καὶ θεοειδέτερον τῷ σώ-
ματι. ἐγὼ δὲ, συνήθης γὰρ εἰμι, καὶ λό-
γων ἐκονῶνσα πολλάκις ὁμοειδὴς ὦν, καὶ

10. POL. Quiesce. Jam enim apertif-
sime intelligo, quam mulierem dicas, his
ipsis illud colligens, & patria. Dixisti au-
tem etiam eunuchos aliquot eam secutos,
& profecto etiam quosdam milites: illam
Imperatoris conjugem, celebratissimam il-
lam, dicis. LYC. Quod vero est illi no-
men? POL. Valde ipsum quoque venu-
stum, Lycine, & amabile. Est enim co-
gnominis pulchrae illi Abradatae uxori.
Nosti, crebro qui audieris, Xenophontem
laudare modestam quandam & pulchram
mulierem. LYC. Ita sane est, & quasi
viderem illam, ita animatus sum, quoties ad
illum locum legendō pervenio: ac tantum
non audio dicentem, quae dixisse traditur,
& ut armaverit virum, & quomodo in pu-
gnam illum deduxerit.

11. POL. Verum tu quidem, vir opti-
me, fulguris instar illam praetercurrentem
semel vidisti, & videris ea, quae in prom-
tu sunt, corpus & formam dico, laudare:
bonorum autem animae ejus nihil vidisti:
nec nosti, quam longe sit ista illius pul-
chritudo corporis pulchritudine praestantior
ac diviniore. Ego vero, familiaris enim
illius, & saepe cum ea, popularis quippe,
lo-

α Διατίθεται] Bene sic Edd. & P. Διατίθεται Ex. Fl. δ' Ἐκείνο πον] Ἰσως ἐκεῖνο L.

17. Νῆ Δία ἔ στρατιώταις] Puto haec verba Lycini
esse, adjungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat,
ubi nihil de militibus. Porro nescio quam decorum
illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic
demum de nomine interrogat, cum jam audiit Smyr-
nensem esse, cum Caesare vivere. J. M. G.

18. Βασιλεύ] L. Vero, qui ad Parthicum bellum pro-
fectus, per singulas civitates Asiae, Pamphiliae, Cili-
ciaeque clariore, voluptatibus immorabatur, teste Ca-
psulino VI. Fertur praeterea ad amiche vulgaris arbi-
trium in Syria posuisse barbarum. c. VIII. Quod an de
hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio
celebris concubina, cujus tamen nomen intercidit.
(Idem Capitul. in Anton. Pio c. VIII.) Sed junior
cum Lucianus, si rite ego calculum in eo, quam ut
de ea re tam scite scribere potuerit. Ejusdem amo-
ris tangit Julianus in Caesaribus, cum ait, σάφην,

ὡς τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. M. du S.
Βασιλεῖ συνοδῶν] Pantheam Veri. Hic adulato-
rum derisor Lucianus omnes adulatores vincit.
M. V. la Croze.

22. Τῇ τῷ Ἀβραδάτῃ] ἢ Πανθείᾳ. F. G.
Ibid. Ἀβραδάτῃ] PANTHEA ergo dicebatur, (vi-
de Xenoph. Cyrop. V. VI. VII. Nisi forsitan a Luciano
fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L.
Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat, callide &
adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis vi-
rum ad bellum fortiter ciuit L. VI. quod & Noster de
hac fingit. Alteram γυναικὸν hujus vocat cap. 20.
ut dubitandi nullus super sit locus. Consule Dion. Cass.
57. Et Nicasi Diff. de nummo Pantheo. p. 34. 2.
Panthia scribitur apud Philostratum p. 824. ubi ima-
ginem ejus exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit
ibi interpretes & Isidorus Pelus. L. II. Ep. 63. & III.
Ep.

locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti, mansuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, & temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo: digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut si quis vestimentum prae corpore admi-
retur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa est, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum forma quidem bene habet, caeterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea emoriatur, & marcescat, & ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignitatem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur mihi tales similes esse sacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipsum templum pulcherrimum est & maximum, lapidibusque pretiosis exornatum, auro & picturis distinctum. Intus vero Deum si quaeras, aut simius est, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit justis ornamentis: dico autem non vestitu purpureo & monilibus, sed illis quae praedixi, virtute, & modestia, & aequitate, & humanitate, &

ἢ ὡς οἶδα καὶ αὐτὸς, τὸ ἡμεῖς καὶ φιλόφρον-
πον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ
παιδείαν, πρὸ τῆς κάλλους ἐπανῶ. ἄξια
ἢ προκεκρίσθαι ταῦτα τῆς σώματος. ἐπεὶ
ἄλογον ἐν εἶναι καὶ γελαῖον, ὥστε εἴ τις ἢ
ἐσθῆτα πρὸ τῆς σώματος θαυμάζοι. τὸ
δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τὴν τοῦ ὄντος,
ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς δεξιῇ,
καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἀν-
θρώποις δεῖξαιμι, μορφῆς μὲν ὡς ἡκίστας, τὰ
δ' ἄλλα αἰσχυρῶς τὸ κάλλος, ὡς καὶ
μόνον φθειγέμεναι σπουδαῖν αὐτὸ, καὶ
σπομαράνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀχημο-
νῆν, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν παρὰ τινι δε-
σποκίῃ τῇ ψυχῇ. καὶ γε αἱ ταῦτα ὁμο-
μοιαί μοι δοκῶσι τοῖς Αἰγυπτίαις ἱεροῖς καὶ
καὶ ἢ, αὐτὸς μὲν ὁ πῶς κάλλος ὅς τε καὶ
μέγιστον, λίθοις τοῖς πολυτελέσις ἡσκημέ-
νῃ, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηριθμένῃ.
ὁρῶν δὲ ἢ ζήτησις ἢ θεῶν, ἢ οὐρανός ἐστιν,
ἢ ἔρις, ἢ τράγος, ἢ αἰλὺρ. τοιαύτας
πολλὰς ἰδεῖν ἐπεστὶν. ἐπὶ τοῖς σποχῇ τὸ
κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμη) τοῖς δικαίαις
κοσμήμασι. λέγω δὲ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ,
καὶ ὅμοις, ἀλλ' οἷς προαῖπον ἐκείνας, δεξι-
τῇ, καὶ σωφροσύνη, καὶ ἐπιεικεία, καὶ φιλα-
νθρωπία.

εἰ ἡκούσας] Sic Edd. & Ex. Fl. Ἐχούσας ἰσως. L.

Ep. 67. Alibi not. ad 514. observat eam epici carminis argumentum suppeditasse Sotericho Aetiae, de quo Suidas v. Σωτήριος. M. du S.

23. Ἐποφάντων] Xenoph. Cyrop. L. V. M. du S. 50. Εὐ ἡκούσας] Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud Aelianum aliosque ita scriptum inveniat, εὐ γένους ἡκούσας, εὐ δὲ ἐπὶ πλούτου. V. H. IV. 26, &c. mallet εὐ ἡκούσας, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice ἡκούσας, ἰσως, adscripsit. Vide not. ad Ἐποφ. c. 2. M. du S.

Ibid. Μορφῆς μὲν ὡς ἡκούσας] Elegans locutio, quae frequens etiam Aeliano, ut Hist. Anim. I. 12. εὐ ἡκούσας σαρκῶν. II. Γένους ἡκούσας ὡς ἡκούσας. V. Ἀνδρίας ὡς ἡκούσας. XIV. 26. εὐ ἡκούσας ὡς ἡκούσας. In V. H. IV. 15. εὐ ἡκούσας ἡκούσας, εὐ δὲ ἐπὶ πλούτου. In geniti-
vis illis subintellige ἡκούσας. Emenda igitur Hesych. apud quem: Εἰκότως, πλούτως, εὐ πλούτως. Lege εὐ ἡκούσας.

L. Bos. Μορφῆς μὲν ὡς ἡκούσας] Recte hanc phrasin ἡκούσας

pro ἡκούσας adstruit Cl. Bos (et si duo illa quae indicavit ex L. 2. & 5. invenire non potui) cujus quum notas Mss. in manibus habuerit Solanus, miror, qui tamē eam rejiciat. Clar. Hom. ad Somn. §. 2. No. 29. eandem quoque probat in transitu, ne operae quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppeditassent. εὐ ἡκούσας μορφῆς etiam Steph. in Luciano legit, aliaque ex Herodoto familia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea quae Bos jam dedit. J. F. R.

53. Ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀχημονῶν] Qui attente hanc phrasin inspexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paullum verbis legatur, ἀχημονῶν τε καὶ ἐλεγχόμενόν παρ' ἀξίαν συνὸν κ. τ. λ. Cum semel ἀχημονῶν post ἐλεγχόμενόν stare, opus fuit novo ἢ, quod restituto ordine, quem verum putamus, superfluum est. J. M. G.

Ἰσθμίου, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσους ταῦτα ὁρᾷ ἔστιν.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου ἀμειψαί αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φα-70 σὶν, ἢ καὶ λώϊον, δύνασαι γὰρ, καὶ τινὰ εἰκόνα γραφάμεν ἢ ψυχῆς ὀπιδείξον, ὥς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτὴν. ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἐπαῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάτεις· ἢ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανές 75 ἐπαίνεσαι, καὶ τὰ ἀδύνατα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεικνῶς πρὸς τὴν εἰκόνα, καὶ πλάσων, ἐδὲ γραφῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὥς πρὸς τῆς ἐκείνων κανόνας ἀπευθύναι τὸ ἄγαλμα, καὶ 80 δεῖξαι ὅτι τὸ ἄγαλμα πλάστικῇ κατεσκευασμένον.

Καὶ δὴ πεποιήσθω αὐδῆσα μὲν τὸ πρᾶ-

reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

12. L Y C. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, ipsa mensura, ajunt, vel melius etiam, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer. P O L. Non parvam, sodalis, materiem certaminis injungis. Neque enim simile est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea quae videri non possunt sermone declarare. Et videor mihi adjutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum.

13. Quin jam fiat! Eloquentes primum & ar-

a Ὅποσους ταῦτα] Sic Edd. praeter Fl. quae ὅποσα ταύτης. Gr. Ὅποσα ταύτων. J. Pell. Forte pro ὅποσῳ legi possit ὅμοσῳ.

70. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ φασί] Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ * προθυμίᾳ. ἔστι δὲ παροιμιᾶς. V.

* Προθυμία] Προθυμία editum ante, sed correctum ex C. & V.

- 67. Ὅποσους ταῦτα ὁρᾷ] Ἀρετῇ (sc. καλὸς καὶ καλῶς) καὶ εὐφροσύνῃ, καὶ ἡλικίᾳ, καὶ φιλοσοφίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσους ταῦτα ὁρᾷ ἔστιν. Vertunt: Virtute (sit ornata) temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur, quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, quaecunque his terminis comprehenduntur? Aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσα ταύτης ὁρᾷ ἔστιν. Verissime: & aliis ornamentis, quae sunt in tali sc. foemina perfectissima, quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dandum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum ὁρᾷ & πῶς αὐτοῦ rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πῶς φίλος, ὁρᾷ πῶς esse summam amicitiam, summam paupertatem. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὅποσα ταύτων ὁρᾷ ἔστιν. & quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. J. G. G.

Ὅποσους ταῦτα ὁρᾷ] Optima est lectio Aldina & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a Graevio: qui nihil, puto, de sinceritate ejus dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores exempla poni

loco suis, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subjungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. J. M. G.

68. Ὅρᾷ] Vide Plac. Ed. Basf. p. 130. C. Fl. ὁρᾷ ταύτης. Ego nihil muto. M. du S.

69. Μύθον ἀντὶ μύθου ἀμειψαί αὐτῷ τῷ μέτρῳ] Μάταιον ἀντὶ μάταιον, i. e. par pari referre, legi jubet Menag. in Amoen. Jur. Civ. p. 377. cum Lindembrogio ad Hesych. quum p. 376. praemississet: „ Ex substantivo μάταιον, „ quod est χάρις ἀμοιβῆς, factum est μάταιον, a quo „ Latinum mutare: a verbo deinde mutare factum „ τὸ μταῖον — ut recte Salmasius de usuris. Quod „ adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβῆς nomini „ ne, quod aequivalet Siculorum μάταιον, mutuum, „ sive rem mutuo datam, appellarint, teste Hesychio. „ &c.” Bergler. vero ad Alciphron. I. 24. f. p. 98. μού- „ θον ἀντὶ μύθου proverbium esse ex hoc solo Luciani „ loco ait, ubi Alciphron scripsit: κατὰ δὲ ἰσοφίας γο- „ νομήνης, ἐκτίσονται αὐτὰ τὰ μέτρα, καὶ λῶν, ἵνα τις αὐ- „ θῆναι γῶται. Quo cum concinat Hesiod. Erg. v. 350.

— ὦ δὲ λῶνδῶναι

Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λῶν, αἶμα δέχεται.

Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum & proverbialem esse locutionem, cujus exempla

arguta : atque illud , *Dulcior a lingua favis* ,
de ipsa potius , quam de Pyllo illo fene,
Homerus dixisset. Omnis autem tonus
vocis ut qui mollissimus , neque gravis ,
qui cum virili conveniat , neque tenuis
omnino , qui & nimis muliebris sit , &
omnino fractus ; sed qualis fuerit pueri
nondum pubescentis , suavis , & blandus ,
& placide in aurem se penetrans , adeo ut
etiam cum desit , resonent adhuc verba ,
& reliquiae quaedam intus maneant , cir-
cumsonetque aures velut echo quaedam ,
producens auditum , & vestigia verborum
mellita quaedam , atque persuasionis plena
in animo relinquens. Cum vero etiam pul-

τον , ἡ λίγεια , ἡ τὸ ὁ γλυκίων μέλιτος
ἀπὸ τῆ γλώττης , οὗ αὐτῆς μάλλον ἢ
οὗ τῆ Πυλίου γέροντος ἐκείνου , ὁ Ὅμη-
ρος ἀν εἶρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τῆ φθέγ-
ματός , οἷος ἀπαλώτατος , ἔτε βαρὺς ,
ὡς εἰς τὸ ἀνδρείον ἡρμόδιον , ἔτε πᾶν λεπ-
τότατος , ὡς θηλύτατος τε εἶναι , ἡ κομιδὴ ἐκ-
λυτός , ἀλλ' οἷος γένοιτο ἂν παιδὶ μή-
πω ἡδ' ἀσπονδῇ , ἡδὺς , καὶ προσπῆς , καὶ
πρᾶτος ὡς ἀδυνάμηντος ἔς τ' ἀποῖν , ὡς
ἡ πρᾶτος ἀδυνάμηντος ἐναυλον εἶναι τ' βοῆν , καὶ
95 τὴν λείψανον ἐνδιατρίβειν ἡ περιελαβεῖν τὰ
ῥήματα , καθάπερ ἡχώ τινα περιελαβεῖν τὰ
ἀκρόασι , ἡ ἔχῃ τ' λόγων μελιχρὰ ἄλλα ,
ἡ περιελαβεῖν μετὰ ὅπτις τ' ψυχῆς ὡς πολυ-
πᾶνσαι. ὁπόταν δὲ ἡ τὸ καλὸν ἐκείνο
ᾄδῃ ,

ὁ γλυκίων] γλυκίων G. Nihil mut. Edd. c Προσπῆς] Bene sic P. aliaeque. Προσπῆς male f. d Παραδύναμι-
τος] Παραδύναμιτος P. G. & marg. ΑΙΩ. e Ἀπολεμπίανται] Ita dedi ex Fl. P. S. Ἀπολεμπίανται f.

longe plura , tam ex Novo Foed. quam ex profanis
Auctorib. possem proferre , ni res esset notissima ; ve-
rum inde non conficitur , & alterum μῦθος &c. se hic
recte habere ; neque id adeo inquisivit Bergler. Nec
Erasm. in Adagio , *Eadem mensura* , ubi posteriora
haec Luciani adducit , omisso μῦθος. Sed quum μῦ-
θον conjectura tantum sit nondum satis probata , eam
necdum admittere possum , ut placeat prae vulgata.
(In Addendis Edit. Graev. tribus verbis etiam monuit
Ameloveen de emendatione Menagiana.) f. F. R.
70. Ἀμύνει αὐτὴ τῷ μύθῳ] Vide Parcmiogr. f. B.
Ibid. Αὐτὴ τῷ μύθῳ] Omisit de industria αἰὲς δὲ
ταῖς , quod apud Hesiodum verbum complet , *Εργ.* 348.

78. Γραφῶν μῦθον] Omisita poetarum mentio non
ab ipso auctore videtur , qui jam initio statim Home-
rica utatur imagine. f. M. G.

84. Καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆ
γλώττης παρὶ αὐτῆς μάλλον , ἢ παρὶ τῆ Πυλίου γέροντος
ἐκείνου ὁ Ὅμηρος ἀν εἶρηκε. Sic Ms. Vulgo ἡ τὸ γλυ-
κίων μέλιτος , quod tamen non damno. Statim idem
codex , ἡ πρᾶτος ἀδυνάμηντος εἰς τὴν ἀκούην , & sic le-
gisse videtur interpres , qui bene vertit , inque aurem
blande se insinuans. est enim ἀδυνάμηντος blande se in-
senser subire , se insinulare. pro quo mox ἀδυνάμηντος c.
14. ἡ ἡ παρὶ ἐπὶ φθέγγει τὰ ῥήματα , ἡ ἀπὸ τῆ παρὸς ἀδυνά-
μιτος σοὶ τὸ μέλος. Quin etiam auribus certa obtura-
tis , per ceram etiam cantus penetrabit. ἀδυνάμηντος
quod in editis extat hic est ἀπροσδύνουτος. f. G. G.

Ibid. γλυκίων μιλίτος] Homer. II. A. 249. M. du S.

93. Παραδύναμιτος] Non ausim equidem , si ex bonis
libris adferatur , hic damnare verbum ἀδυνάμηντος : sed
nec substituere ei , quod adhuc omnes habuerunt ,

licet paullo rariori , ab auctore tamen alias etiam usur-
pato , quodque ad hunc locum pulchre conveniat.
Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram , non
femineam , quae impleat aures , & quasi inferciat , ne
aliud quid eodem tempore admittant , quae contices-
cente illa adhuc resonet. Talis vox vix ἀδυνάμηντος di-
ci potest , clanculum intrare per alienam occasionem ,
sed ἀδυνάμηντος ad intima usque se penetrare , & ea
implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa , quae de
formula c. ἀδυνάμηντος supra p. 480, 16. observavit Cl.
Hemsterhuisius. f. M. G.

Παραδύναμιτος] Alteram lect. ἀδυνάμηντος fere prae-
ferrem ; quia blandiorem ingressum significat , & cum
πρᾶτος conjungitur ; quum ἀδυνάμηντος violentiorem in-
trusionem notet , ut Lexiph. c. 24. ἡ ζῆλός τις ἐγγὺς ἀν-
τὶ τῆ ἀδυνάμηντος αὐτοῦ πον. Et sic alibi non semel. At in
textum nondum recipio : eoque minus , quod , his
scriptis , vulgatam ab Cl. Gesn. defendi video. Quia
tamen praemittit , se non damnare ἀδυνάμηντος si ex bonis
libris adferatur , idque jam ex iis adtulerimus ; jam
admittet credo. Mihi adhuc ἀδυνάμηντος restitui placet.
f. F. R.

97. Ἄτλη] Recte hic laevigatur , ut Timon. §. 28.
Lexiph. c. 5. Rhet. c. 16. m. At supra Amor. c. 17.
Et Herm. 30. f. Lexiph. 14. & 21. bene adspiratur.
Plura dedissem , nili causa esset nota , & Devarius de
partic. p. 97. id jam praecipisset , monuissetque ἄτλη
esse quaedam , ἄτλη vero pro ἄτλη , quaecumque.
Auctoritatem aliquam hucce addit Hellad. in Chresto-
math. p. m. 10. f. etii distinctionem significationis
non addit , sed pro re nata , modo adspirari , modo
laevigari scribit. f. F. R.

ἄδη, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, ὅτε δὴ τότε, ὅρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόνες, καὶ τέττιξ, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμυσσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἀπαύει· καὶ τὸ Πανδίωνος εἴπης, ἰδιώτης καὶ κείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυχρῆστα τὴν φωνὴν ἀφίησιν.

Ὁρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵ τ' ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ ἄλφυχα ὁππότε κατέσταντο πρὸς τὸ μέλῳ, αὐτοὶ ἀν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καὶ ἀλλήλοισιν ἀντὶ τὰς κιθάρας, παρεστῆκεσαν σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τὴν ἁρμονίαν τὸ ἀκριβέστατον ἀφ' οὗ φυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τῷ ῥυθμῷ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἀρσὶ, καὶ δέσφ' ἀφ' οὗ μετρητῶς τὸ ἄσμα, καὶ συναρῶν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμαχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφές τὸ δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπές τὸ μελῶν, πόθεν ἀν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακί ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὴν Κιθαίρων μετὰ βουκολῶντι, καὶ κιθαρίζειν μελωδῶς; ὥστε ἦν πόσι, ὡς Λυκίῃ, καὶ ἀδόξης αὐτῆς ἀκρόσῃ, ἐκείνῳ τὸ

chrum illud canit, & maxime ad citharam, tum enim vero tacere propter ea decet halcyones, & cicadas, & cynos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, istaec omnia. Et si Pandionis filiam nomine, ignara etiam illa, & rudis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat.

14. Orpheus autem & Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi, puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audientes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediat, sed sublatione tempestitiva ac positione dimensum habere cantum, & consonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigissent isti Thraci, & illi alteri per Cithaerone inter boum curam meditantis citharam. Itaque si quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non jam illud solum,

a Τότε] Restitui ex L. & B2. τῶς enim erat in cett. Edd. ne Fl. quidem excepta. b Σιωπᾶν] Σιωπᾶν male f. c Ταῦτα] Constant lectio. Sed ταῖς corrigit M. du S. d ἰδιώτης] Ἰδιώτης male f. e Ἀκροατῶν] Ἀκροατῶν male f. f Ἀκροώμενοι] Ἀκροώμενοι male f.

4. Καὶ τὴν Πανδίωνος εἴπης] τὴν Πρίντιον, ἥτοι τὴν ἀνδρῶνα. V. Πρόπριν λέγει ἢ φιλομήλην· εἴποι ἀνδρῶνα καὶ χιλιδῶνα. C.

* Ἀλφύ] Non erat in Editis hoc verb. Addidit Solan. non dicens unde.

+ Τῶς] Τῶς correxerat Solan. & Scholio ult. hujus Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλὰ quod monuisse futile videtur; nisi tamē dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies

19. Τῷ Θρακί] Τῷ Ὁρφεύ. V.

20. Τὸν Κιθαίρων] Ἀμφίωνα * λέγει, ὡς τὰς Θέσας ἐκτελεῖ τὰς Βουτίας, τὴν ἀπὸ αὐτῶν ἐκτελεῖ. V.

negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendet, ejus orthographiam non muto, nisi Codd. jubent. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀνὶ ἡμῖν. J. F. R.

1. Τότε δὴ τί πόσι] Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam: inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans; ait pag. XIV. Οπότεν δὲ τὸ καλὸν ἐκείνη ἄδη, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί πόσι, ὅρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα Ἀλκυόνες καὶ τέττιξ, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμυσσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἀπαύει. Vehementer illud τί πόσι turbat. Suspicio est πόσι. Tunc certe, si utique a-lia, filere oportet Halcyones, &c.

Τότε δὴ τότε] In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί πόσι... ταῦτα. Cui scripturae ut medicinam faceret Cl. Jensenius, ut πόσι legere jubebat, sed de ταῦτα

nil. Ego totum refigendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὅρα μὲν σιωπᾶν ταῖς αἰ. &c. Certe in L. & B2. recte legitur τότε δὴ τότε. M. du S.

Τότε δὴ τί πόσι] Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepsit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum videtur. Cogitabam αὐτῇ, ut ad ὅρα referatur. Sed nihil ausim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut alias facie, pro διὰ ταῦτα. J. M. G.

Τότε δὴ τότε] Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio ἰμφορίας causa non aliena. Conf. not. Cl. Hemsterb. ad Nigrin. §. 6. T. I. p. 44. Sic in Ἀποφρ. c. 14. ἔχρην γὰρ ἔχρην. Aristoph.

him ; quod a Gorgonibus solet , tibi usque
veniet , ut lapis fias ex homine ; sed etiam
quid fuerit illud , quod de Sirenibus narra-
tur , intelliges. Adstabis enim , bene no-
vi , delinitus , patriae oblitus & familiae.
Et licet cera obturaveris aures , etiam per
ceram penetrabit tibi cantus ; talis auditio
est Terpsichorae cujusdam , aut Melpo-
menes , aut ipsius Calliopes o disciplina ,
sexcentas omnis generis complexa illecebras.
Uno verbo comprehendens dixerim , eum
mihi cantum audire te puta , qualem esse
convenit , qui per labra talia , per illos den-
tes egrediatur. Vidisti autem ipse , quam
dico : itaque puta te etiam audisse.

15. Accuratus enim ille sermo , & Ioni-
ca puritas , & quod arguta in consuetudi-
ne loquendi , & multum Gratiarum Atti-
carum habet , neque admiratione dignum ,
cum patrium hoc illi sit , & ab ipsis tra-
ctum maioribus. Neque aliter eam oport-
tebat , quae ipso coloniae jure , Atticae ci-
vitatibus sit particeps. Neque vero illud ad-

τὴν Γοργόνων μόνων ἔσθ' ἐπεπαισθῆς, λίθος ἔξ
ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τὴν Συρή-
νων εἶσι, ὁποῖόν τι ἦκ' ὡς παρ' ἡμῶν γινώ-
σκουσιν, οὐδ' ὅτι, κεκλημημένον, πατρίδος καὶ
αἰκείων ὀπιλαθόμενον, καὶ ἢ κηρῶ ὀπιφράξῃ
τὰ ὦτα, καὶ ἀπὸ τῆς κηρῆς ἀφαιρούμεται σοι
τὸ μέλος. ταῦτόν τι ἀκροσμά' ὅστις Τερψι-
χόρης τις, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης
αὐτῆς παιδαγωγία, μυρία τὰ θέληματα, καὶ
παντοῖα ἐν ταύτῳ ἔχει. ἐν τε λογῶ σπε-
λῶν, φαίην δὲ, τοιαύτης μοι εὐφροσύνης ἀκρο-
νομίαν, ὅταν εἰκὸς εἶναι τὴν ἀπὸ ταύτων χα-
ρίων, δι' ἐκείνων δὲ τὸ ὁδόντων ἐξῆσθαι. ἐν-
θαυμάσιος δὲ καὶ αὐτὸς, ἢν φημι, ὥστε καὶ ἀκρο-
νομία νόμιμος.

Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τὸτο τὸ φωνῆς, καὶ κα-
θαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι τωμύλην,
καὶ πολὺ τὴν Ἀθηναίων χαρίτων ἔχουσα, ἐν δὲ
θαυμάζειν ἄξιον, πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ
προγονικόν, ἐν δὲ ἄλλως ἔχρην, μετέχουσαν
τῇ Ἀθηναίων καὶ τῇ Σπονδικῇ. ἐν δὲ γὰρ ἐν
ἐκείνῳ

g. Eire] 'Ery male f. h. Παριετή] Sic Edd. excepta f. quae παριετή. Palm. emendat παριετή.

Joseph. Pl. 348. 'Εν γὰρ τῇ ἐν κίνδυνον οὐ τῇ πράγματι.
Et 114. οἰμαι γὰρ οἰμαι. Ad quem versum plura Il-
lustr. Spanhem. Recte vidit Cl. Jans. τί ποῖς stare non
posse ; & si ποῖς non absurde conjecit. Jam vero ni-
hil amplius desiderabit ; nec Cl. Gesner. cujus versio-
nem tamen intactam servavi.

f. f. r.

2. Ταῦτα] Quia non satis certum quid Lucianus
dederit, neque quis Cod. aut Ed. praestitit, vulgatam
exhibui.

f. f. r.

4. 'Ὡς πρὸς ἐκείνῳ] Vide de hac locutione notam
Cl. Jans. ad Tim. §. 15. No. 62.

f. f. r.

Ibid. τὴν Πανδίωνος] Philomela intelligit, respicit-
que ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis fi-
liabus, de quibus Ovid. in Metam.

G. C.

6. Πολυγρία — φωνῇ] Homer. Od. T. 521. M. du S.
Ibid. φωνῇ ἀφίησι] In Homeri l. c. est πολυγρία

φωνῇ χιῶν. Sed ἀφίησι bene habet. Sic δάκρυα ἀφίησι
Long. Rast. IV. 123. Edd. Mall. Noster infra Herc. c.
4. ἰλλὰ δὲ φωνῇ ἀφίησι. Ach. Tat. I. p. 3. ἀφίησι βοῶν.

f. f. r.

7. Ὀρφῆς δὲ ἐν Ἀμφίον] De Orpheo dictum ante-
rea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio Horat.
in Art. poet. extatque illius simulacrum apud Plin. L.
XXXVI. c. 5.

G. C.

Tom. II.

16. Ὀμοχρονεῖ] Sic supra Synops. c. 50. M. du S.

25. Παριετή] In addendis T. 2. Ed. Graev. legas:
Παριετή γὰρ. (adstabis enim) Sic Interpres vertit.
Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παριε-
τήσιν, a παριετίσθαι, & erit, quod nos vernacula
lingua dicimus: Tu sera ravis.

f. p. a. G.

26. Εἰ οὐδ' ὅτι,] Comma quod ante ὅτι erat, post
illud removi. Est enim anastrophe usitata, potuisset-
que sine commate ullo scribi. Demosth. de Coron. p.
m. 520. Οὐδ' ἂν ὑμῖς, εἰ οὐδ' ὅτι συγχωρήσασθε. Al-
cibiades. I. 38. p. 176. εἰ οὐδ' ὅτι ἐκείνους ἀμείνουν εἰ οὐδ' ὅτι γίνονται.
Ubi Bergl. aliud ex Demosth. testimonium. licet haud
indicata pag. adfert. Aristoph. Plut. 182-3.

Μακάριον γὰρ εἰ σὺ πάντων αἰτίος
καὶ τὸ κακῶν ἐστὶ ἀγαθῶν, εἰ οὐδ' ὅτι.

f. f. r.

27. Ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα] Conf. infra Petr. c. 22.
M. du S.

43. Ἀποικίαν] Smyrnam a Thesco conditam sunt
qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse vo-
luerunt. Curiosi antiquitatum inquirent. In nemi-
nem incidi qui haec tractarit.

M. du S.

000

51. Kai

ἐκεῖνο θαυμάσαιμ' ἂν, εἰ καὶ ποιήσῃ χαίρει,
καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τῷ Ὀμήρῳ 4
πολίτις ἴσα. μία γὰρ δὴ σοι, ὦ Λυκίνε,
καλλιφωνίας αὐτῇ, καὶ ὧδ' εἰκὼν, ὥς ἂν
τις ὅππῃ τὸ ἔλαττον εἰκάσκει. σκόπει δὲ δὴ
καὶ τὰς ἄλλας, εἰ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ
πολλῶν συνθεῖς ὁπιδεῖξαι δέγνῃς, ἥτιον 5
γὰρ τῷτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθῇ, κάλ-
λη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν
ἀποτελεῖν ἢ αὐτὸ αὐτῷ ἂν θαμιλλώμε-
νον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι δ' ψυχῆς ζρεταί, καθ'
ἐκάστην εἰκὼν μία γεγράφει, πρὸς τὸ δε- 55
χέτυπον μεμνημένη. ΛΥΚ. Ἐορτῶν, ὦ
Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις.
ἔοικας δ' ὅν λώϊον ὥς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι
τὸ μέτρον. ὁπιδέτρεϊ δ' ὅν, ὥς οὐκ ἔστιν ὅ-
τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μάλλον χαρίσαιμό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκ ἔν ἐπειδὴ πάντων καλῶν
παιδείαν ἡγεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τῷ-

miratus fuerim, si possi etiam gaudet, &
multum in ea versatur, quae Homeri civis
sit. Nimirum haec una tibi, Lycine,
pulchri sermonis illius & cantus imago,
prout possit eam aliquis in deterius effinge-
re. Sed vide etiam reliquas. Neque enim
unam uti tu e multis compositam ostendere
decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam
propria pictoris arte si perficiatur, tot pul-
chri species, & multiforme quiddam ex
pluribus elaborare, quod secum ipsum ta-
men pugnet. Sed omnes animae virtutes,
imagine sibi sua pingentur singulae, ad
ipsum animale exemplum imitando expressa.
LYC. Diem festum, Polystrate, & pu-
blicum epulum promittis. Videris re vera
meliorem mihi mensuram redditurus. Ad-
metire ergo: neque enim est in quo maio-
rem a me gratiam inire possis.

16. P O L. Quandoquidem igitur pul-
chrarum rerum omnium principem esse eru-
di-

a. Αὐτὸ] Deest in Fl. b. Ἀθαμιλλώμενον] Ἀθαμιλλ. γ. & Ex. Fl. Sed prius est in cett. & P. al. ἀθαμι-
μώμενον G.

51. Καὶ γραφικῶς συντελεσθῇ.] Obscura & insulsa est ver-
bio horum verborum; ἥτιον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς
συντελεσθῇ, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν
ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἂν θαμιλλώμενον, Hoc enim perexile
esset, & more graphico absolutum, tot formas, & mul-
tiforme quiddam, sibi ipse adversans, ex multis perfice-
re. Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est more
graphico. verte totum locum: Hoc enim perexile esset,
& more pictorum factum; (scilicet unam rem pul-
chram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνία
erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudi-
nem ostendere) Tanta pulchra, & multiforme quid-
dam, quod secum ipse certat (utrum scilicet altero pul-
chrius sit) ex multis perficere scilicet decrevi. Totus
locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ & τὰς ἄλ-
λας. εἰ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδεῖξαι
δέγνῃς, ἥτιον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθῇ, κάλ-
λη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ
αὐτῷ ἂν θαμιλλώμενον. ista verba quasi in parenthesi po-
sita sunt, ἥτιον γὰρ τοῦτο & γραφικῶς συντελεσθῇ. Γρά-
φειν est, pingere, γραφικῶς pictores, γραφικῶς more
pictorum. quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic
& Latinis scribere est pingere. Plin. in ep. imagines ex-
scribendas pingendasque. Martialis: scriptum testudinis
sigma. hoc est pictum, sed ἀθαμιλλώμενον, est certare
cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se
certare. ἀθαμιλλώμενον est aemulus, qui cum aliquo cer-
tat. Mf. hic non audio, qui pro ἀθαμιλλώμενον scri-

bit ἀθαμιμώμενον.

γράφειν & c.] Officio interpretum ob-
scurissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano.
Nam praeterquam quod ille graphicus mos,
quem ex Orpoeo adoptat Benedictus, in Latino ser-
mone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus
contraria sit proxime sequenti. Quum enim nunc
velint dici perexile esse tot formas & multiforme
quiddam ex multis perficere (quod est una pictura di-
versum quiddam depingere) atque adeo id culpetur,
in proxima intelligunt eum velle depingere omnium
animae virtutum unam imaginem, & quidem ad ar-
chetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At
prorsus est adversa loquentis mens: qui quum promi-
sisset ἐπιδεῖξαι εἰ μίαν εἰκὼν ἐκ πολλῶν συνθεῖσαν, pro
defensione huius suae voluntatis interponit (minus e-
nim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum
foret, tot pulchritudines, variarum nempe partium,
& multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum
certans, vel cujus multiformis imaginis singulae par-
tes ex praestantissimo sumptae & simulatae, de prae-
stantia & imitationis perfectione dubium judicium
facerent) pergit, quid facere velit, sed omnes virtutes
anima, singulatim quaque imago, (h. e. sic facta, ut
integram picturam unaquaeque virtus habeat.) pingi-
tur imitationem archetypi exprimens. In proponendis
animae dotibus repudiat id quod pictor ille in corpore
faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret, ab

ditionem necesse est, earum praesertim, quae meditatione constant; age hanc quoque jam constituamus, variam quidem & multifor-
mē, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores simus. Pingatur ergo ita, ut universim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque sciens, sed quae sunt omnium; & insuper Mercurii, atque Apollinis *μουσικά*. Quaecumque enim vel poëtae versibus ornata protulere, aut retulerunt historici, aut philosophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago esto, non ut colorem tantum traxerit, sed ut alte descendentibus medicamentis ad saturitatem imbuta sit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum vivum ostendere hujus picturae non possem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam,

των, ὅποσα μελετήτᾳ, Φέρε καὶ ταύτῃ ἡδὴ συνησώμεθα, ποικίλην μὲν τοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μὴδὲ χεῖρ τῷτο Σπολιπούμεθα τῇ σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τῆς Ἑλικῶν ἀγαθὰ ἔχουσα, ἔχῃ ὅσπερ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ὅτι ἐκάστη ὅπιστα μὲν, ἀλλὰ ὡς παῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος. ὅποσα γὰρ ἡ ποιηταὶ μέτροις ἀλφειοσμήσαίης, ἐξηγησάσιν, ἢ συγγραφῆς ἰστορήσασιν, ἢ φιλόσοφοι παρηγήσασιν, πᾶσι τέτοις ἢ ζεύκων κεκοσμήσῃ. ὅσα ἄχρι τῆς ὀπίσθεν χροῶς μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δεινσοποιῶσι τοῖσι φαρμάκοις ἐς κόρον καθαβαφῆσα. καὶ συγνώμη, εἰ μὴδὲν δεχέμεν ὅτι πιδεῖται ταύτης δυναίμην τῇ γραφῇ. εἰ γὰρ ἐὰν ὅ, ὅτι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας πρὶν-

c. Παῶν] Constant lectio. d. Παρηγήσασιν. Nil mut. Edd. & Ex. Fl. Παρηγήσασιν. P. Item marg. A. W. e. O. v.] Sic P. O. S. aliaeque quaedam. f. Παιδείας] Sic recte P. A. & Fl. Παιδείας f. H. S. Ald. male.

69. Ἐν τῇ ἐκείνῃ] Καὶ γὰρ τὰς Μούσας αἰδῶν ἄλλης φασὶν ὅπως εἶναι τέχνης λογικῆς ἐπισημῆς. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἡ δὲ ἄσπετον εἶναι φασί, Θάλειαν κομῶν, Βού-

πῶν αἰδῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, ὅτι Τερψιχόρην ψαλτρῖου, Ἐρατὴν κυμβάλων, Πολυμνίαν ὀρχήσας, Οὔραν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσας. V.

* Τερψιχόρην] Hic legebatur Euterpe; sed cum hoc jam haberetur nomen, desissetque Terpsichore, manifestum erat festinantem Librarium posteriorem hanc Musam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter se circa Musarum inventa, nec praestantissimi Poëtae divisionem hanc artium inter Musas

agnoscant, attamen quod hic dicitur de Euterpe & Terpsichore inventis, satis consentit cum Epigram. CXXXVIII. *Insult.* ad quod vide *El. Vinetian.* J. Clot.

Tερψιχ.] Recte legitur Terpsichore in C. M. du S.

ab hac puella sumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, & sic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animæ negat hic se sequiturum, & sic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, sed ex singulis separatam singularemque imaginem effecturum. Καθ' ἑκάστην εἶναι μία non debent per minorem distinctionem distrahi, sed conjungi omnes quatuor voces, sejunctæ ab præcedentibus & sequentibus, quæ apponuntur, ut in tomo primo *Hermos*. c. 33. f. dixit ζυμπαῖς, ὅτι τὰ μὲν εἶναι ὅσα. Ubi vide nostra. J. G.

Καὶ γραφικῶς εὐν.] Sic graphice apud *Plautum* &c.

M. du S.

58. Λόγιον] Parodia *Hesiodi*. Locus supra indicatus est ad c. 12.

M. du S.

70. Παῶν] Ita in omnibus legitur; ad Musas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait possidere Pantheam.

M. du S.

76. Δεινσοποιῶσι τοῖσι φαρμάκοις] Quae sint δεινσοποιῶ φάρμακα, forte intelligi melius poterit, si quis con-

ferat locum e *Ciceronis Hortensio* a *Nonio* servatum 4. 405. *Us ii, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lapam medicamentis quibusdam*, &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus, ad *Quintil.* 12. 10. 75. J. M. G.

79. Ὅτι γὰρ ἐὰν ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας πρὶν μνημονεύεται] Neque enim quidquam tale in *Utriusque de disciplina memoratur*. Sic scribendum; non, ut vulgo, ὅτι id quod jam saepe monuimus etiam alibi male apud *Nostrium* scribi; saepiusque monituri sumus. J. F.

Ibid. Ὅ, τι.] Bene *Cl. Jans.* vel per se, vel ex *Paris.* Ed. vidit sic scribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅτι post ὅτι ἔτι sequitur, ut *Alciopr.* III. 24. p. 330. Ὅτι ἔτι ἢ τινα σὺν ἀπολαύσει. *Noster* supra *De motu*. §. 10. Καὶ σὺν ἔτι ὅτι τινα σὺν εἰκασίᾳ ἐνέμειν. Ne plura in re manifesta adferam. J. F. R.

80. Παιδείας πρὶν] Corrige *παιδείας*. F. G. Id jam feci, & fecissem, ut *Fl.* non monuisset; nam ergo-rem operarum tantum fuisse illud *παιδείας*, patet ex

μνημονεύει), πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκῇ, ἀκα-
χείσθω καὶ αὐτῇ ἢ μεμπτῇ γὰρ, ὡς ἐμοὶ
φαίνεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὡς Πολύ-
στρατος, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπὸ κρη-
τῶν ἐκείνη.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτῃ, ἡ δὲ σοφίας
καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δέησά δὲ ἡμῖν
ἐνταῦθα πολλῶν τῶν ἀδελυγμάτων, δε-
χάων τῶν ἀκρίτων, ἐνὸς μὲν καὶ αὐτῷ Ἴωνικῷ.
γραφεὶς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτῷ, Αἰχίμηδρος
Σωκράτους ἐταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης,
μνημιώτατοι τεχνιτῶν ἀπάντων, ὅσων καὶ
μετ' ἐρωτῶν ἔγραφον. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου
ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἢ καὶ ὁ Ὀλύμπιος Ἰου-
μασιότατος, καὶ αὐτὸς σὺν ἡ, ἢ Φαῦλος
συνέσεως ἀδελυγμάτων, ἀποδέχοντες, ὁπό-
σον ἐμπειρίας πρᾶγματων, καὶ οὐκ ἐπὶ τῇ

memoratus. Verum, si videtur, ponatur
haec etiam imago. Neque enim, puto,
est reprehendenda. L.Y.C. Pulcherrima qui-
dem, Polystrate, & lineis omnibus abso-
luta.

17. P O L. Posthaec vero sapientiae &
prudential pingenda imago est. Opus au-
tem nobis hic erit exemplis pluribus, anti-
quis plerisque, uno quidem & ipso Ioni-
co, pictores autem & opifices illius Ae-
schines Socratis sodalis, & ipse Socrates,
imitandi inter artifices omnes peritissimi,
in quantum etiam cum amore pingebant.
Nempe illam ex Mileto Aspasiam, quicum
Olympius ille, admiratione ipse quoque
dignissimus, vivebat, non malum pruden-
tiae exemplum proponamus, & quantum in
eis

^a Ὅσοι] Ὅσοι adscripsit M. du S. ^b Φαῦλος] Φαύλου Th. Mag. vid. not. ^c Προβόλῃ] Nil mut. Edd. Pro-
βόλῃ. Jenz. & Pell.

Bened. versione, quae disciplinam tamen recte reddi-
derat. Sed miror. Aristot. Edit. recte etiam παιδείας
exhibere, quae alioquin leijusmodi mendas fideliter imi-
tari, saepe augere solet.

90. Αἰχίμηδ.] Socraticus; de quo videndus Diog.
Laert. II. p. 48. & Noster Diogen. c. 32. Libellum Cic.
de Invent. I. 31. de hac ipsa Aspasia ab eo fuisse con-
scriptum testantur Diogenes ibid. C. & Athen. V. p.
220. B. Harpocration etiam, v. Ἀσπασία. A Men-
agio emendatus ad Diog. I. c. p. 65. B. Hunc autem
ajunt Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse.
Vide Not. ad Diog. Laert. II. 60. & alios a Cl. Fabri-
cio in B. Gr. indicatos p. 783.

91. Αὐτὸς Σωκρ.] Vide Plut. in Pericle. M. du S.
92. Ὅσοι] Vide Fal. β. c. 2. Αἰχίμ. c. 2. in hoc
ipso opusculo c. 21. & sequenti c. 17. Nescio tamen
an non hic praestet scribere ὅσοι.

Ἐρωτῶν] Vulgata stare potest, si interpretare: ἐν
ἐρωτῶν. Sic aperte, fin. hujus Dial. καὶ αὐτῇ ἐκείνῃ
— ὅσοι μὴ ἐξέλου — πεισίστηται. Vincunt idem cetera
exempla ab Solano adducta. Quibus plura addere
liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen adsperna-
ret, si qui Codd. ὅσοι haberent.

94. Ἀσπασίαν] Priorem, de qua vid. Plut. in Pe-
ricle p. 300. qui hic Olympius, ut saepe alias, au-
dit; rationem docet idem Plut. p. 315. p. 119. vid.
Fabric. B. Gr. 785.

Ἰβιδ. Ὀλύμπιος] Ὀλύμπιος est Pericles. Diodorus Si-
culus lib. 12. Ταῦτα δὲ πρώτως συντίθεισιν Ἀλφειῶν τῷ Δω-
νῆτι τὸ λόγιον, δι' ὃ αὐτῶν ἀνομήματα Ὀλύμπιος. Plin.

XXXV. 8. Olympiumque ab eo pictum; sic pulcherri-
me hunc locum ex MSS. emendavit sagacissimus Bri-
dericus Groenovius, cum in iis legatur Olympium Jo-
nem, in editis ineptius Olympiumque Athenis. Sic &
Val. Max. V. 10. Non sine causa igitur tanti roboris
animus ad Olympii cognationem aspersit, ut erudite hunc
locum restituit Christophorus Colerus, eiecit vocabulo
Jovis. Non longe post MS. Ἀσπασίαν legatur in MS.
καὶ ἰσχυρῶς, καὶ ἰσχυρῶς. Ἀσπασίαν ἢ τῇ τῇ πάλαια, καὶ ἢ πάλαι
οὕτως ἢ ὁμοίων δύναμις. Neque enim aequales sunt,
nec quidem proximo intervallo distant (sed longe scilicet)
Atheniensium republica. & ista praefens Romana-
rum potentia. Edit. ἢ γὰρ ἰσχυρῶς, non male, sed illud
magis redolet Athenas. ἰσχυρῶς nimirum χηρῶς, ἢ δι' ἰσ-
χυρῶς est idiotisimus Graecus, ne prope quidem ad illam
accedit, longis parafangis ab illa distat. Utitur & in
sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῇ τελευτῶν ἀξίαν, μὴ
δὲ ἰσχυρῶς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλῃ τινι γυναικὶ γινέσθαι. Non
enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis
abesse, neque ullam aliam foeminam. Sic enim Lati-
nis usurpatur propius abesse. Cic. in Catone: quod co-
melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum.

95. Ὁ δὲ Φαῦλος συνίσταται τῷ Ἰωνικῷ.] Th. Mag. v. Φαῦλος
legit Φαύλου.

Ὁ δὲ Φαῦλος συνίσταται τῷ Ἰωνικῷ.] Operae est verba Magi-
stri addere: Φαῦλος, αἶν, ἐπὶ θηλικῷ κάλλει, ἢ Φαύ-
λος. Λουκιανὸς ἐν ἐκείνῳ ἢ Φαύλου συνίσταται τοῦτο δὲ
διηγῆται. Nihil igitur probat suo Luciani testimo-
nio, nisi aliter olim lectum fuisse constet; nam Φαῦ-
λος

illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in nostram imaginem accurata regula transferamus: nisi quatenus illa quidem in parva quasi tabella picta erat, haec autem Colossaea magnitudinis est. L Y C. Quorsum illud dicis? P O L. Quod nego, Lyciae, aequali magnitudinis esse imagines, similes cum sint. Neque enim par est, ac ne prope quidem, Atheniensium quae tum erat respublica, praesenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad similitudinem, eadem sit, tamen magnitudine haec praestantior, tantquam in tabula latiore depicta.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbia poëtria, & super illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem sensuum conferat ad picturam; 15

ἐς τὰ πολὺν, καὶ ἀρχαῖαι, καὶ ὁμοῖαι τῇ ἐκείνῃ προσῆν, τὸ πᾶν ὅτι τῇ μετέραν εἰκόνα μετὰ γὰρ ἄλλῃ ἀκριβῆς τῇ τῇ ἀρχαῖᾳ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινυαλίᾳ ἐγγεγραμμένη, αὕτη δὲ κολλοσιαιαία τὸ μέγεθος. ὅτι. Λ Υ Κ. Πᾶς τὸτο φῆς; Π Ο Λ. ὅτι, ὡς Λυκίᾳ, οὕτως ἰσομεγέθεις εἶναι φησὶ μὴ τὰς εἰκόνας, ἀλλὰ τὰς ἡσυχίας. καὶ ὅτι ἰση εἶναι ἡσυχίαν Ἀθηναίων ἢ τότε πολυτεία, καὶ ὡς παρῶσα τῇ Ῥωμαίων δυνάμει. ὅτι ἐν τῇ ὁμοιότητι ἢ αὐτῇ, ἀλλὰ ἐν τῷ μεγέθει γὰρ ὁ ὁμοῖος αὐτῇ, εἰς δὲ ὅτι πλεονεξία τῇ πινυαλίᾳ καὶ ἀκριβῆς ἐγγεγραμμένη.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον ὡς ἐξδειγμα, Θεανὴν τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιός, καὶ Διοτίμα ὅτι ταύταις, ἢ τὸ μεγαλόν, καὶ Θεανὴν, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν;

d Aeth] Aeth. Edd. priores. e Etr] Etr. Fl. f Ier] Sic Edd. constant. Ier. Codd. G. P. L. & marg. A. s Tr] Sic recte L. P. S. Tò male Fl. J. H.

hoc hic recte se habet, & femin. Φαῦλα ac Φαῦλαι ubique obvium ap. Aelian. Thucyd. Aristoph. Herodian. Velim igitur verum producat testimonium, ubi Φαῦλα feminino genere usurpatur. J. F. R.

96. Παράδειγμα προβήμων] Perperam hodie legitur, τὸ δὲ ἐν τῇ Μιλήτῳ ἐκείνῃ Ἀσπασίᾳ, ἢ ἐν Ὀλύμπῳ, δασυκισιότητος. ὅτι αὐτὴ, οὐκ ἐν τῇ Φαῦλῳ συνίσταται. παράδειγμα προβήμων, quum sensus & structura verborum postulent προβήμων; idque jam in versione recte observavit Interpres: Porro Miletum illam Ἀσπασίαν, cum qua Olympius, ipse quoque maxime admirandus, conversabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes. J. F.

Ibid. Προβήμων] Et ego cum Cl. Jansio προβήμων melius legi arbitror; sed expecto codicum fidem. J. F. R.

2. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινυαλίᾳ ἐγγεγραμμένη, αὕτη δὲ ἐν κολλοσιαιαίᾳ τὸ μέγεθος ἐστίν. Plane aliud vult Polystratus, qui hic loquitur, quam verba haec praefereunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam sibi proponit, esse jam Colossiaeae magnitudinis; nec dum enim existeret illa imago. At id vult: Praeterea quod illa quidem (Aspalia) in parva tabella picta erat, haec vero (imago, quam ego pingam) Colossiaeae sit (vel esset) magnitudinis. Legendum itaque ἐστίν. Posset & ἐστίν legi, ut statim, τῇ Διοτίμῃ δὲ, καὶ τῇ Σαπφῶνι ἐκείνῃ αὐτῇ, ὡς αὐτὴ ἐστίν. Nisi & illic ἐστίν sit emendandum; sic enim continuo ibi sequitur, τοιαύτη γὰρ ἐστὶν ὡς αὐτῇ, ἀκριβῆς ἢ ὁμοῖος. Sic & pag. praeced. fuerat locutus, πᾶ

σι ταύτης ἢ ἐκείνῃ κτισμένη. Et in eundem modum passim hic Polystratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano significat ordine omnia, quae huic peritissimae imagini, quae vere demum venustam, formosam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatissimam exhibeat feminae, sint affingenda. In Florentina editione video ἐστίν cufum, quod nimirum facile ex ἐστίν corruptum est. Praeterea ineptissimam huius loci vulgatam proponere interpretationem; nam ne inspicere quidem meretur, adeo ab mente Auctoris est omni modo devia. J. F.

3. Κολλοσι. τὸ μέγ. ἐστίν] Non puto opus esse ut ἐστίν mutemus in ἐστίν. Respicit enim se ipsa Polystratus non tam ad imaginem suam, quam praeferebat manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipsum exemplum, Pantheam, quod sequentia satis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. J. M. G.

12. Θιανὴ] De hac Theano Pythagorica Menagium quid collegerit habes in libello quem de mulieribus Philocephus scripsit. Pythagorae uxorem dicit Diog. Laert. p. 224. C. Noster filiam facere videtur, Eran. c. 30. Apud Plut. 247. I. hoc dictum ejus fertur dicenti cuidam, καλὴς ὁ πῶς. ἀλλ' ὡς ἀκριβῆς. Adde Porphyry, No. 19. & Nor. At hic quidem Pausaniae matrem intelligit, cujus historiam apud Polyaeum habes Strab. VIII. p. 630. M. du S.

14. Διοτίμα] Vid. Eran. c. 7. & Plut. Sympos. 337. C. Ab hac Socrates amoris se didicisse illic proficitur. M. du S.

ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν ἔπροαίρεσεν.
τῇ Διοτίμῃ δὲ, ἔχ' ἂν Σωκράτης ἐπήνεσεν
αὐτῇ, εὐκυνία ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλ-
λη συνέσιν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοὶ
καὶ αὕτη, Λυκίε, ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν.

ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυ-
μάσι' ὅσα. σὺ δὲ ἄλλας ὁ γράφε, τὰς
τῇ χρηστότητι, ὦ ἐταῖρε, καὶ φιλάνθρω-
πίας, ἢ τὸ ἡμέρον ἐμφανεῖ τῷ τρόπῳ, καὶ
πρὸς τὰς δεομένους προσηγνός. ΠΟΛ. Εἰκά-
δω ἐν καὶ αὐτῇ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνο-
ρι, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ
Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγ-
μάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην.

Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτῃ, ἡ τῇ σωφροσύνης
αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῇ πρὸς τὸ συνόντα εὐ-
νοίας, ὡς καὶ τῇ Ἰκαρίῃ μάλιστα εἶναι τῇ
σωφρονῇ καὶ τῇ πεφρονῇ, ὑπὸ τῇ Ὀμή-
ρῳ γεγραμμένην (τοιαύτῃ γὰρ τῇ Πηνε-
λόπης εἰκόνα ἐκεῖν' ἔγραψεν) ἢ καὶ τῇ
Δία, καὶ τῇ ὁμώνυμον αὐτῆς τῇ Ἀβρα-
δάτῃ, ἧς μικρὸν ἐμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.
ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ ταύτῃ, ὦ Πολύ-

Sappho autem vitae elegantiam : Diotimae
vero non iis solum, propter quae Socrates
illam laudavit, similis erit, sed reliqua et-
iam prudentia & consilio. Talis tibi haec
etiam imago, Lycine, proposita sit.

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu
vero alias jam pinge, benignitatis, amice,
& humanitatis, quae mansuetum ingenium
declaret, & propitium adversus indigentes
sanimum. POL. Similis ergo ipsa quoque
reddatur, cum Theano illi Antenoris κα-
ρι, tum Aretae & ejus filiae Nausicaae, &
si qua alia in magnis rebus moderate fortu-
nam habuit.

20. Deinceps vero post hanc, ipsius
modestiae pingatur, & ad virum benivolent-
iae imago, ita ut Icarii filiae maxime simi-
lis sit, modestae illi & prudenti ab Home-
ro depictae (talem enim Penelopes imaginem
ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi
cognomini hujus, Abradatae conjugii, cu-
jus paullo ante mentionem fecimus. LYC.
Pulchram undique hanc etiam fecisti, Po-
ly-

a Αὐτῇ] Ex emend. Jensch. Edd. αὐτῇ. b Γράφει] Personam Π. & Πολὺν, hic addit Fl. & pro γράφει habet
γράφου. c Σώφρονα] Σωφρονιστά P. Vulgatam servat Fl. cum J. P. &c. d H] Nihil mut. P. at Fl. a adspi-
rat, male.

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ] Ὅσοι εἰς σῶμα * εἰδελθεῖσά τε Σαπ-
φὼν μικρὰ τε & μέλαινα ὀρμήνη. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνδρῶν,

ἀνδρόφους τοῖς τ' ἰσίοις ἐπὶ μικρῇ τῇ σώματι καὶ περικυ-
μένη. V.

* Εἰδελθεῖσά τε] Εἰδελθ. prave V. In Impresso recte mu-
tatum est. M. du S.
† Πῶς] Lege στίλβος. M. du S.

† Περικυμένη] Περικυμένη V. prave; quod in Impresso
recte mutatum est. M. du S.

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.] Haec Luciani verba, cum
praemissis hujus capitis versibus, fragmentis Sapphus
inseruit Cl. Wolf. p. 104. f.

19. Τοιαύτη σοὶ & αὐτῇ Λυκίῃ ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν] Sic
legendum, non, ut in vulgatis, αὐτῇ. Talis quoque
(qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio
praedita) & haec imago suspendatur. Sic enim potius
ἀνακείσθω vertendum puto, quam per reponi cum In-
terprete. Posset & per dedicari verti, quo verbo de
statuis ac simulacris alicubi constituendis utuntur La-
tini. Suetonius in Aug. cap. XXXI. Statuas omnium
triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit.
Sic dedicare Deorum simulacra apud eundem in eo-
dem, c. 57. & ita alibi. Uti autem hic ἀνακείσθω de

tabula picta, ita & de statuulis solebat id verbi a Grae-
cis sumi. Docet Athenaeus l. 1. Dipnosoph. scribens,
ἀνακείσθω δὲ φαιμέν ἐπὶ ἀνδράντων.

Τοιαύτη σοὶ καὶ &c.] Ἀνακείσθω verti potest, ponatur;
hoc enim verbum est proprium. Ovid. Ep. 1. Her.
26. Ponitur ad patrios barbara praeda Deos. h. e. sus-
penditur donarii causa. Liv. IV. 20. Dictator coronam
auream libram pondo ex publ. pecunia populi jussu in Ca-
pitolio fori datum posuit. Lactans. de mort. persecut.
c. 5. Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pellis; in-
fecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad
memoriam clarissimi triumphii poneretur.

20. Αὐτῇ] Sic Cl. Jenschius. M. du S.
Ibid. Ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν] Non dubium est quin hoc

ver-

lystrate. Et prope jam finem tibi habent imagines, totum enim animum persecutus es, per partes illam laudando.

21. P. O. L. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum superfunt. Illud dico, quod in tanto fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur, neque supra humana mensuram effertur fortunae fiducia, sed in eodem se plano continet, nihil ineptum aut insolens sapit, & adcentes civiliter atque aequaliter tractat, & in prelationibus salutationibusque praestat humanitatem. Quae quidem tanto sunt his, qui cum illa versantur, jucundiora, quo major est, a qua proficiscuntur, nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo qui magnis opibus non ad superbiam utuntur, sed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna datis videntur. Ac soli isti invidiam effugerint merito: neque enim *temere* quisquam eminenti invidet, si moderate illum uti videat felicitate, nec ad instar Homericæ illius Ates

τραστὲ, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλει ὅσοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἐτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαινῶν περιλείπει. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικύτῳ ὄγκῳ γεννομένην αὐτῷ, μήτε τύπον ἔχει τῇ εὐπραξίᾳ περιβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρῆναι, πεισθεύσασαι τῇ τύχῃ· φυλάττειν δὲ ἔπειτα τῷ ἰσοπέδῳ ἑαυτῷ, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φοβητικὸν φρονέειν, καὶ τοῖς προσώποις δημοῖσι καὶ ἐκ τῶν ὁμοίων προσφέρεσθαι, καὶ δεξιόσους καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονέειν, τοσούτῳ ἡδὺς τοῖς προσομιλῶσιν, ὅσῳ καὶ ὡς αὐτῷ μείζον ὅμως γινόμεναι· ἐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν ὡς ὁπόσοι τῷ μέγα δύστυχοι μὴ πρὸς ὑπερφίαλιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐπορίαν ἐχρήσαντο, ἔτσι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν κατὰ τὴν τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὤφθησαν. καὶ μόνοι ἀν' ἑτοὶ δικαίως τὸ ἐπίφθονον ἀφ' οὗ φύγοιεν. ἐδὲις γὰρ ἀν' ὀφθόνει τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μαριάζοντα ἔπειτα τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὸν Ὀμήρου Ἄτλιν ἐκεί-

e Φυλάττειν] Φυλάττει P. Nil mut. Exc. Fl. f' Osm] Vulgatam hanc servat P. Osm Ex. Fl. g Oud] Sig Fl. Fr. P. S. Oud f. & V2. h Διαφύγειν] Sic S. Διαφύγειν cett. omnes.

53. Οὐδὲν τραγικόν] Οὐ προσποιητὸν ἢ μὴ ὑπερέχοντος γινώσκοντες, ἀλλὰ ἐπιδέκτοι εἰς ἀληθεὺς γινώσκοντες κατὰ τοὺς νόμους. V.

verbum de suspensis tabulis ac donariis sit usitatissimum, ita in *tab. Cebes*. pr. ἀνέκαστο δὲ ἐπὶ πᾶσι τῶν ἐμ-
προσθε τῷ νόμῳ. Suspendatur tamen cum Cl. *fensio* vertere
malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Et si *repon-*
re recte dicitur; nam quaeritur modo quid hic sit
convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed
video Cl. *Gesn.* jam dedisse *proposita* sibi, ad mentem
Luciani adposite. J. F. R.

26. Θιακοί] Homericam hanc induci a Luciano ex-
istimo, quia Minervæ sacerdos precibus suis ab Illo
Graecos avertisse illic dicitur; ut L. Vero bene omi-
naretur adversus Parthos bellum gerenti. Vid. *Hom.*
Il. E. 70. Z. 298. A. 224. M. du S.

Θιακοί — Ἀντιφύγειν] Puto, respicit ad Il. E. 70.
ubi tanquam novercam minime novercam laudat.
Versus aurei de Pedaco Antenor's filio

Ὅς γὰρ νόμῳ μὴ ἔν, πῶς αὖτ' ἔτρεφε δῖα Θιακοί
Ἰσα φίλοις τέκνοις, χαριζομένη πόσιν ἔ.

Arctae Alcinoi historiola nota est ex Od. H. 65. seqq.
De Nausicaa tota prope Od. Z. J. M. G.

27. Ἀρίστη &c.] *Hom. Odys.* Z. & H. 34. M. du S.

33. Περιφρονᾷ] *Homer.* in *Odys.* sapientissime. M. du S.

36. Τὴν τῷ Ἀδραδάτῃ] Vide c. 10. M. du S.

52. Ὅσῳ] Conf. supra nott. ad c. 17. J. F. R.

56. Εὐπορίαν] Non satis probum hoc verbum judi-
cat *Pollux.* L. V. S. 140. p. 551. scribens: Τα δὲ πρῶτα
γὰρ ἡμῶν, εὐπορία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐπορία, εἰς τὴν
καίριονται. Utitur tamen & *Alciph.* I. Ep. 10. f. p. 42.
Ubi *Bergler.* etiam hoc Luciani contra *Pollucem* ad-
fert, & alibi quoque apud *Lucian.* occurrere obfer-
vat, quod ex *Indice* patebit. Utitur & *Apostolus* in
Epist. ad *Hebr.* XIII. 16. Legitur & ap. *Epist.* Sent.
26. p. Ed. Rel. 102. f. ἐπὶ χρηστότητι εἰς εὐπορίαν. Item
Sent. 75. p. 128. pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐπορίας ἀνάθη-
μα. Et *Joseph.* Antiq. Jud. XIX. c. 9. §. 1. p. 952.
τὴν εὐπορίαν αὐτοῦ λαμβάνουσιν.

61. Ὀμήρου Ἄτλιν] Il. I. 500.

J. F. R.
M. du S.
Ibid.

ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράαλα βεβηκότα, καὶ τὸ
 ὑποδέετον πατέντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ
 τὰς γνάμιας πάσχειν ἀπειροκαλία καὶ
 τύχης· ἐπειδὴ αὐτὸς ἡ τύχη μὴδὲν τοῖς
 τὸν ἐλπίσας, ἀφ' ἧς ἀναβιάσῃ ἐς ψήνον
 τι, καὶ μετάρσιον ὄχημα, καὶ μὴδὲν ὅτι
 ὑπαρχόντων, ἐδ' ἀφορασι κάτω, ἀλλ'
 αἰετὸς τὸ ἀνάσσει βιάζον. τοιγαρὲν ὅσ-
 περ ὁ Ἰκαρὸς, τακέντ' αὐτοῖς τάχις αὖ-
 τῇ κηρῇ, καὶ τῇ πτερῶν περρύνετον, γέλω-
 τα ὀφλισκάνουσι ὅτι κεφαλὴν εἰς πελάγη
 καὶ πλύθωνα ἐμπέποιοντες. ὅσοι δὲ καὶ τὸ Δαί-
 δαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάν-
 τ' ἐπὶ ῥήσαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηρῇ ἦν αὐτοῖς
 πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀν-
 θρώπειον καὶ Φορῶν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότε-
 ροι μόνον τῇ κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μὴ τοῖ
 νοτίζεσθαι αὐτοῖς αἰετὸς τὰ πτερὰ, καὶ μὴ

per capita hominum ingredi, & concutere
 quidquid est imbecillius: quale quid humilis
 animi hominibus, imperitia quadam fortu-
 nae, usu venit. Cum fortuna illos, nihil tale
 sperantes, subito in alatum & sublimem cur-
 rum sustulit, non manent in statu, nec deor-
 sum respiciunt, sed ardua semper urgent. Ita-
 que velut ille Icarus, liquefacta iis subito
 cera, defluentibusque alis, risum debent,
 praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui
 vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium
 tolluntur, memores de cera esse factos; sed
 humanitus dispensant volatum, & satis ha-
 bent tantum supra fluctus ferri, ut tamen
 semper adspergine madescant alae, nec uni-
 cas

Ibid. Ἀτλὺ] *Atte* Dea fingitur ab Homero II. IX.
 quam interpretantur noxam: de qua *Erasm.* in pro-
 verb. *Ira omnium tardissime fenescit.* Bud. L. V. de
 affe.

69. Ὅσπερ ὁ Ἰκαρὸς] Sic rursus Gall. c. 23. m. &
 passim.

73. Ὅσοι] Conf. iterum Gall. c. 23.

89. Καλλιὸν δὲ ἐῖς ἱρ—] In L. ἱρως, καλλιόν. E-
 go reponendum puto, καλλιὸν δὲ ἐῖς ἱραμωτίαν.

Καλλιὸν δὲ ἐῖς ἱραμωτίαν] Sic omnino legendum,
 translata a littera, quae in omnibus, quos inspicere
 mihi contigit libris, ad καλλιὸν adhaesit, ad ἱραμωτίαν
 ea. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc
 & interpretationem ei quae adhuc obtinuit, spero,
 praeferebant. Nempe conversum est, sed pulchrior
 amabilius, cum his praesidiis animarum munias. Vidisse
 hoc ipsum video Doctissimum Solanum.

Καλλιὸν δὲ ἐῖς ἱραμωτίαν] Absurde omnes quas vi-
 di Edd. καλλιὸν — & ἱραμωτίαν. Qui error cum
 nimis sit manifestus, & facile in cuiusvis oculos in-
 currat, litteram, quae ad posterius adjectivum perti-
 nebat, ad prius esse translata, cum vel meo peri-
 culo, non expectata codicum fide, sustulisset; jam
 vero magis securus id facio, quando id Solanum pari-
 ter ac Gesnerum jubere video.

91. Βασιλεὺς τῷ μιν.] Minus apte haec L. Veto con-
 veniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide
 Gaizak. ad M. Aurel. Anton. VII. 37. I. 17. & vicat
 operibus praemissam, p. XL. Scholiastes recte Veto
 tribuit; sed in eo errasse videtur, quod uxorem non
 concubinam faciat. Uxor enim ei LUCILLA, non
 Panshea: neque hic usquam uxor audit, sed tantum
 βασιλεὺς συνουσα, hic & c. 10. &c. cui Imperator con-

suecit. Adde c. 20.

96. Εὐδαίμωνίᾳ] Ubi dixisset Auctor, rem esse
 convenientissimam, ut Magnus Rex (Romanum Im-
 peratorem sui temporis intelligit) inter alia felicia et-
 iam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femi-
 na esset beatus; ait, Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαίμωνίᾳ
 γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ομηρικὸν ἔκαιο εἴποι,
 χρυσίῃ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἱρίξει τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐ-
 τῇ Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. Neque enim exigua illa est fe-
 licitas, femina, de qua iure quis Homericum illud di-
 xerit; illam cum aurea Venere certare formae praestan-
 tia; in operibus vero Minervae aequalam esse. Locus
 Homeri, qui respicitur, est ex II. I. v. 389.

Κούρην δ' ἢ γαμῖν Ἀγαμέμνονος Ἀτρίδης,
 οὐδ' αἰ χρυσίῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἱρίξοι,
 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκῶπιδι ἰσοφαιζοί.

Filiam vero Agamemnonis Atridae non uxorem da-
 xerim,

Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria cor-
 taret,

Causineque Palladi in operibus foret par.

Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαίμωνίᾳ
 non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab H. Ste-
 phano, cogitabam scripsissetne Lucianus εὐδαίμων κτή-
 μα, ut infra Tdx. c. 62. adicitia vocatur κτήμα πρό-
 τιον ἐκ καλλίστον. & Panshea c. 58. dicitur τῷ τρέφον-
 τι καλὸν ἐκ λυσιστῆς κτήμα. & ignis appellatur τιμω-
 τῆς κτήμα καὶ διὰ in Prometheus §. 3. T. I. pag. 186.
 At non atrectandus hic locus; neque, puto, satis
 concinne diceretur, ἢ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαίμων κτήμα
 γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaecumque da-
 mnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo
 cac-

· eas soli praebeant : hi vero secure simul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura subinde bona adfluere.

22. LYC. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim; quippe quae non corpore modo, ut Helena ista pulchra sit: sed pulchriorem & amabiliorem sub istis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui sit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis beatum esse, ut sub illius imperio & nasceretur talis femina, & juncta illi ipsum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione ali-

οπαρέχουν αὐτὰ μόνω τῷ ἡλίῳ, ὅτι δὲ ἀσφαλὲς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅθεν καὶ ταύτῃ ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσκει· τοιγαρὺν καὶ ἄξιον ὡς πᾶντων ἀπολαμβάνειν τὸ καρπὸν, εὐχόμενων ταῦτά τε αὐτῇ ὡς μένειν τὰ σπέρα, καὶ ὅτι στείον ὁπέρρειν τὰ γαδά.

ΛΥΚ. Καὶ ἔτι, ὦ Πολύστρατε, γινώσκω. ἄξια γὰρ ἐστὶ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ ὄσα, καλλίω δὲ καὶ ἑρα-
90 σμιωτέραν ὑπ' αὐτῇ τὴν ψυχὴν σκέπησα· ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεὶ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τῷτο μὲν τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅποσα ὅσιν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐπ' αὐτῇ καὶ Φῶναι γυναῖκα τοιαύτῃ, καὶ 95 σφουδρῶσαι αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. καὶ γὰρ μικρὸν τῷτο εὐδαιμόνημα γυνή, πλεονέκτης ἢ ἂν τις εὐ-
λό-

α καλλίω] καλλίων Edd. priores male, & ἡρασμιωτέρα, pro —αν. β ἑρασμιωτέρα] ἴσως —τα L.

caeteroquin Stephani Thesaurο. Etenim ne de aliis scriptoribus Graecis loquar, in Luciano nostro quamplurimae voces sunt, quas frustra in Thesaurο illo quaesieris. Non alienum fore puto, hic eas subijcere, quae nobis ex Samofatenſi notatae sunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ακκυσάτω. Bis Accusato, c. 2. post med.
Ακροχειρισμός. Lexiphane, c. 5. Habet H. Stephanus
Ακροχειρισμός.
Ακαμωδότης. I. Vera Historia, c. 2.
Αμωξοπληθής. Ibidem, c. 41. fin.
Αμφιόσκομαι. Tragopodagra, a fin. vers. 31.
Αναβήνυμι. Jove Tragœdo, c. 14. p. med.
Ανέμω. Fugitivis, §. 21.
Ανίχιστο. Amoribus, c. 35. m.
Αντιμαύω. Dialogis Meretriciis, XII. m.
Αντισυμποσία. Lexiphane, c. 1.
Αντιφιλοσοφία. Bis Accusato, c. 21. vers. fin.
Απαιδύω. Amoribus, c. 26.
Απομυκίζω. Dialogis Meretriciis, VII. m. An tamen
Απομυκίζω legendum? Hefychius agnoscit Μυκδίζω, exponit μυκτριζω χλοάζω idque loco Luciani apprime convenit.
Απομυκισμός. II. Vera Historia, c. 1.
Απροσρίαι. Quomodo sit scrib. Hystor. c. 23. f. & 52.
Ασυγγύμας. De Parasito, §. 6.
Αχλόη. Ibidem. c. 11. (Sic scriptum inveni in
Lectt. Lucianis p. 309. errore calatai; nam apud
Lucian. recte legas ἀχλὺς. tam in Bened. Ed. p.
352. E. quam in P. &c.)

Tom. II.

Δ.

Δελφινίζω. Lexiphane, c. 5. (hoc nihil mirum, est enim vox ludicri causā conficta.)
Διαδρυχίς. Tragopodagra, non longe a fin.
Διακαμωδία. Philopatride, c. 1.
Διμπιλί. Lexiphane, c. 13. f.
Δυσκόδο. Fugitivis, c. 10. f.
Δυδικαφύ. II. Vera Historia, §. 13. de vitibus, singulis mensibus καρποφορούσαις.

Ε.

Εγκαμψιδάλο. Lexiphane, c. 10. m. Sed in Mf. Wit-
tiano diserte legitur Εγκαμψιδάλο. Verum &
hoc caret Steph.
Ειράμω. Philopatride, §. 20.
Εκσι. Timone, T. I. c. 43. p. 156. idque corruptum
cenſet Tan. Faber. (Sed probat Hemſterh. ex Plu-
tarch. Arr. Epist. & Chryſost.)
Εμμαλλ. Cynico, c. 5. m.
Εμμιμητηριώ. Gallo, §. 27. de hoc vocabulo, vi-
de quid sentiat Cl. Graevius pag. 880. Edit. Amst.
Εμπεριόχομαι. Amoribus, c. 11.
Εμπυδύκω. Lexiphane, §. 13.
Εμφοδίζομαι. Eunuchō, c. 7. pr.
Εναποκίγναι. Morſe Peregrini, c. 24. p. m.
Εναχμωνί. Icaromenippo, c. 21. m.
Εντραγατί. Philopatride, c. 3. p. m.
Ενοιοφλύν. Lexiphane, §. 14. pr.
Επτιχιδί. De Parasito, c. 42. p. m.
Εξελ. Lexiphane, c. 11. pr.
Επιαιδών. Aſino, c. 16. m. & 34. p. m.
Επιρριθυμι. Bis Accusato, c. 1. ante m.
Επιχαριτιζω. Laphis, c. 12. pr.

Ppp

Εστ.

λόγους τὸ Ὅμηρον ἐκεῖνο εἴποι, χρυσήν
 αὐτῷ Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος,
 ἔργα δὲ αὐτῷ Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυ-
 γαικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις ὀφθαλμῶν
 αὐτῇ, ἢ δέμας, ἢ δὲ Φυὴν, Φησὶν Ὅμη-
 ρος, ἢ τ' ἄρ' Φρένας, ἢ τε ἔργα.

ΠΟΛ. Ἀληθὴ Φῆς, ὦ Λυκίνε, ὥστε εἰ
 δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἡδὴ τὰς εἰκόνας, ἢν τε

quis Homericum illud dicat : cum antea
 illam Venere de forma contendere, opera au-
 tem illam aequiparare Minervae. Mulie-
 rum enim in universum nulla ei compare-
 tur. Non membra, ut Homerus ait, aut
 instar, non memem aut denique facta.

23. POL. Vera dicis, Lycinē. Qua-
 re, si videtur, permittis jam imaginibus,
 tum

α Αὐτῇ] Αὐτῇ Fl. δ Αὐτῇ] Αὐτῇ Fl.

Εἰσυχῶ. *Amoribus*, c. 9. fin. Nisi fallor, ab hoc
 verbo possumus restituere veram suam vocem *He-
 sychio*. Quis enim dubitet, quin, cum apud eum
 legitur, Εἰσυχῶ, οἰκουρὸς, οἰκοναῖ, ἢ Ζεὺς παρ'
 Ἰωσῶν. legendum sit, Εἰσυχῶ. Idque cognominis
 Jovi haud inconcinnum. vel, si malis, Εἰσυχῶ,
 qualis vocatur Ceres Euripidi in Supplicib. vf. 1.

Εὐδαίμωνισμα. *Imaginibus*, c. 22. p. m.

Εὐπίστατος. *De non temere cred. Calumn.* c. 19. m.

Εχρηλωττία. *Lexiphane*, idem quod *Εχρημῶς*. c. 9. f.

H.

Ηρωίλλω. *De Saltatione*, c. 64. m.

I.

Ιματιοφυλακίω. *Hippiā*, c. 8. pr.

K.

Κακοσύνητος. *De non temere cred. Calumn.* c. 14. m.

Κακοσυνησία habet *Hesychius*, perque id exponit
 τὸ, Κακοσύνησις.

Κακοτεχνός. *Ibidem*, c. 10. a. m.

Καλλιτίκτος. *Deorum dialogis*, XVI. med.

Κισποποίητος. *Hercule Gallico*, T. II. p. 510. Ed. Bened.
 (non invenio ibi.)

Κλυσίχολος. (nam sic legendum, non, ut vulgo, Κλε-
 ψίχολος quod recte vidit *Gujetus*) *Tragopodagra*,
 (In *Ocypr.* non ita longe a pr.)

Κληρονομήμα. *Tyrannicida*, c. 6. pr.

Κρυψιμέτωπος. *Lexiphane*, c. 7. pr.

A.

Λαλοθυγία. *Lexiphane*, c. 14. m.

Λυκαλός. *Ibidem*, c. 12. a. m.

Λεπτοφῆς. *Amoribus*, c. 41. pr.

M.

Μανέριον. *Dialogis Meretriciis*, VI. pr. & VII. haud
 ita longe a fine. Μανέριον ex Theocriti Scholiaste
 profert H. Stephanus, voce MANNOΞ.

Μεγαλοσμάραγος. *Jove Tragoeo*, non longe ab init.

Μεμετρημένος. *De Saltatione*, c. 67.

Μοιρομάχιον. *Dialog. Meretric.* XIII. fin.

Μοσχιδιάν. *Chronosolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Vera Historia*, fin. bis. Sed puto fictum
 id verbi ab Nostro.

Z.

Ποισαργία. *De Syria Dea*, §. 34.

Πυρμασινίω. *Adversus Indocitum*, c. 9. f.

O.

Οξώστρακος. *Lexiphane*, §. 13.

Ορχησομακίω. *De Saltatione* p. c. ult. Et hoc credide-
 rim ab Luciano fictum.

Οφθαλμόστροφος. *Lexiphane*, c. 4.

P.

Παιδαγυγία. *De Domo*, c. 4. f.

Παυλοδοτος. *Toxar.* c. 24.

Πάσιμνος. *De Gymnastis*, c. 9.

Παραίωγ. *Bis Accusato*, c. 31. p. med.

Περικίω. *Cynico*, c. 5. m.

Πατροδόρητος. *Tragopodagra*, vers. 267.

Πιρίανθος. *Lexiphane*, c. 1. p. m. pro aurium sordibus.

Πολυέχολος. *Philopside*, c. 25. p. m.

Πολυκλάδης. *Tragopodagra*, vers. 118.

Πολυμύχης. *Cynico*, c. 8. ad fin.

Πολυτίπκτος. *Tragopodagra*, vers. 2.

Προπαγαγίω. *De Gymnastis*, c. 37. p. m. Sed in Ex-
 cerptis Graevii aliter legitur.

Προέπειμι. *Jove Tragoeo*, c. 52. pr.

Προπαυαμπύ. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. ad fin.

Προπαυαλῶν. *Bis Accusato*, c. 14. a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*, c. 17. m.

Προβουλόμακτος. *De Parasito*, c. 42. ad f.

Προκαπλῆτω. *Pseudomanti*, c. 16. pr. & *Adversus In-
 docitum*, c. 9. a. m.

Προκίω. *Pseudologista*, c. 4. f.

Προμπαλῆτω. *De non temere cred. Calumn.* c. 8. a. m.

Προξίχολος. *Ibidem*.

Προξικῶν. *Bis Accusato*, c. 7. f.

Προβυλλίω. *Patriae Encomio*, c. 1. pr.

Προπύω. *Pseudomanti*, c. 13. a. m.

Προπίδομαι. *Ibidem*, c. 17. f.

Προπορίζω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Προσαναγράφω. *Macrobisii*, c. 9. m.

Προσανάλλισις. *Amoribus*, c. 31. a. m.

Προσαναργίω. *Philopside*, c. XI. p. m.

Προσδηγίωμαι. *Morte Peregrini*, c. 43. pr.

Προσμυολογίω. *Saturnaliis*, c. 7. p. m.

Προσπύω. *De Gymnastis*, c. 25. f. vel 26. pr.

Προπαυαλῶν. *De Saltatione*, c. 61. f.

Πυκτιναργῶ. *Amoribus*, c. 12. a. m.

P.

Ρησιματῆρ. *Lexiphane*, §. 9. f.

Ρικῶν. *Ibidem*, c. 8. f. Sic quidem *Bonrdelotius* legit
 pro Ρικῶν eaque emendatio, quantum ego prospici-
 o, est certissima. Verba ergo *Luciani* (sive *Le-
 xiphani*) sunt, ἰρρίκωτο σὺν γιλαλῇ τὴν ὄσφω. Pro-
 fusus ita Ρικῶνδαι exponit Pollux lib. IV. τὸ τὴν ὄσφω

Φαρ.

tum ea quam tu finxisti corporis , tum quas ego pinxi animae , unam ex omnibus compositam , hunc ipsum libellum proponamus , admirandamque exhibeamus tum his qui nunc sunt , tum qui erunt in posterum. Durabilior enim Apellis & Parrhasii & Polygnoti tabulis fuerit , cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum habeat , quatenus non e ligno aut cera , & pigmen-

τὸν ἔπλασας, ἢ τῷ σώματι, καὶ δὲ ἐγὼ
καὶ ψυχῆς ἐγραφέαμην, μίαν ἐξ ἀπαστῶν
συνθέντες, βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν
ἅπασιν θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν ὄντι, καὶ τοῖς
ἰούσιν ὑπὲρ ἐσομένοις. μονιμωτέρα γὰρ τῷ Ἀ-
πελλῷ, καὶ Παρράσι, καὶ Πολυγνώτῃ γέ-
νοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη ὥσπερ πολὺ τῶν
τῶντων κεχαρισμένη, ὅσα μὴ ξύλον, καὶ
κέρα

ο Τῆς ψυχῆς] Τῇ ψυχῇ Fl. Sed vulgata praestat. d Αὐτὴ ἐκείνη] Αὐτῇ ἐκείνῃ Fl.

φθινούσας ἀδελφύων, quemadmodum id notat Sopini-
gius ad Hesychium, ubi Πικροῦς exponitur δάκρυα,
καὶ παροδῶντες ἀδελφῶν κατ' ἰδίαν.

Ρουαῖν. Ibidem, Lex. §. 19. m.

Σ.

Συγχρηστικόν. Lexiphane, c. 2. p. m.

Συμπαροχή. De non temere cred. Gal. §. 27. p. m.

Συμπαρίστασις. Larietis, c. 16. f.

Συμπαραμυθεῖσθαι. De Domo, c. 4. f.

Συναγχεῖσθαι. Gallo, c. 10. p. m.

Συναπάζω. Navigio, c. 4. f.

Συνδάλω. Demosthenis Encomio, c. 45. f. vel 46. pr.

Συνδύω. Navigio, c. 15. pr. iterum ibid. p. m.

Συνιλέγω. Epist. Saturnalibus, c. 28. m.

Συνιζάωμαι. De Domo, c. 4. pr.

Συνιστάω. Icaromenippo, c. XI. f.

Συνιστάω. Chronosolone, c. 13. m.

Συνιστάωμαι. Dialogis Meretriciis, XIII. f.

Συναύτω. Pseudomani, c. 56. f. Jove Tragoeido, c.

47. m. Sic Συναυτῶμαι, Διαπραυῶμαι, apud He-
sychium; quo & ipso caret H. Stephanus. Mendose
tamen vel sic apud Hesychium. Lege Συναυτῶμαι,
ἀφ. est ab αὐτῶν, idque ab αὐτῶν, παύω.
Hesychius ipse, Ναυτῶν, αὐτῶν. Ναυτῶν, αὐτῶν.
Ναυτῶν, αὐτῶν. Ναυτῶν, αὐτῶν. Ναυτῶν, αὐτῶν.
Nautas autem, αὐτῶν, αὐτῶν, sic nimirum
emendatius legas, quam in vulgatis hodie exem-
plaribus.

Συνοσίω. Amoris, c. 46. m.

Συνουδαρχία. Lexiphane, c. 2. p. m.

Συνουδαρχία. Tyrannicida, c. 7. pr.

Συνυλίσσω. Lexiphane, c. 14. pr.

Συρίξω. Vera Historia, c. 8. f.

Συρπύρ. De Domo, c. 9. pr.

T.

Ταπαρρέω. Abdicato, c. 4. f.

Τρισκαίδεκαφύ. Vera Historia, §. 13. m. de arbori-
bus, ter decies quotannis παραφύονται.

Y.

Υδατοποιία. Rhetorum Praeceptis, c. 9. p. m.

Υδατοποιία. Icaromenippo, §. 7. f.

Υπερσπένω. Pro Imaginibus, c. 13. a. m.

Υπερσπένω. Rhetorum Praeceptis, c. 6. pr.

Υπερσπένω. Dialogis Meretriciis, VI. post m.

Υπερσπένω. Gallo, c. 20. m.

Υπερσπένω. Icaromenippo, c. 2. pr.

Υπερσπένω. Amoris, c. 1. m.

Υπερσπένω. Jove Confutato, c. 4. f.

Υπερσπένω. Gallo, c. 10. pr. Loco alterius, consi-
vio interesse.

Υπερσπένω. Jove Tragoeido, c. 1. f.

Υπερσπένω. Dial. Mort. VI. Teipf. & Plut. versus fin.

Υπερσπένω. Dial. Mort. VI. post med.

Υπερσπένω. Lexiphane, §. 14.

Υπερσπένω. Solocida, c. 10. f.

Υπερσπένω. Morie Peregrini, §. 6. f.

Υπερσπένω. Dialogis Meretricis, XIII. vers. fin. & Morie
Peregrini, c. 39. f.

Φ.

Φιλομνία. Abdicato, c. 4. pr. Phalaride, c. 9. f.

Φωνικοῦ. Syria Dea, c. 29. pr.

X.

Χλοπῶν. Tragopodagra, vers. 45.

Y.

Υπερσπένω. Hippia, c. 7. f.

Atque hac quidem sunt non contemnendo numero
voces in Luciano nostro, quas extignare, fugit dili-
gentiam Henrici Stephani. At enim multa hic sunt
ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαῖα, &
plane obsoleta, vel παλαιά, si sita sint. Sed si ten-
dum non magis illa debuissent negligi, quam ἐπίστω,
ἐπίστω, ἀποκρίσις, ἐμμενέσθω, ἐμμενέσθω, βασι-
λέω in voce βασιλέω, ἀποκρίσις in voce ἀποκρίσις,
ἀποκρίσις, ἀποκρίσις, & forte plura, quae ex solo
hoc Luciani libello adduxit idem Stephanus. Neque
quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolitas
esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint
formari, veluti Μιμνησκέτω, Τηλεφρόνως, & plu-
res ejus atque alius generis. Etenim cur talia minus
notari merentur, quam Μιμνησκέτω, Μιμνησκέτω,
& alia sexcenta similia?

J.

Εὐδαίμονισμα] Verba illa rariora quae Clar. J. at-
tulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata
erant ad num. paginarum Edit. Salmar. Nos autem
ea ad capita f. paragraphos Edit. nostrae accommoda-
vimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore.

J. F. R.

97. Χρυσή &c.] Homer II. 1. 389.

M. du S.

2. Οὐ δύναι &c.] Hom. II. A. 115.

M. du S.

13. Οὐκ] Conf. supra notata ad c. 17.

J. F. R.

Οὐκ μὴ ξύλου &c.] Infra Υπ. Eis. c. 23. Ἀλλοτ. c.

M. du S.

24. f. & Φιλοψ. 19. f.

M. du S.

κηρὲ καὶ χρωμάτων πεποίη), ἀλλὰ ταῖς
 Μουσῶν ὀπτιόαις εἴκασαι, ἢ ὥς ἀκρι-
 βεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματ' αὖ καλ-
 λ' αὖ ψυχῆς δεξιῶν ἅμα ἐμφανίζουσα.

tis facta est, sed *adspirato* a musis commen-
 to efficta, quae quidem accuratissima ima-
 go fuerit, quippe quae pulchritudinem
 corporis atque animae virtutem simul de-
 claret.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

Π Ο Λ Υ Σ Τ Ρ.

ΕΓὼ σοι, ὦ Λυκίне, Φησὶν ἡ γυνή,
 τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνείδον τ' εὖ-
 νοιαν πρὸς ἐμέ, καὶ τιμὴν ἐκ τῆ συγγραμ-
 ματ'. ἢ γὰρ ἂν ὅπως ὑπερβῇ τις, εἰ
 μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφεο. τὸ δὲ ἐμὸν
 ὡς ἂν εἴδης, τοῖον δέ ὅστις ἑδὲ ἄλλως μὲν
 χαίρω τοῖς κολακικοῖς τ' τρόποις, ἀλλὰ
 μοι δοκῶσιν οἱ τοῖστοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκ-
 ιστα ἐλεύθεροι τ' φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαινοῖς
 μάλιστα, ὅταν τις ἐπαινῇ με, φοβητικῶς
 καὶ ὑπερμέτρως ποιεῖμεν τὰς ὑπερβολὰς,
 ἐρυθρίῳ τε, καὶ ὀλίγῳ δὲ ἐπιφράττομαι τὰ

PRO IMAGINIBUS.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

P O L Y S T R.

Magnam equidem, Lycine, sic ait
 mulier, tuam perspexi in me be-
 nevolentiam ex tuo scripto & honoris signi-
 ficationem. Neque enim adeo supra mo-
 dum quisquam laudaverit, nisi scribar cum
 benevolentia. Me autem ut noris, talis
 sum. Neque alias gaudeo his, qui adula-
 torios mores habent; sed videntur mihi ta-
 les impostores esse, & ingenio minime li-
 berali: maxime vero in laudibus, si quis
 me laudet vehementer nimis, & ultra mo-
 dum, excedens vera, erubescō & tantum
 non

* Σου] Συ *fens.* Nil mut. Fl. nec M. ὅ' ὅταν] ὅτ' ἂν W. Et sic semper haec vox in illo MS. Sic & γ' ἢ pro γυν. teste *fensio*.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγ' αὐτὸν ἀντιγραφὴν
 τῷ εἰς Πάνθειαν τῇ * Συμπληρωματικῇ, ἡ ἡμεῖς δὲ Ὀυμῶν τῷ
 χρυσῷ Καίσαρι, ἡμεῖς ἐστὶν, ὃν ἐν εἰκόσι ἀνέγραψεν. V.
 (In Cod. M. additur: ἡς ἐν Μάρκῳ ὁ Καίσαρ οὗ τοῖς εἰς
 αὐτὸν ἡμεῖς αὐτοῦ μνημονεύει.) In altero vero *Vossiano*

in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. † Καλ-
 λος ἡμεῖς ἀπαραμύλλη πλάσις. πρὸς τοὺς θεοὺς ἀν-
 τισυγκρίνας τύπος, ἡμεῖς κακῶς ὡς ἀπὸ συγγραμ-
 ματὶς πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δικῶς σπουδῶς
 τηλικαύτης συγκρίσεις.

* Συμπληρωματικῇ] Συμπληρῶν ante editum. Vid. notas nostras.
 M. du S.
 † Καλλος &c.] Alterum hoc Schol. ad titulum huius Dis-
 sert. spectans in duo directum rursus in unum redegit *Solanus*,
 haec in marg. addens: „ Πρὸς τοὺς θεοὺς ἀντισυγκρίνας τύπος.”
 „ Haec verba quasi textus Lucianus in priorē editione praee-

„ minebantur, & pro Θεῶν, legebatur Θεῶν. Quae cum
 „ nullibi compareant, ego quasi argumentum huius Apolo-
 „ giae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & voca-
 „ lae illius mutatione cum caeteris ut colligerem, feci. E-
 „ mendationem nostram ex scriptura C. confirmari video.
 „ Idem autem faciitavit Scholias in Jove utroque.

ΠΟΛΥΣΤΡ.] Praeponendam esse hic Polystrati per-
 sonam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori
 libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum per-
 ferre; ex subjecta deinde ejus f. Lycini responsione
 apparet.

1. Εγὼ σοι] Feminam illam, cujus absolutissimam
 pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello

adumbrat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi in-
 dignantem, quod nimis ab eo sublata sit laudibus, &
 tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolien-
 tem. Ne tamen gerat se ingrati, exorditur a be-
 nevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit
 virtutibus, perspexisse ait. Εγὼ σοι, ὦ Λυκίне, Φησὶν
 ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα; πολλὴν ἐνείδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμέ.

non obturo aures : eaque res irrisioni potius quam laudi similis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, jam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adjungat: verbi causa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut juvenescant denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & substantiam illius percipere ex tali excessu liceret. Jam vero idem usu illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, si

ἄτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεῦν μάλλον ἢ ἐπαίνῳ εὐκέναι μοι δοκεῖ.

5 Μέχρι γὰρ τῶδε οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοὶ εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινέμενος γινώσκῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸς αὐτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τῆτο, ἀλλότριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλὰς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἰς τοὺς αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ μὴ ἔχονσι προσάποιον τῷ λόγῳ ὅτιον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τὴν ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφους ὄντας τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος περὶ τὴν οἰονίαν γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαινῶν ἀλλαγῆσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφὰς, καὶ αὐτοὶ ἀνέξουσιν αὐτοῖς, ὥσπερ ὁ Πελίας ὤτετο.

Τὸ δὲ ἔχ ὅπως ἔχει, πολλὰ γὰρ ἂν ὁ ἐπαινέων ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτῷ ἀπολαῦσαι δυνατόν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑποβολῆς. νῦν δὲ ὁμοίον μοι δοκεῖσιν, ἔφη, πείθεσθαι, ὥσπερ ἂν εἴ τι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμορφον ἐπιθεῖν τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ὀκνῇ τῷ κάλλει φρονοῖν, καὶ ταῦτα περὶ αὐτῶν ὄντι, καὶ ὑπὸ τῶν τυχόντων συντριβῆναι δύναμιν ὅτε καὶ γελοιότερον ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπον φανείν, οἷον ὡς ὑπὸ οἷον καὶ κέρυκος ἢ καὶ, καὶ Δί', εἴ τις ὑποδυσάμενος

c. Κέρυκος] Nil mutant Edd. nec M.

καὶ τῶν ἐκ τῶν συγγραμμάτων. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοί, sed σε legendum puto; quamquam non ignoro σοί interdum pro σε poni, nec non saepe παρακεῖναι. Nec etiam σοί ad φησὶν referri potest, sed ad αὐτοῖς pertinet.

7. 7. Εγὼ σοί, ὦ Λυκίε] Non opus est ut σοί in σε mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνιδόν. Sic deinde c. 12. ἐδὼν πλημυλῆμα ἰσχυρῶς τοῖς γεγραμμένοις. Sic Herodot. 9, 37. ὅτε τινὰ διελίην μοι παραδόν, ὅτε ἀδυσίην & c. 38. ὅτε διελίην, ὅτε ἄλλο ἐδὼν ἄχαρι παραδόν τοι. Ita Noster sub initium Imaginum, εἰ μὴ λοιμὸν παραπληγῆναι σοί. Sic idem in Τοχαρί non procul ab initio. (i. e. c. 3. fin.) ἀτὰρ ἐ ταῦτα ἡμῖς Ὀρέσχη & Πυλάδην ἰδόντας.

7. 7. M. G. Ibid. Σοί] Concederem Cl. fensio σε pro σοί legendi, si simplex αὐτῷ sequeretur; cum vero jam sequatur cum σοί jungendum ἐνιδόν, nihil video quod quis merito in vulgata reprehendat; etsi enim Ὀρέσχη verit: ἐναυτὸς ἐγὼ με benevolentiᾳ περὶ σοί, quid obstat

quo minus & Latine & Graece recte dicatur: benevolentiam tibi inesse video. nam ἐνιδόν σοί idem erit, quod ἐδόν σοί, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen Tox. c. 3. f. Ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice adparebit. Haec quum scripsissem, lubens cognovi Cl. Gesnerum mecum sentire.

12. Ἐπιφράττωμαι] Infra Chronosol. §. XI. ἐγὼ δὲ ἡμισυ ἐπιφράττωμαι πρὸς αὐτά.

22. Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος] De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaeone nos alibi diximus ad N. Δ. IX.

23. Φάωνος] Vid. supra Nex. Δ. IX.

28. Ἔργον] (Malim ἔργον) L. Kust. Ego nihil muto.

37. Ἐκέρυκος] Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέρυκος, legebatur.

Κέρυκος] Non obscuravi Solano ἐκέρυκος scribere jubenti. Alia res foret, si o tantum in α foret mutandum, vel ὁ ὁρῶντος, in παρακεῖναι in quo

μεν[Ⓢ] κορόννης, μικρὸς αὐτὸς ἂν, ἐρίζοι
 πρὸς μεγέθους τοῖς ὑποῖσιν ὅλα πῆχει
 ὑπερέχουσιν. ἐμμένηλο γὰρ ἔχ' αὐτὸν τινός. 40

Ἐφη γυναῖκά τινα ἔπιφανῶν, τὰ μὲν
 ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ
 πολὺ τῷ συμμέτρῳ ὑποδύσαν, ἐπαινεῖα[Ⓢ]
 πρὸς τι[Ⓢ] ποιητῇ ἐν ἄσματι τάτε ἄλ-
 λα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν αἰγείρω[Ⓢ]
 δ' αὐτῆς εἰκάξεν ἐκείν[Ⓢ] τὸ εὐμυκὲς τε καὶ
 ὀρθιον[Ⓢ] ἢ μὲν δὴ γάνυα[Ⓢ] τῷ ἐπαίνῳ, καθά-
 ρως αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλ[Ⓢ], καὶ ἢ
 χεῖρα ὀπίσειεν ἢ ποιητῷ τε πολλάκις
 τὸ αὐτὸ ἄδειν, ὁρῶντα ὡς ἡδοίτο ἐπαινεμέ-
 νη, ἄχρι δὴ τῷ παρόντων τινὰ προσκύψαισα
 πρὸς τὸ ὅς εἰπὼν αὐτῷ, Πέπαυσον, ὦ
 ἄνθρωπε, μὴ καὶ ἀναστῆναι ποιήσης τὴν γυναῖκα.

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τῷ γε-
 λιοτέρῳ Στρατονίκῃν παῖσαι, τὴν Σελεύ[Ⓢ]
 καὶ γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα
 ὑποδύσασθαι αὐτῇ ταλάντῳ, ὅστις ἀν-
 ἔμμενοι ἐπαινεῖσαι αὐτῆς ἢ κόμην. καίτοι
 Φαλακρὰ ἐτύγγαυεν ὅσα, καὶ ἐδὲ ὅσας ὀ-
 λίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὁμῶς
 ἔταυ ἀμφικυκλῶν τὴν κεφαλὴν, ἀπάντων εἰ-
 δόντων ὅτι ἐκ ῥόσου μακρὰς τῷτο ἐπεπόν-

quis parvus cothurnis subligatis de magni-
 tudine contendat, cum hisce qui tota ulna
 ab aequo solo *super ipsam* emineant. Talis
 enim facti meminerat.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem,
 pulchram de caetero & decentem, sed par-
 vam eandem, & multum a justa statura de-
 ficientem, laudatam a poëta in carmine,
 cum propter caetera, tum etiam quod pul-
 chra & magna esset, qui populo arbori
 compararet proceram illius erectamque sta-
 turam. Atque illam quidem gestire ad lau-
 dem, quasi ad carminis mensuram cresce-
 ret, & manum movere: poëtam vero fac-
 ipe idem canere, videntem nimirum quan-
 tum laudibus delectaretur; donec tandem
 praesentium aliquis ad aurem illius inclina-
 tus diceret, *Desine quaeso, ne facias, ut sur-
 gas etiam mulier.*

5. Simile huic, & multo magis hoc ri-
 diculum quid Stratonicen fecisse uxorem
 Seleuci. Poëtis enim certamen proposuisse
 de talento, quis melius laudaret illius co-
 mam, licet calva esset, ac ne paucissimos
 quidem suos capillos haberet. Et tamen
 cum sic affectum caput haberet, scirentque
 omnes a longo hoc illi morbo accidisse;

au-

a Kai] Deest in Fl. b Αὐξανομένη] Αὐξανόλη Ex. Fl. Nil mut. P. nec Edd. c Προδύσαι] Ex emend.
 Solani; Προδύσαι Edd. priores. d Τούτο] Τὸ τοῦτο W.

59. Καὶ ἐδὲ ὅσας ὀλίγας] Εἰληπται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς
 συντάξεως τὸ πλεῖστον ὅσον, ἀλλὰ ἔκαστος κατὰ τὸ ἀντίστοιχον τῷ
 συντάξει, τὸ γὰρ ἀναφορικὸν πρὸς τὴν, καὶ κατὰ τὸ ἀντι-

κείμενον τὸ πρὸς, τὸ μὲν γὰρ πλεῖστον ὅσον ἐστὶ, τὸ δὲ ὅσας,
 ὀλίγας. V.

facilius aberrarunt scribae, & apertius est, quid ab
 Luciano profectum, quia alias ubique παραπλοῦς
 ait. At in augmento syllabico, maxime in plus-
 quam perf. exempla omisi augmenti nimis sunt fre-
 quentia, quanti ut omnia pro totidem aberrationibus
 sint habenda, eorumque ex profac scriptoribus longe
 plura exempla possemus exhibere, si non sufficerent
 ea quae supra dedimus, ad I. Ver. Hist. c. 13. ubi τῷ
 τῷτο quoque constanter legitur, adde Aelian VI.
 12. τῷτο αἰσίων. VIII. 7. μικροῦτο. XIII. 3. πικρῶ-
 το. Ibid. I. πικρῶτο ac vel decies alibi. Conf. Cl. I. e-
 niz. ad eumd. III. 19. ubi ad verb. ἐπιλαλήτω No. 8.

etiam *πρόσ* ex Plus. Inf. Laconic. adfert. Nostrium
 Tax. c. 13. f. ubi συγκροτότο pro συνκροτό. Adde &
 Zenx §. 10. προτάλιζον pro ἐπρότάλιζον (quamquam
 hoc imitatione Homeri dictum) Et Alex. c. 22. ἐπὶ
 κίμων, non ἐπὶ. Adde Herodian. 2. 8. 16. συνδραμό-
 το in 3. quas consului Edd. Sed ibidem §. 12. tamen
 σύνδραμότο legas, idque aequè in Ed. Steph. p. 44. f. &
 45. pr. atque in alijs. Similia τῷ κίμωντο postea non
 semel occurrunt. f. P. R.

48. Τὴν χεῖρα ἐπισείει] Sic supra Saub. c. ult. M. de S.
 57. Προδύσαι] Hanc etiam vocem, quae perperam
 in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat,
 quod

audiebat execrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque essent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent se adulatoribus: adjungebatque, non in laudibus solum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos decipere que velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos specie expriment: esse autem, qui injungant etiani artificibus, aut auferre quid a naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, & nihil sibi similia.

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod deabus illam Junoni & Veneri comparasti. Supra me enim, inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope & Arete, & Theano, ne dum ut cum Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino dixit, Religiose admodum

Θει, ἤκει τὴ καθαράτων ποιητῶν, ὡς ὕμνων δίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ ἕλκους τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τῆς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων.

Ἀπάντων ἐν τῇ τοιούτων καλεγέλα, καὶ παρεχόντων αὐτῆς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνους μόνον, ἀλλὰ καὶ οὐκ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαι τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλκοι. χαίρουν γὰρ, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκείνοις μάστιγα, οἱ δὲ πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτῆς εἰκάζουσιν εἶναι δὲ τινὰς, οἱ καὶ προσετίθει τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῷ ῥινός, ἢ μελάντερά γράψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἴτα λανθάνειν αὐτῆς ἀλλοτρίας εἰκόνας τεφανῶντας, καὶ εἶδεν αὐτοῖς εὐκλείας.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινῶσα τῇ συγγραμμάτων, ἐν δὲ τούτῳ ἐφέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτῇ Ἡρᾷ καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασας. ὑπὲρ ἐμὲ γὰρ, φησι, μάλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε εἶδ' ἐκεῖνα ἤξιον, ταῖς ἡρώιναις ὡς θεωρεῖν με, Πηνελόπην, καὶ Ἀρήτην, καὶ Θεανοῖ, ἐχ' ὅπως θεῶν ταῖς δέξεται, καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ τόδε πάντα ἔφη, τὰ πρὸς

e 'Υακινθίναις.] Nihil mutare Fl. J. Fr. & M. notat M. du S. Sed & idem habent P. S. H. f Δί σι] Sic Edd. & M.

65. Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βότρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλοκάμους δὲ ἐπὶ γυναικῶν * εὐστειμῶς αὐτὴ ῥησιν. V.

86. Παραθεωρεῖν με] Ἀπὸ τῷ ὡς θεωρεῖν, συγκριτικῶς. V.

* Εὐστειμῶς] Ἐπιστήμῳς Etc. G.

† Παραθεῖν] Παραθεῖναι ante editum. Correxit

M. du S.

quod praeferebant προδίδουσι?

63. Ὑακινθίναις] Supra Αἴον. c. 26. ἀπὸ τῶν βοτρυχῶν καὶ κεφαλῶν ἕλκους ἀνακρίναι τὸ καλὸν ἀνθεῶν ὅμοια.

J. F. R.

86. Παραθεωρεῖν] Conf. Nigr. c. 10. (jam §. 20.) & Herod. c. 80. &c.

M. du S.

88. Καὶ γὰρ αὐτὴ] An καὶ γὰρ αὐτὴ;

F. G.

Καὶ γὰρ αὐτὴ] Non absurda quidem est Gijesi conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim; nam αὐτὴ interdum est fere otiosum, ut vid. Budaesi Comment.

p. 487. f. Etsi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat Viger. de partic. p. 100. At porro hic significare commodè potest; sine sensus detrimento tamen abesse; verum ad numerum oratorium facit: Ejicias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ conjungere amat; sed & Alex. §. 24. vers. 21. καὶ γὰρ αὐτὴ ἐστὶν. Ibid. 28. pr. καὶ γὰρ αὐτὴ ἐστὶν. Quare jam tanto minus Gijesi assentior.

J. F. R.

90. Κατ-

πρὸς τὴν θεὸν δεισιδαιμόνως καὶ φοροδῶς
ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ χεῖρ ἡ κασιόπειαν
εἶναι δοξῶ, ἢ τοιούτων ἑπαινον προσιεμῶν.
καίτοι Νηρείδων ἐκείνη ἀντεξετάζει, Ἥραν
δὲ καὶ Ἀφροδίτῃ ἑσέβει.

Ὡς, ὦ Λυκίη, μελαγράψαι σε τὰ
τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρα-
σθαι τὰς θεάς, ὡς ἀκρίβους αὐτῆς γέ-
γραπας, σε δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνάσσει αὐτῇ τὸ
βιβλίον ἔτι πλεονεξῶν, ὥστε νῦν σοι ἀφ-
χει, ὃ μάλ᾽ εὐσεβῶς εἰδὲ ὁσίως τὰ πρὸς
τὴν θεάν. εἰδοὺς τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ
πλημμέλημα τῆτο δοξῶν, εἰ ὑπομῶν
τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοίᾳ λέγεσθαι.
καὶ σε ὑπεμίμησε ἢ τελευταίων ἐν τῷ βι-
βλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημῶν, ὅτι μετρίαν καὶ
ἄτυφον ἔφησεν αὐτῇ, ὅσα ἀναλεινομένην ὑπὲρ
τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον ἢ
πῶτῃσιν ποιημένην. ὃ δὲ ταῦτα εἰπὼν,
ὑπὲρ αὐτὸν ἢ ἑρανὸν ἀναβιβάζεις ἢ γυναί-
κα, ὡς καὶ θεαὶς αὐτῇ ἀπεικάζειν.

Ἡξίς δὲ σε μὴδὲ ἀξυνετώτεραν αὐτῇ

& metulose adversum Deos animo adfecta
sum. Metuo igitur, ne Cassiopeiae fatum
simile sustinere videar, laudem ejusmodi si
admiserō. Et tamen solis illa se conferebat
Nereidibus: Junonem autem & Venerem
colebat.

8. Talia itaque, Lycine, rescribere te
immutare jussit, alioquin ipsam se Deas
testari, contra suam voluntatem te scripsis-
se, cum scias molestum sibi esse libellum
ita oberrantem, uti nunc compositus est,
neque pietate erga Deos neque religione
conservata. Putabat autem impie a se fa-
ctum, & suam culpam visum iri, si Cni-
diae aut illi, quae in hortis colitur, Veneri
similem se dici patiatur: admonebatque te
eorum, quae in fine libri de ipsa a te dicta
sunt, cum modestam & a fastu alienam lau-
dasti, quae ultra humanam se mensuram
non extenderet, sed volatum faceret terrae
vicinum: cum tu statim post haec ipsa di-
cta, supra caelum ipsum mulierem extol-
las, ut ipsis etiam deabus eam dicas si-
milem.

9. Petebat porro, ne Alexandro impru-
den-

a κασιόπειαν] Sic Fl. Fr. J. P. H. &c. Sch. & M.
τύριος W. d τὰς θεάς] Ταῖς θεαῖς P. & marg. AIW.

b Ἀντιξῆ.] Ἀντιξή. W. male. c Μαρτύρα] Μαρ-

90. Τὴν κασιόπειαν] Τὴν Κηφίως λέγει γαμιντὴν. V.

90. κασιόπειαν] Vide Or. c. 44.

M. du S.

12. ὅς τῃ ἀρχιτέκτονι ὑπάρχοντι ἢ Ἀθῶ &c.] I-
dem superius positum, Lib. de historia scribenda.

Th. M.

ὅς τῃ ἀρχιτέκτονι ὑπάρχοντι ἢ Ἀθῶ] Adscripse-
rat etiam Solan. conferend. Quom. Hist. Ibi autem c.
12. invenies propemodum eadem.

J. F. R.

15. Ἐχού] De Atho aut Alexandro cogitabat,
cum haec scriberet; ad Εἰκόνα enim aut ὄρῳ, quae
praecessere, referri non potest. Sed sic solent optimi
quique Scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit.

M. du S.

Ἐχού] An quia virilis statua, etiam quasi rex ipse
esset, eam facit masculini generis? Potest id verum
esse; nam si ad βασιλέως referas, ἔχοντες legas. Ideo-
que cum Solano nihil muto, nisi quis Codex bonae
notae id suadeat. Vid. quae de generis enallage supra
notavimus ad II. Ver. Hist. c. 37. No. 97. Item Ty-
rannic. c. 8. Et Amor. c. 12. Hic tantum addo Ευανγ.
Matth. c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἴθνη, βαπτί-

ζοντες αὐτοὺς. Sed posses etiam ἔχοντα ad Ἀθῶ ἔλιν re-
ferre, & reliqua ab ὡς pro parenthesis habere; At le-
nius fluit oratio, si ad Εἰκόνα referas.

J. F. R.

16. Ταῦν χειρῶν] Non credideram opus fore ad haec
verba etiam aliquid notare; sed recordatus quid Clar.
Wallis de hoc duali scripserit, paucis id recognoscere
juvabit. Cum enim in Protem. Harmon. p. 158. recte
edidisset ταῦν χειρῶν in praef. p. 3. ait: „Retineo ταῦν χι-
„ ρῶν, quod sic habetur in plerisque codicum; propter
„ ἢ χιρ. Sed potior lectio videtur unicus Codicis K.
„ ταῦν χειρῶν. Volunt utique Grammatici femininum
„ χιρ fieri in duali numero masculinum“. At ego
nusquam aliter in Luciano, quam ταῦν χειρῶν inveni.
Vid. supra Demon. c. 11. f. Et Somn. T. I. §. 6. ac
centies alibi. Sed videtur Vir doctiss. aut Grammati-
ci decepti in τῶν χιρῶν, quod cum Nostro aliisque At-
ticis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τῶν,
(vid. Tox. c. 48. & quae obiter ad Piscat. §. 20. nota-
mus in τῶν τυχῶν) credidere forsitan etiam in genitivo
ac dativo locum habere: vel potius inverſe tribuerunt
id

dentiozem se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem iussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque maiorem ipso Atho statuam sibi posuisse aiebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despicere.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa

ἡγεῖα τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ὃς τῷ δεχτέκτονι ὑπάρχοντι τῷ Ἀθῷ ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ μορφώσει πρὸς αὐτόν, ὃς τὸ ὅρον ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τῷ βασιλέως, ἢ ἐχολῆα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσίν, ἢ προσήκατο τερατείαν τῷ ὑποχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενον τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, ἢ πειθανῶς Κολοσσῆς ἀναπλάττοντα, καὶ τῷ Ἀθῷ χεῖρα χώραν εἶναι ἐκέλευσε, μηδὲ κατὰ μικρὸν εὐρύνειν ὅρον ἕως μέγα πρὸς μικρῷ σώματι ὁμοιότητα. ἐπὶ δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδριάντα μείζων τῷ Ἀθῷ ἔλεγε αὐτῷ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῷ αἰὲς μεμνησομένων ἀλφειοῖς, ἢ γὰρ μακρὰς εἶναι γνώμης ὑπερδιδόντα ἕως ἀδύτου τιμῆς.

Καὶ αὐτὴν ἐν τῷ πλάσματι ἐπαινῶν, καὶ τῷ ὀπίσθιαν τῇ εἰκόνι, μὴ γνωρίζειν ὁδὸν ὁμοιότητα, μὴ γὰρ εἶναι τῇ τηλικύτῳ ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινα γυναῖκα γε ἔσαν ὥστε ἀφίησιν σοι ταύτην τῇ τιμῇ, καὶ προσκυβεῖ σε τὰ δεχέτυνα.

• Ἐχολῆα] Sic esse in f. Fr. Fl. V2. & M. notarat Solan. Sed & sic P. H. S. &c. f. Τῷ τῷ] Sic restitutum ex W. Τῷ τῷ Edd. priores. g. Σοι] Forſan su adiecit M. du S.

12. Ἡγεῖσθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ] Σημαίνει τὸ ἀνέμπατον καὶ συντὸν ἐξ ἑαυτοῦ Ἀλεξάνδρου. V.

id substantivo χεῖρ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τῷ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πόλις, &c. quia similiter τὰ τέχνη, τὰ πόλεις, τὰ ἔργα invenitur. ut vid. ap. *Maistre*. de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex *Thucyd.* τὸν πόλιν quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, quum dicimus ὁ *werelt* *loop* / ὁ *moeder* *lichaam* / masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat Frater Car. G. O. *Reitz.* in Belg. Graec. p. 46. Conf. & *Scholias.* Sophocl. supra ad *Piscat.* c. 10. adductum, qui etiam τῷ pro τῇ in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero τῷ χεῖρ utique praefero, etiam Tom. II.

si vel concederem *Wallisio* genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa; nam, modo probatum sit τῷ χεῖρ olim scriptum dictumque, lenius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis accurate loquendo distinguere malim. Nam cum dualis omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui dualis adiungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus χεῖρ non esse poeticum, pro χεῖρ, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium.

24. Μείζων τῷ τῷ] Lege τῷ τῷ. F. G. Sed post inventum τῷ τῷ jam non opus est.

Ibid. Τῷ τῷ] Sic W. In omnibus impressis τῷ τῷ, minus commode.

Ibid. Αὐτῷ αὐτῷ] Αὐτῷ. F. G. Sic opus erat, si τῷ τῷ legeretur: jam vero αὐτῷ pertinere ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτῷ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etiam utrumque stare potest; hoc tamen potentius crit.

πα ὁμοδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα
ταῦτα ἐπαινέει αὐτήν, μὴδὲ ὑπὲρ τῆς πόδας
ἔσω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ὁμοίᾳ
μέ, φησιν, ἐμπεριπατῶσαν αὐτῶ. καὶ λέ-
γει δὲ σοι εἰπεῖν ἐντεῖλαισθαι.

Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ
ἀληθές, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μὴδὲ Ὀλυμ-
πιάσιν ἐξεῖναι ὁ τοῖς πᾶσι μείζους τῶν
μάταιων ἀνεστάναι τῆς ἀνδριάντας, ἀλλὰ
ὁπιμελεῖσθαι τῆς Ἑλλανοδικίας, ὅπως μὴδὲ
εἰς ὑποβάληται τῆς ἀλήθειαν, καὶ τῆς ἐξέτασιν
ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεται τῆς ἀθλη-
τικῆς ἐγκρίσεως. ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν
λάβωμεν ψεύδεσσι ἐν τῷ μέτρῳ, κατὰ ἡ-
μῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τῆς εἰκόνα.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει,
ὦ Λυκίην, ὅπως μελαχοσμῆσης τὸ βιβλίον,
καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μὴδὲ σφαλῆς
πρὸς τὸ θεῖον, ὥς ἐκείνη πᾶν γε αὐτὰ
ἐδυχέραινε, καὶ ὑπέφριξε μέλας ἀνδρῶν
σκομῶν, καὶ παρητίτο τὰς θεὰς ἰλῆως εἶ-
ναι αὐτῇ, καὶ συγχνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι
ἔπαθε. καί τοι εἰ χρὴ τάλῃδες εἰπεῖν, καὶ αὐ-
τῶ ἐμοὶ τοιούτων τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν

tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius
virtutes lauda, neque pede major sit cal-
ceus, ne supplantet me, inquit, in illo
incedentem. Etiam illud dicere me tibi
praecepit.

11. Audio, inquit, multis dicentibus,
utrum verum sit, vos viri nostis;) neque
Olympiae licere victoribus majores corpo-
ribus ponere statuas, sed curari ab Hella-
nodicis, ne quis verum excedat, & accu-
ratus statuarum examen institui, quam
ipsorum receptionem athletarum. Ergo vi-
de, inquit, ne accusemur mendacii circa
mensuram, ac nostram deinde imaginem
Hellanodicae dejiciant.

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine,
sive retrahes librum, & talia auferas, neque
in numen pecces: cum illa aegre admodum
ea tulerit, & cohorsuerit dum legerentur,
& Deas, ut propitiae sibi essent, deprecata
fuerit. Et ignoscendum illi, si quid
muliebri ei accidisset. Ac profecto, si ve-
rum fatendum est, mihi quoque ipsi tale
quid dicendum videbatur. Nam primo qui-

a Kai] Recte sic M. & Edd. plurimae. Δι male P.
c Ἀνοτάται] Ἐξώται W. d Τοιούτων τι] Sic & Fl. cum

b Τῶς] Nihil mutat W. Fl. f. Va. P. male ταῖς S.
f. & M. habere notat Solan. e Εἰπῶ] Παθῶ L.

35. * Μὴ δὲ ὑπὲρ τῆς πόδας] Παραμύα ἐπὶ τῇ ἐπιγραφῇ ἀξιοῦται τὰ κατ' ἑαυτοῦς πρόγραμμα. ὁ ποιῶν φιλοῦται οἱ
ἀρχηματα. V.

* Μὴ δὲ] Reliqui hoc discretim scriptum, et si μὴ jun-
ctum in Lucian. quia & alibi saepe variatur in Edd. quarum

nonnullae fere semper μὴ δὲ disjungunt.

J. F. R.

36. Μὴ ἐπιτομία μὲν φησὶν ἐμπεριπατῶσαν αὐτῶ] In-
terpres: No illo (calceo) mihi inambulanti os obdures.
Verte: Ne inambulans prope in os, in vultum, cadam.
Sic infra: ὅπως τὸ τρίχον ἐπὶ τὸν, ἢ ἐμπεριπατῶσαν ἐπιτο-
μῇ (Ex addendis Graec.)

ΔΕ Μ.
Μὴ ἐπιτομία] Quid calceus latus valeat ad ἐπιτο-
μῆν, ad os obdurescendum, equidem me juxta cum
stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere
laxum calceum ad everteendum, ad supplantandum il-
lum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sa-
pientia, & miror viros doctos, qui concoquere po-
tuerunt calceum os obdurescendum. Utrum autem Lu-
cianus pro ἐπιτομῇ, quod vitiosum omnino est,
posuerit ἐποσμῆσιν, an abstrusiore quodam usus sit,
quod pondum inveni, non dixerim. Sed hoc video,

tale quid vidisse etiam doctissimum Solanum, qui de-
derit, ne inambulantiem subvertat.

J. M. G.

Ibid. Ἐπιτομία] An, in os cadere faciat? ἐπὶ τῶ
μα πίπτει ποῖ; infra pag. 771. ὅπως τὸ τρίχον ἐπὶ τὸν,
ἢ ἐμπεριπατῶσαν ἐπιτομῇ. (Non invenio. Sed addo Hor. I.
Epist. X. 43. ut calceus olim si pede major eris, SUB-
VERTET)

F. G.

40. Οἱ ἄνθρωποι] Duo hic sedulo observanda curiosi;
Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod discrete
docet etiam Aelian. V. H. X. 1. & iterum de Anim. V.
17. lege prohibitum. Adde Pausan. El. I. p. 153. 6.
Schol. Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. & Val.
Maxim. VIII. extremo. Deinde justae magnitudinis
statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas,
quorum posterius an a quoquam ante observatum sit,
ne-

quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in scriptis animadverti. At postquam illa suam significavit sententiam, ipse quoque similia de iis sentire incipio. Atque simile quid mihi usu venit iis, quae in rebus illis observamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & sub ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate discernimus: si vero recedentes aliquantulum ex justae proportionis distantia spectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent.

23. Nimirum homo quae sit, eam Veneri & Junoni similem pronuntiare, quid aliud est, quam aperte detrahere deabus? In talibus enim non tam quod parvum est majus fit illa compositione, quam minuitur majus, dum ad humiliter deprimitur. Velut, si qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter statura valde humiliter; deinde oporteat aequare illos, ne alter supra alterum emineat: non minore supra modum extendente se hoc fiat, si vel maxime in summos se digitos erigat: sed si debent aequalis staturae videri, major ille

ἢ πρῶτον ἀκρίβει, ἔδωκεν ἑπλημμέλῃσιν, ἀπορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη δοῦναι ἡμῶν, καὶ αὐτὸς ἀρχομαι τὰ ὅμοια γινώσκων περὶ αὐτῆς. καὶ ὡς ἀπλησίον τι ἔπαθον, οἷς ὅτι τὸ ὁραμὲν πᾶσι δόξαι. καὶ πᾶσι ἐγγύθεν σκοποῦμεν τι, καὶ ὑπὸ τῷ ὀφθαλμῷ αὐτῆς, ἔδωκεν ἀκριβὲς ἀφ' ἑαυτῆς. ὅς ποτε ἀλλοῖς ἐκ τῷ συμμέτρῳ ἀφ' ἑαυτῆς ἰδόμεν, ἀπαντα σαφὲς καὶ φαίνεται τὰ εἶ, καὶ τὰ μὴ ὅπως ἔχοντα.

Τὸ δὲ ἄνθρωπον ἔσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκασαί, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς εἶναι εὐτε-
ολίζεν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις ἔχ-
ἔτω τὸ μικρὸν μείζον γίγνεται τῇ ὡς θεῶν,
ὡς τὸ μείζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ τα-
πεινότερον καλῶς πᾶσι δόξαι, εἴ τις ἄμα
βαδίζειν, ὃ μὲν μέγιστον, ὃ δὲ πᾶσι τῇ
σηλικίᾳ χαμαὶ ἵκηται, εἴτα δέησιν ἀπισ-
σαι αὐτὲς, ὡς μὴ ὑπερέχειν πατέρων τῶν
ἑτέρων, καὶ τῷ βραχυτέρῳ ὑπεραναιωνομῶν
τῷτο γένοιτο ἂν, καὶ ὅτι μάλιστα ἢ ἀπο-
ποδητὶ ἐπεγεῖρη ἑαυτὸν. ἀλλ' εἰ μέλλουσιν
δοῦναι ἡμῶν φανταῖς, ὃ μείζον ἐκείνου ὅτι-
κῦ-

[*ἑπλημμέλῃσιν*] Sic bene quod ad orthographiam *Fl. Sz. S. P. & M.* *ἑπλημμέλ.* male *f. g* *Ἀφροδίτῃ*] Sic *Edd. & M.*

nescio; Certe spernendum non fuit. De statuis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem *Schol. l. c. A. & B.* *M. du S.*

Ibid. *Μαθ' Ὀλυμπίων ἐξῆναι ταῖς νικῶσι μείζους τῶν πατέρων ἀνίστασθαι τοὺς ἀνδράνας*] Typotheticum puto vitium esse ταῖς pro τῶν: utique sic recte omnes priores; & ratio ipsa postulat. *f. f.*

Μαθ' Ὀλυμπίων ἐξῆναι] Non omisit hunc locum *P. Faber* Agonist. 2, 20. ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. *f. M. G.*

46. *Ἐγκρίσεις*] *Ἐγκρίνω* iudicio meo comprobatum admitto; adopto. *F. G.*

48. *Ἐλλανοδικαί*] Conf. infra *Περὶ γ.* c. 31. *M. du S.* Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *f.* bis male *Ἐλλανοδικαί* uno λ. exaratum; At infra l. c. recte habet eadem cum aliis; sed pudet minutiarum. *f. F. R.*

55. *Γουακίον τι*] Imbecillum, verecundum nimis, & superstitioni proximum, secundum *Ter. Heaut. 4, 1, 37.* *Ὁρ' ἡσυχία ὅς τις ἡσυχίας ὅπως ἡσυχίας* religio. Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem *Pantheae* interpretari: ego quidem

initio sic putabam: sed mutavi sententiam. *f. M. G.*

57. *Εἰς τὴν ἰδέαν*] Depravatus hic locus est, forsan deleto ταύτων, recte habiturus. In *L.* pro *εἰς τὴν ἰδέαν*, scriptum est *παρὰ τὴν ἰδέαν*. *M. du S.*

[*ἑπλημμέλῃσιν*] Forſan *πλημμέλῃσιν* *ἑπλημμέλῃσιν*. *F. G.*

[*ἑπλημμέλῃσιν*] Forſan *πλημμέλῃσιν* *ἑπλημμέλῃσιν*. Ego certe ex recepta lectione nullum sensum extundere me posse fateor. *M. du S.*

Ibid. *Ὅθεν ἑπλημμέλῃσιν ἑπλημμέλῃσιν*] Qui ad totam hujus loci sententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, sensum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, *ὁδοποιῶν*, jam videtur animadvertisse, *ἔδωκεν ἑπλημμέλῃσιν ἑπλημμέλῃσιν*, vel *ἑπλημμέλῃσιν* γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus sum: & ita dedisse jam video *Cel. Solanum*. *f. M. G.*

[*ἑπλημμέλῃσιν*] Viden' ut concinant *Gujet. & Solanum*? Conjectura placet; sed num *Gujeto* illam subtraxerit noster, non dixerim. Ceterum de constructione illa *ἑπλημμέλῃσιν* vide supra notata ad *§. 1.* hujus *Dial.* ubi *Cl. Gess.* etiam *πλημμέλῃσιν* legendum tacite monuit. *f. F. R.*

ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράαλα βεβηκότα, καὶ τὸ
 ὑποδέεσθαι πατήντα ὅπερ οἱ ταπεινοὶ
 τὰς γνώμας πάροχον ἀπειροκαλία καὶ
 τύχης ἐπειδὴ αὐτὸς ἡ τύχη μὴδὲν τοῦ-
 τον ἐλπίσαντας, ἀφ' ἧς ἀναβιάσθαι ἐς πῆλόν
 τι, καὶ μετάρσιον ὄχημα, καὶ μύθους ὅππ' ἔ-
 ὑπαρχόντων, ἐδ' ἀφορᾷσι κάτω, ἀλλ'
 αἰεὶ πρὸς τὸ ἀνάσσειν βιάζοντι. τοιγαρὶν ὡς-
 περ ὁ Ἰκαρὸς, ταχέντ' αὐτοῖς τάχιστα
 τῆς κηρῆς, καὶ τῶν πτερῶν περρύνεσθαι, γέλω-
 τα ὀφλισκάνουσιν ὅππ' κεφαλὴν εἰς πτερά
 καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοισιν. ὅσοι δὲ καὶ τὸ Δαί-
 δαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάν-
 τ' ἐπὶ ἤρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηρῆς ἢ αὐτοῖς
 πεποιημένα ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀν-
 δράσκειν τὴν Φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότε-
 ροι μόνον τὰ κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μὲντοι
 ποτίσθαι αὐτοῖς αἰεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ

per capita hominum ingredi, & conculcare
 quidquid est imbecillius: quale quid humilis
 animi hominibus, imperitia quadam fortu-
 nae, usu venit. Cum fortuna illos, nihil tale
 sperantes, subito in alatum & sublimem cur-
 rum sustulit, non manent in statu, nec deor-
 sum respiciunt, sed ardua semper urgent. Ita-
 que velut ille Icarus, liquefacta iis subito
 cera, defluentibusque alis, risum debent,
 praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui
 vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium
 tolluntur, memores de cera esse factos; sed
 humanitus dispensant volatum, & satis ha-
 bent tantum supra fluctus ferri, ut tamen
 semper adspergine madescant alae, nec uni
 eas

Ibid. Ἀτλὺ] *Ats* Dea fingitur ab Homero II. IX.
 quam interpretantur noxam: de qua *Erasm.* in pro-
 verb. *Ira omnium tardissima senescit.* *Var.* L. V. de
 asse.

69. Ὡς περ ὁ Ἰκαρὸς] Sic rursus *Gall.* c. 23. m. &
 passim. *M. du S.*

73. Ὡς] Conf. iterum *Gall.* c. 23. *M. du S.*

89. Καλλιὸν δὲ ἐῖς ἱέρως, καλλιόνα. E-
 go reponendum puto, καλλιὸν δὲ ἐῖς ἱερσμιωτίαν.

M. du S.

Καλλιὸν δὲ ἐῖς ἱερσμιωτίαν] Sic omnino legendum,
 translata, litera, quae in omnibus, quos inspicere
 mihi contigit libris, ad καλλιὸν adhaesit, ad ἱερσμιωτί-
 α. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc
 & interpretationem ei quae adhuc obtinuit, ἱερο,
 praeferebant. Nempe conversum est, sed pulchrior
 amabilior, cum his praesidiis animam munias. Vidisse
 hoc ipsum video Doctissimum Solanum. *J. M. G.*

Καλλιὸν δὲ ἐῖς ἱερσμιωτίαν] Absurde omnes quas vi-
 di Edd. καλλιὸν — & ἱερσμιωτίαν. Qui error cum
 nimis sit manifestus, & facile in cuiusvis oculis in-
 currat, literam, quae ad posterius adjectivum perti-
 nebat, ad prius esse translata, cum vel meo peri-
 culo, non expectata codicum fide, sustulisset; jam
 vero magis securus id facio, quando id Solanum pari-
 ter ac Gesnerum jubere video. *J. F. R.*

91. Βασίλει τῷ μιν.] Minus apte haec L. Vero con-
 veniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide
Gatak. ad M. Aurel. Anton. VII. 37. I. 17. & *visam*
operibus praemissam, p. XL. Scholiastes recte Vero
 tribuit; sed in eo errasse videtur, quod uxorem non
 concubinam faciat. Uxor enim ei LUCILLA, non
 Panthea: neque hic usquam uxor audit, sed tantum
 βασίλει συνῶσα, hic & c. 10. &c. cui Imperator con-

suecit. Adde c. 20.

M. du S.

96. Εὐδαίμωνισμα] Ubi dixisset Auctor, rem esse
 convenientissimam, ut Magnus Rex (Romanum Im-
 peratorem sui temporis intelligit) inter alia felicia et-
 iam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femi-
 na esset beatus; ait, Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαίμωνισμα
 γυνή, περὶ ἧς καὶ τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἱκανὸν εἶποι,
 χρυσὴν μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἱρίξαι τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐ-
 τῇ Ἀθηνᾷ ἰσοφαρίζειν. Neque enim exigua illa est fe-
 licitas, femina, de qua jure quis Homericum illud di-
 xerit; illam cum aurea Venere certare formae praestan-
 tia; in operibus vero Minervae aequalem esse. Locus
 Homeri, qui respicitur, est ex II. I. v. 389.

Κούρην δ' ἢ γαμῖν Ἀγαμέμνονος Ἀτρίδου,
 οὐδ' εἰ χρυσὴν Ἀφροδίτῃ κάλλος ἱρίξοι,
 ἔργα δ' Ἀθηνᾷ Γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι.

Filiam vero Agamemnonis Atridae non uxorem du-
 xerim,

Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria cer-
 taret,

Caesineque Palladi in operibus foret par.

Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαίμωνισμα
 non facile alibi occurrit, & plane ommissa est ab H. Sse-
 phiano, cogitabam scripsissetne Lucianus εὐδαίμων καὶ
 μιν, ut infra *Tox.* c. 62. adicitia vocatur καὶ μιν
 τισιν ἐῖς καλλίαν. & *Parasitus* c. 58. dicitur τῷ τριφ-
 νι καλλὸν ἐῖς λυσσῶν καὶ μιν. & ignis appellatur τιμω-
 ρικὸν καὶ μιν. *Idem* in *Prometheo* §. 3. T. I. pag. 186.
 At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis
 concinne diceretur, ἢ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαίμων καὶ
 γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaecumque da-
 mnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo
 cao.

res soli praebeant : hi vero secure simul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura subinde bona adfluere.

22. LYC. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim; quippe quae non corpore modo, ut Helena ista pulchra sit: sed pulchriorem & amabiliorem sub istis mentem regat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui sit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis beatum esse, ut sub illius imperio & nasceretur talis femina, & juncta illi ipsum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione ali-

ὁπαρέχειν αὐτὰ μόνω τῷ ἡλίῳ, ὅτω δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅτῳ καὶ ταύτῃ ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσεν· τοιγαρὶν καὶ ἄξιον ὅσα πάντων σπλάμβανειν τὴν καρπὸν, εὐχομένην ταῦτά τε αὐτῇ τῷ ὄντι μείναι τὰ πλεονέκτα, καὶ ὅπῃ πλεονέκτα ὁππότεν ἀγαθὰ.

ΛΥΚ. Καὶ ὅτως, ὦ Πολύstrate, γενέσθω. ἄξια γὰρ ἐστὶν τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ ὄσα, ἡ καλλίω δὲ καὶ ἑρασιμωτέραν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ψυχὴν σκέπησθαι· ἐπεριτε δε καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τῷτο μὲν τῷ ἄλλων ἀγαθῶν, ὅποσα ὄντι αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐπὶ αὐτῇ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ ὅσων αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. καὶ γὰρ μικρὸν τῷτο εὐδαιμόνημα γυνή, πλεονέκτα ἢ ἂν τις εὐλό-

a Καλλίω] Καλλίω Edd. priores male, & ἑρασιμωτέραν, pro —αν. b ἑρασιμωτέραν] ἴσως —τα L.

caeteroquin Stephani Thesauro. Etenim ne de aliis scriptoribus Graecis loquar, in Luciano nostro quamplurimae voces sunt, quas frustra in Thesauro illo quaesieris. Non alienum fore puto, hic eas subijcere, quae nobis ex Samosatensi notatae sunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ακίσατος. Bis Accusato, c. 2. post med.
Αποχρησισμός. Lexiphane, c. 5. Habet H. Stephanus
Αποχρησισμός.
Απομνηστικός. I. Vera Historia, c. 2.
Αρμαξοπλαγία. Ibidem, c. 41. fin.
Αρμαξοπλαγία. Tragopodagra, a fin. vers. 31.
Αναβιβασμός. Jove Tragopoda, c. 14. p. med.
Αντίρριος. Fugitivis, §. 21.
Αντίρριος. Amoribus, c. 35. m.
Αντιμαχία. Dialogis Meretriciis, XII. m.
Αντισυμπεσιάζω. Lexiphane, c. 1.
Αντιφιλοσοφία. Bis Accusato, c. 21. vers. fin.
Απαυδία. Amoribus, c. 26.
Απομνηστικός. Dialogis Meretriciis, VII. m. An tamen Απομνηστικός legendum? Hefychius agnoscit Μυχθίζω, exponit μυκτηρίζω χλοιάζω idque loco Luciano apprimè convenit.
Απομνηστικός. II. Vera Historia, c. 1.
Απομνηστικός. Quomodo sit scrib. Hystor. c. 23. f. & 52.
Απομνηστικός. De Parasito, §. 6.
Αρχότιος. Ibidem, c. 11. (Sic scriptum inveni in Lectt. Lucianis p. 309. errore calami; nam apud Lucian. recte legas ἀρχότιος. tam in Bened. Ed. p. 352. E. quam in P. &c.)
TOM. II.

Δ.

Διχαρμίζω. Lexiphane, c. 5. (hoc nihil mirum, est enim vox ludicri causis conficta.)
Διαβριχία. Tragopodagra, non longe a fin.
Διαβριχία. Philopatrie, c. 1.
Διμυλός. Lexiphane, c. 13. f.
Δυσίκοδος. Fugitivis, c. 10. f.
Δωδεκαμήσιος. II. Vera Historia, §. 13. de vitibus, singulis mensibus καρποφορούσαις.

E.

Εγκαψινιδάλας. Lexiphane, c. 10. m. Sed in Mf. Witiano diserte legitur Εγκαψινιδάλας. Verum & hoc caret Steph.
Ειράμωγος. Philopatrie, §. 20.
Εκπίω. Timone, T. I. c. 43. p. 156. idque corruptum censet Tan. Faber. (Sed probat Hemsterh. ex Plutarch. Arr. Epist. & Chrysost.)
Εμμελλός. Cynico, c. 5. m.
Εμμεμνηστικός. Gallo, §. 27. de hoc vocabulo, vide quid sentiat Cl. Graevius pag. 880. Edit. Amst.
Εμπιρικόμας. Amoribus, c. 11.
Εμπυδικός. Lexiphane, §. 13.
Εμψυγισμός. Eunuchos, c. 7. pr.
Επαποπνιγμός. Moris Peregrini, c. 24. p. m.
Επαχρησμός. Icaromenippo, c. 21. m.
Επυρροατία. Philopatrie, c. 3. p. m.
Ευνοφλόιος. Lexiphane, §. 14. pr.
Ευτυχίος. De Parasito, c. 42. p. m.
Εξέλιος. Lexiphane, c. 11. pr.
Εκακισμός. Asino, c. 16. m. & 34. p. m.
Επιρριόμας. Bis Accusato, c. 1. ante m.
Επιρριόμας. Lapsitis, c. 12. pr.

Ppp

Etiar.

λόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἴποι, χρυσίην
 αὐτῷ Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος,
 ἔργα δὲ αὐτῷ Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυ-
 γαικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις ὠδωδωθεῖ
 αὐτῇ, ἢ δέμας, ἢ δὲ Φύνην, Φησιν Ὀμη-
 ρος, ἢ τ' ἄρ' ὀφρέας, ἢ τε τι ἔργα.

ΠΟΛ. Ἀληθὴς φῆς, ὦ Λυκίνε, ὥστε εἰ
 δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἡδὴ τὰς εἰκόνας, ἢν τε

quis Homericum illud dicat : cum antea
 illam Venere de forma contendere, opera au-
 tem illam aequiparare Minervae. Mulie-
 rum enim in universum nulla ei compare-
 tur. Non membra, ut Homerus ait, aut
 instar, non mentem aut denique faciem.

23. P.O.L. Vera dicis, Lycine. Qua-
 re, si videretur, permittis jam imaginibus,
 tum

α Αὐτῶν] Αὐτῇ Fl. β Αὐτῶν] Αὐτῇ Fl.

Εἰσαρχίω. *Amoribus*, c. 9. fin. Nisi fallor, ab hoc
 verbo possumus restituere veram suam vocem *He-
 sychio*. Quis enim dubitet, quin, cum apud eum
 legitur, Εἰσαρχος, οἰκουρὸς, οἰκοναξ, ἢ Ζεὺς παρ'
 Ἰωσὶν. legendum sit, Εἰσαρχος. Idque cognominis
 Jovi haud inconcinnum. vel, si malis, Εἰσαρχος,
 qualis vocatur Ceres Euripidi in *Supplicib.* vs. 1.

Εὐδαϊωτάτω. *Imaginibus*, c. 22. p. m.

Εὐαπίδατος. *De non semere cred. Calumn.* c. 19. m.

Εχχυλῶντις. *Lexiphane*, idem quod *Εχχυλῶντις*. c. 9. f.

H.

Ημιώλῳ. *De Saltatione*, c. 64. m.

I.

Ἱππιατοφυλακίῳ. *Hippiā*, c. 8. pr.

K.

Κακοσυνέτος. *De non semere cred. Calumn.* c. 14. m.
 Κακοσυνετία habet *Hesychius*, perque id exponit
 τὸ, Κακοσυνετία.

Κακοτεχνίης. *Ibidem*, c. 10. a. m.

Καλλίτικτος. *Deorum dialogis*, XVI. med.

Κισλοποίησης. *Hercule Gallico*, T. II. p. 520. Ed. *Bened.*
 (non invenio ibi.)

Κλεψίχολος. (nam sic legendum, non, ut vulgo, Κλε-
 ψίχολος, quod recte vidit *Gujetus*) *Tragopodagra*,
 (In *Ocyp.* non ita longe a pr.)

Κληροδόμημα. *Tyrannicida*, c. 6. pr.

Κρυψιμύτης. *Lexiphane*, c. 7. pr.

Λ.

Λαλοσθενία. *Lexiphane*, c. 14. m.

Λακλῖος. *Ibidem*, c. 12. a. m.

Λεπτοφῆς. *Amoribus*, c. 41. pr.

M.

Μαννάριον. *Dialogis Meretriciis*, VI. pr. & VII. haud
 ita longe a fine. Μαννάριον ex Theocriti Scholiaste
 profert H. Stephanus, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Jove Tragodo*, non longe ab init.

Μιμητριμύτης. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομάχιος. *Dialog. Meretric.* XIII. fin.

Μονοχρυσίῳ. *Chonopsolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Vera Historia*, fin. bis. Sed puto fictum
 id verbi ab Nostro.

Z.

Ποανουργία. *De Syria Dea*, §. 34.

Ποιμναγωγία. *Adversus Iudaeum*, c. 9. f.

O.

Οξυόφρατος. *Lexiphane*, §. 13.

Ορχηστραμύς. *De Saltatione* p. c. ult. Et hoc credide-
 rim ab Luciano fictum.

Οφθαλμοσφορ. *Lexiphane*, c. 4.

Π.

Παιδοραγία. *De Domo*, c. 4. f.

Παλιότοτος. *Texar.* c. 24.

Πανσπερος. *De Gymnasiis*, c. 9.

Παρατοίγω. *Bis Accusato*, c. 31. p. med.

Παρακίω. *Cynico*, c. 5. m.

Πατραδόρητος. *Tragopodagra*, vers. 267.

Πιρίανδρος. *Lexiphane*, c. 1. p. m. pro aurium sordibus.

Πολυάχολος. *Philopatriade*, c. 25. p. m.

Πολυάχολος. *Tragopodagra*, vers. 118.

Πολυμάχης. *Cynico*, c. 8. ad fin.

Πολυμάχης. *Tragopodagra*, vers. 2.

Προπαγορεύω. *De Gymnasiis*, c. 37. p. m. Sed in *Ex-
 cerptis Graevii* aliter legitur.

Προπαιμύς. *Jove Tragodo*, c. 52. pr.

Προποκάμω. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. ad fin.

Προπαυλῶν. *Bis Accusato*, c. 14. a. m.

Προβασαίω. *Tyrannicida*, c. 17. m.

Προβουλομάτιος. *De Parasito*, c. 42. ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudomanti*, c. 16. pr. & *Adversus Iu-
 doeum*, c. 9. a. m.

Προεκχίω. *Pseudologista*, c. 4. f.

Προεμπλήτω. *De non semere cred. Calumn.* c. 8. a. m.

Προεχρύω. *Ibidem*.

Προεχρύω. *Bis Accusato*, c. 7. f.

Προεχρύω. *Patriae Encomio*, c. 1. pr.

Προεχρύω. *Pseudomanti*, c. 13. a. m.

Προεχρύω. *Ibidem*, c. 17. f.

Προεχρύω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Προεχρύω. *Macrobiiis*, c. 9. m.

Προεχρύω. *Amoribus*, c. 31. a. m.

Προεχρύω. *Philopatriade*, c. XI. p. m.

Προεχρύω. *Morte Peregrini*, c. 43. pr.

Προεχρύω. *Saturnaliis*, c. 7. p. m.

Προεχρύω. *De Gymnasiis*, c. 25. f. vel 26. pr.

Προεχρύω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Προεχρύω. *Amoribus*, c. 12. a. m.

P.

Προεχρύω. *Lexiphane*, §. 9. f.

Προεχρύω. *Ibidem*, c. 8. f. Sic quidem *Bourdolotius* legit
 pro Προεχρύω eaque emendatio, quantum ego prospici-
 o, est certissima. Verba ergo *Luciani* (sive *Le-
 xiphani*) sunt, ἰβρινοῦτο σὺν γυλαῖς τῇ ἰσφῶν. Pro-
 prius ita Προεχρύω exponit *Pollux* lib. IV. τὸ τῇ ἰσφῶν
 φῶν.

κηρὲς καὶ χρομάτων πεποίη), ἀλλὰ ταῖς
 ὡς Μουσῶν ὀπινόαις εἴκασται, ἥ ἔφ' ἀκρι-
 βεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματ' αὖ καλ-
 λ' αὖ ψυχῆς δρετὶν ἅμα ἐμφανίζουσα.

tis facta est, sed *adspirato* a musis commen-
 to efficta, quae quidem accuratissima ima-
 go fuerit, quippe quae pulchritudinem
 corporis atque animae virtutem simul de-
 claret.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

Π Ο Λ Τ Σ Τ Ρ.

ΕΓὼ σοι, ὦ Λυκίνε, Φησὶν ἡ γυνή,
 τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνείδον τ' εὐ-
 νοίαις πρὸς ἐμέ, καὶ τιμὴν ἐκ τῆ συγγραμ-
 ματ'. εἰ γὰρ ἂν ἔτιωσ ὑπερέκειναι τις, εἰ
 μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφεο. τὸ δὲ ἐμὸν
 ὡς ἂν εἰδῆς, τοῖον δὲ ὅστιν ὑδὲ ἄλλως μὲν
 χαίρω τοῖς κολαχικοῖς τ' τρόποις, ἀλλὰ
 μοι δοκῶσιν οἱ τοῖτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκι-
 στα ἐλεύθεροι τ' φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις
 μάλιστα, ὅταν τις ἐπαῖνῃ με, φοβηκῶς
 καὶ ὑπερμέτρως ποιεῖμεν τὰς ὑπεβολὰς,
 ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγῃ δυνάμει ἐπιφράττομαι τὰ

PRO IMAGINIBUS.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

P O L Y S T R.

Magnam equidem, Lycine, sic ait
 mulier, tuam perspexi in me be-
 nevolentiam ex tuo scripto & honoris signi-
 ficationem. Neque enim adeo supra mo-
 dum quisquam laudaverit, nisi scribat cum
 benevolentia. Me autem ut noris, talis
 sum. Neque alias gaudeo his, qui adula-
 torios mores habent; sed videntur mihi ta-
 les impostores esse, & ingenio minime li-
 berali: maxime vero in laudibus, si quis
 me laudet vehementer nimis, & ultra mo-
 dum, excedens vera, erubescō & tantum
 non

α Σα.] Συ γου. Nil mut. Fl. nec M. β Όται] Ότ' α W. Et sic semper haec vox in illo MS. Sic & γ.
 β pro γου. teste Jensio.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγ' ἔστ' ἀντιγραφὴ
 τῇ εἰς Πάνθηαν τὴν Σμυρναίαν, γυναικὶ δὲ Ὄνυρ τῇ
 χρυσοῦ Καίσαρ, ἐπαῖν' εἶναι, ὃν εἰκόνας ἀνέγραψεν. V.
 (In Cod. M. additur: ἥς εἰ Μάρκ' ὁ Καίσαρ ἐπὶ τοῖς εἰ-
 καστοῖς ἡδικοῖς αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero *Vossiano*

in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. † Κάλ-
 λος γυναικὶς ἀπαραιρέτως πλάσας, πρὸς τοὺς θιασῶν ἀν-
 τισυγγραφίαν τύπος, ἥσπερ κακῶς ὡς ἀπὸ τοῦ συγγραφῆς. Ἀν-
 τιλόγῳ πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δικῶς συνεδῶς
 τηλικαύτως συγγραφίαι.

* Σμυρναίαν] Σμυρναίαν ante editum. Vid. notas nostras.

+ Κάλλος &c.] Alterum hoc Schol. ad titulum hujus *Dif-*
fert. spectans in duo directum rursus in unum redegit *Solanus*,
 haec in marg. addens: „ Πρὸς τῇς θιασῶς ἀντισυγγραφίαν τύπος”
 „ Haec verba quasi textus *Lucianus* in priorē editione pras-

„ minebantur, & pro *Θιασῶν*, legebatur *Θιασῶς*. Quae cum
 „ nullibi compareant, ego quasi argumentum hujus *Apolo-*
 „ giae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & vocu-
 „ iae illius mutatione cum caeteris ut cohaerere, feci. E-
 „ mendationem nostram ex scriptura C. confirmari video.
 „ Idem autem *factu*avit *Scholia*stas in *Jove* utroque.

ΠΟΛΥΣΤΡ.] Praeponendam esse hic *Polystrati* per-
 sonam, qui fingitur cum *Panthea Veri* de superiori
 libello locutus, & ipsius mandata ad *Lucianum* per-
 ferre, & subiecta deinde ejus s. *Lycini* responsione
 apparet.

J. M. G.

1. Εγὼ σοι] Feminam illam, cujus absolutissimam
 pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello

adumbrarat *Lucianus*, nunc ipsam inducit quasi in-
 dignantem, quod nimis ab eo sublati sit laudibus, &
 tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolien-
 tem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a be-
 nevolentia, quam in *Luciano*, qui se tantis ornat
 virtutibus, perspexisse ait. Εγὼ σοι, ὦ Λυκίνε, Φησὶν
 ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα; πολλὴν ἐνείδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμέ.

non obturo aures : eaque res irrisioni potius quam laudi similis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, jam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adjungat: verbi causa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut juvenescant denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & substantiam illius percipere ex tali excessu liceret. Jam vero idem usu illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, si

ἄτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλευή μαλλον ἢ ἐπαίνῳ εἰκέναι μοι δοκεῖ.

5 Μέχρι γὰρ τῆδε οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοὶ εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινέμενος γινώσκῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸς αὐτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τῆτο, ἀλλότριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλὰς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἰ ὅτις αὐτὸς ἐπαινῶν καὶ μὴ ἔχῃσι προσάποι τῷ λόγῳ ὅτιον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τὴν ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφους ὄντας τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος σεμνότην. οἷον γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαινῶν ἀλλαγῆσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφὰς, καὶ αὐτοὶ ἀνηθήσειν αὐτοῖς, ὥσπερ ὁ Πελίας ὤτετο.

Τὸ δὲ εἶχ' ὅτως ἔχει, πολλὰ γὰρ ἂν ὁ ἐπαινέων ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτῷ σπουδαῖον δυνατόν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑποβολῆς. νῦν δὲ ὁμοίον μοι δοκεῖσιν, ἔφη, πείθεσθαι, ὥσπερ ἂν εἴ τι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμορφον ἐπιθεῖν τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ὄντι τῷ κάλλει φρονοίῃ, καὶ ταῦτα σεμνότητι ὄντι, καὶ ὑπὸ τῆς τυχερῆς συντριβῆναι δύναμιν ὅτι καὶ γελοιότερον ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπον φανείν, οἷον ὡς ὑπὸ οἷον κακρυπτόν ἢ καὶ, καὶ Δί', εἴ τις ὑποδυσάμενος

εἰ κέρυπτο] Nil mutant Edd. nec M.

καὶ τιμὴν οὐ τὴν συγγράμματος. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοί, sed σε legendum puto; quamquam non ignoro σοί interdum pro σε poni, nec non saepe παρακλίνω. Nec etiam σοί ad φησὶ referri potest, sed ad αὐτὸν pertinet.

7. 7. Εγὼ σοί, ὦ Λυκίη] Non opus est ut σοί in σε mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἰνιδν. Sic deinde c. 12. ἔδν πλημύλημα ἱερῶν τοῖς γυναιμύλαις. Sic Herodot. 9, 37. ὅτι τινὰ διελίην μοι παρῖδι, ὅτι ἀδμύριον & c. 38. ὅτι διελίην, ὅτι ἄλλο ἔδν ἀχαρὶ παρῖδι τοι. Ita Noster sub initium Imaginum, εἰ μύλαιμον παραπληγύνη σοί. Sic idem in Τοχαρί non procul ab initio. (i. e. c. 3. fin.) ἀτὰρ εἰ ταῦτα ἡμεῖς ὀρέσθαι & Πυλάδην ἰνιδντες.

7. M. G. Ibid. Σοί] Concederem Cl. fensio σε pro σοί legenti, si simplex ἰδν sequeretur; cum vero jam sequatur cum σοί jungendum ἰνιδν, nihil video quod quis merito in vulgata reprehendat; etsi enim ὀδῶν. verit: nam ὅσα me benevolentiam perspekti, quid obstat

quo minus & Latine & Graece recte dicatur: benevolentiam tibi inesse video. nam ἰνιδν σοί idem erit, quod ἰδν σοί, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen Tox. c. 3. f. Ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice adparebit. Haec quum scripsissem, lubens cognovi Cl. Gesnerum mecum sentire.

7. F. R. 12. Ἐπιφράττομαι] Infra Chronosol. §. XI. ἰγὼ δὲ ἡ κίεα ἐπιφράττομαι πρὸς αὐτά.

7. F. R. 22. Νιρίης κάλ. ἢ τὸ Φάωνος] De Nirco Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. A. IX.

M. du S. 23. Φάωνος] Vid. supra Nax. A. IX.

M. du S. 28. Ἔργον] (Malim ἔργον) L. Kust. Ego nihil muto.

M. du S. 37. Ἐκέρυπτο] Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέρυπτο, legebatur.

M. du S. Κέρυπτο] Non obsecundavi Solano κέρυπτο scribere jubenti. Alia res foret, si tantum in α foret mutandum, vel ὀδῶν κέρυπτο, in παρῖδι in quo

μεν[⊙] κοθόρνους, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι
 πρὸς μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὄλῳ πῆχει
 ὑπερέχουσιν. ἐμμένητο γὰρ ἡ ταύτη τινός. 40

Ἐφη γυναῖκά τινα ἴ ἐπιφανῶν, τὰ μὲν
 ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ
 πολὺ τῷ συμμέτρῳ ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖα
 πρὸς τι[⊙] ποιητῆ ἐν ἄσματι τάτε ἄλ-
 λα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν αἰγείρω⁺
 δ' αὐτῆς εἰκάζεν ἐκείν[⊙] τὸ εὐμηκές τε καὶ
 ὀρθιον⁺ ἢ μὲν δὴ γάννη[⊙] τῷ ἐπαίνῳ, καθά-
 ρ[⊙] αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλ[⊙], καὶ ἡ
 χεῖρα ὀπίσειαν⁺ ἢ ποιητῶν τε πολλάκις
 τὸ αὐτὸ ἄδειν, ὁρῶντα ὡς ἡδοῖτο ἐπαινεμέ-
 νῃ, ἄχρι δὴ ἴ παρόντων τινὰ προσκύψαισα
 πρὸς τὸ ὅς εἰπὲν αὐτῷ, Πέπαισο, ὦ
 ὅτ[⊙], μὴ καὶ ἀναστῆναι ποιήσης ἢ γυναῖκα.

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τῷ γε-
 λώτερον Στρατονίχην ποιεῖσαι, ἢ Σελεύ-
 κην γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα
 προθεῖναι αὐτῇ πρὸς ταλάντῳ, ὅστις ἂν
 ἄμεινον ἐπαινεῖσαι αὐτῆς ἢ κόμην. καίτοι
 Φαλακρὰ ἐτύγχανεν ὄσα, καὶ ἔδῃ ὄσας ὀ-
 λίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως
 ἔτῳ ἀφαικιδύμῃ ἢ κεφαλῇ, ἀπάντων εἰ-
 δότων ὅτι ἐκ ἰούσε μακρᾶς ἢ τῷτο ἐπεπόν-

quis parvus cothurnis subligatis de magni-
 tudine contendat, cum hisce qui tota ulna
 ab aequo solo *super ipsum* emineant. Talis
 enim facti meminerat.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem,
 pulchram de caetero & decentem, sed par-
 vam eandem, & multum a justa statura de-
 ficientem, laudatam a poëta in carmine,
 cum propter caetera, tum etiam quod pul-
 chra & magna esset, qui populo arbori
 compararet proceram illius erectamque sta-
 turam. Atque illam quidem gestire ad lau-
 dem, quasi ad carminis mensuram cresce-
 ret, & manum movere: poëtam vero fac-
 ipe idem canere, videntem nimirum quan-
 tum laudibus delectaretur; donec tandem
 praesentium aliquis ad aurem illius inclina-
 tus diceret, *Desine quaeso, ne facias, ut sur-
 gat etiam mulier.*

5. Simile huic, & multo magis hoc ri-
 diculum quid Stratonicen fecisse uxorem
 Seleuci. Poëtis enim certamen proposuisse
 de talento, quis melius laudaret illius co-
 mam, licet calva esset, ac ne paucissimos
 quidem suos capillos haberet. Et tamen
 cum sic affectum caput haberet, scirentque
 omnes a longo hoc illi morbo accidisse;

au-

^a Kai] Deest in Fl. ^b Αὐξανομένη] Αὐξανομένη Ex. Fl. Nil mut. P. nec Edd. ^c Προδύει] Ex emend.
 Solani; Προδύει Edd. priores. ^d Τούτο] Τὸ ταῦτο W.

59. Καὶ ἔδῃ ὄσας ὀλίγας] Εἰληπται μὲν ἀπὸ τ' Ἀττικῆς
 συντάξεως ἡ πλείων ὄσον, ἀλλὰ ὡς κατὰ τὸ ἀντίστροφον τ'
 συντάξεως, τὸ ὅδ' ἀναφορικὸν πρῶταξιν, καὶ κατὰ τὸ ἀντι-

πρῶτον τῷ πρῶτῳ, τὸ μὲν γὰρ πλείων ὄσον ἐστὶ, τὸ δὲ ὄσας,
 ὀλίγας. V.

facilius aberrarunt scribae, & apertius est, quid ab
 Luciano profectum, quia alias ubique παραπλοῦς μὲν
 ait. At in augmento syllabico, maxime in plus-
 quam perf. exempla omitti augmenti nimis sunt fre-
 quentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus
 sint habenda, eorumque ex praef. scriptoribus longe
 plura exempla possemus exhibere, si non sufficerent
 ea quae supra dedimus, ad I. V. H. c. 13. ubi τ-
 τῶν καὶ quoque constanter legitur, adde Aelian VI.
 12. τῶν καὶ. VIII. 7. μικροῦ καὶ. XIII. 3. πεπαι-
 γμετο. Ibid. I. πρὸς αὐτὸν ac vel decies alibi. Conf. Cl. I.
 12. ad eund. III. 19. ubi ad verb. ἐπιλαλοῦμαι No. 8.

etiam νόμιμος ex Plut. Inst. Laconic. adfert. Nostrum
 Tox. c. 13. f. ubi συγκροτήσις pro συνταξί. Adde &
 Zenx §. 10. προτάξις pro ἐκροτάξις (quamquam
 hoc imitatione Homeri dictum) Et Alex. c. 22. ἐνδ-
 κίμην, non ἐνδ. Adde Herodian. 2. 8. 16. συνδρα-
 τιστο in 3. quas consului Edd. Sed ibidem §. 12. tamen
 σύνδρακτο legas, idque aeque in Ed. Steph. p. 44. f. &
 45. pr. atque in alijs. Similia τῷ ἐκροτάξιν postea non
 semel occurrent.

48. Τὴν χεῖρα ἐπὶ στήνῃ] Sic supra Σαυθ. c. ult. M. de S.
 57. Προδύει] Hanc etiam vocem, quae perperam
 in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat,
 quod

audiebat execrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque essent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent se adulatoribus: adjungebatque, non in laudibus solum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos specie expriment: esse autem, qui injungant etiam artificibus, aut auferre quid a naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, & nihil sibi similia.

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod deabus illam Junoni & Veneri comparasti. Supra me enim, inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, nelope & Arete, & Theano, ne dum ut cum Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino dixit, Religiose admodum

Ἰσι, ἤκει τὴ καλάρτων ποιητῶν, ὅτι ὅταν τις τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ ἕλκας πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίοις τῆς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων.

Ἀπάντων ἐν τῇ τοιούτων καλεγγέλα, καὶ παρεχόντων αὐτῆς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαι τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλκοι. χαίρουν γὰρ, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκείνοις μάστιγα, οἱ δὲ πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτῆς εἰκάσωσιν εἶναι δὲ τινάς, οἱ καὶ προσετίθει τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῶν ῥινός, ἢ μελάντερά γράψασθαι τὰ ὀμμάδια, ἢ ὅ, τι ἄλλο ὀπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἴτα λανθάνειν αὐτῆς ἀλλοτρίας εἰκόνας τεφανῶντας, καὶ ἐδὲν αὐτοῖς εἰκονίας.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαίνουσα τῇ συγγραμμάτων, ἐν δὲ τούτῳ ἐφύρμα, ὅτι θεαῖς αὐτῇ Ἡρᾷ καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκάσας. ὑπὲρ ἐμὲ γὰρ, φησι, μάλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε ἐδ' ἐκεῖνα ἤξιον, ταῖς ἡρώιναις ὡς θεωρεῖν με, Πηνελόπεια, καὶ Ἀρήτη, καὶ Θεανό, ὅπως θεῶν ταῖς ζήξιναις, καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ τόδε πάντα ἔφη, τὰ πρὸς

ἡ Ἰακύνθους.] Nihil mutare Fl. f. Fr. & M. notat M. du S. Sed & idem habent P. S. H. f. Δ' ε.] Sic Edd. & M.

65. Τινὰς πλοκάμους.] Σημαίνει ὅτι βότρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλοκάμους δὲ ἐπὶ γυναικῶν ἡ εὐσμήμους αὐτῶν τὴν ῥην. V.

86. Παραθεωρεῖν με.] Ἀπὸ τῆς ὡς θεώρειν, συγκρίνειν. V.

* Εἰσάμεις.] Ἐπισήμους Edd. G.

† Ῥαδίον.] Ῥαδίαν ante editum. Correxit

M. du S.

quod praeferebant προθεῖναι?

M. du S.

63. Ἰακύνθους.] Supra Amor. c. 26. ἀπὸ τῶν βοτρυχῶν καὶ κεφαλῶν ἔλκεται ἰακύνθους τὸ καλὸν ἀνθεῖσθαι ὅμοια.

f. F. R.

86. Παραθεωρεῖν.] Conf. Nigr. c. 10. (jam §. 20.) & Herod. c. 80. &c.

M. du S.

88. Καὶ γὰρ αὐτὴ.] An καὶ γὰρ αὐτὴ;

F. G.

Καὶ γὰρ αὐτὴ.] Non absurda quidem est Gijeto conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim; nam αὐτὴ interdum est fere otiosum, ut vid. Budaei Comment.

p. 487. f. Et si hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat Viger. de partic. p. 100. At porro hic significare commodum potest; sine sensus detrimento tamen abesse; verum ad numerum oratorium facit: Ejicias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ conjungere amat; sed & Alex. §. 24. vers. 21. καὶ γὰρ αὐτὴ ἐστὶν. Ibid. 28. pr. καὶ γὰρ αὐτὴ ἐστὶν σοφώτατον. Quare jam tanto minus Gijeto assentior.

f. F. R.

90. Καρ-

πρὸς τῆς θεᾶς δεισδαιμόνως καὶ φοροδῶς
ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ χεῖρ ἡ κασιόπειαν
εἶναι δόξω, ἢ τοιοῦτον ἔπαινον προσειμῶν.
καί τοι Νηρείσιν ἐκείνη ἀντεξετάζειο, Ἥραν
δὲ καὶ Ἀφροδίτῃν ἑσέβει.

ὦ Λυκίῃ, μελαγράψαι σε τὰ
τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρα-
σαι τὰς θεὰς, ὡς ἀκρότης αὐτῆς γέ-
γραφε, σὲ δὲ εἶδέναι ὅτι ἀνάσσει αὐτῇ τὸ
βιβλίον ἔγωγε φαινομένη, ὥσπερ νῦν σοι ἀφεί-
κει, ἢ μάλα εὐσεβῶς ἐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς
τῆς θεᾶς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ
πλημμέλημα τῷτο δόξαι, εἰ ἡ κοινὴ
τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέγεσθαι.
καὶ σε ὑπεμίμνησκε τὴν τελευταίαν ἐν τῷ βι-
βλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημῶν, ὅτι μετρίαν καὶ
ἄτυφον ἔφησεν αὐτῇ, ὅσα ἀναλεινομένη ὑπὲρ
τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον τὴν
πῶτῃσιν ποιεμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν,
ὑπὲρ αὐτὸν τὴν Ἥραν ἀναβιβάζεις ἢ γυναί-
κα, ὡς καὶ θεαὶς αὐτῇ ἀπεικάζειν.

Ἡξίει δὲ σε μὴδὲ ἀξυνετώτεραν αὐτῇ

& meticolose adversum Deos animo adfecta
sum. Metuo igitur, ne Cassiopeiae fatum
simile sustinere videar, laudem ejusmodi si
admisero. Et tamen solis illa se conferebat
Nereidibus: Junonem autem & Venerem
colebat.

8. Talia itaque, Lycine, rescribere te
immutare jussit, alioquin ipsam se Deas
testari, contra suam voluntatem te scripsis-
se, cum scias molestum sibi esse libellum
ita oberrantem, uti nunc compositus est,
neque pietate erga Deos neque religione
conservata. Putabat autem impie a se fa-
ctum, & suam culpam visum iri, si Cni-
diae aut illi, quae in hortis colitur, Veneri
similem se dici patiatur: admonebatque te
eorum, quae in fine libri de ipsa a te dicta
sunt, cum modestam & a fastu alienam lau-
dasti, quae ultra humanam se mensuram
non extenderet, sed volatum faceret terrae
vicinum: cum tu statim post haec ipsa di-
cta, supra caelum ipsum mulierem extol-
las, ut ipsis etiam deabus eam dicas si-
milem.

9. Petebat porro, ne Alexandro impru-
den-

a κασιόπειαν] Sic Fl. Fr. P. H. &c. Sch. & M.
τύριος W. d τὰς θεὰς] ταῖς θεαῖς P. & marg. AHW.

90. τὴν κασιόπειαν] τὴν κηφίως λέγει γαμιντήν. V.

90. κασιόπειαν] Vide Orx. c. 44. M. du S.
12. ὅς τῃ ἀρχιτέκτονι ὑπάρχοντι τὴν Ἄθῃ &c.] I-
dem superius positum, Lib. de historia scribenda.

Th. M.
12. ὅς τῃ ἀρχιτέκτονι ὑπάρχοντι τὴν Ἄθῃ] Adscripse-
rat etiam Solan. conferend. Quom. Hist. Ibi autem c.
12. invenies propemodum eadem. J. F. R.

15. Ἐχούσα] De Atho aut Alexandro cogitabat,
cum haec scriberet; ad Εἰκόνα enim aut ὄψιν, quae
praecessere, referri non potest. Sed sic solent optimi
quique Scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit.

M. du S.
Ἐχούσα] An quia virilis statua, etiam quasi rex ipse
esset, eam facit masculini generis? Potest id verum
esse; nam si ad βασίλειον referas, ἔχοντα legas. Ideo-
que cum Solano nihil muto, nisi quis Codex bonae
notae id suadeat. Vid. quae de generis enallage supra
notavimus ad II. Ver. Hist. c. 37. No. 97. Item Ty-
ranpic. c. 8. Et Apoc. c. 12. Hic tantum addo Ευαγγ.
Matth. c. ult. f. μακαρίσονται πάντα τὰ ἴδιον, βαπτί-

b Ἀρτεξιστ.] Ἀρτεξιστ. W. male. c μαρτύραος] μαρ-

ζοτις αὐτοῦ. Sed posses etiam ἔχοντα ad Ἄθῃ ἔλόν re-
ferre, & reliqua ab ὡς pro parenthesi habere; At le-
nius fuit oratio, si ad Εἰκόνα referas. J. F. R.

16. ταῦν χερῶν] Non credideram opus fore ad haec
verba etiam aliquid notare; sed recordatus quid Clar.
Wallis de hoc duali scripserit, paucis id recognoscere
juvabit. Cum enim in Ptolem. Harmon. p. 158. recte
edidisset ταῦν χερῶν in praef. p. 3. ait: „Retineo ταῦν χε-
ρῶν, quod sic habetur in plerisque codicum; propter
τὴν χερῶν. Sed potior lectio videtur unicus Codicis K.
τῶν χερῶν. Volunt utique Grammatici femininum
„χερῶν fieri in duali numero masculinum“. At ego
nusquam aliter in Luciano, quam ταῦν χερῶν inveni.
Vid. supra Demon. c. 11. f. Et Somn. T. I. §. 6. ac
centies alibi. Sed videtur Vir doctiss. aut Grammati-
ci decepti in τῶν χερῶν, quod cum Nostro aliisque At-
ticis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τῇ,
(vid. Tox. c. 48. & quae obiter ad Piscat. §. 20. nota-
mus in τῶν τυχῶν) credere forsitan etiam in genitivo
ac dativo locum habere: vel potius inverse tribuerunt
id

dentiolem se putares, qui pollicente archi-
recto, se toto Atho montis habitu immu-
tato, formatum eum ad ipsius exemplum,
ut universus mons statua fieret regis, duas
manibus urbes tenens; non admisit porten-
tosum promissum, sed supra se arbitratus
audacem conatum, quiescere hominem ius-
sit, Colossos parum probabiliter effingen-
tem, & ut suo loco relinqueret Athon im-
peravit, nec montem ita magnum ad parvi
corporis similitudinem attenuaret. Lauda-
bat vero illam Alexandri magnanimitatem,
eamque maiorem ipso Atho statuam sibi
posuisse aiebat, in eorum, qui semper il-
lius recordaturi essent, mentibus. neque
enim parvi animi esse, incredibiliter ma-
gnum adeo honorem despiciere.

10. Se quoque ipsam igitur commentum
illud tuum laudare, & excogitatas imagi-
nes; similitudinem autem non agnoscere:
neque enim illis se, ac ne propemodum
quidem, dignam, quin neque aliam, quae
quidem sit mulier. Itaque remittit tibi
hunc honorem, adoratque primigenia illa

ἡγεῖα τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ὃς τῷ δεχτέκτο-
ν ὑπὸ χειρὶν τῷ Ἀθῷ ὅλον μετασχηματί-
σειν, καὶ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὅρ-
σαν εἰκόνα γενέσθαι τῷ βασιλείῳ, ἐχού-
σαν δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσίν, καὶ προσήκον-
τα τερατεῖαν καὶ ὑπερβολὰς, ἀλλ' ὑπὲρ αὐ-
τὸν ἡγεσάμενον τὸ τόλμημα, ἐπαύσε τὸ
ἄνθρωπον, καὶ πιθανῶς Κολοσσὸς ἀναπλάτ-
τοντα, καὶ τῷ Ἀθῷ χεῖρα χωρὶς εἶναι ἐκέλευσε,
μηδὲ κατὰ σμικρύνειν ὅρῳ ἕτω μέγα πρὸς
μικρῷ σώματι ὁμοιότηθα. ἐπὶ δὲ τῷ
Ἀλεξάνδρῳ μεγαλοφυχίας, καὶ ἀνδρίαν-
τα μείζων τῷ τῷ Ἀθῷ ἔλεγεν αὐτῷ
ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῷ αἰεὶ μεμνησομένων
ἀλγούσιαις, καὶ μὴ μικρὰς εἶναι γνώμης ὑπερ-
διδόντα ἕτω καὶ δόξαν τιμῆς.

Καὶ αὐτὴν ἐν τῷ ἑμὲ πλάσμα σὺ ἐπαι-
νεῖν, καὶ τῷ ὁρίνοισιν τὴν εἰκόνα, μὴ γνωρίζειν
ὁδὲ ὁμοιότηθα, μὴ γὰρ εἶναι τῷ τηλικύτων
ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινα
γυναικὰ γε ἔσαν ὥστε ἀφίησί σοι ταύ-
την τιμὴν, καὶ προσκυβεῖ σὺ τὰ δεχέ-
ται

• Ἐχούσα] Sic esse in f. Fr. Fl. V2. & M. notarat Solan. Sed & sic P. H. S. &c. f. Τούτων] Sic restitutum
ex W. Τούτο Edd. priores. g. Σοί] Forſan σὺ adiecit M. du S.

12. Ἠγεῖται τῷ Ἀλεξάνδρῳ] Σημαίνει τὸ ἀπέμπατον καὶ συντελεῖν ἐκ χειρὸν Ἀλεξάνδρου. V.

id substantivo χεῖρ, quod articulo est tribuendum. Il-
le enim communis, immo omnis sit generis, eandem
terminationem retinendo in τῷ. Nam si substanti-
vum in sing. & plur. femininum revera fieret mascu-
linum, idem dicendum foret de τέχνη, πόλις, &c.
quia similiter τὴν τέχνην, τὴν πόλιν, τὴν ἡμέραν invenitur.
ut vid. ap. *Maittaire*. de Dialect. p. 84. Qui tamen &
haec ad enallagen generis refert, & ex *Thucyd.* τὴν
πόλιν quoque producit. Quod si recte se habet, ra-
rius tamen est (nam sic alibi non solet) adeoque arti-
culi immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum
duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum
fatear, abusus est ab vulgari consuetudine intro-
ductus, qualis apud nos, quum dicimus *der werelt*
loop / *der moeders lichaam* / masculino articulo uten-
tes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum
Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat
Frater Car. G. O. *Reitz.* in Belg. Graec. p. 46. Conf.
& *Scholast.* Sophocl. supra ad *Piscat.* c. 20. adductum,
qui etiam τῷ pro τῇ in sing. adducit ab Atticis usur-
patum. Ego vero τῷ χεῖρ utique praefero, etiam-

Tom. II.

si vel concederem *Wallisio* genus substantivi revera in
dual. mutari, non articuli culpa; nam, modo proba-
tum sit τῷ χεῖρ olim scriptum dictumque, levius
fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis
substantivi vera enallage. Quamvis accurate loquendo
distinguo malim. Nam cum dualis omnis sit gene-
ris, minime sequitur, omne id substantivum femini-
num, cui dualis adiungitur, in duali fieri masculinum.
Simul autem hic notemus χεῖρ non esse poeticum,
pro χεῖρ, sed in pedestri sermone etiam usitatissi-
mum, Nostroque proprium.

J. F. R.

24. Μίξω τούτοις] Lege τούτοις. F. G. Sed post inven-
tum τούτοις jam non opus est.

J. F. R.

Ibid. Τούτοις] Sic W. In omnibus impressis τούτοις,
minus commode.

M. du S.

Ibid. Αὐτοῦ αἰετός.] Αὐτόν. F. G. Sic opus erat, si τού-
τον legeretur: jam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα,
nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis place-
ret, etiam utrumque stare potest; hoc tamen potentius
erit.

J. F. R.

πα ὡς ἀδείγματα. οὐ δὲ τὰ ἀνθρώπινα
ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μηδὲ ὑπὲρ τῶν πόδαζ
ἔσω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιτομία
μέ, φησιν, ἐμπεριπατῆσαι αὐτῶν. καὶ κί-
νο δὲ σοι εἰπεῖν ἐντεῖλαο.

Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ
ἀληθές, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴτε) μηδὲ Ὀλυμ-
πίῳσι ἐξείναι τοῖς νικασὶ μείζους τῶν σω-
μάτων ἀνεστάναι τῆς ἀνδριάντας, ἀλλὰ
ὅτι μελεῖται τῆς Ἑλλανοδικίας, ὅπως μηδὲ
εἰς ὑποβάληται ἡ ἀλήθειαν, καὶ ἐξετάσιν
ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεται τῆς ἀθλη-
τικῆς ἐγκρίσεως. ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτιά-
σθαι ψεύδεσσι ἐν τῷ μέτρῳ, κατὰ ἡ-
μῶν ἀνατρέψασιν οἱ Ἑλλανοδίκαι ἡ εἰκόνα.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. οὐ δὲ σκόπευ-
ε Λυκίην, ὅπως μελακοσμῆσθαι τὸ βιβλίον,
καὶ ἀφαιρήσθαι τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῆς
πρὸς τὸ θεῖον, ὥς ἐκείνη πάντῃ γε αὐτὰ
ἐδυχεράινει, καὶ ὑπέφριξε μετὰ ἀνδριάν-
τοισιν, καὶ παρηγεῖτο τὰς θεὰς ἱλίας εἶ-
ναι αὐτῇ, καὶ συγχώρη, εἰ γυναικείῳ τις
ἐπαθε. καί τοι εἰ χρὴ τὰ ληθές εἰπεῖν, καὶ αὐ-
τῶν ἐμοὶ τοιούτων τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν

tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius
virtutes lauda, neque pede maior sit cal-
ceus, ne supplantet me, inquit, in illo
incedentem. Etiam illud dicere me tibi
praecepit.

11. Audio, inquit, multis dicentibus,
(utrum verum sit, vos viri nostis;) neque
Olympiae licere victoribus majores corpo-
ribus ponere statuas, sed curari ab Hella-
nodicis, ne quis verum excedat, & accu-
ratus statuarum examen institui, quam
siphorum receptionem athletarum. Ergo vi-
de, inquit, ne accusemur mendacii circa
mensuram, ac nostram deinde imaginem
Hellanodicae deiciant.

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine,
out retractes librum, & talia auferas, neque
in numen pecces: cum illa aegre admodum
ea tulerit, & cohorrerit dum legerentur,
& Deas, ut propitiae sibi essent, depreca-
ta fuerit. Et ignoscendum illi, si quid
muliebri ei accidisset. Ae profecto, si ve-
rum fatendum est, mihi quoque ipsi tale
quid dicendum videbatur. Nam primo qui-

a Kai] Recte sic M. & Edd. plurimae. Δὲ male P.
c Ἀντώνη] Ἐσάνη W. d Τοιούτων τι] Sic & Fl. cum

δ Τῶς] Nihil mutat W. Fl. f. Va. P. male ταῦς S.
f. & M. habere notat Solan. e Εἰκῶν] Παῖς L.

35. * Μὴ δὲ ὑπὲρ τῶν πόδαζ] Παρομύνη ἐπὶ τῷ ὑπερτάτῳ ἀξιοῦνται τὰ κατ' ἑαυτοὺς πρόγραμμα. ὁ ποιῶν φιλοῦσθαι οἱ
ἀσχηματίζονται. V.

* Μὴ δὲ] Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μὴδὲ jun-
ctum in Lucian. quia & alibi saepe variatur in Edd. quarum

nonnullae fere semper μὴ δὲ disjungunt.

J. F. R.

36. Μὴ ἐπιτομία μὲν φησιν ἐμπεριπατῆσαι αὐτῶν] In-
terpres: Ne illo (calceo) mihi inambulanti os obtulerit.
Verte: Ne inambulans prope in os, in vultum, cadam.
Sic infra: ὅπως τὸ τρίχον ἐπὶ τὸν, ἢ ἐμπεδίστας ἐπιτο-
μῶν (Ex addendis Graecis.)

ΔΕ. Μ.
Μὴ ἐπιτομία] Quid calceus lusus valeat ad ἐπιτο-
μῶν, ad os obtulendum, equidem me juxta cum
stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere
laxum calcem ad subvertendum, ad supplantandum il-
lum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sa-
pientia, & miror viros doctos, qui conquirere po-
tuerit calcem os obtulendam. Utrum autem Lu-
cianus pro ἐπιτομία, quod virtuosum omnino est,
posuerit ἀποτομία, an abstrusiore quodam usui sit,
quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video,

tale quid vidisse etiam doctissimum Solanum, qui de-
derit, ne inambulanti subvertat.

J. M. G.

Ibid. Ἐπιτομία] An, in os cadere faciat? ἐπὶ τῷ
μα πῶς ποῖ; infra pag. 771. ὅπως τὸ τρίχον ἐπὶ τὸν,
ἢ ἐμπεδίστας ἐπιτομῶν. (Non invenio. Sed addo Hor. I.
Epist. X. 43. ut calcem olim si pede major erit, SUB-
VERTET.)

F. G.

40. Οἱ ἄνδρες] Duo hic sedulo observanda curiosi;
Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte
docet etiam Aelianus. V. H. X. 1. & iterum de Anim. V.
17. lege prohibitum. Adde Pausan. El. I. p. 153. 6.
Schol. Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. & Val.
Maxim. VIII. extremo. Deinde justae magnitudinis
statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas;
quorum posterius an a quoquam ante observatum sit,
nesc.

κύβει, καὶ τὰ πανότερον ὑποφανῇ ἑαυτόν.
ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, ἔχ-
ῶτας ἀνθρωπῶ μείζων ἄγνη), ἢ τις αὐ-
τὸν θεῶ ἀπεκάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐ-
λαττεῖσθαι πρὸς τὸ ἐνδεὸν ὀπικλώμενον. καὶ 8
εἰ μὴ ὑπὸ ὑπορίας τ' ὀπιγείων, ὅτι τὰ
ὑράνια ἔκτεινόντο τις τ' λόγον, ἡ ἴση ἀν-
ὁ τοῖστος αἰτίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας αὐ-
τὸ θρῆν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναι-
κῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτῷ ἐ-90
τόλμησας, εὐδὲν δέον.

Ὡς τὸ ἄγαν τῆτο καὶ ὀπίθονον ἀφαί-
ρει, ὡ Λυκίην. εἰ γὰρ πρὸς τῷ σὺ τρόπῳ τὸ
τοῖστος, ὅς ἐδὲ ἄλλως ῥαδίᾳ πρὸς τὴς
ἐπαίνους καὶ πρὸ χειρῶ ὦν ἐτύγχανες· ἀλ-9
λὰ νῦν σοὶ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν πεποίησαι τ'
μεταβολὴν, ἐπιδαφιλευόμενος, καὶ ἐκ τῶ
τίως Φειδομένη ἀσώτῳ ἐν τοῖς ἐπαίνοις
ἀναπέφνης. ἀλλὰ μηδὲ ἐκείνο αἰχυνθῆς,
εἰ μεταρρυθμῖς τ' λόγον ἡδὲ ἀφροδομένην.
ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν ἔτω ποιῆσαι, ὅποτε
ἐξεργάσατο τοῖς Ἡλείοις τ' Δία. πάντα
γὰρ αὐτὸν κατόπιν τ' θυρῶν, ὅποτε τοπρῶ-
τον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπα-
κείν τ' αἰτῶμεν τι, ἢ ἐπαινεῖν τῶν ἡτῶ-
το δὲ, ὃ μὴ τ' ῥίνα, ὡς παχεῖαν, ὃ δὲ
ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὃ δὲ ἄλ-

inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humi-
liorem : sic divinam naturam (*in tali com-
paratione*) minui necesse est, & ad imbecil-
lius infringi. Ac si prae inopia terrestrium,
sed caelestia sermonem extendat aliquis, mi-
norem ille culpam sustinuerit, quasi prae
impietate hoc faciat : Tu, tot cum habeas
mulierum formas, Veneri illam & Junoni
similem dicere ausus es, sine ulla necessi-
tate.

14. Itaque quod nimium est & invidio-
sum aufer, Lycine : neque enim tuorum ta-
le quid morum est, qui neque alias facilis
ad laudes & promptus esse soleas, sed nunc
nescio quomodo. subitam mutationem fece-
ris ista liberalitate, atque ex parco ad il-
lum diem prodigus in laudando exstiteris.
Verum neque illud te pudeat, si retractes
librum jam in vulgus editum : quandoqui-
dem etiam Phidiam sic fecisse ajunt, cum
Jovem Eleis elaborasset. Stantem enim post
valvas *aediculae*, cum primum illis remotis
fopos ostenderet, audisse reprehendentes ali-
quid, aut laudantes. Reprehendebat autem
alius quidem nasum, ut nimis crassum, al-
ius faciem longiorem, alius aliud quid.

Dein-

a [Ἐκταίσις] Ἐκταίσις. W. Nil mut. Fl. nec J. P. &c. b [Ἰπὸ] Ἰπὸ P. c [Ἐξεργάσατο] Ἐξεργάσατο M.

85. [Ἐπικλώμενος] *Inflexum*. F. G. Sed *Bened.* jam
dederat *reflexum*; nec *Gujeti* notam addidisset, nisi
videretur *Obsoletum* vertisse *derivata*, quod aliquanto
longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare *Gujeti*
voluit. Nam *ἐπικλῶσθαι* pro *debilitari*, *infringi*
animo frequens. *Thucyd.* III. 59. p. 104. f. *Φύσσας*
δὲ ἐπικλῶσθαι τῇ γνώμῃ αἰτῶν σάφους λαβόντας. Et
IV. 37. p. 261. *εἰ πως τὴν ἀφροσύνην ἀποσπῶντες ἐπικλῶ-
σθαι τῇ γνώμῃ*. *Dion. Hal. Ant.* VII. p. 466. Ed. *Lips.*
παθὼν τι, καὶ ἐπικλῶσθαι τὰς γνώμας. Idem VI. 382.
ἀλλ' ἐπικλῶσθαι ἐ αἰσῶντι. Hinc & pro *stetisti*, *inclina-
ri ad aliquem*, ap. eundem. I. 64. vers. 32. *ἐπικλῶσθαι*
δὲ τ' Ἀρσίου εἰς τοῦτο, ἰκτενωσῆς τ' θυγατρὸς, unde
Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum *Tex.* c. 20.

J. F. R.

95. [Ἐπαίνους] Cum haec itaque scriberet clarus jam

scriptis Lucianus fuerit oportet, imo non scriptis
tantum quibuslibet, sed *Satyra*, nisi me conjectura
fallit. Hoc enim verba ista innuunt.

M. du S.

16. [Παρ'] W. *fecto*. In impressis *ἀπ'*. Vide c. 16.
ubi bis occurrit illud *ᾧ*.

M. du S.

[Ἀπ' ἐκείνης] Et si verum est *παρὰ* quod W. habet,
hic fore usitatus, ut *Long. Pass.* III. p. 130. *παρ' ἐμοῦ*
δὲ αἱ τριχίδες. (scil. *δραχμαὶ*) *ἀπὸ me feres has ter mille*
drachmas. *Herodian.* I. 1. 4. *ἐχὼ δ' ἱστέριον ἢ παρ' ἄλ-
λων ἀποδιδέμεν*. Et saepius alibi ap. hunc aliosque;
ideo tamen *ἀπὸ* quod in Edd. est, (& sine dubio etiam
in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum
invenio) non rejicio cum *Solan.* Nam in ipso verbo
ἀποδιδέμεν, licet cum *ᾧ* jungatur, praepositi-
tio *ἀπὸ* inest. At non satis est ex compositis ratiocini-
ari. Verum quid obstat, quo minus *ἀπ' ἐκείνης* ac-
ci-

Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defensionis ulla relicta sit. Verum enim vero hoc non pro forma & consuetudine judiciorum fecistis, tu maxime, quod indicta causa iudicium dedisti contra libellum, non praesente ipsius avvocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex proverbio, vincere cum solus curras. Itaque nihil mirum, si & nos causa cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque concessa causae dicendae facultate. Potius autem, quod quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem fuistis & iudices. Utrum igitur vis, contentus decretis vestris quiescam, an Himerensis poetae exemplo palinodiam scribam; an vero provocandi mihi

ἄλλο τι. εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησιν οἱ θεαταί, αὐθις τ' Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθῶν καὶ ῥυθμίζων τὸ ἀγαλλμα πρὸς τὰ τοῖς πλείστοις δοκῶν. ὃ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβεβλην δῆμῳ τούτῳ, ἀλλὰ αἰεὶ ἀναγκαῖον ὅτι ὑπάρχειν τὴν πολλὰς περὶ τὸν ὄραν τῷ ἐνός, καὶ Φειδίας π. ταῦτά σοι ὅτι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς ὡφθαλμῶ, ἐταῖρός τε, καὶ εὖναις ἄν.

ΛΥΚ. Πολύτρεπτε, οὐκ ὅν ῥήτωρ ἐλελθεις με. ῥῆσιν γὰρ ἔγω μακρὰν, καὶ καλὴν ὁροῖαν τοσαύτῃ ἐξήνοχας χτ' τῇ συγγράμματι, ὥστε μὴδὲ ἐλπίδα μοι ὑπολογίας εἶναι καταλείπεω. πολλὴν ἄλλ' ἐκείνο γὰρ ὅτι δικαστῶν ἐπαύσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμῃ καταδυστήσας τῷ βιβλίῳ, μὴ παρῶν αὐτῷ τῷ συνηγόρῳ. ῥᾶστον δὲ, οἶμαι, τὴν τὸ ὄν, χτ' τ' παροϊμίαν, Μόνον θεοῖα κρατῶν ὥστε εὐδὲν θαυμαστόν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἐάλωμεν, ὥστε ὑδατὶ ἡμῖν ἐγγυθέντος, ὥστε ὑπολογίας ὑποδοχέσθης. μᾶλλον δὲ οὕτω πάντων ἀτοπίαταί, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε πρότερα δ' ἐν ἐθέλει, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ψυχῆς ἄγαν, καὶ χτ' τ' Ἱμεραίων ποιητῶν, παλινωδίας τὰ καὶ συγγράφω, ἢ δάσπετέ μοι ἐφέσιμόν. τι

RE.

d [ὑπάρχειν] ὑπάρχει W. e [ἀπ'] Sic Edd. Παρ' W. f [ἐγγυθέντος] ἐγγυθέντος male Edd. priores. g [ἐγνωσμένοις] ἐγνωσμένοι male J. sola. h [τινα] Deest in W. Sed pro γινώσκει legitur ἀγνοῖσθαι.

33. Ἱμεραίων ποιητῶν] Τὸν Στεφίχου λόγῳ G.

ciptur ut locus unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut ap. eumd. Herod. III. 5. 11. Οὐτε γὰρ τις — ἀπὸ τοῦ Σιδεῖος ἀφικνεύμενος. Sic σκῆλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive de nobis, ap. Thucyd. III. c. 57. 83. Immo quia λαμβάνει ἀπὸ τινος, ἀπ' οὗ, & similia, recte dicuntur, quidni & πομίζω sic possit construi, non video, licet exempla iam non succurrant. J. F. R.

28. [ἐγγυθέντος] Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & c. 29. ἐκχύντος, pessime. Ego sedulo mutavi, vide Ἀποκρ. c. 8. ubi recte scribitur, & in Δι. passim; ne te iam ad alios innumeros scri-

ptores amandem, apud quos forensis illa Formulā nunquam aliter effertur. M. du S.

33. Ἱμεραίων ποιητῶν] Τὸν Στεφίχου λόγῳ.

[Ἱμεραίων ποιητῶν] Quem hic intelligat si nescias, disces ex Nostro in Vera Hist. II. c. 15. Certe non Theocritum, qui Syracusanus; Himeraeum autem fuisse Stesichorum, diserte docemur apud Platonem in Phaedro (citatum Stephano in Lyric. p. 147. b.). Ad Stesichorum etiam recte referunt Coll.

Ibid. Κατὰ τὸν Ἱμεραίων ποιητῶν] Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, & coecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. J. M. G.

Q99 3.

39. Ἀποκρ.

να γενέσθαι τὴν δίκην; ΠΟΛ. Νὴ Δί', ἢ ἄνθρωπος
ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. ἢ γὰρ ἀντιδίκους, ὡς
σὺ φῃς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολο-
γίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξετάζωσαί σοι ἐτοι-
μα ὅτι τὴν δίκην.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀναρὸν, ὃ Πολύ-
στρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρὸς ποιήσασθαι
τῆς λόγου μακρῶ γὰρ ἀνέστω ἀμεινὸν ἢ
νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐπτολῆς ἀπολογησάσθαι.
ἀλλ' εἴ μοι τοῖσδε ἀγγελιαφόροι γενόιοι
πρὸς αὐτήν, οἷον παρ' ἐκείνης πρὸς μέ-
γλη γένεσθαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὴν κῆρον.
ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκίε, τότε γε ἐν-
κα, ὡς ἔφασκόν με ὑπακριτὴν εἶναι τὴν
ἀπολογίαν, παρὰ μὲν ἄλλοι βραχέων εἰ-
πεῖν, ὡς ἀνὰ μᾶλλον μνημονεύουσι. ΛΥΚ. 50
Καὶ μὴ πάντῃ μὲν ἴδαι μοι μακρῶν τὴν λόγον,
πρὸς ἕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ,
ὅτι ἐνεκα ἐπιτεμεῖσθαι τὴν ἀπολογίαν καὶ παρ'
ἐμὲ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελαι. ΠΟΛ.
Μηδαμῶς, ὦ Λυκίε, ἀλλ' ὡσαύτῃ αὐτῆς
ἐκείνης παρὸς λέγε τὴν λόγον, εἴτ' ἐγὼ
μνημόσομαι σε πρὸς αὐτήν. ΛΥΚ. Οὐκ-
αὖν ἐπιδήσῃ ἕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε,
ἢ μὴ πάρεστι, καὶ παρῆρκε ἀλλὰ καὶ ἐκείνη,
ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας ἡμῶς 60
καὶ χρὴ τὴν δευτέρω λόγων ἐναρχέσθαι. καίτοι,
ἢ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σέ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ
αἶδ' ὅπως φοβερότεροι μοι τὸ πρᾶγμα πε-
ποίηκας, καὶ, ὡς ὁρᾷς, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δέ-
δοικα, καὶ μονονέχι καὶ ὁρᾷν αὐτῶν οἶμαι, καὶ 65
τὸ πρᾶγμα πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν πε-
ποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὅμως ἢ γὰρ οἷόν τε
ἀπαδύναι, ὅτι παρὸς. ΠΟΛ. Καὶ, γὰρ
Δία, πολλὴν τὴν εὐμενίαν ἐπιφαίνει τῷ
προσώπῳ φανερὰ γὰρ ὡς ὁρᾷς, καὶ προσήκης, 70
ὥστε θάρρῶν λέγε τὴν λόγον.

scopiam dabit? POL. Per Jovem, siqui-
dem habueris quod de jure dicas. Neque
enim adversariis, ut tu vocas, sed inter
amicos causam dices. Ego vero idem ju-
diciam tecum subire paratus sum.

16. L Y C. At illud molestum, Poly-
strate, quod non illa praesente habebam ora-
tionem: longe enim sic esset melius. Jam
vero necesse est mandata alteri causa defun-
gi. Verum si talis mihi ad illam interqua-
tus fueris, qualis ab illa ad me fuisti, ja-
cere oleam audebo. P O L. Bono animo,
quantum ad hoc, esto Lycine, nec enim
malum me defensionis tuae apud illam acto-
rem habebis, si breviter dicere studeas,
quo facilius memoria complectar. L Y C.
Atqui longissima mihi oratione opus erat,
adversus vehementem adeo accusationem.
Veruntamen tua causa in compendium
mittam defensionem. A me igitur ista illi
renuntia. P O L. Nequaquam, Lycine.
Sed tanquam illa praesente habe orationem:
tunc ego apud illam te imitabor. L Y C.
Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate,
ipsa jam adest, & prior dixit nimirum quae-
cumque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos
autem oportet altero jam loco dicere inci-
pere. Quamquam, neque enim dicere apud
te piget, quid mihi acciderit, terribilius
mihi, nescio qua ratione hoc negotium red-
didisti: atque, ut vides, sudo jam, &
pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam
mihi videor, multamque mihi perturbatio-
nem haec res objecit. Veruntamen inci-
piam; nam subducere me, ipsa jam prae-
sente, non est integrum. P O L. Ac mul-
tam, ita me Jupiter, benevolentiam ipso
vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides,
& propicia est. Itaque fidenter orationem
habe.

17. L Y C.

36. Ἀντιδίκους] Forſan ἐν ἀντιδίκους. F. G.
Ἐν ἀντιδίκους] Particulam ἐν, quae in libris noſtris
exciderat, omnino reſtituendam duxi. Abſciſſa haec
erant cum margine in M. M. du S.

68. Ἀπαδύναι] Conf. infra Περὶ γὰρ §. 26. M. du S.

73. Πᾶσι τῷ μέρει] At ſupra de Salt. c. 21. πᾶσι τῷ
μέρει. Prius Noſtro frequentius. Sed & alterum re-
ctum, ejusque exemplum ex Sokrat. dedit Cl. Homſ.
T. I. Nigr. c. 30. f. J. F. R.

76. Ἐν μεγάλῃ τιμῇ] Sic e contrario, ἐν γίλατι
ποιεῖ.

17. L Y C. Ego te, mulierum praestantiſſima, cum vehemencer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video quā in te laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim illis quae de te dixi omnibus illud majus est: & venia mihi *debetur*, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam pinxissē. Itaque hac quidem parte adeo non excessisse modum in laudando mihi videor, ut potius malto tenuius quam pro dignitate dixerim. Considera igitur quantum hoc *ſit quod* praetormiſi, quam immensum ad boni moris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicumque divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare orationem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de illo nihil aufim, sed illud tanquam caput totius operis atque verticem adjecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, & magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum, nihil tumidum praefens rerum amplitudo produxit; tu tales ob causas libellum aculeus, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & majora quam quae tibi convenient dicere, *id ipsum veto* moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui interrogante quodam, Quomo-

ΔΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναῖκα, δέξῃ, μεγάλη, ὡς Φῆς, καὶ πέρα τῷ μέτρῳ ἐπαινέσας, ἔχ' ὁρῶ ὅτι τηλικῶτον ἐπήνεσα, ἡλί-
σκον αὐτὴ σὺ τῷτο ἐγκωμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξένηνοχας, ἢ πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῃ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἀπάντων τῷτο μείζον, ὧν εἰρήκα πρὸς σὲ, καὶ συγχνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σοι. προσέγραφα τ' εἰκόνα, βούλ' ἀγνοίας με ἀφελαιῖσαν. εἰ γὰρ ἀλλήν πρὸ αὐτῆς ἐγραφέαμην ὥστε ταύτη γε ἔχ' ὅπως ὑπερβάλλει τὴν ἐπαινέσας, ἀλλὰ πολὺ καλαδιέστερόν μοι δοκῶ τ' ἀξίας εἰρηκεῖναι. σκόπει γὰρ, ἡλίχον τῷτο παρέλι-
55 πόν, ὡς παμμέγεθες εἰς ὀπίδειξιν τρόπου χρηστῆ, καὶ γνώμης ὀρθῆς ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παρέρῳ δέξωνται, ἔτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἀριστοὶ ἀν' εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μέλασσομῆσαι δεῖο τ' λόγον, καὶ τὸ ἀγαλμα
90 ὁ ἐπανορθώσαα, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτῇ προδήσω δὲ καὶ τῷτο, ὡς τινα κεφαλὴν τῷ παντός ἔργῳ, καὶ κορυφῇ. ἐπ' ἐκείνων μέντοι καὶ πᾶν πολλὴν σοι εἰδέναι τ' χάριν ὁμολογῶ. ἐμὲ γὰρ ἐπαινέσαντος
95 τὸ μέτριον τῷ σὲ τρόπῳ, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερκετὲς, μηδὲ τύφῳ μεσὸν ἐνεποίησέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τ' πραγμάτων, σὺ τὰ τοιαῦτα αἰτιασαμένη τῷ λόγῳ, ὅπως ὥσω τῇ ἐπαινέσῃ ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν
100 τὰ ταῦτα τ' ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ χρ' σέ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος ἀγνοίας δειγμά
105 βεσι. πλὴν ἀλλ' ὅσα πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ ἔτω ἀφελαιμένη τυγχάνεις, τοσούτα ἀξιοτέρα ὑπερεπαινέσθαι δόξω φαίνεις ὁ σαυτῇ. καὶ σχεδὸν ἐς τὸ τῷ Διο-
γένης λόγῳ περὶ ἐλλήνων σοι τὸ πρᾶγμα, ὅς

a Προτίγμω] Προίγμω P. sola. b Τυχάνει] Ita dedi ex B. & M. Τυχάνει Ald. Fl. f. P. S. H. c Τοσούτω ἀξιοτέρω] Τοσούτων ἀξιοτέρων α. β. αὐτῶν Fl. At vulgatum etiam servat M. ἀξίον. media correpta male f. d Σαυτῇ] Αὐτῇ Ex. Fl. Vulgatum σαυτῇ tamen etiam est in P.

συνέσταλ. Quom. Hist. c. 32. Infra, Tdx. c. 22. f. c. ὡς καὶ ἐπαινεῖτο. Sic Hierodiam. 2. 7. 4. ἔχον ὁ καὶ ἐπαινεῖται, aliisque passim.

Y. F. R.

4. Ὅσα] Omisso μάλλον, conf. supra Amer. c. 17. M. d. s. Conf. porus supra notata ad T. I. pro Lapp. c. 12. Et infra ad Gail. c. 18. m.

F. F. R.

14. Ἐξ-

ὅς ἐρομένους τινός, ὅπως ἂν τις ἐνδοξέῃ γέ-
νοιτο; εἰ δὲ ξηρὸς, ἔφη, καλίσφρονήσῃ. Φαίνομαι
γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς, εἰ τις ἔροιτό με, τίνας εἰσι
μάλιστα ἐπαινέειν ἄξιοι; ὅποσοι ἐπαινεῖσθαι
μὴ θέλωσιν.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ
πρόρων τῇ πράγματι. ὑπὲρ δὲ ἔχρη-
στολογήσατο, τὴν δὲ ὅτι τῇ ἐν Κνί-
δῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἑρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, καὶ
μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι
ἐκμείρα ἐδόξε, καὶ ὑπὲρ τὴν πόδα. οὐδὲ
αὐτῷ δὲ τῶν ἐρῶν. καὶ τοὶ παλαιὸς ἔτος
ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γρα-
φέας. τὴν δὲ ἐπαινέοντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι,
εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ

de gloriam quis posset consequi? si glo-
riam, inquit, contemserit. Nam ipse quo-
que, si quis ex me quaerat, Qui sint ma-
xima laude digni? dixerim, qui laudari mi-
nime volunt.

18. Sed ista forte extra quaestionem sunt,
& a causa sejuncta. Pro quo autem nunc
jam causa dicenda, illud est, quod Cni-
diae Veneri, & quae in Hortis colitur, &
Junoni, & Minervae similem dixi, cum
formam tuam effingerem: haec modum ti-
bi pedemque excedere visa sunt: de his
igitur ipsis dicam. Quamquam antiquum
illud dictum est, ad causam dicendam non
vocari poetas, & pictores, & qui laudant,
hosque minus etiam, puto, et si humi &
pedestri, ut nos, oratione, non per metra fe-

a [Εκμείρα] Sic Ald. f. Fl. Fr. P. H. S. A. & M. [Εκμείρα] Ed. Marcil. male.

14. [Εξαγώνια] Id est ἔργα τῶν ἀγῶν. ὅττι.

18. Ταῦτά σοι ἐκμείρα ἰδοὺ. Ταῦτά σοι ἀμείρα ἰδοὺ.
Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τὴν πόδα.

Taῦτά σοι ἐκμείρα ἰδοὺ. Quod Editionem Marcilii
male habere ἐκμείρα in variantibus notarit Solanus, id
nescio an potius vitium typographicum sit in Marci-
lii notis; nam Bourdelosii, Marcilii, & Cognati notae
istis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed
nihil refert; nam ἐκμείρα manifesto falsum est; quaer-
ritur enim tantum, anne praestet ἀμείρα pro ἐκμείρα;
prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque
sic legit in Luciano H. Steph. Et adverb. etiam ἐκμεί-
ρας adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid.
Polluc. V. S. 167. τὸ δὲ ἀμείρας λέγειν, εἰ μὴ καὶ τὸ
πλεον, ἐκμείρας &c. Ipsum vero ἐκμείρα vel quater
occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice adpareat,
transcribere nolo. Immo jam fere credo ἐκμείρας in
Marcil. editione lectum, alioqui non emendasset. Nos
certe jam nihil mutamus.

19. [ὑπὲρ τὴν πόδα] Vide Paroemiogr.

21. [Ποιητὰς] Horat. — Pictoribus atque poetis

Quid libet audendi semper fuit aequa potestas.

23. Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ
μύτρῳ φέροισι. Notanda locutio, ἐπὶ μύτρῳ φέροισι,
quae non denotat, praeter modum ferri, ut inepte in-
terpres; sed in metris, h. e. oratione ligata uti, quem-
admodum contra, χαμαὶ καὶ βάδην φέροισι, oratione pro-
sa uti. Similis locus est in Bis Accusato c. 33. καὶ ὅτι
πρὸς εἶμι, ὅτι ἐπὶ τῷ μύτρῳ (sic enim ibi legendum,
pro μύτρῳ, recte monuit ὁ πᾶν Graecum) βάδην.

Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην ὥσπερ ἡμεῖς &c.] Nisi nimis
notum arbitraret, adderem Horat., 2, Od. 12. 9. —

tuque pedestribus Dices historiis praelia Caesaris, Mae-
cenas, melius.

24. [Ἐπὶ μύτρῳ] Conf. infr. Δικ. c. 33. f. M. du S.
Ibid. [Ἐλευθέρῳ γὰρ τι ὁ ἔκαστος] Caccina ad Cicero-
nem fam. 6, 7. cum de ceteris scribendi generibus
dixisset, solum, inquit, liberum alterum laudare, de
quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut
novitiae assignetur. Quam vere, hic non disputamus.

31. [Ἐκείνο δὲ] [Φημι] [τοιαύτας — λόγους] An
sic legendum? ἐκείνο δὲ Φημι ὅς καὶ ἐκπαύοντα, καὶ ἐ-
κείνο, &c. Locus integer non videtur. Curvis-lineis
inclusa glossemata videntur.

[Ἐκείνο δὲ] [Φημι] Nihil inficetius interpretatione,
quam qua Graeca haec, [Ἐκείνο δὲ] [Φημι] [τοιαύτας] ἡ-
μῶν τῶν ἀφορισμῶν ἢ ἐκπαύοντα τούτων λόγους, ὅς καὶ ἐ-
κπαύοντα ἐκείνο, καὶ ὁμοιωσέναι προαχθῆναι.] vertuntur,
Illud vero dico, ejusmodi nobis esse laudationum ora-
tionum occasiones, quomodo imaginibus & comparatio-
nibus laudatorem uti oporteat. Nihil, dico, inficetius.
Marcilius hic inculcat post ἡμῶν verbum integrum
παρεχόμενα. Cogitabam ego pro ἐκείνο legendum εἶ-
ναι; & certe si ita scripsisset Lucianus, sensus foret
satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte confi-
deremus, summo opere necessarium. Dixerat Lucianus,
omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quan-
tum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis
quodammodo licere, quum laudatio sit res libera, nul-
lisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam
feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello om-
nibus pulchritudinis & venustatis coloribus depin-
xerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque
femina & Dea exemplis atque imaginibus desumptis,
&c.

ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne alterius consilii inopia hoc facere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales esse nobis laudandi locos & formas, ut is qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc laudandi opere illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime judicetur, non si quis paribus aliquid comparet, neque si ad vilius quid colla-

μη' ὅτι μέτρον φέροισι. ἐλεύθερον γὰρ τι ὁ
ῥέπειν, ὅδ' ἔστιν αὐτῷ μέτρον εἰς μέγεθος
ἢ ὁ βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τῷ
μόνον ἐξάπαρτι ὅρα, ὅπως ὑπερβα-
μάσει, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸ ἐπαινε-
μενον. εἰ μὴν ταύτῃ ἐγὰρ βαδιῶμαι, μὴ καὶ
30 σοὶ δοξῶ ὑπὲρ ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνο δὲ σε φημί, τοιαύτας ἡμῖν τὰς
ἀφορμὰς τὸ ἐπαινεῖν καὶ τῶν λόγων, ὡς
χρὴ τὸ ἐπαινεῖν, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοίωσι
προσχερῶς, καὶ σχεδὸν ἐν τῷ τὸ μέγιστον
5 ὅσον εὖ εἰκάσαι τὸ δὲ εὖ, ὡς μάλιστα κρί-
νοισι. οὐκ ἦν τις τοῖς ὁμοίοις ὡς ἐλά-
λη, ὅδ' ἦν πρὸς τὸ ἀποδέξασθαι πῶται
†

ὁ βραχύτης] βραδύτητα male W. & Fl. Nil mutant vulgatam cett. nec P. c τὰς ἀφορμὰς] Παραχρημαί-
addit Marc. Sed non adest in ulla Ed. nec in M. d τοῖς] Abest ab J. Adest in cett. & M.

& ad hanc unam translatis, nulla laudum amplifica-
tione opus esse; quum feminae hujus dotes tantae
sint, tamque uberem laudationis praestent materiam
ut, si velit veram ejus dare descriptionem, ad com-
parationes & imagines hominum Dearumque, animi
corporisque virtutibus illustrium, se debeat converte-
re. Haec ergo Graeca ita vertes; Illud autem dico,
te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem
oporteat & imagines & similitudines in partes vocare.
Subaudiendum tantum, id quod commodum fieri po-
test, adest. Est quoque συγχύσις haec species, Εκεί-
νο δὲ σε φημί, quum ordo postulet, Εκείνο δὲ φημί σε,
&c. Pari modo supra de Imag. c. 4. Ἀλλὰ εἴ τι μὴ-
δον, ὅν λέγουσι ἡμεῖς αἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic
ordo est, ἡμεῖς αἱ λέγ. αἱ ἐπιχ. Sed & fabulam audi-
vistis, quam incolae de ea narrant. Similes συγχύσεις
in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod
nemini later. Per σύγχυσιν quoque exponam verba
haec in Nostri Hermotimo c. 7. post m. Καὶ ὅτι ἐκείνο
(Ἡρακλῆς) ἀπεβύλαν ὅπως ἀνθρώπων ἔχει ὡς εἶναι
τὸς, καὶ καθαρίν τε, καὶ ἀκέραιον φέροι τὸ θεῖον, ἀνίστα-
το εἰς τοὺς θεοὺς διδρακνῆν ὑπὸ τῷ πυρὶ. Nempe διδ-
ρακνῆν referendum ad τὸ θεῖον, quasi verborum ordo
foret, ἀκέραιον φέροι τὸ θεῖον, διδρακνῆν ὑπὸ τῷ πυρὶ,
ἀνίστατο εἰς τοὺς θεοὺς. Etenim ille abiecit quidquid hu-
mani a matre haberet, puraque & incorruptam at-
que per ignem discretam divinitatem ferens, ad Deos
subvolavit. Ergo nihil necesse est cum Th. Muntero,
V. Cl. in notis ad Hygini Fab. XXXVI. pro διδρακνῆν
δὲν legere διδρακνῆν.

Ἐκεῖνο δὲ σε φημί] Illud σε vel pro σε positum ab
oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, videtur
induxisse aliquem, ut παραχρημαίον illud, de quo est
in nota Marcilii, infereret: cum praefertim non co-
gitaret ἀφορμὰς esse rhetorum nomen, quo ea defi-
Tom. II.

gnantur, quae alias σοχήν, item μῦθος & ἀφορμὴ
appellant, locos quosdam & quasi praedicamenta, un-
de laudandi argumenta peti possunt. Illud quidem ap-
paret, generali argumento hic uti Lycinum, In lau-
dando utendum est comparationibus; comparandum
est autem id, quod laudare velis, non cum paribus
aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic
in thesi auctor, non in hypothefi.

Ibid. Σὺ φημί] Vide Pnt. c. 18. & Διαβ. c. 1. Em-
rip. Bn. 529. B. C.

Ὅταν λέγῃ τις τὸ λέγειν ἀντὶ σοφίης
καλὰς ἀφορμὰς, εἰ μὴ ἔργον αὐτὸ λέγειν.

Ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν πα-
ραχρημαίον τὰς ἀφορμὰς.

Th. M. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Luciani verba ad quae
Solanus remittit, in Rhet. praec. 18. pr. sunt: Ἐπειδὴ
καὶ δεῖ λέγειν, καὶ οἱ πάντες ὑπεβάλλουσιν τῶν ὑποθέσεων
& ἀφορμὰς τὸ λέγειν. Et in Cal. non tem. cred. 1. m. Τοι-
γάρτοι μὴ μίας ἢ τῶν τραγικοδρασκάλων ἀφορμὰς εἰς τὰ
δράματα τὸ τοιοῦτον παρέχεται τοὺς λαδοκίδας, καὶ τοὺς
Πελοπίδας. Non vero addit, qua de causâ eo nos ab-
leget, num ad usum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς,
demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic verbum
requiri, ut illic παρέχεται & ὑπεβάλλουσιν additum legi-
tur; & sic mihi videtur; nam sive pro ἡμῶν legas ἴ-
ναι, sive σε mutes in σε aut γε, dura tamen & con-
torta manet constructio Lucianae non satis conve-
niens. Etenim quidem commodum alibi intelligendum
relinquitur, hic vero duriusculum videtur, quia sic
σύγχυσις, ἑλλειψις, ac transitio a singulari ad plural.
simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia
Viri Cl. Gesner. cum Jansio me perspicaciores sic vo-
lunt.

Rrr

J. P. R.
38. Pros

τὸ ὑπερέχον, ἀλλ' ἢ τις πρὸς τὸ ὑπερέχον
ὡς οἶόν τε προσβιάζῃ τὸ ἐπαυμένον,
οἶον, ἢ τις κύνα ἐπαυῶν εἴποι ἀλόπως
καὶ μείζονα εἶναι αὐτόν, ἢ αἰλῆρα, ἅρα σὺ
ὁ τοῦτο δοκεῖ ἐπαινῶν εἰδέναι; Οὐκ
ἀν εἴποις. ἀλλὰ μὴν εἰδ' εἰ λύκῳ φαίη ἴσθαι
αὐτὸν ὑπάρχειν, εἰδὲ ὅτι μεγάλως τι ἐπῆ-
ρσεν. ἀλλὰ πῶς τὸ ἴδιον τῷ ἐπαίνῳ ὁλο-
τελεῖται; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι εἰσέναι λέγη-
ται, καὶ μέγας καὶ ἀλκίον. ὅς ὁ Ὠρίων
κύνα ἐπαυῶν, ἔφη ποιητῆς λεοντοδάμαν
αὐτόν· ὅτι γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελὲς ἐπαινῶν.
καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότων καὶ
Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαθα
ἐπαινέσαι θέλων, ἐπεία λέγοι ἰσχυρότερον
ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἀν-
όητος γελασθῆναι αὐτὸν ὅτι τῇ ἀνοίᾳ τῷ
ἐπαίνῳ; ὅπου γὰρ εἰ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἄ-
μειντα εἶναι αὐτόν, εἰδὲ τῷτο ἀπέχρησεν ἂν
πρὸς ἐπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπῆρσεν ποιητῆς
εὐδόκῳ τὸν Γλαῦκον, εἰδὲ Πολυδεύκε-
βίαν Φήσας ἀνατεύεσθαι ἀν' αὐτῷ ἐναντίας
τὰς χεῖρας; εἰδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέ-
λει; ὅρας ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε;

tionem instituat; verum si quis ad aliquid
excellens, quantum ejus fieri potest, il-
lud quod laudatur admoveat. Velut si
quis in laude canis dicat, illum vulpe ma-
jorem esse, aut fele, numquid talis vide-
tur tibi laudare scire? Non sane dixeris.
Sed neque si lupo dicat parem illum esse,
neque sic magno opere quiddam laudave-
rit. Sed ubi id quod proprium est laudis ef-
ficatur? Si canis leoni par dicatur & ma-
gnitudine & robore. Ut Orionis canem
laudans poeta *leonem demitorem* vocavit.
Haec enim sane perfecta canis laus est. Et
rursus si quis Milonem Crotoniatem, aut
Glaucum ex Carysto, aut Polydamantem
laudare volens, deinde dicat, fortiorem
unumquemque illorum fuisse muliere, non
videris illum iri putas ob laudis vecor-
diam? cum etiam si uno illum viro supe-
riorem esse diceret, neque hoc satis esset
ad laudem. Sed quomodo laudavit Glau-
cum nobilis poeta? *Neque Pollacis vim,*
dicens, *protenstram adversarias illi ma-*
onus, neque ferreum Alcmenae natum. Vi-
des qualibus illum Diis comparaverit, vel
po-

a Προβιάζῃ] Hoc praetuli ex marg. A. W. & Codd. G. M. P. W. Ἐμβιάζῃ Edd. priores. b ἢ οὐκ] E-
tis W. c ὅ] Δ. & W. d Εἰδέναι] Δ. misere f. Ald. P. Recte εἰδέναι cert. & M. e τῷ] ὁ W. f Ἀ-
νοίᾳ] Διανοίᾳ Fl. Sed cum vulgata ceterarum Edd. lect. faciunt M. P.

38. Πρὸς τὸ ὑπερέχον] Ἀλλ' ἢ τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς
οἶόν τε ἐμβιάζῃ τὸ ἐπαυμένον. Si quod laudatur ad
excellens, quod fieri poterit extulerit. Nec Graeca
nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus
codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἶόν τε προσβιάζῃ. ut apud
Latinos proveniens. J. G. G.

39. Προβιάζῃ] W. & P. cum Graeviano faciunt.

M. du S.

42. Εἰδέναι] Quidam libri mendose εἰδέναι.

M. du S.

48. Ποιητῆς] Unde habeat nescio.

M. du S.

51. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου] Supra Zeux. f. alisque
locis mox ab Solano indicandis.

J. F. R.

57. Πῶς — ποιητῆς] Pindarus haud dubie, sed in-
ter ea, quae hodie supersunt, non extat.

M. du S.

61. Ὅρας] Ὅρας ἐπαινοῖς αὐτόν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε;
(Ὁμηρὸς) scilicet) μᾶλλον δὲ ἐ αὐτῶν ἐκείνων ἀπίστων.
Locus bono sensu mutilatus; condonanda itaque non
nimis perspicaci Interpreti nostro insulsa versio, *Vides*
quantibus Diis ipsam assimilarit? quin potius ipsis imagi-
ribus expressit. Ubi hic memorantur imagines? Pu-

to, cum legisset *ἐκείνον*, non *ἐκείνην*. At vel sic nec
Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine ver-
ti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes
petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferiori-
bus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus di-
xerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum
Herculem, manus suas contra eum audere tollere.
Jam ait, *Vides quibus Diis Homerus Glaucum com-*
paravit quin & illis ipsis declaravit. Marcellus pul-
chre vidit desiderari *κρίτων* non tantum scilicet Diis
comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiorem
declaravit. Possimus molliori emendatione defungi,
legentes ἀμείων προ ἐκείνων. plane uti modo praecessit,
ἐνὸς ἀνδρὸς ἐλεγεῖν ἀμείων εἶναι αὐτόν. Haec jam scripse-
ram, ubi in Florentinam editionem incidens, vidi
illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod
ipsa vox ἐκείνων lervata est integra. Nempe, *μᾶλλον*
δὲ ἐ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείων ἀπίστων. Aldina editio per-
inde, ac reliquae, mutila est.

J. J.

Ὅρας] Adscripserat Hemsterh. principio hujus notae
J. J.

potiorem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se praesidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poetam uli sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris causa, Glaucus; poeta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si & ipse, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo usus sum altiore; ratione hoc ipsa subiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti; quod odio habes adulatorem, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi jam discernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum laudando censet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut neque Therfiten Achille pulchriorem pronuntiare

μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ ἢ ἀμείνω ἂν πέφικε. καὶ ὅτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἡγαράλησι τοῖς ἐφόροις τῇ ἀθλητικῇ θεοῖς ἀντεπαϊνέμενός, ὅτε ἐκείνοι ἡμῖν αὖτο ἢ τῷ Γλαῦκῳ, ἢ τῷ ποιητῇ, ὡς ἀσέβοντα ποιεῖ τῇ ἐπαίνῳ, ἀλλὰ ἰεὺς εὐδοκίμων ἄμφω, καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῷ Ἑλλάνῳ. ὁ μὲν ὅτι τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητῆς, ὅτι τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὲ θαυμάσης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βυλόμενός, ὅτε ἦν τῷ ἐπαινεῖν ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμεν τῷ ποιεῖν δείγματι, τῷτο ὑπερβαλόντος τῷ λόγῳ. Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμύνησθε, ὅτι μὲν οὐ μισεῖς τὴν κολακίαν, ἐπαμῶνέμεσι, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως, εἴλω δὲ σοι ἀφ' ἡρῆς, καὶ ὁρῶσαι τό, τε τῷ ἐπαμῶντι ἔργῳ, καὶ τῷ κολακῇ ὑπερβολῇ. ὁ μὲν οὐκ ὀκλόλαξ, ἅτε τῇ χρείᾳ ἕνεκα τῇ ἐαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιέμενός τῷ πρόνοιαν, ἀπάντα ὑπερεπαίνειν οἷε' δεῖν, ὅτι ψευδόμενός καὶ προσθεῖς παρ' αὐτῷ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἂν ἐκνήσας καὶ τῷ ποιητῇ εὐμορφότερον ἔποφῆναι τῷ Ἀχιλλέως, καὶ τῷ

g. Ἀμείνω] Reddendum Luciano ex Fl. & W. Aberat ab Edd. reliq. h. Ἀπείνω] Ἀπείνω W. Nihil mutat vulgatum Fl. i. Εὐδοκίμων] Sic f. Fl. Fr. Ba. H. Ald. P. S. M. k. Διαμῶντι] Διαμῶντι marg. Alf. l. Ἀπείνω] Ἀπείνω Edd. vulgo, quod emendandum Gajet. monuit.

Γλαῦκος. Fallitur: nam nec Glaucum Homericum Lucianus, sed Carystium intelligit, neque adeo Homericum.

62. μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ] μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ. Th. M.

μᾶλλον] Vertitur: quia potius ipsis imaginibus expressis. Sed sensus requirit: quia & praesentem ipsis expressis.

μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ] At jam cum ἀμείνω restituerimus, emendatione Marcelliana non opus est. Patet interim recte cum conjecisse. Sensit idem Cl. Gajet. vel ex conjectura, vel ex fensu Lectt. Lucian. perspicuus comparativum deesse, qui cum majorem in versione addiderit, non visa emendatione postea, μᾶλλον videtur conjecisse; reposui tamen potiorem, ut cum ἀμείνω versio conveniret.

Ibid. Ἐκείνῳ ἀμείνω ἀποφ.] Illud ἀμείνω, quod in impressis fere omnibus deerat, ex W. & Fl. Ed. restitui.

63. Γλαῦκος] De his vide ad Hr. c. 3. & Synkr. c. 35. Adde & Έκκλ. c. 12.

67. Εὐδοκίμων] Omnes libri εὐδοκίμων. Neque hic solum hac in voce peccatur.

Εὐδοκίμων] Quantumvis Solanus jubeat εὐδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter Librorum consensum, tum quia & supra non semel vidimus augmenta neglecta. Adi quae notavi ad Dial. proximum Imag. c. 3. Et Alex. c. 22. No. 89. ubi εὐδοκίμων etiam legitur. Sic εὐδοκ. facere εὐδοκ. εὐδοκ. &c. nec recipere augmentum, satis notum est; alia vero promiscue inveniuntur, ut εὐδοκίμων & εὐδοκίμων, quod supra jam monui. Immo in Novō Foedere εὐδοκίμων, numquam cum augmento legas exhibitum, sed εὐδοκίμων ubique. At magis Atticum est εὐδοκίμων. Nec tamen Noster alibi εὐδοκίμων, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum.

84. Οἰοῦντι] Homer. Il. B. 216.

† Νέστορα ὁ Φάναι ὅτι Ἰλίον στρατευ-
σάντων, ὃ νεώτατον εἶναι. διομόσαιτο δ' ἂν καὶ
† Κροίσου υἱὸν ὀξυγκώτερον εἶναι τῷ Με-
λάμποδο, καὶ τὸ Φινέα ὀξύτερον δεδου-
κέναι τῷ Λυγκέως, ἢ τῷ μόνον κερδᾶναι τι
ἐλπίσῃ ὅτι τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τῷ-
το ἐπαινῶν, ἔχ' ὅπως ἐδ' ἂν ψεύσαιτό τι,
ἢ προαδείῃ τὴν μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ'
ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσιν ἀγαθὰ, καὶ μὴ
πάντα μεγάλα ἦ, ὡς θαλασσὸν ἐπηύξησε,
καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν,
ἵπποι ἐπαινέσαι θέλων, φύσιν καὶ φωνὴν ὅτι
ἴσμεν ὅτι ζῶν, καὶ δρομικόν, ὅτι
Ἄκρον ἐπ' ἀθηρίκων καρπὸν θέν, ἐδὲ
κατέκλα.

καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσει ὁ Φάναι, Ἀε-
λοπόδων δρόμοι ἵππων. καὶ ἢ οἰκίαν ἐπαινεῖ
καλὴν, καὶ ἀριστα καλίσκευασμένην, εἴποι ἂν

pigretur, & Nestorem dicat eorum, qui
ad Ilium pugnarunt, maxime juvenem
fuisse: juraverit autem etiam Croesi filium
audire acutius Melampode, & Phineum
acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere
aliquid mendacio suo speret. At alter, qui
id ipsum quoque facit, ut laudet, non ille
quidem is est, qui mentiat quidquam
vel addat eorum, quae plane non adsunt;
sed quae natura illi bona insunt, etiam si
non nimis magna fuerint, ea sumit, auget,
& facit majora. Et ausit ille dicere, cum
equum laudare vult, levem inter ea, quae
novimus animalia, & ad cursum aptum.

*Per summas currat, nec eas confringat a-
ristas:*

& rursus non dubitet dicere procellipedum
cursum equorum: & si domum laudet pul-
chram & optime aedificatam, dicat:

Τα-

*a Φάναι.] Ita Cod. L. Φάναι Edd. b Φινέα.] Resstitut. ex W. Fl. & Vz. Ἰφρία ceterae omnes male. c Ζῶν.]
Sic etiam esse in Fl. notat Solan. quid tum? d Φάναι.] Ita dedi ex L. Φάναι Edd.*

88. Ὀξυγκώτερον.] Ὅτι ὁ Μελάμπодо ὀξυγκώ. V.

86. Νέστορα Φάναι.] *Hom. Il. A. 250. M. du S.*

88. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυγκώτερον εἶναι τῷ Μελάμποδο.]
Atqui *Herodotus* Lib. I. ὁ δὲ παῖς ἄτ' ὁ ἄφρων. Vi-
detur itaque aut alios secutus auctores *Lucianus*, aut
memoria ei vacillavisse. Nam & infra in *Gallo*, sive
Somnio, λέγει δὲ, inquit, ὅτι μὲν Λαδὸν, υἱὸς καὶ φωνὴν ἔ-
στιν. Neque dixeris hoc *Luciani* loco reponi posse λαλίσ-
τον. Repugnat enim comparatio cum *Melampode*.

Th. M.

Τὸν Κροίσου.] Miratur *Marcellus* quos *Lucianus* sit
secutus auctores, cum scribit in dialogo pro imaginibus,
Croesi filium auditu acri *Melampodem* antecel-
lere, cum scribat *Herodotus*, illum fuisse mutum; non
furdum, sed ego miror *Marcellum* hic haerere. Quis
ignorat mutos esse quoque furdos: imo furditatem
esse causam mutae linguae? Qui surdus natus est, lo-
qui non potest. Unde enim sonos vocum litterarum-
que percipiat? Fuerunt tamen nostro seculo cum in
Germania, tum in Anglia, qui furdos docuerunt mo-
tu oris litteras nosse & pronunciare. de quo extat ele-
gans dissertatio *Georgii Morhosi*, viri eruditissimi, &
nostri studiosissimi. Quin & surdi fuerunt his in ter-
ris, non nati, sed morbo casusque facti, qui ex mo-
tu laborum aeque poterant etiam longius a se remo-
tos, & mussitantes intelligere, ac si articulatim sin-
gulas voces auribus perciperent. Hi videbant sonum,
non audiebant.

J. G. G.

*Ibid. Ὀξυγκώ. εἶναι τῷ Μελάμποδο.] De filio Croesi vide He-
rodotum, & Nostrum Ἀλυστ. c. 25. Aliquem nactus
sit necesse est, a quo absque aurium ope, linguam &
reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis
potissimum nostra aetate nobilis Medicus mutam puel-
lam *Harlemi* loqui docuit, & ex oris motu ut loquen-
tes intelligeret, fecit. *Melampodis* fabulam vide apud
*Apollod. I. p. 19. A. B.**

M. du S.

Ὀξυγκώτερον εἶναι τῷ Μελάμποδο.] Cui *Dracones*
lambendis auribus avium etiam sermonis intellectum
dederint. Vid. *Plin. 10, 49. f. 70.* & quos ibi citat
Harduin. Bochartus praesertim *Hieroz. I. 3. p. 21, 69.*
a quo sua habet *Harduinus* omnia. Add. *Spanh. diff.*
4. p. 215.

J. M. G.

89. Τὸν Ἰφρία ὀξύτερον δεδουκέναι τῷ Λυγκέως.] Hanc
lectionem retinent omnes; etiam *Latinis* interpreti-
bus offerentibus nescio quem *Iphraea*. Et cui iste ta-
lis auditus? manifeste apparet transpositas litteras pro
Φινία, ut optime adscripsit pater. Is notissimus in
fabulari historia, & quidem propter oculos, qui fue-
runt excoecati.

J. G.

Καὶ τὸ Ἰφρία ὀξύτερον δεδουκέναι τῷ Λυγκέως.] Optime
& ipso quoque hoc *Lynceo* ὀξύτερον viderunt *Viri Cl.*
Menagius & Gronovius, hic in notis pag. 902. ille in
Addendis, legendum esse Φινία; nec enim aliter legi-
tur in editione *Florentina*.

J. J.

Τὸν Ἰφρία.] Φινία omnino legendum videtur. *F. G.*

Mo-

Talis nimirum Jovis intus Olympii an-
la est.

5 Ζηός πῶ τοιήδε γ' Ὀλυμπίε ἐνδεδεν
αὐλή.

At adulator hunc versum etiam de subulci
tugurio dicat, si modo accipere aliquid a
subulco speret: cum Cynaethus Poliorce-
tae Demetrii adulator, omnibus adulandi
rationibus consumtis, laudaverit vexatum
a tussi Demetrium, quod modulate screa-
ret.

21. Non solum autem hic utriusque ge-
neris character est, quod adulatores non
dubitant mentiri etiam in gratiam eorum,
quos laudant; laudatores autem extollere
student, quae adsunt: verum etiam illa
re non parva distant, quod adulatores
quantum possunt utuntur hyperbolis, lau-
datores autem in his ipsis quoque so-
brii sunt, & intra terminos se continent.

ὁ δὲ κόλαξ τῷτο τὸ ἐπὶ, καὶ πάλιν
συβάτω καλύβης εἴποι, εἰ μόνον τι πῶδ' αὖ
συβάτω λαβεῖν ἐλπίζειν. ὅπῃ Κύναιθ' οὐ
Δημητρίῳ τῷ Πολιορκητῷ κόλαξ, ἀπάν-
των αὐτῷ τῷ πρὸς τὴν κολακίαν καλῶνα-
λωδῶν, ἐπῆνεν ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλούμενον
τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπετο.

Οὐ μόνον δὲ τῷτο ἐκατέρω αὐτῷ γινώ-
σκεισθαι ὅτι; τὸ τὴν μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν,
καὶ ψεύσασθαι τῷ χαρίσασθαι ἕνεκα τοῖς
ἐπαινεμένοις, ἐξαίρειν δὲ τὴν ἐπαινῶντας
τὰ ὑπάρχοινα περὶ αὐτῶν. ἀλλὰ καὶ κείνῳ
ἐσμικρῶ ἀλλοτρίῳ, ὅτι οἱ μὲν κόλακες,
ὡς ὅσον οἶδ' αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερ-
βολαῖς, οἱ ἐπαινῶντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύ-
ταις σωφρονέουσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων μένουσι.
ταῦ-

• Ὅπῃ] Nil mut. Edd. nec M. f. τῷτο αὐτῷ. W.

Monuit idem Cl. La Croze. Monuit Menag. in ad-
dend. Edit. Graev. Et nos correximus dudum. J. F. R.
Ibid. Quia] W. Fl. & V2. Reliquae Edd. prave
Ipsia. Vide Apollod. I. p. 23. C. M. du S.
91. Ὁ δὲ γὰρ [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν ἢ χ' [ἐπὶ αὐτῷ] αὐ-
Sic lege fortasse. ὁ δὲ γὰρ ἐπαινῶν οὐκ αὐτὸν ψεύσασθαι τι &c.
Cetera glossa videntur. F. G.

93. Προσώπων] Conf. supra hoc Dial. c. 6. & Synop.
c. 35. M. du S.

97. Ὡς ἱσμεν ζῶν] Ὡς ἱσμεν ζῶν. F. G.
Ὡς ἱσμεν] ἱσμεν ἱσμεν δὲ δὲ, φέρει κούφοι αὐ-
ἱσμεν ζῶν, &c. Interpres, laudando equum, natura
levem, ut ea scimus esse animantia. Haec sunt versio-
num monstra. Redde, Equum laudare volens, nasu-
ra levem ex iis, quae novimus, animalibus, &c. De
hoc Hellenismo vide supra ad T. I. J. F.

99. Ὡς ἱσμεν ζῶν] Bis αὖ pro αὐ scriptum erat in no-
ta Gujeri; dubito num describentis vitio. Sed in vul-
gata nihil video quod emendationem postulet, quam-
quam ζῶν non improbaverim, si quis Codex haberet.
Interim satis usitata & haec est genitivi cum relativo
convenientis constructio, ut bene jam monuit ac ver-
tit Cl. Fensius. J. F. R.

99. Ἀκρον &c.] Homer. Il. Y. 227. M. du S.
Ἀκρον ἐπ' ἀσθενέ. Fons Homer. Il. Y. 227. Rivos
plena manu indicavit la Cerda ad Aen. 7, 808. Illa vel
παρὰ &c. J. M. G.

2. Ἀλλοτρίων] Frustra apud Homerum quaesivi.

Ἀλλοτρίων] Usitatus quidem Homero ἀλλοτρίων.

Verum nec alterum est improbum. Legitur enim in
Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v.
218. — ἱσμεν ἀλλοτρίων ἐκείνῳ. J. F. R.

5. Ζηός πῶ] Homer. Odyss. Δ. 74. M. du S.

9. Ὅπῃ Κύναιθ' οὐ] Lege ὅπῃ. F. G.

Ὅπῃ Κύν.] Mallet ὁ γὰρ K. Sed in impressis & M.
ipso, uti edidimus, scribitur. Accedit ad hunc usum
hujus particulae locus Jambl. No. 60. A. Vid. Tim. §.
2. Deor. Dial. XVIII. 1. f. Ibid. XXIII. 1. med. pro
Lapf. §. 2. Ibid. §. 6. Hermot. c. 39. Herodot. §. 4.
Abdic. c. 23. f. Infra Icarom. c. 23. f. Et adu. Indoct.
c. 21. pr. M. du S.

Ὅπῃ Κύν.] Decem illa Luciani testimonia ab Solano
commonstratis tantum Ed. Junr. paginis indicata,
quaesivi, capitumque sive paragraphorum numerum,
ut semper, ad nostram editionem adcommodavi,
cognovique in illis omnibus ὅπῃ vel ὅπῃ γὰρ occurrere,
pro quum, quandoquidem positum, veluti Latinis
quoque non infrequens ubi pro quandoquidem, signi-
ficatum, usurpare, ut Horat. 2. Od. 13. 33. Quid mi-
rum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bol-
lus canticops aures. Verum ex his omnibus non con-
sequitur ὁ γὰρ hic legendum, quum Cynaethus non
ante nominatus sit. Quare mallet ὅπῃ & Κύν. lege-
re, aut Gujerio adsentiri ὅπῃ πῶ legenti. Ceterum de
nomine hujus parasiti vid. Bergl. ad Alciphr. III. Ep.
43. pr. ὅπῃ & Στρυβών & Κύναιθ' οὐ πῶδ' αὖ, ad
quae ille: fuit assentator hoc nomine Demetrii Polior-
cetac. de quo Lucianus in Imag. p. 39. (Ed. Bened.)
i. c. h. J. F. R.

ταῦτά σοι ὅτι πολλῶν ὀλίγα κολακείας ἢ
ἐπαίνους ἀληθῆς δείγματα, ὥς μὴ πάντας
ὑποπτεύς τις ἐπαμύντας, ἀλλὰ λη-
κρίνης, καὶ ὡς μετρῆς τῷ οἰκίῳ μέτρῳ
ἐκότερον.

Φέρ' ἔν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς ἱπ-
πῶν εἰρημόνοις τῆς κανάνας ἀμφοτέρως, ὥς
μάθοις εἴτε τὸν εἶτ' ἐκείνῳ εἰκάσῃ. ἐγὼ
γὰρ εἰ μὴ τίνα ἀμφοῖν ἔσαν ἔφην τῷ ἐν
Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόνυ δ' αὖ, καὶ τῇ
Κυναιθῇ κολακικώτερον ὅπως νομίζοιμην.
εἰ δὲ τοιαύτῳ ὑπαρχέσθαι, οἷον πάντες
ἴσασιν, ἢ πάντ' ἐκ πολλῶν ληστῆματι
ἢ τὸ τόλμημα.

Τάχα δ' αὖ Φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰρη-
κας, ἐπαίνει μὴ σοι ἐν τῷ κάλλει ἐφεί-
δω ἀντιφθόγον μέντοι ποιήσας, ἢ ἐπαι-
νον ἔχρην, ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπικαίρειν ἀν-
δράσιν ἔσαν. ἐγὼ δὲ, ἤδη γὰρ με προά-
ξεται τάληθες εἰπεῖν, ἢ θεαῖς γε, ὦ βελ-
τίστη, εἴκασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δη-
μιουργήμασι, λίθι, καὶ χαλκῷ, ἢ ἐλέφαν-
τι πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων
γεννημένα, οὐκ ἀσπίδες, οἶμαι, ἀνθρώποις
εἰκάσειν ἐκτὸς εἰ μὴ οὐ τὸτο εἶναι ἢ Ἀθη-
ναῖν ὑπέκλινε, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασ-

Haec tibi pauca de multis *sunt* adula-
tionis ac verae laudis specimina, ne omnes
somnia laudantes suspectos habeas, sed
discernas, & sua utrumque mensura me-
tiaris.

22. Age igitur, si videtur, admove his,
quae dicta a me sunt, regulam utramque,
ut videas, huic ne an illi convenient. Et
enim si deformem quandam statuæ Cnidiae
similem dicam; impostor sane, & Cynaetho
ipso magis adulator vere habear: si ve-
ro talem, qualem omnes norunt; non sane
magis ille ausus intervalli fuerit.

23. At forte jam dixeris, quin jam di-
xisti, laudare quidem pulchritudinis no-
mine tibi permissum esto. Verum invidiae
non obnoxiam oportebat laudationem face-
re, nec similem Deabus dicere hominem.
Verum ego, jam enim *ipsum* me verum ad
se dicendum invitabit, non profecto Deabus,
o praestantissima, similem dixi *hominem*, sed
bonorum artificum operibus, e lapide, &
aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta
sunt ab hominibus, ea similia hominibus di-
cere, non puto impium: nisi forte hoc tu Mi-
nervam exultimas, quod est effectum a Phidia,

aut

a Ἰσχυρίης] Ἰσχυρίης W. b Ἰπ] Ἀπ' marg. A. W. & Ex. Fl. Sed vulgatam tuetur P. caque melior.
c μάθοις] μάθος W. d οὐ] Ex L. restituit. d ἰν Edd. priores.

26. Παραμετρῆς τῷ οἰκίῳ μέτρῳ] Non ab re fuerit
addere nonnihil ex Observ. Cl. L. Bos (quem consu-
lendum Cl. Hemsterb. in marg. Luciani monuerat) ad
2. Ep. ad Corinth. XII. 12. ubi rejecta vulgata versio-
ne ac Grotii expositione, Apostoli verba, quae erant:
αὐτοὶ δὲ τῶν οἰκίῳ μέτρῳ, sic exponit: „ *intra*
„ *suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis*
„ *facultatibus & divitiis aestimare; non plus sibi arro-*
„ *gare quam fas est, nec se dilatare ultra conditionem*
„ *suam.* Secundum Lucianum diceret: ὡς παραμετρίῳ
„ *ταῦτον οἰκίῳ μέτρῳ* (pro Imag. h. l.) Ἀναμετρίῳ ἰου-
„ *τὸν secundum Aristoph.* Sic ille in *Arib.* p. 590.
„ *Οὐκ ἀναμετρήσεις αὐτὸν ἀπὸν ἄλλαχ' ἢ* Non ipse te
„ *remetieris hinc abiens alio? Metρίῳ τῷ οἰκίῳ οὐκ*
„ *dixit Plutarch. in Apophthegm. Lacon. . . . Horat.*
„ *Metiri se suo modulo ac pede Lib. I. Epist. 7. — Hinc*
„ *proverbium apud Latinos: Tuo te pede metire. Me-*
„ *taphora harum locutionum desumpta est ab iis, qui*

„ *corporis sui staturam numero pedum metiuntur.* Qui
„ itaque non longiorem se facit, quam revera est —
„ ille proprie dicitur *μετρίῳ ταῦτον* ὡς αὐτῷ. i. e. *κατὰ*
„ *τὸ μέτρον τῷ οἰκίῳ ἑαυτοῦ.* Qui vero ridicule inten-
„ dit corporis sui modum, ut major quam sit, vi-
„ deatur: qui cum sit *βραχύτατος*, ὑπερμετρίως
„ ἀναμετρεῖ ἑαυτὸν. i. e. *brevisioris staturae sit,*
„ *extendit se in summos pedes, ut Lucian. in Imag. lo-*
„ *quitur, is non potest dici μετρίῳ ταῦτον* ὡς αὐτῷ.
„ &c.

37. Τάχα δ' αὖ Φαίης] Exigua mutatione legendum
τάχα δ', & sic jam dederunt interpretes. J. M. G.
Verum quum ἔν jam sit inventum, id facile admit-
tet, spero, et si in versione nihil mutaverim, quae
vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. J. F. R.
Ibid. Oñ] Hoc pro vulgato δ' ἰν, auctore L. Codici
ce reposuimus.

38. Ἐν τῷ κάλλει] Ἐπαμύνει ἐν τῷ κάλλει est lauda-

atque illud Caelestem Venerem, quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide ne parum deceat, talia de Diis sentire, quorum veras imagines supra humanam imitationem esse positas, equidem arbitror.

24. Si vero vel maxime illis ipsis *Deabus* similem te dixissem, non meum istuc fuerit, neque primus ego istam viam secuerim; sed multi ac boni poëtae, & maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut fieri non potest, quin ipse mecum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo (meministi enim, in quo bene facis, venustissima quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de captiva dicit Briseide, illam aureae Veneri similem luxisse mortem Patrocli: tum paullo post, quasi non satis foret, si soli similis Veneri sit,

Sic facit, inquit, lacrimans par sanctis femina divis.

Cum igitur dicit talia, odistine ipsum quoque, & abjicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etsi tu

μῦθον ἢ τὸτο ἢ Οὐρανίας Ἀφροδίτῃ, ὃ οὐ ποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, ὃ πᾶν πολλὰν ἐτῆρ'. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνοι ἢ, τὰ τοιαῦτα φεῖ τ' θεῶν δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίχτες εἶναι ἀνθρώπων μιμήσθ' ἐγὼ γε ὑπολαμβάνω.

Εἰ δὲ καὶ ὃ, τι μάλιστα ἰσεύταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἐμὸν τὸτο, ὅδε ἐγὼ πρῶτον ταύτην ἐτεμόμην ἢ ὁδοῖν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί. καὶ μάλιστα δ' πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάζομαι ὡς συναγορεύοντά μοι ἢ ἐδμήμια μηχανῇ, μὴ ἔχῃ καὶ αὐτὸν οὐκ ἐμοὶ ἀλῶναι ἐρήσομαι τοίνυν αὐτόν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτῷ (καὶ γὰρ ἀλγυμνημονεύεις, εὖ ποιεῖσα, τὰ χαρίεσσι καὶ ἔρρα-φωδημένῳ αὐτῷ) τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὅπόταν φεῖ τ' αἰχμαλώτη λέγῃ τις Βρισηΐδῃ, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἰκέλη; ἐπένθει τ' Πάτροκλον; εἴτα μὲν μικρόν, ὥς ἔχει ἰκανὸν εἰ μὴν τῇ Ἀφροδίτῃ εἰκονία ἔσται.

Εἶπε δ' ἄρα (Φησί) κλαίμεσα γυνὴ εἰκονία θεῶν.

ὅπόταν ὅν τοιαῦτα λέγῃ, μισοῖς ἀκχεῖον, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθερίαν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ

εἰκόνας] Εἰκόνας male f. Recte cett. & M. media brevi. f. 2a] Rektur. ex W. G. Edd. priores. g Συνομινοῦσα] Συνομινοῦσα Fl. male. Vulgatum tenent cett. & M.

re propter pulchritudinem, vel pulchritudinis nomine. Confer quae supra noto ad T. I. p. 580. f. Piscat. c. 12. No. 22. ubi ἐκαστὸς ἐκ τῶν πολλῶν, ἔχει, recte in textu, comma verò male omissum in nota. Adde L. 2a Obs. Crit. p. 50. ibi quoque laudatum. f. F.R. 42. Οὐ θεῶν γι, δ' βελτίον, εἴκασα] Mendose. Scribe vel σι pro γι, vel εἴκασα σι. Voculam σι hic requiri, vix monitore eget; jamque de suo id supplevit Interpres. Eadem hac pag. idem commissum. Εἰ δ' εἰς (male quoque, sicut contra consuetudinem, vulgo legitur δ, τ) μάλιστα γι αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα. Et hic σι requiritur, sive εἴκασα σι, sive γι in σι mutatum malis.

7. f. Ibid. f. 1] Recte puto Cl. Jans. conjecisse σι legendum. Etsi enim eo sensu tolerabilis est vulgata, quem Cl. Gess. ei tribuit; tamen cum scribae in eadem particula γι, pro σι scribenda peccarint, ubi ad eadem verba respicitur, quid mirum, si & hic simi-

liter aberrarint?

f. F.R.

44. Δὲν εἰς χαλκῷ &c.] Conf. supra de Imag. c. 23. ceteraque Luciani loca ibi commonstrata, si est operac.

f. F.R.

49. Οὐρανίας Ἀφροδίτῃ] De Venere Cnidia intelligo, de qua supra Erasm. c. 11. & Eia. c. 4. non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta statua.

M. du S.

50. Οὐ πᾶν πολλῶν] Πρὸ intelligitur.

F.G.

Οὐ πᾶν πολλῶν ἰσῶν] Pompeji enim & Caesaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus scriptum est. Ego vero εἰς πρ. π. i. verum esse credo.

M. du S.

55. 2a] W. In impressis omnibus prave legebatur γι ante αὐταῖς.

M. du S.

66. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ] Homer. Il. T. 282.

M. du S.

70. Εἴκασα δ' ἔφα] Homer. l. c. 286.

M. du S.

μη δῶς, ὅγε τοσούτῳ αἰὼν δέδωκεν, ἐδῶ5
 ἔστιν ὅστις αὐτὸν ὅτι τῆτω ἡτιάσατο, ἐδὲ ὁ
 μαρτίσαι τολμήσας αὐτῷ ἢ εἰκόνα, ἐδὲ ὁ
 τὰ νόθα ὅτισημνήσας ἢ ἐπῶν ἐν τῇ πα-
 ραγραφῇ ἢ ὀβελῶν. εἴτα ἐκείνῳ ἢ ἐφελθῆς),
 βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίονσαν,8
 τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα
 μή τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκύν-
 οσα, οὐκ ἂν ὡς θαλάλλοιμι εἰκόσι θεῶν
 γυναῖκα Φαίδραν, καὶ μευιδῶσαν τὰ πολλά,
 ὅτι θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ μὲν τοι τῷ Ἀγαμέμνονι, ὅρα
 ὅσον αὐτὸς Φεῖδῳ ἐποίησατο ἢ θεῶν, καὶ ὡς
 ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς
 ὁμῶστα μὲν, Φησι, καὶ κεφαλὴν ἵκελον αὐ-
 τὸν εἶμαι τῷ Διὶ, τῷ Ἀρεὶ δὲ ἢ ζῶντι,9
 τέρρον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, αἰσίων ἢ ἀνθρω-
 πον· ἡ μὲν πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας
 καὶ αὐτὴν πάλιν, βορρολογῶ ἢ Ἀρεὶ, Φησὶν,
 ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλω, θεοειδῆ ἢ
 Φρύγα ἢ τῷ Πριάμῳ, θεοεικελον πολ-9
 λάκις ἢ Πηλέως. ἀλλὰ ἐπ' ἀνεμὶ αὐθις ὅτι
 τὰ γυναικεῖα ἢ ὡς δειγμάτων ἀκύνει γὰρ
 δῆπερ αὐτῷ λέγοντι.

non dederis, tantum certe ævum illi de-
 dit, nec est qui hoc illum nomine accusa-
 verit; neque iste, qui flagellis cædere sta-
 tuam ipsius ausus est, neque qui obelis ad-
 scribendis supposititios illius versus notavit.
 Deinde huic licebit, barbaram mulierem,
 eamque plorantem aureae Veneri dicere si-
 milem: ego vero, ne de pulchritudine di-
 cam, quod audire non sustines, non com-
 parem statuis Dearum mulierem læti vultus
 & frequenter subridentem, quod Deorum
 simile habent homines.

25. Verum in Agamemnone vide,
 quam Diis ipse pepercerit, & quam
 illorum imagines proportionem quadam dis-
 pensarit, qui oculis quidem et capite similem
 cum dicat Jovi, quod ad balneum autem
 Marti, ac pectus Neptuno, in sua hominem
 membra dividens pro totidem Deorum ima-
 ginibus. Ac rursus homicidæ Marti similem
 ait esse, & alium alii: Dei specie Phrygem
 Priami, Dei similem saepe natum Pelei. Sed
 redeo rursus ad exempla muliebria. Audis
 enim sane illum dicentem:

Dia-

a Toi] Γε W. b Ἀρεὶ] Ἀρεὶ Hom. At prius Edd. Luciani, & M. c Ἀλλω] Ἀλλως W. d Θεοεικελον] Καὶ θεοεικελον W.

76. Οὐδὲ ὁ μαρτίσαι] Ὁμοιοποιεῖ ὁ * Ζηνοδοτὸς ἐπικλήθῃ, ἡ δὲ εἰκόνα ἐξ ἀντιθέσεως πολλὰ ἢ ὅμοιον ἐστὶν. V.

* Ζηνοδοτὸς] Restitutum ex C. Ζηνοδοτὸς enim Edit. Cler. ἢ τῶν] Τὴν legebatur in editis, Mutavi Solan. cui obse-

cundavi, etsi non addidit unde habeat, quia res est parvi. J. F. R.

75. Οὐδ' ἔγω ὅστις αὐτὸν — ἡτιάσατο] Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide *Olearium* hunc locum inepte interpretantem Ed. novae *Philostasi* p. 649. M. V. la Croze.

76. Ὁ μαρτίσαι] Zoilus hoc, non *Zenodorus*, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. *Galen.* Therap. I. c. 3. ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Cl. *Oleario* credas alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad *Philost.* Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notantur *Zenodorus* & *Aristarchus*, ipso nostro monente 16. β. c. 20. M. du S.

85. Ὅτι θεοῖς] Φιλομετιδὴς Ἀφροδίτῃ. F. G.

86. Ἀγαμέμνονος] Conf. supra *Σύγρ.* c. 8. M. du S.

89. Ὁμοιοποιεῖ &c.] *Homer.* II. B. 478. M. du S.

93. Καὶ αὐτὸν &c.] Ego nomen *Hectoris*, aut

alius cujusvis, excidisse hic puto. Vide *Homer.* II. N. 802. M. 130. A. 295. Γ. 16. A. 131. *Odys.* P. 37. T. 54. Z. 102. P. 51. M. du S.

8. Ἐκκλησίῳ] Vulgatam bene se habere vid. ap. Grammaticos; nam ἀλλήλων, ἀλλήλων fit pract. pass. ab ἀλείφω, & ἀπλήτῃ ab ἀπλήφω, ne confundatur cum ἀπλήτῃ, ab quo ἀπλήτῃ formatum legas aoristum *Navig.* c. 4. & sexcenties alibi. Ignoscat Lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. J. F. R.

13. Τὸν βοῶν] Alludit ad frequentissimum Epithetum Junonis, βοῶπις. M. du S.

14. Ἐπεὶ] *Pindarus* haud dubie, quem supra Poëtam Thebanum vocavit *Epic.* c. 8. ubi vide not. M. du S.

15. Ροδδάκτυλον] *Hom.* II. A. 477. &c. M. du S. 19. Τῶν

Dianae similis, vel quae Venus autem fer-
tur, &c

Qualis Diana in montibus errat.

26. Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infectam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a cen-

27. Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur: verum ipsas appellationes Deorum quot *jam* imitati sunt, Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii & Hermaci cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ἢ
I Οἷη δ' Ἀρίεμις εἰσι κατ' ἕρεσθαι.

Οὐ μόνον δὲ τῆς ἀνθρώπου αὐτῆς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ ἡ Εὐφώρβη κόμην ταῖς Χάρισι ἀπέκασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δε-
δευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦ-
τα, ὥς μηδὲν εἶναι τῷ ποιήσεως μέρῳ, ὃ
μὴ ταῖς θεαῖς εἰκόσι ἀνακεχόσμη, ὥστε
ἡ καλεῖται ἐξαλληλίσθω, ἡ καὶ ἡμῖν τὰ
ὅμοια τολμᾷν ἐφείδω. ἔτω δὲ τὸ χεῖρ τὰς
οἰκόντας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστιν,
ὥστε Ὀμηρῷ καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ
ᾤκησεν ὑπὸ τῷ ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τῆς
γυναικὸς Ἡρας ὀφθαλμοῖς, τοῖς τῷ βοῶν εἴκα-
σεν. ἕτερον δὲ τις ἰοβλέφαρον τῇ Ἀφροδίτῃ
ἔφη, ἢ μὴ γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τῇ
καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὀμήρῳ ποιήσῃ ὁμι-
ληκότων;

Καίτοι τὰ μὲν τῷ μορφῆς ἔτι μετρίωτερα,
εἰ τις θεῶν εἰκέναι λέγῃ. ἀλλὰ τὰς προσ-
σηγορίας αὐτὰς πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν
θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστῖνες, καὶ Ζήτα-
νες, καὶ Ποσειδῶνιοι, καὶ Ἑρμαῖοι προσσηγο-
ρευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνὴ τις ἐγένετο Εὐα-
γόρης

ε. Ἐξαλληλίσθω] Sic f. Fl. H. P. &c. Ἐξαλληλίσθω W. f. Ἑρμαῖοι] Sic Edd. omnes. Ἑρμαῖ W

19. τὰς προσσηγορίας] Insignis ea de re *Clementis Alex.* locus est p. 22. A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καὶ ἀφροῦντες τῷ μῦθῳ ταῦται, ἀνέβη δὲ τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀκίνδυνον σφᾶς αὐτοῖς θεοῖς ἀνηγορεύειν, ταύτη κακίαν δια-
τηρῆσαι ἀπὸ θανάτου διδασκαλίας. Κηρὲ μὲν Ἀλέξανδρος ΖΕΥΣ ὑπὸ τῷ Ἀλκυόνῃ τῇ γυναικὶ. Ἀλκυὼν δὲ αὐτῇ ὑπὸ τῷ ἀνδρὶ Ἡρᾷ προσσηγορεύθη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τρίτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ καλεῖται. καὶ Μιθριδάτης ὁ Πόντικος ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτὸς. Ἰσχυρὸς δὲ ὁ Ἀλέξανδρος Ἀμμωνίου δὲ εἶναι δοκεῖ, καὶ κερκεφόρος ἀναπλάττειν πρὸς τῷ ἀγαλματισμῷ, τὸ καλὸν ἀνθρώπου ὁρᾶν σπειρῶν κέραι. καὶ ἔτι γε βασιλεῖς μῶνον, ἀλλὰ ἐῖς ἰδιόταται θεαῖς προσσηγορίας σφᾶς αὐτοῖς ἰσχυρῶν. Deinde recenset Menecratem *Jovis*, Alexarchum *Solis*, Nicagoram *Mercurii*, nomina & partes assumentes, & quos gentes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demetrium *Deum*. Menander de Rege ἰκάνει βασιλεῖς εἶναι ἡμψυχῶν θεῶν.

21. Διονύσιοι ἐ. Ἡφαιστῖνες] Pendebam animi aliquando, essent ne haec nomina Latine convertenda
Tom. II.

ipsa quoque, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nominum, ut *Bachium* non cogitent tyrannum utrumque Syracusanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Jovianus* non Elcatem illum, & alterum Stoicae sectae principem, &c. sed quosvis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & inquisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origines ignorare.

22. Ἑρμαῖοι] Reliqua nomina satis nota: hoc an reperiatur, nescio. *Hermes* quidem multos, *Hermacum* nullum legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tantum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμαῖας legendum censeo.

23. Εὐαγόρης] Vide an apud *Diodorum Siculum*, qui multa de hoc Rege narrat, de uxore aliquid etiam reperiatur?

γόρε τῷ Κυπρίων βασιλέως, ἡ ὅμως θεὸς ἡγαυήσῃσιν ἡ θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτῷ ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργάσατο. ἐὼ γὰρ τῆς Αἰγυπτίως, οἵπες ἡ δεισιδαιμονέστατοι εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θεοῖς ὀνομασιν εἰς κόρον ἐπιχωριεύουσιν. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ ἐρανῶν ἔστιν.

Ἄρα εἰς πρόσωγε σὺ τὸ ταῦτον, φοροδῶς ἀφ' αὐτῶν πρὸς τὸ ἔπαινον. εἰ γὰρ τι ἐν τῷ συγγραμμάτι πεπλημμένον ἐστὶν τοῦ θεοῦ, οὐ μὲν ἀνέδυνεν αὐτῷ, ἐκτός ἐστι μὴ τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ ἀμύνει οἱ θεοί, ἐπεὶ δὲ ἀνὰ πρόσωπον ἐμὲ τὸ Ὁμηρον ἡ τῆς ἄλλης ποιητῶν ἀμύνει. ἀλλ' ἐθέλω ἐθέλει τὸ ἄριστον τὸ φιλοσόφον ἡμῶν, εἰκόνα θεῶν τὸ ἀνθρώπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σέ ἐπεὶ, Πολυφράτῃ ἐνεκα τῆς παύσεσθαι, ἵνα ἡ ἀπομνημονεύσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημόδια.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἰ μοι τῷτο δυνατὸν ἔστι, ὦ Λυκίε· μακρὰ γὰρ εἴρηκαί σοι καὶ ταῦτα ἡ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγγυνομέδον· σφιδάσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. ἡ

Cypriorum regis : & tamen non indignata fuit Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitionis, tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de caelo sunt.

28. Itaque tuum non est, meticuloſe adeo affectam esse ad laudes. Si quid enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem rea minime illius es : nisi quam putas etiam auditionis poenam esse. Me verum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poetas ulți fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulți sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati huius causa definam, ut meminisse possit dictorum.

29. POL. Nescio si adhuc possim hoc, Lycine, Longa enim a te habita est oratio, & ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, & ut vides jam ad

a Κυπρίων] Κυπρίων P. sola. Et mox αὐτῶν πρὸς αὐτοῦ. & M. c' Ἐγγυνομέδον] Restitutum ab Solano. Ἐχον. .

δ Τῶν] Deerat artic. in Edd. additus nunc ex Coll. Edd. priores. Ἐγγυνομέδον V2.

38. Ἄριστον τὸ φιλόσοφον.] Τὸν Πλάτωνα δηλώσας. G.

27. Αἰγυπτίως] Vide Spreng. 431. 434. M. du S.

38. Ἄριστον τὸ φιλόσοφον] Vide Platonem Alcib. II. p. 46. E. quamquam ibi quidem non diserte dicitur Image ; & de Rep. VI. p. m. 431. B. Adde Laetant. II. 10. (mihi II. p. 150.) Τῶν autem inferui, quod habent Coll. & M. Sanctum esse in Minoë Ed. Basf. p. 909. B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud Diog. Laërt. 150. A. M. du S.

Τὸν ἄριστον φιλοσόφον] Platonem ita signari, vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri possunt, constat V. G. de rep. 6. p. 476. A. ubi probat illud Homericum θεοῖς τι ἐστὶν αἰὲν. u. r. A. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, Augustinum Senecum dico, Vossium, Iulietium, Pfanperum. J. M. G.

Τὸν ἄριστον τὸ φιλόσοφον — αἰὲν τὸ ἀνθρ.] Diog. Laërt. A. 52. Grotius in Genes. c. 1. M. V. la Croze.

Τὸν ἄριστον τὸ φιλόσοφον] Non sic invenies locum Diog. Laërt. ab Cl. La Croze indicatum. Quare adi illius L. VI. Segm. 51. p. 340. T. I. Edit. Amst. ubi de Diogene Cynico ait : Τους ἀγαθοὺς ἀνδρας θεῶν ἰσχυρὰ εἰκόνας εἶναι τὸ ἴσως, χαλάζονται ἀχάσιαι. J. F. R.

45. Ἐγγυνομέδον] Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐκχ.

47. Ἀποσώβω παρ' αὐτῶν] Th. Magist. h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia quibus demonstrat ἀποσώβω non solum esse ἀποδιάνω, verum & σποδομένης & παρρησίας ἀπὸ τοῦ. Adde Nostrium infra Navig. c. 4. ἀποσώβωτα εἰς τὸ ἀπο. De ἀποσώβω autem de quo Thom. ibid. agit, videbimus in Laërt. Hoc loco ἀποσώβω παρ' αὐτῶν, deferam ad illam, verterat Obſop. Deferre proprio Benedict. male uterque. Est enim abibo, vel abeo, proprio ad illam, Alciphro. I. ep. 34. p. 142. Εἰς τὴν Ἀκαδημαίαν σποδῆς, ubi Bergl. „ σποδῆς de insolenti, fastuoso & concitatore incessu, „ cum jactatione quadam corporis. Exempla anno-

„ 22

ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exsibilis a spectatoribus. L Y C. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc statim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt iudicum, tum jam ipse quoque adero, visurus quis certaminis exitus futurus sit.

ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοῦμαι παρ' αὐτῶν, ὅτι βυσσάμεν τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὼν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἴτα μοι συρίττω συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν. ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρίνη· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ περ ἅπαξ σοὶ τὸ δράμα παρὰδίδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὅποτε δὲ τὰς φήφους ἀνακηρύττωσι τὴν κρίσιν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ὁφόμενος ὅποιόν τι τὸ τέλος τῶν ἀγῶν ἔσται.

TOXARIS SEU AMICITIA.

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

M N E S I P.

M N H Σ I Π.

AIn' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos, creditis? TOX. Sacra facimus,

ΤΙ φῆς, ὦ Τόξαρι; Θύετε Ὀρέστη καὶ Πυλάδην ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιτεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Οὐομεν,

tavit H. Steph. in Thef. interdum simpliciter prope-
ro. Lucian. pro Imag. fin. &c.". (non in Imag. ut ibi editum.) Addo eumd. Alciphr. III. 51. p. 392. Αἱ
ἐταιροὶ ἐνδοὶ ἀποσοῦν, καὶ σπυρίτω ὡς ἡμεῖς. J. F. R.

54. 'Εκ ποδῶν] Lege ἐκποδῶν. F. G. Et sic Ssephanus in Thef. scribi jubet, quando è vestigio, statim, significat. Sed in Suid. Ed. Hagen. Lit. E. 'Εκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδῶν uno verbo (prius autem ibi errorem tantum typograph. esse, ex sequentibus adparet) ait autem. 'Εκ ποδῶν τὸ πρὸς ἐλόγιον χρόνον ὑποτίθεται. Ἀριστοφάνης. Οὗτός ἐστιν ὁ ζυγούμενος. Ἀλλὰ διὰ το πᾶς ἐκποδῶν. Καὶ αὖτις. Ἀργεῖοι ἐ θεσπασίαι ἐκποδῶν ὄντας. Καὶ παροιμία· ἀνδρὸς κακῶς πρᾶσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. 'Εκποδῶν γυνῆς, φουγῶν. ἢ ἐκκαίφοντος. ἢ οὐ τῷ μῶντι γυνίσθαι. Si adverbii more junctim scribas, ἐκποδῶν cum Gujeto ac Ssephano praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus illico, e vestigio, verum e medio, e confestim sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi; ἀλλ' ὅμοιός μὲ ἐκ ποδῶν, notante Fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graeciss. qui locus est ex Reviv. c. 32. Addamus alia, ut Apoc. c. 5. ubi ἐκ ποδῶν statim est, & Toxar. c. 9. f. αὐτίκα μάλιστ' ὥστε τὰ αἰσθητὰ αἰσθάναι ὁμοῦ ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι, ubi iterum discretim recte

scribitur. Nec ibi confestim significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλιστ' enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum; nam vicissim ἐκποδῶν ἀπὸ scriptum sine varietate video deinde, in Pseudolog. c. 4. post med. Ac tamen Latine ab Micullo convertim, abi e medio. Et in Eurip. Hecub. 52. ἐκποδῶν χαρίζομαι junctim exaratum vertitur: procul abibo. Immo nihil interest, utrumque est ejusdem originis, si non prorsus idem; nam ut in singulari ἐκ ποδῶν δῶκεν nulla est controversia, quid obstat quin ἐκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, quum illa conjungendi aut dirimendi mutandique accensus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus hujusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. J. F. R.

ΤΟΞΑΡΙΣ] De vero Toxari in Scythia multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum Imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut c. 57. Vid. Schott. Obs. p. 138. M. du S.

2. Ὑμῶν οἱ Σκύθαι] Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. G. C.

ὦ Μνήσιππε, θύομεν· ἢ μὴν θεὸς γε οἴο-
μενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθοὺς. ΜΝΗΣ.
Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς σποθα-
νέσι θύειν ὥσπερ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον,
ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν
αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί θηρόμενοι παρ' ἀν-
θρώπων; ἢ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς,
νεκροῖς γε ὅσιν. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως,
εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν· ἢ μὴν ἀλλὰ
καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον οἴομεθα πρά-
ξαι, μεμνημένοι τ' ἀρίστων, καὶ τιμῶντες
σποθανόντας. ἡγήμεθα γὰρ ἔτι καὶ ἡμῖν
πολλὰς ὁμοίας αὐτοῖς ἐβελῆσαι γενέσθαι.

Mnesippe, sacra facimus: verum non quo
Deos arbitremur esse, sed viros bonos.
MNES. Lex autem apud vos viris etiam
bonis post mortem sacrificare tanquam
Diis? TOX. Non hoc modo, sed diebus
festis etiam celebritatibusque illos honora-
mus. MNES. Quid inde venantes? Ne-
que enim sane, ut propitii vobis sint, sacri-
ficatis illis, utpote mortuis. TOX. For-
tasse neque istuc male, si mortui etiam sint
nobis propitii. Veruntamen etiam viven-
tium ratione melius nos arbitramur factu-
ros, si memoriam virorum praestantissimo-
rum usurpemus, mortuos etiam honore
prosequentes; putamus enim, sic futu-
rum, ut plures nobis illorum similes velint
fieri.

2. MNES.

α. Τηρώτης λήθη.] Τιμῶμεν Edd. omn. male. Τιμώμενοι Jensch. At restituta lectio est in Coll.

5. Ἀλλὰ ἄνδρας] Ἀλλὰ seq. vocali, etiam α. sine
apostropha ap. Nostrium fere ubique, rarissime cum
eo. Forſan ne confundatur cum adjectivo ἄλλα. Con-
ſec. ὡς αὐτοῦ deinde c. 32. ubi plura damus.

12. Ἀλλὰ ἔτι πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον οἴομεθα πρά-
ξαι] Etiam in hac editione video admiſſum ineptiſſi-
mum in verſione errorem, quem a prioribus acce-
perunt, iis quae in vita ſunt, quum & res ipſa & Grae-
ca poſtulent masculinum.

13. Πρὸς τοὺς ζῶντας] Erasmus tamen recte: his qui
in vita ſunt. In Bened. itaque verſione illud quae vi-
tium tantum typographicum eſt, ἀδύνατον enim arbi-
tror, id cum per ignorantiam aut oſcitantiam ſic ver-
tiſſe.

14. Καὶ τιμῶμεν σποθανόντας] Samoſatenſis noſter pe-
culiari libello conſcripturus eminentiſſima quaedam ſi-
dae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mneſippum,
hunc ex Graecis, illum ex Scythiſ, quorundam,
qui in ſe ſummae fidei & nulla calamitatum violentia
infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, hiſto-
riam texentes. Mneſippo itaque miranti, quod apud
Scythas Pyladi & Oreſti ſacra fierent, quum ab iis,
utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi poſſet
accedere, reſpondet inter alia Toxaris, Scythas ita
exiſtimare, ſe recte & ordine facere, qui virorum
praecſtantium memoriam colant, quo magis viuentes
ſe ad magna erigant, ubi videant, etiam poſt mor-
tem manere bene factorum praemia. Graeca verba
quaedam labes inſidet emaculanda. Ait, §. 1. Οὐ μὴν
ἀλλὰ ἔτι πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον οἴομεθα πράξαι, με-
μνημένοι τ' ἀρίστων. καὶ τιμῶμεν σποθανόντας. Sed legen-
dum (ſi quae nemini non perſpicuum eſt) μεμνημένοι τ'
ἀρίστων, καὶ τιμώμενοι σποθανόντας. Quoniam putamus nos
ad melius quoque iis, qui in vita ſunt, (πρὸς τοὺς ζῶ-
ν-

τας, oſcitabundus Interpres verterat, iis quae in vita
ſunt. quem errorem jam caſtigavit Cl. Gronovius) ſα-
δύνατον, ſi optimorum memores ſimus, & honore proſe-
quamur mortuos. Apprime huic Scytharum inſtitu-
to, claris viris & Deis juxta honorem habentium,
convenit, quod de Octavio Auguſto, proximum Diis
immortalibus honorem memoriae ducum praecſtante,
qui imperium populi R. ex minimo maximum fe-
ciſſent, memorat Suetonii cap. 31. cum nempe ſτα-
tuas omnium eorum ducum triumphali effigie in utra-
que fori ſui porticu dedicafſe; edito profeſſum, commen-
tum id ſe, ut illorum velut ad exemplar & ipſe, dum
vivereſ, & inſequentium aetatum principes erigerentur
a civibus.

Mneſippo itaque & Toxaride, ſingulis ex ſua gente
relaturis quosdam fideliffima amicitia memorabiles, &
inter ſe exemplis nobilibus quaſi certaturis, rogat
Mneſippus, utrum in exemplorum multitudine, an
in excellentia conſtitura ſit victoria. Reſpondet To-
xaris c. 11. m. ſe potius velle, ut exemplorum digni-
tas ſpectetur. καὶ εἰ τομώτεροι (pergit) φαίνοιντο αἱ ἐν
[Φιλίαις] τ' ἡμῶν ἵσται τ' ἀριμῶν δυνάμεις, καριώτεροι δὲ
ἰσχυρότεροι μοι τὰ τραυμάτια, καὶ θύττω ἰσχυρὸς πρὸς
τοὺς πληγὰς. Reddit Interpres, ut ſi tuae meſ acutio-
res appareant, quatenus numero ſint pares, magis le-
thalia vulnera inſigant, quatenus ictibus metes oculis
dabo. Inſcita & a mente Auctoris aliena verſio. Ver-
te, Et ſi tuae (amicitiae) meſ videantur acutiores, ſi
pares etiam numero ſint, haud dubie magis lethalia mi-
hi inſigent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac-
cedam. Non videtur intellexiſſe hoc in loco Inter-
pres, quid ſit ἰσχυρὸς, ubi de pugnis & certaminibus
ſermo eſt. Euadυναι videlicet dicitur acies, quae in-
clinatur, & retrolabitur. Noſter in eodem hoc libel-
lo c. 54. p. m. Γνωρίζεις δὲ ἐκ πολλῶν μάχης καριώτερος
ἔ-
ἔ-
ἔ-

2. MNES. Recte ista statuitis. Sed quo in primis nomine admirati Oresten ac Pyladen honore Diis aequastis, idque, apud vos advenae cum essent; & quod maximum, hostes? qui quidem, cum illos naufragio ejectos, qui tum erant Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dianae, insidiati carceris custodibus, superatoque praesidio, & regem interfecerint, & adscita sibi sacerdote, quin ipsa derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege, evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri non potest, quin

MNHΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὴ ὀρθῶς γινάσκει. Ὁρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνῃ μά-
λιστ' αὐτὰς ἀναστήσειν ἰσοθέως ἐποίησαδε,
καὶ ταῦτα, ἐπὶ ἡλύδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ
μέγιστον, πολέμους; οἷγε, ἐπεὶ σφᾶς
ναυαγία περιπεσόντας οἱ τότε σκῦθαι συλ-
λαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καλὰ-
θύσοις, ὁπθήμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ
τῷ Φρυγᾷ ὁπκρατήσαντες, τὸν τε βασιλεῖα
κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν καταλαβόντες, ἀλ-
λὰ καὶ τὴν Ἀρτέμιον αὐτῶν ἀποσπύσαντες,
ἄχρηστον ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τῷ
κοινῷ τῷ σκῦθῶν νόμῳ. ὥστε εἰ ἀφ' αὐτῶν
30τα τιμᾶτε τοὺς ἀνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε
πολλῶς

[ὁ ἑποίησαδε] ἑποίησας Ex. Fl. Nihil mut. Edd. nec P. ε Νόμῳ] Deest in Fl.

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ἔργα καταλάβοιτο. V.

* φθάνοιτε] φθάνοι Ed. Cler. quod mutavimus, ut Luciano textui congrueret.

J. F. R.

ἰδὼν δὲ ἢ τὰ ἡμέτερα, καὶ περιέρχοντο ἢ φάλαγγ; ubi aliquanto melius Interpres, Nostri terga dabant; quamquam id non prorsus est terga dare. Plutarchus in Romulo, ἰδὼν δὲ οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλιάντιον ἰχθύον ἐκβαλόμενοι τὸν ἐπιπύον. Sic ventus, statum remittens, dicitur ἰδδύναι ab Nostro in 2. Vera Hist. hoc Tom. II. c. 29. f. Μαλακῶς ἰδδύνει τὸ πνεῦμα, καὶ συνεισέρχεται. At contra ἰπιδδύναι dicitur ventus, ubi increbescit. Laxare fraenum Graecis quoque dicitur χαλῶν ἰδδύναι. Noster in Deorum Dial. pag. 182. δι' ὧν τῶν ἀνέμων τὸ χαλῶν. εἰ δὲ ἰδδύναι τις, ἀφηνιάζειν αὐτὸν, ἵπποι scilicet. Similiter ἰδδύναι πῖδα, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in Contemplans. c. 3. pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruiat ventus. Verba Luciani sunt, Ὅπως δὲ τὸ πνεῦμα καλῶν ἰσὺν πλάγια τῇ ὁδῷ ἰμπύσῃ, καὶ τὸ κύμα ἐπὶ ἡλὸν ἀρῇ, τότε ὑμεῖς μὲν αὐτοὺς κινῶντες τῇ ὁδοῦ τῶν πῖδων, ἢ ἰδδύναι ὀλίγον τὸ πῶδες, ἢ συνεισέρχοντο τὸ πνεῦμα. Belgae dicimus, den schoot uitlaten. Quod hic vocat Noster συνεισέρχοντο τὸ πνεῦμα, id eodem prorsus modo Belgae met den wind uitloopen.

J. F.

Καὶ τιμᾶν ἀποδιδόναι.] Nondum possum accedere Jensonianae emendationi; cum nondum mihi constet, τιμᾶσαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἀμεινον οἰόμεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμᾶν — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμᾶντες inveniantur in libro antiquo, illud vero argui.

J. F. R.

Καὶ τιμᾶν ἀποδιδόναι.] Recte divinavit Gesnerus Jensonianae emendationi; cum nondum mihi constet, τιμᾶσαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἀμεινον οἰόμεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμᾶν — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμᾶντες inveniantur in libro antiquo, illud vero argui.

ad id etiam versionem nunc adcommoedaverim.

J. F. R.

Ibid. Τιμᾶντες] Ita Coll. Gall. optime. Antea legabatur τιμᾶν. Cl. Jensonius mutandum sensit. M. de S. 28. Ἀποκρίσεις, καταγελάσαντες] Duo participia sine copula habuimus etiam supra hoc Tom. Alex. c. 19. ἰαπύσαντες οἱ οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενοι. Ubi addidi similem constructionem videri posse in Euang. Luc. c. V. 25. & 28. Item Alciphron I. 4. p. 20. Jam aliquanto plura additurus ipsa auctorum verba etiam subiungam. Ait enim Evangelista: Καὶ παρεχρήμασεν αὐτοὺς ἐν ὅτι αὐτῶν, ἅρας ἰδδύναι κατέκλιτο, ἐπὶ ἡλὸν. Ac deinde: Καὶ καταλαβὼν ἀπῆλθε, ἀναστὰς ἐκολούθησεν αὐτῷ. Alciphron. autem l. c. τί δὲ ἐν παύσῃ, ὁ γυναικὶ τὴν ἀκτὴν ἀπολιπούσα — ἀνδρὶ θαμνίζεις; adde Euang. Marc. VIII. 23. Καὶ πύσας εἰς τὰ ὄρη αὐτοῦ, ἐπιδίξας τὰς χεῖρας αὐτῶν, ἐπαύσατο αὐτόν. Ibid. X. 16. Καὶ ἐνταλασσομένη αὐτὰ, τὴν τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, πόλυν αὐτὰ. Ibid. VI. 54. 55. — αὐτῶν ἐπὶ γονυπόνοι αὐτόν. Περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκίον, ἡρῶν δες. Addo Lucian. T. I. Somn. §. 2. ἀγανακτῶντας, σκυτάλην λαβὼν — μοῦ κατέρχεται. Infra A. p. c. 37. ἀποβύσαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλάσαντες. Vel tria denique jungit Alciphron. III. ep. 43. pr. ἐπαύσαντες τὰς κεφαλὰς — ἀποβύσαντες εἰς τὸ Σπαραγίον βαλάντιον — ὁμοῦ ἀφῆλθες, εἰς τὸ πρῶτον — ἀνέμεινε. Intricatus paulo Idem III. Ep. 7. pr. Ἀντιλάττω ὁ ἰατρός ἡμῶν, μᾶλλον δὲ αὐτοῖς ἐκείνους διασάμω, ὡς τὸ κατὰ, μαθηταῖς ἐπιτάττειν, φορέω αὐτοὺς, ἡγᾶται ὡς αὐτοὶ οἰκᾶν. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur Bergl. qui tamen ἀπῆλθεν, καὶ ἡγᾶται legendum existimat. Sed vide anne ex superioribus vulgata se tueri possit.

J. F. R.

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε] Conf. supra notata ad T. I.

Sss 3

Nic.

πολλὰς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ
τὴν τεύξιν αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκο-
πίτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλὰς εἰς τὴν
Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καλεῖσθαι.
ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἀνέως ἀσβεῖς
αὐτοὶ καὶ ἄθροιστον γενέσθαι, τὸν πελοπίωνος θεῶν
τὸ αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χάρας ἀποξενω-
θέντων εἶναι, οἶμαι, ἀντὶ τῆς θεῶν ἀπάν-
των, τὰς ἐπὶ ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἡκολοῦσας ἀν-
δρας ἐκθεσάσθαι καὶ ἱεροσύλους ὑμῶν ὅσοι
θύσῃτε ὡς θεοῖς.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλά-
δην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴ ποτε τι ἄλλο, ὡς Γό-
ξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσασθαι, ἀντὶ ὅτι
πάσαις εἰς θεὸς εἶναι δικαιοσύνης αὐτῶν, οὐκ
τὸ ἐμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεὸς εἶναι νε-
νομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγῃ δὲν τότε γενομέ-
νοις ἱερεῖα οὖν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἀν-
ταῦτα δόξετε, καὶ ὑπεναντία τοῖς παλαιοῖς.
ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ὡς Μνήσιππε, γεν-
ναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἀκατέλεξας. τὸ
γὰρ, δύο ὄντας, ἔγωγε μέγα τόλμημα τολ-
μήσαι, καὶ τοσούτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραν-
τας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸ Πόντον, ἀπείρατον
ἔστι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ὅτι
τῶν Ἀργεῖς εἰς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ
καταπλαγέοντας, μήτε τὰς μύθους τὰς ἐν
αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας,
ὅτι ἄξιον ἐκαλεῖτο, οἶα, οἶμαι, ἀγρίων
ἐθνῶν πελοπίωνων καὶ ἐπειδὴν ἐάλυσαν,
ὅπως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ

multos illis reddatis similes. Atque hinc
ipsi jam ad antiqua respicite, utrum bene
vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes
& Pyladas appellere. Etenim mihi quidem
videmini quam celerrime hac ratione impii
ipsi & sine Diis futuri, si reliqui Diī eo-
dem modo e vestra vobis regione in pere-
grinam abducentur. Nempe deinde puto,
pro Diis omnibus viros, qui eorum edu-
cendorum causa venerint, consecrabit, &
sacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam
Diis sacra facietis.

3. Quod si enim non harum rerum causa
Oresten ac Pyladen honoratis; verum
aliud forte, Toxari, beneficium vobis
praestitere; quo tandem nomine illos, cum
olim Deos non haberetis, jam contra ea sa-
crificando Deos judicastis, atque his, qui
parum aberat, quin ipsi fierent tum victi-
mae, victimas nunc offertis? Ridicula enim
istae videri possunt, & rebus olim gestis
contraria. T O X. Etiam ista quidem,
Mnesippe, generosa illorum virorum facta,
quae enarrasti. Quod enim, duo cum es-
sent, magnum adeo facinus ausi, longam
adeo a sua patria navigationem ingressi, ex-
peditionem in Pontum susceperunt, intentam
adhuc Graecis, praeter illos, qui Ar-
go vellet bellum Colchidi intulerant; nec
perhorrescentes partantos de illo fabulas,
neque appellationem timentes, cum Inho-
spitalis vocaretur, feris nimirum, ut inter-
pretor, populis circum eum habitantibus;
quod capti cum essent, viriliter adeo in ea

re

a Oἷσι.] Non adest in Fl.

Vit. Auct. c. 26. No. 6. Alciphron. III. Ep. 3. f. μὴ δὲ
ἀνὴρ φάνοιμι λιμὴν καὶ σκῆπτρον. Ubi negatio tamen per-
tinet ad priora. non, nisi prius fame consabescendum
esset.

32. Πρὸς τὰ παλαιὰ] Ego haec verba glossam esse
τῶν τινῶν, existimo. M. du S.

34. Καταίρειν] Jussit Solan. conferri T. I. Jud. Voc.
§. 1. Ibi invenio καταίρειν ἵνα μὴ δι. Et patet
inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acce-
perant ac verterant Interpretes, reddentes, auferre;
hic tamen recte appellere, dederant. Καταίρειν enim
proprium esse de navibus in portum vectis, Cl.

Hemsterb. ibi docuit. Cui tantum addo Alciphron. I. Ep.
38. p. 174. Οἶδον τὸν Μόδιον ἱκεῖν τὸν ἀπὸ Σαρδίας δάρι
καταίρειν. Quod recte quoque ibi conversum: a Sy-
rio huc appulerat.

43. Εἴ ποτε τι ἄλλο] Hunc locum, si propius inspi-
cias, haud sincerum invenies.

Εἴ ποτε τι ἄλλο] Sic habere omnes Edd. notarant in
variantt. Solan. Habebant autem ἐπὶ τι, quem
accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acu-
tos in syllabis contiguas. Quod autem ait, non sa-
na esse verba, haud satis capio; mihi certe plana
videntur, & sensus vel ex versione Cl. Gesneri pate-
bit

re se gesserunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi evaderent, verum vindicata regis injuria, & ablata Diana inde solverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non ista nos in Oreste & Pylade spectantes pro Heroibus illos tractamus.

4. MNE S. Dic ergo jam, quid praeclarum & divinum aliud perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectio-
que, multos ego tibi diviniore illis mercatores ostenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Macotida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, sero autumnum domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & falsamentarii sint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris quam vos judicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis: apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat fodalibus, & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos habetur. Neque quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri judicati sint.

μη αγαπήσαι εἰς ἡμεῖς ἀγαφύλαξον) μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὴν βασιλείαν τῆς ὑβρίας, καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀκαλαβόντας, ἀποπλέουσαι· ὥς ταῦτα ἐθαύμαζα, καὶ θύας τινὲς τιμῆς ἄξια πᾶσι πάντων, ὅποσοι ζεῖντι ἐπαινῶσιν; ἀτὰρ ἐπὶ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδην ἐνδόντες, ἤρωσι αὐτοῖς χρώμεθα.

MNHΣ. Λέγοις ἀν' ἡδὴ ὅ, τί σμινόν καὶ θεῶν ἄλλο ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῶ καὶ τῇ ἀποδημία, πολλὰς αἰ σοὶ θειότερες ἐκείνων ἀποδείξαιμι τῆς ἐμπόρου, καὶ μάλιστα τῆς φοίνικας· αὐτῶν, οὐκ ἐς τὴν πόλιν, ἐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τῆς βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ παύλα καὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης καυίλλομένους· ἀπασαν γὰρ ἐτοίμην, καὶ πάντα αἰγιαλόν, ὥς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἑκάστον ἐτὸς, ὅτε τῷ μέλοπώρῳ εἰς αὐτῶν ἐπαίσιον, ἕς ἤτις τὸ αὐτὸν λόγον θεὸς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπὴλως καὶ ταριχοπώλως, εἰ τύχοι, τῆς πολλῆς αὐτῶν ὀφίτας.

ΤΟΞ. Ἀχκε δὴ, ὅ θάυμασι, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονεῖται· ὅτι τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἀργεὶ καὶ Μυκῆναις, ἐδὲ τὰς φωνὰς ἐνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστη καὶ Πυλάδην· παρ' ἡμῶν δὲ καὶ νεὸς ἀποδέδωκεν αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐταίροις γε εἶσι καὶ θυσίαι προσάγοι, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἀπασα· κωλύει τε ἐδὲν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ σκύβει, ἀγαθὸς κεκρίσθαι.

δ Διαφυλάξον) Sic Edd. Διαφυλάξον) L. rectius. ε ἡδὴ] Deest in Fl. d Αὐτῶν] Adest hoc in γ. Fl. Fr. V2. B2. P. H. S. ε Ω] Non adest in Fl. f Γ] T. Fl. male.

bit unicuique.

59. Ἀξίον] Ovid. Trist. IV. 4. v. 55. & Strabo VII. Eur. ἴφ. A. p. 402. C. 406. B. 407. B. 410. A. M. du S.

62. Μη ἀγαπήσαι] Non contentum esse significare; in quo tamen deinde errant Interpretes, vid. mox, ad c. 62. γ. F. R.

ibid. Διαφυλάξον] Ita L. Codex, uti antea conjecturam legendum, pro Διαφυλάξον). M. du S.

Διαφυλάξον] Mallem & ego cum Salano Διαφυλάξον.

ταί. Versio Cl. Gesn. utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi; neque enim nego Διαφυλάξον esse saluum manere, incolumem se servare; sed quia ad fugam & custodia magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evalisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lect. suppeditat, magis ad illam feror. γ. F. R.

73. Αὐτῶν] Abundat illud αὐτῶν, nisi cum Φοίνικας conjungas. M. du S.

ὃν ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰ-
σιν, ὅδε φθονῶμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγα-
θὰ εἰργάσαντο· ἐπαινῶντες δὲ ἀ' ἐπραξαν, 9
οἰκείας αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὲ
δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκεί-
νων ἐπαινῶμεν, τῷτ' ὅστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν
φίλοι ἔσθαι δὴ ἀριστοὶ πάντων γεγενησθῆναι,
καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέτῃ καταστῆναι, ὥς χρὴ
τοῖς φίλοις ἀπάσης τύχης κοινωνεῖν, καὶ
ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ὀρίτων θεραπεύεσθαι.

Καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλ-
λήλων ἐπαθον, ἀναγράφαντες οἱ πόρογοι
ἡμῶν ὅπῃ τῆλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ
Ὁρέσειον, καὶ νόμον ἐποίησαντο, πρῶτον τῷ-
το μᾶθημα καὶ παιδεία τοῖς πωσι τοῖς
σφετέροις εἶναι τῇ τῆλῃ ταύτῃ, καὶ τὰ
ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα ἀφαιρῆναι. 10
Ἐπειὶ γὰρ τὸν νόμον ἕκαστος αὐτῶν ὅπῃ
δοῖτο τῇ πατρὶ, ἢ τὰς Ὁρέσας καὶ Πυλά-
δαν πράξεις ἀγνοήσιν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ θε-
βόλῳ τῷ νῶ τὰ αὐτὰ, ὅποσα ἡ τῆλη δη-

Neque enim inquirimus, cujates honesti
bonique viri sint, neque invidemus, licet
amici non fuerint, si honesta perpetrarunt.
Dum vero quae fecere laudamus, nostrates,
quantum ad res gestas, facimus. Quod
autem maxime attoniti in viris illis lauda-
mus, hoc est, quod nobis visi sunt amici
hi optimi omnium fuisse, & velut legisla-
tores aliis constituti, quomodo oporteat in
societatem omnis fortunae cum amicis ve-
nire, & sic ab optimis quibusque Scytharum
coli.

6. Et, quae secum invicem aut pro se
subierunt, ea relata in literas majores nostri
in aerea columna dedicarunt in Oresteio,
lata lege, primam disciplinam & institutio-
nem pueris nostris esse hanc columnam, &
quae scripta in illa sunt, uti memoria com-
prehendant. Itaque facilius sui patris nomen
unusquisque illorum obliviscatur, quam
Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in
confecto etiam templi eadem, quae columna
in-

a Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν &c.] Nihil mutare J. Fl. Fr. notarat M. du S. Sed & ita P. H. S. b Αὐτοῖς Αὐτοῖς
male Fl.

3. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρ. 99.] Aut mutila oratio
est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio refe-
renda. M. du S.

18. Συνιλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρακλυσ-
μένους.] Συνιλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρακλυσ-
μένους. Th. M.

20. Κατὰρχα αὐτῶν.] Apud Eur. Iph. in Taur. 40.
de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia,

Κατὰρχομαι μὲ σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει.

Vide Scholia & not. Clar. Barnesii; aut adi' Evryn. c.
3. & quae illic annotata sunt. M. du S.

Κατὰρχα αὐτῶν.] Verti immolat. Servius ad Aen.
10, 541. Immolari proprie dicuntur hostiae non cum cae-
duntur, sed cum accipiunt molam salsam. Et laudat
statim locum Catonis in Origg. Boves immolatos primi-
quam caederentur profugisse in Siciliam. Jam hoc esse
κατὰρχα satis docebit ipse poeta Od. Γ. 445. & ibi
Eustathius. Nempe Nestor ibi χίριβα τ' ἑλοχίτας τε
κατὰρχατο. J. M. G.

26. Ἐκκερμανύμενοι.] Utitur etiam Thucyd. VII. 75.
p. 496. τῶν δὲ ἐκκερμανύμενων ἀπὸ τῶν ἐκκερμανύμενων. Ubi
Wessling haec notat: „Habet Smid. in ἐκκερμανύμενοι, & ex-

„ponit ἐκκερμανύμενοι. Nec variant Mss. Ἐκκερμανύ-
„μενοι τῶν πηδάλιων dicit Lucianus in Toxari (h. l.)
„Apud Theophrast. in Hist. plantar. 9. καὶ ἐκκερμανύμενοι.” J. F. R.

27. Τῶν πηδάλιων.] Plurali numero utitur, etsi de
una navi tantum sermo est. Ita rursus infra Navig.
c. 6. μικρὸς τις ἀνθρώπος ὡς γὰρ ἡδὴ — τὰ τελεκαῦτα
πηδάλια διεστρέφον. Et sic in Aeth. Prosp. XXVII. 40.
ἀντίς τις τῶν ζουκταρίας τῶν πηδάλιων. Nec abs re erit
addere quae Rever. J. Elphinstone ad eum locum notavit
dicens: „Beza πηδάλια gubernacula dixisse Lucam
„notabat, plurali nomine pro sing. quum unus navis
„plura non essent gubernacula. Sed fallitur Vir Do-
„ctissimus, antiquum navium modum ex sui tem-
„poris consuetudine interpretatus; nam utique in
„antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cui-
„que lateri, ut recte monuit Grosius. Aelian. Var.
„Hist. L. IX. c. 40. duos gubernatores singulis navi-
„bus constituisse Carthaginenses ait — vid. ad il-
„lum locum Perizonium. Et Apulejus L. 2. Me-
„tam. p. 50. Navis turbinibus procellarum quassata
„UTROQUE REGIMINE amisso demersa est.
„Ubi mirus ille Commentator in usum Delphini no-
„tat: malo scilicet & gubernaculo quibus navis regi-
„tur.

indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur : navigans Orestes simul cum amico ; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus ; & Iphigenia jam illos immolat ; e regione vero in altero muro , jam exutus vinculis depictus est , Thoantem interficiens , & Scytharum multos alios ; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam ; Scythae autem frustra manus injiciunt navi jam eunti, suspenso e gubernaculis , ac tentantes inscendere ; tum ut nihil proficiunt , partim jam vulnerati , partim ejus rei metu , terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos sibi hostes , depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro-

5 λοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένην δεικνύει. πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς ἀφ' ὧν ἀφαιρεῖται αὐτῶν δὲ νεὼς ὁ συνελθὼν, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένην, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ὡς κατὰρχεῖται αὐτῶν. καὶ ἀνὰ πρὸν δὲ ὅτι τῷ ἑτέρῳ τοίχῳ, ἥδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ φονεύων τὴν Θοάντα, καὶ πολλὰς ἄλλας τῶν Σκυθῶν καὶ τέλος ὅτι πολλοὺς, ἔχοντας τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὴν θεόν. 2 οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ὅπως λαμβάνοντες τὴν σκάφην ἥδη πλέοντες, ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν περιώμενοι, εἴτε ὅσον ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τῶν, ἀπονήχοντες πρὸς τὴν γῆν. ἔνθα δὲ καὶ μάλιστα ἴδωι τις ὅτι ὁ πόσειν ὑπὲρ ἀλλήλων εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τῆς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γραφεὺς ἐκότερον, ἀμελῶντα μὲν τὸ καθ' ἑαυτὸν πολεμῶν, ἀμυνόμενον δὲ 3 πρὸς τῆς ὅπως φερόμενης θατέρω, καὶ πρὸ ἐκείνης ἀπαν-

c Αὐτῶν] Αὐτῶ Exc. Fl. Sed cum vulgata conspirat P. d Συνελθὼν &c.] Συνελ—ως & παρεσκευασμένης Marc. Nil mut. Edd. e Πλέοντες] Πλέοντες Exc. Fl. male. Vulgatam adferit P.

„ tur. Sed vide Bochartum Hieroz. P. 2. c. 1. pag. 452. Et Graevium ad Hesiod. p. 9. Hinc in plurali „ fere πηδαλίον meminerunt auctores. Galenus Protrept. ad scient. p. 1. ἐπιτρέψας τὰ πηδαλία κυβερνή- „ τη τοῦ πλοῦ. Lucian. Tox. (h. l. & Navig. supra jam „ indicato.) Vide & Aristoph. Equit. vs. 539. & „ Achill. Tat. L. III. p. 159. Et Orph. Argon. vs. 1178. Ἀγκυλῶν δὲ οἰκίας ἐπισταμένης ἐτίταν. „ caeus vero clavos docte gubernavit. Ita etiam Latini gubernacula dicunt: Petron. c. 114. p. 531. Vid. „ & Munk. ad Hyg. fab. 14. p. 50. Et moderamina „ Ovid. III. Metam. 644. Haec ille. plurima recte „ & ad Lucianum adposita, quare descripsisse non piguit. Sed quod poetae gubernacula ac moderamina dicant, inde non probes duo revera fuisse ; hi quippe „ ora pro os, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis ; nam & Hesiod. Aethiop. V. c. 15. pr. τῶν πηδαλίων θάνατος ἀνὰ βαλάντιος &c. quem cum aliis ab Elfero adductis indicat Schesfer. de milit. naval. p. m. 146. docens duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves majores. Verum „ & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit Scholiaß. Luciani ad Amor. c. 6. v. διωκόμενοι. Interim cum Sches-

fero credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere jam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex Achill. Tat. III. fol. 62. Τὸ πλοῖον ὁ κυβερνήτης ἀσπίδα ἔχει μὲν τὰ πηδαλία ἐκ τῶν χειρῶν. Haec si contuleris cum Luciani verbis, supra ex Navig. prolatis, rogabis quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit ? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum jussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latum inclinare tentarent. Quare suspicor nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula intelligi, quoties plurali numero utuntur ; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut Meibom. de fabrica triremium alique jam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo ad latera puppis dependenti ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit.

J.F.R.

ἀπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξόμασι, καὶ
πᾶς ἔδεν τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώ-
σας τὸ Φίλον, καὶ τὸ ἐπ' ἐκείνον φερομένην
πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτῷ σώματι.

Τὴν δὲ τοσαύτῃ εὐνοίᾳ αὐτῆς, καὶ τῷ 40
ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ
φιλέταρον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον τῷ
πρὸς ἀλλήλους ἔρωτι, ὅσα ἀνθρώπινα
ταῦτα ὥσθημεν εἶναι, ἀλλὰ τινος γνώμης
βελτίονος, ἢ ἢ τὴν πολλὰς τῶν ἀν- 45
θρώπων, οἱ μέχρι μὲν κατ' ἔρον ὁ πλεῖς εἴη,
τοῖς φίλοις ἀγανακτῶσιν, εἰ μὴ ἔκτιστος κοι-
νωνήσοι τὴν ἡδύτητα· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν ἂν αντι-
πνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχοντο, μόνους τοῖς κιν-
δύνοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ ἐν καὶ τὸδε ὅπως 50
εἶδης, ἔδεν Σκυθαίαν Φιλίαν μεῖζον οἶον εἶ-
ναι, ἔδεν ἔγωγε ἐφ' ὅτῳ ἂν τις Σκυθῆς μάλ-
λον σεμνύναιτο, ἢ ἔπει τῷ συμπονεῖν φίλῳ
ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῷ δεινῷ· ὥσπερ ἔδεν
ὄνειδος μεῖζον πᾶς ἡμῖν, τῷ προδότῃ 55
Φιλίαν γεγενῆσθαι δοκεῖν. Ὄψαί· ταῦτα
Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ὅστις γε-
νομένης τῆς Σκυθῶν ἀγαθῆς, καὶ ἐν Φιλίᾳ
διεγεγονότας, ὁ πρῶτον ἡμεῖς ἀπάντων
θαυμάζομεν, καὶ τὸνομα ἔπει τῶν τοῖς αὐτῆς 60
ἐθέμεθα, Κοράκην καλεῖσθαι· τῆτο δὲ ὅτιν,
ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέ-
γοι, Φίλιαι δαίμονες.

illo occurrere tentantem telis, & nihili cu-
rantem, si ipse moriatur, modo servet ami-
cum, & intentatam illi plagam suo corpore
velim praeripiat.

7. Hanc nempe tantam illorum benevo-
lentiam, & malorum communionem, &
fidem, & socialitatem, & veritatem firmi-
tatemque amoris mutui; haec, inquam, non
humana esse putavimus, sed praestantioris
cujusdam animi, quam est in plerisque his
hominibus, qui, dum secundus est cursus,
indignantur amicis, si non in aequam ju-
cundorum partem veniant: si vero vel paul-
lum quiddam illis reflaverit, ilicet abeunt,
solos periculis relinquentes. Etenim ut
hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia ma-
jus esse existimant; nec est in quo Scythes
magis sibi placeat, quam si cum amico la-
borare illi contingat, & in societatem ad-
versorum illius venire: quemadmodum ma-
jus nullum apud nos probrum, quam si
quis prodidisse amicitiam videatur. Pro-
pter haec Orestem honoramus & Pyladem,
qui praestiterint Scytharum bonis, & in
amicitia eminuerint, quod primum omnium
admiramur. Etiam nomen propterea illis
posuimus, ut Coracos appellaremus; id au-
tem est nostra lingua, ut si quis praefides
amicitiae genios dicat.

8. MNES.

a Ἀστυπύσιον] Ἀστυπύσιον Fl. b Ταῦτα] Ταῦτο Exc. Fl. Nil. mut. Edd. nec P. c Φωνῇ] Φωνῇ J. male.

42. Φιλέταρον] * Φιλέταρον ε Φιλεταρῶν. G.

* Φιλέταρον] Corrige, φιλέταρον. Nam videtur tantum
indicare voluisse diverso accentu φιλέταρον & φιλεταρῶν posse
scribi, ut ἀγροῖας & ἀγροῖας, de quo deinceps. Nisi quis qu-

metaphr. legere malit, quod longius tamen a scriptura codi-
cis abit. J. F. R.

61. Κοράκης] De veterum Scytharum lingua quis
scripserit nescio. M. du S.

Κοράκης] Forsan κοράνης Sarmaticae. M. V. la Croix.

Κοράκης] De Scythica lingua, ni fallor, scripsit
Theoph. Sigfr. Baijermus, quem laudat Gesnerus supr.
ad Alexandr. seu Pseudom. c. 51. No. 28. J. F. R.

75. Ἐν Σκυθίᾳ ἀπὸ ἀξένης] De Scytharum in hospi-
tes crudelitate, quos mactatos comedeant, confer
Nostr. supra Deor. Dial. XVI. p. 245. T. I. Et Rev.
Jac. Eljser. ad Epist. ad Coloss. III. 11. ubi a barbaris

distinguntur, quod maxime sint barbari, seu barba-
rorum barbari, licet postea aliqua quoque justitiae lau-
de celebrati legantur. Patet saltem ἀξένης omnino le-
gendum, ut probe etiam Cl. Gesner. cum Solano vi-
dit. Vid. Ovid. IV. Trist. IV. 56. J. F. R.

76. Ἄρα γὰρ ἐξένης, καὶ ἀγροῖας] In ἐξένης nihil est,
quod suspicionem praebet feritatis; neque apparet,
quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens,
possit ἐξένης vocari. Quaevisit τοῦτον φάρμακον Eras-
mus, & vertit Barbarus: sed praeter vim nominis
pu-

8. MNES. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, jam & ipsi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & quae pro se invicem excipere vulnera. Verum neque hoc putabam, ita studiose colitur inter Scythas amicitiam, quippe ut inhospitalis & agrestes, in inimicitias semper versari illos arbitrabar, & ira, & excandescentia; amicitiam vero neque inter conjunctissimos suscipi; colligens ista tum c reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

9. TOX. Utrum in reliquis etiam nos & justiores adversum parentes Graecis, & religiosiores simus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, & majorem amicitiae rationem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleste me audias, si quid eorum di-

MNHΣ. ὦ Τόξαρι, εἰ μόνον ἄρα το-
ξάρων ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολέμου
καὶ τὰ ἄλλων ἀμείνεις, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν
ἀπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γὰρ τίως ἄλ-
λως γινώσκοντι, ἥδη καὶ αὐτῶ δίκαια ποιεῖν
δοκεῖτε, ὅπως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθιά-
σαντες. ἐλελήθευς δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γρα-
φὴς ἀγαθὸς ὢν. πάντῃ γὰρ ἐπαργῆς ἐπέδει-
ξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν
μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων
τραυμάτια. πλὴν ἄλλ' ὅσα φήθητι ἀνὴρ ὅτι
ἔστιν ἐπιεικής, εἰς αὐτῶν εἶναι φιλίαν ἐν Σκύθαις
ἅτε γὰρ ἀξέμενος καὶ ἀγρίως ὄντας αὐτοὺς,
ἐχθρὰ μὲν αἰεὶ συνείηαι, καὶ ὀργὴν καὶ θυμῷ
φιλίαν δὲ καὶ μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκιστάτους
ἐπαπαρῖναι. τεκμαιρόμενοι τοῖς τε ἄλ-
λοις καὶ πρὸς αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι καλε-
οῦνται τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τὰλλα ἡμῖς τῇ Ἑλλή-
νων καὶ δικαιοτέροι τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ
οἰσώτεροι ἐσμεν, ὅσα δὲ ἐν τῷ παρόντι φι-
λοτιμηθεῖν πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύ-
θαι πολὺ πιστότεροι τῇ Ἑλλήνων φίλων εἰ-
σὶ, καὶ ὅτι φιλίας λόγῳ πλείων παρ' ἡ-
μῶν, ἢ παρ' ὑμῶν, ῥαδίον ἐπιδεῖξαι· καὶ
πρὸς θεῶν τῇ Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθῆδονα
ῥομὴ ἀκέρως, ἢν εἶπω τι ὡς καλαινόηκα,
ῥα-

d' Ἀξέμενος] Ex Emend. Solani. Edd. priores ξένος. e. Μηδὲ] Μηδὲ f. H. ut fere semper. f' Ἐπαπαρῖναι] Et sic esse in Fl. aequae ac in f. notat Solan. Sed & est in H. P. &c.

puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἀξέμενος, idque eo magis, cum supra jam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum qui postea ὕξενος vel ὕξενος boni ominis causa dictus est, ἀξέμενος olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti inhospitalis, idemque factum video a Doctissimo Solano, & puto ipsum ἀξέμενος esse in contextum orationis recipiendum.

f. M. G. Ibid. Ἀξέμενος] Ita necessario emendandum fuit: ξένος enim quod in omnibus legitur, manifesto pravum est. Vidisti jam supra c. 3. eo nomine infamem olim Pontum (quod & ex Strabone discere est, l. VII. p. 298. D.) qui postea melioris ominis causa ὕξενος appellari coepit. inhospitalis itaque tum habitus est, ob Scythas ejus accolas, quod vel haec fabula satis evincat. Vide tamen & Horatii inhospitalem Caucasum. M. du S.

77. Καὶ ὀργὴν καὶ θυμῷ] Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad Hermet. c. 12. No. 82.

f. F. R. 80. Ὅτι κατεδίδοι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας] Conf. infra Περ. §. 15. M. du S.

89. Ἀχθῆδονα] Jussit Cl. Hemsterb. in marg. conferri Duker. ad Thucyd. IV. p. 262. No. 7. Ait autem Thucyd. c. 40. p. 263. Καὶ τινῶν ἱερομένων πρὸς ἑαυτοὺς τῇ Ἀθηνῶν ξυμμαχίᾳ ἀχθῆδονα. Ibique Hudf. ac Dukerius: „ Ἀχθῆδονα vox apud Thucydidem poetica, ut „ dicit Dion. Halic. T. 2. p. 133. Utrius tamen ea „ ipse Dioctymus in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam a „ hos profane scriptores hoc vocabulo usos ostendit „ Clar. Wasse in Indice. Add. Lucian. Toxar. h. l. „ descripti ex commentt. Thucyd. f. F. R.

πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγχινόμενον. ὑ-
μεῖς γὰρ μοι δοχεῖτε τὴς μὲν πρὸς Φιλίας
λόγους ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνα-
σθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐτῆς, ἢ μόνον ἢ
κατ' ἀξίαν τῶν λόγων ἐκμελεῖσθαι, ἀλλ' ὅ-
σοι ὑμῖν ἐπαίνεσαι τε αὐτῇ, καὶ δεῖξαι
ἡλίκοι ἀγαθὸν ὅτι· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προ-
δόντες τὴς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ'
ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὅποταν ὑμῖν
οἱ τραγωδοὶ τὰς τσαυτάς Φιλίας ὅτι τῇ
σκηνῇ ἀναβιβάσασθαι δεικνύουσιν, ἐπαινεῖτε,
καὶ ὀπιζοῦντες, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ
ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ὀπιδοκρῦντες, αὐ-
τοὶ δὲ ἔδεν ἀξίον ἐπαινεῖν ὑπὲρ τῶν φίλων
παρέχεσθαι τολμάτε, ἀλλ' ἢ ὡς φίλοι
δεηθεὶς τύχη, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ
οἰκεία, οἴχοι· ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμε-
ναι αἱ πολλαὶ ἐκείναι τραγωδίαί, τοῖς κε-
νοῖς τέτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας
ὑμᾶς ἀπολιπεῖν, ἀ δὲ δηρὰ τὸ γόμα,
καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, ἐδὲ τὸ μικρό-
τατον φθίγγει· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον γὰρ
δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς πρὸς Φιλίας λόγοις,
τοσῶτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν.

Εἰ γὰρ ὅταν δοκεῖ, ἔγωγε νῦν ποιῶμεν, τὴς μὲν
πάλαιος φίλος ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας,
ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τὴν πάλαι καθαρθέντων ἔχο-
μεν· ἐπεὶ κατὰ γε τὸτο πλεονεκτοῖτε ἂν,
πολλὰ καὶ ἀξιόπιστος μάρτυρας τὴς ποιη-
τὰς παρεχόμενοι, καὶ Ἀχιλλέως καὶ Πατρό-
κλη Φιλίαν, καὶ Θησέως καὶ Πειρίθε, καὶ
τὴν ἄλλην ἑταίρειαν, ἐν καλλίστοις ἔπεισι

πρὸς, quae, postquam diu inter vos versor,
observavi. Vos enim mihi videmini verba
quidem de amicitia melius aliis posse face-
re; at opera illius non tantum non pro di-
gnitate illorum verborum meditari atque
exercere: sed sufficit vobis laudasse illam,
& quantum sit bonum ostendisse. Cum
autem opus ea est, proditores orationis ve-
strae, nescio quomodo mediis ex operibus
transfugitis. Et quando vobis tragoedi ta-
les amicitias in scenam productas ostendunt,
laudatis & plauditis, illisque pro se invi-
cem periclitantibus plerique etiam illacri-
mamini: ipsi vero nihil laude dignum prae-
stare pro amicis audetis; sed si qua re in-
digeat forte amicus, subito, velut inso-
mnia, aufugiunt vobis avolantque e vesti-
gio multae illae tragoediae, inanibusque his
& mutis personis similes vos destituunt,
quae diducto rictu, & immane quantum
hiantes, ne minimum quidem sonum e-
dunt. Nos contra ea, quantumcunque dis-
putationibus de amicitia habendis inferiores
forte sumus, tantum rebus ipsis prae-
stamus.

10. Quare, si videtur, ita nunc agamus.
Antiquos amicos patiamur quiescere, si
quos aut nos, aut vos de prisco aevo ad-
numerare possimus: nam hac quidem parte
vobis viceritis, multos eosque dignos fide te-
stes dantes poetas, qui Achillis & Patro-
cli amicitiam, & Thesei atque Perithoi,
reliquumque sodalitiū, pulcherrimis ver-
sibus

α Αὐτῆς] Αὐτοῖς male Exc. Fl. Vulgatam tuetur P. est in P. c Όσον] Όσον L. P. & marg. A1. d Καὶ τὴν ἄλλην] Non comparent in P. G. Sed adsunt in Edd. omni. e ἑταίρειαν] ἑταίρειαν P. Nil a vulgata abit Fl.

8. Ἐκ ποδῶν] Conf. supr. pro Imagin. c. ult. ubi Gmpt. ἐκποδῶν una voce maluit. Sed vid. quae ibi notō. J. F. R.

9. Κνωῖς — καὶ κωφῶς προσωπεῖος] Conf. supr. Quom. Hist. c. 4. de Salt. c. 27. Infr. de Gymn. c. 23. & 32. M. du S.

13. Όσον] P. & L. Όσον. Sed nihil hic quidem mu-
tato opus est, cum prox sequatur τοσῶτον, nisi &

posterius mutare velis; de quo iidem illi Codices non
monent. M. du S.

21. Ἀχιλλέως & Πατρόκλη Φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ
Πειρίθε, καὶ τὴν ἄλλαν ἑταίρειαν] In his verbis καὶ τὴν ἄλ-
λων non agnoscit Mf. sunt utique delenda. Latinus
interpres vertit, ac si legisset τὴν ἄλλαν, quia in τὴν
ἄλλαν nulla sententia suberat. J. G. G.

23. ἑταίρειαν] ἑταίρειαν etiam scribit Clar. Græc. in

stibus & numeris canant : sed paucos quosdam de his , qui nostro ipsorum tempore vixerunt , promamus , quorum enartemus facta , ego quidem Scythica , tu autem Graeca : & uter his vicerit , & meliores produxerit amicos , ille victor erit , suamque praeconio patriam ornabit , pulcherrimo & honestissimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere , quae Scythicae gentis poena est , quam deterior alio in amicitia judicari , idque Graeco , cum ipse Scythia sim.

II. MNES. Est quidem , Toxari , opus minime contemnibile , cum viro , qualis tu , bellatore pugnam solitariam inire , qui tam apta ad scopum , & acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignave adco ac tam cito prodens omnem Graeciam , tibi concessero. Indignissimum enim fuerit , a duobus illis tantum Scytharum esse superatum , quot fabulae indicant , & antiquae vestrae picturae , quas paullo ante praeclare , velut in tragica scena enarrasti : Graecos vero universos , tot gentes , & tot urbes , deserta caussa a te superari. Hoc enim si fiat , non dextram , ut apud vos , sed linguam abscindi , justum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum ; an quo plures quis proferendas habuerit , tanto ad victoriam videbitur instructior ? TOX. Nequaquam.

ὁ μέτροις ῥα φάδυντας. ὀλίγους δὲ τινὰς ὑποχειρισάμενοι , τὴ καθ' ἡμᾶς αὐτῆς , καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι , ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ , σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικὰ , καὶ ὁπό-
 35 τερον αὖ ἐν τέτοις κρατῇ , καὶ ἀμείνους τῶν φίλων τῆς Φίλης , αὐτὸς τε νενικηκὼς ὄντας , καὶ τὸ αὐτῶν ἀνακηρύξει , κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενον ὥς ἐγώ γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκᾷ μονομαχῶν ἢ τῆς Φίλης , σποτμηθῆναι τὴ δεξιάν , ὅτε τὴ Σκυθικῆς ὀπιτίμιον ὅσιν , ἢ χεῖρον ἄλλου
 40 51 Φιλίαν κεκρίαι , καὶ ταῦτα Ἑλληνας , Σκυθῆς αὐτὸς ὢν.

MNES. Ἐστὶ μὲν , ὦ Τόξαρι , ὁ Φαῦ-
 45 λον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷόν σοι , πολεμικῇ μονομαχῆσαι , πάντῃ εὐτόχως καὶ τεθνηγμένους παρσκευασμένῳ τῆς λόγους. ἢ μὴν ἀγεν-
 50 νῶς γε ἔγωγε ἀλαπρόδως ἐν βραχεὶ τὸ Ἑλλη-
 55 νικὸν ἅπαν , ὑποχωρήσομαι σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδυνον , ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοις ἡ-
 60 τηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν , ὁπόσους οἱ τε
 65 μύθοι δηλοῦσι , καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γρα-
 70 φαί , αἱ μικρῶν πρόθεν εὐ μάλα ἐξετρα-
 75 γάδησας Ἑλλήνας δὲ πάντας , τοσαύτας ὄντας , καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σὺ
 80 ἀλῶναι. εἰ γὰρ τέτοιο χένοισι , ἢ τὴ δεξιάν ὥς
 85 508 ὑμεῖς , ἀλλὰ τὴ γλῶτταν σποτμηθῆναι καλόν·
 90 ὁπόσον δὲ ὠρίαις χρὴ τὴν χεῖρα μὲν ἡμῶν τῶν Φιλικῶν τέτων πρᾶξεων , ἢ ὁπόσον ἂν
 95 τις πλείους ἔχη λέγειν , τοσούτῳ εὐπο-
 100 ρώτερον δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην ; ΤΟΞΙ.
 Οὐ-

[Διηγησάμενοι] Διηγησάμενοι P. & marg. A. W.

in nota sua, casu ne, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallet; sed in ista diphthongo tam saepe variant Codd. & Edd. ut nihil certi statuere ausis: quum vero ita saepe frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem.

30. Τῶν αὐτῶν] Subintellige πατρίδα. Interpres νέαν subaudit, quod non placet.

34. Σκυθῆς] An ἕτης; seu potius, ὥστε τῶν Σκυθῶν ἕτης ἰππιτιμὸν ἔστιν.

39. Τῶν φίλων] Conf. supra M. d. c. 4. med. Ὁρχ. c. 4. Infra Διαβ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. M. du S.

39. Τῶν φίλων] Conf. supra M. d. c. 4. med. Ὁρχ. c. 4. Infra Διαβ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. M. du S.

39. Τῶν φίλων] Conf. supra M. d. c. 4. med. Ὁρχ. c. 4. Infra Διαβ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. M. du S.

rat, quae pro activis ponuntur, vid. ejus not. ad Tyrannicid. c. 12. No. 24. vertitque, *paratam habetis orationem*. Sed pace illius dixerim, non video cur passiva significatio non maneat, & sit: *instructio orationis*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τῶν φίλων λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τῶν φίλων κεραυνὸς Νο-
 51 ster supra T. I. Tim. §. 19. f. Alii quae ad animi adfectum movendum valent, ut T. II. de Salt. c. 72.

51. Τῶν φίλων] Conf. supra M. d. c. 4. med. Ὁρχ. c. 4. Infra Διαβ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. M. du S.

51. Τῶν φίλων] Conf. supra M. d. c. 4. med. Ὁρχ. c. 4. Infra Διαβ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. M. du S.

51. Τῶν φίλων] Conf. supra M. d. c. 4. med. Ὁρχ. c. 4. Infra Διαβ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. M. du S.

Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὀρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει, αὐτῇ τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνως, καὶ εἰ τὸ μῶτεραι φαίνονται αἱ σοὶ τῇ ἐμῇ, ἴσαι τ' ἐξιδόν ἔσαι καυρώτερα δηλονότι ἐργάζονται μοι τὰ τραύματα, καὶ θάπτον ἐν δάσω πρὸς τὰς πληγὰς. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὀρίσθωσαν ὅποσαι ἱκαναί. ὥντε ἔμοι γε δοκῶσι ἑκατέρω. ΤΟΞ. Καί μοι δοκεῖ, πρότερον δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμεν ἢ μὴ ἀληθῆ ἔρειν. ἄλλως γὰρ ἀνπλατύνει τὰ τοιαῦτα, ἐπ' αὐτὴν χαλεπὸν καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὁμόουσι, ἔχουσιν ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὁμώμεθα, εἰ τι καὶ ὄρεται δειν νομίζεις. τίς δὲ σοὶ τῇ ἡμετέρων θεῶν; ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ΤΟΞ. Καὶ μάλα. ἐγὼ δὲ τ' ὅτι χάριον ὁμῶμαι σοὶ ἐν τῷ ἑμαυτῷ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἰσθω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴ ὅποσα ἀν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ ὡς ἄλλων, ὅποσον οἶόν τε ἦν, δι' ἀκρίβειας ἐκπυθαρόμενος, ἔρειν, μηδὲ πᾶς ἑμαυτῷ ὅτι τραγῶδαν. καὶ πρότερον γέ σοι τ' Ἀγαθοκλῆς καὶ Δεινὸς Φίλιον διηγέσονται, αἰσίδιμον ἐν τοῖς Ἰωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ ἔστ' ὁ Σάμιος ἐπὶ πρὸ πολλῷ ἐγένετο, ἀριστὸς μὲν ἐς Φίλιον ὡς ἔδειξε,

Sed definitum hoc esto, ne in multitudine earum insit robur, sed in eo quae sint praestantiores: & si penetrabiliores tuae narrationes tanquam tela meis, aequales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam. OMNES. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur sufficere. TOX. Et mihi videtur. Dic prior, sed jurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero juraveris, fidem negare irreligiosum fuerit. MNES. Juremus, si quid opus esse jurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius. TOX. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione jurabo jurandum.

12. MNES. Audiat igitur Jupiter Philius, me, quaecumque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis quanta fieri potuit cura exquisiverim, neque quidquam tragicae fabulositatis additurum. Ac primum Agathoclis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem caussa, ut ostend-

a Τομώτεραι — σοὶ] Τιμώτεραι male P. Sed pro σοὶ, σὶ Fl. Vulgatae adstipulatur P. b Τῷ] Non adest artic. in Fl. c Πῶτι] Persona ΤΟΞ. ante πῶτι erat in Edd. quam Gronovii monitu sustuli, & uno versu serius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocaui. nec erat ΤΟΞ. in Fl. d ἑκατέρω] ἑκατέρω Fl. Nil mut. cett. nec P. e ΜΝΗΣ.] ΤΟΞ. Edd. Excerpta Fl. quae ΜΝΗΣ. f Τίς] ΜΝΗΣ. τίς Edd. de mta Fl. itaque personae nomen & hic sustulimus.

59. Ἐκδύσω] Vid. notam Cl. Jmsii ad §. 1. ubi hoc verbum contra pristinum Interpretem explicat. Et I. Ven. Hist. c. 29. Hermetot. c. 24. &c. J.F.R.

61. ἱκαναί. πῶτι ἔμοι γε δοκ. ἐκ. ΤΟΞ.] Ita uti commendare jussérat Vir Celeberrimus, Ed. Fl. M. du S.

62. ΤΟΞ. Καί μοι] Turbatus est ordo colloquendum, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὀρίσθωσαν ὅποσαι ἱκαναί. πῶτι ἔμοι γε δοκῶσι ἑκατέρω. ΤΟΞ. Καί μοι δοκεῖ. πρότερον δὲ λέγε. &c. dein post ἐχέουσιν ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὁμώμεθα, εἰ τι ἐπ' ὄρεται δειν νομίζεις; τίς δὲ σοὶ τῇ ἡμετέρων θεῶν; ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mnecippo tribuantur. Nam cum Mnecippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερον λέγει Mnecippo convenire. J.G.G.

68. Τίς δὲ σοὶ] Sermo confusus, pro τίς δὲ σοὶ τῇ ἡμετέρων θεῶν ἱκανός; ἄρ' ὁ Φίλιος; J.G.

69. Θεῶν; ἄρ' ἱκανός] Mallem θεῶν ἱκανός; ἄρ' ὁ Φ. In Fl. deest ἄρ' ἱκανός. M. du S.

78. Ἀγαθοκ. — Δ.] Vera an ficta haec sint, quamvis jusjurandum intercesserit, vix dixeris, cujus tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17. 18. 32. & 33. Actatis nempe Lucianae. M. du S.

79. Ὅδ' ἐπὶ πολλῶν] Lucianum exempla amicitiae relaturum ordini ab eo quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora; atque eodem modo narrationem institui ab Apostolo, in Act. V. 36. 37. unde cum Josepho conciliari queat, vide monumentum Cl. L. Bos in Act. Apost. p. 77. quem Cl. Hombricus admonitu consului, inferere haud adeo necessarium existimavi. J.F.R.

83. Δυσίαντος] Ita hic Edd. Infra vero fin. c. 12. Δό.

ostendit, praestantissimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem Lyfionis F. Ephesio amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, & quod facile credas, de homine divitias nuper demum nactus, multos quoque alios circa se habebat, ad computandum quidem idoneos, & voluptatem suo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum est maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hisce numerari etiam Agathocles, & una esse, & una potare, quamquam non valde illa consuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo majore illum in pretio habere, quam adulatorem. Tandem etiam offensus est, quod crebro illum reprehenderet, & im-
portunus visus, qui majorum illum admoneret suorum, & servare juberet quae multo labore parta pater ipsi reliquisset. Itaque propter ista neque ad comissiones amplius illum adhibuit, sed solus cum istis potavit, subducereque se Agathocli studuit.

13. Jamque ab adulatoribus illis persuaderi aliquando sibi miser patitur, amore ipsius accensam Charicleam Demonactis uxorem, clarissimi viri, & in civitate Ephesiorum primi. Jamque ventitant illi a

τ' ἄλλα δὲ εὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τ' πολλῶν, ἕτε ἐς τὸ γένος, ἕτε ἐς τὴν ἄλλην οὐσίαν. Δυνία δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίου, φίλος ἐκ παιδῶν ἦν· ὁ δὲ Δυνίας ἐπληθύει ἄρα εἰς ὑπερβολὴν καὶ ὥστε εἰκὸς, νεόπλητον ὄντα, πολλὰ καὶ ἄλλας εἶχε οὐδ' αὐτὸν, ἱκανὸς μὲν συμπεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, Φιλίας δὲ πλείων ὅσον ἀποδέοιτο. Τίνας μὲν εἴ ἐν ταῖς καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξηγοτάζειτο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, καὶ πάντων χαίρων τῇ τῶ αὐτῇ ἀφαιρέσει· καὶ ὁ Δυνίας εὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῷ κολάων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέειπε, τὰ πολλὰ ὀφειλόμενον. καὶ Φοβίχου δ' ἐδόκει, ὡς ἐπαμύνησκον καὶ τῷ προγόνῳ, καὶ Φυλάττειν ὡς ἀγγέλλον, ἀ μὲν πολλὰ καμάτων ὁ πατήρ αὐτῷ κλησάμενον κατέλιπεν ὥστε ἀφ' ταῦτα εὐδὲ ὅτι τὰς κάμους ἐπῆγεν ἐπὶ αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον ἰμετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λαμβάνειν περὶ ὁμοῦ τῷ Ἀγαθοκλείᾳ.

Καὶ δὴ ποτε ὑπὸ τῷ κολάων ἐκείνων καὶ ὁ ἄλλος ἀναπέμεινε, ὡς ἐρῶν αὐτῷ Χαρίκλεια, Δημόνακτος γυνή, ἀνδρὸς ὀφειλόμενος, καὶ πρῶτον Ἐφεσίων τὰ πολλοῖα καὶ γραμματεῖα τε εἰσφοῖτα ὡς γυν.

g τὸν ἄλλον] τὸν ἄλλον L. h Ἐδύκει] Ἐδύκει male Fl. i Ἐπῆγεν] Sic Edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. Fl. & marg. 41. k Ὁ] Non adest artic. in Fl. l Παλιῖα] Πολιμῖα P. & marg. 41. m Γραμματεῖα] Sic P. & L. cum marg. 41. Γραμματεῖα Edd.

Δύκειον exhibent eadem. Sed quum probabile sit eundem esse, alterutrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Prisca versio utroque loco *Lyfionis* dedit. Clar. Gess. hic *Lyfionis*, illic *Lyfionis* servavit. Frustra adhuc apud alios quaesivi, nec tempus patitur ulterius investigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab *Cicerone* in *Amicis*. nec in *Offic.* Ait autem de *Amic.* c. 4. ex omnibus saeculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere sperare video *Scipionis* & *Laelii* amicitiam potius posteritati fore. *Plutarch.* περὶ πολυφιλ. p. 93. quinque paria enumerat, *Thestium* & *Piridamum*, *Achillem* & *Pasroclum*, *Orestem* & *Pyladem*, *Dysibiam* & *Damonem*, *Epaminondam* & *Pelopidam*. De *Dinia* *Lyfionis* aut *Lyfionis* nihil.

ff F R. 85. Νέοπλητον] Conf. supra *Tim.* §. 7. ubi *repono*

dives vertitur, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuisse. Hic autem in *Tox.* eodem modo usurpari.

91. Καὶ ὁ Δυνίας — κολάων] Additamentum videtur, quod auctoris sententiae contrarium est. F.G.

99. Ἄλλος — ἐκώμαζε] Ex hoc subditivum videtur. F.G.

4. Χαρίκλεια] *Claudia* nimirum quadrantaria *Ciceronis* in *Plus.* & ap. *Cic.* pro *M. Coelio*. G.C.

7. Γραμματεῖα] *Solanum* γραμματεῖα correxerat in *J.* Obsecundavi, quia duo Codd. sic habent; verum quia & alterum bonum, ac postea c. 14. γραμματεῖα legitur, nihil etiam hic mutassem. Adde c. 16. iterum γραμματεῖα est in iisd. Codd. quamvis ideo non negem, variandi stilii causa utrumque potuisse scribere *Lucianum*. *Alcipt.* loco mox adducendo γρᾶμα-

γυναικὸς αὐτῷ, καὶ τέφρανοι ἡμιμάρανοι, καὶ
 μὴλὰ τινα ἀποδεδηγμένα, καὶ ἄλλα ὁπό-
 σα αἱ ματροποὶ ὅπτι τοῖς νέοις μηχανῶν, ἵ-
 κει μικρὸν αὐτοῖς ὅπι τεχνώμεναι τῆς ἐρω-
 τας, καὶ ἀναφλέγεσθαι τὸ πρῶτον ἐραστῶ
 νομίζοντες. ἐπαγωγότατον γὰρ τούτῳ γε καὶ
 μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρῃ
 ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἡ
 Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀτίειον μὲ γύναιον, ἐταίρι-
 κὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τῷ προσυχόντῳ αἰεὶ,
 καὶ εἰ πάντῳ ἐπ' ὀλίγῳ ἐβελήσειέ τις, καὶ εἰ
 προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπένευε, καὶ δὲ
 ἐβδὲν ἦν, μή ποί ἀντίποι Χαρίκλεια. δεινὰ
 δὲ καὶ τὰλλα τεχνίτις, παρ' ἧν τινα βέλ-
 λει τ' ἐταίρων ὅπισπασα ἔρατ' ἦν καὶ ἀμ-
 φίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσατο, καὶ
 ἐνεχόμενον ἥδη ὅπι τεῖναι, καὶ προσεκκαύσαι,
 ἄρτι μὲ ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ. καὶ μὲν μι-
 κρὸν ὑποφύει, καὶ τὸ πρὸς ἕτερον ἀπο-

muliere codicilli, & coronae semimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia quae machinantur contra adolescentulos lenae, dum paullatim suis artificibus amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se purantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in retia incidunt. Erat autem Chariclea muliercula haud illepada, sed supra modum meretrix, quae ejus semper esset, in quem forte incideret, etiam si parvo admodum amare quis vellet: & si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc esset, subjugandi totum, & qui jam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paullo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione:

ac

a [H.] Sic recte Fl. P. S. &c. ἦν ἴ. male. b [T.] Τὸ male Fl.

ματιδία dicit; sed res est parvi.

ἴ. F. R.

8. Καὶ τέφρανοι ἡμιμάρανοι.] Martialis: *A te vexatas malo tenere rosas.* AE. M. in addend. Ed. Graev. Idem notat Gijes.

ἴ. F. R.

Ibid. Καὶ μὴλὰ τινα ἀποδεδηγμένα.] Ex hoc loco lux affulget Theocrito in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore, sic ait,

Ἦματο δ' ὅτι ῥόδῳς ἢ μάλῳς ὅτι κικίναις,

Ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις.

Scilicet poma morsibus amasiarum lancinata amanti-
 bus data favoris erat & amoris indicium. ἴ. P. a G.

Καὶ μὴλὰ τινα ἀποδεδηγμένα.] Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit Moll. ad Long. Pa. I. p. 19. Adde Alciph. III. Ep. 62. p. 430. Καὶ παρὰ τούτων γραμματιδία ὀσημίραι φοιτῶ — καὶ τέφρανοι ἡμιμάρανοι, καὶ μὴλὰ ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianis plane conveniunt. Ac Bergl. ad I. Ep. 37. p. 167. Immo credebatur vis fascians ad amorem conciliandum inesse his pomis admorsis. Rev. Jac. Elsner. ad Apocalypf. XVIII. 14. recte quidem p. 464. ait, poma amoris Veneri symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum fit, ὅτι πε-
 τερε sese malis solitos amantes, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset Virg. Ecl. III. 64. *Malo me Galatea petis lasciva puella.* ἴ. F. R.

10. Ματροποὶ.] Habuimus idem supra, Amor. c. 16. med. M. d. S.

14. Ἀχρῖς.] Negat Phrynich. p. 6. ἄχρῃς & μέχρις Attice recte dici, pro ἄχρῃ, μέχρι. Falso; si item in Luciano semper ἄχρῃ, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud Thucyd. qui hiatus affecit, non inveniatur cum σ. Et ap. Homer. in locis a Nunnese ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ. & Π. ἄχρῃς significet omnino; tamen apud Lucian. bene se habet ἄχρῃς. Et sic supra Tim. §. 24. ἄχρῃς ἂν λάθω. Iterum ibid. §. 30. & Hermet. §. 29. f. ἄχρῃς ἂν εἰρωμν. Alciph. I. Ep. 23. p. 96. ἄχρῃς ἢ τ' ὑφιστὸν — διδῶτο. Herodian. 2. 6. 22. μέχρις αἰματῶ. Epi. Man. c. 14. p. 22. μέχρις ἂν γίνηται. Lucian. Dial. amor. XII. post med. μέχρις ἴδδω. Amor. c. 25. μέχρις ὑλικίας, & sic ubique, sequente vocali. At significatio τῷ omnino non tantum differt ab usque, donec, quin facile concilietur ex II. P. 599. — γράψιν δ' οἱ ὄσσοι ἄχρῃς Αἰχμὴ Παλυδαίου — ὃ γὰρ ἴσθαι χρῆσθαι ἰλ-
 θάν. Ubi Scholiaß. γράψιν interpretatur ἐπιτίμω. Ἀχρῃς vero, ἕως τέλους. ἴ. F. R.

18. Καὶ εἰ πᾶν ἐπ' ὀλίγῳ ἐβελήσει τις.] Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupivisset.* Benedictus: *etiamsi vel minimum concupivisset.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet im-
 pendere. ἴ. G.
 27. Συγ-

ac tota undique *ad haec* composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum adsciscunt Diniae adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos jam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum juvenem, non dimisit ex unguibus, sed complexa undique & configens, cum jam ex omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, & misero Diniae mille malorum causa fuit. Nam primo statim illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam subinde ancillam, ut

κλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη ὁ συγκεκροτήσῃ ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκευάστο ἤ τ' ἔρασαν.

Ταύτῳ ἔν τῷ τότε οἱ Δαινίαι κόλακες παραλαμβάνουσιν ὅππῃ τὸ μεράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῶδον, συνωθέντες αὐτὸν εἰς τ' ἔρωτα τ' Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλὰς ἡδὴ νέας ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίας ἐρώτας ὑποκρίναμένη, καὶ οἴκῳ πολυβλάπτως ἀνατρέψασα, τοικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, ὡς θαλαβῶσα εἰς τὰς χεῖρας ἀπλοῖκον καὶ ἀπειρον τ' τοιούτων μηχανημάτων ναύισκον, οὐκ ἀπῆκεν ἐκ τ' ὀνύχων, ἀλλὰ ὡς ἐλέχθησα παλαιχόθεν, καὶ ἀφ' αὐτῆρας, ὅτε ἡδὴ παντάπασιν ἐκράτει, αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τ' ἄγρας, καὶ τὸ κακοδαίμονι Δαινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ ὄνυχια, καὶ συνεχῶς περιμπομένη

c Συγκεκροτήσῃ] Συγκρ. J. H. & Fr. male. Prius P. S. Fl. aliaque recte. d Ἀπώλετο] Ἀπόλετο Fl. e Γραμμάτια] Γράμματα P. & marg. AW. Nil mutant ceteri, nec Edd.

34. Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ ὅτι τῇ συνωθέντι παιδεύσασα ἐκδιδάσκει. V.

39. Ἐκ τ' ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἱσχυρῶς ἢ αὐτῶν μυτῶν τ' λόγον. V.

* Ἐδιδάσκει] Sic Solanus correxit, quum ante editum legereur ἐκδιδάσκει.

† Ἀδύσῃ] Κόθον C. mendose.

27. Συγκεκροτήσῃ] Vide iterum p. 642. M. V. la Croze. (i. e. Symplos. c. 18. 19. ubi bis occurrit, in ἀνίπαιστα συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιμάχης ὑπὸ συγκεκροτημένην ἀνδροπίσκην καὶ ἀγωνιδεύς.) J. F. R.

Συγκεκροτήσῃ] Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas jubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim Solanus, συγκεκροτήσῃ legendum atque edendum; quia scilicet infra, Gall. c. 12. post med. συγκεκροτῆτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, jam notavi supra, pro Imag. §. 3. ad κέρυπλο. J. F. R.

32. ὑπεκωμῶδον] Id est, deridentes fingebant. F. G.

34. Ἐκτραχηλίσασα] Ἐκτραχηλίσαι τὴν νεότητά. Perdere juventutem. Plutarch. de liberis educandis. AE. M. in addendis Ed. Graev. Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis Gujetus. J. F. R.

40. Διαπύρασκα] Ad ungues refero hoc verbum, quibus configunt rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, hamos imaginari liceret. Noster supra Ἀνδρ.

Tom. II.

c. 51. ἀναπάρη, hamo trajectus est: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθίειν, de quo nota proxima. J. M. G.

45. Γραμμάτια] Supra pr. c. 13. & infra c. 16. γραμματεῖα correxerat Solanus, ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γραμματεῖα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter ut aliis locis scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. J. F. R.

Ibid. Καὶ συνεχῶς περιμπομένη] Nominativus περιπομένη postulat verbum finitum, cujus Chariclea subiectum sit: quod adest nullum. Porro περιπομένη activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ι jungendi, facilius potest intelligi, legamus περιπομένην τὴν ἄγραν, & ad καθίει referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cujus sine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & binas quasi eficas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. J. M. G.

V V V

61. Διό-

ἢ ἄβραι, ὡς ἰδάκρωσι, καὶ ἐπαγγράπτῃσι, καὶ
τέλει, ὡς ἀπάγξει ἐάντιν ἢ ἀθλία ἔσται
τῷ ἔρωτι, ὡς δὲ ὁ μακάριος ἐπέαδε
καλὸς ἔμαι, καὶ ταῖς Ἐφροσίαν γυναιξὶ πε-
πύθηται. καὶ πῦρ συνήχθη παλλὰ ἰκε-
ταυθεῖς.

Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἦδη ῥᾶν, ὡς τὸ εἰ-
κὸς, ἐλώσεσθαι ἐμελλεν ἔσθαι γυναικὸς κα-
λῆς, καὶ πρὸς ἡδονὴν τε ὁμιλεῖσθαι ὅτις αἰ-
νῆς, καὶ ἐν χειρὶ δακρύσαι, καὶ μελαῖν τ' ἰ-
γῶν ἐλενας ὑποτινάξαι, καὶ ἀπινύσσει
ἦδη λαβέειν, καὶ ἐισελθόντι προσδραμῶν,
καὶ καλλοπίζεσθαι, ὡς αὖ μάλιστα ὀφείσει,
καὶ πῦρ καὶ ἄσπαι, καὶ καθαρίσαι ὡς ἅπασιν ἔλ-
τῷ Διωνίᾳ ἐκείνη. καὶ ἐπεὶ ἦδη τῷ ἔρωτι, καὶ τα-
χεῖον γεγενημένων, ἄλλο ὅτι τῶν ἐπι-
ταῖ, καὶ τ' ἀθλῶν ἀπώλλυται. κῶν τε ἡ ἐξ
αὐτῷ σὺνταξί. ἰκανὸν δὲ καὶ τῷτο, βλά-
κα ἐρατὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ ἐνέτι ἐφοί-
τα πρὸς αὐτόν, φυλάττειν τ' ἔρωτα. ὁ δ'
ἐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, ἐδὲ
ἠνείχετο μὴ ὁρᾶν αὐτῶν, ἀλλὰ ἰδάκρωσι, καὶ
τῆς κόλακας ἐπέπεμπε, καὶ τὴν κα-
ταλείας ἐπέδοσθε, καὶ τ' εἰκόνα περικαλὴν

lacrimetur, & vigilet, tandem ut suspen-
sura se sic prae amore misera; quaec per-
suasum est beatulo, pulchrum esse, & R-
phesiorum uxoribus expetitur. Ac tan-
dem multis precibus exoratus cum ea con-
greditur.

15. Ex hac jam facile, ut apparet, fuit
illum expugnari a pulchra muliere, quae
sciret ad voluptatem attemperare suos ser-
mones, & placare opportune, & inter ser-
mones miserabiliter ingemiscere, & absen-
tem jam complecti, & ingredienti occurre-
re, & eum ornatum adhibere, quo maxime
placeret, & interdum canere etiam, ac ci-
tharam pulsare, quibus illa omnibus adver-
sus Diniam usa est. Et cum sentiret jam
illum laborare, & maceratum ab amore
mollitumque esse, aliud insuper excogitat,
quo perderet miserum, nempe uterum se et-
iam ex illo gerere: valet autem hoc etiam,
ad stolidum amatorem magis accendendum:
nec amplius ad illum ventitat, custodiri se
a viro dicens, qui audierit de amore. At
ille rem non ferre, neque pati posse, quod
non videret illam, sed lacrimari, & intro-
mittere adulatores, & nomen Charicleae in-
clamare, ejusque statuum, (de candido mar-
more

a Kai] Abest a Fl. b Tò ἐντεῦθεν] Sic Fl. P. Taur. . . iunctim plurimae. c 'ἔρωτ'] Sic P. 'ἔρωτ' f. Fl. R. M. V2. B2. S.

61. Διδόρυχοι ἦδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpres uter-
que jamque amore illaqueatum, quasi nunc βρέχθαι in-
mentem fuerit Luciano. Verte madefactum ac mer-
sum amore. Et quæso cur nunc aliter considerant,
quam in Bis accusato. ε ἡ τῶν αὐτῶν ἢ διδύμοι τῷ
μύθῳ. J. G.

Ibid. Τακίον] Conf. supra Amor. c. 3. Ibiq. ex Al-
ciph. addita, ex quo rursus alium locum hic addam,
qui est L. III. p. 410. Ζηκουρέτης δὲ ὁ Ἐπικουρίῳ τῷ
ψάλλῳ ὡς αὐτοὶ ἠνθικαλίζετο, τακίον ε ὁ γὰρ προσ-
βλέπων ἰσομεμυκῶσι τοῖς ὁμιλοῦσι. J. F. R.

65. Καὶ οὐκ ἔτι ἰφάτα πρὸς αὐτόν, φυλάττειν τ' ἔρωτα
ἰφάτας λέγουσα, πεπυρμένον τ' ἔρωτα] Leve mendum in
his latet. Pro illo τ' est vel τῷ scribendum: nullum
enim hic ista copula locum habet. Chariclea ubi Di-
niam amore sui jam infatuarat, haud amplius, quod
ante solita fuerat, ad eam veniebat, dicens se prohiberi
a viro, qui de amore illo audiuisset. Vel Attice le-

gendum τὸν τῶν αὐτῶν pro τῷ τῷ αὐτῶν.

66. 'Ἐπὶ τῷ αὐτῶν] Quod Cl. Jent. suspicatus est, id
Paris. Ed. habet, sed τὸν τ' αὐτῶν, ita ut ex accentu
praepositionis videre liceret, non particulam τ, sed
articulum intelligendum; quare spiritum tantum su-
stulimus, ut propius jungerentur. J. F. R.

74. 'Ευκρίδης] Sic supra Θ. Δ. VI. m. M. du S.

76. Συνοικίαι] Insulae. Nimirum tales insulas sive
conjuncta aedificia intelligit, quales Sueton. Caes. c.
41. Recensum populi — vicatim per dominos insularum
egit; ubi vid. Interpretes; plura enim in re vulgari
congerere non lubet. J. F. R.

80. 'Εξαικένω] P. & L. recte. In reliquis ἔξαι-
κένω. M. du S.

'Εξαικένω] Dandum hoc Solano ac Mss. duobus
probac notae existimavi, ut jam augmentum adde-
rem, quod Edd. non agnoscebant; alioqui, si modo
unus Cod. habuisset, non addidisset. Vid. supra ad
τοῦ

more facta erat) amplectens ejulare. Tandem humi se abiciens volvitur, resque in confectum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & fervae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysonis domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta jam & vacuefacta erat.

16. Deinde cum jam siccus ille & aridus esset, eo relicto, aliam quandam Cretensem juvenem, de auratis illis, venata, ad illum transit: & illum jam amabat, & ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus jam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque jam ad Cretensem illum amatum transierant, venit ad Agarhoclem, qui jam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac pri-

αὐτῆς (ἐπεκρίνω δὲ λίθον λευκὸν) ἐκάνει, καὶ τέλει καθάρα αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν ἐκλίνουσα, καὶ λυτὰ ἦν ἀκριβῆς τὸ πρῶτον. 5 τὰ μὲν γὰρ δῶρα, ὅτι μῆλα καὶ στεφάνους ἀντιδίδωμι αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροί, καὶ θέραι, καὶ ἐοδῆτες εἰσθεῖς, καὶ χρυσὸν σπόρον ἔδωκα. καὶ τί γὰρ; εἰ βραχὺ ὁ Λύσανος οὐκ ὀνομαστότατος ἔστιν Ἰωνίᾳ δογηνόμορος, ἐξήντητο ἤδη, καὶ ἐξεκένωτο.

Εἶτα ὡς ἤδη αὐτὸς ἦν, ἀπολιπύσας αὐτὸν, ἔαλλον τινὰ Κρήτα παῖσος τῆς ὑποχρύσας ἐθῆρα, καὶ μετέδωκεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτῷ, καὶ κεῖνος ἐπὶ 5 γένει. ἀμελέμενος δ' ἐν ὁ Δεινίας, ὅτι ὑπὸ τῇ Χαρικλείᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῇ Κολάκῃ, καὶ κεῖνος γὰρ ἐπὶ τῇ Κρήτῃ ἤδη ἔρως μὲν ἐκλήθησαν, ὅτι τῇ Ἀγαθοκλείᾳ, καὶ πάλαι εἰδὸτα ὡς ἔχει πρὸς τὰ πράγματα αὐτῶν. καὶ αὐτὸς τὸ πρῶτον, ὅμως διηγείτο πάντα, τῇ ἑρῳίᾳ, τῇ Σπορίᾳ, τῇ ὑποφρίᾳ τῇ γυναικὶ, τῇ ἀντερᾷ τῇ Κρήτῃ, καὶ τέλει, ὡς ἐβίωσε, μὴ ἔχει συνὰν τῇ Χαρικλείᾳ. 9 ὁ δὲ ἀκαίριος εἶναι νομίσας ἐν τῇ Σπορίᾳ μόνον τῷ Δεινίᾳ, διότι ἐπὶ προσέειπε μόνον αὐτὸν τῇ Φίλῃ, ἀλλὰ τὴν Κολάκῃ αὐτῇ

πρὸς

d' Ἐβλίῳ] Ἐβλίῳ Ex. Fl. Nil mut. Edd. nec P. e Λύσανος] Ita jam Edd. cum supra Λύσανος habent. f' Ἐκένωτο] Sic L. & P. Ἐκένωτο Edd. g' Ἄλλον] Ἄλλον male J. & Fl. h' ὑποχρύσας] Constans Edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. i Πάλαι] Πάντο Fl. k Διηγείτο] Διηγείτο male Fl.

συγκαταστήσας c. 12. f. J.F.R. 81. Ως ἤδη αὐτὸς ἦν] Praeclare illustrat hanc formulam Kusterus ad Aristoph. Σπορίᾳ. 853. Sed nondum tamen persuasit ibi pro ἡλλὰ γυνήσῃ προδοῦν legendum esse αὐτῷ. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit aliquem expectando *Sirabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed, Annon solent qui expectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *Curvo nec faciem litore demover*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia jam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. J.M.G. Ibid. αὐτῷ] Conf. supra T. I. Tim. c. 8. m. Et Mer. Diab. XIV. pr. M. de S.

αὐτῷ γὰρ] Nota est metaphora de iis qui bona produdere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum: *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici*. De paupere ac famelico *Alcibiades*. III. Ep. 4. p. 282. ὡς τὸν ὄψοι αὐτῷ ὑπὸ λαοῦ ἐπὶ ἀσχημῶς. Sed & αὐτὸς πρὸς πρᾶς πρὸς ap. Suid. & Joseph. esse docet L. Bos Animadv. ad Suid. c. 35. p. 145. J.F.R. 82. Ἄλλον τινὰ Κρήτα παῖσος τῆς ὑποχρύσας, ἡρῳί] Alium quandam adolescentulum Cretensem bene nutritum venusta est. ὑπόχρως] est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam. ut paulo inferius ὑπόχρως subpallidus, non convenit pecunioso juveni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus τῇ πολυχρύσῃ. J.G.G. 96. Μὴν αὐτῷ τῇ Φίλῃ] Non ausim severe damna- re hanc lectionem: potest enim τῇ Φίλῃ latitudinem quan-

προετίμα, ^a τότε, ἣν μόνην εἶχε πατρῴαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἦκεν αὐτῷ ἢ τιμὴν κομίζων τρία τάλαθα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας ὅκ' ἀφανὲς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθεν αὐτῆς γεγενημένος· καὶ αὐτῆς ἡ ἄβρα, καὶ τὰ ^b γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλῷ χρόνῳ ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, ^c ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδωδιμον ἔτι ὄντα ἢ Δεινίαν.

Ὡς δὲ ὑπέρχετο ἥξειν παρ' αὐτῷ, καὶ ἦκε παρ' ^d ἢ πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημόναξ ὁ ἢ Χαρικλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλοι ^e λῶς αἰσθόμενοι, εἴτε καὶ ἀπὸ ^e συνθήματος ^f ἢ γυναικὸς, ἅμφω γὰρ λέγει, ἐπαφασάς ὡς παρ' ἐκ λόχου, τίω τε ^f αὐλίον ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὴν Δεινίαν, ὡς καὶ μάστιγας ἀπυλῶν, καὶ ξίφος ^g ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενοι. ὁ δὲ συνιδὼν ὁ καλῶν ἦν, μοχλὸν τινα πλῆσιον κείμενον

tores. Tum vendita, quam solam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias jam non obscurus esse Charicleae, pulcher quodammodo factus denuo: & rursus ancilla, & codicilli, & reprehensio, quod diu non venisset: adulescentes etiam concurrere, facturi spicilegium, cum viderent, esse adhuc Diniam talem, quem comederent.

17. Cum autem venturum se ad illam condixisset, & venisset circa primam quietem, & intus esset, Demonax, Charicleae maritus, sive temere illud senserit, sive recum uxore composita, utrumque enim dicitur: confurgens velut ex insidiis claudijubet januam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, strictoque velut in adulterum gladio. At ille videns quantis in malis esset, correpto vesti quo-

^a Τότε] Sic etiam esse in Fl. notat M. du S. ^b Γραμματεῖα] Ita P. & L. Γραμματεῖα Edd. ^c Ἐπικαλαμησόμενοι] Sic emend. Menz. & ita Fl. Ἐπικαλαμησόμενοι ceterae & P. Ἐπιτεχασόμενοι marg. AIW. ^d Τὸν] Abest a Fl. ^e Συνθήματος] Συνθήκης P. & marg. AI. ^f Αὐλίον] Αὐλίον Edd. priores.

quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui specie tenuis modo sunt tales. Sed videtur tamen opponere sibi invicem velle auctor ἢ φίλον, & τοὺς κόλακας vehementius certe locutum esse, si ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus sum.

^a Γραμματεῖα] P. & L. Reliqui vero ut supra γραμματεῖα, prave.

^b Ἐπικαλαμησόμενοι] Sic recte legitur in Fl. Ed. pro eo quod in reliquis est, & in ipso P. ἐπικαλαμησόμενοι.

^c Ἐπικαλαμησόμενοι] Si omnino legendum sit ἐπικαλαμησόμενοι, significabit, παρὰ τοῦ ἀδοξαστοῦ ὀφειλόμενον, h. e. denuo ad adulationem consuetam olim redituri; vel etiam ad dolosam machinationem referri poterit. Sed videtur H. Stephanus librum habuisse, in quo legeretur ἐπικαλαμησόμενοι (ita certe sub hoc ipso verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπικαλαμησόμενοι). Et sane spicilegii significatio multo commodius ad h. l. videtur applicari posse. Et video, idem placuisse Solano, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid sit de auctoritate utriusque verbi compositi, cujus notum simplex, ipsum adhuc ἀπὸ τοῦ λεγόμενου, puto, in Lexicis.

^d Τὸν] Ita omnino legendum videtur. In addend. Ed. Graev. AE. M. Sic rursus etiam ad

verbum Gujatus in nott. Mff.

7. Ὅπως ἐδωδιμον] Erasmus hujus Dialogi Interpres lectorem saepe decipit. Verte igitur hunc locum ut Godofredus Maluynus Senator Clarissimus monuit, machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc esse quod edi posses. Sic Terent. Eunuch. hunc comedendum & deridendum vobis propino. Idem Maluynus debibendum legebat.

9. Ἐνδον ἦν ὁ Δημ.] Perperam haec antea interpuncta & versa suo nitore restituiimus.

13. Τὴν τε αὐλίον ἀποκλείειν] Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt astrium occludi, quum in dialogo Coclhidis & Parthenidis recte vertant ista κτήν· ἡ αὐλὴ καὶ βεῖ· ὁ αὐλὴ ἡ αὐλὴ, domusque janua exterior effringitur: sicut pessime de Gymnasiis c. 2. cὺ τῶ αὐλῶν αὐλῆς reddidit Benedictus in astris, quum Opsoporus accuratior in aula are. Sequentē pagina videt. minime verti Graeca in illis ἰσχυρὸν δὲ οἱ ἐπὶ τοῦ παρῶν, ut autem diluxit, milites advenant, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur ἐπὶ τοῦ οὐδὲν officio licitorum functos, quum intelligendi sint praetores haud dubie accincti satellitibus & licitoribus. Stupidior ἀβελία est interpretis Salmurienensis in pagina vicina τῶ αὐλῶν ὁ Μιγαρκὸς scribentis Chalcedensis nauticlerus, quod omnino in hac editione mutari debuit.

Ibid. Αὐλίον] Adscripserat Solanus legendum αὐλίον, nul-

quodam prope jacente, tum ipsum Demonactem percussio tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re percussu, jam comprehendere illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias patrato facinore clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Ma-
ne vero adsunt magistratus (re jam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, ab-

ἀρπάσας, αὐτὸν τε σκοπεῖναι τὴν Δημό-
νακίαν, πατάξας εἰς τὸ κρόταρον, καὶ τὴν Χα-
ρίκλειαν, ἢ μιᾷ πληγῇ ταύτην, ἀλλὰ
καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τῇ
Δημόνακτι ὑπερὸν. οἱ δ' οἰκείται τίως μὴ
ἐσθίκεσαν ἄφῳνοι, τῷ παρὰ τοῦδε τῷ πράγ-
ματι ἐκπεπληγμένοι, εἴτα περιώμενοι
συλλαμβάνειν, ὥς καὶ αὐτοῖς ἐπὶ μὲν τῇ
ξίφει, ἐκείνοι μὲν ὑπέφευγον, ὁ Δηνίας δὲ
ὑπεξέρχετο, τηλικῶτον ἔργον ἐργασάμε-
νος καὶ τὸ μέχρι τοῦδε τῷ Ἀγαθο-
κλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πε-
πραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὅ, τι
ἀποβήσεται σκοπεῖντες. ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ
παρήσαν (ἥδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβήθη) καὶ
συλλαβόντες τὴν Δηνίαν, εὐδ' αὐτὸν ἔξαρτον
ὄντα μὴ ἐχὶ πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ
τὴν ἄρμωσιν, ὅς ἤρμοζε τὴν Ἀσίαν τότε. ὁ δὲ
βα-

g. Ὑπεξέρχεται] Ἐξέρχεται Ex. Fl. Nil mut. Edd. nec P. h. Ἀναλογιζόμενοι] Ἀν— Fl.

nulla Ed. neque Cod. addito qui sic habeat, sed Edd. f. Fl. Fr. P. consentire in αὐλίων. obscurandavi tamen, quia sic alibi apud Nostrium scribi solet, ut in Dial. Mezer. XII. post med. τῷ αὐλίων ἔδραν ἀποκαλιεμένων. Ibid. Dial. XV. ipso med. ἢ αὐλίων ἡρώσιον. Οὐραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimonio probavit L. Bos de Ellipsi. p. m. 67. Conf. eund. in πύλη p. 139.

35. Ἀρμωσιν] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἀρμωσιν, difficile est dicere. Fuit Lacedaemoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus L. XIII. his verbis: Ἰσπικράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμωσιν ἐκάλεον.) Ii suos praefectos in regiones sibi subjectas mittebant, & ἀρμωσιν eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & huius Dialogi sub Romano erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nomen solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte παρακρίζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quae Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μνησιππος videtur esse Laconis, sed Μνάσιππος dicendum fuisse. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ἡνὶ τὴν ἀρμωσιν ἀπαχθῆναι τὴν Ἀσίαν. Itaque alio me verito, & puto fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani per-

mittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine jurisdictione suprema, sed morum & iustitiae curam habentes. Id mihi suadet Budans in commentariis suis, qui haec ait: ἀρμωσιν ἐκάλεον Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὐ ζῆν ἀγροτάτας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἀρμωσιν id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi sic sit, cur ita loquutus fuerit Lucianus; mihi non liquet.

f. P. a. G.

Ἀρμωσιν] Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias haec fabulasve temporis esse recentioris arguunt, cum de Imperio Romano hand dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18. 32. & 33. Βασίλειος μεγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule Spanh. p. 446.) cum Italia nominetur, & Gyarus sub Imperatoribus exilii locus.

M. du S.

τὴν ἀρμωσιν, ὅς ἤρμοζε] Nondum satis video causae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro Ez. Spanhemio in loco Nostri de morte Peregrini, §. 9. ubi iterum de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu s. Legato extra ordinem ad ordinandum statum liberarum civitatum missum. vid. Diss. 13. p. 586. Libera quidem civitas Ephesus, sed quam tamen Proconsulari imperio subiectam, satis abunde constat. Lucianum non semper solennibus

βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμψῃ αὐτόν, καὶ μετ' ὃ πολλὴ κατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γυάρον ἢ σπονδῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ Φεύγων εἰς αἰὲν τέλαγμόν. Ἐπὶ τῷ βασιλείῳ.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς καὶ τὰλλα μὲν συνῆν, 40 καὶ συναπῆρυν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεσθλῆν εἰς τὸ δικαστήριον μόνον τὸν Φίλωνα, καὶ πρὸς ὅδον ἐπεδέχθη. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφυγεν ὁ Δεινίας, ὅδῃ τότε ἀπελείφθη τῷ ἐταίρῳ καλαδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ, διέτρεψεν ἐν Γυάρῳ, καὶ 45 συνέφευγεν αὐτῷ καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουν τὰ ἀναγκαῖα, ὡς ἔδειξεν ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκαλεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτων ἀποφύγων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσασα δὲ ὀκτιμήκιστον ἐθεράπευσε, καὶ 50 ἀποθανόντων ἐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτῷ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτῷ ἐν τῇ νήσῳ ἔμμενεν, αἰχχυνόμενος καὶ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν Φίλωνα. τούτῳ σοι ἔργον φίλε Ἕλληνα, ὃ πρὸ πολλῶν γενόμενον ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα 55 εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' ὃ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἶθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνάμωτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδωάμην αὐτοῖς, ὅτω

ducunt. At ille mittit ad Imperatorem; nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exulare in ea perpetuo iussus ab Imperatore.

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in iudicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum jam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui velut ipse se damnavit, in Gyaro moratus, exularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles. ΤΟΧ. Utinam injuratus, Mnesticpe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum

α' [Εστ] Sic restitui ex P. J. H. S. Ἐστ enim male P. Et Ex. Fl.

37. Γυάρων] *Ande aliquid brevibus * Gyaris* (c. carcere dignum, Si vis esse aliquid. Juvenal. G.

38. Φεύγων] *Exulare. G.*

* Gyaris] Modo enim Gyaris plur. modo Gyaris dicit. Vid. Sat. I. 73. Ubi tamen posteriore loco non aliquid, sed aliquis rectius editum, & nescio num Salmasius in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in Juvenal. lo-

47. Τῶν πορφυρέων] Τῶν τῶν πορφύρας ἀνέγνω, ὅτι τὸ πορφύρεον αὐτῷ. G.

etiam quondam aliquis, commemorantes movent p. 762. Ed. Casaub. Singulari utitur idem Juven. X. 170. Ut Gyaris datus scipulis, parvaque Scribo. Cetera vid. Brasius in Adag. J. F. K.

Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνδραγαθὸς nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αἰνουργάτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmum in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphrasti historia c. 32. συναρμωσθὲν legatum Praefidis arbitror intelligi. J. M. G.

36. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Erasmus ad Persarum Regem. verte ad Imperatorem. Solebant enim praefides Provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmum saltem

admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vmoticum Ὀδύρωνα argumento εἰκάζων. J. B.

37. Γυάρων ἢ σπονδῶν Κυκλάδων] Cycladibus adaumerat etiam Strabo 10. p. 334. atque Plin. 8. 29. l. 43. sed inter Sporadas refert idem Plin. 4. 12. l. 23. & Stephanus Byz. Cacterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici. *Ande aliquid, brevibus Gyaris* (c. carcere dignum &c. J. M. G.

41. Συνεσθλῆν εἰς τὸ δικαστήριον] Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio Rev. J. Elphinstone ad illustranda Apostoli verba: ὃς τῇ πρώτῃ μοι καταλόγῳ ἰδὼς μοι συμπαραμύθεια, quae loquatur in 2. Epist. ad Timotheum. IV.

cum quendam amicum, Agathoclema istum 60 Σκυθικόν τινα Φίλον τ' Ἀγαθοκλέα τῦτον
narrasti. Verum metuo, ne quem alium διηγήσω: πλὴν δέδια μή τινα καὶ ἄλλον
dicas illi similem. ὁμοιον εἶπης αὐτῷ.

19. MNES. Audi ergo alium etiam, ΜΝΗΣ. Ἄλλω τοίκιν καὶ ἄλλον, ὦ Τό-
Toxari, Euthydicum Chalcidensem: nar- ξαρ, Εὐθύδικον τ' Χαλκιδέα. διηγέιτο δὲ
ravit autem mihi de illo Simylus nauclerus 65 μοι περὶ αὐτῷ Σίμυλῳ ὁ ναύκληρῳ ὁ
Megarensis, jurans, se factum vidisse. Na- Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενῳ ἢ μὴν αὐτὸς
vigasse nimirum se dixit ex Italia Athenas ἐπαρέναι τὸ ἔργον. πλὴν μὲ γὰρ ἔφη ἐξ Ἰ-
versus circa Vergiliarum occasum, cum ταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πληριάδῳ,
vectoribus hinc inde collectis: ipse hinc au- συλλογισμαῖς τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν
tem fuisse Euthydicum, & cum illo Da- 70 δὲ τέτοις εἶναι τ' Εὐθύδικον, καὶ μετ' αὐτῷ
monem Chalcidensem, hunc illius sodalem: Δάμωνα τ' Χαλκιδέα, καὶ τῦτον ἑταῖρον αὐ-
fuisse autem aequales, cacterum Euthydi- τῷ ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τ' μὲ Εὐθύδικον ἐρ-
cum valentem ac robustum, Damonem ve- ρωδὸν καὶ καρτερόν· τ' δὲ Δάμωνα ὑπερ-
ro subpallidum & imbecillum, qui e longo χρόν καὶ ἀσθενκόν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς,
morbo videretur modo convalescere. At- 75 ὡς ἐδόκη, ἀπεσάμενον. ἄχρη μὲ ἐν Σκελίας
que ad Siciliam usque feliciter ipsos navi- εὐτυχῶς ἀφελῆσθαι ἔφη ὁ Σίμυλῳ
gasse, retulit mihi Simylus. Superato au- σφᾶς. ἐπεὶ δὲ τ' πορθμὸν ἀφελήσαντες,
tem freto, in ipso jam Ionio navigantes, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χαίμενα μέ-
tempestate oppressos maxima. Quid atti- γιστον ὀπίπτεσθαι αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ,
net dicere multa illa, fluctus decumanos, 80 τί ἂν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, καὶ τρο-
& turbines, & grandines, & reliqua tem- βίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χει-
pestatis mala? Cum vero jam prope Za- μάνῳ κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς χετ' Ἰθά-
cynthum essent, nude navigantes antenna, κυρτοὶ εἶναι ἀπὸ ψυχῆς τ' κεραίας πλεονίας,
ἔτι

δ Τὸν] Deest in M.

16. Nimirum periclitantibus in judiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos ἀδικοῦσιν δικῶν, notum) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis Herald. ad jus Atticum. J. F. R.

48. Παρρησίαν] Verbe ut idem Senator, παρρησίαν πρὸς τοὺς ἀκούοντες. Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fusius. J. B.

Ibid. Τὸν παρρησίαν] Jam Strabo cum appulisset ad hanc insulam, καί ποτε ἔγνω ὑπὸ αἰσίου συντοκισμῶν, ut ipse ait 10. p. 334. 48. ubi plura de eorum hominum paupertate. J. M. G.

Ibid. Τὸ γινώσκον] Conferri jussit Solan. T. I. Solum. 1. Ibi enim legas: γινώσκον αὐτὸν τὸ γινώσκον. Vid. not. Hom. Iliad. c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo γινώσκον, modo γινώσκον esse in Luciano; modo in antiq. Edd. γινώσκον. ubi in recent. γινώσκον. Hic quidem γινώσκον. Fl. acque ac J. & H. P. &c. Alibi non semper hujusmodi minutis recensendis Lectori fastidium parietur. J. F. R.

56. Πότε. .] Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo jam negotio scripti hujus Libelli tempus assignaretur. Ego nihili invenio. M. du S.

64. Εὐθύδικον] Et hi mihi ignoti. M. du S. 70. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τ' Χαλκιδέα. καὶ τούτων ἰσχυρὸν αὐτοῦ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, ὅτι αὐτὸς ἴψω Damon Chalcidensis, ejus amicus. In his certe nulla significatio vocum καὶ τούτων. Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τ' Χαλκιδέα ἐ τούτων, ἰσχυρὸν αὐτοῦ, ὅτι in eis Damonem, hunc quoque Chalcidensem, (aeque ut Euthydicum) amicorum ejus. Sic solent, quum duo in eodem conveniunt. J. B.

83. Ἀπὸ ψυχῆς τ' κεραίας] Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis causa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, nudae sunt antennis. Hoc est in Aëtii Arologici XXVII, 12. χαλάσαι τὸ σπῆμα, ut recte explicat Schöff. de mil. nav. 1, 4. p. 35. J. M. G.

84. Σπῆμα

ἔτι καὶ ὁ σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς
τὸ ῥόδιον ἐπιδέχεσθαι τὴν ὁρμῆν, ἀλλ' ἐμείσας
νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαι
τὴν Δάμωνα, ἐμῶν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θά-
λασσαν· εἶτα, οἶμαι, τὴν νεὺς βιαίτερον εἰς
τὴν κεκυφὴν μέρῳ ἐπικλιθείσης, καὶ τῇ κύμα-
τι συναπώσαντι, ἐκπέσῃ αὐτὸν ἐπὶ
τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ πέλαγος, ὅδ' ἐγὼ γυμνὸν
τὴν ἄθλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾶον δύνασθαι νεῖν εὐθύς
ἐν βοᾷ πονηρόν, καὶ μόγις αὐτὸν ὑψώ-
σῃ τῇ κλύδωνι.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ
γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι αὐτὸν εἰς τὴν
θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὴν Δάμωνα
ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνας γὰρ ἐπιπολὺν
ταῦτα, τὴν σελήνης καταλαμπέσης) συμ-
πράνῃ χεῖρ, καὶ συγκυφίξαι. σφᾶς δὲ
ἐπιθυμεῖν μὴ αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεῖν τὴν συμ-
φορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῃ
τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε

& spiras quasdam ad impetum undae exci-
piendum trahentes, media circiter nocte,
nauseantem, ut in tanta agitatione, Damo-
nem vomuisse proclinato versus mare cor-
pore. Tum navi, puto, violentius in
eam partem in quam incubuerat, inclinata,
& fluctu simul depellente, praecipitem ex-
cidisse in pelagus, ne nudum quidem mise-
rum, ut natare posset facilius. Statim igitur
clamasse jam suffocandum, & vix supra
fluctus se tenentem.

20. Euthydicum vero cum audisset,
(fuisse autem forte in cubili nudum) abje-
cisse se in mare, & comprehenso Damoni,
jam victo ac despondenti animum, (videri
potuisse autem pleraque fulgente luna) ad-
natasse, eumque sublevasse. Illos autem
cupiisse quidem opem ferre, & miseratos
casum hominum, sed non potuisse, a ma-
gno vento actos: at illa certe fecisse, sube-
ris

a Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.] Nil mutare J. Fl. Fr. P. not. Solan. Sed & sic H. S. &c. b Τὸν] Fl. omisit.

84. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus Plu-
tarchum πρὸ ἀδελφείας p. 900. Νεὺς ἀρπαγίσης καὶ
πνέματι ἐπιλαμβάνονται, σπείρας ἢ ἀγκύρας τὸ τά-
χος ἀμβλύνουσι. Σπείρα igitur adhibetur in tempesta-
te ad cursum navis retardandum, & frangendum ob-
tundendumque quasi impetum. Sed quid est σπείρας;
Scholium ad Odyss. 2. 269. σπείρας interpretatur μι-
γάλης κάλως, δὲ ἂν ἕλκον αἰ νῆες. Nempe funes ma-
gni nautici, in spiram convoluti, mari innatantes,
impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita fa-
cile everti navis possit. Emendandus est Hesychius,
apud quem sub voc. σπείρας continuatur oratio, οἱ πρὸς
τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio est, non mi-
nus, quam ea quae sequuntur, & nisi fallor ad hunc
nostrum locum pertinent, καὶ νεὺς σπείρας τι, καὶ σύστημα
καὶ ὅτι χροῖν. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἰμάτια, καὶ ἱστία.
haec σπείρας vocant Homeric interpretes. Excipere
itaque se debent apud Hesychium, σπείρας, σπείρα, σπεί-
ρον. Sed redeamus ad spiras nostras. Retinui in in-
terpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter
alia spira, inquit, funis nauticus in orbem convolutus,
& laudat Pacuvii versum, haud dubito quin in tem-
pestatis descriptione a poeta positum, Quid cessatis
socii ejicere spiras sparteas? Huc refero etiam Isidori
verba Orig. 19. 4. Spira, funes quibus in tempestati-
bus utuntur, quos nautici suo modo curcubas vocant.
Servata res ad recentiora usque saecula. Laudantur in
Glossario Dufresniano Voc. Spira n. 3. Glossae ad Fr.

Barberini Documenti d'amore, p. 273. Ligantur plu-
res fasces & projiciuntur in aquas retro naues, ut non
sic naues currant, fractis themonibus: & dicuntur spe-
rac, quasi res, quae faciunt tardare progressum. Prae-
stant ergo Spira navi jactatae, quod plaustris in de-
scensu arduo alligata a tergo sarmenta, Schleppe-reifs
vocat rustici.

J. M. G.
6. Ἐπὶ τούτοις] Minus rectum videtur quod Fl.
habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res super quibus
sedemus, genitivum postulant post ἐπὶ. Namque ἐπὶ
τούτοις ita quidem significabit super illis, ut conditionem
vel causam designet, & valeat propter vel praeterea.
Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi
praepositionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel
super quo sedemus, insistimus, adferant illud Aelia-
ni, (V. H. I. c. 30.) ἐπὶ ἵππῳ, id merito tamen su-
spectum est Cl. Perizon. qui ἐπὶ ἵππῳ malit, ut est in
Hist. animal. XII. 34. Vid. ejus notam in Edit. ma-
jore; (nam in minore omissa erat, licet in ejus Indice
ad hanc notam remittatur lector.) Et sic recte apud
Long. Past. IV. 112. Ed. Moll. ἐπὶ ἵππῳ ἵκεν legitur bis.
Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro
super loco reperiri; saltem in Novo Foed. Ephes. 2. 20.
Ἐποικαδμηνηντίς ἐπὶ τῷ θιμαλίῳ τὴν ἀποσίλῃν ἢ προφύτῳ.
Et in proverb. βοὺς ἐπὶ σαρῷ. Inde autem non con-
sequitur ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτοις permutandum, aut
prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud
ἐπὶ σαρῷ acque recte vertas: bos APUD acerunt,
(quod

eris frustra multa illis projecisse, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, si quid illorum nanciscerentur, & ipsum denique navis pontem non parvum. Cogita jam, per Deos, quod quis aliud specimen ostendat firmiter benivolentiae adversus amicum, I delapsum noctu in mare adeo efferatum, quam si in mortis ipsius societatem veniat? Et inuere mihi animo fluctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum ferventem spumam, noctem, desperationem: deinde illum jam suffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero desilientem statim, & natantem una, ac metuentem, ne ante se Damon pereat: sic enim discas minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narrasse, Euthydium.

21. TOX. Utrum vero interierunt, Mnesippe, illi viri, an aliqua illis ex in-

στοῖσαι, Φελλὺς τε γὰρ πολλὰς ἀφείναι αὐτοῖς, καὶ τὸ κοῦρῳ τινος, ὡς ὅτι τῶν Σπονηζαίνου, εἴ τι αὐτῷ σκετύχοιεν, καὶ τέλει καὶ τὸ Σπιδάβραν αὐτῷ, εἰ μὴ κρὰν ἔσαν. ἐνόησον τοῖνυν πρὸς θεῶν, ἢ τι οἷα ἂν τις ἄλλην ὁπιδείξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιωτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγρον ὅπως ἡγρωμένον, ἢ κοινωνήσας τῷ θανάτῳ; καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὸ ἐπανάστασιν τὴν κυμάτων, τὴν ἦχον τῆς ὕδατος ἐπικλωμένης, τὴν ἀφρὸν περὶ ἑσθίοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν Σπονηζαίνου, εἴτα Σπονηζόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸ δὲ ἐπιπνέοντα εὐδύς, καὶ συνονέοντα, καὶ διδόντα μὴ ποραπόλην αὐτῷ ὁ Δάμων. ἔγωγε γὰρ ἂν μάθοις, ὡς ὅσα ἀγενησάσαι καὶ τῷτον φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

TOX. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μήσιππε, οἱ ἄνδρες, ἢ τις αὐτοῖς ἐκ πλοῦτος λόγος

c. Τούτων] Sic Edd. & P. Τούτοις Ex. Fl. d. Ἐπιδείξιν] Non habet hoc nomen γ. Habet Fl. H. P. Ald. S. e. Ἐπιπνέοντα] Et Fl. sic habere notat M. d. S. f. Ἡ τις] Ἡ τις Ex. Fl. Nil vulgatam mutat P.

13. Καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν] Διηγήσεως αὐξήτικα τῷ πάθους. V.

(quod Erasmus in Adag. fecit) atque alterum βούς ἐπὶ φάτῃ, Bos AD praesepe. Et sic ἐπὶ νηὶ non esse in navibus, sed apud naves, diximus supra ad Thym. Hist. c. 28. No. 73. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτῃ recte etiam vertatur alibi, in praesepe, ut apud Long. L. III. haud ita longe a pr. (p. 69. f. Moll.) Τότε βούν ἐπὶ φάτῃσι φροντίς ἢ ἀχρον ἐδύοντων αἰγῶν ἐπὶ πρὸς αὐτὸν ἐν τοῖς σηκοῖς φυλάδας δὲν ἐν τοῖς σφιστοῖς ἀκύνον ἐ βαλάνους. Tunc boves curabant in praesepebus palea, capras ovesque in caulis fronde — &c. vespertines. Quid enim hic differat ab eo quocum connectitur, nullus video. Et licet plura similia adferre possem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum interesse sentio, ut distinguamus ἐπὶ τινος & ἐπὶ τῇ. Quae enim confusio foret, si ἐπὶ τραπέζῃ καθήμενος idem esset atque ἐπὶ τραπέζῃ. E. c. ap. Isocr. Trapez. p. 711. al. 860. Τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, est, qui ad mensam sedet, non, qui in ipsa. Ap. Achill. Tat. ipso init. Σιδὸν ἐπὶ θαλάττῃ πλοῖς. Sidon urbs ad mare. Qui non distinguit, etiam inde fecerit urbem in ipso mari conditam, quales sunt Venetiae. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare nostra culpa eam non augeamus, quippe Graecarum praepositionum paucitas jam satis difficultatis

Tom. II.

parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod Isocrati l. c. est ad mensam, Nostro tamen est IN, SUPER mensa, infra Asin. c. 47. post med. ἐπὶ τῇ τραπέζῃ μοι ὠρεθῆναι εἶπεν, καὶ εἶπεν ἐπὶ αὐτῇ πολλὰ ἐστὶν μὴ δυνατόν ἄλλω ὄντι καθήμενον. Ita ibid. c. 29. f. ἐπὶ ἡμοῖς καθίζον. Conf. c. XI. g. Immo ἐπὶ φάτῃ etiam esse ob, propter praesepe, apertum ex Epist. Sent. XXVI. p. 102. Ὅστις ἐπὶ φάτῃ, καὶ φάλαροις, καὶ τάπησιν ἔτι ἐπὶ πρὸς γαστρίῳ. J. F. R. 15. Ἐπικλωμένη] Vix operae foret exponere quid hoc sit, nisi casu viderem (ubique enim pristinam versionem examinare non est animus) Erasmus vertisse, imminentes procellas, fragorem aquae sese agglomerantis, non adeo male ad rem ipsam, minus commode ad Gracca. Ἐπικλωμένη esse fractam sive infractam aquam, ipsum verbum satis indicat, de quo vid. supra, pro Imag. c. 13. adeoque collisionem undarum ab vento disjectarum, sonitumque hinc ortum significari, quilibet videt. Adde tamen id manifesto declarantem Alciphron. I. 1. p. 4. καὶ ἐκφράσει μὲν ὁ πόντος μελαπρόβροντος, τὸ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐκρήκει, παλαιχού τ' θαλάσσης ἐπὶ ἄλλῃ ἐπικλωμένην τὴν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πύτραις προσμάστιστο, τὰ δὲ εἰς αὐαυδύοντα ἱππύνητο. Ad quae verba Doctiss. Bergl. & hoc Luciani adducere non est oblitus.

XXX

J. F. R. 42. Ed.

λόγῳ σώτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ἢ μετρίως δέδοικα ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἀμφω φιλοσοφῶντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνον εἶχε λέγειν, ἃ πῶς εἶδε τὸ νυκτός· τὸ μὲν ἐκπύπνον, τὸ δὲ ἑπὶ πηδῶντα, καὶ νηχομένης, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ὑπὸ τούτων οἱ ἀμφὶ τὸ Εὐθυδικὸν αὐτοὶ διηγῶντο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, Φελλοῖς τισι πεπιστόντας, ἀνέχειν ἑπὶ τέτων ἑαυτῶν, καὶ ἀπονήχεισθαι, ὡς ἔγωγε ὑπερον δὲ τὸ ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἑώ, προστήξασθαι τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προστεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ.

Μετὰ δὲ τούτων ἢ Φαῦλος ὄντας, ὡς ἔγωγε ἂν εἴποιμι, ἄκυσον ἤδη τρίτον ἄλλον ἔδεν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορινθίῳ Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ Χαριξένῳ τῷ Σικυονίῳ φίλοις ἐκέχρητο ὑπόροις ἔσι, πένεσσι αὐτὸς ὢν ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε, ἀφθίκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλ-

superato salus contigit? nam haud mediocriter equidem illis metuo. MNE S. Bonae esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc adhuc sunt Athenis, ambo Philosophi. Simylus enim haec sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum saltu istum sequi, natate ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthydicus: primo quidem cum in suberis quaedam frustra incidissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse: postridie autem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad illum adnatasse, eoque consenso, quantum supererat spatii, facile ad Zacynthum appulisse.

22. Post hos autem non malos, ut ego dixerim, audi jam tertium alium, nihil illis deteriolem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pauperimus ipse. Moriens autem testamen-

tum

a [Ἰππὶς] Περὶ Ex. Fl. Vulgatae consentit P. b [Ἐπισπύοντα] Sic etiam Fl. c [Διηγῶντα] Consentire Fl. Fr. & J. notat M. du S. d [Πενήεις] Πενήεις Exc. Fl. & marg. A. W. Vulgatae adstipulatur P. e [Χαριξένῳ] Χαριξένῳ P. Nil mut. Fl. f [ἐκέχρητο] Sic Fl. V2. B2. P. ἐκέχρητο male J. H. Fr. S. ἐκέχρητο A. W.

42. Εὐδαμίδας] Nihil de his invenio. M. du S. 61. Αὐτῶν] Per hunc cave Charixinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. M. du S. Ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐπαιῶντο] Ita supra habuimus in Quom. Hist. c. 22. ἐν γὰρ παιδιᾷ. Pro Imag. c. 17. pr. ἐν μεγάλῃ τιμῇ, & passim. J. F. R.

68. Δικαιῶντες] Duplicem hujus loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere Δικαιῶντες, Aldus Δικαιῶντες, qua Aldina lectione, quam sequiores recte sequuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Δικαιῶντες non ab ἀδικίᾳ, sed ἀδικίᾳ, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas; horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant. Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus ejusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono Δικαιῶντες τὰ ὅσα τὸ ἀδικίᾳ. Quamquam ἀδικίᾳ plerumque significat vivo, versor, dego; dubitari non potest quin & natura sua significet dispono,

ordino, compono, discepto, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster T. I. in Ἀδικίᾳ c. XI. Ἡ δὲ τινος ἐκόντος αὐτοὶ συνδύει διατάσσει, καὶ προσλαμβάνει ἐπιτηδεύει ἀδικίᾳ. Perspicuum est, quid hic sit ἀδικίᾳ, nempe disceptare, cognoscere causam. Sic apud Dionysium Halicarn. l. IV. Ἀρχαιολογ. διατάσσει κατεξέρχεται δίκην. Hinc iudex passim ἀδικίᾳ dicitur, & δίκην non raro arbitrium, iudicium notat: sic apud Nostrum in Deor. dialogis T. I. D. XX. 1. Jupiter contententes de formae praestantia tres Deas ad Parin rejiciens, ἰγὼ δὲ, inquit, ἀποδοῦμαι τῷ δίκην & iterum ead. pag. ὡς ἂν ὁ Ἀρης ὁ σὺς, ait Juno Veneri, ἐπιτηδεύει τῇ δίκην. Adde quae habet H. Stephani, qui inter alia hunc ex Thucydide disertum affert locum, καὶ τοὶ πολλοὶ μὲν ἐς θεοὺς ἡρώεσσιν ἀδικίᾳ, πολλοὶ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκην & ἀδικίᾳ. Hic δίκην est administrare, ordinare, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud Thucydem διδύχτημα pro δίκην. Vide sis quae supra ad Tom. I. de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. J. J. (διδύχτημα legitur in Thuc. & Steph. J. F. R.)

Δικαιῶντες τὰ ὅσα τὸ ἀδικίᾳ] Rarior usus verbi ἀδικίᾳ in tali re videtur induxisse virum summum, Graec.

tum reliquit, aliis forte ridiculum; tibi vero nescio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo Aretaeo alendam matrem meam curandamque illius senectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit.* Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis jam matura. Si vero alserunt illorum, sic pergit, *aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem aliter habeat.* His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. *Quantam*, inquit, *Aretaeus & Charixenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum.*

23. At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, here-

λοις ἴσως γελῶντες, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαύτῃ δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ Φιλίαν τιμῶντι, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῇ πρῶταίῳ ἀομιλλῶν μὲν. ἐγγράφῳ γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μετρέφειν, καὶ γηρασκομένην, Χαριξένῳ δὲ τὴν θυγατέρα με ἐκδόναι μὲν προικὸς, ὅπως ἂν πλείστην ὀφειδέναι παρ' αὐτῷ δύνηται (ἦν δὲ αὐτῶν καὶ μητέρα προσβύτις, καὶ θυγάτριον ὥραϊον ἡδὴ γάμει) ἦν δὲ τι ἄτερ αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πᾶσιν, καὶ καὶ ἐκείνη μερίδα, φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τῆτον ἡ ἀναγκασιότατον τὸ ἀλθηνῶν, οἱ δὲ παλαιὰ μὲν εἰδότες τῇ Εὐδαμίδῃ, καὶ Φιλίᾳ δὲ, ἢ πρὸς τὴν ἀνδρα ἦν αὐτῷ, ἀγνοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιῶντο, καὶ ἑαίς ὅστις ἢ γελῶν ἀπὸ λάττειτο, οἷον Ἀρεταίῳ καὶ Χαριξένῳ οἱ εὐδαίμονες κληροὶ ἀλθδέξοντο, λέγοντες, εἰς αὐτὴν ἀπαίτησιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ὑπὸ τῇ νεκρῇ.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέγετο, ὡς ἤκουσαν, ἦνοι ἐνθὺς ἀλθιτά-

τες

g Kai] Deest ἡ in Fl. h Ἀναγκασιότατον] Ἀ—καὶ male f. i ἡ] Recte sic Fl. P. H. &c. ἡ male f. h Διακρίνεται] Sic Edd. omn. praeter Fl. quae ἀλθιτόντες.

56. *Ἐν τοσούτῳ] Ἀπὸ τῆς, ἐν τῇ μίσει. V.

*Ἐν τοσούτῳ αὐτῷ ante editum; sed merito αὐτῷ delectat Solan. et in C. rectius αὐτῷ, cum Luciano legebatur: nam

ipsum scholion ad αὐτῷ nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a αὐτῷ derivandum, quilibet videt. J. F. R.

Gravium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem αὐτῶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. *Suidas*, ἀλθιτῶν, διακρίν. καὶ ἀλθιτῶν, τὸ ἴσον τίμων. Conveniunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Judicialis illa significatio pervulgata: sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. J. M. G.

Διακρίνεται] Prorsus ab Luciani mente est alienum quod Cl. *Græv.* No. 84. substituit, ἀπαίτησιν, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus ut aliquid petiti aut partem ablati ex hereditate; neque enim id ab homine pauper, vel ante apertum testamentum sperabant; neque jam, dum adcurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum; neque adeo narrat quando id fuerit apertum; sed ipse ejus contenta jam narrando patefecit, idque jam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum infueto legandi

more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi imposito jam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem suscepturi; quo narrationis filo observato, verbum διακρίνεται est aptissimum; quod res ordinare, constituere, disponere, discernere, significat, adeoque cum sequentibus, ἐκ διακρίνεται connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τὸ διακρίνεται, nescio an sit adeo necessarium testimonio comprobare: certe sic διακρίνεται de scholium. *Aristoph.* *Eccl.* 669. Τὴν δὲ διακρίνεται τὴν παῖδα; *Πρ.* Κοινὴ πᾶσι. τὰ δὲ αὐτῶν Μίαν οἰκονομίαν ποιῶσιν συνήκεται ὡς ἐν αὐταῖς. — Τα διακρίνεται & τὰς τοιαύτας &c. Ac pro arbitrio *Vesp.* 522. quod expressis verbis a iudicio distinguit *Lysan.* *Ep.* 118. Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διακρίνεται, εἴτ' ἐκ διακρίνεται δίκης, δίκης, &c. Sed hoc posterius pueri norunt, quum vel Grammatici habeant, ἀπαίτησιν τὴν διακρίνεται, permittitur μὴ ἀρbitrium. At *Thucyd.* VII. c. 77. πολλὰ τε ἐς δίκης

τες τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων. ὁ μὲν ἔν' ἑ Χαρίξει-
 ντες πέντε μόνας ἡμέρας ὀπτιῶς, ἀπὲρ-
 θανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἀριστὸς κληρονόμων
 γενόμενος, πλὴν τε ἐκείνου, καὶ τῆς αὐτῆς με-
 ρίδα παύλας, τρέφει τε τῇ Εὐδαμίδα
 καὶ μητέρα, καὶ τῇ θυγατέρα ἐπὶ πολλὰ
 ἐκδίδωκεν, ὥστε τάλαντων πέντε, ὃν εἶχε,
 δύο μὲν τῇ αὐτῇ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τῷ Φί-
 λω ὀπτιῶς, καὶ τῇ γάμῳ γε αὐταῖν ὀπτιῶς
 ἡμέρας ἡξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τό-
 ξαρι, ὁ Ἀρεταῖος ἔστι; ἄρα Φαῦλον
 παύλας Φιλίας παρεσχάσθαι, τοιαῦτα
 κληρονομήσας, καὶ μὴ προδοῦς τὰς Ἀθήνας
 τῇ Φίλῃ; ἢ τίθεμεν καὶ τῷτον ἐν ταῖς τε-
 λείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι; ΤΟΞ.
 Καὶ ἔστι μὲν καλὸς· ἐγὼ δὲ τῇ Εὐδα-
 μίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῷ θάρσει,
 ὃ εἶχε· περὶ τῆς Φίλως. ἐδήλω γὰρ ὡς καὶ
 αὐτὸς ἀνὰ τὰ ὅμοια ἐπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ
 μὴ καὶ ἐν Ἀθήναις ταῦτα ἐνεγέγραπτο,
 ἀλλὰ πρὸ τῆς ἄλλων ἦκεν ἀν' ἀγραφῶν
 κληρονόμος τῶν τοιούτων.

ditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixe-
 nus quidem quinque solis diebus superstes
 moritur: Aretaeus autem optimus heredum,
 tum illius, tum sua parte adscita, & ma-
 trem alit Eudamidae, & filiam nuper elo-
 cavit, de quinque, quae habebat, talentis
 duo quidem filiae suae, duo autem amici
 filiae in dotem tribuens, nuptiis utrarum-
 que in eundem diem collatis. Quid tibi
 videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne
 se exemplum amicitiae praestitisse, tanta
 hereditate adita, non prodito amici testa-
 mento? an ponimus hunc quoque in per-
 fectis calculis, ut de quinque unus sit?
 TOX. Etiam hic honestus. At ego Eu-
 damidam multo magis admiratus sum fidu-
 ciae causa, quam de amicis habuit. Osten-
 dit enim, se quoque eadem pro illis fuisse
 facturum, etiamsi non scripta essent ista in
 tabulis, sed ante alios nec scriptum talium
 heredem venturum fuisse.

24. MNES.

a Χαρίξιν] Nihil jam a vulg. abijt Fl. b Εὐδαμίδαν] Ex emend. Græc. Εὐδαμίδα Edd. priores. c Περὶ
 Ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ ταῖς φίλοις marg. A1W.

νόμιμα διτήρηται. Quod Scholiast. exponit, ἐπι-
 δόξα πτωχότητος νόμιμος. Adeoque ad Luciani
 mentem adpositissime. Pro disceptare, componere
 Dion. Hal. Isæo. p. m. 107. ὃν λόγον ποιῶσα, ὡς
 διαιτῶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII. p. 457. f. τοὺς πα-
 τριῶν τὰ νόμιμα διαιτῶν. Adde Harpocrat. v. διαιτῶν.
 p. 124. Conf. nott. Vales. p. 19. Plura adderem; sed
 his scriptis video Cl. Jensonum idem fere egisse. Nec
 tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto mani-
 festior.

J. F. R.

75. Ἀπὸ τάλαντων πέντε, ὃν εἶχε] Toto genere con-
 fusus & absurdus in his est interpret posterior. Ita
 enim vides eum vertisse, ut dicat filiam datis quin-
 que talentis quæ habebat, elocavisse. Quæ talia plane
 non sunt in Græcis; & si dedisset in hanc rem talenta
 quinque, profusus fuisset, non diligens in distribu-
 endis hæreditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum
 supermansisset. Longe accuratior Erasmus: & ma-
 trem alit Eudamida, & filiam non ita pridem elocavit,
 ex quinque talentis, quæ possidebat, duobus in propria
 filia dotem, duobus in amici filiam erogatis. Atque ita
 superat talentum unum in alimenta matris Eudamidæ,
 sapientissima ratione.

J. G.

84. Εὐδαμίδα] Leve mendum in omnia editioni-

bus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ὡς
 δὲ τῇ Εὐδαμίδῃ πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῷ θάρσει. Scri-
 bendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδῃ. In eadem
 pagina paullo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ
 οἱς ταῦτα κατελάμβαντο, ὡς ἤκουσαν, ἦσαν τοὺς διαιτῶντες
 τὰ ἐν τῇ διαθήκῃ. Vertunt: At hæc erant quibus ista
 erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes
 ea quæ in testamento erant mandata. Quid hoc? num
 διαιτῶν est agnoscere? Locus est corruptus. Existimo
 Lucianum scripsisse ἀπιστοῦντες τὰ ἐν τῇ διαθήκῃ, re-
 tentes quæ in testamento illis erant legata. Nam διαι-
 τῶν non memini apud quenquam inveniri. sed ἀπισ-
 τῶν Luciano est familiare.

J. G. G.

Εὐδαμίδαν] Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. Græ-
 vii Not.

M. du S.

Εὐδαμίδαν] Εὐδαμίδαν. In addend. Ed. Græc. A. E.

M. Item Gijes.

J. F. R.

87. Ἐπραξεν ἐπ' αὐτοῖς] Monente in marg. Cl. Hem-
 sterhusio adii L. Bos ad A. G. Ap. V. 35. vidique illum
 hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba
 similiter construenda, exponenda; quum interpre-
 tes vulgo male construxerint προσήγαγε ἐπὶ ἀνθρώποις,
 pro προσήγαγε τί μὴλλίς προσήγαγε ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τοῦ-
 τος.

J. F. R.

92. 25.

24. MNES. Recte dicis. Sed quantum tibi narrabo Zenothemin Charmolei F. Massiliensem. Ostensus autem est mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honestus, & magnus, & dives, ut videbatur. Affidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excusso oculo foeda, contumeliosissime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iste & formosus sustineret vehi secum talem mulierem, ille qui virum mihi ostenderat, qui accurate nosset omnia, Massiliensis & ipse, necessitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis istius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejusdem ipse quoque fastigii. *Procedente* vero tempore Menecrates judicio facultatibus suis privatus est, quo tempore etiam honos illi a sexcentis senatoribus ademptus, ut qui sententiam contra leges tulisset; ita autem, inquit, Massilienses punimus, si quis contra leges aliquid

MNHΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγῆσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμοόλεω, Μασσαλίηνθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβυόντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάλεθ' αὐτῷ γυναῖκα ὅτι ζεύγους ὁδοποροῦντι, τὰ τε ἄλλα εἰδεχθῆς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιόν, καὶ τὸ ὀφθαλμόν ἐκκεκομμένην, πανλῶβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. Ἰεῖτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς ἔστι καὶ ὡραῖος ὡς ἀνέχεσθαι παροχμυμένην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δὲ ἔειπεν μοι αὐτόν, διηγείτο τὴν ἀνάγκην τῷ γάμῳ, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτης γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τὸν δυσμόρφηταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλεονέχων καὶ τιμωρὸν ὁμότιμος ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῆρθε τὴν ἑστίαν ἐκ καλαδίκης, οὐδ' ἔτι καὶ ἀτιμὸς ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην πᾶσι νομόν. ἔγωγε δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἰ τις πᾶσι νόμον γράφειν. ἐλυπέετο

d' Ἐκκεκομμένη] Recte P. S. Bz. Ἐκκεκομμένη male J. Fl. H. Fr. e Oud. αὐτὸς Fl.

2. Παροχμυμένη] Ἡ παρὰ τὴν πλεονεχίαν. G. Corrupte. Forſan, ἡ παρ' αὐτὸν πλεονεχία.

92. Ζηνόθεμιν] Vera haec esse crediderim & a Luciano visa. M. du S.

93. Ἰταλίᾳ πρεσβ. De se ipso loqui hic sub persona Lucianum putem; confer cum his, quae in *Somnio* habet c. 9. M. du S.

99. Πανλῶβητον] Enumeratur inter verba in *Steph. Thes.* deficientia, ab Cl. *fensio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Hesych. Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemsterhusianis* arculis opus foret ad talia aliunde probanda, nisi compositum fictum sit ab Luciano; sed *λεβητός* notum, & ex eo alterum satis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus est. J. F. R.

10. Ἰπὸ τῶν ἑξακοσίων] Vid. *Dionys. Vossii* notas in L. B. Caef. de Bell. Civ. p. 302. M. V. la Croze.

Ἰπὸ τῶν ἑξακοσίων] Quid prohibet *Vossii* notam ab Cl. *la Croze* indicatam compendiose describere. *Caef.* enim B. Civ. I. c. 37. dixerat: *Evocat ad se Caesar Massiliensium xv. primos*, &c. ad quae *Voss.* „*πρωτοὶ καὶ δυνάμει πρεσβύταις*. Nam ut ex *Strabone* discimus „L. IV. διοικούντων ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει ἀνδρῶν καὶ καὶ ἀριστοκρατικῶς τυπιδίων, διὰ βίην

„ταύτην ἔχοντων τὴν τιμὴν, ὅς Τιμοῦχος καλεῖται. Πιπὲ „καὶ δὲ εἰσι τῷ συνιδίῳ πρεσβύταις, ταύταις δὲ τὰ „πρόχειρα διοικεῖν δίδεται· πάλιν δὲ τῶν ἑξακοσίων τρεῖς „οἱ πλεῖστον ἔχοντες. Igitur sexcenti Senatores Massiliensibus, in his xv. viri, quos Τιμοῦχος vocant, „praecelebant, & inter Τιμοῦχος tres praesidebant. „Etiam meminit Lucianus, qui Massiliae rhetorem „egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam *Valer. Max.* L. II. „c. 6. ait: *Venenum datur ei, qui causas sexcentis (id „enim Senatus ejus nomen est) exhibuit*. Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in inscript. quam adfert *Spon.* de pag. Atticis, p. m. 19.

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ ...
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ ...
&c. &c.

Quamque sic supplendam arbitraturs:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
Η ΒΟΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ. &c.

Xxx 3.

J. F. R.
20. Ed.

ἐν ὁ Μενεκράτης, καὶ ὅτι τῇ καλαδίχῃ, καὶ ἐπεὶ ἐκ πλεονείας πέντης, καὶ ἐξ ἐνδοξοῦ ἀδο-1
ξου ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτηρ αὐτῆς, ὅτι γαμῶ ἤδη, καὶ ὁ κλεικαδεκέτις ἦσα, ἥν ἐδὲ μὲν πάσης τῆς ἐσίας τῆς πατρὸς, ἥν γε πρὸς τῇ καλαδίχῃ ἐκέκτητο, ἥξιώσεν ἂν τις τῇ γε ἀγενῶν καὶ 2
πενήτων ῥαδίως ᾤχεσθαι, ἔτω κακοδαίμονα ἦσαν τὸ ὄψιν. ἐλέγχετο δὲ καὶ καλαπίπην πρὸς τῇ σελήνῃ αὐξανομένην.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τῇ Ζηνοθέμῃ ἀπα-
δύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενεκράτης, ἔταξ 5
καὶ ἀπορήσεις τῇ ἀναγκαίῳ, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τῆς γένους εὐρήσῃ νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξῶν, λαβόμενος αὐτὸν τῇ διεξίᾳ, ἥγει εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ πῶς τε ἐσίου πολλὰ ἦσαν ἐνείμαστο πρὸς αὐτόν· καὶ 3
δεῖπνον ᾠδονομαζήναι κελεύσας, εἰς τὰς φίλους, καὶ τῇ Μενεκράτῃ, ὡς δὲ τινα τῇ ἐταίρῳ πεπεικῶς ὑποστήναι τὸ κόρης τὸ γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείκτετο αὐτοῖς, καὶ ἔσπι-
σαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὲ μετῆν αὐτῷ τῇ 3
Φιάλῃ προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενεκράτης, ᾠδὴ τῆς γαμβρῆς φιλοτησίαν· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τῇ σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τῇ προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, 4
τάλαστα πέντε καὶ εἴκοσι. τῷ δὲ ἀπαγε-
λέγοντο, μὴ σύγε, ὦ Ζηνοθέμι, μὴ ἔτω 5

promulget. Tristis ergo Menecrates tum propter damnationem, tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus esset; maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem jam & duodevigi-
ginti annorum, quam nec cum omni patris substantia, quam ante damnationem habue-
rat, voluisset aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

25. Haec cum deploraret apud Zenothemi-
min, ille, bono, inquit, animo esto, Mene-
crates, nec enim necessaria tibi decernunt, & filia tua dignum suo genere sponsum inveniet: ac cum his dictis dextra illius prehensa do-
mum secum suam illum deducit: suasque
opes, quae magnae erant, cum illo divi-
dit, & coena parari iussa amicos excipit
convivio, ipsumque Menecratem, velut a-
micorum alicui persuasisset puellae nuptias.
Cum vero coenati essent, & Dis libassent;
hic plenam illi phialam propinans, Accipe,
inquit, a genero poculum amicitiae! ducam
enim ego hodie tuam filiam Cydimachem, do-
tem accepi olim, talenta quinque & viginti.
Illo vero dicente, Apage, noli hoc facere
Zenothemi, nec ita ego insaniam, ut videre 16

a Kai] Abest a Fl. b Ὀκτωκαδεκέτις] Ὀκτωκαδεκέτις Fl. Vulgatae adfentitur P. c Ἀγενῶν] Restitut. ex P. L. & V2. marg. A1. & Mf. Gr. Ἐγενῶν male Fl. Ald. Fr. B2. H. P. S. A. d Ἀπαδέμετο] Ex B1. & 2. Ἀποδ. cett. omnes. e Αὐτὸν] Deest in Fl. Adest in cett. & P. f Ἦγω] Restitut. ex L. H2u P. H2u Edd. omnes.

20. Ἐγενῶν] De Menecratis filia deformi, ἣν ἐδὲ μὲν πάσης τῆς ἐσίας τῆς πατρὸς, ἥν γε πρὸς τῇ καλαδίχῃ ἐκέκτητο, ἥξιώσεν ἂν τις τῇ γε ἀγενῶν & πλεονείας πέντης ᾠδονομαζήναι, ἔτω κακοδαίμονα ἦσαν τὸ ὄψιν. Quam ne cum omni quidem patris substantia, quam ante multam possederat, dignatus fuisset quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma esset tam infelici. Sic Erasmus vertit. Non est mirum nullum τῇ ἀγενῶν hoc spinturnicium voluisse ducere. Omnino scribendum ex Mf. τῇ ἀγενῶν. obscurum, ex ima plebe. J. G. G. Ἀγενῶν] Debetur haec genuina scriptura MS. Gr. P. L. & Edd. J. & V2. nam depravatissime in reliquis legitur ἔγενῶν. M. du S.

21. Παραλαβῶν] Proprium esse de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Rev. Elfaen. ad Evang. Matth. I. 20. ubi legas: μὴ φοβηθῆς παραλαβῶν τὴν γυναῖκα σου. J. F. R.

24. Ταῦτα πρὸς τῇ Ζηνοθέμῃ ἀπαδέμετο] Verterat optime Erasmus per verbum deploraret. Id Salmurii futiliter degeneravit in declararet, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt spero posteri. J. G.

Ταῦτα πρὸς τῇ Ζηνοθέμῃ ἀπαδέμετο] Turpis macula. Scribe ocyus ἀπαδέμετο. Vertit Salmurienſis declararet; quam futilem versionem jam castigavit Cl. Gronovius pag. 904. Ed. Graev.

J. F. Ibid. Ἀπαδέμετο] Hanc vocem emaculavimus. In omni-

se possim, *juventutem & pulchrum, puellae turpi & male affectae juventutem*. At ille, haec dicente *patre*, ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paullo post virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam secum circumducens.

26. Et tantum abest, ut hujus eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Menecratem, quem non putet deterorem ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc jam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo *olive* redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo *deprecans*, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem eo *spectaculo* senatus, damnationem remisit Menecrati; & jam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massiliensis dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non

μαρίην, ὡς παίδειν σε νέον & καλὸν ὄντα, κόρη αἰσχρὰ & λελοσμημένη συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξίοντος, ἀράμην ὅτι νύμφην, ἀπῆκε ἐς τὸ θάλαμον, καὶ μετ' ὀλίγον προήλθε, ἀγκαλιόσας αὐτήν. & τὸ ἀπ' ἐκείνης συνέστη ἡσθαγάπῃ, & πάντῃ ὡς ὁρᾷς παρὰ γόμῃ αὐτῆς.

Καὶ ἐχ' ὅπως ἔσθ' αἰσχύνει τῷ γάμῳ, ἀλλὰ & σεμνυνομένη εἰσιν, ὅτι παιδευμένη ὡς καταφρονεῖ μὲν τὸ ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσχροῦ, & πλέτῃ, & δόξης, ἀφ' ὧν δὲ ἐς τὸ φίλον, & τὸ Μενεκράτην, ὅδ' οἶε) χεῖρ' ὡς πρὸς Φιλίαν ὑπὸ τῇ ψήφῃ τῇ σέξαικοσίῳ γεγονέναι. πολλὴν ἤδη γε τέτῳ ἔτος αὐτὸν ἡμεῖς αἰσὶν & ἡ τύχῃ πασιδίων γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο. & πρώην γε, ἐπεὶ δέξιμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατήρ ἡ εἰς τὸ βασιλευτήριον, θαλάτῃ ἐστ' ἐμμελῶν, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλευνότερον φανείη ὑπὲρ τῆς πάππης, τὸ μὲν βρέφ' ἀνεγέλασε πρὸς τῆς βασιλεῦσας, & συνεκρότ' τὴν χεῖρ' ἡ βασιλὴ δὲ ὅτι πικραδεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίσει τῷ Μενεκράτῃ τῇ καλαδίκῃ, & ἤδη ὅτι ἐπὶ τῷ ἐπὶ τῇ λικέτῃ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. ταῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τῷ Ζηνοθέμῳ εἰργάσθ' ὑπὲρ τῆς φίλης, ὡς ὁρᾷς,

g Ouz] Non adesse in suo Cod. adlevit collator in marg. *Διττ.* b E4] Restitui ex f. & s. Nam omiffum in P. H. &c. i *Ἐπίτιμ*] Et sic habere Fl. ac Fr. cum f. notat Solan. Sed habent etiam P. H. B2. aliaque.

omnibus enim exceptis *Bass.* ἀποδ — legebatur.

Ἀποδίδετο] Quod *Gronov.* monet, *conveniens posteri*, id Cl. *Gesner.* vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declamaret* dederit, id vitium typographicum credo, quum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*; nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est *ἀδύνατον*, quod vero *Graeviana* Ed. id servavit, magis culpandum.

f. F. R. 29. *Ἦν*] Sic recte L. In P. *Ἦν*. In impressis vero *Ἦν*.

43. *Συγκαταζευγνύμενος*] Qui nescit τὸ ζύγνυμι ejusque composita de matrimonio junctis aut jungendis adhiberi solitum, adeat Rever. *Jac. Elfner.* ad *Evangel.* Marc. X. 9.

63. *Βασιλὴ*...] Citat haec verba *Suidas* in *Ἐπίτιμ*. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτὸν. Quod cum Doctissimo Editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea Editione omiffum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea Editione ab eo summo labore praestita, nolim.

65. *Ἐπίτιμός*] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. ad eundem *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 339. No. 25. Cum enim & *Thucyd.* V. c. 34. habeat, & ὅτις ἐπίτιμοι, & Cl. *Duk.* illud verbum ex *Th. Mag. Suid.* atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet probam esse Luciani vulgatam, neque id in *ἐπίτιμοι* mutandum; sed significare, qui integra fama & estimatione est.

f. F. R. 70. Παλ-

ἢ μικρὰ, εἰδὲ ὑπὸ πολλῶν ἀν Σκυθῶν
γενόμενα· οἷγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκρι-
βῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεαζ λέγον).

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καὶ μοι δοκῶ
οὐκ ἄλλον εἶναι, Δημήτριον τὸν Σινιέως
ὑποταγμένον. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴ-
γυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀ-
λωπεκῆθεν, ἐταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συν-
εφῆθαι, συνῆν καὶ συνεπαιδεύειν, αὐτὸς μὲν
Κυνικὴν ἀσκήσιν ἀσκόμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ
ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντιφίλος ἰατρικὴν ἄρα
ἐμελέτα. καὶ δὴ ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυ-
χεν ἐς τὴν Αἴγυπτον σποδὴμῶς καὶ θεῶν
συναμίδων καὶ τῶν Μέννων. ἤκεν γὰρ ταύ-
τας, ὑψηλὰς ἕσας, μὴ παρέχεαζ σκιάν
τῇ δὲ Μέννονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸ
ἥλιον. τῶν ἐπιθυμῶν Δημήτριος, θεῶν
μὲν τῶν συναμίδων, ἀκροάσεως δὲ τῶν Μέν-
νων, ἀναπεπλεύει καὶ τὸν Νεῖλον, ἐκὼν

parva, ut vides, neque a Scythis multis
expectanda, qui quidem pellices etiam pul-
cherrimas cum cura dicantur eligere.

27. Supereſt nobis quintus : & videor
mihi non alium dicturus, Sunienſi Deme-
trio praetermiſſo. Cum navigaſſet enim in
Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alo-
pecienſi, ſuo a pueris inde ſodali & aequa-
li, ibi una vivebat atque inſtituebatur,
Cynicas ipſe ſectatus exercitationes, ſub
Sophiſta illo Rhodio; Antiphilus autem
medicinam meditabatur. Aliquando De-
metrius peregrinatur per Aegyptum Pyra-
midas viſurus & Memnonem. Audierat
enim illas, quantumvis altas, umbram non
praebere; Memnonem autem ad Orientem
ſolem exclamare. Horum ergo cupidus,
nempe videndarum Pyramidum, ac Mem-
nonis audiendi, adverſo Nilo ſextum jam
men-

a [Ἀλωπεκῆθεν] Conſtans Edd. lectio.

70. Παλλακαί] Plures fuiſſe Scythis uxores & con-
cubinas, infra clarius patebit c. 39. Idem de Thra-
cibus ex Menandri fragmento conſtat a Strabone in
eam rem adducto, calculoque ſuo comprobato, Lib.
VII. p. 297. Ed. Par. qua de re infra pluribus.

M. du S.

73. Δημήτριος] Idem de quo Philoſtratus IV. 24.
qui VI. 33. in quibusdam Codd. Συνιέως pro vulgato
Κύνων dicitur; vide etiam noſtrum Ὀρχ. c. 63. Unicus
reſtat ſcrupulus, quod Demetrius iſte, quicunque
tandem eſt, etiam tum, cum Auſtor haec ſcriberet,
in vivis fuiſſe videtur, vide c. 33. & 34.

M. du S.

75. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν] Alciph. III. Ep. 37. pr. ἦν οὖν
Ἐρμαφρόδιτος, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτῳ ἀναθίσκων. De
pago autem Attico Ἀλωπεκῆ vel Ἀλωπεκαί vid. Menſ.
de pag. Att. Et reliq. Att. p. 7. Ubi ex Aeſchine do-
cet abuiſſe ab Urbe ſtadiis circiter duodecim. Et ex
Ariſtaen. I. Ep. 4. ἱππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c.
adfert, qui cod. modo adverbialiter cum articulo po-
nit, ut Lucian.

J. F. R.

76. Ἐκ παίδων] Modo ἐκ παίδων, ut Alciph. I. p.
30. modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior.
Supra c. 12. φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde Demon. c. 3.
& alibi. Herodian. III. 15. 11. At ibi ἐμφοτίους prae-
mittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re
nota? Latini aeque a pueris dicunt atque a puero, &
prius quidem frequentius.

J. F. R.

78. Ῥοδίῳ — σοφιστῇ] Quis ille Rhodius Sophiſta
Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Dem. c. 3.

& Περ. c. 17.? Sed ſi Cynicus, cur Sophiſta audit? Niſi
forſan Impoſtorem intelligat, ut Περ. c. 13. & paſſim.

M. du S.

84. Μέννονα βοᾶν] Exſtat revera Luciani tempo-
re decantata illa Memnonis ſtatua. Vide Φιλοφ. c. 33.
Philoſtr. p. 232. & lege omnino Strabonem, qui ipſe
ſe eam Thebis viſiſſe narrat XVII. p. 816. M. du S.

86. Πυραμίδων — Μέννων] Pyramides ſtruturae
ſunt ex ſaxis aut lateribus, ab imo amplae, in ſum-
mo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil
quam ad effundendum opes inventae. Memnonis au-
tem huius cineres in aves tranſmutati feruntur, quae
magnis gregibus e diverſis locis ſingulis annis ad ſe-
pulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum que-
rulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur.
Ovid. Lib. XIII. Metam. Lucian. in Philoſp. G. C.

87. Ἀναπεπλεύει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἤδη μῆνα] Ad-
ſumpſit ab Eraſmo Benedictus ſextum jam menſem ad-
verſo Nilo navigabat. Quod quis unus homo fecit un-
quam? aut ſi quis feciſſet, qui non oportuiſſet fieri,
ut ab illo detegerentur fontes Nili? ſed fieri id non
poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene
navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus, ſed
illum ſex menſes in iſta peregrinatione conſumpſiſſe,
non utique ſemper navigando per adverſum Nilum,
ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterranea cor-
perat navigare in Nili alveo abhinc jam ſextum men-
ſem. Κατὰ non magis de adverſo, quam de ſecun-
do amne ſumi docet vel ipſe Lucianus in Jove Tra-
gœ-

menſem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aëſtus deterruerant.

28. At hic interim in calamitatem inci-
dit, quae maxime generoſo amico indige-
ret. Servus enim illius Syrus nomine &
patria, ſocietate cum ſacrilegis quibusdam
inita, ingreſſus cum illis eſt templum Anu-
bidis. Hi ſpoliato Deo, phialas ex auro
duas, & ſceptrum aureum ipſum quoque,
& canino capite ſigilla Dei argentea aliaque
id genus, deponunt apud Syrum omnia.
Deinde incidentes in vincula (deprehenſi
enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſta-
tim, rota cum torquerentur ſaſſi ſunt, du-
ctique in hoſpitiū Antiphili venerunt,
protuleruntque res furtivas ſub lectulo quo-
dam in obſcuro jacentes. Syrus ergo vin-
ctus ſtatim eſt, & herus illius Antiphilus;
hic quidem, dum magiſtrum audit, ab-

ἤδη μῆνα, ἀκνήσασθαι πρὸς τὸ ὄδον καὶ τὸ
θάλασσον, σπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.

Ὁ δὲ ἐν τούτῳ συμφορὰν ἐχρήσατο,
μᾶλα γενναίῳ τινὸς φίλῳ δεομένη. οἰκέτης
γὰρ αὐτοῦ Σύρου, καὶ τὸνομα, καὶ τὸ πατρί-
δα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισηλθὲς
τὸ αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνθείδιον, καὶ σπουδαί-
αντες τὸ θεῖον, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ
κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τῆτο, καὶ β. κυνοκεφάλους
ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθετο
πάντα ταῦτα τῷ Σύρῳ· εἴτ' ἐμπεσόντες
(ἐάλωσαν γὰρ τι· ἀπεμπολῶντες) ἀπαν-
τα εὐθὺς ἔλεγον φρεβλόμενοι ὅτι τῷ τρο-
χῷ, καὶ ἀγόμενοι ἦκον ὅτι τὸ οἰκίαν τῷ Ἀν-
τίφιλῳ, καὶ τὰ φάρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνῃ
τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα, ὃ, τε· ἐν
Σύρῳ ἐδέδετο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ
Ἀντίφιλῳ· ἔτ' μὲν καὶ μέλας ἀκρόαμε-
νός τινος διδασκάλου· ἀνασπαδάεις· ἐβόηθη
δὲ

b Κυνοκεφάλους] Κυνοκέφαλος P. & marg. A1. Nil mut. Fl. f. P. &c. c [Ἀπεμπολῶντες] Deſerui ſcripturam
Ed. P. quae ἀ—πολῶντες media longa. pro qua e eſt in f. aliisque. d τινὶ] Τῇ Fl. τινὶ etiam P. Cod. cum
cett. Edd. e Οἱ] Deſt in Fl. f ἀνασπαδάεις] ἀνασπαδάεις Fl. cum marg. A1. Vulgatae ſuffragatur P.

gordo ſcribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ τοῦτον φέρεται, & ταυ-
τι δὲ ἡδὴ κατὰ τοῦτον προχωρεῖ τὸ Δαμῶν.

Ἀντιφίλου κατὰ τὸ Νείλον] Adverſo Nilo & nos
interpretamur, non quo κατὰ τὸ Νείλον hoc ſignificet;
ſed ob verbum ἀντιφίλου, & ipſam rationem iti-
neris, ab Alexandria, ut apparet, in Aegypti inte-
riora inſtituti. Surculum de ſex mentibus ipſe jam
vir doctus bene removet. Adverſo fluvio navigavit
Demetrius, ſed non uno tenore ſcilicet, verum ut
paſſim, quoties videretur, ad dextram, ad ſiniſtram,
excurreret &c. de Phoenices, qui Africam primi cir-
cumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud
Herod. 4, 42. Quin plusquam perfecti ratio etiam hic
habenda; ſermo eſt de profectione; jam poterat eſſe
occupatus in reditu. Sex mentes enim latis ſuperque
his, quae de Antiphilo jam narrabuntur, ſufficiunt.
Recte igitur adverſo Nilo ſervavit etiam Solanus.

96. Κηρύκιον] Sic Libri omnes; forſan tamen aliud
quid ſub hac voce latet, quod ſine Codd. MSS. ope
creare non poſſum.

98. Ἐμπεσόντες] Juſſerat in marg. Solan. contetri
infra Δι. §. 5. Ibi invenias; & ὁ δὲ δὲ τοῖς τοῖς ἰνδὲκα,
καὶ ἐς τὸ δευτέρου ἰνδὲκα. Sed ἐμπεσόντες ἵς τινὰ eſt
irrue in aliquem, ἰνυλαρε. Supra Tim. c. 23. &
paſſim. Long. Paſt. 2. p. 78. ἀντιφίλου, de lupo
irruente in gregem. At oppoſito ſenſu pro incidere

Τομ. II.

in quem, quaſi in rete, Noſter Tim. §. 25. Nec non
pro incidere, obviam venire, Long. Paſt. I. p. 25. (al.
18.) ἡ μὲν — ἐπαινοῦν ἐν τῷ τῷ καλῷ, καὶ ἐπαινοῦ. Ubi
forte tamen ἐπ' αὐτῷ diſcretim ſcribendum, ſed le-
gitur ἐπαινοῦν in tribus quas conſului Edd. f. F. R.

99. Ἀπεμπολῶντες] Etia ſimplex παλιν vende pri-
mam habet longam, ideoque ſuſpicor, verius ad e-
tymon accedere ſcripturam Ed. P. quae ἀπὸ μὲν. de-
dit; tamen ab ea reſceſſi, non modo quia cett. Edd.
recedunt, ſed quia & alibi apud Noſtrum alioque
media correpta ſcribitur conſtat, ut ſupra T. I.
de Morced. Cond. c. 23. pr. c. 24. verſ. 34. Item Al-
ciph. III. Ep. 3. p. 280. Et eod. Lib. Ep. 46. p. 376.
Ut alia teſtimonia brevitatis ergo omittam. Veniam
igitur oro erroris in Piſcat. c. 27. verſ. 27. ſupine ad-
miſſi; quandoquidem ibi Paſiſcat Editionis ortho-
graphiam, ἀπὸ μὲν media longa exhibentis, ſupin
ſecutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent,
quas tamen ideo adcuratius perſpicere neglexi, quod
corrupte ἀπὸ μὲν haberent. At hoc levius eſt,
quam quod ibid. Codd. quoque in nora Solani dicuntur
ita exhibere mediam longam; quod ego, non ſa-
tis investigans confuſiorem notarum itarum ſcriptu-
ram, arbitrabar ita eſſe. Jam vero iſta recognoviſſens,
& ad margines librorum revertens, in quibus colla-
tiones codicum ſunt conſignatae, invenio in his ad-
curate notatum, MAI O. P. L. omniſino habere ἀπὸ μὲν

Υγγ

πῆ.

θεῖς ἑοδῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι, ἀπε-
σρέφοντο ὥς τὸ Ἀνυβίδιον στυλῆκότα, καὶ
ἀσέβημα αὐτῶν ἡγῶντο εἶναι, εἰ συνεπιά-
ντο ἢ συνεστράθησαν αὐτῶν. καὶ οἱ λαοὶ δὲ
οὐκ οἶκοντο, δύο ὄντες, ἀπαῖσα ἐκ τῆς οἰκίας
εὐσκευασμένοι, ἀχρόνιοι Φεύγοντες.

Ἐδεδέλο ἐν τῷ Ἀθλίῳ Ἀντίφιλῳ πολλὰ
ἤδη χρόνοι, ἀπάντων, ὅσοι ἦσαν κακῆργοί
ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, μαρτύρατα εἶναι δε-
κνῶν. καὶ ὁ ἑκτὸς δὲ δεσμὸν Αἰγυπτιῶν, δε-
σποδαίμων Ἀνθρωπῶν, ὅτε χαριεῖα καὶ τι-
μωρήσειν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντίφιλῳ ἐφα-
τῶς. εἰ δὲ ἀπλογοῖτό ποτε λέγων, ὡς
ἐδὲν τοιῦτον εἴργασαι, ἀναίχοντο ἐδόκη,
καὶ πολλὸν πλέον ὅτι τέτρω ἐμμεῖτα. ὑπερόσ-
τοιγαρεῖν ἤδη, καὶ πονήτως εἶχεν, οἷον εἰκὸς
χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ τὸ νυκτὸς ἐδὲ ἀπο-
τείνων τὰ σκέλη δυνάμενος, ἐν τῷ ξύλῳ
κατακεκλεισμένος. τὸ μὲν γὰρ ἡμέρας ὁ κλοιὸς
ἦρχε, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπιδημένη· εἰς δὲ
τὴν νυκτὰ ἔδω ὅλοι καταδεέατο, καὶ μὴν καὶ
τῷ οἰκήματι ἡ δυσσομία, καὶ τὸ πνίγον,
εἰ ταυτῶν πολλῶν δεδεδυμένων, καὶ ἐστυγνο-
ρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τῷ σι-
δήρῳ ὁ φόβος, καὶ ὑπὸ ὀλίγον, ταῦ-
τα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷα
ἄνδρι ἐκείνῳ ἀθεῖ, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς
ὅτῳ σκληρὰν τὴν δίαταν.

Ἀπαγορεύοντο δὲ αὐτῷ, καὶ μὴδὲ σῆτον

tractus, auxiliante nemine, sodalibus quibus
adhuc fuerant, eum, velut qui Anubidis
aedem sacrilegio violasset, averfantibus, im-
piatosque se putantibus, si quando cum
ipso computationem aut coenam obissent.
Caeteri autem servi duo, convasatis, quae
in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vincetus igitur miser Antiphilus jam
satis diu, & pro impurissimo omnium,
quotquot malefici in carcere erant, habitus
fuerat: & commentariensis Aegyptius, su-
perstitiosus homo, putabat gratum facere
se Deo, & illius ulcisci injurias, si gravis
inistaret Antiphilo. Si vero quando caus-
sam diceret, se nihil tale fecisse, impudens
videbatur, majorique eam ipsam ob caus-
sam erat in odio. Jam igitur aegrotabat
aliquantum, & male habebat, ut probabile
erat qui jaceret humi, & ne noctu quidem
extendendorum pedum facultatem haberet,
inclusorum nempe nervo: interdium enim
numella sufficiebat, & manus altera com-
pedita: noctu autem vinciri totum oport-
tebat. Verum etiam foedus odor carceris,
& aestus, multis in eodem loco vincetis &
anguste confertis, vixque respirantibus, &
ferri stridor, & parum somni; haec omnia
difficilia erant atque intolerabilia, velut in-
sueti talium viro, & ad durum adeo vi-
ctum non exercitato.

30. Jam despondebat animum, jam nec
ei-

α δεσμῶν] Et sic habere H. cum J. & S. notat Solon. Sed & sic P. H. & c. δ Ἀπολογεῖτο] Et hic vulga-
tue adferunt Coll. H. J. notat idem. c Κατακεκλεισμένος] Ἀπασα. H. Vulgatam tuetur P.

νύκτωρ, aequae ac in ceteris Luciani locis modo adde-
ptis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam,
praeter unum hoc Aristophanis Acharn. vers. 373.
καὶ ταῦτα λαλῶντες ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ, unde etiam patet,
syllabam πολ. in versu brevem esse. J. F. R.

17. Ὁ ἐπὶ τῷ δεσμῶν] Cur Solon. varietatem quaesi-
erit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῷ δεσμῶν custodias
προσφύζοντος significet, aequae ac apud LXX. Dan. VI.
7. αἱ ἐπὶ τῷ βασιλείῳ προσφύζοντες regno, satrapas aut pro-
fidei notat, non video. Plenius Herodian. III. 3. 12.
αἱ ἐπὶ τῷ δεσμῶν φύλακες. Sed & saepe αἱ ἐπὶ, sine sub-
stantivo personae usurpari, ut ὁ ἐπὶ τῷ πνεύματι, ὁ ἐπὶ
τῷ ἔργῳ, ex H. Steph. de L. Graec. & Gall. copul. p.

91. Obs. 6. notavit Frater cariss. G. O. Reitz. in Belg.
Graeciss. p. 471. — 2.

25. Τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένος] Ex mala interpreta-
tione mala olim versio nata; quum enim comma
post νυκτὸς esset positum, dederant, νυκτὸς qui humi
cubaret, idque etiam noctu, quare id comma sustuli,
probe monente Rev. J. Elphinstone ad A&C. Apost. XVI.
24. ubi habemus: τοῖς πῶδες αὐτῶν ἐσφυλισσάτω. αἱ, τὸ
ξύλον. Qua occasione plura adfert ad explicandum cap-
tivos ligno vinciendi morem; eum igitur adeat cu-
riosius Lector, cum Commentatoribus ad Aristophanis
varia loca ibi producta. J. F. R.

26. Ὁ κλοιὸς ἦρχε] Haec instrumenta intellexisse ar-
bi-

Καὶ τὸ ὑπὸ τῆς, πάντα τρόπον συ-
νῆν, ὅτι μελόμενος αὐτῇ καὶ θεραπεύων.
ἡ δὲ αὐτὸς γὰρ αὐτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπο-
ροῖς, ἔωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, ὅσκιον
ἀπέφερεν ἀχθοφόρων. εἴτ' ἐπανελθὼν ἐκ τῆς
ἔργου, μέρους μὲν τῆς μισθῆς τῷ δεσμοφύ-
λακι καταβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρη-
κῶς ἀπαργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὴν
τῆς οἴκτου θεραπεύειαν ἰκανῶς αὐτῷ διήρχετο, καὶ
τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ πα-
75 ραμμένον· ἐπεὶ δὲ νύξ καταλάβοι, ὀλί-
γον πρὸς τὴν θύρας τῆς δεσμοφωρίας, τριβᾶδιόν
τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποδαλλό-
μενος, ἀπεπνέετο χρόνον μὲν ἕν τινα ἕτω
διήγον, εἰσὶν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, 80
ῥᾶον δὲ φέρον τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

Ἰσχυρόν δὲ σπουδάζοντ' ἐν τῷ δεσμοφύ-
λῳ ληστὴν τινά ὑπὸ Φαρμάκων, ὡς ἐδόκει,
φυλακὴν τε ἀκριβῆς ἐγένετο, καὶ ἔκτετι παρῆν
9 τίς ἐς τὸ οἶκημα τὸ λελυμένων. ἐφ' οἷς 8
σπορῶν καὶ ἀνέμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως

31. Atque ab eo inde tempore, quo-
cumque modo poterat, cum illo erat, cu-
ram illi & ministerium suum accommodans.
Locata enim mercatoribus in portu opera
sua, a mane inde ad meridiem, non par-
vam pro gestandis oneribus mercedem refe-
rebat. Tum rediens ab opere, parte merce-
dis commentariensi soluta, mansuetum sibi
illum ac placatum reddebat, reliquum au-
tem ad amicum curandum sufficebat. Ad-
interdiu erat cum Antiphilo ejus solandi
caussa; nocte autem ingruente non pro-
cul a janua carceris, in lectulo quem sub-
stratis sibi foliis fecerat, quiescebat. Ali-
quanto igitur tempore hunc in modum vi-
xere, intrans nullo prohibente Demetrius,
80 Antiphilus autem lenius ita ferens calamita-
tatem.

32. Postea, cum latro aliquis in carcere
mortuus esset a veneno, ut putabatur: &
custodia accurate fieri, nec admitti quis-
quam solutorum in carcerem. Qua de re
inops consilii & aegre ferens, cum alia con-
di-

[α Δεσμοφύλακι] Nihil jam in orthographia hac mutat Fl. nec c. seq. b Συνῆν] Παρῆν marg. A1. c Τίς] Οὐδὲ τίς P. Item marg. A1W.

Luciani adferens, ἐπιτετραμμένος habet, non ἐπι-
τροχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut
sit: πῶς πῶς. modo aliunde etiam constat probum
esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae
non repugnat. Nihil notaverat de lectionis hujus
constantia vel varietate Solinus noster: quare Editio-
nes novem studiose consului, omnes tamen in ἐπι-
τροχ. conspirare cognovi.

71. Μέρους μὲν τῆς μισθῆς — καταβαλὼν, τιθασὸν αὐ-
τόν — ἀπαργάζετο] Aleiph. I. Ep. 23. p. 96. καὶ κα-
ταβαλὼν ὁσολοῦς δύο, καὶ τὴν βαλάντιον τοῖς ἰσχυρῶς κατε-
σας. Quod etsi non magni momenti est, moneo ta-
men Berglerum ibi & haec Luciani adduxisse, non
addita pag. scribit autem τιθασὸν αὐτῷ in Luciani loco,
quod & ego feci, etsi Edd. hic αὐτῶν habent.

88. Προελθὼν τῷ συναρ.] In L. ἰσχυρῶς πρὸς τὴν ἀρ-
μοσί. Quae ultima vox magis arridet quam vulgata.
Quid enim est hic συναρμοσίς? Ἀρμοσίς autem quid
sit, vidisti jam c. 17. nempe idem quod mox c. 33.
ὁ τῶν ἀγγέλων ἐπιτετραμμένος.

Προελθὼν τῷ συναρμοσί.] At supra c. 17. f. ἀρμοσί.
Ibid. Συναρμοσί.] Uti supra c. 17. τὴν ἀρμοσί, ὅς ἐστι
μοσι τῶν Ἀγγέλων, Praefidens certe & Re-

ferent provinciae Ordinarium intelligebam: ita hic
συναρμοσί Legatum dici arbitror, cui mandata a Prae-
fide jurisdictio. Non missos esse in Aegyptum Sena-
torios viros, Proconsules aut Propraetores, cum fa-
scibus, sed ἐπαρχῶν Praefectos Augustales, minores &
equestri dignitate homines, notum est, & monuit
Spanh. diss. 10, 1. p. 92. Interim hoc tamen manet,
Luciano ἀρμοσί esse magistratum ordinarium, συναρ-
μοσί, ejus vicarium. Ille ὁ τῶν Ἀγγέλων ἐπιτετραμμένος
paulo post vocatur.

91. Καὶ ἀχθεῖς ὡς τὸ Ἀντίφ.] Sentio hic aliquid a
facilitate & candore Luciani alienum. Non offende-
rer, si illud ἀχθεῖς abesset, quod ut signarem, duēms in
versione Latina uncis inclui. Sed potest fieri, ut pro
ἀχθεῖς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc
conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo ver-
bum ἀπύργο, quod si cum ἀχθεῖς jungi voluit omni-
no Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram
rideat.

93. Παρ' αὐτοῦ] Raro admodum exemplo in omni-
bus scriptum erat ὡς αὐτοῦ. M. du S.
Παρ' αὐτοῦ] Non certe adeo rara est ejusmodi scri-
ptura, ac Solinus praedicat, ut non semel jam vidi-
mus. Conf. notata ad Apol. pr. Merc. c. 11. & Quom.
Hist. c. 5. No. 92. Addo hic Long. Pass. IV. 222. Ed.
Moll.

ditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se desert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae socius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paullo lenius ferebant mala communia.

33. Aliquamdiu post vero ejusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem imposuit. Vincitorum enim unus limae copiam nescio unde nactus, assumtis in conjurationem compeditorum pluribus, dissecat catenam qua deinceps vinciti erant, infertis in illam numellis,

παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, προσάγγελλε αὐτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κεκοινωνηκώς τῷ ὅπῃ τ' Ἀνθῶν ὁπιθευλῆς. ὡς δὲ τῷτο εἶπεν, ἀπήγελο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμοτήριον, καὶ ἀχθεῖς ὡρᾷ τ' Ἀντίφιλον (τῷτο γὰρ μόλις πολλὰ ἰκετεύσας τ' δεσμοφύλακα ἐξυργάσατο). ὡρᾷ αὐτῷ πλεονάζον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ (δεδεμένῳ) ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τ' εὐνοίαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' αὐτὸν δεινῶν καὶ τοις ἐνόσησε καὶ αὐτός ὁπιμελόμενος δὲ ὅπως ἐκεῖν μάλιστα καὶ καθευδήσῃ, καὶ ἥπιον ἀνιάσῃ. ὥστε ῥᾶον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθεῖντες.

Χρόνῳ δὲ καὶ ταῦνδ' ἐτι προσπεσὼν ἔπαυσεν ὅπῃ πλεονάζον αὐτῷ δυσυχέντας· εἰς γὰρ τῷ δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίγης εὐπορήσας, καὶ συνωμότας πολλὰς τ' δεσμοτῶν προσλαβὼν, σποπρίφ τε τ' ἄλυσιν, ἣ ἐδέδεικτο ἐξῆς, τῷ κλοιῷ εἰς αὐτῷ διειρομένων, καὶ

a Προσέλθων τῷ συναρμοστῇ] Ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμόστην marg. A1W. In vulgata Edd. concordant. *e* Ἐπιθευλῆς] Ἐπιθευλῆς S. sola, cum assecia A. *f* Παρὰ αὐτοῦ] Sic Edd. omn. *g* Καθευδήσῃ] Καθευδήσῃ marg. A1. *h* Δειρομένων] Δειρομένων P. G. & marg. A1. Nil mut. Edd.

Moll. παρὰ ἀνδρῶν, & ὑπὸ αὐτῶν ibid. Ap. LXX. in IV. Reg. XII. 9. ὡρᾷ Ἀμμωνζαῖσι. Sic ex iisd. κατὰ ἀντολῶν vel quater notavit *Trompkins*; sed longe plura in *Isai* & *Isai*. Noster in *Astrol.* §. 26. Hoc *Dial.* §. 1. ἀλλὰ ἀνδρῶν ὑπὸ ἰσχυροῦ. *Alciph.* III. p. 444. κατὰ αὐτοῦ. Si verò *Solani* mens est, ὡρᾷ rarissime sic scribi ante pronomen, & quidem apud *Lucianum*, facile id concedo.

7. Δειρομένων] Narrat cum quidam vincitorum in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua ἀπὸ τῆς τῆς ἄλυσιν, ἣ ἰδὲντο ἐξῆς, τῷ κλοιῷ εἰς αὐτῷ διειρομένων, καὶ πολλοὺς ἀπαιτίας. Erasmus cum interpolatore Salmuriensi: Catenam infecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc infertis, solviturque omnes. In Graecis verbis primum non intelligo quid sit τῷ κλοιῷ εἰς αὐτῷ διειρομένων, multo minus versionem Erasmi cyphonibus in eam infertis. διειρομένης est quæro, interrogo, sed legendum ex Mf. διειρομένων. vinculis, quibus singuli separatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ κλοιός est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad totum primum ostendit. Cur cyphones verterit Erasmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quæ modo haec praecesserunt, interpretatus sit, *trabem*, τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἰκετεύσας τ' δεσμοφύλακα ἐξυργάσατο ὡρᾷ αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δι-

δεδοται. Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur. imo eadem catena. solebant vinciti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex *Senecae* ep. 5. Eadem catena & custodiam & militem copulas. ista vincula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque constricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit *Lucianus* ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: Catenam dissecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam (sc. infertis) dirimentibus (sc. catenatos,) solvitque omnes. Omnes aut saltem paria catenatorum erant vincita compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae majori.

7. G. G. Ibid. τῷ κλοιῷ εἰς αὐτῷ διειρομένων] Non spernenda est altera, quam ex MS. profert Cl. *Graevius*, ἰσχυρία διειρομένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per illam catenam fuisse trajecta, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vinciti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. Δειρομένη est Trajicio, innecto, inpliro, infero. intra c. 43. δια τῷ ὀδόντων μιστῶν διείων τοὺς ἀκτύλους. digitos inter dentes inferens. In *Pseudomanti* c. 26. E. Γράσαν ἀρτηρίας σιωάσας, καὶ δια τῷ κειφαλῆς διείων.

ἡ πόλις ἀπαύσας οἱ δὲ σκοπεύοντες ὡμαρῶς ὀλίγους ὄντας τὴν Φύλακας, ἐκπιδῶσιν ἀδρόοι. ἐκεῖνοι μὲν τὸ παραυτίκα, ἐν-Ι
 ὅσα ἐδύνατο ἕκαστος, ἄσπαργες, ὕστερον
 συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος
 δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος χεῖρας ἔχοντες, καὶ
 τῷ Συρῷ λαβόμενοι ἤδη ἀπὸ τῆς πό-Ι
 ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ Ἰσχυρίων ὅτι τῇ-Ι
 τραμυλῶν τὸ συμβεβηκός, ἐκ' ἐκείνης
 μὲν ἐπέμψεν τὴν διαβοηθίαν, μελαστυλάμε-
 νος δὲ τὴν ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τὸ
 διομῶν, ἐπαύσας ὅτι μόνον οὐκ ἀπέδρα-
 σαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, ὥστε
 ἀφίεμενοι ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δυνά-
 τοις, ἀδικεῖν σφᾶς ὅσον σμικρὰ, εἰ δόξοι
 κακῶς ὄντες, ἐλέω ἢ ἐπαίνῳ τῷ μὴ σκο-
 δρᾶναι, ἀφῆλθον. καὶ τέλος ἠγάγασαν τὸ
 δικαστήριον, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. 2
 ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν ὅδ' ἀδικήσας, ἐπαύσας
 αὐτὸς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάντας θανατά-
 σας, ἀφῆκε, ὡς ἀμνηστία μὲν ὅτι τῇ
 κολάσει, ἢν ἠέροχον ἀδίκως δεινότες, καὶ
 ἐκάτερον δαρησάμενος πᾶσι αὐτῷ, δραχ-3

& solvit omnes. At illi interfectis facile pau-
 cis custodibus, catervatim erumpunt. Atque
 oisti in praesens dispersi quo quisque poterat,
 plerique postea comprehensi sunt. Deme-
 trius autem atque Antiphilus suo loco man-
 serant, & Syrum quoque prehenderant jam
 abeuntem. Luce orta, cum audisset Prae-
 fectus Aegypti, quid factum esset, ad il-
 los quidem persequendos mittit; arcessitum
 autem cum amico Demetrium vinculis libe-
 ravit, collaudatos, quod soli non aufugis-
 sent. Verum illi non satis habebant se ita
 odimitti: sed proclamat Demetrius, & gra-
 vi oratione ostendit, injuriam sibi fieri non
 parvam, si videantur, cum malefici essent,
 vel misericordia dimissi, vel ut praemium
 fugae non tentatae haberent. Et coegerunt
 denique judicem, ut accurate causam ex-
 quireret. Ille vero, cognito, nihil mali
 ab iis admissum, collaudans eos, Deme-
 trium etiam vehementer admiratus, dimit-
 tit; consolansque de poena, quam injuste
 victi subierant, & muneribus e sua re fa-
 miliari afficiens utrumque, Antiphilum de-
 cics

a Συνελήφθησαν] Sic & Fl. cum cett.

Gratum arteriis contextis, & per carpus insertis. F. F.

Τὴν καλὴν εἰς αὐτὴν διαμνησθῆναι] Lectionem hanc
 satis sanam esse existimem, & vertend. Vinculis
 in eam insertis. Mentionem enim fecerat de catena
 longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam
 καλοὶ, vincula uniuscujusque in eam catenam erant
 inserta. Jam cum major illa catena dissecta erat, fol-
 lebantur omnes ab illa. Significat autem διαμνησθῆναι tra-
 jicere, transmittere, inferre. Aelian. Hist. an. XI. 12.
 διαμνησθῆναι τὸν φόνον. holocaustum per naves traji-
 cere. L. Bos.

Διαμνησθῆναι] Vide Xenoph. 520. 24. ὅτι μάλιστα τὸ ἀ-
 μάς λέγω, ὅθ' ἐν τῇ γῇ, μὴ εἰς λέγω, ὡς τις παροίρει.
 Vide Dion. Chrysost. 205. B. C. M. de S.

Διαμνησθῆναι] Non nego διαμνησθῆναι significat etiam inferre. At
 non quamvis insertionem notare arbitror; sed eam
 potissimum, quae transcendendi simul notionem com-
 plectatur, i. e. quae ad larus usque oppositum trans-
 cat. Aelian. IV. 28. διαμνησθῆναι τὸν φόνον διαμνησθῆναι
 τὸν φόνον. Ubi non simpliciter est, inferre, sed
 sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, per-
 transiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum
 habet; ea saltem non satis probant, vulgatam & hic

veram esse, quia praeposit. δια additur τῷ διαμνησθῆναι; hic
 vero εἰς. Interim nec falsam esse satis patet; nam etiam
 διαμνησθῆναι cum Graevio substitutus, tamen εἰς manet:
 at eodem hic redit, utrum eligas, Graevianam an vul-
 gatam lectionem. Nam adiectis an insertis hic ean-
 dem potestatem habet. Veluti idem est in loco Xeno-
 phontis Cyr. 8. quem Steph. profert, διαμνησθῆναι τὸν φόνον
 εἰς τὸν φόνον, ὅσων ἐν τῇ γῇ διαμνησθῆναι, ὡς βασιλεὺς
 ὁρᾷ. Ubi prius a διαμνησθῆναι an διαμνησθῆναι derives, eodem re-
 dicit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet.
 Error Graevii in eo latet, quod non cogitarit διαμνησθῆναι
 passivum esse a διαμνησθῆναι, sed διαμνησθῆναι crediderit tantum
 significare posse interregere. F. F. R.

9. Επαυθῆναι] De furibus cito aufugientibus λη-
 σθέναι Alciph. III. Ep. 53. p. 398. Sed nihil hoc no-
 tatu dignum habet. F. F. R.

41. Οὐτὶς] Αὐτοῖς adscriptum in marg. ΑΙ. non ad-
 dito signo, pertineatne ad ὅτι, an ad sequens αὐτῷ,
 quod in eodem legitur Edit. Aldinas versu. Nec re-
 fert. Addo tantum, ut videas quam nihil varietatis
 praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed
 pertinere credo ad αὐτῷ, v. 45. F. F. R.

45. Αὐτῷ δὲ] Rectius Mf. καὶ αὐτῷ ὡς εἰς τοὺς λό-
 γους

cies mille drachmis, altero tanto autem De-
stetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicibus mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam uideri, qui jam illam relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cujus jam res in facili essent.* Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero jam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos Demetrius habuit in iudicio, pro se ille quidem caussae nihil dicens, verum pro Antiphilo, lacrumans insuper & supplicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus ambos absolvit.

35. Ego quidem igitur paucos hoīce de

μαῖς ἤ μυρίαις τ' Ἀντίφιλον, δις τοσαύ-
ταις δὲ τ' Δημήτριον.

3 Ὁ μὲν ἔνι Ἀντίφιλῳ ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύ-
 4 πτω ὄντι. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐ-
 5 τῷ διουμρίας ἐκείνῃ καλαλιπὼν, ἄχελῳ
 6 ἀπὼν εἰς τὴν Ἰνδικὴν, ὥστε τῆς Βραχυμά-
 7 νας, τοσούτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς
 8 συζητήσας αὐτὸν εὐκότως νομίζοισι, ἥδη ἀπο-
 9 λυπὼν αὐτὸν ἔτε γὰρ αὐτὸς δειῶς τὴν χρη-
 10 ματάων, ἔσται αὐτὸς ἡ ὅσα ὄντι, δεχέσθαι
 11 ὀλίγους δυνάμενοι ἔτε ἐκείνῃ ἔτι διὰ
 12 φίλων, ἐμαρῶν αὐτῷ τὰ πρᾶγμάτων γε-
 13 γνησθῶσαν. Ταῦτα, ὡς Τόξαρι, οἱ Ἕλλη-
 14 νες φίλοι. εἰ δὲ μὴ αὐτοπροειδελήκεις ἡμᾶς,
 15 4 εἰς ὅτι ῥήμασι μέγα φροῦντας, καὶ αὐ-
 16 τὴν αὖ σοι τῆς λόγου διεξήλθον πολλὰ καὶ
 17 ἀγαθὰ ὄντας, ὅς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν
 18 τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐτῷ μὲν ἔδεν ἀπο-
 19 λαγνέμενος, ὑπὲρ τῷ Ἀντιφίλῳ δὲ, καὶ διὰ
 20 5 σοκρῶσι προσέτι καὶ κατεύουσι, καὶ τὸ πᾶν ἐφ'
 21 ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαρτυγόμενος
 22 ὁ Σύρος ἀμφοτέρους ἀφίκων αὐτούς.

Ἐγὼ μὲν ἐν ταύταις ὀλίγαις ἀπὸ πλείονων,

δ Αὐτῶ] Sic *ῥ. Αὐτῶ* *Fl. H. P.* aliaque. *ε Διαμαρτίας*] In *Coll.* adscriptum, alii *Διαμαρτίας*, al. *Διαμαρτίας*
δ Προδουλεύμας] *Προδουλ. Fl. ε Αὐτῶς*] Restitut. ex *P. G.* & marg. *ΔΙΩ. Αὐτῶς* Edd. *ῥ. Αὐτῶ*] Sic & *Fl.*
ῥ. Εφ'] *ῥ. Fl.*

34. Ὡς αὐτοῦ ἀγρυπνίας ἐκείνη κ.] Γραμ. δραχμῶν. G.

ἡς διεξέλετο πολλὰς, καὶ ἀγαθὰς ἱκετεῖς σοὶ ὁράσεις
 exonerem pulsas, & egregias, αἷτος, quod in editio-
 nibus est hic valde frigit. Mox idem codex pro vul-
 gato φαῖλθ' ἵπταις γυνάδους sis malus orator, pro vul-
 gato φαῖλθ' ἵπταις φωνήσθ' &c. & paullo ante illas
 ἀνομήτους pro ἀνομήτους & ἀγαθὰς & βέλαις φί-
 λους, scriptum ostendunt ἀγαθὰς & γυναικας φίλους.
 iam bonos & generosos amicos. nec spernendum quod
 sequenti pagina in hoc codice legitur, καὶ ἀγαθὸς & κα-
 βερήτης i. e. unus ne quis gubernator sis. in editis est
 ἀγαθός.

Adversus.] Versionem Cl. Gesneri vulgatae lectioni ac-
commodatam quod mutaverim, Codicibus ac
Graevio obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo
id facere soleo rarius. F.F.R.

46. *Aspice*] Indicativ. ille pro subjunct. non semel indicatus est T. I. Et Lector ei jam est advenus.

ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad *Zenx.* c. 5. Ipsumque Lucian. *Abdic.* c. 31. bis terque loquentem. Ex *Leclt.* *Jensii* Lucianicis p. 28. tantum unum addam, quod ipse in auctori exemplari manu sua ceteris adjecit ex *Hom.* II. N. 299. seqq. Οἷον δὲ Ἀργεῖωνες Ἄρως πύλασιν ἐδὲ μύσσει, Τῷ δὲ θεῷ φίλον ἦν ἅμα πατρίδι ἐ ἀπαρῆς Ἑρμῆν, ἡς ἰφθίμης τάλαντος πρὶς πωλεῖσθαι. *Qui meus filius Martis TERREAT* quantumvis improvidum bellatorem. *Non terret*, ut vulgo vertitur. Unum adiungo ex *Herodian.* 2. 3. 12. ἀλλὰ μὴ ἀνὰ τὰς δόσους ἐ πρὸς τὴν ἰσχυρίαν. *Alium forsan auidacioris atque alacrioris redderes*, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non docet esse nimios in hisce; nec tamē semper talia plane praestare fas est, quia interpretibus saepe fraudi fuisse. F. F. R.

ὅς πρῶτος ἡ μνήμη ὑπέβαλε, * διηγησά-
 μην σοι ἀγαθὸς καὶ βεβαίως φίλος. καὶ
 τὸ λοιπὸν ἡδὴ καὶ ἀπὸ τῆς λόγου, σοὶ
 ἢ ῥήτραι παρὰ δίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χεί-
 ρους ἔρεις τὰς Σκυθὰς, ἀλλὰ πολλῶν τε-
 των ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσῃ, εἴ τι καὶ
 δεξιᾶς πεφρόντικας, ὥς μὴ ὑποτμηθείης
 αὐτῷ. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι ἐπεὶ
 καὶ γελοῖα ἀνὴρ παθεῖς, Ὀρέστην μὲν καὶ Πυλά-
 δην πάντῃ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ
 Σκυθίας Φαῦλον ῥήτωρ. Φαινόμενον.
 ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παρα-
 τρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ καὶ πάντῃ σοι
 μέλον, εἴ ὑποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κραίη-
 θεὶς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἀρξομαι γε ἡδὴ,
 μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενον, καὶ γὰρ
 Σκυθικὸν τῆτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὴ τὰ ἔρ-
 γα ὑπερβέβηκε τὰς λόγους. προσδοκῆσαι
 δὲ μηδὲν τοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξε-
 λήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἀπρὸς ἡγμένῃ
 αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις δαγύριον ἐπέδα-
 κε γαμμηλῇ θυγατρὶ φίλου ἀνδρός, δὴ
 τάλαντα, καὶ, καὶ Δί', εἴ τις παρὰ ἑαυ-
 τὸν δεδωρόμενον, ὅππῃ προδήλως τῷ μικρὸν
 ὑπερον λυθισαῖτο. πάντῃ γὰρ εὐτελῆ ταῦτα, καὶ
 μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρείον ἐν ἡδὲν.

Ἐγὼ δὲ σοὶ διηγήσομαι φόνους πολλὰς, καὶ
 πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵνα
 εἴδῃς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερα ὅτι, καὶ τὰ
 Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καὶ τοὶ ἐδὲ ἀλόγως
 αὐτὸ πεπρόνθαι, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ

multis, quos primos subjecit memoria, ti-
 bi enarravi bonos firmosque amicos. Quod
 superest jam decedens, agendi partes tibi
 trado. Tu vero ne deteriores dicas Scy-
 thas, sed multum his meliores, tibi ipsi
 curae erit, si quidem dextram curas, ne
 tibi praecidatur. Sed oportet te virum for-
 tem esse: alioquin ridiculus fueris qui,
 Oreste & Pylade plane Sophistarum arte
 abs te laudatis, pro Scythia tua malus ora-
 tor videre. ΤΟΧ. Bene facis, Mnesip-
 pe, quod etiam incitas me ad orationem,
 quasi non vehementer labores, ne praecidatur
 tibi lingua, si victus oratione fueris. Ve-
 rum jam statim incipiam, nihil studens,
 uti tu, verborum elegantiae: neque enim
 Scythicum istuc, praesertim ubi res ipsae
 magis quam verba loquuntur. Expectabis
 autem nihil tale a nobis, qualia tu retulisti,
 cum laudares, si quis indoratum deformem-
 que uxorem duxit, aut si quis pecuniam
 dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &
 per Jovem, si quis vincendum se prae-
 buit, cum manifestum esset, paullo post
 solutum iri. Valde enim ista vilia, & ma-
 gnificum in illis aut virile adeo nihil
 quidquam inest.

Ego vero tibi enarrabo caedes mul-
 tas, & bella, & mortes pro amicis susce-
 ptas, ut scias ludum esse vestra, cum Scy-
 thicis si comparentur. Quamquam non
 praeter rationem illud vobis accidit, sed

con-

* Διηγησάμενον] Et sic habere Fl. ac Fr. not. Solan. καὶ P. G. & marg. A1W. In vulgata conspirant Edd. καὶ μιν. marg. A1.

Quid tum? habent & F. P. H. &c. b. Βεβαίως] Γνω-
 ραίως. c. Φαινόμενον] Γενόμενον. G. Nil mut. ulla Ed. Γνω-
 ραίως.

55. Βεβαίως] Vulgatam potiore arbitror, et si
 utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget.

F.F.R.

64. Φαινόμενον] Ipsam marginis Aldinae vitium
 juvat lectionem τὸ Φαινόμενον.

F.F.R.

87. Ἐπὶ τῇ βαθείᾳ] Sic supra in Alex. c. 51. verbi-
 51. καὶ τῇ βαθείᾳ πρὸς ἡμῶν. Herodian. IV. 10. 1.
 πρὸς τῇ βαθείᾳ. Alia de hoc adjectiv. vid. ad Be-
 viv. c. 41. Pif. c. 12. De Merced. c. 25. & 33. Zenx.
 c. 8. Ac de Sal. c. 25.

F.F.R.

91. Ὑπερβόρην ἐπιόντας] Itane vero? An terga
 dare sic suos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid er-
 go, inquires? Dicam ὑπερβόρην scripserat Lucianus,
 quod facile sic mutatum fuerit. Sed rem ego in me-
 dio relinquo.

M. du S.

12. Ἐπεμύοντες — τοῖς Σκυθικοῖς] Scytharum ami-
 citiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme
 est iusjurand. Catilinae, de quo Sallust. & Flor. G.C.

Ἐπεμύοντες — τοῖς Σκυθικοῖς] Sallust. id quod Co-
 gnatus ait, non liquido adfirmat. Sed famam tantum
 fuisse.

conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per serenum discas, bonusne sit gubernator; tempestate enim ad faciendum illud tibi iudicium opus est. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadimus alios, aut excipiamus qui nos aggrediuntur, aut subita concursione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coimus amicitias, solum hoc telum invictum & vix superabile esse rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, quare ratione faciamus amicos; non de comissionibus uti vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festinamus omnes, & quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis conciliandis facere operae pretium censemus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec rejiculi esse videamur. Et si quis praelatus aliis, & jam amicus sit; fedus deinde & iusjurandum maximum, *visiturum simul, & moriturum, si opus sit, unum pro altero*. Et sic facimus. A quo enim tempore incisis semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiatorum mucronibus, simul ambo admoto ore biberimus; nihil est quod post ea nos

85 ταῦτα ἐπαινῆται· ἐδὲ γὰρ ἐδὲ εἰσιν ὑμῖν ἀ-
φορμαὶ ὑπομεγέθεις πρὸς ὁπίδειξιν φι-
λίας, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα βίωσιν, ὥσπερ ἐδὲ ἐν
γαλήνῃ μάθοις, εἰ ἂν ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης
ᾧ· χερσὶν· γὰρ δέησθ' σοὶ πρὸς τὸ ἀφ' ὧ-
ν ὁ γινώσκων· πᾶς ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι,
καὶ ἡ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἡ ὑποχωροῦμεν
ἐπιόντας, ἡ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἡ
λείας μαχόμεθα· ἐνθα μάλιστα δεῖ φίλων
ἀγαθῶν, καὶ ἀφ' τούτου ὡς βεβαιότατα συν-
95 τίθεμεθα τὰς Φιλίας, μόνον τούτου ὅπλον
ἀμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δὲ σοὶ εἰπεῖν βέλομαι, ὅν τρόπον ποιοῦμεθα τὰς Φιλίας, οὐκ ἐκ τῶ πό-
των, ὥσπερ ὑμεῖς, ἐδὲ εἰ συνέφησός τις, ἡ
1 γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδὴν τινα ἰδῶμεν ἀγα-
θὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμε-
νον, ὅπῃ τούτου ἀπάντες σπεύδομεν. καὶ ὥσπερ
ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τούτου ἡμεῖς ὅπῃ τῇ φί-
λων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ὅπῃ πολὺ μητρευόμε-
νοι, καὶ πάντα ὁμῶς πράττοντες, ὡς μὴ ἀφ' ὧν
μαρτάνομεν τὴν Φιλίαν, μηδὲ ἀποβλήσῃ δό-
ξωμεν εἶναι. καὶ περὶ τὸν προκριθεὶς τις ἤδη
Φίλῳ ἢ, συνθήκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκῳ
10 ὁ μέγιστος, ἡ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλή-
λων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἢ δὲ, ὑπὲρ τῶ ἑτέρου
τὸ ἕτερον καὶ ἕτω ποιοῦμεν. ἀφ' ὧν ἔντεμον-
τες ἀπαξ τὰς δακτύλους, ἐνσταλάξωμεν
τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἀκρα βά-
15 ψαντες, ἀμα ἀμφοτέροι ὅπτιχοι· πῶς
μεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μὲν τούτου ἡμῶς
ἀφ' ὧν

ἀ' Ἀγαθὸς] Ἀληθὲς G. & marg. At. Nil mut. Edd. e' Ἐνσταλάξωμεν] Ἐνστάξ. marg. At. f Πῶς] Sic
El. Fr. B2. H. P. V2. S. Πῶς] f. g τούτου] Sic dedi ex P. τοῦ] Edd. pleraeque. Mat' αὐτό. Exc. Fl.

fuisse: vid. ejus *Catil.* c. 22. Sed moris hujus, de quo Lucianus, disertè Tacitus meminit, *Annal.* XII. c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: *Mos est regibus, quosiens in societatem coeant, implicare dexteras, pollicisque inter se vincire, nodoque praefringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu crurorem eliciunt, atque invicem lambunt. id foedus arcanum habetur, quasi mutuo crurore sacratum.* Plura Lipsius & Gronov. ibi in notis. J. F. R.

Ἐντεμόντες] Describit eodem fere modo Herodotus Tom. II.

4, 70. Ὅρκῳ δὲ ποιοῦν] Σκῶσαι π. τ. λ. J. M. G.
16. τούτου] Ita recte P. Plerique Libri τοῦ. Fl. ve-
ro μετ' αὐτό. M. du S.

τούτου ἡμῶς] Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrum, & in Cod. invenitur, & volan. ita mutavit, sic dedi. At poetis alitatus τοῦ ita evare, sequente adspirata, non opus est ut demonstrem. vid. tamen *Hom.* II. A. 193. ταῦθ' ἄρμαίνε &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut *Amor.* c. 19. vers. 75. διὰ τοῦτ' αἰ &c. Et in aliis prolata scriptoribus, Dzz ut

διαλύσαιεν ἄν. καὶ ἐφαίται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας ^a εἰσιέναι ὡς ὅστις ἂν πολυφίλῃ ἢ, ὅμοιῃ ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομένης γυναικί. καὶ οἰόμεθα ἐκείνῳ ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν Φιλίαν αὐτῷ εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαγεθείσαν.

Ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς Δανδάμιδος πρώην γενομένην. ὃ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντῳ αἰχμαλώτῃ Ἀμιζώκῃ τῷ φίλῳ αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμῶμαί σοι τὸ ἡμέτερον ὄρκον, ἐπεὶ καὶ τῆτο ἐν δόχῃ διωμολογησάμεν, ἐμὰ γὰρ τὸ Ἄνεμον καὶ τὸ Ἀκινάκην, ἐδένον πρὸς σέ, ὦ Μνησιππε, ψεύδῃ ἐρῶ παρὰ τῶν φίλων τῶν Σκυθικῶν. ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν ἐπὶ πάντων ὁμνύοντῳ ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιεῖν ἐδέξα. θεῶν ἐπαμύσω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; ἐσσι δοκῶσι, ὃ Ἄνεμον καὶ ὃ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; ἔτις ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μείζον ἐδέν ὅσι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν ἔν τῷ Ἄνεμον καὶ τῷ Ἀκινάκην ὁμνύομεν, ταῦτα ὁμνύομεν, ὡς τὸ μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἵτιον ὄντα, τὸ Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκων ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ ἀγὰρ γε τῆτο, καὶ ἄλλας ἂν ἐποίησε πολλὰς θύας, οἷον ὃ Ἀκινάκης ὅτι, τὸ οἶσόν, καὶ τὸ λόγχην, καὶ κόνειον, καὶ βρό-

diſſolvat. Ac p̄miſſum eſt ternos ſummum tale fedus inire. Nam quiſquis multos habet amicos, ille ſimilis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aeque firmam illius amicitiam eſſe, per multas benivolentias diviſam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contingere. Dandamis nimirum in praelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico ſuo — quin prius jurabo tibi noſtrum juſjurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit, Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mneſippe, dicam de amicis Scythicis. MNEſ. Equidem non valde opus habeo tuo jurejurando. Interim bene eſt, quod ſper Deum nullum juraſti. ΤΟΧ. Quid ais? Non videntur tibi Dii eſſe Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil majus eſſe vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum juramus & Acinacem, eatenus juramus, quatenus vitae cauſſae Ventus (aër) eſt, Acinaces vero mortem efficit. ΜΝΕſ. Verum ſi propter iſta; etiam alios multos habueritis Deos, qualis eſt Acinaces; Sagittam, & Haſtam, & Cicutam, & Laqueum,

^a Εἰσιέναι] Σινιέναι G. & marg. A1. Nil mut. Edd. ^b Σκυθικῶν] Σκυθῶν P. & marg. A1. ^c Οὐ] Μὰ δεῦτε in Fl. ^d Ὁμνύοντῳ] Ὁμνύοντ Ex. Fl. Nil mut. L.

ut Alciphro. III. Ep. 61. p. 428. Εἰς ταῦθ' ὅταν — ſed quorſum nimia iſta diligentia in re nullius momenti?

18. Εἰσιέναι] Valde quoque probo ſcripturam veteris libri, καὶ ἐφαίται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας συνίεναι, licet autem ſummum tres in ſoedus tale coire, pro communi eἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non poſſimus tueri, ſed quod iſta ſit efficacior. Eſt enim σύνιμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum eſt.

19. Ὅστις ἂν πολυφίλῃ] Πολυφίλῃ apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris conſuetudo. Sed di-

verſa ſentit Cic. Lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφιλίας.

30. Μὰ γὰρ τὸ Ἄνεμον & τὸ Ἀκινάκην] Cum Barbaros per gladium jurantes ridet, aut in mentem non venit, aut diſſimulavit, Graecos ipſos per Lanceas jurare ſolitos; (quod apud eos ſanctiſſimum habebatur ſacramentum. Juſtin. XIII.) Neque per ſcriptum jurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. Euſt. II. A. Sed ad Scythas redeo. Clem. Alex. p. 25. C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶ Ἰνδοί, καὶ τὰ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην εἰσέουσιν. Idem p. 19. A. olim ab iis cultum ait. Ammian. XXXI. f. Brod. Immo hodieque, quod ex itinere Legati Moſcovitici nuper in Belgio edito conſtat, Arcum & Gladium caeteraque arma pro

quæcum, ac talia. Varius enim Deus ille
Mors est, infinitas præbet, quæ ducant
ad se, vias. TOX. Vides, quam conten-
tiose illud agas & instar rabulae, interpel-
lans & pervertens orationem meam. At ego
dum tu dicebas, quietus eram. M N E S.
At non iterum certe, Toxari, hoc faciam.
Omnino enim recte me increpuisti. Ita-
que audacter, quæ sequuntur dicito: quasi
nec interfim tuo sermoni, ita silentium ti-
bi præstabo.

39. TOX. Quartus dies processerat a-
micitiae Dandamidi & Amizocæ, ex quo
sanguinem alter alterius una biberant: cum
regionem nostram invadunt Sauromatae de-
cem millibus equitum: pedestrium vero
copiarum tertium tantum contra nos venisse
dicebatur. Cum autem nos imprudentes
huius invasionis opprimerent, vertunt in
fugam omnes, multosque armatorum inter-
ficiunt, alios autem abducunt vivos, præ-
terquam si quis satis celeriter in alteram ri-
pam fluminis transnataret, ubi nobis dimi-
dius exercitus, & pars plaustorum erat:
sic enim tum castra posueramus, nescio
quo consilio ducum nostrorum, ad utram-
que ripam Tanais. Statim ergo præda ab-

55χον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλῃ γὰρ ἔτῃ
θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἐαυ-
τὸν παρέχει ἀγέσας ὁδούς. ΤΟΞ. Ὁρᾷς,
τὴν τοῦ ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικὸν, υπο-
κρίων μείλιξ καὶ ἀλγοφθείρων μὲν τὸν λόγον.
50εὶ γὰρ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σὺ λέγοντος.
ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι,
ποιήσω τῆτο, πᾶν γὰρ ὁρᾷς ἐπετίμησας
ὥστε θάρρῶν, τό γε ὅτι τὴν τῶ λέγε, ὡς
μηδὲ παρόντος ἐμὲ τοῖς λόγοις, ἔτω σιω-
55πῆσομαι σοι.

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας
Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζόκῃ, ἀφ' ἧς τὸ ἀλλή-
λων αἷμα συνεπεπώκεσαν ἦγον δὲ ἡμῖν ὅτι
τὴν χώραν Σαυρομάδων. μυρίοις μὲν ἱππέυσιν οἱ
60παραστέλλονται, τρεῖς τοσούτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέ-
γοντο. οἷα δὲ ἐπὶ προειδομένοις ἔφθογον αὐ-
τῶν ὅτι πεσόντες, ἀπαύλας μὲν τρέψου-
σι, πολλὰς δὲ τῆς μάχης κτείνουσι. τῆς
δὲ καὶ ζώοντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἐφθῇ
65ἀλγοφθεῖται εἰς τὸ πέραν τῆς πύλας,
ἐνθα ἡμῖν τὸ ἡμῖν τῶ στρατοπέδῳ, καὶ μέ-
γῃ τὴν ἀμαξίαν ἦν ἔτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τό-
τε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλά-
ταις ἡμεῖς, ἐπὶ ἀμφοτέρας τὰς ὁχθὰς τῆς
70Τανάιδος. εὐθὺς ἐν ἧς τε λεία ἀφελανύει,
καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχει, καὶ τὰς σκηνὰς
διήρ-

ἢ Ἐπὶ τῷ τῷ] Et hic Fl. consentire not. Solan. f' Ἐπιπλέοντες] Sic f. Fl. H. Bz. S. Ἐκπλέοντες P. Εἰσπλέοντες L.

pro Diis habent.

Ibid. Τὸν Ἀνιμὸν καὶ τὸν Ἀκινάκην] Iurandum Scytharum, καὶ τὸν Ἀκινάκην, καὶ ἡ τὸν Ἀνιμὸν. tametsi Acinaces vocabulum sit Persicum ensis significans, ut tradit Herod. in Polymnia, Græci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. Clem. Alex. Σαυρῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰούλιος οὗ τῶ περιμνηστῆριον, Ἀκινάκην σέβουσι. Ammian. L. XIII. Lucian. in Tragoedo.

Τὸν Ἀνιμὸν καὶ τὸν Ἀκινάκην] Confer & Brod. Misc. Part. 2. p. 533.

62. Ἐπιπλέοντες] Εἰσπ—L. ut c. 54. Sed hic aptior videretur recepta.

Ἐπιπλέοντες] Nihil mutare Edd. notarat Solanus.

Verum eas quas in variantt. notavi, ipse consului & in P. tamen inveni, quod hic nihili est. At εισπλέοντες quod L. habet, non displicet; sic rursus infra c. 54. a. m. εἰ μὴ πάλιν εἰσπλέοντες. Sed εισπλέοντες τῶ θῶν non longe hinc c. 43. iterum ait. Long. Paß. III. pr. ἐπιπλέοντες ἀφμερῶν ταῖς πύλαις. Herodian. I. 8. 11. &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate εισπλέοντες habere, quod ceteris frequentius occurrit, vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδελφῶν effi scribasne hic εισπ. an εισπ. antiquarum Edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habitata.

68. Τοῖς ἀρχιπλάταις] Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret Ducas obstantium, & νομάδων; Scytharum, J. M. G.

δήρπαζον, καὶ τὰς ἀμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρας τὰς πλείους ἀλισκομένους. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνώμεθα τῷ πρᾶγματι.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλώμενος γάρ, ἐβόα τὸ Φίλον ὀνομαστὶ, καθὼς δεδεμένον, καὶ ὑπεμίμησεν τὴν ὁμιλίαν, καὶ τὴν αἵματι. ὦν ἀκούςας ὁ Δάνδαμις, εἶδεν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὁρώντων, ἀφ' ἧς εἰς τὰς πολεμίας καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμῆνοι τῆς ἀκοῆς, ὤρμησαν ἑπ' αὐτὸν ὡς κατακτετῆσόντες. ὁ δὲ ἐβόα τὸ Ζίριν. τῷτο δὲ ἦν τις εἶπη, ἐκέτι ὁ Φονεύσειν αὐτὸν, ἀλλὰ δὲ-8 χοῖται, ὡς ὅτι λύτροις ἦκοιτο. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὴν ἀρχοῖα αὐτοῦ, ἀπήντησεν τὸν Φίλον. ὁ δὲ λύτρα ἤτει μὴ γὰρ προήσεται, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ὃν μὲν εἶχον, φησὶν, ἀπαντα δὴρ-9 πασαι ὑφ' ὑμῶν, εἰ δὲ τι δύναμαι γυμνός σποτελέσαι, ἔτοιμος ὑποστῆναι ὑμῖν, καὶ πρὸς ταῦτα ὅ, τι ἀν' ἐέλῃς, εἰ βέλῃ δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου λαβὼν, κατὰ χροῖαν πρὸς ὅ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης. Οὐδὲν, 95 ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἦκοιτο. αὐτὸ δὲ, ὡς ἔχεις μένος, κατα-

tabernacula, plaustra capi cum ipsis pleraque vectoribus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit.

40. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transiit. Ac Sauromatae telis sublati impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille Zirin clamat. Hoc vero si quis dicat, non iam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, quae habebam, inquit, ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere, subire vobis paratus sum: & impera quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, & quomodocumque tibi collibueris, abutere. At Sauromata, non oportet, inquit, omnino te retineri, idque cum Zirin venieris: quin in parte corum, quae ha-

a Ἐπ' αὐτὸν] Desunt in Fl. Adsunt in cett. & P. b Φονεύσειν αὐτὸν] Φονίει] ὡς αὐτὸν. P. & marg. A1W. c Ἀποτιλέσαι] Ἰποτιλέσαι Fl. d Λαβὼν] Excidit ex Fl. Habet P. & Edd.

72. Κατελαμβάνοντο αὐτάνδρας] Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἀμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρας τὰς πλείους ἀλισκομένους. Pertinet αὐτάνδρας ad ἀμάξας, αὐτάνδρῳ ἀμάξῃ sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: Et curribus rotiabantur, quos capiebant cum ipsis hominibus, non cum viris, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur.

J. G. G.

Κατελαμβάνοντο αὐτάνδρας] Non valde refert, tollasne id comma post κατελαμβάνοντο, quod in Edd. est, nec ne. Sensus enim tamen potest prodire idem quem Cl. Graevius vult.

J. F. R.

74. Παλλακίδας & τὰς γυναῖκας] Hinc liquido constat, fuisse Scythias & uxores & concubinas multas, quod jam ante delibavimus ad 76. C. Egregie autem hinc confirmatur Menandri fragmenti emendatio a Aristotele (VII. 297. Ed. Paris. m. 205.) ut id de Thra-

cibus probaret, adducto, quod adeo describere non pigebit.

Γαυρὸν γὰρ ἡμῶν εἶδεν εἶς, εἰ μὴ δὴν ἦ
Ἐνδοκα γυναῖκα, δούλικά τι πλῆρες τοῖς.
Ἄν τέλειρας δ' ἢ πῶντι γυμναστικῇ τόχῃ,
Ἀναφρόδιτον, ἀνδρῆμα, ἀδελφόν,
Ἀνυμφόν, ἢ ἰσχυρὸν ἐν τοῖς ἰσχυροῖς.

Hic vero, ut quantum debeatur Clarissimo Anonymo, qui Emend. in Menand. & Philem. fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτον, pro vulgato καλεστροφίτις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio ejus extat p. 97. M. du S.

82. Δακρυόχοι τοῖς ἀκούσις] Jamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpreta-

tio-

habes, data amicum abducas licet. Rogat Dandamis, *Quid tandem vellet accipere?* Hic oculos petit. At ille statim effodientes praeber, cumque effossi essent; & jam pretium haberent Sauromatae, assumpto Amizoe credit illo innixus; & simul transnantes salvi ad nos veniunt.

41. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque jam se victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum esse ab hostibus, manente apud nos honesto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi essent, etsi imprudentes tum superaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incensisque plaustis, fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, videre se, caeco Dandamide; sed ipse quoque se excaecat, jamque sedent ambo, atque ex publico a communi Scytharum cum multo honore aluntur.

42. Quid tale, Mnesippe, vos dicere possitis, & si quis alios tibi decem supra

βαλὼν, ἄγχι τὸ φίλον. ἤρετο δὲ Δάνδαμις ὅ, τι καὶ βύλεται λαβεῖν; ὁ δὲ τῆς ὀφθαλμοῦ ἰήτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέλαχεν ἐκκοπτεῖν αὐτῆς καὶ πύδην ἐξεκέκοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, παραλαβὼν δὲ Ἀμιζώκην, ἐπαυή, ἐπερειδόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα ὁ ἀγνηζόμενος ἀπεισώθησαν πρὸς ἡμᾶς.

Τὸ τοῦτο γινόμενον παρεμυθήσατο Ἀπανίας Σκύθας, καὶ ἐκέτι ἡττάσθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τὸ ἀγαθὸν ὅσον ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τῆς φίλης πίστεως καὶ τῆς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ ἐμετρίως ἐφόβησε, λογιζομένης πρὸς οἷος ἀνδρας ἐκ τῆς ἀσχευῆς μαχεῖν, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπρόσδοκῆται τότε ὑπερέαχον, ὥστε νῦν ὁ ἵπτος ἐπιγενομένης, σπολιπόντες τὰ πλεῖστα τὰ βοσκημάτων, καὶ τὰς ἀμάξας ἐμπήσαντες, ὥχοντο Φεύγοντες. ὁ μὲντοι Ἀμιζώκης ἐκέτι ἠνέχετο βλέπειν αὐτὸς ὅτι τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφοτέροι καθεῖναι ὑπὸ τῷ κοῦφῷ τῷ Σκυθῶν δημοσίᾳ μὲν πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

Τί τοῖσιν, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἐχοίτε εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλος σοι δέκα δόνη τις ἐπὶ

• [H] Non habet artic. *Fl.* f' [Epi] Excidit ex *Fl.* Adest in P. & Edd. In tribus seqq. capp. nil varietatis notatum, sed *Fl.* nihil mutare, saepe adscriptum.

tione *densasis telis*, quod potuit quidem fieri, sed non sunt ad sensum Graecorum exprimendum. Debuerunt *sublatis*, quum manibus levassent hastas velut transfixuri, quod fieri sic solet. Utique c. 55. ἡ λαοὶ δὲ τὸ πολέμιον, κοπίδα διηρμήθη non interpretantur *densatis*, sed *sublato gladio*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas καὶ κοπίδα Ζίριν καὶ οἷα iidem reddant *idque quum toties dedideris*; quum qui sic venit, & pronunciat *Zirin*, paulo ante dixerit venire quasi soluturum *λύτρα*, non ob se dedendum. J. G.

84. Τὸν Ζίριν] *Zirus Gijetus* scripsit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὁ Ζίρις; quia βοῶν, quum sit effectum a bovis sono, est neutrum absolutum, ut ait *Budd.* in *Lex.* minore: Verum est, id generaliter *clamare*, *exclamare* significare, & potissimum sine accusativo usurpari. Interim & non semel eum eodem, ut *Aelian.* V. H. XII. 1. p. 661. Ed. minor. καὶ τὸ τῷ πατρὶ ὄνομα ἔστι. Apud LXX. vero

aliquoties, ut 2. *Reg.* XX. 4. Βόησόν μοι τὸ ὄνομα ἰούδδ &c. *Esai.* XII. 4. Ὑμῖν τὸ κύριον, βοῶν τὸ ὄνομα αὐτοῦ &c. Longe tamen frequentius ap. eosd. βοῶν πρὸς κύριον. Sed & *Aristoph.* Av. vers. 60. Τὰ ὁ βοῶν τὸ διαπύτιον; sic & *Plautus* *clamitare* aliquem dicit. *Pseud.* V. 1. 30. licet & hoc proprie sit verbum neutrum; ait autem *Plaut.* *clamitant me*, ut revertatur. Ita *clamare* aliquem, *Petron.* c. 107. p. 493. Adde *Cl. Burman.* ad *Ovid.* II. *Metam.* 443. — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. J. F. R.

97. Ζίριν καὶ οἷα] Forfan ἡχοῦντα, nam supra vocaverat *Zirin*. F. G.

99. Ὀφθαλμοῖς — ἐκκοπτεῖν] Oculos obferre eruentos summum amoris signum esse, hoc *Luciani* aliorumque testimoniis ostendit *Rev. J. Elphinstone* ad *Epist.* ad *Galat.* IV. 15. ubi legimus: μαρτυρῶ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δι' αὐτὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁμοῦ ἐξορύττειν αὐτοὶ ἐδουλοῦντο. J. F. R.

ἔπει τῷς πέντε καθάρησας ἀνωμότους, 2
 εἰ βέλῃ, ὥς καὶ πολλὰ ἐπιφύδοιο αὐτοῖς;
 χαῖτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγ-
 σάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοῖσιν ἔλεγες, εὖ οἶ-
 δα, ὅποσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιζας τῷ
 λόγῳ, οἷα ἰκέτευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὥς
 ἐτυφλῆτο, καὶ ἂν εἶπε, καὶ ὥς ἐπανῆκε, καὶ
 ὥς ὑπεδέξατο αὐτὸν ἐπευφημῶντες οἱ Σκυ-
 θαῖ, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς μηχανᾶσθαι εἴω-
 ρατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

Ἄκουε γὰρ καὶ ἄλλον ἰσότημον, Βελίτην, 3
 Ἀμιζώκην τέττην ἀνεφίον· ὃς ἐπεὶ καθάρησας
 πέντε ἐκ τῶν ἱππῶν ὑπὸ λέοντι εἶδε
 Βάδην τὴν Φίλον (ἅμα δὲ ἐτυχὸν θηρῶντες)
 καὶ ἦδ' ὁ λέων, ὥς ἐπ' ἀπὸ αὐτῶν, ἐπεφύ-
 κει τῷ λαίμῳ, καὶ τοῖς ὄνυσιν ἐσπάρασε
 καθάρησας καὶ αὐτὸς, ἐπιτίθει κατόπιν
 τῷ θηρίῳ, καὶ ὥς ἐσπάρασε, πρὸς αὐτὸν πα-
 ροῦντων, καὶ μετὰ γων, καὶ ἄλλ' ἄλλ' ὀδόντων
 μέλας δειρῶν τῆς δακτύλης, καὶ τὴν Βάδην,
 ὥς οἷόν τε ἦν, ὑπέξελεν περὶ αὐτῶν τῶν
 δῆγματ'· ἄχρι δὲ ὁ λέων ἀφ' οὗ ἐκείνους
 ἡμιθνήτα ἦδη, ὅπῃ τὴν Βελίτην ἀπεσπάρη,
 καὶ συμπλακεῖς ἀπέκλεινε καὶ αὐτὸν· ὁ δὲ
 σποδθήσκων τὸ γὰρ τοσούτον ἐφθ' ὡς πατά-
 ξας τῷ ἀκινάκῃ τὴν λέοντα εἰς τὸ στήν, 4
 ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθα-
 ψαμεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες

illos quinque enumerare permittat; & in-
 juratus si lubet, ut etiam mendacio augere
 multa possis? At ego tibi rem nudam ex-
 posui. Si vero tu talem quemdam diceres,
 bene novi quantas venustates admisturus es
 sēs narrationi, quibus verbis supplicaverit
 Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit,
 & quae tum dixerit, & ut redierit, & ut
 cum plausu illum Scythae receperint, &
 alia, quae vos machinari auribus soletis.

43. Audi jam & alium aequo honore
 dignum, Belittam, Amizocae hujus con-
 sobrinum: qui cum equo detractum a leo-
 ne Basthen amicum videret, una autem e-
 rant in venatu, & jam leo complexus ho-
 minem fauces illius invasisset, & laceraret
 eum unguibus: defiliens ipse quoque a ter-
 go irruit in bestiam, eamque detrahit, in
 se dum irritat & traducit, inferens intra
 dentes illius suos digitos, & Basthen,
 quantum fieri poterat eripere morfui ten-
 tans: donec leo, relicto illo jam semiani-
 mi, versus in Belittam, eumque comple-
 xus, ipsum quoque interemit. Atque ille
 jam moriens ante tamen sic acinace leo-
 nem in pectore percussit, ut simul omnes
 morerentur. Nos vero sepelivimus illos,
 duobus prope se invicem tumulis aggestis,

uno

25. Ἀνωμότους εἰ βούλει] Toxaris ubi nobilissimum
 fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide
 quodam enarrasset, rogat Mneclippum, quid par ei
 aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel de-
 cem supra numerum ante positum (nam, ut uterque
 quinque exempla referret, convenerat) adnumerare
 concedat, etiam sine jurejurando, ut multa tuto pos-
 sint adfingi, quo historia evadat mirabilior. Fuit
 cum in Graecis verbis pro ἀνωμότους suspicarer ἀνω-
 μότην esse legendum: si ἄλλος σοι δικά δίκη τις ἐπὶ
 πέντε καθάρησας, ἀνωμότους, εἰ βούλει. si quis alios de-
 cem ad quinque adnumerare concederet sibi etiam inju-
 rato, si placet. Juraverant scilicet ambo, Mneclippus
 per Jovem Φίλῳ, Toxaris per Ventum & Acinacem,
 Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum,
 quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνω-
 μότης est injuratus, h. e. qui ipse non juravit, ut
 patet ex notissimo illo Euripideo,

Ἡ γὰρ ὁμοῦ μὲν, ἢ δὲ φῶν ἀνωμότος.

Et ipse Noster supra c. 18. καὶ εἶδε γὰρ, ὡς Μνησίππου, ἀνω-
 μότης ἐν ταῦτα ἔλεγε. Sane si & hic ita scripsisset
 Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc
 quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνωμότος
 non modo is est, qui Latinis injuratus; verum etiam
 de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive
 jurejurando qualicumque non est comprehensa & ob-
 stricta, μη, ut loquitur lib. I. Thucydides, ὅποιος καὶ
 λημψίως. Sic ex Demosthenē profertur ab Lexico-
 graphis ἡ εἰρηὴ ἀνωμότος, (id quod unicum ad pro-
 bandam hanc hujus vocis notionem ab iis adfertur)
 pax jurejurando non confirmata. Ita quoque hic ὡς
 ἄλλοι ἀνωμότοι sunt ii, quorum historia citra jusju-
 randum & obligationem fidei possit referri, admixtis
 etiam falsis quibusdam, Eundem hunc usum habet
 ἀνωμότος iterum apud Nostrium T. I. pag. 315. ubi
 causa datur, quare Jupiter potissimum insulam De-
 lum

pro amicorum, altero autem exadverso leonis.

44. Tertiam tibi enarrabo, Mnesippe, 55 Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arfacomae. Arfacomas hic amore incensus fuerat Mazaeae Leucanoris F. Bosporanorum reguli, cum legatus ad eum esset tributi caussa, quod semper nobis solventes alioquin Bosporani, tertium jam mensem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidisset Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger esse coepit. Ac de tributo negotium perfectum jam erat: jam responderat illi rex, jam discessus caussa convivio illum excipiebat. Moris autem est in Bosporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui sint, qui recipi in affinitatem postulent. Jam forte accidit, ut plures in ea coena proci adessent, reges & regum filii, & Tigrapates in his erat, Lazorum regulus, & Adymachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum se indicavit, nimirum nuptiarum se caussa venisse, coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poscere, libare in mensam, & procum se puellae profiteri,

πλησίον, ἕνα μὲν τῷ Φίλῳ, ἕνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τῷ Λέοντι.

Τρίτῳ δὲ σοι διηγήσομαι, ὃ Μνήσιππε, τῇ Μακέντῃ Φιλίαν, καὶ Λογγάτῃ, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας ἔστ' ἡράδῃ Μαζαίας τῷ Λευκάνορ, τῷ βασιλεύσαντι ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμῦ, ὃν οἱ Βοσποράνοι αἰεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑδρημεροὶ ἐγέννητο. ἐν τῷ δείπνῳ γὰρ ἰδὼν τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἥρα, καὶ ποτηρίας εἶχε. τὰ μὲν ἐν αὐτῇ τῷ Φόρῳ διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰς ἴα, ἥδη αὐτὸν ἀποπέμπων. Ἐβόη δὲ ὅτι ἐν Βοσπόρῳ, τὴς μηνῆρας ὅτι τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἱ τινες ὄντες ἀξίῳσι καλεσθῆναι ὅτι τῷ γογάμον. καὶ δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μηνῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τίγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλύνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. οὗ δὲ τῷ μηνῆρων ἕκαστον προσαγγέλαντα ἑαυτὸν, διότι μηνῆευσόμενοι ἦσαν, διπνῶν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενοι ἐφ' ἡσυχίας ἐπιιδὼν δὲ παύσαντι διπνῶντες, αἰτήσαντα Φιάλην ἐπισπένσαι καὶ τὴν τραπέζην, καὶ μηνῆευσαν.

12. Ὑπερήμοροι] Ὑπερήμοροι, ἐπὶ πάσης τῇ διαπορευομένῃ λέγεται. V.

lum ad partum Latonae jussu existere. ἡ Ἡρα γάρ, inquit Iris, ὅρα μὲν γὰρ κατέλαβεν τὴν γῆν, μὴ τῷ θεῷ τῇ Λατῇ τὴν ἀντιπρὸς ὑποδοχῇ. ἡ ταύτην ἡσυχία (sic enim, non πύτη, legendum, jam monuimus) ἀνάμνησις ἐστίν. Hic namque ἀνάμνησις ἡσυχίας est, quae isto jurejurando, quo reliquam terram obtrinxerat Juno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc Th. Magistro, qui in voce Ἀνάμνησις ita, Ἀνάμνησις, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνάμνησις δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ὅρῳ τῷ ἀπαγορευμένῳ. Mox addit eum, quem novissimum adduximus, Luciani locum.

37. Ὑπὸ λέοντι] Leones Scythia non habet. (In addend. Ed. Gronov.) A.B.M. Ibid. Εἰδὼν δὲ Λέοντα] Verisimilia haec non sunt; Leones enim Scythia non habet. F.G.

41. Ἐπιιδόντι] Conf. supra c. 39. Et hoc loco ἐπιιδόντι maxime proprium esse arbitror, beneque

habet, quod nihil variationis notatum invenio. F.F.R.

44. Διείπον] Vid. quae post Cl. Jensonium de hoc verbo disputavi supra ad c. 33. hujus Dial. F.F.R.

58. Μαζαίας τῷ Λευκάνορ τῷ βασ. ἐν Βοσπ.] Nomina Scytharum curiose anquirere haud operae pretium esse duxi; sed haec si ficta non sint, alicubi apud Historicos occurrere verosimile est.

Cave autem, quia βασιλεύσαντι dicit, fato functum credas; mox enim vivum inducit. M. du S.

65. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ] Quod vertitur, responderat illi rex, e negotii ipsius ratione sumtum est: nam ad proprietatem verbi satis fuerat, jam operam illi rex dederat, ut Ἰκαρομ. c. 26. de Jove, qui audit modo, non respondet, ἐπὶ δὲ ἰκαρῶς ἐχρημάτισεν ταῖς εὐχαῖς. F.M.G.

ἢ παῖδα; πολλὰ ἐπαινεῖντα ἑαυτὸν, ὡς ὅσον multum de se gloriari; quam generosus, quis ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι. quam dives, quam potens sit.

Πολλῶν ἐν χεῖρὶ τῷ δὲ τὸ νόμον σπεισάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους καθαρὸν ἡμισαυτῶν, τελευταῖον δ' Ἀρσακόμας αἰτήσας τὴν Φιάλην, ὅτι ἐσπείσειεν (ὃ γὰρ ἐθάρμην ἐκχεῖν τὸ οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τῷτο εἰς τὸ θεόν.) πῶς δὲ ἀμυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πούλιν δ' ὁπίστημι τῶν τέτων ὄντι, ὅποσα γενομένη τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι τῷ δὲ Λευκάνορῳ θαυμάσαντ' (ἡπίστατο γὰρ πένητα τὸ Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τὸ πολλῶν) καὶ ἐρομένης, Πόσα δὲ βοσκήματα, καὶ πόσας ἀμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλεονεκτήετε. ὁ δ' ἄλλ' ἔχ' ἀμάξας, ἔφη, ἔχω, ἐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσὶ μοι δύο φίλοι χαλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἳ οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν ἐγελάσθη ὅτι τέττις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδωξεν. ἔπειτα δὲ προκρίβεις τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἐμελλεν ἀπάξαι τὴν νύμφην εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὡς τὴν Μαχλίας.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μνηστὴρ τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμαδίῃ ἐπὶ τῷ βασιλείῳ, καὶ γελασθεῖν ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καί τοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸ πλῆτον, ὅποσον ὅσιν μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τῶν εὐνοῶν τῶν ὑμετέρων πολὺ ἀμείνω καὶ βέλαιότερον τῶν Βοσποριανῶν δυνάμει. ἀλλ' ἐμὲ ταῦτα διεξιότι, ἡμᾶς μὲν ἐχλέναζε, καὶ

46. Domum vero reverfus Arfacomas indicat amicis, quam contemtim habitus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pauper visus esset: Cum tamen, inquit, narrarem illi meas divitias, quantae sunt, naves nempe, Lanchates & Macentes, & benivolentiam vestram, praestantiorē longe & firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisus & con-

α Ὅς τις] Restitut. ex P. Ὅς τις Edd. priores omnes. β Ἄλλ' ἔχ] Οὐκ ἄλλ' Fl. male. γ Ἐς τὴν Μακεδονίαν, παρὰ τὴν Μακεδονίαν εἰς P.

80. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχοι] Legendum videtur ὡς τις eo sensu quem interpretatione expressimus. Possumus interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλοῦτα, γένους, δυνάμει; quam dives es? &c. sed possumus etiam, τίς ἔχεις πλοῦτα; J. M. G.

Ὅς τις ἢ γένους — ἔχοι] Adleverat Solan. conferendam pag. 1. T. I. Ibi φησὶς ἔχειν διεξῆς legas; quod tamen non satis convenit cum vulgato. ὡς τις ἔχει, nisi quod ἔχει similiter cum genitivo construitur. Propius

accedit hoc Herodiani I. 7. 7. Γένους μὲν ὁ Κόρμαδος ἔχει. Nec tamen plane idem est; nam cum ἔχεις, πῶς, ac similibus adverbis est satis obvium, ut ibid. IV. 9. 9. πῶς ἔχεις ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχει, pro ἡ, non aliunde succurrit; Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Cl. Gesn. divinarat.

83. Καὶ πλοῦτα] De hoc plurali vid. ad Hermod. c. 9. No. 97. Adde Diod. Sic. I. c. 71. f. καὶ πλοῦτα ἔχει. J. F. R.

93. Καὶ

temtui habuit, atque Machlyi Adymacho abducendam tradidit sponsam, quod aureas se phialas habere decem diceret, & planstra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovunque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretiositatis, & planstra gravia. At ego, amici, duplici de causa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot hominum conspectu mihi illata profunde in animum meum descendit. Nec minori autem vos injuria affectos arbitror. Tertia enim contumeliae pars ad vestrum unumquemque pervenit; si quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coimus, unus simus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc solum, subjungit Lonchates, verum unusquisque nostrum totus injuria affectus est, cum ista tibi evenerunt.

47. Quomodo igitur, Macentes inquit, in praesens consulimus? Dividamus, ait Lonchates, opus. Et, ego quidem polliceor Arsacoma caput me allaturum Lemcanoris: re autem oportet sponsam illi adducere. Sic fiat, inquit ille. Tu vero, pergit, Arsacoma, interea, cum credibile sit exercitum post haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam amplissimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipse sis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero si bubulam pellem infederis. Placuerunt ista. Atque e vestigio, ut erat in Bospo-

καλεφρόνῃ, Ἀδυμάχῳ δὲ τῷ Μάχλῳ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς γὰρ φιάλας ἐλέγχετο ἔχειν δέκα, καὶ ἀμάξας τέτρακλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βῆς πολλὰς. Ἔτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα ᾗδ' ἱερὰ, καὶ ἀμάξας βαρεῖας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφοτέρας ἀνάμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τὴν Μαζαίαν, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις ἐμὲ μετρίως μὲν καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετ' ἡμᾶς ἔστι τὴν ἀτιμίας, εἴγε ἔτι βιωμεν, ὥς ἀπ' ἧς συνελθύνταμεν, εἰς ἀνθρώπων ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιόμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. ἐμὸν, ἐπεὶ πένε ὁ Λογχαῖτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἡμῶν ὅλην ὕβριν ὁρᾷ, ὅποτε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς ἔν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρυσόμεθα τοῖς παρῶσι; διελόμεθα, ἔφη ὁ Λογχαῖτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπὸ πρῶτον Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομίσω τὴν Λευκάτορον, ὅσῃ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῶν. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μὲν τούτο εἰ δεήσει) ἡμᾶς αὐτῶν ᾗδ' ἐμὴν συνάγει, καὶ ᾗδ' ἐμὴν ἐπὶ τῶν ἰππῶν, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὥς πλείστην. ἴσῃ δ' ἀνὰ πολλὰς προσαγάγοις, αὐτὸς τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῶν ὅλην ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ τὴν βύρσης τῆς βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρησεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τῇ Βοσπόρῳ ὁ Λογχαῖτης.

d Γα] Τε S. & H2. e Ὑμῶν] Sic L. & Fl. Ὑμῶν vulgo cett. f Οὕτω] Non adest in Fl. Adest in cett. & P. g Διήσιν ἡμᾶς] Sic sine commate habere Edd. notar Solan. Plurimae διήσιν ἡμᾶς, sine parenthesis.

93. Καὶ Σκυθῶν τὴν πρῶτην] Sic supra Σκυθ. c. 1. M. d. S.

25. Ὑμῶν] Alibi Ex. Fl. five Excerpta Florentina Solani concinunt cum Edit. Flor. Et saepe ab ipso pro eodem ponuntur. Hic discrepant. Causam inquiremus in praefatione, Ὑμῶν autem hic melius se habere, nexus ipse satis indicat.

J. F. R.

38. Διήσιν, ἡμᾶς] Sic interpunge; ἡμᾶς enim melius cum ᾗδ' ἐμὴν conjungetur, quam cum διήσιν.

M. d. S.

43. Ἐπὶ τὴν βύρσης τῆς βοός.] J. supplex implorat auxilia: natum adagium a consuetudine sedendi in tergo bubulo: Scythae enim dissecto in minimas partes bove foedus jungabant. Morem hunc etiam Homolottis fuisse testatur Zenodotus.

Ibid. Βύρσης] Quid hoc rei sit, ipse mox enarrabit; unde & Suidas; quae habet in ἐπὶ βύρσης, confarcinavit.

M. d. S.

της ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τῆς Μάχλυας, ἰππότης ἐκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἰκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγειο, καὶ ὤπλιζε δύναμιν ὡς τῶν οἰκείων· ἄτελός δὲ καὶ ἐπὶ τῇ βύρσῃ ἐκαθέζετο.

Τὸ δὲ εἶδος ἡμῖν τὸ ὡς τῇ βύρσῃ ἔσται ἔχει. ἐπειδὴν ἀδικηθεὶς τις πρὸς ἑτέρῳ, ἀμύνεται βυλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν ὅσον ἀξιομαχόμενος, βὴν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα καλακόψας ἤψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τῇ βύρσῃ, καθήκει ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὴν πίσω ὡς παραγωγὴν τῶν χειρῶν, ὥστε οἱ ἐκ τῶν ἀγκῶνων δεδεμένοι. καὶ τὸ τοῦτο ὅστις ἡμῖν ἡ μεγίστη ἰκέληρία. ὡς κεκρυμμένων δὲ τῶν κρεῶν τῇ βοῇ, προσιώντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βυλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβάς τῇ βύρσῃ τῇ δεξιᾷ πῶδα, ὑπαρχεῖται χεὶρ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἰππείας παρέξειν ἀσίτης καὶ ἀμίδας, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὀπλίτας· ἢ περὶ ζῆς, ὀπλίτας δὲ δύνη, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πέντε αὐτῶν. ἀπρόξινος γὰρ ὅστις τῇ βύρσῃ πολλὴν πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύσταγμα βεβαίωτάτον τε ὅτι συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἐνορκον ὦν. τὸ γὰρ ὅστις τῇ βύρσῃ, ὅρκος ὅστις. ὁ μὲν ἂν Ἀρσακόμας ἐν τέτοις ἦν. καὶ ἡρώδιασαν αὐτῶν ἰππῆες μὲν ἀμφὶ τῆς πηνιλαρχιλίης, ὀπλῖται δὲ, καὶ περὶ οἱ, συναμφοτέροι δις μύριοι.

rum pergit Lonchates : Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arfacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat : tandem etiam pellem insidet.

48. Caeterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis injuria laesus ab alio, & ulcisci volens, videat se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratam humi pellem insidet, manibus post tergum rejectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carnum bovis, accedentes familiares, & caeterorum quisquis vult, parte unusquisque sumpta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, aut pedites, quocumque possit; alius, pauperrimus nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad una manendi constantiam, tum invictus hostibus, juratus quippe; cum pellem inscendere sacramentum sit. In his ergo occisus erat Arfacomas, collectis ad ipsum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in 75 summa viginti millibus.

49. Cum

α Τίλος] Τίλος male J. sola.

β Παραγωγή] Παράγω P. Παραγωγή Suid. Nil mut. Fl. J. H. P. &c.

ε H] Non aderat in Edd. Inferuit M. du S.

57. Παραγωγή] Suidas l. c. παραγωγή. P. vero παραγωγή. M. du S.

65. Ὀπλίτας περὶ] Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis injuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: cum nempe, immolati bovis carnes in frustra multa dissecta & cocta, in extenso tergo confidere, rejectis in terga manibus; appositarum vero carnum portionem quicunque sumat, cum dextro pede in tergus impouit, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumptu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis

Graecis male conjuncti sunt ὀπλίται & περὶ, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diverſi. ὀπλίται nempe sunt milites graviter armati, περὶ vero videntur hic sumi pro φίλοι, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi ὀπλίται sunt περὶ, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum περὶ. Mox quoque sequitur, ὀπλίται δὲ εἰς περὶ συναμφοτέροι δις μύριοι. nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic ὀπλίται & περὶ. Sic scimus apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint mi-

49. Cum Lonchates ignotus in Bosporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, & venire se a communi Scytharum ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem iussus, *Scythae, inquit, communia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachonem maneat: latrones autem illos, a quibus percurfari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed privatim sui nunquamque lucri causa latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse illum punire. Haec quidem illi nuntiare me iusserunt.*

50. At ego indico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arsacoma Marianae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus est, & indigne fere, puto, quod expectatam sibi a te filiam suam non impetravit, & jam septimum diem pellem insidet, collectumque habet exercitum non parvum. Audiveram, inquit Leucanor, ipse quoque colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Arsacomam ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te, Lonchates ait, apparatus ille. Meus vero Arsacomus inimicus est, & indignatur me sibi praeferrari ab honoratioribus, & omnibus rebus haberi praestantiorum. Si

Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοῦντος παρ-
ελθὼν ἐς τὸ Βόσπορον προσέρχεται τῷ βα-
σιλεῖ διοικημένῳ τι τὸ δεξιῆς, καὶ φησὶν ἡ-
κυν μὲν ἀπὸ τῆς κοινῆς τῆς Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ
80 αὐτῷ μεγάλα πρᾶγματᾳ κομίζων. τῇ δὲ
λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκυθαί, φησὶ,
τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦ-
σι, μὴ ὑποβαίνειν τῆς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ
πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τῆς Τράχωνος νέμειν
85 τῆς δὲ ληστῆς, ὅς αἰτιάσθαι ὡς καλατρέ-
χουίᾳς ὑμῶν τὴν χώραν, ἢ φασὶν ἀπὸ κοινῆς
γνώμης ἐκπέμπειν, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστος
ἔχει τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δὲ τις ἀλί-
σκοιο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν
90 ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπετάλλασιν.

Ἐγὼ δὲ, μνηύω σοι μεγάλην ἐφοδὸν ἐσο-
μένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τῆς Μαρίας-
τα, ὅς ἐπρέσβευε πρὸς τὸν βασιλῆα, καὶ, οἶ-
μαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυ-
95 χε τῷ βασιλεῖ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἔπειτα τὸ βύρ-
σης ἐξδύμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνήκει
στρατὸς οὐκ ὀλίγη αὐτῷ. Ἦκουσα, ἔφη
ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζων δύναμιν
ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνέσταται, καὶ
100 ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν, ἠγνοῦν.
Ἄλλ' ἐπεὶ σὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἢ ὑπο-
σκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ
ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτῷ ὑπὸ τῶν
59 γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶ-
ναι

milites. De hoc vide J. Fr. Gronovium ad Livii XXVI. 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ ὀπίστας, ὁ δὲ πρὸς, ὁπίστας ἀνὸς δύνται. vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδιδίχως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ὑποβαίνειν αὐτῷ ἰππεὺς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακχιλίους, πελῖται, &c. διαρμήσιοι. Interpres Latinus vertit ἰππεὺς ἀμφὶ τοὺς πεντακχιλίους equitum quingenta millia. idque non hic modo, sed & in Navigio seu Votis cap. 28. fin. Καὶ τὸ πᾶν εἰς πᾶν μυριάδας τὸ ὀπίστας, ἰππεὺς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακχιλίους, vertit, postremo tota armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia. Nova profecto militiae ratio ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Caeterum ut stupor ejus, qui tam inficetam terribissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateat; is qui in me-

morato Navigii loco πεντακχιλίους ἰππεὺς reddit quingenta millia equitum. paginae seq. sine verba haec, ἰππαρχον γὰρ σὶ τῶν πεντακχιλίων ἀποφανῶ, vertit, Nam te quingento millibus equitum praeficiam; recte quidem, sed ita, ut paucissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, Lector, de versionibus tuis crede.

J. F.
[Ὁπλίτ. ἢ πρὸς] Cum ὀπίστας & πρὸς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. M. du S.
84. Τῇ Τράχωνος] Id est asperam regionem, a τράχων est Τραχονίτις, subintellecto γῆ.
F. G.
Τράχωνος] Vid. 1. c. 30. unde discas, non esse nomen urbis, quod Erasmo fraudi tuit. M. du S.
Τῇ Τράχωνος] Τῇ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant Edd. quasi nomen proprium esset, id praecunte Solano mutavi in hac Edit. J. F. R.

και· εἰ δὲ μοι ὑποδαχοῖο ἢ ἑτέραν σε θυγα-
 τέρα Βαρκέτιν, ἔτε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν
 ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἦξω, ἢ κεφαλὴν
 αὐτῇ κομίζων. Ὑπὶ χυῖμαι, ἔφη ὁ βασι-
 λεὺς, μάλα περὶ δὲ γενόμενον· ἔγω γὰρ
 ἢ αἰτίαν ἢ ὀργῆς ἢ Ἀρσακόμα, τίμω ἐπὶ
 τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέπλησεν αἰὲ τῆς
 Σκυθίας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὁμοσον, ἔφη,
 ἢ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρ-
 ῆσασθαι. τότε ἡδὴ τῶν γενόμενων, καὶ ἐπεὶ
 ἀνατείνας εἰς τὸ ἔρανον ἠθέλεν ὁμνύειν, Μὴ
 σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπὶ δὴ τῇ
 ὁρῶντων ἐφ' ὅτῳ ὀρκομοτεύμεν, ἀλλ' εἰς
 τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρεῖς τῷτ' εἰσελθόντες, ὅτι
 κλεισάμενοι τὰς θύρας, ὁμνύωμεν, ἀκω-
 σάτω δὲ μηδεὶς. εἰ γὰρ τι τῶν πύθωλο
 Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσηται με τῷ
 πολέμῳ, χεῖρα ἢ μικρὰν ἡδὴ περὶ βέλ-
 μένῳ. Εἰσὶ ὡς, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς
 δὲ σπόσῃτε ὅτι πορρωτάτω μηδεὶς δὲ
 παρέστω εἰς τὸ νεῶν, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέ-
 σω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ
 ἀπέστησαν, σπασάμενον τὸ ἀκινάκην, ἐπι-
 χῶν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὥς μὴ βοήσῃε,
 παῖς ὡς τὸ ματόν· εἴτα σποτεμένων τῶν
 κεφαλῇ, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξῆλθε,
 μέλας δ' ἀγλαγόμενος δῆθεν αὐτῷ. καὶ ἀγ-
 ταχέως ἤρξεν λέγων, ὥς δὴ ἐπὶ τι πεμ-
 φθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ ἔτι ἐπὶ τὸ τόπον ἀφι-
 κόμενος, ἔνθα δεδεμένον καὶ ἀλελούϊον
 ἢ ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυ-
 θίαν. διώξας δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, ὅτι πο-
 λὺ ἀγνοοσάντων τὸ γεγονός τῷ Βοσπορανῶν,
 καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας τασια-
 ζόντων.

Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὸ

vero mihi promiseris alteram filiam tuam Bar-
 cerin, qui nec aliis rebus indignus vobis ge-
 ner sum, non ita multo post veniam caput tibi
 illius adferens. Promitto, ait rex, valde
 perterritus, qui causam irarum Arfacomae,
 de nuptiis, sciret, & alioquin semper for-
 midaret Scythas. Lonchates vero jura, in-
 quit, servaturum te pacta, neque negam-
 rum. Hic, dum ista jam fierent, & ille
 extensa in caelum manu jam juraturus esset,
 Ne hic; inquit, ne quis forte videntium su-
 spicetur, qua de re juremus: sed in hoc
 Martis templum ingressi, clausis post nos ja-
 nuis juremus, audiente nemine. Si quid enim
 horum audiat Arfacomas, metuo ne ante bel-
 lum me caedat, qui manum non parvam jam
 circa se habeat. Intremus, rex ait: Vos ve-
 stro longissime recedite, neque in templo adfit
 quisquam, quem ego non vocavero. Cum
 vero ipsi quidem intrassent, recessissent au-
 tem satellites: stricto acinace, altera manu
 os ne clamaret occludens, ferit ipsum ad
 mammam, tum caput abscissum tegens
 chlamyde exit, inter exeundum velut lo-
 quens cum illo, & statim se rediturum,
 dicens, ac si ad aliquid missus ab illo es-
 set. Et sic delatus ad illum locum, ubi
 revinctum equum reliquerat, eo conscenso
 Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem
 persecutus illum quisquam est, quid actum
 esset diu ignorantibus Bosporanis: tum ubi
 rescissent factiose de regno decertantibus.

51. Atque ista quidem Lonchates fecit,
 im-

^a Ὁρκομοτεύμην] Et sic esse in Fl. ac Fr. notat M. du S. Sed & est in J. P. H. &c. ^b Καταλειπῶν] Con-
 sentire Fl. notat idem.

14. ἢ μὴν] Par. ἢ cum puncto subscripto: sine il-
 lo Fl. J. H. S. Omnes tamen discretim. Alii ἢ μὴν
 junctim; tumque significare volunt *hand dubio*; prius
 vero esse jurandi formulam. Sed quis non videt va-

nam hanc esse differentiam? Et recte ἢ μὴν disjun-
 gi, & ὅτως significare, satis docuit Budd. in Com-
 ment. p. 520. f. & 521.

64. Ὁμοσκέμεν ἐν ἱερῷ τῷ Ἀλφαίῳ] E-
 rat.

implevitque promissum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes, & annuntiata pri-
mum morte regis, Civitas, inquit, te, Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praefens auxilium: mel-
la vero post te in planstris sequatur. Facilius enim sic Bosporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri generis Mastiram duxit Leucanor: Et jam a Mastirae tibi fratribus venio, qui sunt in Alanis, hortantibus te, ut quam celerime venias in Bosporum, nec patiari transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus
autem est Alanis. Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum similis, communia enim ista Alanis & Scythis, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scythae comatum esse Alanum. Propter ista ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus esse.

52. Et jam, inquit, Adyrmache, paratus sum vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virgi-

45 ὑποχέσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμα
ᾧ δὲ κεφαλὴν τῇ Λευκάνορ. ὁ
Μακέντης δὲ, καθ' ὅδον ἀκίσσας τὰ ἐν Βο-
σπόρῳ γέγονε, ἤκεν ἑς τὴν Μάχλυας,
ὃν πρῶτον ἀγγείλας αὐτοῖς τὸ Φόνον τῇ
Βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμα-
χε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ
καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλάμ-
50 βανε τὴν δέχην, τέταρα γυνόις τοῖς πράγ-
μασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι
ἐπὶ τῇ ἀμαξίᾳ ἐπέδωκε, ῥᾶον γὰρ ἔτω προσ-
άξεις Βοσπορανῶν τὴν πολλήν, ἰδόντας δὲ
Λευκάνορον θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός
55 εἰμι, καὶ τῇ πατρὶ ταύτῃ συγγενὴς μήν-
δρον πατρὸς ἡμῶν γὰρ ἦσαν τὴν Μαστίραν ἡ-
γάγετο ὁ Λευκάνωρ, καὶ νῦν σοι ἤκω ᾧ δὲ τῇ
Μαστίρας ἀδελφῶν, τῇ ἐν Ἀλανίᾳ, πα-
ρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τῇ
60 Βόσπορον, καὶ μὴ περιεῖδειν ἐς Εὐβοίον πε-
ρθεῖσαν τὴν δέχην. ὅς ἀδελφὸς ὢν νόθος
Λευκάνορον, Σκύθαις μὲν αἰεὶ φίλος ὄντιν,
Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεις. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ
Μακέντης, ὁμόσκευον καὶ ὁμόγλωττον τοῖς
65 Ἀλανοῖς ὢν κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ
Σκύθαις. πολλὴν ὅτι ἐπ' αὐτῶν κομῶσιν οἱ Ἀ-
λανοί, ὥσπερ οἱ Σκύθαι. ἀλλὰ ὁ Μακέντης
καὶ τῷτο εἵκατο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρχει τῇ
κόμῃ, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἐλαττον κομᾶν τῇ
70 Ἀλάνῳ τῇ Σκύθῃ. ὥστε ἐπιτρέψατο λα-
ταῦτα, καὶ ἐδόχε Μαστίρας καὶ Μαζαίας
συγγενὴς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν
ἔτοιμος ἄμα σοι ἐπὶ τῇ Βόσπορον, ἢν ἐβέ-
75 λης, μῦναι τὴν εἰς δέοι, καὶ τῇ πατρὶ ἀγειν.
τῷτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος,
ἐβελήσαμ' ἂν, ἀφ' αἵματός ὄντα σε Μα-
ζαίαν

c. E.] Ei male Fl.

rasmus: eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Sed ὁμοσύνῃ est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὅμοιοι τοῖς Σκύθαις ὁμοσύνῃ, iisdem armis utuntur, quibus Scythae. Σκῆθη Graecis saepe sunt arma.

J.G.G.

77. Ἀφ' αἵματός] Belgicissimum similem cum hoc Graecismo comparat Frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 427. Adducto hoc Luciani loco, & : ο-
mer. II. Z. 211. Ταύτην τοι γυνῆς τε καὶ αἵματός ἐξ ἡμῶν
εἶναι. Item T. 105. — οὗ αἵματός ἐξ ἡμῶν εἶναι, ubi

Λααα 3

Scho-

ζαίαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἡς ἐπὶ ἂν ἔ
 Βόσπορον, ἰκπεῖ ἐνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα·
 εἰ δέ μοι ἔγωγα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν
 ἂν γένοιτο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπῆλυν-
 νε, παραδὼς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μα-
 ζαίαν, παρθένον ἔτι ὄσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν
 ἐπὶ τῇ ἀμαξίᾳ ἦγεν αὐτὴν. ἐπεὶ δὲ νύξ
 κατέλαβεν, ἀνατέμνει ἐπὶ τῇ ἵππον
 (ἂν ἐτετραπύχῃ δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἰπ-
 πεία ἔπεα) ἀναπνέουσας καὶ αὐτὸς, ἐκεί-
 τῃ τῇ Μαίῳτιν ἡλαύνει, ἀλλ' ὁππο-
 πόδῃ εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν
 τὰ Μιτραίων ὄρη, ἀναπαύων μέλαζ· ἡ
 παιδα, τριταίᾳ ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων εἰς
 Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππῳ αὐτῷ, ἐπαυ-
 ῖον ἐπαύσατο τῷ δρόμῳ, μικρὸν ὅπως
 ἀποδύσκει.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν
 τῷ Ἀρσακόμα, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ'
 ἐμῇ τῇ ὑποσχέσιν. τῷ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπι-
 στος τῷ θεάματι καταπλαγέντος, καὶ
 χάριν ὁμολογῶντος, Παῦς, ἔφη ὁ Μακέν-
 τής, ἄλλον με ποιοῦν σεαυτῷ. τὸ γὰρ χάριν
 ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τέτοις, τοῖον
 δὲ ὅστιν, ὥσπερ ἂν ἡ δεξιτέρα μου χάριν εἰ-
 δείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθείσαν ὥστε αὐτὴν
 ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμ-
 νύσης. γελοῖα τοῖον καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ
 πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὥς οἶόν τε ἦν, εἰς
 ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζομεν εἶναι,
 εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξε τι χρηστὸν ὑ-
 πὲρ ὅλων τῷ σώματι ὑπὲρ ἑαυτῷ γὰρ

puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum
 in Bosphorum, equite uno plures fuerimus: si
 vero uxorem mihi adducas, multorum instar
 mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille
 quidem discessit, tradita Macentae, quam
 deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At
 ille eo quidem die in plauistro ipsam duxit.
 Cum vero nox ingruisset, ea in suum e-
 quum imposita (paraverat autem alium
 unum equitem, qui se sequeretur) cum
 ipse quoque insiluisset, non jam juxta Mae-
 otin pergit: sed versus mediterranea defle-
 ctiens, uti dextros haberet Mitraeorum mon-
 tes, recreata interposita quiete puella, ter-
 tio die iter ex Machlyum regione ad Scy-
 thas peregit. Atque equus illi, cum finito
 cursu paullum stetisset, moritur.

53. Macentes vero in manum tradens
 Mazaeam Arsfacomae, Habe tibi, inquit;
 a me etiam promissum. Illo autem ad inspe-
 ratum adeo conspectum percussio, & gra-
 tias agente, Desine, inquit Macentes, alium
 me a te facere. Quod enim gratias mihi eo-
 rum nomine, quae feci, agis, id ejusmodi
 est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae,
 quod vulneratam aliquando illam sanaveris,
 & benigne curaveris laborantem. Proin ridi-
 cule nos quoque egerimus, si olim permisti, &
 quoad ejus fieri poterat, in unum coaliti, ad-
 huc magnum esse putemus, si qua pars nostri
 Iontile quidquam pro toto corpore fecerit. pro se
 enim

α Τὸν] Articulo caret Fl. β Ἐτετραπύχῃ] Et sic Fl. cum reliquis. γ Τὸν] Adeste artic. in Fl. & Fr. ac-
 que ac in f. notat Solan. Adest autem & in P. H. S. &c.

Scholias. ἀντὶ τῷ σπέρματι, γόνυ. Additque adeun-
 dum Elser. ad Act. Apost. XVII. 26. (qui idem duo-
 bus illis locis prioribus probat.) Item Wolfii curas,
 ad Euang. Joan. I. 13. Plura adderem, nisi res foret
 nota. f. f. R.

91. Ἐτέλεσεν δὲ] Subaudi ὁδόν. Ἐς Φάρσαλον ἐτά-
 σι. Pharsalum pervenit. Thucyd. [IV. 78.] f. g. Ad-
 de Nostrum T. I. Tim. §. 20. Τελὸν ἐπὶ τὸ τέμνος. Et
 passim alibi. f. f. R.

3. Ὁσπερ ἂν ἡ ἀριστερά.] An ὁσπερ ἂν ἡ ἀριστερά;
 &c. f. g.

20. Εὐχέσθῃς δ' ἐμῇ] Delendum videtur δ. f. g.
 Certe alterutrum necessario delendum; eodem tamen
 redit, num μὴτ' ἢ πολὺ legas, cum Basil. an δ' μὴ
 πολὺ cum Fl. quam secuti sumus ut antiquiorem.
 f. f. R.

Ibid. Οὐ μὴτ' ἢ πολὺ] Sic Fl. Reliquae Edd. & ipse P.
 ἢ μὴτ' ἢ πολὺ. nisi quod B. μὴτ' ἢ πολὺ, habeat,
 quod

enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsacoma.

34 Adyrmachus vero auditis insidiis in Bosporum non jam perrexit; jam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irrui, adducens omnes quidem sui imperii Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cujusque generis vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant: quorum tertia pars jaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, imperum eorum Arsacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emissio duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, jam cedere nostri, jam perumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum jaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui

ἐπραττε, μέρῳ ὃν τῷ ὅλῳ εὖ παύοντο. ἔγωγε μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμα χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν βουλὴν, εἰς μὲν τὸ Βόσπορον ἐκέτι ἦλθεν (ἤδη γὰρ Εὐβίотος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτῇ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιάν πολλὴν συναγαγὼν, ἀφ' ἧς ὁρεϊνῆς ἐπέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίотος ἔμειπε πολλὴν καὶ ἑταίρους εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοῖς Ἕλλησι, Ἀλανὸς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικληθεὶς ἑκατέρωθεν δισχυρίσας· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίотος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τῶν τριῶν τὸ τρίτον, ἰππολόξον. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέχον τὸ ἐξόδιον, αὐτοῖς ἐπιδὸς ἐν τῇ βύρῃ τότε ἰππίας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) ἐπολλῶ ἔλαθον τῇ τρισχυρίῳ σὺν τοῖς ἰππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπερδύομεν καὶ ἐφόδον ἐστρατήγη δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἶδομεν αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἰππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδε ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διέκοπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, ἐπ' αὐτῷ σαφῶς ἠτήμενον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή. εἰδὲ γὰρ οἱ Ἄλανοι ἐτόλμων ἐπιπολὺν διάκειν· τὸ δὲ ἡμισυ, ὅσον καὶ ἔλαθον, ὡς ἰσχυρόντες οἱ Ἄλανοι καὶ Μάχλυες ἐκοπὼν πανήχουθεν, ἀφθόνως ἀφίεντες τῇ οἱ τῶν καὶ ἀκορτίων, ὥστε πᾶν ἐπονέοντο ἡμῶν οἱ ὡς.

δ' Οὐτῶν] Οὕτως Fl. e Αὐτοῦ] Sic Fl. B2. H. & S. Αὐτοῦ f. P. f Οὐ μὲν πολλὸν] Ita Fl. recte. Οὐ μὲν ἔστι πολλὸν cett. Excepta B2. quae μὲν ἔστι πολλὸν. In marg. Δ1W. adscriptum: superfluit ἔ.

quod genuinum cenſeo.

M. du S.

28. Αὐτοτελεῖς] Suis ſumptibus viventes. F. G.

36. Εἰς δύο διέκοπη] Hanc phraſin probat contra Galatam Rev. Elſnerus ad Euang. Marc. XV. 38. ubi habemus: καὶ τὸ καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ εἰς δύο. Et hoc Luciani, item alia ex ejusd. Dial. Mercat. XIII. poſt med. & Deor. Dial. VIII. pr. Item Sympoſ. c. 44.

ubi διῶλε τὸ κρηῖον — εἰς δύο, videbimus, item ex Demosth. Phil. IV. p. 58. Nec non Polyb. L. 2. c. 16. addit, qui plenius, καὶ εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μή τις ſaepe abest in hac & aliis locutionibus (de qua ellipſ. vid. L. Boſ Lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. Alcibiad. III. Ep. 54. pr. ἢ πᾶς τὸ αὐτὸν αὐτὸ εἰς μέρη καὶ εἰς δύο γὰρ ἡμῶντος φερόμεν;

f. F. R. 48. Πι.

ᾤεεαχμῆδοι, καὶ ἤδη προΐεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογγάτης καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωτο ἤδη, ποικιλιούνοισι, ὁ μὲν πυρακλώθεϊς τὸ μηρὸν ὁ Λογγάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελὲξ εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῶ εἰς τὸ ὦμον· ὅπως αἰδομένῳ ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἠγησάμεν, εἰ ἄπεισι καλαμπῶν τῆς Φίλης, προσβαλὼν τῆς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβόησας ἤλαυνε ἀφ' ἧς πολεμίων, κοπίδα διηρμήν, ὥστε τῆς Μάχλυσ μὴδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόδιον τῷ θυμῷ, ἀλλὰ ἀφαιρέθεντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀνακλυσάμεν τῆς Φίλης, καὶ τῆς ἄλλης ἀπάντας ὥρκαλέσας, ὥρμησεν ὅτι τὸ Ἀδύρμαχον, καὶ πατάσας τῇ κοπίδι· ὥστε τὸ αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πρὸς τὸ δὲ ἐκείνῃ, διελύθη τὸ Μαχλύϊκόν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικόν ὅτι μὲν πολλὸν, καὶ οἱ Ἕλληνες ὅτι τούτοις ὥστε ἐκρατῶμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπέζηχθον ἀν' ἐπιπολὺν κτείνοντες, εἰ μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιῦσαν ἰκέται παρὰ τῶν πολεμίων ἠκούσας ἐδέοντο Φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσποράνοὶ μὲν ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸ δασμὸν ὑπὸ χυμένον, Μάχλυσ δὲ ὁμήρεος δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἄλανοὶ δὲ

ita conclusi tenerentur, jamque multi arma projicere.

55. Forte fortuna in his erant Lonchates atque Macentes, jamque vulnerati, cum primi se periculis obtulissent, ambusto *falarica* femore Lonchates, Macentes autem percussio securi capite, & hasta humero. Quod sentiens Arsacomus, qui inter nos reliquos versaretur, indignumque ratus, si relictis amicis abiret, admotis equo calcatribus, & sublato clamore, per hostes infensa copide equitat, ut neque animosum illius impetum sustinerent Machlyes, sed transeundi facultatem illi darent. At ille recuperatis amicis hortatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem copide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum, neque ita multo post Alani quoque diffugiunt, & post hos etiam Graeci. Sic de novo nos superiores, persecuturi illos amplius & caesuri eramus, nisi nox opus intercepisset. Postridie supplices ab hostibus veniunt amicitiam secum fieri petentes, Bosphorani duplum pendere tributum polliciti, Machlyes dare obsides parati; Alani ve-

a Παρε] Abest a Fl. Adest in J. P. H. B2. S. &c. πολλὸν cett. & P. male.

b Οὐ μὲν πολλὸν] Sic iterum restitut. ex Fl. Οὐ μὲν ἴ

48. Πυρακλώθεϊς] Corrupta haud dubie vox. Cujus posterior pars *Τρωαίς* fuit; sed quanam alia vox sub *πυρακ.* lateat, sine Codicum ope meum hic divinare non est. Forsan tantum *παρατρωαίς*, forsitan *καλιτρωαίς* scripserat. In Libris nihil subsidii. M. du S.

55. Κοπίδα διηρμήν] At supra c. 9. circa fin. habuimus *διηρμήν* una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus sum, quod id reliquerim, ut in Edd. inveni; nam & sic scribitur apud LXX. Dan. 2. 14. At in hoc *Τοx.* c. 40. pr. *διηρμήν* exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diversam scripturam retinui, quia utraque videtur bona. J. F. R.

74. Ἐπαύθημι] In omnibus antea legebatur *ἐπαύθημι*; ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri possit recepta scriptura. Quid *ἐπαύθημι* valeat, no-

tius est, quam ut moneam.

M. du S.

Ἐπαύθημι] Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes Edd. & Codd. mutarem; maxime propter sequens *δέξαι*, ex quo magis consequitur, reliquis ex opinione aut suffragio Arsacomae persuasum, ut idem sentirent. Est enim *ἐπαύθημι* egregium est, quum de pace aut foedere ineundo agitur; ut ap. *Herodian.* 2. 12. 5. *καταπέμψαι γράμματα, δι' ἃ ἐπαύθημι διὰ πρὸς τὸ Σεβήρον. literas misit, quibus foedus pangeret cum Severo.* (scu malis construere, *litteras misit ad Severum.*) quis demonstraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur. Sed inventis nostris nimis gaudentes nobis de felici successu nimis etiam subito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et nescio an quidem *ἐπαύθημι* sic passive pro

vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a nobis dissidentes, in potestatem nostram se redacturos recipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passus sumus, cum primo omnium ita visum esset Arfacomae & Lonchati, & ipsis tractantibus universum negotium, pax facta est. Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. MNES. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque ignoscat mihi Acinaces ac Ventus per quos iurasti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. TOX. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi. MNES. Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solutis usus sermonibus, ut modo sursum deorsum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Bosporum rediensque deinde, meo omnino silentio abusus es. TOX. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobiscum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sifinnes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo proficiscerer Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin navigavi: opportune autem objecta est e

ἀντὶ τὸ ἐφόδῃ ἐκείνης, Σινδιανὸς ἡμῖν χαρά-
σατο ὑπέστησαν ἐκ πολλῆς διεσῶτας. ἐπὶ
τούτοις ἐπέσθην, δόξαν πολὺ πρότε-
ρον Ἀρσακόμα καὶ Λογχάτῃ καὶ ἐγένετο εἰρή-
νη, ἐκείνων πρυτανεύοντων ἕκαστα. τοιαῦ-
τα, ὦ Μνήσιππε, τολμᾷσι ποιεῖν Σκύ-
θαι ὑπὲρ τῶ φίλων.

MNES. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ
οὐ μύθοις ὅμοια, καὶ ἴλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ
Ἀκμῶν εἶεν, ὅς ἄρ' ὅσας, εἰ γὰρ τις ἀπι-
στοίῃ αὐτοῖς, εἰ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν
αὐτῷ. ΤΟΞ. Ἀλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ φόβ-
ον ὑμῶν ἡ ἀπιστία ἢ, πλὴν οὐκ ἐμὲ δα-
στρέφεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, εἰ
οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γυγνόμενα. MNES. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ ὅπως
ἀφέτοις χράμεν τοῖς λόγοις, ὥς νῦν γε
ἄνω καὶ κάτω τῇ Σκυθίᾳ καὶ τῇ Μαχλυαν-
τι κινῶμεν, καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἀπὸ τῆς
ἐπαλίου, πάντῃ μὲν κατεχρήσω τῇ σιωπῇ.
ΤΟΞ. Πιστεῖον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι,
καὶ ἀπὸ βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμῃς
ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινοσῶν.

58. Μᾶλλον δὲ ἀκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἶα φί-
λος, Σισίννης τένομα, ὑπηρέτησεν ὅτε γὰρ
Ἀθηναῖζε ἀπὸ τῆς οἰκίδος ἐπιθυμία παιδείας
τῇ Ἑλληνικῇ, κατέπλευσα εἰς Ἀμαστριν καὶ
Ποσειδώνην ἐν προσβολῇ δὲ ὅστις τοῖς ἀπὸ Σκυ-
θίας

c. Ἐπεσθῆμιν] Constans lectio. Ἐπεσθῆμιν corrigit M. du S.

pro medio dicatur. Nam quum Thucyd. III. 111. p. 234. ait: 'Εν τούτῳ δὲ οἱ Μαντινῆες, καὶ αἱ Ἰσπείροι, — ἐξελθόντες ἀπῆσαν. Interea vero Mantinenses, ex ceteris, quibus ex παῖθο ποτεβας φαῖα — egressi abierunt, alia res est.

80. Μύθος ὅμοιος] At revera Scytharum genium moresque haec optime expriment, quos ex Historia Timothei, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali verba & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas.

81. Ὅς ἄρ' ὅσας] Supra enim c. 38. hujus Dial. dixerat: εἰ μὴ γὰρ τῷ Ἀκμῶν καὶ τῷ Ἀκινάκῳ — εἰ σοι δοκοῦσιν ὁ Ἀκμῶν καὶ ὁ Ἀκινάκης σοὶ εἶναι;

Tom. II.

97. Ἀθηναῖζε ἀπῆεν] Conf. supr. Scyth. c. 1. & 4. M. du S. Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τῷ Ἀθηναῖζε, quod & ibi occurrit, nihil magni est momenti; nam & frequentatur aliis, ut Alciphron. III. Ep. 51. atque aliis.

99. Ἐν προσβολῇ] Cl. Homfsterb. rursus in marg. monuit vidend. Cl. Duker. ad Thucyd. p. 408. No. 83. Habet autem Thucyd. VI. c. 48. ὡς πῶρ γὰρ μάστιγα ἐπὶ προσβολῇ εἰσὶ αὐτοῖς τῇ Σκυθίᾳ. Ibi quoque Duker. hoc Luciani pluraque alia ex ipso Thucyd. adfert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba Scholiastae ad IV. c. 53. No. 48. Προσβολῇ, αἰτ, ἀντὶ τῆς προσέγγισης ἐπὶ πλοῦντος.

Bbbb

1. Ka-

ῥίαις προπλήουσιν ἢ πολὺ τὸ Καραμβεύς ἀπέχουσα ἢ πόλις. εἰπέτο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὢν. ἡμεῖς μὲν ἐν καλαγωγῇ τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τῷ πλοίῳ ἐς αὐτὴν μελίσκουσάμενοι, ἡγορούμεν, ὅθεν ποτηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλειπές τις ἀνασπάσας τὸ κλειθρον ἐκφέρουσιν ἀπαντα, ὡς μὴδὲ τὰ ἐς ἐκείνην ἡμέραν ἀφαιρέσειν καλαλιπεῖν. ἐπανελθόντες ἐν οἴκῳ, καὶ τὸ γεγονός μαθόντες, δικάζοντες μὲν τοῖς γένοιτο πολλοῖς ὄντιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκίμαζομεν, διδοίτες μὴ συγκοφάν· ὁδῶμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμεῖς τις Δαρικὴς τετρακοσίης, καὶ ἐδόητα πολλὰν, καὶ τὰ πῶδας πῶδας, καὶ τὰλλα ὅποσα εἶχομεν.

Ἐσκοπόμεθα δὲ περὶ τὸ παρόντων ὁ, τι πράττομεν, ἀποροι πατάπασι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καί μοι μὲν ἑδόκει, ὡς εἶχον, αὐτῷ ἀφαιρέσειν ἐς τὴν πλευράν τὴν ἀπὸ αὐτῆς ἀπιδεῖν τῷ βίῳ, πρὶν ἀγενέσθαι τὴν ποσὴν, λιμὴν ἢ δόλῳ πικρῶς. ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἰκέτευε μὴδὲν τοῦτο ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ὁπιοῦσιν ἔλεγεν, ὅθεν ἔφομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ἔβλα ἐκ τῷ λιμένι παρεκόμεσε, καὶ ἦκεν ἡμῖν ἐκ τῷ μισθῷ ὁπιοῖσι δαμνέμενοι. ἔπειτα δὲ περὶ τὸν χρόνον τὸ ἀγορὰν εἶδε πομπὴν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν παύσων· μονομαχεῖν δὲ ἔτοι ὅππῃ μισθῷ ἀν-

Scythia navigantibus haec urbs, - Carambi non multum distans. Sequebatur me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diverforio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret. Domum ergo reversis, audito quid factum esset, in jus vocare vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si diceremus abstulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, & vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti conditione nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam humile quidquam fame aut siti subigente admitterem. At Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu bajulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium & honestorum juvenum. Hi autem pecunia auctorati gla-

a Κλειθρον] Ex emend. Solan. Κλειθρον Edd. priores. b Τάπιδες] Δάπιδες Fl. c Πράττομεν] Constans Edd. lectio. d Πικρῶς] Πικρῶτα Fl. male. Πικρῶτα H2. e Ὄν] Deest in Fl. Adest in cert. Edd. & P. f ἔφομεν] Hoc verbum tamen & sic legi in Fl. notat M. du S.

1. Καραμβεύς] Promontorium est Asiae, de quo vide Strabonem Lib. II. p. 124. &c. M. du S.

3. ἡμεῖς μὲν ἐν καλαγωγῇ τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τῷ πλοίῳ ἐς αὐτὴν μελίσκουσάμενοι ἡγορούμεν] Ad haec ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo res quasdam importatas in portu spectassetus, in omnesque de navi subducissent, emimus. Immo καλαγωγῇ, κατάλυμα, παιδικῶν, οἶκον, quod sibi viderunt, conduxerunt; compararunt & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. Hesych. ἀγοράζω, ἐν ἀγορᾷ ἀγορεύω. Ari-

stophanes Ἀντιστρέφω pag. 860. Lugd. edit. Ἀγοράζω τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις εἶναι ἀριστοτελεῖται. Thucydides lib. vi. pag. 214. Καὶ ἐσθλότες ἀγοράζοντες ἐς τὴν πόλιν, ubi Scholiastes perinde ut Hesychius interpretatur. Herodotus Melpomene cap. 78. ἔχοντες δὲ τὰς τούτων Graecam vestem, ἀγοράζοντες. Et cap. 164. καὶ μὲν Βαρβαῖοι τὴν ἀνδρὸς καλαριότῃ ἀγοράζοντες, κτείνουσι. Entorpe cap. 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι & καταλύουσι, et si hic vertant negotiantur. (Adde Cl. Salmas. de Uisur. p. 339.)

Ibid. Καλαγωγῇ] Sedem, diverforium.

F. G.
F. G.
7. Ἀνα-

gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Jamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, &c. *Ne amplius*, inquit, *pauperem te*, *Toxari*, *dicito*. *Tertio enim abhinc die divitem te reddam*.

59. Haec dixit. Atque aegre interjecto tempore vitam tolerantes, instante jam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumptum velut ad jucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Jamque spectamus affidentes, primo bestias jaculis confici, & exagitari canibus, & in victos quosdam homines, maleficos, ut conjiciebamus, immitteri. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam juvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progredere in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic surgit Sisianes, ac cum desiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *si quidem*, inquit, *vicero*, *Toxari*, *simul abimus*, *habituri quod satis est: sin vero cecidero*, *me sepulto ad Scythas revertere*. Ad haec plorabam equidem.

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curvato ense succifus

δραλογηθέντες, ἐς τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀγανατίζονται ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὥς εἶχεν ἀμφ' αὐτὴν πυθόμενον, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μικρὲν ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένθηλα λέγε, εἰς 35^η τρίτῃ ἡμέρᾳ πλῆσιόν σε σπῆφανώ.

Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρας τὸ μέλαζον σπῆσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θείας, ἐθεώμεθα καὶ αὐτοί. πρὸ λαβὼν γὰρ με ὥς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ ὡδιδόξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, 40 ἄγει εἰς τὸ θέατρον καὶ καθίσαντες ἐσώμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία καλῶς ὀριζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διακόμενα, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων δεδωμένους ἀφιέμενα, κακῆργους τινάς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, 45 καὶ τίνα ὡδιδάγαν ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη καλίσκον, εἶπε, ὅστις ἀν' ἐβέλη τῆτα μονομαχῆσαι, ἤκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς ληψόμενος μυρίας, μισθὸν δὲ μάχης, ἐνταῦθα ἐξάνιστα ὁ Σισίνης, καὶ καταπληθῆσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὅπλα ἔσχε. καὶ τῶν μισθῶν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρον, ἐνχειρίσει καὶ εἰ μὲ κρατήσῃμι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἀπιμεν, ἔχοντες τὰ δεκάκοντα ἥθη δὲ πῶσα, δάψας με ὑποχάρῃ ὀπίσω ἐς 55 Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ τῆταις ἐκώκυον.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα θεέδωκα, τὸ κράτος δὲ ἐκ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς καταστὰς ἐμάχετο καὶ τὸ μὲν πρῶτον τήρωσκε αὐτότος, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτιμήσεις τῇ γούνῃ,

7. Ἀνισπάσεις] Conf. infra Συμπόσιον. c. 20. f. M. du S.

8. Κλάδων] Omnes Libri habebant hic κλάδων, quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, interpret. Vide Ἀλ. c. 29. & Εὐχ. c. 42. M. du S.

18. Πράξομεν] Pro πράξομεν, nescio an satis recte. Certe non memini me sic usurpatum legisse. M. du S.

28. Πομπή] Quintil. Decl. IX. Cum ostentata per aeneam perituro corpora mortis suae pompam ducens. Vide & J. Capitol. in M. Aurelio c. XIX. M. du S.

30. Δραλογηθέντες] Δραλογεῖν miltites conscribere,

Alciph. I. Ep. XI. p. 44. Ubi diligentiss. Bergler. ex MSS. suam versionem; ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδραλογία 2. Macab. XII. 42. J. F. R.

43. Δαδιδόξον] Rarius hoc, sed fiebat tamen: praesertim in Christianos. Mos a Romanis inventus, cuius alibi etiam meminit: ut Ἀλιξ. c. 44. &c. M. du S.

57. Οὐ κατέκειν] Conf. Dial. seq. Ὀν. c. 3. M. du S.

60. Καμπύλῳ τῷ ξίφει] καμπύλῳ τῷ ξίφει] Adversus gladio vulneratus in poplite. Sed legendum τῷ ξίφει, aut τῷ ξίφει. dicitur enim θῆρα & ἔρως. J. G. G.

ἰγνύν, ὥστε αἷμα ἔρρει πολὺ ἐγὼ δὲ
 προελθὴνκειν ἤδη τῷ δέῃ· θρασύτερον δὲ ἐπι-
 φερόμενον τηρήσας ἢ ἀντίπαλον παῖς εἰς
 τὸ τέκνον, καὶ δῆλασεν, ὥστε αὐτίκα ἐπε-
 πλάξῃ· ὡρὸ τοῖν ποδῶν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμ-
 νων καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ τραύματι, ἐπε-
 κάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μικρῷ δέῃν, ἀφῆκεν
 αὐτὸν ἢ ψυχὴν· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμῶν
 ἀνέστησα καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεί-
 το ἤδη νεκρικῶς, δράμω αὐτὸν ἐκόμε-
 σα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιπολὺ θεραπευθεὶς
 ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις,
 γήμας ἑμὴν ἀδελφὴν, χαλὸς δὲ ὅστιν ὅμως
 ὥρὸ τῷ τραύματι. τῷτο, ὦ Μνησιπ-
 πε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, ἐδ' ἐν Ἀλανίᾳ
 ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστῶν
 δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρευσιν Ἀμαστρια-
 νῶν, μνησθημένοι τῇ μάχῃ τῷ Σισίνῃ.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον
 διηγήσασθαι, παύσομαι. ἥκε ποτε ἔτ'
 ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βόρυσθενιτῶν πόλιν, ἐπ-
 αγόμην καὶ γυναῖκα, ἥς ἦρα μάλιστα,
 καὶ παῖδιά δύο· τὸ μὲν ὀκταετίδον ἄρρεν,
 τὸ δὲ ἕτερον κόρη· ἐπ' ἐτίς ἢ συναπι-
 δὴμ' δὲ καὶ ἐταῖρ' αὐτῷ Γυνδάκης, ἔτ'
 μὲν καὶ ἰσθῶν ὥρὸ τῷ τραύματι, ὁ ἐτέ-
 ρωλο καὶ ἔτ' ὥρὸν ὑπὸ ληστῶν, ὀκταετίδον
 τῶν σφίσι· ἀλμαχόμην γὰρ πρὸς αὐ-

poplitem, sanguis ut copiosus proflueret;
 & ego prae metu pene ante mortuus essem.
 At ille observans inferentem se audacius ad-
 versarium, percussus illius pectus transadi-
 ggit, ut statim ante pedes illius concideret:
 ille autem fessus & ipse vulnere, infidet
 mortuo. Et parum aberat, quin ipsum
 quoque anima relinqueret. At accurrens
 ego excitavi hominem & consolatus sum,
 & cum jam pro victore dimitteretur, sub-
 latum illum portavi domum. Hic diu cu-
 ratus, vixit ille quidem, & est nunc ad-
 huc in Scythis, ducta sorore mea, clau-
 dus tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe,
 non inter Machlyes neque in Alania factum
 est, ut testibus careat, & fides illi queat
 negari; sed multi adsunt Amastrianorum,
 qui meminerunt pugnae Sifinnis.

61. Quinctum tibi adhuc Abauchae faci-
 onus cum narravero, definam. Venit quon-
 dam hic Abauchas in Borysthenitarum ur-
 bem, habens secum uxorem, quam maxi-
 me amaret, & liberos duos; alter lactens
 adhuc puer erat, altera autem septem anno-
 rum puella. Socius peregrinationis amicus
 illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a
 vulnere, quo percussus erat in via a latro-
 nibus, impetum in ipsos facientibus: dum
 enim contra hos repugnat, feritur illi fe-
 mur,

a ἰγνύν] Sic Edd. ἰγνύν Græc. b Πρὸ] Πρὸς male Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. c Ἀνὶ] Ἰσθ' marg. A1.
 Sed vulgata praestat. d Ἀβαύχα] Et sic esse in Fl. monet M. du S. e Ἐπ' ἐτίς] Sic recte Fl. P. H. B2. S.
 Ἐπ' ἐτίς male f. f Τῷ] Deest in Fl.

61. ἰγνύν] ἰγνύν Noster supra I. Hist. c. 23. m.
 ibi vero ex Schol. discas, recte Clar. Græc. ἰγνύν
 vel ἰγνύν dici, monere. Interim quia medici hoc vo-
 cabulo frequentius utuntur quam alii, maxime Hippo-
 crates & Aret. qui ἰγνύν Ionice ajunt, & Homer. quo-
 que sic scribit, cujus Noster dictionem saepe imita-
 tur, quid mali erit, si vulgatam sic relinquamus? et si
 ἰγνύν dedisse Nostri verosimilius sit. J. F. R.

77. Ἀμαστριανῶν] Fuit cum crederem hujus Dialo-
 gi scenam Amastrin, aut urbem aliquam illius orae:
 nec a vero abhorret, ibi revera scriptum, ubi de Scy-
 this tot inaudisse probabile sit. Neque enim, ut haec
 omnia ficta sint, a me facile impetrabis; praesertim
 quia Lucianum, in his oris fuisse ex Alez. c. 57. fa-

tis constat. Sed obstat quod supra c. 57. Amastrin
 is describit verbis, quae satis ostendunt ibi non dici
 haec. Coniciebam tunc, legendum ἰγνύν, pro
 ἰγνύν. Nunc autem Athenis scenam hujus Dialogi
 esse puto, ubi mercatores satis multi Amastriani inve-
 niri poterant, a quibus quaeri id posset. M. du S.

99. Δαμασκίω] Vulgata non videtur movenda. Sic
 enim ἰγνύν pro ingredi, se intrudere, Aristoph.
 Plat. 804. Εἰς τὴν οἰκίαν ἰγνύν, quod Schellaf.
 exponit: εἰσπύδω, εἰσβάλλω. Eund. Aristoph. loc. ad-
 ducit Cl. Bergler. ad Alciph. III. p. 408. quo probet
 suspicionem suam, etiam in Lucian. Sympos. (c. 8. vel
 9.) ut in illo Dial. videbimus) ἰγνύν legendum,
 pro vulgato ἰγνύν. Nam licet ἰγνύν pro fuge
 cla-

mur, ut neque insistere prae dolore possit. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur magnum; clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excitatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere jussisset, sublato in humeros amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebat. Mulier autem infantem gerens sequuta est, sequi se iussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transfiliit, & post illam puellam, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea objiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, Verum, inquit, liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, boni ne hi futuri sint: amicum autem non temere invencero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benevolentiae experimenta praestiterit.

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quinque istis depromptis. Jam tempus fuerit judicari, utri nostrum lingua vel

τὸς, ἐλαύνει] εἰς τὸ μηρόν, ὥστε ἰδέεσθαι
90 εὐδύναι] ὑπὸ τῷ ὀδύνῃ· νύκτωρ δὲ καθευδόν-
των (ἐτυχον γὰρ ἐν ὑπνῷ τινὶ καλοικῶντες)
πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίστα], καὶ πάντα
περικλείετο, καὶ περιείχεν ἡ φλόξ ἀπαί-
χοντες τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα ἡ δὴ ἀνεγρόμε-
95 νος ὁ Ἀδαύχας, καταλιπὼν τὰ παῖδια
κλαυθυμυρίζοντα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρε-
μαμένην σπασεῖσά μιν, καὶ σώζειν αὐ-
τὴν περικλευσά μιν, δρᾶ μιν τὴν ἐταί-
ρον, κατήλθε, καὶ ἔφη· διεκπαΐσας, καθὼς
100 μὴδέ ποτε τέλειος ἀπεκίκαυτο ὑπὸ τῷ πυ-
ρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἶπε-
το, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ τὴν κόρην. ἡ δὲ
ἡμιφλεκτὴ ἀφείσα τὸ παῖδιον ἐκ τῆς ἀγ-
σχάλης, μόλις διεπήδησε τὴν φλόγα, καὶ ἡ
παῖς σὺν αὐτῇ, ὡς μικρὸν ἐλθούσα κα-
κίην σποθαιεῖν. καὶ ἐπειδὴ ἀνείδισέ τις ὕπε-
ρον τὸν Ἀδαύχαν, διότι προδὼς τὰ τέκνα,
καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμενεν,
105 Ὅλα παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὴς ποιήσασθαι
μοι ῥαῖδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται· ἔτοι-
φίλον δὲ οὐκ αἶν' εὐροίμι ἄλλον ἐν πολλῷ
χρόνῳ τοιούτον, οἷον Γυνδάνης ὅστις, πῶρ' αὖ
μοι πολλὴν τὴν εὐνοίας παρεσχέμην.
110 Εἴρηκα, ὦ Μνήσιππε, σὺ ποτὶ πολλῶν
πέντε τέττες προχειρισάμενος. ἤδη δὲ χει-
ρὸς εἴη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἢ τῆς γλώττης.

g 'Ενταῦθα] 'Ενταῦθα male f. Recte Fl. &c. h Δι' ἀνεγρόμεν] Coll. alii ἀνεγρόμεν. Nihil mut. Fl. f. P. &c. i 'Εκκρεμαμένη] 'Εκκρεμαμένη Ex. Fl. Vulgatae adsentitur P. k Λότῳ] Λότῳ P. sola. l Διεκπαΐσας] Sic P. & Edd. plurimae. Διεκπαΐσας f. Fl. An διεκπαΐσας f. Pell. Διεκπαΐσας marg. A. cum in Ald. quoque esset διεκπαΐσας. m Οἷον Γυνδ. i. π. μ. π. τ' οὖν. π.] Et sic legi haec omnia in C. Abb. Fl. & f. aeque ac in cert. notat M. du S.

94. Δι' ἀνεγρόμεν] Ἀπὸ τῆς δι' ἀνεγρόμεν. G.

elabi inveniatur, ut Steph. notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod perumpere significans hic longe maiorem vim habet, & respondet actui Aeneas, patrem ex incendio Trojano humeris sublato eripientis. Dum ἐκπαισῶ Nostro potius est extrudi, ejici, ut supra Alex. c. 19. & Abdic. c. 1. vel excidere voto, exhiberi, Nigr. §. 9. f. F. R.

1. 'Απεκίκαυτο ὑπὸ τῷ πυρός.] Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, juvante ellipsi in

καθὼς ita explenda, κατ' ἐκείνο τὸ μέρος, καθὼς δὲ μὴδέ ποτε τέλειος ἀπεκίκαυτο. Ut ἀποταχίζω est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἀποκαίω πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. At viderint tamen, qui possunt, an non juvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκίκαυτο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρὶ. Caeterum de verbo διεκπαΐω diligenter egit Kuster. ad Aristoph. Plut. 805. f. M. G.

ἢ τὴν δεξιὰν σποτέμηνος δέοι. τίς ὦν ὁ δικά-
σων ἔστιν; ΜΝΗΣ. Ὁ οὐδὲ εἷς, εἰ γὰρ ἐκα-
τίσασμέν τινα δικαστὴν τῷ λόγῳ· ἀλλ' οἱ-
ὅσα ὁ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τί-
ξενκαμεν, αὐτοῖς ἐλόδομοι ἀξίτητῶν, ἀλ-
λως ἐπ' ἐκείνῳ εἰπόμεν φίλος, εἴτα ὅς
ἀν' ἡτῶν γένῃ, σποτέμηνος τότε, ἢ ἐγὼ
τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τὴν τοῦ
ἀγροικοῦ, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φιλίαν ἐπαπῆν ἐδ-
ξας, ἐγὼ δὲ ἔδεν ἄλλο ἡγῆμαι ἀνθρώποις
εἶναι τέττε κτῆμα ἀμεινον ἢ κάλλιον· τί
ἐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοῖς,
Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαίεσθαι ἀγα-
πῶμεν, ἀμφοῖν κήσαντες, τὰ μέγιστα
ἄλλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης,
καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἐκάτερον ἐπικησάμε-
νοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας,
καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλας διπλὰς πάν-
τα τοιούτων τι γὰρ ἔστι; συνελθόντες δύο
ἢ τρεῖς Φίλοι, ὅποιον τὸ Γερύονη οἱ γραφεῖς
ἐνδείκνυν, ἀπρωπον ἐξάχειρα, καὶ τρικέ-
φαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν,
ἀμα πρᾶξιόντες πάντα, ὥσπερ ἔστι δίκαιον
Φίλος γε ὄντας.

dextra amputanda sit. Quis igitur judica-
bit? MNES. Nemo. neque enim arbi-
trum quemquam disputationis constituimus.
Sed scin' quid faciamus? Quandoquidem
nunc temere nec ad scopum jaculati sumus,
rursus electo arbitro alios sub illo amicos
enarremus. Tum qui victus fuerit, muti-
labitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An
potius nimis hoc agreste fuerit? Quando
autem & tu amicitiam laudare visus es, &
ego nullam homini hac possessione aut me-
liorem puto aut honestiorem: quidni po-
tius etiam nos, pacto inter nos foedere,
amici esse e vestigio, & in perpetuum ma-
nere satis habemus, victores ambo, maxi-
mis ambo potius praemiis, pro lingua una
& una dextra nacti unusquisque geminas,
& insuper oculos quatuor, & pedes qua-
tuor, & in universum gemina omnia? Ta-
le quid enim sunt coeuntes duo aut tres a-
mici, qualem Geryonen ostendunt picto-
res, hominem sex manuum & tricipitem.
Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul
agentes omnia, ut par erat nimirum, cum
essent amici.

63. TOX.

a Οὐδὲ εἷς ἐστὶν ἑαυτῶν.] Et haec ita haberi in iisdem, notat M. de S. b Εἰπαρην] Εἰπαρην Ex. Fl. Cum vulg.
facit P.

26. Ἀγροικοῦ] Adleverat Solanus noster conferen-
dum infra 7ου. Trag. c. 32. Ibi invenies: Ἀγροικοῦ
τοῦτο εἰρημίας, καὶ διπλῶς Βοιωτῶν. F.F.R.

30. Ἀγαπῶμεν] Contenti simus. F.G. Hoc addidisse
videtur, quia Bened. dedit: nos in vicem amplectimur;
Erasmus vero plane omisit. Recte autem Geryonem
sentire, multis probare liceret; sed contenti sumus
Nostro, qui supra hoc Dial. c. 3. καὶ μὴ ἀγαπῶσαι, εἰ
ἀξίφουζον (διαφυλάξον) vulg.) non contenti ausuisse.
Adde quae supra Amor. c. 33. de adverbio ἀγαπητῶς,
vix, aegre, interpretando dixi, in quo Lexicographi
errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad Amor. c.
22. No. 20. qui ἡμεῖς μὲν vicissim interpretabatur ἡ-
γαπῶμεθα. Nisi tamen active potius ἡγαπῶμεν ibi le-
gendum. F.F.R.

32. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης.] Socratico & Xenophonteo
de fonte hausta suavitatis. Vide, qui dulcedine maxi-
ma affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. ubi fratres in
concordiam revocat, & 2, 4. ubi amicitiam com-
mendat. Ἀ δὲ αἱ τὴν χεῖρα ἐκείνην ὑπερτεροῦσι, καὶ ὀφθαλ-

μοὶ προεῖπον, καὶ τὰ ὅσα προακούοντες, καὶ οἱ πόδες διανέ-
τεσι, τοῦτοι φίλοι ἐγγυτῶν ἐδίδου λατῆς. F.M.G.

37. Γερύονη] Geryon Erythrae Insulae in Gaditano
mari rex tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem
regni cum duobus fratribus concordissimam.
Sunt qui trium Hispanicarum insularum regem faci-
ant, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. G.C.

ΛΟΥΚΙΟΣ] Lucius hic, quisquis tandem fuit, Pa-
trensem se dicit c. 55. ubi de genere suo vitaeque in-
stituto plura ipse narrat. Non censet Lucianum Tan-
Faber, not. ad Phaedr. 173. C. Photius Luciano tri-
buit. Vide Cod. CXXIX. ubi titulus ejus Libri μίλα-
μορφῶντων λόγῳ διάφοροι. Apulejus ex hoc aut Lucio
ipse omnia habet. Vide Salmas. prol. ad Exerc. Plin.
AG. III. n. n. n. & Lamprid. Commod. c. 11. ubi
Imp. nomen δέοι &c. Memoratur apud Philostratum
in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀπὸ σοφῶς. . .
ὡς τοῖς Φαιακοῖς σπουδαῖον. Μυστῆρ τῶ Τυγῆ προσφαι-
τήσας. . . ἐπιτελεῖται τὸ Ἡρώδης. Vir etiam hunc
tus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, fami-
lia-

63. TOX. Bene sane dicis: & sic agamus. MNES. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad fanciendam amicitiam nostram. Praefens enim disputationis, & earundem rerum studium, multum sunt calice illo quem bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate quadam & sanctitate, sed proposito indigere mihi videntur. TOX. Laudo ista equidem: & jam sumus amici, & hospites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris. MNES. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxari, de sermonibus tuis cogniti habemus.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ ἔγωγε ποιοῦμεν. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἷματός, ὦ Τόξари, μήτε ἀκινάκῃ δειώμεθα, ἢ φιλίαν ἡμῶν βεβαιώσονται. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρών, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα ἢ κύλιξις ἐκείνης, ἢ πίνεσθαι. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκη ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ οἷον ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ὅπου ἔστι Ἑλλάς, ἐγὼ δὲ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκομαι. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴ εὖ ἴσθι, οὐκ ἀν' ὀκνήσομαι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἷόν σὺ, ὦ Τόξари, διεφάνης ἡμῶν ἀπὸ τῆς λόγων.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

IN Thessaliam aliquando eram profectus: I erat mihi vero quoddam ibi paternum

Α Πήειν ποτὲ ἐς Θεσσαλίαν, ἣν δὲ μοι πατρικὸν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἀν-

1. Διόμειθα] Consentire Fl. notat Noster. Forſan διόμειθα mallet. quod & ego velim.

2. Συμβόλαιον] Γραμματεῖον. V.

liaris.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud Photium Cod. 129. p. 165. Hoeschel. bis vocatur hic libellus Λουκίος ἢ ὄνος nimirum ut Ardis, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere est ut assentiar Photio l. c. eo inclinanti e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviorē a Luciano contractam, adſperſis hinc inde jocis, quibus non ſerio iſta narrari oſtenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum ſuperſtitione ſecutus videtur Apulejus, cujus ultimo praesertim libro ſanatica regnat credulitas, & exitus quaſi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel ſatyricus potius, Lucianeam. J. M. G.

1. Ἀπὸ — συμβόλαιον] Lucius, qui poſtea Aſinus evadet, ita ſuam ipſius hiftoriam inchoat, Ἀπὸ πάλαι ἐς Θεſſαλίαν, ἣν δὲ μοι πατρικὸν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἀνδρῶν ἐπιχώριον. Inſcitiffime Interpres, Cum in Theſſaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gentis viro, proſciſcerer. Verſe, Fuit cum proſciſcerer in Theſſaliam; erat autem mihi a patre illis relicta hoſpitalitatis teſſera cum ejus gentis viro. De teſſeris illis, beneficio Eſuditorum, res nota eſt ac diſcuſſa. J. J.

Ibid. Θεſſαλίαν] Graeciae regionem, cujus montes ſunt 24. nobiliſſimi, flumina quoque inſigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat reſponſa hyemalibus menſibus, & Lariffa a qua Achilles Lariffaeus dictus.

G. C. (Adſcripſerat huic notae Cl. Hemſterh. Patara Lyciae eſt, non Theſſaliae, ut notum.) Hic Patrae legend.

2. Συμβόλαιον] Cogitaram hic olim de Teſſera Hoſpitali, ſed fruſtra. Vide Philoſtr. p. 549. Syngrapha, & Plas. Ed. Baſ. 135. B.

M. du S. Συμβόλαιον] Severe nimis pronuntiat Jenuſius. Probare potius debebat, συμβόλαιον etiam dictum pro ſυμβολή, hoſpitalitatis teſſera. Cauſſa hic itineris inſtituitur, negotium, ſpeciatim ex contractu, patris. Hanc eſſe τὴν συμβολαίαν notionem, & forte unicam, ſatis conſtat ex obſervatis v. g. Qu. Budaei p. m. 768. ſeq. H. Stephani in Theſ. &c. Sic συμβολαίαις δικαῖς interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditiffimus Dukerus ad Thucyd. I, 77. pr. Sic Plin. Solo. p. 156. H. Steph. obacratuſ pollicetur Solon νόμων, agrorum diviſionem, ac tabulas proinde novas; ſed ſεπегаторibus βιβλίωσιν ἢ συμβολαίωσιν, ut rati ſint contractus: huic βεβαιώσιν opponitur p. 158. ἢ συμβολαίωσιν

ἄνθρωπον ὀπιχόριον Ἰππῶ δέ με κατή-
γε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θανάτων ἡκολούθη εἰς
ἐπορευόμεν ὅν τ' ὑποκειμένη ὁδὸν καὶ πῶς
ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιδόντες ἐς Ἰππῶ, πό-
λιν δ' Θεσσαλίας, ἐκείθεν ὄντες καὶ ἄλλων
ἐκοινωνήμεν, καὶ ὅπως ἐκείνην τ' ἀγαλῆαν
ὁδὸν ἀνύσαντες, πωλήσιον ἤδη τ' πώλεως ἤμεν,
καὶ γὰρ ἡρόμην τὴν Θεσσαλῆς, εἴ ποῦ ὀπι-
τῶνται ἄνδρα οἰκῶντα ὅς ἐς τὰ Ἰππῶ,
Ἰππάρχον τὸν οἶκον, ὅς ἐστιν οἰκῶντα αὐ-
τῶν ἐκείνους οἰκῶντες, ὥστε οἰκῶντα παρ' αὐ-
τῶν οἱ δὲ εἰδέναι τ' Ἰππάρχου τῶν τοι' ἐλε-
γον, καὶ ὅποι' τ' πώλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύ-
ριον ἰκανὸν ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θανάτῃαν
τρέφοι, καὶ τ' αὐτὴν γαμετῶν μόνας. ἔστι
γὰρ Φιλαργυρώτατος δεινός. ἐπεὶ δὲ πω-
λήσιον τ' πώλεως ἐγγεγόνεμεν, καὶ πῶς τις

negotium cum ejus regionis homine. E-
quus unus me & sarcinulas vehebat, seruo-
rum sequebatur unus. Sic via proposita
pergebam. Forte quadam alii etiam ibant
Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem,
quorum convictu utebar. Sicque superata
illa via difficili, prope jam urbem eramus.
Hic ego interrogo Thessalos, nossentne vi-
rum Hypatae habitantem, Hipparchum
nomine. Epistolam autem illi ferebam do-
mo, uti apud illum diversarer. Illi notum
sibi Hipparchum illum dicunt, & quo lo-
co urbis habitet, & argenti ipsum habere
multum, & tamen unam modo ancillam ale-
re, suamque uxorem. Esse enim supra
modum avarissimum. Cum vero prope
urbem essemus, hortus intra eam erat, &
do-

a [Ἀλλ'] Et sic legi in Fl. not. Solan. b [Ἐς τὰ Ἰππῶ] Fl. Fr. B2. f. & S. eod. modo habere not. idem.
Adde P. & H. c [Τοῦτομα] Τὸ οἶκον Fl. d [Γράμματα] Ita dedi ex marg. A1W. L. P. f. Γράμματα Fl. H.
P. B2. Fr. Ald. S. e [Ἐχου] Sic Edd. omnes, licet mox τρέφει habeant. f [Τρέφει] Sic L. Τρέφει Edd.
prioris.

λαίων ἀναίρεσις. De symbolo s. tessera hospitii, locus,
si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμματα se
habere ait Lucius ad Hipparchum, ὅς ἐστιν οἰκῶντα παρ'
αὐτοῦ. Neque moror γραμματέων in scholiis ad h. l.
quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint.
f. M. G.

Συμβόλαιον] Quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lu-
cian. infra, Dial. Meretr. II. paulo ante med. γάμος
ναυκληρικὸς διεξίοντες — ἀλλ' εἰδὲ φίλον ἐστὶν ἔτι τῶ
πατρὶ; μέμνημαι γὰρ ὡς πρῶτον ἰδικασάμενος περὶ συμβολαίων
ναυτικῶν. I. c. Syngrapha, vel contractus, ratio debiti
& crediti. Neque vero literis commendaticii indig-
uisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tessera
attulisset. Dion. Halic. Isocr. p. 102. vers. 29. Ed.
Lips. Ταῦτα γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις
ἀνδρῶν μνησθέντων γίνονται. Et sic pro actione, controver-
sia, quae nascitur ex ejusmodi negotio, vel ratione
pecuniaria; Idem de Demosth. gravis. p. 197. 12. cō
δὲ τοῖς ἰδικαστικῶν λόγοις, ὅς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώ-
ταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem Antiq. L. 2. p. 134. vers.
16. seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ἔγραψεν.
— Ὅσον γὰρ ὅτι τ' συμβόλαιον ταῦτα ἐν φανερῶ
καὶ μὴ μαρτυρῶν πρᾶττόμενα ἢ συνίστανται αἰδῶς φυλάττειν,
— ταῦτα δὲ ἀμάρτυρα μὴν ἔχει φυλάκην, τὴν τ' συμβολα-
λόντων πίσυν. Ac saepe alibi apud hunc & Demosthe-
nem. Sed quia Cl. Gess. familia aliunde jam dedit,
plura non addo.

7. Καὶ ἄλλων] Nescio num propter ἄλλων Florenti-
nam consuluerit Solanus, an quia punctum minus An-

te καὶ ibi legitur, aequae ac in aliis: id punctum sen-
sum turbat. Ac pristinus Interpres haec non capiens
omisit, & sequentium ordinem invertit. f. F. R.

11. [Ἐς τὰ Ἰππῶ] Siccine solent Graeci? M. d. S.
[Ἐς τὰ Ἰππῶ] An Solanus haec falsi arguit? quod
ἐς pro ἐν positum sit. Vix credo. Aliam dubitatio-
nis ejus causam tamen invenire non possum. Quum-
que mea sponte exempla non addidisset, quia nimis
id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne
nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa quae
suppetit copia, subjungam. Demosth. p. ult. A. ubi
οἱ οἱς Ῥόδον sunt Rhodii. Enstath. in proverb. quod ad
Pisc. c. 20. No. 79. adduxi, Ταῦτα καὶ οἱ Αἰτωλοὶ, ὅ
δὲ τοὺς ἐς Κλοπιδόν. Et ne dicas illud ἐς ibi significare,
ad, versus, ecce aliud simile ex Ach. Tat. ἐς χειρὸς
ζεν ἐν ταύτῃ, διμῆζεν δὲ — ἐς τὸ πρᾶττον. Alciphon.
III. Ep. 43. pr. λυσάμενοι ἐκ τῶ βαλανίου. Long. Fast.
III. p. 103. ἐς ὁμοσά ποιοῖς ἐκείνῳ (τὸ ἄντρον) Quas
nymphas aliquando adjungunt in illo antro. Idque mani-
festius pro ἐν positum, quam illa ejusdem, quae ad-
ducit Mollin. p. 62. ἐς δόσκακας κρύπτει, ἐς ἱλθὲ ἀφανί-
ζεται. Sed addamus alia. Noster mox c. 17. κατε-
λύμενοι ἐς τινὰ ἵππῶν. Euang. Matth. II. 23. κατέχε-
σεν ἐς πόλιν. habitabat in urbe, quinque familia vid.
ap. Gunther. in Latin. Rest. T. 2. p. 496. Sed ut ἱλ-
θὼν praemittit Euangelista, l. c. ut ibi sit: habitatum
vix, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in Ael.
VII. 8. ὅτι Ἡφαιστῖος ἐκβάταται ἀπὸ τῆς. Ubi Scheff.
quoque frustra ἱλθὼν excidisse putat, vid. Kuhn. &
Ael.

domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hip-20^s ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνεκτὸν, ἔνθα δ' Ἰπ-
parchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego ve-
ro accedens pulso januam. Ac vix quidem
& tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac
deinde etiam accessit. Rogo intusne esset
Hipparchus? illa ait, esse; tu vero, in-
quit, quis es? aut qua de causa quaeris?
Literas, inquam, illi affero a Decriano Pa-
trensi Sophista. Expecta, inquit, me hic,
clausaque janua intro rursus abit. Et tan-
dem reversa introire me jubet. Ingressus
ego saluto hominem, & reddo literas. For-
te autem coenare inceperat, in angusto ac-
cumbens lectulo: mulier prope ibidem assi-
debat, apposita erat mensa vacua. Ipse in-

παρχῶν ἦν.

Οἱ μὲν ἐν ἀσπασάμενοί με ὥχολο, ἐγὼ
δὲ κόπῳ προσελθὼν τῇ θύρῃ, καὶ μόλις μὲν
καὶ βραδέως ὑπήκουσε δ' ἐν ἡ γυνὴ. εἶτα καὶ
προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἡρόμην εἰ ἔνδον εἴη δ' Ἰπ-
παρχῶν; Ἐνδον ἔρη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βου-
λόμην πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, κο-
μίζω αὐτῷ πατρὶ Δεκριανοῦ τῷ Πατρίῳ
σοφιστῇ, Μείνον με, ἔρη, αὐτῇ, καὶ τῇ θύ-
ρῃ συγκλείσασα ὥχολο· εἰσω πάλιν καὶ
ποῦ ἐξελθῶσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· κα-
γὰρ δὲ παρελθὼν εἰσω ἀσπάζομαι αὐτὸν,
καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν
δεξιῇ δέιπνε ὢν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίῳ
στεινῇ, γυνὴ δὲ αὐτῇ καθῆτο πλυσίον, καὶ
τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπει-
δὴ

g Ἐνδον] Pell. delet ἔνδον. h Πατρίως] Sic Fl. Πατρίως cett. male. i Εἰσω] Έσω Fl. k Ἀσπάζομαι] Ἀσπάζομαι H. l Ἐπέδωκα] Sic Edd. omnes. Ἐπιδόνα marg. A1.

Ael. pluribus locis. Sic αἰς τὸ παρὲν & αὐτὸ παρὲν, vid. Bud. Comm. p. 553. Ne plura, quae in promptu forent, accumulem. Ita αὐτὸ vicissim pro αἰς permultis demonstrat Cl. Maistre de Dial. p. 80. ubi & alia rursus habet, in quibus αἰς pro αὐτὸ positum. Ita etiam αἰς pro αὐτὸ Alciph. I. p. 18. ubi vid. not. Cl. Bergleri.

12. Γράμματα] Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paullo post bis terve sic legas sine varietate.

J. F. R.

14. Εἰδῶς] Immerito igitur & hoc supra in Alex. c. 55. negavit Solan. Graece recte dici, pro nosse aliquem. Conf. ibi notata No. 99.

J. F. R.

15. Καὶ ὅτι ἀγγέλοις ἰκανὸν ἔχει] Cur ἔχει, & non ἔχει, ut τρέφει, quod sequitur. Non monuissim, nisi omnes editiones, etiam Florentinam consentire in hoc vitio tolerando vidissim.

J. G. G.

17. Τρέφει] Quia in proxime praemisso ἔχει nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἔχει & τρέφει quod in omnib. Edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc Solani diligentiae, qui codicem habet suffragantem, alioqui mallem cum Cl. Graevio ἔχει & τρέφει, quia & αἰς praecedat, etsi conjunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorum deflectit oratio: ideoque αἰς cum suo εἶποι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilis duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἔχει & τρέφει enuntietur.

J. F. R.

20. Ἀναιδὲς] I. e. mediocris, modica, ita tamen ut Tom. II.

ferri possit.

26. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βυλόμην πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, κομίζω] Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνη, sed πυνθανομένη, quod forte per compendium scriptum a Librariis mutatum in πυνθάνη. Latine sic: Tu vero, quisnam es, aut quidvis, percun-
danti, literas, inquam, affero.

L. Bor.

Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βυλόμην πυνθάνη; &c.] At recte habet vulgata, ut ἴφρ & πυνθάνη sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione jam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eundem hominem interrogatio dirigatur. Ita Alciph. III. Ep. 54. pr. Τί δαμνοῖς; ἰσως ἰσχυροῖς, ἢ πῶς κατὰ τὸ πρῶτον, ἢ πῶς τοῦτο. — ἰσχυροῖς φησὶ; nam et si κατὰ τὸν in uno Cod. legatur, sequens tamen φησὶ satis loquitur, κατὰ τὸν legendum. At hic alia est ratio.

J. F. R.

28. Δακρυανῶ] Fuit cum conferem nomen esse patris. Muto nunc sententiam.

M. du S.

Ibid. Πατρίως] Nihil dubito quin Πατρίως legendum sit, id est Patrensis. Mentio sit Δακρυανῶ Πατρίως apud Ammonium de Interpretatione p. 17. M. V. la Croze. Et sic ex Fl. dedi.

J. F. R.

33. Ἐπιδόνα] Male in omnibus legitur ἐπιδόνα. Sed saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπιδόνα legendum esse nullus dubito. Noli tamen mutare, quia in hoc libello multa manca.

M. du S.

δη τοῖς γράμμασι ἐνέτυχεν, Ἄλλ' ὁ μὲν φίλτατ' ἐμοὶ, ἔφη, καὶ τῷ Ἑλλήνων ἐξοχότατ' Δεκρίανος εὖ ποιεῖ, καὶ πατρὸς πέμπει παρ' ἐμοὶ τῆς ἐταίρης τῆς αὐτῆς. τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς, ὦ Λέκτιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὐγνώμον τὸ οἰκόντα ἐνεγκέῃ ποιοῖσιν δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην, ὦ Παλαίστρα, δὲς τῷ ἐταίρῳ κοιτάδα, καὶ δὲς λαβῶσα, εἴ τι κομίζει σκεῦ'· εἴτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον, ἕχ' ἢ μέρσαν ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦτα εἰπόντ', τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δέκνυσί μοι κάλλι-
στον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ὅπ' ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σε συμποδίοι αὐτῇ παρθένῳ, καὶ προσκεφάλαιοι ὀπιθήσῃ. ταῦτα εἰπὼς ἡμεῖς ἀπήμεν λυσόμυροι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸ ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβῶσα εἰσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λυσόμυροι, ἀναστρέφαντες, εἰσὼ εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἱππαρχός με δεξιωσάμεν, ἐκέλευε συνακλίνασθαι μετ' αὐτῇ. τὸ δὲ δείπνον ὑβόσφοδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιός. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκαμεν, ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἱ δὲ ὅπ' δείπνου ξένου, καὶ ἔτι εἰσπέραν ἐκείνην ποτῶν δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἱππαρχος ἡρετό με, τίς μὲν ἔστι νῦν μοι ὁδός, καὶ εἰ πάσαι

spectis literis, Enimvero, inquit, carissimus mihi et praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fidenter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam, Lucii, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diversorem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patienterque diverseris. Et vocata ancilla, Palaestra, sinquit, ostende meo sodali cubiculum, et sumptum ibi pone, si quam habet, sarcinulam: tum in balineum illum deduc, venis enim viam non modicam.

3. Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra oducit me, & pulcherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, tu quidem, ait, hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, impresso etiam cervicali. Ista cum dixisset, nos lotum abiimus, dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata deposuit. Nos loti, cum redisset, statim intramus. Hic Hipparchus me complexus jubet secum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum. Post coenam compotatio & sermones, ut in coena hospitali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus compotationi, cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quorsum porro irem, & an to-

α Ποτὶς] Πότι. Ex. Fl. Vulgatae adstipulatur P. Leg. ἐπὶσσαι ἡμ. vel εἰ παλλὰς ταῖς. J.F.R.

δ Ποτὶς] Πότι. Ex. Fl. Vulg. est in P. * Εἰ πάσαι]

61. Λιτόν] * Εὐτελής. V.

* Εὐτελής] Ἀγαθὸν edidit ante. Emendavit M. du J.

38. Τῶν Ἑλλήνων] Si Patareus fuisset, scribendum erat, τῶν Λατίνων. M.V. la Croye.

49. Ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δέκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον] Interpretes omnes ostensaque domo pulcherrima. Immo, ut commodissime notavit pater, κατὰ τὴν, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωματίον pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112. α ἢ δὲ θάλασσαν, αὐτῶν περὶ πλά-

σίαν πρὸ τοῦ δωματίου ἐκείνου, ubi inepte vertunt in proprium vestibulo. J.G.

66. Πάσαι ταῖς ἡμέραις] Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. M. du J.

69. Τρίπῃ ἢ πέντε ἡμέραις] Intellige ἄλφ. F.G.

77. Καὶ τούτῳ] In Juno. καὶ erat sine puncto subscripto, quod & aliae vet. Edd. saepe omiserunt. Sed cum Paris. aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ cō positum, & sic melius distingu-

to tempore ibi mansurus essem? *Ab eo*; inquam, *Larissam*; *puto autem hic me mansurum tres aut quinque dies.*

4. Verum illa quidem simulatio erat: 70 vehementer autem optabam illic manens invenire aliquam mulierum magicæ artis peritarum, & videre miraculum quoddam, aut volentem hominem, aut in lapidem mutatum. Hujus me spectaculi amor cum dedissem, circumceo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumceo tamen. Inter haec mulierem video accedere, juvenem adhuc, beatam, quantum ex illo per urbem incessu licebat colligere. Vestes enim illi floridæ, pueri crebri, aurum multum. Cum vero accessissem propius, salutat me mulier, ego illam vicissim. Tum, *Ege*, inquit, *Abroea sum*, si quam matris tuæ amicam sic vocari audis: 8 *et vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa peperit. Quid igitur non apud me diversaris, fili? Ego, Benigno*, inquam: sed vereor, cum nihil habeam quod accusarem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, carissima, apud te commoror. Ubi vero, inquit, diversaris? Apud Hipparchum. Anatum illum? inquit. Minime vero, inquam, Mater, hoc dixeris. Splendidus enim et sumptuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accusare aliquis facilis possit. At illa subridens, &

ταῖς ἡμέραις αὐτῇ προσμενῶ. "Απειμι μὲ, ἔφη, εἰς Λάρισσαν, εἶκα δὲ ἐνταῦθα τριῶν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἄλλὰ τῦτο μὲ ἦν σκῆψις ἐπεθύμην δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα εἰσευρεῖν τινα τῇ μαγεύειν ὅπτις ἀρμόων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαι τι τῶν δόξων, ἢ πετόμενον ἀνθρώπων, ἢ λιθόμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῇ θεᾷ ταύτης διὰ σεμαυτὸν, θέλειν τὴν πόλιν, πόλεων μὲ καὶ ἀρχῆς τῇ ζητήματι, ὅμως δὲ θέλειν. καὶ τῷ γυναικὶ τινα ὁρᾷ προσεῖσθαι, ἔτι νέαν, εὐπορεμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῶν οὐδὲ συμβαλῶν. ἱμάτια γὰρ ἀθῆνα, καὶ παῖδες συροχοῖ, καὶ χρυσίον πεπλεγμένον. ὥς δὲ πλεοναίτερον γίγνομαι, προσαγορεύει με ἡ γυνὴ καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως. καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροεὶά εἰμι, εἴ τινα τῇ σῆς μητρὸς φίλην ἀκούς; καὶ ὑμᾶς δὲ τῆς ἐξ ἐκείνης γενομένης φιλοῦ, ὥστε ὥς ἔτεκεν αὐτὴ. τί ἐν ἐχίπασ; ἐμοὶ καλαλῆεις, ὦ τέκνον; Ἄλλὰ σοὶ μὲ, ἔφη, πολλὴ χάρις, αἰδέσθαι δὲ εἶδέν ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλᾶν, ἐπεὶ αὖτε φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν. ἀλλὰ τῇ γάμῃ, ὦ φιλάροτῃ, κατὰγομαι ὡς σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, κατὰ γῆ; Παρὰ Ἰππάρχῳ. τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη, Μιδαμῶς, εἰπον, ὦ μητὲρ, τῦτο εἶπες; λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτέλης γεγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἂν τις τῇ τρυφῇ; ἢ δὲ μυδιάσασα, καὶ με τῇ χειρὶ λαβομένη, ἄγει ὅπως ὁρῶντέρῳ, καὶ λέγει πρὸς

e Ἀδελφῇ] Ita habere Fl. cum Fr. notat Solan. Sed & sic J. P. H. d Ἐφη] Deest in Fl. Adest in cett. & P. e Ποιῶντι] Al. Σοφίῳ Coll. Ἀποτίμ Fl. & marg. Αἰῶ. Sed vulgata etiam est in P.

70. Σκῆψις] Πρόφασις. V.

96. Ἀγχιπαύῃ] Γραμ. ποικίλῃ. G.

guitur a καὶ εἴ. Ut supra jam monui, ad Lexiph. c. 22.

79. Ἰμάντις — ἀντίον] Conf. si lubet, Alciph. III. ep. 54. πᾶς τὸ ἀντὶ τοῦτο — ἰμάντις φησὶ. Meretricum gestamen vestes floridæ. Habuimus non semel supra. Occurret rursus deinde. Confer interim not. Bourdelotii ad T. I. Nigr. c. 13.

82. Ἐγὼ Ἀβροεὶά εἰμι, εἴ τινα τῇ σῆς μητρὸς φίλην ἀκούς] Intelligunt, ego Abroea sum, amica si qua nupquam fuit tuæ matris, quum non videantur eam adeo

arcta conjunctione vincire voces Græcæ, quæ simpliciter sonant, ego Abroea sum, si quam matris tuæ amicam forsitan audis vel audisti eo nomine, ut poeta, Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures Belida nomen Palamedis.

90. Κατὰγομαι ὡς σοί] Solan. jubet conferri Κατὰλ. c. 18. Sed ibi legas: καὶ μὴ ἴσως ὁμῶν εἰ προκαταχέτομαι. Et 2. Ver. Hist. §. 6. pr. Τούτοις ἀπασιν καλούμενοι κατὰ γῆ. Quid tum?

πρὸς ἐμὲ, Φυλάτῃς μοι, ἔφη, τ' Ἰππάρχου γυναῖκα πάση μηχανῇ, μάγῳ γὰρ ὅτι δεινὴ, καὶ μάχλῳ, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλῃ τ' ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τῆτον τῇ τέχνῃ ἀμύνει, καὶ πολλὰς μέλειμόρφωσεν εἰς ζῶα, τὰς δὲ τέλει ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέῳ εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε εὐδὺς δρῆσαι γυναικί· καὶ ζένῳ, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ πυθόμενῳ, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητῆμενον οἶκα παρ' ἐμοὶ κάθη, προσέειπον αὐτῇ ἔδεν ἔτι. ὥς δὲ πόσι ἀφείδην, ἀπῆεν οἶκαδε, λαλῶν πρὸς ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης· ὡς δὲ δέξῃ δέας, ἐγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ἢ τεύξῃ τῶτων, ὧν ἔρως, καὶ ὅτι τ' Δεράπαιναν τ' Παλαίστραν

manu me prehensum seducens, cave mihi, inquit, omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim est pessima, et lasciva, quae ad iuvenes omnes oculum adjiciat. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, et multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero et adolescens es, fili, et pulcher, ut statim placiturus sis mulieri; et hospes, res quam nemo curet magno opere.

5. At ego audito, domi mihi sedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age sane tu qui cupidum te esse ais admirabilis hujus spectaculi, te mihi excita, & sapiens quoddam inventum comminiscere, quo ea, quorum amore ardes, consequaris: atque in ancillam Palaestram jam accingere (ab

a Ὑπακούει.] Sic etiam esse in Fl. notavit M. d. S. Sed est etiam in aliis.

97. Φυλάτῃς μοι.] Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem significat. Exemplorum pleni sunt omnes libri. Vid. saltem quae dedit Frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 353. — 4. Et Alciphro. compluribus locis, ac Bergler. ad eundem I. Ep. 26. p. 107. Ubi id saepe abundare, vel pro παρ' ἑαυτοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III. 30. p. 340. ἐν ταύτῃ (συνθῶν) λαχὼν μοι τὰς πέντας & ἀσπίδας ἀπὸ ἀλλὰ πέντε ἱκόνων. Ex his passerulis partem electam mihi pinguioribus TIBI & carniores, ut vertit Cl. Bergl. qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius sui scriptum oporteret. At si λαχὼν pro λαχὼν legas, ac per solitum pleonasmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius SIBI quod placeret, non ut SIBI servaret.

J. F. R.

98. Μάγῳ.] Non erant olim magi plebej fortis homines, sed apud Persas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia stirpe proceres, in secretioribus Philosophiae & artis Mathematicae arcanis educati, sagacissimi sympathiae rerum naturalium & divinarum exploatores.

G. C.

99. Μάχλῳ.] Sic & infra de non tem. cred. Calumn. c. 26. τὸ μάχλῳ γυναικὸς, quamquam Th. Mag. ibi legit μάχλῳ.

J. F. R.

1. Ἐπιβάλλῃ τ' ὀφθαλμόν.] Sic apud LXX. Genes. XXXIX. 7. ἐπιβάλλῃ ἡ γυνὴ τὴν κυρίαν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Estque pbralis amatoribus & amantibus propria, cujus plura exempla vid. ap. Rever. J. Elser. ad Euang. Matth. V. 28.

J. F. R.

Ibid. Ὑπακούει.] Quod Solan. inquisierit, num quae Ed. aliter haberet, suspicionem praebuerit, eum de

ὕπαινον cogitasse. Sed recte se habere indicativum ipse tamen non dubitavit. Nam supra ad T. I. Tim. §. 33. ubi εἰσεται, οἶα μοι ἔσται ἀπαινεῖς habemus, quod alii frustra in ἀπαινεῖς mutatum voluerant, ipse hoc testimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi consuetudinem: de qua & nos alibi jam egimus, pluribusque agemus, si opus fuerit; nimis enim ulitatus est hic modus simili in constructione, ubi Latini quidem subjunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat.

J. F. R.

3. Εἰς [ὧν.] De hominum & brutorum metamorphosi in alias formas Aristot. de mirabil. aud. Ovid. L. XIV. Met. Plin. L. VIII. c. 22. Arist. L. IX. c. 36. L. VIII. c. 5. Solin. L. IX. Aug. L. XVIII. de Civit. Dei. c. 16. Virg. Ecl. VIII.

G. C.

15. Ἀποδύει.] Ab athletic metaphora. F. G. Satis patet ex sequente καὶ γυμναζέμενῳ. Sed & ex alijs adjectis satis apertum, non solum ad expugnationem ejus mentis, ut sic dicam, qui arcana resciscat, respici; sed & nequitias simul amatorias. Eodem verbo ἀποδύει de strenuis potatoribus Persis utitur Aelian. V. Hist. XII. 1. p. 659. Ed. Periz. αἱ Πέρσαι — οἱαὶ πρὸς τὸ πόταν, ὡς πρὸς ἀντίκαλον ἀποδύονται. Idem 2. 30. f. καὶ ἀποδύει ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. Et accinxit se ad philosophiam. Alciobr. I. Ep. 37. p. 170. ἐπ' ἱκόνων καὶ Ἐρπυλλίς ἀποδύεται. Ad huc auxiliandum Herpyllis se accinges.

J. F. R.

18. Δούλῳ γὰρ.] Quibus in domibus aut patrif. aut materf. nequiter lib. dinoscitur vivere, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia.

G. C.

(ab uxore enim hospitis & amici longe te remove) atque in hac te volutans atque excercens, hujus in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versabatur, parans nobis coenam.

6. Atque ego statim inde initium sermo-
nis faciens, *Quam concinne, inquam, pul-
chra Palaestra, cum ellula ista nates circum-
sorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titil-
latione moventur lumbi. Felix, cui hic in-
tingere contigerit.* At illa, ut erat dicacula

5 ἤδη ὑποδύν· ἡ γὰρ γυναὶκὸς τῷ ξένῳ καὶ φί-
 λῳ πόρῳ ἴσατο· καὶ πὶ ταύτης κυλιόμε-
 ναι, καὶ γυμναζόμεναι, καὶ ταύτῃ συμπλε-
 κόμεναι, εὖ ἴαδι ὡς ῥαδίως γινώσκει. Δὲλοι
 γὰρ τὰ δεσποτικὰ ἔβρισαν· καὶ καλὰ καὶ αἰ-
 σχροτά. ταῦτα λέγων πρὸς ἑμαυτὸν εἰσήκει
 οἰκαδε· ἡ μὲν Ἰππαρχὸν ἐκατέλαβον ἐν
 τῇ οἰκίᾳ, ὅτε ἡ ἐκείνη γυναῖκα· ἡ δὲ Πα-
 λαίστρα τῇ ἐρίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῶν
 εὐτρεπίζουσα.

5 Καὶ γὰρ εὐθύς ἐνθεν ὁ δὲ ξάμενος, ὥς εὐ-
θύμως, ἔφη, ὦ καλὴ Παλαίστρα, ἢ πυ-
γὴν τῇ χύτρα ὁμῶς συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις.
ἡ δὲ σφόδρ' ἡμῖν ὑγρῶς ὀπιπνέεται, μα-
κάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐπεβάψατο. ἡ δὲ, σφό-
δρα γὰρ ἦν ἰταμένον καὶ χαρίτων μετὸν τὸ κο-
ρά-

δ 'Αρχαίον [Ελόν marg. At. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. ε 'Ημῶ] Σὺ μὲ Grm. Nihil mut. Edd.

30. * [Iraμēn] 'Avaioū, σπληνόν, † ἀνέον, ὡς τὸ ἵσθαι, ὅ ἐστιν ὀργῶν, τοιοῦτοι γὰρ εἰ ἀνααιού. V.

* Ἰταμὸν) Ita adspirare scriptum erat, forsan studio, quia ab ἱσθαί derivat. Sed in Luciano & ap. alios laevigatur, vid. notas Suidas ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμός. αἰαίδος. σκληρός. αἰμός. ἑκατὶ τὸ ἱσθαί ὁ ἰσθμῶν. ταῦτα γὰρ οἱ ἀνα-

45.

† ὁμοῖον Non comparebar in Editis. Sed inferuit, ex
Suida credo, M. du S. Itaque ex eodem si analogis pro na-
di — legi posset.

22. Παλαίεσσι] Jocosè inditum ancillæ nomen, ut ap. *Plaut.* in Cistell. cuidam Gymnasium. G.C.

judico verissimum.

28. Ἡ δὲ σφῶς ἡμῶν ὑγρὰς ἐκκρίνεται, *μακάρις* ὅς τις
 irraida inderuere. ἡ δὲ σφῶς ἡ δὲ &c.] Vertunt, *Tum*
illa, lumbi agiliter moventur . . . Illa impudens &
videtur grata puella, Fingeris, inquit, adolefcens. At
 non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut
 illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet,
 ea notatione, ut significet personam loquentis. Et
 quæ ista sui laudatio est? Immo etiam hæc ineptia
 non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*,
 quod facere debuerant attenti Græcis. Præclare has
 turbas sanæ ac restituit pater, ἡ δὲ σφῶς ἡ δὲ ὑγρὰς
 ἐκκρίνεται. *μακάρις* ὅς τις. ut sint verba laudantis juve-
 nis, dicentisque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic
 omnia hæc plana. Verum frequentia mire admini-
 strantur illa, καὶ τὸ δὲ δὲ & ὑγρὰς ἐκκρίνεται ὁδὸς ἀποδίδει ἀν-
 ἀρῶς, ubi *Basilense* vertunt, *cujus curam haud facile*
sustinebis, *Benedictus* *cujus curationem haud facile su-*
slinebis, quæ nihil faciunt ad scopum & plenam ca-
 pta iulæ Palæstræ enormitatem. Pater adicipit, *P.*
adipisc. Vertebat igitur, & ab ipsa curationis voluptate
 irrigatus *semper sustinebis.* Nisi plane oxymori spe-
 ciem in vulgari lectione agnoscere velimus, & ab ipso
 curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore ple-
 nus & miser sit, *semper* tamen adhuc velit: quod

‘Ἡ δὲ σφὺς] ὡς εὐρύθραος, ἴσθι, ὡ καλὴ Παλαίστρα, τῇ πηγῇ τῇ χόρτῃ ὁμοῦ συμπεριφέρεται, κτλ. κλισίαι: ἡ δὲ σφὺς ἡμῶν ὑγρὰς ἐπικινεῖται.] Interpretes vertens, *Quam venustae, inquam, o pulchra Palaestra, nates una cum olla circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur*, ita agit, quam si voculae ἡ δὲ no- tent respondentis Παλαίστρας, personam; quum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῶν leg- endum videtur βούλῃ. *Lumbi quoque molliter, agili- ter, vobis moventur.* 7. 7.

Ibid. Ἡμεῖς ὑμῶν] Forſan ἡμεῖς, i. e. ὅντας, vid. *Heſych.* Aut ὑμῶν pro τοῖς, non plural. F.G.

30. Ἰταρμὸν] Scholiasta. Ἰταρμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique, vid. *Pollucem* vel *decies*. E. c. 1. Sect. 192. Ἐπεινὸν δὲ ἵππυ βλέμμα, ἱεὺς γοργὸν, ἰταρμὸν, ἀναμίδις, in *Suida* ἰταρμὸς quoque legas, etfi ab ἰσθαι derivat. Et eadem pag. idem *Suidas* ait: Ἰταρμὸς, σκληρὸς, τολμῆρος ἔστι αὐτῶν χωρὶς τῆς περιγυμνάτων ὡς ἂν Ἀριστοφάνης ἐν πύφλαις. Et quomodo durum, asperum convenit ei, quae *Gratiarius* plena dicitur? nam *truculentum aspectum* notat ap. *Altiphr.* III. p. 360. qui de philosopho Cynico dicit: θιάσμα λαστρῶ-
παιον ἔφουδρον, κομὴν καὶ χυμῶνα ἀσπασίαν, τὸ βλέμμα ἰταρμὸς, ἡμερογυμνὸν ἐν τριβωνίῃ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricium vultum significari, patet ex

βάσιον, ^a Φεύγεις ἄν, εἶπεν, ὦ νεαῖσθε, εἶγε νῦν ἔχουσ, καὶ ζῆν ἐθέλεις, ὡς πολλῷ πυρὸς καὶ κίσεως μετὰ. ἢν γὰρ αὐτῷ μόνον ἄψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον αὐτῷ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δὲ σε εἰδὲς ἄλλος, ³ εἰδὲ θεὸς ἰατρός, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνῃ ἐγὼ, καὶ ^b τὰ ὀδυροδόξατον, ἐγὼ μὲν σε ποιήσω πλεον ^c ποσειν, καὶ ^d ὑπὸ τῇ θεραπείας ^d ὀδύνης δεδόμεν ^e αἰ ἀνέξῃ, καὶ εἰδὲ λίθοις βαλλόμεν ^f τὴν γλυκεῖαν ⁴ ὀδύνην Φεύξῃ. τί γελᾷς; ἀκριβῆ· βλέπεις ^e ἀνθρωπομάγυρον. εἰ γὰρ μόνον ταῦτα φαῦλα ἐδώδιμα ^f κατασχευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τῆτο καὶ καλόν, τὸ ἀνθρώποι, οἶδα ἐγώγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ κατακόπτειν, ⁴ ἥδιστα δὲ τὸ σπλάγχχνον αὐτῷ, καὶ τὸ καρδίας ἀπιομαι. Τῆτο μὲ ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις, καὶ γὰρ ἐμὲ πύρρῳθεν, καὶ ⁵ μὴδὲ ἐγγυὺς ὄντα, εἰ κατακαύματι, μὴ Δι', ἀλλὰ ὅλω ἐμπρησμῷ ^b ἐπέθηκας, καὶ ⁶ ὁμμάτων ⁵ ὁμμάτων ⁷ ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω εἰς τὰ σπλάγχχνα τὰμὰ ρίψασα, Φρύγεις,

& venusta puella, *Quin tu ista fugis*, inquit, *adolescens, si memorem habes et cupis vivere, ut multo igni et fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, unius ex adustione natus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae adussero: et quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, inque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illius dolorem fugeris. Quid ridet? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vitia edulia paro, sed etiam magnum illud et pulchrum, hominem, igni ego et jugulare, et glubere, et concidere: libentissime autem ipsa viscera, et cor adeo aggredior. Recte sane, inquam, istuc dicis. Nam me quidem e longinquo, qui ne quidem propa accesserim, non adussisti per focum, sed in totum conjecisti incendium: et per oculos meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera coniecto, me torres, id-*

^a Φεύγεις] Φεύγεις male Fl. ^b Τὸ] Absert artic. a Fl. ^c Ποιῶ] Ποιῶ Pell. ^d Ὀδύνης] Nihil mut. Edd. ^e Ἡδύης Gron. ^f Ἀνθρωπομάγυρον] Ἀνθρώπων μαγ— L. P. Ἀνθρώπων μαγύριον κατασχευάζω marg. At. ^g Κατασχευάζω] Σπλάγχχνον Fl. ^h Μῆ — δι] F. hic & ferme ubique. ⁱ Ἐπίθηκας] Et sic habere Fl. Ald. cum F. At Pell. ἐπὶ τῇ — vel ἐπὶ τῇ — vel potius, ἀπεπρήνισκας, notavit M. du S.

eodem, p. 382. ubi ἡ παρὰ δὲ ἰταμονάτη, τὸ δὲ Κεραικού παρὶδαν. Quare si ἰταμός generaliter veritas, *audax*, *impudens*, & Cynico & meretrici convenit.

F. F. R.

33. Μισῶ] Ταῦτ' post τὸ μισῶ desiderari videtur *διπλοῦς*.

F. G.

34. Πυρίκαυτον] Conf. supra Τεξ. c. 55. M. du S.

35. Παριδριύεις] An παριδριύεις; F. G.

Παριδριύεις] Futurum sententia postulat. M. du S.

Ibid. Θρασκύσαι] Audacter mutavi accentum, quum Edd. haberent *Θρασκύσαι*, quasi esset infinitivus. Sed est optativus.

F. F. R.

38. Καὶ τῷ — ἰδύνης] Καὶ — ταῖς ἰδύνας. F. G.

39. Ἀρδόμεν] Infra Διψ. c. 4. f. προσκαύσεις *ἰπαρδον* τῇ ἰδύσει. M. du S. Sed *Amor.* c. 45. f. τοιαύταις ἀρεταῖς — ψυχὴν ἰπαρδον.

F. F. R.

48. Καὶ μὴδὲ ἐγγυὺς ὄντα] Illud μὴδὲ optime quidem Cl. Gesn. reddidit per *ne quidem*. Et sic quoque vendendum in Long. Pass. I. p. 4. ἰπὶ τῇ αἰδύσει καὶ μὴδὲ αἰγὸς φιλαθροπίας μιμνησέσθαι. Item ap. *Alciph.* I. Ep. 32. ipso principio. Μὴδὲ κρείττον ⁷ ἐν σοὶ τοῦ καὶ πατρὸς, διὰ τὸνα Ἀφροδίτη, ubi Cl. Bergler. similia

de partic. *εἰδὲ* notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in *Plut.* contra Menipp. (*Dial. Mort. I.*) *ὡς εἰδὲ παντοῦ μὲν*, se tueri queat, quum Cl. Hemsterb. ibi *εἰδὲ* legi malit. Conf. eundem in *Prometh.* i. f. p. 25. ubi tamen μὴδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic *εἰδὲ* alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. Long. Pass. III. 110. i. *ὅτι ἴδαν αὐτὴν εἰδὲ καλῶς ὁ Δάφνης*. Noster I. *Ver. Hist.* c. 6. *ὅτι ἰτ' εἰδὲ εἶδαι τῇ ἰδύσει ἀναστῶν ἡ*. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πύρρῳθεν, καὶ μὴδὲ ἐγγυὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πύρρῳθεν, aut μὴδὲ ἐγγυὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliique affirmationem per negationem contrarii adjunctam solent corroborare, ut: *ἐκζητήσας τὸ καλόν, καὶ μὴ τὸ ποικίλον, vel τῇ ἀλθινοῦ λέγειν, καὶ μὴ ψεύειν*. Vel, uti *Hans. II.* B. 816. — *ἰπὸν ἰτ' ὅτι, εἰδὲ ἰπὸν ὅτι. dicam verbum, nec cessabo*, Z. 180. — *ἐν τῷ γὰρ ὅτι, εἰδὲ ἀνθρώπων*. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia.

F. F. R.

59. Τὸς διαπύτας] Eadem prorsus ratione alicubi apud *Xenophontem* τοὺς βασιλεῖς. Et apud *Livium* Reges. De Rege & Regina dictum legas.

M. du S.

63. Ἰπὸν] Ἰπὸν legendum omnino videtur. F. G.

Quis

idque quum nulla te injuria affecerim. Ita-
que, per Deos, sana me amaris illis, quas
modo dicebas ipsa, & suavis curacionibus;
neque jam jugulatum cape, & glabe ut vo-
lueris. Illa vero in magnum suavissimum-
que cachinnum effusa, de caetero mea fuit:
convenitque inter nos, ut, cum cubitum
redditis heris ministrasset, intus ad me ve-
niret, & mecum cubaret.

7. Venit tandem Hipparchus, loti cae-
namus, crebrescunt inter sermones pocula:
deinde somnum fingens fargo, abeo, ubi
commorabar: omnia hic pulchre parata e-
rant; puero stratum extra *jannam* erat,
mensula cum poculo adstabat lecto: vi-
num ibidem appositum, & aqua parata,
frigida pariter & calida: omnis ille Palae-
strae apparatus erat. Stragula vestis rosis
sparsa plurimis, aliis quidem, ut per se
sunt, nudis, aliis conceptis, aliis denique
in corollas plexis. Et ego, qui paratam
sic computationem invenissem, comptorem
jam meum expectabam.

ὅτι ταῦτα, ἔδην ἀδιαῦτα. ὅτε πρὸς θεῶν,
ἰασαί με ταύταις, αἷς λέγουσιν αὐτῇ, ταῖς
55 πικραῖς καὶ ἡδύαις θεραπέαις· καὶ με ἡδὴ
ἀπεσφαγμένον λαβύσα δειρε, ὅπως δὲ αὐ-
τῇ θέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἡδίστον ἐκ τούτων ἀ-
καταγχαλάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συν-
κλίσθημι, ὅπως, ἐπειδὴν καλῶς καὶ μετρίως
60 διοσκεύεσθαι, ἔλθῃ εἰς ὡς παρ' ἐμὲ, καὶ καθυδῆσθαι.

Καὶ περὶ ἀφικετο πρὸς τὸν Ἱππάρχον,
λυσάμενοι ἐδυπνῶμεν, καὶ πρὸς τὸν συ-
νήν ἡμῶν ὁμιλούντων. εἰτα ὕπνου καλῶς
σάμνον ἀνίσταμαι, καὶ ἔργον ἀπῆν ἐνθα
65 ἔκειτο. πάντα δὲ τὰ ἐνδον εὖ παρεσκεύαστο.
τῷ μὲν παιδὶ ἐξω ὑπέρστροιο τράπεζα δὲ
τῇ κλινῇ παρεστήκει, πρὸς τὸν ἔχοντα καὶ
οὖνον αὐτῷ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ
ψυχρὸν, καὶ θερμὸν. πάντα δὲ ἦν αὐτῇ
70 Παλαίστρας ἐξοπλισμένη. τῇ δὲ τραμάτει
ρόδα πολλὰ κατεπέπαστο, τὰ μὲν ἔτι γυ-
μνὰ καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ
σεφάλοις συμπεπλεγμένα. καὶ γὰρ τὸ συμ-
πῶσιον εὖ ἔτοιμον, ἔμενον τὸ συμπῶσιον.

Ἡ

i καθυδῆσθαι] καθυδῆσθαι Fl. k Συχνῶς Συχνῶς marg. At. l Ἱππ] Ἱππον Pell. m τὸν συμπῶσιον] Sic J.
Fr. H. P. H. &c. τὸν συμπῶσιον Pell.

Quia Edd. vett. & Codd. *u* scribunt pro *u*, facillime
accidere potuit ut *u* cum *u* permutaretur. Et utrique
u legendum arbitror. Licet enim *καταψυδῆσθαι* τι-
ος pro *mentiri adversus aliquem*, per ellipsin τῷ κατὰ,
quod in composito jam inest, invenias frequenter,
res tamen quam mentior, simulo, accusativo effera-
tur, necesse est. Non saltem novi, sic in genitivo
usurpari.

66. Ἱππάρχον] Impersonaliter pro *αὐτῷ* ὑπέρστροιο.

F. G.

71. τὰ μὲν ἔτι γυμνὰ καθ' αὐτὰ] Placet interpreti-
bus vertere *alia suis peculis exuta*. Quid igitur? an
non & λελυμένα quoque sic erant? Certe: sed illis
λελυμένα videntur dicta, non colligata in sertum,
quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera
sic debent intelligi, *alia sic nuda ut nascobantur* atque
adeo integre, (ut *Aspersionis* lib. 14. scribit: ἀμύλας
dici τὸ ἀπὸ γυμνῶν τῶν κρητῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ) *alia soluta*
foliis non amplius coherentibus, sed abruptis, *alia in*
serta plecta. Sic certe procedunt Græca. Paulo post
pro Ἱππάρχον τὸν συμπῶσιον pater annotavit τὸν συμπῶσιον;
& sane sic jam habent interpretes.

J. G.

72. Λελυμένα] Rosis soluta, rosis sertis Apulejo.

F. G.

74. τὸν συμπῶσιον] Interpres vertens, *compositicem*
exprobatam, legit τὸν συμπῶσιον. videnturque Eruditi
id probasse, quia intelligatur femina Παλαίστρα, qua-
cum coenaturus & concubiturus esset Lucius. At ni-
hil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπῶσιον di-
cendo de femina; plane ac mox eapse haec Palæstra
Lucio dicit, ὃ μακάριον, ἔδουσαι, καὶ ἀκαταγχαλάσθαι
ἐνθα ἐὰν τῷ μέρει, συμπῶσιον τῷ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνι-
στὴς erat ipsa haec femina. Quemadmodum autem
hic femina venefica diserte, per jocum tamen, dici-
tur ἀνταγωνιστὴς ita D. Brutus, acerrimus, post cae-
sum Caesarem, M. Antonii ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab
Antonio venefica; velut ex ipsius Antonii literis prodit
Cicero Philipp. XIII. cap. XI.

J. J.

τὸν συμπῶσιον] Nihil muto, quia non solum *com-*
positor per consuetudinem a potiori masculino genere
dicere potuit, sed & dedita opera: nam non semel
eandem ancillam vocat *magistrum* ut c. 10. Immo hoc
c. 8. jam ait ipsa, *se magistri ac praefidis more cum*
erudituram. Quid quod & Dei nomine masc. gen.
tam Latini quam Graeci utantur de Deabus, quando
ad potentiam divinam respiciunt. Ex Cic. 2. Inv. 3.
dedit Exemplum Cl. Jans. in Lectt. Lucian. p. 286.
Alterum ex Soph. Aj. frag. 86. subjiciam: Γυναικὶ μὲν

Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε τὴν δάσποιναν, 75
 σπυρδὴν παρ' ἐμὲ ἦκε· καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν
 τὸ οἶνον καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλ-
 λήλοις. ὥς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν
 ἑαυτὴς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρὸς με ἡ
 Παλαίστρα· Τί τοῦ μὴ πάντως δεῖ σε μνημο-80
 νεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμ-
 πέπλωκας, καὶ χρὴ σε νῦν ἐπιδιδῆσαι εἰ γέγο-
 νας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς, καὶ παλαισμάτια
 πολλὰ ἔμαθες ποιεῖν. Ἀλλ' ὅκ' ἀν' ἰδοῖς,
 ἔφη, Φεύγοντά με τὸν ἑλεγχον τέτων85
 ὥστε σπῶδουσαι, καὶ ἤδη παλαιώμεν. ἡ δὲ,
 Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, πᾶσι μοι
 τὴν ἐπιδείξιν, ἐγὼ μὲ νόμῳ διδασκάλου καὶ
 ἐπιτάτην τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὡς
 ἐθέλω, εὐρύστα ἐρῶ. σὺ δὲ ἔτοιμ' ὦ γί-90
 γνη ἐς τὸ ὑπακύνειν, καὶ ποιεῖν πάντα τὸ κε-
 λευόμενον. Ἀλλ' ἐπιτάτη, ἔφη, καὶ σκόπη,
 ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαισμάτια,
 καὶ εὐτόνως ἔσται.

Ἡ δὲ σπῶδουσα μὲν τὴν ἐδῆτα, καὶ τᾶσα95
 ῥῆλη γυμνὴ ἔθεν ἥραστο ἐπιτάτην, ὧ μαι-
 γράχιον, ἐκδύσαι, καὶ ἀλειφάμεν ἔθεν ἐκ
 τῆς μύρης, συμπλέκειν τῷ ἀνταγωνιστῇ, δύο

8. Atque illa cum cubitum eunti mini-
 strasset herae, statim ad me venit: delecta-
 murque vinum & oscula propinantes invicem:
 cum autem potu nos ad noctem armaf-
 semus, ait ad me Palaestra: *Hoc quidem*
omnino meminisse te oportet, adolescens, te in
Palaestram incidisse: ostendendum tibi jam
est, fuerisne acer inter ephēbos, & luctus ge-
nera multa didiceris. Tu vero, inquam, non
videbis me refugere examen harum rerum:
itaque exue te, jam luctemur. Illa, Sic,
inquit, ut ego jubeo, probationem mihi ex-
hibe. Ego quidem more magistri & praefidis,
nomina numerorum, quos volo inveniam at-
que dicam. Tu vero paratus esto ad obedi-
endum, & imperata omnia faciendum. Quin
tu impera, inquam, & vide, quam dextre,
quam mobiliter, quam contente fiant omnia.

9. Ipsa ergo exutis vestimentis, nuda to-
 ta adstans imperare hinc incepit, *Adolescen-*
tile, exue te, & ubi de isto te unguento un-
xeris, adversarium complectere. Femur strin-
gens

a Ἐφλω] Aderat in P. Aberat in Fl. J. Ald. H. S. &c. b Γίγνη] Γίγνι marg. AW. & P. At prius Edd. vett.

83. Γοργὸς] Φοβερὸς. V.

ἀν' ὅσων, καὶ τοῦ τεχνωμένου. ubi de Minerva tamen ser-
 monem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequen-
 tia conferens. Plura darem, si hicce *Asinus* mereret.
 Addam tamen quod *Ortwinus Jensis* scripsit. „*Συμπό-*
 „*την & ἀνταγωνιστήν* feminam vocari viadicam. Contra
 „ Clodius apud Cic. I. ad Fam. Ep. 9. appellatur *Furia*
 „ *muliebrium religionum, qui.* &c.” Vid. Gronov. ad
 Sen. Trag. Herc. fur. vf. 1157. J.F.R.

83. Γοργὸς] *Durus, exercitatus, exercitatione indu-*
tatus. Helych. Γοργὸς, ἐκπύκνυνται, ταχὺς, σκληρὸς, λι-
παρὸς, εὐτραφὴς. F.G.

84. Οὐκ ἀν' ἰδοῖς] Τὸ ἔφλω hic desiderari videtur.
 Ἀλλ' ὅκ' ἀν' ἰδοῖς, ἔφη, Φεύγοντά με &c. F.G.

Οὐκ ἀν' ἰδοῖς] Nihil varietatis hic notat *Solanus*
 noster; quare Edd. in variantt. notatas consului, co-
 gnovique solam ex iis *Parisianam* habere illud ἔφλω;
 quod igitur servavi, etsi forsitan ex conjectura infer-
 tum est. J.F.B.

99. Ἰππία] Ἰππίων forsan, ut infra καλλῶ αὐτῷ.

1. Ἰπποβάλλον] Forsan ἰπποβάλλει. Sed φῶν μὲν
 glossema videtur. F.G.

2. Τὰ σκέλη] Τὰ σκέλη τὰ ἱμάτια. F.G.

3. Καὶ εἴσας] Τὰ σκέλη scil. τὰ ἱμάτια vet. Inter-
 pres. F.G.

Ibid. Καλλῶ] (ἰσας, κῶλω i. e. *membro*, ut intel-
 ligatur de membro virili. Forte legendum καλλῶ, i.
 e. *junge & agglutina. αὐτῷ*, ut alterum sit imperat.
 med. ἀπὸ τῷ καλλῶμεναι, alterum dualis numeri) *Lon-*
gol. Cui notae inserta erant etiam haec verba: ἀλλ' ἵ-
 σμῆναι pro *salibus*, more Latino. Alios hisce de re-
 bus Enarratores quaerito; aut potius ne inquirito
 prorsus, si sapis. M. du S.

6. Ἰππία] Forsan ἰππία. Sic Interpres. F.G.

Ibid. Ἐξελκύσας] Scil. τὴν ἀνταγωνιστήν. F.G.

Ibid. Κατὰ πλάτους] Loge κατὰ βάθος. F.G.

7. Δύ-

gens utrumque supinum reclina: tum superior ipse subiciens te inter femora, eaque distinguens, tolle & sursum tende crura: tum demittens atque insistens, illi inhaere; ac subiciens, feri, jamque vulneratum fode jam undique donec defatigeris: robusti sint etiam lumbi: tum extractum telum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: & rursus ad parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris, tunc jam inscendens, & circa lumbos cōstringens, contine, & tenta non festinare; sed paululum ubi te continueris, tum concurre. Jam dimissus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obsecutus essem, & denique finiti nobis essent numeri: ipse quoque ridens dico Pa-
laestrae, Vides, Magister, quam dextre & obsequiose mihi pugnatum sit. Vide vero, ne praeter decus numeros subicias: alia enim post alia injungis. Illa vero alapam mihi infligens, Quam nugacem, inquit, recepi tiro-
nem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui injuncti tibi erunt

μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαι, ἐπεία ἀ-
νώτερον ὑποβάλλον ἀφ' μηρῶν, καὶ ἀφ-
εύλας, αἰώρη, καὶ τεινε ἄνω τὰ σκέλη,
καὶ χαλάσας, καὶ ῥήσας, καλλῶ αὐτῶ,
καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας ῥύσσε
ῥῆδη παύλαχθ, ἕως πονέση, καὶ ἡ ὀσφύς
ἰσχυέτω, εἴτα ἐξελεύσας χεῖρ πλάτυσ
ἀφ' βιβῶν, δῆξον, καὶ πάλιν συνῶθι
εἰς τὸ τοῖχον, εἴτα τύπτε ἐπειδὴν δὲ χά-
λασμα ἴδης, τότε ἥδη ἐπιβάς, ἄμμα
οκατ' ἰξύθῃ ῥήσας, συνέχε, καὶ περὶ μὴ
σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον ἀφκαρτερήσας,
σύντρεχε, ἥδη σπολέλυσαι.

Καὶ γὰρ ἐπειδὴ ῥαδίως πάντα ὑπήκουσα,
καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαίσματα,
καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγε-
λάσας, ὦ διδάσκαλε, ὅπως ὅπως εὐχερῶς
καὶ εὐηκόως πεπάλαισάι μοι, σκόπη δέ, μὴ
οὕτω ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα ὑπο-
βάλλης, ἀλλὰ ὥς ἐξ ἄλλων ἐπιτάτεις. ἡ
οὐδ' ὅτι κόρη πλῆξασά με, ὡς Φλύαρον,
ἔφη, παρελαβὼν τὴν μαθητιῶν σκόπη ἔν μὴ
πληγὰς ἐτι πλείω λάβης, ἀλλὰ καὶ ἐ-
τὰ

c Αἰώρη] Ἐόρη Ex. Fl. male. Vulgatae favet P. d Καλλῶ] Ἰσως κάλω L. Nil mut. Fl. e Πονέση] Et hic Fl. vulgata scripturam habet. f Πλάτυσ] Κρεῖττον L. g Δῆξον] Δῆξον marg. A1. & 7. An πλῆξω Pell. Νῆξω Gijet. h ἄμμα] Sic dedit Salas. ex G. P. L. ἄμμα Edd. priores. i ὑποβάλλης] ὑποβάλλεις marg. A1W. k Ἄλλα & ε] Sic Pell. Kie P. & marg. A1. Ἄκως L. Ἄλλὰ & ε P. Ἄλλὰ καί ε Edd. cett.

20. Ἐπὶ κόρης] * Παράς. V.

* Παράς] Παράς ante cōmum, correxit

M. du S.

7. Δῆξον] Quenam lectio melior sit, inquirere nolo, neque in asinina illa philosophia eruditus esse cupio; quare & in reliquis hujus dialogi brevior ero.

J. F. R.

9. Ἄμμα] In αλωπαλὴ nihil est τὸ ἄμμα in his verbis τὸτ' ἥδη ἐπιβάς, ἄμμα κατ' ἰξύθῃ ῥήσας συνέχε. Bene Mf. ἄμμα κατ' ἰξύθῃ ῥήσας, utinam ad illa al-
ligans.

J. G. G.

22. Πλείω] Lege πλείω.

F. G.

Πλείω] Non credo Gijeto; nam omnis casus est πλείω, sive adverbii more usurpatur. Diad. Sic. I. c. 92. pr. Παραγινόμεται δικαστὴν πλείω τῶν τετρατάκων. Ubi Cl. Wesseling. No. 48. „ Rarior aliis hic usus vocis „ πλείω, Nostro tritissimus, qui passim adverbii po- „ testate instruit. Vid. modo XIV. 20. XVII. 115. „ XX. 63. Et H. Steph. ad XIII. 94.” Similia tamen
Tom. II.

notavi in βελτίω, μείζω, & καλλίω, supra Abdic. c. 16.

J. F. R.

Ibid. Ἄλλα & ε] An ἄλλ' ἄκως; Placet.

F. G.

Ἄλλὰ καί ε] Kie, mendose, P. In L. ἄκως. M. du S.

Ἄλλα & ε τὰ ἐπιτ.] Mitissimum sine dubio emendandi genus, quodque adhibuisse in omni librorum genere sine fraude esse debet, si sensus conveniens eruatur. Hic necessarium fuisse appareret, quum interpretes vel omiserint verba ἄλλὰ καί ε, vel reddiderint sed urere.

J. M. G.

Ἄλλα & ε] Illa conjectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis esse diligens in hoc sordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. Pell. quae congruit cum emendatione & versione Cl. Gijeti, nec abit ab Edd. nisi quod accentum tantum mutavit; ἄλλὰ pro vulgata ἄλλὰ exhibens, quod vel sine Cod. licuisset. J. F. R.

Dddd

24. Θε-

τὰ ἐπιταττόμενα παλαίων, καὶ ταῦτ' εἰ-
 πῦσα, ἐπανάστα), καὶ θεραπεύσασα ἐαν-
 τῶ, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴτε νέῳ εἴ, καὶ 2
 αὐτοῦ παλαιῆς, καὶ εἰ ἐπίστασαι πα-
 λαίειν, καὶ ποιῆν τὰ ἀπὸ γονατίων. καὶ πε-
 σῶσα ὅππῃ τῷ λέχῃ ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ
 παλαιῆς, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας
 ῥῆξαι, ἐπιπρῶσον, καὶ βάθυνον, φιλὸν ὄρα 3
 αὐτῷ ὡδὸν κίμενον, τῷ τῷ χρῆσαι, πρῶ-
 τον δὲ, καὶ λόγον, ὥς ἂν ἄμμα σφίγγῃ, εἴ-
 τα ἀνακλάσας ἐμβαλλε, καὶ συνέχε, καὶ
 μὴ δίδε δόξα. εἰ δὲ χαλᾷ, δαΐτην
 ἐπάρας ἀνώτερον μετάβη, καὶ κρῖσας 3
 κρύβον, καὶ σκόπῃ ὅπως μὴ ἀνασπάσῃς
 δαΐτην, ἢ κελευθεῖς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας
 πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω
 αὐτῷ ἢ παρεμβολὴν, συνέχε, καὶ κίνε, εἴ-
 τα ἄφες αὐτὸν, πέπλωκε γὰρ, καὶ λελύ, 4
 καὶ ὕδωρ ὅλῳ ἐστὶ σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ
 δὲ, ἥδη μέγα ἀναγελὼν, Ἐθέλω, ἔφη, καὶ
 αὐτὸς, ὡ δὲ δόξα, παλαισμάτια ὀλίγ'
 ἄτῃ ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπανα-
 στατά, καὶ καθήσων, εἴτα δῶσα καὶ χεῖρ, 4
 πᾶρα φαι τὸ λοιπὸν, καὶ καλαμάτῃ, καὶ
 με, πρὸς τῷ Ἡρακλέει, πελαγῶσα
 ἥδη κοίμισον.

Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαι-

numeros lucteris. Hisque dictis surgit, &
 curato corpore, Jam, inquit, ostendes, n-
 strum juvenis sis, & nervosus luctator, lucta-
 rine scias, & geniculatum opus edere: atque
 in lecto concidens in genu, Age sane, ait,
 luctator, habes media. Quaticus ergo acu-
 tam, protrude intro & profunde. Nudum vi-
 des hic expositumque jacere, hoc utere: primo
 autem, ne ratio postulat, velut nudum strin-
 ge: deinde reflexum impelle & contine, &
 cave concedas intervallum: si vera laxetur ce-
 lerius instans transfer altius, & impulsus oc-
 culta: & cave ne celerius imperato retrahas:
 sed multum incurvans illum, subtrahere; ac
 infra rursus irruptionem subiciens contine,
 neque move. Deinde illum dimitte. Cecidit
 enim & solutus est, & aqua totus est tuus ad-
 versarius. Ego vero, clarum jam videns,
 Volo, inquam, ipse quoque, Magister, nu-
 meros paucos quosdam imperare: tu vero obe-
 di, surge, & affide, deinde manu praebens,
 tracta caeterum, & subige, & me, per Her-
 culem, complexa, jam sopi.

II. Ejusmodi libidinibus, & ludicris col-

α Ἄμμα] Ὅσα μέσα Ex. Fl. Vulgatam tenet P. δ Κάθω] Κάθω Pell. ε Πάρα φαι] Sic Edd. com-
 plures cum Coll. Παράγραφαι J. V2. & P. Al. ὡδὸν κίμενον

32. Ἄμμα] Δίσμα. V.

46. Παράφαι] Γρα. ὡδὸν κίμενον G.

24. Θεραπεύσασα ἑαυτῇ] I. e. pudendo abluto &
 absterfo. F.G.

26. Παλαιῆς] Ita etiam athletae vocantur qui-
 cumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt.
 Vid. Cl. Wesseling. ad Diod. Sic. I. c. 53. No. 53.

29. Τὰ μέσα] Τὴν πύλιν fortassis. F.G.

30. Ἐπιπρῶσον] Lege ἐπιπρῶσον. F.G. Idem Gess.
 jussit.

Idem. Φίλον] Intellige ἀνταγωνιστήν, ut supra. F.G.

31. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγῃ] Quum
 in Basileensi editione harum vocum versio esset præ-
 termissa, Benedictus reddidit primum in nodi modum,

quod ajunt, constringe. Ut laudo curam, sic quale di-
 asterium possit esse ἄμμα σφίγγῃ, quæ sunt voces
 simplices, non capio, nec memini, sic legisse. Sed
 neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet
 ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον ἄμμα ἢ Ἀτλὴν πολλὰ
 εὐαρίστη. Et alibi. Aliud est τὸ τῷ λόγῳ. Itaque
 intellexerim, primum ut ratio exigit, vel pro more
 luctandi, velut nodum stringe. Hinc enim incipiebant
 luctæ, ut constare potest vel ex initio libelli de Gy-
 mnasiis, τὸ δὲ ἵνα οἱ νέοι ποιῶσιν, οἱ μὲν αὐτῶν ὡς
 πλεονέκτοισι &c. licet hæc quoque sit certa species lu-
 ctæ. F.G.

32. ὡς ἄμμα σφίγγῃ] Scaliger ad Emelb. Incertus
 In-

collationibus ; nocturna certantes certa-
mina, coronabamus nos invicem : tantaque
erat hac in re voluptas, ut itineris Larissam
omnino oblivisceretur. Ac tandem in men-
tem mihi venit illud etiam discere, cuius
rei causa veneram. Et dico ad illam, O-
stende mihi, carissima, praestigias facientem
aut transformantem se heram tuam : olim
enim cupidus sum admirabilis spectaculi. Po-
tius si quid tu nosti, ipsa fac praestigias, ut
appareat mihi alia ex alia species. Puto enim
te nec imperitam hujus artis esse : idque non
ab alio auditum, sed a meo acceptum animo
scio : quandoquidem me adamantinum illum
quondam uti mulieres dicebant, quique in
nullam unquam mulierem oculos hosce amato-
rie intenderim, comprehensum illa arte tua
captivum tibi habes, in amatorio illo bello a-
nimam tibi ipsa devinctum. At Palaestra, De-
fine, inquit, joculari. Quod enim carmen
conciliare amorem possit, artis ipsius domi-
num? Ego vero, dulcissime, horum nihil
quidquam novi, caput tuum juro, & felicem
hunc nostrum lectulum, neque enim literas di-
dici, & invida hera est quantum ad illam
suam artem. Si vero tempus tulerit, studebo

σομάτων, ἀγωνίζομαι νικηρίως ἀγῶνας
ἐσθρανέμεθα, καὶ ἦν πολλὰ μὲν ἐν τῷ τρυ-
φῇ ὥστε καὶ εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδὸν παντάπα-
σιν ὀπιλήσασθαι. καὶ πῶς ὅτι τῶν μοι ἤλ-
θεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἤλθον, καὶ φημι
πρὸς αὐτὴν, ὦ Φιλτάτη, δεῖξόν μοι
μαγανεύουσαι, ἢ μεταμορφωμένην καὶ δέσποι-
ναν πάλαι καὶ τὴν ὁδοδόξην ταύτης θεῆας
ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἰ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ
μαγανεύσον, ὥστε φανῇ μοι ἄλλην ἐξ
ἄλλης ὁψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως
τῆςδε καὶ τέχνης ἔχειν· τὸτο δὲ ἐπεὶ παρ' ἐτέ-
ρου μαθὼν, ἀλλὰ πῶς καὶ ἐμαυτῇ ψυχῇ
λαβὼν, οἶδα. ἐπεὶ μετὰ πάλαι ἀδαμαντι-
νον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μὴδεμίαν
γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς πῶς
ἐκτείναντα, συλλαβῶσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ,
αἰχμαλώτον ἔχεις, ἐρωτικῶς πολέμῳ ψυχα-
γωγῶσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, Πάσαι, Φησί,
προσπαίζων. τίς καὶ ὥδ' ἔδνα καὶ μαγεῦσαι καὶ
ἐρωτα, ὄντα καὶ τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ
Φίλτατε, τῶτων μὲν οἶδα ἔδ' ἐν, μὰ τὴν κεφα-
λὴν καὶ τὴν, καὶ τῶδε καὶ μακαρίαν εὐνὴν, ἐδὲ
καὶ γράμματα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βασκα-
νῶσα τυγχάνει εἰς καὶ αὐτῆς τέχνης·
εἰ δὲ μοι χαρὸς ἐπιτρέψῃ, περᾶσομαι παρα-
σχέιν

d Μηδμίαν] Τὴν δὲ μέαν Ex. Fl. & marg. A1. e Αὐτῆς] Sic scriptum inveni.

Interpres hujus Dialogi ad incertum saepe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo satis nota ex commen-
tariis Petri Colvii, & aliorum qui scripserunt ad Mi-
leſias Apulej, etiam ipse solus Apulejus hunc sibi
proponens Dialogum, dum alia de suo connectit In-
terpretis fungitur officio.

ὦς ἄμμου σφύγι] Palaestrae vox ἄμμου, usurpata
etiam Theocrito Dioscuris f. Id. 22, 66. ubi male in-
terpres oculos dedit, quasi essent ὄμματα.

36. Κρήνη] Forſan κρήνη.

37. Ibid. Μὴ ἀνασπάσῃ] Jocus in ambiguo.

38. Ἰφιλι] Τὸ πῖον forſan.

39. Παρμεβόλιν] Le croq en jambe, hic virile mem-
brum.

45. Κάθρον] Lege κάθρον.

Ibid. Κατὰ χιρὸς] Forſan καὶ χιρὸς.

46. Πάραψαι] Lege πᾶραψαι.

Πάραψαι] P. J. & Ven. παράγραψαι. Quidam πα-
ρακνήψαι. Coll. vulgatam agnoscunt.

53. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν] Forſan ἐπὶ τοῦ μοι ἤλθεν τὸ
μαθεῖν.

71. Μὰ τὴν κεφαλὴν &c.] Homer. Il. O. 39. M. du S.

73. Καὶ ἡ δέσποινα βασκανῶσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐ-
τῆς τέχνην] Sed hera mea fascinandi artem callet. Sic

Benedictus, quum tota hæc periodus omitteretur in
editione Basileensi. Itaque ut negligentia hujus con-
traxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non est,
remotissimus ab sensu Luciani, qui exigit, sed hera
mea valde invida est erga artificium suum, & studiose
abscondit, nec sustinet, ut quisquam ejus fiat con-
scius aut particeps.

Ibid. Βασκανῶ] Invida est circa artem suam.

74. Αὐτῆς] Lege αὐτῆς. F. G. Nihil repugno. Sed
quia non magni intererat, nihil mutavi.

Dddd a 76. E-

αἰν σοι * εἰδὲν μεταμορφωμένην ἢ κεκλημένην, καὶ τότε μὲν ὅτι τούτοις ἐκοιμήθημεν.

Ἡμέραις δὲ ὑστερον ἢ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρὸς με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς ὁ μέλλοι ὄρνις γενόμενῃ ὡς τεταραδιστα πρὸς τὴν ἐρώμενον. καὶ γὰρ, Νῦν, ἔφη, ὁ χαμρὸς, ὦ Παλαίστρα, τὴν εἰς ἐμὲ χαριτῶς, ἢ ἢ νῦν ἔχεις τὴν σπαντῆς ἱκέτιω ἀναπαύσαι πολυχρόνιον ὅπτιθυμίας. Θάρρει, ἔφη, καὶ πεῖθ' ἐσπέρα ἦν, ἀγεί με λαβῶσα πρὸς τὴν θύραν τῆς δωματίου, ἐνθα ἐκείνοι ἐκάθευδον καὶ κελεύει με προσάγειν ὅπῃ τινι τὴν θύρας λεπτῇ, καὶ σποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ ὅτι τὴν μὲν γυναῖκα σποδυμένην, εἴτα γυμνὴν τῷ λύχνῳ προσελθῶσα, καὶ χόνδρους δύο λαβῶσα, τὴν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τῆς λύχνου ἐπέθηκε, καὶ τὰς πολλὰς τῆς λύχνου κατελάλησεν· εἴτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πᾶν πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἐνθεν ἀναρῖται καὶ ὁ προσφέρει μίαν ἢ δὲ εἰς ἑνὲς ἐμβεβλημένην, ὅ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τὴν δὲ ὁφείως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόχεν εἶναι. ἐκ τούτου λαβῶσα χρίει ὅλην, σπὸς τῶν ὀνύχων δρεξαμένη τὴν κάτω, καὶ ἄφνω πλεῖστα ἐκφύει αὐτῇ, καὶ ἡ ῥιν κερατίνη καὶ γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήμα-

an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus.

12. Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam sumpta avis specie volare ad amasium. Et ego, Tempus jam est, inquam, Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono, inquit, animo esto; & cum vespera esset, prehensum ducit me ad januam cubiculi, ubi illi quiescebant, jubetque applicare oculos rimae in janua tenui; & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turris in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promittque unam, quae haberet infusum aliquid, quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur fumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque adiuncus: verum & reliqua, quaecumque avium propria & signa sunt, habet omnia, nec

* Εἰδὼν] Et hoc ita legitur in *J. Fl. P. Sc.* *b* Μίλλοι] Sic *Fl. P. H.* Μίλλοι *J.* *c* Πένταξ] Πένταξ *Fl.* *d* ἢ νῦν] ἢ νῦν marg. *At.* *e* Προσφέρει] Προφέρει *P.* Nihil mutat *Fl.*

93. * Ἀδρὸν] Πολὺν, μέγα, θαυσιλὲς, πλοῦσιον. *V.*

* Ἀδρὸν] Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret, Sic enim ἀδρὸν usitatus scribitur, sed ἀδρὸν laevigandum. Variam tamen Edit. interdum inter ἀδρὸν & ἀδρὸν,

vid. 2. *Vet. Hist.* c. 40. f. Eandem ob causam paullo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἄμμα; nec postea semper monebo, ubi res est certa. *J. F. R.*

76. Εἰδὼν] Sic omnes. Ego malletm εἰδὼν. *M. du S.* *Ibid.* τὴν κεκλημένην] Sic ὁ κεκλημένης *Herv.* ap. *Aristoph.* *Plut.* 4. ad quem vid. not. Illustr. *Spanhemii*, qui rationem huius significationis multis explicat, & inter alia etiam ex *Aeschyl.* *Suppl.* 340. & *Concion.* 1118. τὴν κεκλημένην, dominam vocari probat, non omisso hoc *Luciani* loco; *Conf.* iterum infra c. 27. *J. F. R.*

77. Ἐπὶ τούτοις] Aliud esse ἐπὶ τούτοις, vid. *supr.* *Tox.* c. 20. No. 6. Sed licet *Clar. Gess.* ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, in hisce acquievimus, & infra c. 17. pr. ἐπὶ τούτοις reddiderit, inter haec, quod posteriorius

parum refert utro more reddatur, num post, an inter haec; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari post haec; aequae ac ap. *Aristoph.* *Plut.* 57. Ἡ τὰ πρὸς τούτοις δρῶ. Aut posthaec sic faciam. Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio τῶν posthaec tamen firmatur ab *Kustero*, ex *Eurip.* *Phoen.* 1214. Τί τὰ πρὸς τούτοις παῖδ' ἱμῶν δραστήσιον; quid posthaec filii mei facturi sint. Item *Ione* 256. Addo *Herodian.* I. 17. 2. ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet post hos. Namque ait: Ὡς πρῶτα μὲν ἦν Μαρία, ἀπὸ τοῦ δὲ Δαμιῶς τὴν ἐκκαλεῖται ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺν πλῆθος.

neque quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem pennatam se videret, terribile quiddam crocicans, & sicut illi corvi, tollens se per fenestram evolat.

13. Ego vero, qui somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum IIO autem vix tandem ac tarde mihi persuasisset me non dormire, rogavi tum Palae-
stram ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere utrum I transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus essem. Atque illa aperto clam cubiculo affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi de postico exit, & digiti omnes nescio quo abeunt, ungues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes jumentum pedes fiunt; & aures longae, & facies magna, ac circum-
circa me adspiciens asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquerendum

τα ἡ σύμβολα πάντα εἶχε· ἡ ἄλλο ἔ-
δν ἡ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν εἰαυτὴν
ἐπερωμένην, κρώσσα δεινόν, ἡ ὅσον ἔκει-
νο οἱ κόρακες, ἀνατάσσα ὡχέλο πείρομένη
ἔξω ἀφ' ἧς θυρίδος.

Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκείνο οἰόμενος ὄραν, τοῖς
δακτύλοις τ' ἑμαυτῷ βλεφάρων ἠπτόμην,
ὡς πιστεύων τοῖς ἑμαυτῷ ὀφθαλμοῖς, ἔθ' ὅτι
βλέψουσιν, ἔθ' ὅτι ἐγγρηγόρασιν. ὡς δὲ μό-
λις ἡ βραδέως ἐπέειπεν ὅτι μὴ καθεύδω,
εἰδόμενόν τότε τὸ Παλαίστρας πτεροῦσαι κα-
μὲ, ἡ χρίσασα ἔξ ἐκείνης τῆς Φαρμάκης
ἔλασαι πέτεσθαι με. ἐβελόμην γὰρ περὶ αὐτῆς
θεῖν, εἰ μεταμορφωθείς ἐκ τῆς ἀνθρώπου, εἴ-
τα ἡ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμά-
τιον ὑπανοίξασα, κομίζουσα τὴν πυξίδα· ἐγὼ
δὲ σπείδων ἤδη, σπουδύσας, χρίω ὅλον ἑ-
μαυτόν· ἡ ὄρνις μὲ ἡ γίγνομαι ὁ δυστυχής·
οὐδ' ἀλλὰ μοι ἐρὰ ὅπιδεν ἐξηλθε, ἡ οἱ δάκτυ-
λοι πάντες ὡχέλο, ὅσα οἶδ' ὅπερ, ὄνυχας
δὲ τῆς πάντας τέσσαρας εἶχον, καὶ τῆς
ἔδεν ἄλλο, ἡ ὅπλας, καὶ μοι αἱ χεῖρες, ἡ
οἱ πόδες, κτήνης πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ
σώματα δὲ μακρά· ἡ τὸ πρόσωπον μέγα.
ἐπεὶ δὲ κύκλω πείρομαι, ἡ εἰαυτόν ἐω-
ζων ὄναρ, Φωτὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέγα φασγῆν.

f. 'Εκείνο] Et sic esse in Fl. notabat Solan. Sed & sic f. P. H. S. Ald. Fr. B1. g. 'Εαυτὸν] Expressi lection. Fl. & L. Auct. Edd. cett.

90. τὸ συγκλῖναι πρῶτον.

f. F. R.

80. Πέτιον πρὸς τὸν ἱερέα] Non capio, quam vere Benedictus nunc verterit ad summa amatorem, quam pag. 86. ea voce reddiderit ἱερέα. Utique prudentius in Gallo pag. 181. puto ab eo verti ἀμαρτωλόν. Est enim in Graecis differentia.

f. G.

83. ἢ ὡς ἔχει] Potes.

f. G.

5. 'Εκείνο] Forſan ἐκείνο quaesivit Solan. Nec reſpicerem, ſi invenirem; facillime enim a ſequentē abſorberi potuit prior ſyllaba ei. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice ſtare poteſt. (Vid. notata ad Amor. c. 36.) pro οἷον ἐκείνο, ὃ οἱ κόρακες. Niſi malis aliter conſtruere; nimirum, ἡ ἐκείνο ſcil. κρώσσα, οἷον οἱ κόρακες. Sed ἐκείνο magis placet, quia ad illas ſingulares cornices nocturnas reſpicit, quae νυκτερινάες etiam vocantur, quod ex Ariſt. Hiſt. Anim. VIII. c. 3. notum eſt.

f. F. R.

16. Ἀπὸν ἑμὴν ὄναρ] Vitia quidem non tam corpus,

quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptiores in harpyas, libidinoli in Satyros, obſcoeni in porcos, aſinos, ſive jumenta, ty. anni in lupos & alias beſtias tranſfigurantur. Auguſt. de Civ. Dei L. XVIII. c. 17. & ſeq.

G. C.

'Εαυτὸν] Ita L. Codex & Fl. In impreſſis vero reliquis αὐτόν. Sed legendum ἑμαυτόν, quanquam non deſunt ejusmodi exempla.

M. d. S.

'Εαυτὸν] Quia pro ἑμαυτόν valere poteſt, recte ſa-
tente Solano, non necesse erit id mutare; & quia ἐαυ-
τόν a Scribis ſaepe contractum in αὐτόν, potuiſſet idem ſervari. At quia ſcriptura Florentinae & Codicis L. eſt antiquior, eam reduxi, donec inveniat, qui ἑ-
μαυτόν habeat. Sic mox c. 31. f. ἐκείνους ἑμαυτοῖς
μὴ τῇ ἰσῆα, manifeſto pro ἑμαυτοῖς. Adde I. Per. Hiſt.
c. 6. Et Caſapl. c. 9. verſ. 12. ubi Solanus id quoque
frustra mutatum voluit. Alciaphr. etiam II. ep. 1. p.

Dddd 3

193

ἡ Παλαίστρα, ἐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλ^α ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ ὀφθαλμῷ ὡς ὄν^α ὑποβλέπων, ἠτιώμην αὐτῷ, ὅση^α δύναμις, ὄν^α ἀντὶ ὀρνιθ^α γενόμεν^α.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυφάμην τὸ πρόσωπον, Γάλανα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαι κακόν· σπαύσασα γὰρ ἡμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῇ πυξίδαν, καὶ ἄλλην^α ἔλαβον ἐχὶ τὰ πτερὰ φύσσαι. ἀλλὰ θάρρ^α μοι, ὦ Φίλτατε· ῥάων γὰρ ἡ τέττε^α θεραπεῖα. ῥόδα γὰρ ὁ μόνον εἰ φάγοις, σποδύσῃ μὲ αὐτίκα τὸ κτῆν^α, τὸ δὲ ἐρασῇ μοι τὸ ἐμὸν αὐτίς σποδώσεις· ἀλλὰ μοι, Φίλτατε, μίαν νύκτα ταφτίω ὑπομείνων ἐν τῷ ὄν^α. ὁρῶν δὲ δραμῦσα οἶσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε· κατεψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄν^α ἤμην, τὰς δὲ φρένας καὶ τὴν ἄνθρωπον^α ἐκείν^α ὁ Λύκι^α, δίχα τῷ Φωνῆς. πολλὰ ἐν κατ' ἐμαυτὸν μεμφάμην^α τῇ Παλαίστρῃ ὅτι τῇ ἀμαρτίᾳ, δακνὼν τὸ χεῖλ^α, ἀπῆεν, ἔνθα ἠπιστάμην ἐς ὅτα τὸ ἐμαυτῷ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄν^α τῷ Ἰππάρχῃ. οἱ δὲ αἰσθόμενοι με εἶσω^α παρόντα, δεισάντες μὴ τῷ χόρτῃ αὐτοῖς κοινῶς^α ἐπιστέρχομαι, τὰ ὦτα κατεκλινάντες, ἔτοιμοι ἦσαν

cum Palæstra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu dejecto, illam accusabam, quod asinus pro volucris factus essem.

14. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum*; *prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio jumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi carissime unicam modo hanc noctem perdura in asino, summo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus comesis sanabere.* Haec dum dicit aures mihi & reliquam cutem demulcet.

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palæstram accusans illius peccati causa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno illorum partem ablaturus advenissem, demissis auribus

pa-

^a ῥάων] Sic P. L. H. P. B1. & 2. Fr. S. Ald. ῥάων Fl. ῥάων Veneta utraque. ^b Μόνον] Μόνον Fl. & marg. A1. ^c Κατεψήσασα] Sic & Fl. cum cett. At Coll. testantur scriptum etiam καταψήλαψασα. ^d Παρόντα] Παρόντα Ex. Fl. Nil mutat P. ^e Ἐπιστέρχομαι] Et sic habere Fl. notat M. du S.

43. Κατεψήσασα] Καταπραίνουσα. Γραι. καταψήλαψασα. V.

198. ἰαυτῇ pro ἰμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. αὐτῆς legas, ubi Cl. Bergl. cum Periz. tamen etiam ἰαυτῆς, idque pro ἰμαυτῆς legi jubent. Bene; sed αὐτῆς forsitan & ibi sufficeret. Ἐαυτοῦς itidem pro ἡμαῦς αὐτοῦς est in 2. Ep. ad Corinth. X. 12. & passim in N. T. aliosque, quos omitto sciens.

32. Τυφάμην τὸ πρόσωπον] Pristinus Interpres satis dubie: illa manibus demulcens caput: quum verum videre potuisset sensum, si non ex adfectu dolentis, certe ex *Apulejo* (s. potius *Appulejo*) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum salem adprexit, percussit faciem suam manibus infestis.* Sed non libet singulas ejus aberrationes repetere. J. F. R.

37. ῥάων] Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis ῥάων, nisi quod Fl. mendose habet ῥάων.

M. du S.

ῥάων] *Solan.* jam correxerat ῥάων. Sed vereor ne nimis festine. Quod enim & *Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet. Nam *Ald.* 1. quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet ῥάων. Quod probō, quia & sic *Apulejus* Mer. III. p. 59. Ed. Pricaci: *Me trepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, FACILIOR quod reformationis hujus medela suppeditat.* Unde imitatio satis adparet.

J. F. R.

51. Ἀλλ-

parati erant pedibus ventrem ulcisci. Quod ego animadverso, longius a praesepi recedens ac stans ridebam: rudius vero erat risus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempestivam curiositatem! Quid vero si lupo huc intraret aut alia bestia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix instans malum.

16. Cum enim nox profunda jam esset, & multum silentium, & dulcis somnus, strepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, jamque lacuna facta erat, quae capere hominem posset: statimque homo ea intrat, & alius similiter. Jam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum victis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaestra, & meo servo, sine metu jam domum totam depraedantur, pecuniasque & vestes, & supellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum esset, ducentes me, & alterum asinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, imposita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fustibus tuq̃s agunt, qui in montem via minus trita fugere tentarent. Quid reliquis jumentis

55 τοῖς ποσὶν ἀμύνει τῇ γαστρὶ καὶ γὰρ σπῆς, πορρωτέρω παρὰ τῆς φάτνης ἔπαυχωρήσας, ἔως ἐγέλων, ὃ δὲ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνεόντων πρὸς ἐμαυτὸν, ὃ δὲ ἀκαίρως ταύτης ὡς ἐργίας. τί δὲ εἰ λύκοι παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύεται μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι; ἀφ' ὧν θάρσυναι. ταῦτα ἐποῶν ἠγνοῦν ὃ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νύξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνῳ ὁ γλυκύς, φοβεῖ μὲ ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διαρυττόμενος, καὶ διαγυπτό γε, καὶ ὅπῃ ἤδη ἐγεγόνη, ἀνθρώπων δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἀνθρώπων ταύτη παρῆναι, καὶ ἄλλοι ὁμοίως, καὶ πολλοὶ οὐκ ᾔδειον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἴτα καταδύσαντες ἐνδον ἐν τοῖς δωματίοις τὴν Ἰππαρχον, καὶ τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸ ἐμὸν οἰκέτην, ἀδελφὸν ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένον, τὰ τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη καταλαβόντες ἔξω. ὡς δὲ εἶδεν ἄλλο καλεῖσθαι, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσασσαν ἐπείλα ὅσα ἐβάψασσαν, ὅππῃ κατέδησαν ἡμῖν καὶ ἔτω μέγα ἀχθὸν φέροντας ἡμᾶς, ζύλους παίοντες ἡλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρεον ἀτρίπτω ὁδῷ φεύγειν περιελάμενοι. τὰ μὲν ἔτι ἄλλα κτήνη, ὅσα ἔχον

f. [Ἰπποκρίτης] Ἀποκρίσεις Fl. g. Πιμυργίας] Restitut. ex P. G. Πιμυργίας Edd. anteriores. Restituta lectio est etiam in marg. A. W. b. Διαφθαρσις] Deest in Fl. Adest in cet. & P. i. Ἰδὲ] Ἐν male Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. i. Καταλαβόντες] Ita bene Fl. Fr. B. P. H. S. Καταλαβόντες f. & P. i. M. Ex emend. Solan. Deerat in Edd.

51. Ἀλφειὸν δὲ] Vid. omnino L. Bos in Ep. f. Theff. I. 9. p. 211. (quem adeundum Cl. Hemsterh. margini adscripserat) ubi is docet Ἀλφειὸς & Ἀλφειὸν quidem verum significare; sed non promiscue semper usurpari. Ἀλφειὸν enim saepe sumi de eo quod παρὴν & revera est quod dicitur, & opponitur fictitio, ut hic ὁ ὅς Ἀλφειὸς, ac duabus paginis post, ἰσχυρὸν &c.

52. Διολογία μὴ τῷ χρίτῳ] Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & æmulatione. Arist. L. 2. Rhet.

53. Ἐπιστοχόμα] Si dubitavit Solan. num vera haec lectio, miror cur non indicaret, iterum sic occurrere infra hoc Dial. c. 38. med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non est opus.

58. Ὡς δὲ ἀκαίρως ταύτης ἐργίας] O intempestivam hanc curiositatem. Πιμυργίας non memini alibi apud Graecum melioris notae scriptorem occurrere, quamvis ἐπιμυργίζομαι legatur. Repono igitur ex Mf. Πιμυργίας.

59. Πιμυργίας] Sic P. etiam, vide finem Libelli.

76. Λαβόντες καὶ] Pro λαβόντες ἡμᾶς καὶ τὸν ὄνον. An τὰ ἡμᾶς excidit restituendum? Vid. lib. vet.

76. Ibid. M.] In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego μὴ repositui, quod procul dubio volebat, qui μὴ scripsit.

76. Λαβόντες καὶ] Et si non inveni illud μὴ, tamen adeo verum ac necessarium duxi, ut inseruerim, monente etiam Solano nostro.

76. Ἀν

εἰπὲν ὁ, τι ἔπαχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδιδεσθαι. αὐτὴν δὲ ἀπὸ τῶν, πέντε τῶν ὀξείων ὀπταίων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπαλλύμην, καὶ πολλάκις προσέπαιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν κα-8
ταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλο ὀπταῖον χεῖρ ἔμηνον ἔπαυε αἰεὶ ξύλω. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμην, εὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲν ὦ μέγιστον καὶ μεγαλοφρονότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙ-90
ΣΑΡ οὐκ ἐπηκολούθη. ἀλλὰ μὲν καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἐτυπτόμην, ὡς προδιδὼς αὐτὸς τῷ ὀγκημῷ. μαθὼν ἔτι ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἐγὼ σιγῇ προῖεκα, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παύεσθαι.

Ἐπὶ τῷ ἡμέρα τε ἦν ἡδὴ, καὶ ἡμεῖς ὅρη πολλὰ ἀνεβήκειμεν, καὶ τόμαλα δὲ ἡμεῖς δεσμῷ ἐπέχειο, ὡς μὴ περὶ δεσμοῦ τοῦ ὁδὸν ἐς τὸ ἀριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε ἐφην τότε, καὶ ἔμεινα ὄν. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῶν ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἑπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ ᾧ φιλήμα-

factum sit non habeo dicere. Ego vero non soleatus infuetusque incodens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam. Et saepe offendebar, ac ne licebat quidem cadere, cum statim alius a tergo femora fuisti subinde percuteret. Cumque saepe, o Caesar! proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebar, cum O quidem maximum & vocalissimum exiret, Caesar autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, & compendifacere plagas.

17. Inter haec jam dies erat, & nos montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro erant revincta, ne circum-pascentes viam consumeremus in prandio: itaque perrexi tunc & mansi asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Et-
enim

a ἔπαχεν] ἔπαχον marg. A. b ὦ] Male abest a Fl. c ἐπηκολούθη] ἔπηκολούθη S. sola cum assecla A. d ἄλλο] Sic & Fl. cum f. Fr. P. &c. ἄλλως Pell. & Mure. e ἔγω] ἔγω Graev. Nil mut. Edd.

82. ἀνυπόδιδεσθαι] Omnes Libri hic ἀνυπόδιδεσθαι habent. Iidem c. 43. ἀνυπόδιδεσθαι. Ego eam scribendi rationem sequar, quam Libri dabunt, ut hic ἀνυπόδιδεσθαι, & iterum c. 29. Κρῶν. ἔπει. c. 19. & Φιλῶν. c. 21.

ἀνυπόδιδεσθαι] Non esse talia intelligenda de feramentis qualia hodie suppinguntur jumentorum pedibus; sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. V. solea, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi.

ἀνυπόδιδεσθαι] Sic etiam praeter loca ab Solano indicata scribitur in Icarom. c. 31. excepta S. & Amst. quae in penultima dedere; hic vero servarunt. Sed Phrynich p. 196. Edit. Cl. de Pauw peccatum in analogiam ait, si per scribas, dicitur: ἀνυπόδιδεσθαι ἰσχύς ἐν τῇ, τὸ ᾧ ἐν τῇ, ἀμάρτημα. καὶ ᾧ ὑποδιδασκᾶν λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδιδασκᾶν. At Cl. P. Wesseling. ad Diad. Sic. I. c. 80. vers. 75. contra Phrynichum, Moerlin. Suid. & Th. Magist. pariter τὸ ἐδιδασκᾶν, ex Diad. Lysia, Aeliano, Longo, &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi servavimus. F. F. R.

84. ἀπαλλύμην] ἀπαλλόμενος adscriptum in marg. Bas. 1. deletο ἀπαλλύμην. Nescio quare; cum eodem

redeat, nec varietatem in Edd. ut & Cold. inveniam. ἀπαλλόμενος ὁ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν ait quidem supra Tox. c. 14. & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem.

86. καὶ αὐτὸς ἄλλο] Ineptae haec; sed absque Codicum ope mendi non possum.

91. οὐκ ἐπηκολούθη] Et in hoc sinceriores editiones priores, habentes ἐπηκολούθη. Mox eadem hac pag. integriores iterum eadem, καὶ ᾧ φιλήμασιν ὑποπάζομαι ἐκαστὸν ἐκαστὸν ἐκαστὸν, &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest.

93. μαθὼν ἔτι ὅτι ἄλλο ἐβόων] ἄλλως, μάλιστα. Th. M. μαθὼν ἔτι ὅτι ἄλλο ἐβόων] ἄλλως & ego practulissim, si constaret Pelletii scripturam ex Codice, non ex conjectura esse. Et quamquam id non constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini Interpretes jam verterunt, quasi ἄλλως legere, reddentes: Nihil ergo proficiens rudendo, &c. nam si ἄλλο exprimeret studuisse, debebant dare: Expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid. Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud aliud quid

enim osculo se invicem salutabant, & de-
vertere in stabulo illos jubebant: apponunt
etiam prandium, nobis autem jumentis ob-
jiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego
vero misere esurio: & cum nunquam hor-
dea cruda pransus essem, circumspicio,
quod comederem. Video autem hortum
ibi post aulam, qui olera multa haberet &
bona, rosae etiam super ista videbantur.
Hic ego nemini animadversus eorum om-
nium, qui intus erant, qui nempe occu-
pati essent in prandio, venio ad hortum
partim impleturus ventrem crudis oleribus,
partim rosarum caussa. Putabam quippe
me comensis floribus hominem iterum futu-
rum. Tum ingressus hortum, lactucis qui-
dem, & raphanis, & apiis, quae cruda
homo comedit, me implevi. Verum rosae
illae verae rosae non erant: sed erant e lau-
ro agresti enatae rosae. Rosam lauream vo-
cant homines: malum hoc prandium asino
unicuique & equo: ajunt enim de eo qui
comederit, statim mori.

ἔσιν ἡσπάζοντο ἀλλήλους, ἡ καὶ καλιάνων
ἐκέλευον αὐτοὺς ἑ ἐν ἐπαύλει, καὶ παρέθηκας
ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον
κριθῖδια· καὶ οἱ μὲν ἤριστον, ἐγὼ δὲ ἐπέπρω-
μ· κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔπαυσι κριθὰς
ὡμὰς ἤρισθαι, ἐσκοπέμην ὅ, τι καὶ καλι-
άγοιμι· ὅρῳ δὲ κῆπον αὐτῷ ὀπίσω τ' αὐ-
λῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλά,
καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· καὶ γὰρ λαθὼν
πάντας τὰς ἔνδον, ἀρχολεμύνης παρὶ τὸ
ἄριστον, ἔρχομαι ὅτι τ' κῆπον, τῷτο μὲν
ὡμῶν λαχάνων ἐμπλησθὲν ὀρόμην, τῷτο
δὲ τ' ῥόδων ἕνεκα· ἐλογίζομην γὰρ ὅτι δῆθεν
φαγὼν τ' ἀνθέων πάλιν ἀνθρώπου ἔσομαι.
εἰτα ἐμβὰς εἰς τ' κῆπον, θριδάων μὲ καὶ
ὄραφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὡμὰ ἐστὶν ἀν-
θρώπου, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκείνα οὐκ
ἦν ῥόδα ἀληθινὰ· τὰ δ' ἦν ἐκ τ' ἀγρίας δά-
φνης φυόμενα ῥόδα ἐκείνα, δάφνην δ' αὐτῶν
καλεῖσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄναι τῷτο
ῥωσάντι, καὶ ἴππῳ. Φασὶ γὰρ τ' φαγόντα
ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

'E,

f Καὶ καταλύει] Deest καὶ in S. Adest in P. &c. b αὐτῶν] αὐτῶν L.

g 'E] Sic dedi ex L. & marg. At. 'Epi Edd. priores.

6. * 'Eπαυλι] Ἐπαυλὶς συνίσταται ἐκ τῶν αὐτῶν ὅσων ἦν] 'Eπαυλις ἡ οἰκία ἐν τῇ αὐλῇ ποιεῖται· αὐλὴ δὲ ἡ κοίτη. V.

* 'Eπαυλι] 'Eπαυλὶς legebatur in Edit. Ad Luciani textum adcommodavit M. du S.

+ 'Eπαυλις] 'Eπαυλὶς vulgatum ficitur, mutavit, & post ἡ lacunae notam adposuit M. du S.

quid idem sit atque aliter clamaui, scil. quam sole-
bam, volebam; ideoque Lectori arbitrium esto cli-
gendi quid malit. J. F. R.

99. ὡς ἔστι] Os dicit asino fuisse vinculo occlusum
ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo im-
penderet, & tardius procederet. ὡς ἔστι τότε, καὶ ἡμῶν
καὶ ὧν. Jamque tunc steti, asinusque mansi. Quo-
modo stetit, cum tantopere properaret? lege: ὡς ἔστι
τότε. Tum sic obdurato ore procedebam. J. G. G.

2. Καλιάνων εἰς] Alias amat καλιάνων cū. ut mox,
& c. 46. & alibi. Sed conf. ad c. 1. εἰς τὰ Ἰπάλια.
Adde Arrian. IV. 16. p. 174. f. εἰς Φυλακῶν εἰσόν.

J. F. R.

5. Καλιάνων] Καὶ hic deesse videtur. Καὶ καλιάνων.
&c. Placet. F. G.

6. Ἐν τῇ ἐπαύλει] Sic P. melius quam in reliquis,
in quibus ἐπὶ legitur pro cū.

M. du S.

Ἐν τῇ ἐπαύλει] Cur ἐπὶ minus probem, videri po-
test ex iis quae notavi ad Tōx. c. 20.

J. F. R.

Tom. II.

21. τὰ δὲ — τὰ δ'] Consului Edd. vett. Sed ni-
hil varietatis inveni. At quis non videt mendam in-
esse, & ῥόδα ἐκείνα frustra repetitum? Et quis ferat
ter ῥόδα sic repeti duobus versibus? Quare posterius
illud ῥόδα ἐκείνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ
non moveo. V. c. 22. f.

J. F. R.

23. Δάφνη] Haec omnia aut miseris modis scripta
sunt, aut a Librariis inquinata. Pro αὐτῇ in L. αὐτῇ
legitur. M. du S.

Δάφνη αὐτῇ καλεῖται] Est rhododendron, perion,
rhododaphne, quod Plinius 6, 20. f. 33. describit sem-
piternum fronde, rosae similitudine, caulibus fruticu-
sum. Jumentis, caprisque, & omnibus venenatum est.
Apulejus l. 4. pr. Hae arbores in lauri faciem proluxa
foliatae, parvius in modum floris inodori porrectos cali-
culos modice punnantes, quos — vulgus indoctum ro-
sas laureas appellant, quarumque cuncto pecori cibis
letalis est. Hinc in suspensionem veni, an forte legen-
dum sit apud Lucianum ῥοδωδάφνη.

J. M. G.

Eccc

43. Πα.

Ἐν τούτῳ ὁ κηπευρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύ-
λον ἀρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸ κήπον, καὶ τὸ
πολέμιον ἰδὼν, καὶ τὴν λαχάνων τὸ ὄλεθρον,
ὅτε τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην
λαβάν, ὅτῳ με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε
πλευρῶν Φεισάμην, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν
καὶ τὰ ὅσα με κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσω-
πον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ ἐκέτ' ἀνεχόμενος,
ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν
ὑπὸν ὅπλ' τὴν λαχάνων, ἔφευγον ἄνω εἰς τὸ
ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπίοντα, ἀ-
νέκραγε λῦσαι τὴν κύνας· ἐπ' ἐμὲ οἱ δὲ
κύνες πολλοὶ τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ
ἄρχοις μάχεσθ' ἱκανοί· ἐγὼν ὅτι δὴ
ἀποσπασοῦνταί με ὅταν λαβόντες· καὶ ὀλίγον
ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα τούτο δὴ τὸ τῷ λόγῳ,
παλινδρομῆσαι μάλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν.
ὁπίσω· ὅν ἀπῆεν, καὶ εἰσεμι αὖθις εἰς τὸ
ἔπαυλιν. οἱ δὲ τὴν κύνας δρόμῳ ὅπριον
ἐδίδρανον, καὶ κατέδρασαν. ἐμὲ δὲ
παλιόντες ἐπὶ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ
τῷ ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κατὰ πᾶν ἐξ-
εμέσαι.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὦρα ἦν, τὰ βαρύν-
οντα τὴν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ
ἐπέβηκαν· κακῶς δὲ τότε ἔτῳς ἐξελαύνομεν.
ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παλιόμενος τε καὶ
τῷ φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὀπλὰς ἐκ
τῷ ὄδῳ ἐκτείριμμένους, ἐγὼν αὐτῷ κατα-
πίπτειν, καὶ μὴδ' ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς

18. Inter haec sentiens olitor, arrepto-
que fusti hortum ingressus, vidensque ho-
stem & perniciem olerum, non aliter quam
Oseverus aliquis dynasta captum furem, fu-
ste concidit, neque costis parcens neque
femoribus: quin & aures mihi confregit,
& contrivit faciem. Ego autem non ultra
patiens, calcibus utrisque rejectis supinum
prosterno in olera, atque versus montem
aufugio. Ille cum videret me cursu abire,
clamavit ut immitterentur in me canes. Er-
rant vero canes multi & magni, etiam cum
urfs pugnare idonei. Video igitur illos me
si capiant, discerpturos esse, paullum ita-
que circumiens decrevi quod est in prover-
bio retro currere potius, quam male currere:
retro eo igitur, stabulum iterum ingredior.
Illi canibus qui cursu in me ferebantur, re-
ceptis alligatisque, me pulsare prius non
desierunt, quam prae dolore olera omnia
per inferiorem gutturem evomerem.

19. Verum itineris ingrediendi tempus
cum esset, gravissimas quasque rerum fur-
tivarum & plurimas mihi imposuere. Cum
vero jam despondissem animum pulsatus &
gravatus onere, detritis insuper a via ungu-
lis, procumbere ibi decreveram, nec un-
quam, si vel interficerent me plagis, surge-
re;

α 'Ἐπ' ἐμὲ] 'Ἐπ' ἐμοὶ Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. b 'Ἀρκτοῦς] 'Ἀρκτοῖς Ex. Fl. & Ald. Sed ἄρκτοις collatio
in marg. ejusd. Et sic quoque L. recte cum cett. Edd. c ὄδῳ] Deest in Fl.

43. Παλινδρομῆσαι &c.] Jambus proverbialis, quem
Erasmus exponit Tit. Satius. Latine quoque usitatus
versiculus: Satius est regredi, quam male coepta sequi.
Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usita-
tum!

61. Τῷ ἡμῶν] Supra ὅν dixit; quare hic τῷ ὄδῳ
scribendum videtur, pro τῷ ἡμῶν. F.G.

Ibid. ἡμῶν] Quem tamen supra passim asinum
dixit. M. de S.

67. Οὐδὲν ἰσχυρὸν] Sic Belgae, adscript. in B1.

79. Ὁ δὲ ἀπὸ πάντων τῶν θανάτων ἐρχόμενος] Capta-
vit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lu-
cianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basi-
leenses mors illi attulit laborum finem, levissime. Be-
nedictus ille vero infra delabebatur moriendo subsultans,
quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non
cadant praecipites. Verte simpliciter ille deorsum ab-
ibat mortem saltans. F.G.

82. Ἐγὼν φέρον ὁ γυνῶς τὰ ἐν πρὸς] Ad verbum ὁ-
γυνῶς Solan. adscripserat, & sic esse in Fl. An speravit
er-

re; hoc sperans, magnam ad me utilitatem re-
dituram ex eo consilio. Putabam enim,
iplos plane victos *mea pervicacia*, sarcinas
meas divisuros inter equum & mulum,
me autem ibi jacentem relicturos praedae
lupis. Sed invidum quoddam numen, mea
consilia intelligens, vertit ea in contrarium.
Alter enim asinus, eadem forte quae ego
cogitans, decumbit in via. Illi primo fu-
stium ictibus surgere jubent miserum: ni-
hil obedientem plagis, prehensum alii auri-
bus, cauda alii, excitare student. Cum
nihil proficerent, jaceretque lapidis instar
in via, fessus & sine spe, subductis ratio-
nibus, nequidquam se laborare, & fugae
tempus perdere asino mortuo affidentes,
sarcinas quas ille gestarat omnes inter me &
equum dividunt, miserum vero captivitatis
pariter & gestandorum onerum confortem,
prehendentes, succis ferro cruribus, pal-
pitantem adhuc per praeceps impellunt. At-
que ille mortem salans descendit.

20. Ego vero animadvertens in socio iti-
neris consiliorum meorum exitum, decrevi
fortiter ferre praeferentia, & strenue incede-
re, qui spem haberem, futurum, ut o-
mnino aliquando in rofas inciderem, ac in-
de me salutemque reciperem. Audiebam
vero etiam ex latronibus, non multum su-

πληγαῖς, ἀναστῆναι πόδε, τῆτο ἐλπίσας
μέγα μοι ὄφελος ἔσσεσθαι ἐκ τῆ βουλευμα-
τος. ᾤσθην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ
δοῦν ἐμὰ σκεύη λαμβάνουσι τῷ τε ἵπτῳ, καὶ
τῷ ἡμίονῳ, ἐμὲ δὲ αὐτῷ εἰσὺσι κείῳ
τοῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων βάσκανος,
συνεῖς τῇ ἐμῇ βουλευμάτων, ἐς τὴναντίον
πεσέηνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄντως ἴσως ἐμοὶ τὰ
δοῦνὰ νόησας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν
πρῶτα ξύλῳ παύοντες ἀναστῆναι τὸ ἄθλιον
ἐκέλευον. ὡς δὲ εἶδεν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς,
λαβόντες αὐτόν, οἱ μὲν τῷ ὄτῳ, οἱ δὲ τῷ ἡ-
μίονῳ, ἀνεγείρειν ἐπαρῶντο. ὡς δ' εἶδεν ἥρουν,
ὁ κεῖνος δὲ ὡς τῶν λίθων ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευ-
κῶς, λογιζάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μά-
τῳ πονῶσι, καὶ τὸν χρόνον τῆ φυγῆς ἀναλί-
σκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν
σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, λαβ-
νέμενοι ἐμοὶ τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸ δὲ ἄθλιον
κοινωνὸν καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ τὴν ἀχθοφο-
ρίαν, λαβόντες, τῷ ἡμίονῳ ἐπιτέμνουσιν
ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθεῖσιν ἐς
τὴν κρημνὴν. ὁ δὲ ἀπὸ κατὰ, τὸ θάνατον ὀρ-
θόμενος.

Ἐγὼ δὲ ὄρῳ ἐν τῷ συναδινύοντι τῇ ἐμῇ
βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγε-
νῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως περπατῆναι,
ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς
85 τὰ ῥόδα, καὶ τῶν ἐν εἰς ἐμὰντὸν ἀνασω-
θῆσεσθαι καὶ τῶν ληστῶν δὲ ἥκων, ὡς οὐκ εἴη
ἔτι

d τῷ] Non habet artic. Fl. e ἡμίονῳ] Sic Edd. quas vidi, omnes. f τὴναντίον περ.] Τῷ μοι περ. Fl.
g ἡμίονῳ] ἡμίονῳ. f. male, ut solet in hac vocali centies.

78. Σπαίροντα] Ἐκπύοντα τὸν ψυχρὸν. V.

ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene
enim habent omnia. Nam ἔγνων esse statui, decrevi,
quis dubitet? Conf. mox c. 39. ἔγνων κρημνίσαι ἑαυτὸν.
Sic in vita Aristomenis editioni Oxoniensi Corn. Nepo-
tis adnexa: Μισσηῖοι — ἀφίστασθαι πάντως ἐγὼ γινώσκον,
Messenii demigrare constituerunt. Item ἔγνωναι καλεῖν,
Long. Past. I. p. 5. Ed. Jüngerm. Idem III. p. 115.
γινώσκον, pro stabat eisensentia, Thucyd. I. c. 120. p. 77.

πολλὰ γὰρ καὶ γινώσκοντα — καλεῖσθαι. Multa male
consilia — felicem exitum habuere. Τα οὖν ποσὶ vero
esse praeferentia, vid. T. I. Nigrin. c. 7. ibique com-
mentatores, & T. 2. ad Quam. Hist. c. 2. J. F. R.
85. Εἰς ἐμὰντὸν ἀνασωθῆσεσθαι] Mira haec efficacia
enuntiavit, sonat enim: ut inde restituar in me ipsum,
i. e. ut rursus fiam, qui ante fui. J. F. R.

ἔτι πολὺ τ' ὀδῷ, καὶ ὅτι καταλύουσιν, λοιπὸν, ἔνθα καταλύουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τ' ἐσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεία. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθήτο, καὶ πῶς πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅσ' ἐτυχάζομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἰσὼ κατέθηκαν. εἴτα ἤρηντο τ' γραῦν ἄρ' τί ἔτω καθεῖνη, καὶ ἔ' ὠχρεοκυνάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐ-
95 τρεπῇ ὑμῖν, ἄρ' οἱ πολλοί, οἷνε παλαιῷ πῖθον, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τ' γραῦν ἐπαινέσαντες, Σποδύσάμνηοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῶς, καὶ λέβητ' ἔνδον ὕδαρ θερμόν· ἔχοντ',
100 ξευσάμνηοι ἔνθεν, καὶ κάλαχεάμνηοι, αὐτοχέδιω τῷ λητρῷ ἐχρήσαντο.

Εἴτα ὀλίγον ὑπερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη· πλεῖστα ὅσα χρυσὰ καὶ ξεγυρά, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμοι γυναικείων καὶ ἀνδρείων πολλόν. ἐκοινῶνεν δὲ ἔτοι ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλέσαντο καὶ ἔτοι. λοιπὸν μὲν τῷτο ἦν ἄριστον θαυσιλές, καὶ λόγ' πολλὸς
105 ἐν τῷ συμποσίῳ τ' ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἴππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ' ἐκεῖν' ἡ σκυδὴ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιδώς, οἷα εἰκός, ἐμὲ τ' συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴν ἴδοιμι τ' γραῦν ἐξίσσαν, τ' ἔνδον ἄρ-
110 των ἡσίων. τῇ δὲ ὑπεραίῳ καταλιπόντες καὶ

pereffe viae, & eo die soluturos iumenta, ubi maneat. Itaque omnia ista curriculo gestantes versus vesperam domum pervenimus. Mulier anus intus defederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita sedes, & non paras coenam? illa, *quin parata vobis sunt*, inquit, *omnia, panes multi, vini veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo*. Illi collaudata anu, exutis vestibibus ad ignem se ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hausta inde aqua perfusi, extemporalis isto utuntur balneo.

21. Deinde paullo post juvenes veniunt multi, supellectilem adferentes plurimam auream, argenteam, vestimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depositis, lavant ipsi quoque. Caeterum post haec coena fuit copiosa, & sermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille festinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compransorem. At ego, quoties videbam exisse anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Postridie relicta anu & uno ju-

a Ἐχοντ'·] Ἐχούσις male Fl. Vulgatam adserit P.

b Πλεῖστα] Πέλλα P. c Οὔτοι] Αὐτοὶ P. Nil mut. Fl.

87. Λοιπὸν] Et haec ita legi in Fl. notavit idem Noster, meliore paullo jure quam ante; sed commate post καταλύουσιν] posito, quod jam feci, cum in Edd. abesset, sensus mihi videtur apertior. J. F. R.

97. Σκευάσματα ἔχω] Conferri jussit in marg. Solanus infra Δημ. c. 32. Ibi invenio similiter ἔχων δαυμάσας. Item supra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonasmō ait, δαυμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo est peculiaris ac familiaris, ut nesciam an facturus sim operae pretium, si plura addidero. Videat qui volet Bud. Comment. p. 211. Theocr. Eid. XIV. 8. παύσεις ἔχων. Hesiod. Erg. I. 42. κρήνην ἔχων, quod vel Scarpus habet, licet haud addito versu. Sic λαρεῖς ἔχων & similia multa profert Maistair. de Dia-

lect. p. 76. & 79. C. Adde Nostrum Icarom. c. 24. m. παύσεις ἔχων ἴφ' &c. Ubi tamen cum Parisina ἔχων habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. J. F. R. 15. Ἄρτω] Lege ἄρτω. F. G. Recte corrigit Gujer. Et vel sic ederem invitis Edd. quae ἄρτω miro consensu habent. Nam et si vulgatam lectionem ita construendo defendere possumus, ἡδίων ἄρτω (scil. τῶν) τ' ἔνδον. comedi unum ex panibus qui intus erant, melius tamen procedit pluralis; ob articul. τῶν, & Genitivus Atticis aptior. vid. Th. Mag. & Moer. v. φάγω. J. F. R.

33. Πάντα ἔκλει] Et sic legere Fl. bene notat Solanus. Sed & legitur in J. P. H. &c. & recte, atque eleganter, pro κατὰ πάντα, perperno, i. e. nihil aliud quam

juvene ad opus reliqui omnes exeunt. E-
quidem mihi & accuratae custodiae inge-
miscbam : nam vetulam quidem poteram
contemnere , & illius fugere ex oculis : at
juvenis magnus erat , & terribile quiddam
cernebat , & gladium gestabat semper , &
adducebat semper januam.

22. Tribus post diebus , circa mediam
fere noctem , redeunt latrones , auri qui-
dem aut argenti nihil, nec aliud quidquam
adferentes , sed solam virginem nubilem,
vehementer pulchram , plorantem lacerata
veste , & comis passis. Hanc intus in stra-
tis depositam bono animo esse jubent , &
intus manere anum , puellae custodiendae
caussa. Sed puella nec cibum capere vole-
bat nec bibere , sed plorabat ad omnia , &
suam ipsa comam vellebat , adeo ut ipse
quoque , prope adstans ad praesepe , cum
pulchra illa virgine plorarem. Inter haec
latrones extra coenabant in atrio. Sub lu-
cem speculatorum aliquis , cui vias explo-
rare sorte obvenerat , venit nuntians , pere-
grinum aliquem hac transiturum , qui mul-
tas secum ferret divitias. Hi ut erant con-
surgere , armare se , me autem & equum
ornare clitellis , & secum ducere. Hic in-
felix ego , qui ad pugnam & bellum me
scirem agi , cunctanter progredior , itaque

γραῦν, καὶ νεανίσκον ἓνα, οἱ λοιποὶ πάντες
ὅτι ἔργον ἀπήσαν. ἐγὼ δὲ ἕτερον ἐμαυτὸν,
καὶ τὸ ἀκριβὲς φρενῶν. τὸ μὲν γὰρ γραὸς καὶ αὐτο-
νοῦσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τῆς ἐκείνης ὁμιλί-
ταιν δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν,
καὶ φοβερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος αἰεὶ ἔφερε,
καὶ τὴν θύραν αἰεὶ ἐπῆγε.

Τρισὶ δὲ ὑπεροπὴ ἡμέραις, μεστέσης σχεδὸν
νυκτὸς, ἀναστρέφουσιν οἱ λησταί, χρυσίον
καὶ ἀργύριον, ὑδὲ ἄλλο ὑδὲ κομί-
ζοντες, μόνη δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα
καλὴν, κλάσσαν, καὶ καὶ παραγαυμὴν
τῆς ἑσθῆτος, καὶ τὴν κόμην· καὶ καὶ ἀβέβητοι αὐ-
τῇ ἐνδὸν ὅτι τῆς σιβάδας, θάρρειν ἐκέλευον,
καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἐνδὸν μένειν, καὶ τὴν παῖ-
δα ἐν φρενῶν ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, ὅτε ἐμφα-
γεῖν τι ἠθέληεν, ὅτε πίνειν, ἀλλὰ πάντα
ἔκλασε, καὶ τὴν κόμην τῆς αὐτῆς ἐσπάραιπεν.
ὥστε καὶ αὐτὸς πλεῖστοι ἐς ὥς ὅτε τῇ φάτ-
τῃ, συνέκλαιον ἐκείνη τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν
δὲ τῷ οἱ λησταί ἔξω ἐν τῷ προδρόμῳ ἐδί-
πνυν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῆς σκοπῶν τις, τῇ
τὰς ὁδὸς φρενῶν εἰληχότως, ἔρχεται ἀπαγ-
γέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παρίεναι μέλλοι,
καὶ πολλὸν πλεῖστον κομίζοι· οἱ δὲ ἕως ὥς εἰ-
χον ἀναστάντες, καὶ ὀπλισάμενοι, καὶ μετὰ
τὴν ἵππον ὀπισθάσαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ
δυστυχὴς, ὅτις ἄμενος ὅτι μάχην καὶ πό-
λεμον ἐξελαύνει, ἀκνηρῶς προσην, εἶπεν

[d Mib] Deest in S. Adest in J. P. &c. e κλάσσαν] Et sic Fl. cum J. &c.

30. * Στοβάρων] Χαμμηκοστίων. V.

* Στοβάρων] Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur Solan. scilicet. vero Suid. ut Lucian. J. F. R.

scilicet. ut mox : πάντα καὶ ἀπὸ πτοῖα. Plura jam no-
tarunt Lexicographi. Adde Herodian. V. 8. 8. ὅτε —
ἀλλὰ γὰρ γινώσκω, καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς βασιλείαις
ἀντιπαραστήσασα. i. e. persequens cum illa versata. Nostrium
infra c. 51. m. παιδίσκην πάντα καλὴν, paullo alia no-
tione, ellipsi tamen eadem. Ita fere μακρὰ καὶ λίαν Ἀ-
ριστοφ. Plut. 612. & alii passim. Sed & ἔκλασε sic ap.
Lucian. legi notavit Solan. cum tamen mox συνέκλαιον,
non συνέκλαιον. At cum utrumque rectum, nihil ista
varietas me movet. Malim tamen interdum ἔκλασε

quam ἔκλασε scribere, perspicuitatis ergo , ne incida-
mus in ambiguum , utrum sit a κλάω frango, a quo
hic quidem nihil periculi , quia sequentia satis ap-
eriant, quale verbum Auctor voluerit. Alioqui in illo
jota subcripto , quod facile ab hypothetis omittitur,
non satis est praesidium , veluti ap. Long. Pass. IV. p.
110. Ed. Mollii, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πλοῦ-
μονα τὸ δισκόντιον ἔκλασε, quasi aor. 2. esset, quod lo-
gentem tamen falleret, ni statim & ibi sequeretur
ἐκλαυνον.

ἐπαίονμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένην αὐτῇ.
ἐπεὶ δὲ ἦκομεν εἰς τὴν ὁδόν, ἔβη ὁ ξένος πα-
ρ᾿ ἐλάσειν ἑμῶν, συμπεσόντες οἱ ληστὰς ταῖς
ὀχήμασιν αὐτὸν τε καὶ τῆς ἐκείνου θανάτου-
τας ἀπέκλειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμὰτα ἐξε-
λόντες, τῷ ἱππῷ καὶ μοι ἐπέθηκαν· τὰ δὲ
ἕτερα τὰ σκευῶν αὐτῇ ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρυψαν.
ἐπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς ὅπως ὀπίσω, καὶ γὰρ
ἐπειγόμενοι, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενοι,
κρῶν τὴν ὁπλὴν· ὡς δὲ ὤρετραν ὀξείαν, καὶ
μοι δὲ πῶς πωληγῆς γίγνηται τραῦμα ἀλ-
γεινόν· καὶ χωλεύων ἔβη τὸ λοιπὸν τὴν ὁδὸν
ἐξάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί
γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τῆτον, ὅταν
καταπίπτουσι; ῥίψωμεν αὐτὸν δὲ τῷ ὄνῳ
κρημνὲς οἰωνόν· ὅς τε ἀγαθόν, καὶ ὅς τε φασὶ
ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρὸν μὲν τῷ στρατῷ ἐσθ-
μεινόν· καὶ οἱ μὲν συνετάπησιν ἐπὶ ἐμῇ. ἐγὼ δὲ
ἀκύνων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλ-
λοτριῶ ἐπέβαινον, ὁ δὲ τῷ θανάτῳ μεθυσ-
θὲν ἀναίοσθην τὴν ὁδὸν ἐθῆκεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰς αὐτὰ καλεῖσθαι,
τὰ μὲν σκεῦη τῇ ἡμετέρᾳ ὥμῳ ἀφελόντες,
εὐ κατέθηκεσαν αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδεί-
πνεν· καὶ ἐπειδὴ ἤνυσεν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ

fusti, festinantibus illis pulsabar. Cum autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos interficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas sarcinas ibi in silva abscondunt. Deinde sic retro nos agunt, & ego cum urgueretur & vapularem fusti, acuto saxo impingo ungulam, oriturque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans quod reliquum erat viae incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur*, inquirunt, *nutrire asinum istum, ubique gongidentem? Praecipitemus illum, male ominatam bestiam. Ita sane*, inquit alius, *deiciamus illum piacularem futurum nostri exercitus*. Atque illi in me jam coibant: verum ego auditis hisce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intrassemus in diverforium nostrum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant, ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas sarcinas

a Παρὰ] *Παρί* Ex. Fl. Vulgaræ vero suffragatur P.
Solan. *c Φασί*] Dedi ex S. *Φασί* cett. omnes male.

b Πῶτα καὶ ἀπύπνυτα] Et sic esse in Edd. vett. notat
d 'O δ'] Nil mut. Fl. Fr. J. P. &c.

59. Πάντα καλεῖσθαι] An πάντα; adscriptit G¹etius. Bene, si libri addicerent. Jam vero, dum non addicunt, & supra etiam hoc cap. habuerimus πάντα καλεῖσθαι, ubi vid. quae noto, nihil muto. F. F. R.

64. Ὡς ἄλλοτρίῳ] Alludit, ni fallor, ad Homericum illud:

Γινώσκουσιν ὡς ἀλλοτρίοισιν.

Thimyd. 1. 70. B. ταῖς μὲν σύμμασις ἁλλοτρισταῖσις ὑπὲρ τῆς
 πύλης χαῖται. *Greg. Naz. Martyres omnia alacriter*
propositas esse. αἰτ., ἀντὶς ὡς ἁλλοτρίαις ἀγαπῶμενοι ἐν-
 νομοσιν p. 41. *Ed. Basf. BC.* *M. de S.*

65. Εἰς τὴν θάλασσαν.] Sic ego ex conjectura, pro δὴ, quod in omnibus erat. M. de S.

'O δὲ *Solomon* ὃ ἐδὶ ἵσσυτ, ὃν ἐδὶ ἵσσυτ, ὃν ἐδὶ ἵσσυτ; nec tamen facio; nam & saepe sic positum invenio, ubi usus ὃ postulare. Vid. supra notata ad *Amos*. c. 38. No. 23. Adde mox c. 37. ὃ δὲ αὐλῆς — ὃ δὲ δὲ.

Et supr. c. 17. f. τὰ δὲ — τὰ δὲ. Nihil praeterea novi est, bis δὲ post ᾧ sequi, ut jam alibi, ni fallor, ostendi ex Long. *Paed.* 2. p. 48. Adde eundem I II. 93. Et *Alciph.* II. p. 202. & seq. ubi vel quinquies δὲ habes post unum ᾧ. Ait enim: Ἡμῶς δὲ τὰ μὲ ποιῶ, τὰ δὲ μαλακίζουσι τὰ δὲ διαποικίζουσι τὰ δὲ κοροῦσιν τοὶ τὶ οἴουσι. τὰς δὲ, ὅπου οὐ ἄλλως ταχὺ μαλακισμῶν. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo ejiciendum esse, bene monuit *Bergler*. Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito ᾧ, adhibitam legimus in *Aristotele* I. Polit. c. 3. med. (Ἐσυνάν, ait, αἱ αὐτὰι τῆς; ὡς ἵππων. Ἐπὶ δὲ τι μῦθος, ὁ δὲ καὶ τοῖς μὲ εἶναι αἰσχρονομίας, τοῖς δὲ μέγιστον μῦθος αὐτῆς. ἀπὸς δὲ ἔχου, θεωρητὴν λόγῳ δὲ πρὶ τὴν καλῶμενὴν χρημολογίαν. Πρῶτος δὲ πρὶ δικαιοσύνης καὶ δύνανται ἐπινοῦνται).

69. Ἀνὰ σπείρας] In Ev. Marc. VI, 36. καὶ ἀνὰ σπείρας
πρασινοῦ πρασινοῖ legas, de discumbentibus in gramine.
Ad ea verba Rev. J. Elfer. ait: „Ἀνὰ σπείρας” pro ἀνὰ

sarcinas servandas abeunt. *Miserum vero asinum*, inquit illorum unus, *quid adducimus*, ex ungula inuilem? *sarcinarum alias nos portabimus*, *alias equus*. Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, *Miselle*, inquam, *quid ultra hic manes?* vultures te & vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Jam nox est, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum esse usquam, sed juxta pendere quo trahebar alias fororum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egressus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens vidensque anum caudae instar ex asino aptam, generosum

λοκὰ τῷ σκευῶν ἀνασῶσαι· τὸ δὲ ἄθλιον τῷ-
τον ὄνον, ἔφη τις αὐτῇ, τί ἐπάγομεν ἀ-
χρηστον ἐκ τῶ ὀπλῆς; τῷ δὲ σκευῶν ἂ μὴ
ἡμεῖς οἴσωμεν, ἂ δὲ καὶ ὁ ἵππος· καὶ ἀπῆγε-
55 σαι, τὸ ἵππον ἀγοῖς. νῦν δὲ ἦν λαμπρο-
τάτη ἐκ τῶ σελήνης. καὶ γὰρ τότε πρὸς ἑμαυ-
τὸν εἶπον, Ἀθλίε, τί ἐτι μῦθους ἐνταῦθα;
γύπες σε καὶ γυπαῖν τέχνα διηπάσασιν, οὐκ
ἀκούεις οἷα περὶ σὲ ἀβελήσαντο; θέλεις τῶ
80 κρημνῷ περιπαιεῖν; νῦν μὲν αὐτῇ, καὶ σελήνῃ
παλλή. οἱ δὲ οἴχοντες ἀπὸ τῆς Φυγῆς
σάξαι αὐτὸν σὺν διανοστῇ ἀνδροφόνου.
ταῦτα πρὸς ἑαυτὸν ἐνοήσας, ὥρῳ ὅτι
εἰδὲ προσεδεδέμεν ἐδρῇ, ἀλλὰ με ὁ σύρων
85 ἐν ταῖς ὁδοῖς ἰμέλῃ παρεκρέμαστο, τὴν δὲ με
καὶ παρώξυνεν ὡς μάστιγα πρὸς τὴν Φυγὴν καὶ
δράμῳ ἐξίσαι, ἀπῆκεν· ἡ δὲ γραῖς, ἐπεὶ εἶδεν
σποδιδράσκον ἑτοιμὸν, λαμβάνεται· με
ἐκ τῶ ἑρῆς, καὶ εἵχεται· ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνῷ
90 καὶ θανάτου ἄλλαν εἶπὼν εἶμαι τὸ ὑπὸ
γραίας ἀλῶμαι, ὅπου αὐτῇ· ἡ δὲ μάλ’
ἀνέκραγεν ἐνδοθεν τὸ παρθένον τὸ αἰχμάλωτον·
ἡ καὶ προσελθὼσα, καὶ ἰδὼσα γραῖν, δίχην
κέρκην ἐξ ὧν ἡμεῖς, τολμᾷ τόλμημα
γεν-

e Φυγῇ] Σανδῇ Fl. & marg. At. Vulgatam ceterarum Edd. firmat P. f Mv] Ms Ex. Fl. Vulgatam ceterarum tuctur P.

„ cumbere cibi capiendi causa, rarum est. Habet ta-
men ex *Enripidis* Cyclope & *Alexi Athenaeus* I. 19.
„ p. 23. Item *Lucian*. *Asino* (h. l.) Scriptor item A-
„ pocryphus *Tobiae* 2. 1. ἀπίστα τῷ Φαγῶν. *Judith*
„ XII. 16. & in his libris passim. Haec ille: cui
addo: male ergo *Phrynichus* p. 92. id hoc sensu da-
mpat, scribens: Ἀναπιστὴν ἢ καλῶς ἐπὶ τῷ ἀνακλίνεσθαι
ταῖς τράπεζαις. Verum est, pro ἀνυμῶσαι aliis usurpari,
ut vid. *Thucyd.* I. c. 70. vers. 52. καὶ ὑμῶσθαι ἐν ἰλ-
αχίον ἀναπίπτουσιν. Et videtur quam minime animo con-
sternantur. conf. ibi *Wassum*. Et *Philon.* L. I. de Mo-
se, quem ad partes vocat *Hoschel*. qui tamen idem
pro discumbere etiam adfert ex *Euang. Luc.* 17. 22.
Joan. 6. & *Synes* ep. 114. Cautius *Tb. Mag.* Ἀναπι-
στὴν βέλνει ἐπὶ τῷ ἀδμοῦσθαι & ἀδμοῦσαι, ἢ ἐπὶ τῷ ἀνα-
κλίνεσθαι. Sic enim postremum verbum necessario le-
gendum, non ἀνακλίνεσθαι ut est in edit. *Blancardi*.

J. F. R.

88. λαμβάνεται μὲν] Ego lectionem Florentinae
meliolem arbitror, quae μὲν, non μὲν hic habet. Li-

cet enim λαμβάνειν γούσι, ποδῶν, κερμάτων, & similia
sint obvia; ut recte mox c. seq. λαμβάνονται μὲν, ta-
men id minus eleganter videtur procedere, sequente
praepositione, nam ut λόκοι τῷ ὄντι κρατῶ vulgo dicitur,
minusque commode ibi diceret, λόκοι τῷ ὄντι; ita
difficilius, λόκοι οὐ τῷ &c. At quum λαμβάνειν τινος,
& λαμβάνειν ἑρῆς, item οὐ τῷ ἑρῆς seorsum recte dica-
tur, nolim his conjunctis controversiam movere. Di-
co tantum, Florentinae lectionem mihi *Luciano* stilo
aptiorem videri; et si duplex ejusmodi genitivus non
est adeo inusitatus sine praepositione, ut *Herodian.* 2.
3. 8. καὶ λαβόμενος τῷ χειρὶς *Χλαβρίωνος*, & prehensa
manu *Chlabrionis*. Ne plura congeram, quae sine
praepositione aliter construi possunt, ut *Aelian.* V.
Hist. XII. 46. καὶ ἱκνόμενος ἰλαβὼν αὐτοῦ τῷ χεῖρτι. Et il-
le adprehendit ejus iuvam.

J. F. R.

93. Δίχην κέρκην] Potest intelligi hic locus ita ut in-
terpretatus sum: nec de emendando in mentem ve-
nisset, nisi dum forte *Apulejum* confero, invenirem
ista, *Met.* 6. p. 127. 29. *Pric.* De *virgine carpitia* ut
ipse

γενναῖον, καὶ ἄξιον ὑπονοηθῆναι νεανίσκου, ἀναπνῆσθαι γὰρ εἰς ἐμέ, καὶ ὅτι καθίστασά μοι, ἡλαυνεῖ καὶ γὰρ τῷ τε ἑρώδι τῇ Φυγῆς, καὶ τῇ κόρης στυγῇ ἐφυγον ἵππου δρόμῳ. ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλυτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς ἡνύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ. πρὸς δὲ ἐμέ, Ἦν με, ἔφη, κομίσσῃς πρὸς τὴν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μὲν σε πάντος ἔργον ἀφίσσω, κριθῶν δὲ μέδμιν ἔσται σοι ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας τὸ ἀριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τὰς Φονεῖς τὰς ἐμαυτῇ Φευξόμενους, καὶ πολλὰν ὀπτηκίαν καὶ θραπικίαν ἐκ τῆς ἀναστροφῆς ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθειν τῷ τραύματι ἀμελήσας.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐρχίζετο διπλῆ ὁδὸς, οἱ πολέμοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀνατρέφοντες, καὶ πῶρρόθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σλήνην ἐγνωσαν τὰς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονταί μιν, καὶ λέγουσιν, ὦ καλὴ καὶ γαυρὴ σὺ παρθένε, ποῖ βαδίζεις ἀσπίδα ταλαίπωρε; εἰδὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις σποδώσομεν, Σαρδόνιοι γελῶντες ἔλεγον καὶ με σπο-

facinus audet & dignum desperato juvene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, si me, inquit, mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te, omni opere dimittam: hordeorum vero medimnus erit tibi in singulos dies prandium. Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adjumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulneris.

24. Cum autem eo veniremus ubi findebatur via in bivium,prehendunt nos hostes redeuntēs, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes,prehendunt me dicuntque, Quorsum, honesta & bona virgo, intempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus, cum Sardonio risu dicebant: meque conversum tra-

a [Ἐπιπλάττω] Ἐπιπλάττω Ex. Fl. b Ἠνύχετο] Sic Edd. & P. Εὐχέτο Ex. Fl. c τῇ φυγῇ] Restitutum ex P. & marg. A. T. τῇ φυγῇ Edd. priores. d Διπλῇ Τριπλῇ P. Cum vulgata facit Fl. e [Id.] Ita bene Fl. H. P. &c. [Id.] male f. f Σαρδόνιοι] Σαρδόνιοι Edd. anteriores.

19. * Σαρδόνιος γελῶντες] Σαρδὼν ἢ σαρδὼν περὶ τὰς Ἡρακλείας γῆρας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὅμοιοι σιλίνοισι, ἀνὰ αἱ γενεαὶ παλαιῶν καὶ νεωτέρων ἀκρίβειαν γελῶσι, καὶ ἄνω σιλύτῳσι. Τιμαῖος τὸ δὲ φησὶν, ἐκείνους τοὺς ὅτις τῇ γενομένης γενεᾷ αὐτῶν θύσει τὸ κρέον, γελοῦς καὶ τῷ

πολλοὺς ἔχουσιν, καὶ πρὸς ἀρχαῖς χρημάτων καὶ λαλοῦντες, ὅταν Σαρδόνιος γέλωτος ἐκλήθῃ. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκείνους οἱ θύσκατοι γέλωτος γελοῦν ἀκρίβειαν πρὸς τὸν ὅτις τῷ παλῶν ἀφορῶντες ἀκρίβειαν γελοῦν, ὅταν ἡ παροιμία. V.

* Σαρδ. γελ.] Complures hujus proverbii interpretationes vid. ap. Juid. quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. J. F. R. † αὐτῇ] Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo serva-

tos a Scholiasta, non semel supra observavi. J. F. R. † Ἐν] Excidit numerus. M. de S. Suppletur ergo ex S. de S., qui ε, i. e. γο. addit. J. F. R.

ipse vocat, Quae voce excita procurrrens videt, Hercules, μετασπλάττει σπλάττω] scenam, non tauro sed asino dependentem Dirce anicula: sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum &c. Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitae. Quidquid de auctore hujus libelli judicemus; Apulejus certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit

in suo exemplari non δεικνύμεν ut nunc legitur, sed δεικνύμεν; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. J. M. G.

i. Ἠνύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ. ut initio ejusdem hujus pag. φυγῇ σῶσαι αὐτὴν. & c. 34. E. φυγῇ ἐνέχοντα. J. F.

Ibid. τῇ φυγῇ] P. uti Cl. Jansenius emendandum esse mo-

trahebant retro. Atque ego pedis & vul-
neris recordatus claudicabam. Illi vero,
Nunc, ajunt, *claudus es, cum in fuga es cap-*
rus? Sed cum fugere tibi collibuit, sanus,
ocior equo, & volucris eras? Haec verba
excipiebat fustis: jamque ulcus in femore
habebam ab istis admonitionibus. Domum
iterum reversi anum invenimus, quae resti-
cula se e rupe suspenderat: metuens nem-
pe, ut verisimile est, dominos ob fugam
virginis, innexo cervici laqueo se suspen-
derat. Illi autem aequitatem animi in anu
admirati, resolutam una cum resti praecipit-
tant: virginem autem intus vinciunt, po-
stea coenant, & computatione longa utun-
tur.

25. Atque interea de puella inter se dis-
putant. *Quid facimus*, ait illorum unus,
fugitiva? *Quid vero aliud*, inquit alius,
quam vetulae illam superinjiciamus, quae
multas nobis, quantum quidem in ipsa fuit,
opes abstulerit, totamque nostram offitiam
prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam si

25. ὁστέφανες, εἰλκον ὀπίσω· καὶ γὰρ περὶ τῆς
ποδοῦς καὶ τῆς τραύματος ἀναμνησθεῖς,
ἐχώλεον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χολῶς,
ὅτε σποδιδράσκων ἐάλωκας; ἀλλ' ὅτε Φεύ-
γειν ἐδόχῃ σοι, ὑγιαίνων, ἵππῃ ὠκύτερῃ,
καὶ πλὴνός ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τῆτοις τὸ
ξύλον εἶπετο, καὶ ἤδη ἔλκετο ἐν τῷ μηρῷ εἰ-
χον νηθευμένῃ. ἐπεὶ δὲ εἶσω πάλιν ἀνε-
στρέψαμεν, καὶ μὴ γραῦν εὐρομεν ἐκ τῆς πέ-
τρας κρεμασμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γὰρ,
οἷον εἶκος, τῆς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς παρθέ-
νης Φυγῇ, κρεμᾶ ἐαυτῇ, σφίγγασα ἐκ
τῆς τραχήλου· οἱ δὲ τῇ γραῦν θαυμάσαντες
τὴν εὐγνωμοσύνης, καὶ μὴ σπολύσαντες ἐς τὴν
κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὥς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ.
35. τῇ δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἴτα ἐδεί-
πνεν, καὶ πότε ἦν μακρός.

Καὶν τότε ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο
πρὸς ἀλλήλους· τί ποιῶμεν, ἔφη τις αὐ-
τῶν, καὶ δραπετεύει; τί δὲ, ἀλλ' εἶπεν,
ἄλλοτερον, ἢ τῇ γραῖ ταύτῃ κάτω ἐπιρρίψα-
μεν αὐτῇ, ἀφελομένην μὴ ἡμᾶς χρήματα
πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν
ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴστε γὰρ, ὦ φίλοι,
ὅτι

2. Τῶς μηρῷ] Nihil mut. Fl. f. Ald. H. P. &c.

29. Καλωδίῳ] Σχοινίῳ. V.

monuerat. In reliquis τῆς φυγῆς legitur. Vide supra
hoc ipso capite, & c. 34.

Eripe nate fugam. Virg. Aen. II. 619.

Ibid. Σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ] Recte emendavit hoc
Cl. Jansenius, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in
αὐτῇ etiam videtur velle mutare, non satis causae
videbam. Alia res foret, si ipsa virgo narraretur
se ipsam fuga servasse. Jam vero ne ad anum re-
feratur, obsecundavi, ac perspicuitati consului.

J. F. R.

19. Σαρδόνιον] Sic Z. Tr. c. 16. vide Scholia. Omnes
autem hic impressi Σαρδόνιον habent. P. vero
Σαρδόνιον & Σαρδόνιον. Sed vera est, quam sequimur,
scribendi ratio. Homerus metri causa mutavit. Vide
Od. Y. 302.

M. du S.

Σαρδόνιον γελῶντι] Recte producitur secunda in
Σαρδόνιον. Et sic bene editum in *Suidas* Σαρδόνιον γέ-
Tom. II.

λας. De significato ejus proverbii vid. *Erasmus* in
Risus Sardonius, & *Suidas*, ex cujus variis expositio-
nibus hanc addidisse fassicerit, quod dicatur de iis
qui in proprio exilio vident. Sed huc magis convenit
Scholiastae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui
cum lignis senes percutiunt, adeoque in alterius ca-
lamitate, rident.

J. F. R.

26. Τῶς μηρῷ εἶχον] Τῷ μηρῷ in dual. maluissim; ita
ut εἶχον tum esset plurale, sed propter adjunctum νη-
θευόμενῃ non licet. Alii mallent εὐ τῶς μηρῷ, & hoc
certe melius. Verum nihil muto sine Codd. aucto-
ritate. Omittitur enim & alibi τὸ εὐ, ut *Homer.* II.
E. 137. Οἱ γὰρ τὴν πομπὴν ἀγροῖ ἐν ὑπεπόκεισι εἰσὶν ἱερὸν
— ubi ἀγροῖ valet εὐ ἀγροῖ. At si quis Codex prac-
iret, non dubitarem εὐ in Luciano addere. Supra
etiam *Nigrin.* c. 14. p. 53. in alia locutione similiter
omissum est εὐ, legiturque: τοιαύτη ἰδοῦντι θανάτῳ.
Id vero merito suspectum est Cl. *Hemsterh.* J. F. R.

Ffff

44. Ἐλέ.

ὅτι αὐτὴ εἰ τ' οἴκοι ἐδράξατο, ἐδὲ εἰς ἀν
 ἡμῶν ζῶν ὑπελείπει· πάντες γὰρ ἀν ἐάλω-45
 μεν, τ' ἐχθρῶν ἐκ ὡδασκευῆς ἡμῶν ὅτι πε-
 σόντων· ὥστε ἀμυνόμεθα μὲν τ' πολεμίαν·
 ἀλλὰ μὴ ἔτι ῥαδίως ἀποθνήσκω, πεισθ-
 σα ὅτι τῇ λίθῃ· θάνατον δὲ αὐτῇ τ' ἀλ-
 γυνότατον καὶ μακρότατον ἐξυρώμεν· καὶ ὅτι 50
 αὐτῷ χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάσας, ὥστε
 ῥον ἀπολαῖ· εἴτα ἐζήτην θάνατον. καὶ τις
 εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσεις τὸ δρεχίλεκτό-
 ημα. τ' ὅσον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα,
 νῦν δὲ καὶ χαλὸν εἶναι ψευδόμῃον, καὶ μὴ καὶ 55
 τ' Φυγῆς τ' παρθένου γενόμενον ὑπὲρ τῷ καὶ
 ἀφ' ἑαυτοῦ. τῷτον ἐν ἑαυτῷ ἀποσφάσσας,
 ἀνατέμωμεν ἐκ τ' γαστρός, καὶ τὰ μὲν ἐγκα-
 τα πάντα ἐξω βάλλωμεν, τ' δὲ ἀγαθὴν
 ταύτην παρθένον τῷ ὄντι ἐγκαλοικισώμεν, 60
 τ' μὲν κεφαλὴν ἐξω τῷ ὄντι πρόχειρον, ὥς
 ἀν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγῇ, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα
 πᾶν ἐνδον κρυπτόμενον, ὥς ἀν αὐτῷ κα-
 ταχειμῶν ἐν μάλα συρράβαντες ῥίψωμεν
 ἐξω ἄμφω ταῦτα τοῖς γυνῇ, καὶ τῷ τῷ 65
 ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ Φίλοι,
 τ' βασάνῳ τὸ δεινόν. πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ
 ὄντι συνοικεῖν, εἴτα τὸ, θέρει ὥρα θερ-
 μοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνι καθεβῆναι, καὶ λι-
 μῶν αἰετίνων ἀποθνήσκω, καὶ μὴ αὐτῷ 70

domesticos suos affecta fuisset, futurum fuis-
 se, ut vivens nostram nemo relinqueretur: ca-
 pi enim essetis omnes, ex praeparato irruen-
 tibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos
 quidem inimicam; sed ne ita facile moriamur
 incidens in saxum: verum mortem illi et
 acerbissimam excogitemus et longissimam,
 quaeque illam tempori et cruciatui servatam
 tum demum interimat. Deinde quaerebant
 ejusmodi mortem. Et aliquis ait, Novi vos
 laudaturos esse commentum. Asinum perdere
 oportet, ignavum, jam vero et claudicationem
 mentitum, et fugae virginis adjutorem
 ac ministrum. Hunc igitur cras mane maeta-
 tum exenterabimus, ejectisque intestinis o-
 mnibus bonam hanc virginem collocabimus in
 asino, capite extra asinum uti promineat, ne
 mox suffocetur; reliquo autem corpore toto in-
 tus occultetur. Sis ergo dispositam ubi probe
 consuerimus, extra utrumque vulturibus proji-
 ciamus paratum nova ratione prandium. Vi-
 dete autem, amici, cruciatu illius acerbita-
 tem: primo quidem in mortuo habitare asino:
 deinde aestatis tempore fervidissimo in ipso ju-
 mento coqui, et enecante semper fame mori,
 neque necis consciscendae facultatem habere.

Re-

44. Ἐδράξατο] *Ἐπιδράξατο. V.

*Ἐπιδράξατο] Ita merito correxit Solan. cum ἐπιδράξατο legeretur.

44. Ἐδράξατο] Verba illa καὶ τ' οἴκοι ἐδράξατο vulgo
 vertuntur si domum suam aufugisset: quae versio quam-
 vis vel sic satis sensum exprimat, nequiquam tamen
 est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab ἐδρά-
 στω fugio deducendum est (quid namque ἐδράσκειν τ'
 οἴκοι foret?) quemadmodum forte fecit Interpres; sal-
 tem ut alii legentes id faciant, facile ista interpreta-
 tione adduci possint: sed a δράττω pertingo, consequor,
 assequor, velut δράκων per ἐπιδράσκειν, & δράκων per
 ἐπιδράσκειν exponitur ab Hesychio. Est ergo δράσκειν τ'
 οἴκοι, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale
 Nympha apud Apollon. Rhod. I. 1130. dicitur Idaeos
 Daedylus peperisse δράκωνος γυνῆς, apprehensa terra.
 ubi vide Scholia. Invenio δράσκειν positum ali-
 quo modo etiam pro afficere, studere. Callimachus

Epigrammate I.

Ταῦτ' αἶψα ὁ ξυῖον· ἰφίσιον μὲν οἶκον
 δράσκειν, παῖδων κληδονὴν ἐπιδράσκειν.

vertit Vulcanius,

His simul auditis majores quaerere confus
 Desistis, et puerum consilium arripuit.

Ἐδράξατο] Vide Jensonium. Conf. infra Philop. c. 22.
 M. du S.

Ἐδράξατο] Non solum infra in Philopatr. loco ab
 Solano cit. legas: δράκωνος μὲν τὸ λάπην. Sed & ap.
 Alciph. III. p. 426. compositum ἐπιδράσκειν pro pre-
 hendendo, nanciscor: καὶ πᾶσι τ' οἴκοι ἐπιδράσκειν δρα-
 σκῶν.

Reliqua enim quae patitur, tum putrescentis odore asini, & sciens vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt.

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam jugulandus, & qui neque post mortem jacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem susceperurus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Jam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes conjecerunt, ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Adsumtam ergo virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis successisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt.

27. Virgo multam merito rationem me ipsi habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi

ἀποπνίξαι ἔχουν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσετο, σηκομύμει τῷ ὄντι τῇ τε ὁδῷ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμύμει, ἐὰν λέγειν. τέλει δὲ οἱ γύπες ἀφ' τῷ ὄντι παρεισιόντες εἴσω, καὶ ἵσταύντω, ὡς ἐκείνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι ἀφασπάσουσι).

Πάντες ἀνεδόθησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ τερατῶδῳ τῷ εὐρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον αὐτοῖς, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενοι, καὶ μὴδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς κεισόμενος. ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ἐπιδοξόμενοι, καὶ δίκην ὑδὲν ἀδικήσεως κόρης ἐσόμενοι. ὁρθρὸν δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίστατο πλοῦτος στρατιώτης, ἐπὶ τῆς μιᾶς τῆς ἀφιγμένον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμευεν, καὶ ἐπὶ τῇ χώρας ἡγεμόνα ἀπήγον. ἔτυχεν δὲ καὶ ὁ κόρη μεμνητευμύμει σὺν αὐτοῖς ἐλθόν. αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώνιον τῆς λατῶν μηνύσας. πλοῦτος λαβὼν ἐν τῷ παρθένῳ, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμὲ, ἕτως ἤγειν οἴκαδε. οἱ δὲ καμῶνται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πῶρρόθεν, ἔγνωσαν εὐτυχῶντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμῷ προσγkησαμύμει, καὶ προσδραμόντες ἡσπάζοντο, καὶ ἤγον εἴσω.

Ἡ δὲ παρθένη πολλὸν λόγον εἶχεν ἐμῷ δίκαιον ποιῆσα, τῷ συναιχμαλώτῃ, συναποδράσαντῃ, καὶ τὸ κοινὸν ἐκείνοι αὐτῇ θάνατον.

a 'Αφιγμένον] Sic Fl. Ald. V2. B1. B2. Fr. H. S. 'Αφιγμένον P. 'Αφιγμένον. f. & marg. A1W. b 'Απῆγον] Sic recte f. H. P. & c. 'Επῆγον Fl. c Προσγkησαμύμει] Restitut. ex Fl. Προσγk. cett.

81. Θάκη] Τάφ. V.

88. Καταγώνιον] Οικίαν. V.

Θάκη, ubi tamen etiam ἔτι δρᾶσθαι legi posse Cl. Bergl. non male existimat.

58. 'Ανατίμωμιον ἐκ τῆς γαστρός] Supra τῆς ἐφίμει ὕμν. F.G.

84. 'Αφιγμένοι] Sic f. Ed. Reliquae ἀφιγμένον, nisi quod P. ἀ—όν fecit. M. du S.

'Αφιγμένον] Vides variari inter ἀφιγμένον, —όν, & —ον. Quae cum singula possent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum Edd. numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens τὸ πλῆθος ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, mutavit, pro i substituens. Ac vix credo opus fore constructionem huiusmodi πλῆθος ἀφιγμε-

νοι, testimoniis comprobari. Ecce tamen pauca: Nestor supra Hermet. c. 72. 'Ο παλὺς λαὸς πιστεύει. Timon. c. 9. post 'Ατίκην sequitur eo relatum αὐτοῖς. Conf. Cl. Hemsterh. ad Nigr. c. 1. pr. Adde Alcibiades. III. Ep. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρμ. πᾶσι λαβέλειπται. Philostr. Vit. Sophist. I. XXV. p. 536. pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατὴρ Ἡρακλῆα τῇ Ἑλλήσποντο ἰκαυοῦντις. Diod. Sic. I. c. 93. v. 4. Οὐ δύναται ταῦτα προτρέψασθαι — τοῖς ἀνδράσι — ἀλλὰ χλαδαζόμενοι, pro χλαδαζόμενα. Sic mascul. αὐτοῖς relatum ad τὰ ἴδια vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutaciones, ut pro Imag. c. 9. κείνη — ἐχούσιν pro ἔχουσιν. Item τίνα ἀναδούκων ex Aristoph. Plut. 291. aliaque ad Ven. Hiff. a me notata. Adde Cl. Wessel. ad Diod. Sic. 2. c. 19. No. 34. f. f. f. f.

98. Κα

ταλον συγκαίνυνσαντος· καί μοι ^a τοῖς κελιμημένοις ἄριστον ^b παρέκειτο μέδιμνον κριθῶν, καὶ χόρτον, ὅσον καὶ καμήλων ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα ^c κατηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄναι με, καὶ ἐκὺνα τῇ τέχνῃ μελαθεῖσαν. ἐώραν γὰρ τὴν κύνας εἰς τέπτανεῖον παρεισίδοντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλεονάζον νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὑπερὸν μὲν τὸ γάμον ἐπὶ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν ὡς πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαι με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ δέλειν, ὁ πατήρ ἐκέλευσεν ἐλευθερόν ^d ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλευθερὸν, ἔφη, ζῆσαι ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ὀπιθεῖν. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκη ^e τότε, εἰ ἦν τὰ πρᾶγμα ἐν ὄνῳ δικασθῆναι. καλέ-
σας ἔν τῃ ἵπποφορῶν τινα, τέτῳ με πα-
ραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀ-
ποφορήσων. ἐπεὶ δὲ ἦκομεν εἰς τὴν ἀγρόν,
ταῖς ἵπποις με ὁ νομὸς συνέμιξε, καὶ ἦγεν
ἡμᾶς ^f τὴν ἀγέλην, εἰς ^g νομόν.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα καὶ ταῦθα ὡς παρὰ Κανδαύ-
λη καί μοι γενέσθαι. ὁ γὰρ ὀπιτάτης τῇ ἵπ-
πων, τῇ αὐτῇ γυναικὶ ^h Μεγαπόλῃ ἐνδόν
με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύ-

mortis periculo versatus. Ac mihi apud
novos dominos prandium apponebatur medi-
imnus hordei, & foeni quantum camelis fa-
tis esset. At ego tunc maxime Palæstram
exsecrabar, quae me in asinum, non in ca-
nem arte sua transfigurasset. Videbam enim
canes furtim ingressos in culinam multa li-
gurientes, quae solent in nuptiis sponso-
rum divitum. Paucis post nuptias diebus, cum
gratiam mihi hera minor habere diceret a-
pud patrem, & justam mihi vicem velle
operfolvere, jussit pater liberum me dimitti
sub divo, & cum gregalibus equabus pa-
scere. Sic enim, inquit, & tanquam liber
jucunde vivet, & equas inscendet. Et haec
justissima tum gratiae relatio videbatur, si
res asino judice acta esset. Advocato ergo
pastorum uni me commendat, me gauden-
te, qui non amplius onera gestaturus essem.
Cum vero rus venissemus, equabus me ad-
miscuit pastor, & nos, gregem, pastum
egit.

28. Fatale autem erat eadem mihi quae
Candaui usu venire. Magister enim equa-
riae, suae uxori Megapolae domi me reli-
quit. Haec vero molae me junxit, ut om-
nino

^a Τοῖς κελιμημένοις] Τῶν κελιμημένων L. ^b Παρέκειτο] Παρίχετο Pell. ^c Κατηρώμην] Κατηρώμην J. male.
^d Ταῖς ἀγελαίαις] Vid. notas. ^e Τότε] Τοτε Ald. Τότε cett. ^f Ἀγρόν] Ἀγίλῳ marg. A1. ^g Τῷ ἀγίλῳ]
Εἰς τὴν ἀγίλῳ P. male. ^h Νομόν] Νομῶν marg. A1W. ⁱ Μεγαπόλῃ] Μεγαποπόλῃ marg. A1.

5. * Δοχῶν] Μαχηρῶν. V.

Ibid. Λαφύσσοντας] + Διαπαρτρέφοντας. V.

* Δοχῶν] Referti haec debent necessario ad vocem τέπταν-
των. quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. 6. exiat

ταπῶν.
+ Διαπαρτρέφ.] Διαπαρτρέφοντας melius C.

M. du S.

98. Καί μοι τοῖς κελιμημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμ-
νον κριθῶν] Quid illud τοῖς κελιμημένοις? Unde tertius
ille casus? Interpres vertit, domitorum jussu. Is qui-
dem postulat lenius, non tamen cum in ipsis verbis
video. An excidit ὡς, legendumque καί μοι πα-
ρεκειτο τοῖς κελιμημένοις ἄριστον παρέκειτο, &c.? Et mihi apud
dominos apponebatur prandium, &c.

Ibid. Τῶν κελιμημένων] Ego τὸ κελιμημένον, conjiciebam
legendum, pro vulgato τοῖς κελιμημένοις. Sed L. Codex
τὸ κελιμημένον &c. ipsum probum suppeditat. Mallem tam-
en ὡς τὸ κελιμημένον.

Τοῖς κελιμημένοις] Aliquid deest. An sic legendum
τὸ κελιμημένον ἔτι προσεχέσθαι. F.G.

Τοῖς κελιμημένοις] Nimis violenta est Gwyni emenda-
tio. Placeret ὡς tantum addi; licet enim dativus
pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus
Graecis, aequae ac Latinis; ut supra Tac. c. 25. Ἐπὶ
δὲ ἰδιωτικῶν αὐτοῖς. & infra hoc Afano c. 39. f. καὶ τοῦ-
τό μοι ἡδὴ πεπράξαι. Item ap. Aristoph. Pac. v. 1260.
Τοῦτο ἀνέχεσθαι, pro ὡς τὸ τοῦτο. Iterum ap. Nostr.
infra, Jon. Trag. c. 7. πρ. Ἀρεὰ κελιμημέναι σὺ, &c.
vel centies alibi. hic tamen propter alterum dativum

ac-

nunc sibi triticum hordeumque molerem. 2 Atque illud mediocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco poscens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, factasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum suspicati equarum, suarum uxorum, persequabantur, utrasque in me calces jactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi Zelotypiae. Emaciatus ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis sociis.

29. Verum etiam frequenter fursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons adscendendus erat, ardua vehementer via, insuper

5 γυναι, ὥστε ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυρρὰς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τῆτο μὲν ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστω ὄντι ἀλεῖν τοῖς ἑαυτῇ ὀπίσθαι. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ ὡς τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάντων ἦσαν) ἀλευροῦσα τὴν μισθὸν αἰτῶσα, ἐξεμίσθη τὴν ἐμὸν ἀγρὸν τράχηλον. καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τὴν δὲ ἀριστον φρύγανον, καὶ μοῖοι ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάλας ὅλας ποιῶσα, κατέπινεν. ἐμοὶ δὲ, σίτου ἀριστον ἦν. εἰ δὲ σὺ καὶ 3 συνηλάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομὴς, παρόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν θρῆνων, ἀπαλλόμενος. αἰεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδῶκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ σπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν. οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἵππικην. λεπτὸς ἦν καὶ ἀμορφὸς ἐν ἐπολλῶ χρόνῳ ἐγενόμην, ὥστε ἔνδον εὐφρανόμενος πρὸς τὴν μύλην, ὥστε ὑπαίθριον νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμῶμενος.

45 Καὶ μὲν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὁμοῖς ἐκόμενον. τῆτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν. πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινὰς ὁδὸν, εἴτα καὶ ἀνυπόδετον ὄρει

1. Ἀνυπόδετον] Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπόδετον. Conf. supra c. 16. aliter infra c. 43. f.

accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρατρεχόμενον, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit) De potestate vero participii παρατρεχόμενον vid. *Alciphron*. III. Ep. 63. *Sponh.* ad *Aristoph.* *Plut.* vi. 4. docentem active & passive accipi, de Domino ac de servo. Eundem ad vi. 7. ubi de ἰσχυρόν & παρατρεχόμενον duplici potestate, agit. Conf. supra hujus fabulae c. XI. f.

4. Τετραταῖον] Τὸ τετραταῖον videtur fuisse in *J.* Sed *Solan.* ex aliis mutavit in τεταῖον.

11. Ταῖς ἀγλαῖς] Sic necessario cum P. & S. legendum, aut ταῖς ἀγλαῖς, ut in *Fl.* Ed. est; non vero ut in reliquis, ταῖς ἀγλαῖς.

15. Ἐν ἱερῷ δικαστῇ] Vix dubito dedisse auctorem ἱερῷ. Hanc enim praepositionem, non alteram ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet.

20. Τὴν ἀγίαν] Non solum illud eis ante ἀγίαν abesse volo, propter proxime sequens εἰς; sed & articulum τὴν auferte malim, ut sit adverbii more ἀγίαν

ἀγίαν catervatim, ut apud *Asian.* in *Hist. An.* non scemel.

21. Καταδύλη] Vide *Herodot.* I.

Ibid. Ὡς περ Καταδύλη] Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae jussu interemti. Sed quid simile huic Asino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulum nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, objectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic laret, corrupto nomine Καταδύλη. *J. M. G.* (In *Codd.* nil opis invenio.)

25. Κριθὰς ὅλας] Hoc & quod sequitur μάλας ὅλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperitiae & incite scripta.

33. Κατέπινεν] Vid. infra dicenda ad c. 47.

36. Ἀρσένων] Ἰππων scil.

ὄρει ἐν λίθινῳ. καὶ μοι συνεξέπεμπον ὄνηλά-
 τιν, παιδάριον ἀκάθαρτον. τὸτό με καινὸς
 ἐκάσθη ἀπώλλυε. ὡρῶτον μὲ ἔπαιέ με καὶ
 τρέχοντα λίαν, καὶ ξύλῳ ἀπλῶ, ἀλλὰ τῷ
 ὄξυς πυκνὸς ἐχόντι καὶ ὄξεις, καὶ αἰεὶ ἔπαιεν
 εἰς τὸ αὐτὸ τῷ μηρῷ, ὥστε ἀνέωκτό μοι
 κατ' ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ αἰεὶ τὸ
 τραῦμα ἔπαιεν. εἰτά μοι ἐπετίθη Φορτίον,
 ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ
 ἀνωθεν ἡ καταβάσις ὄξεια ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦ-
 θα ἔπαιεν. εἰ δὲ μοι περὶ πῶν ἴδοι τὸ Φορ-
 τίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ὀπικλίνον, δέον τὸ ξύ-
 λον ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κρυφτέρῳ προσβαλεῖν,
 καὶ τὸ ἴσον ποιῆν, τὸτό μὲ ἐδέσθη εἰργάσα-
 το, λίθος δὲ μεγάλους ἐκ τῷ ὄρει ἀναίρε-
 ῖν, εἰς τὸ κρυφτότερον καὶ ἀνω νεῦον τῷ
 Φορτίῳ προσετίθει καὶ κατήναι ἀθλιῶ τοῖς
 ξύλοις ὁμῶς καὶ λίθοις ἀχρεῖς ἀειφέρον. καὶ

non calceatus eram in monte scrupeo. Et
 una mecum emittebant mulionem, impu-
 rum puerum, qui male me semper perde-
 ret. Primo percutiebat me valde licet cur-
 rentem, non simplici fuste, sed crebris a-
 cutisque nodis inaequali, eandemque sem-
 per femoris partem percutiebat, adeo ut
 aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at
 ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde
 imponebat mihi onus elephanti etiam porta-
 tu difficile. Eratque descensus de summo
 arduus; at ille hic etiam pulsabat. Si quan-
 do labare mihi videret onus, & in alteram
 partem inclinare, cum deberet de lignis
 ablatum aliquid leviori parti adjicere, &
 ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: sed
 lapides magnos de monte sublato in levio-
 rem & sursum nutantem oneris partem ad-
 didit: descendebar ergo miser, cum li-
 gnis lapides simul inutiles circumferens. Er-
 rat

51. Καὶνός] Παραδόξος. V.

52. Ἐκάσθη] Ἀέ. V.

51. Ἀκάθαρτον] Impurus, i. e. sceleratus. Terent. A-
 nus haud impura, non scelestus, non mala. i. e. bona.

F. G.

Ἀκάθαρτον] Locus Terentii est Heaut. IV. 1. 16.
 Sed nihil hoc novi. ἀκάθαρτον cod. modo occurrit c.
 32. pr. & alibi.

F. F. R.

70. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων] Conf. supra notata ad Tox. c.
 20. No. 6. Et videbis genitivum casum hic interdum
 praefereendum; sed ἐπὶ τῷ εἶναι vel θῆναι tamen non
 semel significare in, super aliquo loco esse, vel poni:
 licet Grammatici non satis idonea proferant testimo-
 nia. Verum ἐπὶ τούτοις potius valere post haec, vel
 propter haec, vid. supr. c. XI. f. & 17. pr. Nam ἐπὶ
 cum dat. sive ablat. alia potestate esse intra, ut in vul-
 gatissimo Epicteti τὰ ἐφ' ἐμῶν, quae sunt in nobis, i.
 e. in nostra potestate, nemo ignorat; componitur ita
 cum τὸ ἐν ab Sophocle, ut eidem eodem casu respon-
 deat, in Antigoni: v. 327. Ἐν τοῖσι δόξῃ ἢ πὶ τῇ ψυχῇ
 δόξῃ; In amicitia, an in animo morderis? F. F. R.

73. Οὐδ' ἦν καθύπερθε.] Aut excidit aliquid, aut legen-
 dum ὁ γὰρ δὲν. Reinesius putat docesse ἵνα, ante τῷ.
 In L. pro ἢ, legitur ἢ, quod quo valeat nescio.

M. A. S.

Οὐδ' ἦν καθύπερθε.] Pridem in mentem venerat, le-
 gendum hic non ἢ, sed ἢ, suadente tum re ipsa,
 tum Apulejana paraphrasi Lib. 7. p. 145. Ed. Pri-
 cum daberet egregius agas &c. Video autem idem plu-
 cuisse Viro docto Miscell. Obs. Vol. 1. p. 148. & Vol.
 2. p. 373. nisi quod ille vult etiam mutari sequens
 participium, & legi καταβάτω vel καταβάντα χεῖρα
 s. τ. λ. quod mihi secus videtur. Nominativum hic

ut alias positum arbitror pro Accusativo infiniti, vel
 infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum ha-
 bet, cum in eadem persona maneat. τῷ pro τῶν po-
 situm, cum semel ἢ in ἢ transiisset. Si quis etiam
 de lectione dubitet; illud tamen vel mediocriter exer-
 citatis apparebit, longe commodiorem esse, quam
 dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit.

F. M. G.

Οὐδ' ἦν καταβάς τῷ χεῖρ᾽ ἐμῇ ἐπιδύναι] Video An-
 onymum quemdam in Miscell. Obs. Brit. mens. Sept. &
 Oct. 1732. p. 148. „ad haec verba sic commentari:
 „Οὐ γὰρ ἦν καταβάς τῷ ἐπιδύναι non est pura Graeca
 „locutio: & praeterea si repetere eundem sensum
 „circulo unius periodi eadem phrasi & constructione
 „non sit proprie Battologia, fateor me nunquam
 „aliquam vidisse. Οὐκ ἦν καταβάς — ὁ δὲ ἢ καταβάν-
 „χεῖρ᾽ ἐμῇ ἐπιδύναι — ἢ χεῖρ᾽ ἐπιδύναι. Benedictus
 „tam perspicuam tautologiam ferre non potuit, &
 „in Latina sua versione luxuriantia verba suppressit,
 „ultimamque clausulam omisit. Ideo legentem, &
 „si non me fallat opinio mea, approbantibus id o-
 „mnibus aequis Atticis iudicibus, ΟΥΔ' ἦν ΚΑ-
 „ΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα, &c. ac si dixisset; ille, ad
 „quem persinabat haec officia praestare, ne nunquam
 „dem praestitit, sed contrarium prorsus. Olim mihi
 „scrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορ-
 „τίον ἀφελῆν, an sit pura phrasis, Literatorum iudicio
 „relinquam. Herod. Clid. c. 80. τῶν αἰώνων ἀλίστα
 „(i. e. Camelos) καὶ ἀπὸ τῶν ἀχλὺν. Uti hic lego-
 „rem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελῆν — —. Ut mihi videtur,
 „in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ ἔτι καταβάν-
 „non

rat. porro rivus in via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, post ligna mihi insidens rivum trajiciebat.

30. Si quando vero prae lassitudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat malum. Cujus enim erat, ut descendens manum mihi injiceret, meque de terra excitaret, & onere, sicubi opus esset, levaret; ille neque descendebat, neque manum praebebat unquam, sed initio a capite & auribus facto fusti me concidebat, dum fuscitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum spinarum acutissimarum fascem & vinculo constrictum, a tergo & cauda mihi suspendit. Illae ergo, ut facile est ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque assiduo punctu posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me

ποταμός ἦν ἀέναος ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῆς ὑποδημάτων Φειδόμου, ὁπίσω τῷ ξύ-
70 λων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸ ποταμόν.

Εἰ δὲ ποδὲ οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφόρων καταπίσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. ἢ ᾧ ἦν καλαβὰς τῇ χειρὶ μοι ὀκιδῆναι, καὶ με χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποδὲ καὶ δεοί· ὁ δὲ ἔτε κατῆλθεν, ἔτε χεῖρα ἂν ποδὲ ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἀνῶθεν ἀπὸ τῆ κεφαλῆς, καὶ τῶν ὠτων δρεξάμενος, συνέκοπτε με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πλῆγαι. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν οἷς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιξε. συνενεγκὼν ἀκάνθων ὀξύτατων φορτίον, καὶ τὸτο δεσμῷ πελοφίγξας, ἀπεκρέμα ὁπίσθην ἐκ τῆ ὀπίσθου, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπὸντο τὴν ὁδόν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάν-
85 τα μοι τὰ ὀπίσθι νύτῃσαι ἐτίτρωσκον καὶ

α Οὐ ᾧ] Nihil mutant Edd. Οὐ L. pro ἢ quod Anon. conjecit. β Τὸ φορτίον] Τὸ φορτίον Fl.

„ non recte sequitur & convenit cum ἢ ᾧ κα-
„ βάν. Sed haec difficultas facili modo tollitur,
„ legendo solummodo ὁδὸ loco ὁ δὲ.” Haec ille. Sed
„ pleraque frustra. Nam primo ἢ κατὰ pro κα-
„ τὰς periphrasis, adeo est utitata, ut vix opus sit mo-
„ dice perito exempla commonstrare; Recte vero alius
„ Anonymus B. in nott. ad easdem Observatt. cum ob
„ id reprehendit, utrumque hujus participii a Budaeo ac
„ Ssyrb. jam satis ostensum ait, additque Aelian. V. M.
„ 2. 4. ubi ἢ ἰσχυρά. Cui addo unum maxime ef-
„ ficax ex Aristot. IV. Metaph. c. 7. Οὐδὲν ἀσφύμι τὸ
„ ἄστυον ὑγιάνει ἐν τῷ, ἢ τὸ ἄστυον ὑγιάνει. ἢ τὸ ἄ-
„ στυον ἄστυον ἐν τῷ ἢ τῷ, τὸ ἄστυον ἄστυον ἢ
„ τῷ. Quod exempl. cum decem aliis similibus ad-
„ fert Frater cariss. G. O. Reisz in Belg. Graec. p. 402.
„ —3. (qui tamen cum Doctiss. Τὴν Κατα. aliquantil-
„ lum differentiae statuit, quod jam non disquirimus,
„ contenti demonstrasse utique Graecam esse periphra-
„ sin.) Immo & Luciano non infrequens est, ut in
„ Quom. Hist. c. 3. ὁ δὲ ἰσχυρὰ οἰκῶν. Infra c. 52. ἢ
„ ἰσχυρὰ. Et Gall. c. 19. ἀποκρίνας ἰσχυρὰ & simil. quae
„ ex Indice patebunt. Ita Latini, ut Sallust. declam. 2.
„ Et habens. Dein τὸ ἰσχυρὰ quidni maxime probum
„ esset, cum sit ellipsis τῷ ἰσχυρὰ non sexcenties, sed sex
„ millies frequentata? cum genitivis nominum substan-
„ tivorum quidem frequentior; sed & cum articulo &
„ infinitivo, ut Heliod. Aeth. L. IX. p. 420. (quem ad
„ partes vocat Cl. Elsnor. sed aliud agens, ad 2. Theff. 2.
„ 2.) τὸ ἰσχυρὰ ἐ τῷ ἰσχυρὰ σπυρίων. Immo vel τὸ solum
„ pro τῷ ἰσχυρὰ Aristoph. Nub. 22. frustra etiam

ὁ δὲ sollicitatur quod ἰσχυρὰ inseruit. Vid. supra Her-
„ mot. c. 28. f. ὁ δὲ, δὴν τῷ πηλαίῳ κατατοξεύσαι, ὁ δὲ
„ τῷ μύρῳ ἰσχυρὰ. &c. Et Hieronim. 2. c. 8. f. Repetitio
„ verò sic defenditur in notis Observatt. Miscell. „ Vi-
„ detur alius, aegerime ferens pueri hujus insolentiam,
„ hac repetitione voluisse indicare iniquitatis
„ magnitudinem, fortisque locus ita ibid. bene ver-
„ titur: Non enim descendere solebat, ut mihi manum
„ porrigeret, vel humo allouaret, vel omnis demorer:
„ imo non solum non descendit, vel manum praebebat,
„ verum a summo capite & auribus incipiens totum
„ me fuisse dadolabat. Cum autem Apulejus (f. potius
„ Appulejus, ut est in Inscrip. ap. Reinsf.) idem
„ agens VII. Metam. p. 145. dicat: CUM DEBE-
„ RET egregius agas manum porrigere, id revera fa-
„ vet Anonymi correctioni ἢ δὲ ἢ. modo non dixisset,
„ haec Graeca non esse. Si quis tamen verba ὁ δὲ us-
„ que ad ἰσχυρὰ pro glossemate habere velit, per me
„ licet. Cl. Solanus quoque se non expedit, nesciens
„ quo ἢ quod L. habet, sit referendam. Sed si ἢ eius
„ admittere libuerit, id jam placeret, nec nominati-
„ vus sequens me offenderet, memor eorum quae Clar.
„ Jense. collegit in Lectt. Luc. p. 71. 73. — 80. Non mi-
„ nus inquam, quam in Epist. ad Ephes. IV. 1. & 2. ubi
„ accusativus & nominativus simul infinitivo junguntur;
„ quae constructio egregie defenditur ab Rever.
„ Jac. Elsnoro, ex Aelian. V. Hist. XIII. 23. ubi βα-
„ ρύν & πᾶν praecedente αὐτὸς habemus. Idem ex
„ Eodem XIV. 18. &c. Sed quo evadit? Planius tamen
„ erit, si ἢ vel δὲ habeamus.

J.F.R.
96. Bē

ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, ἢ τίσωσκότων
αἰεὶ μοι ἐπομδύων, καμῶ ἡρτημδύων. εἰ μὲ γὰρ
ἀτρέμα ποροίμι φυλαττόμην, ἢ ἀκανθῶν
ἢ προσβολῇ, ὑπὸ τῇ ξύλων ἀπωλλύμην·
εἰ δὲ Φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότε ἤδη τὸ δει-90
νὸν ὅπιασεν ὁξὺ προσέπιπτε. καὶ ὅλ' ἐργον
ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἄσποκλενεῖν με.

Ἐπεὶ δὲ πόσις ἀπαξ κακὰ πάσχων
πολλὰ, οὐκ ἔτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λάξ
ἐκίνησα, εἶχεν αἰεὶ τῆτο τὸ λάξ ἐν μνήμῃ.95
καὶ πόσις κελεύει^β τυππεῖον ἐξ ἑτέρου χω-
ρίου εἰς ἕτερον χωρίον μελενεγκεῖν. κομίσας ἔν
με, καὶ τὸ τυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν,
κατέδησεν ἐπ' ἐμέ, καὶ δεσμῷ δεγαλέω εὖ
μάλα προσέδησέ με τῷ φορτίῳ, κακὸν
ἐμοὶ μέγα^γ τυρεύων. ἐπεὶ δὲ ποροίεναι λοι-
πὸν ἔδει ἐκ τῆς ἐτίας, κλέψας δαλὸν ἔτι
θερμόν, ἐπειδὴ πόρρω τῇ αὐλῇ ἐγενόμεθα,
ἢ δαλὸν ἐνεκρυψεν εἰς τὸ^δ τυππεῖον. τὸ
δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνάπτε^ε,
καὶ λοιπὸν ὅδ' ἐφερον ἄλλο, ἢ πῶς ἄπλε-
τον. μαθὼν ἔν' ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ
ὁδῷ, τέλματι βαθεῖ ἐντυχῶν, ῥίπῳ ἐμαυ-
τὸν τῷ τέλματι^ς ἐς τὸ ὑγρότατον· εἴτα^ι
ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ τυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ
σρέφῳν ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατεσβεσσα τὸ
θερμόν ἐκεῖνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ φορτίον, καὶ
ἔγω λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τῷ ὁδῷ τὸ

ullo modo poteram, instantibus mihi sem-
per quae vulnerarent, & a me ipso suspen-
sis. Etenim si sensim progredere appul-
sum spinarum cavens, peribam a fustibus:
si vero fustim fugerem, tum jam malum
illud a tergo acutissimum ingruerat. Et
omnino id operam dabat agasus meus, me ut
interficeret.

31. Cum autem semel aliquando mala
perpeffus multa, prae impatientia calcem
contra illum movissem, semper illum cal-
cem in memoria habuit. Ac jussus aliquan-
do stuppam ex uno agro in alterum trans-
ferre, adducit me, stuppamque illam mul-
tam collatam mihi imponit, validoque me
funce sarcinae probe alligat, fraudem mihi
ea re machinatus maximam. Cum vero
jam pergendum esset, de foco furatus tor-
rem adhuc ardentem, ubi procul ab aula
recesseramus, eum torrem in stuppa abscon-
dit: illa vero, qui enim posset aliter? sub-
ito ignem concipit: ilicet, nihil fero a-
liud, quam ignem immensum. Videns
ego statim me in via assandum, observata
forte lacuna palustri, in liquidissimam il-
lius me partem abjicio: volvensque ibi
stuppam, meque ipsum adeo circumagens
& vertens, luto exstinguo ardentem &
acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum
viae minori cum periculo absolvo. Nec
enim

^a Ἀποκινῶν] Ἀποκινῶν Ex. Fl. Cum vulgata facit P. ^β Στυππεῖον] Et sic Fl. quae tamen versu seq. τυ-
πίον exhibet. ^γ Τυρεύων] Τυρεύων Pell. ^δ Στυππεῖον] Στυππεῖον iterum Fl. ac postea ubique.

96. Στυππεῖον] Στυππεῖον. V.

2. Τυρεύων] Κελευσινδύων. V.

7. Ἀπλετον] Μέγα, ἄπειρον, ἀχώρητον. V.

* Ἰσάρι] Ἰσάριος Ex. G. Ἰσάριος C.

96. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον] Χωρίον non est
regio, ut putavit Interpres; sed fundus, praedium,
quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plu-
tarch. de sui laude p. 544. οὗ γὰρ οἰκίαν εἶ χωρίον. &c.
Div. Luc. in Aët. Apost. IV. 34. Ὅσοι γὰρ κτηνοποι-
οῦν ἢ οἰκίαν ὑπάρχον.

97. Κομίσας] I. e. agens, ducens.

Κομίσας] Sic iterum capite sequenti. An satis Grae-
ce addubito.

L. Bos.

F. G.

M. du S.

9. Τέλματι] Τέλματα τὰ παλαιὰ εἰς τελευταῖα τῶ
ὁδοῦ ἢ βάθρα. * Ἰσάριος δὲ εἶπε τὰ γιοργήματα χα-
ρία. V.

Κομίσας] Non satis Graecum arbitratur Cl. Solan-
nus, pro deducens, quia proprie notaret ferens, por-
tans. Verum non modo rursus ita cap. seq. Sed &
eodem modo bis legi in Long. Pass. cujus stilus cum
Nostri satis congruit. ait autem Longus L. 2. p. 74.
Ed. Jungerm. Χλόη εἰς ὀφθαλμούς ἐκώμισαν. Chloë in
conspetum adduxere. Et IV. 119. Ed. Moll. (errore ty-
pogr. est p. 127.) ἐπαγγέλλιστο (Δάφνη) κομίσαν εἰς τὴν
πόλιν. Immo & Sophocl. Aj. Hag. v. l. 63. Ποίμας τὴν
πόλιν.

enim poterat jam puer iterum accendere¹⁵ stuppam liquido luto subactam. At hoc certe audax puer, cum delatus esset, quo tendebat, me calumniatus est, me praetercuntem ultro infricuisse me foco. Interea tum e stuppa praeter spem evaseram.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me longe pejus excogitat. In montem me deducit, gravi lignorum sarcina oneratum: eaque ligna rustico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum sine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit, *Istum, here, inquit, asinum, nescio cur aliamus, supra modum piger qui sit ac tardus. Verum nunc aliud quoque sibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut virginem pulchram ac formosam videt, aut puerum; jactatis calcibus cursu eos insequitur, eademque fere ratione, atque amator homo in amata sibi muliere commouetur: et osculi in motum morficat, et vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi et negotia facesset, cum insulset omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna gestans, conspecta muliere rus eunte, humi dispersit excussa ligna omnia, cum*

ἑπὶ τοῖσι. ἔδδ' ἔτι ἀνάβαιν' μετὰ παιδί δυνατὸν ἦν τῷ τυππέει πηλῶ ὑγρῶ πεφυρμένον. καὶ τὸτό γε ὁ τολμηρὸς πᾶσι προσελθὼν ἐμὴ κατεφύσατο, εἰπὼν, ὅς τις παριὼν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἐστῆα. 20 καὶ τότε μὲν ἐκ τῷ τυππέει μηδὲ ἐλπίζων, ὑπεξήλθον.

Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος πᾶσι ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῶ κάκιον. κομίσας γὰρ με ἐκ τοῦ ὄρου, καὶ μοι φορτίον ἄρδον ἔπιθεις ἐκ τῶν ξύλων, τῷτο μὲν σιπράσκει γεωργῶ πηλοῖσι οἰκῶντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, κατεφύδαται μὲν πρὸς τὸ αὐτὸν θεοπτόμενον ἔργον ἀνόσιον. τῷτον, δέ σποῖα, τὸ ὄνον, οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δευῶς δεγνὸν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ἔπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπὶ ἀνὴρ γυναικα παρθένου καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, σπολακτίσας ἐπεὶ δρόμῳ ἐπ' αὐτὴς, ὡς εἴ τις ἐρῶ ἀνδραπῶ ἄρρην, ἔπι ἐρωμένη 3 γυναικὶ κατέμεινεν, καὶ δακνὴ ἐν φιλήματος ἀχίμαλι, καὶ πηλοσάειν βιάσει, ἐκ δὲ τῶν σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν 4 ὁρμήσας ἰδὼν, τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσχόρπισεν ἀποσεισάμενος. τὴ δὲ γυναῖκα

e Ἰπόλοπον] Ἐπίλοπον Coll. f Ms] Deest in Fl. g Ὄς] Male omisit Fl. h Αὐτὸν] Nihil varietatis invenio, corrigendum tamen.

15. Ἰπόλοπον] Ἐπίλοπον. G.

17. Πηλοσάειν] Φύρον, μελόντων, ἐκτρέχων, † πλύνων, συγχών, ταράσσειν, μινύων. V.

† Πλύνων] Omissionum hoc verbum ex collato codice inferuit M. d. S.

πάσης εἰς δόμους κομίζει. At ne credas de mortuo pecore domum portato sermonem esse, confer verbum praecedentem, τοὺς ζῶντας αὐτὸν δόμοις συνδύσας βαῖν, & videbis de vivis loqui poetam, nec talia in Luciano sollicitabis.

19. Ἐαυτὸν] Ecce rursus pro ἑαυτὸν. Conf. supra ad c. 13. f. & saepe alibi, ut parebit, spero, ex Indice, quare talia non mutanda.

23. Κομίσας] Confer modo notata ad c. 31. f. f. R.

27. Αὐτὸν] Lege αὐτοῦ. M. d. S.

Ἰβιδ. Πρὸς τὸ αὐτὸν θεοπτόμενον] Neque opus est, ut

To m. II.

cum viro docto Britanno in *Miscell. Obs.* Vol. 2. p. 374. αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque hoc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga observator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς est idem: ad eundem suum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad comitatum dominum.

33. Αὐτοῦ] Legendum putaram αὐτῆς, sed quia pueri nominavit, nihil mutandum. M. d. S.

36. Πηλοσάειν] Congredi, coire. F. G.

ἐς τὸ ὄδον ἀνατρέψας, γαμῶν ἐβέλει, ἔως
ἀλλ' ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, ἡμίναμεν
τῇ γυναικί, ἐς τὸ μὴ ἀφασπαοῦναι τὴν
τῷ καλῷ τῷ ἐραστῇ.

Ὁ δὲ ταῦτα πυνθόμενος, Ἄλλ' εἰ μή-
τε βαδίζεις, ἔφη, ἐβέλει, μήτε φορηγῶν,
καὶ ἐρωίας ἀνθρώπινος ἐρά, ὅτι γυναῖκα καὶ
παῖδας οἰστρούμενος, ἀποσφάζει αὐτόν
καὶ τὰ μὲν ἐγκαλὰ τοῖς κυσὶ δότει, καὶ τὰ κρέας
τοῖς ἐργάταις φυλάττει καὶ ἡν ἔρη, πῶς
ἔτ' ἀπέθανε, λύκεν τὸ καλὸν φεύσα-
δε. ὁ μὲν ἐν ἀκάδαρτος παῖς, δηλότης
ἐμὸς, ἔχαιρε, καὶ με αὐτίκα ἤθελεν ἀπο-
σφάττειν ἄλλ' ἔτυχεν γὰρ τις πᾶρων τότε
γατόνων γεωργῶν, καὶ ἔτ' ἐρύσατό με ἐκ
τῷ θανάτῳ, διὸ ἐπ' ἐμοὶ βυλευσάμενος.
Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάξης ὄνον, καὶ ἄλιν
καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον καὶ ἐμένα ἔργον.
ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἐρωίη καὶ οἰστρού-
μενος, λαβὼν αὐτὸν ἔκλειμεν τὸν ἐπαφρο-
δίτη ταύτης ὁρμῆς ἀπαρεθείς, ἡμέρος τε
αὐτοῦ καὶ πῶς ἔσται, καὶ οἷός πορτίον μέγα,
εἶδεν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρω ἔχης
ταύτης τῇ ἰατρείᾳ, ἀφίξομαι δεῦρο μετὰ τῶν
τρῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοὶ τῶν
σαφρονέστερον προβάτω παρέξω τῇ τομῇ. οἱ
μὲν ἐν ἔνδοι ἀπαντες ἐπήκων τὸ σύμβουλον,
ὡς εἰ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς
ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄντι ἄνδρα, καὶ
ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφη, εἰ γενοίμην εὐνύ-
χος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τὴν λοιπὴν
ἐγνώκειν, ἢ εἶναι ἐμαυτὸν ἐκ τῷ ὄντι, ἐν-

muliere vero in vitam eversa pietatis facere
voluit, donec accurrentes aliunde alius, au-
xilium fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc ama-
45 tore laceraretur.

33. Ille vero his auditis, Si vero, in-
quit, neque incedere vult, neque gestare one-
ra, et humanos amores amat, in mulieres
pietatosque insanens, illam jugulare, atque in-
cestina projicere canibus, carnes servare operis:
ac si interrogabitur, quomodo iste perierit? a
lupo factum mentimini. Impurus ergo puer,
meus mulio, gaudere, ac statim me velle
jugulare. Sed forte fortuna interveniens
5 de vicinia rusticorum aliquis, illa me mor-
te eripuit; dirum tamen contra me consi-
lium subjecit. Nequaquam, inquit, inter-
feceris asinum, et molere vulem et gestare
onera. Nec magnum opus. Quando enim in
homines amore atque oestro furor, compre-
hensum excrucio. Etenim venereo isto impetu
sublato, mansuetus statim et pinguis eris, et
magnum sine labore onus gestabis. Si vero
ipse huius curationis imperitus es, intra ter-
5 tium quatuorve diem huc veniam, et istam
tibi ovicula mitiorem illa seditione praestabo.
Itaque familiares omnes, laudare consilia-
rium, bene illum dicere asseverantes. Ego
vero jam plorare, qui mox perditurus es-
7 sem latentem in asino virum, & negare, me
vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut
omnino cibo abstinere in posterum decerne-
rem, aut de monte me praecipitare, unde de-

a Ἡμίναμεν] Ἡμίνας Ex. Fl. Nil mutant Edd. nec P. b Τοῦτο] Τοῦτο Ex. Fl. Vulgatam servat P.
c Λύκεν] Λύκεν Fl.

42. Γαμῶν ἰβούλετο] Sic γαμῶν accipit Kusterus
in Schol. ad Aristoph. Plut. 1082.

50. Τὰ κρέα] Vide Reines. Var. Lect. 289. M. de S.

51. Ἡν ἔρη] Ὁ διαπότης deesse videtur. F. G.

Ἡν ἔρη] Non deest διαπότης, sed intelligitur, vel
potius αὐτῷ; intelligendum relinquitur, ut notissimum
hoc pronomine Herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti
ἔρη adeo ap. Terent. satis crebro. Aristoph. Neb. v.
220. Ἡν ἔρη, ἀνέστην αὐτὸν μοι μέγα. Quod vel

honoris causa fieri, recte ibi monet Scholiast. dicens:
Τὴν δὲ διδασκαλίαν οὐκ αὐτῷ πρῶτον τὸ δῶκεν. Sub αὐ-
τῷ autem Socratem intelligi, ex ipso Aristophane satis
est apertum. Conf. & Scholiasten ejus ad Nub. 195.

ubi & ἰκῶν eod. more accipi multis tradit. F. F. R.

75. Ὀλίγη] De potestate hujus verbi vid. supra
ad Amor. c. 24. No. 94. Et hic significari intelliges
non castratum. F. F. R.

77. Νεὴ βαβὺν] Sic rursus infra c. 56. Et βαβὺν
ἰστί-

de lapsus miserrima equidem morte, inter- 75 θα ἐκπεσών, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὁλόκληρον
grum tamen adhuc & intemeratum cadaver, ἐτι καὶ ἀκέραιον νεκρὸς τεθνήσκειται.

34. Intempesta jam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum potestatem fuerat, ipsiusque sponsum, fero diei ambos & solos in litore ambulantes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis accidisse. Hic illi, velut orbata junioribus heris domo, decernunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae intus erant omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem pastor, & me assumpto, & convasatis quae poterat omnibus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem difficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, & ipsi se collocare, & nos. Tum igitur nostrum, jumentorum nempe instituta auctio: & vocalis praeco, in medio stans foro, proclamatur. Accedentes autem emtores inspicere nos volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuscujusque spectant. Et partim quidem, aliud aliud emunt. Me autem relictum ultimum jubet domum rursus reduci praeco, *Vides*, inquit, *hic so-*

Ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ βαθύη, ἀγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ τὸν ἑκαστὸν λέγων τὴν νεόνυμφον κόρην, καὶ τὸν σπονδίου, ὅτι δειλὴν ὄψιν ἀμφοτέρους αὐτὸς ἐν τῷ αἰγιάλῳ περιπατῶντας, ὅτι πολλὰ σάσαν ἀφῆκε καὶ θάλασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τῆτο τὴν συμφορὰν καὶ θανάτῳ γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κακηνόμενης οἰκίας τῶν δεσποτῶν, ἐγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα ἀφαιρῶσάντες τὰ ἐνδόν, φυγὴν ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομὸς τὸν ἵππον, καὶ μετὰ τῶν ὄνων, καὶ ὅσα δυνατόν ἦν συλλαβὼν, ὅτι κατέδωκεν μοι καὶ ταῖς ἵπποις ἐγὼ δὲ ἡχθόμενῃ, φέρων φορτίον ὅτι ἀληθινῆ, ἀλλ' ἐν ἄσμεν τὸ ἐμπόδιον τῆτο τὸ ἐμὲς ἐδεξάμην ἐκτομῆς καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδοὺν δευγαλίαν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τὴν Μακεδονίαν, ΒέροIAN, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἐγνωσαν οἱ ἀγοῖες ἡμᾶς ἰδρύσαι, καὶ εαυτὸς. καὶ τότε δὴ πρῶτος ἦν ἡμῶν τῶν κληνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφραντο ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν οἱ δὲ προσόντες ἰδεῖν ἠθέλον, τὰ σόματα ἡμῶν ἀνείργοις, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὁδοῦσι ἐκάστῳ ἐβλεπον, καὶ ὅτις μὴ ὠνήσαντο ἄλλῳ ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὑψαίον ἀπολελεμενόμενον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσε αὐτὸς ἐπανάγειν εἰς οἶκον, ὅρας, λέγων, ἔτι.

d. Ἐπικατῆσαι] Ἐπικατῆσαι Ex. Fl. Vulgatae adsemittitur P. e. Ἐπανάγειν] Ἀνάγειν Ex. Fl. Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. A1. Ἀπαγῶν H. 1. & 2. f. Ἀγῶν] Ἐφθ Fl.

76. Ἀκέραιον] * Ex. ὁλόκληρον. V.

* Ex. περιπατῶν] Idem legi in C, testatur Solan. Nec immerito id investigasse videretur, quia ποτὶν. Ego quidem sensum ejus non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὁλόκληρον; quasi Scholiasta innuat, εὐφραντο hic idem forte esse, vel consequens τὸ ὁλόκληρον, ut qui integer sit, etiam foret intactus.

cedens ὁλόκληρον; quasi Scholiasta innuat, εὐφραντο hic idem forte esse, vel consequens τὸ ὁλόκληρον, ut qui integer sit, etiam foret intactus.

ἀσπίς, in Quom. Hist. c. 28. m. Βασιλῆα ἐφῆκε Alex. c. 25. v. 52. Tox. c. 36. Herodian. IV. 20. 1. &c. J. F. R.

81. Αἰτούς] Vide not. ad Θ. Δ. X.

M. du S.

G E E E

8. Ed.

ἔτ' μόν' ἔχ' εὐρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις διωμμένη καὶ μέλας πίπ-
σα Νέμεσις ἤγαγε καί μοι τὸ δεσπότην, ὅσον οὐκ ἂν εὐχαίμην κίναιδ' ἢ γέρον
ἢν, τῶν εἰς τὸν δῖον Συρίαν εἰς τὰς κάμας καὶ τὰς ἀγρὰς περιφέροντων, καὶ τὸν δῖον ἐπαυτεῖν ἀναγκάζοντων. τῷ πωπράσκο-
μαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχ-
μῶν καὶ τένων ἤδη, τὰς δεσπότην εἰσέομαι ἀγούῃ.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἔκει Φίληβ' (τῷ-
το γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με) μέγα
εὐδὺς πρὸς τὴν θύρας ἀνακράγεν, ὦ κορά-
σια, δῖον ὑμῖν εἶναι καλὸν καὶ ἀδρόν,
καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κο-
ράσια ταῦτα, ὅχλ' κιναιδῶν συεργῶν
τῷ Φίληβ', καὶ πάντες πρὸς τὴν βοήν ἀνεκρό-
τησαν. ὁ δὲ γὰρ ἀληθῶς ἀνθρώπων εἶναι τῷ
ὠνησάμενόν· ὥς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸ δῖον,
ἤδη ταῦτα εἰς τὸν Φίληβον ἔσκωπτον, τῷτον
δὲ δῖον, ἀλλὰ νυμφίον αὐτῇ πῶθεν ἀγεί-
ναι.

*lus dominum non reperit. Verum illa, mul-
tum saepe vertigine quasi quadam circum-
acta, & huc illuc labans, ultrix providen-
tia, adduxit mihi quoque, qualem minime
optarem, herum. Cinaedus enim & senex
erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam
per vicos agrosque circumferunt, & men-
dicatum ire Deam cogunt. Huic vendor
magno sane pretio, drachmis triginta.
Jamque ingemiscens ducentem sequor do-
minum.*

36. Cum autem venissemus in diverfo-
rium Philebi, (hoc enim nomen habebat,
qui me emerat) magna statim ante januam
voce exclamat, *Emi vobis, puellae, servum
pulchrum, & compactum, & gente Cappado-
cem.* At illae puellae erant turba cinaedo-
rum, Philebi sodalium, qui omnes ad il-
lum clamorem plausum tollunt, rati revera
hominem esse, quod emtum esset. Cum
autem viderent asinum esse illum servum,
jam ista in Philebum cavillantur, *Hunc non
servum, o nostra, sed sponsum tibi, unde
gnae-*

* Εὐρίσκει] Εὐρίσκει γ. & V2. Εὐρίσκει cett.

8. Εὐρίσκει] Legendum necessario aut εὐρίσκει, aut εὐρίσκει. In utraque *Veneta* εὐρίσκει, quod ad emenda-
tionem viam monstrat. In reliquis εὐρίσκει. M. du S.

Εὐρίσκει] Qui meminerit quoties & ἡ male per-
mutentur, maxime in Ed. *Junt.* facile videbit eam,
dum εὐρίσκει scribit, imitatum Mf. quod eo ipso εὐ-
ρίσκει dare voluit; sed bene distantem male excepit;
ita eadem *Junt.* c. 10. hujus *Dial.* ἔφει pro ἔφει, vid.
saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae
foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum
verum occasionem praeberent. Corrupta autem ista
pronuntiatio ἡ inistat, proferendi non est adeo nova
atque auctores nonnulli qui de Graeca pronunt. scri-
bere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur ejus
vestigia, ut ἀνέμει pro ἀνέμει in Inscriptt. *Reinsf.* p.
633. ac non semel alibi ap. eundem. Quum *Hennin-*
ius recte ex ipsis fontibus docuerit; veteres sonum
litterae ἡ balatui ovium comparasse, quae inde μῦλος
dictae. At εὐρίσκει quoque inde conficerem, quod hic
aeque bonum; nisi usu doctus essem, in alteram par-
tem peccare illas Edd. & in ἡ pro ἡ substituendo faci-
liores esse, quam ut ἡ inserant. Vulgatum εὐρίσκει lan-
guet, & videtur ex eod. errore ortum, quod εὐρίσκει
scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita
corrigere voluerint. J. F. R.

29. Τούτων — γάμων] Modo plur. Num. effertur

indiscretim, modo sing. Sic ἡ γάμων habui-
mus supra, *Tox.* c. 22. I. *Ver. Hist.* c. 21. &c. & in-
fra *Dial. Mer.* 2. Sed plural. *Amor.* c. 51. pr. *Dial.*
Mer. VII. *Aristoph.* Av. 132. Item ter quater promi-
scue in *Evangel. Matth.* XXII. 2. & seqq. *Ὅτις* autem
per contemptum dici, ut ap. *Terent.* And. V. 3. 18.
Habeat, valeat, vivat cum illa, facile adparet.

J. F. R.

37. Θεοφόρη] Illud certum videtur, hic pariter
& paullo post, ubi redit hoc nomen, nihil de insti-
tu Deae, aut enthusiasmo adeo asini; sed designari
gerulum Deae, ut Apulejus appellat. Sed utrum hoc
significari possit Θεοφόρη, quaeritur? Favet certe,
quod ex *Polybio* profertur ἀνθεοφόρη, jure suffra-
gii carens, qui non fert suffragium.

J. M. G.

Ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὁμιλ' H. c. *tibicinum coetus.*
Eleganter dictum, pro αὐλητικὸς ὁμιλ', quemadmo-
dum apud *Comicum Pace* 692. τὸ δημοτικὸν ὁμιλ', pro
δημοδικόν. Vid. ib. *Schol.*

L. Bau.

Ibid. Αὐλητὴς ὁμιλ'] Nescio an hic recte dicatur.
Tragicum enim est. *Eurip.* *Hec.* 921.

Ναύτων ἐκεί' ὅρων ὁμιλον.

M. du S.

Αὐλητὴς ὁμιλ'] Adscripserat *Solan.* vid. infra *Πα-
ρο.* c. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam ἡ γάμων
στ'.

quasdam acceptum adducis? Feliciter vero tibi
eveniam praeclearae nuptiae, pariasque nobis
propediem tales pullos. Sic tum ridebant.

37. Postridie ad opus, ut ipsi dicebant,
suum se accingunt: ornatamque Deam mi-
hi imponunt. Tum urbe egressi per agros
circumimus. Quoties vero ad vicum ac-
cesseramus, ego Deae gerulus infistebam.
Sed tibicinum turba fanaticum quiddam in-
flante, illi capite demisso cervices intor-
quentes, lacertos sibi vulnerant, & exser-
tam ultra dentes linguam quisque & ipsam
incidunt: adeo ut brevissimo temporis spa-
tio molli sanguine plena essent omnia. Ego
vero ista cum viderem, primum adstans
tremere, ne forte Dae asinino etiam san-
guine opus esset. Ubi vero ita se conciderant,
de circumstantibus spectatoribus
stipem, obolos ac drachmas colligunt.
Alius ficus, & caseum, & vini cadum de-

λαβῶσα; ὄναιο δὲ ὁ τῶν τ' καλῶν γά-
μοιων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πάλυς τοῖς
τύς. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ συνετάθητο ἐπ' ἔργον,
ὡσαύτ' αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τ' θεὸν ἐνσκευασά-
μενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα τ' πώλεως ἐξη-
λαύνομεν, καὶ τ' χώραν περὶ αὐτὴν. ἐπειδὴν
δ' εἰς κώμην τινὰ προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν
ὁ θεοφόρητος ἰσάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς ὁ-
μιλῶ ἐφύσα ἔνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας
σπορρίφαντες τ' κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τῆ
οὐχένος ἐλίσσονται, τοῖς ξίφεσι ἐτέμ-
νοσιν τὴν πύχην, καὶ τ' γλῶτταν τ' ὀδόντων
ὑπερβάλλον ἑκάστῳ, ἔτεμνε καὶ σταυτῶν
ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπληγῶς μαλακῶ
αἵματι. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶ-
τα ἔτρεμον ἑστῶς, μήποτε χρεῖα τῇ θεῷ καὶ
ὄνεις αἵματι γένοιτο. ἐπειδὴν δὲ κατὰ πό-
λιν ἦτορας αὐτῶν; ἐκ τῆς περὶ τῶν
θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς.
ἄλλοι ἰσχάδας, καὶ τυρόν, καὶ οἶνον καὶ
ἐπέ-

b Τούτων] Τούτοις ἔ &c. male Fl. c Προσέλθοιμεν] Προσέλθοντες Fl. d Ὀμιλῶ ἐφύσα] Ἐφύσα ὁμιλῶ P.
e Ἐλίσσονται] Ἐλίσσαντες Fl. Ἐλίσσαντες P. f Καὶ τυρόν &c.] Restitut. ex emend. Solani, q. ejus notam.

37. Ὀμιλῶ] Πάθος, ὄχλος, ἀπείρομα. V.

* Ὀχλ. ἀπρ.] Decrant haec in Editis. Addidit M. du S.

ἔτ' ὁμιλῶ. turbaque philosophorum ibi intelligitur;
quid autem hoc ad rem? Nec satis indicat qua de re
dubitet, de ipso adparatu musico huc non pertinente,
an quod vitiosa constructio αὐλητῆς ὁμιλῶ. Sed vi-
deamus Euripid. ad quem provocat. Ibi legimus:
Ναῦταις ἐκείνῳ ὁρῶν ὁμιλῶν. Nauticum non amplius videns
multitudinem. Unde jam credebam, eum non dubi-
tare potuisse de substantivo αὐλητῆς pro αὐλητικῶς, quod
ναῦται pro ναυτικῶν similiter est in Eurip. quodque ex
Aristoph. modo etiam probavit Bos, nosque supra in
2. Ver. Hist. c. 46. No. 67. ubi Ἑλλάδα φωνῇ pluri-
bus confirmavimus, & aliis etiam augere possemus,
ut ex Hesiod. Erg. 191. ὕβριν ἀντίκα, &c. Sed vid. Ap-
pendicem de Syntaxi Aretaei in Edit. Boerhavi p.
358. b. At multo minus de tibiis in sacris hisce ad-
hibitis dubitare potuit. Quare adparet stilum tragi-
cum ab eo culpatum; frustra tamen, ut ex bene mul-
tis aliis quae Cl. Jensch. ex Nostro aliisque profaiciis scri-
ptoribus attulit in Lect. Lucian. loco supra ad Ver.

Hist. a me adducto.

39. Ἀπορρίψαντες — ἐλίσσονται] De hac participio-
rum structura vid. ad Tox. c. 2.

40. Τοῖς ξίφεσι ἐτέμνοσιν τοὺς πύχην] Non de-
beo hunc locum inobservatum praemittere, quia sunt ex-
dem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi
primi pagina 475. nec tamen nunc πύχην aliter ver-
tunt, quam lacertos, quod illic quoque volebamus.
Verum nescio qui intelligantur haec praecedentia, τῶν
κεφαλῶν κάτωθεν ἐκ τῆς οὐχένος ἐλίσσονται, ubi Basileen-
ses, caput subtus gustur ligantes, Benedictus depressa
cervice caput torquentes. Nihil horum probari potest,
& Graeca exigunt inferna ab cervice caput versantes ac
torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in
omnem partem converti.

49. Τυρόν ἐ οἶνον καὶ τυρόν] Ridicule prorsus antehac le-
gebatur σῖτον ἐ τυρόν καὶ οἶνον. Quod ex conjectura qui-
dem, sed certissima, emendavimus.

ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ 50
ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τ' ἐπ'
ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

Καὶ πῶς εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλ-
λόντων ἡμῶν, νεανίσκον τὴν κωμητῶν μέγαν
ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἰς αὐτὴν, ἔνθα καλα- 55
λύοις ἐτύχον. ἔπειτα ἔπαρχον ἐκ τῆς κωμῆ-
τις, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοῖς τοῖς ἀνοσίοις κι-
ναίοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑποσφαλγῆσας ὅτι τῇ
ἐμαυτῇ μετέβαλῃ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχο-
μαι κακῶν, ἀναδοῦναι, ὦ Ζεῦ χέετλιε, 60
ἠθέλησα, ἀλλ' ἢ μὲν Φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι
ἢ ἐμὴ, ἀλλ' ἢ τῆς ὄνῃς ἐκ τῆς Φάρυγος, καὶ
μέγα ὠχρησάμην, τὴν δὲ κωμητῶν τινες
(ἐτύχον ὅτι τότε ὄνον σπλωλεκότες, καὶ
τὴν σπλωλενότητα ζητῶντες) ἀκούσαντες μὲν 65
μέγα βοήσαντες, παρόντων εἰς αὐτὴν, ὅθεν
εἰπόντες, ὡς ἐμὲ τῆς ἐκείνων ὄντος, καὶ
καλαλαμβάνουσι τὴς κιναιίδας, ἄρρητα ἔνδον
ἐργαζομένης καὶ γέλας ἐκ τῆς ἐπισκευαζομένης
πολύς γίγνεται ἔξω, καὶ ἐκδραμόντες, ὅλη 70
τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τὴν ἱερέων τὴν ἀ-
σέλγειαν. οἱ δὲ αἰδέμενοι δεινῶς ταῦτα ἐλη-
λεγμένα, τὴν ὅτις νυκτὸς εὐδῶς ἔνθεν ἐξ-
ήλασαν. καὶ ἐπαδὴν ἐγένετο ἐν τῇ ἐρήμῳ τὴν
ὁδῷ, ἐχάλεπανον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ 75
μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τῷτο μὲν
ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀ-
κρεῖν, ἀλλὰ τὰ μὲν τῷτο ἐκέτ' ἀνεκτά.
καὶ γὰρ θεὸν ἀφελόντες μὲν, καὶ χαμαὶ καλα- 80
δέμενοι, καὶ τὰ τρώματά μιν πάντα παρὰ
σκάσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέσθαι με δέν-
δρῳ μεγάλῳ, εἴτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῆς ἀσρα-
γῶν μάστιγι παίοις, ὀλίγον ἐδίδξαν
σποκτεῖναι, κελεύοντές με τῇ λοιπῇ ἄφω- 85
νον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴ καὶ σποσφάζεσθαι

dit, & tritici medimnum & hordei aspo.
Ex his illi alebantur, gestatamque humeris
meis Deam colebant.

38. Atque in vicum aliquando illorum
delatis nobis, captum de vicinis magnum
juvenem intro deducunt, ubi diversaban-
tur: deinde patiuntur a rustico, quae con-
suetudine atque cara nefandis istis cinaedis erant.
Ego vero supra modum dolens mea illa
transformatione, quantum ad eum diem
malorum sustinerem, exclamare, o patiens
nimis Jupiter! volebam. Sed vox quidem
mea mihi non ascendit e gutture, sed afi-
ni; magnum nempe rudebam. Verum a-
grestes quidam, qui forte asinum perdid-
erant, requirentes amissum, audito me va-
lidum clamante, intro ingrediuntur, ne-
mine praemonito, tanquam ego illorum ef-
sem;prehenduntque cinaedos infanda in-
tus patrant. Itaque risus extra multus ab
his, qui ingressi fuerant, oritur, qui dis-
currentes per totum vicum, sermonibus
differunt sacerdotum libidinem. Hi, quos
vehementer puderet, ea in apertum esse
prolata, proxima nocte statim inde disce-
dunt: cumque in deserto viae essent, indi-
gne ferunt, & irascuntur mihi, qui my-
steria illorum enunciaissem. Atque illud
quidem tolerabile malum erat, maledicta il-
lorum audire: sed quae sequebantur, non
jam tolerabilia; Dea enim ablata a me, &
humi deposita, detractisque omnibus meis
stragulis, nudum jam magnae arbori alli-
gant: tum illo de talis flagello caesum pa-
rum abest quin interficiant, jubentes ut
mutus in posterum essem Deae gerulus.
Quin de jugulando me etiam post verbera de-

a Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.] Nihil hic variare Edd. notat M. du S. Optavit autem aliam lect. invenire. b Γῶν] Deest in Fl. c Καὶ] Male deest in Fl. d Ὀλίγον] Ὀλίγη Pell.

77. Κακῶς — ἀκούσι] Phrasid Latinis neque ac Graecis familiaris. Conf. supra T. I. Nigr. c. 22. Ibiq. not. Bourd. Item Prometh. c. 1. Philostr. Vit. Soph. I.

c. 2. p. 505. Sic & καλῶς ἀκούσι, Epist. Sent. VII. Alia similia dedit Cl. Jans. in Lect. Luc. p. 272. F. R. 2. En

deliberabant, qui tanta illos adfecissem contumelia, & antequam meruissent aliquid, vico excussissem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia movebantur, jacentis humi, nec habentis quomodo iter

39. Hinc ergo post flagella, recepta domina, pergo. Versus vesperam devertimus in praedio hominis divitis. Domi hic erat commodum, lubensque Deam domo recipiebat, offerebatque illi sacrificia. Hic memini magnum me subire periculum. Miserat domino praedii donum amicorum aliquis, femur silvestris asini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingressis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur, suspendere se decernit. Verum uxor illius, inauspicatum mihi malum, Tu vero carissime, inquit, mori noli, nec desperationi tali te tradideris. Mihi enim obsecutus bene omnia feceris. Cinaedorum illum asinum educ in locum remotum, ibique mactari partem illam, femur abscissum huc adfer, curatumque redde domino: reliqua asini per praeceps aliquorsum abjice. Videbitur enim ausugisse, & sic discessisse ex oculis. Vides autem, quam sit carnosus, & agresti illo omnibus modis melior. Coquus laudato mulieris consilio, Optime, inquit, ista, uxor: & hoc solo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc jam statim perfectum da-

μὲν τὰς μάστιγας ἐβουλεύσατο, ὥς ἐς ὕβριν αὐτὸς βαλόντα πολλὴν, καὶ τὴν κόμην οὐκ ἐργασαμένης ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὅτε μὴ σπυκτεῖναι, δεινῶς αὐτὴς ἡ θεὸς ἐδυσώπῃσιν, χαμαὶ καθήμενῃ, καὶ οὐκ ἔχουσα ὅπως ὀδεύοι.

Ἐντεῦθεν ἐν μὲν τὰς μάστιγας λαβὼν ἡ δέσποινα, ἐβιάζετο, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη κασιγνώμεν εἰς ἀγρὸν πλεονέκτου ἀνθρώπου· καὶ ἡν ὅτε ἔνδον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἀσπείρουσιν τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγα κίνδυνον αὐτὸς ὑποσάσκει· τὴν φίλῃ γὰρ τις τῷ δεσπότῃ τὴν ἀγρὸν ἐπέμψεν δάφνον, ὅντι ἀγρίῳ ἱμῆρον· τῷ τόν οὐ μάγειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμίας ἀπάλεισε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἰσω παρελθόντων· ὅς διδὼς πλεονέκτου πολλὰς, καὶ βάσανον ἔκ τ' ἀπωλείας τῷ μὲν, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τῆς τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τέττις, καλὸν ἔχαισιον ἔμειν, Ἀλλὰ μήτε σπύδῃσιν, εἶπεν, ὦ φίλτατε, μήτε ἄθυμια τοιαύτη δῶς σεαυτὸν πειθόμενον γὰρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τὴν κιναιδὸν τὴν ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κατέπειρα σφάξας αὐτὸν, τὸ μέρους μὲν ἐκείνου, τὸ μὲν σπυκτεῖναι, κατέμψεν δέῃ, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ σπύδῃ, καὶ τὸ ἄλλο τῷ ὄντι κάτω πρὸς τὴν κρημνὸν ἄφες. δόξεν γὰρ σπυκτεῖν οἰχομένῃ τοι, καὶ εἶναι ἀφαγῆς· ὅρας δὲ ὅς ἔστιν εὖσαρκετος, καὶ τῷ ἀγρίῳ ἐκείνῃ πάντα ἀμείνῃ, ἡ δὲ μάγειρος, τὴν γυναικὸς ἐκαισάσας τὸ βούλημα, Ἀριστά, ἔφη, σοι, ὦ θυγάτηρ, ταῦτα, καὶ τέττω μόνῃ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τῷ τὸ μοι ἤδη

ἡ Ἀθυμία τοιαύτη] Sic Fl. Ald. J. H. P. &c. Ἀθυμία ταύτη L. P. & marg. Ald.

82. Ἐκ τῆς ἀσπείρουσιν μάστιγι] Quo scilicet in se ipsos furiosi isti saeviebant. Reine, us etiam in servis castigandis adhibita observat ex Plut. advert. Color. & apparatus ex Aruleji VIII. disci possit. M. du S.

94. Εἰς] Pro ὅ, confer supra dicta ad c. 1. hujus

fabulae.

5. Ἐργον] Vid. supra c. 20.

21. Καὶ τὸν τὸ μοι ἤδη πρὸς τὴν] Eadem constructio est infra Jov. trag. c. 7. pr. Ἀριστά κιναιδὸν σοι. Conf. & supr. c. 24.

J. F. R.

J. F. R.

Conf.

J. F. R.

22. O

πεπράξει). ὁ μὲν ἔν' ἀνόσιον ἔτ' ἔμὸς
μάγειρ' ἔμῃ πωλησίῳ ἔσῳς, τῇ γυναικὶ
ταῦτα συνεβλεύετο.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμην, 25
κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἑμαυτὸν ἐκ τ'
ἡμερίδου, καὶ ῥήξας τ' ἱμάτια, ᾧ διηγό-
μην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἵεμαι δρόμῳ εἰσω,
ἐνθάδε πίπην οἱ κίναδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τ'
ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμών, ἀνατρέπω πάν- 30
τα τῷ σκιρτήματι καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέ-
ζας· καὶ γὰρ μὲν ἄμην κομψὸν τι τῆτο πρὸς
σωτηρίαν ἐμὴν εὐρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τ'
ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέροισιν ὄνον ἐμὲ
κατακλιθεῖντα, φυλάττειν ἀσφαλῶς· 35
ἀλλὰ με τῆτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔχαιον ἡ-
μερικῆς κίνδυνον. λυττᾶν γὰρ δόξαντες με,
ἕξιψεν πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπά-
σαι, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον ἔσως,
ὥστε σκοπεῖν με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τὴν δεινὴν 40
τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἰσω παρέρχομαι, ἐν-
θα οἱ ἐμοὶ δεσπότην κοιμηθήσεα ἔμελλον.
οἱ δὲ θεασάμενοι τῆτο, συγκλείουσι τὰς
θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρ' ἦν, θεάμενοι 45
θεὸν αὖθις ἀπῆεν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ
ἀφικόμεθα εἰς ἑκάστην ἄλλην μεγάλην, καὶ

bitur. Haec nefarius ille meus coquus
prope me adstans, cum uxore delibe-
rabat.

40. At ego quid futurum esset prospici-
ens, optimum ratus ex illa me caede eri-
pere, rupto quo ducebar loro & exultans,
curriculo irrumpo ubi coenabant cum do-
mino agrorum cinaedi. Hic intro currens
oeverto insultu meo omnia, candelabrum &
mensas. Ac videbar mihi equidem scitum
quiddam ad salutem meam invenisse, ac
jussurum ruris dominum statim me tan-
quam elatum ferocia asinum includi, dili-
genterque asservari. Sed illud ipsum me
scitum in extremum periculi adduxit. Ra-
biosum me rati, multos jam gladios in me
hastasque strinxerant, & longos fustes, at-
que ut statim interfecaturi me se compara-
verant. Ego autem perspecta periculi ma-
gnitudine, cursu me in eum locum pro-
ripio, ubi pernoctaturi erant mei domini.
Quo illi animadverso, probe januas extra
occludunt.

41. Post lucis exortum sublata iterum
Dea cum agyrtis abeo, pervenimusque in
vicum alium magnum & celebrem, in quo
no-

a Οὐμός] Sic B2. P. S. 'Ο ἕμους' Fl. Fr. 'Οὐμός Ald. H. 'Ο ἕμους V2. b Καυιδου] Καυιδου P. & marg.
A1. cum f. Vulgaram vero retinent cett. c Κίνδυνον] Ita dedi ex P. L. Κινδυν Edd. Κινδυν f. Sed ex ac-
centu patet eam κινδυνον voluisse. d Γα] Addidit Solan. Deerat in Edd. e 'Ως] Deest in Fl. Adest in aliis
& P. f Κόμψος] Πόλιν Ex. Fl. male. Vulgaram firmat P.

34. 'Αγύρταις] 'Ανδρείον, ἱππικόν, ὑπερβύσσον. V.

46. 'Αγύρταις] 'Αλαζόν, * ἀπατίων. V.

* 'Απατίων] Suidas. 'Αγύρταις, ὁ ἀλαζόν, καὶ ἀπατίων.
Scribendum igitur ἀπατίων Schol. autem seq. ἱππικόν·

adspirare editum mutavi, quia hypothetice tantum error est.
J. F. R.

22. 'Ο ἕμους] Ita Fl. f. Ald. & Fr. At Bas. 2. P. S.
& A. ἕμους. Ven. 2. vero ὁ ἕμους. ut omnes Libri scri-
bunt c. 46. & 55. M. du S.

Οὐμός] Quia res est parvi, & utrovis more scribi-
tur, servavi hic scripturam Parisinae aliarumque non-
nullarum, etsi mox c. 46. & 55. eadem cum ceteris
ὁ ἕμους exhibet. J. F. R.

27. Καυιδου] P. & f. Ed. καυιδου. Sed aut ge-
nuina hic est vox καυιδου, aut scriptum fuit τὸ καυιδου.
M. du S. Nisi καυιδου ex καυιδου malis. J. F. R.

30. 'Ανατρέπω] Cl. L. Bos in Evang. Joan. c. 2. 15.

(ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀντρέψαι) quoque mal-
let legere ἀντρέψαι, quod hoc verbum in hac re pro-
prium sit, non item ἀνατρέπω. Idque ex Plutarch.
Gall. p. 1055. item his Luciani verbis, & Gall. c. 12.
ac Dial. Meretr. XV. pr. alioque ex ejusd. Demonaco
petito testimonio probatum it, ubi similiter ἀνατρέ-
πτου τὸ σκάφος, subversa navi, quoque habemus.
Aitque suae conjecturae non ob stare, quod Matthaeus
& Marcus pro eo habent κατατρέπω; quum κατατρέ-
πω & ἀνατρέπω in significato plane conveniant, non
ita κατατρέπω & ἀνατρέπω. Idem jam egit Cl. f.
Gro-

novo praestigiarum genere persuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diversari velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam recipiunt, in suae ipforum Deae hospitium deductam: nobis vero domum pauperum hominum adsignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei abire in vicinam urbem cum vellent, Deam reperiunt ab incolis, atque ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihi que impostam educunt. Verum impii in sacrum illud ingressi donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae vestibus ferebant. Sed animadversa re, vicani statim persequuntur: deinde, cum prope essent, defilientes ab equis illos in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque, sublatum furto donarium repossunt, idque excussis omnibus in sinu Deae inveniunt. Vincos ergo effeminatos hosce reducant, atque alios conjiciunt in vincula; Deam meo gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civitatis Deae reddunt.

πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ καὶ χαϊνότερόν τι ἐτε-
ρατεύσασθαι, καὶ θεὸν μὴ μείναι ἐν ἀνθρώπων
οἰκίᾳ, καὶ δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιτα τιμαί-
της ὀπιχωρίαι δαίμονι καὶ τὸν οἰκῆσαι· οἱ
δὲ καὶ μάλα ἄσμενοι καὶ ξένην θεὸν ὑπεδέξαν-
το, τῇ σφῶν αὐτῇ θεῷ συνοικίσασθαι.
ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδωξαν ἀνθρώπων πονηρίαν.
55 ἑνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπότῃ ἀλατρί-
φαντες, ἀπέναι ἤθελον εἰς τὴν πόλιν, καὶ τὴν
θεὸν ἀπῆλθον τῆς ὀπιχωρίας, καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ
τέμενος παρελθόντες ἐκομίζοντο αὐτῷ καὶ
60 οἶζον. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος
ἐλθεῖν παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυ-
σῆν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ θεῷ ἔφερον· οἱ
δὲ καμῆται, αἰσθόμενοι τῆτο, εὐθὺς ἐδίω-
κον, εἴτα ὡς πωλοῖον ἐγένοντο, καλαπηδή-
σαντες ὑπὸ τῇ ἵππῳ, εἰχοντο αὐτῇ ἐν τῇ
ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ ἱεροσύλης ἐκάλην, καὶ
ἀπῆλθον τὸ κλαπὲν ἀνάθημα· καὶ ἐρευνῶντες
πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεῆς.
70 ὁσάντες ἐν τῇ γυναικίᾳ, ἤγον ὀπίσω, καὶ
τῆς μὲν εἰς τὴν εἰρκίᾳ ἐμβάλλουσι, καὶ δὲ
θεὸν καὶ ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην δέξιμενοι, καὶ
ἄλλω ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον τῇ πολίτι-
δι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν.

Tῇ

g Καυώτερον] Καυώτερον P. h Συνοικίσασθαι] Συνοικίσασθαι Ex. Fl. Vulgatam tuctur P. i ὀπιχωρίαι] ὀπι-
χωρίαι Fl. h Γυναικίᾳ] Sic Fl. Fr. J. H. P. &c. Γυνίαι P.

48. Ἐπιμαρτύσαντο] Ἐπιδόσαντο. V.

70. Εἰρτήν] Φυλακήν. V.

Gronov. supra T. I. Zeux. c. 10. p. hujus Ed. 848. ubi ἀρρεσται ἀναστρέφοντες male olim redditum erat, *civitas subversas*, quum sit *convulsas, redemptas, circum-*
actas. Confer etiam, si lubet, Cl. Bergler. ad Alciphro-
I. Ep. 27. ἵνα μὴ αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀναστρέφου-
σα, δολοῖται ἀπαρνήσασθαι. *me totum secundum prover-*
bium subversisti et servire coegisti. Quo loco ille Grae-
ce perdoctus commentator docet de luctatoribus pro-
stratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram de-
ductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi in-
teresse, ac τὰς τραπίδας ἀναστρέφοντας facile tamen in-
telligi, *inversas*, quum & ἀναστρέφω vulgo significet
inversionem; Ego vicissim ajo, saepe mirum quantum
interesse. E. c. quando ap. LXX. Jerem. XLVI. 26.
al. 27. legimus, καὶ ἀναστρέψῃ ἱναβὸν, quod est: *Et re-*
Tom. II.

vertetur Jacob ex captivitate, sive redibit in terram
suam: si ibi legeretur ἀναστρέψῃ, *evertet*; quam mul-
tum hoc differret? J. F. R.

37. Γὰρ] Illud quod in omnibus deest, cum
sine eo sententia stare non posset, ex conjectura ad-
didimus. M. d. S.

48. Καυώτερον] Non sperno lectionem Codicis P.
vertoque, *aliquid maxime mirandum*, s. *maxime*
ante visum auditumve. Long. Paß. IV. p. 124. f. Ed.
Moll. (per errorem operarum est p. 132.) Καὶ ἵσως ἀν-
τὸ καυώτερον, ὑπερὶ τοῦ ἀπλάτους δάφνης. Quod recte ver-
tit Mollius: *ac fortassis, quod maxime mireris, a suis*
jam inventus perisset Daphnis. Nec ideo tamen vul-
gatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod
comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum

H h h h

po-

Τῇ δὲ ὑπεραίῳ, τὰ τε σκεύη καὶ μετὰ
 σφάσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ
 ἀνθρώπῳ, ὃ πλυσίον κώμην οἰκῶντι, τέ-
 χνην ἔχοντι ἄρτους πλέπειν· ἔτος μὲν ὀξυ-
 λαβὼν, καὶ πυρρῶν μεδίμνης δέκα ἀνησάμε-
 νον, ὅππῃς μοι τὸ πυρρὸν, ὡς ἐαυτὸν ἤλαν-
 νεν ὁδὸν δεχαλέαν, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσαγγέ-
 με εἰς τὸ μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολλὰ πλῆθος
 ἔνδον ὁμοδύλων κληῶν, καὶ μύλαι πολλαί
 ἦσαν, καὶ παῖσαι τέττοες ἐσρέφοιο, καὶ πά-
 ρτα ἐκείνα μετὰ τὴν ἀλεύρων. καὶ τότε μὲν
 με, οἷα ξέκου δῦλον, καὶ φορτίον βαρύτατον
 δεχάμενον, καὶ ὁδὸν δεχαλέαν ἀφυγμένον,
 ἀναπαύσας ἔνδον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑπεραίῳ,
 ὁδὴν τοῖς ἄμμασι βλεπτάσασθαι· πα-
 ρευγνύσας με τῇ κώπῃ καὶ μύλῃς, εἴτα ἡ-
 λαικῶν. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμεν ὅπως καὶ αὐτῶν
 πολλὰ καὶ μαδὼν προσεπεσμένην δὲ ἀ-
 γνοῦν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡλπίσιν λαβόντες καὶ
 πολλοὶ τῶν ἔνδον βακίχρας, ἀελίς αὐταῖς
 με, καὶ μὴ προσδοκασάσθαι, ὡς εἶχ ὁρῶντα,
 παύσιν ἀθρόα τῇ χειρὶ, ὅς τε με
 καὶ πλεονέχως ὥστεν ἐράμβον ἐξαπίνης ἐρέ-
 φιας. καὶ πύρρα ἔμαθον, ὡς καὶ τὸ δῦλον,
 εἰς τὸ τὰ δέοντα ποιῶν, μὴ περιμένει τὴν
 χεῖρα τοῦ δεσπότη.

Λεπτὸς ὅν πάντῃ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς
 τῷ σώματι, ὥς τε ἐγὼ με ὁ δεσπότης πω-
 λῆσαι, καὶ ἀποδίδεται με ἀνθρώπῳ κηκυρῶ
 καὶ τέχνῃ· ἔτι καὶ εἶχε κῆπον, λαβὼν

42. Postridie cum suppellectili illorum
 me quoque statuunt vendere : & vendunt
 hospiti de proximo vico homini, cujus ars
 erat panes coquere. Hic me assumtum,
 impositis decem, quos emerat, tritici me-
 dimnis, domum deduxit suam, via quidem
 aspera. Cum advenissemus, deducit in pi-
 strinum. Et video ibi magnam intus con-
 servorum jumentorum multitudinem, &
 molae ibi multae, quae omnes ab his cir-
 cumagebantur, plenaque farinis omnia. Ec-
 tum quidem me ut servum novum, quique
 grave onus gestassem, viamque difficilem
 confecissem, requiescere intus passi sunt.
 At postridie ejus diei, praetento oculis meis
 velo, temoni me molae jungunt, tum agi-
 tant. Ac bene equidem noram, quomodo
 molendum esset, qui saepe didicissem :
 ignorare tamen me simulabam. Verum fru-
 stra aliquid speraveram. Corruptis enim ba-
 culis domesticorum multi me circumstant,
 meque nec opinantem, qui nihil viderem,
 conferta manu pulsant, adeo ut a plagis
 trochi instar subito circumagerer. Itaque
 experimento mihi didici, non oportere ser-
 vum ad hoc, ut officium facias, manum
 expectare Heri.

I 43. Emaciatius ergo & imbecillo corpore
 cum fierem, statuit dominus me vendere,
 venditque homini olitori, qui hortum co-
 lendum conduxerat. Hic illud habuimus
 ne-

a 'Οθύνω] Vid. notam Solani. b Παδὼν] Μαδὼν marg. A. W. c 'Ως] Ita recte Fl. H. P. & c. 'Ως γι μα-
 λε J. d 'Υπὸ] Et sic esse in Fl. notabat M. d. S. Est & in cett.

77. 'Αρται πέντε] 'Αρταποῦ. F.

88. 'Οθύνω ..] Εἶτα ἰδὼν τὰ ὄμματα μου σκεπάζοντι. G.

potestas voci interim maneat eadem; nam & infra hoc
 Dial. c. 52. καὶ τῷ δεσπότη καυόμην ἐν ἡμῶν ἐκδιέξομαι.
 J. F. R.

88. 'Οθύνω] In Coll. & P. ὁθύνω τὰ ὄμματα μου σκε-
 πάζοντι. M. d. S.

95. 'Ως γι μί. Sic habere dixi Edd. quod verum est,
 ratione particulae ὡς, non ratione accentus; legunt
 enim ὡς γι μί, quod cum contra canones Grammati-
 corum sit, & hic & alibi mutavi, quoties occurre-
 bat. Occurrebat autem saepissime. J. F. R.

Ibid. 'Υπὸ] Indagavit Solan. num alias ἀπὸ haberent,
 quod alias facile permutatur. Sed ἀπὸ ἄλλοις hic arbi-
 tror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπὸ τοῖς πύρροις
 habuimus pro ὑναγ. c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ pro-
 miscue interdum usurpari posse, supra monuit Cl.
 Hemsterb. T. I. Timon. p. 103. — 4. Sed quod pro-
 prius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in Evang. Luc. VII.
 35. ἰδὼν αὐτὸν ἀπὸ, & c. ubi regulariter foret ὑπὸ. Pha-
 ra in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis,
 testimonia non profundam frustra. J. F. R.
 95. 'Ως γι μί.

negotii. Dominus nimirum mane imposta mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente & plantante vacuus ego adstabam. Erat autem vehementer molesta quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems jam esset, & ille neque unde stragula sibi emeret haberet, nedum ut mihi: & quod sine soleis, lulum modo humidum, modo rursus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc solum utrisque esset, lactucae amarae ac durae.

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adest vir procerus, veste militari, ac primum Italarum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me asinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil responderet. Ille vero iratus, velut qui contemtu habitus esset, flagello pulsat olitorem. Hic complexus hominem, supplantatum in via extendit, atque ita jacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, &, si surrexisset, gladio se hunc interfectorum, minatur. At hic velut ab illo ipso edoctus, quid esset tutissimum, abstractum ei gladium longe

συνεργεῖν, καὶ τὴν τοῦ εἶχοντος ἔργον. ὁ δεσπότης ἔνθαθεν ὅτιθεῖς μοι τὰ λάχανα, ἐκόμεζεν εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ ὡς ἔχοντος τοῖς ταῦτα συνεπράσχεον, ἡγέ με πάλιν εἰς τὴν κῆπον. εἴτα ἐκείνῳ μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ ὅτῳ ὕδατος τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τῷ τῷ εἰσῆκεν δέγνος. ἦν δὲ μοι δεινὸς ἀλγεῖνός ὁ τότε βίῃ. πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμῶν ἦδη ἦν, καὶ ἐκείνῳ ὅτε αὐτῷ τροφὰ εἶχε ἀγοράσαι, ἐχ' ὅπως ἐμοί, καὶ ἀνυπόδοι, πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκληρὸν, καὶ ὅξυν ἐπάτει, καὶ φαγεῖν τῷ μόνον ἀμφοτέροις ἦν, θρίδακας πεπράς, καὶ σκληράς.

Καὶ ὅτε ἐξόντων ἡμῶν εἰς τὴν κῆπον, ἐν στυγχαλῇ αἰὲς γενναῖ, στρατιώτῃ σολῆν ἡμφιεσμένῳ, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ, καὶ ἤρλε τὴν κηπευτὸν ὅπως ἀπάγοι τὸν ὄνον ἐμὲ. ὁ δὲ, οἶμαι, τὴν φωνῆς ἀνόητος ὢν, ὅτε ἀπεκρίσθαι, ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑποφωρῶν, παύει τὴν μάστιγι τὴν κηπευτὸν καὶ ἐκείνῳ συμπλέκει αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνει, καὶ κείνον ἐπαινεῖ ὅτι, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ οἶκῳ τὴν ὁδὸν, καὶ ὅς τα πρῶτα καὶ ἀντεμάχετο, καὶ ἡτείλει, εἰ ἀναστῇ, σπικνεῖν τὴν μαχαίρα. ὁ δὲ, ὡς ὅτε ὑπ' αὐτῷ ἐκείνῳ διδάχθῃς τὸ ἀκινδυνότατον, σπᾶ τὴν μάχαι-

και.

e 'Ανυπόδοι] Sic jam Edd. cum supra hoc Dial. bis, ter haberent ἀνυπόδοι. quod posterius etiam adscript. in marg. At. f Πάλιν] Restituitur. ex L. Πάνου Edd. priores omnes. g 'Ότε] 'Ότοι Fl. h Καὶ ἐ] Sic P. cum f. Ald. P. H. &c. 'Ό δὲ Fl. i 'Ακινδυνότατον] Sic Edd. recte, εκκερτα Fl. quae ἀκινδυνότατον.

96. 'Όστιν ἐρύμω ἐλατῆς ἐρύμω] Si Erasmus ad Belgicissimum solummodo attendisset, non vertisset, ut e vestigio more turbinis circumducerem molam; dum contra ipse qui plagas patitur, circumagitur iustar turbinis.

f. F. R.

14. 'Ανυπόδοι] Quia utrumque frequenter invenitur, ἀνυπόδοι & ἀνυπόδοι; hoc loco sic edidi ut Edd. & Codd. habent, etsi aliter supra c. 16. &c. ubi vide quae Solanus & ego notamus.

f. F. R.

15. Πάλιν] Ex Codice P. est haec scriptura. In reliquis πᾶν, est.

M. du S.

19. Ἐξόντων] Non satis satis hic locus est. M. du S.

33. 'Ακινδυνότατον] Grammatici quidam nimis generaliter praecipunt comparativos & superlativos ὀτιν & ὀτατ, sive ὀτιν & ὀτατ facere, quando penultima positivi habet vocalem communem; itaque hic u praecedente, indifferens foret, quam scripturam sequere. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per se communi praecedente, comparativ. & superl. quoque indifferenter scribi; sed si re vera faciat syllabam communem; At quando u vel u in positivo quodam revera est longum, ὀτατ brevis scribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia u in κίνδυνος longum, vid. Hom. Batrach.

Hhhh a

vers.

χαίραν αὐτῷ, καὶ ῥίπτει τὸ ὄρρω, εἴτα αὖθις ἐπαίει κείμνον, ὃ δὲ τὸ κακὸν ὄρων ἤδη ἀ-3 Φόρητον, (λεύδει) ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πλῃ-γαῖς· ὃ δὲ δέσας ὅτι τῷ, τὸ μὲν αὐτῷ, ὡς εἶχε, κείμνον. Σπυλαίης, τὸ δὲ μάχαιραν βαστάσας· ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς τὸ πόλιν.

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸ μὲν κῆπον αὐτῷ συνε-40 γῶ τινι ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τὸ κίνδυνον τὸ ἐκ τῷ ὁδῷ δειδώς, κρύπτει ἅμα ἐμοὶ, πρὸς τινος τὸ ἐν ἄστει συνήθων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς ἔτω ποῖσσι· τὸ μὲν ἐμὸν δεσπότην κίβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ 45 δέξασθαι ἐκ τῆς ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα ὑψώων, καὶ κεῖ με ἄνω συρρελίσκω. ὃ δὲ στρατιώτης, ἐκ τῷ ὁδῷ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρηβαρῶν ταῖς πλῃγαῖς, ἦκεν εἰς τὸ πό-50 λιν, καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐν-τυχῶν, λέγει τὸ Σπύνοϊαν τῷ κηκυρῷ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μαθηάσθω ὅθι ἦμεν κεκρυμμένοι, καὶ πῶς λαμβάνουσι τὰς τὸ πόλεως ἀρχάς. οἱ δὲ εἰσὼ τινὰ τὸ ὑπηρε-55 τῆς πέμπουσι, καὶ τὰς ἐνδον ἀπάντας προ-ελαῖν ἔξω καλεῖουσιν ὡς δὲ προῆλθον, ὃ κη-κυρὸς ὑδάμῃ ἐφαίνετο. οἱ μὲν ἐν στρατιῷταις ἐνδον ἔφασαν εἶναι τὸ κηκυρὸν, καὶ μετ' ἐκεί-νῃ ὅσον· οἱ δὲ ἐν ἄλλο ὑπολειφθαι

abjecit, tum denuo jacentem ferit. Ille intolerabile jam malum videns, plagis se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat jacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit.

45. Quo cum venissemus, hortum suum cuidam suo socio colendum dat: ipse vero metu imminentis in via periculi, se mecum apud quendam in urbe familiarium occultat. Postero die, consilio habito ita faciunt. Meum dominum arca abscondunt, me autem pedibus suspensum per scalas sursum portant in supernum quoddam cubiculum, ibique supra includunt. At miles, aegre de via cum surrexisset, ut dicebunt, capite a plagis adhuc gravato in urbem venit, & commilitonibus suis collocutus, narrat olitoris audaciam. Illi coitione cum eo facta, ubi occultati essemus explorant, ac magistratus urbis adhibent. Illi licitorum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus essent omnes jubent: his prodeuntibus, nusquam comparet olitor. Milites ergo intus esse aiunt olitorem, meoque ipsius asinum. Illi nihil relictum ibi aliud

a [Επ'] Deest in P. Adest in Fl. aliisque. b [Επίδωκε] Constans Edd. lectio. c [Καί με] Καί με J. d [Εξαναστὰς] Επαι— Ex. Fl. Vulgata vero est in P.

47. [Υπερ] * [Ανέμω]. V.

52. [Ασπίου] [Υπερ]. V.

* [Ανέμω] Sic emendavit Solan. cum vulgatum esset ανέμων. licet mox male ἀνέμων, ut reliqua sex, septem typogr.

sphalmata a me correcta omitam.

J. F. R.

vers. 11.

36. [Εν ταῖς πλῃγαῖς] Solan. in marg. Juno. adscripsit, conferendum c. 12. in Quom. Hist. At ibi quidem lectum ἐν ἀποτίμῃ φοινίκῃ. Verum quia ibidem in pro cō est in 2. Codd. idque probabilius, iste locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad Herodot. c. 5. & Dial. Mort. XXIII. abunde sit demonstratum, ἐν saepe abundare, ac pro ablativo causae vel instrumenti valere; tamen ne ista quidem defensione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abesset, quum in ipsīs plagis, i. e. inter plagas mortuus

J. F. R.

dicatur. Veluti ἐν ταῖς significare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat Fratris optimi Belg. Graeciss. p. 469. & Long. Pass. 2. p. 59. Et ejusdem L. 2. pr. Πᾶς ἐν ἔργῳ. Nostr. supr. c. 47. m. ἐν γιγασί. Si tamen & hic ablativo instrumenti opus esse velis, habere tibi eandem locutionem ex Antiphon. supra prolata ad T. I. p. 429. ἐν ᾧ με ἐν ἀφανί λογῇ ζῆτις ἀπολίσσεται, & hoc loco τὸ ἐν με sollicita.

41. [Επίδωκε] Mallet ἐπίδωκε. Vide tamen c. 45. ubi eadem vox in vulgatis occurrit.

47. Οὐκ ἔστιν ἰσχυρὸν] In Ad. Prop. I. 12. habemus,

ἐν

aliud confirmant, neque hominem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, clamoreque inde multo exorto, ille ego feneculus & omnium curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per fenestellam despicio. At isti me conspecto statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum jacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut causam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt militibus. Caeterum risus compesci non potuit super illo de rectis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde tempore a me primum in hominum ora venit proverbium, de prospectu asini.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, venditque quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat famulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria parabat domino; habebatque conservum fratrem, panes coquere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper co-

ἐλεγον, ὅτε ἀνθρώπων, ὅτε ὄνον. Θορύβος δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τέτραυνομύνης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάντα παύειν γὰρ ἐγὼ, βυλόμενος μαθεῖν τίνες εἴεν οἱ βοῶντες, ἀγακύντω ἀναθεὶν κάτω ἀπὸ τοῦ θυρίδος. οἱ δὲ με ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐλάλουν ψευδῆ λόγοντες καὶ οἱ ἄρχοντες εἶσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνεγνῶντες, εὐρίσκουσιν τὸ ἐμὸν δεσπότην τῇ οὐκωτῷ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τὸ μὲν εἰς τὸ δεσμοτήριον ὡς ἐμπνοῖαι, λόγον τὸν τετολμημένον ὑπέβησαν· ἐμὲ δὲ κάτω βαθασάντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν πάντες δὲ ἀσέβητον ἐγέλαν ὅτι τὰς μηχανὰς ἐκ τῆς ὑπερώας, καὶ προδόντι τὸ αὐτὸ δεσπότην, κακτότε ἐξ ἐμῶ πρώτῳ ἦλθεν εἰς ἀθρόα καὶ λόγος ἔτι, Ἐξ ὅντων ὡς ἀγακύνειας.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μ' ἐπαθεν ὁ κηρυξ καὶ ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσων με ἔγνω, καὶ πωπράσκει με πόντε καὶ εἴκοσιν Ἀθηναίων· ὁ δὲ ἀποσάμενος, Δεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίῳ, πόλεως τὴν ἐν Μακεδονίᾳ τὴν μεγίστην Θεσσαλονίκης ἔτι τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὅσα τῷ δεσπότην ἐσκεύαζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σὺνδουλόν, ἄρτους πᾶσι πᾶσι, καὶ μελίπικηλα κινῶν ὅπως ἄρμον. ἔτοι οἱ ἀδελφοί, σὺν σκη-

ο Πίμπουσι] Ἐπιμύσαι marg. A. f. Ἐπίδουσαι] Παρίδουσαι P. & marg. A. g. Ὁ ἱμὸς] Sic jam Edd. Aliet supra c. 39. fin. b. Καὶ ἔχει καὶ ἀδελφὸν] Καὶ εἶχαν ἀδελφὸν Fl.

86. Μελίπικηλα] Edd. πλουσίῳ V.

ἀνέστησαν εἰς τὸ πᾶν. Ibi Cl. L. Bos demonstrat ὑπερῶν esse adjectivum; non tamen compositum, ut Scholiastae & Eustath. voluerunt, sed ab ὑπερὸς superius tantum formatum, ut πατρῶς, μητρῶς & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adjunctum inveniri, quae ap. eumd. videre licebit.

J. F. R.

49. Τότε] Lege πόντε.

M. du S.

73. Ἐπίδουσαι] Παρίδουσαι correxerat in Jani. Solonius, quia in P. sic erat, et si omnes Edd. ἐπίδουσαι habent. Si illud παρῶν in pluribus Codd. reperiretur, habens in contextum recepisset. Jam vero, quum & Hierodiam. ἐπίδουσαι usurpat, pro permissere, tradere

se alicujus potestati, vel voluptatibus, nihil muto. Vid. illum L. 2. i. fin. & 2. 7. pr. ac saepe alibi. Nam licet augeri, crescere, plurimum significet; tamen & donare notare, notum est; quidam igitur tradere & hic significaret? ut ap. Ael. XII. 28. ἐπιδόντων αὐτὰς (θυγατέρας) τὸ Λαίῳ ἅς τὴν χρησμὸν τὸν Διὰφικόν. Ubi ex frequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram similia.

J. F. R.

74. Ἀσέβητον ἐγέλαν] Hom. II. A. 599. Ἀσέβητος δ' ἔρ' ἦν ἔργον ἡλίας παυκάρουσι θεοῖσιν.

M. du S.

76. Ἐξ ἱμῶν — ἔξ ὅντων ὡς ἀγακύνειας] Vide Zenob. V.

M. du S.

82. Πίλους τὸν ὁ Μάκ.] Supra Zoot. c. 8.

M. du S.

H h h 3

98. Ταῖς

σκηνοί τε αἰεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυνον
 ἐν ταύτῳ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον
 ἀναμειγμένα, καὶ μὲν ταῦτα καμὲν ἴσα-90
 σαν ἔνθα κατέλυνον, καὶ ἔτοι μὲν τὸ δεῖπνον
 τοῦ δεσπότου, πολλὰ λείψανα ἄμφοι εἰσω
 ἐκόμεζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων
 καὶ πλακύντων. οἱ δὲ κατακλείσαντες ἐνδόν
 ἐμὲ μὲν τῶντων, καὶ Φιλακὴν ἐμοὶ γλυκύτα-95
 τινι περὶ τῆς αἰτίας, ἀπήγαγον, ὥστε πολλὰ
 σααζοῦ καὶ γὰρ τοῖς ὁδοκαμύνοις κριθιδίοις
 μακρὰ χαιρὸν λέγον, ταῖς τέχναις καὶ ταῖς
 κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδου ἐμαυτὸν, καὶ ὁ
 μακρὸν πᾶν ἐγεμίζετο ἀνθρώπων τροφῆς.
 οἱ δὲ ἀναστρέφοντες εἶπον, τὰ μὲν πρῶτα
 ὠδὲν ἡδομένῳ τῷ ὁφθαλμῷ τῷ ἐμῇ, ἐκ τοῦ
 πλήθους τῶν ὁδοκαμύνων, καμὲν ἔτι ἐν Φό-
 βῳ καὶ Φεῖδῳ κλέπτορος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ
 τέλει ἤμην αὐτῶν καταγνῆς αἰνοῖαι, τὰς
 καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ
 κατέτρωνον. καὶ ἐπειδὴ ἡδομὸς ἦν καὶ τῇ
 μίας, τὰ μὲν πρῶτα ἄμφοι ὑποπῆσαν
 πρὸς ἀλλήλους ὥς λέπον, καὶ κλέπτην ὅτε-100
 ρα τῷ ἑτέρῳ, καὶ ἄρπαγα τῶν κινῶν, καὶ
 ἀναίχουσιον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοι-
 πὸν ἄμφοι, καὶ τῶν μερίδων δεξιμὸς ἐγένετο.
 Ἐγὼ δὲ τὸ βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ,
 καὶ τὸ σῶμα μὴ ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν
 καλὸν ἐγενόμην, καὶ τὸ δέρμα ἐπαυθῆσεν τῇ
 τριχὶ ἀπέφυλθεν. οἱ δὲ γενναῖοιταί, μέγαν

dem utebantur, diversabantur in eodem,
 & permista sibi invicem artium instrumen-
 ta stabulosa tribuunt. Hi post coenam He-
 ri reliquias ambo multas eo conferunt,
 carniū alter & piscium, alter panum &
 placentarum. Ipsi deinde me cum his in-
 cluso, dulcissimaque mihi mandata
 custodia, lavatum abeunt. Et ego, appo-
 sitis mihi hordeolis: longam vale dicens,
 artibus me & lucris dominorum trado; ac
 longo post intervallo humano me cibo pro-
 be fabutro. Illi domum reversi primo ni-
 hil de mea lignatione sentire, prae multi-
 tudine eorum, quae erant apposita, &
 quod adhuc cum metu & parsimonia qua-
 dam furarer prandium. Cum vero jam
 omniino, damnata illorum amentia, pul-
 cherrimas quasque partes & alia multa de-
 vorarem, ipsique damnum jam sentirent;
 principio de se invicem suspicari aliquid,
 oac furem alter alterum, & communium ra-
 ptorem, & impudentem dicere, ac solici-
 tam uterque de caetero curam, ac dinugne-
 rationem partium adhibere.

47. Ego interim voluptuariam agere vi-
 tam ac delicatam: ut corpus meum de con-
 sueto cibo speciosum rursus fieret, & co-
 rium efflorescente pilo niteret. Illi autem bo-

a Ταύτῃ] Nihil mutat Fl. b Τῆς] Τῆς Ex. Fl. Nihil a vulgata abit P. c Τα μὲν πρῶτα] Τὸ μὲν πρῶτον Fl. Ταμινπρῶτα uno verbo f. H. S. hic & deinde. Tribus verbis B1. P. Et sic Fl. in loquentibus. d Ἀναίχου-
 τον] Ἀναίχουτοι male f.

98. Ταῖς τέχναις] Fugilis.

21. Προελόντες] Ita recte Fl. Ed. Reliquae omnes
 προσελόντες.

33. Καταπίνοια] Qui nescit καταπίνω etiam de ci-
 his solidis usurpari, meminerit de piscibus hamum
 deglutientibus non semel dictum supra in Piscat. Ad-
 eatque Alciph. I. Ep. 22. pr. ubi καταπίνοιας πλακύν-
 των inveniet, ibique Βοηλέτην dicentem: „ Conf.
 „ Hagar. II. Serm. VIII. Ridiculis utras simul abso-
 „ bere placeat. Ita usurpatur καταπίνοια. Sic κατέ-
 „ πινω τιμάχη Aristoph. in Nub. vers. 337. & Lucian.
 „ in Asino. h. l. Ibidem supra, c. 28. μάλιστα ἔλας κα-
 „ τέπινω. Quemadmodum & Teleclides ap. Aelianum

F. G.

VI. p. 268. μάλιστα — καταπίνοιας καταπίνοια. Μολαο
 „ ορατες ut sese deglutias. Plato in Euthyphr. de Sa-
 „ turno filios devorante: „ ἐπὶ τοῖς νύκτι καταπίνοιας οὐκ οὐ
 „ διαγ. De eodem Saturno Lucianus in Saturnaliibus
 „ c. 5. — λίθον — ἀπὸ τοῦ βροχῆς ἰδὼτα καταπίνοιας.
 Sed exemplorum tota agmina possent adduci: vix
 enim alio verbo Graeci utuntur pro deglutio, quam
 καταπίνοια. Aristot. Hist. Anim. VIII. 3. pr. Σίτον δὲ,
 ἢ ὅτι τῆς ψυχῆς, διαγ. καταπίνοια. Quid tamen diffe-
 rat a καταφάγω & καταβρόνχο, facile adparet vel ex
 Lucian. Demon. c. 35. ubi pisces dicit καταβρόνχοι τῶν
 i. e. cadaver hominis devorare, sive depascere, & κατα-
 φάγειν ἰχθύς, qui pisces comedit: nam hi non possunt
 adeo

boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tanquam in balneum abirent, occlusa deinde janua, & oculis rimae cuidam januae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium, deinde conservos ad spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita surgit de convivio & introspiciens videt me apri partem devorare; sublatoque tachinio intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & ligurritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem jubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecumque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, jursulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns jam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum sa-

τέ με ὡς πρῶτα ὀρώσας, καὶ τὰ κρυβδία μὴ δαπανώμενα, ἀλλ' εἰ ταῦτά ἐστι μέτρον ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχων τὸν τομαμάτων τὸ ἐμὸν, καὶ προσελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιδόντες, ἐπειδὴ τὰς θύρας συγκαλείστας, προσβαλόντες ὅπῃ, τι τὰ ὄμματά τ' θύρας, ἐσκοπῆντο τάνδον. καὶ γὰρ τότε τῷ δόλῳ μὴδεν εἰδώς, πρῶτον προσελθόντι. εἰ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὀρώσας ἀριστον ἀπίσας· εἶτα δὲ τὴν ὁμαδὴν ἐκάλειν ὅτι τὸ ἐμὸν θῆαν, καὶ γέλωτος πολλοῦ ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῷ ἤκουσε τῷ γέλωτος, θορόβῳ αὐτῷ ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσῶτον οἱ ἔξω γέλωσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξαίτια τῷ συμποσίῳ, καὶ ἀφαιρέσας εἶσα, ὅρα με σὺς ἀγρίε μερίδα καταπίνοια, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβώσας, εἰς τρέχῃ εἶσα. καὶ γὰρ σφόδρα ἡχθόμεν ὅτι τῷ δεσπότη, κλέπτῃς ἅμα καὶ λήχνῃ ἐαλωμένος. ὁ δὲ πολλὴν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κλείψας με εἶσα ἀγῶν εἰς τὸ ἐκείνῳ συμποσίῳ, ἐπειδὴ τράπεζαν μοι καταβάλλειν εἶπε, καὶ οἶμαι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τ' εἶσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄντι καταφαγεῖν, κρέα, λοιπάδας, ζωμὸς, ἰχθύς, τῦτο καὶ γὰρ καὶ ἐλαίῳ κατακεχυμένος· τῦτο δὲ νέκυνι ὅτι κεχυμένος. καὶ γὰρ τὸ τόχην ὁρῶν ἤδη ἀπαλὸν μοι προσμαδίωσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τῦτο μόνον τὸ παίγιον ἀνασά-

^a Δαπανώμενα] Sic Fl. P. H. etc. Δαπανώμενα f. f. Ταῦτά] Ἀντὶ Ex. Fl. Nil mut. P. g. Μιστῶ] Μιστῶ male f. h. Προελθόντες] Restitut. ex Fl. Προελθόντες Edd. cett. i. Ὅτι τινὲς τὰ ὄμ. τ' θύρας] Vulgarum hanc etiam esse in Fl. notar. M. du S. h. Μὴν γάρ] Μὴν εὖ γάρ Pell. i. Κατακεχυμένος] Sic Edd. omnes.

44. Νέκυνι] Συναπὴ V.

adeo subito adfunderi, augustinus, ut alia esculenta.

39. Συμπόσιον] Ad convivium vertit Erasmi. f. F. R. signif. in triclinium. Vid. Polluc. l. Segm. 79. f. F. R. 40. Παραβῆναι εἰσα] Cl. Hemsterb. in marg. adscripsit, consulendum Cl. Dukerum ad Thucyd. p. 462. 80. i. e. L. VII. c. 29. ubi is ex Thucyd. Lucianus, ac Theocritus docet σίτῳ saepe valere καλῶς. Ac verbum λαγῶν similiter jubendi significatu non semel occurrere. Hunc igitur ad, & brevitate nostrae ignoscet. f. F. R.

Idem. Eius in aut] Posses dānē conficere, nisi nimis prope ἀφαιρῆναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgaris stat potest. Quia in autem, pro in autem, quod usitatus, vide supra ad Tox. c. 20. No. 6. & hoc Af. c. 44. f. in in.

43. Κατακεχυμένος] Legendum forte κατακεχυμένος, nisi fortan legendum sit: εὖ γὰρ ἐ ἐλαίῳ κεχυμένος.

Κατακεχυμένος] Hege κατακεχυμένος.

M. du S. 58. Ka.

σώσῃ, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένῳ, ὅμως
ἡρίτων τῇ τραπέζῃ καθίστας. τὸ δὲ
συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλῳ. καὶ τις εἶ-
πε, καὶ πίνῃ οἶνον ἔτι ὅσον, ἢν τις αὖ-
τῷ ἐγκερασάμεν ὅτιδ' ἔστι καὶ δεσπότης
ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ προσνεχθέν ἔπινον.

Ὁ δὲ, πῶς εἰκός, ὁρῶν με κατῆμα πα-
ράδοξον, καὶ μὴ τιμῇ καὶ ἐμὴν κελεύει τῷ δι-
κητῇ τινι καταβαλεῖν τῷ ἐμὲ ἀνησαμένῳ,
καὶ ἄλλο τοσούτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπε-
λευθέρῳ τινὶ καὶ ἑαυτῷ νεανίσκῳ, καὶ εἶπε
κατηχεῖν, ὅσα ποιεῖν μάστιγα ψυχάγω-
γεῖν αὐτὸν δυνάμην. τῷ δὲ γε ῥάδια ἦν
πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαντα δι-
δασκόμεν. καὶ πρῶτον μὲ κατακλίνας αἶ-
μα ἐπὶ κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶ-
ν ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐ-
τῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ τῆς δύο ἐπα-
νιστάμενον ὀρθόν, καὶ κατανεύειν, καὶ ἀνανεύειν
πρὸς τὰς φωνάς, καὶ πάντ' ὅσα ἐδυνάμην
μὲ, καὶ δίχα τῷ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὰ
πρᾶγμα πεδωκτόν ἦν, ὥστε ὁ τῷ δεσπό-
τῃ, οἰνοπότης, παλαίῳ, ὀρχόμενῳ.
τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνάς ἀνέ-
γεινον ἐν χαρῷ, καὶ κατένευον καὶ πεινῶν δὲ,
ὁπότε θιλήσασιν, ἦσαν τοῖς ὀφθαλμοῖς
καὶ οἰνοχόον κινήσας καὶ οἱ μὲ ἐθαύμαζον τὸ
πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοῶντες ἄν-
θρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον ἐγὼ δὲ τρυφήν
ἐποιοῦμην καὶ ἐκείνων ἀγνοίαν. καὶ μὴν καὶ βαδί-
ζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζεσθαι τὸ δεσπότην ὅτι
τῷ νῶτον, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπότατον, καὶ
τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ ὅσκιόν μου ἦν

luti futurum, licet jam impletus cibus ta-
men prandebam adstans mensae. Resonabat
interea risu convivium. Dicebat aliquis,
Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi
temperatum praebeat. Jubet Dominus, &
ego oblatum bibo.

48. Ille, ut facile est ad credendum,
cum singulare & insolitum me animal vi-
deret, pretium meum solvere jubet procu-
ratorum aliquem ei, qui me emerat, & al-
terum tantum. Me autem liberto cuidam
suo adolescenti tradit, & docere jubet, qui-
bus faciendis maxime illum oblectarem. Fa-
cilia huic fuere omnia. Statim ego obedie-
bam, docilis ad omnia. Ac primum ac-
cumbere me in lecto ut hominem, cubitu
nixum, instituit. Deinde etiam luctari se-
cum, quin etiam saltare, in duos pedes e-
rectum stare, & annuere & renuere ad vo-
ces, & quaecumque potuissem etiam sine
disciplina facere. Celebratur ergo res fama,
Asinus domini, potor vini, luctator, sal-
tator. Maximum vero illud, quod ad vo-
ces annuebam opportune, & renuebam: &
si quando bibere vellem, poscebam, oculis
movens pincernam. Atque illi quidem rem
mirabantur ut plane inusitatam, cum nesci-
rent hominem inclusum in asino: ego vero
ad delicias meas utebar illorum ignorantia.
Verum etiam badizare discebam, & tergo
portare dominum, & cursum currere mini-
me molestum, & quem vix sentiret eques.

Etiā

a ἡρίτων] ἡρίτων Ex. Fl. Vulgatam firmat P. b ἔπειτα] ἔπειτα Fl. c ὅσον] Deest in Fl. d νεανίσκῳ] νεανίσκῳ Fl. Sed eodem redit. e ἑαυτῷ] Non habet Fl. f τοῖς ὀφθαλμοῖς] τοῖς ὀφθαλμοῖς Fl. g σκοπῶν — πολυτιμῶν] Σκώπῃ πολυτιμῶν Fl.

58. Κατηχεῖν] Κατηχεῖν, προτρέφειν, καθιστᾶν αἰτιατικῶς κατηχεῖν δὲ ἀπὸ τοῦ ἔχειν τῇ γωνίᾳ. P.

58. Κατηχεῖν] Rursus infra Z. Tr. c. 37. f. & Φι-
λαστ. c. 17. M. du S.

72. Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Quod si inverso ordine legas
ἦσαν τῷ εὐνοχόον, τοῖς ὀφθαλμοῖς κινήσας, tum lectio Flo-

rentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem
servamus, malum est τοῖς ὀφθαλμοῖς. F. F. R.

79. Σκώπῃ μοι ἢ πολυτιμῶν] Licet Florentinae lectio
non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἔ-
σκαπῶ

Etiā paratus mihi erat sumtuosus, & stragula mihi purpurea injiciebantur, & frena recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.

49. Venerat autem Menecles noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali caussa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: & viri quidem jam ad pugnam exercebantur; jam instabat profectio. Mane igitur eximus, & ego dominum porto sicubi regio esset in via aspera, & ad vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecucurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena.

50. Meus vero magister reditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim conclusum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat januam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis jam evaseram. Ali-

80 πολυτελής· καὶ τρώματα πορφύρεα ὅτι βάλλομαι· καὶ χαλινὸς εἰσδεχόμενός γεγύρω· καὶ χρυσῷ πεποικιλμένος· καὶ κἀδῶνες ἐξήπιοτό μὲ μέλ^κ μουσικῶτατον^κ ἐκφώνοντες.

85 Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὃς ὥς ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτία τοιαύτη ὑπέαχέτο τῇ πατρίδι θῆαν^ι παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδόντων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ὁδὸν μάχης ἤδη ἦσαν ἐν ὤρθεσκει, καὶ ἀφίκετο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν ἐν ἑσθέρῳ καὶ γὰρ τὸ δεσπότην ἔφερον, εἰ ποτε χωρίον ἦν τὸ ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ὀπιθαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ὅτι Θεσσαλονικὴν, οὐκ ἦν ὅστις ὅτι θῆαν οὐκ ἠπέριγέτο, καὶ τὸ ὄψιν τὸ ἐμὸν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακρῶν, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνδράπινον τὸ ἐμὸν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτῶ πολιτῶν ὡς τὸ πῶτον εἰδείκνυε με, καὶ τὰ ὡς δόξα ἐκείνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείκνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ὀπιστάτης πρὸσοδὸν εὗρεν ἐξ ἑμῶν πολλῶν πάντων δραχμῶν. κατακλείσας γὰρ με ἐνδὸν εἶχεν ἐσώτα, καὶ τοῖς βλομένοισι ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰ μὲν ὡς δόξα ἔργα, μισθὸν τὸ δῦραν ἠνοιγεν; οἱ δ' εἰσεκόμενον ἄλλο ἄλλο τι τὸ ἐδωδόμενον, μάλιστα τὸ οὐχ ὀρθὸν εἶναι ὅτι γαστρί δοκῶν ἐγὼ δὲ ἡδίων, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότη, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν, μέγας τε καὶ πῶτον δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καὶ πῶτε γυνὴ ξένη, ἐ

με-

h 'Επιβάλλομαι.] 'Επιβαλλόμενος Fl. i Καὶ χρυσῷ] Deest in Fl. k 'Εκφώνοντες.] 'Εμφανιούντες Fl. l Παριζαί] Παριζαί marg. Δ1.

91. Ἡ πορεία.] Ὁ καμὸς τὸ πορεύεσθαι. V.

σικὴν habitus, adparatus; ut generale rectius praemititur, dum qualis ille fuerit adparatus, statim per partes enarratur.

F.F.R.

80. Πορφύρεα] Lege πορφύρεα. F.G. Πορφύρεα scilicet habebat S. Sed vett. recte πορφύρεα.

F.F.R.

Tom. II.

Ibid. 'Εκβάλλομαι] Vulgatam iterum potiore arbitror. Vid. quae notavi ad Amor. c. 47. γυναῖκα ἐκπηγμένης λίθου &c.

F.F.R.

86. Δεῦρο] Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo, expiscetur.

M. do S.

Iiii

23. Ei-

μετρία κεκλημένη, ἥ ὅλην ἱκανή, παρελ-
θῆσα εἴσω ἰδὼν ἐμὲ δριγύντα, εἰς ἑρωτά-
μεν θερμὸν ἐμπέπτῃ τῆτο μὲ τὸ κάλλος
ἰδῶσα τῇ ὄνῃ· τῆτο δὲ τῷ ὀφθαλμῷ τῇ
ἐμῇ ὀπιτηδευμάτων, εἰς ὀπιθυμίαν συν-
σίας προελθῶσα· καὶ ἀφ' αὐτῆς πρὸς τὴν
ὀπιτάτην τὴν ἐμὴν, καὶ μισθὸν ἀδρὸν αὐτῷ
ὑπέρταστον, εἰ συγχωρήσασιν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ
τὴν νύκτα ἀναπαύσασθαι, καὶ κενὸν ἔδεν
φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσῃ τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ,
εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνῃ τὸν μισθόν.

Καὶ περὶ ἑσπέρα τε ἡδὴ ἦν, καὶ τῇ
συμποσίῃ ἀφῆκεν ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀ-
πατρεφόμενος ἐνθάδε καθέδμενος, καὶ τὴν γυναῖκα
εὐρόμενος πάλαι ἀφικυμένην ὅτι τὴν ἐμὴν εὐνήν.
ἐκεκόμενος δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μα-
λακά, καὶ τρώμαλα εἴσω κατέθετο, καὶ χα-
μύνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἴτα οἱ μὲν τὴν γυ-
ναῖκα δεράπορες, αὐτῇ δὲ πρὸς πλεονέκτημα
πρὸς τῇ δωματίῃ ἐκάθυσαν, ἡ δὲ λύχνον
ἐνδοῦν ἔκαμε μέγα, τῷ πυρὶ λαμπρόμενον,
ἐπεὶ αὐτὴν ἀποδυσαιμένη, παρέστη τῷ λύχνῳ
γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβάστρου
προχειραμένη, τῆτω ἀλείφει, καὶ μετὰ δὲ
μυρίζῃ, ἐνθεν μάλιστα τὴν ῥινὰ μὲν μύρον
ἐνέπλησεν, εἴτα με κατεφίλησε, καὶ εἴτα
πρὸς αὐτῆς ἑρώμενον, καὶ ἀνθρώπον, διελέ-
γναι, καὶ μετὰ τὴν Φορβαίας ὀπιλαβομέ-

quando peregrina mulier non mediocriter
divites, specie satis honesta, ingressa ut me
prudentem videret, in amorem mei incidit
fervidum, partim specie asini capta, partim
inuisitatis meis artibus ad concubitus mei
cupiditatem progressa. Agit ergo meo cum
omagistro, & mercedem illi luculentam pol-
licetur, si noctem unam mecum quiescendi
copiam sibi fecisset. Ille parum sollicitus,
sive illa aliquid a me impetraret, sive mi-
nus, mercedem capit.

51. Vespera jam erat, de convivio nos
dimiserat dominus, cum eo, ubi dormie-
bamus, redimus; & mulierem invenimus,
quae diu jam meum ad cubile venerat. Ap-
portata autem illi fuerant cervicalia mollia,
& stragula vestis intus deposita, & humi-
stratum nobis decentissime. Tum mulieris
fervi in propinquo ante cellam cubitum
eunt: illa vero lucernam intus accendit ma-
gnam igne lucentem. Tum exutis vesti-
bus lucernae adstat nuda integra, fusoque
de alabastro unguento se ungit, & me quo-
que; in primis vero nares mihi unguentis
implet. Deinde osculis me invadit, & tan-
quam cum amasio suo, & homine, colloqui-
tur, & me capistro prehensum trahit in
stra-

a 'Αναπαύσασθαι] Sic f. H. Ald. S. Fr. 'Αναπαύσασθαι Fl. B1. P. b 'Ημᾶς] Omittit Fl. c 'Εκεκόμενος] 'Ηκε-
Fl. d Πρὸς] Non habet Fl. e 'Ενέπλησεν] Sic Edd. Excerpta f. & V2. Sed Ald. i. vulgatam servat. f 'Επι-
λαβομένη] Λαβομένη Fl.

30. Χαμύνιον] Τασπινὴ ἢ μακρὰ εὐνή. V.

23. Εἴτε καὶ ἀνύσῃ τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ] Bene-
dictus sive aliquid, sive nihil ex me faceret; ut voces
palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sen-
sum, qui nullus in his est. Basilenses qui prae-
sunt mei jactantur &c. quos verissime adsecutos cen-
seo mentem auctoris. Nam ἀνύσῃ prorsus idem hic
est, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans,
si quam mei prae- illa imminueret ac corrumpere-
ret ne.

Ibid. Καὶ ἀνύσῃ] Plane diversa Gronovianae explica-
tioni tradit Cl. L. Bos in Observ. Crit. p. 45. Ubi pro-

positis Aristophanis verbis (ex ejus Plut. vi. 194—6.)
Ἀδ' ἢ τάλαντά τις λάβῃ τριακίδινα, Πλὸν μᾶλλον ἢ
δυοῖν λαβὴν τετρακίδινα. Καὶ ταῦτ' ἀνύσῃ, τετρακίδινα
βούλι]. ait. „ Quid hic sit ἀνύσῃ, cognosci potest
„ ex opposito, ἐπιθυμῶν λαβὴν, nimirum impetrare &
„ obtinere quod quis cupit & rogat. Elegans usus hu-
„ jus verbi est in hoc significato, sed ad eum non
„ semper attenderunt Interpretes. Occurrit ap. He-
„ siod. in 'Erg. p. 395. — καὶ μὴδ' ἀνύσῃ, & nihil
„ obtineas, vel impetres. Non satis accurate verti-
„ tur: Es nihil efficias. Lucian. Asia. (h. l.) Καί μὴδ' ἔ-
„ ἴδῃ

Asinum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore stimulat., & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inscenderem. Ex quo enim tempore asinus fueram, venerem ne asinis quidem consuetam attigeram, neque asina femina fueram usus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam scilicet, me sine causa metuere. At mulier multis osculis iisque amatoris, me aliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum se applicans me amplectitur, & tollens intra se totum recipit. Et ego meticulosus adhuc verebar, & sensim me subducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa, quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem satis accuratè edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat subserviebam, cogitans, non deteriore me esse Pasiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo insatiabilis ejus quae ex coitu petitur volu-

τη ἑστὶ τὸ χαμῶδες εἶναι· καὶ γὰρ ἔδωκε τρί-
την ὡρεὶ καλέσασθαι εἰς τὸ τοῦτο δέμας,
καὶ οὐκ ἔστι παλαιῶν πολλῶν ὑποδεδρεγ-
μένον, καὶ τῷ χρωτὶ τῷ μύρῳ οὐστρημέ-
νον, καὶ τῇ παιδίσκῃ ὁρᾷ πάντα καλῶς,
κλινόμαι, καὶ σφόδρα ἠπότερι, ὅπως ἀναβή-
σομαι τῷ ἀνδρῶπι καὶ γὰρ ἐξ ὅτε ἐγγύθεν
οἶμαι, συνουσίας ἀλλ' ἔδωκε τοῖς ὄνοις συνήθως
οἶστρον ἐφαπτάμενον, ἔδωκε γυναικὶ ἐχρησά-
μεν ὅπως καὶ μὴ καὶ τὸ τοῦτο μ' εἰς δέμας ἔχει μέ-
τριον ἦγε, μὴ ἔτι χαρῆσασα ἡ γυνὴ ἀφ-
σπαυμένη, καὶ γὰρ ὡς ἀνδρὸς ἀνδροφόνου, κα-
λῶς δέσσει δίκην. ἠγνοῦν δὲ οὐκ εἰς δέμας δε-
σθῆναι. ἡ γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς φιλήμασι,
καὶ ταῖς ἐρωτικαῖς, προσκαλυμένη, ὥς
εἶδεν ἔτι κατέχουσα, ὡς ἀνδρὶ πρὸς κα-
μένη, περιβάλλεται με, καὶ πρὸς αὐτὴν
ὅλον παρεδέξατο. καὶ γὰρ ὁ δουλὸς ἐδιδό-
σκεν ἔτι, καὶ ὅπως ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ ἀπρέ-
μας. ἡ δὲ τῇ τε ὀσφύϊ τῇ ἐμῇ εἵχετο, ὥς
μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἶπετο τὸ φέ-
ρον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπέσπευγε, ἔτι μοι καὶ
προσδεῖν πρὸς τὴν γυναικὸς ἠδονὴν τε, καὶ
στέρψιν, ἀδελῆς λοσπὸν ὑπὸ κρέτει, ἐπομβ-
νον, ὥς ἔδωκε εἶναι καλῶς τῇ Πασίφαι
μοιχῇ. ἡ δὲ γυνὴ, ὥτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀ-
φροδίσια ἐτοίμη, καὶ τὸ πρὸς τὴν συνουσίαν ἠδ-
ονῆς

g Πολλῶ] Deest in Fl. Adest in cett. & P. h Τῷ χρωτὶ] Nihil mutant Edd. i Γῶ] Restitutum ex P. & L. Δὲ Edd. priores. k Προσκαλυμένη] Ita Edd. Fl. Fr. J. P. H. & c. Προκαλ. Pell. melius. l Εἶδεν] Οὐδὲ male Ex. Fl. Vulgatae suffragatur P. m Τῷ φέρον] Τῷ φέροντι Pell. melius.

„ ἔδωκε φροτίσας, οἷς ἔδωκε τὴν ἑαυτοῦ ἐμῶν, ὥς ἔ-
„ μῃ. Ubi nec Benedic. nec Basilenses recte cepe-
„ runt sensum. Benedic. Qui non curans, sive ali-
„ quid, sive nihil ex me faceres. Basil. Qui parum cu-
„ rans mei iacturam &c. Existimem ego, ἀνὼν hic
„ etiam obtinendi significatum habere, ἀνὼν τι οὐ τι-
„ μεῖ, est impetrare aliquid ab aliquo. Similis locus
„ est in Antholog. quem etiam in Thesauro adduxit
„ Steph. ἡνωμένον τούτῳ οὐ τῷ Μοῦσῳ, haec impetravi
„ a Parcis. Verterim igitur verba Luciani: Et ille
„ nihil curans, sive etiam obtineret illa aliquid a me,
„ sive non, accipit mercadem. Sic perficere Latinis est
„ obtinere. Terrens. Eun. Act. I. Sc. 2. (vf. 99.) quom-
„ o joco Rem voluisti a me tandem, quin perficeris? Cl.

Gasternis recte jam deest, impetraret; eique adfentiens Cl. Gronovium minus recte haec cepisse existimo. Nam licet pro conficere, consummare quoque sumptum, perdere possit significare, minime id huc convenire videtur, quod se tam strenuum gloriatur mox ipse. J. F. R.

45. Τῷ χρωτὶ τῷ μύρῳ] Mira phrasis; quid est χρωτὶ μύρῳ?

Τῷ χρωτὶ] Ἐρωτὶ legendum omnino. F. G. Bene, sed malletem χρίσασθαι, ex cujus compendiosa scriptura monstrum χρωτὶ prodidisse mihi verosimilius videtur.

J. F. R.

56. Προκαλυμένη] Malletem προσκαλυμένη. M. du S.

52. Τῷ φέρον] Τῷ φέροντι legendum videtur. F. G.

ἥς ἀκόρετος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ πεταις, ut totam in me noctem contri-
ἔδα πάνσηεν. 70 overit.

Ἄμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ, ἣ μὴ ἀναστᾶσα
ἀπῆλθε, συνθεμένη πρὸς τὸν ὅπτισάντην τὸν ἐμὸν
οἶσιν ὅτι τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν αὐτὸν τὸν
νυκτός. ὁ δὲ ἄμα μὲν πλεονώτερος ἐκ τῆς
ἐμῆς γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότῃ χαμνότερος
ἐν ἐμοὶ ἐκιδεύζομενος, συγκατακλείει
με τῇ γυναικί. ἣ δὲ κατεχρήσατό μοι
δικῶς. καὶ πρὶν εἰλθόν ὁ ὅπτισάντης, ἀπαγ-
γέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς
διδάσκας, καὶ ἐμὲ μὴ εἰδότες ἀγὰρ αὐτὸν
ἐσπάρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ ἀγ᾽ τι-
νὸς ὁπῆς τὸν δούρα δαίκνυσί με, ἐνδόν τῇ
μείρακι συνευαζόμενον. ὁ δὲ ἡδὲ τῇ θείᾳ,
καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιῶντα ἐπε-
θύμησε, καὶ κελεύει πρὸς μηδένᾳ ἔξω τῆτος
εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ θείᾳ πα-
γαγάγωμεν τῆτον ἐς τὸν θάλαρον σὺν τινὶ τῷ
καταδεδιχασμένῳ γυναικῶν, καὶ πάντων
ὀφθαλμοῖς ὅτι τῇ γυναικί, ἀναβήσῃ. καὶ
τινα τῇ γυναικί, ἥτις κατεκέρητο θηρίοις
δοτατεῖν, ἀγνοῖν ἐνδόν παρ' ἐμὲ, καὶ προσ-
εἶναι τε ἐκέλευον, καὶ φανῆναι ἐμῇ.

Εἵτα τὸ τελευταῖον τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃς ἐν-
στάσης, ἐν ἣ τὰς φιλομυίας ἤγειν ὁ ἐμὸς δε-

52. Cum luce autem surgens discessit,
pacta meo cum magistro iisdem de rebus
idem noctis pretium. Hic simul ditor mea
opera factus, & ostenturus in me novum
quiddam domino, cum muliere me con-
cludit, quae gnaviter me abusa est. Ali-
quando magister domino rem denunciat,
quasi ipse docuisset, ac me infcio deducit
illum jam vesperi in eum locum, ubi con-
cumbebamus, & per rimam januae ostendit
me intus cum puella coeuntem. Ille dele-
ctatus spectaculo, etiam publice me osten-
dere facientem ista cupiebat. Jubet igitur
nemini hoc enunciari, ut, inquit, ipso spe-
ctaculi die producamus hunc in theatrum, cum
damnatarum mulierum aliqua; ibique in o-
mnium oculis, mulierem inscendet. Jamque
mulierum aliquam quae damnata erat ad be-
53. Denique instante jam die, qua mu-
nus honoris petendi causa editurus erat
meus

a Tj] Sine articulo Fl. b 'Εν ἐμοὶ] Et sic Fl. cum f. Ald. &c. c 'Επιδεικνύμενος] Restitut. ex f. & V2.
'Επιδεικνύμενος cett. d Κατεχρήσατο] Κατεχρήσατο P. Vulgata est in Edd. omn. e Μοί] Sic Edd. M. L. P.
f Παντα] 'Εν infertum cupit M. du S. Quod deest in Edd.

76. 'Επιδεικνύμενος] Veneta utraque recte. In reli-
quis ἐπιδεικνύμενος.

77. 'Η δὲ κατεχρήσατό μοι δικῶς] Scribe: κατεχρήσα-
τό μοι δικῶς.

'Η δὲ κατεχρήσατό μοι δικῶς] Nullam prorsus video
necessitatem rescribendi cum Viro Cl. μοι pro μοι,
quum passim κατεχρήσατο cum tertio casu Noster adhi-
beat. Sic in De luctu c. 20. ταῦτα συναγωνιστὴν ἔχο-
μεν τὸν ἀντίον καταχρῶν. & in Morinor. Dial. XIII. §.
5. ὡς δὲ κατεχρήσατο μοι τῇ περὶ παιδῶν (παιδῶν recte e-
didit Hemst.) φιλοτιμία. In verbis mox insequentibus
[καὶ τότε εἰλθὼν ὁ ὅπτισάντης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔρ-
γον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάσκας] Interpres insuper habuit ver-
tete ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάσκας, quasi ipse id me do-
cuisse.

Ibid. Μοί] Ita P. & L, uti probe viderat Vir Cla-

76. 'Επιδεικνύμενος] Vide 'Ενν. c. 3. & N. Δ. XIII. M. du S.
Ibid. Κατεχρήσατό μοι] Quod eruditiss. Solanus ad
confirmandum genitivum Somn. c. 3. adducit, plane
nihil est, ibi enim legas: ἐπὶ προτροπῆς μὲν κατεχρή-
σατο, ἀκαταχρῶμαι, non ἀκαταχρῶμαι. Nec ipse ibi
in f. nullam lectionis varietatem indicavit. Sed lo-
ca parallela eadem quae fensius ibidem subiecit, quae
tamen contrarium probant, quam quod in nota mo-
do praeternissa adfirmat. In Dial. enim Mort. XIII. il-
lud μοι non pertinet ad καταχρῶμαι, sed φιλοτιμία μοι
cohaerent. Et in tertio loco de Lucio nihil quoque
varietatis adjecit, neque ibi χαρῆς καταχρῶν emen-
dat. Quare Cl. fensio adfentior, vulgatam omnino ef-
fe sanam. Efflet aliquid, quod bini Codd. μοι exhi-
bent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum ama-
to; at quum iidem bis alibi quoque μοι cum Edd. ha-
beant.

meus dominus, statuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat magnus, de testudine Indica factus, clavis aureis distinctus, in hoc me deponunt, & juxta me mulierem jubent accumbere. Tum ut eramus nos in machinam quandam impositos, & ita in theatrum delatos, deponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plausus omnium manibus mihi datur: mensa nobis erat apposita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines solent. Pueri nobis adstabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro ministrantes. Magister a tergo adstans prandere me jubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita jacens: partim metuebam, ne aliunde ursus aut leo exsiliret.

54. Inter haec praetereunte quodam qui flores ferret, alios inter flores video etiam rosarum recentium folia: & nihil cunctatus exsiliens de lecto me proripio. Atque illi putant me consurgere ad saltandum. Ego vero unum ex altero percurrens *naribus* florem, carptas inde rosas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit

σπόδης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· ἡ εἰσὴν ἔτα κλίνη ἦν μεγάλη, σπὸν χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσθηνωμένη, ὅπῃ ταύτης με ἀνακλίνουσι, καί μοι ἡ γυναῖκα παρὰ κατέκλιναν. εἶτα ὅτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ὅπῃ τινος μηχανήματος, ἡ εἶσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλαστο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρεκείτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἐκείτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσιν καὶ παῖδες ἡμῖν παρευήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, καὶ οἶνον ἡμῖν ἡ χρυσίῳ διακονήσαντες. ὁ δὲ ἰὼν ὅπῃ αὐτῆς ἐφ' ὅπῃ ὅπῃ, ἐκέλευέ με ζεῖσθαι· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἡδύμην ἐν τῷ θεάτρῳ κατακείμενον, ἅμα δὲ ἐδέδιεν μή περ ἀρχτὸς ἢ λέων ἀναπηδήσῃ.

Ἐν τῷ δὲ τῷ αὐτῇ φέροντ' ὅσοντα, ἐν τοῖς ἄλλοις ἀνθεσιν ὅρα καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἐτι ὄντων, ἀναπηδήσας τῷ λέχῳ ἐκπύπῳ, καὶ οἱ μὲν ὄντος με ἀνίστασθαι ὀρχισόμενον. ἐγὼ δὲ ἐξ ἐνός ὅπῃ τρέχων, καὶ ἀπανθίζομεν ἅπαντα τὰ ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπιπτον. τὰ δὲ ἐτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοί, σποκίπτει ἐμῷ

g χρυσῷ] Nihil mutare Fl. notat Solan.

h ἀναπηδήσας] A—ται Fl.

i ἐξ ἐνός ἐπιτρέχων] Nil variare Fl. notat Noster.

beant, cur hic ab earum lectione discederemus, ne quidem satis caussae foret. Immo vero, quis ait κατὰ χροῖαν potius genitivo gaudere? Et cum simplex χροῖαν dativum postulet, ut vel pueris e Syntaxi notum est, quidni & compositum eundem casum servaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo construant, (interdum, sed rarius, etiam cum accusativo) potius dativus μοι restituendus fuisset, si in vulgata μοι legissemus. Praeter exempla sex septem dativi, quae Stephan. jam dedit, vid. & *Herodian.* VIII. 4. 22. *Act.* III. 13. & IX. 9. pr. *Dion. Hal. Ant.* VIII. p. 487. med. ἀλλὰ κατὰ χροῖαν μοι &c. Sed κατὰ χροῖαν in libr. *Apocryph. Epist. Jeremias* v. 28. jungitur accusativo. Quare eo magis miror Cl. Graevii festinationem, qui ita contra tritissimam verbi syntaxin impegerit.

J. F. R.

79. ἡ — ἀδύναμις] De hac periphrasi per partici-

pium vid. ad c. 30. hujus *Dial.*

88. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς] An legendum εἰ πάντων;

J. F. R.

F. G.

Ἐν πάντων ὀφθ.] Inserui hic illud εἰ, quod tamen in nullo libro reperio. Phrasis notior est; quam ut ideo hic apologiam parem.

M. du S.

Καὶ πάντων ὀφθ.] Καὶ εἰ πάντων merito legit *Solanus*, cum *Gujero*, & parum aberat, quin inseruissem. Sed quia nusquam comparat εἰ, abstinui. Interim oportere inseri manifestum est.

J. F. R.

96. Ἀπὸ χιλώνης] Plerumque alias omittitur praepositio. Vid. ad I. *Vet. Hist.* c. 6. No. 7. Sed addit eam etiam *Theocr.* Eid. V. 95. αἱ μὲν ἔχοντι Λατῶν ἀπὸ πρῶτου λεγόμεν. Illa quidem habent tennem ab illo cōtinentiam.

J. F. R.

16. Φύλλα] I. e. ramos;

F. G.

20. Τῶν ἄνθων] A ramis.

F. G.

Itii 3.

24. Ἐν

ἐμὲ ἐκείνη ἢ τῆς κτήνης ὅλης, καὶ ἀπόλλυ),
καὶ ἀφανὲς ἢ ἐκείνη ὁ πάλαι ὄν), ὁ δὲ
Λύκιος αὐτὸς ἔνδον μοι γυμνὸς εἰσῆλθ-
τῇ δὲ ὁδοῦ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπι-
θεῖσιν θεὰ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δαίμον
ἐπιθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνάμ-
μας ἐσχίσθη. οἱ μὲν γὰρ ὅσοι Φάρμακα δαίνα
ἐπιτράμενον, καὶ κακὸν τι πολέμορον,
ἤξιον εὐθὺς ἔνδον πυρὶ με ἀποθανεῖν οἱ δὲ
θεμελίσαι καὶ τὰς ἀπ' ἐμὲ λόγους ἔλεγον
δεῖν, καὶ πρότερον ἀφ' ἑαυτῶν, εἰδ' ἔτι δι-
κάζειν τῶν. καὶ γὰρ δραμὸν πρὸς τὸ
ἄρχοντα τὸ ἐπαρχίας, ἔτυχεν δὲ τῇ θεᾷ
ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνὴ με
Θεσσαλὴ, γυναῖκός Θεσσαλῆς δέλη, χρί-
σματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὅταν
ποιήσῃ. καὶ ἰκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν
με ἐν Φρεσῇ, ἔτι δὲ αὐτὸν πείσαιμι, ὥς
ἐκαστὸν εὐδοκίμα ἔτι γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, Φησὶν, ἡμῖν ὄνο-
μα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν,
εἴ τινας φησὶ ἔχειν τῷ γένει προσήκοιτας, καὶ
πόλιν. καὶ γὰρ, Πάτρις μὲν, ἔφη, ἔστι μοι
Λύκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. ἄμφο-
ν δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχο-
μεν καὶ γὰρ μὲν ἱστορίων καὶ ἄλλων εἰμὶ συγ-
γραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ὅστις, καὶ

a me illa iumentis species & perit, dispa-
retque ex oculis asinus ille antiquius: ad-
statque mihi ipse ille, qui intus adhuc fue-
rat, Lucius. Inopinato hoc insperatoque
spectaculo perculsi omnes, tumultum de-
dere horribilem, scissumque in duas sen-
tentias est theatrum. Alteri quidem ut ma-
lorum veneficiorum peritum, & versipelle
oportentum, postulabant statim hic intus
igne me mori; alteri exspectandam dicebant
meam orationem, & prius cognoscendum,
deinde sic de his ferendam sententiam. Ego
vero accurrens ad praesidem provinciae,
qui forte spectaculo aderat, ab inferiori lo-
co dico, ut me Thessala mulier, Thessa-
lae mulieris ancilla, magico unctum un-
guento, asinum fecerit: & supplico, ut
in suam me fidem ac tutelam recipiat, do-
nec probare illi possem, me de illo facto
non mentiri.

55. Et Praeses, Dic nobis, inquit, no-
men tuum & parentum tuorum & cognato-
rum, si quos habere te his genere tibi conjun-
ctos & urbem. Et ego, Pater, inquam,
54. mihi est Lucius, fratri autem meo praenomen
Caius, ambo reliqua nomina communia habeo.
Ego historiarum, & aliorum librorum
scriptor sum; ille elegorum poeta, & vates
bo-

a "Ενδον] Sic Edd. cunctae, & mox iterum.

24. "Ενδον] Lege ἴδον.

M. du S.

33. Καὶ γὰρ δραμὸν πρὸς τὸ ἄρχοντα τὸ ἐπαρχίας, ἔτυχεν
δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνὴ με Θεσ-
σαλὴ . . . χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὅταν
ποιήσῃ] Ridicule Interpres, vertens, Tum ego ad
provinciae praesidem curro, intererat autem huic spe-
taculo, & dixi me a Thessala . . . ab inferiori par-
te magico unguento perunctum, factum fuisse asinum,
illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα,
quasi Lucius noster, cum ungeretur a venefica, ungi
coepisset a calce ad verticem: quod sicut potuit esse
verum (nihil de eo monitum fuit supra) ita ad hunc
locum sic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius
Asinus, quemadmodum denique in theatro propo-
situs, ut ibi cum homine femina congrederetur, visus
fuerit, iisque comestis, repente pristinae humanae for-
mae fuerit restitutus, non sine spectantium stupore;

cum alii eum tamquam praestigiatores igni creman-
dum censerent, alii ante audiendum, quam damna-
rent: tum ego, inquit, accurrens ad provinciae praes-
idem, aderat enim forte spectaculo, ex inferiori parte
(theatri scilicet, unde se ad Praesidem superius confi-
dentem obvertebat) memoravi, feminam Thessalam,
Thessalae servam, me venefico unguento delibatum, fe-
cisse asinum.

F. F.

35. Κάτωθεν] Vide Fens.

M. du S.

44. Πάτρις μὲν — Γάϊος] Quomodo ista cohaerent?
Pater mihi est Lucius, fratri autem meo Caius. Inter-
rogaverat Praeses primo de nomine novi ex asino ho-
minis, tum de parentibus & cognatis. Nomen ita-
que suum debebat dicere ante omnia: nomen deinde
fratris sui indicare voluisse, satis ipsa structura ora-
tionis indicat. Quid enim aliud possunt haec sibi vel-
le, fratri autem meo Caius? Itaque in versione ipsum
hoc

biens : patria nobis Patrae , urbs Achaias.
Audiens ista Praefes, *Carissimorum longe mi-*
hi hominum , inquit , *filius es atque hospiti-*
tum , qui & domo me exceperunt , & hono-
rarunt donis : & nihil te quidquam mentiri
novi , horum qui sis filius , exfiliensque de
sella amplectitur me , & multum osculatur ,
domumque ad se me deduxit : Interea ve-
ro frater meus quoque advenerat , pecuniam
mihî & alia multa adferens . Interim etiam
Praefes me publice audientibus omnibus , ab-
solvit . Tum ad mare descendentes navim
circumspicimus , sarcinasque in eam impo-
nimus .

56. Caeterum consultum putabam acce-
dere ad mulierem , quae meo asini amore
correpta fuerat , cogitans pulchriorem me
nunc illi , postquam homini redditus essem ,
visum iri . Illa lubens me excepit miraculo
rei delectata , arbitror , ac coenare secum &
cubare ut vellem rogavit . Obsequor ego ,
indignum ratus , si is qui in asino amatus
esset , nunc homo factus fastidire vellet , &
amatricem suam despicere . Itaque coeno
cum illa , & unguento ungor , & coronam
sumo de carissima mihî & servatrice rosa .
Cum jam profunda nox esset , & somni

μάντις ὁ ἀγαθός πατρὶς δὲ ἡμῶν, Πάτραι.
50 ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦτα
ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν
υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμέ-
νων, καὶ δάροις τιμησάντων, καὶ ὅτιτάμαι
ὅτι ἔδεν ψεύδη, παῖς ἑκείνων ὢν καὶ τῷ
55 δόφρῳ ἀπακηθῆσας, περιβάλλῃ τέ, καὶ πολ-
λὰ ἐφίλῃ, καὶ με καὶ οἰκαδὲ ἦγεν ὡς ἐαυτὸν.
ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο,
Ζεγυρίον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων,
καὶν τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀ-
60 κοινόντων, σπολύει καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατ-
ταν καὶν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν σποσκευὴν ἐνε-
δέμεθα.

Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνω ἐλθεῖν πα-
ρὰ τῇ γυναῖκα τῇ ἐραστῇσαν με τῷ ὄντι,
5 καλλιῶν αὐτῇ φανείᾳ λέγων, νῦν ἐν ἀν-
θρώπῳ ὢν ἡ δὲ μὲ ἀσμενὴ τε εἰσεδέ-
ξατο, τῷ ὡς δόξῳ, οἶμαι, τῷ πράγ-
ματι ὅτιτερπομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐ-
τῇ, καὶ καθεύδειν ἰκέτευε, καὶ γὰρ ἐπειθόμην,
70 Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸ ὄντος ἀγαπη-
θέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑποστρυ-
φᾶν, καὶ τῇ ἐραστῇσαν ὑποφορᾶν καὶ δειπνῶ
σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τῆς μύτης ἀλείφομαι, καὶ
σεφαισμαι τῷ Φιλτάτῳ καὶ ἐς ἀνθρώπου
75 με ἀνασώσαντι ῥόδῳ ἡ ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ βα-
θεῖα,

b Ἀγαθός] Deest in Fl. *c* Ἐπίταμαι] Sic etiam Fl. f. Fr. P. *d* Ἐκείνων] Ἐκείνῃ P. *e* Ὁ ἐμὸς] Ali-
ces supra c. 40. *f* Ἡ δὲ μὲ ἀσμενὴ τι] Ἡ δὲ ἀσμενὴ τί μὲ marg. A1. *g* Καὶ] Deest in Fl. *h* Ἐπι] Ἐπὶ male
f. sola.

hoc nomen f. praenomen potius , supplevimus . Cae-
terum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, ejusmo-
di, Πατρὶς μὲ ἐστὶ μοι — hic nominavit patrem & a-
vum forte , & perrexit deinde , ὅμοιος δὲ ἐμοὶ μὲ ἔστι
Δοῦναι, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἡμῶν Γαίῳ. Patrem & for-
te avum ab eo appellatum , satis responsio Praefidis
indicat : sed quis potuit dissimulare suum ? cum ta-
men suae professionis mentionem faciat &c. Et quae-
nam sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα , quae communia sibi
cum Caio fratre esse dicit ? Si dicas, ab ipso scripto-
re detracta , & consilio omissa , ut seriae narrationis
speciem fabulae suae circumponeret : at ille certe de-
bebat curare, ut melius cohaereret caetera . Verum
hoc ipsum quoque fortasse affectavit , ut truncatam

esse orationem melius intelligerent lectores . Fortasse,
& aliquid plus quam fortasse ! Illud quidem apparet ,
Photii etiam tempore Λυκίου Πατρίως solum nomine
lectam hanc fabulam , licet multam , quam haec Lu-
ciana est, plenior . Vid. Cod. 129. p. 165. *Hos-*
schol. *f. M. G.*

49. Πατρὶς δὲ ἡμῶν Πάτραι] Lucius Patrensis. *Phot.*
Biblioth. *F. G.*
Πατρὶς δὲ ἡμῶν Πάτραι καὶ Ἀχαιῶν] Lucius Patrensis.
Vide *Photium* in Bibliotheca. *AE. M.*
Ibid. Πάτραι καὶ Ἀχαιῶν] Hinc apparet , hoc opus
esse Lucii Patrensis , sed compendio expressum.
M. V. la Croze.

δεῖα, ἥδη καθεύδων ἔδει, καὶ γὰρ δ' ἐπα-
 ἤταμαι, καὶ ὥσπερ μέγα τι ποιῶν ἀ-
 γαθὸν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνός,
 ὥς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ζήσεων ἐκ τῆς πρὸς τῶν
 ὄντων συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδε με πάντα ὅ
 ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ
 Φθείρη; ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας,
 καὶ μακρὰν ποιοῦ ἀπελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ'
 ἐρομένη, Τί γὰρ καὶ ἡμάρτηται μοι τοῖστος;
 Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, ἔχῃ σὺ, ἀλλὰ
 τῷ ὄντι τῷ σὺ ἐρώσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ ἔχῃ
 σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὥμην σε καὶ νῦν καὶ
 ἐκείνῳ γε μόνον τὸ μέγα τῷ ὄντι σύμβολον
 ἀφασώζειν, καὶ σύρειν. σὺ δὲ μοι ἐλήλυθας
 ἐξ ἐκείνου τῷ καλῷ καὶ χρησίμῳ ζῶντι ἐς τὴν
 θήκην μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἥδη εὐδὸς
 tempus, surgo, & uti magnum quiddam
 bonum facturus, exuo me ac nudus adsto,
 magis nimirum ex comparatione cum asino
 placiturus. At illa, ubi videt, omnia me
 humana habere, despiciens me, Non, in-
 quit, in malam rem a me meaque domo fa-
 cessis, & longo hinc quocumque abiens dormis?
 Me vero interrogante, Quod enim tantum
 peccatum commisisi? At ego, inquit, non tui,
 sed asini tui amore ardens, cum illo,
 non tecum cubavi: putabamque te nunc etiam
 illud certe solum magnam asini insigne serva-
 tum adhuc trahere. Jam vero tu mihi ve-
 nis ex pulchro illo & utili animali mutatus
 in spinturnicium. Et advocatis jam statim
 fer-

a 'Οσπερ] Sic J. H. P. &c. & P. 'Οσπερ si Fl. b 'Ως] Non habet Fl. c 'Απ' ἐμοῦ] Sic recte J. H. P.
 &c. 'Υπ' ἐμοῦ male S. d 'Ἠμάρτη] Sic Fl. H. P. Ald. Εἰμάρτη] J. e Καὶ] Deest in Fl.

82. Φθείρη ἀπ' ἐμοῦ] Lege ἀπ' ἐμοῦ. F. G.
 Φθείρη ἀπ' ἐμοῦ] Recte Gujetus ἀπ' legendum vo-
 luit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire
 potuit: nam etiam ὡς eo sensu videretur rectum, si
 perdaris a me, sive ego te perdam, hic significaret: ta-
 men cum pro abi in malam rem valeat, atque etiam
 domo sua hominem procul exulare jubeat, non potest
 Φθείρη aliud quam facessere hinc, significare. Et sic Al-
 ciphron non semel, ut I. Ep. 13. p. 56. τῇ ἐξ Ἐρμιόνης
 — εἰς Πειραιᾶ φθαρώτων. Et Ep. 34. p. 142. Προσφεί-
 γεται δὲ Ἐρπυλλίδι τῇ Μυγάρῳ ἄσπρῳ (alias ἄσπρῳ scribitur)
 Habet vero indignationis notam, ut recte Ber-
 gler. ad Alciph. Epist. prior loco adductam, ex Ari-
 stophane, Arriano, & Luciani Dial. Meretr. XV. pro-
 bat; ubi ἐκφθάρω rursus ita positum videbimus. Quod
 igitur Cl. Bergl. Frischlinum reprehendit, qui illud
 Aristophanis in Plut. 610. τότε νοστήσεις νῦν δὲ Φθείρω,
 male verterit: nunc perdaris, quum sit vertendum:
 Tunc redibis; nunc autem i in malam rem, neque in-
 iuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio
 ab illa formula ap. Aristoph. excludi potest, sequitur
 enim: Σὺ δὲ εἰς κλάωιν μακρὰν τὴν κεφαλὴν. Ibid. supra
 vers. 598. Ἀλλὰ Φθείρω, καὶ μὴ γρύξω, quoque verti-
 tur: Sed pergas, nec verbum misses. Non adeo male.
 Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati
 ajunt: ἵστω βοῶν den hoc hoc / quod tamen est a-
 pertius, quando ut post imperativum additur. J. F. R.
 89. Σέρων] Caudam trahere. F. G.
 98. Τὴν — συμφορὰν] Non voluit, puto, calami-
 tatem hic intelligi; sed simpliciter, quid accidisset.
 Μῶντα esse συμφορὰν, apparet etiam Herod. I. 32. méd.

πάντες ἐν ἀνθρώποις (optarim, invenire in bono libro ἀν-
 θρώποις) συμφορὰν. Qui totam Solonis argumentatio-
 nem consideraverit, non dubitabit. Adde Aristoph.
 Equ. 652. δεῖναι Ἐπὶ συμφορῇς ἀγαθῶν εἰσηγίαις
 Εὐαγγέλιον εἶναι. Diserte hic Scholiastes, μῖσος, αἰτ
 ὄνομα ἢ συμφορὰν. Etiam Lysistr. 1288. ἀγαθὴν συμ-
 φορὰν fit mentio. J. M. G.

99. Συμφορὰν] Locum Herodoti ab Cl. Gesn. indica-
 tus, in Ed. Steph. p. 14. sic legitur: Οὐτὼν ἂν, ὁ Κρα-
 σί, πᾶς ἐν ἀνθρώποις συμφορὰν. cujus hanc ad verbum
 interpretationem Steph. adposuit margini: omnis homo
 est ipsa calamitas. At si jam ἀνθρώποις cum Gesnero
 legas, πᾶς etiam scribendum fuerit; nisi πᾶς pro
 πᾶσι habeant alii; nam πᾶς cum apostropho in prosa
 legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe
 frequentius significet calamitatem, tamen ut ipsa vo-
 cis origo postulat, mediae esse significationis, ac de
 quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum,
 satis vincunt Aristophanis verba ab eodem prolata.
 Quae in Equit. tamen ridicule versa esse, bonis acri-
 mnis, notavi in libro de Ambiguis, p. 87. Tit. casus.
 Alio sensu συμφορὰ pro collatione ad coenam, habui-
 mus in Lexiph. c. 6. Interim non alienum est homi-
 nem ipsum dici συμφορὰν, nam & sic Sophocl. Aj.
 Flag. vi. 68. Θαρσύνει δὲ μῦθος, μὴ συμφορὰν δέχῃ τῷ
 ὄντι, quod vertitur: Fortiter vero sustine conspectum
 viri, nec perturberis. Proprie: Ne accipe pro inexpectato
 ac timendo casu illum virum. Quo tamen haud
 contendo eundem significatum esse in Herodoto; sed
 similem prorsus constructionem. His scriptis com-
 periri in Edit. Herodoti Gronoviana, item Aldina & Co-

servis imperat, ut me tergis sublimem domo exportent. Itaque exclusus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidisset narro. Deinde vento de urbe secundo flante, inde solvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic servatoribus Dis sacrificavi, & posui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum asini, per longos inanesque labores, & vix tamen ita, salvus tandem redissem.

τῆς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῇ νύκτι μετέωρον κομιᾷσθαι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἔξωαυτὸς πρὸ τῆς δαματίης ἔξω γυμνός, καλός, ἐστὶ Φαναριδύς, καὶ μεμυρισιδύς, τὴν γῆν γυμνὴν πελαγῶν, ταύτῃ συνεκάθειδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ὅπῃ ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸ ἀδελφὸν καὶ ἐμαυτὴν ἐν γαλήνῃ συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιὰ ἰστανεύσαντες ἀνέμῳ, πλέομεν ἐνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἐρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἔνταῦθα θεοῖς σωτήρσιν ἔθουον, καὶ ἀναθήματι ἔθηκα, μὰ Δι', ὅσα ἐκ κυνὸς στρακτῆ (τὸ δὴ τὸ τῆς λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου πειργίας ἀφ' μακρῆς πᾶν, καὶ ἔγω δὲ μόλις, οἴκαδ' ἀνασωθείς.

f [Ἐξου] Nihil mutare Fl. notat M. du S. g [Ἐνταῦθα] Et sic esse in eadem notat Idem. h [ἔθηκα] Ἀνθή-
us P. & marg. A1W. Nil mutant Edd. i [Τούτο] Τὸ marg. A1.

merarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat Clem. Alex. III. Strom. p. 432. Et Theodoret. Orat. V. ad Græc. p. 71. sicuti & ἀνθρώπου (quod mihi humanissime indicavit Vir Cl. P. Wesseling.) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non ausim: Et si relecta Gesneri nota jam video πᾶν cum ἀνθρώποις posse stare, si ita capias, πᾶν ὁ γίνεται ἀνθρώποις, συμφορὰ ἴσθι, & sic πᾶσα locum non habere. J.F.R.

6. [Ἐξ ὄνου πειργίας] Non videntur sibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς στρακτῆς & ὄνου πειργία, et si conferas illam supra exclamationem novi asini,

c. 15. ὃ τὸ ἀκρίβες ταύτης πειργίας. Videbatur tolerabilior sententia esse, quam dedi, quæ tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum est, μακροῦ Attice scriptum pro μακρῶς, ut post initium hujus libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur: licet ejus rei in hoc nomine exemplum desiderem, cum frequens adeo sit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρῶς. Qui neutrum potest concoquere, vertat, ex longis atque inanibus asini laboribus: quibus & me jam defunctum gaudeo. J.M.G.

ZEYΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

JUPITER CONFUTATUS.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

CYNISCUS ET JUPITER.

R T N I Σ.

C Y N I S.

ΕΓὼ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλεῖστον, ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αἰτῶ, ἀλλ' εὐκταίστατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' ὅτι πάντα ῥαδία ὀφείλω χεῖν. ὅρῳ γὰρ σε τὰ πολλὰ ὀφεικόμεθα εὐχομένων αὐτῶν. ἐν δὲ, καὶ τὸτο ῥάστον, ἐβελόμεν ὀφείλω σὲ μοι γενέσθαι. **ΖΕΥΣ.** Τί τὸτο ὅστιν; ὦ Κύνισκε, ὅτι γὰρ ἀτυχῆσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὥς ἐφη, δειδόμενος. **ΚΥΝ.** Ἀπὸ κερταῖ δὴ μοι πρὸς τινα εἰς χαλεπὴν ἐρώτησιν. **ΖΕΥΣ.** Μικρά γε ὥς ἀληθῶς ἢ εὐχὴ, καὶ πρὸ χειρὸς ὅσπερ ἐρώτα ὅποσα ἀν' ἐθέλης. **ΚΥΝ.** Ἴδὲ ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἀνέγκας γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπέ ἔν μοι, εἰ ἀληθὴ ὄντι, ἃ περὶ τῶν Εἰμαριδῶν καὶ Μοιρῶν ἐκείνοι ἔρρα-φωθήκασιν, ἃ ἀφ' ἧς

EGo vero tibi, Jupiter, propter ista non ero molestus, divitiis, aut auro, aut regno petendo; quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim saepe te preces illorum quasi non auditas transmittere. At quum, idque facillimum, a te mihi velim contingere. **JUP.** Quid illud est, Cynisce, nec enim repulsam ferres, praesertim, si mediocria, ut dicebas, petieris. **CYN.** Responde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem. **JUP.** Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga quantumcunque volueris. **CYN.** En ista rogabo, Jupiter. Legisti nimirum ipse quoque Homeri & Hesiodi poemata. Dic mihi ergo, utrum vera sunt, quae de Fato & Parcis illi cocine-

a *H χρυσὸν ἢ] Καὶ χρυσὸν καὶ Ο. b Πολλοῖς] Ἀλλοις Ο. c Ἐφη] Sic Fl. Ald. H. P. S. &c. d ὅτι] Sic Fl. Ald. H. P. S. &c. e Εὐχῇ] Αἰτίας P. f Εἰ] Deest in O. g Εἰμαριδῶν] Sic Fr. H. B. Eimari. cett. hic & c. 3. &c. h Ἀφ' ἧς] Sic marg. Ald. Ἀφ' ἧς Edd. quas consului omnes.

9. Μετρίων] Ταπεινός, ἐπιεικής. V.

ZEYΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ] Exstat libellus hac inscriptione, *Luciani Samosatensis Ζεὺς ἐλεγχομένης*, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipsis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheismi, Papismi idololatria, praedeterminantissimus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore M. Jo. Wilhelmo Petersen Lubecensi. Giesiae Hassorum 1674, 4. pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inspecta imaginetur inesse quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, juvare possit. Ponit ille quidem totum libellum, sed Latine ex Vinc. Orsorio versione, sententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione possunt, & controversiis intentus, quas acerbius tractat quam ab ἀπαιδευμένῳ praecone expectares; nampe juvenis tum erat,

& a praeceptoribus ferventissimis veniebat musteus.

16. Εἰ ἀληθῆ] Respicit Homeri locum Il. T. 128. M. du S.

17. Ἀφ' ἧς] Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φάσμα dicitur, & ἀντιφάσμα; ideo vulgatae orthographiam quis retineret; tamen rectius est, quod marg. Ald. i. Wesselinganus habet ἀφ' ἧς, idque Graecorum consuetudini magis consentaneum, & Nostro alibi sic centies effertur, ut supra T. I. Deor. Dial. XVII. c. 1. f. οὐκ ἔστιν ἡ ἀφ' ἧς ἰχθυοὶ ἐκείνων. Hermot. c. 79. ἐς ἀφ' ἧς ἰμβριάζει. Quom. Hist. c. 62. ubi ἀφ' ἧς quidem Edd. habebant; sed Solan. correxit, ex ipso Luciano complura adferens testimonia. Et sic scribitur hoc T. 2. non semel, ut mox c. 18. p. m. ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς item de Gymn. c. 2. ἀφ' ἧς

runt, evitari non posse; quaecumque illae nascenti unicuique neverint. JUP. Omnia vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecumque fiunt, illorum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Platonis templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus? JUP. Sane. Sic enim nihil quidquam fuit praeter Parcarum legem, neque praeter illud filum. Nempe quae misarum affatu castrunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quam diu praesens erat, per ipsos fundebat carmina. CYN. Hoc ergo sic dicemus. Jam vero illud quoque mihi

εἶναι, ὅποσα δὲ αὐταὶ ἐκινήσωσι γυναιδῶν ἑκάστη. ZEYΣ. Καὶ πάντ' ἀληθὴ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἔστιν, ὅτι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττωσιν. ἀλλὰ πάντα, ὅποσα γίνεσθαι, τῷ τέτῳ ἀτράκτῳ σφερόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἑκάστην ἐπιτεκλωσμένην ἔχει τὸ πᾶν, καὶ ἐξ ἑαυτῆς ἄλλως γενέσθαι.

5 KYN. Οὐκ ἔνν' ὅποταν ὁ αὐτὸς Ὀμηρὸς ἐν ἑτέρῳ μέρει τὴν ποιήσεως λέγῃ·

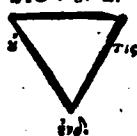
Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν ἔδομον Ἄϊδ' εἰσαφίκηαι.

καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν; ZEYΣ. Καὶ μάλα· ἐδὲν γὰρ ἔτι γενέσθαι δὲ ἔξω τῷ νόμῳ τῶν Μοιρῶν, ἐδὲ ὑπὲρ τὸ λῖνον. οἱ ποιεῖται δὲ ὅποσα μὴ δὲ ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι ἀδύσιν, ἀληθὴ ταῦτα ἔστιν. ὅποταν δὲ ἀφῶσιν αὐτῶν αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὐτὰς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλουσιν, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξέρχον. καὶ συγχνώμη, εἰ ἀνθρώποι ὄντες, ἀγνοοῖσι τὰ ληρῆς, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὼν, ἐρρα-βώδει δι' αὐτῶν. OKYN. Ἀλλὰ τὸτο μὴ ἔτι φήσομεν. ἔτι δὲ

1. *Εἰς ἑτέρον μέρος*] Nihil mut. Coll. nec Fl. k. *Ἀδύσιν*] Δὲ δόμον O. male. 1. *Ἄϊδ'*] Bene sic O. Fl. V2. P. s. *Ἄϊδ'* male f. *Ἄϊδ'*. Fr. H. m. *Τὸ*] Τὸν O. n. *Ἀδύσιν*] Ἀδύσιν O. o. *Διεξέρχον*] Διεξέρχον O. P.

30. οὐδὲν γὰρ ἔτι] Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. V. (Vid. sequens scholion)

31. *Ἐξω τῷ νόμῳ τῶν Μοιρῶν*] Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. * G. ὁ θεός. i. d. Z.

* *Ὁ θεός*] Sic bis sine accentu scriptum inveni. Forſan deſicta opera; quia in antiquiſſimis monumentis accentus nulli;

& ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiſta hic omiſſi. Spiritus tamen adpoſiti erant. J. F. R.

περὶ αὐτῶν. Ibid. c. 29. *οἱ ἀφῶσιν ἐξ ἑαυτῶν*. Rurfus c. 32. *De iud.* c. 2. f. *De Diff.* c. 2. f. &c. *Ariſtoph.* Nub. 704. *ἐξ ἑαυτῶν ἀφῶσιν*. Et paſſim. Sed ἀφῶσιν adſerens *ſυμφωνίαν*, *ἡφῶσιν* ſimiliter ſὸ nondum inventiſſe ſaretur. Ideoque & ego id Luciano non obſtandam; etſi *Solanus* qui id ſupra emendarat, idem hic inſertum reliquit; etſi, loquamur, bis jam in *Edd.* *ἀφῶσιν* (interdum & corrupte *ἀφῶσιν*) inveni,

nondum tamen contra Luciano aliorumque ſolitam orthographiam id introducere audeo, ut ſit parvi.

18. *Γυναιδῶν*] *Hom.* Il. Y. 128. 29. *Ὀμηρὸς* *οἱ ἐπὶ τῶν μούσῳ*] Haud immerito *Solan.* adſcripſerat, etiam ſic legere *Flor.* & *Coll.* Quia non in *Odyſſ.* Sed in *Iliad.* I. 336. hunc verſum reperit. J. F. R. 41. Oἱ

δὲ καὶ αὐτοῖς μοι δόκουναι. ἔ τρεῖς αἱ Μοῖ-
ραι εἰσι, Κλωθώ, ὧ Λάχεσις, οἶμαι, καὶ
Ἀτροπ[Ⓞ]; ΖΕΥΣ. Πάνυ μ' ἔν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύ-
χη (πολυθρύλλησι καὶ αὐταὶ) ⁴ τίνες
εἰσιν, ἢ τί δύναται αὐτῶν ἑκάτερα; τό-
τερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ τί ὑπὲρ
ἐκείνας; ἀκούω γὰρ πάντων λεγόντων, μη-
δὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης δυνατότερον.
ΖΕΥΣ. Οὐδέ μιν ἀπαντὰ σε εἰδέναι, ⁵
ὦ Κυνίσκε. τί δ' ἔν' ἕνεκα ἡρώτησάς
τὸ τοῦτο τῶν Μοιρῶν;

ΚΥΝ. Ἦν πρότερον μοι, ὦ Ζεῦ, κα-
κὸν εἶπες· εἰ καὶ ὑμῶν αὐταὶ ἀρχοῖσι, καὶ
ἀνάγκῃ ὑμῖν ἡρτῆσθαι δὴ τῶν λίνων αὐτῶν.
ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' ἔν'
ἐμευδίσσας; ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν
Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πεποιήσασιν αὐτῶν ἐν
τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὅποτε ἡ-
κέλευς αὐτοῖς, ὡς δὴ σείρας τινὲς χρυσοῦς

responde. Nonne tres sunt Parcae, Clo-
tho, Lachesis, puto, & Atropos. JUP.
Recte.

3. CYN. Fatum ergo, & Fortuna,
multum trita enim ista quoque nomina,
quae sunt, aut quid possunt singulae?
utrum aequalem Parcis potestatem habent,
an aliquid supra illas valent? Audio enim
dicere universos, nihil esse Fortuna & Fa-
to potentius. JUP. Fas haud est, Cyni-
sce, scire te omnia. Cujus vero tandem rei
caussa interrogasti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris,
Jupiter, vobisne etiam illae imperent, co-
gaminique vos ab illorum filo pendere?
JUP. Cogimur, Cynisce. Quid vero ri-
sisti? CYN. Recordabar illorum Homeri
versuum, in quibus ab eo induceris in con-
cione Deorum verba faciens, ubi minabaris
omnibus, te aurea quadam catena omnia suspen-
su-

a Αἱ] Abest artic. ab O. b Λάχεσις] Καὶ Λάχ. O. c Γὰρ καὶ] Γὰρ πάλιν καὶ O. d Τίνες εἰσὶν] Τίνες πρὸς εἰ-
σὶν O. e Ἡ τί δύναται] Καὶ τί δύναται O. f Τί ὑπὲρ] Τί ἔστιν ὑπὲρ O. g ὧ] Abest ab O. h Τὸ περὶ] Dedi ex
J. V2. O. & P. Ποτε περὶ habent Edd. cett. i Ἐν αἷς] A Ox.

43. Πάνυ μ' ἔν] Τοῦτο κατ' Ἑλλήνων ἡρώτησεν. εἴτ' ἄλ-
λο τι δύναται εἰμαρμένη ἐ τύχῃ παρὰ τῶν μοιρῶν, εἴτε ἰσοδυνα-
μοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης ὕψος τῶν ἀπορίας, ἐποίησε τῶν θεῶν
περὶ αὐτῶν ἀπορρηθῆναι διωάμενον. V.

* Ἀπορρηθῆναι] Ἀπορρηθῆναι erat in cod. V. Sed retinui vulga-
tem, cum suspicarer, V. ἀπορρηθῆναι dare voluisse. J. F. R.

56. Τί δ' ἔν' ἔμ.] Τῷ Διὶ ἀπὸ τῶν, ὅτι ἡρώτησεν αὐ-
τοῖς τῶν ἡμετέρων ἡρώτησεν τῶν μοιρῶν, ὡς Κυνίσκος ἐγγρά-
φει. V.

† Hoc Schol. male relatum ad verba, τῷ λίνῳ αὐτῶν in
eodem suam restituit M. du S.

41. Οὐ τρεῖς αἱ μοῖραι εἰσι, Κλωθώ, Λάχεσις, οἶμαι,
καὶ Ἀτροπ[Ⓞ]; ΖΕΥΣ. Πάνυ μ' ἔν] Mutilus simul & vi-
tiosus ad haec verba legitur Scholiastes, Τοῦτο κατ'
Ἑλλήνων ἡρώτησεν. εἴτ' ἄλλο τι δύναται εἰμαρμένη ἐ τύχῃ
παρὰ τῶν μοιρῶν. εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης ὕψος
τῶν ἀπορίας, ἐποίησε τῶν θεῶν περὶ αὐτῶν ἀπορρηθῆναι
διωάμενον. Possumus haec ita suppletes emendatius
legere, ἐποίησε τῶν θεῶν ἀπορρηθῆναι περὶ αὐτῶν ἀπορρηθῆναι
μη δυνατόμενον. Nec dubito quin haec genuina sit Scho-
liastae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholia-
sta ita suppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo
sit.

52. Τὸ περὶ] Ex Mss. Ox. P. & Edd. J. & Ven. 2.
est illud τὸ, reliqui enim libri habent ὡς, quod ni-
hili est. M. du S.

58. Ὀμήρου ἐπῶν] Hom. Il. Θ. 18. & seqq. M. du S.
Ibid. Ἐν αἷς] Cod. Ox. 2, quod minime spernen-
dum, quamvis repugnet ceteri Libri. M. du S.

61. Ἀναρτησάμενος] Hom. Il. Θ. 18—27. M. du S.
Ἀναρτησάμενος] Quia hoc recepi, etiam versionem
ad id accommodavi. Clar. Gesu. vulgatam secutus de-
derat: *suspensus qui aurea quadam catena (suspensa ha-
beas) minime*. At cum mox quoque sequatur futu-
rum καθίστην, manifestum est, minas illas utrobique
ad futuram actionem pertinere. quumque posteriore
demum loco dicat Jupiter se catenam demissurum,
non poterat ante narrari, eadem se omnia jam sursum
traxisse, ante quam eam demississet. Non igitur do-
lebit, spero, Vir humanissimus, me hoc mutare au-
sum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμενος, va-
lentem cum demisero, mixtamque futuro praeteriti si-
gnificationem habentem, admitti posse, nec exempla
desunt, ubi sic futuro jungitur, ut ap. Diod. Sic. init.
L. 2. Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναρτησάμενος τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γι-
νομένης πράξεις — τὸν ἀρχὸν ποσειδάμενος, & alibi, quin
& Aor. indic. pro ejusmodi futur. Homer. Il. Δ. 161.

— 102 —

futum. Dicebas enim, illam te catenam caelo demissurum, Deos vero omnes si velint ab illa suspensi vi te detrahere, non detracturos: te vero, si velis, facile universos

Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo. Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare praeditus, perhorrescebamque versum istos cum audirem. Modo vero ipsum te jam video una cum catena illa & minis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi justius gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque; pendulum de colo sua libret, ut piscatores de arundine pisciculos.

5. JUP. Nescio, quid hae sibi tuae quaestiones velint. CYN. Illud; Jupiter; & per ego te Parcas, & Fatum obsecro, ne aspere, neque iracunde audias me, quae

^k ἀναρτησόμεν^Θ τὰ πάντα. ^l ἔφης γὰρ αὐτὸς ^m ἢ μὲν σείραν καθήσκειν ἐξ ἑρᾶν^ν, τὴν θεὸς δὲ ^p ἀπαίτας, εἰ βύλοι^ο ἐκκρεμαννυμένους καλᾶσπᾶν βιάζεσθαι, ἢ μὴν ⁶⁵ καλᾶσπᾶσιν γε, ^p σὺ δὲ, ὅπόταν ἐθέλῃς, ῥαδίως ἀπαίτας. Αὐτῇ κεν γαίῃ ^q ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ. τότε μὲν ^r ἐν θαυμάσιος ἐδόκει μοι ^t βίαν, καὶ ὑπερφριθὸν μέλας^υ ἀκῶν ^z ἔκων. ⁷⁰ νῦν δὲ αὐτὸν σε ἡδὴ ὄρω μὲν ^δ σείρας, καὶ ^ε ἀπειλῶν, ^ς πρὸ λεπτῆς νηματ^Θ, ὡς φῆς, κρεμάμενον. δοκεῖ ^δ ἐν μοι δικαιότερον ἀνὴρ Κλωθὴ μεγαλαυχῆσα^ζ, ὡς καὶ αὐτὴν σε ἀνάσπασον ^v αἰωρεῖσα ἐκ τῆς ἀτράκτις, ⁷⁵ κατὰ τῶν οἱ ἀλιεῖς ἐκ τῆς καλᾶς τὰ ἰχθυῖδια.

ZETΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βέλε^ν τὰ ἐρωτήματα. ΚΤΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῇ Μοιρῶν, καὶ ^z Εἰμαρμένης, μὴ ⁸⁰ τραχείας μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκῶς ^x μετὰ τῶν

^k Ἀναρτησόμεν^Θ] Sic dedi ex O. & Fr. Ἀναρτησόμεν^Θ Edd. cett. ^l ἔφης] ἔφην Fl. ^m τῶν μὲν] Μὴν τῶν O. B. ⁿ Ἀπαίτας] Ἀμα πάντας O. ^o Ἐκκρεμαννυμένους] Ἐκκρεμαννύς O. ^p βύλοι] Σὶ male O. ^q ἐρύσαις] ἐρύσαι O. & marg. A1. ^r ὄρω] Δι O. ^s νῦν] Νῦν O. ^t δ' ἐν] Τὸν O. P. mox ἀνὴρ omittit O. ^v αἰωρεῖσα] Sic restitui ex G. L. O. P. Θιωρεῖσα Edd. priores. ^x με] Ἐμοῦ Ex. Fl. Ms P. cum Edd.

62. Καθίσαι] Κρηάσαι. V.

68. Τῶν βίαν] Τῶν δυνάμιν. V.

— μεγάλη ἀπίστια (ἀπίστια Clark. & Barnes.) magnolenti, (luerint) Et Herodot. I. X. p. 5. monente Horreo, in Obs. Crit. p. 19. ἐν τῇ ἰχθυῖ τισαὶ^ζ τῇ Κλωθῇ. Ubi Rever. Horr. vel nimius est in probandis ejusmodi aorist. infn. Sed quam futurum invenerim, id eo facilius adripui, utpote hic adcuratius. In aliis enim exemplis paulo alia est ratio.

61. ἔφης] Quod Fl. hic ἔφην habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra c. 10. eadem cum ceteris; at quum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil mutō.

62. Μὴ τῶν] Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in Impressis est, τῶν μὲν.

τῶν μὲν] Stad μὲν respicias, melius erit μὲν cum Solano praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi.

63. Ἐκκρεμαννύμενος] Etū probum quoque quod in Ox. est, ἐκκρεμαννύμενος servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen nostro inusitata. Sic supra Tox. c. 6. v. 26. ἐκκρεμαννύμενος, ubi idem ex Thucyd. VII. pro-

bavi. Interim ὅτι—νύμει & hio malim.

67. Λόγῃ καὶ] Homer. II. Θ. 24.

68. Γαῶν] Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7. βούλει γοῦν ἐκκαλέσθαι; sed memor δὲ cum illo toties confundi, ut saepe distingui nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra Imag. c. 19. f. ubi bis δὲ ὅτι sine valetate legitur.

74. Θιωρεῖσα] Elegantius in veteri codice scribitur: Δοκεῖ δὲ ἐν μοι δικαιότερον ἀνὴρ Κλωθὴ μεγαλαυχῆσα^ζ ὡς ὁ αὐτὸς σε ἀνάσπασον αἰωρεῖσα ἐκ τῆς ἀτράκτις, κατὰ τῶν οἱ ἀλιεῖς ἐκ τῆς καλᾶς τὰ ἰχθυῖδια. Mihi videtur longe justiore causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attractum suspendet ex fuso, sicut piscatores in arundine pisces. Vulgati Θιωρεῖσα, quod quidem ferri potest, sed Mss. lectio facile prae hac Graece doctis se probabit.

Αἰωρεῖσα] Sic etiam Mss. Ox. P. & L. In reliquis Θιωρεῖσα, minus eleganter.

Αἰωρεῖσα] Lubens adripui quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Cl. Gessn. vulgatum Θιωρεῖσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αἰωρεῖσα potius ob oculos habuerit.

Kkkk 3

5. O

τάληθ' ἢ παρρησίας λέγοντες. εἰ γὰρ ἔ-
 τως ἔχουσιν ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι
 κρατοῦσι, καὶ ὁδὸν ἀν' ὑπ' ἑδονῶν ἔτι ἀλ-
 λαγήν τ' ἀπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνας
 ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι δύνωμεν, καὶ ἑκατόμ-
 βασ⁵ προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν
 παρ' ὑμῶν τὰ ἀγαθὰ; ἔχ' ὁρῶ γὰρ ὅ, τι ἀν-
 ὀπλαύσοιμεν τ' ἐπιμελείας ταύτης, εἰ
 μήτε τ' Φαῦλον ἀποτροπὰς εὐρέας δυνατόν
 ἡμῖν ἐκ τῆς εὐχῶν, μήτε ἀγαθὸν τινος⁶ ὁ-
 ρεῖται δότ' ἐπιτυχεῖν.

ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦ-
 τα ἐρωτήματα ἔστι, πῶς τ' ἀκαράτων
 σοφιστῶν, οἱ μὲν προνοοῦν ἡμᾶς τ' ἀνθρώ-
 πων Φαόν. ἐκείνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶ-
 σιν ὑπ' ἀσέβειας, ἀποτρέποντες καὶ τῆς
 ἄλλης δύνει, καὶ εὐχεσθαι, ὥς εἰκαῖον ὄν. ἡ-
 μᾶς γὰρ ἔτε ἐπιμελείας τῆς προσηγορίας
 παρ' ὑμῖν, ἢ ὅπως τι δύνασθαι πρὸς τὰ
 ἐν τῇ γῇ πράγματα. πλὴν ἐχαιρήσοι-
 γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. ΚΥΝ. Οὐ,
 μὰ τ' ὁ Κλωθὺς ἀτρακίον, ὦ Ζεῦ, ἔχ

vera sunt, cum fiducia dicentem. Si enim
 ita se habent illa, & omnia in Parcarum
 potestate sunt, neque quidquam eorum,
 quae semel illis placuere, a quoquam porro
 mutari potest: ejusnam rei gratia vobis
 sacrificamus homines, & hecatombas ad-
 movemus, precari, ut nobis contingant a
 vobis bona? Neque enim video, quid bo-
 ni ad nos ab illo cultu redeat, si neque
 malorum depulsiōnes invenire nobis licet
 precibus, neque bonum quidquam divino
 munere nancisci.

6. JUP. Novi unde habeas argutas il-
 las interrogationes; a Sophistis illis facerri-
 mis, qui etiam providere nos hominibus
 negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt,
 & alios quoque, ne sacrificare ve-
 lint, aut precari, dehortantur, tanquam
 frustra sit: nos enim neque curam gerere
 eorum, quae apud vos agantur, neque om-
 nino posse quidquam, ad res terrestres.
 Verum non gaudebunt impune se auferre e-
 jusmodi disputationes. CYN. Non profe-
 cto, per illum Clothus fufum, Jupiter,
 non

a [ἔτι] Abest ab O. b [προάγομεν] Restitut. ex O. Bz. & Fr. Προάγομεν habebant Edd. reliquae.
 c [Θεοδότη] Et sic cum J. habere Fl. notat Solan. Sed habet etiam P. H. S. & Ald.

5. Ὁ δὲ λέγει αὐτὸς, ὅτι αὐτὸς ὅπως εἰπὼν προῖον ἡ-
 μῖν, εἰς τοῦτο ἀπὸ τῆς ἀρετῆς εἶναι τὰς θυσίας φησὶ.
 Haec verba vulgo vertuntur, Disputatio vero nostra,
 nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac superva-
 caneis hominum sacrificia esse confirmat. Infringit &
 contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc ac?
 Reddendum fuit, Ipsa vero disputatio, (nescio dicere
 quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit super-
 vacanea esse sacrificia.

6. Ἡμῖν προῖον] Secutus sum scripturam Mss. Ox.
 in quo εἰπὼν, quod in impressis est, non reperitur.

Ibid. Περιττὸς εἶναι] Et hic in Impressis additum e-
 rat φησὶν, quod praeunte Cod. Ox. exulare jussimus.

7. Φησὶ] Tā φησὶν hic superfluum videtur.

Φησὶ] Deletum etiam voluit Solan. sed immeri-
 to. At quia omnes Edd. & Scholiast. habent, nec
 ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui
 omittit, uncis saltem inclusisset. Sed αὐτὸν abesse ab
 O. & pro eo ἡμῖν legi, adscripserat Jansinius; ac φη-
 σὶν delebat; sine dubio significans utrumque verbum
 in eodem abesse; & rectius procedere orationem, si
 utriusque expungatur. In versione Gesa. parenthesis

addidit, quod & in Graecis sum secutus.

9. Καὶ ὅπως] Subaudi ὅρα.

14. Διανοῦν] Utrum ὁ Διανόων; non respuerem, si
 invenirem.

15. Βούλει γὰρ ἐπαγγέλλω] Hic jam constanter γοῶν,
 & recte, non ὁ γὰρ. Conf. supra c. 4. f. Ceterum
 de illa ustitatissima constructione duorum verborum,
 neglecto infinitivo, vel omitta conjunctione, vix o-
 pus erit aliquid commentari. Dicam cum Bourdelo-
 vie, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut Herm. c. 80.
 θέλω διαφθεῖναι; Sijth. c. 9. pr. Βούλει γὰρ ἐπαγγέλλω
 ἔδω.

18. Ἀντιδοῦν] Locus palam corruptus, quem ego
 sic refingo. Ὅσπερ ἀντιδοῦναι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντι-
 δοῦν δὲ τινι προσηγορίαι ἢ τ. α. τ. β.

Ἀντιδοῦν δὲ τινι προσηγορίαι] Ego omnino cum O.
 expungere illud δὲ, vel in τι mutarem, ut cum &
 cohaereat; si ante ὃ, velimus μᾶλλον intelligi. Nam
 sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos
 aut bona ab ipsis emere, (quum fateatur Jupiter, eos
 nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex
 quo sensus verborum Jovis unice petendus, & ex eo
 satis intelligi potest, etsi non satis pateat quomodo
 verba sint constituenda. Et video Cl. Gesa. τὸ sed et-
 iam

non ab illis inducitur, ista te interrogavi : sed ipse noster sermo (non habeo dicere quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si videtur, paucis te rogabo : tu vero respondere ne graveris, & fac ut respondeas firmitus. JUP. Roga si satis tibi otii est ad sic delirandum.

7. CYN. Omnia ais a Parcis fieri? JUP. Nempe. CYN. In vestra autem potestate est mutare ista, & retractare? JUP. Nequaquam. CYN. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiam si non dixero? JUP. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non tam indigentiae causa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorum naturam afficiunt. CYN. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius utilitatis causa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorum naturam afficientium. Quamquam

ὅτι ἐκείνων ἀναπειθεῖς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμῖν προΐων εἰς τὸ τοῦτο ἀπέβη) θεωρεῖται εἶναι τὰς θυσίας φησὶν. αὐτὸς δ' εἰ δοκεῖ, ἀλλὰ βραχέων ἐρήσομαι σε, σὺ δὲ μὴ ἀκησῆς ἀποκρίνη. ZEYΣ. Ἐρώτα, εἰ σὺ ἀχολή ταῦτα ληρεῖν.

KYN. Πάντα φησὶ ἐκ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι; ZEYΣ. Φημί γάρ. KYN. Ὑμῖν δὲ εἰ δυνατόν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀναγκάδιον; ZEYΣ. Οὐδαμῶς. KYN. Βέλη γὰρ ἐπαγάγα καὶ τὸ μὲν τὸτο, ἢ δὴλον, καὶ μὴ εἶπώ αὐτό; ZEYΣ. Δῆλον μὲν οἱ δὲ γὰρ θύοντες εἰς τὴν χρεῖαν ἐνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δὲ τὰ πρὸς τοῖς θεοῖς, καὶ ὡς τὰ ἀνθρώπων τὰ ἀγαθὰ πρὸς ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλιον. KYN. Ἰκανὸν καὶ τὸτο, εἰ καὶ σὺ φησὶ ὅτι μηδὲν χρησίμω γίγνεται τὰς θυσίας, καὶ χρησιότητι δὲ τῇ τῶν ἀνθρώπων τιμῶντων τὸ βέλιον. καίτοι εἰ τις τῶ

σο-

d. Ἡμῶν προΐων] Sic restitutum ex Cod. O. Nam Edd. εἰπὼν προΐων ἡμῶν, sine sensu. e. Εἰς τοῦτο] Εἰς τὴν αἰτίαν emendatum in Cod. Ox. f. Ὑμῶν] Ἡμῶν male O. g. Δυνατὸν] Οὐ δυνατόν Fl. O. omittunt cett. & P. h. Δι] Δι & καὶ deesse in O. notat M. du S. i. Καὶ] Iterum abest in O. k. Χρησιότητι] Εὐγνωμοσύνη G. O. P. & marg. A1. At prius est in Edd. omnibus.

7. Τὰς θυσίας φησὶ] * Διλοῦνται ὁ λόγος. V. 8. Μη ἐκείνων] Ἀπὸ κοινῶν τὸ μὴ ἐκείνων, ἢ ἢ καὶ ὅπως ἀσφαλές ἐστιν ἀποκρίνη, μὴ ἀκησῆς. V.

* Διλοῦνται] Διλοῦνται male Edita.

† Ὅπως] Ὅπως misere ante editum.

‡ Ἀποκρίνη] Ἀποκρινόμενοι legebatur in edis. Mutavit,

18. Ἀντίδοσιν] Ἀπὸ τῶν λαμβάνοντων ἀγαθὰ τὰς θυσίας χρησιότητις. V.

non addens unde,

§ Παρίχοις] Ita dedit Solanus, cum ante legeretur παρὶς χροῖς. M. du S.

iam in versione sua deesse.

20. Ἡ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione nostra, omissum nos putare in prioro membro μᾶλλον, ὅσον vel simile quid, quod ante τῶν ἢ non insolens esse, constat. Aristoph. Νεφ. 1410. Εἰδὼς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλέειν. Thucyd. 2, 89. Ἀντίπαλοι οἱ πόλεως τῇ δυνάμει τὰ πλεονεκτήματα ἢ τῇ γυνάμει ἐπὶ τὸν πόλεον. Illud quidem videbatur nobis ex tota serie apertum, removeri a causa sacrificiorum χάρις & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac πρὸς ἀντιδοῦναι, relinqui solam τιμὴν τῶν βελτίων. Similis locus est Iov. Trag. c. 46. Οὐκ ἔστιν ὅπως ἐμῶς τότε ὁ ἀνὴρ — ἢ οἱ ἐμῶντες. Et in ipso sine ejus libelli: Ἐβλόμην ἂν εἶναι τοῖς ἄλλοις ἔχον — ἢ πρὸς ἡμῶν βαδύλοισι ἐπὶ τὸν πόλεον. F. M. G.

Ἡ τιμῶντες] De omisso μᾶλλον, sed facile subau-

diendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. Hist. c. 17. f.

23. Χρησιότητι] Ἰκανὸν εἶναι τοῦτο, ἢ εἰ σὺ φησὶ ἐπὶ μὴ δυνάμει χρησίμω γίγνεται τὰς θυσίας, χρησιότητι δὲ τῇ τῶν ἀνθρώπων τιμῶντων τὸ βέλιον. Hoc satis est, si etiam dicis nullius utilitatis causa sacra fieri: verum bonitate quadam hominum quod praestantius est, colentium. Sic recte interpretor, colentium sc. Deos. Nihil hic monerem, nisi Mf. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνη, pro χρησιότητι; hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratam & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123. idem codex pro τῇ τιμῇ γυναικῶν, scribit θυσίας γυναικῶν. F. G. G.

25. Καὶ

σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἥρσο ἂν σε καθ' 25
 ὅ, τι βελτίους Φῆς τὸς θεὸς, καὶ ταῦτα
 ὁμοδύλως τ' ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς
 αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταπεινῶν.
 εἰ γὰρ ἀποχρήσθαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι,
 ὡς δὲ αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τὸ γὰρ
 μακρῶ χεῖρόν ὄσιν, εἴγε τὸς μὲν, εἰ μηδὲν
 ἄλλο, ὁ θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφεί-
 λειο· ὑμῖν δὲ εἰς ἀπειρον ἐκπίπτει τὸ πᾶ-
 γμα, καὶ αἰδίο· ἡ δὲ αἰδία γίγνεται, ὑπὸ
 μακρῶ τῷ λίνῳ τρεφομένη.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδίων
 τῆτο, καὶ ἀπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ὄσιν, καὶ ἐν
 ἀπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ
 ἀπαισες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισται καὶ παρ'
 ὑμῖν τὸ πᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ ἐνε-40
 σται, σὺ μὲν γὰρ εὐδαιμών, βασιλεὺς γὰρ, καὶ
 δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν,
 ὥσπερ ἰμονίαι καθέως· ὁ δὲ Ἡφαίστος
 χαλός ὄσιν, βάναισός τις καὶ πυρίτης τῶν
 τέχην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη45
 ποτέ. τὴν γὰρ πατέρα σε τί ἂν λέγοιμι,
 πεδῆται ἐτι ἐν τῷ τартάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾶν
 δὲ εἰ φασὶν ὑμᾶς, καὶ τὴν ὥσπερ, καὶ δι-
 λεύειν ἐνίοτε ὡς τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ

si quis Sophistarum illorum adesset, for-
 tasse te interrogaret, quam re praeferre
 dicas Deos, idque cum hominum sint
 conservi, iisdem dominabus Parcis sub-
 jecti. Neque enim, quod immortales sunt,
 hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videan-
 tur: quandoquidem multo hoc est dete-
 rius; ubi illos, si nihil aliud, at certe
 mors in libertatem asserit; vobis autem in
 infinitum res exit, & aeterna servitus ori-
 tur, quae longo illo filo torqueatur.

8. JUP. Verum, Cynisce, in ipsa illa
 aeternitate & infinitate inest nobis beatitas,
 atque in bonis omnibus vivimus. CYN.
 Non omnes, Jupiter, sed diversa etiam
 apud vos ratio est, & multa inest confu-
 sio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis,
 & possis terram cum mari attrahere puteali
 quasi fune demisso. At Vulcanus claudus
 est, vilis opifex, & fuliginosus. Prometh-
 theus etiam in alto affixus quondam. De
 patre enim tuo quid dicam, qui sit com-
 peditus adhuc in tartaro. Ajunt autem vos
 amare etiam, & vulnerari, & servire inter-
 dum

40. O, τι] Emendante Jensen. Oti vulg. ὁ Θεωπότης γα] Κἄν ὁ θάνατος O. εἰ Ἡμεῖς] Non comparet in
 O. d' Εἰς] Εἰς Fl. Vulgatam ceterarum firmat P. e' O δὲ Ἡφαίστος] O H. δὲ O. f' Ποι] Deest in O.
 φασιν ὑμᾶς] Ὑμᾶς φασιν O. h Παρ] Ὑ male O. hic & mox bis, ait Sol. Sed fors. est compend. τὴν ὥσπερ.
 V. Alberti Glossar. N. T.

43. ἰμονίαι * καθέως] ἰμονία λέγει τὸ χοῖνον εἰς ὃ
 τ' ἀπομύεται ὁ κάδ'· δι' εἰ τὸ ὕδωρ ἐν τῷ φριάτῳ ἀνέλκε-
 σιν. ἰμονία λέγει ὁ καδὸς ἡ τῶν ἀλλὰ διὰ χοῖνον
 τ' γούτ' ἀντλησις. διότι εἰ μὴ λέγει, κυρίως μὲν ὁ λαὸς,
 καὶ ἀπαισες δὲ εἰ τὸ χοῖνον. V.

44. Πυρίτης] Πᾶς ὁ διάπυρρος πυρίτης. G. Ὁ δὲ πυ-
 ρρος πυρίτης ἐργασζόμενος. V.

45. Ὁ Προμηθεὺς] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἔκρυπτε,
 καὶ σὺν ἡμῖν οὐδ' ὅραϊν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμη-
 θεὺς κλέψας αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις δίδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδωκε

αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἐδῆαι τὸ
 πῦρ αὐτοῦ. V.

46. Τὸν γὰρ πατέρα σε] Πατὴρ τῷ Διὶ ὑπάρχον ὁ Κρό-
 νος. ὅτι ἐργασζόμενος εἰς τὸν αὐτοῦ γυναικῶν τ' βασι-
 λείας ὁ ἐκβαλὼν αὐτὸν, ἐπιδικᾷ ἔχειν τὸν, κατὰ δὲ αὐτὸν
 τοῦτο ἐποίησε δύο υἱούς, τὸν Ἀδὲν καὶ τὸν Ποσειδῶνα. ὅτι δὲ ἰγ-
 νήθη ὁ Ζεὺς, καὶ ῥία, καὶ γυνὴ τῷ Κρόνῳ, δίδωκεν αὐτῷ λίθον ἀν-
 τὶ τῷ Διὶ. ὁ δὲ Κρόνος κατὰ πῶν, καὶ τοὺς προτέρας παῖδας
 ἐξήμεσεν. αὐτῶν εἰς ὁ Ζεὺς τὴν αὐτοῦ πατέρα τ' βασιλείας
 ἔδωκε, καὶ δεσμούς καὶ βαλὼν αὐτῶν ἐν τῷ τартάρῳ ἀπέκτετο. V.

* Καθίς] Παθίς habebant edita misere, ex Luciani textu
 coarctavit M. du S.

† Διευκρίνας] Διευκρίνας Ex G. Διευκρίνας C.

‡ Γῶ] Non apparebat in Edd. Infertum nunc ex G. & V.

25. Καθ' ὅτι] Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους Φῆς τοὺς
 θεούς. non καθ' ὅτι, ut vulg.

§ Ἐκβαλὼν] Ἐκβάλλω V. Quod in Impresso recte mutatum
 est. M. du S.

¶ Βαλὼν] Ἐμβάλλω legendum existimo & ἐξέβαλεν. J. F. R.

42. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν] Hom. Il. O. 24. M. du S.

51. Τὸν Ἀπόλλωνα] Apollo inter pastorum numina
 nu-

dum hominibus , ut nempe fratrem tuum Laomedonti , & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde mihi videntur beata. Sed verisimile est , quosdam vestrum fortunatos & felices esse ; alios autem contra. Omitto dicere , quod etiam in latrones inciditis sicut nos , & spoliamini a sacrilegis , & ex ditissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi vero jam conflati sunt , aurei cum essent vel argentei : quibus, nempe id ipsum fato decretum fuerat.

9. JUP. Vides, Cynisce, ista jam contumeliosa *sunt quae* dicis : atque erit forte cum te illorum poenituerit. CYN. Parce minis , Jupiter , cum scias , nihil mihi eventurum , quod non Parcae ante te visum fuerit : quandoquidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos : sed plerique vos effugiunt , nec enim puto capi illos in fatis est. JUP. Nonne praedixi , illorum te *de grege* esse , qui tollunt disputando providentiam. CYN. Vehementer illos , Jupiter , metuis , nescio qua de causa. Quaecumque enim ego dico , illorum putas e disciplina esse.

5 οἱ ἀμέλει καὶ τὸν ἀδελφὸν ᾧ τῷ Λαομί-
 6 δῶνι, καὶ ᾧ τῷ Ἀδμήτῳ καὶ Ἀπόλ-
 7 λῳ. ταῦτα δὲ μοι ἐκ πάσης εὐδαίμονα κ' εἶ-
 8 ναι δοκεῖ, ἀλλ' εἰκόασιν ὑμῖν οἱ μὲν τινες
 9 εὐτυχεῖς τε καὶ εὐμοῖροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν.
 10 ὅς γ' ἔφη λέγειν ὅτι καὶ ληστεύετε, ὅσῳ ἡμεῖς,
 11 καὶ περὶ οὐλοῦσθε ὑπὸ τῷ ἱεροσύνῳ, καὶ ἐκ
 12 πλεονεξίας ὁπότε εἶναι ἐν ἀκαρίῳ χρόνῳ
 13 γίγνεται. πολλοὶ δὲ καὶ κατεχονεύθησαν
 14 ἤδη, χρυσοὶ καὶ ἀργυροὶ ὄντες, οἷς τότε
 15 δοῖμαρτο δηλαδὴ.

ΖΕΥΣ. Ὅρας, ταῦτ' ἦδη ὑβριστικά,
 ὦ Κυνόσκε, φής· καὶ σοὶ τάχα μελαμειλήσῃ
 ποτὲ αὐτῶν. ΚΥΝ. Φεύδω, ὦ Ζεῦ, ἢ
 ἀπειλῶν, εἰδὼς ὑδὲν με πεισόμενον, ὃ, τι
 65 μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σὺ ἔδοξεν. ἐπεὶ ὑδ'
 αὐτὸς ἐκέλευς ὅρῳ τῆς ἱεροσύλης ἢ κολαζο-
 μένους, ἀλλ' οἷγε πλεῖστοι λησφύργισσιν
 ὑμᾶς· ἐγὼ εἰμάρτο, οἶμαι, ἀλῶναι αὐτούς.
 ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὥς ἂν ἐκείνων τις
 70 αἶ, τῶν ἀναφύττων ἢ πρόνοιαι τῷ λόγῳ;
 ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτούς, οὐκ
 οἶδ' ὅτι ἔνεκα. πάσι γὰρ ὁπόσα δι' εἴ-
 πα, οἷ ἐκείνων παυδύμαλα εἶναι.

'Eγώ

i Ἀπ' ἄλλω] Sic Edd. omni. praeter J. & V2. quae Ἀπ' ἄλλων. i εὐσε] Deest in O. i Χρῶν] Abest ab O.
 καὶ Καλαζομένους] Καλαζομένους ἀπαρτὰς O. n Ἀρ] Παρ' O. o Ὅτι ἔτι κα] Ὅδοσιν κα O. p Οἷν] Ὑπακούεις O.

50. Τὸν σὸν ἀδελφόν] Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν τῷ Διὶ, ** μὴ φέρῃ βασιλεῦσαι τῷ Διὶ, διὰ τὸ βαρύνει ἀρχὴν αὐτόν, ἐβαλίσθη μὲν ἔμῳ δῖον ὑποτάξει αὐτόν, γινῶς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βαλόμενους ἐπιμαρτυροῦν. τὸ δὲ Ποσειδῶν ἐπιμαρτυρῇ εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δαλύνσαι τῷ Λαομέδοντι. V.

51. Παρὰ τῷ Ἀσκληπείῳ] Ὁ Ἀσκληπείος ὡς ἦν τῷ Ἀπόλ-
λων, ὅτ' ἐν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χαίρει, ὡς μοι-

ταλογούσι, τοὺς δ' αὖτις κοίτας ἤγαγον. καὶ ὄργαζεις ὁ Ζεὺς
ἐκφραύσῃσι αὐτοῖς. Ἐπὶ ταύτῃ λατρεῖς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς
Εὐκλαπκας, τοὺς ἰαθίτας καὶ σισυφάδας τοὺς κεραιπῆδας,
κατεχόμενος, καὶ θυμωμένος ὁ Ζεὺς ἐπέειπε τῷ Ἀπόλλωνι τοῖς
Ἀδμήτῃ δειλούσαι. οἱ δὲ Ἀδμήτος ἦν βασιλεὺς Θιοσσαλίας. V.
57. Ἐν ἀκαρῇ. Ἐν βραχυτάτῃ. λίγῃ) δι' ἀκαμίας τὸ
βραχὺ ἀπὸ μεταφράσεως τῶν τριῶν τῷ μὲν καὶ καὶ καὶ διὰ βρα-
χυτάτη διηγήσει. V.

* * * *Mā qīan fāo. rē dāis*] Quinque illa verba in Edd. omīssa inseruit *M. de S.* Sine dubio ex Cod. etfi id non monuerit.

numeratur, nam & ipse greges Admeti Theſſali regis
paviſſe dicitur, Virg. — *Et te memorandæ canemus*

Passer ab Amphrysos. G. C.
Τῶν Ἀπείλλων Quum f. mox c. 6. med. item c. 10.
 in *Ψευ. Trag.* & alibi, una cum cett. habeat Ἀπείλλω,
 nullam ejus rationem hic habendam patet. Gramma-
 tici quidem ajunt Ἀπείλλω pro Ἀπελλωνά esse Poëti-
 cum, per Doricam apocopen; sed Atticis quoque fa-
 miliare, *Aristophani*, *Platoni*, *Xenophonti*, vid. ap.
 Doctiss. *Maistair.* de Dialect. p. 22. B. Ibiq. *Περὶ*
 ΤΟΜ. II.

etiam ex Luciano adductum. J.F.R.

57. *Xpov*] Non improbum est illud *xpov*, etſi ab *Ozem.* Cod. abest; ſed Noſtro familiare. Vid. T. I. *Tim.* c. 3. & 23. Et *Hemſt.* not. ad locum priorem, ubi id ex *Ariſt.* quoque firmat. Verum eo *ἀναπαι* *xpov* loco poſteriore tamen magis Atticum fore pronunciat. Conf. tamen & T. 2. *Amor.* c. 26. ubi variat ſcriptura in *ἀναπαι*, *ἀναπαι*, & *ἀναπαι*, non addit *xpov*. Ubi obliſus ſum addere *Alciphron.* III. Ep. 25. *ἐν τῷ ἀναπαι καὶ ἀναπαι θίμας, ὁμοῦ.* J. F. R.

Liii

78. Enrí-

Ἐγὼ δὲ ὡς τὴν αὐτὴν ἀλλὰ τάλῃ-
 ρες, ἢ ὡς σὲ μάθοιμι; ἰδέω δ' αὖτε
 καὶ τὸτο ἐροῖμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῶν αὐ-
 τῇ ὅτι, Μοῖρα τίς, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας
 θεάς, ὥσπερ ἀρχουσα καὶ αὐτῇ ἐκείνη;
 ΖΕΥΣ. Ἦδη σοι καὶ πρότερον ἔφη, ἐξ αἰ-
 τῶν εἶναι πάντα σε εἶδεναι· σὺ δ' ἐν τῇ αὐ-
 τῇ ἐρωτήσας φήσας, ἐπαύειν τῶν αὐ-
 τῶν πρὸς μὲ λεπτολογημάτων. καὶ ὁρῶ ὅτι
 σοι τὸ κεφάλαιον ὅτι τῷ λόγῳ, ἐπιδίδου
 εὐδένος ἡμᾶς ποροῦντας τῇ ἀνδραπείῃ.
 ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τὸτο, ἀλλὰ σὺ μικρόν
 ἐμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς
 πάντα ἐπιτελούς, ἐκτὸς εἰ μὴ
 ἐμὴ μέλει σοι ἐκείνων, καὶ ἐμὴ ἐπιτελούς
 αὐτῶν τὰ ἐρηδύα, καὶ ἀμφισβητῆτε
 ἐμὴ μελείας, παρυσάμενοι τὴν Εἰμαρμένην.
 ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι'
 ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. ΚΥΝ. Μανθάνω,
 ὑπὸ τῇ καὶ ἀσκόνοί τις τῇ Μοῖρῃ εἶναι
 φασί. πλὴν ἀλλὰ καὶ ὅπως ἐκείνη αὐτῶν
 αἰ ποροῦσαι, ὑμῶς δὲ ὥσπερ σκεῖν τινα,
 καὶ ἐργαλῆα ἐστὶ αὐτῇ. ΖΕΥΣ. Πῶς λέ-
 γεις; ΚΥΝ. Ὅσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέ-
 παρον τῶν τέκτων, καὶ τὸ τρύπανον, συρ-
 γῇ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην, καὶ εὐδὲς δὲ αὐ-
 εἶποι ὡς ταῦτα τῇ τεχνίτῃ ὅτι, ὅτι ἡ

10. Ego vero a quonam alio verum
 quam a te discam? Libenter vero illud
 quoque te interrogaverim, quanam illa
 vobis sit Providentia, Parcarum ne una,
 an etiam major illis Dea, & illis quasi im-
 perans? JUP. Jam ante tibi dixi equi-
 dem, non fas esse scire te omnia. At tu
 qui principio unum quiddam te interroga-
 turum dixerās, non desinis minutis mihi
 nugas ejusmodi obblaterare: & video, ca-
 put tibi disputationis hoc esse, ut osten-
 das, nullam nos rerum humanarum curam
 agere. CYN. Non meum hoc est; sed tu
 paullo ante dicebas, Parcas esse, quae per-
 ficiant omnia: nisi forte poenitet te illo-
 rum, & dicta illa tua retractas, disceptan-
 tibus vobis de cura rerum & Fatum ab ea
 repellentibus.

11. JUP. Nequaquam. Sed per nos
 Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio,
 Ministros & famulos quosdam Parcarum
 vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque il-
 lae fuerint quae provident. Vos autem velut
 vasa quaedam illarum & instrumenta estis.
 JUP. Quid ais? CYN. Puto quemad-
 modum securis fabro & terebra conferunt
 illa quidem aliquid ad artem, nemo vero
 haec esse dixerit artificem; neque navis o-
 pus

a Παρῇ] Nota παρῇ hic male O. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τῇ παρῇ. V. ad c. 8. b Δ' αὖ] γὰρ
 Ex. Fl. & marg. At. Vulgatam servat P. c Ἐκείνη] Ἐκείνη P. L. Vulgatae Edd. lectioni assentitur. Fl.
 d Τῶν αὐτῶν πρὸς μὲν] Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. At. πρὸς μὲν τῶν αὐτῶν Edd. e Πάντα ἐπιτε-
 λούσαι] Ἐπιτ. πάντα ἐν τῇ O. f Ἐκτὸς] Deerat in Edd. Addidi ex O. P. g Μὴ μελεῖ σοι] Μὴ μελεῖ σοι ma-
 le O. h Μὴ ἐπιτελούς] Ἀνατ— male Fl. Vulgatam servat P. i Ἐμὴ μελείας] Εἰμαρ. Fl. k Οὐδὲν δὲ] Οὐδὲν
 ταῖν δὲ marg. At. l Τεχνίτῃ] Ὁ τεχνίτης O.

77. Μὴ τίς ἡ] Πάντα γινώσκεις καὶ τούτο παρῇ Ἐκείνην
 ἡμῶν. ἢ τίς αὐτῇ δὲ αὐτῇ] ἡ Εἰμαρμένη ἐν τῇ αὐτῇ τῇ
 μοῖρῃ. V.

88. Κατατίθεται] Τυτῇ μελεῖται. V.

97. Σέπαρον] Ὁ πύλακος, καὶ τὸ ἔργον, ὡς τὸ σέ-
 παρον τῇ ἀρτι. V.

78. Ἐκείνη] Sic P. & L. melius quam ut in Im-
 pressis est, ἐκείνη. M. du S.
 Ἐκείνη] Doctiss. Solomon jam dēerat vulgarum ἐκεί-
 νη, & ἐκείνην reposuerat, quod ei solemne est; per
 enim facile recipit quod unus alterve Cod. suppeditat.
 Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor
 ἐκείνην mihi valde blandiri, propter solitam loquendi
 formulam, qua αὐτῇ ἐκείνην eodem casu jungi so-
 lant, vid. Aristoph. Plut. vs. 84. ut alia omitam.

Sed quia seorsum percommodum etiam praebet vulga-
 ta, ut patet ex versione Cl. Gess. nihil eam moverim.
 Immo adcuratius rem consideranti facilius mihi scri-
 bae videtur aberratio in αὐτῇ ἐκείνην ad similitud. so-
 ni & convenientiae redigendo, quam, si bis — αὐτῇ in-
 venisset, alterum in —, quod ad remotius pertinet,
 mutando. Si plures tamen Codd. αὐτῇ αὐτῇ haberent, ce-
 derem, ut cessā mox in τῇ αὐτῇ per τῇ αὐτῇ reci-
 piendo.

7. F. R.
 81. To

pus est securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebrae. Et, ut apparet, homines cum Fato sacra facienda essent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos & sacrificiis colunt. Sed neque, si Fatum colerent, recte, illud facerent. Neque enim, puto, ipsis Parcis integrum est mutare, & aliorum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta sunt: nec patiatur Atropos, si quis in contrarium torquere velit fufum, & Clothonis opus resolvere.

12. JUP. Tu jam, Cynisce, neque Parcas coli ab hominibus aequum censēs, sed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa honorēmur merito, quod vaticinamur, & quae rara sunt apud Parcā singula praedicimus. CYN. In universum quidem inutile est, Jupiter, praescire futura illis, quibus negatum plane sit illa cavere. Nisi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit a mucrone ferri se moriturum, effugere

ναὺς ἔργον τῷ σκεπάρι, ἢ τῷ τρυπάρι, ἀλλὰ τῷ ναυπηγῷ ἢ ἑταῶς ἀνάλογον, ἢ μὲν ναυπηγεμένη ἑκάστα, ἢ Εἰμαρμένη ἐστὶν ὑμῖν δὲ ἄρα τρύπανα καὶ σκεπάρι ἐστὶ τῷ Μοιρῶν καὶ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰ γαθά· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασιν, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροισι, οἱ δ' ἐδὲ Εἰμαρμένην τιμῶντες ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπαρῃ. εἰ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, ἐδὲ αὐταῖς ἐστὶ ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, καὶ μετατρέψαι τὸ ἔξ ἀρχῆς δοξαζόμενον πρὸς ἐκάστην· ἢ γὰρ Ἀτροπὴν οὐκ ἀνάχαίτω δὲ, καὶ τίς τις αἰετὶ τήνακτιον τρέψει ἢ ἀτρακτιον, ἀκαλύπτει τὸ Κλωθῆς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκα, ἐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶς πρὸς τῷ ἄνθρωπον ἀξίως, ἀλλ' ἔοικας ἀπαῖα συγχέειν τρομαρῆας. ἡμῖν δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔσται, τῷ γε ματαῖας, καὶ τρομαρῆας ἑκάστα ἔστω τῷ Μοίρας καχυρμένον, διαπίσας τιμώμεθα δὲ. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ἄρα, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προιδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς ὅγε τὸ φυλάξαι αὐτὰ παρὰ τοῦ ἀδύνατον. ἐκτὸς εἰ μὴ τῷτο φῆς, ὡς ὁ προμαδῶν, ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδήρεας τετὴν ἔει,

πρὸς οὗτος ἀνάλογον] Ἀνάλογον ταῖς Ο. & P. πρὸς Ἄρα] Βίτηρ Ἄρα Ο. ο Μοιρῶν καὶ] Ambo decerant in J. Aderant in cett. & Οκ. ρ Θυσίαις] Sic dedi ex G. L. O. & marg. Λι. pro τιμαῖς, quod in Edd. erat. q Ἄρ] Abesse ab Ο. ἂν & αἰς notat M. du S. γ Καὶ μετατρέψαι τὸ] Τὸ εἰ μετατρέψαι Ο. ἢ Ἀνάχαίτω] Ἀνάχαίτω Ο. ἢ Τήνακτιον τρέψει] Τρέψ. τέν. Ο. υ Σὺ] Σὺ δ' Ο. quod verum credo. x Τιμώμεθα δὲ] Τιμώμεθα δὲ Fl. Ἄρ] deest in Ο. γ Παντελῶς] Πάντως Ο. x Ἐκτὸς] Ita jussit Solan. emendari, ex Ο. & P. Nam vulgo αἰ μὴ ὡς τοῦτο Edd. α Ὁ τρομαρῆας] Articulum in Edd. deficientem ex Ο. & P. inserui. δ Ὄς] Ὅτι Ο.

26. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῆς] Ἀπὸ τῷ κατὰ τοῦτο. V.

27. Ἰπ' αἰχμῆς] Κροῖς ὁ Λυδὸν βασιλεὺς εἶδεν ἐνέειν, ὡς ὁ αὐτὸς Ἄτρε αἰχμῇ σιδήρεα τετὴν. Φωβόδης ἔν' εἰς σιδήρεα τῷ παιδὶ ὅτι κατὰ πολέμιον ἀπὸ

θῶ, ὅτι ἀπὸ τῆς παρελθούσης, ὅς ὁ ἐκείνου σιδήρεος. σὺς δὲ κατὰ τὴν χώραν φαίνεται, πρὸς τοῖς ἐκείνου εἰς θῶν καὶ παῖδα. καὶ ὅς τῷ θῶν Ἄδρας ὡς ἢ θῶν ὡς, ὡς ἢ κατὰ τὴν σὺς, αὐτοῦ μὲν ἡμῶν, ἀναίρη δὲ τὸ Κροῖς ὡς V.

81. Τοναῖον πρὸς μὲ] Ο. P. & L. In Impressis τοναῖον. quod ferri, etiam quodammodo poterat; sed magis exactum est, quod sequimur. M. du S.

86. Ἐφάδης] Jam cett. Edd. Florentinas consentiunt, Ἐφάδης pro Ἐφάδης exhibentes. Conf. supra c. 4. med. J. F. R.

87. Ἐκτὸς] Sic O. & P. In Impressis deest. M. du S.

9. Καὶ θυσίαις] Sic etiam Mf. O. & L. In reliquis,

τιμαῖς.

26. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῆς] Ita O. & P. Mf. In reliquis εἰ μὴ ὡς τὸ φ. prave. M. du S.

Ibid. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῆς] Εἰ μὴ ἔφα τοῦτο φῆς. Th. M. Non male; sed post inventum ὡς, jam non utimur. J. F. R.

Ibid. Ὅ] Εκ Ο. & P. illud ὅ, ante τρομαρῆας. In Impressis deest. M. du S.

ξεται, δύναται ἂν ἐκφυγεῖν τὸ θάνατον,
καθεύρας ἑαυτὸν ἀλλ' ἀδύνατον ἐξάγει
αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσασα, καὶ ὡς
δῶκε τῇ αἰχμῇ καὶ ὁ Ἀδραστος ὅτι τὸ σὺν
ἀφείς τὴν λόγχην, ἐκείνους μὲν ἀμαρτήσας,
Φονεύσας δὲ τὴν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν ἀπὸ
ἰσχυρῶς προσάγματος τὴν Μοῖραν Φερόμεν
τῷ ἀκοντίῳ ὅτι τὴν ναῖσπον.

Τὸ μὲν γὰρ Λαίης καὶ γελοῖον, τὸ
Μὴ σπείρει τέχνην ἄλοκα, δαίμονων βία,
Εἰ γὰρ τεκνώσεις (Φησὶ) παῖδα, σπουδερῶς
οὐκ ὅφους.

Ὡς οἶμαι, ἡ ὡς οἰκίσαις πρὸς τὰς
πάντας ἔτα γενησόμενα. τὸ γὰρ οὐ μὲν
χρησμον, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ Φῶς ἀπέκλειπεν
αὐτόν. ὥστε ἔχ' ὅρῳ αὐτῷ ὅτι ἀπαιτοῖ-
τε τὴν μισθὸν ὅτι τῇ μαλίκῃ.

Ἐὼ γὰρ λέγειν ὡς ἡ λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερί-
ζουσα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰσάτε, ἐπὶ
σπουδαφῶντες, εἰ ὁ τὸ Ἄλυν ἀφ' ὧς
αὐτῷ δέχην καλαλύσας, ἡ τὴν Κύρην. ἄμ-
φω γὰρ δύναται ὁ χρησμός. ΖΕΥΣ. Ἦν τις,

mortem includendo se possit. Sed fieri non
potest. Educit enim illum Fatum, ut ve-
nietur, & mucroni tradet: & Adrastus,
emissa in aprum hasta, ab illo aberrabit,
interficiet autem Croesi filium, cum a va-
lidiori Parcarum imperio feratur hasta in ju-
venem.

13. Illud de Laio etiam ridiculum;
Ne sparge sulcum liberum, vetant Di:
Nam si creaveris, ait, necat te filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in
Odis, quae omnino ita futura sunt. Igitur
post oraculum & seminavit, &, qui natus
est, ipsum interfecit. Itaque non video
quo nomine mercedem vestrorum vaticinio-
rum repetatis.

14. Mitto dicere quam obliqua, quam
ambigua respondere vulgo soleatis, non sa-
tis declarantes, suumne ille, qui Halyn
transit, an Cyri imperium everfurus sit.
Utrumque enim significat oraculum. JUP.
Erat

a Καθεύρας] Ἐγκλισιάδης O. P. b Ἀπὸ ἰσχυρῶς προσ.] Ἀπ' ἰσχυρῶς ἰταλῆς O. & P. c Λαίης] Τῇ Λαίῃ O.
d Τοιγάρτοι] Τοιγάρτοι male f. e Αὐτῶν] Deest in O. f Ἀπαιτοῖς] Hoc recepi e Fl. Ἀπαιτοῖς cett. g Λα-
ίης] Ἀμφιδόξα O. P. & marg. At. in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζουσα relatum videtur.

29. Καθεύρας] * Ἐγκλισιάδης V.

37. Ἀλοκα] Τὴν ἄλοκα, ὅ ἐστιν ἀποτροπιδύσκει γῆν.
λέγει δὲ τὴν γυναικα. V.

* Ἐγκλισιάδης] Ἐγκλισιάδης Edit. Cler. Correx. M. du S.

29. Καθεύρας] Anne varia lectio Ἐγκλισιάδης ex
glossa nata videtur? Quam quis καθεύρας minus intel-
ligens, dein adsumsit? J. F. R.

Ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσασα, καὶ ὡς
δῶκε τῇ αἰχμῇ] Perpicuum est & ex sequenti παρα-
δόξῃ, & ex ipsa relatæ historiae ratione, legendum
esse ἔξαι.

Ἐξάγει] Vide Herod. I. p. 9. M. du S.

Ἐξάγει] Plane adfentior Cl. Jenson ἔξαι legenti.
Licet enim probe meminerim non semel me supra
monuisse, non requiri semper similia tempora post
conjunctionem; tamen orationis filum hic similia
tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil
subditi in libris, nihil mutavi. Parisinae Interpres
eduxit etiam dederat, etiam ἔξαι quoque in Graecis
legerit. J. F. R.

41. Τοι γάρ τοι] Τῇ δίκῃ. V. Τούτῃ δίκῃ. τούτῃ
χάρι. C.

47. Ἀποσφούττις] Φανερῶντις. V.

31. Ἀδραςτος] Archivorum rex, unus ex septem
ducibus qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in
regnum Polynicem. G. C.

36. Λαίης] Eurip. Phoeniss. 18. Oraculum ipsum
exhibet Scholiastes Aristoph. (267. G. F.) quale ab A-
polline redditum. M. du S.

37. Μὴ σπείρει] Eurip. Phoen. 18. M. du S.

43. Ἀπαιτοῖς] Etiam vulgata non vitiosa, elegantius
visum ac potentius quod Fl. habebat, ἀπαιτοῖς. I. e.
non video, quo jure mercedem repetere possis. Quae
vera vis optativi est. J. F. R.

47. Τὸν Ἄλυν] Halys Paphlagoniae fluvius maxi-
mus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cap-
padociam, & a meridie Syros & Paphlagonas inter-
fluens. Luc. L. III. Ovid. IV. de Pont. G. C.

Τὸν Ἄλυν — ἀρχὴν καλαλύσκει] Vid. Herodot. I. p. 13.
No.

Erat quaedam, Cynisce, Apollini irae causa contra Croesum, quod illum tentaverat, coquendis una agnibus & testudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, si Deus est, ne irasci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud nevenat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque vestra etiam illa divinatio istius pars est.

15. JUP. Nobis autem nihil relinquis, sed frustra Dii sumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni sumus victimis, ut terebrae nimirum aut secures? Et merito videris me contemnere, quod fulmine jam ad jactum parato adstans, fero te ista contra nos disputantem. CYN. Fieri, Jupiter, si mihi fatale est fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accusabo, sed vulnerantem per te Clotho: scilicet neque ipsum fulmen causam mihi vulneris fuisse dicam. Verum illud quidem vos ro-

ᾧ Κυρίσκει, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία καὶ τῷ Κροίσῳ, διότι ἔπειράτο ἐκείνῳ αὐτῇ, ἄρτια κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἔψων. ΚΥΝ. Ἐχρὴν μὲ μὴδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπαλῆσθαι τῷ Λυδοῦ ὑπὸ τῷ χρησμῷ ἐπέκρωτο, οἶμαι. καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκῶσαι τὰ μέλλοντα ἢ Εἰμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαυρίκη ὑμῶν ἐκείνης ἡμέρας ὅτιν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ ὕδεν ὀλιγοίετες, ἀλλὰ μάτῳ θεοὶ ἐσμεν, ἔτε πρόνοιαν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, ἔτε τὸ θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρτα; καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως με καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὄρας, διηγυλῶν ἀνέχομαι ὅσῃ τοσαῦτα καθ' ἡμέραν διεξίοντ'. ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ὁ κεραυνὸς πλεονῇ εἴμαρ, καὶ σὲ ὕδεν αἰτιάσομαι τὸ πλεονῆς, ἀλλὰ τὸ Κλωθῶ τὸ ἀφ' οὗ τιτρώσκουσαι ὕδεν γὰρ τὸ κεραυνὸν αὐτὸν φαίην εἰ αἰτίον μοι γενέσθαι τῶν τραυμάτων πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι,

ἢ Ἐπειράτο ἐκείνῳ αὐτοῦ Ἐπειρα ἐκείνῳ αὐτῷ P. Nil mutat Fl. i. Χελώνης] Sic Fl. f. Ald. Fr. H. S. Xelōn P. & O. Χελώνια Coll. k. Ἄλλως] Ἄλλῃ O. l. Μάτῳ] Ita Fl. B. Ald. Fr. H. P. S. Ἐργον f. & P. π. Διηγυλῶν] Διηγυλῶν. O. n. Συ — διεξίοντ'] Ita dedi ex Fl. Σε — διεξίοντα reliquae vulgo. o. Κεραυνῶ] Καὶ κεραυνῶ O.

52. Ἄρτια κρέα] Ὁ Κροῖσος θύων πεπεισμένος, καὶ ἀληθῆς μαρτυρία] ὁ Ἀπόλλων, ἡ μέγας ἄρτια κρέα ἐκ τῆς χελώνης, καὶ ἡψεν αὐτὰς καὶ ἐποίησεν ἀπαλῶν τινας πρὸς αὐτὸν, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίσθη Ὁδμή μ' ἐξ ὀργῆς καὶ ἔλθοι κρεῖσσινος χελώνης Ἐφρομένης ἐν χαλαρῇ ἡμ' ἀρ-

τίσιν κρέσιν, V.

Ibid. Χελώνια] Χελώνης. G.

61. f. Διηγυλῶν] Ἐν ἱστάμῳ ἔχων. V.

Διηγυλῶν] Ἀπὸ τῆς αὐτῆς μάχης κρεῖσσινος αὐτῶν τὸ δὲ V.

† Μέγας] Μέγας Edd. male.

† ἡψεν] Sic C. recte. In V. erat ἡψεν.

5. ἡψεν] ἡψεν V. prave. Vid. & Schol. 91. ad Z. Tr. In impress. recte mutatum est.

M. de S.

de S.

f. Διηγυλῶν] Διηγυλῶν ante editum prave.

61. Ἐν ἱστάμῳ] Εἰς ἱστάμῳ V. Et sic editum ante. Jam in μασχ. cessavit ex C.

Notum est oraculum. Vid. Episc. c. 11. M. de S. 48. αὐτοῦ] Ita edere nihil sum veritus, quum in Edd. αὐτοῦ laevigatum invenirem. f. F. R.

52. Ἄρτια κρέα] Apud eundem Herod. p. 11. Pro χελώνης autem in O. est χελώνη, in Coll. vero χελώνια. M. de S.

Ibid. Χελώνης] In Ed. Hagen. vir doctus χελώνη commendat, quod P. etiam habet. Sed quamquam Herodotus etiam χελώνη dicit, tamen in ejus verbis, quae legas p. 20. D. Ed. Steph. praeter historiam nihil

est praesidii; nam hic utrumque substantive extulit scribens: χελώνη & ἄρτια κρέα ἐκ τῆς χελώνης αὐτῆς ἐκ τῆς χελώνης. At quum in vulgata L. ciani nihil sit difficultatis, quum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam servavi intactam. Deinde tamen Jon. Conf. c. 30. f. ἄρτια κρέα & χελώνη ἔφεται habemus; ubi cum utrumque nominativus sit, etiam hic utrumque accusativo utendum dixeris; sed quis ait ita servilem in hujusmodi esse stili rationem, ut varietas in hisce nulla admitti debeat? f. F. R.

LIII 3

77. Δρῶ

μαι, καὶ δὲ καὶ ἡ Εἰμαρμένη. οὐ δὲ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀποκρίναι ἀνέμνησας γὰρ με, ἀπελήσας.

Τί δή ποτε τῆς ἱερουσύλης, καὶ ληστὰς ἀ-75
φόντες, καὶ τοσαύτης ὑβριστεως καὶ βιαιότητος, καὶ
ὑπερβολῆς, δρῶν τῶν πολλὰς κεραυνῶν τε,
ἢ λίθων, ἢ νεφελῶν ἰσθῶν, εἰδὲν ὁ ἀδικήσας;
ἐνίοτε δὲ χρηστὸν τινα καὶ ὅσιον ὁδοιπό-
ρον; τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ, ἢ εἰδὲν τὴν τὸ μέ-
γας εἶδέναι; ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ ὦ Κυνί-
σκε. οὐ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ
οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπαρορνῶν.
ΚΥΝ. Οὐκ ἔν' ἡμεῖς ἐκείνη ὑμᾶς ἔρω-
μαι, εἰ σὺ τὸ καὶ ἡ Πρόνοια, καὶ ἡ Εἰμαρ-8
μένη, τί δή ποτε ὁ Φωκίαν ἦ ὁ χρηστὸς,
ἐν τοσαύτῃ στείᾳ καὶ σπάνει τῆ ἀναγκαίᾳ
ἀπέθανε, καὶ Ἀριστίδης πρὸ αὐτοῦ. Καλ-
λίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστοι μωρά-
κια, ὑπερπλήτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστής,90
καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινότης, κίναδος ὁ ἀνθρα-
κῶς, ἡ μητέρα λιμῶ ἀπεκτενῶς καὶ τῶν
ἄλλων Σωκράτης ἦ παρεδόθη τοῖς ἐπιδόμοις,
ἡ Μελίτῃ δὲ παρεδόθη καὶ Σαρδανά-

gaverim, te pariter ac Fatum: tu autem
mihi & pro illo responde; admonuisti enim
me minis tuis.

16. Quí tandem omíssis sacrilegis, &
latronibus, totque contumeliosis, violen-
tis, & perjuris hominibus, quæcum læpe
quandam fulminatis, aut lapidem, aut na-
vis malum, quæ nihil mali fecerit: inter-
dum etiam bonum quendam & sanctum
viatorem? Quid taces, Jupiter? numquid
hoc etiam me scire nefas est? JUP. Enim-
vero nefas. At tu curiosulus es, & istis
omnibus nescio unde corrasis huc mihi ve-
nis. CYN. Igitur neque illud vos interro-
gaverim teque, & Providentiam, & Fa-
tum, quí tandem Phocion ille vir bonus in
tanta paupertate & necessariorum penuria
mortuus sit, atque ante ipsum Aristides?
Callias autem & Alcibiades, corrupti ado-
lescentuli, abundarint divitiis, & insolens
ille Midias, & Charops Aeginetes, cinae-
dus, quique suam matrem fame interemit:
& rursus, Socrates undecimviris capitalibus
traditus sit, Melitus autem traditus non sit?

&c

a ἰσθῶν] Sic dedi ex Poll. ἰσθῶν Edd. b Ἀδικήσας] Sic Edd. & P. Ἀδικῶν Fl. c Δὲ] Restitui ex Ald. f. s. Aberat in P. H. d Καὶ] Reddidi huic Editioni ex f. &c. pro τῇ quod P. occupavit; pro quo pejus τὴ H. e KYN.] Hoc nomen personæ exciderat ex f. H. & Fl. Restituere Edd. cett. & marg. At. f Μηδῇ] Μηδῇ f. ut semper. Oὐ δὲ O. g Σί τε] Si tantum O. h Φωκίαν] Deest in O. i Μελίτῃ] Ex emend. Solani. Μελίτῃ Edd. priores.

88. Καλίας δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλεινός, Σαλαμινίδης τῇ δῆμον, πρῶτος ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης. (1) Σφαῖρα, χάμας δὲ τῇ Ἰπποκρίτῃ θυγατρὶ, (2) Καλλίς δὲ ἀδελφὴ, αὐτῇ μὲν ἐπιστῆναι ἰσχυρὰς, τῇ δὲ Καλλίᾳ ἐπιτρέτο διὰ τὰ χρηματικὰ ἀπολεῖν. καὶ συνβίβωσεν τοῖς τῇ κίλικταιν, κόνδωλον τῇ Ἰπποκρίτῃ ἐπιτρέψαι. καὶ βαδίζοντες ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς ἀγροῦς, τοὺς καλλίους τῶν βοῶν ἐκλεγομένη, ἴδοντες μὲν τῇ ἱερῇ. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἰτιμήσθαι Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὗτῃ δὲ Ἀκατίῃ ἐκαλεῖτο, ἥτοι ὅτι τοὺς μικροὺς

ἀκατίους ἐκαλεῖτο. ἢ ὅτι διὰ Ἀκασίαν χροῖσεν. V.

93. Παρεδόθη τοῖς ἐπιδόμοις] Οἱ ἐπιδόμοι ἀρχαῖοι ἦσαν παρὰ Ἀθηναίους, τῇ δὲ τῇ δημοκρατίᾳ (3) ἐπιμαρτυροῦντες. καὶ τοὺς ἱναγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστάς, ἢ λαποδύτας, ἀντὶ ὁμολογῶσι, (4) θανάτῳ καταδικάζονται. ἰδὲ δὲ ἀποφροσύνησιν, εἰς δικαστήριον ἐσθύνονται. καὶ ὁ δὲ αὐτῇ πρὸς (5) αὐτῶν ποιῶσι. καὶ εἰ τις ἄλλῃ κατακρίσθαι θάνατον, εἰ δὲ αὐτὸς τοῦτον ὁ κατακρίσθαι. V.

(1) Σφαῖρα] Σφαῖρα antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod.

(2) Καλλίς] Καλλία Edd. quod facile etiam mutavimus.

(3) Ἐπιμαρτυροῦντες] Sic erat in Coll. G. Quare sic dedi,

cum Edd. ἐπιμαρτυροῦντες haberent.

(4) Θανάτῳ] Θανατῶς Edd. Θανάτῳ V. ex quo non aliter θάνατον efficias, quod est in C.

(5) Αὐτῇ] Αὐτῇ legebatur ante. Mutavi

M. de S.

M. de S.

M. de S.

77. Δρῶν τινα πολλὰς] Lucresius L. VI. Th. M.

78. ἰσθῶν] Cur ἰσθῶν malim novis receperim, pro vulgato ἰσθῶν, velim, nemo interrogabit, qui cogitarit, quænam corpora fulmen disjicere amet. Sensisse id videtur Chr. Gesn. qui sponte malum conyer-

tit, cum ante, navis velum satis frigido; sed ad vulgatum adcommode versum esset.

85. Σί τε καὶ] Non satis recte abest illud in G. Euphonizæ enim causa hic merito comparatur, & alibi etiam sæpe ante καὶ poni amat. Vid. supra ad Th. c.

30.

& Sardanapalus, effeminatus homo, regnavit, Persarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti sint, quod praesens rerum status illis displiceret?

17. Ne vobis praesentia dicam percurrans singula, malos homines atque avaros, eodem esse felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis & malis sexcentis oppressos. JUP. Ignoras enim, Cynisce, quanta post hanc vitam supplicia mali sustineant, aut in quanta felicitate versentur boni? CYN. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem sit ne tale quidquam, dilucide sciam cum ero mortuus. Ut autem nunc res sunt, optem, ea lege, hoc quantulumcunque est, temporis feliciter transigere, ut mortui jecur a sexdecim vulturibus tondeatur: sed nolim ea conditione Tantali instar hic sitire, ut in beatorum insulis, in Elysio prato accumbens cum Heroibus bibam.

18. JUP. Quid ais? non credis esse

τοῦτο καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτῷ, διότι μὴ ἠρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις.

Ἴνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ τῶν λέγων καθ' ἑκάστον ἐπέξω, τὸς μὲν πομπὰς εὐδαιμονήσας, καὶ τὰς πλεονεξίας, ἀγορεύουσιν δὲ καὶ φερόμενοι τὸς χρηστὸς ἐν πονείᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζόμενοι. ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Κυνίσκε, ἡλικίας μὲν τὸ βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεως ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονία μετατρέβουσιν; ΚΥΝ. Ἄδην μοι λέγεις, καὶ Τίτυς, καὶ Ταντάλῳ. ἐγὼ δὲ, εἰ καὶ τι καὶ ταῦτά ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐκιδὼν ἀποβάντες τὸ δὲ τῶν ἔχον, ἐβλάμην τὸ ὀποσονεῖν τέττα χρόνον εὐδαιμόνως. Διαβύσας, ὑπὸ ἐκακείδεα γυναικῶν κείμενος τὸ ἥπαρ ἀποθανόν, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥστε ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν καὶ τῶν ἠρώων, ἐν τῷ Ἑλλήσποντο λευγαῶν κακῶν κείμενος.

ΖΕΥΣ. Τί φῃς; ἀπίστευτος εἶναι τινὰς καὶ

h. Ἰμῶ] Deest in Fl. l. Ἀγορεύουσιν] Ἀγορεύουσιν male f. sola. m. Διαβύσας] Διαβύσας Exc. Fl. Βύσας P. n. Ἀλλὰ μὴ] Μᾶλλον ἢ f. sola.

96. Ἀνεσκολοπίζοντο] Γόγγυς ἀπὸ ἑκάστον ἀνεσκολοπίζοντο (6) πρὸς αὐτῷ. V.

8. Τίτυς] Ὁ Τίτυς ἐβλάμην βιάσας τὴν (7) Ἀρτὴν γυναικὰ ὕσαν τῷ Διὶ, κατὰ δὲ Ἀπόλλωνος ὁ Ἀρτὴν.

(6) Πρὸς αὐτῷ] Ego conjiciebam παρ' αὐτῷ, uti reperiisse se in M. Cod. testatur Exc. G. Sed recte παρ' αὐτῷ C. Πρὸς αὐτῷ V. praevo. M. du S.

δ. καὶ διὰ τοῦτο καλέσει] ἐν τῷ ἔργῳ, αὐτῷ ᾧ ἐν τῷ (8) ἔργῳ ἐκτελέσει. ὁ μετακείμενος οἱ νόστοι τὸ ἥπαρ αὐτοῦ κακιδύσει. V.

(7) Ἀρτὴ] An ὑποκρινάμενος alius ἔστι; recte. Vid. Exc. c. 5. M. du S.

(8) Ἐβλάμην] Ἐβλάμην Edit. male.

30. Et de Mercod. Cond. c. 16. Sed occurrit millicies. f. F. R.

88. Ἀρετὴ] Notum est quod de eo C. Nep. in ejus vita c. 3. scribit: Hic, quia fueris abstinentia, pulchrum est ceteris indicium, quam quod, cum tantis rebus praesensisset, in tanta paupertate decessit, ut qui effertur, vix reliquerit. Quo factum est, ut filius ejus publice aleretur, & de communi avaritia dotibus datus collocarentur. f. F. R.

Ibid. Καλλίας] Vide Τιμ. c. 15. & not. Patrimonium dissolvit & libidinosum fuisse ait Scholiastes Aristoph. 132. D. eoque nomine a Comicis exagitatum. M. du S.

90. Μένει] De hoc consule Scholia ad Z. Tr. c. 48. M. du S.

94. Μένει] Vide Ἀρετ. c. 10. & Ἀρετ. c. 11. ubi recte Μένει, uti & apud alios auctores scribitur. Diag. Laert. p. 42. & 43. Plat. p. 1. A. & passim in Apol. Socr. In omnibus atque hic & Δικ. c. 6. praeve legebatur Μένει. M. du S.

Μένει] Ita pro vulgato Μένει legendum, etiam Gajetus monuerat. f. F. R.

14. Ἀλλὰ μὴ] Lege μᾶλλον. Saltem idem voluisse Lucianum arbitror, ac si ita scriptum foret. M. du S.

18. Τινὰ] Studio accentum servavi qui in Edd. adstat, propter emphasim. f. F. R.

40. Ἀρ-

κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα
 δὴ καὶ ἐξετάζετο ὁ ἕκαστος βίβη; ΚΥΝ. 2
 Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρήτα δικάζειν κατὰ τὰ
 τοιαῦτα· καὶ μοι ἀποκρίναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκεί-
 νου· σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγετο. ΖΕΥΣ. Τί
 δὲ καὶ δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε;
 ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα; ΖΕΥΣ. 2
 Τὺς πομπρῆς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ
 ἱεροσύλους. ΚΥΝ. Τίνας δὲ τῶν ἡρώων
 ἀποπέμπτει; ΖΕΥΣ. Τὺς ἀγαθούς τε καὶ
 ὀσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβαιώχοντας. ΚΥΝ.
 Τίνες ἔτι, ὦ Ζεῦ; ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν 3
 τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. ΚΥΝ. Εἰ δὲ
 τις ἀκρίσιον τι διεγὼν ἐργάσασθαι, κολάζει
 καὶ τῶτον δίκαιοι; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.
 ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἰ τις ἄλλω τι ἀγαθὸν
 ἔδρασεν, ἐδὲ τῶτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; 3
 ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ ἔτι. ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγα-
 ρῶν, ὦ Ζεῦ, ἔτε τιμᾶν ἔτε κολάζειν αὐ-
 τῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς ἐδένα; ΚΥΝ.
 Ὅτι ἐδὲν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιῶμεν, ἀλ-
 λά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτω κεκλευσμένοι, εἴ 40
 γε ἀληθῆ ἐκείνῃ ὅτι τὰ ἐμπροσθεν ὁμολο-
 γημένα, ὥς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἡν
 Φοῦσις τις, ἐκαίη ὅτι ἡ Φοῦσασα, καὶ ἡν
 ἱεροσύλη, προσηταγμένον αὐτῷ δρᾶ.

poenas quasdam & praemia, & iudicium;
 ubi vita uniuscujusque examinatur. CYN.
 Audio a Minoë quodam Cretensi iudicari
 talia apud inferos. Et responde mihi etiam
 aliquid de illo, tuus enim filius esse dici-
 tur. JUP. Quid vero de illo interrogas
 Cynisce? CYN. Quos punit maxime?
 JUP. Malos nempe, velut homicidas &
 sacrilegos. CYN. Quos autem dimittit ad
 Heroas? JUP. Bonos ac sanctos, qui cum
 virtute vixerunt. CYN. Cur hoc, Jupi-
 ter? JUP. Quod alteri praemio, poena au-
 tem alteri digni sunt. CYN. Si quis vero
 involuntarium malum fecerit, puniri ne
 hunc etiam aequum putat? JUP. Nequa-
 quam. CYN. Nec igitur, si quis praeter
 voluntatem boni quidquam fecerit, praemio
 afficiendum talem arbitratur? JUP. Nem-
 pe. CYN. Itaque nullum, Jupiter, ne-
 que praemio afficere, neque poena illi con-
 venit. JUP. Quomodo neminem? CYN.
 Quia nihil voluntate nostra facimus homi-
 nes, sed inevitabilis cujusdam necessitatis
 imperio adacti, siquidem verum est, de
 quo ante inter nos convenit; Parcam esse
 causam omnium: & si quis caedem faciat,
 illa est quae fecit, & si sacrilegium com-
 mittat, imperata facit. Igitur si quidem
 iuste

a Δι' αὐτὸν] Nil mut. Edd. nec P. Κύνισκος Fl. Κύνισκος & Κύνισκος Schol. b Δίκαιοι] Δίκαιοι Fl. c Αὐτῷ] Αὐτῷ Ex. Fl. Vulgatum tuctur P.

23. Τί δὲ * Κύνισκος ἱεροσύλη] Ἀντὶ τῷ δὲ ἐκείνῳ. V.

* Κύνισκος] Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. M. V. utriusque.

M. de S.

40. Ἀφύκτω] Sic jam Edd. recte, quum supra c. 1.
 ἀφύκτω scriberent; quod ibi quidem mutavi, ut or-
 thographia sibi similis esset; Vid. quae ibi notamus.
 Non tamen est ἀνατὼν, idem ubique in aliis etiam ver-
 bis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur
 scripta, ita ut nescias, utrum Lucianus amaverit, an
 vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit.

J. F. R.

46. Σισύφῳ] De Sisypho ob latrocinia a Theséo in-
 terfecto lege Virg. VI. Aen. Ovid. XVI. Met. Vid. pro-
 verb. Saxum volvere.

G. C.

57. Ἀρμολογία] Facilius sensus inesse videtur prima

fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pri-
 stinae novaeque convenientior, ὅτι ὁμοίαν ex-
 hibentibus, ideoque propendebam ad eam reci-
 piendam; nisi vidissem aliud latere, magis inge-
 niosum; nempe ὅτι ἁρμολογία τὰς μοῖρας βίου βίον,
 significare, Et Parcae etiam fatalem vitam age-
 re, sive ad verbum: Parcae quoque non ex-
 pectant laborum impossibilium vitam vivere; Et sic jam
 vulgatam servo, sic verito. Idque ex verbis se-
 quentibus, quae hoc ipsum paullo fusius expo-
 nunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno
 fato natas.

J. F. R.

67. Ἀρμολογία]

juste judicare Minos voluerit, Fatum pu-
niet pro Sisypho, & Parcam pro Tantalo,
quid enim injuste fecerunt illi, obsecuti
imperii?

ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μῖνος δικάζειν μέλ-
λοι, ἢ Εἰμαρμένην ἀντὶ τῆ Σισύφου κολά-
σεται, καὶ ἢ Μοῖραν ἀντὶ τῆ Ταντάλου· τί
γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν ποιῶντες τοῖς ὅπι-
τάγμασιν;

19. JUP. Nec responsione jam porro
dignus es, qui talia interrogas: audax enim
es, & Sophista. Itaque jam relicto te dis-
cedo. CYN. Operae mihi erat etiam il-
lud adhuc rogare, ubi versentur Parcae,
& quomodo pares esse curationi tot tanta-
rumque rerum ad minutias usque possint;
idque cum tres modo sint? Intentam enim
quandam, neque nimis beatam mihi vitam
videntur agere, quae tot sustineant nego-
tia; & ut videtur, Fato ipsae non valde
propitio natae sunt. Equidem, si detur
mihi optio, non permutaverim meam cum
illis vitam, sed vel pauperior etiam vivere
praeoptaverim, quam sedere fufum tor-
quens, tot rerum plenum, & intentus o-
mnibus. Si vero tibi facile non est, Jupi-
ter, respondere ad haec, etiam illis, quae
respondisti, contenti simus, ut quae suffi-
ciunt ad explicandam illam de Fato & Pro-
videntia disputationem: reliqua audire for-
tasse fatale mihi non fuit.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι ἔδδ' ἀποκρίνεσθαι σοι
ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ
σοφιστής· καὶ σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών.
ΚΥΝ. Ἐδεδόμην μὲ καὶ ἔτι τῷτο ἔρεσθαι,
ὡς αἱ Μοῖραι ἀφ' ἑαυτῶν, ἢ ὡς ἐπι-
στάντων τῇ ὁπιμελείᾳ τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπ-
τότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς εἶναι; ὁπίτονται
γὰρ τίνα, καὶ οὐκ ἂν ἄμοιρόν μοι δοκῶσι βίβειν
τὸ βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πωράγματα, καὶ
ὡς εἰσιν, ἐπ' αὐτῶν ἔδδ' αὐταὶ ὑποχρεῖσθαι
Εἰμαρμένην ἐγρηθήσασιν. ἐγὼ γὰρ εἴ μοι
αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξάμην πρὸς
αὐτὰς τὴν ἐμαυτῆ βίον, ἀλλ' ἐλόιμην ἂν
ἔτι πονέστερα ἀφ' ἑαυτῶν, ἢ ὡς καθ' ἑαυτὰς
κλῶθων ἀτραχίον τοσούτων πωράγματων με-
γέστην, ἐπιτηρῶν ἕκαστα· εἰ δὲ μὴ ῥάδιον σοι
ἀποκρίνεσθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τῶ-
τοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ
ἐμφανίσαι τὴν περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ Προνοίας
λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως ἔχ' εἰμαρτο ἀκῶ-
ροσάι μοι.

d 'Δμοιρον] Sic P. P. Εἰμαρμον cett. cum Fl. e Αὐταί] Anne αὐταί; f Μοι] Deest in Fl.

54. 'Επιπῶν'] 'Εφάπιν), καταλαμβάνουσιν. V.

67. 'Αγαπήσομεν] 'Αρεωδησόμεθα. V.

70. In fine hujus Libelli Collectanea G. versus se-
quentes exhibent:

Εἰ μὲ θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἔστι τύχη·
Εἰ δ' ἔστι σθένος, ὅθεν ἔστι καὶ τύχη.

Εἰ μὲ θεοὶ σθένουσιν, ἔστι καὶ τύχη

Εἰ δ' ἔστι σθένος, μᾶλλον ἔστι καὶ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Jovem nihil
respondere; magna existente quaestione haesitatio-
neque. G.

67. 'Αγαπήσομεν] Jam dictum non semel supra. Vid. saltem Tex. c. 3. & 62.

J.F.R.

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ.

JUPITER TRAGOEDUS.

MERCUR. MINERVA, JUPITER, JUNO, NEPTUN., VENUS, COLOSSUS,
MOMUS, APOLLO, HERCULES, HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

E P M.

M E R C.

Ω Ζεῦ, τί^a σύννευς^b καλμόνας^c σαν-
τῶ λαλεῖς,
Ὁχρὸς, ἀειπατῆρ^d, φιλοσόφου τὸ χρῶμα^e
ἔχων,
Ἐμοὶ προσανάβη, λάβε^f με σύμβουλον πόσιον,
Μὴ καλαφροτήσης οἰκέτη Φλυαρίας.
ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ^g ἡμέτερε Κρονίδη,
ὑπάρχει κρείοντων,
Γυνῆμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
Ἐξαίδα, μὴ καῦθε νόα, ἵνα^d εἶδομεν ἤδη, IO

Q Uid ita cogitabundus, Jupiter, &
solus tecum ipse loqueris inambu-
lans, pallidus, philosophi colorem habens;
mecum communica, me cape laborum tuo-
rum consiliarium: noli nugas servuli con-
temnere. MIN.

Eia pater noster, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
Eloquere, o, nec mente preme, ne cognos-
cere detur,

Quod

^a Σύννευς] Σύννευς P. sola male. ^b Καλμόνας] Καὶ κατὰ μόνας Edd. Sed rectius καὶ abest in O. ^c Ma] Et hoc omisit O. ^d Εἶδομεν] Εἶδομεν male J. V2. Fr. At prius recte Fl. B1. P. S.

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ] Ἡ τραγωδία πεπληρωται συμφο-
ρῶν. ἐπεὶ δὲ ἐν συμφορῇ ἰδὲν ὁ Ζεὺς ἔστιν, αἰσώσας αὐτὸν ὡς
(1) τραγωδῆν ὑποτίθεται. Ἀφ' οὗτο ᾧ δ' ἔ' ἰάμβων

(2) τραγικῶς (3) ἀφ' ἰάμβων αὐτῶν Ἦρα & Ἀθήνη αὐ-
τὸς δὲ ἀφ' ἰάμβων πρὸς αὐτὰς ἀπακρίβη]. V.

(1) Τραγωδῆν] Ita dedit M. du S. cum vulgo legeretur τρά-
γῳδι. (2) Τραγικῶς] Sic dedit Idem pro vulgato τραγικῶν. Nescio
quante aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine

collatione codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia
erant.

(3) ἀφ' ἰάμβων] Ex C. sic emendatum. ἀφ' ἰάμβων enim
Edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. J. F. R.

ΕΡΜΗΣ] Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγωδῆς, καλακλήσας
τὸν αὐτοῦ χῆμα, ὡς φασί, ἰδὲν ὡς φασί, ἰδὲν ὡς φασί, ἰδὲν
μῶται. Theophilus ad Autolycum L. III. p. m. 217.

M. V. la Croze.

1. Ὁ Ζεῦ] Exordium ab attentione & rei magnitu-
dine.

Idem. Καὶ καλμόνας] Τὸ καλμόνας delendum. Versus sunt
senarii jambici. 1. Ὁ Ζεῦ &c. 2. Ὁχρὸς. 3. Ἐμοὶ. 4.
Μὴ καλαφροτήσης &c. hexametris. 1. Ναὶ. 2. Γυνῆμαί.
3. Ἐξαίδα. 4. Τίς μήτις. 5. Ἡ τί &c. senarii jambici.
1. Οὐκ ἔστιν. 2. Οὐδὲ. 3. Ἡς αὖ. 4. Ἀπολλῶ. F. G.

Καὶ καλμόνας] Quum καὶ etiam abesset ab Ox. tan-
to lubentius parvi Gajeto monenti, versusque ex ejus
praecepto ordinavi, qui in Edd. continuo ducto exara-
ti erant, ut vix animadvertentes versus esse, quos nec
Solanus, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut
alias facere solet. Hexametris quidem ab Ναὶ πάτερ
ad Ἡ τί βαρὺ in Paris jam seorsum exarati erant, ut
singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, &
novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui
jambi non ita divisi erant in eadem. J. F. R.

3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα] Socratis scholae objectus
pallor ab Aristophane in Nubibus passim v. g. v. f.
104. τοὺς ἀλαζύνους, τοὺς ἀρχαῖους, τοὺς ἀνυποδότης λό-

γους. Add. 1110. &c.

5. Ἐμοὶ προσανάβη] Ex Tragico haud dubie desum-
ta haec sunt.

Ἐμοὶ προσανάβη] Cl. Hemsterh. in marg. adscrip-
erat videndum L. Bos in Ep. ad Gal. I. 16. Is vero ad
verba Apostoli: Εὐθὺς ὁ προσαναβῆναι σαρκὶ & αἵματι,
ait, recte id Belgas vertisse, te rade gaan / elegan-
ter enim προσαναβῆναι τινι Graecis notare, quod La-
tinis adhibere aliquem in consilium, exponere alicui ar-
canum suum, & super eo ipsum consulere. Sic ap. Lu-
cian. in Jov. Trag. h. l. ἰμοὶ προσανάβη, λάβε με σύμ-
βουλον πόσιον. &c. Aliud exemplum ex Diademo habet
Gul. Budaeus in Comment. L. Gr. quem vide. Ex
L. Bos. J. F. R.

6. Μὴ καλαφροτήσης οἰκέτη Φλυαρίας] Ex Comico de-
sumta videntur haec ultima Mercurii verba. M. du S.

7. Ναὶ πάτερ] Parodia ex variis Homeri locis, quae
in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus.

Ναὶ πάτερ] Homer. II. Θ. 31. M. du S. Nisi quod,
pro Ναὶ πάτερ ap. Hom. legatur Ὁ πάτερ. Sed & in
sequentibus alia ab Luciano commutata & ad institu-
tum suum accommodata inveniet, qui reliqua con-
ferre voluerit. J. F. R.

10. Ἐξεί-

Quod tibi confisum redat praecordis, mentemque:

Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

JUP. Non est mali quidquam, brevi versu canam,

Nec aegritudo, nec facinus Tragœdicum, Cujus Deum natura onus non sentiat.

MIN. Apollo! quanta ordire jam proecmia?

JUP. O pessimi, terrena gens Sophistica,

Tuque o Prometheu quod dedisti mi malum!

MIN. Quid ergo? quin dicis choro domestico?

JUP. Magnicrepi o tonitru stridor mihi quid praestas.

MIN. Compesce impetum, si non commoedias agere sicut isti possumus, nec Eu-

Τίς μῆτις δάκνη σε χ' Ὀφείνα, χ' Ὀφείνα; ἢ τί βαρὺ στενάχεις, ὦ χρὸς ἔτε ἔσε εἴλε παρειάς;

ZEYΣ. Οὐκ ἔστιν ἐδὲν δεινόν, ὅδ' εἰπεῖν ἔπος, οὐδὲ πάθος, ἐδὲ συμφορὰ τραγωδική, ἢ ἡς ὅκ' ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἢ θεῶν φύσις.

AΘΗΝ. Ἀπολλων, οἷσις Φρομῖοις ἀρχὴ λόγων.

ZEYΣ. ὦ παγκακίται, χθόνια γῆς παθεύματα,

Σὺτ', ὦ ὦ Προμηθεῦ, οἶά μ' εἰργασαι κακά.

AΘΗΝ. Τί δ' ὅστι; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκίαν ἔρεῖς.

ZEYΣ. ὦ μεγαλοσμαράγνυ τεροπᾶς ῥοῖσμα, τί (μοι) ῥέξεις;

AΘΗΝ. Κάμισον ὄργαν, εἰ μὴ κωμωδεῖν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα, μηδὲ ἔΕὐριπίδην ὄλοσθαι.

ε Τί] Δί G. f Σε] Σε f. & marg. ΑΙW. g ἡς ὅκ' &c.] ἡς ὅκ' ἡμεῖς οἱ ἐπιμαρτυροῦμεν. Inscr. O. ante illum versum. b Ἀροιτ'] Ἀροιτ' Eurip. & Gr. i Λόγων] Λόγῳ O. k Προμηθεῦ] Sic recte Ox. Fl. Fr. P. Προμηθεῦ male f. l Οἰκίαν] Sic f. H. &c. Οἰκίαν P. Gr. O. & marg. ΑΙ. m Καμωδεῖν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα] Καμωδεῖν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα O.

23. ὦ (4) μεγαλοσμαράγνυ] Ἀδελφότης ἔλθ' ὁ εἰς, ὡς (5) τῷ Διὶ εἰ τὸ τραγικὸν ἀγνοοῦν. V.

(4) Μεγαλοσμαράγνυ] Με—σμαράγνυ Edd. Corrupti M. du S. (5) Τῷ Διὶ] Καὶ τῷ Δ. Edita. Delevit illud καὶ M. du S.

10. Ἐξαιδὲ] Homer. Il. A. 363.

12. Ὀχρὸς] Scribe ut in Mf. habetur Ὀχρὸς δι' ἐν ἑλὲ παρειάς. Est ex Iliad. Γ. v. 35. ubi est μὴ quod omnium est casum. mox scribe ex Euripidis Oreste, ἡς ὅκ' ἂν ἄροιτ' ἄχθος. dein idem codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκίαν ἔρεῖς. Mox ὡς τοι ὑπομαρτυροῦν exponit vetus scholion ineditum ὑποτραγωδῶν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Jupiter ἐπιτραγωδῶν, illi vero non poterant ὑποτραγωδῶν. J. G. G.

13. Ὀχρὸς τί] Homer. Il. Γ. 35. M. du S. Ὀχρὸς τί μου εἴλε παρειάς. est in Homer. l. c. τί etiam Edd. Luciani, non δ.

14. Ὀκ' Cod. Mf. Ox. & utraque Ven. recte. Requirit Libri ca.

14. Ὀκ' Euripidis verba quia mutavit Lucianus, Jovi adaptans, adscribam:

Ὀκ' ἔστιν ἐδὲν δεινόν, ὅδ' εἰπεῖν ἔπος,

οὐδὲ πάθος, ἐδὲ συμφορὰ θεῶν φύσις.

ἡς ὅκ' ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπων φύσις.

Ultimum versum iterum habes in fine Ὀκ' v. 167. ubi pro ἀνθρώπων recte legitur ἀνθρώπων. Versa haec a Cicerone sunt. Vide *Adretem* Var. Lect. VIII. 16.

Ὀκ' ἔστιν &c.] Haec omnia ex Eurip. Oreste l. & seqq. M. du S. Immo mutatis personis; Sic ubi versu tertio Eurip. habet ἀνθρώπων φύσις, Noster ἢ ἀνθρώπων φύσις

fecit &c.

Ibid. Ὀκ' ἔστιν] Ὀκ' alias legitur. F. G. Nullam invenio Ed. quae ὡς habeat. Licet inspexerim. Fl. Ald. f. H. Fr. P. Bt. S. A. Nihil vero varietatis deprehendi, nisi Fl. & Bt. ὅδ' cum jota subscr. habere, ceter. non. Ergo voluit ὡς ἑαυτὸν alios Augst. amare. f. F. R.

17. Ἀπολλων] Haec & sequentes parodiae Euripidis ex quibus fabulis desumptae sint, mihi non constat. De κάμισον vide Rhes. 669.

Ibid. Ἀρχὴ λόγων] Incipis.

19. ὦ παγκακίται] Senarii. F. G. Sed hos Paris. Ed. jam divisit.

22. Οἰκίαν] Et si οἰκίαν quoque erat in P. quam sequimur describendo (non tamen sine mutatione, ubi id necessarium videtur) & ex Cod. suo quoque sic legit videtur velle Cl. Graev. nullus tamen id probare possum; quin e contrario, si vel plurimi haberent οἰκίαν, id in οἰκίαν mutandum censerem; nam cum versus sit jambicus, cur trochaicum ei intruderemus?

24. Τί (μοι) ῥέξεις;] Versus hexameter est e veteri poetra; τὸ μοι additamentum videtur. Sed forsitan tamen est a Luciano ipso. F. G. Recte judicat Gujeter; quare μοι seclust quidem, ut versus dimentio adparet, non tamen expunxi, quia studio videtur intertum.

25. ὄργαν] Quia Euripideum est, pro ὄργαν, nihil

M m m m 2

mu.

ὅλον καταπεπώκαμεν, ὥστε σοι ὡπο-
δραματουργεῖν.

ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις ἢ αἰτίαν
τῆ λύπης, ἥτις ὅτι σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ἐπεὶ τοὶ καὶ ἐκώκυες μέγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὦν
πάχυν, ὅτι ἐρωτικὸν ὅστις, ἢ μὴν κακὸς
γε, ὡπὸ ἔθους ἤδη πολλάκις ὑβριστεῖσα
ὡπὸ σὲ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γὰρ ἦτοι Δα-3

νάην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὐθις
εὐρόντα σε ἀνιᾶσθαι ὡπὸ τῷ ἔρωτι, εἴτα
βυλεύεσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν
γενόμενον, ῥυθῆναι ἄλλ' τῷ ὁρόφῳ εἰς τὸ κολ-
πον τῆ ἀγαπαρμένης τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, 4
οἱ γένηται, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν
εἶναι, οὐκ ἄλλω τῷ, ἢ ἔρωτός ὅστις.

ΖΕΥΣ. ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς
τοιαύταις παιδικαῖς οἶει τὰ ἡμέτερα
πράγματα εἶναι. ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλ-4
λο, εἰ μὴ τῷτο ἀνιᾶ σε, Δία ὄντα;

ripidem totum devoravimus; ut subservire
fabulae tuae queamus.

2. JUN. Ignorare nos putas causam
3 totui doloris?

JUP. Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.

JUN. Novi caput eorum, quae te per-
turbant: amatorium quiddam est: nec ta-
men ploro, consuetudine quadam, cum
saepe jam talibus in rebus contumelia me
laesis. Credibile nimirum est, Danaën
quandam, aut Semelen, aut Europen te
reperisse, cujus amore crucieris: deinde
consilia te agitare, taurus ne velis an Saty-
rus fieri, an aurum, & per tegulas influere
in sinum amasiae. Signa quippe ista, ge-
mitus, lacrimae, pallor, non alterius rei
quam amoris sunt. JUP. Inepta, quae in
amore & ejusmodi lusibus res nostras ver-
sari existimes. JUN. Verum quid aliud
quam hoc te angit, qui sis Jupiter?

3. JUP.

a Ὑποδραματουργεῖν] Ὑποτραγωδιῶν Coll. & P. & marg. A.W. b Σοι] Deficit in Fl. c Παιδικαῖς] Sic & Fl.
cum cett. d ἡμέτερα πρᾶγματα] Πραγ. ἡμῶν O.

27. Ὑποδραματουργεῖν] Τὸ δραματουργεῖν τῷ ὑποδραμα-
τουργεῖν ταύτῃ * ἄσφιδεται. δραματουργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιη-
τής, καὶ τὸ ὑποδραματουργεῖν, καὶ τὸ ἰπὸν, ὡς Εὐριπίδης, Εὐ-
πολὶς, Ἀριστοφάνης, καὶ οἱ τῶν τοιούτων ὑποδραματουργεῖ

δὲ, ὁ δὲ τὰ ὑπὸ τῷ δραματουργεῖν ταύτῃ ὑποδραμα-
κατὰ καιρὸν, καὶ ταῖς οἰκίαις τὰ αὐτὰ παθεῖν ἐναρμόστιον,
ἀπὸ τοῦ ἡδὴ πεπραγμένου ἀφομοιωμένην. V. (γράφεται,
ὑποτραγωδιῶν. C.)

* Διαρίπτει] Διαρίπτει Exc. G.

+ Αὐτὰ] Αὐτῇ Exc. G.

mutavi.

7. F. R.

30. ἥτις ἐστὶ σοι] Pleonasmum horum verborum
(nam priora sensum satis absoluebant) compluribus
Gracis Latinisque exemplis, non omisso hoc Lucian-
ni loco, firmat Davis. ad Cic. De nat. Deor. I. c. 26.
p. 65. Quem indicante in margine Hemsterhuisio, con-
sului, exscribere nolo; quia hic notarum habemus
satis. Conf. Gall. c. 12.

7. F. R.

31. Οὐκ οἶδ'] Versus senarius.

F. G.

38. Σάτυρον] Antioquam decepturus, quam c. 5. no-
minat, Nyctei erat filia.

M. du S.

42. Ἄλλω τῷ] In vet. quibusdam Edd. haec ita
continuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum es-
set velut ὅστις plerumque junctim scribere amant. Sed
τῷ sine accentu pro τῷ valere, si quem fugit, ad-
eat nos supra ad Tyrann. c. XI. Gesn. ad Quom. Hist. c.
51. Hemsterb. ad Prometh. c. 7. p. 33. b. addatque
Amor. c. 27. & Herodian. 2. 3. 12.

7. F. R.

43. ὦ μακαρία] Verba Jovis ἡμετέρα videntur, sic-

que corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μακαρία

ἥτις ἐστὶ σοι, καὶ τοιαύταις παιδικαῖς

οἷς δ' ἡμέτερα πρᾶγματα εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplēvimus
ex sequentibus.

F. G.

47. Ἐν ἰσχύϊ] Senarii Ἐν ἰσχύϊ &c. Καὶ τοῦτο
&c. Ἐπεὶ ἡμᾶς ἐστὶ χρὴ τιμᾶσθαι ἴτι.

Καὶ τὰ γὰρ ἔχουσιν τὸν ἄνθρωπον, ἥτις καὶ ἡμιλῶσθαι. F. G.

Ἐν ἰσχύϊ] Non male quidem Gajotus rursus con-
jecit & hic versus esse; sed quia transpositio est insti-
tuenda, nec ultimus tamen versus recte procedit, ni-
hil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicumque ver-
sus vestigia adparent, nihil de suo adjecisse Lucianum,
quod & alibi eum fecisse vidimus? Alia res est, ubi
una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut
ejusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut
ubi

3. JUP. In ultimis ; Juno , *periculis versantur* res Deorum : in novacula , quod est in proverbio , consistit , oporteat ne nos coli adhuc , & honores habere in terra , an negligi omnino , & plane nihil esse videri. JUN. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit ; an Titanes ruptis vinculis , custodibusque superatis , rursus inimica nobis arma capiunt ? JUP. *Quiesce : nil meius Diis ab inferis*. JUN. Quid igitur aliud terribile possit accidere ? Nec enim video , nisi talia te dolore afficiant , ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Jove prodieris.

4. JUP. Timocles , Juno , Stoicus , & Epicureus Damis , heri nescio unde orto illis sermone , de providentia disputarunt , praesentibus quamplurimis & probatis hominibus , quod quidem vel maxime mole-

ZEYΣ. Ἐν ἐσχάτοις , ὦ Ἥρα , τὰ θεῶν *πράγματα* , καὶ τὸτο δὴ τὸ τῷ λόγῳ , ὅτι *ξυρῇ* ἔστηκεν , εἴτε *χρὴ* ἡμᾶς *τιμᾶσθαι* ἔτι , καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ , εἴτε καὶ ἡμεῖς *παντάπασι* , καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. ΗΡΑ. Μῶν γίγαντας τινὰς ἢ γῇ αὐθις ἔφρυσεν ; ἢ οἱ Τίτᾶνες τὰ δεσμὰ *διεσπῆξαν* , καὶ ὁ Φρυγᾶς ἐπικρατήσαντες αὐθις ἡμῖν *ἐναντία αἶρον* τὰ ὅπλα ; ZEYΣ. Θάρσθ , τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. Τί ἐν ἄλλο δεινὸν ἀν ὁ γένος ; ἐχ ὁρῶ ὅτι , ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα *ὀδύνηται* , ἐφ' ὅτῳ Πῶλῳ , ἢ Ἀριστόδημῳ , ἀντὶ Διὸς *δοῦναι ἀναπέφνης*.

ZEYΣ. Τιμοκλῆς , ὦ Ἥρα , ὁ Στωϊκός , καὶ Δάμις ὁ Ἐπικυρεῖς , χθές , ὅτε οἶδα ὅθεν σφίσιν *ἐξεμάχοντο* τῷ λόγῳ , προνοίας *πῶς* διελεγέσθην , παρόντων μάλα *βουχίων* καὶ δοκίμων ἀνθρώπων ὅτῳ μάλιστα

e Αὐθις] Inferui ex O. Déerat in Edd. f T' ἐν] T' γαῦν O. g Γούτο] Γίντο O. h ὦ Ἥρα] Ἄρα male Fl.

48. Ἐπὶ ξυρῇ ἔστηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῷ ἐσχάτῳ ὅταν κινδύον λεγομένην , ἀφ' οὗ τὸ πᾶν δύνασθαι ἢ τὸ ξυρῇ ἔστηκεν. V.

56. Τὰ νέρθεν] Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῆς κατὰ τοῦτον. ἢ ἐκείνῳ , ὡς λέγουσιν , οἱ Τίτᾶνες ἰδὲν ἴδον. V.

59. Πῶλος ὁ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ ἐν ὁ Ζεὺς τραγικούς ἱερεὺς ἔλεγεν αὐ-

τοῖς , διὰ τοῦτο εἶπεν , ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλῳ ἰφάνη ὁ Ἀριστόδημος. Πῶλῳ δὲ ὁ Ἀριστόδημος ὑποκρίται ὡς ἔφα-
νός. ὑποκρίσθαι δὲ ἐστὶ τὰς τραγῳδίας ἐκ μαγείας ἐκ θεῶν , καὶ τοῦτο τὸν Ἥρα γυναικίᾳ κρατερύμῃ ἐλεγείας , καὶ ὅτι ὅλος θεῶν ὑποκρίσθαι] πρόσωπα ἢ ὑποκρίσθαι ὡς ἔφα-
νός τῷ Διὶ ὑποκρίσθαι. V.

† Τὸν ξυρῇ] Sic V. absurde.

§ Ἐμῶ] Ἐμῶν Edd. syllabam postremam sustulit

M. du S.

M. du S.

§ Ἐπικυρεῖς] Sic restituit Idem ex V. cum ὑποκρίσθαι legere in editis.

ubi ipse ait , se hoc vel illud Poëtae adferre , ibi ad re-
stituenda metra proni erimus. J.F.R.

49. ξυρῇ] Mf. Ox. ξυρῇ ἴδον , quod nihili est. Vi-
de II. K. 173. — ἐπὶ ξυρῇ ἔστηκεν ἀπαῖς. Utuntur &
alii ; & jam in proverbium abierat. M. du S.

52. Αὐθις] Ex Mf. Ox. inferuimus. M. du S.
Αὐθις] Non diu haesitavi in recipiendo illo αὐθις
ex Cod. Ox. res enim ipsa , & sequens ἐπικρατήσαν-
τες αὐθις clamant , etiam priore loco idem requiri.

J.F.R.

F.G.

55. Θάρσθι — θάρσθι] Senarius.
Θάρσθι] Parodia Eurip. in Phoen. 118. Θάρσθι τὰ γ'
ἴδω ἀσφαλῶς ἔχει πάλιν. M. du S.

59. Πῶλῳ ὁ Ἀριστόδημος] Sunt histronum nomina , ut
infra. G.C.

Πῶλῳ ὁ Ἀριστόδημος] Τῶν τραγῳδῶν ὑποκρίταις φο-

tasce. F.G.

Πῶλῳ ὁ Ἀριστόδημος] De his vide Mm. c. 16. & infra
c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit , Plut. 1544. 1.
1558. 2. 1579. 2. 621. 1. & 1405. f. diu vixit. Vide
etiam A. Gell. VII. 5. Aristodemus etiam Demosthe-
nis aetate vixit ; Vide Demosth. p. m. 168. C. cum
Aeschinem sub eo tertias egisse partes asseveret ;
M. du S.

61. Τιμοκλῆς — Δάμις] Timoclem Stoicum nulli-
bi , nisi apud nostrum , invenio. Heterocles Stoi-
cus , qui in Συμπ. inducitur , idem est haud dubie
cum eo , ad quem suum de *Mercede Conducti* librum
scribit. Vide not. ad Mm. c. 2. M. du S.

63. Προνοίας πῶς διελεγέσθην] Res & cardo totius ne-
gotii , prudentia. G.C.

τα ἢ ἡγάσέ με, ἢ ὁ θεὸς Δάμις ἔσται θεὸς ἔφασκεν, ἔθ' ὅλως τὰ γινώμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτης ἐπεφάτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἴτα ὄχλῳ πολλῷ ἐπὶ ῥυέντῳ, ὅθεν πρὸς 70 γας ἐγένετο ἡ συνουσία. διελύθησαν γὰρ εἰσαυθὶς ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, ἢ νῦν μετέωροι πάντες εἰσι πρὸς ἀκρόασιν, ὅπως κρατήσῃ, ἢ ἀληθέστερα δοξεί λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν 75 τῷ παντάπασιν τὰ ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνεύοντα, ἢ δύοιν θάτερον, ἢ παρὰ ἑαυτοῦ ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι ὁδοῦναι, ἢ τῆμα ὥσπερ πρὸς τῷ, ἢ ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρβλη λέ- 80 γων.

ΗΡΑ. ἡ Διόντα, ὡς ἀληθῶς, ἢ ἢ μάτῳ, ὡς Ζεῦ, ἐπετραγώδας αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ὦν, Δανάης τῆς, ἢ Ἀντιόπης, εἶναι μοι λόγον ἐν ταραχῇ τοσού- 8 τῳ τί δ' ἔν, ὡς Ἑρμῇ, ἢ Ἡρᾷ, ἢ Ἀθηνῇ.

stum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae sunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles causam nostram agere ostudebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condito, reliqua etiam se consideraturos. Et jam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despicere nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

9. JUN. Gravissima sane, Jupiter, sunt quae narrant; nec frustra in illis agebas traegodias. JUP. Tu vero putabas Danae cuiusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo Mercuri, & Juno, & Minerva, facimus?

a Kai] Omisit Fl. b Συνουσίας] Συνουσίας O. & mox ἐπὶ τῷ. c Εἰσαυθὶς] Εἰσαυθὶς O. d Τῷ] Non habet articulum O. e Kai] ἢ O. f Τὰ ἡμέτερα] Omittit O. & Solan. deleri voluit. g Δόξα ὡς] Δόξα O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo dicitur. h Ὁδοῦναι] ὡς O. i Ὑπέρβλη] Ὑπέρβλη O. k Διόντα] Διόντα ταῦτα O.

73. Kai ἰὸν μετέωροι] Πρὸς ἀκρόασιν. P. (Aut de erat in ejus codice, aut Scholii pars reliqua perit. M. d. S.)

69. Συνουσιάζειν] Non quidem arbitror hujus verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Rev. Jac. Elphinstone in Ep. ad Rom. XV. 30. ubi συναγωνίζεσθαι μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex Thucyd. II. p. 97. Item III. p. 219. tradidisse, id significare primo, socium esse & adiutorem in belli certamina; Tum, adesse periclitantem in iudicio, docente Bissio ad Aristoph. Theimoph. vi. 1070. Deinde in genere, studiose & omni opera adjuvare laborantem, ut Lucianus h. l. Et Isocr. Orat. ad Philipp. p. 216. Ac Porphy. de Abst. L. IV. §. 13. Adderem Ἰσοκράτη. XII. 1. Δημότῳ δὲ ὁ Φαλαργεύς, ὡς ἐν ἐνὶ τῷ βασιλείῳ τῷ βασιλείῳ — συναγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. J. F. R.

71. Συνουσίας] Varietas illa inter συν & ἐν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ἐν habet. In Edd. Luciani autem ita promiscue se obfert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita συνουσίας Herm. c.

18. Sed συνουσίας. ibid. c. 20. Conf. mox e. 6. ubi rurs. ἐνὶ δόξῃ & συνουσίας. Non repetita plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in Timone intra 34. paragraphos octies συν, quinquies tantum ἐν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis numquam ἐν, sed semper συν legi, ut in συναδόμεναι, numquam inveni συλλάβειν. forsitan cupiditiae gratia. Si vero deinde invenero συλλάβειν, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi Solan. id faciat. J. F. R.

73. Μετέωροι πάντες] Eos metaphorice quasi in aëre suspensas vocari, qui in magna versantur expectatione, si non satis notum est, conferas mox Icarom. c. 3. f. ἐς ἐγὼ σοι μετέωρος εἶμι ὑπὸ τῷ λόγῳ. Ac Deiphs. eucor. c. 28. Καὶ δὲ ὁ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταῦτος ἢ τῷ ἱλαδῷ. Et Alciph. 2. Ep. 4. p. 250. πάντα μετέωρα ἔν ἐστι βαλόντα ἰδίῳ Μινάρδῳ, ἢ ἀποδοῖναι φιλαργύρων. &c. adeasque Cl. Bergl. ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo Long.

mus? reperite & vos pro sua quisque parte aliquid. MERC. Equidem ad commune *Deorum* puto considerationem hujus rei referendam, convocata concione. JUN. Etiam mihi eadem quae huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi videntur pater, non perturbari caelum, *cenſeo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat. MERC. Verum neque ignorabuntur ista, Jupiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

6. JUP. Ergo jam praeconium fac, & adfunto omnes. MERC. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus. JUP.

να, πράττοιμεν ἄν; ¹ συγυρίσκει γὰρ ἡ αὐτοὶ τὸ μέρ². EPM. Ἐγὼ μὲν ὅππ³ τὸ κανόν⁴ φημι δεῖν ἢ ὁρίσκειν⁵ ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. H P A. Καί μοι ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ ἡ τέττω. ΑΘΗΝ. Ἄλλ' ἐμοὶ τάναντία⁶ δοκεῖ, ὦ πάτερ, ἢ μὴ συνιστᾶν⁷ τὸ βραγὸν, μηδὲ δῆλον εἶναι σε, θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ δὲ Δάμις δὲ καὶ ἀγαλαδίδης ἅπιοι ἐκ τῆς συνουσίας. EPM. Ἄλλ' ἔτε ἀγνοήσῃ ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν Φαιερῷ ἐσομένης τῆς ἐριδος τοῖς φιλοσόφοις, ἢ οὐ ἰδούεις⁸ τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινόμεν⁹ πρὸς τὴν ἔττω μεγάλων ἢ κοινῶν ἅπαν. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔν¹⁰ ἤδη κήρυττε, ἢ παρέσταν ἅπαντες ὁρθῶς γὰρ λέγεις. EPM. Ἰδὲ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί, μὴ μέλλετε, συνέλθετε πάντες, ἥκαθε, πρὸς μεγάλων ἐκκλησιασόμεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω

ψι-

[1 Συγυρίσκει] Συγυρ. O. m. Ἐπαναγαγεῖν] Ἐπαναγαγεῖν O. idque *Solan.* in text. recipi jubet. n. Δοκεῖ] Συγυρ. male O. o. Καὶ μὴ συντ.] Μὴ συντ. omīssa καὶ, O. p. Ἰδίᾳ] Omīssum in O. q. O.] Non habet articulum O. r. Ἀπιοί] Ἀπιοί O. & Fl. & marg. Αἱ. ; Τυραννικὸς] Κοινομενός O. s. EPM.] Ex O. huc inferui nomen Mercurii, quod Edd. male ante ὁρθῶς collocabant.

97. Ἄλλ' ἔτε ἀγνοήσεται] Τὸ ἀγνοήσεται, αὐτὸ τῷ ἀγνοήσεται. σκεπτός δὲ ὅτι τὸ τῷ ἀρχαῖοι κατ' ἰδίαν τὴν

πράττειν ὅτι μὴ τοῖς ἀρχαῖοις αὐτὸ κακοῦς, τυραννικὸς δοκεῖ. V.

Long. Paſt. 3. p. 100. (Ed. Moll.) ἢ τὸ Δάμιον μεταίρεον πρὸς τὴν ἀκὴν καὶ ἀλαδίδην. Idem etiam de navi in altum evecta. L. 2. p. 58. τὴν καὶ εἰς τὸ πῆλμα¹ μεταίρεον ἔφερον. Item 2. 71. *Fungerem.* ταῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μεταίρεον διακρίσεις, quod *Fungerem* panais convertit, *panes* in *pancoris* subactas constituit. Sed & de iis quae incerta pendent, recte dici, videmus ex *Plautich.* Num. p. m. 40. f. μεταίρεον τὴν πολιτείαν² οἶτ³. *Suspensa* sine imperio *Republ.* Quod paulo aliter tamen intelligendum ap. *Herodian.* 2. 9. 3. πτωχολογία⁴ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μεταίρεον φησὶν ἀπασθαι, nempe, principatum suspensum ac diverſim expositum. Sed de *suspensa* sive *huc* sive *illuc* acque, si non rectius, quam *pendere* ex *aliquibus* ore, (ut ibid. 2. 13. 8. conversum legitimus) pertinetur hoc ejusdem: Προσέειπε γὰρ τῷ τῷ Σιθῶνι στρατῷ, ἀποπλεῖν ἀπὸ τῆς αἰς τὴν βασιλείαν ἀποβλήσας, μεταίρεον τὴν γῆν⁵ ἔχουσαν, καλλίστῃ αἰνέσει πολέμῳ νόμῳ.

7. F. R.

75. Ἐν τῷ] Supra in *Hermet.* c. 63. συνιστᾶν εἰς εἶναι. Μοχ. infra, c. 30. ὡς τῷ ἐν τῷ ἐχέμεν. *Alciph.* I. Ep. 24. f. μὴ δὲ ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν γίνονται εἰς τῶν τῷ

κακοῦ φθινομένου. Ubi doctiss. *Bergl.* hoc *Luciani* quoque adfert.

7. F. R.

78. Ἀνάγκη — νόμοις] Has duas voces delet *Ox.* Mf. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰς ἡμέτερας, & mox in iisdem impressis legitur δόξα; valde arridet haec Mf. O. scriptura, quam ideo in textum recepi.

M. du S.

89. Ἐπαναγαγεῖν] Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἰπαναγαγεῖν.

M. du S.

1. Κοινόμεν] Conf. infra *Icatom.* c. 29. pr.

7. F. R.

4. Ἀπῆλθε ὁρθῶς γὰρ λέγεις; EPM.] Scripturam quam exhibet Cod. *Ox.* expressimus, utpote vulgata praestantior, quae *Mercurio* haec verba tribuit. M. du S.

5. Συνίστατε] Cum 7. etiam haberet συνίστα. *Solan.* notarat Cod. O. habere συνίστα. uti & mox συνιστᾶν. At cum videam eundem Codicem sic saepissime ε. pro σ. exhibere, ambigo an opus sit id ubique in variantt. notare cum lectoris fastidio. Vid. de eo jam notata ad c. 4. hujus *Dial.* v. Συναίτιας.

7. F. R.

19. Τὸ

φιλά, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀπλοῖκά καὶ πεζὰ κη-
 γύηεις, καὶ ταῦτα ὅπῃ τοῖς μεγίστοις συγ-
 καλῶν; EPM. Ἀλλὰ πῶς γῶ, ὦ Ζεῦ, ἰο-
 ἀξίοις; ZEYΣ. Ὅπως ἀξιώ; ὁ ὅποιον-
 νύαι Φημί δὲ τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ
 μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὥς μᾶλλον συνέλ-
 θοιεν. EPM. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ,
 καὶ ῥαψωδῶν τὰ τοιαῦτα ἐγὼ δὲ ἥμισυ ἰο-
 ποιητικὸς εἰμι ὥστε ἀφ' ὧν τὸ κήρυγμα,
 ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ζυνείρων, καὶ γέλωτος ἔσται
 παρ' αὐτῶν ὅπῃ τῇ ἀμυσίᾳ τ' ἐπ' ὧν. ὁρῶ
 γυν καὶ τ' ἀπόλλω γελῶμενον ἐπ' ἐνίοις τ'
 χρησμῶν, καὶ τοῖς ὅπῃ κρυπτήσεως τὰ πολ-
 λὰ τ' μαλ' ἰκῆς ἀσαφείας, ὥς μὴ πάν-
 τος ἀγειν τὰς ἀκροῖας ἐξετάζειν τὰ
 μέτρα. ZEYΣ. Οὐκ ἔν, ὦ Ἑρμῆ, τ' Ὀμή-

Ita nude, Mercuri; & simpliciter,
 & pedestri oratione praeconium facis, id-
 que cum de maximis rebus Deos convoces?
 MERC. Quomodo igitur jubes, Jupi-
 ter? JUP. Quomodo jubeam? Gravita-
 tem conciliandam ajo praeconio versibus
 quibusdam, & magniloquentia poetica,
 ut magis convenient. MERC. Esto. Sed
 versificatorum ista, & carmina ad virgam
 canentium: at ego minime aptus sum ad
 poetica: itaque conturpero praeconium,
 vel excedentes mensuram versus, vel defi-
 cientes confarcinans: & risus orietur ab
 illis propter imperitiam carminum. Video
 enim ipsum quoque Apollinem rideri de
 oraculis quibusdam; quamquam multa hic
 tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt,
 non multum habeant otii ad versus exami-
 nandos. JUP. Ergo Mercuri de Homeri
 car-

a Ἀποσεμ. Φημί δὲ] Ἀποσέμνυμι Φημί O. omisso δὲν. b Ἀσαφείας] Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας
 Edd. cett. omnes. μαλ' ἰκῆς quoque omittunt J. H. &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. edit. & Cod. O.

8. Ἀπλοῖκά] Ἀπλούστατα, * ἰυτλή. V.

18. Ἐπ' τῇ ἀμυσίᾳ] † Γραι. ἐπὶ τῇ ἀμυσίᾳ. V.

* Εὐτλή] Ἀτλή editum ante. Adscripterat Solan. Leg. ὡ-
 τλή pro V. ἀτλή.

† Γραι. Hic & in aliis multis locis in Exc. G. legitur tan-
 tum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτός po-

Ibid. Τῶν ἐπ' ὧν] Τῶν μέτρων. G.

test. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invento
 γραμ sive cum αἰ supra. M. du S. At hoc in M. imperativ.
 γράφει notat. J. F. R.

19. Τὸν ἀπόλλω] Hoc recte se habere, vid. ad c.
 10. J. F. R.

20. Τὰ πολλὰ τ' μαλ' ἰκῆς ἀσφαλείας] Pro ἀσφαλείας
 lego ἀσαφείας, & verto: quatenus obscuritas multa
 regat. Sic in Gallo χρησμῶδες ἀσαφείας dixit. c. 18. f.
 c. τῶν ἀσαφείας τ' χρησμῶν. L. Bos.

21. Μαλ' ἰκῆς ἀσφαλείας] Recte emendatum est a Pa-
 risiensi Editore, quod in Edd. erat ἀσφαλείας, & pro
 eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed
 μαλ' ἰκῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158.
 f. & 382. inf. cum Menagii not. M. du S.

Ibid. Τῶν — ἀσφαλείας] Quid sibi ἀσφαλείας hic
 velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëseos,
 nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas:
 indicat eam ipsum participium ἐπιμνηστικῆς. Quid
 igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam do-
 ctissimum Solanum, ex interpretatione Orpocoei, ab
 eo interpolata, colligo. J. M. G.

Ibid. Ἀσφαλείας] Ἀσαφείας. F. G. Idem notarat
 etiam La Croze.

Ἀσφαλείας] Quod Cl. Bos. monuit, id sic jam edi-
 tura erat in Paris. Non tamen dixerim, eum inde
 hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a
 plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova
 Edit. ejus Ellipseon, brevi forsitan proditura. J. F. R.

28. Θήλεια θύει] Τὸ νῦν hic deest, aut alia particu-
 la ὀχρησθῶ. F. G.

Ibid. Μῆτις τις ἐν θήλειᾳ θύει, μῆτις τις ἄρσεν] Claudi-
 cat versus hic, ut etiam postremus in voce ἰσχυροί.
 Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in perso-
 na Mercurii, ut mali Poëtae, & qui paullo superius
 de se ipse dixit, ἔγω δὲ ἥμισυ ποιητικὸς εἰμι. Th. M.

Μῆτις τις ἐν θήλειᾳ θύει, μῆτις τις ἄρσεν] Nihil mi-
 rum si versus claudicat, quando vox omittitur, quam
 ex Homero ab Solano indicato restituiimus. Editor Pa-
 risinae damnum hoc sarcire cupiens καὶ de suo, ut su-
 spicor, supplevit, quo versus quidem dimensiononi,
 non adeo intellectui satisfiebat. J. F. R.

Μῆτις τις] Parodia ex variis Homeri locis, quae in-
 dicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quae-
 dam emendanda sunt, ut ἔγω post θήλειαν θύει, &
 ὄσοι. M. du S.

30. Μηδ' αὐτῶν] Homer. Il. Y. 7. M. du S.

34. Ὅσοι — Νόημοι] Mercurius jussu Jovis con-
 vocaturus concilium Deorum, inter alia quae ῥαψω-
 διῇ, & hoc ait,

— ἀλλ' εἰς Διὸς ἴδμεν πάντας
 εἰς ἀγῶν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίμονες ἱκατόμβας,
 ὅσοι τ' αὖ μύσαιοι, ἢ ὑπῆλκοι, ἢ μάλα πάγχυ
 νόημοι, βρωτοῖσι ὠδὴν κίνομεν πάντες.

Emen-

carminibus multa admiste praescomio, ut ille nos convocabat, meminisse autem te credibile est. MERC. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

— *Ne qua igitur mulier Dea, neve vir miles,*

Ne quis de fluvio ipfis patris Oceani absit!

Neu quae Nympharum, verum ad Jovis omnis adesto

Conciliante, quotquot celebres edis hinc-35 tombas:

Qui medii, qui postremi, qui nomine nullo,

Ora supinati nidare sedetis ad aras.

ἐκ τῶν ἐγκαταμίγναι τὰ πολλὰ τῶ κη-
5 ἐν γυμνασίῳ, ὡς ἐκείνῳ ἡμᾶς συνεκάλεσεν, με-
τὰ δὲ σε εἰκός. EPM. Οὐ πάντῃ μὲν ἔστι
σαφῶς, καὶ προχέως, περιάσσομαι δὲ ὅμως.

Μήτε τις ἐν Πηλεια θεός, ὃ τότε μήτε
τις ἄσπλη,

30 Μηδ' αὐτῆς παλαιῆς μετέωρος ἰσοφ'
Ἰσκατοῖο,

Μηδὲ δ' τε τυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλ-
δοτε πάντες

Εἰς ἀγορῇ, ὃ βασί τε κλυτὰς δαίνας
ἐκατόμβας

ἢ ὅσους τ' αὖ μέσσοι, ἢ ὕψιστοι, ἢ
μάλα πύργου

ἢ Νότυμοι, θυμοῖσι πύργου ἢ κλισίῃσι
κάθησθε

ZETΣ.

ε. Τόγῃ] Ex Homero supplevi. quod omissum in Edd. ant. Edd. P. sola pro eo substituerunt. δ. Τῇ] Γ. O.
ε. Ὅσους] Ὅ σῃ Edd. male & O. f. Ὅσους] Sic jam recte P. & B2. Cett. ὅσῃ. g. Νότυμοι] Restitui ex Fl.
& Hymen. Νότυμοι enim vulgo Edd. & O. Μότυμοι Schol. h. Κλισίῃσι] Κλισίῃσι O.

32. ἢ Ἄλ' ἐς Διὸς ἔλδοτε πάντες] Πρὸς τῇ λοιπῇ διει-
δικτικῇ, μάλιστα δὲ μετὰ τῇ περὶ τοῦ λογομαχίας θεῶν,
καὶ ἑρμηνείας τῶν θεῶν ὡς ἑλλογῶν μεταβολῶν. ὅτι οἱ
ἐκ τῶν ἢ αὐτῶν φασὶν εἶναι τῶν Διόνων, ἐκτετακτὴς ἡ
τοῦ τοῦτο δὲ Πριάμους καλεῖται, ἄλλοι δὲ Διόνων μὲν
οὐκ, μηδὲ δὲ ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διόνων. Μισσῖας δὲ ὁ Πα-
παρεὺς ἡφαιφρόντος τὸ Πριάμους λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης

οὐκ ἢ καὶ ἡρῖον αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ
τῇ ἢ μετὰ αὐτῷ ἡφαιφρόντος. εἴη γὰρ φασὶν ἡλῶσαν με-
ταβολὴν ὡς ἡφαιφρόντος αὐτῷ, ὡς ὁ κρατὶν γλώσσας ὡς ἡφαι-
φρόντος ὡς μετὰ αὐτῷ, ἀμειψίῃσι ἐκ τῶν βίον. V.

37. Πύργου ἰσχυροῖσι] Ἄντῃ ὕμνων. V. In altero Vos-
siano sic: Νότυμοι] Γράφει] ἰσχυροῖσι, ταῖς αὐτῶν ὕμνων.

ἢ Ἄλ' ἐς Διὸς] Hoc Scholium haud satis apte hic infer-
tum, voluit tamen loco movere, quo Scholiastae inge-
nium magis innotescat; qui arripit marium foeminarumque
inter Deos mentione, notam quam alibi aut concinnarat aut
intenerat, alieno prorsus loco Lectori obtrudit. Vid. Schol.

43. ad Θ. δ. M. du S.
§ Καὶ ἡμῶν] Melius in Sch. 43. ad Θ. δ. legitur ἢ. M. du S.
§ Μότων] Nihil varietatis notatum invenio, mirorque so-
luto hoc praetextuisse; credas enim, legendum μωῶν. Sed
nihil est opus. J. R. R.

Emendatus Basileensis legit ὅσῃ in utroque loco. Cur
vero ultimum versum in voce Νότυμοι claudicare uti-
cat Marcellus pag. 131. edit. Amst. non intelligo. Uti-
que secunda in Νότυμοι producitur. Hom. Il. M. vi. 70.

Νότυμος ἀπὸ λαῶν ἄπ' Ἀργεῶν ἐνδὸν Ἀχαιοῖς.

Pro Νότυμοι apud Lucianum in editione Florent. le-
gitur ἰσχυροῖσι, utrumque usitatum. F. F.

36. Ὅσους τ' αὖ] Hom. Il. I. 228. & mox Νότυμοι
Il. N. 227. M. du S.

38. Νότυμοι] Non dubitavi sic dare ex Fl. & Ho-
meri loco ab Salano citato. Item ex Il. E. 70. ubi pla-
ne idem versus quem Cl. Jenson. ex M. 70. citat, re-
currit, nec tamen Νότυμοι, sed ἰσχυροῖσι scribitur.
Quin & M. 70. in Ed. optimae notae Ox. ἰσχυροῖσι si-
militer legitur. Et quamvis Erudit. Clarke Νότυμοι
ibi ediderit, fatetur tamen, alios ἰσχυροῖσι habere, ait-
Tom. II.

que: „ Nulla ex analogia produci potest illud v. U.
„ trumne vero ἰσχυροῖσι, quomodo nonnulli edide-
„ runt, an ἰσχυροῖσι acque ac ἰσχυροῖσι pronuntiarint
„ Iones, non liquet”. Non tamen ausim repugnare
Jensoni ἰσχυροῖσι & ἰσχυροῖσι promiscue inveniri, &
prius etiam produci; nam in Odyss. priore modo scri-
bitur A. 222. — θεοὶ ἰσχυροῖσι ἀπῶσαι, in 3. Editt. an-
tiqq. ac tamen media sit longa. Sed quia crebrius cor-
ripitur sic scriptum, ut Od. E. 182. Νότυμοι ἐξ ἰσχυ-
ρῶν —. Item N. 239. οὐτὼ ἰσχυροῖσι ἐστὶν ἰσχυροῖσι δὲ με-
γάλα πολλοί, suspicio remanet, etiam priori Od. lo-
co consona duplicata legendum. Quare fraudi non
erit recepiisse in Luciano quod tutius est, etsi nondum
plane negari queat, alterum quoque defendi posse.
Sed sentio nimis jam curiosum me fuisse in una lite-
rula indaganda, & non multum utilitatis inde Lecto-
rum plurimos capturos.

Ibid. Βυμοῖσι] Lege ὅτι Βυμοῖσι παρὰ κλισίῃσι. F. G.
Nnnn Bn-

ΖΕΥΣ. Εὐγε, ὦ Ἑρμῆ, ἀρίστα κακῆ-40
 ρυκταί σοι, καὶ συνθεοὶ γὰρ ἦδη ὥστε
 πωδῶ λαμβάνων κάθιζε αὐτὰς, καὶ πῶ
 ἀξίαν ἕκαστον, ὡς αὐτοῦ ἢ τέχνης ἔχη·
 ἐν ποσειδῶνι μὲν τῆς χρυσῆς, εἴτα ὅτι τε-
 τοῖς τῆς δαργυρῆς, εἴτα ἔξῃς, ὅποσοι ἐλε-45
 φάντινοι, εἴτα τῆς χαλκῆς, ἢ τῆς λι-
 θίνης, καὶ ἐν αὐτοῖς τέτοις, οἱ Φειδίῳ μὲν, ἢ
 Ἀλκαμῶνι, ἢ Μύρωνι, ἢ Εὐφράνωρι,
 ἢ τῷ ὁμοίῳ τεχνίτῳ, ποτελίμηναν· οἱ
 σαρφετώδεις δὲ ἔτοι καὶ ἀτεχνοὶ πόρρω περὶ 50
 συνωθέντες καθεδύνται σιωπῇ, ἀνα-
 πληρῶντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. ΕΡΜ. Ἐστὶ
 ταῦτα, καὶ καθεδύνῃ ὡς ἐπὶ προσηκόν. ἀλλ'
 ἐκείνο ἔστι πόρρω χειρὸν εἶδέναι, ἢν τις αὐτῶν
 χρυσῆς μὲν καὶ πολυτάλαντος ἢ τὴν ὀλκῇ, 55
 οὐκ ἀκριβὲς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ
 ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸς τὴν χαλ-
 κῶν τὴν Μύρωνι, καὶ Πολυκλείτῳ, καὶ τῷ
 Φειδίῳ, καὶ Ἀλκαμῶνι τὴν λιθίνων καθεδύ-
 νει;

7. JUP. Euge Mercuri. Optime fun-
 ctus es praeconio. Etenim jam concurrent.
 Itaque exceptis sedilia praebe pro dignitate
 cuique, prout vel quantum ad materiam se
 habent vel quantum ad artem. Primo qui-
 dem loco aureis, tum post illos argenteis,
 deinde juxta hos, qui sunt eburnei, tum
 aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phi-
 diae sunt, aut Alcamenis, aut Myronis,
 aut Euphranoris, aut similibum artificum,
 praeferantur. At illi de faece, artis omnis
 expertes, porro in angulum aliquem con-
 trusi silentio, concionis modo explendae
 causa, assideant. MERC. Fient ista: se-
 debunt ut convenit. Verum illud non ex-
 peditum est scire, si quis illorum aureus
 quidem ille sit, & multorum talentorum
 pondere, sed idem non curiose elaboratus, sed
 plebejus omnino, & parum commensu sibi re-
 spondens, hic ne ante aeneos Myronis, Po-
 lycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis asside-
 bit?

a Συνέσις] Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. συνέσις. Edd. συνέσις. b Καὶ] Non adgnoscat articulum
 O. c Καθεδύνται] Desit in O. d Ἀν—] Ἀν— O. e Προσηκόν] Restitui ex O. Προσηκόν. Edd. f Πρὸ-
 χειρὸν] Χείρην O. g ἢ] Omittit O. h Τῶν] Bene sic Fl. H. V2. P. S. Γὰρ male J. i Τῶν Μύρωνι] Τῷ
 Μύρῳ. O.

41. Συνέσις] Γράφει συνέσις. V.

47. Οἱ Φειδί μὲν] Οὗτοι ἀγαλματισταὶ ἦσαν ἀρίστοι. V.

Βαρυοῖσι] Recte quidem *Grujatus* vidit in vulgaribus
 Edd. deesse aliquid ad numerum. Jam vero quum pro
 βαρυοῖσι, habeamus βαρυοῖσι, addito cō nihil est opus.

43. Ὡς αὐτοῦ ἢ τέχνης ἔχη] Indicarat *Solan.* in marg.
 conferend. *Dial.* 1. T. I. Ibi autem, §. 2. legas: φου-
 σίως — ἔχων διέως. Sed illa verbi ἔχων structura sa-
 tis est obvia. Vid. tamen *Tox.* c. 44. f. ὡς τις ἢ γίνεσθαι,
 ἢ πλοῦτον, ἢ δυνάμειος ἔχει, ibique obiter notata; nam
 his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est ani-
 mus.

48. Εὐφράνωρι] Miror hunc inter statuarios nomi-
 nari, omittique hic Polycletum, qui paullo post a
 Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis qui-
 dem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabula-
 rum picturam hic rationem a Jove haberi putes,
 quod a vero mihi non videtur abhorre. Euphrane-
 ris inter alia celebrabatur *Juno*, cujus & noster me-
 minit. Habet tamen etiam *Lactantius* inter statuarios
 L. II. 4. cum Polycleto & Phidia, p. m. 111. B.

57. Τῶν χαλκῶν] Sola J. hic γ pro τ habet; sed

vulgatam sequor.

63. Πλατύνω — ἄρισ.] Quid haec significant,
 docebit *Aristot.* Pol. IV. 157. 17.

68. Χαρίτωσι] Conf. infra c. 48. locaque ibi indi-
 cata.

71. Ἐλιφάντινοι] Jupiter Olympius, de quo ad *Θου-
 c.* 11. & *Συγγ.* c. 51. De materia Colossorum eorum
 vide *Ἀλ.* c. 24.

74. Μύων] Sic Ms. O. vide *Ἀλ.* c. 24. ubi in im-
 pressis itidem peccatur; μύων enim utrobique habent
 omnes.

Μύων ἀγέλας] Dedi hoc Ms. ac *Solano*, ut μύων ἀγ-
 γελίῳ *greges*, pro μύων *muscarum*, reciperem; quia
 habitatio illis hic convenientior, quam his; & ver-
 bum *ἠμπολιτεύομαι*, quasi civitatis forma incolere,
muribus quam *muscis* melius conveniat. Utrum au-
 tem infra Gallo c. 24. f. *muscarum* grex potior sit gre-
 ge murium, quod *Clariss. Wess.* obs. p. 51. voluit,
 ibi disquiremus.

75. Βεῖδεις] Vide *Ἰκαρ.* c. 24. & *Strab.* X. p. 471.

77. Ὁ Μῦρ] *Demus Latus*, qui a Phrygiis praecipue co-

bit? an putandum, praefarendam esse ar-
tem? JUP. Sic quidem decebat: sed prae-
ferendum tamen est aurum. MERC. Au-
dio. Nempe ex divitiis atque censu jubes,
non ex nobilitate & praestantia illos a me
collocari. Venite ergo in primas sedes vos
aurei.

8. Videntur proinde, Jupiter, prima
fedia occupaturi soli barbarici, Graecos
enim, quales sint, vides: venusti illi qui-
dem, & boni vultus, & ex arte figurati:
sed iidem lapidei aut aerei in universum
omnes; aut pretiosissimi quidem illorum
eburnei, pauxillum quantum auri refulgen-
tis habentes, ut colore illo & splendore in-
ducti tantum sint. Intus vero lignei sunt,
& totos murium greges, ibi remp. haben-
tes, tegunt. At illa Bendis, & Anubis
iste, & juxta illum Attis & Mithres, ex
auro solido toti, & graves & multi revera
pretii.

δοται, ἡ ἑπολιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι ἡ
τέχνη; ΖΕΥΣ. Ἐχρὴν μὲν ὅτως, ἀλλ' ὁ
χρυσὸς ὅμως ἐπολιμητέος. ΕΡΜ. Μαθνά-
νω, ὅτι Πλατίνην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ
Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἡ-
δὲ καὶ ἐν εἰς τὴν προεδρίαν ὑμῖν οἱ χρυσοί.

Ἐοίκασι δ' ἐν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ
προεδρεύουσιν μοι, ὥς τις γε Ἑλληνας ὁρᾷς
ὁποῖοι εἰσι, χαρίωντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ
καὶ τέχνην ἐκχηματισμένοι, λίθινά δὲ, καὶ
τοχαλκοὶ ὅμως ἅπαντες, ἡ οἷον πολυτελέ-
σταί τε αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τῷ
χρυσῷ ἢ ὅτις ἴδωσι ἔχοντες, ὥς ὅτι κε-
χρῶσθαι καὶ ἢ ἐπηγυῶσθαι μόνον, τὰ δὲ ἐνδοῦ
ἐκ ξύλων, καὶ ὅτοι μὲν ἀγέλας ὅλας
ἐμπαλιευομένας σκόποντες. ἡ Βενδὶς δὲ αὐ-
τή, καὶ ὁ Ἀνθεὶς ἐκεῖνοσιν, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ
Ἀτὶς, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μῆν ὅλοι
ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολύτιμοι ὥς
ἀληθῆς.

ΠΟΣ.

ἡ Προτιμητέαν] Προτιμητέαν marg. A1. & O. qui mox εἶναι omittit. I. O. qui Non comparet in Fl. m. E-
πιλάβων] Ἀποτίλβων O. manu recentiore. n. Ἐπηγυῶσθαι] Ἐπιλυγυῶσθαι male O. Ἐπηλυγυῶσθαι Coll. o. Μυῶν]
Sic O. Μυῶν Edd. Μῶν male f. p. O. Μῶν] Sic restitutum ex O. & H. Nam καὶ μὲν Edd. cett. male. Μῶν ὁ
ἐλ. P. q. Ὀλοι] Ὀσοι Fl. Ὀλοι cett. & P. r. Πολύτιμοι] Ex Fl. sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in Edd. cett.

60. Προτιμητέαν] Γράφει προτιμητέαν. V.

63. Πλατίνην] Ἀριστίνδην, ἀντὶ τῷ κατ' ἐκλογὴν. Πλα-
τίνην δὲ ἀντὶ τῷ πλυσίως. V.

73. Ἐπηλυγυῶσθαι] Ἐλυγῆ ἢ σκοτία. V.

74. ἡ Βενδὶς δὲ αὐτῇ] ἡ μὲν Βενδὶς Θρακικῆς Διός. Ὁ δὲ
Ἀνθεὶς Αἰγυπτίου, ὅτι οἱ λόγοι ἐκ τοῦ προσηγορεύοντος φασίν.
Ὁ Μίθρης Περσικός. Ὁ Μῆν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μίθρης, ὁ
αὐτὸς ὅτι τῷ Ἡρακλεῖ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ
ἐν οἱ βάρβαροι πλούτω καὶ ἐκόμεν, ἐκότες ἐκ πολυτελεῶς
τοὺς ἰαυτῶν Διούς καὶ σκευάζον. Τὸν Ἀτὶν δὲ Φρύγας σέβον-

ται, καὶ αὐτὸν ὄντα τῷ Διὶ ὁμῶς. φασὶ δὲ αὐτὸν ἐκ τοῦ
Ἡρακλεῖ ὡς ἑῶς τῷ Διὶ ὁμῶς ἀποκαταστήσειν ὅτι ἱερά-
μενοι αὐτῷ ὑπάρχουσιν. Ἐνιοὶ δὲ ἐκ γένου υἱὸς αὐτῷ ὄντα δι-
καίον πατὴρ αὐτὸν φασί. καὶ τούτῳ ἱερατικῶς λειτουργοῦντες
ἐκτιμώμενοι πρότεροι τὰ γενήσασθαι ἀντὶ τῆς αὐτῆς
ἀφ' αὐτῶν ἐκ τῶν καίρων τούτων κατὰ πάντα εὐνοῦσαν, ὥς
τῷ Ἀτὶδι ἐκτιμώμενος ἀνακείσθαι, ἀρμεδιώτεροι δὲ, ἢ ἐκ
ναυδύων, καὶ ὅτι ἐκ αὐτῶν Ἀτὶς τοιοῦτος ἐπαμφοτέρως
τῷ μῦθῳ ἐκτιμώμενος. V.

77. Ὁ Μίθρης] Ὁ Μίθρης ἐστὶ τῷ Πέρσῳ ὁ ἡλίας. V.

Ὁ Μίθρης] Μίθρης, & sine articulo edita. Correxerunt Solan. ad-
scriptique: Exc. G. ὁ Μίθρης, Περσικός. ὁ Μῆν Φρύγιος. ὁ δὲ
Μίθρης. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μίθρης ultimo loco habet.

M. du S.

+ Ἐκόμεν] Ἐκόμεν ante editum male.

ἢ τῷ Ἡρακλεῖ] Τὸ δὲ αὐτὸ. C.
ἢ εἰ κεκαίρη] Sic C. pro quo εἶναι λίγα ἔτι erat in editis. In
V. autem εἶναι διγυῶσθαι. M. du S.
ἢ Μίθρη] Sic etiam C.

colectatur. Vide c. 42. Ejus effigiem in nummis ex-
hibet Spanh. p. 193. quem vide. Sic autem scribitur
in O. & Fl. Ed. In reliquis M. N. Nisi quod in P. M. N.
ἢ εἰ — scribitur, prave. M. du S.

78. Πολύτιμοι ὥς ἀληθῆς. ΠΟΣ.] Cum non satis di-
scerte notasset Solanus quid Fl. hic haberet, ego eam
adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vul-
gato, καὶ πολυτίμητοι ὥς ἀληθῆς. ΠΟΣ. καὶ πᾶσι τούτοις, αὐ-

Ἐρμῇ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὥς
ἀληθῆς τούτου Ἐρμῇ δίκαιον. Ex ea igitur lubens adripui
illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non
enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu ex-
hibendum signif. cum alterum de eo quod multo pre-
tioso emitur, verius dicatur: idque notum arbitror,
alioqui testimonio firmarem. Ceteras tamen ejusdem
Fl. mutationes adsumere non sum ausus, quod omis-

ΠΟΣ. Καὶ πῶς τῆτε, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, ἢ κυνοπράσαστον τῆτε ἀναιδέως με τ' Αἰγύπτιον, ἢ τὰντα Πισυδαῖον ὄντ'; ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ ἐπιστάτη, χαλκῶς ὁ Λύσιππος ἢ ὁ Περικλῆς ἐπαίῳ, οὐκ ἔχοντες τότε Κορινθίῳ χρυσόν. ὅτ' δὲ ὅλοις μετάλλοις πλεονέκτηρος ἔστιν ἀνέχεσθαι ἢ χρὴ παραιομένην, ἢ μὴ ἀγαπᾶν εἰ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῶν ἔχων προτιμήσεται σὺ.

ΑΦΡ. Οὐκ ἔνν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μὲν λαβὼν ἐπὶ τοῖς προεδρίοις πῶς καθίζε' χρυσῶν γὰρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ' ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, καὶ μὲν ὄραν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τῷ λευκῷ Πεντέλῃ, αἶμαι, λιθομυθεῖσα, εἴτα δοῖαν ἔτα Πραξιτέλῃ, Ἀφροδίτῃ γαμομένη, Κνιδίῳ παραδόντες. ΑΦΡ.

9. NEPT. Et ubi hoc iustum est, Mercuri, hunc camino vultu praeditum ante me sedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus sim? MERC. Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum Lysippus & srauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis di-
tior est. Ferre itaque oportet, te submo-
veri, nec indignari si quis tantum ex auro rostrum habens tibi praefereatur.

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subfelliis: etenim aurea sum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, possum. Sed si non plateo lippio, ex candido lapide, Penelico asibi-
detur, Venus facta, & tradita es Cnidia. VEN.

α ΠΟΣ.] Vid. not. δ Καὶ πῶς] Haec deesse in O. & P. notat Solan. Non satis distincte tamen, an-
utrumque in utroque. Quod tamen suspicor, quia & in Fl. abesse video. ε Πῶς] Πῶς O. δ Προ-
τιμήσεται] Προτιμήσεται O.

81. Κυνοπράσαστον] Ἀναιδῶν. V.

91. Χρυσῶν γὰρ εἰμι] Χρυσῶν λέγει Ὀμήρ. πρὸς Ἀφρο-
δίτην, ὅτι τὸ καλὸν αὐτῇ δι' ἡδὴ παραδόντες, ὅταν οὖν
τῷ ὀφείλῃ. V.

93. Πάνυ λημῶ] Λημῶ δὲ ἐστὶν ἡ ἐν ταῖς ἑμμοσὶ ρύ-

ῥα. Ἀντ.] Τῶντοις πρὸ ἀντὶ τῷ, ediderat Clav. Sed cum ἀντὶ
non esset in V. ἀντὶ τῷ inde fecit Solan. merito quidem, licet

πῶ. P.

94. Πεντέλῃ] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δὲ ἐστὶν ἡ πό-
τις Ἀθηνῶν ἐν ἀγέλας παραδόντες. V.

99. Πραξιτέλῃ] Ὅτι ἡ γαμομένη αὐτῇ, ὅταν
καθίσταται τὸ ἐν Κνιδί πρὸς Ἀφροδίτην ἀγαλμα. V.

τὴν ad praecedentis relatum exoritur quae.

J. F. R.

tionem prae se ferunt. Formula autem ὅς ἀλλῶς No-
stro est cum aliis familiaris. Vid. de Sab. c. 2. m.
Alex. c. 61. Lexiph. c. 22. Amor. c. 48. Ac Bergl. ad
Aeschr. l. 30. f. Sic in aliis adject. Long. Pass. III. p.
111. ἢ δὲ ὅστις ὅς μακροτάτω τ' ἑλθῶν.

80. Πῶς] Lege πῶς. In O. deest. J. F. R.

91. Χρυσῶν] Homero nempe passim. M. du S.

94. Πεντέλῃ] Πεντέλη locus in Attica. F. G.

Πεντέλῃ] Vide notam ad Ερν. c. 13. ubi aliter
traditur. M. du S.

95. Δόξαν ἔτα Πραξιτέλῃ] Tale est Horatianum il-
lud: Cum faber incertus scamnum faceretne Priapum,
maluit esse Deum. &c. F. G.

1. Καὶ πῶς] Et posterior καὶ, quod Fl. omisit,
abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic so-
let Nostro aliisque duplicari. Vid. Alex. c. 24. v. 21.
Ibid. c. 28. pr. Imag. c. 6. f. &c. J. F. R.

Ibid. Τὸν Ἀπόλλω] Quod Solinus, sive Solanus noster
operae duxit notare consensum in Ἀπόλλω pro Ἀπό-
λωνα, monet, id jam dictum recte se habere, ad
Jou. Conf. c. 8. Et hoc Jou. Trag. c. 6. eodem modo

legebatur. Et sic Diod. Sic. quoque τ' Ἀπόλλω. L. 2.
c. 47. atque alibi. J. F. R.

Ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον] Dives dicitur Il. I.
404. sed nullibi, quod praefiscine dixerim, apud Hom.
πολύχρυσος, quod apud Hesiodum epithetum est Ve-
neris passim, ut Ery. 519. M. du S.

3. Εἰ τὰς ζευγίταις] Cum mox τῷ Θητιῷ, tum
πεντακοσιομίδων & ἑξακτῶν etiam mentio in-
cipiatur, optimum fuerit hic uno loco proponere anti-
quum illum Solonis censum, ad quem respicitur: fa-
ciemus hoc Plutarchi verbis, Solone p. 160. H. Steph.
Τὸς δὲ ἑκατὶς ὁμοῦ ἑ ὀγδῶς (oleo, arbitrator) ἑκατὶς πεν-
τακόσια (quingenas f. quingentas de unoquoque gene-
re) ἑκατὶς ἑκατὶς ἑκατὶς ἑκατὶς πεντακοσιομίδων, ἑκατὶς ἑκατὶς
δουκῶν δὲ τὰς ἑκατὶς τρεῖς δυνάμεις, ἑκατὶς
τρεῖς ποσὶς τριακῶν (trecentas, trecentas de unoquo-
que genere) καὶ τοῖς ἑκατὶς τεσσαρῶν ἑκατῶν. Ζευγί-
ταις δὲ εἰ τὸ τρίτον τιμήματα ἀποκρίσθαι, ὅς μισθὸν ἑ
συνεφετότερον τριακῶν (utriusque generis simul sum-
mi trecentorum) εἰ δὲ λοιπὸν πέντε ἑκατῶν θῆται, ὅς
ἑκατὶς ἑκατὶς ἑκατὶς ἑκατὶς, ἀλλὰ τὸ συνολικὸν ἑκατῶν
δ.

εἶναι ἢ τέχνη, καὶ τὴν ἐργασίαν * τὸ ἀκριβὲς ἵ
ἐν μεγέθει τοσούτω. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ,
χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γυνὴ καὶ τέτρο.
εἰ μὴ γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέπομαι, χαλκῆς
ἔστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάν-
των κεχάλευται, ὑπὲρ ὅτις πεντακοσιο-
μεδίμνος, καὶ τὴν ἱππάδα ἀνείη. ΖΕΥΣ.
Τί γὰρ ἔδει παρῆναι καὶ τέτρον ὁ ἐλέγχοντα καὶ
τὴν ἄλλων ὁ μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ
καθέδρᾳ; πλὴν ἄλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ
καὶ ὅτι μάλιστα προσημνητέον εἰ τὴν χρυσῶν,
ὡς ἀνὴρ καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δέησας ἀναστῆ-
ναι πάντας, ὡς μόνον κατέζοιο, καὶ Πινύ-
κα ὅλην πατέρα τὴν πυγῶν ἐπιλαβών; ὥς
ἀμεινον ποίησεις ὀρθοτάτην ἐκκλησίαν,
ὅπως κεκυφὲς τῷ συνεδρίῳ.

judicer. Accedit ars, & exquisitum in tan-
ta magnitudine artificium. MERC. Quid
agendum, Jupiter? difficile enim mihi
judicatu hoc quoque: si enim ad mate-
riam respiciam, aeneus est; si reputem,
quot talentis fabricatus est, ultra primum
pariter censum & equestrem fuerit. JUP.
Quid enim hunc quoque oportebat adesse,
qui reliquorum arguat parvitatem, & con-
fessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum
optime, si vel maxime praeponendus es au-
reis; quomodo tandem sedem primam oc-
cupabis; nisi debeant surgere omnes, uti
solus assideas, qui totam Phrycen altera clu-
nium occupes? Itaque melius feceris, si
erectus stes in concione, capite versus con-
fessum inclinato.

12. MERC.

a Τὸ ἀκριβὲς] Τ' ἀκρ. Ο. b Τούτῳ] Sine articulo Ο. c Καὶ τὴν ἱππάδα] Non habet Fl. nec Ο. d Ἐλέγχο-
με Fl. e Μικρότητα] Σμικρότητα Ο.

c Καὶ τὴν ἱππάδα] Non habet Fl. nec Ο. d Ἐλέγχο-
με Fl. e Μικρότητα] Σμικρότητα Ο.

20. Ἰστέον τοὺς πεντακοσιομεδίμνους] Εἰς τίς τὰς * δι-
ήγητο τάγματα πάντα ἢ πόλεις τῶν Ἀθηναίων, εἰς πεντακοσιο-
μεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πᾶσι πλούσιοι, εἰς ἑκάστην, ἥτοι
πλουσίαν, εἰς ζούγαν, ἥτοι ἥτονας, εἰς θῆτας, τοὺς πέντε
ταῖς, εἴταν ὅτι ἀνέστησαν τὴν Ἀφροδίτην ὡς πειχρῶς εἰς τὸ
δῆμον τὰν ταλάνων, εἰς πεντακοσιομεδίμνους εἴπα τούτων ὡς
πλούσιον. V.

* Εἰ τινὲς ὑπὲρ πεντακοσιομεδίμνους τὴν ἱππάδα ἀνείη]
Ἦσαν τινὲς ὑπὲρ τὴν ἱππάδα, τὴν ὕλην, τὸ τμήμα, εἰς τὴν πύλην
καὶ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων συστήματα δημοτικῆς, τὸ πρῶτον
ἦσαν εἰς πεντακοσιομεδίμνους. G.

27. Τὴν πύλην] Πύλη λέγει ἢ ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων,
παρὰ τὸ πικρυκῶς τοὺς συνηγορούμενους εἰς αὐτῇ. V.

* Διήγητο] Male διήγητο Ed. Cler.

† Πύλη] Corrupte haud dubie.

M. de S.

16. Τί ὦ Ζεῦ] Colossus Rhodius propter ingentes
sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vin-
dicare, Consulit de hac re Mercurius Jovem: τί ὦ
Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γυνὴ καὶ τέτρο. εἰ μὴ γὰρ ἐς
τὴν ὕλην ἀποβλέπομαι, χαλκῆς ἔστιν. εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ'
ὁπόσων ταλάντων κεχάλευται, ὑπὲρ ὅτις πεντακοσιομεδίμ-
νος ἐστὶν ἱππάδα ἀνείη. Hic locus imperitissime ver-
titur: Quid factu opus Jupiter? Nam hoc judicare diffi-
cile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Ve-
rum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint
talenta, plures quam quingentos modios, & censum
equestrem inveniam. Oedipus sit, qui ultima Latina
verba explicet. Quid enim quingenti medimni & e-
questris census faciunt ad impensas, quas consumunt
in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane,
quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare.
Paullo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero
appellatur χρυσῇ, dixisset, sibi quoque inter primi
subsellii Deos locum debere, respondit, illam visuram
quoque multi auri possessorem Apollinem εἰς τῆς ζού-
γαντας καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est ter-
tiae classis Deos, quia ipsius templum sit compila-

tum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum-
agere, μὴ πᾶσι εἰς δῆμον ἐκκλησιάζομεν, si non inter
imi sellii Deos collocetur, in Deorum conventu.
Hae loquendi genera sunt ex republica Atheniensis pe-
tita, in qua Solon secundum censum divisit in qua-
tuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζούγαντων, qui
ducentos medimnos aridorum & liquidorum pende-
bant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θῆ-
ται. ὅστις ad nullum magistratum poterant aspira-
re, sed nullum quoque pendeabant tributum, ut Ro-
mae proletarii & capite censi. Eandem translationem
retinet in sequentibus, & affirmat si sumtus sint re-
spiciendi in Colossum impensi, super πεντακοσιομε-
δίμνους ἐστὶν ἱππάδα ἀνείη, hoc est, cum ante primi
& secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομε-
δίμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis ci-
ves, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quina-
gentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum,
& qui acratio pendeabant talentum. καὶ τὴν ἱππάδα sc.
σελεύοντες, hoc est quod tributum equestrem pende-
rent, hoc est equitem cogebantur alere in usum rei-
publicae. quorum facultates erant modii trecenti, tri-
bu-

12. MERC. En tibi aliud, solutu difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo, & artificii ejusdem, Lyssippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Jovis; hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim ut vides. JUP. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit concionem habere. Itaque nunc promiscue sedeant, ubi quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: atque ego tum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia ista & quotidia clamantes, viscerales, ubi necesse

ΕΡΜ. Ἴδὲ πάλιν ἄλλο δὐσούλιον καὶ τὸ το. χαλκῶ μὲ γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὼν, καὶ τέχνης τὴν αὐτῆς, Λυσίππου ἐκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος ἑτοσί, καὶ Ἡρακλῆς. πότερ' ἔνι αὐτῶν προκαθεδεῖται; Φιλονεκῶσι γὰρ ὡς ὁρᾷς. ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζειν ὥστε νῦν μὲ ἀναμίσξαι καθίζοντων, ἐνθα ἂν ἕκαστος ἐβέλῃ, εἰσαυθίς δὲ ἀποδοθήσεται τῶν τῆσαν ἐκκλησία. καὶ γὰρ εἰσομαι τότε, ἢν τινα χρὴ ποίησαι τὴν τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς δορυεῖσι, τὰ κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοδύνεις, ἀγνοῶν, πῶς τὸ νέκλεας, καὶ ἡ ἀμ-

Ἔστι δὲ παῖδες ὄντες Διὸς Διὸς παῖδες omīssis ceteris O. g. Προκαθεδεῖται] Προκαθίξει Fl. item marg. At. Vulgatae favet P. b. Καθίζοντων] Καθίζονται Fl. i. Εἰσαυθίς] Ἐπαυθίς O. P. k. Δι] Abest a Fl. adeest in aliis. & P. i. Χρὴ] Deest in O. m. Διανομῆς] Bis O. n. Πῶς τὸ νέκλεας] Et haec bis habet O. Item bis πῶς αἱ ἐκατόμβαι; nisi quod male πολλοῦ priore loco pro πῶς dederit.

44. Ἀλλ' Ἡράκλεις] Εἰσάγειται οἱ ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὄντες ἐπικαλούμενοι τὴν Ἡρακλῆα ὡς ἀλγέμενον. εὐμάρφους ἔνι ὁ

Λουκιανὸς τὴν Δία ἐπαινεῖν ἐπικαλούμενον τὴν Ἡρακλῆα, παρὰ τὴν ἴδιαν ἐπικαλούμενον. V.

τὴν Δία] Atqui non Jupiter haec, sed Mercurius loquitur.

M. du S.

butum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transfudit ad Deos. Vide Polluc. VIII, 10. Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & Menesim in Solone Aristotelis sententiam refellentem. J. G. G. 19. Ἀφ' ἐπίσταν ταλάντων] Conf. supra Ast. c. 53. καὶ χαλκῶς πεποιμένον. Aristoph. Nub. 766. ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι. Sed propius accedit, imo plane responderet hoc Demosthenis, quod Steph. adfert, licet haud indicato loco, qui est De Coron. in Decreto Chersones. p. 326. A. Ed. Hervag. εἰσφύουσιν — εἰσφύουσιν δὲ ταλάντων ἱεροῖα.

20. Ὑπὲρ τοῦ] Quum id a Bened. conversum esset, plures quam quingentos modios, Gnjetus adscripserat, vertendum supra.

Ibid. Πῶς. — ὡς εἰς] Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post πῶς — leguntur καὶ τὴν ἐκατόμβην, nam prius esse posteriore majus, quis ignorat? Cod. Ox. & Ed. Fl. silente collatione P. omittunt, quod & ego secutus sum.

21. Καὶ τὴν ἐκατόμβην] Deleat haec verba Solanus in Junstina, quod non existerent in O. nec Fl. Et certe glossam sapiunt, quia tamen suspicio est ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) & quia Cl. Gell. in versione

retinuit, nolui omittere.

39. Καθίζοντων] Quod Fl. exhibet, frustra est; Et καθίζοντων saltem scribendum fuisset. Atticam vero imperativi formam esse καθίζοντων pro καθίζουσαν vidimus non semel. Conf. T. I. Zenk. c. 5. & Notam 6. ἐπαινοῦντων pro ἐπαινοῦσας. Adde Alciph. 2. 1. f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲ χαίροντων. Sic III. 30. f. φθονοῦντων δὲ οἱ ποταμοὶ, ibid. p. 394. ποιοῦντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθίζοντων malint, quia καθίζω est colloco, καθίζομαι sedeo. Sed nihil opus esse, credo. Nam & sic Long. Past. 2. 83. Φιλητὰς καθίσας ὄριον. Philotas sedens erectus, quod cum exponi possit, collocans se erectum, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic Homer. II. Γ. 426. Ἐνθα καθίξ' Ἑλένη. Ibid. sedebat Helena, & alibi passim.

46. Διανομῆς] Subaudi πῶς ὡς Ζεῦ. F. G. Διανομῆς] Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit.

Ibid. Πῶς τὸ νέκλεας] Non displicet scriptura Cod. Ox. Πῶς τὸ νέκλεας, πῶς τὸ νέκλεας — πῶς αἱ ἐκατόμβαι; Festinantibus enim, & perturbatis ejusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen si lubet, Aristoph. Plut. 114. οἶμας τὸ οἶμας, ibique Spanham. Item v. l. 643. ταχίως. ταχίως.

ἀμβροσία ἐπέλυτε, πῶ αἱ εκατόμβαι; κα-
νὰς τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ. Ἐκαστοῦ κα-
σοῖ αὐτὰς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτι ἕνεκα
ἑνελέγησαν, τὰς λάρυες τήντας ἀφέντες. ΕΡΜ.
Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἢ Ἑλλήνων
ἢ σκυῶν, ἐγὼ δὲ ἔκ πολυγλωσσός εἰμι,
ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί, καὶ
Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον ἐν οἰκίᾳ,
τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ ἀδελφεύειν. ΖΕΥΣ. Οὐτα ποῖαι.

ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφρονέτεροι γεγέννηται
σὺ σοφιστῶν. ὥστε ὅρα δημογορεῖν ὅρα,
πάλαι πρὸς σέ ἀποβλέψαι, ἀδελφεύειν
ὅ, τι καὶ ἐρεῖς. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὅ γε πρόπον-
θα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἀν' οὐκνήσασμι πρὸς
σέ εἰπὼν ἰδὼν ὄντα. οἶδα ὅπως διαρράλῃς
αὐτῶν, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις
ἦν; ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκρόαν σὺ
δημηγορεῖν. καὶ μάλιστα ὅποτεν ἦν
πείλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων ἢ γῆν καὶ ἢ
θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, ἢ σείραν ἐκείνην

& ambrosia defecit: ubi hecatombas? somp-
nes victimas! JUP. Silentium illis impera,
Mercuri, ut audiant, cujus rei causa huc
collecti sint, nugis hisce omisissis. MERC.
Non omnes, Jupiter, Graece intelligunt.
Ego autem non ita multarum peritus lin-
guarum sum, ut concionari possim, quae
etiam Scythae, Persae, Thraeces, & Celtae
intelligant. Melius igitur, puto, fu-
erit, manu silentium poscere. JUP. Sic
facito.

14. MERC. Eugo magis tui tibi
facti sunt, quam Sophistae. Itaque jam
concionis habendae tempus est. Vides
concionem te adspiciunt, quid dicturus sis, ex-
pectantes. JUP. Sed quid mihi usui veniat,
Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio
meo. Nosti, quam audax semper, & ma-
gniloquus fuerim in concionibus. MERC.
Novi, & metuebam, si quando audirem
te concionantem: praesertim cum minare-
ris, te de fundamentis suis extracturum
terram & mare cum Diis, demissa illa ca-
te-

a Κατασπάσειν] Κατασπῆσαι O. P. b Σκυῶν] Σκυῶν O. c Πολύγλωσσος] Πολύγλωττος O.
d ΕΡΜ. Εὖγε] Εὖγε ΕΡΜ. Fl. e Ὅποτεν] Ὅτε O. P. Nil mut. Fl. f Ἠπάλῃς] Ἀπυλῃς O. P. Ἠπάλῃς Fl.
Ἠπάλῃς Edd. cett.

51. ὦ Ζεῦ τῶ Ἑλλήνων σκυῶν] Ἀπὸ τῶ τῶ Ἑλλήνων γλῶσσαι. V.

χῆς nec non vl. 348. Sic ap. LXX. Exod. I. 7. Καὶ
κατέλασαν σφῆρα, σφῆρα.

47. Κανὰς τὰς θυσίας] Subintellige ποῖαι ὦ Ζεῦ.
F. G.

51. Ἑλλήνων σκυῶν] Quod φωνῇ inserat O. glossa
est. Potest enim satis per ellipsin intelligi, ut ἀπὸ
μαῖς (scil. φωνῆς) in Euang. Luc. XIV. 18. monente
L. Bos de Ellipsi. F. F. R.

58. Σοφιστῶν] Corrupta haud dubie haec scriptura;
quis enim unquam fando audiit μιστοὺς σοφίβας? Tri-
tum in ea re proverbium postulat ὀχλῶν, ut Ἀλ. c. 1.
& Ἀπιδ. c. 16. Sed nimis abhorret scriptura. Ma-
nuscriptorum opem expecto, in quibus nihil adhuc
subsidii. Silent enim Collationes; neque abit Ox. a
vulgari textu. Memini tamen alicubi me legere So-
phistas dici Pythagoraeos; quo & hic respiciunt.
Vide Ἀλ. cap. 4. M. de S.

Ibid. Ἀφρονέτεροι — ἢ σοφιστῶν] Neque quidquam
immutaverim, neque Pythagoraeos intellexerim. Sed
jocum esse a contrario crediderim, ut garrulitatem
Sophistarum in transitu tangat, & parum reverentiae
haberi Diis inquit; dum enim Jovem ubivis tradu-

cit, quidni & falso hoc scommate cum rursus ludat?
De metaphora hac, quam deceptionis vocant, vid.
Eman. Theaur. ideam argutae dictionis. F. F. R.

65. Ὅτε Ἠπάλῃς] Ita Ed. Fl. In Ms. Ox. & P. ὅτε
ἀπυλῃς. In reliquis ὁπότεν Ἠπάλῃς. M. de S.

Ibid. Ἠπάλῃς] Ἠπάλῃς. F. G.

Ἠπάλῃς ἀναστ.] Homer. II. Θ. 18. M. de S.

Ἠπάλῃς] Noli tamen credere etiam Ἠπάλῃς ex Ho-
meri loco probari. Vulgatum Ἠπάλῃς, quod Edd. ob-
sedit, non effugit Solani diligentiam, ex Florentina
corrigenendum; quam ego recepi ante, quam Gupti
emendationem vidissem. Quod autem ait etiam
ἐν τῷ ὁπότεν habere, falsitur; nam ὁπότεν etiam ex-
hibet cum cett. Sed error calami est in ejus nota, in-
de natus, quod in collat. in marg. ἢ instituta tan-
tum signavit: Ἠπάλῃς Fl. Vulgatam enim plane fal-
sam patebit attendenti, quum subjunctivus augmen-
tum in hoc tempore non admittat; sed ἀπυλῃς dicen-
dum fuisset; Florent. vero lectionem probam esse,
testimoniis nihil indiget, alioqui adferrem Hom. II.
O. 179. Ἠπάλῃς κακῶς &c. Foris tamen optativi
forma usus fuerit Lucianus, ut O. & P. praef. se fe-
runt;

æna aurea. JUP. Ast jam, fili, nescio
utrum a magnitudine instantium malorum,
an a multitudine praesentium, (celeberrima
enim Diis, ut vides, concio est) pertur-
batus sum animo, & aliquantum trepido,
& compedita mihi videtur lingua. Quod
autem omnium est absurdissimum, oblitus
sum prooemii totius orationis, quod para-
veram, ut speciosissimo apud illos princi-
pio uter. MERC. Corrupti, Jupiter,
omnia. At illi suspectum habent silentium,
& aliquod ingens milum se audituros ex-
spectant, in quo tu cunsteris. JUP. Vis
ergo, Mercuri, Homericum illud prooe-
mium apud illos rursus cantem? MERC.
Quod igitur? JUP.

Huc omnes patri auscultate Diique Deae-
que!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima
illa obcaustisti. Verum, si videtur, car-

ἡ χρυσὴν καθείς. ZEYΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ
τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους ἢ
οὐρεσῶτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους ἢ
παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὄρας ἡ ἐκ-
κλησία) ἀφαιτῆτάραγμαί ἢ γνώμην, καὶ
ὑπὸ τρομῆς εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι ὡς πε-
διημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοκώτατον ἀπάν-
των ἢ ἐπιλέλωμαι τὸ προοίμιον ἢ ἀπάν-
των ἢ ἰ λόγων, ὃ πρὸς σκοπευσάμην, ὥς
εὐπροσποτότατή μοι ἡ δόξα γένοιτο πρὸς
αὐτές. EPM. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ,
πάντα, οἱ δὲ ὑποκτεύουσιν τὴν σιωπὴν.
80 καὶ τί ὑπέρμεγα κακὸν ἰ ἀκούσαζ πρὸς
δοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις. ZEYΣ.
Βέβαλ' γέν', ὦ Ἑρμῇ, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεί-
νο προοίμιον ἀναρράψω δῶδε πρὸς αὐτές;
EPM. Τὸ ποῖον; ZEYΣ.

85 Κέκλυτέ μ' μὲν πάντες ὅ τε θεοὶ, παῖ-
σαι τε θείαιναι.

EPM. Ἀπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς
παραρῶδηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ
δο-

8 Παιδιημένη] Π—η cum puncto subscripto in nonnullis legi notat Solan. At non invenio. h Ἀπάντων]
τῶν ὅλων Fl. i Λόγων] Deesse in Fl. & O. notat Solan. Sed credo articulum tantum deesse in O. k Καὶ τι]
καὶ τοι Fl. Vulgatam non mutat P. l Ἀκούσθαι] Προύσθαι O. m Ὁ Ἑρμῇ — πρὸς] Οὕτω haec verba
omissa in O. ab alia manu in marg. reposita vix leguntur. n Μιν] Sic O. & Fl. recte. Mss Edd. vulgo. οτε]
Male abest a Fl. & O. p Παραρῶδηται] Ex emendatione Solani. Παραρῶδηται Edd. priores, cum O. & C.

77. Εὐπροσποτότατη] Εὐρηστική. V.

80. Ἀκούσαζ] Ἀντί τῶ προύσθαι. V.

81. Διαμέλλεις] Βραδύνεις. V.

88. Παραρῶδη] Ὑπορικῶς πύραξ. V.

* Προύσθαι] Hoc Scholium, nisi per Ox. codicem foret,
quo referretur non esset. Sed ex eo patet in quibusdam Co-
dicibus ita corrupte legi pro ἀκούσθαι, quod verum esse lo-

cus ipse Scholii satis confirmat, cum inter εὐπροσποτότατη &
διαμέλλεις in Voss. Ms. positum sit. M. du S.

runt, sed quia Fl. lectio a vulgata propius abest, eam-
que minore mutatione corrigit, hanc sum amplexus.
In ὁπόταν vero nihil mutavi; nam & sic rursus dein-
de c. 19. m. ὁπόταν ὁρᾷσι τοσαῦτον — τὴν παραρῶδη, ubi
L. solus etiam ὅτι. J.F.R.

80. Ἀκούσαζ] Hic mirari subit Scholiastae tardita-
tem, qui cum in suo Codice προύσθαι legisset, uti &
in Ox. scriptum est, neque consulto alio, neque tan-
tillum dubitans scripturam depravatilissimam enarrare.
Quid a tali Critico expectandum sit, hinc facile in-
telligas. M. du S.

85. Κέκλυτέ μιν] Homer. Il. O. 5. Illud μιν, ex O.
& Fl. est, qui Codd. etiam rejiciunt τῇ, post πάντες,
sed in eo nolui imitari. M. du S.

88. Παραρῶδηται] Inquinatissime antehac legebatur
Tom. II.

παραρῶδηται, neque in Impressis tantum, sed & in O.
& Coll. & Excerpt. M. du S.

Παραρῶδηται] Quamquam παραρῶδη de iis qui ebrio-
rum more bacchantur, aliisque molesti sunt, recte
hic primo intuitu videtur dictum, tamen cum de
metro hic sermo sit, & respiciat ad parodias illas tra-
gicas, quas Jupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa visa
mihi Souldi emendatio, ex ipso Luciano petita, ut
eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata
revocanda videtur, revocet etiam versionem Cl. Ges-
neri, quae erat: Satis etiam apud nos prima illa quasi
per ebriam contumeliam effudisti. Sed obitare videtur
sequens πλὴν, quod cum pro adversativa conjunctione
acceperint Interpretes, non potuerunt cogitare de
παραρῶδη. At si, quod revera significat, πλὴν reddas:
Oooo quod

δοκεῖ, τὸ μὲν Φορβικὸν ἢ μέτρων ἄφες· οὐ δὲ
 ἢ Δημοσθένους δημηγοριῶν ἢ χεὶ Φιλίππου
 ἢ τινὰ ἀν' ἐθέλοις σύγει, ὀλίγα ἐναλ-
 λάττων. ἔγω γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες
 ποιεῖσιν. ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, συντομόν
 τινὰ ῥητορείαν, καὶ ῥαδιουργίαν ταύτῃ εὐ-
 καιροῖ τοῖς σπουδαίοις.

Ἄρξομαι δ' ἐν πόλει, Ἄντι πολλῶν
 ἀνδρῶν θεοῖ, χρημάτων, ὑμᾶς
 ἐλέαζ' νομίζω, εἰ φανερόν γένοιτο ὑμῖν, ὅ
 τι δ' ἡπόιε ἄρα τῷτο ὅστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν
 συνελέγητε. ὅτε τοῖνυν τῷτο ἔως ἔχει,
 προσήκη προθύμως ἀκροᾶσθαι με λέγον-
 τῶν. ὁ μὲν ἐν παρὼν χρόνος, ὃ θεοῖ, μο-
 νοεχὶ λέγει φωνῇ ἀφίεις, ὅτι τῷ
 παρόντων ἐρρωμένως ἀνιληπτόν ἡμῖν
 ὅστιν ἡμεῖς δὲ πάντες ὀλιγάρως ἔχον
 δοκῶμεν πρὸς αὐτά. βέλομαι δὲ ἡδὴ,

minum illam molestiam omittite; sed illarum
 Demosthenis contra Philippum concionum
 quaecumque volueris, paucis immutatis,
 confarcina. Ita enim plerique jam oratores
 faciunt. JUP. Bene me mones de compen-
 diaria quadam dicendi arte, & commento
 95 laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam.
 Prae multis vos, Viri Dii, opibus prae-
 optaturos puto, si manifestum vobis
 fiat, quid tandem illud sit, propter
 1, quod jam congregati estis. Quae cum
 ita sint, convenit propenso animo me
 audire dicentem. Praesens igitur tempus,
 Dii, tantum non emissā voce dicit,
 5, praesentibus fortiter admovendam esse
 manum: at nos negligenter admodum
 affecti ad ea videmur. Volo autem jam
 (defi-

a [Ἐθέλοις] Ἐθέλοις O. & marg. A1. Ἐθέλοις Fl. b [ῥήτορες ποιοῦσιν] ῥητορεύουσιν O. c [συντομόν] Ἐπίτομον O. & marg. A1. d [Εὐκαιροῖ] Εὐκαιροῖ O. P. & marg. A1. e [Ἄρξομαι] EPM. ἄρξαι δ' ἐν πόλει ΖΕΥΣ. ἀντι Fl. Rectius utramque personam. omittit. P. & Fr. Cet. EPM. ἄρξομαι. non repetito ΖΕΥΣ. pessime. Ἄρξομαι pro ἄρξομαι L. Ἀρξαι etiam marg. A1. f [ὑμᾶς] Restitutum ex O. Fr. S. Ἡμεῖς male cert. g [ἀφίεις] Ἀφίεις marg. A1. h [Ἡμῖν] Ἡμῖν Fl. i [πάντες] πάντες O. k [ἔχον] δοκῶμεν Fl. Ex. δοκ. μοι P. Sine μοι f. H. Fl. S. l [Δι] Γαρ marg. A1.

91. Σύντομος] Σύντομος, σύντομος. G.

96. Ἄντι πολλῶν] Initium sumptum ex I. Oratio-

ne Demosthenis. G.

6. Ὀλιγάρως] Καὶ ἀφρονητικῶς. F.

quod reliquum est, jam belle procedent omnia.

f. F. R.

96. Ἄρξομαι] Haec verba in quibusdam, uti habent, Mercurio tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, sit ἄρξαι, & ante ἀντι . . . ponitur Ζεύς. Ego hanc, ut scripturam optimam, secutus sum. Ut autem sui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Jovi suo hoc Demosthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἄρξαι excidat, quod voce θεοῖ emendare mox conatur.

M. du S.

Ἄρξομαι] Si cum Fl. ἄρξαι legas, recte Mercurii persona praemittitur, & Jovis denuo ante ἀντι collocatur. Sed quum in ἄρξομαι consentiant ceterae, hoc servavi. Nimis autem earumdem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Jovis nomine, cum deinde, c. 18, f. denuo Merc. loquens induceretur.

f. F. R.

Ibid. Ἄντι πολλῶν &c.] Demosth. Ol. I.

M. du S.

97. Ἡμεῖς] O. Fr. S. recte. In reliquis ἡμεῖς.

M. du S.

Ἡμεῖς] Retinuerat Parisinae Ed. Interpres ἡμεῖς, ac tamen nos dederat, quod sensus postulat. Quare talia vel sine Codice mutarem.

f. F. R.

18. Περιπατήσομαι τὸ διαικὸν] Suat verba LXX. Interpret. Genes. III. 8.

M. V. la Croze.

Περιπατήσομαι τὸ διαικὸν] Verba Genes. I. c. sunt: Καὶ ἡκουσας τὸ φωνῇ κυρίου τοῦ θεοῦ ἀρπατίζοντος· ἐν τῷ ὄρει τοῦ διαικὸν. Ellipsis autem videtur, pro κατὰ τὸ διαικὸν, qua etiam utitur Long. Pass. IV. p. 106. f. Ed. Moll. ἄλλοι δὲ αὐτὰς (τὰς αἰγὰς) πάντες ἰδοὺν, καὶ ἀπαγοῖν τὸ διαικὸν. Idem L. 2. p. 43. συνέρχονται τὸ ἰαυόν. Sic mox Dial. Galli sequente, τὸ ἰαυόν quoque pro τῷ ἰαυ. legendum in Alciph. I. Ep. 34. p. 148. ubi simul haec Luciani adferens ait, haec suppleri vel per κατὰ τὸ τῷ καιρῷ, vel per nomen verbale, quem vide.

f. F. R.

23. Λεβαινοῦ χάριτος τίτληταις εὐ μάλα εὖ.] Si τίτληταις excipias, plane iisdem verbis utitur Alciph. in describendo pauperum hominum sacrificio. L. III. Ep. 35. f. ὁ δὲ πρὸς πρὸς τοῦ Λεβαινοῦ χάριτος εὐ μάλα ὑπερτινῆταις. Quo loco Doctiss. Bergler. & hoc Luciani proferre non est oblitus.

f. F. R.

24. Ἐπισκεδῶμαι] L. optime. In reliquis ἀποσ-

M. du S.

Ἀπο-

(deficit enim Demosthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesticus nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa Capharea perierat, epulabamur in Piraeo, quotquot nostrum Mnesticus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero, neque enim valde serum erat, in urbem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesticus simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, solum gallum macraverit, eumque vetulum, & pituita jam laborantem; tum turis grana quatuor, bene sane mucida, ut statim ex-

ἡ γὰρ ὁ βέλτερος ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς ἀγαραχθεῖς, συνήγαγον ἔκκλησίαν, χθές γὰρ ὡς ἴστε, Μνησίδης τῷ ναυκλῆρι θύσαντ' αὖτὲν σωτήρια ὅτι τῇ νηὶ ὀλίγην δεῖν ἂν σπουδῇ. ὡς δὲ καὶ Κρηναίη, εἰσιώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁ πόσις ἡμῶν ὁ Μνησίδης ὅτι ἔθυσαν ἐκάλεσεν. εἶτα μὲν τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν ἄλλ' ἄλλῃ ἐτράπευθε, ὡς ἐκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (ἐδέκω γὰρ ὅτι πάντες ὁψέην) ἀνέλθον ἐς τὸ ἄστυ, ὡς περικατήσαιμι τὸ δελτιὸν ἐν Κεραμειῷ, ἐννοῶν ἅμα τῷ Μνησίδῃ ἔκκλησίαν ὡς ἐκκαίδεκα θεοὺς ἐτίων, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέτιον, γέροντα καὶ κύνον ἥδη καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτῶν χόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἂν σποσβεσθῇαι τὰ αἵ-

πρὸς Ἐπιλείπῃ] Ἐπιλείπῃ μοι Ο. πρὸς Ἀπολυμένη] Ἀπολυμένη Fl. οὐ Περὶ] Sic f. Fl. H. S. &c. Παρὰ P. πρὸς Ἀλφῶν] Ἀλφῶ Ο. q. Πάρος] Omittit O. τ. Καί] Omittit Fl. ἂν Ἀποσβεσθῇαι] Sic Edd. Ἐπισβεσθῇαι dedit Solan. ex L. Ἐπισβ. etiam marg. A1W.

13. Περὶ τῆς Κρηναίης] Ἀκρῆτιοι τὴν Εὐβοίαν. ἔχου μὲν ἰδίως ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ ἑξῆς θαλάσῃ Κρηναίη, (1) Κρηναίη δὲ λέγεται τὸ πρὸς θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς, καὶ (2) τινὰ κώδης, σκοπίλοις διηλημμένον, καὶ ἱερῶσι ἐκχωρῶσι, καὶ τὰ εἰς ἀπόδασιν ληστέματα, αἵ κρηναίαι περὶ τοῦ χερσονήσου, καὶ ἐν τοῖς ἔλαις κακοῖς, ἵτις ἐδρασκῶσι τοῖς ἀνέμοις καὶ ἀντιπνεύματι, ὡς ὁ παρ' Ὀμήρῳ προβλεπόμενος, ἔστι καὶ αὐτὸς καὶ ἰσὺς ἱερῶν Κρηναίη, ἀπὸ τῆς καὶ ἀπὸ τῆς ἀντιπνεύματι, (3) καὶ γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ ἐν (4) Ὀμήρῳ λέγεται εἰς Ἀγαμέμνονα διὸν ὄντα καὶ ἀντιπνεύματι, (5) πνέοντα, ἵτοι τῷ τῷ πολέμου ὄντι καὶ ἀντιπνεύματι, ἢ τῇ ἀντιπνεύματι τὴν νύκτα, ἢ καὶ αὐτὴν τοὺς ἀντιπνεύματι τοὺς κατὰ νύκτα, καὶ πρὸς τὴν συνήθειαν ἐπισπᾶσθαι τὸ

πνεῦμα καὶ ἀντιπνεύματι, παρ' ὃ δὲ καὶ τινες ἴλαστοι τιλῶν ἐκπνέοντες, μὴ δυνατοὶ τοσοῦτον τὸ ἐκπνέον ἐπισπᾶσθαι πνεῦμα, ὅσοι ἐξέρχονται τὴν νύκτα τὴν καὶ ἐν τῇ νύκτι πληρῶσαι. ἢ ὅτι συνπνέοντες τῇ ἰσοστάσει τῷ συμπτωμάτι πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπὸ τινος ὁμοειδούς ἐκπνέοντες ἐκπνέοντες ἀντιπνεύματι ἐκπνέοντες. (6) V.

19. Ἐν Κεραμειῷ] Δὲ ἦσαν Κεραμικοὶ παρ' Ἀθηναίων, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἐξω τῇ πόλει, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ πόλει λέγει (7) τίς πο. V.

20. Τῶν μικρολογίων] Τῶν σκεπτικῶν. V.

22. Ἢδη ἐκ κορυζῶντος] Ἰπὸ τῷ γέροντι μύχας ἐκπνέοντες, κορυζῶν γὰρ αἱ μύχαι. V.

24. Εὐρωτιῶντας] Σαπυῶντας. G.

(1) Κρηναίη] Κρηναίη editum ante. Mutavit M. du S. Re-ge: nam sic deinde etiam Scholia. scribit: & Strabo L. VIII. p. m. c66. f.

(2) Τινὰ κώδης] Ita ex G. & C. pro vulgato τινὰ κώδης re-stituit M. du S.

(3) Κἀνός] Κἀνός Ex. G. & C. & V.

(4) Ὀμήρῳ λέγεται] Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur καὶ καὶ. M. du S.

(5) Πνέοντα] Πνέοντα. V.

(6) Haec omnia de Capharea Promatorio habentur notici-um verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis

Etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθῆρις, inquit, ἐκπνέον, ἵτις τὰς ἀντιπνεύματι ἐκπνέοντες οἱ ἐκπνέοντες. Nempe καθῆρις est Graece quod Καθῆρις fuit lingua Phoenicia; nam ut καθῆρις significat explorare, in-vestigare apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices ἡ καθῆρις. Sic nimirum scriptum, aut navale hoc Euboeae vo-caverant qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advene-rant. Vid. Bochartum in Canaan Lib. I. c. XIII. qui tamen veram huius vocis originem non est assecutus. V. Gier.

(7) Τίς πο.] Περὶ editum ante. Facile correxit M. du S.

Ἀποσβεσθῇαι] Ignoro verbum Ἀποσβεσθῇαι, nec in Alciphronis loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam Solan aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum ejusdem vocis ὁσβεσθῇαι

necessario substituendum voluerint; nam si ὁσβεσθῇαι significatus retinendus erat, vulgata quoque pote-rat servari, atque exponi per ellips. praeposit. εἰν, ὡς ἔστιν ὁσβεσθῇαι una cum carbōne ἐκπνέοντες, qualem

ἀνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ῥινὶ * ὀσφραίνεσθαι τῷ καπνῷ ὡς ἀπὸ καπνῶν καὶ ταῦτα ἐκατόμβας ὅλας ὑποχόμενοι, ὁπότε ἡ ναὺς ἤδη ὑποσφάλλοι τῷ σκοπέλῳ, καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων.

Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐνοῶν ἐγίγνομαι ἵστῳ Ποικίλῳ, ὅρῳ πλεονάζοντι ἀνθρώπων πάμπαν συνεστηκός ἐνός μὲν ἐνδον ἐν αὐτῇ τῇ σοᾷ, πολλὰ δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ καὶ τινὰς βοῶντας, καὶ ἀφαινομένους ἐπὶ τῷ θάκῳ καθήμενους. εἰκάσας ὅτι ὅσον ἦν φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τέτων, ἐβλήθη ἐπιστὰς ἀκούσαι αὐτῶν, τί καὶ λέγουσι καὶ ἔτυχον ὅτι νεφέλην τῇ παρειῶν περιβεβλημένην, σχηματίζουσαν εἰμαυτὸν εἰς τὴν ἐκείνων τῶν καὶ τὴν πῶγονα ἐπισπασάμεν, εὐ μάλα ἐώκειν φιλοσόφῳ καὶ δὴ ὡς ἀπὸ καπνῶν ἐκείνων τῶν πολλῶν, εἰσέρχομαι ἀγνοούμεν ὅτις εἴη. εὐρίσκω δὲ τὸν Ἐπικυρεῖον Δάμιν, τὸν Ἐπίτριπτον, καὶ Τι-

stinguerentur in carbonibus, & ne tantulum quidem fumi, quod extremas ferire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promississet, quo tempore navis jam ferebatur ad scopulum, & intra vada erat.

16. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contententes, qui in sedilibus assidebant. Conjiciens ergo quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumpto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum nobilissimum, & Timoclem Stoi-

α Ὀσφραίνεσθαι] Ὀσφρῆσθαι G. P. Ὀσφρῆσθαι O. Ὀσφρῆσθαι Graev. β Παραχόντῳ] Παραχόντας Pell. γ ὑποχόμενῳ] Recte sic Fl. Fr. P. H. S. & c. ὑποχόμενους γ. ὑποχόμενους V. ὑποχόμενους Ox. δ Ἐπὶ] Ἐπὶ male γ. Recte quod editum est cett. & O. ε Γίγνομαι] Γίνομαι O. f Ἐν] Absent ab O. g Θάκῳ] Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. A1W. Θάκῳ Edd. priores. h Καθημένους] Καθημένους Fl. male. Καθημένοι marg. A1. i Καί] Deest in Fl.

29. Τῶν ἐρμάτων] Ὑπαίθρων περὶ τῶν. V.
31. Ποικίλῳ] Ποικίλῳ τοῦ ἢ παρ' Ἀθηναίων, ἐκατόμβῳ δὲ ὡς καὶ τῷ ποικίλῳ οὐ αὐτῇ ζωνογραφίᾳ. V.
34. Καὶ ἀφαινομένους] Ἀμφισθενοῦντας. V.
40. Ἐπισπασάμεν] Ἐπισπᾶσαι, χαλάσαι. V.
43. Τὸν Ἐπικυρεῖον Δάμιν] * Ἐπικυρεῖοι ἐν Στωϊκοῖς

δύο γὰρ φιλοσόφους, τούτων οἱ μὲν Ἐπικυρεῖοι ἀνὰ πρωτοίας ἐλεγον δικαιότατοι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στωϊκοὶ ὑπὸ προνοίας. V.

44. Τὸν ἐπίτριπτον] Τὸν ἄξιον τῷ ἐπιτριπτοῦ, τούτῳ πλεονάζοντι. V. Πάγκρατος. C.

* Ἐπικυρεῖοι] Ἐπικυρεῖοι edita. Mutavi

M. du S.

ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad I. Ver. Hist. c. 33. med. Verum videns aliud quam extinguendi verbum hic locum non habere, sensu Solanum ἐκσβεσθῆναι ideo adcuratius existimasse; quondam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἀνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis Auct. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu quo diximus, quumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius extinguuntur quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum thure exstinctae. J. F. R.

25. Ὀσφρῆσθαι τῷ καπνῷ] Cum Jupiter conquestus esset de fordibus Mnesticis, qui ex naufragio serva-

tus cum diis promississet hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor granā thuris, ὡς αὐτῶν ἀποσβεσθῆναι τῷ ἀνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τῷ καπνῷ ὡς ἀπὸ καπνῶν, ut in pruna flammis ex illis natus. Mf. ὀσφρῆσθαι. Sed. Lege ὀσφρῆσθαι. Idem quidem est quod ὀσφραίνεσθαι, sed Grammatici observarunt malle Atticos ὀσφρῆσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. J. G. G.

35. Θάκῳ] Narrat Jupiter se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub divo, alios valde clamantes, ἐπὶ τῷ θάκῳ καθήμενους, in cathedris sedentes. Sed Mf. θάκῳ, & quidem rectius. Nam θάκῳ est Poëticum, quo Homerus alique sunt usi, sed

Stoicum, virum optimum, serio valde contendentes. Nam sudabat Timocles, vocemque clamore jam obtuderat. Damis autem Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis disputatio; cum facerimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat disputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indignabatur, & omni modo pro causa nostra decertabat, cum nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto ornatu, quam ordine convenienti regamus omnia atque instituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam laudatores; verum . . . fessus enim jam erat, & male clamabat, & multitudo respiciebat

45 μοκλῆα τὸ Στωϊκόν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάντῃ ἐρίζοντάς. ὁ γὰρ Τιμοκλῆς καὶ ἴδμεν, καὶ τὸ Φωνὴν ἤδη ἔξεκέκοπτο ὑπὸ τοῦ βοῆς ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρδώνιον ἐπιγελάων, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμοκλῆα.

50 Ἦν δὲ ἄρα πᾶσι ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κατάρτατο Δάμις ὅτι προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὅπισθοκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, ἢ ἕδεν ἄλλο, ἢ ὁ μὴδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τὸτο γὰρ αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινὲς, οἱ ἐπῆνεον αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ ὑπερέμαχται, καὶ ἡγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, τὸ ὅπισθόμειναι ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξίων, ὥς ἐν κόσμῳ τε, καὶ τάξει τῇ προσηκῶσιν ἐξηγέμεθα, καὶ ἀφαιτάτομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινὰς καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπαινεύοντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρας ἐφώνει, καὶ τὸ πλεῖστον εἰς

k' Ἐξεκέκοπτο] Sic Solan. ex O. Ἐξέκοπτο Edd. l' Ἐπὶ γὰρ] Ἐπιμελεῖται O. m' Ἀρα] Deest in O. n' Οὐδὲν ἔστι. ἢ ἕδεν, ἀλλὰ adscript. Solan. Οὐδὲν. ἀλλὰ O. o' Μηδὲ] Sic P. Μηδὲ cert. & O. p' Αὐτῷ] Αὐτὸ Exc. Fl. Vulgatam firmat P. q' Tε] Non comparat in O. Sed & συνηγωνίζετο in cod. paullo ante omititi, obscure notabat M. du S.

45. Ἐκθύμως] Προθύμως. G.

48. Σαρδόνιον ἐπιγελάων] Σαρδόνιος γέλωτος λέγεται, ὁ δὲ ἐν ἀποκρίσει γινώσκων. V.

sed 9^{ae} est scriptoribus pedestribus proprium, & notat fellam, confessum, quamvis illud quoque invenitur apud Aristophanem.

F. G. G.

Θάλασσαν] Ita etiam Mf. Ox. & P. vide Schol. Aristoph. 128. E. sed hic *sedilia* significat, ut apud eundem juniores dicuntur τὸ θάλασσαν τοῖς πρὸς τοῖς ἰσχυροῖς ἵπποισιν.

M. du S.

38. Νεφέλα] Uti solent apud Homerum passim. Sed verba non sunt Homérica.

M. du S.

40. Πόγωνα] Atqui Jupiter barbatus ipse pingitur. c. 11. verum proluxior fuisse videtur barba Philosophorum. De *ισοπύκνῳ*. vide Frr. c. 12. M. du S.

42. Παμψηφιστάδην] Scribitur in nonnullis vulgariis Lexicis o brevi in med. Sed praestat u. *Alciphron*. l. p. 26. ὁ παμψηφιστάδης τοῦ ἀντιφάσκους βυλάδην, ubi Cl. Bergl. eodem modo exaratum ex *Heliod.* & *Nostro de Calumn.* adfert.

F. F. R.

47. Ἐξέκοπτο] Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam *Tox.* c. 40. f. Edd. Ἐξέκοπτο habent, vulgatam sic emendari Solan. etiam

jubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vid. quae de augmento plusquamperfecti omisso jam saepe dixi, *pro Imag.* c. 3. Et *I. Ver. Hist.* c. 13. &c.

F. F. R.

48. Τὸ Σαρδόνιον] Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸ ἐπὶ ἰσχυρῶν. Sic in *Asin.* Σαρδόνιος γέλωτος ἔλεγον. I. c. Sardonicamente ridentes dicebant.

G. C.

54. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μὴδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Orisporus breviter, nihil aliud quam in universum nos non esse; quae quidem singula unde colligat, praesertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omisit illa, nihil aliud quam nos non esse dicens. Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud quam Deos non esse dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profecisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Jovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut ἰδούμεν

Oooo 3

Deo

εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνείδω δὲ ἐγὼ τὸ ὅτι Damin. Intellecto periculo, noctem
κινδυνεύοντα, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περι-
δεῖσθαι ἀφελῆσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον ἔν,
εἰς τὴν ὑπεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος ἔπεξε-
λεύσεσθαι τὸ σκῆμμα, καὶ γὰρ παρομαρ-
τῆς τοῖς πολλοῖς, ἐπήκον μέλας ἀπὸν-
των οἴκαδε ἢ πᾶς αὐτὸς ἐπαινετῶν τὰ
τῷ Δάμιν, καὶ ἥδη ὅτι πολλὸν αἰ-
σχυρῶν τὰ ἐκείνους. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιῶν-
τες προκαλεῖσθαι τῆς ἐναντίας, ἀλλὰ
περιμένειν εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὐτοὺς εἶπεν. 75

Ταῦτ' ὅτι ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα,
ὃ μικρὰ, ὦ θεοὶ, εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶ-
σα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πόρος, οἱ
ἀνθρώποι εἰσιν. εἶδ' ὅτι πᾶσι πειθεῖν ἡ μη-
δὲ ὅλας θεοὺς εἶναι, ἢ ὅντας ἀπροσώπως
εἶναι ὁ σφῶν αὐτῶν, ἄνθρωποι καὶ ἀγέρας
καὶ ἄτιμα ἡμῖν εἶναι τὰ ἐκ γῆς, καὶ μά-
τῳ ἐν ἑραῶν καθεδόμεθα, λιμῶν ἐχόμενοι,
ἐορτῆς ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων,
καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν

18. Haec sunt propter quae vos convo-

cavi, non parva, Dii, si consideraveritis,
omnem nobis honorem, & gloriam, & re-
ditum, esse homines. His vero si persua-
deatur, aut omnino Deos non esse, aut si
sint, ipsorum curam non habere; nec vi-
ctimam, nec munus, nec honorem e terra
percipiemus, & frustra desidebimus in coe-
lo vexandi fame, diebus illis festis, & ce-
lebritatibus, & sacrificiis, & pervigiiliis,
&

a 'Επιχειρῆσαι τὸ σκῆμμα' [Επισκοπεῖν τὸν λόγον O. P. & marg. Δ1. b Παρ' αὐτοὺς] Lacuna in O. c Πα-
ρὰ] Omittit praepos. O. d Εἰ τι] Deest in Fl. Adest in cett. & P. e Ταῦτ'] Τοῦτο Fl. Vulgatum probat
P. f Εἰ λογίσεσθε] Ἐκλογίσεσθαι O. Omisso, (ut ex signo a Solano adposito suspicor) συνεκάλεσα. λογίζ. P.
g Πιστεύειν] Ita P. V2. B2. & S. recte. Πιστεύειν γ. Fl. Fr. H. male. h ὅλας] ὅλα male γ. i Σφῶν]
Omittit Th. Mag. in ἀπροσώπως. k Ἀτιμα] Ἀτίμηλα P. & marg. Δ1.

69. Παρομαρτῶν] Συγκαλοῦσθαι. V.

Deorum aut non providentiam non secus ac si prorsus
nos non essent, dicens homines de Diis cogitare de-
bere nihil aliud quam si penitus non essent. F. G.

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μηδὲ] Locus est corruptus. O. εἶδ' ὅτι. ἀλ-
λα. Quid reponendum sit, mihi non liquet. M. du S.

68. Ἐπιχειρῆσαι τὸ σκῆμμα] Pro his verbis in P.
& O. ἐπισκοπεῖν τὸν λόγον. Sed nihil muta, & confer
Δαν. c. 7. M. du S.

71. Παρ' αὐτοὺς] In Cod. Ox, lacuna est pro his
verbis. M. du S.

81. Σφῶν αὐτῶν] Glossema videtur. F. G.

82. Ἀτιμα] P. ἀτίμηλα, sed non placet. M. du S.

94. Ἐκ τῷ τόμῳ] Formula sequitur in Concionibus
adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. M. du S.

Ibid. Ἀντιμα] De rostris aut suggestu nihil hic
audis; unde conjicere est non semper ea adhibita, sed
stantes tantum conciones habuisse. Vide & Ἐκκλ. c. 1.
M. du S.

96. Τελείων Θιῶν] Alii hoc aliter intelligunt: Ego
de aetate intelligendum, eo potissimum inductus cen-
seo, quia paulo post, c. 16. Apollinem audio, senten-
tiam sibi, utpote juniori, non licere pro concione
dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum.
Vid. Xenoph. Cyrop. VIII. p. 133. 35. Plus. τέλος
ἡρώων pro toga virili usurpat in Anton. Vide etiam
Nostrum Ἐκκλ. c. 1. & 15. Facessivit tamen haec vox
negotium Viris etiam doctissimis: inter quos S. Peri-
tus de emendatione mox, ut sit, cogitavit, nempe
ut voes una in duas disjuncta pro-τελείων fiat τε λιών.
Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet.
Τελείων θεῶν Luciano ii sunt, quibus per aetatem sen-
tentiae dicendae jus fasque est. Ridet enim quosdam
Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mox
apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis
minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silen-
tio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu
alia de causa ad aetatem virilem nondum pervenisse
rite

& pompis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti momenti, ajo, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cujus ope superior discedat Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, *πιστὸν* ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid auxilii accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi causa. **MERC.** Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum justae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, percussi?

19. **MOM.** *At vestrum jam quisque iussum fiat & humor!* Ego vero si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Jupiter, habeo, quae dicam. **JUP.** Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis causa fiduciam sumere.

1. *σπεύμενοι. ὡς ἐν ὑπὲρ τηλικύτων Φημι δειν ἁπλῆς ὅτι νοεῖν τι σωτήριοι τοῖς παρῆσι, καὶ ἂρ' ὅτε κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξῃ ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσῃ πρὸς τὸ ἀκούντων ὡς ἔγωγε ἐπὶ πάντων Τιμοκλεῖ σέποισα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτὸν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται.* κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τῆ νόμου, ὡς ἀντιστάμενοι συμβαλεύοιεν. **ΕΡΜ.** Ἀχκε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βέλει τὴν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τῆτο, εὐδαίς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγαθόν τ' ἡμετέρων ἐκπεπληγμένων;

Ι ΜΩΜ. Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὕδαρ καὶ γαῖα γένεσθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μὲν παρρησίας ὁ λέγειν δοθείη, πολλὰ δὲ, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. **ΖΕΥΣ.** Λέγε, ὦ Μῶμε, πάντων παρρησιῶν. δὴλ' οὖν εἴ ποτε τῷ συμφέροντι παρρησιαζόμενος. **ΜΩΜ.** Οὐ-

1. *Σπεύμενοι* Σπεύμενοι O. m. *Ἡγελμῶν* Ληγομένων P. n. *Ἑρμῆς* Sic recte B1. Fl. J. S. *Ἡμεῖς male H. P. ο Λέγειν δόξῃ* Δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. p. *Ἐπὶ τῷ συμφέροντι* Sic L. O. *Ἐπὶ τῷ συμφέροντι male J. Fl. Ald. H. S. Συμφέροντι P. Συμφέροντι B1. Fr. q. Παρρησιαζόμενος* Παρρησιαζόμενος O. — *σώμενος* B2. Vulgatum servat B1. cum reliquis.

93. *Τὸ κήρυγμα* Τούτο λέγεται ὅτι καθὼς ὁ συμβουλευτικός ὑφ' αὐτοῦ νομῶν, ὡς ἰκανὸς γνώμων ἐκφέρειν ἀντιτάσσων ἱκανὸν ὅτι ἔχῃ. V.

96. *Τῶν τελείων θεῶν* Νόμῳ † ἐκείνου παρ' Ἀθηναίους, πρῶτος λόγος τοῦ ὑπὲρ τὰ ἴδη γεγονότος, καὶ

μοῦ † αὐτοῦ τοῦ λοιπούς. Οὐκ ἔστι δὲ δημηγορεῖν, ὅτε τοῖς ἀτίμοις, ὅτε τοῖς ξένοις, ὅτε τοῖς μὴ καταλαβούσι τὴν ἱστορίαν ἡλικίας. τὸ δὲ γνωστὸν παρ' Ἀθηναίους, ὅτι τῷ τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. V.

• *Καθὼς* Ita restitutum ex C. & V. *καθ' ἑμῶν* Edit. Cler. male. Et mox ἀνίσταται, sine σ. & sine accipit, unde ἀνίσταται quā legeret; sed ἀνίσταται verius licet forsan ex conjectura, fecit M. du S. † *Ἐκείνου* Ἐκείνου ante editum. Mutavit Idem, non o-

perae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. J. F. R. † *Αὐτοῦ* Ita ex C. emendavit Solan. Recte; nam significatur post eos, non simul, cum. J. F. R.

rite censerī poterant. Sententiae nostrae firmandae causa unicum hunc amplius *Chrysothomi* locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. m. 183. 2. οἱ οὐκ οὐκ ἀνίσταται, ὅτι δὲ ἀνίσταται πολλοὺς τὴν δούλει δουλείᾳ. Alium tamen sensum quem Vir eruditissimus huic voci tribuit, dum *Callimachus* enarrat, si lubet, vide. M. du S.

1. *Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν* Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν. Th. M. Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν πάντες] Apud *Homerum* & in O. πάντες. In omnibus Impressis ἀπλῆς. M. du S. Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν πάντες] *Homer.* Il. Θ. 99. Ex quo i-

μῶν & πάντες etiam restituimus Luciano; cum ia ejus Edd. ne Fl. quidem excepta, male ἀπλῆς legeretur, & ἡμεῖς etiam in P. & H. J. F. R.

2. *Μοῦτα παρρησίας &c.*] Conf. infra *Deor. Concil.* sub init. J. F. R.

6. *Τῷ συμφέροντι παρ.*] Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est; uti jam antea conjeceram, pro vulgato τῷ B2. & Fr. aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέροντι π. quin & π. — τῷ B2. habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παρρησιαζόμενος. M. du S.

Οὐκ ἔτι ἀκρίβετε, ὦ θεοὶ ὅτι πάντες, τὰ γε
 ἀπὸ καρδίας, φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πᾶν πρὸς-
 εδόκων ἐς τόδε ἀμνηχανίας περιήσασθαι τὰ
 ἡμέτερα, καὶ πολλὰς τοιαύτας ἀναφύσει-
 σθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν ἡ
 αἰτίαν τὴν τολμῆς λαμβάνουσαν. καὶ, μὲν ἡ
 θέμις, ἔτε τῶν Ἐπικύρων ἄξιον ὀργίζεσθαι,
 ἔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτῶν, καὶ ἀφιδόχοις τῶν
 δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπεί-
 ληφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτὸς ἀξιώσει τις ἂν
 φρονεῖν, ὅπόταν ὁρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ τῇ
 ταραχῇ; καὶ τὸς μὲν χρηστὸς αὐτῶν ἀμελεμέ-
 νος, ἐν πονίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καὶ ἀφειρομέ-
 νος ὡς ἀμπελοποιὸς καὶ μισθὸς ἀνθρώπου ὡς ὁ
 τιμωρὸς, καὶ ὑπερπληθύντας, καὶ ὅτι τὰ πον-
 τας τοῖς κρείττοις καὶ τὸς μὲν ἱεροσύλους ἐκλα-
 ζομένους, ἀλλὰ ἀφελανθάνουσαν ἀνασκολο-
 πιζομένους δὲ, καὶ τυμπανίζομένους ἐνίοτε τὸς
 ἐν δὲν ἀδικούντας, εἰκότως τοιοῦν ταῦτα ὁρῶντες
 ἔτω ἀφρονεῖν περὶ ἡμῶν, ὡς ἐδὲ ὅλως ὄντων.
 Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκρίβως τὴν χρηστικὴν
 λεγόντων

ὡς ἀφιδόχοις τῶν δογμάτων. ἢ. Ἄλιν, μεγάλην ζέχην

MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex
 animo, ajunt, *proferam*. Ego enim, &
 valde quidem expectabam, ad hoc angu-
 stiarum perventuras res nostras, multosque
 id genus exoriturus nobis Sophistas, a no-
 bis ipsis audaciae suae obtentum capientes.
 Et, per Themidem, non irascendum est
 Epicuro, neque ipsius fodalibus, & suc-
 cessoribus sententiarum, si talia de nobis
 putarunt. Quid enim sentire illos aliquis
 postulet, cum tantam in vita perturbatio-
 nem rerum observant; qui boni inter illos
 sunt, neglectos, in paupertate, & morbis,
 & servitute, pereuntes: pessimos contra
 impurosque homines, praelatos illis, divi-
 tes ultra modum, imperantes melioribus;
 sacrilegos non punitos, sed latentes; in cru-
 cem vero actos, & fustibus caesos inter-
 dum eos qui nihil injuste egerunt? Merito
 igitur ea cum vident, ita de nobis cogi-
 tant, quasi omnino non simus.

20. Praesertim si audiant oracula di-
 cere:

*Qui superabit Halyn, magnam pervertet
 ornam*

a Πᾶσι; Deest in O. b Ἀναφύσεισθαι Ἀναφύσεισθαι Fl. & ex eadem marg. At. Nil mut. P. c Δογμα-
 ταν] Λόγον O. & marg. At. d Ἡ] Abest a Fl. e Ἀν] Εὐ O. f Ὅτι] Ὅτι L. g Τῶ] Omittit O.
 h Προτιμωρμένους Sic Fl. Fr. P &c. Προτιμωμ. f. i Μῶ] Inferui ex O. aberat ab Edd. k Οὐδὲ] Sic dedi
 ex O. Οὐδὲ Edd. priores. l Ἀκούσας] Ἀκούσας O. & marg. At. m Ἄλιν] Ἄλιν male Va.

7. Ὡς θεοὶ τῶν ἀπὸ καρδίας φασίν] Λόγον ἐπὶ τῶν ἀν-
 επιμύπτων, καὶ ἀπικαλύπτων λογομύθων, μηδὲν ὑποβλε-
 πομένη τῷ λόγῳ, ἀλλ' ὡς ἐν τῷ πρῶτῳ, διεξιόντος. V.
 (quae in Paeonem. C.)

9. Περιήσασθαι] Εἰς τὸ ἱκανοῦς εἶναι, καὶ ἱκανῶν. G.

12. Καὶ ὡς τῶν ὁμιλῶν] Οἰμὸς ἐστὶν ἡ ὁμιλία. καλῶς δὲ
 ἐν δὲν ἀδικούντων ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπελαμύωνται,

* Μὴ τὸν] Μὴ τὸν φησὶ, antea misere editum. Sed emen-
 datio erat facilis. J. F. R.

7. Τῶν ἀπὸ καρδίας] Ex Euripidis Erech. quae
 verba a Plut. laudantur p. 63. II. Ed. Han. de Adulat.
 & Amul. discrim. Sed in fragmentis Ed. Clar. Barnes-
 si non comparent, saltem ut ad eam fabulam per-
 tinentia.

Ἐμοὶ γὰρ εἰς πτωχὸς, εἰ δὲ βούλῃται
 Πτωχοῦ κακίαν, ὅς τις ἂν εὖ τις ἰσχυρὸς
 ὅσον παραλῶν τ' ἀπὸ καρδίας ἰσχυρὸς.

ὅτι αὐτοὶ ἡμαρτον. + V.

24. Τυμπανίζομένους] Ἱεροσύλους. G.

29. Τὸν Ἄλιν] Κρίστω τῷ τῷ Ἀλδῶν βασιλεὶ ἱκανοῦς
 εἰ ἀφιδόχοι τῶν Ἄλιν κατὰ λόγον τῶν Περσῶν βασιλέων, ἀπικα-
 λυτο. ὅτι ἀφιδόχοι μεγάλῳ ἀρχῇ καὶ καλῶν. ὁ δὲ ἀφιδόχοι
 πᾶσι ἀρχῇ, ἀφιδόχοι τῶν Ἄλιν, τὴν ἰδίαν ἀπώλειαν. V.

+ Sequebantur verba, ὡς διαλέξαι τὸν Ἄλιν, quae delcivit
 M. du S. Quia in Scholio hinc tertio habentur.

Nisi proverbialem vocem jam ante Euripidem malis,
 a qua sententia non admodum abhorreo. M. du S.
 Ibid. [Ἀπὸ καρδίας] Proverbium de quo dixi ad Pe-
 tron.

Ἀπὸ καρδίας] Saepe ad verbum respondet Belgicif-
 mo. Exempla ex Nov. foed. & Theocr. Eid. 29. vs.
 4. dedit Frater optimus Gul Otto, in Belg. Graeciff.
 p. 437. Alia de eodem Rev. Eifner. ad Evang. Mat. c.
 XII. 30.

J. F. R.
 17. Ὅτι.

οὐκ ἔστιν ὅτι, nec tamen indicare, suam ne, 30 καὶ ἀλυσθῆναι. ἢ μέντοι δηλόντων, εἴτε ἢ αὐ-
an hostium? Et rursus, τῷ, εἴτε ἢ τῷ πολέμιον; ἢ πάλιν,

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, & Graeci mu-
liebri e corpore nati erant. Nam carminum
furores rursus cum audiunt, nos & amare, 35
& vulnerari, & servire, & vinciri, & dis-
fidere, & sexcentas molestias habere, idque
cum beati & immortales esse postulemus:
quid aliud, quam merito nos derident, &
nullam nostri rationem habent? Nos vero
indignamur, si qui homines non plane a-
mentes reprehendunt ista, & nostram pro-
videntiam respuunt: cum satis habere de-
beamus, si quidam adhuc nobis post tota 40
nostra peccata sacrificant.

21. Atque hic mihi, Jupiter (soli enim
fumus, neque est in coetu hoc hominum
quisquam, praeter Herculem & Bacchum,
Ganymedem & Aesculapium, adscripticios 50
illos) responde mihi ex vero, an unquam

Ω θεία Σαλαμῖς, ὅπολεις δὲ οὐ τέκνα
γυναικῶν.

ἢ Πέρσαι γάρ, οἶμαι, ἢ Ἕλληνες, γυναι-
κῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῷ ῥαψω-
δῶν ὁ ἀπέκρινεν, ὅτι ἢ ἐρώμεν, ἢ τιμωρο-
μεθα, ἢ δαλούμεν, ἢ δεσμεύμεθα, καὶ
τασάζομεν, ἢ μυρία ὅσα πράγματα ἔχο-
μεν, ἢ ταῦτα μακάριοι ἢ ἀφθαρτοὶ ἀξιο-
ῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελοῦσι,
ἢ ἢ ἐν ἐδνὶ λόγῳ τίθεν; τὰ ἡμέτερα; ἢ-
μεῖς δὲ ἀγανακτῶμεν, εἴ τινες ἀνθρώποι ὄν-
τες, ἢ πάντες ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα,
ἢ ἢ πρόνοιαν ἡμῶν παραθεῖν; δέον ἀγα-
πᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἐτι θυνοῖσι, τοιαῦτα ἐξα-
μαρτάνουσι.

Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἐσ-
μὲν, ἢ ὑδεῖς ἀνθρώπων) πάρεστιν ἢ ἐν τῷ
συλλόγῳ, (ἔξω Ἡρακλῆος, ἢ Διοῦσος, ἢ
Γανυμήδους, ἢ Ἀσκληπιοῦ, τῷ παρευ-
γράπῳ τῶν) ἀποκρινάι μοι μετ' ἀλη-
θείας,

η τῶν ἢ] Τὴν omisit O. ο Ἀκούσων] Ἀκούσων O. ρ Καὶ δαλούμεν ε δισ.] Καὶ δεσμεύμεθα ε δισ. O.
Sed Fl. ἢ δισμ. omisit. q Ἐν] Insertum ex O. Deerat in Edd. r Ἐν] Ignorant praeposition. O. & P.
s Παρυγραπτον] Παραγγ. O.

32. Ω θεία Σαλαμῖς] Περσῶν καὶ Ἑλλήνων ναυμαχίῳ
ἐν Σαλαμῖνι μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων
τοῖσιν τῷ χρησμῷ. λέγει δὲ αὐτὸν Θμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος
νεώσαι, σὺν αὐτῷ, φησὶ, θεῶν ἢ ἐκάλει τὴν Σαλαμῖν, ἢ
ἐν αὐτῇ πῖπτον ἑμιλλοὶ Ἕλληνες, πόλιν ὅσας Ἑλληνικῶν,
ὡς τῇ Περσῶν προσημασμένῳ θανάτῳ. V.

† Ἐκάλει] Sic emendavit Noster Salen. ex C. & V. nam
καλῶ editum ante.

17. Ὅποιος] Conf. supra c. 19. med. J. F. R.

24. Τυμπαυζομένους] Quod damnati ducerentur cum
tintinabulo ad supplicium, dixi alibi. J. B.

Τυμπαυζομένους] Id quid sit non recte docet Bour-
delotius. Vide Scholiasten Aristoph. 50. M. du S.

Τυμπαυζομένους] Dixi alibi, Bourdelotius. Ubi ve-
ro? Bourdelotius egregius commentator, semper aut
alibi dixit, aut alibi dicturus est. M. V. la Croze.

26. Οὐδὲ] Sic optime Codex O. In reliquis ὕδν.

M. du S.

29. Διότις ἢ Ἄλιν] Vide Herodotum l. c.

Κροῖον ἢ Ἄλιν Διότις μεγάλῃ ἀρχῇ καλεῖται.

Quod a Cicero versum:

Tom. II.

44. Δίος ἀγαπᾶν] Ἀρκίσθαι, εὐχαριστῶν. V.

50. Τῶν παρυγραπτῶν τούτων] Πάντες αἱ πόλεις παρ'
Ἀθηναίους ἐν γραμματείῳ ἐνγραφῶσι. αἷτις ἐν μὴ ἐν πόλι-
τις ἐνγραφῇ παρ' Ἀθῆνας, ἢ παρυγραπτῶν ἰσαλίτε. Δι'
τοῦτο τοῦτους παρυγραπτῶν ἀνέγραψεν. V.

§ Παρυγραπτον] Παρυγραπτος, & mox παρυγραπτος male
edita, quae duce eodem emendavi. J. F. R.

Croesus Halys penetrans magnam pervertet opem vim.

M. du S.

32. Ω θεία Σαλαμῖς] Vid. Herod. VII. p. 271. in
decanato de muris ligneis oraculo, cujus sensum
Themistocles aperuisse traditur. Vide c. 31. M. du S.

41. Καὶ ὕδνι λόγῳ] Καὶ ἐν ὕδνι λόγῳ. F. G.

Ibid. Ἐν ὕδνι λόγῳ] Ex Codice Ox. est illud ἐν. M. du S.

Ἐν ὕδνι λόγῳ τίθεται] Bene divinarat Gujetus; nec
ego dubitavi absentem in Edd. praepositionem revo-
care; quia phrasus usitatissima eam postulat. Sic pro

Imag. c. 17. ἐν μεγάλῃ τίθεται. Et Quom. Hist. c. 32.
ἐν γίλατι ποιῶσθαι. Conf. etiam Tox. c. 22. J. F. R.

48. Ἐν τῷ συλλόγῳ] Non agnoscunt O. & P. illud

PPPP

in,

Δείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλῃαι ἐς τοσούτον ᾧ
ἐν τῇ γῇ, ὥς ἐξετάσαι^α οἱ τινες αὐτῶν
οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρηστοὶ εἰσιν· ἀλλ'
οὐκ ἂν εἴποις. εἰ^β γυνὴ μὴ ὁ Θησεύς ἐκ
Τροιζίνος^γ εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδῶ παρέρχον
ἐξέκοιτε τὴν κακέργην, ὅσον ἔπει σοὶ καὶ τῇ
σῇ ὡρονοίᾳ, ὅθεν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρο-
φῶντας ταῖς τῆς^δ ὁδῶ βαδίζοντων σφα-
γαῖς, καὶ τῇ^ε Σκυραίᾳ, καὶ τῇ^ς Πιτυοκάμ-
πτῳ, καὶ Κερκύονα, καὶ τὰς ἄλλας. ἢ εἴγε
μὴ ὁ Εὐρυπιδεύς, ἀνὴρ δίκαιος^ς, καὶ ὡρο-
νοηλικός, ὑπὸ φιλανθρωπίας ἀναπυθαγό-
μενος^ς τὰ παρ' ἐκάστοις, ἐξέπεμπε τέτο-
ν· οἰκέτην αὐτῷ, ἐργαλῆκον ἀνθρώπων, καὶ

tibi tantum ea, quae in terra aguntur; cu-
rae fuerint, ut exquireres, qui illorum ma-
li, & qui boni sint? verum non dixeris.
Nisi enim Theseus, Troezenae Athenas per-
gens, obiter excidisset maleficos, quantum
ad te tuamque providentiam, nihil prohi-
bebat vivere & in viatorum caedibus luxu-
rari Scironem, & Pityocampum, & Cer-
cyonem, & reliquos. Et nisi Eurypidesthus
vir justus & providens, humanitate ductus,
explorato quid apud quosque ageretur, mi-
sisset hunc suum famulum, operosum ho-
mi-

^α Οἱ τινες] Εἴ τινες Ο. ^β Γυνὴ μὴ ὁ Θησεύς] Οὐν Ρ. Οὐν ὁ Θ. μὴ Ο. ^γ Εἰς] Ἐς Ο. ^δ Σῇ] Non addit in
Ο. ^ε ὁδῶ βαδίζοντων] Ὀδοιποροῦντων marg. Α1. & Ρ. Παροισθῶντων Ο. ^ς Σκυραίᾳ] Σκίρονι Ο. ^ς Πιτυοκάμ-
πτῳ] Πιτυοκάμπην marg. Ο. ^ς Μηδὲ] Μηδ' Εὐρ. Ο. ^ς Δίκαιος] Ἀρχαῖος Ρ. Ο. & marg. Α1.

55. Εἰ γυνὴ μὴ ὁ Θησεύς] Ὁ Αἰγύσιος Ἀθηναῖος ὅς ἐστι
Τροιζηνίαν πόλιν καὶ Πελοποννησίαν συνικαλυπτομένην Αἰθρὰν τῇ
δουατηρίᾳ τῆς Πιθίας. ἢ δὲ Αἰθρὰ ἰσχυρήσθαι ὁ Θησεύς. ὁ τοῦ
Θησεύς εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν πατρίδα ἐρχόμενος, παλ-
λους λεγόμενος ἐπὶ τῇ, πάντας ἀπείκτινεν ἐν τῇ ὁδῷ περιούμι-
νος. V.

60. Τὸν Σκυραίᾳ] Λησταὶ ἦσαν ἄνθρωποι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν
ἀπὸ Τροίης εἰς τὰς Ἀθήνας ἀγνοοῦντες. καὶ ὁ μὲν Σκίρων λε-
γόμενος (1) ἐν ἡντάχῃ τοὺς παρόντας πλύνει τοὺς πόδας ἐπὶ
τῇ θαλάσῃ καθημένους. καὶ λακτίζειν εἰς θάλασσαν ἔρριπτον,
καὶ ἡ χιλιὰν διχομήνην κατέθειν. (2) V.

Ibid. (3) Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπτης δὲ, καὶ ἔστι λη-
στής ὢν, ἐκαμπτὴ πῖττων, καὶ ἡντάχῃ τοὺς παρόντας κρα-
τεῖν, οἱ δὲ (4) μεταμριζόμενοι ἀπόκτανται. V.

61. Καὶ Κερκύονα] Ὁ δὲ Κερκύων, καὶ ἔστι ἀδικός ὢν
καὶ ἄλλος εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαιὸν (5) ἡντάχῃ. καὶ τῇ^ς
βυλάρῃ διδόνει. καὶ ὁ τῶν παλαιῶν ἐκαλεῖτο ὁ

ἄλλος, πλησίον Ἐλσθεῶν. διδόνει δὲ πάντας τοὺς καλε-
σάντας αὐτὸν εἰς πάλιν, πλην Θησεύς, ὁ Θησεύς δὲ κατ-
εκάλειπεν αὐτὸν (6) σοφία πλέον. παλαιστῆς ᾧ ἐπὶ τῇ Θη-
σεύς ἐμεγίσθη πρῶτος ἐν ῥάμῃ χαλκῷ εἰς τὰς παλαι-
στρας. ἢ δὲ καὶ ἑτέροις τις ὄνομα (7) Διτύρῃς, ἔστι σπύ-
ραν, ἡντάχῃ τοὺς παρόντας θάλλειν τὴν θύρην ἐνισαμέν-
ον, οἱ δὲ (8) ἀντίτινον ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς
ἀπείκτεινεν. V.

Ibid. Τὸν ἄλλον] Phalarin hic, & Busrin, Eche-
tumque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Lu-
ciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V.
Schol. Is. β. 18. 19. 20.) Echeturum solum, quem nul-
libi apud nostrum reperio, ex eo Scholio, nec pereat,
accipe, οἱ δὲ ἔχουσι τὴν Ἡρώδου βασιλεὺς τιμωρητικῶτατος.
(Vid. Odyss. β. 83. &c.) Haec inferuerat M. du S. Nos
vero illa Scholia jam dedimus ad 2. Ver. Hist. J. F. R.
64. Τὸν ἄλλον] Τὸν Ἡρακλῆα. V.

(1) Ὄν] Ὄντες ante lectum in Edd. Mutavit M. du S.
(2) Subjunct. Solan, continuo filo (de hoc Ovid. in Epist.
Heroid.) oblitus addere, anne sic in C. additum reperitur, in
quo ejusmodi Latinae notulae habuimus non semel, an vero
de suo addiderit.

(3) Πιτυοκάμπτην] Priori loco hoc nomen deest in V.

(4) Μεταμριζόμενοι] Ita ex C. dedimus, quum ἀνατταρό-
μενοι esset in editis, quod ex conjectura videtur factum; nam
in V. erat ἀνατταρόμενοι. J. F. R.

(5) Ἠντάχῃ] Ἠντάχῃ V.

ca, retinui tamen.

M. du S.

60. Πιτυοκάμπτην] Et sic, non ut est in O. edi-
tum T. I. Prometh. c. 7. f. ubi omnino vid. notam
Cl. Hemsterh. J. F. R.

70. Καθήμιθα] Conf. supra de Sacrif. c. 9. pr.

M. du S.

72. Παρ'] Servavi scripturam quam Cl. Gesa, in

versione expressit. Nec quisquam objecerit, odores
adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis
altaribus; nam παρ' pertinet ad homines circum alta-
ria versantes, dum sacrificant. J. F. R.

75. Ἐπειδὴ κατ' ἀλγος οἱ ἄνθρωποι ἀνακρίπτονται, ἐν-
ρίσκουσιν ἑδὼν ὅφελος αὐτοῖς, οἱ δὲ δύνανται ἔχειν ἐν τῇ
δύναμει πύμποι] Quod si, inquit Moxus, homines paul-
lo

minem : & ad labores promptum , tu , Jupiter , parum curasses Hydram , & illas in Stymphalo volucres , & equos Thracicos , & ebriosas Centaurorum contumelias.

22. Sed si verum dicendum est , sedemus in hoc solum intenti , si quis sacrificet , & nidorem excitet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur , & trahuntur unumquodque ut fors tulerit. Itaque nihil praeter spem nobis accidit , & in posterum accidet , quum apertis paullatim oculis homines inventient , nihil sibi prodesse , si sacrificent nobis , & libamina mittant. Tum

πρόθυμον εἰς τὰς πόδας , ὦ Ζεῦ , σὺ ὀλίγον ἔφροντίσας ἂν ᾖ Ἰδρας , καὶ ἔν Στυμφάλῳ ὄρνεαν , καὶ ἵππων ἔν Ἰθακῶν , καὶ ᾗ Κενταύρων ὕβρεις , καὶ παρρησίας.

Ἄλλ' εἰ χρὴ τὰ ληθὴ λέγειν , καθήμεθα τὸτο μόνον ἔπιτηρῆντες , εἰ τις θύει , καὶ κλισῶν ὁ πρὸς τὰς βωμούς . τὰ δ' ἄλλα χεῖρ ῥῆν φέρεται , ὡς ἂν τύχοι ἕκαστος πρὸς αὐτοῦ . τοιγάρ ῥην εἰκότα νῦν πάσχομεν , καὶ ἔτι πεισόμεθα , ἐπειδὴν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες εὐρίσκουσιν , ὅθεν ὄφελ' αὐτοῖς ὅν , εἰ θύοιεν ἡμῖν , καὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν .

εἴτ'

k' Ἐφρόντισας] Ἐφροντίσεις O. I Ἰθακῶν] Ἰθακῶν P. Vulgata est in Fl. &c. m ὄν] ὄν O. n Κλισῶν] Κλισῶν O. o Πρὸς] Sic Ald. H. B. Fr. P. Παρὰ ᾗ Fl. Ἐπὶ S. p Τύχοι] Τύχῃ O. q Παραπύρρον] Πύρρον G. r Εὐρίσκουσιν] Εὐρίσκουσιν Fl. s ὅν] ὅν Fl. male. Nil vulgatam mutat P. t Πομπὰς] G. P. O. & marg. Αἱ. Σπῶδες Edd.

71. Καὶ (9) κλισῶν] Κατὰ τὸν τῶν βωμῶν ἀπαργάζεται. V.

(9) Κλισῶν] Sic dare non haesitavi , pro κλισῶν quod in edis erat.

J. F. R.

lo attentius rem considerent , facile deprehendant nihil sibi prodesse , si nobis Diis rem sacram faciant : non enim propterea rerum humanarum cursus mutatur , & ad hominum vota accommodatur . Pro σκοιδῶς πύμπῳ Cl. Graevius in MS. legi ait πομπὰς πύμπῳ . Equidem non dubito , quin lectio illa MSi [ἢ θύοιεν ἡμῖν ὅς τις πομπὰς πύμπῳ] sit omnino γνήσιος . Voce θύειν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus : per πομπὰς πύμπῳ autem intelligit ludos votivos , solennes pompas , θυσίας , & id genus omnia . Neque vero de sanitate dictionis πομπὰς πύμπῳ dubitandum reor ; praesertim quum eam probam esse doceat nos insignis locus in Demosthenis Oratione I. contra Philippum p. 50. E. Ait illic Orator , Εἰ γὰρ ἴποιτό τις ὑμῶν , Εὐφύλιον ἄν τις , ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ; Μὰ Δὲ ἢ ἡμῶν γε , εἴποιτ' ἂν , ὡς καὶ Φιλίππῳ πολέμουμιν . Οὐκ ἐχρηστοῖσθε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν διὰ ταξίαρχους & στρατηγούς , καὶ φυλάρχους , καὶ ἱππάρχους δύο ; Τί ἐν τοῖς ποιοῦσι , πλὴν τοῦ αἰσῶντος ὅτι αἱ ἐκπύμπῳ ἐπὶ τῷ πόλεμῳ ; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πύμπῳ ὑμῶν μὲν ᾗ ἱεροποιῶν . Si quis enim vos roget , Pacemne agitis , Ἀθηναῖοις ? Minime vero nos quidem , dicturi sitis ; sed cum Philippo bellum gerimus . Nonne vero creastis e vestris civibus decem centuriones , & duces , & tribunos , & magistros equitum duos ? Quid ausam isti plus agant uno viro , quem miseritis ad bellum ? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificiis . Sicut autem hic πομπὰς πύμπῳ , ita idem Demosthenes πομπῶν πομπῶν habet in Orat. contra Meidiam in Μαρτυρία Pammenis aurarii : Εὐδὲν δὲ ῥα Διμοδῶν , ὃ ῥα πομπῶν , ὅσων χρῆσται , ὡς καὶ

σκοιδῶσαι , καὶ ἱμάτιον ἀλγῆσαι ποῖσαι , ὅπως πομπῶν σὺ αὐτοῖς τῇ τῷ Διονύσῳ πομπῶν . &c. Quamvis autem mihi Demosthenes , cui testimonium dico , auream coronam parandam , & auratam vestem faciendam locasset , ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret , &c. Dicitur autem πομπῶν πύμπῳ , live πομπῶν pari locutionis ratione , qua ἱρῶν ἱρῶν . Ἀποκρίσιν ἀποκρίσιν . Κατὰ τὴν κίνησιν . Τολμῶν τολμῶν . Ἐλπίσιν ἐλπίδας . Φιλοφροσύνας φιλοφροσύνας . Γαμῶν γάμους . Εὐδαίμονιαν εὐδαίμονιαν . Ὑμῶν ὕμνον . Ἐπίβουλον ἐπίβουλον . Κινδύνου κινδύνου . Πινῶν πινῶν . Νίκῳ νίκῳ . Σιταγωγῶν σιταγωγῶν . & plura talia , quorum ingentem praeter haec accervum a nobis alibi collectum , huc transferri nihil attinet . Cacterum si de σκοιδῶς potius quam πομπῶν voluisset Lucianus hic loqui Momum , non σκοιδῶς πύμπῳ , sed σκοιδῶς σπύδωσθαι longe concinnius dixisset , quemadmodum jam locutus fuerat in Timone T. I. c. 43. Καὶ μᾶτι κίρκα δὲ χέμεθα παρ' αὐτῶν , μᾶτι σκοιδῶς σπύδωμεθα . Et neque missum ab illis caducentorem recipiamus , neque foedera feriamus . J. F. R.

76. Ἀνακύπτεις] Conferri iusserat Soulius T. I. Somn. c. 7. ubi pro Lektion. Junct. quae ἀνακύπτειν δὲ ὀδῶν , quoque legi maluit ἀνακύπτειν δὲ ὀδῶν , quod al. Edd. habebant , etsi in notis dixerit utrumque illic aptum esse . Sed alia capitum sex paragraphorum ab Hemsterb. facta , jam vid. Somn. §. 13. T. I. p. 18. ubi Cl. ille Editor ἀνακύπτειν praetulit , rationemque reddidit , quem vide . J. F. R.

78. Πομπὰς] MS. Gr. Ox. & P. In Impressis est σκοιδῶς . V. J. F. R.

Pppp 2

Μ. Δ. S. Σπον.

εἶτ' ἐν βραχεὶ ὄψι καλαγελῶντας μὲν τὸς Ἐ-
πικύρους, καὶ Μητροδόρους, καὶ Δάμιδας, κρατὺς-
μένους δὲ, καὶ ἄποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν,
τὸς ἡμετέρους συνηγόντας, ὥστε ἡμέτερον
αἰεὶ εἶναι παύειν, καὶ ἰσχυρὰ τὰ τοιαῦτα, ἢ
καὶ ἐς τὸδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μῶμος δὲ
εἰ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἀτιμῶς ἔσται, ἐδὲ
ἢ πάλαι ἢ τιμωμένων ἦν, ὑμῶν ἔτ'
εὐτυχόντων, καὶ τὰς θυσίας καρπευμένων.

ΖΕΥΣ. Τύτον μὲν, ὦ θεοί, ληρεῖν ἐά-
σωμεν, αἰεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ὀπιτιμητικόν.
ἔτι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης
ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ
ὀπιτιμῆσαι, ῥάδιον καὶ τῷ βυλομένῳ πα-
τός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γέ-
νηται, συμβεβῆσαι, τὴν ἔμφρον ὡς

paullo post videbis illudentes nobis Epicu-
ros, & Metrodoros, & Damides, victos
vero ab illis jugulatosque nostros patronos.
Vestrum ergo fuerit sedare ac sanare talia,
qui nempe ea in hunc statum perduxeritis.
Momo quidem non magnum imminet peri-
culum, si honore carebit, neque enim olim
inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

23. J U P. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, & ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis vir Demosthenes dixit, accusare quidem & reprehendere, & increpare facile, & uniuscujusque, qui modo voluerit: sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, illud demum prudentis re vera con-

a Ἀποφραττομένους] Sic dedi ex G. O. P. & marg. A1. Ἀποφραττομένους Edd. priores. b Ὑμῶν] Hoc dedi ex f. G. L. Ἠμετέρων Edd. vulgo, ne Fl. quidem excepta. c Τα τοιαῦτα] Ταῦτα O. d Τιμωμένων] Sic dedi ex O. & S. Τιμωμένων. male f. Fl. H. P. Ald. e ἔτ'] ἔτι δὲ O. f Καρπευμένων] Μόνον ἡγομῆσαν G. Ox. & Coll. Μόνον ἡγομῆσαν marg. A1. g Ἐάσωμεν] Ἐάσωμεν Fl. h ἔτι μὲν γὰρ] ἔτι γὰρ παλαιὸς O. ὡς μὲν γὰρ δὲ Fl. i Γένεται] Γένεται O.

87. Καρπευμένων] Γράφει καὶ τὰς θυσίας μόνον ἡγομῆσαν. G.

90. ἔτι μὲν γὰρ] Γράφει ἔτι γὰρ ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

Σπονδίας πύμπων] Non reprehendo formulam πομπῆς πύμπων, & fit πομπῶν mentio paullo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. *Mittere* etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum Virgilio atque Ovidio. f. M. G.

Πομπῆς πύμπων] Neque tamen improbarem σπονδίας. Sed propter Codicum numerum & virorum doctorum πομπῆς praeferebantur consensum, hoc recipere sum permotus. V. *Dion.* p. 297. A. *Plat.* de Rep. I. p. 571. A. f. F. R.

79. Εἶτ' ἐν βραχεὶ ὄψι καλαγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδόρους, καὶ Δάμιδας, κρατὺς-μένους δὲ, καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόντας. Benedictus: Deinde brevi videbis iridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros. Apud Latinos sane jugulare adversarium legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποφάττειν non existimo transfuisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Mf. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. Patronos hosce nostros videris, & eis obstruendum esse. Nam ἀποφάττειν est obscurare adversario, ut ne hiscere possit. Pollux VIII,

15. ἀποφάττειν τὴν γλῶττιν, ἀποφάττειν τὸ σίμα κρύπτειν. Aliud est inferius c. 43. cum Momo intempestiva interpellatione obtundente Deos, Jupiter respondisset, Σὺ ἡμῶς ἀποφάττεις, ὦ Μῶμος. quod non est, in *malis* nos, Mome, ut interpretes. sed Latini dicunt: *Enecas nos, Mome*, ut Terentius in *Andria* IV, 1. *Cur me enecas? aut occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando*. Sed in hoc ipso dialogo c. 52. f. hoc verbum ex Mf. reponendum est, ἵνα γὰρ σὺ ταύτην ἡμέραν ἀποφάττεις, ego te hac testa interficiam. Vulgo frigidius, ἀποφάττειν. Paucis versibus ante: τὴν δὲ ἄλλα κατὰ τοῦτο φέρεται, ὡς αὐτοὶ τοὺς ἡμετέρους ἀποφάττειν. Melius Mf. ἀποφάττειν. ut quavis forte trahitur a vi fluminis scilicet. ἀποφάττειν pertinet ad *incitas*. sed in iis quae modo praecesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τὰς σπονδίας πύμπων, prae se fert τὰς πομπῆς πύμπων. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπῆς πύμπων, nemo dixerit. Ibidem statim & sic Mf. legendum ὡς ὑμῶν τῶν ἐμῶν, quare vestram esset partem, non ἡμετέραν, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπευμένων, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνον ἡγομῆσαν, vobis solis sacrificia in epulis comedentibus. cum nunc par-

consilarii est : quod vos reliqui , probe γαλῆθῶς συμβέλει ὅτ' οἱ ἄλλοι, εὐ οἶδ', scio, vel tacente isto, facietis.

24. NEPT. Ego de caetero, submersus sum, ut nostis, & in fundo maris verfor, pro me, quantum possum, servans navigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem veniat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo superet. (Dicis enim, Jupiter, probabilem esse hominem) simul ostenderimus illis, quam ulcisci soleamus eos, qui talia contra nos disputant.

25. JUP. Ludis, Neptune, an plane oblitos es, nihil talium in nostra potestate

ἔστι ποιήσῃς, καὶ τὴν σιωπῶντων.

ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴτε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, σάζοντες πλείους, καὶ ὡς ἀπέμπεων τὰ πλοῖα, καὶ τὰς ἀνέμους καταμαλάττω. ὅμως δ' ἐν (μάλ' γὰρ μοι καὶ τ' ἐνταῦθα) Φημί δὲν τὴν Δάμιν τῦτον ἐκποδὼν πωήσας, πρὶν γὰρ τ' ἔρω ἥκων, ἥτα κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τοῖς μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρῳχῃ λέγων. (Φησὶ γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δεικνύμεν αὐτοῖς, ὡς μέγερχόμεθα τοῖς τὰ ποικύτα κατ' ἡμῶν δεικνύοντας.

ΖΕΥΣ. Παίζεις, ὦ Πρόσιδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλῃσαι, ὡς ἔδεν ἐφ' ἡμῖν τ' τοιούτων ὅστιν;

k' Ἐγὼ] Ἐγὼ δὲ Ο. l Μάλ' Μάλι male Ο. m Ἡ ἄλλ' τοι] Restitui ex G. nam Edd. τ' ἢ, ἢ ἄλλ'. Ox. vero melius etiam ἢ τοι ἄλλ'. n Ὡς] Insertum ex O. Non aderat in Edd.

tem sibi vindicent sacerdotes, partem qui sacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani est convenientius.

81. Ἀποφραττομένους] Ita optime O. & P. etiam. Quod enim ἀποφραττομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est.

Ibid. Καὶ ἀποφραττομένους] Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *jugalatos*, quae ad disputationem talem bene convenit: praesertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάττω etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego ἀποφραττομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποφραττομένους substituire ἀποφραττομένους, sed contra.

Ἀποφραττομένους] Non potui denegare quatuor codicum collationibus, quin earum lectionem recipere, *Solanique* diligentiae satisfacerem; & sensus adeo plenus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est ἀποφράττω, elegans esse, si Latinarum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἐπισφάττω, quod deinde occurrit, c. 43. idem esse, etiam hic vulgatum servarem; quod si deinde comperiam, fatebor me hujus etiam mutationis poenitere.

82. Τῷ] Quasi dixisset ὁμοῦ.

86. Τῷ τιμωμένῳ ἡ] Cur τιμωμένῳ dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam quae alibi ex *Aristoph.* Phut. dixi; ὡς φάτω, & similia.

90. Δημοσθένος] *Demosthenis* verba *Olynth.* I. p. m. 6. B. sunt: Τὸ μὲν ἐν ἐπιτηδείῳ, ὡς φησὶ τις ἄν, βέβαιον καὶ παρὰς αἰνῶν. τὸ δὲ ὑπὲρ παρακτῶν ὅτι δὲ πρῶτον ἀποφραττοῦ, τοῦτ' αἰνῶν συμβέλει.

99. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον] Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, videtur interpretatio esse τῷ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur; quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsitan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατόν non esset idem quod κατ' ἐμαυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcasque, quarum necessitati & se aeque ac Jovem fateretur subiectum, quasi diceret: *si modo per fatum fieri potest.*

4. Ἐκποδὼν] Jam sic scribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. pro Imag. c. ult. f. adde *Soph.* Aj. 1020. ubi ἐκποδὼν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero e medio vertere malim, cujus exempla vid. supra l. c. Licet fatear saepe nihil interesse. Ap. *Xenoph.* autem in Edd. antiqq. ἐκ ποδῶν scribi astat. Vid. *Cyrop.* L. III. sub init. f. Ed. Bas. 1555. p. 43. *Βυλόμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποικύουσι.* Quod & ibi vertitur *procul portant.* Sed & ibi eodem redibit, utrum e medio, e confectis, veritas.

5. Ἡτοι κεραυνῷ] Ex Ms. legendum, ἥτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τοῖς μηχανῇ, non ut editiones praefecerunt, ἥτοι κεραυνῷ τοῖς, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ.

Ibid. Ἡ ἄλλῃ τοι] Ms. Ox. ἢ τοῖς ἄλλῃ. Impressi, τοῖς, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi.

11. Ἐπιλέλῃσαι ἔδην] Legendum videtur: ἐπιλέλῃσαι ὅτι ἔδην &c.

Ἐπιλέλῃσαι ἔδην] Bene conjecerat *Gujetus* conjunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi.

Ibid. Ὡς ἔδην] Ex Ms. Ox. est illud ὡς.

ἔστιν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἐκάστω ὀπκλώθουσι,
 ἢ κεραυνῶ, ἢ δὲ ξίφει, ἢ δὲ πυρετῶ, ἢ
 Φθόγῃ σποθάνειν. ^a ἐπεὶ εἰ γε μοι ἐπ' ἐξου-
 ρίας τὰ πρᾶγμα ἦν, εἴσα δὲ οἷσι τὸς ἰε-
 ροσύλους πρῶτον ἀπελθεῖν ἀκραυνώτους ^b ἐξ
 Ὀλυμπίας, δύο μὲν τῶν πολυκάμων ἀποκεί-
 ραντας, ^c ἐξ ἑνὸς ἐκάτερον ^d ἔλκοιεν; ἢ
 σὺ αὐτὸς ὡς οἶσθες αἰ ἐν Ἑλλάδι τῶν ἀλίστα
 ἢ ἐξ ^e Ὀρεῶν, ὑφαίρεμενόν σε τῶν τριάντων; ²⁰
 ἄλλως τε, καὶ δόξομεν ἀγανακτῶν, λευ-
 κηρόν τῶν πρᾶγματι, καὶ δένειν τὴν πα-
 ρὰ τῷ Δάμειδ⁹ λόγους, καὶ δι' αὐτὸν ἀπα-
 σκευάζειν τὸν ἄνδρα, καὶ ἀειμένιας ἀν-
 τεξεταδῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλῆϊ ὥστε τίς
 ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης ^h κρατῶν ἔσται δόξομεν;
 ΠΟΣ. Καὶ μὴν ⁱ σύντομόν τινα ταύτην
 ὥμην ὅπτινενοικῆναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην.
 ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, θυνώδες τὸ ἐνδύμημα,

esse, sed nere unicuique. Parcas; ut alius
 fulmine, gladio alius, alius febris aut tabe
 moriatur. Alioqui, si quidem in mea po-
 testate res fuisset, passusne essem, pntas;
 sacrilegos nuper discedere non fulminatos
 Olympia, qui duos de meis cirris deton-
 derant, sex minas pendentem unumquem-
 que? aut tu ne ipse neglecturus eras in Ge-
 raesto piscatorem ex Oreo, qui tridentem
 tibi subduxit? Caeterum etiam videbimur
 indigne ferre, & dolere ob hoc negotium,
 & metuere argumenta Damidis, & propter
 hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare
 ut cum Timocle compararetur: itaque quid
 aliud, quam indicta ab adversario causa,
 vincere sic videbimur? NEPT. At ego
 compendiarium hanc excogitasse mihi vide-
 bar ad victoriam viam. JUP. Apage,
 thunnorum hoc commentum fuerit, & ni-
 mis

^a Ἐπὶ εἰ γε] Ἐπὶ τοῖς γε Ο. ^b Ἐξ Ὀλυμπίας] Ἐκ Πίσσης Ο. & Schol. ^c Ἐξ ἑνὸς] Μῶν Fl. omisso ἐξ.
^d ἔλκοιεν] ἔλκοιεν Ο. & marg. 41. ^e Ἑλλάδι] Γεραιῶν f. Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O.
^f Ὀρεῶν] Ὀρ. σοῦ esse in O. notat M. du S. dubie tamen, anne Ὀρ. σοῦ tantum discrete. ^g ἀποσκευάζειν]
 Α—ζωτες Fl. Vulgatam firmat P. ^h Κρατῶν ἔσται] Οὕτω κρ. Ο. ⁱ σύντομοι] Ἐπίτομοι Ο.

16. Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφει] ὅτι Πίσση, Πίσσα δὲ πόλις
 τῆς Ἠλιακῆς μοῖρας Πιλοπονήσεως, καὶ ἡ ἐν αὐτῇ ἐκτετα-
 τὰ Ὀλύμπια. P.

18. Μῶν ἐκάτερον] Ἡ μῶν (1) ἐξ δραχμῶν ἔχει καὶ δὲ
 Ἀττικῇ μῶν ἔχει δραχμῶν 9, αἱ φησι (2) ὁ Πολυδωρὸς.
 Εὐπολὸς Κόλαξ, δίδωσι δὲ 9 δραχμῶν, καὶ (3) ἰσχυρῶς
 κόλαξιν οἶνον δις ἵπταν μῶν. δηλοῖται μῶν ἵππος ὡς τῆς
 πορτοῖας 9 δραχμῶν. ἡ μῶντο δραχμῶν ἔχει ὁβολοὺς 9,
 ὅθεν ὡς ἰσχυρῶς τὸ ἵππον τῷ τιμῶνται. V.

19. Ἐν γεραιῶν] Γεραιῶς πόλις Βυβόας, ἔστι μὲν

(1) Ἐξ] Lege ἰσχυρῶς, αὐτὴ δὲ δραχμῶν ἐξ ὁβολῶν, ut in fine
 Scholii est. M. du S.

(2) O] Oī male Ed. Cler.

(3) Ἐπὶ τοῖς] Ἐπὶ τοῖς lectum ante. Mutavit. M. du S.

(4) Hc] Oī erat in V.

(5) Hc] Eis praepositio legebatur in editis, neque corre-
 ctus est. Nihilominus auctoritate mutavit in eis, quod vel

τὴν λαγομένην, καὶ ὁ Ὀρεῶς, πόλις Βυβόας, (4) ὡς οἱ πολλοί
 τῶν Ἀπὸ τοῦ λέγουσιν. V. (Meminit Demosthenes, ad-
 dicit C.)

23. ἀποσκευάζειν] ἀποσπένει ἀνελόντας. G.

26. Ἐξ Ἑρήμης] Ἑρήμη λέγει] ἡ πόλις ὁρίσθηται πρὸς τὴν
 ἑρήμην ἡρώας, ἡ (5) τῆς ἑρήμης ἀνελόντας τότε καὶ
 οἱ διακταὶ καταδικάζονται τῷ (6) ἀποσπένειν τὴν ἑρήμην. V.

29. Σιωπῶντες] Ἐπὶ τῇ (7) τῶν δόξων, ὡς λέγουσιν ὡς ἀπο-
 φασκεύονται νικῶντες, ἀπὸ τῶν νικῶντων ἀνελόντας τὸ
 φασκεύονται τὸν δόξων ἀνελόντας. V.

soetus videat quare.

J. F. R.

(6) ἀποσπένειν] ἀποσπένειν editum ante M. du S. tunc
 dicit Solan. pōtē. Solemnis fortissimè hanc frequentem con-
 fundere amat, ut saepe videmus. Idem observat Cl. R. R.
 ad L. 2. Diad. Sic. atque alibi.

(7) τῶν δόξων] Τῶν δόξων editis. Contexti

M. du S.

17. Πολυκάμων — ἔλκοντες] Quando hoc factum sit
 nescio. In Ox. ἔλκοντες. Utrumque probum. M. du S.

19. Γεραιῶν] Veram esse hanc scripturam, patet ex
 Thucyd. III. 3. p. 170. (quem adeundum Hestierh. in
 marg. monuit.) Nam licet Hndson. in varianti. Lectt.
 illuc notet, etiam Γεραιῶν sine diptongo scribi, Was-
 silius tamen bene monet, etiam Latinis Geographis Ge-
 raestus scribi, ac Dukerius ex Liv. XXXI. 45. Gaere-
 stum nobilem Euboeae portum vocari, docet, ac Lu-
 cianum ex h. l. testem adducit; licet errore typogra-

phico Γεραιῶς pro γεραιῶς in illa ad Thucyd. Nota,
 quas est No. 55. editum conspicitur. J. F. R.

23. ἀποσπένειν] Malam interpunctionem, ex
 qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vul-
 go enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸν ἀποσπένειν τὴν
 ἑρήμην καὶ ἀνελόντας &c. Sed ἀποσπένειν pertinere
 ad ἀνδρα, facile patet, & locutus satis est vulgatus,
 pro e medio tollere aliquem, maxime Hippodamum, qui
 aliquoties ita utitur, ut I. c. 17. §. 3. καὶ ἀνελόντας
 τῶν φίλων ἀποσπένειν πάντας ἑαλει. Item VII.

I.

mis pingue; ante interficere adversarium, ut invictus moriatur, disputationem relinquens non dijudicatam, & de qua contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad thunnos a vobis ablegantur.

26. APO L. Si juvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis permixtum lege esset concionari, forte dicerem aliquid utile ad nostram deliberationem. MOM. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est, ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in extremis versemur periculis, de potestate legitima subtiliter & jejune disputemus. Tu vero etiam omnino jam legitimus concionator es, qui ephebis olim excesseris, & in duodecima *Deorum* album relatus, atque tantum

30. Πάσιδον, ἢ κομίδῃ παχὺ, ἢ θραναίων τ' ἀκταγωνιστῇ, ὡς ἡ Σποθάνη ἀνήτη τῷ, ἀμφηριστοῦ ἔτι, ἢ ἀδιάκριτον καὶ ἀλπιῶν τ' λόγον. ΠΟΣ. Οὐκ ἂν ἄμεινον τι ὑμῖν ὅταν οἴτε ἄλλο, εἰ τὰ μὰ ἔτος ὑ-

35. μὲν Σποτεῖν ἔσται.

ΑΠΟΛ. Εἰ ἢ τοῖς νόμοις ἔτι ἢ ἀγενοῖς ἡμῖν ἐφίκοτο ἐκ τῶ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἴπον τι συμφέρον ὅς τις ἢ ἀλφειῶν. ΜΩΜ. Ἡ ἔσπευς, ὦ Ἀπολλοῦ, ἔτω πρὸς μεγάλων, ὅτε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν προκίεσθαι τὸν λόγον. χαίρει γὰρ εἰ ἢ πρὸς τῷ ἑκάστου κινδυνεύοντες, πρὸς τῷ νόμοις ἐξουσίας σμικρολογούμεθα. σὺ δὲ καὶ πάντες ἡδὴ ἔννομον εἰ δημηγόρου, πρόπαλαι μὲν ἐξ ἐφίβων γεγονώς, ἐξ ἑξαγράμμων δὲ ἐς τὸ ἑξάδεκα λεξιμαρχικόν, ἢ ὀλίγου δειν,

k Πραγματῶν] Hoc prastulit ex *f*. & *P*. Πραγματῶν Edd. Πραγματῶν Fl. *l* Ἀπολλῶν] Ἀπολλῶν O. *m* ἔπνοοιτε ἄλλο] Invertit O. *n* ἔτι] Omittit O. *o* ἐκ] Non adesse notat Solan. non addens ubi. nam est in Fl. & c. *p* ΜΩΜ.] Z. male Fl. *q* Σμικρολογούμεθα] Σμ—γούμεθα Fl. *r* Ἡδὴ] Deest in O. *s* Τὸν δώδεκα] Δώδεκα δὲ τὸν Conf. Ἐπὶ τ. δ. O.

32. Ἀμφίμενον] Ἀμφισβητούμενον. V. (C. Ἀμφίβολον.)

42. Χαίρει γὰρ] Γελοῖσθαι, ἀνέπον. V.

46. Ἐς τὸ τ' δώδεκα] Ἀφ' ἧς οἱ δώδεκα δὲ ἀρχὴν ἰσχυροῦσιν, ἀλλοῦτε παλαιότητος τ' Κρόνου ἀρχῆς. V. (De XII. Diis lege in ὄνειρον Aristophanis. C.)

47. Λεξιμαρχικόν] Δύο ἦσαν γραμματεῖς τῶν τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ἐν τῷ ἐν ἐπιγράφεσιν ἄμεινον τῷ γυναικῶν, ἐν δὲ τῷ ἴσθμῳ, ἡλικία τ' ἰσχυροῦσιν ἀρχῆς. τούτων δὲ ἑκατέρω Λεξιμαρχικοί. (8) Ἐπὶ δὲ οἱ ἐπιγράφοι ἐν αὐτῷ κύβητι ἰσχυροῦσιν τότε τ' (9) πατρὸς λεξίς, τυτῆς τῷ κλίμα ἐ τ' ὑποστάσις. λέξις γὰρ ἑκατέρω ἡ πατρὸς κληρονομία. ἐπὶ ὅν τ' ὄφθαλμὸν καὶ ἀλλοτρίων, ὡς ἐπιτροπῆς.

(8) Ἐπὶ δὲ] Quam habet C.

(9) Πατρὸς] Πρῶ. V.

1. 7. Quod supra jam exhibuimus. Et Nostro supra *Ἰνναμῆς*. c. 1. atque alibi. *f*. F. R.

27. Τὴν ταύτην] Subaudi ὅδον. E. G. Vid. Bos de Ellipidi. & nos supra T. 1. Patebit ex indice. *f*. F. R.

36. Νόμις] Ante trigesimalum aetatis annum pro concione dicere leges Atheniensium non sinitant. Sententibus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide *Plut.* 1404. 2. *M. de S.*

40. Ὅτι μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν προκίεσθαι τὸν λόγον] Homam verborum sensum non sunt assecuti Interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetate*

παρὰ τὴν αἰσῶν διπλοῦνται καὶ φασὶν ὅτι τὰ τῶν ὄφθαλμων, ἡλικία (10) ἰσχυροῦσιν οἱ ὄφθαλμοι ἡλικίαν, ἡλικία ἀπὸ τῆς ἡλικίας ἐκ τῶ Λεξιμαρχικῶν ἐπιγράφεσιν ἀναλαμβάνουσι τὰ πατρὸς. τὸ δὲ ἢ τὸ τ' ἡλικίας, ἡλικία τ' ἰσχυροῦσιν κληρονομίας. τούτων γὰρ ἑκατέρω Λεξιμαρχικοί. (8) Ἐπὶ δὲ οἱ ἐπιγράφοι ἐν αὐτῷ κύβητι ἰσχυροῦσιν τότε τ' (9) πατρὸς λεξίς, τυτῆς τῷ κλίμα ἐ τ' ὑποστάσις. λέξις γὰρ ἑκατέρω ἡ πατρὸς κληρονομία. ἐπὶ ὅν τ' ὄφθαλμὸν καὶ ἀλλοτρίων, ὡς ἐπιτροπῆς.

(10) Ἐπὶ δὲ ἀνέπον] Pro his omnibus quibus tantum est in C.

(11) Ὀλίγον δὲ] Ὀλίγον Edd. *Clav.* quam emendavit M. de S.

15. sed communis omnibus boni ratio proponatur. Aliter: *ut non aetate respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus.* Schellus est: *ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communis sententiam suam dicere oporteat.* Boddens modo quo Mnesticus apud *Plut.* Conviv. 7. Sapient. p. 154. Ἐγώ τοι, ὦ Περικλέε, τὸν λόγον ἔφην κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ Πλάτωνος μὴδ' Ἀριστοτέλους, ἀλλὰ ἐκ τῶν πρῶτον ὡς τὸ δὲ δημοκρατικὸν ἵκνεται ἐ καὶ τὸν ἡλικίαν. Haec in *Observ. Crit.* p. 65. habebat *L. Bos.*

47. Λεξιμαρχικόν] Subaudi βιβλίον.

F. G.
51. Ba-

ὅτι Κρόνῳ βελῆς ὤν. ὅτε μὴ μερακιεύς
πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγει παρρῶν ἤδη τὰ
δοκῶντα, ^a μὴ αἰδεῖσθαι, ^b εἰ ἀγένηται 50
ὡν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα
καὶ εὐγένειον ἕως οὗ ἔχων τ' Ἀσκληπιόν.
ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοὶ νῦν μάλιστα
^c ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτῳ ἐν τῷ
Ἑλικῶνι κάθῃσαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσο- 55
φῶν. ΑΠΟΔ. Ἀλλ' εἰ σέ, ὦ Μῶμε, καὶ
τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι τὴν Δία δέ, καὶ ἢν ἔτῳ
^d κελύσῃ, τάχ' ἂν τι σὺν ἄμυσον εἴποι-
μι, ἀλλὰ δ' ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον.
ΖΕΥΣ. Δέχε, ὦ τέκνον, ἐφίμῃ γάρ. 60

ΑΠΟΔ. Ὁ Τιμοκλῆς ἔτῳ ^e εἰσὶν
χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ τῆς λόγους
πάντ' ἡκρίβωκε τῆς Στωϊκῆς. ὅτε καὶ
σύνησιν ὅτι ἡ φιλοσοφία πολλοῖς τῶν νέων,
καὶ μάλιστα σὺν ὀλίγους ὅτι τῷ τῷ ἐκλέγῃ, 65
σφόδρα ^f πιθανὸς ὤν, ὁπόταν ἰδῇ τοῖς
μαθηταῖς ἀφελόγοις ἐν πλῆθει δὲ εἰπεῖν

non de illo sub Saturno consilio ^{mus} sue.
Quare noli apud nos adolescentuli pudorem
simulare., sed audacter jam, quae tibi vi-
dentur, dicito, nihil verecundatus, si im-
berbis concionere, praesertim cum promissa
adeo barba, & menti probe hirsuti filium
habeas Aesculapium. Caeterum decet te
nunc praesertim tuam proferre sapientiam,
nisi frustra in Helicone resides, & philo-
sophare cum Musis. APOL. Atqui tuum
non est, Mome, eam facultatem dare, sed
Jovis. Hic si jusserit, forte aliquid dixe-
ro a Musis non alienum, sed exercitatione,
quam in Helicone instituiamus, dignum.
JUP. Dic, fili, permitto enim.

27. APOL. Bonus vir videtur esse iste
Timocles, & Deorum amans, & rationes
Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis
cum juvenibus philosophiae causa versatur,
mercedesque eo nomine non parvas confici-
cit, qui sit probabilis admodum, quum
privatim disputat cum adolescentibus. In
turba autem dicere minime audent, & vo-
cem

^a Μῆ] Μηδὲν O. non male. M. μὴ Fl. male personam Momi huc ingerens. ^b Εἰ] ὅτι O. ^c ἐκφαίνειν] ἐμφαίνειν O. ^d κελύσῃ] κελύει O. ^e εἰσὶν χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος] ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, O. εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. At. ^f ἡκρίβωκε τοὺς Στωϊκούς] ἡκρίβωκε τοὺς τῶν Στωϊκῶν O. ^g φιλοσοφία] Σοφία O. P. ^h πιθανός] Bene sic L. & B. ac Bz. πιθανός cett. omnes male.

48. Τῆς ἐπὶ Κρόνῳ βελῆς ὤν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες
λέγουσι, πρὶν ἰσχυρὰς τῶν θεῶν, καὶ εἶχε ἄλλας (εἰ) δού-
δικα τοὺς ἐπὶ αὐτῷ δουλοῦντας, διαχθὺς δὲ τῶν βασιλείας
ἐπὶ τῷ Διὶ τῶν ἰδίων υἱῶν ἐβλήθη εἰς τὴν Τάρταρον, καὶ μὲν τοῦ-

το ἄλλη συνέτη βουλὴ τῷ Διὶ. V.

59. Ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ἐστὶν, ἐν ᾗ ἀφελόγοι αἱ
Μούσαι ἐλόγοντο. V.

60. ἐφίμῃ] Συγχωρεῖν, ἐπιτρέπειν. V.

(1) Δάδῃκα] C. XI. habent. vid. fin. Scholii praecedentis.

M. du S.

51. Βαθυπώγωνα] Conf. supra T. I. Reviv. c. 6.

J. F. R.

52. Εὐγένειον] Vid. infra Icarom. c. 10. pr. Ubi ite-
rum de *barbato* s. pulcro circa mentum, usurpat;
nam quod etiam *generosum* significet, ut Bud. Lexi-
con minus ait, nondum comperi. Sed cum ab ὠγε-
νῆς quoque fiat ὠγύναι *nobilis*, non mirarer, si etiam
εὐγύναι ^a adjective eod. significatu reperiam, quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum.

J. F. R.

56. Ἀλλ' εἰ σὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι] Ridiculus est
Benedictus, quum ab ὀρθρῶν verbum Graecum ver-
tente per Latinum *permittere* sic abit, ut putet id no-
tare *mandata dare* vel *injungere*, quum in *Ταταρί* c.

37. καὶ ἐφίεναι δὲ τὸ μέγιστον ἔχει τῶν ἐς τὰς συνθέσεις
εἰσέναι ipse clare viderit recte id verbum ab ὀρθρῶν
sumptum esse. J. G.

37. Τα τοιαῦτα ἐφίεναι] Parum hic distant, *permittere*,
mandare, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφί-
εναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde
apparet, quia statim subiungitur, ὅτι ἔτῳ κελύσῃ.
Placuit praesertim *facultatem dare*, quia hoc verbo
Praefidis potestas commode exprimitur. J. M. G.

61. εἰσὶν] Aut post αὐτὸν excidit εἰσὶν, aut alia huic
loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut
restrinxit aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐ-
σεβὴς, & mox ἡκρίβωκε τοὺς τῶν Στωϊκῶν. M. du S.

66. πιθανός] Sic L. & Ven. 2. Basf. 2. In reliquis

cem habet imperiti hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat & perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare quid sibi velit explanet, sed aenigmatis similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, ejusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant qui audiunt.

28. M O M. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, et si minime omnium ipse hoc facis in oraculis,

ἀτολμώτατος ἔστι, καὶ ἢ φωνὴν ἰδιώτης καὶ μισοβάρβαρος, ὅστις γέλῳ ἰοφλισκάνει. οὗτος δὲ τὸ ἐν ταῖς συνουσίαις ἐσυνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ παραττόμενος. καὶ μάλιστα ὁπότε αὐτὸς ἔχων καὶ καλλιρρημοσύνην ὀπιδεύκοντα βέλη συνείηαι μὲν γὰρ ἐς τὴν ὁρμήν οὕτως ἔστι καὶ ληθιγνόμενος, ὅς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγοντες δὲ καὶ ἑρμηνεύσαντες ὑπὲρ ἀσφαλείας ἀφαιρῶντα αὐτὰ καὶ συγχέουσι, ὥστε ἀποσφῶν, τι βέλεται, ἀλλὰ αἰνίγμασιν ἐκκότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολλὰ ἀσαφέστερα. ὁ δὲ τὰς ἐρωτήσεις ἀπαρνέμενος. οἱ δὲ, ἐσυνείητες, καὶ αὐτοὶ γέλῳ αὐτῶν. οἱ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τὸ μάλιστα πῶς πολλὰ τῶν ὁρώντων, ὥς συνήθισιν οἱ ἀκούοντες.

85 M O M. Τὸ μὲν ὁρθῶς ἐλέγξας, ὅ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τὴν σαφῆς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάντως ποιεῖς, σὺ τὸ ἐν τοῖς χρησμοῖς,

ἰοφλισκάνει] ἰοφλισκάνει Fl. & Kai] Abest ab O. [Βούληται] Βούλη Fl. m [Ἀποσφῶν] Ἀποσφῶνίζω O. n Ποιῶ πολλὰ] Πολλὰ ποιῶσαι O. o Σὺ τούτο] Αὐτὸ σὺ O.

69. Γέλῳ ἰοφλισκάνει] Γέλῳ χρεώσῃ, ἀπὸ τῆς γελῶναι. V.

71. Βατταρίζων] Τὸ ἐν τῇ συνουσίᾳ (2) βαρβαρίζων. ὁ Βάττω δὲ ἔστι τὸ κατὰ Κυρίην λανθάνειν ἡγήσασθαι, μο-

(2) Βαρβαρίζων] Sic C. quod secutus sum. Βαρβαρίζων V. m. le. Βαρβαρίζων Edd.

(3) Τὴν γέλῳ, &c.] Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic suppiendum est τῇ γέλῳ, ἀλλ' ἡ ἀποσφῶν.

γελῶν] τις δὲ, ἀπὸ τούτου ἐ τούτοις μὴ εὐνοέμενος, μηδὲ τραπὴ κορημῶν (3) τῇ γέλῳ, ἀλλ' ἡ ἀποσφῶν ὁφθαλμῶν, καὶ παρασφῶν, βατταρίζων φασί. V.

73. Συνείηαι μὲν γὰρ] Ἀπὸ τῆς διδασκῆς, ἐκπαίδευσις. V.

μήνους φθιγγόμενος καὶ, quae voces imperiti Librarii negligentia omisissae, faciunt ut credam alibi alia deesse, quae Apolline indigerent conjectore. J. C. In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. M. du S.

πιδόμῃ, prave.

68. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης] Qui vulgari stilo nulla arte exculcto utuntur ἰδιώταις adpellari, praeter alios etiam docet Rev. Jac. Elphinstone ad 2. Ep. ad Corinthios. c. XI. 6. p. m. 159. Et Cl. Jenson in Lect. Lucian. p. 91. de plane ἀμεινότητι. Sed hoc nimis jam notum, & vidimus supra in Hermos. in Amor. &c.

73. Συνείηαι] Συνείηαι alibi dedimus, ut de Sals. vers. fin. Ac Jenson haec verba adducens ad de Sals. §. 1. et si aliud agens, quoque scribit συνείηαι. Et hoc differentiae causa mihi puto; quia tamen jam crebrius συνείηαι scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem huc inveni, quam-

Tom. II.

M. du S.

quam ex compendio scribendi in his infinitivis usitata, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera Davisium haec Luciani citantem in Addendis ad Cic. Tusc. Disp. I. c. 3. συνείηαι scripsisse arbitror. Usus autem erat Cicero simili quersela, scribens: Fieri a quoque potest, ut recte quis sentiat, & id quod sentis potest eloqui non possit: Sed mandare quatenusquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua addicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis. Quod vero Ed. Amst. hic male habeat συνείηαι — ἔστι ἔστι, non opus erit monuisse.

J. F. R.

Qqqq

88. Mit-

σμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον^a ἀσφαλῶς σπορόντων τὰ πολλὰ, ὡς τῆς ἀκροίας. ἄλλα δὲ αὖθις Πύθιοις^b πρὸς τὴν ἐξηγήσιν αὐτῆς. ἀτὰρ τί τὸ ὅτι^c τῷ συμβελεύεις; τίνα ἴσων ποιήσας^d Τιμοκλῆος ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ.^e Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθῆμεν αὐτῷ ὁρᾶσθαι ἄλλον τῶν δεινῶν τῶτων, ἐρῶντα κατ' ἀξίαν, ἅψαν^f ἐκείνῳ ἐνθυμηθεὶς ὑποβάλη. ΜΩΜ.^g Ἀγέγων τῷτο ὡς ἀληθῶς εἰρήκας, ἐτι παιδαγωγῷ τινι^h δεόμενοι, συνήγορον ἐν συνήγῳ φιλοσόφων ὁρᾶσθαιⁱ ἐρμηνεύοντα πρὸς τῆς παρόντας, ἅψαν^j δὲ δοκῇ Τιμοκλεῖ καὶ τῷ μὲν Δάμνῳ, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτῆς λέγειν, τὸ δὲ ὑποκριτῇ προσχράμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ ὅς^k ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκῶντα. τὸ ὑποκριτῇ δὲ ῥητορεύειν, ἢ δ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκροῖε. ταῦτα πῶς ἔγελος αὐτῷ εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ^l τῷτο μὲν ἄλλως^m ἐπινοήσομεν.

Σὺ δὲ, ὦ θαυμάσιε, (Φῆς γὰρ καὶ μάντιςⁿ IO. 30. At tu, praestantissime, dicis enim

^a Ἀσφαλῶς] Abest hoc a Fl. ^b Τοῖς] Τοῦτο male Fl. Vulgatae adfentitur P. ^c Συνήγορον] Omisit O. ^d Δοκῇ] Δοκῇ Fl. ^e Ἐκείνῳ] Αὐτῷ O. ^f Τῷτο] Τὸ O. ^g Ἐπινοήσομεν] Ἐπινοήσομαι O.

88. Λοξὸς ὢν] Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόμων, ὃς τὸ λοξὸν μετατρέφει, ὁ ἐστὶ * στρεβλὸς ὁ ἀδελφός. † Γρίφον δὲ ἐστὶ

τὸ προτεινόμενον δύσλυνον ζήτημα. γριφώδης δὲ ἐστὶν, αὐτὸ τὸ ἀσάφης. V.

* Στρεβλός] Στρεβλός male editum ante, item καλεῖται pro καλεῖται.
† Γρίφον] Alias γρίφον scribitur. Τὰ γρίφον — ζητήματα He-

sch.
Γρίφον] Ante γρίφον in C. haec inseruntur: (vel quod oblique incedat. Lege in Plauto *Arifphr.*) J. F. R.

88. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς] (Id est in medium proiciens oracula, ut incertum sit ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra 'Εκκλ. c. 3. ἵν' ὃ ἐς τὸ μέσον ἀπὸ ἑκαστοῦ τοῦ λόγου, &c.) Kuβ. Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a Librariis. Vide c. 6. & 'Αλ. c. 18. Fl. non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide 'Αλεξ. c. 22. & 49. M. du S.

Ibid. 'Ες τὸ μεταίχμιον] Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam huius loci adsequatur, cui similis alter est in δραπέτης non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies jam jam concurrere parantes, interiectus: quidquid est in hoc μεταίχμῳ, incertum est, cuius sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii quodammodo, projicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. J. M. G.

89. Ἀσφαλῶς ἀπὸ ῥήτων] Ἀσάφως legendum videtur, ut supra c. 6. med. ἀσάφως pro ἀσφαλῶς, & infra *Pseudol.* c. 3. a. m. ἀσάφως pro ἀσφαλῶς. F. G.
* Ἀσφαλῶς] Etsi supra c. 6. ἀσάφως pro ἀσφαλῶς propter Codices praeculi, quod ibi sensum probum fundat, quum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobetur; dubito tamen an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπὸ ῥήτων aequae recte conjungitur ἀσφαλῶς, *causae*, quam ἀσάφως, & ad prudentiam ejus respici videtur, quae cavet ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλῶς ἀπὸ ῥήτων supra c. 6. *prudenter respondens, ne capiare*: notumque est verbum ex *Emr.* Phoen. 597. Ἀσφαλῶς γὰρ ἐστὶ ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης. Ubi *causae* miles audaci praefertur. Si tamen ἀσάφως ex Libris praefertur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum sequenti. ὡς τοῖς ἀκούσις ἄλλοι δίδωσι Πυθίᾳ, quae certe *obscuritas*, non *causae* signifi-

ca-

τε vatem esse, & mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis. A P O L. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius. M O M. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus. J U P. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas divinationes, tamquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas. A P O L. Melius quidem erat, Pater, Delphis aut Colophone talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, 3 nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cujus futura sit victoria: sustinebitis autem,

εἶναι, ἢ μισθὸς ὅκ' ὀλίγης ὅπ' τῷ τοῦ-
τῷ ἐξέλεξας, ἄχρι τῷ ἢ πλίνθες χρυσᾶς
ἢ πόλιν εἰληφέναι) τί ὅκ' ἐπιδείξω ἡμῖν
ἤ τι χαρὸν ἢ τέχνην, πορευπὼν ὁπότ' ἔ-
σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἶδα ἰ γὰρ πῶς
τὸ σποδισμένον, μάντις ὢν. ΑΠΟΛ.
Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν ποιεῖν ταῦτα,
μήτε τρίποδ' ἡμῖν παρόντ', μήτε θυ-
μαμάτων, ἢ πηγῆς καλλιᾶς, οἷα ἡ Κα-
σταλία ἔστι; ΜΩΜ. Ὅρᾳς; Σποδιστῶ-
σκεῖς ἢ ἐλεγχον, ἐν ἢ τῷ τῷ ἐχόμεν'.
ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπέ, ἢ μὴ
ποδιστῶν τῷ συκοφάντῃ τῷ ἄφορμῶς
ἀφβάλλειν ἢ χλευάζειν τὰ σά, ὡς ὅπ' ἢ
τρίποδι, καὶ ὕδατι, ἢ λιβανωτῷ κείμενα
ἔσ' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε
ἢ τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἀμεινὸν μὲν, ὦ πά-
τερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦ-
τα ποιεῖν, ἀπάντων μοι ἢ χρησίμων παρ-
όντων, ὡς ἔθ'. Ὅμως δὲ καὶ ἔγω γυμνὸς
ἐκείνων, ἢ ἄσκειν σπειράσομαι πορευπῶν
ὁπότ' ἐν τῷ κράτ' ἔσται ἢ ἀνέξοις δὲ,
61

h. Porri] Deest in Fl. i. Γὰρ πῶς] Γὰρ δὲ πῶς O. k. Tō] Omittit O. l. Ἀφορμῶς] Προφάσις O. & marg. At. m. ὅς' εἰ μὴ ἔχοις] ὅς' εἰ μὴ ἔχεις. O. ὅς' εἰ μὴ male marg. At. n. Ἀνέξοις] Sic dedi ex O. f. & V. Ἀναδίσκοι Edd. cett. Ἀναδίσκοι Fl.

12. Καὶ πλίνθες χρυσᾶς] Κροῖστος ἢ ὁ Δωδων βασι-
λεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθες προσέγγιν. V.

28. Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις ἢ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων,

ὡς λέγεται, ἱμαντίζετο. εἰς δὲ οἱ μὲν Δελφοῖς Θεοῖσι,
ἢ δὲ Κολοφῶν ὡς Ἀσίᾳ. V.

catur.

3. Δάμην αὐτοπρόσωπον ὁ δὲ αὐτοῦ λέγειν] J.F.R. Nescio utrum Orphæus omiserit rectius secundæ vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit *Benedictus*, non satis considerans vim ejus & ideo interpretans male *presentem*. Nam æque præsens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Græcæ vocis longe alia & major est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δὲ αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρόσωπον καλῶ in *Timone* pag. 76. edit. *Salm.* tum ob alios respectus, tum cui προσωπίων abest. Infra in *Gallo* simile occurrit, ὡς περ ποτὶ ἢ Φηγῶς ὁ Δωδων αὐτόφωτος ἱμαντίζετο. J.G.

9. Ἐπινοήσομαι] Codex Ox. ἱπανοήσομαι, mendo-

se; neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. M. du S.

21. Ἐν τῷ τῷ ἐχόμεν'.] Conf. supra dicta ad c. 4. f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causâ articulus additus non adeo displicet. J.F.R.

28. Κολοφῶνι] Vide not. ad Δικ. c. 1. M. du S.

29. Ἀπάντων μοι ἢ χρῆσ'.] Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide *Tatian.* 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a nostro recensetur *Hesiod.* c. 9. M. du S.

32. Ἀναδίσκοι δὲ, ἢ ὁ ἱμῶν λέγοιμι] Quare accipietis, etiam si sint concepta carmine. Et ἢ ἱμῶν enim legendum videtur, pro ἢ μὴ ἱμῶν. Excusât se, si ut ceteri Dii pedestri sermone non utatur. F.G.

Ἀνέξοις] Ex Edd. Ven. & Ms. Ox. hæc scriptura: in reliquis ἀναδίσκοι, vel ἀναδίσκοις, legitur, quod nos repudiamus. M. du S.

εἰ μὴ ἑμμέριρα λέγοιμι. ΜΩΜ. Λέγε,
 α σαφὴ δὲ μόνον, ὦ Ἀπολλων, καὶ β μὴ
 συνηγόρου καὶ αὐτὰ γ ἡ ἑρμηνείας δεόμενα. καὶ δ
 γδ οὐκ ἄρνευα κρέα δ καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυ-
 δία ε ἔψεται. ἀλλὰ οἶδα περὶ ὅτι ἡ σκέ-
 ψις. ΖΕΥΣ. Τί πάλιν ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς
 τάγε πρὸ τῆ χρησμῶν, ταῦτα ἤδη φοβε-
 ρά. ἡ χροά τέτραμμένη, ζ οἱ ὀφθαλμοὶ 40
 περιφερῆς, κόμη ἀναστροφώδης, κίημα κο-
 ρυβαντῶδες, καὶ ὅλος κατόχιμα πάντα, καὶ
 θ φρικώδης, καὶ μυστικά.

si non satis modulata dixerō. MOM. Dic;
 verum dilucida modo, Apollo, nec Patro-
 no atque interprete ipsa quoque indigentia.
 Nec enim agninae carnes aut testudo nunc
 coquitur in Lydia: verum scis qua de re
 deliberetur. JUP. Quid tandem dices, fi-
 li? Nam ea, quae praecedunt oraculum,
 terribilia ista, jam adsunt: mutatus color,
 oculi huc illuc torti, coma cum horrore
 turbata, motus Corybanticus: & in uni-
 versum possessi hominis omnia, & horribi-
 lia, & mystica.

31. APOL.

α Σαφὴ δὲ μόνον] Hoc praetuli ex F. & P. Nam inversē, μόνον σαφὴ δὲ P. S. Fl. H. &c. β Μὴ συνηγόρου]
 Οὐ ξυν— O. γ ἡ ἑρμηνείας] Καὶ ἑρμ. Edd. excepta F. quae ἡ καὶ. δ Καὶ χελώνη] Necessario receptum ex F.
 P2. & P. & O. Nam ἡ χελ. Edd. male. ε ἔψεται] Ἐψήθη] marg. A1W. Item O. & P. f OI] Καὶ οἱ male
 O. & mox καὶ κίημα. ζ Φρικώδης] Recte sic P. P2. S. & O. Φρικώδης male Ald. F. &c.

36. Οὐκ ἄρνευα κρέα] Κροῖστος δὲ λασιμαρμῶν τῷ ἐν
 Διλοφῶς μαντικῇ εἰ ἀληθὲς εἴη, ἵκται ποιοῦτο. Διαπρέπεις οἱ
 Διλοφῶς λασιμαρμῶν, ἵταξιν πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἡμῶν μὴ τὸ ἀφί-
 κῆσθαι, κατὰ ταύτην τῇ ἐμπροσθεν, ἀντιπρὸς τῇ Πυ-
 θίαν, τὴν νῦν Διὰ τὴν πρῶτην ὁ Κροῖστος; ἵκται δὲ ταῦτα
 τῇ κατὰ Κροῖστον. λίθῃς εἰς λίθῃς (1) ἐπιμυθῶν, εἰ-
 τα χελώνης κρέα καὶ (2) ἀρῶν συγκατακρίνας, καὶ τῇ λίθῃ

τι τῇ δὲ τῇ ἐπιμυθῶν, (3) ἡ ψῆ. ἀπὸ ἀπὸ τῆς ἡ Πυθίας ἀν-
 εἶδεν ὡς ἐπράττετο, μάλιστα περὶ τῇ χελώνης κρέα. ἵδμεν
 μὴ εἰς φρικῶν (4) ἡ λῆθ (5) κρατιμῶν χελώνης. V.

41. Ἀναστροφώδης] Διαπρέπεις. G.

Ibid. Κίημα κορυβαντῶδες] Μαντικῶν. εἰ δὲ Κορυβαντῶν.
 δαίμονες εἰσι περὶ τῇ Πύθῃ. (6) Κατόχιμα δὲ, μαντικῶν,
 φρικῶν. V.

- (1) Ἐπιμυθῶν] Ἀπμυθῶν editum ante. Emendavit
 M. du S.
 (2) Ἀρῶν] Ἀρῶν Edd. Et sic fuisse in V. & C. testatur
 Solan. qui tamen delecto fecerat ἀρῶν, ego ἀρῶν. J. F. R.
 (3) Ἠψῆ] Sic dedit Solan. quum in C. sit ἔψη.
 (4) Ἠλῆθ] Ἠλῆθ V. prave. quod in Impress. recte muta-
 tum erat. M. du S.
 (5) Κρατιμῶν] Vid. Schol. 28. ad Jov. Conf. ubi κρατι-
 μῶν scriptura est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed quum
 vocalis brevis ante litteram liquidam poëtis non semel produ-
 ci solet, nihil hic mutavi. J. F. R.
 (6) De hīste videndus Strabo Lib. X. Ex quo, advocata &
 Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes
 hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae
 Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt.
 Hoc fabula, id est antiquae Graeciae fama docet, idemque
 apparet ex ἰωνικῇ καίσι quum memoret Strabo. Hebraice

צור Cherub dicitur vir fortis, ut multis probat vir Doctiss. I.
 Spencerus de ritualibus Moysi legibus, p. 764. unde Angeli di-
 cuntur Cherubini, hos est fortēs, ut alibi dicuntur צור
 quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt.
 2. Confunduntur cum Καβίρῃς, ut ibidem testatur Strabo:
 ita & Hebraice צור Cherub & צור Chabir, unde Cabiri Dii,
 unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3. Co-
 rybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, audo-
 ribus Herodoto & Strabone, quibus adiungas licet Spencerum &
 Bochartum. 4. Idem dicebantur esse cum Caretibus, qui fue-
 runt etiam viri fortes, Hebraice צור, ut ostendit Bochar-
 tus. Verum ista γαίματ' ἡμῶν, donec Mythiconum Temporum
 Historiam edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus hi-
 storias. J. Clav. De varia δαίμονων opinione, significatione ac
 denominatione multa Clar. Jacob. Ode, in eruditissimo opere,
 de Angelis, p. 172. — 188. Et si Corybantes his non adnomen-
 ret, quum revera erant homines. J. F. R.

Ἀναδέσθαι] Haec lectio etiam adscripta erat margini
 Ed. meae Hagenaeanae; & quia Jun. & O. eam firma-
 bant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36.
 ταῦτ' ἀναδέσθαι, ἀνέχσθαι; quamvis alia occasione. Et si
 enim ἀναδέσθαι hic vertendo: Recipietis, (ut Cl. Ges-
 ner. dederat) sensum non malum fundat; ac διχρῶν
 quoque de oraculis dicatur, ut ap. Aristoph. Pl. 63.
 Δίχρ' ἔ' ἀνδρῶν ἔ' ἄρῃα τῷ Θεῷ. Alterum tamen praec-
 stare, facile se probabit intuenti. Gujerus vero levio-
 re mutatione pro ἀνέχσθαι, ἀμῖσθαι potuisset legere, ne-
 que tum opus fuisset particulam negativam in adfir-
 mativam mutare. Non possum tamen quin addam,
 quae Cl. L. Bes in Obi. Crit. p. 66. super hoc loca

addert, ait autem: insulse Interpretes, quorum alter:
 Quod caperetis, nisi carmine responsum daret. Alter:
 Suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum ora-
 culum protulero. Sensus est, Recipietis autem in vos,
 si non metro constant iusto, quae dicam. q. d. Si jam
 non pedibus suis constant carmina, quae proloquor,
 vi vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praer-
 monui me solitis instrumentis meis hic destitutum esse,
 sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, Ἀναδέ-
 σθαι pro ἀναδέσθαι εἰς ὑμᾶς τῷ αἰτίαν, quemadmodum
 in Parasico p. 24. ἀναδέχονται εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His
 lectis eo magis impulsus sum ad rejiciendam vulga-
 tam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio
 &

31. APOL. Percipite, o superi, quae jam
canit augur Apollo,
Late super rigida, quam constituere va-
lentes
Arguo clamore viri, verbisque petulci,
Multum hinc alectris crocibibus aëra
indo,
Non sine lucentis stivae terroribus, implent,
Curvo ac ubi vultur comprehenderit ungue
cicadam:

ΑΠΟΛ. Κέκλυε μανιπόλῳ τὸδε θε-
σφαιον Ἀπόλλωνος,
Ἀμφ' ἐριδ' κρυέρῃς, ἢ ἀνέρες ἐγ' ἡσάλο
Ὀξύβοαι, μύθοισι κορυασόμενοι πυκνοῖσι.
Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθῃ ἢ ἑτεραλκείῃ
κλωγμῇ,
50 Ταρφέ' ἄκρα κόρυμβα καλαπλήσασ-
σιν ἐχέτλης.
Ἄλλ' ὅταν αἰγυπιὸς γαμφώνυχος
ἀκρίδα μάρψῃ,

Δη

h Ἑτεραλκείῃ] ἢ ἐκλεικλήῃ κλωγμῇ O. i Ἄκρα κόρυμβα] Ἀκροκορυμβία O. k αἰγυπιὸς] αἰγυπτι-
male O.

& Ellipsis: quin etiam ἀναδύσθαι δ', potius, quam
δὲ legat, si ex illa consequentia in alios culpam car-
minis mali conjicere voluerit.

35. Ἡ ἰριμύτης] Quum καὶ pro ἡ haberent Edd. pos-
terior ex f. recepi, & ex marg. Hag. Et si f. i. ἡ καὶ
exhibet, possumus tamen illo καὶ satis carere; & ut
quis dicat, καὶ simul servandum fuisse, vertendumque
cum emphasi, aut interpretari etiam, nondum tamen
permovere ut credam eo opus esse; nam an plus est
interpres, quam patronus, ut incrementi particula
addita requiratur? Verterant jam olim, aut interpre-
tes, licet καὶ retinerent; cumque sic adjuvare Graeca
vertendo cogenter, quidni eodem jure lectionem
Graecam juvamus aptum vocabulum recipiendo, &
illud καὶ satis jam hic & alibi frequentatum, rejicien-
do? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo
magni est.

36. Καὶ χαλάν] Et hic secuti sumus auctoritatem
Mss. Ox. P. & Edd. Ven. cum in aliis legeretur, ἡ pro
καὶ, vide Herod. I. 47. p. 11. & Nost. Z. El. c. 14.
& Δι. c. 1.

Καὶ χαλάν] Necessaria erat vel sine Codicum aucto-
ritate mutatio τῷ ἡ, in καὶ; nam vulgata historiae re-
pugnat; simul enim & permixtas testudinis agnive
carnes coctas fuisse, supra jam c. 14. f. v. Conf. vidi-
mus ex Herod. I. 47. (al. p. 20.) Et sic Noster de re
eodem infra in Bis Acc. sub init. ἀρσεν καὶ καλάν.
& supra l. c. etiam ἀρσεν καὶ καλάν. Nec ab-
horrerem a τῷ ἡ recipiendo; pro quo deinde ait
ἡ αὐτὸ ἔστιν. Sed quia non tanta necessitas, vulga-
tam passus sum retineri.

41. Κόρη ἀνασθεμένη] Non poterat Benedictus vo-
cem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est
οἰσθῆται κόρη, quae nihil ad vaticinantes. Basilenses
clarius cognatum semos erigentium horror. Horrentes
enim & jactatas comas in vatibus agnoscunt Latini.
Heliadornis libro 111. dicit τῆς κόρης ἀνασθεμένης & τοῖς
κατέχουσιν μιν ἀσθεμένης.

44. Κελευτῇ] Adi Aristoph. Ίσπ. 298. B. & 348.
unde hoc imitatus est Lucianus.

47. Μύθοισι κορυασόμενοι πυκνοῖσι] Subtilibus armati
sermionibus.

48. Πολλὰ καὶ ἔνθα μόθῃ] Πολλὰ καὶ ἔνθα ἔνθα μόθῃ.
Th. M.

Πολλὰ καὶ ἔνθα μόθῃ] Quod Marcell. inferendum mo-
net, id in Edd. jam inveni, & Homero familiarissi-
mum est ἔνθα ἔνθα, ut Il. B. 462. E. 223. H. 156.
&c.

50. Ταρφέ' ἄκρα κόρυμβα] Ridiculus sit, si quis se
plane interpretari posse dicat, quae Momus ipse ob-
scuritaris nomine effuse ridet. Illa obscuritas ab hoc
versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus,
ταρφέ' est densus, ut silva, ut fruges, κόρυμβα dici
possunt summa, q. d. κορυφαία, uniuscujusque rei,
ut corymbi plantarum, ut aplustria navium; ἐχέτλης
stivam esse aratri, constat; poni nonnunquam etiam
pro sulco, monet Hesychius. Igitur vel hic sensus esse
potest, ab hoc tumultu disputantium philosopho-
rum spicas in densis sulcis moveri: vel, quoniam ni-
hil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendum Deo-
rum, Jovis in primis, anxietatem & sollicitudinem
pertineat, ταρφέ' ἐχέτλης ἄκρα κόρυμβα est absurda,
& simili oraculis aliis descriptio caeli, Deorumque.
Nam ἐχέτλης, si serio iugari porro placeat, dixisse
potest, per metalepsin pro ἀμύγῃ s. plaustrum illo cae-
lesti, (vid. Il. Σ, 488.) quod polo vicinum est; po-
lum pro caelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte
potuit; caelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur
sententiae magis accommodatum, sequi in interpre-
tatione placuit. Porro ἀκρίδα potest alludere ad τῆς
γοφίας Atheniensium, si, ut videtur, Timocles A-
theniensis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed
ob hoc satis est, ne ludibrium debeamus Momus. Quo-
rum pertineant οὐρύβοι, κλωγμῆς, κορυφαί, ἔνθα, ἡμῶ-
ν, & verba prope omnia, nempe ad injuriam & ir-
risionem philosophorum, non est obscurum, si quis
velit attendere.

52. Ἄλλ' ὅταν αἰγ.] Homer. Odys. X. 302. M. du S.
Ibid. αἰγυπιὸς] Mf. Ox. αἰγυπτιός, corrupte. Vide
Od. X. 302. & Il. II. 418.

Q 999 3

65. G.

Δὴ τότε λοῖσθ' ὁμοφρόροι ^α κλάγξουσιν
κορώται.

Νίκη δ' ἡμίονον, ὃ δ' ὄντο ^β τοὰ τέκνα
κορώται.

ΖΕΥΣ. Τί τῷτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε;
καὶ μὴν ἔ γελοιὰ τὰ ἐν ποσὶ παῦσαι κα-
κόδαμον, ἀποπνιγὴν ὑπὸ τῷ γέλωτι. 60

ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ'
ἔτω σαφεῖ καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἐν ἡδὴ καὶ ἡμῖν ^γ ἐρμηνεύσεις ἀν-
αὐτὸν ὃ, τί καὶ λέγοι. ΜΩΜ. Πάνυ πρό-
δηλα, ὥστε ἔδεν ἡμῖν Θεμιστοκλῆος δέησις. 65

Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ἔτασι ἀφ' ἧρῃδην, ἰγνῶντα
μὴ εἶναι τῷτον, ἡμᾶς δὲ ὄντας κληθῆναι, καὶ
Δία, καὶ ἡμίονον, τὴν πιστεύουσαν αὐτῷ,
ἰδὲ ὅσον αἱ ἀκρίδες τὸ νῦν ἔχοντες.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, ^δ εἰ καὶ 70
μέτοικός εἰμι, οὐκ ὀκνήσω ὁμῶς τὰ δοκῶντά
μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἡδὴ συνελθόντες ἀφ'-
λέγων) τηλικαῦτα, ἢν μὲν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρ-

*Tunc saepe imperiferas cornices nubiū cla-
gent.*

*Victores muli, aut asinus sobolem aristas
acrem.*

JUP. Quid pleno ita rictu rides Mome?
Verum ridicula non sunt praesentia. Desi-
ne, infelix, suffocaberis a risu. MOM. Et
qui possim desinere, Jupiter, super ora-
culo ita claro ac dilucido? JUP. Ergo
etiam nobis illud explicaveris, quid sibi
velit. MOM. Manifestum omnino. Ita-
que nihil nobis opus erit Themistocle, ad-
eo diserte dicit oraculum, hunc praesti-
giatorem esse, nos vero asinos clitellarios,
ita me Jupiter, & mulos, qui credamus
illi, & neque tantum mentis quantum ci-
cadas habere.

32. HERC. Ego vero, Pater, quam-
quam inquilinus modo, tamen non cuncta-
bor quid mihi videatur dicere. Nempe
cum jam congressi disputabunt, tum ego,
si quidem Timocles superaverit, procedere
finam

^α Κλάγξουσιν] Κλάγξουσιν Ο. ^β Κορώται] Adscriptum κορώται Ο. ^γ Ἐρμηνεύσεις] Ἐ—οι marg. ΑΙ. ^δ Εἰ] Male omissum in O.

65. Θεμιστοκλῆς] Καὶ γὰρ μάλα ὁ Θεμιστοκλῆς συνήκε
τῷ δούλῳ Ἀθηναίῳ χρησμῷ, ὅτι περὶ Ἀθηναίων ἐπὶ αἰρέσει
ἱμαντισμοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ αἰμῶνι α. τοῖς (1) ἐκλιπαῖν τὸ ἄστυ,
καὶ ἀνίστασθαι πύθια τὸ, Τίχον (2) τριτογενῆ ἔκλινον διδοῦ
ὑπόστα Ζηνός, καὶ, ὡς δὴ Σαλαμῖς, ἀπὸ τοῦ δὲ ἐν τῇ τῆς
γυναίκῃ, ὡς ἐν μόνῳ Θεμιστοκλῆς ἀνιόντος ὃ, τί ἐ λέ-
γει ὁ χρησμός, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀσυνεταῖς οὐκ. ταῦτα ἐ

ἦν ἀφ' οὗ τοῦ Μῶμο. ὅτι παρ' οὗ τοῦ ταῦτα τῷ χρησμῷ
ἔκρινε, ὡς μὴ διδοῖται Θεμιστοκλῆος ἱγνῶντος. V. (Histo-
ria late apud Herodotum C.)

67. Κληθῆναι] Μιγάλας. G.

70. Εἰ ἐ μέτοικός εἰμι] Ἐπειδὴ ἀνθρώπος εἰμι, ὡς λέ-
γεται, πρὶν γένεσθαι διός, καὶ οὐκ ἔτι ὑμῶν μετέκτισται. V.
(Inquilinus. C.)

(1) Ἐκλιπαῖν] Ἐκλίπῃ C. grave.

65. Θεμιστοκλῆς] Consule, si non meministi, Corn.
Nepos in Themistocle. Is enim oraculi mentem
enarravit, quo sese muris ligneis tutari Athenienses
jubeantur. Vide supra c. 20. & adde Polyaeu. Strat.
I. p. 40. M. du S.

Θεμιστοκλῆς] Alludit ad oraculum de domibus li-
gacis. V. Pitararch. F. G. Idem notum ex Corn. Nep.
in vit. Themistoclis c. 2. J. F. R.

67. Κληθῆναι] Laudantur versus quidam Lytippi,
in quibus pejus quid Ahae est κληθῆναι.

Εἰ μὴ τοῖς καὶ τὰς Ἀἰῶνας εἰλεχθῇ. i.

Εἰ δὲ τοῖς καὶ, μὴ τοῖς καὶ, ὡς δὴ.

Εἰ δὲ ὑμῶν ἀποπνιγῆς, καὶ θύμῃ.

Hacc ex notis Kistebus ad Porphyr. No. 18. M. du S.

80. Βοιάτῃς] Sic Herodotus:

Βοιάτῃς ἐν σταθῷ ἡμετέροις αἰὲς ἡμετέροις.

Ibid. Ἐπιτοκλῆς ἐπὶ ποταμῷ τοῦ αἰῶνος] Sic omnes
quos vidi Codices. Sed non dubito quin legendum
sit ἐν pro ἐπὶ, ut infra Somn. L. Bos.

81. Ἐπὶ ποταμῷ] Mihi non est dubium, legendum
esse ἐν ποταμῷ. Calligraphorum vicini in utraque vo-
cūla exprimenda ductus corruptioni occasionem de-
dere. J. M. G.

Ἐπὶ ποταμῷ] Recte dixerunt L. Bos. & J. M. Goss.
in legendum pro ἐπὶ. Quare, cum Fl. etiam id ha-
beat, sic Luciano reddidi. J. F. R.

82. Αὐτῷ Μαραθῶν] Pugna enim Marathonica in ca-
porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti da-
tum, ut in decem praetorum numero prima ejus imago
re-

finam institutam pro nobis disputationem: si verb quid factus evenerit, tum jam ego ipsam concussam, si ita videtur, porticum in Damidem injiciam, ne homo execrabilis contumeliis porro nos afficiat. M O M. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, quod dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot homines, & insuper totam porticum cum suo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in posterum orationem ornabant oratores, maximo isto dicendi argumentum privati? Praeterea vivus quidem cum esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse talia, nos autem eorum esse expertes. H E R C. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant? JUP. Omnino. H E R C. Et jam si quis contumeliosus in me sit, aut templum spoliando

αχῇ, ἑ εἰσάγωμεν προχαρῶν τ' συννοίας ὑπὲρ ἡμῶν. ἦν δέ τι ἑτεροῖον εἰποβαίη, τότε ἦδη τ' εἰσὼν αὐτῶν ἔγωγε, εἰ δοκεῖ, ἀφαισείας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμει, ὡς μὴ κατάρατ' ἂν ὑβρίζῃ εἰς ἡμᾶς. Μ Ω Μ. Ἡράκλεις, ἢ ἰὼ Ἡράκλεις, ἀγροίκον τὸ οὗτο εἶρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίαν, ἔξαναπολέσαι ἐν πονηρῷ τοσούτους, καὶ προσέτι τ' εἰσὼν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγείρῳ; καὶ πῶς ἂν τῶτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἐτι ῥητορεύοιαν, τ' μεγίστην εἰς τὴν λήγην ὑπέθεσιν ἀφηρημένοι, ἀλλὰ ὡς τὸ ζῶντι μὲν σοι δυνατόν ἴσως ἦν τι πρᾶξαι τοῦτο. ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάνηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι οἰσμέν. ΗΡΑΚ. Οὐκ ἔνν ὁπότε τ' λέοντα, καὶ ὑδραν ἐφόρουον, αἱ Μοῖραι δὲ ἐμῷ ἐκεῖνα ἐπραΐον; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα. ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἢν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, καὶ πεισουλῶν με

^e 'Εάσωμεν] 'Εάσωμεν Fl. ^f 'Υπὲρ] Sic recte Edd. & O. Περὶ γ'. ^g 'Ετεροῖον] 'Ετερον P. Nil mut. M. ^h 'ἰὼ] 'Ω O. ⁱ εἰσάπολέσαι] 'Απολέσαι Fl. ^k 'ἔν] Ita restitui ex Fl. 'ἔν Edd. sect. male. ^l 'ἴσως] Inserui ex O. Deerat in Edd. ^m τὸ πρᾶξαι τοῦτο] Πρᾶξαι τοῦτο Fl. omisso τὸ.

79. 'Ἡράκλεις ἰὼ] Τοῦτο εἰσάγειν ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἔστι ἐν ἐπιφθίγμῳ ἐκκλητικόν. (3) ἐκκλητικὸν μὲν ἐν τοῦτο ὡς 'Ἡράκλεις. V.

80. Καὶ δεινῶς Βοιωτίαν] Εἰς ἀμαθίαν ἐκλάπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ εἰς τὴν παροιμίαν, Βοιωτὶα δε. 'Ἐπὶ δὲ 'Ἡράκλεις Βοιωτὸς, ἔξ 'Αλκμήνης γ', θρωικῆς πάνυ πισκνύται. (4) τὸ μὲν γὰρ προφανές. . . . ἐπὶ . . . τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν ἀφαισείας ὡς Βοιωτὸν. V.

81. Καὶ προσέτι τῶν εἰσῶν] Τάχα ἐν τῇ τοῦ τῇ λεγομένη

τῇ ποικίλῃ τὰ (5) περὶ Μαραθῶνα ἐγγράφῳ. (6) διὰ ταῦτα φησὶν, ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνέκησαν, Κυναιγείρος δὲ εἰς τὴν ἀριστευσάμεν ἐν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. ἀφαισείας δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνῳ καιρῷ ῥήτορας, ὡς συγχρότους τοῦτων μεμνημένοι ἔδει δεινὸν ἐν ταῖς δημογραφίαις, ἀλλ' ἐκκλητικῶς χαρὶν τῷ χυδαίῳ ὁμίλῳ. ὥσπερ ἐ αὐτὸς ἔπος φησὶ ἀφαισείας ἐν τῇ ῥητορικῇ (7) διδάσκαλος. V.

(3) 'Εκκλητικόν] Sic mutatum erat in Editis. 'Εκκλητικόν V.

(4) Τὸ μὲν γὰρ προφανές] Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. videtur lacuna eadem fuisse quae hic & in Ed. Cler. est; quod vacua spatia punctis tantum implevit Solan.

(5) Περὶ] Κατὰ C.

(6) Δι] Διᾶ antea edebatur; sed cum in C. esset: προσηγορία hoc dicit, patebat legendum διὸ ἰδὲ in Cod. V. recte fuisse notavit Idem. Quare id recepi.

(7) διδάσκαλος] haec dedit M. du S. pro vulgato διδάσκαλος. Obscurum, etiam non addit unde sic emendari; quia sic melius, & sic solet; per me tamen vulgatum non mutavim; sine auctoritate Codicis.

poneretur, ipseque hortaretur milites, praeliumque committeret, teste Corn. Nep. in Milt. de Cynaegiro, quod asseram, nihil habeo, nisi quod statuam ei aeneam nullam fuisse constare ex Διων. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhe-toribus quod addit, illustratur ex Per. c. 18. quem locum ipse inspicito.

84. Τῶ μεγίστῳ — ὑπέθεσιν] Ridiculum argumen-

tum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud caussabatur, se non habiturum, ubi pileum imponderet. Nempe deridet iusjurandum illud Demosthenis, Οὐ μὴ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit Longinus l. 16. ubi omnia quae hic dici possent, Viri docti, praefertim Tollius. Add. tamen Spanhem. ad Aristoph. Neph. 982.

86. 'ἴσως] Ex Mf. Ox.

M. du S.
98. O

τῶν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦ, ὅτε ὑπὸ τριφῶ αὐτόν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑ. Οὐκὲν ἀκῶσον, ὦ Ζεῦ, μὲν παρρησίας. ἐγὼ γὰρ ὥς ὁ κομικὸς ἔφη, ἀγροικὸς εἰμι, καὶ σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ὅτι τὰ ὑμέτερα, μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τὴν ἄλῃν, ὅπου με γυμνὸν ἔχουσα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἶδωλα φοβηθήσεται τῇ ὑπ' ἐμῆ πεφορεμῶν θηρίων. ΖΕΥΣ. Εὐγε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς, Φασὶν ἀπέσπας ὡς τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλον.

meum; aut evertenda statua; nisi Parcis solim ita decretum fuerit, illum non elidam? JUP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Jupiter, libere dicentem. Ego enim, ut ait Comicus, sum rusticus: scapham voco simplex scapham. Si haec est vestra conditio, longum ego valere jussis vestris istis honoribus, & nidore, & victimarum sanguine, ad inferos descendendo, ubi me, nudum si habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. JUP. Euge, domesticus, ajunt, testis! compendifecisti enim Damidi ne illa dicat, cum ipse subjicias.

33. Sed

a Ἑμέτερα] Ἑμέτερα Fl. b Μακρὰ] Sic dedi ex P. Μακρὰν Edd. c Γού] Γ' ἂν ἔν P. Nihil mut. Fl.

6. Εὐγε οἴκοθεν ὁ μάρτυς] Παροῦσα ἐπὶ τῇ καθ' ἑαυτὴν φερνῇ μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ ὡς οἴκῃ ὁ μαρ-

τυρία. καλῶς ἔν ἰσχυρῶς αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τὴν θῆραν τὴν Ἑρακλῆος ἐλάλησεν. V.

* Ἐξ οὗ] Omissum in editis ἔξ supplēvit M. du S.

98. Ὁ κομικὸς] Aristophanes, sed locus non succurrit. V. Συγρ. c. 41. M. du S.

1. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς] Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Asino. καὶ τοῖς ὀφειλόμενοις πρὸς τοὺς μακρὰ χαίρειν λέγων. In Gallo. ὁ Ἀχιλλεύς ἰππὸν μακρὰ χαίρειν φράσας τὸ χρηματίζων. Pagina tamen 229. μακρὰν χαίρειν τοῖς πρὸς φράσας.

Μακρὰ χαίρειν] Quia sic supra, Asin. c. 46. Infra Gall. c. 2. atque alibi apud Nostrium invenitur, & Cod. P. id suppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & Aristoph. Pl. 612. μακρὰν χράειν. Item Eccl. 425. & passim, non μακρὰν. Clariss. Gron. recte quidem notat, infra tamen in Bis accusato, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi (v. ejus Dial. c. 21. post med.) sed quum ibi Juntina quoque, item Cod. P. habeant μακρὰν, non dubitavi utroque loco sic edere; nam sic verius videtur; licet μακρὰν non omnino damnare auisim; quid prohibet id adsumere, quod manifesto probum est?

2. Καὶ κνίσῃ] Homer. Odys. A. 606. M. du S.

6. Εὐγας] Εὐρωπῆος. F. G.

Ibid. Οἴκοθεν ὁ μάρτυς] Testis domesticus. Dixi de hoc proverbio alibi, cetera hujus Dialogi sunt centones Homericis & Euripideis.

7. Ἀπίστωται] Id est: Tu, o Hercules fili, testis domesticus es, cujus testimonium contra nos valiturum est. F. G.

8. Ἀπίστωται] Subaudi ἡμᾶς, ἑρρωπῆος. Damidi vero, subintellige & aliis ἀδελφῶν.

Ibid. Ταῦτα] Id est superiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστιν ἡμεῖς, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. F. G.

12. Μᾶλλον δὲ ὁ σὺν, ὦ Ἑρμῇ] Μᾶλλον δὲ ὁ σὺν, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφὸς ἐστίν, ὁ ἀγορεύων, ὁ δὲ τῷ Ποσειδῶνι πρὸς τοῦ γού ἀναπλάσσει, ὁ ἀγορεύων ἐκματίζων. ὡς τὸ ἀδελφωτοποιῶν. Sic scribitur in antiquo codice, pro quo in vulgata habetur ἀναπλατίζων, quod quidem & ipsum idem notat, sed alterius est interpretatio; Tritius scilicet substitutum est minus vulgato. Hoc modo vero verte: Tunc est (ans, Mercuri, frater, fortassis ille, qui ad Poecilen est. Itaque pice est referens, cum quotidie a stasuariis exprimeatur, sc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῇ Ἀγορεύων fortassis, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλῶν, Mercurius ad portulam, cujus crebra apud veteres mentio. Vide Harpocratiōnem, & quae ad illum notat Valesius, nec non Menysii Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox sequentia, ἐν ἡμέρῃ καλλυγῶν ὑποπιττοῦν, εἰναι τὴν μεταφράσιν. Σερεῖ δὲ μοι γίγνεται ἀμφὶ στήθεσιν πλεονεξίας παρρησίας πολλὰ τῇ τέχνῃ, σφραγὶδα χαλκοῦ πᾶσαι ἐντοτυπῶν. Vertunt; cum ad porticum jam fabricaret aeneus, ac perque dorsum, perque pectus ungeret, factusque inopie thorax corpori meo adpenderet, nec arte dispari foret, ex aere totus mihi additur balthens. Ille pice sane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: Cum fabri aerarii pice non illevisset pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus esset appensus, omni aeris figura impressa. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt versus alicujus Tragicis, quamvis in responsione Jovis pro πικρὸν ὦ Ἑρμῶν ἡμεῖς βέλτε τῷ τραγῶδιν legatur in Ms. ἰαμβίζων. Μικρὴν τέχνη, est ars quae imitatur, aut simulat, qualis est pi-

33. Sed quis est ille cum festinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis omnibus circumcirca pulchre & ad amussim factus, ille prisco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, forensis ille, juxta Poecilen, pice enim oppletus est, qui quotidie exprimat ad statuariis. Quid fili, sic curriculo ad nos venisti? Numquid novi nobis de terra adfers? HERM. Ingens quiddam, Jupiter, & infinita diligentia dignum. JUP. Dic jam, num quid praeterea seditionis nobis imprudentibus ortum est? HERM.

Statuariis modo pro more praebui

Pice oblinendum peētus atque tergora.

d'O] Deest in Fl. e [Εκματτόμενος] Sic dedi ex G. L. P. & marg. A1. [Αναπλαττόμενος] Edd. f [Λουγυλάμ] Εὐαγγέλιος male P. [Απαγγέλιος] marg. A1. g [Μυρίας] Nil mutat Fl. h [Επανιτάμενος] Πασοτόμενος marg. A1. i [Υπο] Ex emendat. Jensis. [Υποπιττόμενος] Edd. priores. [Υποπιττόμενος] pejus etiam P.

13. 'Ο ἀγοραίος] 'Ερμῆς + ὁ ἀγοραίος ἱερμαῖος ὡς τὰς Ἀθηναίους, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. ἐκείνους δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τὸ Ἑρμῶ τὸ ἀγάλμα αὐτοῦ. V.

Ibid. Πῆτες γὰρ ἀναπλάσσει] Οἱ ᾧ ποιῶντες τοὺς ἀνδράστας ἐ τὰ ἀγάλματα, ἵδου εἶχον ἐπιλάττειν τὸ

+ 'Ο ἀγοραίος] Articulum in Edd. non comparentem addidit

M. du S.

peñorum, & fictorum. 'Ερμῆς autem ἀγοραίος appellatur a Jove voce una ex duabus conflata Ἑρμῆ + ἄγορᾳ. J.G.G.

13. 'Ο ἀγοραίος] 'Ο Ἑρμῆς ἀγοραίος. F.G. 'Ο ἀγοραίος — Ποικίλῳ] Pausan. Att. p. 27, 22. 'Ιούσι πρὸς τὴν εὐαίαν, ἢ ποικίλῳ ὀνομάζουσι λόγῳ ἡραφῶν, ἢ Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραίος. J.M.G.

14. Εκματτόμενος] Sic etiam P. & L. Propria huic rei vox. Vide Plat. Pol. Γ. p. Ed. Ald. 39. P. M. du S. Εκματτόμενος] Alcibiades III. Ep. 64. p. 434. 'Ο δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβοῦς ἐκματτοῦ τὸ διδασκαλῶν. Filius autem exactissime expressis magistrum. Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cujus glossa ἀναπλαττόμενος videtur, quas in vulgatam irreplevit, ut notius verbum pro minus vulgari saepe solet. J.F.R.

21. Ἐτύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττόμενος ἑστῶτι ἐ μεταφρεῖν] Ut mirifice gessit se Lucianus in commentanda hac loquutione, sic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt cum ad potius jam fabricaret aeneus, passivo intellectu, ut patet ex sequentibus, rem fortasse perhibent, sed non appropinquant Græcis, quæ sunt activa, notantque etiam fabricari vel fingens ara, & ideo obducent pice peñori & tergo. Quod quum de se jectat hic in statua Her-

Tom. II.

Ἄλλὰ τίς ὁ σπυδῆ προσίων ἑτὸς ἐστίν, ὁ χαλκῆς, ὁ εὐγραμμῶς, ὁ εὐπερίγρα-
φῶς, ὁ δὲ χαλκῶς + ἀνάδεον τὸ κόμης,
μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὁ Ἑρμῆς, ἀδελφός ἐστιν,
ὁ ἀγοραίος, ὁ ὡς τὸ Ποικίλῳ. πῶς τῆς
γὰρ ἀναπέπληται, ὅσημέραι ἐκματτό-
μενος ὑπὸ τῷ ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ,
δρομαῖς ἡμῖν ἀφίξει; ἢ περ τι ἐκ γῆς νεώ-
τερον ἀναγγέλλεις; EPM. Ὑπέμεγα,
ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τὸ σπυδῆς δεόμενον.
ZEYΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς
20^h ἐπανιτάμενον λέλθεν. EPM.

Ἐτύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργῶν ἢ ὑπο-
πιττόμενος ἑστῶτον τὸ καὶ μεταφρεῖν

Θά-

ἀγάλμα τὸ Ἑρμῶ πῶς, καὶ ὅτι λαμβάνει τὸ αὐτοῦ ἐκ-
τέμματα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιεῖται. V.

21. Ὑποπιττόμενος] Πῶς πλάττειται. V. (Περὶ
πλαττόμενος C.)

magoras, ultro satis intelligendum præbet id fieri per fabros ætarios. In sequentibus vero & vana & nulla in Græcis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpora circum aliius ar- prenderet arte imitatrice omnem aris celaturam impres- sam habens.* J.G.

Ἐτύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργ. &c.] Ἐτύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργῶν ὁποιατοῦ ἄρτι εἶμαι τι ἐ μεταφρεῖν. ὁμοίως δὲ μοι γένοιτο ἐμὲ σὺν δὲ πλάσσειν, παραφρασεύειν τῇ τέχνῃ σφραγίδος χαλκοῦ πᾶσαν ἰντυτοῦμενος ὥς δὲ ὄχλοι καὶ τινες δύο ἄλλοις παραφρασεύειν, πνευματικῶς σοφισ- μῶν, δέξασθαι τι, καὶ ZEYΣ. Πᾶς, ὦ Ἑρμῆ, ἀγοραῖος βέλτε- ρε, τραγυροῦμενος. Sūnt verba Hermagoræ, fratris Mercurii, ad Jovem, cujus Hermagoræ statua erat ad Poecilen; ut præcessit. Sed verba male & ab li- brariis, & ab editoribus habita. Primo quid est χαλ- κυργῶν ὑποπιττόμενος? Interpres vertit, *cum ad pot- ticus jam fabricaret aeneus.* Ἄντοι. An χαλκουργῶν est aeneus? an ὑποπιττόμενος est cum fabricaret? Deinde in Salmurianse editione, unde nos hæc descripsimus, desideratur vox ἐκχρῆσθαι post ὄχλοι. Scripsit Lucianus χαλκουργῶν ὑποπιττόμενος per anastrophēn præposi- tionis usitatissimam, præcipue poetis; sic Euripides in Phœnissis v. 199.

Rrrr

Emd,

Θάραξ δὲ μοι ^a γέλοις ἀμφὶ σόματι
Πλααδεῖς, παρῳήλια μιμητὴ ^b τέχνη
Σφραγίδα χαλκῆ πᾶσαν ^c ἐκτυπέμεν 25
Ὅρω δ' ὄχλον τείχεσσι, καὶ τινες δύο
Ὡχρὲς κεκράχτας, συγμάχους σοφισμά-
των,

Δάμν τε καὶ —

ΖΕΥΣ. Παῦε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιτε, 30
^d τραγωδῶν. οἶδα γὰρ ὅς τις λέγεις, ἀλλ'
ἐκείνῳ μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται
αὐτοῖς ἡ ἐρις. EPM. ^e Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν
ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες
ἀλλήλους, πόρρωθεν ποθεῖν λαιδουμένους. 35
ΖΕΥΣ. Τί ἔν ἐτι χρὴ παλαιῶν λαιπῶν, ὦ
Ζεῦς; ἢ ἀκροῦσθαι ὅππῃ βίβας αὐτῶν; ὥστε
ἀφαιρείτωσαν αἱ θεαὶ τὸ μοχλὸν ἤδη, καὶ
ἀπάγῃσιν τὰ νέφη ἀναπεταγνύτωσαν τὰς
πύλας τοῦ ἑρᾶν.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ὅπῃ ἔ- 40

Lorica empori totius, rāsum poutat;
Afficta jam pendebat arte simia,
Signum velut totius aeris exprimens.
Turbam venire cerno, et inter hanc duo
Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,
Damingue et —

JUP. Define, optime Hermagora, tra-
goedias agere. Novi enim, quos dicis.
At illud mihi dic, an diu commissa est il-
lis pugna? HERM. Nondum: sed adhuc
erant in velitationibus, fundis petentes se
invicem, conviciis e longinquo jactandis.
JUP. Quid ergo jam faciendum superest,
Dii, quam ut prospicientes illos audiamus?
Quare jam removeant Horae obicem, redu-
cisque nubibus portus caeli pandant.

34. Hercules! quanta turba auditum con-

* Γλάσθ. Sic Edd. omnes. b Τέχνη] Τῇ τέχνῃ Edd. c Ἐκτυπέμεν] Ἐκτυπέμεν. παρῳ. Δι. quod
verum credo. d Τραγωδῶν] Sic Edd. ἱαμβόζων G. L. P. & marg. Δι. e Οὐδέπω] Οὐ πᾶν P. & marg. Δι.
f H] Deest in Fl.

27. *Κεκαρμέναις] Τούτῃ τὰ μεγάλα κρέζεις. V.

29. Δάμν τε καὶ] Μάλιστα καὶ ἐπὶ Ἑρμῶ, Δάμν τε
καὶ Ἡρακλῆς, ὁ Ζεὺς τὸ πρῶτον τοῖς ἀνακτοῖς ἀ-
παῖ. V.

*Κεκαρμέναις] Differt ab lectione Luciani, vid. ad Schol.
hinc tertium Εἰ πάλαι.

+ Εἰ πάλαι] Εἰπόμεναι] οἱ ἐκ πολλῶν, editum erat. Verum
adscriptum Solan. Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur
in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec adposuerat ac si-
gnaverat, ut simul viderentur spectare ad scholium Κεκαρμέναις,
quod in Editis proxime adjunctum erat huic. Unde suspicor
eodem modo etiam κεκαρμέναις legi in C, ut in Luciano. Quia

32. + Εἰ πάλαι] Εἰ ὅτι παλαιῶν. V.

33. *Ἐν ἀκροβολισμοῖς] Ἀκροβολισμοῖς ἐστὶν, ὅτε πρὶν
συμβῆλυσιν οἱ πάλαι καὶ ἀλλήλους βιάσασιν τοὺς βίβας
οἱ τῶν λίθων. V. (praeludium. C.)

autem id non mutavi, ego quoque abstinui, non sicut ceteros
quid ille Codex habeat: nam κεκαρμέναις esse in V. asperet,
& corrigendum tamen ad Lucianum.

+ Ἀλλήλους] Ita bene correxit Noster: nam ἀλλήλους edi-
tum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πάλαι καὶ ἀλλήλους
βιάσασιν. Jam vero συμβῆλυσιν ἀλλήλους jungenda sensum pro-
dunt optimum. J. F. R.

Εἰμὴ τυρόντων, ὅτι ἀποτέλλω ὑπο.

Δεσποτῆς δονήπου, α καὶ τὸν τῆς τῆς.

Deschylos in Prometheo vs. 367.

Ἰπποκράτης ῥέζων Διόνειος ὑπο.

Ubi torretur sub Aetnae radicibus.

Idem fit in aliis praepositionibus, περί, ἐν, ἀνά, fre-
quentissime. Saepe quoque Lucianus prosae oratio-
nis scriptor περί per anastrophe (πῆρι) habet. Est ergo
καλλικρυπῶν ὑπο πιντοῦδρος, cum a fabris acariis
pice linunt. Caeterum sunt omnes jambi, quos No-
ster vel ex Tragico aliquo defumit omnes, vel inter-
polavit; qualibus Tragœdiarum aliorumque poemata

tum centonibus hic libellus est plenus. Respondet
propterea Jupiter, & initio ultimi versus interpellans
Hermagoran, ait, Πᾶς ὁ Ἑρμαγόρας βέλτιτε τραγωδῶ-
νας. Legendum quoque μιμητὴ τέχνης, ejusdem arti-
culo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere
inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut jam
in textu curavimus.) J. F.

*Βούγγυνοι] Jambi septem sic distinguendi &c. F. G.
Eodem modo Gujer. distinguit ut Jambus. Idem fecer-
at La Croix: quare eadem jam non repetam. J. F. R.
Ibid. Καλλικρυπῶν ὑπο Πιτ.] Vide Jamb. Parodia est Eu-
ripidis Orest. 867. & 872. M. du S.

26. Ζεῦχος] Cur Cl. Jamb. dicat Ζεῦχος in Sab-
bar. edit. deesse, nescio; nam omnino adeest in illa
aeque ac in Amph. B. ceterisque. Alias Ζεῦχος non signi-

convenit. At iste Timocles non valde mihi placet contremiscens & perturbatus: corumpet iste omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem asurum se attollere. Verum quod maxime possumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

35. TIM. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento illos esse credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, responde. DAM. Non inquam. Sed tu.

JUP. Huc usque multo noster melius & vocalius exasperatur. Euge. Timocles:

ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

45. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

60. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

60. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

κράσιν ἀπητήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς ἔ-
τ' ἐπ' αὐτῷ μοι δέσσει, ὑποτρέμων ὃ
ταραττόμενον, σπλῆνι πάντα ἐπ' αὐτῷ
5. μεροῖ. δὴλ' οὖν ὅτιν' ἐπ' ἀντάραξ τῷ
Δάμει δυνάσμενον, ἀλλ' ὅτ' ἡμῖν δυνά-
τῳταίον, εὐχόμεθα ὑπὲρ αὐτῶν,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμῶν, ἵνα μὴ Δάμει γε πύθῃ.

TIM. Τί φῆς, ὦ ἱερόσυλε Δάμει, θεοὺς
50. μὴ εἶναι, μὴδ' ἀνθρώπων τῶν ἀνθρώπων;

ΔΑΜ. Οὐκ' ἀλλὰ σὺ πρότερον σπῶκρινέ
μει, ὅτ' ἐπ' αὐτῷ ἐπ' αὐτῷ εἶναι αὐτῶν.

TIM. Οὐ μέντοι, ἀλλὰ σὺ, ὦ μαρὲ, σπῶ-
κρινέ. ΔΑΜ. Οὐ μέντοι, ἀλλὰ σὺ. ΖΕΥΣ.

55. Ταυτὶ μὲν ὅτ' ἀποκλῆναι ὁ ἡμέτερος ἄμα-
τον, εὐφρονέτερον τραχύνει. εὐγε, ὦ Τιμο-
κλῆς,

ἑπ' αὐτῷ τ' βλασφημιῶν ἐν γὰρ τῷ
τῷ σοι τὸ κράτος, ὥς τὰ γε ἄλλα ἰχθύων

σε σπῶκαται ὅτιν' ἐπιτρεφόμενον. TIM. Ἀλλὰ,

60. μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ αἶν' ἀποκρινάμεν σε
πρό-

g. Οὐτ' αὖ] Αἰτίαι marg. ΑΙ. h. Εὐφρονέτερον] Forfan Εὐφρονέτερον. M. du S. i. ἑπ' αὐτῷ] Restitut. ex P. & marg. ΑΙ. ἑπ' αὐτῷ Edd.

48. ἡμῶν] ἡμῶν. G.

signif. tumultuantem, sed tacitam, imo ordine bre, unde εἰχος ἀνδρῶν, ordines militum in acie stantium, Homero frequens. Item εἰχος, unde distichon. Hom. Od. I. 418. De Cyclope: Ἐν τῷ αὐτῷ μοι δέσσει λαοὶ εὐχόμενοι δύνανται. Si qua quendam prehendere possit cum ovibus foras exeuntem. Sed quum ἄλλων addatur, eodem jure veritas tumultuantem, quo exeuntem, quando δύνανται additur. Ceterum & εἰχῶν inveniri in praef. pro εἰχῶν non repetam ex Rever. J. Horrei Obs. Crit. p. 18.

29. Δαμῶν τε κ] ἱαμβικὴ διποδία. J. F. R.

30. Ἐρμηνεύμεν] Hic Ἐρμῆς ἀγορεύει. F. G.

31. Τραγοῦδον] In P. & L. etiam ἱαμβίζον. Sed nihil mutato opus est. M. du S.

36. Τί ἐν ἐν] Senarius, sed ita scribendus: Τί ἐν

πρῶτῳ τῷ χρι λαοὶν ὁ δυνάστης. F. G.

Τί ἐν ἐν] Facilis & plana videtur emendatio Gujetti

versum restituere conantis, Nondum tamen sic edico

curo; quia non certum est, versum ipsum voluisse

proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum

vero, quia Gujetti quarta sede spondeum relinquit.

Alia res est, dico iterum, ubi ex pluribus versibus

sequentibus liquet, Lucianum carmina proferre, quod

ex uno ad usus suos detorto versiculo non constat;

ideoque nimis diligens in uno ejusmodi restituendo

esse nohim. J. F. R.

47. Σιγῇ ἐφ' ἡμῶν] Parodia est ex Homero detorta.

quidem vide II. M. 194. M. du S.

Ibid. Ἐφ' ἡμῶν] Hom. Σιγῇ ἐφ' ἡμῶν, ὅα μὴ πρῶ-

τοῖα εἰς ἄλλοι. F. G.

51. ΔΑΜ. Οὐκ] Id est: οὐκ αἶν' εἰς τοὺς, ὡς προνοῦσι.

F. G.

56. Εὐφρονέτερον] Depravate, ut arbitror; Scripserat,

credo, εὐφρονέτερον. M. du S.

57. Ἐπ' αὐτῷ] Legendum videtur ἐπ' αὐτῷ pro ἐπ' αὐτῷ.

F. G.

Ἐπ' αὐτῷ] L. optime, ut alibi usurpat ἐπ' αὐτῷ. Vi-

de Anab. c. 22. & Pn. c. 16. In omnibus Impressis

ἐπ' αὐτῷ. M. du S.

59. Ἐπιτομή] Cum Doctiss. Priscianus arbitraretur,

in Epist. ad Tit. I. v. 11. ὡς δὲ ἐπιτομή, non

significare ὡς abbreviare, sed fractio coërcere, recte ad

Rever. J. Bl. p. 321. Observ. T. 2. hoc Luciani

testimonio, item alio ex Aristoph. Eq. 840. nec non

Heliod. ac Plutarch. refutatur. Ceterum pro restituere

tamen Pollux p. 972. Forfan & facere ut quis pronus

in eis cadat, vide conjectatum supra pro Imag. c. 19.

J. F. R.

^a πρῶτον. ΔΑΜ. Οὐκ᾽ ἐν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα ἐκράτησας γὰρ τὸ τό γε, ὁμοφρονῶς ἀλλ' ἀνευ τῆ βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

TIM. Εὖ λέγεις, εἰπέ ἐν μοι, εἰ δοκεῖσί σοι, ὦ κατάρσις, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. 6 Οὐδαμῶς. TIM. Τί φῆς; ἀπρονοήτα ἐν ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. TIM. Οὐδ' ἔτι τινι ἐν θεῷ τάττει; ἢ τῶ ὅλων ὀπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὐ. TIM. Πάντα δὲ εἰκὴ φέρε; ἀλόγῳ τῇ Φορᾷ; ΔΑΜ. Ναί. TIM. 7 Εἴτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκύντες, ἀνέχεσθαι, καὶ ἐκαταλεύσεται τὸ ἀλιτῆριον; ΔΑΜ. Τί τὸς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτῶς ὑπὲρ τῆ θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν ὅσα ἀγανακτῶν- 7 των; οἱ γε ἐδὲν δυνὸν ἀφαιρήσασιν με πάλαι ἀκύντες, εἰ γε ἀκύνσι. TIM. Ἀκύνσι γὰρ, ὦ Δάμι, ἀκύνσι, καὶ σὺ μετῴσας ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

ΔΑΜ. Καὶ πότε δὲ ἐκείνοι χολὴν ἀγά- 8 θουσι ἐπ' ἐμὲ, τούτων, ὡς φῆς, πράγματ' ἐχούσας, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπειρα τὸ πλεῖστον ὄντα, οἰκονομῶμεν; ὥστε ἐδὲ σὲ πῶ ἡμίναίῳ ὢν ὀπιτοκῆς αἰεὶ, καὶ τῶ ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκά- 8 σθαι πᾶσι τὰ συγκείμενα. καί τοι ἐγὼ ὁρῶ ὅτι ἢν τινα δὲ ἄλλην ὀπίδωξιν τῆ αὐτῶν προνοίας μείζων ἐξενεγκεῖν ἐδύναίῳ, ἢ σὲ κα-

DAM. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe juratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo execrabilis, providere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant. TIM. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscuntur.

37. DAM. Et quando illi otium ad merendum habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res hujus universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum teulti sunt ob perpetua tua perjurya, & reliqua, quae taceo, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae majorem possint edere, quam malum

te

a Πρῶτον] Sic J. Fl. &c. Πρῶτον P. Πρῶτοι marg. At. b H.] Omitit Fl. Habent cett. & P.

71. Εἴτ' οἱ ἄνθρωποι] Εἴρον ἔτι οἱ ἄνθρωποι, ἢ τῆ χυλίας ἐπὶ τῶν συναλημμένων τῶν ἀνθρώπων, εἰσάγει δὲ οἱ μὲν τοῦτο ποιοῦν * καὶ ταῖς ὁμοφρονίαις. V. C. G. Sic habent: Ἰσχυροί, ἰσχυροί. Τὸ ἰσχυρὸν, ἰσχυρὸν, ἰσχυροῦ ἐπὶ τῶν συναλημμένων τῶν ἀνθρώπων. Consequenter metrici hoc facere καὶ ταῖς ὁμοφρονίαις, ἐποιοῦν ἐπὶ τῶν ἀληθῶν (sic corrupte) καὶ τὸ οὐ βλαμῶν. ἡ- 7 πους καὶ ἀνθρώπων. † (ὃς hoc iterum corruptum) καὶ τῶν οἱ καὶ λογαζομένων utuntur hoc. Plato, καὶ φέρεται ἀνθρώποι; εἰς γὰρ τὸ ἰσχυρὸν οἱ ἄνθρωποι. Quia & passim inve-

* Καὶ ταῖς] Καὶ ταῖς ante editum male. Contexterat Salma. καὶ ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae causa, quia est ex καὶ ἰν constatum, non ex καὶ ἄν. Et ἰν accentum respicit, licet vox καὶ ἰν constet, quia & alia ibi corrupta. J. F. R.

nire est apud Oratores τ' ἀνδρὲς pro τῶ ἀνδρῶν. G.

72. Καταλύσιν] Λιθάσιν. G.

78. Καὶ σὺ μὲν ποτὶ] ἢ μὲν ποτὶ, ὅτι, τιμαρῶνται. De providentia Theologi praesertim Graeci legendi.

ἔτι Πρῶτον ἐ καλῶς διελέγει
τὰ πάντα πᾶσι, ὡς δὲ ἐν βούλῳ.

ἔχ' ὡς λόγος σὺ, καὶ μὲν ποτὶ
πᾶσι τῶν ἐχθρῶν, ὦ Τιμόκλεις, ἐλέγους. G. & C.

Καὶ σὺ μὲν ποτὶ] ὅτι, τιμαρῶνται. V.

† Adscripsit Cl. Hamphr. Lege: ὡς δὲ ἐν βούλῳ καὶ μὲν.

‡ Μὲν ποτὶ] Lege μὲν ποτὶ. Sed sic erat in Cod. M. M. du S.

84. ὦ — τῶ ἄλλῳ] Subaudi ἵνα, vel ὅτι. F. G.

90. Μὲν ἀμύμονας Αἰθ.] Hom. Il. A. 423. M. du S. 93. Αἰθ.

κὺν, καθὼς ἑπιτίφαντες, ἀλλὰ δῆλοι εἶ-
 οσι σποδημῆντες ὑπὲρ τ' Ὀκεανὸν ἴσως μετ'
 ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἐθ' γὰρ αὐτοῖς συνε-
 χῶς ἵναί παρ' αὐτὰς ἑπὶ δαῖτα, καὶ
 αὐτεπαγγέλτοις ἐνίστε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτῃ ἀναίχυντῇ
95 εἵποιμι, ὦ Δάμι; ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τι-
μόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθεν ἀχθεῖσαι σε,
ὅπως ἐπέιδης οἰεῖσθαι προνοεῖν τὰς θεάς.
TIM. Ἡ τάξις με πρῶτη τῇ γιγνομένην
ἔπεισεν, ὃ ἥλιος αἰεὶ ἔαυτῷ ὁδὸν ἰὼν,
100 καὶ σελήνη καὶ ταῦτα, καὶ ὦραι τρεπόμεναι,
καὶ φυτὰ φύομενα, καὶ ζῶα γεννόμενα, καὶ
αὐτὰ ταῦτα ἔως εὐμηχάνως κατεσκευα-
σμένα, ὥς ἔτρεφεα, καὶ κτεῖνα, καὶ ἐν-
55 σονται, καὶ βαδίζουσιν, καὶ τεκταίνεα, καὶ σκυ-
τοιομεῖν, καὶ ἄλλα ταῦτα προνοίας ἔργα
εἶναι μοι δοκεῖ. ΔΑΜ. Αὐτὸ περὶ τὸ ζητού-
μενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάζεις. Ἐδέπω
70 γὰρ δῆλον, εἰ προνοία τούτων ἕκαστον ὅππτε-
105 λείπεται ἄλλ' ὅτι καὶ τοιαῦτά ἐστι τὰ γι-
γνόμενα, φαίηκεν καὶ αὐτὸς ἢ μὴν αὐτίκα
πεπεισμένος ἀνάγκη, καὶ ὑποτινὸς προμη-
θείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἐπεὶ γὰρ καὶ ἄλλως δε-
ξάμεθα, νῦν ὁμοίως, καὶ καὶ ταῦτα συνίστα-
110 νται, οὐ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις ἢ
ἀνάγκη.

Rrrr 3.

ἀνάγκη. εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις
σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γινόμενα μὲν, ὅποιά
ἐσσι, καί αὐθιμονόμῳ καὶ ἐπαινῶντι, αἰομέ-
νω δὲ σποδείξιν ταῦτα εἶναι, τῷ καὶ προνοίᾳ
ἀλλὰ πάλιν αὐτῷ ἕκαστον. ὥς τε τὸ
κωμικόν, τῷ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο
δὲ μοι λέγε.

TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ
τῷ τῷ δὲ σποδείξεως. ὅμως δ' ἐν ἔργῳ,
σποδῆναι γὰρ μοι Ὀμηρὸς σοι δοκεῖ ἀρι-2

στοιχῆς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

TIM. Οὐκ ἔν ἐκείνῳ ἐπέειπεν, καὶ προνοίαν

καὶ θεῶν ἐμφανίζουσι. ΔΑΜ. Ἄλλ', ὡς θαν-

μάσει, ποιητῶν μὲν ἀγαθὸν Ὀμηρον γενέσθαι,

πάντες σοι συνομολογήσονται, μάρτυρα 3

δὲ ἀληθῆ πρὸς τοιαῦτα, ὅτι ἐκείνῳ, ὅτε

ἄλλῳ ποιητῶν ὑδὲνα. ὅτε καὶ ἀληθείας

μὲν αὐτοῖς οἶμαι, ἀλλὰ τῷ κληῖν

τῷ ἀκρίβειας, καὶ ἀλλὰ τῷ μέτροις τε

κατάδοσι, καὶ μέθοις καὶ κληῖν, καὶ ἄλλως 3

ἀπαντα ὑπὲρ τῷ τερπνῷ μηχανῶν).

Ἀτὰρ ἡδέως ἀν' ἀκασαίμι οἷς τισι μάλι-

στα ἐπέειπεν ὅτι Ὀμήρῳ ἀρα οἷς πρὸς τῷ

Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβέβηκεν συνδῆσαι αὐτὸν

ἢ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφός, καὶ ἡ γυνή, καὶ 4

εἴγε μὴ τὸ Βριάρεον ἢ Θέτις ἐκάλεισεν, ἐλεή-

σασα τὸ γινόμενον, ἐπεπείδητο ἀν' ἡμῖν ὁ

βέλτιστος Ζεὺς, συναρπαδοίς. ἀνθ' ὧν καὶ

nimirum indignaberis, si quis tibi non ob-
sequatur, ea quae sunt, sicut sunt, enu-
meranti & laudanti; simul vero putanti,
hanc demonstrationem esse, providentia
quodam illorum unumquodque vices suas
servare. Igitur, ut est in comoedia, Hoc
subdolum videtur: adfer alterum.

39. TIM. Equidem non puto alia opus
esse in hisce demonstratione. Attamen in-
terrogabo. Etenim responde mihi. Home-
rusne videtur tibi optimus poeta fuisse?
DAM. Sane. TIM. Illi ergo credidi
providentiam Deorum declaranti. DAM.
Verum enim vero, homo admirabilis, poë-
tam quidem bonum fuisse Homerum, o-
mnes tibi largientur: testem autem idoneum
talium, neque illum, neque alium quem-
cumque poetam. Neque enim veri illis cu-
ram esse, puto, sed ut auditores decul-
ceant; atque ob id ipsum, versibus occi-
nunt, & personant fabulis, & in univer-
sum jucunditatis causa machinantur om-
nia.

40. Verum libenter audierim, quibus
maxime Homeri dictis fidem habueris: num
illis quae de Jove dicit, infidias illi fecisse
aut ligarent, etiam, & fratrem, & uxo-
rem? & nisi Briareum advocasset Thetis,
miserata factum; in compedes forte raptus
nobis esset Jupiter optimus. Pro quo etiam
be-

a Διατάττω] Sic dedi ex G. P. L. & marg. A1. qui ἀγασσώ. Διατάττω Edd. priores. b Δ] Abest
a Fl. c Σω] Abest ab O. d Μίλιν] Sic Fl. Fr. B2. P. S. Μίλιν 7. & P2. Μίλιν male O. & marg. A1.
e Οἶμαι] Deest in O. f Τοῦτο] Το O. g Καίληχῶσι] Καίληχῶσι male Fl. h Ὑπερ] Deest in O.

21. Ὑπομόχθηρον] Ἀνίτην. G.

33. Καλῶ] Θάλασσαν. V.

40. Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφός, καὶ ἡ γυνή] Ἡ Ἀθηναίη,
καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. V.

recte Orphocæus ac laudibus efferas.

J. G.

20. Διατάττω] Manifestum mendum est in his
verbis Epicurei Philosophi, quibus dixerat Stoicos
iplos τάξιν vocare ἀνάγκην. εἴτα δηλαδὴ ἀγανακ-
τήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γινόμενα μὲν, ὅποιά
ἐσσι, καί αὐθιμονόμῳ καὶ ἐπαινῶντι, αἰομέ-
νω δὲ σποδείξιν ταῦτα εἶναι, τῷ καὶ προνοίᾳ
ἀλλὰ πάλιν αὐτῷ ἕκαστον. Inter-
pretet: Deinde scilicet indignaberis, si quis te non se-
quatur, cum ea quae sunt, qualia sunt enumeret &
laudes, & putes hisce demonstrasse, horum unumquod-
que imperari providentia, Atqui non permittantur,

sed eundem servant ordinem illi syderum motus,
temporum vices, & quae enumeravit alia. Scriben-
dum sine dubio, ut est in Mf. ἀγασσώ, regi, ad-
ministrari providentia. Sic paullo ante Timocles
quaerebat: ὅτι ἐπὶ τοῖς καὶ θεῶν τάξει) καὶ τῷ ὅλῳ ἐπιμέ-
λεια. Hoc igitur πεποιημένον nulla ne providentia regi-
tur?

J. G. G.
Διατάττω] Ex Mf. Gr. P. & L. Infra iterum δι-
τάττω ἵκατα.

Διατάττω] Hoc praetuli vulgatae ἀγασσώ, quia quatuor Codd. habebant, & melius videtur, ver-
sio-

beneficio gratiam relaturus Thetidi, deripit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe jacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii praelia miscuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem superaret, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latona ut contra fecit nililum dator Hermes.* Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fess & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob caussam aprum horribili magnitudine, & robore cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

41. JUP. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damia. At noster desperare videtur, metuit enim, & aliquantum tæssit, & apparet abjecturum esse clypeum: & jam circumspicit, qua se subdu-

σπασσόμενοι τῇ Θέτιδι τὴν ἑρπυσίαν, ἄσπεκτα τ' Ἀγαμέμνονα, ὄντορ τινα φευδὺν ὁππέρμας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν σποδάνοικα ὄρας, ἀδύνατον γὰρ ἦν αὐτῷ, κορυφὸν ἐμβαλόντι, κατὰφλέξαι τ' Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἅπερ τῷ ἀκατέωρα εἶναι δοκεῖν. ἢ οὐκ ἔστι σε μάλιστα εἰς τ' ὅτις ἔπεισεν ἁλὸς ἀκίστα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτραψε τ' Ἀφροδίτῃν, εἴτα τ' Ἀρην αὐτὸν, Ἀθηναίᾳς ὁρμηκελεύσας, μὲν μὲν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχων ἀκαμίστ' ἄρρενες τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηναίᾳ μὲν Ἀρην κατὰ γαστήρ, ἄτε καὶ πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τῷ τραύματι, ὃ οὐδὲ τῷ Διομήδεις εἰλήφει, Ἀητοὶ δ' ἀντίστησάων ἐρίοντι Ἑρμῆς. ἢ τὰ θεοὶ τ' Ἀρτέμιδος σοι πειθὰν ἔδωκεν, ὡς ἐκείνη μοιρῶσα ἡγανάκτησεν ἐκλήβισα ἐφ' ἐστίασιν ὑπὸ τῷ Οἰνέως. καὶ οὐ γὰρ τὸ τοῦ σὺν τινι ὑσφρυνᾷ, καὶ ἀνυπόστατον τ' ἀλκήν, ἢ ἐπαφῆκεν ὅτι τ' χάραν αὐτῆς. ἄρα ἐν τῷ βύτταυτα λέγων σε Ὀμηρὸς ὡς πέπεικε;

ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἡλίπον, ὦ θεοὶ, ἀνέβησε τὸ πλῆθος, ἐπαυῶντες τ' Ἀάμιν· ὃ δ' ἡμέτερον, σπορμυδῶ ἔοικε· δέδωκε γὰρ, καὶ ὑποτρέμει, καὶ θηλὸς ὅστις σπορρίφων τ' ἰσοσπίδα, καὶ ἤδη διεβλέπει οἱ παρὰ τοῦ σπο-

ἢ Ἐπιστάσας] Ἐπιστάσας marg. ΔΙΥ. k Ἐμονομάχων] Ἐμονομαχοῦντο O. l Ἀρρενες] Οἱ ἄρρενες τε & αἱ θ. O. m Πιπτομένη] Προπιπτομένη O. n Ἐριοντι] Ἐρίοντι O. & Edd. Εὐριοντι J. o Μιμνήσκοντα] Μιμνήσκοντα O. p Ὑπο] Ἐπὶ O. q Ἐπαφῆκεν] Ἀφῆκεν O.

45. Οὐαίρε τινι] Πάντα ταῦτα Ὀμηρὸς περὶ τοῦ Διὸς εἶπε, πολλὰ δὲ παρὰ τὸ Ὀμηρον αὐτὸν παρὰ τὸ Ἑλλήνων ἔργων μάρτυρα. V.

58. Σῶσθ] Οὐτως ἰσχυρὸς ὁ Ἑρμῆς, αἰσὶν Σωσίει-

sionem Cl. Gesneri tamen non attigi, quae non multum ab restituta lectione.

Idem. Τὸν καμικὸν] Unde habeat nescio.

21. Ἄλλο — μοι] Inter duas hasce voces insertum erat δὲ, quod exulare, duce Fl. Editione iussimus.

M. du S.

33. Μάλα] Sic Ven. utraque. O. μάλα. Reliqui Libei μάλα, minus eleganter.

38. Ὀμήν] Vide cum Iliad. A. 399.

45. Ἐξασπῆται τ' Ἀγαν.] Hom. II. B. 6. & seqq. M. du S.

π. V.

59. Ἐριοντι] Ὀφίλιμ. G.

63. Ἀνυπόστατον] Ἀφῆκεν. G.

70. Παριεδὺς] Παριεδὺς. G.

51. Διομήδης μὲν ἔτραψε τὴν Ἀφροδίτῃν] Homer. II. E. 335.

52. Εἴτα τ' Ἀρην] II. E. 855.

54. Ἐμονομάχων ἀκαμίστ' &c.] Homer. II. Y. 70. 75.

M. du S.

58. Ἀητοὶ δ' ἀντίστη] Homer. Iliad. XX. Th. M. I. e. II. Y. 72.

59. Ἀρτέμιδος — μιμνήσκει] Hom. II. I. 529. M. du S.

69. Ἀπαφῆκεν τὴν ἀσπίδα] Clypeum abjicere dixit pro eo, quod est caussa diffidendi & contentione re-

lin-

ὑποδράσει. TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἀρ-
σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγίης, ὅποταν αὐτὸς
ἀναβιβασάμενος τὸς θεὸς ὅππ' ἔσκηνη,
δεικνύν σάφους μὲν τὸς χρηστὸς ἢ ἥρως,
τὸς πονηρὸς δὲ, καὶ ἢ ἀσέβειαν καὶ σέ-
ῃ ὅππ' ἐβόησας; ΔΑΜ. Ἄλλ', ὃ γεναιό-
τατε φιλοσόφον Τιμόκλεις, εἰ τὰυτα ποι-
ῶντες οἱ τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγ-
κη δυοῖν θάτερον, ἢ τοὶ Πῶλον, καὶ Ἀριστο-
δήμον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαι σε θεὸς εἴ-
80 και τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ,
καὶ τὸς ἐμβάδας, καὶ τὸς ποδήρεις χι-
τῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προ-
γαστρίδια, καὶ σωματία, καὶ τὰλλ', οἷς

cens queat aufugere. TIM. Neque Euri-
pides igitur tibi sanum quid videtur dice-
re, cum Deos ipsos in scenam productos
ostendit, ut servant bonos inter Heroas,
malos vero & impietatem, qualis tua est,
obterunt? DAM. Sed o generosissime phi-
losophorum, Timocles, si, haec dum a-
gunt, persuasere tibi Tragici; oportet al-
terutrum horum, aut Polum, & Aristo-
demum, & Satyrum, putare te Deos esse
tunc, aut ipsas Deorum personas, & co-
thurnos, & talaes togas, & chlamydes,
& manicas, & ventralia, & thoraces, &
alia

α Ἀναβιβασάμενος] Ἀναβιβασίας alii, ajunt Coll. β Τὸν ἀσέβειαν κατὰ τὴν] Κατὰ τὴν ἀσέβειαν. O. γ Τραγῳ-
δοὶ] Sic Fl. Al. H. P. Fr. S. Τραγῳδοποιοὶ J. & marg. At. δ Εἶναι] Deest in Fl. ε Καὶ τοὺς ἐμβάδας] Omit-
tit Fl. Habent cett. & O. f Χιτῶνας] Omitit O.

73. Ἐπιβάσας] Γραι. ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς. G.
78. Οἱ τραγῳδοὶ] Οὗτοι ὑποκρίνται ὡς ὑποκρινόμενοι
τὰ τῶν τραγῳδῶν δράματα. V.
82. Ἐμβάδας] Ἐμβάδας μὲν τὰ ὅπλα αἱ ἐμβόλλασιν

ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ὡς φανῶσι μακρότεροι. † πο-
δήρεις δὲ, τὰ μίχρη τῶν ποδῶν ἐλασθέρη ἱμάτια. V.
83. Σωματίας] Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια. V.

* Τραγῳδοὶ] In Ed. & C. τραγῳδοί. Ego mutavi. M. du S.
† Ἐμβάδας] Sic bis scriptum in Schol. quum ἐμβάδας, re-
cte in textu Luciani. Sed utrovis modo scribitur, ἐμβάδας, ἄδης,

& αἱ ἐμβάδας. Vid. Poll.
‡ Ποδήρεις] Ποδήρεις edita. Contextu

J. F. R.
M. du S.

linquere. Desperat enim quisquis in bello arma abji-
cit, & aut fugam spectat, aut mortem expectat.
Græci simplici vocabulo βήσσας vocant timidos,
id cognominis Demosthenes in proelio quondam eme-
ruit. Cleonymus apud Aristoph. in Fuc. ἀσπιδιοβόλος
appellatur. Plato Libro de Legibus XII. declarat βή-
σσας nomen multo probrosum esse. G.C.

79. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.] Τὸς ὑποκριτάς. F.G.
Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ. καὶ Σάτυρον] Vide supra not. ad
M. c. 16. & hoc ipso opusculo c. 3. M. du S.

83. Προγαστρίδια] Cum προγαστρί sit, cui venter
prominet, possis προγαστρίδια putare pulvillos as-
simulando ventri prominulo apta. Sed etiam possit
vestis esse ante ventrem suspendi solita &c. J.M.G.

84. Σωματία] Bis ad scenæ apparatus & vesti-
menta histrionica refert Pollux. Quid si origo inde
Gallici cosset, eodem modo formati, & Germanici
leibgen? quibus nominibus notari vestem, mulie-
brem præsertim, qua æctius corpus stringitur, no-
tum est. J.M.G.

86. Ἐπὶ καὶ αὐτὸν ὅππ' οἱ Εὐριπίδης] Ἐπὶ καὶ
αὐτὸν ὅππ' οἱ Εὐριπίδης, μὴδὲν ἐπιταγούσης τῆς χρείας τῶν
δραμάτων, τὰ δοκούντα οἱ λέγειν, ἀκούει αὐτοῦ τότε πα-
ρήσηζομένου. Sic lege & interpunge. ἀκούει pro vul-
gato ἀκούει, quod tamen cum in hac, tum in Sal-
muriensi editione typographorum vitio est omissum,

& τότε ex Ms. reposui. Cum ex sua sententia Euripi-
des, nulla necessitate fabularum compulsus, quæ ipsi
videntur profert, audi tunc libere loquentem. J.G.G.

Ἐπὶ καὶ αὐτὸν ὅππ' οἱ Εὐριπίδης] Ἐπὶ καὶ αὐτὸν ὅππ' οἱ
Εὐριπίδης, μὴδὲν ἐπιταγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ
δοκούντα οἱ λέγειν, ἀκούει (hanc vocem omiserunt se-
quiores editores) αὐτοῦ τότε παρήσηζομένου. Sic lo-
cum hunc interpungendum esse, recte monuit Cl.
Grævius pag. 874. edit. Amst. Alia mutatione hic lo-
cus plane non indiget, ut qui sit sincerissimus. Dis-
putant Damis & Timocles, ille, non esse eos, qui
vulgo ferantur, Deos; hic, vere eos esse, conten-
dentes. Post varia ultro citroque dicta, rogat tam-
dem Timocles Damin, num ergo nihil sani judicet
dicere Euripidem, cum Deos in scenam inducens,
eos faciat heroum servatores, impiorum vindices. At,
inquit Damis, si hoc modo tibi, o bone, persuade-
rint Tragici, oportet ut Deos censas vel ipsos hy-
pocritas (qui æmpe partes in scena agunt) vel cothur-
nos, & reliquam Tragicam σκηνήν, quibus illi Tra-
goediz majestatem augent. Si ita existimas, id ve-
ro maxime ridiculum judico; quum (sic verito Græca
verba, quæ proposui) nobis per se Euripides, nulla
fabularum necessitate id exigente, ea, quæ sibi videan-
tur, dicit, audieris omni aliquando libere pronuncian-
tem,

Οἷος

αἷα quibus illi tragoediam ornant, quod8 *ἡ δὲ τὴν τραγωδίαν, ὅπως ἔχει γε-
quidem maxime ridiculum arbitror. Alio-
qui ubi pro se Euripides, nihil urgente fa-
bularum necessitate, quae sibi videantur
dicit, audias ipsum tunc libere pronun-
ciantem:*

*Sublime fufum cernis, immenfum aethera,*90

Cujus tenetur mollibus complexibus

*Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe
fovet.*

& rursus,

*O Jupiter, quicumque demum es Jupiter;*95

Nec enim nisi sermonibus mihi potus es:

& similia.

*λοιτάλοισι οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτοὺς ὀπότεα ὁ
Εὐριπίδης, ὁ μὲν ἐπειγόμενος τὴν χρείαν τῶν
δραμάτων, τὰ δοκῶντα οἱ λέγει, ὁ ἀπὸ
αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου,
Ὅρας τὸ ὑψὺ, τὸ δ' ἀπείρου αἰθέρα,
καὶ γῆν περικέχοντα ὑγραῖς ἐν ἀγκά-
λαις,*

Τῷτοι νόμιζε Ζῆνα, τὸνδ' ἡγεῖται θεῶν.

ἢ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ὄντι ὁ Ζεὺς.

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύειν.

ἢ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

g *Μαθή]* Hoc trajectum in O. post *λέγει*. *h* *Ἀκούσ]* Omisit 9. *Ἀκούσ]* αὐτοῦ ποτε Edd. cett. *Ἀκούσ]* αὐ-
τοῦ ποτε G. & O. *Τέτι* etiam L. *i* *Ἀπείρου]* *Ἀπείρου* Edd. *Ἀμυσσ* marg. At. *ridicule. k* *καὶ γῆν &c.]* Deest
hic vers. in Ox. *l* *ὑγραῖς]* *Θηραιῖς* G. P. *m* *ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς]* Omisit in O. *n* *κλύειν]* Omisit Fl.

*Ὅρας τὸ ὑψὺ, τὸ δ' ἀπείρου αἰθέρα,
καὶ γῆν περικέχοντα ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τῷτοι νόμιζε Ζῆνα· τὸνδ' ἡγεῖται θεῶν.*

*Vides supernum simul, & immensum aethera,
Terram humidis circumplexentem brachiis,
Illum fovem arbitrare; hunc esse puta Deum.*

ad verbum dedit *vidis*; quod puto potius est, ut re-
posuimus, *mollibus*. Paullo licentius Cicero de N. D.
2, 25.

*Vides sublime fufum, immoderatum aethera,
Qui terram tenero circumjectu amplectitur?
Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto fovem.*

Ἀκούσ] est secunda persona Aor. I. Subj. Medii. In
quo hallucinatus est Interpres, vertens *audies*, quasi
esset hic ab *ἀκούσμαι*, quum sit ab *ἀκούσμαι*. *f. f.*

88. *Ἀκούσ]* αὐτοῦ ποτε In Ox. *Ἀκούσ]* αὐτοῦ ποτε.

In L. etiam *τέτι*, quod & genuinum censco. *M. du S.*

Ἀκούσ] & *ἀπείρου]* Cum in marg. *Ald.* *ἀμυσσ* sine
signo quo pertineat, ita adscriptum esset inter *ἀπείρου*
& *ἀκούσ]*, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem,
& adhuc suspicor, scribentem *ἀμυσσ* pro *ἀκούσ]* no-
tare voluisse; quia & sic alii bini Codd. habent. In-
terim quia *ἀμυσσ* re vera magis respondebat τῷ *ἀπεί-
ρου*, i. e. quando ab recto *ἀπείρου* oritur, & *rudem*
potat, id in variantt. eo adponi sum passus; etsi absurd-
um plane est, si scriba de hoc adjectivo sic sensit;
nam hic *ἀπείρου* esse a nominativo *ἀπείρου*, *immensus*,
nimis est apertum: ideoque apostrophum in Edd. de-
ficientem addidi, ut valeat pro *ἀπείρου*. *f. f. R.*

90. *Ὅρας . . .]* Inter Euripidis fragmenta, quorum
ignorantur fabulae. *vf. 1. Cic. de Nat. Deor. II. &
Pist. 1066. f. 1397. & 1695. 2. meminere horum ver-
sum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam
Gloss. Alex. p. m. 12. 2. P. tamen etiam Θηραιῖς a-
gnoscit, & Atheniens. p. 53. D. M. du S.*

Ὅρας τὸ ὑψὺ] Nobiles senariolos primo merito lo-
co inter fragmenta incertarum Euripidis Tragoediarum
posuit *Barnesius*. Dedimus, quam & ipse servavit,
versionem *H. Grotii*, quae metrum auctoris cum sen-
tentia pulchre servet, nisi quod pro *Θηραιῖς* ipse nimis
Tom. II.

Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem ho-
rum versiculorum fecere, *Davisius*. Adde *Enseb.*
Praep. Evang. 13. 13. & auctorem Philopatridis Lu-
ciani c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi
in sublimem, quum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice
hoc sublime candens, quem vocant omnes fovem*, quod
jam vidit Nic. Loënf. Epiphyl. 5, 14. qui porro inde
colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum quem tractamus
locum esse defunctum. Qui sequitur versiculus, (quem
uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam)
Euripidi etiam tribuitur & cum superioribus conjun-
gitur ab Athenagora Legat. c. 6. p. 23. Dechairii, qui
vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto,
nisi ego requirens falsus sum. *f. M. G.*

91. *ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις]* In versu Euripidis pro *ὑ-
γραῖς ἐν ἀγκάλαις* Mf. *Θηραιῖς ἐν ἀγκάλαις*. Mox in alio
versu *ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς* verte quicumque Jupiter sis.
f. G. G.

ὑγραῖς] Servavi vulgatam; quia coelum tellurem
ambiens recte dici solet *humidum*. Nec tamen diffi-
cultor *Θηραιῖς* de igne coelesti intelligi posse, quo terra
circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus* quod *Gess.*
dedit, satis facit utrique. *f. F. R.*

95. *Ζεὺς — κλύειν]* Ultimam vocem non agnoscit
Fl. *ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς*, non extant in O. Vide etiam *Hes.*
488. Or. 418. *M. du S.*

TIM. Οὐκ ἂν ἅπαντες ἀνθρώποι, καὶ τὰ
ἔθνη, ἐξηπάτηται, θεὸς νομίζουσιν, καὶ πα-
ρηγοριζοῦσιν. ΔΑΜ. Εὐγε, ὅτι Τιμόκλεις
ὅτι με ἐπέμνησας τὸ χτ' α τὰ ἔθνη νομίζο-
μενων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις ἀν, ὡς
γε ἔστιν βέβαιον ὅτι οὗτοι θεῶν λόγους ὡς
ἔχει, πολλὰ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα
νομίζουσι, Σκύθαι μὲν Ἀκινάκη θύοντες, καὶ
Θράκες Ζαμόλξιδι, δραπέτη ἀνθρώπων
ἐκ Σάμης, ὡς αὐτὸς ἠκούει, Φρύγες δὲ
Μήτηρ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρα, καὶ Κυλλή-
νιοι Φάληρι, καὶ Ἀσσύριοι περὶ τερῶν, καὶ
Πέρσαι περὶ τοῦ Αἰγυπτιοῦ ὕδατος. καὶ τοῖς
μὲν ἅπασιν ὁ κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ,
ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βῆς θεός, Πηλε-
σιάταις δὲ ὁ κρόμμυς, καὶ ἄλλοις ἰβίς, ἢ
κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ
αἰλὺρ, ἢ σίθηξ, καὶ ἔτι χτ' ἡ κόμας,
τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος θεός, τοῖς δὲ κατ'
ἀντιπέραν οἰκῶσιν, ἄτερ. καὶ ἄλλοις κε-
φαλῆς ἡμίτομος, καὶ ἄλλοις ποσὶν κέρα-
μεν, ἢ τρίβλιον. ταῦτα ὡς ἐ γέλως

42. TIM. Igitur omnes homines & po-
puli decepti sunt, qui Deos esse putant, ac
celebrent. DAM. Bene, Timocles, re-
monuisti me eorum, quae inter gentes mo-
ribus legibusque recepta sunt: e quibus ni-
mirum maxime cognoverit aliquis, quam
nihil firmum illa, quae de Diis feruntur,
habeant. Multa enim confusio, & alii alia
sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, &
Zamolxidi Thracae, qui fugitivus e Samos
ad illos venit; Phryges autem Menae, id
est Lymae; & Daei Aethiopes; & Cyllenii
Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae
igni; & aquae Aegyptii. Quamquam com-
munis quidem Aegyptiis omnibus Deus est
aqua; privatim vero Memphis Deus bos
est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut cro-
codilus, cynocephalus, aut feles, aut si-
mia: & insuper per vicos aliis humerus
dexter Deus est; e regione autem habitan-
tibus, sinister; & aliis caput dimidiatum,
& aliis figulinum poculum aut patella.
Haec quomodo non ridicula sunt, o pul-
cher

a Th] Abest a Fl. b G] Non habet O. c Pw] Omittit O. Pell. πῶς vel πῶτος. d Θράκες] Deest in
O. e Μήτηρ] Sic Edd. omnes. Μηρ ex O. vult. Solan. f Κούρι] Κούρι τὸ αὐτὸ Fl. Κούρι τὸ αὐτὸ f. Κούρι. sine
αὐτὸ Ald. H. P. Fr. S. g Κούρι] Κούρι male Ald. H. Fr. Recte Κούρι Fl. f. Pw. idque etiam adscript.
Marg. At. h Κρόμμυς] Nihil mutare Fl. Not. M. du S. i ἰβίς] Hoc & cett. ad πῶτος omittit in O. not.
M. du S.

6. Σκύθαι μὲν] Φρυγῶν φακέλος οἱ Σκύθαι συνήσαντες,
καὶ ὡς τὸ αὐτῶν ὄγκος ἀκινάκης ἰδρύσαντες σιδερεῖν, θυ-
σίας ἐπιτελεῖς προσάγουσι προβάται, καὶ ἵππων, νομίζουσιν

αὐτὸν εἶναι τὸ Ἄριος τὸ ἀγκύμα. V.
20. Τρίβλιον] Πινάκιον. G.

4. Pw] Quum in O. absit, ego non adderem, si
et in aliis abesset; est quidem ejus pleonasmus haud
infrequens. Sic Icarom. c. 1. καὶ περὶ πῶς ἀναμετρεῖς.
At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero
potest cum emphasi accipi, i. e. mirum quantum, de
qua vid. Bud. Comment. p. 290. ac valebit, omnino,
& accentum servabit.

6. Ἀκινάκη θύοντες] Vide supra Tox. c. 38. M. du S.
Ἀκινάκη θύοντες] De hoc ritu nonnihil habet Brod.
Misc. p. 533. Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc
ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc
visum alibi, ut Tox. c. 38. atque anteq. f. F. R.

7. Ζαμόλξιδι] Consule Herod. IV. p. 159. ex quo
tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θρά-
κες. Certe a Scythis celebratur Σκυ. c. 1. an etiam a
suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax uti-

que Is. β. c. 17. vocatur. M. du S.
9. Μηρ] Vide supra c. 18. Clem. Alex. 12. 2. πα-
ρονομήσαντες ἡλίον, ὡς Ἰνδοί, καὶ περὶ τῆς, ὡς Θράκες. In Ox.
scribitur Μηρ, quod rectius, quam quod in omnibus
Impressis est Μηρ; ideoque in textum recepi. M. du S.
Ego nihil muto. Vid. Hesych. & Hom. II. 4. 455. f. F. R.
Ibid. Κυλλήνιοι Φάληρι] Quis sit Phales, cui sacra fa-
cian: Cyllenii, equidem non dixerim; & gratiam ha-
bebo, qui docuerit. Interim dedi in versione Phane-
tem, notum ex Orphicis versibus ab Athenagora li-
gat. c. 16. p. 72. servatis, itemque aliis, quos debe-
mus Macrobio Sat. I. 18. Qui etiam docet tum f. c.
tum c. 17. Solem esse Phantem. Si quis dicat, tam-
demum aliquid verosimile habituram conjecturam
nostram, si a Cyllenii sic cultum constet Apollinem,
ut notum est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde
haec

cher Timocles? M O M. Noane prædicationem, Diu, futurum, ut proferrentur in lucem hæc omnia, & accurate examinarentur? J U P. Prædixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere ista, modo præseus periculum effugerimus.

43. T I M. Verum tu Diis inimice, oracula, & prædictiones futurorum, cuius opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiæ? D A M. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cuius illorum maxime velis mentionem fieri? num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque similes, ad quamcumque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye, suum imperium an Cyri dissolvat? Atqui non paucis

ὄν, ὃ καὶ Τιμόκλεις; ΜΟΜ. ὅτι οὐκ ἔλγαν, ὃ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἤξουν εἰς τὸν φανταστικόν, καὶ ἀκριβῶς ἐξελάδιοντο. ΖΕΥΞ. Ἐλεγε, ὃ Μόμο, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἐγὼ γε πειρασόμην ἐπαπορρώσασθαι αὐτὰ, ἢ τ' ἐν πᾶσι κίνδυνον ἀφ' ὧν γινώσκω.

T I M. Ἀλλ', ὃ θεοὶ ἐχθρὸν οὐ, τὰς χρησμούς καὶ προαγορεύσεις τ' ἐσαμώμεται, τί τὸ ἔργον αὐτῶν εἶποις, καὶ θεῶν καὶ τ' ὁρονοίας ἐκείνων; Δ Α Μ. Σιώπησον, ὃ ἄριστε, πρὶν τὸν χρησμὸν, ὃ ἐπεὶ ἐρήσομαι σε, τί τὸ αὐτῶν μάλιστα μεμνηθεὶς ἀξιώσεις; ἀρ' ἐκείνη, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἐχρησεν, ὃς ἀκριβῶς ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷός τ' εἴησι τ' Ἑρμῶν υἱοὶ, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, ὃ πρὸς ὁπότερον ἀν' αὐτῶν μένῃς ὁπίστροφῇ; ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖσος ἀφ' ὧν τ' Ἄλυν, τ' αὐτῷ δέχχην, καὶ τ' Κύρε καὶ ἀλυσί; καὶ τοὶ οὐκ ὀλίγων ταλά-

των

* Odu] Deest in O. I Κίνδυνος] Τούτων κίνδυνοι O. m. Διαφύγματος] Διαφύγματος J. Prius recte, recte. n' Ἐπὶ ἐρησόμεναι] Ἐρήσομαι γὰρ σε Fl. o Ἀμφήκης] Ἀμφήκης O. Schol. & C. p Καὶ ἀμφοτέρωθεν] Καὶ abest in O. q Πρὸς] Καὶ πρὸς Edd. excepta Fl. quæ καὶ omittit, idque secuti sumus. r Ἐπιστροφῇ] Ἐπιστροφῇ Fl. Ἐπιστροφῇ O. s Ἡ δ' τ' τ' O. t Ἀδύτων] Αὐτοῦ vulgo Edd.

34. Ἀμφήκης] Ἐκ τ' δύο μερῶν ἔχων, ταῖς τε βούλ. αὐτῶν καὶ τῶν ἰδίων. Διὰ τοῦτο δὲ ἐ διπρόσωπος. γραφῇ δὲ ἀμφήκης, ὃ ἢ ἀφ' ἑκατέρου ἰδέσθαι ποῖον. V.

Idem. Οἱ αὖτε εἰσι τ' Ἑρμῶν υἱοὶ] Οἱ Ἑρμῶν τετραγώνων τῶν κατὰ τὸν οὐρανὸν οὐδὲν ὅπως ἰδρῶνται. αὐτοὶ (1) πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχουσιν ἀνθρώπου μεμνημένοι τ' ἰδρῶνται. ἵνατοι δὲ ἐν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔχουσιν ἑκατέρωθεν (2) ἀνδράσιν. ἵνατοι δὲ ἐν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔχουσιν ἑκατέρωθεν ἀνδράσιν. ἵνατοι δὲ ἐν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔχουσιν ἑκατέρωθεν ἀνδράσιν.

- (1) Πρὸς] Εἰς Ed. Clav. Mutavit
(2) Ἀνδράσιν] Ἀνδράσιν male edita.
(3) Ἀνδρῶν] Ἀνδρῶν V.

M. du S.

αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς (3) αὐτοῖς τετραγώνων ἐν ὧν παρὰ τὰς οὐδὲς. Ἑρμῆς τ' ὁ λόγος βούλοι] ἵνα. ἵνα μνησθῇ ἐν τ' βίῳ, ἐν αὐτῷ τ' οὐδὲν παρὶδρῶν, ἐν τῷ λόγῳ ἐν τῷ λόγῳ ποιοῦν, καὶ (4) τοῦτ' ἀληθὲς ὡς ἰδρῶνται τὸ τετραγώνων ἀπὸ τῶν τῶν χρησμάτων. διπρόσωπος δὲ ἐκεῖνο, εἰς ἑκατέρωθεν τῶν κατὰ τὸν οὐρανὸν οὐδὲν ὅπως ἰδρῶνται. αὐτοὶ τὰς τῶν αὐτῶν αὐτῶν οὐδὲν τῶν βίῳ (5) εἰς μνησθῇ, καὶ παρὸς τὸν οὐρανὸν ὁμοῖως ποῖον ἀφ' ὧν γινώσκω μεμνημένοι. V.

- (4) Τῶν ἀλυσί] Τούτων ἀλυσί editum ante Correxit M. du S.
(5) Ἐκείνῃ] ἵνα correxerat Idem. Sed quia non addidit unde habet, vulgatum servavi. J. F. R.

hæsit: huic ego respondeam, eodem Macrobio auctore c. 19. Mercurii ipsum numen ad Solem pertinere. De Phænete omnia Eschenbachius in Epigene. J. M. G.

10. Φαίητι] Quis hic sit nescio. M. du S.
Ibid. Περσεύει] Vide infra. M. du S.

11. Ἰδρῶνται] An Nilo? F. G. Quidni animalia in aquis habitantia, crocodillos, hippopotamos &c. per metonymiam? Vid. eruditiss. Davis. (cujus Cl. Hemsterh. in marg. admonuit) ad Cic. I. De nat. Deor. c. 29. p. m. 72. (Hemsterhufio 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam hæc adfert ex Joseph. in Apion. I. c. 71. Οἱ δὲ ἰδρῶνται ἐν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔχουσιν ἑκατέρωθεν ἀνδράσιν.

σι, ταῖς δὲ ἄλλοις Αἰγυπτίοις ὕχ ἰσά. J. F. R.

15. Κροκόδιλλοι] Spanhem. 178. & confer cum his omnibus ea, quæ habentur Ἐκκλ. c. 10. M. du S.

Ibid. Κυνόφωλοι] Anabisi. F. G.

19. Ποτήριον] Vide Pignorii mensam Ifticam. p. 31. Sed modius est nostris, quod poculum vocat. M. du S.

33. Τῷ Λυδῷ] Confer Ἐπιστ. c. 11. Z. il. c. 14. & hoc ipso opusculo c. 20. M. du S.

36. Ὅμοιοι; πρὶν] Sic Fl. In reliquis inter hæc voces erat καὶ πρᾶν. Eadem Fl. ἐπιστροφῇ; sed vulgata proba. M. du S.

των ὁ Σαρδιαὸς ἐκὶν^α ἄλφρ^β, * τὰ
ἀμφιδέξιον τῆτο ἔπ^γ ἐπρίαλο. ΜΩΜ.
Αὐγά πω, ὦ θεοί, ^δ ἀγῆς διεξέρχει^ε λέ-
γων, ἃ ^ς ἐγὰ ἐδιδέυε μάλισα. πῦ νῦν ὁ
καλὸς ἡμῖν κιθαροδός; Σπολόγησαι αὐτῷ
καθελθὼν πρὸς ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς
^δ ὅπισφάτεις; ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν χειρῶ
νῦν ὅπιτιμῶ^ς.

TIM. "Ορα οἶα ποιεῖς, ὦ ἀλιτῆρι Δά-
μι, μονονυχὶ τὰ ἔδη αὐτὰ τῷ θεῷ ἀνατρέ-
πεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμὸς αὐτοῦ. ΔΑΜ.
Οὐ πάντας ἔγωγε τὸς βωμὸς, ὦ Τιμό-
κλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτοῦ γίγνεται,
εἰ θυσιῶν καὶ εὐσθίας μετοί εἰσι;
τὸς δὲ ἐν ταύροις τῷ Ἀρτέμιδι ἡδύς ἀν-
επιίδον ἐκ βάθρων ὅππῃ κεφαλὴν ἀνατρέ-
πομένης, ἐφ' ᾧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐα-
χεμένη ἔχαιρε. ΖΕΥΣ. Τὸ τί ποθεν ἡμῶν
τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπέπλην; ὥς δαιμό-
νων ἐδερός ἀγῆς φεῖσθαι, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης
παρρησιάζει, καὶ

Μάρτυς εἶσιν, ὅς' αὐτοῖς, ὅτε καὶ ἐπὶ.
 ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἀν, ὃ Ζεῦ, τὸς
 ἀνατίς εὐροῖς ἢ ἐν ἡμῖν καὶ πρὸς τάχα
 προῖον ὁ ἀνθρωπ. αὐτὸ καὶ τὸ κορυφαίων
 τῆς.

talentis Sardinā illa pernīciēs ancipitem
istum verſum emerat? MOM. Illa ipſa fe-
re, Dii, hic vir diſputat, quae ego maxi-
me metuebam. Ubi nunc eſt nobis pul-
cher ille citharoedus? Deſcende, reſponde-
ſiſti pro te ad haec *crimina*. JUP. Enecas-
tu nos, Mome, inſportunis illis reprehē-
ſionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami., tantum non sedes ipsas Deorum 50 disputatione tua evertis, ipsorumque altaria. DAM. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e 55 fundamentis in caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gavisa est. JUP. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nulli Deorum vir parcat! sed *tanquam* e 60 plaustro confidenter maledicit,

Et lacerat deinceps insomnes atque nocentes:

M O M. Verum paucos sane Jupiter inven-
neris inter nos infantes. Et forte progres-
sus homo tanget etiam fumorum quen-
dam.

45. TIM.

a Tā] Omittit O. b' Anp] Non comparet in O. c' Erya] Abest a Fl. d' Euryphrasus] Sic f. Fl. Fr. P
 &c. e' Kai] Omisit O. f' Misol sis] Eiri psoa. O. g' Eurydōn] Sic restitui ex f. Va. G. O. & marg. A1.
 Eurydō Edd. cett. h' Oς] Sic Edd. Oς L. Tis O. i' Eγ] Παρ' Fl. B. cett. & Cod. P.

40. Ὁ Σαρδανίς] Ὁ λαὸς Σάρδων, ἐν Σάρδεσι γὰρ ἦν
τὰ τῷ Κροίσῳ βασίλεια. V.

54. Ἐν Τάφοις] Ἐν ᾧ τῇ * Σκοτίαι τοὺς κατεμύοντες
 ζῶντας; ἴδου τὴν Ἀρτίμιδον. V.

58. 'Επαχσι̃] 'Επηλθεν. G.

49. Ἐδὴ αὐτὰ] Ἐδὴ τὰ ἀγαλλμαῖα λέγει, ὡς τὰ
ἐδὴ αὐτὰ. V.

59. 'Αλ' ἐξ ἀμαρτίας] 'Εν τῇ ἱερῇ τῇ Διονυσίῳ ὡς
τῆς Ἀθηναίης ἐπὶ ἀμαρτίαν καθήκοντο ὑπακούειν ἀλλὰ καὶ
ἐλπίδοιεντο παλά. Παροιμία ἐν ἱερῇ τῇ ἐν
κῶς χωρῶν, τὸ ἐξ ἀμαρτίας. V.

* *Συμβία*] *Συμβία* Ed. *Cler.* Sed quis *Salem.* adscripsit in
V. esse *Συμβία* facile adparet quid voluerit. Tantoque faci-

§ 40. Σαρδανίος ἐκείνου ὀλέθρου.] Croesum perniciem Sardaniam vocat, a Sardibus ejus regia, unde & *Har- rat.* I. Ep. *Quid Croesi regia Sardis* † Et patet ex hac locutione, non temere ὀλέθρου sine auctoritate mutandum in δόλφρου supra, *Pseudom.* c. XI. ubi habuimus δόλφρου ἐκείνου Παφλαγονίης; nam et si pluralis ibi sit, & δόλφρου deinde dicat adjective, tamen & sub-

lius emendavi quod vel sine Codice conjicere licebat. J. F. R.

stantive de Sals. c. 5. ἁλθρας τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis
in aliis similibus adeo est frequens, ut jam perquirere
ubi etiam ἁλθρας legitur amplius, operae non videa-
tur. F.F.R.

44. Κίραρος;] Apollo, an Mercurius? F.G.
46. Ἐπιφάνιος] Vocem hanc eo sensu haud teme-
re reperias. Servanda tamen. M. du S.

43. TIM. Neque tonantem ipsum Jo-70
vem audis, hostis Deorum Dami? DAM.
Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum
vero Jupiter sit, qui tonat, melius tu no-
ris, qui forte a Diis alicunde veneris:
quando, qui e Creta veniunt, alia nobis nar-
rant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, &
columellam aditare, quae declaret, non to-
naturum amplius Jovem, qui olim sit mor-
tuus. MOM. Hoc diu ego sciebam dictu-
rum esse hominem. Quid ergo, Jupiter,
expalluisti nobis, & dentes tremore colli-
dis? Bono animo oportet esse, & ejusmo-
di homunciones contemnere. JUP. Quid
ais, Mome, contemnere? Non vides, quot
ipsum audiant, & quam illius persuasione-
bus contra nos occupati sint? abducatur
illos auribus devinctos Damis? MOM. At
tu, cum volueris, Jupiter, catena aurea
demissa omnes

*Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris
ad nos.*

46. TIM. Dic mihi, execrabilis ho-
mo, an aliquando navigasti? DAM. Et
saepe, Timocles. TIM. Nonne ferebat
tum vos ventus, in lintheum irruens,

TIM. Οὐδὲ βροτῶντι * αὐτῇ τῇ
Διὸς ἀκύνει, ὦ Διομάχε Δάμι; ΔΑΜ.
Καὶ πῶς ἔ μέλλω βροτῆς ἀκύνει, ὦ Τι-
μόκλει; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροτῶν ὄψι, σὺ
ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκείθεν ποθεν ὦ Δι-
ῶν ἀφίγμῳ. ἐπεὶ οἱ γε ἐκ Κρήτης
ἥκοιες ἄλλα ἡμῖν * διηγῶν, τάφον τινὰ
κεῖθι δύνουσαν, καὶ τήλην ἐφετάειν ἀναδύσαν
ὡς ἐκέτι βροτῆσαν ἂν ὁ Ζεὺς, ὁ τεινὴς
πάλαι. ΜΩΜ. Τῦτ' ἐγὼ * πρὸ πολλῶν
ὀϊπιδάμην ἐρῶντα * ἀνθρώπων. τί * δ' ἐν,
ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ συγκροτῆς τῆς
ὀδόντας * πρὸ τῆς τρύμης; θαρρύνει χρὴ, καὶ
τὸ τούτων ἀνθρωπίσκων καλαφρονῶν. ΖΕΥΣ.
Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, * καλαφρονῶν; ἔχ
ῥοῖας ὅσοι ἀκύνει, καὶ ὡς συμπεπιεσμένοι εἰ-
σὶν ἥδη καθ' ἡμέραν, καὶ ἀπάγῃ αὐτοὺς ἀναδύ-
σάμεν * τὸ ὅταν ὁ Δάμις; ΜΩΜ. Ἀλλ'
λὰ σὺ ὀπότεας, ὦ Ζεῦ, θελήσης, σιμῶν
χρυσίην καθῆς, ἀκαίλας αὐτοὺς

90 Αὐτῇκει γαίῃ ἐρύσαις αὐτῇ τε θαλάσῃ.

TIM. Εἰπέ μοι, ὦ κατάραι, πῶς πλου-
κας ἥδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ * πολλά-
κας, ὦ Τιμόκλει. TIM. Οὐκ ἔν * ἔφειν
ὑμᾶς τότε * ὁ ἀνὴρ * ἐμπίπῃσι τῇ ὀδῇ,
194

k Αὐτῷ] Ἀπο Ο. l Ἀν ἄμεινον] Ἀπο. ἂν Ο. m Παρὰ] Restitui ex Fl. γ. Παρὶ habebant cett. * Βατ S.
n Διηγῶντας] Διηγῶντο Fl. & marg. At. o Τεινὴς πάλαι] Πάλαι τεινὴς Ο. p Πρὸ πολλῶν] Omissit O.
q Δ'] Abest in O. r Καλαφρονῶν] Καλαφρονῶν Ο. s Πολλὰς] Πολλὰς male Ο. t Ἐφειν ὑμᾶς] Ἐφειν ὑμᾶς.
O. v 'Ο] In Fl. est i.

76. Τάφον τινὰ] Τάφον ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐπιγέγραπτο ἐν τῇ αὐτῇ, ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ ἐκείθεν αὐτὸν ἀναδύσας]. F.

+ Αὐτῇ] Αὐτῇ V. quod in Impressis recte mutatum.

M. du S.

* Βασίλειος] Μάχης dederant olim satis ambigue.
Sed occidis, vel obtundis, vertendum credo; si pro-
bum est ἐπιπλάττει. Conf. tamen supra βασίλειος
ῥῶν in var. Lectt. cap. 22.

58. Καὶ ἐπὶ τῇ] Τῇ πρὸς ἡμῶν τὸ ἀμαχον καὶ ἐπὶ
ἐπὶ τῇ. Mf. τῇ πρὸς ἡμῶν τὸ ἀμαχον καὶ ἐπὶ τῇ.

77. Ibid. Ἐπὶ τῇ] Mf. Ox. & P. & utraque Veneta re-
ctius quam ἐπὶ τῇ, quod in reliquis. In Coll. tamen
Scholii tantum vicem obtinet.

61. Μάχης] Vide Homer. Il. O. 137.

74. Ἐπὶ τῇ Διὶ ἀφίγμῳ] Ἀπὸ ἀν ὅτι pro ἐπὶ le-
gendum? Editio Basileensis habet παρ, quae lectio non

placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐπὶ
Διὶ ποθεν ἐκ τῇ Διὶ ἀφίγμῳ. F. G.

Ἐπὶ τῇ Διὶ ἀφίγμῳ] Post inventum ὦ Διὶ non jam
opus erit ἐκ legere, eoque minus, quod mox ἐκ rur-
sus sequatur: quales repetitiones me quidem non of-
fenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud quod
probum est, invenio. Bene tamen offecit Gajetius,
παρ & ἐπὶ falsum esse.

76. Τάφον] Vide Laertium haec fusius differentem
I. 11. & Nostri Tim. c. 4.

86. Ἀναδύσας] Ἐπὶ τῇ] Hercules Gallicus haec
enarrabit c. 3. Passim eodem alludit

88. Χρυσὴν χρυσίην] Hom. Il. O. 18.

883 3

85. Τι-

ἡ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέπτορες; ἐκ-
βέρτα δὲ ^a εἰς τις ἐφεστώς, ἡ ἐσώζε' ἤ ναῦς;
ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Εἴτα ἡ ναῦς μὲν
ὅσα ἀν' ἐπλεῖ μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον
τὸτο ἀκυβέρνητον οἶει, ἡ ἀπηγεμόνευτον φέρε-
σθαι; ^b ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετὸς ταῦτα ^c ὁ
Τιμοκλῆς, ἡ ἰσχυρὸς τῷ παρδείγματι.

^a ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ Θεοφιλέστατε Τιμό-
κλεις, τὴν μὲν κυβερνήτην ἐκείνον εἶδες ἀν', ^e αἰεὶ
τὰ συμφέροντα ἐκπονεῖν, ἡ πρὸ τῆς χειρὸς
παρορμητικῶς ὁρμῆς, καὶ προσάπτοντα τοῖς
πύλαις, ἀλυσιτελὲς δὲ ^d εὐδὲ ἄλογον ^e εἶδεν
τι εἶχεν ἡ ναῦς, ^f ὁ μὴ χρήσιμον πάντως
ἡ ἀναγκαῖον ἢ πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ

95 & implens vela, *magis quam remigantes?*
DAM. Sane. TIM. Tum navis quidem
non navigasset nisi esset gubernata: hoc
universum autem sine gubernatore atque
duce ferri arbitraris? JUP. Euge pruden-
ter ista Timocles, & valide *disputas* simi-
litudine.

47. DAM. Verum, carissime Diis Ti-
mocles, gubernatorem illum videbas fern-
per cogitare utilia, & ante tempus parare
se, & imperare nautis: inutile autem aut
irrationabile nihil habebat navis, quod non
omnino utile & necessarium ipsis esset ad

na-

^a Εἰς] Deest in Fl. adest in P. P. &c. ^b ΖΕΥΣ] Ex emend. Solan. ΔΑΜ. Edd. priores. ^c ὁ Τιμοκλῆς]
Ὁ Τιμοκλῆς P. Eonitῶς, ὁ Τιμοκλῆς, ταῦτα O. ^d ΔΑΜ.] Infruit Solan. ^e Τιμοκλῆς] Deest in O. ^f Ἀν'
Et hoc deest in O. ^g Οὐδὲ ἄλογον] Οὐδὲ εὐδὲ ἄλ. O. ^h Οὐδὲ τι εἶχεν] Οὐδὲ εἶχεν τι. Q. ⁱ ὁ μὴ χρήσιμος &c.]
Sic G. Ox. marg. A1. & Ed. P. Ceterae vero novem ut Fl. f. Ald. Fr. V2. (B1. & 2.) H. S. A. ^j ὁ μὴ χρεώ-
δης ἢ αὐτοῖς. omittis reliquis.

95. Καὶ ἐμπιπλὰς] (1) Ἀκάτια οἱ μὲν τοὺς μεγάλους
ἡ μείους καλοῦσιν ἱστούς. αἰεὶ δ' αἰετὸς τὰ πρὸς τὴν ἀντι-

ρουν (2) κάρεια ἀκάτια φασίν, αἰετὸς κάρεια ἐκάλει. V.

(1) Ἀκάτια] Pro his, ab ἀκάτια ad ἰστέ usque, in C. sic
legitur: Οἱ μὲν τὰς ἰστέ φασίν, αἰετὸς καὶ Πυλωτάκις.

(2) Κάρεια] Lege αἰρεῖα. Sed in C. legitur κάρεια. M. du S.

95. Ἐμπιπλὰς] Recte rursus Edd. nec opus ἐμπιπ-
πλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit Solan.
Vid. notata ad Amor. c. 24. No. 91.

^a Ibid. Τὰ ἀκάτια] Id est ἰστέ, Hesych.
^b Ibid. ἢ οἱ ἐρέπτορες] Omittit ante ἡ vox μᾶλλον. Vi-
de ad Juv. Conf. c. 7. & finem hujus ipsius libelli.

1. ΖΕΥΣ] Ex conjectura personarum nomina mu-
navimus. Quae enim nunc Jupiter loquitur, in omni-
bus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin
& Codex Ox. errori caeterorum hoc addidit, quod
pro ὁ Τιμ. reposuit ὁ Τιμοκλῆς. Idemque mox po-
nens, cum statim importune recurreret, delevit. Ni-
hil emendatione nostra certius.

7. Ἀλυσιτελὲς δὲ] Ἀλυσιτελὲς δὲ, εὐδὲ ἄλογον εἶδεν
τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὁ μὴ χρεώδης ἢ αὐτοῖς. In Mf. hic ad-
duntur nonnullae voces: ὁ μὴ χρήσιμος πάντως ἢ ἀναγ-
καῖον ἢ πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. quod non utile omni-
no ἢ necessarium sit ipsis ad navigationem.

8. ὁ μὴ χρήσιμος — ναυτιλίαν] Haec etiam Ox.
Codex, &, quod miror, Ed. P. unde nata, nescio,
raro enim in textu quidquam mutare consuevit.

^a ὁ μὴ χρήσιμος πάντως ἢ &c.] Verba Parisinae Ed.
servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata cetera-

rum Edd. lectio quidem satis commodum sensum
exhibebat, dando: εἶδεν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὁ μὴ χρεώδης ἢ
αὐτοῖς; quod Cl. Gesner. vertebat: *nihil habebat navis,*
quod non ipsis esset usui. Nec facile quisquam divinaf-
set aliquid addendum vel mutandum; verum quia
principis Editionis aut unius codicis ommissio facile
transire solet ad posteriores Edd. omnes, nolui com-
mittere, ut illa detecta denuo maneret intacta, et si
haud adeo rursus est momenti. Nihil igitur indigna-
bitur Cl. Gesner. me versionem etiam lex verbis au-
xiat.

13. ὁ μὲν πρότερος] Πρότερος & πρότερος explicant
Homeri interpretes ad Il. A. 434. & Od. B. 435. item-
que Hesychius, duplices funes, a carchesio hinc in
proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic
describitur navi, πρότερος vim nominis sui servare de-
bet & funis esse veritas proram s. anteriorem navis
partem tentos, cujus ope erigatur demissus antea ma-
lus, qui renitatur, ne versus puppim recidere malus
possit: nam ne a ventis versus proram queat deici,
satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc
emendanda figura Schefferi de mil. nav. ad p. 168. in
qua protonus non est protonus sed epitonus: i. e. na-
vis Schefferi similis hac parte est huic, quam reprehen-
dit Damis.

J. M. G.
14. O!

navigationem. At tuus iste gubernator, quem magnae praecellere navi postulas, & locum illius nautae, nihil ratione neque pro dignitate constituunt. Sed protonus forte fumis ad puppim tentus est, pedesque ad proram utrique: & ancorae interdum aureae, cheniiscus autem plumbeus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent, deformia.

48. Inter ipsos vero nautas videas alium quidem pigrum atque inertem, & ad opera suscipienda timidum, dimidia esse vel tertiae parti navis praefectum: alium vero ad natandum strenuum, ad exsiliendum in an-

τοδὲ σὺν ἄτῳ κυβερνήτης, ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηὶ ἐφεστάναι ἀξίους, καὶ οἱ συναυτῶν αὐτῷ, ἔδεν εὐλόγως, ἔδεν καὶ τὰ ἀξίαν ἀφ' αὐτῶν ἀλλ' ὅ μὲν πρότονον, εἰ τύχη, εἰς τὴν πρύμνῃ ἀν' ἀποτέτακτο, οἱ ἑσώδεις δὲ ἐς τὴν πρῶσαν ἀμφοτέρω καὶ χρωστικῇ καὶ αἱ ἀγκυραὶ ἐνίοτε, ὁ χηνίσκος δὲ μολιβδῆς καὶ τὰ μὲν ὑφάλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξωλα τῷ νεὼς ἀμορφα.

Καὶ αὐτῷ δὲ τῷ ναυτῷ ἰδοὺς αὐτὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἀτολμον πρὸς τὰ ἐργα, διμοιρίτω ἢ τριμοιρίτω καὶ δὲ καλὰ κολυμβῆσαι τε θυνόν, καὶ ὅπῃ καὶ κεραιῶν ἀνα-

καὶ ταύτῃ] Deest in O. I. Oὐδὲν] Ἐν esse in O. ante ἐδεν notat Solan. Forsan Oὐδὲν ἢ voluit. m. Ἄν] Inscrit. ex Fl. Cett. non habebant. n. Μολιβδῆς] Μολιβδὸν O. ο. Νεὼς] Νηὸς O. p. Δυνόν] Hoc praetuli ex J. Cod. P. & marg. 41. Ἀσκον cett.

13. Πρότονον] Τὸ πρῶτον (3) ἢ διμοιρίτης τὸ πρῶτον. V. 16. Ὁ χηνίσκος] Τὸ τὸ πρῶτον μὲν (4) ἀπὸ τοῦ αἰ ἀγκυραὶ. ὁ δὲ τὸ πρῶτον (5) ἐστὶν ἀρχὴ. χηνίσκος δὲ ἐλέγχο, ὅτι χηνὸς κεφαλὴν μοιφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπιτίθουσιν τῷ ἀρχῇ. τύχα το πλοῖον ἐς χηνὸν ἀπικαλεῖται, ἢ τῷ (6) εὐνοισμῷ χηνί, ὡς ἀσκαπτις αὐτῶν ἢ πῦρ. 21. ἀταλῶν, τρόπον χηνὸς (7) ὑπερῖστα τὸ κινῶναι. V. 21. Διμοιρίτω] Διμοιρίτης ὁ τῷ διμοίρῳ τὸ σὺν.

(3) Ὁ] Εἰς ὃ editum ante. Mutavit M. du S. (4) Ἀπὸ τοῦ] Sic recte Exc. G. idque recepti, cum ἀπὸ τοῦ ante eaderetur. M. du S. (5) Ἐστὶν ἀρχὴ] Post haec in C. inseritur. οἱ δὲ οἱ τὸ πρῶτον M. du S. (6) Εὐνοισμῷ] Sic Impressa. At εὐνοισμῷ Exc. G. & V. Deest in C. M. du S. Scriberem saltem εὐνοισμῷ. J. F. R.

14. Οἱ πῶδες δὲ ἐς τὴν πρῶσαν] Nempe πῶδες, h. e. fustes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti necessario esse versus puppim. Melius hic respondet figura Schefferi. Ed. Scheff. p. 158. seq. De cheniisco nihil opus est monere, cum vel ipse noster cum aliis locis satis declarat. J. M. G.

21. Διμοιρίτω ἢ τριμοιρίτω] Dupliciarium aut tripliciarium. Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona, &c. F. G.

Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] De his silent, qui de re nautica veterum scripsere: nec alibi temere posterius invenias. Sed dupliciarium etiam norat Livius, quem vide L. II. Confule Turneb. Adv. XXI. 28. stipendium autem simplex diurnum Athenais tres oboli, seu dimidia drachma. M. du S.

Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] Cum ex contrario appareat, hic non tam de stipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc sequi, quod &

ἀρχῇ. τριμοιρίτης δὲ, ὁ τῷ τρίτῳ μέρει ἀρχῇ. ὅταν δὲ ἐλκυσθῇ οἱ μὲν τὸ ἐπιπλῆ μισθὸν λαμβανόντες στρατιῶται, τῷ μὲν εἶναι τὴν στρατιωτικὴν ἀρετὴν τέλειον. (8) V.

Ἰδὲ. Τὸν δὲ καλὰ κολυμβῆσαι] Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ἀπομνηστὴρ τῷ οὐ τῷ πλοῖον σκινῶν, ἀ μολιβομοῦς ἐστὶ (9) ἀπὸ τῶν ναυτῶν, ὅτι οἱ μὲν ἐφύλαττον καλῶς πρῶτον, ὅταν χούσιν. οἱ δὲ ἀδίκαι, οὐ πρῶτον. V.

(7) Τριμοίρῳ] Ita se ex G. C. & V. emendasse, cum editum esset ὑπερῖστα, restatur M. du S.

(8) Aut errat Scholiastes, aut corruptus est a librariis. Ac vero sic etiam legitur in Exc. G. & in margine C. M. du S.

(9) Ἀπὸ τοῦ] Ἀπὸ τοῦ οὐδεὶς ante, & καὶ οὐ μὲν pro οἱ μὲν. Unumque mutavit M. du S.

Scholia ad h. l. primum ponunt, & e Suida probari potest, & confirmatur ex Aelianii Tacticis, apud quem p. 10. Πῶδες λέγεται in aliquot ἱεροποιῖαι dividitur, deinde dicitur p. 21. τὰς δὲ δύο ἱεροποιῖας διμοιρίαν, καὶ τὴν ἑσώδεον τριμοιρίαν καλεῖται κ. τ. λ. Hoc certe apparet praefecturae cujusdam nomen apud Aelianum διμοιρίτην potius esse, quam commodi. J. M. G.

22. Δυνόν] Ἀσκον, quod Edd. omnes praeter Junr. habebant, videtur fuisse interpretatio τῷ δυνόν, & sic irreplisse. Quare hoc praetuli, licet paucioribus testibus firmatum. Majorem enim vim habet, si mirabilem & quasi terribilem natando dicas, quam impigram, quod vulgata lectio exhibet. In qua strenuum tamen edi passus sum, quia δυνόν usitato Latino vocabulo vix tamen satis εὐεργιστικὸς reddi poterit; nec potius, terribilis satisfaceret Lectori Latina sola intelligenti. Exemplum vero phraeos δυνόν ποιεῖν τι sunt obvia. Alciph. I. Ep. 10. p. 38. Οἱ τὰ μισθία δυνόν. i. e. ἀστρονομί. Aelian. V. Hist. III. 1. Κατὰ χιρρῶν

ἀναπηδῆσαι ῥάδιον ἢ εἰδὼτα τὴν χρησίμω-
 ἕκαστα, μόνον τῷτον ἀντλεῖν προσηταγμέ-
 νον. τὰ δὲ αὐτὰ ἢ ἐν τοῖς ὀπιβάταις, μα-
 τινίαν μὲν τινα ἐν προεδρίᾳ ὡς τὴν κυ-
 βερνήτιν καθήμενον, ἢ θεραπευόμενον, καὶ
 ἄλλοι· κίναυδον, ἢ πατραλοῖαν, ἢ ἱερόσυ-
 λον, ὑποτιμώμενον, ἢ τὰ ἄκρα τῶν νεῶς
 κατεληφότα· χαρίεις δὲ πολλὰς ἐν μυ-
 χῶ τῷ σκάφει γενοχαρμυδύνας, καὶ ὑπὸ
 τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων παταμύνας. ἐν-
 νόησον γὰρ, ὅπως ὁ Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστεί-
 δης ἐπλευσε, καὶ Φωκίαν, ὑδὲ τὰ ἄλφισα
 ἀφ᾽ ἑκαστοῦ, ὑδὲ ὑποτεῖναι τὰς πόδας
 δυνάμενοι ὅτι γυμνῶν τῶν σανίδων ὡς τὴν
 ἀντλῶν ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ

tennas agilem, & utilium omnium scien-
 tem, solum exhaustire sentinam iussu: ean-
 demque inter vectores esse rationem: furci-
 ferum quendam primo loco apud guberna-
 torem assidere & coli; aliumque cinaedum,
 aut parricidam, aut sacrilegum, supra reli-
 quos honorari, & summa navis occupare:
 honestos autem multos in angulo navis con-
 fertos ab iis, qui re vera deteriores sunt,
 conculcari. Cogita enim, quomodo So-
 crates & Aristides navigaverint, & Pho-
 cion, qui neque alimentorum satis habue-
 rint, neque extendere pedes nudis in tabu-
 lis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis
 contra bonis fuerint Callias, & Midias, &
 Sar-

α Σωκράτης μὲν Μω Σωκράτης Ο.

33. Ὅπως Σωκράτης. Σωκράτης ἐ Φωκίαν Ἀθηναῖον ἦ-
 ταν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ διαμαρτυροῦντο. ὁ μὲν φιλόσοφος,
 ὁ δὲ ἐρασιγῆς. V.

34. Φωκίαν. Ὁ Φωκίαν ἄτος μοιχαλίδ' εἴχευ γυναῖκα,
 ἢ ἐ ἱάλω Καλλίας. G.

37. (1) Καλλίας ἐ Μιδίας ἐ Σαρδάν. Ὁ μὲν Καλλίας
 ἄτος, ὡς (2) Κρατύος φησὶν, Ἰπποκλῆς υἱὸς ἦν, τὸ δὲ ἄλλο
 (3) Μελίτιος, πλούσιος καὶ παχυντὴν καὶ ὑπὸ πορδίων
 ἀφ᾽ ἑκαστοῦ, καὶ χέλακας τρέφον, υἱὸς δὲ συγγραφεύς αὐ-
 τοῦ Κρατύος κομμοῦ, ὡς ἴσα τὴν καταχρησάμενος. οἱ δὲ διαιρέ-
 ζονται τὰς κτήσεις ὑπετίθασαν, καὶ ἐπιγράφου αὐτὰς αἰς τὸ

(1) Καλλίας καὶ Μιδίας &c.] Hoc Scholion in editis rela-
 tum ad verba Ὅπως δὲ ἀγαθοῖς ex G. huc retulit M. du S.

(2) Κρατὺς φησὶν. Κρατὺς Ἀρχιλόχου. G.

(3) Μελίτιος πλούσιος. Μελίτιος, ὡς Ἀριστοφάνης ἔφη, πλού-
 σιος. C.

(4) Φωκίαν. Vid. Schol. praecedens, ubi Phocion hic dicitur.
 M. du S.

(5) Ὁ γυμνῶν. In Exc. G. scriptum est ὁ γυμνῶν ὅτι

γυμνῶν διωκῶν. Adde Suid. v. κλέσφορος. Et Interprett.
 ad Ael. I. 1. ubi διωκῶν κατὰ κοιλίαν οἱ πολυπόδοι. Sic
 διωκῶν λέγουσιν Ἀριστοφ. Ach. 428. quod recte tamen ibi
 vertitur dicax in malam fere partem. Nam διωκῶν pro-
 prie malumquit esse, recte quidem ex Plac. in Pro-
 tag. p. 206. ait Rever. Horrens, in Obf. Crit. ad Ho-
 rados. p. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ δὲ ΔΕΙ-
 ΝΟΝ, φησὶ, καλὸν ἐστίν. ὑδὲ γὰρ λέγουσιν ἰσχυρῶς διωκῶν,
 ὑδὲ διωκῶν ἀρετῆς, ὑδὲ διωκῶν ὑγιείας ἀλλὰ διωκῶν νόσου, καὶ διω-
 κῶν πολέμου, καὶ διωκῶν πτωχείας ὡς τῷ ΔΕΙΝΟΝ κακοῦ ὄν-
 τος. Verum nihil obstat, quin usus etiam ad res bo-
 nas transfulerit; nam & ipse Plac., quod vel Lexica
 notarunt, in cod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς ἐ διωκῶν
 ἐστὶν ἀρετῆς, dicit. Rursus Ἀριστοφ. Nub. 242. Νόσος
 — ἰππικῆς, διωκὼν φανερῶν. i. e. ἰπποκλῆς νοσείας, in mal-

γυμνῶν καὶ ὅτι ὑποτίθεται εἶναι. ὅτι ἐ Μελίτιος ἔφη καὶ χα-
 ρίον εἶδαι λέγειν τὸ ἀντιπιδύσασθαι, κομμοῦ δὲ αὐτῶν Κρα-
 τῆος, καὶ ὡς (4) Φωκίαν γυναῖκα μοιχαλίσαι ἐ τρία τά-
 λαῖκα δόντα αἰς τὸ μὴ κτεῖναι. ὁ δὲ Μιδίας (5) ὁ τυγυνο-
 πος ἦν, ὡς Πλάτων ὁμαλῶς, καὶ ὡς ποταμὸς δὲ ἐ πόδας,
 καὶ τὸ δημοσίαν νοστήσιν (6) Φωκίος ἐ Πλάτων ἀφ᾽ ἑκά-
 λυσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπακτος υἱὸς ἦν (7) Ἀνακταδόρου τῷ
 Μιδίᾳ. καὶ βασιλεὺς Ἀστυρίαν τρωτῇ (8) πεπραμένος, καὶ
 γυναῖκα τὴν πάντα βίαν ἐκδυσάμενον. διὸ ἐ ἐπὶ τούτῳ ἢ τῷ
 Ἀστυρίαν καταλὼν ἀρχή. V.

αἰς Πλάτων πρὶ ἀρχῇ. Sed notatur ut corruptum. In C. re-
 cte ἀργυροπῶν πρὶ ἀρχῇ καὶ πρὶ τὰ ἑμῶς διωκῶν, nisi
 quod πεπραμένῳ scriptum est.

(6) Φωκίαν καὶ Πλάτωνα. Quatuor haec verba in editis non
 comparantia ex Cod. supplentur.

(7) Ἀνακταδόρου. Ἀνακταδόρου G. Ἀνακταδόρου C.

(8) Πειραμένῳ. Sic Codd. MSS.

part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes,
 quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet
 contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius
 hoc verbum debiliore facile in Luciano praetulimus.
 Quin & ad vivandam artem magis quam ad simplicem
 natationem hic respiciendum, etiam πολυπόδοι utrum-
 que complectitur. Alioqui ὡς ποταμὸς potuisset dicere, si
 de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui.

J.F.R.
 30. Χαρίωντες. Pro eruditis ac politis habuimus su-
 pra, Quom. Hist. c. 16. ὡς καὶ διὰ τὴν χαρίωντες, καὶ διὰ τὴν
 σοφίαν ἰσχυρῶς μοιχαλίσαι προσηταγμένους. Ubi vid. not.
 Cl. Graevii meamque. Cl. Gesner. illic reddidit, ve-
 nusto; hic honestos, i. e. digniores, quod huic loco
 convenientius, etiam eruditi non excludantur. Adde

Bae-

Sardanapalus luxuriantes, eosque qui sub se erant, despuentes.

49. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea naufragia mille. Si quis vero gubernator adfians videret & constitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra; inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promptus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis juberetur: contra iste piger

Μαθίας, ἢ Σαρδανάπαλῳ ἐντροφῶντες, ἢ ὑφ' αὐτοῖς καλαπτιύοντες.

Τοιαῦτα ἐν τῇ νηὶ σὺ γίνεσθαι, ὦ σοφώτατε Τιμόκλειε· διὰ τὸ αἰ ναυαγία μυρία. εἰ δὲ τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἐώρα ἢ διέταπεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν ὅτι τινες οἱ χρηστοί, ἢ οἱ τινες οἱ φαῦλοί· ἢ πλεόντων, ἐπειδὴ ἐκάστῳ κατὰ ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένευμεν ἂν, χάραν τε ἀμείνω τοῖς ἀμείνοισι παρ' αὐτὸν ἄνω, καὶ κάτω δὲ τοῖς χείροσι, ἢ σπασίτης ἔστιν ἔς ἀμείνους ἢ συμβέλους ἐποίησεν ἂν καὶ τὸ ναυτῆς ὁ μὲν πρῶτον ἢ πρῶτας ὅπμιελήτης ἀπεδέδεικτ' ἂν, ἢ τοίχῳ ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ ἄλλων ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυ-

b. Ἐντροφῶντες] Ἰκτροφῶντες O. c. Ἰφ' αὐτοῖς] Hoc recepi ex O. Ἰπ' αὐτοῖς P. Ἰπ' αὐτοῖς Edd. priores. d. A.] Sine artic. Fl. e. Ἐποίησεν] Ἐποίησεν O. f. Ἀπεδέδεικτ'] Ἀπεδ. O.

51. Τοίχῳ ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ αὐτῷ τοῦ τοίχου ἀρχεῖται, ἀλλὰ ἐπὶ πλοῖον. V.

Barthes. ad Anacr. vf. 894. & 1192. Nostrum supra c. 8. ubi χαρίεις & ὑπερσώποι junguntur, adeoque prius ibi certe *υπερσώποι*, significat, i. e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. J. F. R.

38. Ἐντροφῶντες, ἢ ὑφ' αὐτοῖς καλαπτιύοντες] Sine dubio corrigendum ὑφ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se majores erant, contumeliose habuerunt? Immo eos, qui sibi subiecti erant (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. J. F. R.

39. Ἰπ' αὐτοῖς] Ἰπ' αὐτοῖς legendum videtur. F. G. Ἰφ' αὐτοῖς] Mi. Ox. recte. In P. ὑφ' αὐτοῖς. Cl. *sensus* ὑφ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καλαπτιύοντες, aliquid meadi latere puto. Forſan scriptum fuerat καλαπτιύοντες, uti supra dixerat πατερνός. Certe aliter solet construi καλαπτιύω vel καλαπτιύομαι. Vide not. ad N. A. XX. M. du S. (Immo recte genitivo jungitur.) J. F. R.

Ἰφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὑφ' pro ὑπ' ex duobus Codd. recipere, quod Cl. *sensus* & *Gujeti* conjecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam *est* ὑφ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam quoque cum *sensus* hic fere praeferrem, satius tamen duxi codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὑπ' αὐτοῖς, ab Cl. *Gesnero* conversum, & multum se praestantiores viros despuentes, primo aspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significato occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto prior sit lectio restituta. Quem enim, quaeſo, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est nar-

Tom. II.

ratio, cum omnes subditos contumeliose tractasse, iisque insultasse? Densus tamen, quod negari non potest, cum etiam viris se melioribus insultasse; At hoc ipsum jam non excluditur; nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbaetum Sardanapalus, se meliorem (vid. *Justin.* l. 2.) ambigue tamen nimis ejus virtus eo significaretur, si ὑπ' ἢ Σαρδανάπαλῳ diceretur; quare quod planum est & verum praefendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Cl. *Gesner.* in Praefat. me castigabit; Lector autem vulgatam potiore existimans eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii in verbis praemissis χαρίεις πολλούς — ὑφ' αὐτοῖς πατερνός, quibus similiter conqueritur praestantiores ab inferioribus ludibrio haberi, sed melius Sardanapalus jam dicitur eodem more, quo superiores in navi collocati, (licet indigni) insultant inferioribus dignioribus, despungere in infra se positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta lectio sic adcuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe haec sunt aptanda. J. F. R.

50. Πρῶτος ἐπιμηλητής] Πρῶτος hic vulgo audiebat. Et. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. Famulum gubernatoris vocat *Xenoph.* Οἰκονομ. Post hunc τοίχῳ ἄρχων, de cuius officio disceptatur. Vide *Plus.* 1458. initio fere vitae Agidis, & *Xenoph.* *Anab.* V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χυμῶν ἢ, ἢ ὅταν, ὅτι καὶ νύκτας μόνον ἔκαστος καλαπτιύει μὲν πρῶτος τοῖς ἐν πρῶτῳ, καλαπτιύει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρῶτῳ. M. du S.

51. Τοίχῳ ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοίχαρχος. Vide *Suidam* voce Τοίχαρχος. L. K.

Tttt

58. Ρῶν]

ῥάθυμ^α, ^a ἐπαίει^τ αὖ τῷ καλοδίῳ πω-
τάκις ^b ἡμέρας ^c ἢ κεφαλὴν. ὅς τοι, ὦ
Δαυμάσιε, ^c τὸ ^d νεὸς τῆτο ^e παραδειγμα^ς
κινδυνεύει ^f εὐεττετράφθαι, κακῷ τῷ κυβερ-
νήτῃ ^d τέλῃ χηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲ ἤδη χε^ι ^e ῥῶν προ-
χωρεῖ τῷ Δάμει, ^h ὃ πησίσι^ς ^g ὅτι ^h ⁱ
κικη^ν φέρε^ι. ΖΕΥΣ. Ὁρθῶς, ὦ Μῶμε, ^j
εἰκάζεις. ^k ὁ δ' ἐδὲν ἰχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπι-
νοεῖ, ἀλλὰ τὰ καὶ αὐτὰ, ^l καὶ καὶ ἡμέ-
ραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ἐνπερίτρεπτα πάντα
ἐπαυτλεῖ.

ΤΙΜ. Οὐκ ἔν^ν ^f ἐπεὶ ^g νεὸς τὸ ^h ⁱ
δύγμα ^j ἐπ' αὐτῷ σοι ἰχυρὸν ἐδόξεν ^k εἶναι,
ἀκροῖον ^h δὴ ⁱ ἱερὰν, φασιν, ἀγκυραν, ^j

& omiffus, quinquies in diem fune in ca-
put pulfaretur. Itaque haec tibi navis com-
paratio, vir optime, ne evertatur pericu-
lum est, quae malum adeo gubernatorem
nacta fit.

50. ΜΟΜ. Haec secundo sane fluxu
procedunt Damidi, plenisque ad victoriam
bovelis invehitur. JUP. Recte conjicis, Mo-
me. At hic Timocles firmum nihil exco-
gitat; verum communia ista & quotidiana,
aliud post aliud, quae tamen facile evertan-
tur omnia, effundit.

51. ΤΙΜ. Quandoquidem igitur navis
tibi comparatio non fatis valida visa est,
audi jam sacram, ajunt, ancoram, quam
nul-

^a Ἐπαίει^τ] Ἐπαύει^τ male O. ^b Τῷ] Ἐς τὴν O. ^c Τὸ ^d — καὶ] Omiffa in O. ^d Τέλῃ χηκός] Τέλοχος
O. ^e ῥῶν] Recte sic Schol. Fl. Ald. P. &c. Νῶν f. V2. Ox. ^f Ἐπὶ] Ἐπὶ αὐτῷ O. ^g Εἶναι] Omittit O.
& pro δι habet ἡδὲ. ^h Δι] Ἦδι O.

58. Κατὰ ῥῶν προχωρεῖ] Κατὰ ῥῶν φέρεται, ἐπὶ τῷ
ἐπλοοῦνται ὁ λόγος, ὅτι πρὸς ῥῶν φερόμενοι τὸ ἴδιον
πλοῦν * ἀνέχου. διότι δὲ λῆν τὰ πλοῦ τὸ παραδειγμα.
2] τούτου εἰν τὸ πλοῦν ἰχθυόειο. V.

59. Πησίσι] Ὁ φησὶ ἀνέμους. G.

* Ἀνέμους] Ἀσθεν edium erat, quod correxit M. de S.

58. ῥῶν] Ven. utraque ῥῶν. Reliquae Edd. & Ox.
ῥῶν. Quorum utrumque locum hic habere potest.
Plato enim κ. ῥῶν ἀγνοεῖ τῷ δίκῳ, scripsit Ed. Basf. p.
1. f. M. de S.

61. Ὅτι, ἰχυρὸν] At, inquires, laudantem paulo an-
te inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis
ridicule haec jam dicuntur a Jove. Nec verbum
commutaturoid sit scio, quibus vis Comica nota est.
Haecenus de Luciani mente; rem ipsam nunc videam-
us; pudeat enim tantum operae in voculis emen-
dandis, elegantis restituendis, obscuris illustrandis
posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & mo-
mentosissima, personae mutae partes agere, nedum
ut cum Jove Luciano risum spectatorum adaugeam,
quod multi hodie faciunt, homines γίγνται ἀκρα-
τίαι, Luciano, ut ingenio minores, ita sceleratio-
res multo, cum in tanta Christianae veritatis luce
non caccutient modo, sed, quod nefariae impietatis
summum est, dictis scriptisque id unum adniti com-
periantur, ut Religionis fundamenta aut convellant,
aut ludibrio sui similitum, summo conatu, exponant.
Sic ut alios omittam, repertus nuper apud Anglos
nostros qui immortalitatem animarum, totamque
adeo Religionem Christianam, nefario volumine,
dum fingit se morti non obnoxium isocaelum trans-

67. Τῷ ἱερῷ φασιν ἀγκυραν] Ἀγκυρά εἰν ἐν τῷ τῷ
τῷ μεγάλῃ, ἢ καλοῦσιν ἱερῷ αὐτῷ δὲ ὅτι μέγας καὶ ἀλά-
τοι κινδυνεύει, τελευταία βάλλει. εἴπῃ ἐν τούτῳ, ὡς μέλ-
λον τελευταῖον κινῶν ἐπιχειρημάτων τὸ πᾶνται μέγιστον. V.

latum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut agunt us-
que ad mala, rideret; homo in Hibernia primum,
deinde & in Anglia tandem notatus. Sed his missis
quae dolor extorlit, ad Lucianum jam redeamus. Da-
midis adversus Providentiam argumentorum tota vis
in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum
male est, malis bene. Quae enim alia affert argumen-
ta aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admo-
dum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus,
quam inepti judices bonorum malorumque sumus nos
homunciones, quod Christianus poteram, non jam
regeram. At ut facilis dem, bonos esse in quibus
honestatis aliqua species est; ita bonis male esse, si rem
rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iis-
que gravissimis, concesserim. Neque enim iis male
esse continuo censendum est, quibus opes, facultates,
fortunaque quam amplissimae non obtigerint: cum
ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis gene-
ris, minus pateant, qui in medio positi, nihil ob
quod petantur habent. Tutores itaque, quae felici-
tatis non infima sors est; nec a fortunae tellis tantum,
sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a qui-
bus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe
foedissimos exitus, praecipites ruunt. . . . Sed quid
ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & ob-
ser-

τῷ τ' ἔρμον. ὅτε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τέτυ-
Φης ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἡδῆ.

TIM. Ὁμολογεῖς τοῖνυν ἡττηθῆαι προ-
πιών; ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ
ὥσπερ οἱ ὑπὸ τινῶν βιαζόμενοι, ὅππότε
βωμὸς ἡμῖν καταπέφυγας. ὅτε, ἢ πλὴν
ἀγκυραν τ' ἱερὰν, ἐβέλω σπείσααδ' ἡδῆ
πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῷ^a τε τ' βωμῷ^b, ὡς
μηκέτι^c δεῖ τέτων ἐρίζοιμεν. TIM. Εἰρω-
νύη ταῦτα πρὸς^d ἐμέ^e τυμβωρύχε, καὶ
μιαρὲ, καὶ κατάπυστε, καὶ μαστιγία, καὶ
κάθαρμα. ὃ γὰρ ἴσμεν ὅτι τινος^f μὲ πατρὸς εἰ,
πῶς δὲ ἡ μήτηρ σὺ ἐπορνεύετο; ^g καὶ ὡς τ'
ἀδελφὸν^h ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ
τὰ μειράκια λησθεύεις, λιχνότατε καὶ ἀναι-
σχυντότατε. μὴ Φεῦγε δ' ἐν, ⁱ ὥς καὶ ^j παρ'
ἐμὲ πλεγάς λαβὼν ἀπέλθης^k ἡδῆ γὰρ σε
^l τέτρω τῷ ὀστέῳ^m ἰσποθραύσω, ψαμ-
μῖαιρον ὄντα.

Quando igitur negas quiddam te his ha-
bere sanctius quod dicas, jam abeamus.

52. TIM. Confiteris ergo te victum,
cum prior discedas? DAM. Recte, Ti-
mocles. Tu enim ut illi, quibus vis ab
aliis infertur, ad altaria nobis confugisti.
Itaque per ancoram illam factam, volo jam
foedus tecum ad ipsa illa altaria libatione
interposita facere, nos non amplius de hisce
rebus tecum velle contendere. TIM. Ca-
villaris ista ad me sepulcrorum effossor, &
impure, & despuende, & verbero, & pur-
gamentum. Nonne enim scimus quo sis
patre natus, ut meretriciam mater tua vi-
tam egerit, ut etiam fratrem interfeceris,
& adulter sis, & pueros corrumpas, he-
luo, & impudentissime. Noli vero ante
fugere quam plagis a me acceptis abeas:
jam enim hac tibi testa cerebrum impura-
tissimo dispergam.

53. JUP.

^a Τι] Γ: O. ^b Ἐμὶ] Μ: O. ^c Τυμβωρύχε] Ita rescripti ex Ox. Schol. & S. Τυμβωρύχε cett. omnes.
^d Καὶ ὡς] Sic dedi ex O. & Fl. ὡς καὶ cett. ὅς καὶ B2. ^e Ἀπίωμεν] Ἀπίωμεν O. ^f Ἐμὲ] ὡς O. P. &
marg. A1. ^g Παρ' ἰμοῦ πλεγάς] Πλεγάς παρ' ἰμοῦ O. ^h Τούτῳ] Τυτῶ O. ⁱ Ἀποθραύσω] Sic Edd. omnes
ἀ—τρ. V2. Αποσφάσω G. O. P.

91. Ἐμὶ τυμβωρύχε] Καλῶς πάντῳ ἐσέγγαγε τὸ Τιμοκλῆα * οἱ ὕμνῳ τραπέτα. τοῦτο γὰρ ἴδιον τῶν ἱπποκρίτων. V.

* Εἰς ὕμνῳ] Πρὸς ὕμνῳ C.

91. Τυμβωρύχε] Deserui scripturam Editionum prin-
cipum secundam corripientium. Nam longa est et-
iam apud alios, & Aristoph. Ran. 1180. Οὐτὼ γ' ἀνὴρ
πρὸς πατὸς τυμβωρύχῳ.

94. Καὶ ὡς] Ox. & Fl. Ed. In reliquis ὡς καὶ, pra-
ve; nisi quod B2. ὡς καὶ fecit, minus apte. M. du S.

98. Πλεγάς λαβὼν] Crebro utitur hac phrasi Noster,
quam cum Belgicissimo Graeco comparat Frater con-
sultiss. G. O. Ruisz. in Belg. Graeciss. p. 495. Conf.
T. I. Somn. c. 2.

99. Ἀποθραύσω] Etiam supra c. 43. f. ἐπισφάτῃς non
plane signif. mactas, jugulas, tamen pro occidis va-
let. Qui autem hic ἀποσφάτῃς, quod Cl. Graev. il-
lic, vel ad c. 22. monet, hic ex Cod. esse recipiend-
um, locum habere queat, nondum video; nam ut
recte per jocum procedit oratio: *ne fugito ante quam
venibere tuleris*, ita nimis ridiculum videtur, addere:
παρὰ, donec te occidero, distinde fugies. Nisi & hunc
rīsum ex ἀδωνάν capture voluerit Lucianus: quod si
constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen
sum in opido nobis vicino maleficus iudicum senten-

tia ad patibulum damnaretur, simulque in exilium
mitteretur, quales facetas sententias collegit ac forsan
in lucem emittere Ampliss. van Bykershoek. Hoc si
serio aliquando factum, quidni eadem per jocum imi-
tari liceat? Verum quum facilioris intellectus verbum
habeant Edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Al-
lia res foret, si omnes Codd. consentire constaret.
Recipiat tamen ἀποσφάτῃς cui lubet. Interim, *con-
tinuam tibi caput*, fere eodem redit.

2. Ἀπίω] Esti abis, discedis, recte se hic
habet; tamen dixerit quis ἀποσφάτῃς majorem hic
vim habere, quia fugere jussus est. Sed quum ri-
dens discedat, patet eum alterius minas pro joco ac-
cepisse, & contempsisse; unde consequitur vulgatum
ἀπίω melius, & ἀποσφάτῃς glossam ejus esse.

7. Καρμῆς] Menander, teste Plut. Pl. ἰδὲν. 844.
2. & 1064. 1. V. Stob. γράμ. p. 315. & Grot. Flor.
457. (f. Stob. Flor. CVIII.) ubi μᾶλλον pro Nostri ἰδὲν.
In nupera frag. Men. Editione addantur his Menandri
verbia alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V.
p. 252. & Em. p. 93.

M. du S.

11. E-

3. JUP. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec? MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non facere, injuriam*. Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari. JUP. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum talem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Babylonies esse.

ZEYΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὦ θεοί, ἅπει-
σιν, ὁ δ' ἀκολουθεῖ λοιδορῶμεν, ὃ φέρον
καταλυρῶντα τὴν Δάμιν· καὶ εἴκοι πατάξειν
αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν. ἡμεῖς δὲ
τί ποιῶμεν ἐπὶ ταῦτοις; EPM. Ὁρθῶς ἐκεῖ-
νὸ μοι ὁ καμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, οὐδὲν πεί-
πονθας δεινόν, ἀν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ καὶ
ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεί-
σομεθα ταῦτα, ἀπίασιν; πολλοὶ γὰρ
ἴσιν οἱ τὰναντία γιγνώσκοντες, πλείους
Ἑλλήνων, ὁ πολλὸς λαὸς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρ-
βαροί τε πάντες. ZEYΣ. Ἀλλ' ὦ Ἐρ-
μῆ, τὸ τῷ Δαρίῳ πᾶν καλῶς ἔχον ἔστιν,
ὅς ἐστιν ἐπὶ τῷ Ζωπύρῳ ὥστε καὶ αὐτὸς ἐβου-
λόμην εἶναι τοιοῦτον ἔχειν ὅσον τὴν Δά-
μιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλωνίας
ὑπάρχειν.

k Ἀπεισιν] Ἀποτρέχει Ο. l Εἶσιν] Non est in Fl. m Πάντες] Ἀπείσιν Ο. n Τοιοῦτον] Τοῦτον male Fl.
o Οἶον] Omissum in Fl.

3. Οὐ φέρον καταλυρῶντα] Πάνυ ἐπὶ τῇ κήκ καταλυ-
ρῶντα. V.

12. Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποκαταμῖς τῷ συρφετῷ ὁ σύρ-
φαξ. V.

15. Ἐπὶ τῷ Ζωπύρῳ] Τῷ Δαρίῳ πολιορκουμένῳ τὴν Βα-
βυλῶνα, καὶ μὴ δυναμένῳ ἐξομαλῆσαι αὐτήν, ὁ Ζωπύρῳ

πέψας αὐτοῦ τὰ ὄντα ἐπὶ τῷ ῥῖνι, καὶ μακρινῶς αὐτὸν
προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς ὁ Δαρίῳ ταῦτα παθεῖν
οἱ δὲ νομίσκοντες αὐτὸν ἀληθῆ λόγιον, κατεπίσταν αὐτῷ τὸν
πόλεμον, ὃ δὲ προέδωκε τῷ Δαρίῳ τὴν Βαβυλῶνα. καὶ ὁ
τότε ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρίῳ, ὡς πρὶν, ἐβουλόμην συμμαχῆσαι
ἐκείνῳ τῷ Ζωπύρῳ, ἢ μυρίας μοι Βαβυλωνίας ὑπάρχειν. V.

11. Εἶσιν] Fere adducor ut credam potiore esse
Fl. lectionem, quae αἶσιν omittit, quod quis, ellipson
supplere volens, addiderit. J.F.R.

14. Δαρίῳ] Vide Herodot. III.

M. de S.

15. Ζωπύρῳ] Vid. Herodot. fin. Lib. III.

J.F.R.

ONEIROS, H ALEKTPYΩN. SOMNIUM, SEU GALLUS.

MIKYLLOS, ALEKTPYΩN
KAI ΣΙΜΩΝ.MICYLLUS, GALLUS ET
SIMON.

M I K Y L.

M I C Y L.

Αλλά σε, ὦ κάκιςτε ἀλεκτρυόν, ὃ
Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρέψαι, φθορεὶν
ἔτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὃς με πλετύντα,
καὶ ἡδίστω^a ὀνείρω ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν
εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, ἀφ' ὅτου τι καὶ
^b γεγωνὸς ἀναβόσας, ἐπ' ἡγυρας, ὡς μη-
δὲ νύκτας γῆν[†] πολλὴν οἷς μιαιωνέται πει-
ρίαν ἀφ' ὅτου. καίτοι εἴγε χρὴ ταυμά-
σιαν ἀφ' ὅτου.

AT te, scelestissime galle, Jupiter ipse
obterat, invidum adeo & clamorifum
animal, qui me divitem, & jucundissimo
in somnio versantem, & admirabili qua-
dam felicitate beatum, penetrabili illo tuo
acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte
quidem paupertatem, multum vel te impu-
riorem, effugere liceat: cum tamen, si
qui-

ONEIROS] MIKYLLOS Th. Mag. v. ἐγώ τοι, ὄφρ' ἴδω. MIKYLLOS] Paris. inscripsit: Interlocutores Micyl-
lus & Gallus. Basf. i. rectius Μικύλλος, Ἀλεκτρυόν & Σίμων. a. Ὀνείρω] Ὀνείρωτι marg. A1W. b. Γεγωνός
Γεγωνός marg. A1.

MIKYLLOS] Σαυτοτέρω[†] ἢ Μικύλλω[†], ut testatur
ipse circa finem. Et in Τυγάτω (Καίικαλ.) de hoc
quaere nonnulla. Ex Cebasis Tabula multa huc trans-

lata in Charontem. Icaromenippus multum confert
ad hunc Dialogum. G.

g. Διάτορον] Ὀφείτω. V.

1. ὦ κάκιςτε ἀλεκτρυόν, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρέψαι] Al-
ciphron. III. ep. 10. eadem fere habet, quas ep. sic in-
cipit: Ἐπιτρέψαι, καὶ κακὸς κακὸς ἀπόλοιτο ὃ κάκις[†]
ἀλεκτρυόν & μιαιωνέται[†], ὃς με, ἴδω[†] διανοεῖται[†] θεῶν
ἀναβόσας, ἐγγυρας. ἰδὼν[†] ὅτι — λαμπρὴν τὴν νύκτα &
βαρυτάτην[†]. &c. Ad quae quid notari Cl. Bergler.
adscribere hic non dubito: „Haec epistola, & Lu-
ciani Somnium sive Gallus initio, adeo inter se con-
veniunt, sicut & alia quaedam, partim jam nota-
ta, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fonti-
bus sua hauserint: vel, quod potius credo, alter ab
altero: & forte Lucianus a Nostro: ac ferme jam
credo Lucianum Ἀλκιφρονίζου, non Alciphronem
Λυκιανίζου. Magis autem omnia dilatantur apud
Lucianum.

J. F. R.

g. Διάτορον] Persant.

F. G.

Διάτορον τι & γεγωνός] Hoc loco uti poterat Jac.
Gronovius ad defendendum Asellianum V. H. 2. 44. ab
importuna correptione Perizonii; ubi eadem verba oc-
currunt, ἀφ' ὅτου τι & γεγωνός ὅτι μάλιστα. Sed ipse
agnovit errorem suum Perizonius, & usum verbi de-
claravit ex Aristot. Probl. 11. 25. διὰ τί ὅταν ἀχυρὰ ὀ-
σιν αἱ φρεσὶς, ἴππων αἱ χεραὶ γινώσκουσιν. Vid. Diss. de
morte Judae c. 10. p. 76. Nec dissimulavit nuperus
editor, Cl. Abr. Gronovius.

J. M. G.

Διάτορον τι & γεγωνός] Adscriperam & ego nonni-
hil de loco Aselliani 2. 44. Sed videns Cl. Gess. idem

agere, mea exulare jussi. Hoc tamen addam, male
in Ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνός media bre-
vi, quum Kuhniana rectius γεγωνός dederit. Nam
γεγωνός est natus. γεγωνός, quod aures feris. Et sic
Alciphron. III. Ep. 48. τοῦ τοι & γεγωνοῦ φωνήσας
χρηστέω[†] (sic enim, pro φωνήσας, cum Doctiss.
Bergl. legendum) ad quae verba elegantiss. Bergl.
haec Luciani aequae ac Aselliani adferre haud neglexit.
Adde Homer. II. O. 227. Ἥϊρος δὲ Διὰ πρῶτον, Δαναῶ-
σι γεγωνός. Vociferatus autem est intente, Danaos in-
clamans. Ne plura ap. eumd. obvia adcumulem.

J. F. R.

16. Εὐδὲς σε] Recte hic Edd. εὐδὲς, etsi v. sequi-
tur; nam ita scribendum, quando tempus significa-
tur, εὐδὲς vero, quando locus, movent Phrynicus &
Ammonius, non prorsus immerito; licet eam exem-
pla non desint, ubi confundantur εὐδὲς & εὐδὲς, ut su-
pra Amor. c. 53. vl. 64. οὐκ εὐδὲς περιέρχων, non statim
nimis curiosum illud. Ibid. c. 8. εὐδὲς γὰρ μοι — προσ-
εγγίνεαι. Statim ad me — confluabant. Item c. 42.
εὐδὲς τὰ μακρὰ λούτρα. &c. tamen ibi No. 6. fretus Lu-
ciani Edd. aliisque exemplis quae notata habebam,
per festinationem autem addere non poteram, nimis
generaliter dixi, nihil differentiae esse inter haec. Ideo
deinde, ubi denuo confusa invenero, hoc disputabo
accuratius, & exempla complura subjungam, ubi
distinguitur, ubi confundatur.

J. F. R.

17. Σω-

quidem ex illo multo adhuc silentio est conjicere, & frigore quod nondum me, uti solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ulciscar enim te cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exiliendo in tenebris. GALL. Micylle, he-re, gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem *canem* anteverte-rem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante folis exortum crepidam unam

γεῖσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι ὕπνῳ, καὶ οὐ τῷ κρύει, μηδέπω μὲν τὸ ὄρθρῳ ὡς ἔοικε ἴδω σκοτεινὴν (γινώσκων γὰρ ὅτι αὐφειδέ-
τατός μοι, πρωτολαυνέσης ἡμέρας) εὐδῶ
μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὐπνέων ὅτι, ὡς
ἔοικε τὸ χρυσεὺν ἐκεῖνο κλέιδον φυλάττειν, ἀφ'
ἑσπέρας εὐδῶς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαί-
ρων γὰρ ἀμυνέμαι· καὶ εὐδῶς σε, ἢν μόνον
ἡμέρα γένηται, συντρέξω τῇ βακτηρίᾳ· ὥν
γὰρ μοι πρᾶγμα ἰσχυρὲς, ὡς μέλαπ-
θον ἐν τῷ σκοτεινῷ. ΑΛΕΚ. Μικυλλε δέ-
σοσποτα, ὥμην τι χαριεῖσθαι σοι φθάνων τῇ
νυκτὸς, ὅπως δυνάμην, ὥς ἔχοις ὄρ-
θρυνόμην. ἀφ' ἡμέρας τὰ πολλὰ τῶν ἔργων.
ἢν γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιος μίαν κρη-
πίδα

a Γαλλ] Δι Fl. d Μελανθῶν] Ex L. & P. Ἀνακτοῦν Edd. e ἔχεις] ἔχεις minus recte Fl. vulgatae ad-
sentitur Th. Mag. f Ὀρβυρῶν] Ἐπαφροῦν P. Vulgatum servat Th. Mag. Fl. &c. g Ἀνακτοῦν] Ἀν-
χίω G. h Κρηπίδα] Κρηπίδα Fl.

13: Ὡςπερ τὸ χρυσεὺν ἐκεῖνο κλέιδον] Αἰτίας ὁ τῷ Κό-
λων βασιλεὺς ἔχει δῶμα προβάτω χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δῶ-
μον περιφύλαττει ἀντι- (1) [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσεὺν κλέ-
ιδον φησὶ δῖος, ὁ φησὶ μὲν τὸν Ἀδάμαντος παῖδος τὸ
(2) παιδολογῶν (3) ὁ Κρόνος ἀνέματος δόξα, τοῖσι δὲ
κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν ἐκδιδόντες ἐστὶν, ὡς ὁ μύθος,
χρυσεύμαλλον. ἰφ' ὁ ὕπνῳ ἴσταν μὲν τῷ ἄλλαν Ἀργοναυ-
τῶν ἀποσταλῆς (4) ἰφ' ὅτι κοινὸς καὶ εἰς τὸ Ἀργεὺς κατακλέ-
πτει, ὅτε Μελανθὶς τῷ θυγατρὶ μὲν Αἰτῷ τῷ βασιλεὺς

τῷ τῷ τόποι, ἀδελφῆς δὲ Ἀφύρῳ, καὶ ἐπικρίνεται τῷ φυ-
λακῇ τῷ δῶμα, ἀφ' ὅτι εἰς ἴσταν αὐτῶν κλέιδον δέλα μὲν τῷ
πατέρα μεταλλούσης, Ἀφύρῳ δὲ τῷ ἀδελφῷ ἀπαιτούσης
καὶ ἄλλας συναρπάσας ἴσταν, αὐτὸ δὲ τὸ δῖον ληφθῆ-
ναι, καὶ εἰς τὸ Ἀργεὺς ἀποσταλῆναι. V.

18. Πρᾶγμα ἰσχυρὲς] Ἐάν θελήσω, φησὶν, κρατῆ-
σαι σε νῦν θυγατρῶν, πῶς γὰρ εἰς τὴν σκοτίαν (5) εὐνὴν ἀφ-
φύγῃ. V.

(1) Εἰς τὸ αὐτὸ] Incipit scil. novum in eundem locum
Scholion. M. du S.

(2) Παιδολογῶν] Παιδολογῶν legebatur, quod mutare non
sum veritus, ex vulgato: ὅφρ' οὖν οὐκ ἔστι, ut referatur
ad χρυσεύμαλλον: malculinum enim ὁ hic sensum nullum

fundebat.

(3) ἢα fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγηται
Hesiodus de incredibilibus c. 24. J. F. R.

(4) Ἐσταν] Leg. ἰσταν. J. F. R.

(5) εὐνῇ] Sic V. etiam, corrupte. Lega εὐνῇ. M. du S.

17. Συντρέξω τῇ βακτηρίᾳ] Celeb. D' Ablancourt
hanc Gallice reddens: je lui tendrai la crosse; ait: hanc
locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucia-
nus utitur. Non male, J. F. R.

Ibid. Νῦν γὰρ μοι] Potiorem Florentinae lectionem
arbitror, quae dicitur hic habet, idque quia jam proxime
praecessit γὰρ. Sed quia non magis hic interest, vul-
gatum non muto. Facile quidem propter scribendi
compendium aberratur in his particulis, quae hinc
saepe confunduntur, vid. Alex. c. 44. & 46. ubi dicitur
fere pro γὰρ, & Amor. c. 38. ubi contra γὰρ pro δὲ.
Conf. & Hermon. c. 29. f. Quo ipso discrimen maxi-
mum has inter conjunctiones non tollo; sed esse ajo,
ubi utraque sensui satisfaciatur; aequae enim dixeris: non
jam puniam te; nam cras potius id fiet, quam; non
jam puniam te; sed cras, vel cras vero potius id fiet.
Conf. Steph. ad Scholiast. Thucyd. p. 602. No. 11. ubi

Scholastae adversatur dicitur pro γὰρ positum dicenti. Ve-
runt vid. eund. p. 611. ubi adsentitur eidem Scholia-
stae dicitur τῷ γὰρ usitatum adfirmanti. Sunt autem
Thucydidis verba L. I. c. 77. m. Βασίλειος δὲ εὐδ' ὡς αὐ-
τῷ ἀντίλογον. Illo enim modo ne ipsi quidem contra nos
dicere possissent. Iterum ibid. c. 102. ubi rursus Schol.
No. 47. τὸ δὲ ἀντι τῷ γὰρ observat, ac, bis, ter, alibi.

J. F. R.

18. Μοι πρᾶγμα ἰσχυρὲς] Casaub. ad Suet. Sic
pag. 811. (i. e. de Lict. c. 16.) J. F. R.

Ibid. Μοι πρᾶγμα] Sic P. & L. melius quam ut est in
reliquis ἀπαι. M. du S.

23. ἢν γὰρ πρὶν] In Gallo ἢν γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι τῷ
ἡλίῳ μίαν κρηπίδα ἰσχυρῶς. Mf. ἢν γὰρ πρὶν ἀνίσταν
τῷ ἡλίῳ μίαν κρηπίδα ἰσχυρῶς. leg. ἀνίσταν. sed perinde
est sive sequaris editos, sive Mf. Sic & inferius idem
eodem pag. 160. Ὅπως ἀνίσταν ὁ ἡλίας, προφάσει. J. G. G.
24. Ἐπ-

πῖδα ἐργάσαιο, * προοδὺ ἔση τῷτο ἐς τὰ
ἄλφιλα πεπονημένος. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἤδων, 2
ἐγὼ μὲ ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότε-
ρον ἔσομαι ἢ ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ
ὄνας πλουτῇς, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις
ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τῷτό ὄσιν; ἀν- 3
θρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρύων. ΑΛΕΚ.
Εἰτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοῦτον, εἰ
ὁμόφωνον ὁ ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ ἔ-
τέρας; ἀλλ' ὅπουτρέπετε, ὦ θεοὶ, τὸ δει- 3
νὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκῶς, ὦ 3
Μίκυλλε, κομῶν ἀπαίδευτος εἶναι, μη-
δὲ ἀνεγνώκεναι τὰ Ὅμηρον ποιήματα, ἐν οἷς
καὶ ὁ τῷ Ἀχιλλέως ἵππον ὁ Ζάνθον, 4
μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζοντι,
ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ ἀγλαγόμενος, 4

pericias, lucro tibi iste labor ad victum
cesserit. Sin dormire tibi jucundius est,
equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis ma-
gis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per
quietem, excitatus deinde esurias.

2. ΜΙC. O Jupiter prodigialis, o de-
pulsor malorum Hercules, quid hoc mali
est? humana voce gallus locutus est!

GALL. Tum tibi prodigium esse videtur
hoc, si eadem qua vos voce utor? ΜΙC.

Qui enim non sit prodigium? Sed averrun-
cate Dii a nobis malum. GALL. Videris
mihī, Micylle, literarum omnino rudis es-
se, nec legisse Homeri poemata, in quibus
Xanthus Achilles equus, valere longum ius-
sus hinnitu, stetit medio in bello loquens,

ver-

a Προοδὺ ἔση τούτο ἐς τὰ ἄλφιλα] ἴν' ἰδίῳς τὰ ἄλφ. Fl. omisso etiam προοδὺ. b Ὑμῶν] Ὑμῶν Fl. Vulgatum
est in P. c Καὶ ἐγὼ] Ex P. illud ἢ additum, quod Edd. non habebant.

24. Πρὸ ὁδοῦ ἔση] Τὸ ἐν τῇ συνθηκῇ προκόψας ἔση ἐν
τῷ ἔργῳ, τὴ τροφὴν ἀπόστασιν (1) πικτορικός ταῦτα. Τούτο
δὲ πρὸ ὁδοῦ, παροϊμιαδὲς ἐστὶ λεγόμενον ἐπὶ τῷ ὄσπρι τι
(2) προτίλειον ἰκτιλισμένον τῷ μὲν ταῦτα γινόμενον, συμ-
βαλλόμενον μύθοις τοῖς μετὰ ταῦτα καὶ ἐκ παρρηγῶν,
ὥσπερ ἐν αἷς ὁδοῦν προκί] ἰκτιλισθῇ τὴ τῷ συνοικίῳ
ἔχοντι τὴ τῷ ὁδοῦ, παρ' ὃ ἐπὶ ὁδοῦ ἰρηται. ὁ δὲ νοῦς,
πρὸ τῷ ὀφελιμῶν ἔργῳ (3) ἔση τούτο κατὰ παρρηγῶν πι-
πτορικός, ὁ, σοι τυχόν τῇ ἀπαγωγῇ τροφῇ ἰκτορικός. καὶ
Πλάτων ἐν συμποσίῳ. (4) σὺν τι δὲ ἔχοντι, πρὸ ὁδοῦ

βαλλόμενα ὅτι ἰσχυρῶν, ἀλλ' ἰσχυρῶν. V.

29. ὦ Ζεῦ τεράστιε] Εἰσάγει οἱ ἀρχαῖοι δὲ τὴ πραγ-
ματικὴν τὴ Δία καλεῖν. οἱ δὲ διχόμενοι ἔσονται, ἰκαλὸν Δία ἑ-
νοῖ, ἄτῃ ὁ ἰκαλὸν καλεῖ τὴ Δία τεράστια, τὴ δὲ διχόμε-
ται τὰ τεράστια. τεράς δὲ λέγει τὸ ἀνθρώπινον φωνὴν τὴ ἀλε-
κτρῶνα χρῆσιν. V.

30. Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀπαιδὴς τὰ κακὰ. ἀλεξίκακος δὲ
ὁ Ἡράκλεις, ὅς πολλαὶ τὴ ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰσχυρῶν
ἐστίν. V.

(1) Πικτορικός] Ita dedi ex G. Edita enim habebant πικτο-
ρικός. C. πικτορικός. M. du S.
(2) Προτίλειον] Προτίλειον editum erat. Correx. M. du S.

(3) Ἐσπ] Ἐσπ male edita & hic & supra habuisse vix opo-
rue est monuisse. J.F.R.

(4) Σὺν τι δὲ &c.] Ex II. K. 224. M. du S.

24. Ἐργάσαιο, προοδὺ ἔση τούτο ἐς τὰ ἄλφιλα] Ali-
ter in Flor. Cod. ἔργ. ὅ' ἰδίῳς τὰ ἄλφιλα. J.B.

ibid. Προοδὺ ἔση — πεπονημένος] Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed
servavi scripturam Edd. Non deerunt qui προοδὺ
malint; neque iis adversarer; nam id *vestigial* signif.
ap. *Diod. Sic.* L. 2. c. 48. καὶ βαλσάμῳ προοδὺν λαμ-
πρῶν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaesitum, ut ap.
Nostr. T. I. *Sonn.* c. 9. ὑπὸ τῷ δὲ τῷ προοδὺν ante le-
ctum, jam vero προοδὺν ibi editum alias ob causas.
Interim significatus τῷ προοδὺν satis notus est aliun-
de. Vid. *Asin.* c. 50. pr. προοδὺν εἶναι ἐξ ἡμῶν. Et *He-
rodian.* III. 1. 11. προοδὺς ταῖς δὲ θάλαττας — ὥφει-
λτο. Nam cum sit construendum, ἔση πικτορικός
ταῦτο προοδὺς, periphrasi participii satis usitata, de
qua egimus *Dial.* proximo; quaesitum, lucrum, quem
laborando quærit futor, esse intelligendum, satis pa-

tet, & πρὸ ὁδοῦ, licet operæ pretium veritas, prae al-
terq. languet. J.F.R.

26. Ἀφώντιον — ἰχθύων] *Arist.* 2. de animal. ad-
mit omnibus piscibus vocem, excepto Scaphro &
porco fluviatili. Veteres autem, quemvis piscem vo-
cabant ἰχθυος, quod vocem edere non posset. Unde
Plutarch. in *Sympos.* & *Athen.* existimant Pythagori-
cos a piscibus abstinuisse ob ἰχθυόσαν. G.C.

28. Ὀναρ πλουτῶν] Simile proculit *Cic.* in *Sallust.*
Pastor quidam apud *Theoc.* in *Ecl.* IX.

— ἔχον δὲ τοὺς ὄντας ἐν οἴκῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν αἷς ποταμῶν δὲ χερσαίων.
Possideo quaecunque solent sub nocte videri

In somnis, vim magnam ovium, multasque capellas.
G.C.
Ὀναρ

versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulso rem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentina, & boum carnes mugientes, semiaspas & elixas, confixas veribus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis vester atque convictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si vero sanctum mihi silentium promiseris, non

ἔπη ὅλα ραψώδων, εἶχ' ὥσθ' ἐγὼ νῦν, ἀνὺν
τ' ἑμέτρων, ἀλλὰ καὶ ἑμάντευτο ἐκεῖνον, καὶ
τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ ἔδεν τι πᾶσι
δοξόν ἐδόκει ποιεῖν, ἔδ' ὁ ἀκῶν ἐπεκαλεῖ-
το, ὥσθ' οὐ τ' ἀλεξίκακον, Σπυτρώπαιον
ἠγήμενον τὸ ἄλυσμα. καί τοι τί ἀν' ἐποίη-
σας, εἴ σοι ἢ τ' Ἀργεὺς τρόπῳ ἐλάλησεν,
ὥσθ' ὥστε ἢ Φηγεὺς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωτον
ἑμάντευτο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπύσσας, καὶ
σοβαρὴν κρέα μυκώμενα, ἡμίονα καὶ ἐφθά,
ἔπειτα παρμὴν τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρ-
μῆ παρὰ δρῶν ἄν, λαλιτάτῃ καὶ λογιωτά-
τῃ θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοθυμα-
τον ὑμῖν καὶ σύντροφον, ἐχαιπεδῶς ἑμελ-
λον ἐκμαθήσεαι τ' ἀνθρωπίνῃ φωνῇ. εἰ δὲ
ἐχημυθήσῃ ὑπὸ χροῖό μοι, οὐκ ἂν ὀκνή-
σαι-

45. Ἀποτρώπαιον] Ὁ ληπτρένται τις. V.

47. Ἡ τ' Ἀργεὺς τρόπῳ] Τρόπῳ μὲν τῷ πλάτῃ, Ἀρ-
γῶ δὲ ἐστὶ τὸ πλάττειν ὃ ἢ λέγειν ἱκανῶς. τοῦτο δὲ, ὡς
λέγουσι, ἢ τρόπῳ ἐλάλει. μαρτυρεῖται δὲ λέγειν τῷ Διὶ ἐν Δω-
δώνῃ, ὅπου (5) Φηγεὺς ἐστὶ θεὸς, ὡς ἐν ἑμάντειοντο. V. (Apol-
lonius Rhodius in I. G.)

49. Καὶ βοῶν κρέα] Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τ' Ἡλίου

(5) θεῶν.] Ita restituit Idem, quum legeretur editum βοῶν.

Ὁμηρ. πλυτῶν] Pro κατ' ὅναρ. Non semel habuimus
T. I. Et satis notum est. J. F. R.

29. Ζεὺς τρώπῳ] Τρώπῳ Ζεὺς Sophocli. in Oedip.
Epi colon. Ζεὺς ἀλεξίκακός τις ποτ' ὁ προσέως; Hesych. ait
Τρωπῶν θεῶν Deos esse signorum ac prodigiorum, ef-
fectores. G. C.

Ibid. Ἡράκλειος ἀλεξίκακος] Alciphro. III. Ep. 47. pr.
Ἑρμῆ κερδῶς, καὶ ἀλεξίκακος Ἡράκλειος, ἀποσώθη. Ubi
Cl. Bergl. hoc primum esse Herculis epitheton ex Lu-
ciani h. l. Aristoph. Schol. & Apol. Rhod. docet. J. F. R.

38. Ἀχιλλεύς ἀπὸ] Hom. II. T. in fine. G. C. i. e.
vf. 404. M. du S.

Ibid. ἑκάθῳ] Junone suggerente αὐδῶντα δὲ ἴδμεν
δὲ λαοκτόνον Ἡρῶν. E. L.

39. Μακρὰ χαίρειν] Conf. supr. Jov. Conf. c. 32. f.
Et infra c. 23. J. F. R.

47. Ἀργεὺς] Dicitur fuisse prima navis, in qua Ja-
son cum 54. heroibus Thessalis navigavit Colchos ad
rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis
artifice, alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex
arboribus Dodonae silvae Epiri Jovi sacrae, quibus o-
lim oracula reddebantur: unde Poetae finxerunt hanc
navem fuisse vocalem Apoll. L. IV. Argon. G. C.

48. Φηγεὺς] Vocalis haec arbor nonnunquam θεὸς
vocatur, nonnunquam Φηγεὺς. Nec id mirum; spe-
cies enim τ' θεὸς ἢ Φηγεὺς, si Pausanias credamus. Sic

Tom. II.

βοῶν ἐν Ὀδυσσεΐ, ὡς αἱ ἑταῖραι τῷ Ὀδυσσεὶ σφαζέμεναι
ἔβουον, αἱ βύρσαι δὲ ἐν ταῖς κρέασι ἐκινούνοτο τὸ ἐκόν, ὥσ-
τε καὶ ἡμεῖς ἐκινούνομεν αὐτοῖς. V.

54. Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσχερῶς. V.

55. Εἰ δὲ ἐχημυθήσῃ] Σιωπήσω, φυλάξω τὸ μυστή-
ριον. V.

enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δὲ ἐν τοῖς θυμῶν αὐτῶν
θεῶν διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλας αὐτῶν, τὰς δὲ Φη-
γεὺς καλοῦσι. Sophocles etiam fagum appellat. Trach.
175. versu autem 1175, δρῦν. E. L.

Ibid. αὐτόφωτον] Quid hoc sit, & quando Oracula
dici coeperint αὐτόφωτον, ex Nostro discas Ἀλεξ. c. 26.
vix enim apud alium invenies. M. du S.

49. Εἰ βύρσας εἶδες ἐρπύσσας &c.] Nihil ad hunc lo-
cum Gilb. Cognatus commentatur, qui tamen de Ar-
gus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae
tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem
locus Homeri, ad quem hoc loco alludit Lucianus,
Odyss. M.

Τοῖσιν δὲ αὐτῶν ἑταῖρα θεοὶ τέματα προΐφασιν,
εἰπὼν μὲν ῥίνοι, κρέα δὲ ἀμφ' ὀβελοῖς ἑμεινύμεναι.
Ὀκταλὶα τι ἐσὶ ἀμὰ βοῶν δὲ ὡς γένοιτο φωνή.

Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis so-
cii fame coacti solis boves maccharere. J. P. a G.

Ibid. βύρσας — ἐρπύσσας &c.] Homer. Odyss. M.
395. M. du S.

56. Ἐχημυθήσῃ] Alciphro. III. p. 406. τὴν ἐχημυθίαν
ὑποσημαίνει. Silentium Pythagoricum subindicans.
Noster Lexiphro. c. 9. J. F. R.

καί σοι ἢ ἀλφειόταν αἰτίαν εἰπεῖν ἢ
πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι
ἕτοιμα λαλεῖν.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειδος καὶ ταῦτά ἐστι, 60
Ἀλεκτρυὼν ἕτοιμα πρὸς ἐμὲ ἀγαγεόμενος;
ὥστε δ' ἐν πρὸς τῷ Ἑρμῇ, ὃ βέλτιστε, ὃ,
τί καὶ ἄλλο σοι ἢ Φωκίης αἴτιον. ὥς δὲ αὐτὸς
πῶσμαι, καὶ πρὸς ὑδὲνα ἔρω, τί σε χρὴ
διδέικαι; τίς γὰρ ἀντιστυσέ μοι, ἂν εἴ τι 65
μὴ ἀπογοιμῇ ὥς ἀλεκτρυόνα; αὐτὰ εἰπέ-
τε ἀκριβέως; ΑΔΕΚ. Ἀλλὰ τοῖον. πα-
ραδεδότατό σοι ὁ λόγον εἶδ' ὅτι λέγεαι,
ὃ Μικελλί. ἔτοσι γὰρ ὃ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν
φανόμενος, ἐπὶ πολλῶν ἀνθρώπων ἦν 70
ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάλαι τοῖστον ἀμέλει
σεῖ ἐρῶν, ὥς ἀλεκτρυὼν τις νεανίσκος
φίλος γένοιτο τῷ Ἀρῇ, καὶ συμπόιοι τῷ θεῷ
καὶ συγκαμάζοι, καὶ κοινωνοῖν τῷ ἑρωτικῶν.
ὅποτε γὰρ ἀπὸ τοῦ Ἀφροδίτη μοι 75
χεύσων ὁ Ἀρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸ Ἀλεκτρυό-
να, καὶ ἐπειδὴ μάλιστα τὸ Ἥλιον ὑφαι-
εῖται, μὴ καλῶν ἐξείπῃ πρὸς τὸ Ἥφαιστον,
ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ὅτι αἰετὶ
νεανίσκος, μνηύσεια ὅποτε φαίνοι ὁ Ἥ- 80

pignabor veriorē tibi causā meae cum
sermone vestro communionis dicere, & vo-
de sic loqui mihi contigerit.

3. ΜΙΚ. Verum poene somnium &
hoc est, gallus ita mecum loquens? Dic
ergo, per Mercurium, optime, quae etiam
alia tibi sit loquelae causa. Ut vero ta-
ceam, & ad neminem quidquam dicam,
quid est quod metuas? Quis enim crederet
mihi, si cui narrarem, tanquam qui de
gallio ista dicente audierim? GALL. Au-
di ergo. Remotum ab omnium opinione es-
se, quod tibi dico, bene novi Micylle.
Hic enim, qui nunc tibi gallus esse appa-
ret, non ita multo ante homo erat. ΜΙΚ.
Audiui quiddam tale olim sane de vobis,
Gallum quendam juvenem amicum fuisse
Martis, potasse cum Deo & comissatum
fuisse, & amoribus illius subfervisse. Quo-
ties enim abiret ad Venerem Mars adulterii
caussa, adduxisse etiam Gallum: cumque
Solem praesertim suspectum haberet, ne rem
visam Vulcano enunciatet; extra ad januas
80 reliquisset semper juvenem, indicaturum sibi, quan-

a Εἴ τι] Εἴ τι P. b Αὐτῶν] Αὐτῶν marg. At. c Λόγον] Deest in Fl. d Ὅστις] Εἴ ποτε Fl. e Αἰ] Ab-
est in Fl. f Φαίνοι] Ἀνέχοι G. & marg. Ad. Nil mut. Edd.

73. Φίλος γένοιτο τῷ Ἀρῇ] Λόγος ἐστὶ ὁ Ἀφροδίτη καὶ
ἑσθαι τοῦ εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἀρης ταύτην ἐπαίχων. κατὰ

καὶ οὐδὲ τὸ ὥς, ὃ ἦ ἔγωγε, καὶ ὥς ἐμπόσει ὡς * ἐργασ-
μαί, καὶ ὥς κοινῶς τὸ ἑρωτικῶν. V.

* Συγκαμάζω] Συγκαμάζω, edita, media brevi; quod bene
quidem ποικίλῃ δόλῳ; quum vero συγκαμάζω, etiam ἐπιπλε-
κῇ, & ἐμμένει, quod odium erat, reliquerit, ac vulgatum

καὶ οὐδὲν tamen in καὶ κοινῶς commutatis; ego ut priora etiam
opiniatam formam resciscere, curavi. J.F.R.

67. Παραδεδότατό σοι λόγον ὅτι λέγῃ] In Flor. Cod.
deest λόγον. Sed similibus originationibus gaudere
Lucianum supra monui. J.B.

68. Λόγον — λόγον] Vid. de his cognatorum ver-
borum additionibus J.F.R. ad Jov. Conf. ubi ποικίλῃ
πρόκειται & sexcenta similia. Quare & hic λόγον ante λέ-
γον non ejicio cum Fl. J.F.R.

89. Μεμνημένον] Correxerat Solan. ἐμνημῆ. Sed ni-
hil opus esse augmento addito, saltem in his tempo-
ribus, plus satis inculcatum ad Alex. c. 22. pro Dmag.
c. 3. & 19. Et J. Ven. Hist. c. 13. ubi exemplorum
decedi affuit; quae si non sufficiant, adde Cl. Wessel.
ad Diad. Sic. L. 2. c. 8. No. 63. qui duodecim etiam

testimonia neglecti augmenti adferens, ad Jov. c. 22.
ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat,
non satis adsequor ex adnotatione ejusdem Salustii, in
inferiore marg. J.F.R. sic adscripta: ἰσχυρῶς — L. ἐπε-
σέσθη. Nam praeter consuetudinem sic jam literam
codicis inter duo verba inserit. Interim, cum omni-
no voluisse ἐμνημῆσθαι legi, certum est, quod prae-
terea I ipsi etiam textui adposuerit. Conjicio tamen
in L. prius verbum cum augmento fuisse scriptum,
ejusque glossam ἐπεσέσθη vel margini ejusdem adpi-
ctam, vel ipsi quoque contextui insertam. J.F.R.

Ibid. Ἀφροδίτη δὲ, ὥς ἀφροδίτη, ἢ Ἀφρ. ἀφροδισια κα-
τὰ τὸ Ἀλεκτρυόνα] Mirum ni illud ὥς ἀφροδίτη sit glo-
ssata

quando Sol appareret. Tum obdormivisse aliquando Gallum, sumque praesidium imprudentem prodidisse: Solem vero non animadversum adstitisse Veneri & requiescenti sine cura Marti, qui crederet indicaturum, si quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum a Sole edoctum, ipsos comprehendisse, injectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset. Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis cum armis in avem cognominem mutasse, ut pro galea cristam haberet in capite. Eam ob causam vos, ut excusetis vos Marti, cum nihil jam prodest, cum sentiat orientem Solem, canere diu ante, ejusque ortum significare.

4. GALL. Aiunt quidem & ista Miculle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime scire. GALL. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi F. Samium? Sophistam illum ais,

λεῖψ' εἴτα πούτ' ἀλακκομαίνῃται μὲν τ' Ἀλεκτρούνα, καὶ προδίδῃαι τ' Φωρεῖν ἀκρίνα· τ' δὲ Ἥλιον λαβόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἀρῇ ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ. 85 2/3 τὸ πιστεύειν τ' ἀλεκτρούνα μνηστῆσαι αὐτὸν, αἷ τις ἐκείνῳ, καὶ ὅτ' αὐτὸν τ' Ἥφαιστον παρ' Ἥλῳ λαβόντα συλλαβεῖν αὐτὸν, ἀφελόντα καὶ παραγνώσασθαι τοῖς δεσμοῖς, καὶ πάλαι δ' ἐμνηχάμενος ἐπ' αὐτὸν ἀφελόντα δὲ, 90 [ὡς ἀφείθη] τ' ἡ Ἀρην ἀνανακτῆσαι καὶ τὴν Ἀλεκτρούνα, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ὄρνειον αὐτοῖς ὅπλας, ὡς ἡ ἀντιτὴ κράνους τ' λόφοι ἔχουσιν ὅτι τῇ κεφαλῇ. 2/3 τὸ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογυμένους τῷ Ἀρῇ, 95 ὅτ' ὕδεν ὄφελον, ἐπειδὴν αἰσθῆσθε ἀνατέλλοντα τ' Ἥλιον, πρὸ πολλῷ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τ' ἀνατολὴν καὶ αὐτὴν.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μικύλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖον τι ἐγένετο, καὶ πάντῃ ἵνα γῇ εἰς ἀλεκτρούνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐβέλω γὰρ τὸ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Ὁϊοῦμαι ἄρα τ' Πυθαγόραν Μησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέ-

8. Μνηχάμενος] Sic Edd. omnes. Ἐμνηχ. vel Ἐμνηχάμενος L. vid. nott. In marg. Δι. ἐμνηχάμενος etiam adscript. h. Ἀρῷ] Sic Edd. & P. Ἀρῇ Fl. i. Ἀρῇ τῷ κράνους] Ἀντὶ τοῦ κράνους marg. Δι. καὶ λέοντι] Abest a Fl. i. Ὁϊοῦμαι ἄρα τ' Πυθαγόραν Μησαρχ. Σάμιον] Ἀκούεις τινὰ Π. MN — Σάμιον P. Vulgarum Ed. servant in prioribus; sed omittunt Mr. Σάμιον. praeter Ed. P. quae habet.

83. Λαβόντα] Ἀφροδίτῃ. V.

95. ὄφελον] Τὸ εἶναι καὶ τι ὕδεν ὄφελον. τί γὰρ μὲν οὐ γινώσκῃται προδίδῃαι, εἰ βοᾷτε, ὄφελον. V.

+ καὶ τι] Corrupta haec. Lege δὲ τι pro καὶ τι. M. de S. καὶ τὴν rectius legit Cl. J. J. Weidmann.

fama τῷ? ἀφελόντα. Ego certe ita existimem. Narrat Micullus fabulam Galli, cum in coele cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue studiosum fuisse; in cuius gratiam cum vigilas ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, si vel Sol, vel alius quisquam accederet, somno fuisse oppressum, atque ita concumbentes illos a Sole fuisse Vulcanum proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis esset solutus, quibus a Vulcano cum Venere esset comprehensus, praec indignatione mutasse Gallum in avem.

J. J.

90. ὡς ἀφείθη] Tam manifesta haec est explicatio praemissi participii ἀφελόντα, ut vix mihi temerarium, quin contra Edd. omnes eiecissim. Sed ne

temerarius videar, uncis ut suspectum seclufi.

J. F. R.

— Ibid. Τὸν Ἀρῷ] Utrovis more dici Ἀρῷ & Ἀρῇ ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένει & Δημοσθένει. ad Δημοσθ. Encom. c. 2. & 9. Ideoque a vulgata non recessi.

J. F. R.

3. Πυθαγόραν Μησ.] Addidit Ed. P. Μησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum existimo, quia mox a Micullo Μησαρχῆ πατρὸς vocatur. In eodem Codice pro εἰδέναι ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ Π.

M. de S.

4. Μησαρχίδην Σάμιον] Samii Mnesarchi annulorum sculptoris, de quo Laert.

G. C.

λέγεις ; ἢ ἀλαζόνα , ὅς ἐνομοθέτῃ μῆτε
κρεῶν γυνάμει , μῆτε κυάμει ἐσθίου , ἥδι-
στον ἐμοὶ γυνὴ ὄψον ἢ ἐκτράπεζον ἀποφαί-
νων ; ἔτι δὲ καὶ πείθειν τὰς ἀνθρώπους ἐς
πάντε ἔτη μὴ ἀφαιλέμεναι. ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ
δῆτα ἡ κακία , ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου ,
Εὐφορβὸς γένειο. ΜΙΚ. Γόητα , Φασί ,
καὶ τεράλειργον ἢ ἀνθρώπων , ὡς ἀλεκτρυόν.
ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνός αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυ-
θαγόρας , ὅτε παῦς , ὡς ἀγαθὸς , λοιδορέ-
μενός μοι , καὶ τὰτα , ὅς ἐιδὼς οἷός τις ἦν
ἢ τρόπον. ΜΙΚ. Τὴν αὖ μακρῶν ἐκεί-
νου τεράλειργον , ἀλεκτρυὸν φιλόσοφον.
εἰπὲ δὲ ἡμῶς , ὡς Μνησάρχῃ παῖ , ὅπως

superbum , qui legem tulit ; de carnibus
non gustandis , de non edendis fabis , qua
lege suavissimum mihi quidem pulmentum ,
& facillimum concoctu , a mensis removit :
qui praeterea persuasit hominibus , ut per
quinque annos inter se non colloquerentur.
GALL. Noris ergo illud quoque , eum
ante Pythagoram fuisse Euphorbum. MIC.
Impostorem aiunt & praestigiatores fuisse
hominem , o galle. GALL. Ille ipse ego
tibi adsum Pythagoras : itaque desine , bo-
ne vir , mihi maledicere , idque cum ne-
scias , quibus moribus fuerim. MIC. Hoc
jam multum illo portentosius , gallus phi-
lofophus ! Verum dic tamen Mnesarchi fi-
li,

α Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Ἐκτράπεζον , ἄποιος ἀποφαίνων Edd. excepta Fl. quae ἄποιος ignorat , quam secutus sum. β Κακία] Ἐκείνη Fl. γ Τούτ' αὖ μακρῶν ἐκείνου τεράτ. Ταῦτα μακρῶ ἐκείνου τεράτῳ Fl. Vulgatam tenet P. cum P. & cetera.

7. Ἐκτράπεζον] Ἐξω ἢ τραπέζης. V.
11. Εὐφορβὸς γένειο] Οὐτὸς εἰς ἢ τὸ Τρώων. ὅστις ἐ-
πρωτὸς δὴ καὶ τὸ Πάτροκλον ἐλάττω. V.

18. Ὁ Μνησάρχῃ παῖ] Μνησάρχῃ πατρὶ ἢ Πυθαγό-
ρου. καλῶς ἢ παῖζον Μνησάρχῃ παῖδα ἢ ἀλεκτρυὸνα ἐκά-
λεον. V.

5. Ὁς ἐνομοθέτῃ De disciplina Pythagorica Gell.
L. I. c. 9. L. IV. 11. Ovid. XV. Metam. G.C.
Ibid. Μῆτι κρεῶν γυνάμει] Aristoxenus apud Laertium
p. 219. A. ait , cum πάντα τα ἄλλα συγχροῖν ἰδίῳ
ἡμεῖς , μόνον δὲ αὐτῶν ἀπὸ γυνάμει βροῦς , καὶ πρῶτον
α quibus , nisi cui absumt alia , quis non abstinet ? E.L.
6. Κρεῶν γυνάμει] Senec. Ep. 19. G.C.
7. Τούτ' — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἄποιος Fl.
Ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent.

M. du S.
Ibid. Ἐκτράπεζον ἄποιος] Legendum videtur ἄποιος
ἐκτράπεζον. F.G.

Ἐκτράπεζον , ἄποιος ἀποφαίνων] Si καὶ additum us-
quam invenissem , transpositionem Cl. Gesneri etiam
in textum recepissem. Jam vero & aliquid addere ,
& transponere simul , non sum ausus ; sed satis habui
lectionem Fl. revocare sensum optimum exhibentis.
Interpres Parisinae intellectui consulturus ἄποιος red-
diderat salubre ἢ parabile. J.F.R.

Ibid. ἄποιος ἀποφαίνων] Diu aestuavi , quid tibi vel-
let hic τὸ , ἄποιος , quod eo , quo spectatur , loco
prorsus non convenit ; donec tandem ex editione
Florentina , quae hac voce omnino caret , didici cam
abesse debere ab hoc loco , & haud dubie ab somnian-
tibus vel typhothetis prius librariis inculcatam ; quod
propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαίνων
facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem can-
dide aperiam , Lector ; opinatus eram ego pro ἄποιος
legendum esse ἀπέρητον. ἀπέρητα. scilicet ea sunt ,
quae religionis causa dici , vel fieri sunt vetita. Sic

pag. sequenti eosdem hos κυάμει , si edantur ab ave ,
vocat Gallus ὅς ἐκτράπεζον τροφήν. Sic ἡμεῖς apud
Nostrum de Sacrificiis T. I. c. 9. f. dicitur ἄποιος ἢ
ἀπέρητος τῶν θνητῶν γυνί. Nimirum vox ἀπέρητος
propria fuit de iis sacris , quae erant μορτικαί , & vulgo
enunciari vetita. Sic ταῖς ἀπέρητοις apud No-
strum in Amoris c. 42. & ἡμεῖς ἀπέρητα dice-
bantur , qui sacra Eleusinia enunciabant. Vide No-
strum in Reviviscensibus T. I. c. 33. Sed ut ante dixi ,
non liquet , vel ipsum ἄποιος , vel pro eo quodcum-
que aliud ab Luciano profectum esse : quare furcillis
exigatur ea vox. J.F.

ἄποιος ἀποφαίνων] Duas habeo de hoc loco con-
jecturas : unam , ut ἄποιος transponamus , & adijcia-
mus copulam , hoc modo , ἥδιστον ἐμοὶ γυνὴ ὄψον ἢ ἄποι-
ος , eo sensu , quem in interpretatione posui. ἄποιος
certe hoc significare posse , nemo facile negaverit : ve-
rumne sit ? alia quaestio est : sed ad nostram rem fa-
tis est , modo futor ita putaverit. Certe alvum facie
transire κύμας , etiam illi non negant , qui statu-
lentum esse ajunt. Altera conjectura nostra est , an
forte legendum sit ἄποιος , qua ratione locum scire
posset suum , & jungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄποι-
ος significare puto contrarium nominis ἄποιος : quem-
admodum hoc denotat facile emtu , parabile , vile ;
ita ἄποιος fuerit , quod non prostat venale , nec proinde
emi facile potest. Sed conjectura utraque est : qua
melius quid afferri opto. J.M.G.

11. Εὐφορβὸς] Nobilis Trojanus Iliaco in bello a
Menelao occisus , cujus animum Pythagoras in se im-
mi-

li, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum praesertim duo jam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quanam? MIC. Unum, quod loquax es, & clamorosus; at ille tacere per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus illius adversum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem in cibum, fabas heri, quod scis, habens domum veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque alienum necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te

ἡμῖν ἀντὶ μὲ ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφνηας; ἢ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, ἐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τέληρηκέαι δοκαὶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῷ Πυθαγόρῃ. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ. Ἐν μὲ, ὅτι λάλος εἶ, καὶ ὑκρακικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήν· ἕτερον δὲ καὶ παλιεῶς παρανομον. ἢ γὰρ ἔχων ὃ, τι σοι παραβάλοιμι, κυάμους χθές, ὡς οἶδα, ἔχων, ἤκον· καὶ σὺ ἐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτὸς· ὥστε οὐκ ἐφύδαί σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρῃ ὅτι παρανομήκεαι, καὶ τὸ ἴσον ἦσε-

δ' ἦκω] Forſan ἡκα adſcripf. M. du S. e' Ἀλλ' Sic recte marg. Δι. & P. Ἀλλ' Edd. cett. omnes.

19. Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος] Σάμιος ἦσας ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μικυλλός. * V.

* Poſt ὁ Μικυλλός in Edd. addebetur ἐν ἀναμνήσεως. In V. δὲ ἀναμνήσεως, quod cum aliunde huc irreperit, delendum est. M. du S.

migrasse affirmabat. Ovid. L. XV. Metam. G.C. Εὐφορίας γένεο] Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibus ex Ovidio aliisque nota. M. du S. 13. Ἐκὼς αὐτὸς] Paraphrasis est hujus versus.

Ἐκὼς ἔτ' οἶμαι· λοιδορεῖ δὲ μοί.

16. Τοῦτ' αὖ μακρὴ ἐκείνου τιματ.] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἰ. τιματὸς ἐστὶν. * J.B. 18. Μνησάμενος πατρί] Herodot. IV. 159. f. & supra initio hujus capituli. M. du S.

20. Ταναγραῖος] A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua Ptolem. L. III. c. 5. Plin. L. X. c. 2. G.C.

Ταναγραῖος] (Varro de R. R. III. 9. & Colum. VIII. 2.) Leedes. Vide Plinium X. 21. de Gallis Tanagracis, quos foetissimos fuisse ait. Et adde quae noster habet de certaminibus Gallorum apud Athenienses Γυμν. c. 37. M. du S.

Ταναγραῖος ἀναπέφνηας] Nimirum Tanagram Gallorum patriam suam non minus ac Rhodum nobilitarunt. Plin. 10, 21, 24. Add. Colum. 8, 2, 4. & 13. J.M.G.

28. ἦκω] Quod Solanus ἡκα conjecerit, ejus rei causam aliam non video, quam euphoniā. J.F.R.

30. Ἀλλ' Antea legebatur ἄλλο. Mutavit Par. merito, sed sola. M. du S.

Ἀλλ' Servavi quidem Parisinae Ed. lectionem, & Solano monenti parui, licet suspicer & ejus editorem tametsi ἄλλο legisset; quum in versione dederit, quum

30. ἢ Πυθαγόρῃ ἔστι] Πυθαγόρειος ἐστὶ τοῦτο τὸ ὄνομα, ἴσθι τὸ Φαγῶν κυάμους, τὰ Φαγῶν τῶ κεφαλῇ τῷ πατρὶ. V.

† ἢ Πυθαγόρῃ ἔστι] ἢ Πυθαγόρειος ἐστὶ ante editum. Correxat M. du S.

aliud quiddam sis. Credoque cum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat; eademque ratio me movit, ut meliora sequerer; alioqui vulgata facile defendi posset. J.F.R.

Ibid. ἢ Πυθαγόρῃ] ἢ Πυθαγόρῃ ὅτι παρανομήκεαι καὶ τὸ ἴσον ἦσε καὶ κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τῇ κεφαλῇ τῷ πατρὶ ἰσθῆκεαι. Ans si Pythagoras, peccasse, & aequae impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses. Nimirum, quia Pythagorae a fabis abstinabant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Acaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas noluit edere Pythagoras, respondet hic: Δὸς μοῖον, ἄλλα τῷ πατρὶ δὲν γεμαῖα· ἡμαθὸν γὰρ, ὡς ἐδὲν ἴσθι κυάμοι, καὶ κεφαλῇ τοῦ πατρὸς ἰσθῆκεαι. De modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis. ubi nescio cur interpretes vertant κεφαλῇ testiculos. quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere causam cur Pythagoras fabis abstineret, quia virides fabae similes sint ἀνδρῶν μορφοῖς, ut loquitur Lucianus in βίῳ πρώτῳ. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3. Strom.

Οὐδὲ μὲν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπέκασται κυάμος κατὰ τὸ ἐπίλυνον,

ἴσθι τοὺς κυάμους τρώγων, κεφαλῇ τῷ τοκίῳ.

ἵστεδὴ κέναι κυάμους φαγόντα, ὥς ἂν εἰ καὶ κεφαλὴν τῷ πατρὶος ἔδωδὲκες.

ΑΔΕΚ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τῆτον, ἐδὲ τὰ πρόσθερα ἐκά-
 35 τω βίω. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἔσθιον γὰρ
 κυάμον, ἱεφίλοσόφην γὰρ νῦν δὲ φάγοιμι ἂν,
 ὀρνιθικὴν γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρητὸν ἡμῖν ἡ τροφή.
 ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἀκχεῖ ὥς ἐκ Πυθαγό-
 40 ρου τῆτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβό-
 τευσα βίοις, καὶ ἄτινα τὴν μελαβολῆς ἀπολέ-
 λανκα ἐκάστης. ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὥς ἔμοι
 γε ὑπερήδισον ἂν τὸ ἄκχεμα γένοιτο, ὥστε
 εἴ τις αἶρεσιν προσθήῃ, ὁ πρότερον μᾶλλον
 45 ἐθέλω σε ἀκχεῖν τὰ τοιαῦτα διεξίοντ', ἢ
 τὸ πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκείνον αὐθις ὄραν, τὸ
 μικρὸν ἐμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁ πότερον ἂν
 ἐλοίμην, ἔτι τὼς ἀδελφὰ ἡγῆμαι τὰ σα τοῖς
 ἡδίστοις Φανείσι, καὶ ἐν ἰσῇ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω,

violatam, & aequae factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis edisses.

5. GALL. Videlicet non nosti Micylle, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae convenient. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim; jam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibis. Sed si placet audiri, quomodo ex Pythagora hoc nunc sim, & in quibus ante vitis vix-
 40 orim, & quid ex unaquaque mutatione com-
 modi vel incommodi ad me pervenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem supra quam dici potest jucundum fuerit audire: adeo ut si quis mihi optionem proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud
 45 beatum undique somnium, quod paullo ante mihi obrixit, rursus somniare, nesciam utrum praecoptem: adeo geminos arbitror tuos sermones visis jucundissimis, & in ae-
 50 quali vos honore habeo, te, & pretiosissi-
 mum

α Ἐδωδὲκες] Ἐδωδὲκες marg. A1W. β Πότερον] Πότερον marg. A1.

38. Οὐκ ἀπόρητ' ἡμῖν ἡ τροφή] Οὐκ ἀπηνυγερμέν-
 39. η. V.

Fabas inquit prohibuisse Pythagoram, quod sit legu-
 40 men flatus excitans, non quod parentis capiti sit simi-
 41 le, ut velis ille versus. Idem est fabas atque caput pa-
 42 tris edere.

32. Φαγόντα] Scribere debuit Φαγόντι. Sed immu-
 43 mera sunt, quae hujus farinae admisit. M. du S.
 Φαγόντα] Paulo inclementius Solanus pronuntiat;
 44 quasi per errorem ita scripserit Noster, pro Φαγόντι.
 Immo cum dativo absurdus sensus erit: qui fabas o-
 45 dit, fabas edenti similis est, & dativus quidem con-
 venit cum praemisus, accusativus vero ad infinitivum
 46 ἵστεδὴ κέναι respicit, pro ὥς φαγὼν ἵστεδὴ κέναι. Et si
 innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio
 47 constructioque satis adparet, id linguae genio pro-
 prium esse statuendum potius, quam pro incuria ha-
 48 bendam. Alia res foret, si nihil convenientiae inve-
 49 niremus. Exempla quaedam alia videbimus infra
 hoc Dial. c. 26. ubi similiter praecedente dativo se-
 50 quitur accusat. cum in fin. κίδησθ', ἱροὶ μ', — ἀμώ-
 51 ζαι ἱστιμόντα.

33. Καφαλῇ] Vide N. A. XX. Clem. Alex. Strom.
 52 III. Ovid. Met. XV. v. 2. A. Gell. XI. 4. E. L.

40. Ἐν ὅσοις — ἐβόττευσα βίοις] Bíos generaliter de
 53 vitae genere victusque quaerendi ratione etiam Al-
 54 ciphron. I. 29. p. 120. χρηστέον γὰρ ὅτι κίχρηται τῷ βίῳ.
 55 probioribus enim moribus quam pro isto (scil. merettri-
 56 cio) vitae genere, meritis. Plura ibi similia adfert do-

45. Ἡ τὸ πανευδαίμονα ὄνειρον] Καλῶς ἐν παλαιῇ. Ἄμ-
 46 φω γὰρ τιματώδη ὁ οὗτος φάσμασι ψιλῶν ἀποταλάσκει. V.

47. Bergler. alias ὁ βίος etiam homines vertendum;
 48 vid. ap. Nost. Amos. 20. & c. 33. & T. I. Tim. 5.
 49 25. &c. De usitata autem repetitione verbi cognati la-
 50 tis dictum alibi, ut ad Alex. c. 32. Et paullo ante
 51 Jov. Trag. c. 22. Sed haec adeo sunt frequentia, ut
 52 postea silentio praeterire sit animus, nisi qua obiter
 53 eodem lectorem ablegare necessitas cogat. J. F. R.

54. Ἀμωζαί] Homer. Od. K. 521. &c. M. du S. Ibi
 55 legimus — ἀμωζαί κάπηλα. imbecilla caprea. Adde
 56 Odyss. T. 560. — ἀμωζαίαν εἶπεν ὄνειρον. Ac facpe alibi.

63. Γάρφαλον] Adscripsit Noster. V. Th. M. Ejus
 57 autem verba in ΓΑΡΦΑΛΙΣΜΟΣ sunt: Γαργαλισμὸς
 58 ὁ οὗτος, γάρφαλος δὲ. Ἀπαιτῶς ἐν τῷ Μίκυλλε, ὁ δὲ
 59 λευκτρὸν τοιοῦτον γάρφαλον περιχρῆτό μοι τὰ ὄνειρα.
 60 J. F. R.

64. Ἡράκλεις, διόν τινα φησὶ τὴν ἡμέραν τῷ ἱππῆϊ, εἰς
 61 πᾶντος ἂν &c.] Pater voci οὐδαν adscripsit ὄνειρον,
 62 quum manifestissime appareat ex sequentibus, aucto-
 63 rem scripsisse vel in animo habuisse scribere masculi-
 64 no genere: nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὸ
 65 ὄνειρον referri possint, sed debeant ad ipsum ὄνειρον. E-
 66 quidem hic locus simillimus est Livianis illis XXVII,
 67 27. L. Calius triplicem rei gesta ordinem edit: una
 68 traditam famam, alteram scriptam, tertiam quam ipse
 69 pro inquisita ac sibi comperta affert. Ubi possem suspi-
 70 tari τὸ ὄνειρον γενεῖσθαι ex permutatis & contractis li-
 71 te

mum illud somnium. GALL. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcumque demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam simulacra illius servas, ifhanem, & poetico verbo fugacem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem insomnii; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, jam transilit li-

506 τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνὸπνιον. ΑΛΕΚ. Ἔτι καὶ σὺ ἀναπεμπάζῃ τ' ὄνειρον, ὅστις πᾶσι τὰ ὀφθαλμοὶ σοὶ ἦν, καὶ τίνα ἰδάλματα μάταια ἀφελύχῃς, κατὰ, καὶ ὡς ὁ ποιητὴς ὁ λόγος, ἀδμήνην τίνα εὐδαιμονίαν 557 τῇ μνήμῃ μελαδιόκων;

MIK. Ἄλλ' εἰδ' ὅτι πηλοσομαί ποτε, ὃ ἀλεκτρὸν, εἰ ἴσθι, τ' ὄψεως ἐκείνης. ἔστω μοι πάλιν τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καλαλιπὼν ὄχλος, ὅς μοι γὰρ ἀνοίγειν βότα βλέφαρα ὑπ' αὐτῷ, εἰς ὕπνον αὐτοῦ καλασπώμενα. οἷον ἐν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτηνὰ ἐργάζῃ τρεφόμενα, τοῖσι γάρ γαλον παρείχετο μοι τὰ ὄρμαμα. Α Λ Ε Κ. Ἡράκλεις, δαίμων τίνα Φῆς τ' ἐράσα τῷ 658 ἐνυπνίῳ, εἴ γε πτηνὸς ὢν, ὡς Φασι, καὶ ὄρνις ἔχων τ' πτήσεως τ' ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἰσκαμ-

ε Καὶ τίνα &c.] Sex illa verba a καὶ ad καὶ omissa in Fl. δ Λόγος] Λόγος Φασι Fl. Absc. Φασι a cett. ο Ἡράκλεις] Sic Fl. P. H. &c. recte. Ἡράκλεις f. f' Ἑνυπνίῳ] Nil mut. Fl. Οὐδὲν Γρον.

51. Ἀναπεμπάζῃ] Τὰ προδιαφάντα ἀναμνήσκῃ V. 64. Δαίμων τίνα Φῆς] Μόγαν, δαίμονα. V. 66. * Ὑπὲρ τὰ ἰσκαμνόμενα ἢ πηδῶν] Φαυλὴ τις ἰσκαμνόμενα, ὡς ἐπὶ πηδῶν. τ' εἰ πρὸ αὐτοῦ σκαπτόντων τ' ε'

πῆδῳ, καὶ τοῖς πηδῶνται ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ἰσκαμνόμενους ἐπράττειν εἰς ἡ παραμύθια ἐπὶ τ' ὑπὲρ τὰ ἰσκαμνόμενα τὶ ποιῶνται, ὑπὲρ τὰ ἰσκαμνόμενα πηδῶν. V.

* Τῶν] Πῶν editum, correxit Solan. Et mox pro σκαπτόντων ἢ πηδῶν, dedit Φαυλὴ τις, ex Coll. quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen adcuratum; sed vel

Φαυλὸν scribendum, vel cum Solan (quem sequeretur, quia eo plurima compilavit Scholiastes) Φαυλὸν. τ' v. πῆδῳ] Forfan n. scribendum. Certe non v. M. du S.

teris pro rationem. Sed simile exstare video in Varro- ne lib. 1. R. R. c. 12. Sin cogare secundum flumen ad- ficare, cavendum ne adversum eum ripas, quasi putaf- set se scripsisse fluvium vel amnem. Item in Vitruvii praefatione libri VII. Itaque quoniam sexto volumine privatorum artificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expositionibus exponam. Ceterum sequentia verba καὶ ὅροι ἔχων τ' πτήσεως τ' ὕπνον imprudenter & inepte vertunt metasque volandi praescriptas habeat somnium. Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quae quis in- telligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamquam circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. 7. G.

65. Ἑνυπνίῳ] Quis dixerit, studione an parum at- tenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae huiusmodi sunt frequentes, de quibus T. I. non se- mel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum aucto- ritate mutasim. Conf. ad 2. Ver. Hipp. c. 37. Tyr. c. 8. Imag. c. 9. Aliaque quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter verbum, hoc

Theocriti Eid. XX. 31. Καὶ πᾶσαι με φιλοῦντι τὰ δ' ἄνυκα μὲν οὐκ ἐφίλουν. Omnes mulieres me amant; nuptiae vero me non amant. Ubi πᾶσαι refertur ad γυναικας versu proximo praemissum. ἄνυκα vero co- dem referendum, refertur ad intellectum καρῆσιν vel lim. etli earum nulla mentio facta. 7. F. R.

Ibid. Εἴ γε πτηνὸς ὢν] Ἰππολόκοι, ut etiam mox il- la, μαλ' ἄλλ' ἔστιν ὁ ἰππολόκος, &c. Nequa dixe- ris haec referri ad vocem ἰππολόκος, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis quam dictione cogitantis παραμύθια. Th. M.

Ibid. Πτηνὸς.] Πτανοὶ οἱμοὶ vocat Eurip. Phoenix. 1539. & iterum Iph. Taur. p. 416. C. Vrg. etiam Aen. VI. f. M. du S.

66. Ὑπὲρ τὰ ἰσκαμνόμενα] Vid. Zenod. qui Phyllo Oe- pumtio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. Marc. de Gymn. II. 11. (per plana loca con- tinuatis saltibus saltabant . . . terminum, quem at- tingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἰσκαμνόμενα, vocatum.) Vide Plat. Κριτύλῳ. Ed. Basf. p. 58. B. M. du S. 67. Em

ἑσκαμμένα ἤδη πηδᾶ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεω-
γόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναρ-
γῆς φαινόμενον. ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι οἷός τις
ᾔσιν, ἔτω ^a σοι ^b τριπόθητον ὤν. ΜΙΚ. 7
Ἐτοιμὸν λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνηᾶσθαι τι,
καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτῆς. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ
Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῆς μεταβολῆς;
ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύ-
σῃ ὀνειρώτων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῆς βλεφάρων
τὸ μέλι, ^c τὸ νῦν δὲ πρότερον εἶπε, ὡς
μάθω εἴτε ἀφ' ἧς ἐλεφαντίνων σφυλῶν, εἴ-
τε ἀφ' ἧς κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε ^d πε-
τόμενον. ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἐτέρας τέτων,
ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος 80
δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙΚ. Ἐὰ χαί-
ρειν τῷ λήρον ἐκείνῳ ποιητῇ, ἐδὲν εἰδὸτα
ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι ἀφ' ἧς
τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷος ἐκεῖνον ^e εἶωρα, ἐδὲ
πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ 85
ἀφ' ἧς χρυσῶν τινῶν σφυλῶν ὁ ἡδιστὸν ἀφί-
κειο, χρυσῆς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα
περιβεβλημένον, καὶ πολὺ ἐπαγόμενον
χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦν, ὦ Μίδα βέλτι-

neam, & apertis in oculis commoratur;
mellitum adeo, & manifesto conspiciendum
se praebens. Volo igitur audire, quale sit,
quod adeo tibi sit desiderabile. MIC. Pa-
ratus sum dicere: suave enim est recordari;
& aliquid de illo narrare: tu vero, Pytha-
gora, quando de mutationibus expones?
GALL. Cum tu; Micylle, somniare de-
sisteris, & deterferis mel a palpebris. Jam
vero prior dicito, uti audiam, utrum per
eburneas portas, an per corneas advolaverit
tibi somnium. MIC. Per neutram harum,
Pythagora. GALL. Verum Homerus so-
las istas duas refert. MIC. Valere jube nu-
gatore illi poetam, somniorum imperi-
tum. Paupercula forte insomnia per illas
exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide,
caecus homo, videbat. At mihi per au-
reas quasdam portas venit dulcissimum, au-
reum & ipsum, & auro vestitum undi-
que, multum quoque auri secum adferens.
GALL. Desine, bone Mida, aurum lo-
qui.

^a Σοι] Non habet Fl. ^b Τριπόθητον] Sic Fl. f. ^c Τὸ] Absc. artic. a Fl.
^d Πετόμενον] Περιπόμενον marg. Αι.

75. Ἀποψήσῃ] Ἀπομάχῃ. V.

77. Τῶν ἐλεφαντίνων] Λέγει Ὅμηρος ἀφ' ἧς ἑλεφαν-
τίνων σφυλῶν τοὺς ψυδῆς ὀνείρους ἐρχοῦν, ἀφ' ἧς δὲ κερατι-
νῶν τοὺς ἀληθεῖς. V. (Sed & quae Maro noster dicat in
fine VI. legito, & quae Servius. G.)

85. Τυφλὸς αὐτὸς ὤν] Ἰσοῦσιν Ὅμηρος οἱ μὲν δὲ λῶν
γενεῶς τυφλὸν, καὶ τὸ συμπτωμα ἔνομα τούτου γενέσθαι,
ὀνείρους καλοῦνται Δαρίωιν τοὺς τυφλοὺς. Ἡρόδοτος μάλιστα

τὸ Ὅμηρος γράφειν βίαι, οὐκ ἀπὸ γενεῶν τυφλὸν ἰσοῦν,
ἀλλὰ πολλὰν ἀλόγητον γὰρ ἰσοῦς χάριν, γενεᾷ κατὰ τὴν
Ἀττικὴν, καὶ καὶ νοσησάτω χαλκίως ἀπὸ τῆς ἰσοῦς τῆς ὕψους
ἀποβαλὺν. V.

89. Παῦν, ὦ Μίδα] Λέγει ὁ Μίδα πᾶν ὅσον φιλόχρη-
στος ἐὺχρηστὸν πᾶν πρᾶγμα, ὃ δὲ ἀφίσταται, χρυσῶν γένεσθαι.
Φασὶ δὲ ὅτι ἐκ τούτου ἀπίθανον, καὶ αὐτὰ γὰρ ἡ τροφή καὶ
ἡσυχία, χρυσὴ γίνονται. V.

* Ἐξέσθαι] In V. erat ἐξέσθαι. Impressa addiderant ἐστι; quare ego ἐξέσθαι dedi.

M. du S.

67. Ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθ.] Thom. Mag. haec
eodem modo habet in ANEUGEN. f. F. R.

70. Τριπόθητος] Habuimus etiam in Quom. Hist. c.

31. Cur Salus. id hic mutaverit, nescio, nisi quod
operarum culpa accidisse arbitror. f. F. R.

71. Ἐτοιμος λέγειν] Additamentum videtur. F. G.

96. Τὸ νῦν] Non tamen feci omissionem Fl. (quae c.
9. cod. modo ἔχει pro τὸ ἔχει habet,) ut articulum
abjicerem, qui adest in cert. & mox c. 20. f. πᾶν τὸ
νῦν &c. Nimis tritum est adverbis temporis aequae
ac adjectivis adverbialiter positus sic addi articulum,
pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret, fre-

quentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τὸ νῦν, quam sic
absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aequae ac τὸ
παλαιόν, olim, τὸ ἰσχυρόν, tamen, & simil. quae ante
vidimus; f. v. Trag. c. 15. facile colliges ex Diod. Sic.
L. 2. c. 1. τὸ πρὸς αὐτὸν. Item L. I. c. ult. v. 43. Vid.
plura in not. Cl. Wessel. Adde Aët. Apost. IV. 29. Καὶ
τὰ νῦν Κύριος ἰσχυρὸς ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. Alciophr. III. p.
318. f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. Theocr. Eid. I. 15. Ὁ
δὲ μὲν — τὸ μεταβαλὼν — Σαρκεν. Non licet circa
meridiem cansare. Τὸ ταχέως τὸν τανδὴν, bis in c. 55.
L. III. Diod. Sic. Item τὸ πρὸς αὐτὸν ibidem & ap. alios.

f. F. R.

77. Ἐλα-

qui. Sine dubio enim ex illius voto istud
tibi somnium, & tota auri metalla somniasse
mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum
vidi, multum: quam putas pulchrum! quo
splendore fulgens? Quid tandem Pindarus
in illius laude dicit? in memoriam me re-
pone, si nosti, cum ubi aquam dixit opti-
mam, deinde aurum admiratur, bene ille
quidem, in principio statim pulcherrimi
canticorum omnium. GALL. Num illud
quaeris,

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardida flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclita munera Plati est.

MIC. Per Jovem, hoc ipsum. Velut e-
nim somnium meum vidisset Pindarus, sic
laudat aurum. Ut vero jam scias, quale
fuerit, audi, galle doctissime. Heri me
domi non coenasse, nosti. Eucrates enim
dives in foro me cum vidisset, a balneo
venire iussit hora dicta ad coenam.

σοι ὡχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα
χρυσίη κακομῆσθαι μοι δοκεῖς.

MIK. Πολὺν, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶ-
δον, πολὺν ὥς οἶμαι καλὸν, οἷαν ἔαυγην
ῥα παστράπλον; τί ποτε ὁ Πίνδαρος φησὶ περὶ
αὐτοῦ ἐπαιῶν; ἀνάμνησιν γὰρ μοι εἰσφέρει
οἶσθαι, ὅποτε ὕδατος ἀριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ
χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιεῖν, ἐν δευτέρῳ
δὲ τῷ καλλίστῳ τῶν ἀσμάτων ἀπαντῶν.

ΙΑΔΕΚ. Μὲν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδατος.

Ὁ δὲ χρυσοῦς, αἰθόρμῳ πῦρ

Ἄτις ἀγλαπρότερον πυκτὶ,

5 Μεγάνορον ἔξοχα πλεόντα;

MIK. Νὴ Δία, αὐτὸ τῆτο. ὥσπερ ἔγωγε
τὸ ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ἕτως ἐπα-
νεῖ τὸ χρυσίον. ὥς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν,
ἀκροῶμαι, ὥς σαφέστατα ἀλεκτρυῶν. ὅτι μὲν οὖν
οἰκίστοισι ἦν χθὲς, οἶσθαι. Εὐκράτης γὰρ
μοι ὁ πλεόντων ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λυσά-
μενον ἤκειν ἐκέλευε τῷ ὄρει ἐπὶ τὸ δειπνῆν.

ΑΔΕΚ.

ο κακομῆσθαι] Restitut. ex Fl. & L. qui κακομῆσθαι solemnī iotacismo. Κακομῆσθαι Edd. cett. & P. f Γαρ] Ὁν Marc. Nū mut. Fl. Tū H.

93. Πολὺν] Καθεῖναι ἢ τὸ πολὺν. V.

2. Ἀριστον μὲν ὕδατος] Ἡ σύνταξις ἕως. Ἄριστον μὲν τὸ
ὕδατος, ὁ δὲ χρυσοῦς, κατέστη τὸ πῦρ ὡς πυκτὶ, ἀγλαπρότερον

κατὰ τὴν ἔξοχον τῷ πλεόντι. V.

10. Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίων τὸ
πλεόντως. V.

77. Ἐλεφαντίνων πολῶν] Somnia vana emitti per
portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap.
Virgil. Homeri somnia imitantem. Aca. VI. 894. Sunt
geminae somni portae &c.

80. Πυθαγόρα] Atqui duas Homer. Od. T. Διὰ γὰρ
τὴν πόλιν ἀμειψάμενοι εἰς τὸ ἐνύπνιον. Virg. VI. 84. Sunt ge-
mina somni portae. &c.

90. Ὁμοῦ] Od. T. 560. M. du S.

91. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίη κακομῆσθαι μοι δοκεῖς]
Interpres: & solidas auri veras mihi videris adduxisse.

Μέταλλα ὅλα χρυσίη. totas auri fodinas, aut auraria
metalla. Metalla Latinis & Graecis scriptoribus sunt
loca, unde metalla effodiuntur. Festinus de Philip-
po VIII, 2. Auraria in Thessalia, argenti metalla in
Thracia occurrunt. Sic, dantur ad metalla.

92. Κακομῆσθαι] Ita Fl. & L. nisi quod in hoc men-
dosis scriptum est κακομῆσθαι. Vide Inap. c. 1. extre-
mo. In reliquis κακομῆσθαι.

2. Ἀριστον μὲν ὕδατος] Pind. Ol. I. 1. M. du S.

Tom. II.

6. Ὡσπερ εὖ τῆτον] Ὡσπερ εἰ τῆτον. Th. M.

Ὡσπερ εὖ τῆτον] Recte quidem Lectionem quam
iavenit malam, corrigit Marcil. Sed quum pro illo
τῆ jam ἔω habeamus, mutatione nihil amplius opus
erit.

10. Εὐκράτης] Verum fuisse nomen, ob infanda,
quae in ipso sine de eo narrantur, non arbitror. Vide
tamen Philof. c. 9. ubi nomen idem occurrit. M. du S.

11. Λυσάμενον] Vera hic observatur verbi mediū
potestas, i. e. quum lauerim me; quam in hoc ver-
bo praechare ab activo distinguit Long. Pass. I. p. 35.

f. (p. vero 27. Ed. Moll.) λουεῖ τὸ ἄσπερον ἢ Χλόν — καὶ
αὐτὸ ἰσοδυναμεῖ τὸ σῶμα. Noster supra c. 3. ἡμῶς λου-
αυμένους τὸ ἄσπερον. Quod & media & passiva forma
potest exponi. Sed post Kusteri de verbis mediis la-
borem, plura de his addere nolim. Dabitur alias oc-
casio ostendendi in multis verbis promiscue usurpari
medium, reciproca, & activa sive transitiva potestate.

12. Ἦκειν ἐκέλευε τὸν ὄρει] Pro πρὸς vel κατὰ τὸν
ὄρει,

XXXX

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάντ' τῆτο, πωνάσας
 παρ' ὅλην ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἡδὴ
 εἰσπέραις ἦκες ὑποδεδρεγμένῳ, τὸς πέν-
 τε ἐκίνας κυάμους κομίζων, ἢ πάντ' δαφι-
 λὲς τὸ δεῖπνον ἀλωκίρυνε ἀθλητῇ πόλε γε-
 νομένη, καὶ Ὀλύμπια σὲν ἀφανῶς ἀγωνι-
 σαμένη. ΜΙΚ. Ἄ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπ-
 αἵλθον, ἐκάθευδον εὐθὺς, τὸς κυάμους σοι
 ὡς βαδίων. εἰτά μοι χτ' ἡ Ὀμηρον, ἀμ-
 βροσίην. Ἄ. Ἄ. νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀλη-
 θῆς, ὄνειρ. ὅπως δὲ. . . ΑΛΕΚ. Τὰ
 ὡς τῷ Εὐκράτῃ πρότερον, ὦ Μίκυλλε,
 δίνγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, αἶον ἐγένετο, καὶ τὰ
 ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα καλὴν γὰρ εἶδεν αὐ-
 θὺς σε δειπνῆν, ὥς ὅτι ὄνειρόν τινα τῷ δεῖπ-
 νῷ ἐκίεν. ὡς ἀγαθὴ, καὶ ἀταμνηρυκόμενον
 τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διη-
 γέμεν. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω.

8. GALL. Probe equidem novi, qui
 toto die esurierim, donec mihi sero vespere
 aliquantum vino madidus domum ve-
 niens, quinque illas fabas ferres, coenam
 non valde lautam Gallo, qui athleta quon-
 dam fuerit, nec sine gloria certaverit O-
 lympia. MIC. A coena igitur rediit, ob-
 jectis tibi fabis, cubitum statim concessi.
 Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub
 ambrosia divinum, vere, somnium adesse.*
 GALL. Illa prius, quae apud Eucratem
 acta sunt, Micylle, narra, & coenam qua-
 lis fuerit, & convivii rationem universam.
 Neque enim quidquam prohibet, quo mi-
 nus denuo coenes, & tamquam somnium
 quoddam illius coenae effingas, & memoria
 cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me
 futurum, si illa etiam enarrarem. Quando
 autem & tu vis, sane dico. Nunquam
 an-

α Ἐπι] Recte Fl. P. &c. Ἐπ' inale J. β Ὡς] Abest a Fl. c Προθυμία] Ἀναπλάττω. G. P. & marg.
 A1. Nihil mutant Edd.

15. ὑποδεδρεγμένος] Ἀπὸ τῷ ποτίειν. F.

18. οὐκ ἀφανῶς] Ἀλλὰ εὐφανῶς ὡς ἱκανῶς. V.

ἀφαν, ut in Eusag. Joan. IV. 52. καὶ ἐν ὅλῳ ἀφαν
 αἶον ὡς πυρρῶς. Plura omitto sciens. Neque addam
 etiam ἐπὶ τῷ ἀφαν dici, quod Cl. Gronov. demonstrat
 ad Arr. 2. 2. No. 10.

J. F. R.

17. Ἀθλητῇ] Sub Pythagorae ipsius persona: pri-
 mum enim fuisse ajunt, qui πύργῳ secundum artem
 Olympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. Diog. Laert.
 in Pyth. p. 125. E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc
 certamine plura. Ejus victoriam ad Ol. LI. refert
 Syncellus. Haec ex Lloydio de Olympionics &c. con-
 sulde de ea re R. Brunsio, & Henrici Dodwelli contro-
 versiam; Illius dissertationis de Phalar. epist. 52. Hunc
 de aetate Pyth. p. 153. Prior de Philosopho attollit;
 posterior de alio.

M. du S.

21. Ὀμηρον ἀμβροσίην] Hom. II. B. 96.
 29. Προθυμία] Καλὴν γὰρ εἶδεν αὐθὺς, ὡς ἀλη-
 θῆς, ὄνειρ. ὅπως δὲ. . . ὡς ἀληθῆς, ὡς ἀληθῆς, ὡς ἀληθῆς,
 τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: Nihil enim
 prohibet quo minus domo coenos, si velut illius coenae
 somnium reducere, & quae tunc ederis, rursus com-
 memoracione quasi ruminare. Προθυμία nunc est reducere
 imo id est educere, producere. Non potest haec vox
 hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo
 codice, ἀναπλάττω. si veluti cognas illius somnium,

imagineris, animo concipias. Nam ἀναπλάττω est φαν-
 τάζειν, imaginari, animo descriptum. J. G. G.

39. Ἐγὼ γυνάμι] Sic ἴσως γάμος, epulas nuptia-
 les celebrare, Aristoph. Av. vi. 131. & Ach. V. H.
 VIII. 7. pr.

J. F. R.

41. Μαλακὴ ἔχου] Phrasi eadem utitur Alcibi-
 III. Ep. 19. p. 318. Ὁ δὲ πύργῳ μολομένη ἔχου
 ἔχου. Subtilis vero jam agitur.

J. F. R.

45. Προκυήσας] In Florent. Cod. deest προκυή-
 σας.

J. B.

Προκυήσας] Non agnoscit Fl. Ed. neque in P. ex-
 citasse verisimile est, cum sileat Collat. & Et sane ad-
 surdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de
 Diis intelligamus, quod minime patet: verba
 Graeca. De Simone tamen infra c. 14. dicit, ὅτι
 ἀπὸ τῶν προκυήσας, sed in majus haud dubie rem
 extollens.

M. du S.

Προκυήσας] Tria illa participia ἀναπλάττω, προκυή-
 σας, ἐκχέμεν me non adeo offendunt, quum simi-
 lia dederim ad Tdx. c. 2. No. 28. quam verbum ipsius
 προκυήσας; de quo recte Solms. sentit, id contra mo-
 rem Graecorum esse, qui ne Reges quidem adorare
 voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebae,
 ap. Ach. I. 21. qui Persarum Regem adorare nolens,
 ne

ante illam diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenasset, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebros; & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus Diis, ut febriculolum horrorem, aut pleuritidem, aut podagram illi aegrotos inmitterent, cui subfessor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad

πρότερον, ὃ Πυθαγόρα, ἃ καὶ πλεονασμῶ τῷ διπνήσας ἐν ἀπαθὲ τῷ βίῳ, τῷ χη τῷ ἀγαθῇ ἐπιτυχάσω χθὲς τῷ Εὐκράτει, ἃ ἐγὼ μὲν προσυκῶν αὐτῷ, ὥστερ εἰδὼν, διεπότιον, ἀπὸ πηλαττόμην, ὡς μὴ καίαιχυσαι αὐτὸν, ἐν πεινχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῆς. ὁ δὲ, Μικυλλέ, φησι, θυγατὸς τήμερον ἐστὶ γυνὴ βία, καὶ παρακάλεσα τὸ φίλον μάλα πολλὰς. ἐπὶ δὲ τινα φασὶν αὐτῆς μαλακῶς ἔχουσα ἔχουσιν τε εἶναι ξυδιπνῶν μετ' ἡρώδης, οὐ ἀντ' ἐκείνης ἦκε λυσάμενος, ἢ μὴ ὅγε κληθεὶς αὐτὸς ἐπὶ ἀφίξειας, ὡς ἦν γε ἀμφίβουλος ὅτι. τὸτο ἀκούσας ἐγὼ, ὃ προσυκῶντας, ἀπὸν εὐχόμενος ἀπασὶ θεοῖς ἡπίαλον τινα, ἢ πλευρίτιν, ἢ ποδάγραν ὅτι πέμψαι τῷ μαλακίζοντι ἐκείνῳ, ἢ ἐπιδρῶ ἐγὼ, ἢ ἀντιδιπνῶ, ἢ ἀφ' ὁδοῦ οἰκελήμην, ἢ τὸ ἄχρ' ἔλτρε, ἢ αἰά-

να

d Παρ.] Παρ. Coll. male. Nil mut. Fl. e Προσυκῶν] Absc. a Fl. f Τὴ] Absc. a Fl. Conf. Supr. c. 6. m. g Λετρεῦ] Λετρεῦ marg. AtW. h Αἰάνα] Ἀγῶνα Fl. male.

32. Ὁ Πυθαγόρα] Παρ. πλεονασμῶν καὶ πλεονασμῶν τὸ ἀλλοθῆ. G.

33. Σὺς τρυκαῖος] * Ἐν πνεύματι. V.

46. † Ἡπίαλον] Πῶς πρὸ πνεύματος. V.

* Verum Scholion fuit in — τρυκαῖος] Σὺς τρυκαῖος. M. de S. † Ἡπίαλον] Hoc Scholion antea ad ἀπαθὲν referebatur, quod minime forendum. Ad hanc igitur referri volumus, quamvis in emendatione sciamus esse quod Medici reprehendunt. Confirmamus autem emendationem nostram, auctoritate C.

M. de S.

Ἡπίαλον] Tamen & Hefsch. Ἡπίαλος, ἢ πρὸ πνεύματος,

ne in patrios mores peccaret, humi proiecit annum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c.

46. Ἡπίαλον] Vid. ad Scholiasten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, Alciop. III. p. ult. ἢ ἡπίαλος συζητῶν, ἢ τῷ ἡπίαλῳ. Ubi vel adeo vehementius notatur febris, ut inde altero die exstingueretur aeger. Vulgatum ἡπίαλον enim nihili esse, recte notat Cl. Bergler. l. c.

J. F. R.

48. Ἐφιδρῶ] Vid. Ill. Spanh. ad Joseph. Ant. XVI. c. 3. §. 3. ubi Josephus ait: ὃς ὁ καθύπερθε ἔφιδρῶν τινα τὸ Ἀντίπατρον ἡγῶν. ad quae verba ille: „ Ἀν-

48. Ὁ ἔφιδρῶ ἡγῶν] Ἡπίαλος δύο παλαίστρι ἀδελφεῖ, πάλαιος οὐκ ἔχων ἄλλῳ, ἔφιδρῶν τῷ καὶ πάλαιος καὶ ὁ τοιαῦτα καλεῖται ἔφιδρῶ, ἀπὸ τῷ ἔφιδρῶν καὶ ἡγῶν. † V.

ἡπίαλον δὲ ἔτι καὶ οἱ ἱεροὶ. Ἡπίαλος, ἢ πρὸ πνεύματος ἢ πρὸ πνεύματος φασιν. Cui & adfinitur Galenus. Vid. Fof. Oecon. Hippocr. qui recte docet & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro febre καὶ accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantur est sermo. Immo pro febre ipsa hic valet generaliter, vid. not. ad textum Luciani. J. F. R. † Vid. Lucian. Emu. c. 40. M. de S.

„ posite hic ἔφιδρῶ Antipater, quasi tertarius in „ duorum fratrum vicem subsidarius, juxta Scho- „ lia. ad Ajax. Soph. v. 618. ἔφιδρῶ δὲ παλαιός „ σμῆνος, ἔτι δὲ τῶν παλαιῶν, παλαιὸν τῷ πνεύματι „ τι. Hinc Lucian. in Gallo &c. Vide plura quae no- „ to de hac voce ad Aeschyl. Cboerh. v. 861. μὲν ἡ „ ἔφιδρῶ ἄλῳ μάλιστα διὰ Ὅρεται. Idem vero hīc „ Zonaras p. 245. B. ὡς ἔφιδρῶν τινα τὸ Ἀντίπατρον ἡγῶν. Infra ἄλῳ. L. 1. c. 42. ἀπὸ πνεύματος „ σμῆνος τῶν ἡπίαλων. Addo Aristoph. Ran. vi. 804. — ἡπίαλον — ἔφιδρῶν καθύπερθε καὶ μὴ ἀπὸ πνεύματος. ἔτι καὶ κατὰ χάριν. ἢ δὲ μὴ, πρὸ τῷ τῆς Διαγνώσεως ἔφιδρῶν πρὸς γ' Εὐπρίδην. J. F. R.

XXXX

51. 20h

κα μῆκιστον ἐπιμένει, συνεχὲς ὀπισθοκοπῶν, ὀποσάπειν τὸ στοιχείον εἶη, καὶ πρῶτα ἥδη λευκῶς δέω. καὶ πῦρ ποῦ οὐ κατὰ ἀφίκετο, πρὸς τάχῃ ἐμαυτὸν ὑπορίπτας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλ᾽ ἐχρηματισμέ-
ως, ἀντιτρέφας τὸ τριδώνιον, ὥς ὅτι τῷ καθαρωτέρῳ γενόισι ἢ ἀναβολῇ.

Καλαλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλ-
λως τε πολλὰς, καὶ δὴ καί κενον, φοράδην
ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένων, ᾧ με ὑπο-
δαπτύνει ἔδει, καὶ ποσειν λεγόμενον καὶ ἐδῆλον
δὲ πονήρας ἔχων. ὑπέστρεψε γὰρ καὶ ὑπέβητε,
καὶ ἐνεχρέμαπτετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσο-
δον, ὡχρὸς ὢν ὅλῃ, καὶ διαδρακῶς, ἀμφι-
τὰ ἐξήκοντα ἔτη χροῖον. ἐλέγχετο δὲ φιλόσο-
φός τις εἶναι καὶ πρὸς τὰ μεράκια φλυαρεῖ-
ται. ὁ γὰρ πῶγον μάλ᾽ τραγικὸς ἦν, ἐς
ὑπερβολὴν κυριῶν καὶ αἰτιώμενος δὲ Ἀρ-
χιβίου τῷ ἱατρῷ, διότι ἔτις ἔχων ἀφίκετο,

balneum, saeculum computabam longissi-
mum, respiciens saepe, quot pedum um-
bra solaris esset, & quando me lotum esse
porteret. Et cum tandem venisset tem-
pus, celeriter me in pedes conjicio, ab eo,
in decentem maxime habitum compositus,
converso palliolo, ut purior pars extra ob-
versa esset.

τοί. Ac deprehendo ad januam cum alios
multos, tum illum quoque, a quatuor ho-
minibus in lectica gestatum, cui ego sub-
stitutus conviva esse debebam, illum, qui
aegrotare dicebatur; & manifestum erat il-
lum male habere; subinde enim ingemisce-
bat, & tussiebat ex imis recessibus, ira ut
prope ipsum accedere metueres, pallidus
stortus, atque timidus, sexagenarius circi-
ter: dicebatur vero philosophus esse de eo
genere, qui garrere solent apud adolescen-
tulos. Barba quidem ei plane caprina erat,
supra modum tonsorem invitans. Atque
accusante illum Archibio medico, quod ita se

a Μῆκιστον] Sic Fl. B. Fr. H. P. S. &c. Μῆκιστον f. & marg. A1. b Ἀπορίπτας] Ἀπορίπτας Pell. c Ἀνα-
βολῇ] Mīlabolē G. & marg. A1. d Ἐνεχρέμαπτετο] Ἐνεχρέμαπτετο male Fl. Quod edidimus est in cett. & P.
e Δί] Sic Fl. P. H. S. &c. Δί f.

52. Ὀποσάπειν τὸ στοιχείον εἶη] Στοιχείον ἰταῦθα λέγει
τὸ τῷ ἡλίου σκιάῳ ὡς αἰσθάνεσθαι ὅτι ἐρεῖται πρὸς τὸν ἡλίου
γὰρ τὸ πρῶτον, σκιάῳ. * ὅπως δὲ ἐρεῖται οὐ πρὸς τὸν
ἡλίου καλῶς τὸ ἡλίου, καὶ τὴν σκιάῳ τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο

* Ὅπως δὲ] Consuetudo postulare ἔτιν sequente consona.
Sed nihil mutō, quia & in optimis Auct. intendum sic scribi
video. ut Diōd. Sic. II. c. 50. sub init. ἔτιν φρασεως. Item
Aristot. III. p. 348. ἔτιν τῶν. Et vicissim ἔτιν seq. vocali.
Plata dabo alias. J. F. R.

51. Συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὀποσάπειν τὸ στοιχείον εἶη] Sub-
inde respiciens, quot pedum esset solaris umbra. Recte
sic Salminianensis interpolator. Alii ineptissime. Vete-
res enim tempus metiebantur pedibus ad proprii cor-
poris umbram. Pollux lib. VI. c. 8. τῇ σκιάῳ ἢ ἰσχυ-
μαίριον τὸ καὶ τὸ ἐπὶ τὸ δαπτύνει ἢ ἐπὶ τὸ στοιχείον ἐκα-
λεῖται. καὶ ἡδὲ σκιάῳ, καὶ δαπτύνει τὸ στοιχείον εἶη. Umbra
vero tempus ad coenam eundem indicabant, quam & στοι-
χείον vocabant. Et στοιχείον decem pedum existente li-
bandum erat. Legendum autem ἡδὲ σκιάῳ properan-
dum erat ad coenam cum umbra decem pedum esset;
quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensu-
rabant tempus diei ante horologiorum inventionem,
de quo multis disputat maximus virorum Salminianus
in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλη-
σιαστικῇ: (vers. 648.)

δι τὸ λογιζέσθαι, καὶ δαπτύνει κατὰ τὴν σκιάῳ ὅτι
αἱ ἡδὲ ἐπισκοπῶντες τῶν, καὶ τὸ βραχύνειν τὸ ἄλλο
καὶ ἀπὸ τῶν ἡλίου.

67. Εἰς ὑπερβολὴν κυριῶν] Κυριῶν καὶ διόριον. V.

† Ὅπως] Ὅπως est in C.

‡ Κυριῶν] Scripum hic fuit αἰμα, addita super contra-
ctionis nota, unde conicere proclive erat, legendum κυριῶν, li-
cet Grammatici de omnibus dici velint, de hominibus vero ab-
solutum. J. Cler.

Σοὶ δὲ μελέων

Ὅπως ἢ διακτείνω τὸ στοιχείον λυπαρῶς κυριῶν ἐπὶ δαπτύνει
Tibi vero curae eris, cum decem pedum umbra eris,
ad laute prandendum ire.

J. G. G.

52. Ὀποσάπειν] (Veteres ad umbras longitudinera
gnomonis puta alicujus solaris, aut forte sui ipsorum
corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse osten-
dit Schronerus in gnomonices suae p. 78. At tunc po-
des necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc
longiores juxta gyrorum varietatem, quos per Zo-
diacum Sol facit.) Leedes. Vide Κρονος. c. 8. & Λαβ.
c. 4. Salminianus. Plin. Ex. 446. B. & 455. quem consul-
tavit Dion. Petavius Diss. Var. VII. 7. Poll. I. 72. VI.
48. &c. Suid. Διακτείνω. & Aris. p. 744. & Aelian. 8. C.
& Casaub. ad ejus Lib. VI. c. 10. M. du S.
Ibid.

Te habens veniret, officium, inquit, non des-
cet deferere, virum praesertim philosophum,
si vel sexcenti morbi obfistat: comitem
enim se a nobis putaret Eucrates. Quin, di-
cebam ego, laudabit te, si domi apud te po-
tius mori velis, quam in convivio ipsam cum
pituita animam exstingens. Ille quidem ma-
gnitudine quadam animi se audisse dictum
dissimulabat. Adest vero paullo post lotus
Eucrates ac videns Thesmopolin, hoc enim
vocabatur philosophus, Bene tu quidem,
inquit, fecisti, Magister, ad nos cum veni-
sti: sed nihil damni facturus eras, nam ab-
senti etiam omnia deinceps missurus eram: &
cum his verbis intras manus illi praebens
servis insuper innixo.

11. Ego igitur abire parabam, cum ipse
conversus, multumque dubitans, cum vul-

Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἢ χρὴ προδιδόναι, καὶ
ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσα
ἐμποδῶν ἱστῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης
ὑπερωρᾶσθαι πρὸς ἡμᾶς. ἔμενεν εἶπον
ἐγὼ, ἀλλ' ἐκαινέσεται σε, ἢ οἶκοι ὡδὴ
ῥοσσαντῶ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἢ ἡφ'
ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμίσμεν. ἡ
ψυχὴν μὲ τῷ φλέγματι: ἐκείνῳ μὲ ἔν
ὑπὸ μεγαλοφροσύνης ἢ προσεποιεῖτο ἀ-
κχοῖναι τῷ σκάμματι. ἐφίστα δὲ μὲ
80 μικρὸν ὁ Εὐκράτης λευκώμεν, καὶ ἰδὼν τὸ
Θεσμόπολιν (τὸτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκα-
λεῖτο) διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲ ἐκνήσας
αὐτὸς ἦκον πρὸς ἡμᾶς. ἢ μείον δ' ἂν τι σοὶ
ἐγένετο, καὶ ἀπὸντι γὰρ ἀπάνια ἐξῆς ἐπέσταλ-
85 το ἂν. καὶ ἅμα ἡ λέγων εἰσῆλθε χεῖρας ὀρε-
γων αὐτῷ, ἐπερὶ δὲ μὲν καὶ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲ ἔν ἀπέναι παρὰ σκευαζόμεν δ
δὲ ὅτι σφαῖς, καὶ ὅτι πολὺ ἐνδοιάσας, ἐπέ-
μει

f Hm] Hm] Fl. male. Hm] cett. & P. g Hm] Hm] Fl. Vulg. est in P. h Hm] Abest a Fl
δ Eit] χίρας &c.] Χίμαγγον τὸ Θ. ἐπερὶ δὲ μὲν Codd. B.

86. Καταδιδόναι] Ἐπαυκαλυμμένον. V.

Ibid. Τὸ σκεῦος] Litera redditum erat in Paris. Sed
glossa haec margini addita: Gnomonem horologii insti-
ligis. Ego literam recte quidem verti adgnosco; sed
gnomonem tamen intelligendum, s. umbræ mensuram,
novi, quia numeros Graecorum literis exprimi sol-
itos, manifestum est. J. F. R.

54. Ἀπορίψας] Quia de Balneo sermo est, ubi sor-
des repurgantur, quod ἀπορίπτω apud Plat. dicitur.
V. p. 868. B. emendandum putaram, & legendum
ἀπορίψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usur-
pat Noster; Is. d. c. 30. mutatam nolimus contra
Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat.
Vide etiam Polyast. Strat. IV. p. 237. C. Adde Jambl.
No. 74. & 77. A. — σπίλος. M. du S.

Ἀπορίψας] Pro celeriter proterio positum esse, non
modo exempla ab Solano adducta, sed & praemissa
ἀπορίψας, suadent; quare non mutarim in ἀπορί-
ψας. Nam & sic ἡ ἀπίπτω de eo qui de lecto subito
desiluit, se dejecit, habuimus Asin. G. 54. J. F. R.

57. Ἀναβολή] Ἀπὸ ἡχομαι κομῆς μάλα ἐχρημα-
τισμένος, ἀπορίψας τὰ τριβάνια, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρῶτι γέ-
ναιτο ἡ ἀναβολή. Αὐτοὶ νικίδη ἀποδοῦναι κύβιν, sic ob-
verso pallio, ut quis esset parte purissimum ea videretur.
sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem
codicem, qui pro ἀναβολῇ legit μάλαβολῇ. sed ἀναβολή
est ipsum pallium. Glossae ἀναβολή ἀμικτῆς, ἀμικτ-

lum. Inferius in Timone: τὰ χῆμα εὐδαλῆς, καὶ πό-
μοις τὰ βυδίσματα, καὶ σφραγιστὸς τῶ ἀναβολῇ. Cuius
decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modestè com-
posito. Sic alibi eadem ἀναβολῆς εὐδαλῆς est qui in-
cedit pallio decore composito. J. G. G.

68. Ἀρχιῶν] Nomen videtur fictitium. M. du S.
Ἀρχιῶν] Alciph. III. Ep. 55. p. 406. Ἀρχιῶν δ
Πυθαγόρας ἄρχον ἐπὶ τῷ προσημῶν πολὺν ἐπὶ βιβλῶν.
Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non
habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine Sui-
das commemoretur, huc nihil facere arbiwor. J. F. R.

70. Τὰ καθήκοντα] Officia, & sic recte idem Inter-
pres in Convivio seu Lapidibus vertit; τὰ καθήκοντα εἰ-
δέναι, qui officia ponunt. J. B.

73. Πρὸς ἡμᾶς] Flor. πρὸς ἡμᾶς. J. B.

81. Θεσμόπολιν] Verum nomen. Stoicus is Philo-
sophus, de quo noster nominatim Mith. c. 33. & seqq.
& sine nomine in Ἑρμ. vide pot. ad c. 11. M. du S.

85. Ἄμα λέγων] Et si abesse queat λέγων, recte ta-
men sic additur participio, quod vel Lexicographi ob-
servarunt. Conf. μί. α. ἐν eadem structura Jov. Conf. c.
4. Et de Salt. c. 11. pr. J. F. R.

Ibid. Χίρας ὀρεγων αὐτῷ] Hanc scripturam sequutus
est Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χίμαγγον
τὸ Θεσμόπολιν ἐπερὶ δὲ μὲν τ. οἶκ. J. B.

με πάντ' σκιδραπὸν εἶδε, Πάτρι, ἴφθι, καὶ
 σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπιδ' ἀμφοτέρωθεν
 τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελύσω· ἐν τῇ γυναικωνί-
 τιδι μὲν τὸ μητρός ἐστίν, ὡς σὺ χό-
 ραι ἔχης· εἰσπεῖν δὲ μάτιον λυγρὸν χαλῶν
 ὧδ' ἄν μικρὸν αἰσχυρόμεθα ὅτι ἐδόκην ἐξ-
 ελληκεῖναι τῷ συμποσίῳ τὸ παιδίον τῷ
 Εὐκράτῃ. καὶ περὶ καλακλίνας χάρος ἦν,
 πρῶτον μὲν δέξασθαι, ἀνέθεσαν τὸ Θεσμόπο-
 λιν, ὅδε ἀπραγμόνως, ὡς Δία, πέντε
 οἶμαι, νεανίσκοι ὑμεγέθεις, ὑπαυχένια δε-
 βύσασιν αὐτῷ πάντοθεν, ὡς ἀλφειοὶ ἐν
 τῷ χημάτι, καὶ ὅτε πολὺ καρτερίαν δύνασθαι
 εἴτα μηδὲν ἀνεχρυσίως πλεῖστον καλακλίας
 αὐτῷ, ἐμὲ δὲ καλακλίνουσι Φέροντες, ὡς ὁμο-
 τράπεζοι εἴμεν. τῆν τεύθεν ἐδιδυμῶμεν, ὡς
 Πυθαγόρα, πολλοῦ λόγον τι καὶ ποικίλον· δει-
 πνοῖ, ὅτε χρυσὸν πολλῷ, καὶ δαγύρας καὶ
 ἐκπόμενα καὶ χρυσῶν, καὶ ἀλφειοῖν ἀραιῶν,
 καὶ μουσουργοῖ, καὶ γελοιοποιοῖ, καὶ ὅλως, ἡδύ-
 γη· τίς ἦν ἡ ἀλφειὶς, πλεῖστον ἀλλὰ ἐν μέ-
 λει καὶ ἐν μετρίῳ, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν,
 καὶ δέξασθαι τινὰ πρὸς με διεξῶν, καὶ διδάσκων,

tu me valde deiecio videret, *Accede*, im-
 proquit, *tu etiam Micyllus, & coena nobiscum.*
Filium enim jubebat in gymnasium epulari
cum matre, ut locum tu habeas. Intro igitur
 eo, tantum non frustra hians lupus,
 erubescens quod convivio expulisse videret
 filium Eucratis. Cum accumbendi jam
 tempus esset, primo sublatum apposuerunt
 Thesmopolin non sine labore quinque, pu-
 to, juvenes bene magni, cervicalibus illum
 fulciantes undique, ut eo situ maneret, ac
 durare aliquamdiu posset. Deinde quod
 nemo prope illum accumbere suffineret,
 me eo detrudunt, ut eadem mensa uteremur.
 Hinc igitur coenavimus, Pythagora,
 multi cibi coenam & variam, aurique
 multi atque argenti. Et pocula erant au-
 rea, & ministri formosi, & symphoniaci,
 & ridicularii: atque in universum, suavis-
 sime tempus traducebatur: nisi quod unum
 moleste me habebat, nempe non mediocriter
 mihi Thesmopolis, qui quandam
 mihi Virtutem narraret, doceretque, nega-
 tio-

α Κελύσω] Κελύω Fl. male. β Ἐστίν] Ἐστίν marg. At. c Νῦν Δία] Μὴ Δία ἐς P. Μὴ Δία L. & marg. At. Nil mut. Fl. &c. δ Καλακλίνουσι] Ἰσοκλίνουσι G. Vulgatum est in Edd. omn. ε Δειπνοῖ] Deest in Fl. f Τίς ἦν] Utrumque omittit Fl.

93. Εἰσπεῖν ὦν μάτιον λυγρὸν χαλῶν.] Παραμύια ἐστὶ τὸ ἐλπίσθαι τι, καὶ παρ' Ἰσχυρίων δακτυλογράφουσαν. V.

91. Κελύσω] Flor. κελύω.
 Ibid. Ἐν τῇ γυναικωνίδι — ἐστίν] Angl. ἐστίν.
 De hoc loco Clar. Hoinf. ad Hesiod.
 92. Χάρος ἦν.] Sic fere supra pro Imag. c. 9. κατὰ
 χάριν εἶναι, suo loco relinquere. Et Long. Pass. 2. p. 75.
 Κατὰ χάριν ἔμενον (τὰ πρόβατα).
 93. Λύκος χαλῶν] Fab. Aesop. M. da S. Qui nescit,
 videat fabulam ejus 138. inscriptam Λύκος ἐ γράφει.
 vel Avian. F. L.
 98. Νῦν Δία] Erunt qui non dubitabunt μὴ Δία ex
 P. & L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Mā
 Δία enim negatione adjuncta dici amat, vid. notas ad
 Dial. mort. XX. fin. immo per se fere negat; quum ἡ
 Δία affirmantis sit. Distinxit Aristoph. Ran. 790. —
 καὶ σὺν Ἰσχυρίῳ Μὴ Δ' item vf. 800. Μὴ Δ' σὺν Ἰσχυρίῳ
 dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, vf.
 793. — Νῦν Δ' ἔρποντες γ' ὅσον affirmative pronuntians.
 Plura ex eod. facile congeri possunt, quia frequenter
 omniū hac formula utitur. Idem obiter J. n.

finis monuit ad Abdic. c. 2. No. 61. Et non opus est
 probare Nū affirmantis tantum esse. Sed μὴ tamen
 etiam cum affirmatione legas, ita ut simpliciter nō-
 tet, per Juvēn. Sic ap. Altiphr. L. 4. p. 1. πρὸς τὸν
 Καδρυβίαν, ὅς ἢ (ἢ) σὺν ἡμῖν, κατὰ χάριν. Ad quae Cl.
 Bergl. „ Alias usitate negantis particula jurandi; hic
 „ in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen
 „ exempla. Ap. Aristarch. I. Ep. 10. Ap. eund. I. Ep.
 „ 14. — Ita & Plutarch. in Alcib. p. 106. ἀδύνατον
 „ ἔσθαι αὐτοῖς ἐν τρυφῇ, καὶ πλεονεξίᾳ, καὶ μὴ Δία,
 „ τυχόμενα. Ubi alius posuisset ἢ pro μὴ &c.
 „ Addo Aristoph. Plut. 187. καὶ καὶ μὴ Δία, τούτων γὰρ
 „ πολλὰ πλεονεξίαι. Verum quum contra, etiam semel,
 „ quod sciam, Aristoph. ἢ addat negationi, Thesm. vf.
 „ 647. καὶ ἡ Δία, τούτους γ', ὁμοῦ ἔμενον, σὺν Ἰσχυρίῳ
 „ Nōstrum vero duplex illa negatio ὅτε ἀπραγμό-
 „ νως, non sine molestia, revera sit affirmatio id factum
 „ esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare
 „ sum ausus.

J. F. R.
 99. Πα-

tionibus duabus unam effici affirmationem; & si dies sit, noctem non esse; & cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam mihi non petenti impertiens, continuato sermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam. GALL. Non jucundissimam, Micylle, maxime cum forte ad delivum illum senem detulerit.

12. MIC. Jam audi etiam Somnium. Videbatur mihi ipse Eucrates, orbis nescio quomodo, moribundus advocare me, & testamentum condito, quo heres ex asse scripsit eram ego, paullo post mori. Me autem adita hereditate aurum quidem & argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo & copiose adfluens: reliqua autem, vestem, mensas, pocula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis evehebatur bigis, supinus, conspiciendus omni-

ως αἰθεροῦ ἀποφάσας μίαν κατάφασιν ἀποτελῆσαι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ᾖ, καὶ οὐκ ἔστιν, γίνεσθαι δὲ καὶ κεφάλαια ἔφασκεν εἶναι μοι, καὶ τοιαῦτα πολλά ἐδὲν δορυμῶν προσφιλοσοφῶν. ὁ συνέρις, καὶ ὑπετέμνῳ τὸ εὐφροσύνην, οὐκ ἔων ἀκούων τὴν καθαρίζονταν, ἢ ἀδόντων. τὸτο μὲν σοι, ὦ ἀλεκτρυῶν, τὸ δεῖπνον. 30 ΑΛΕΚ. Οὐχ ἠδίστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλα ἔσται συνεκλήρωθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γήρῳ.

ΜΙΚ. Ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὤμνη γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἀπαυδα ὄντα, οὐκ ᾔδον ὅπως ἀποθνήσκων, εἴτα προσκαλέσασθαι με, καὶ ἀφθίνας δέμενον, ἐν αἷσι ὁ κληρονόμος ἢ ἀπάντων ἐγὼ, μικρὸν ὄντων ἔχοντα, ἀποθανεῖν ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα εἰς τὴν ὕπνιον, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον οὐρανῶν σκάφαις τοῖσι μεγάλας, καὶ αἰετῶν τε καὶ πολλῶν ὄντων τὰ δ' ἄλλα, τὸ ἐδόντα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπάγλα, καὶ ἀφθόνους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἶδος, εἶναι. εἴτα ἐξήλθον ὅτι λευκῷ ζεύγους, ἐξυπνιάζων,

g Συνίρις] Σύνιρις Pell. h Δι] Δι ἡδὲ G. P. i O] Absit artic. a Fl. H. 3. Fr. Ald. sed additus in marg. Aderatque in J. & P. Et praestat adesse. h ἄκουε] Nil mutare Fl. notat Solan, sed nec J. P. H. Ald. Fr. S. quidquam mutant.

99. Περιούσιος] Adscripsit Somnium vidend. supr. Quom. Hist. c. 22. Sed ibi legas πολλὰ περιούσια. Quid tum?

4. Κατακλίνουσι] Εἴτα μὲν οὖν ἀνιχνεύει πλεονάζοντα καὶ αὐτῶν, ἰπὲρ κατακλίνουσι φέροντες, καὶ ὁμοτροπίζουσι εἴρησιν. in Ms. ὑποκατακλίνουσι. quod minime dandandum. Cum, inquit, nemo velle accumbere iuxta eum, me ibi collocaverit infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus. sic hic locus interpretandus. Ὁμοτροπίζουσι sunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos nemo humanior paulo nescire potest.

Ibid. Ὁμοτροπίζουσι] Non hoc solum videtur velle Micylus, eodem se in lecto accubuisse, ὁμοκλίνον enim dicturus erat, vel ὁμοκλῶν. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam pecuniariam. Nempe mensa etiam minor suppellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est Virgillianum illud Aes. VII, 315. Hec etiam mensas consumimus, ubi apparet e locis Dionysii Halicarnassensis atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci πρῶτον. Fir-

mantur his ea, quae ad Petron. c. 34. p. 137. de prius id genus mensis dedit Burmannus.

12. Ἀποθνήσκων] Supra Tim. c. 9. Intra de Mort. Peregr. c. 3. Bis decess. c. 11. & passim.

15. Κεφάλαια] Conf. Dial. Mort. I. M. du S. ibi autem, c. 2. habemus, καὶ κεφάλαια φέροντες ἀλλήλους. deque his philosophicis argumentationibus actum ibid. in nott. Cognati, Vossii, ac Solani nostri.

17. Συνίρις] Συνίρις. F. G. Non improbarem, si plures Codd. addiderent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti.

23. Ἄκουε] Scribendum, ἄκουε δὲ ἡδὲ εἰς τὸ ἐνύπνιον. sic Ms.

Ibid. Δι] Conf. supra Jov. Conf. e. 51. pr. M. du S.

30. ἄκουε] Sine dubio Solan. quaevis, num quae ἄκουε haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras Edd. excussi, & cum in ἄκουε consentire viderem, ita dedi; licet Steph. id poeticum dicat, quum in prola ἄκουε dicatur.

34. Ἐπὶ λευκῷ ζεύγους] Conf. supra de Morsed. Cond. c. 3.

M. du S.

36. Καὶ

ζων, ^α ἐβίλεπτο ^β ἅπασιν τοῖς ὁρῶσι ^γ χαί35
^δ ἐπὶ φθονοῖ. καὶ προσέθεν πολλοὶ, καὶ ^ε ἐβίπ-
^ς πεινον, καὶ εἴποιο πλείους. ἐγὼ δὲ τὸ ἐδῶτα
^α καὶ ἐκείνῃ ἔχων, καὶ δακτυλῖος βαρεῖς ὅσον
^β ἑκαίδεκα ^γ ἑξημῖδους τὸ δακτύλιον, ἐκέ-
^δ λευον ἐστίασιν τινα λαμπρὰν εὐτρεπιδῶναι
^ε ἐς ὑποδοχὴν τὸ φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ
^ς εἰκός, ἦδη παρήσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ^α ἄρτι
^β συνεχομίζετο, καὶ ὁ πῶτό ^γ συνεκομίζετο ἐν
^δ τῷ ὄντα με, καὶ φιλοδοξίας προσπίνοντα ἐν
^ε χρυσαῖς φιάλαις ἐκάστω τὸ παρόντων, ἦδη
^ς τῷ πλακύντο ^α εἰσκομίζομεν, ἀναδοή-
^β σας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμ-
^γ πόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸ δὲ
^δ πλεῖστον ἐκείνων ἀφροδίσιας, ὑπὸ νύκτι
^ε φέρεται ^ς παρεσκευάσας. ἀρὰ σοι ἀλόγως
^α ἀγανακτήσας ^β καὶ ὅς δοκῶ, ὡς τρεῖς περὶ
^γ αὐτὸν ἡδίας ἔτι εἶδον τὸ ὄνειρόν μοι γεγόμενον;

bus, qui me viderent, & invidendus. Ac
 praecurrebant multi, ac circa me equita-
 bant, plures autem sequebantur. Ego au-
 tem vestem habens illius & anulos. quam
 graves! sexdecim, aptos digitis, jubebam
 convivium quoddam splendidum parari, ad
 excipiendos amicos. Illi vero, ut in so-
 gno ^α εἶσθαι fieri probabile est, jam aderant.
 Ac coena jam referebatur; jam instauraba-
 tur potatio. In hoc jam eram, & amici-
 tiae poculum in aureis phialis propinabam
 praesentium unicuique; jam placenta effere-
 batur, cum tu intempestivo cantu pertur-
 basti nobis convivium, mensas evertisti,
 divitias illas dissipasti, & ut ludibrium
 ventis volaret effecisti. Numquid sine ra-
 tione indignari tibi videor, qui tribus mihi
 perpetuis noctibus si adhuc contingeret illud
 somnium, lubens illud viderem?

13. GALL.

^α τὸν ἐκείνῃ] Deest artic. in Fl. ^β ἑξημῖδους] An ἑξημῖδους; ^γ ἄρτι] Deest in Fl. ^δ εἰσκομίζομεν] Sic
 recte S. ^ε εἰσκομίζομεν] cett. quod Gesn. servat. ^ς εἰσκομ- etiam marg. A1. ^α παρεσκευάσας] Παρασκευ. male Fl. sola.

43. Πότος] * Πότος παρασκευάσας μὲν σημαίνει τὸ συμ-
 πόσιον. ἑξήμισθους δὲ αὐτὸ τὸ πῶτον ἐστὶ τὸ πῖνον διπλῶν V.

44. Φιλοδοξίας] Φιλοδοξίας σημαίνει ἐν τῷ πῖναι τὰς αἰ-

αἰσθῶν καὶ τὸ δίδωκεν αὐτῷ φιάλῃ πῖνον μὲν, τὸ λαμβάνειν
 ὡς φῶν φῖλον, καὶ τὸ φῖλον χαριεπὲς φῖλον V.

* Πότος] At masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum.

J. F. R.

36. Καὶ προσέθεν πολλοὶ] Alciphron. paullo aliter III.
 p. 300. ἅπαντες αὐτῷ προσέθεν μοι τῖς φῖλον (ἰδὲ αὐτὸν) δεκ-

J. F. R.

38. Δακτυλῖος βαρεῖς, ὅσον ἑκαίδεκα] Videtur de
 duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim
 plerumque octo in digitis, ut inferius *Icaromenippus*.

Th. M.

Δακτυλῖος βαρεῖς ὅσον ἑκα.] Alciphron. l. c. Ἐρμῆς δὲ
 πρὸς χεῖρας δακτυλῖον πεπληρωμένον, καὶ πολυτάλαντον ἔχων
 ὡς φῖλον. Ubi Cl. Bergl. Lucianea comparans ait: „vi-
 detur Lucian. πολυτάλαντος de pondere accepisse,
 „dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in *Amo-*
 „*ribus* c. 41. ubi alium Alciphronis locum (qui est e-
 „*pist.* XI. L. III.) imitatur, ubi de inauribus, quarum
 „*πολυτάλαντον βάρη* dicit, *multorum talentorum pon-*
 „*das*, satis hyperbolice”. Immo studio lusit Lucian.
 in *πολυτάλαντος*, quia quando de aureis annulis ser-
 mo est, gravitas & pretium quasi usum & idem sunt.
 τάλαντος autem & pondus & certam pretii summam
 significare, quis nescit?

J. F. R.

39. ἑξημῖδους] Antea in omnibus legebatur ἑξημῖ-
 δους. Sed mox videbis vere Lucianum esse quod re-
 sponsi; cum χροῖον... ἑξημῖδους τὸ βοτρυχόν de Eu-
 phorbo dicit, c. 13. Consule *Συμπ.* c. 42. & *Ἐπ.*

Κρον. c. 4. Nam quae ita apponcebantur in partes divi-
 sa, *effert* ut dicatur, non sinunt veterum mores.

M. de S.

ἑξημῖδους] Ne Solani diligentiam defraudem, di-
 cam ipsum adscripsisse legendum ἑξημῖδους, optime,
 ut mox c. 13. pr. Et *Catacr.* c. 3. τὰ, καὶ πρὸς ἑ-
 ξημῖδους, non — μῖδους. Ita enim amat constitui & hoc
 verbum & κατασκευάσαι, solemnī ellipsi praep. κατὰ,
 vel hypallage, quod indicavi ad *Amor.* c. 41. No. 79.
 Sic *Asyn.* c. 48. ἐνὶ ἀλλοτρίοις ἐγρήματα παρρησῶ, & ex-
 centra similia. Quare parum absuit, quin in ipsum
 textum reciperem.

J. F. R.

42. Τὸ δίδωκεν ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad
 mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine
 lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem re-
 fertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invita-
 tiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τὸ φιλο-
 δοξῶν locum fuisse, cum *Hesychii* descriptio docet,
 πρὸς τοῖς τῶν καὶ τὸ δίδωκεν ὑπὲρ φίλων tum ille Socratis
 & Phocionis charientissimus de cicutae poculo, apud
Adrianum V. H. 1, 16. & 12, 49. Itaque probavi et-
 iam lectionem, quam habent *Ald.* 2. & *Hagen.* utra-
 que *ἐκκομίζομεν*.

J. M. G.

43. ὁ πῶτό συνεκομίζετο] Ut in *Nigrin.*

J. B.

13. GALL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc facio, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exhibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum praeftabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *f. miles Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliore, implexae auro & cum illo luccescentes. Atque illud de te quidem medio-

ΑΛΕΚ. Οὐτω φιλόχρυσος ἔειπεν Φιλόπλετος, ὃ Μίκυλλε, καὶ μόνον τῷτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ ἡγῆ εὐδαιμονεῖναι πολὺν κεκτημένον χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὃ Πυθαγόρα, τῷτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὐφορβὸς ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἀργυρον ἐξημεύοντες τῷ βοστρύχων, ὅς ἐξήεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἐνθα ἡ σιδηροφορεῖν μάλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἀμεινόν ἦν· σὺ δὲ ἰσχυρὸς τότε ἦξιν χρυσῷ καὶ ἀσβεδεδυμένος τῆς πελαγίας ἔχων ἰσχυρὸν ἀσπιδονεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὀμήρου ἀφ' τῷτο ἡ Χαρίτεωσιν ὁμοίας εἰπεῖν σε τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἰσφικνίῳ μακρῷ ἢ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεροι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμένοι τῷ χρυσῷ, καὶ συναπολάμπουσιν αὐτῷ. καὶ τοὶ τὰ μὲν σὰ, ὃ χρυσοκό-

f. E] Recte jam Fl. sola. Omissum α in cett. g. ἔξιν] ἡμῖς Fl. Οὐτω ἔξ. P. h. σιδηροφορεῖν] Deest in L. In Fl. haec tria μάλ. ἢ χρυσ. non leguntur. i. Καὶ τότε] Καὶ abest a Fl. k. Διαδεδυμένος] Ἀναδ. L. & marg. A1. Nil mut. Fl. [Διακονοῦν] Διαγυμνάζει L. & marg. A1. Nil mut. Fl. m. Χαρίτεωσιν] Ex Hom. χαρτίων Edd. priores. n. Ἐσφικνίῳ] Restit. ex J. Fl. Ald. Fr. Va. & Hom. Ἐσφικνίῳ P. B. S. H. o. Συναναπεπλεγμένοι Fl. male.

Ὁ πόντος] At Scholiast. τὸ πόντος neutrum facit, quod etiam usitatum, ut supra I. Ver. Hist. c. 23. πόντος δὲ αὐτοῖς ἰσῶ. &c. ubi idem ex Ceb. tab. quoque probavi. Adde infra Icar. c. 7. f. Et Diod. Sic. L. III. c. 33. v. 89. ubi τούτο τὸ πόντος in variant. quoque eodem modo probatur. Ὁ πόντος autem masc. satis obvium & a Lexicographis jam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque Auctr. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, Ammonius quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert: scribens: Πόντος βαρύνων, καὶ πόντος ὀξύτωνος ἀσφικνίῳ. Πόντος μὲν γὰρ ἰσῶ βαρύνων τὸ συμπίπτον. ὡς Μάντιος, Πόντος συνήκῃς, κύβος ὀξύτωνος δὲ αὐτὸ τὸ ἔκτομα. ὡς Δημοδίου — Βρωτοῦ ἔκτομα μίλαλαβον. Sic jam πόντος & πόντος, & πόντος neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πόντος unde probetur non habeo; nec probabile puto: nam πόντος revera neutrum est adjectivi πόντος possibilis; at cum ὁ πόντος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πόντος dici posse. Quare primum Scholii verbum in πόντος mutandum censeo. J. F. R.

44. Φιλοτεχνίας προπόσιον] Vide Jul. Capitol. in Vero, quem ait convivas ita donasse. M. du S. Ibid. Ἐν χρυσῷ φιάλῃ] Sic bibere IN poculo pro EX habuimus supra, Deor. Dial. VI. §. 2. ἐν ἐκπύρῳ πῖον. Item de Mercad. Cand. c. 26. f. ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πῖον. Quod etiam Latinis usitatum ostendi Tom. II.

in Libello de Ambiguis. Sic etiam Athenaeus XI. p. 483. c. X. πόντος ἐν πύλαις, quum duobus ante versibus dixisset: πόντος ἐν παραμένον πόντος. Sed ἐν Graecis ibi frequentius quam ἐκ.

46. Εἰσκομιζόμενος] Veterem scripturam ἐκκομιζόμενος mutavit Editor Salmurienensis in εἰσκομιζόμενος. Recte. M. du S. 48. Ἀνατρίψας] Vid. supra de hoc verbo, ad Asin. c. 40. Et conf. rursus, si lubet, Alciphronem, satis jam indicatum, qui dulce somnium Galli cantu similiter interruptum ait.

60. Ἐξῆς πολεμίσων] Hom. II. P. 51. M. du S. 63. Διαδεδυμένος] Ἀναδεδυμένος. L. Utrumque probum.

65. Χαρίτεωσιν ὁμοίας] Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεωσιν ὁμοίας, pro χαρίτεωσιν ὁμοίαις. & ἐπὶ χρυσῷ τε ἐν ἀργύρῳ ἰσφικνίῳ, pro ἰσφικνίῳ. Sic enim apud Homerum II. P. v. 51. cuius sunt, ut liquet, verba. J. G. G.

Χαρίτεωσιν] Χαρίτεωσιν antea legebatur, quod versus respicit, ideoque Homerum secutus mutavi. Vid. II. P. 16. Et ad verba seq. vid. eumd. ibid. v. 52. M. du S. 67. Ἐσφικνίῳ] Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἰσφικνίῳ. At Fl. Ven. utraque Ald. & Fr. & ipse Homerus, uti restituimus, habent. M. du S.

μήνη, μήτρια, εἰ Πάνθη υἱὸς ὢν, ἐτίμας
τὸ χρυσίον. ^a ὁ δὲ πάντων θεῶν πατήρ, καὶ
ἀνδρῶν, ὁ Κρόνος καὶ Ῥέας, ^b ὥς ποτε ἡρά-
δην τὴν Ἀργολικῆς ἐκείτης μεύραλον, ὅτε
ἔχων εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μελεῖα-
λοι, εἰδὲ ὅπως ἀνὰ λήθην θείρειε τὴν Ἀκρίσιον
τὴν Φερῶν, ἀκρεῖς ἤδη πῶς ὡς χρυσίον ἐγέ-
νετο, καὶ ῥυεῖς ἀφ' τῆς τέγους, σὺν τῇ
ἀγαπωμένη. ὥστε τί ἂν σοι τὸ ὅτι τέτω
^d ἐτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρεῖας παρέχει ὁ
χρυσός, ὥς δὲ οἷς ἀνὰ παρῇ, καλῶς τε αὐ-
τῆς, καὶ σοφῆς, καὶ ἰσχυρῆς ἀπεργάζει, τι-
μὴν καὶ δόξαν συνάπῃ, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ
ἀδόξων ἐνίοτε φειδέπῃς καὶ αὐδίμους ἐν
βραχεὶ τίθησι.

Τὸν γαίτονα γυναικὶ τὴν ὁμοτέχνην οἶδα,
τὴν Σίμωνα, εἰς τὸ πᾶν δεικνύσασθαι παρ'

cre est, si, Panthi filius, magni aurum fe-
cisti. Verum ille Deum pater atque homi-
num, Saturni ille & Rheae filius, qui
quondam Argolicae illius puellae amore ca-
ptus est, cum non haberet in quod amabi-
lius se mutaret, neque Acrisii custodiam
quomodo corrumpere, jam audisti alicu-
bi, ut aurum factus illapsusque per tegu-
las, cum amasia congressus sit. Quid er-
go post illud tibi dicam amplius? Quot
aurum utilitates praestet? Quam illos, qui-
bus adsit, pulchros ipsos & sapientes &
fortes reddat, honore ipsis conciliato &
gloria? quamque ex obscuris ignobilibus-
que interdum conspicuos brevi reddat ac
celebres?

14. Nosti enim vicinum meum, artificii
mei hominem, Simonem, qui non ita diu
est, cum mecum coenavit, cum coquerem
ex

^a Ὁ δὲ] Nil mut. Fl. ^b Ὡς ποτε] Ὡς ποτε Edd. hac priores, Ὡς ποτε P. & marg. Al. ^c Ἡδὲ πῶς] Δίττε
marg. Al. melius. ^d Ἐτι λέγοιμι] Ἐπιλέγοιμι Fl.

74. Τῆς Ἀργολικῆς] Τῆς Δαναῆς τῆς Ἀκρίσιον, ὁ δὲ Ἀ-
κρίσιος βασιλεὺς ἀνὰ τῆς Ἀργεῖς, ἑλᾶτο χρησμοὶ, ὅτι ὁ γι-
οργῶν λαὸς τὸν ἀνδρα τοῦτο Δαναῆς φονεύσει αὐτὸν καὶ

ἀφ' αὐτοῦ φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὸν ἐν χλαμῶ, καὶ ὁ Ζεὺς
ἰραδὺς αὐτοῦ, μετέβλητο αὐτὸν χρυσὸν ἐν ἱερῶν αὐτοῦ, αὐ-
τὸν αὐτὸν ἀφ' αὐτοῦ τὸ δῶματ' αὐτοῦ. V.

73. Ὡς ποτε] Omnes praeter P. ὅς (P. autem ὁκνῶ)
Atqui melius & ad scripturam propius ὥς ποτε. M. du S.
Ὡς ποτε] Scripturam Ed. P. ὁκνῶς exhibentis non
sperno, neque ab ea discessissem, nisi iusta suspicio
esset eam ex conjectura sic emendasse ceterarum ὥς
ποτε.

87. Σίμων] In P. & J. Σίμωνα, prave. M. du S.
88. Ἡψων] Ὅτι τὸ ἦψον τοῖς Κρονίαις, δύο τό-
πους τῶν ἀλλήλων ἐμβάλλον. Cum duobus extoratis fru-
stis injectis legumini coquerem saturnalibus. ἦψον quidem
mutuatur sua tempora ab ἦψον, sed quod dudum re-
pudiarant Atticorum aures, ut οἱ γραμματικῶν παιδὶς
docuerunt. Itaque pro ἦψον malebam οἷον ἦψον, sed
postea M. mihi ostendit legendum esse ἦψον, & pro
τόπος, τέρματι, sed ἀλλήλους, sunt bovuli, sacrificina,
non intestina.

Ἡψων] Ἐψων rarum esse Grammatici ajunt, non
plane damnant, ideoque imperf. inde formatum ser-
vani quidem, facile tamen permittens ut ἦψον cum
duob. Codd. legat, cui libuerit. Utitur praef. inf. ἦψον
ab ἦψον Aros. Carrad. L. 2. Morb. Acut. c. 2. p. m. 97.
A. Verum is Attice non scripsit, & futurum secundum
esse aliquis contendat. Sed potestate praefentis tamen
ibi usurpatur. Ἐψων vero dici de eo qui quid coquen-
dum curat, ait Cl. Casaub. ad Athen. L. IV. animadv.

e. XV. versus fin. In ipso vero Athen. sub init. ejusd.
cap. ἦψον quoque praefens est, φακὸν ἦψον — μίμνα-
θῆναι, ter eod. cap. ac deinde Tæpe occurrit. Apud
Dind. Sic. I. c. 84. praef. ἦψον, legitur, quasi foret
ab ἦψον, ideoque Cl. Wessel. No. 29. ἦψον malit,
uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Cl. Casaub. di-
cat ἦψον esse, coqui enim, id ita verum credo, ut sæ-
pe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit.
Et sic lantos coquere dicitur Dominus, qui id servis
imperat. Nam ἦψον per se esse coquo, probarem, si
quid opus foret, ex Pind. Ol. A. — οὐ σκότῃ καθήκον
ἦψον (γῆρας) Et ex aliis. Sed acute philosophantes re-
sponderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, fol-
ignis, coquit. Verum has argutias auditor lantos risu
exciperet.

91. Κατασκευῶν τρέβλων] Generaliter pro coolibet fi-
ctili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus quæsa Nu-
mæ fictilia, & ita videtur interpretari τρέβλων, ficti-
lium ποτήριον ποτήριον.

97. Ἀκρίσιος ἱραδὺς] Active & passive usut pari λή-
θηναι vid. Cl. Duker. ad Thucyd. III. c. 85. No. 46.
quem adeundum monebat Cl. Hemsterh.

5. Ἐπὶ δὲ ἀπὸ τοῦ πρῶτου, ἀπὸ τοῦ δευτέρου τοῦ
τρίτου, Σίμων ὁ τῶν ῥάπων τῶν πικρῶν, ὁ τὸ τρέβλων ἀδ-
λεφόν, ἀπὸ τοῦ ἑλᾶναι, ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ γαστρίᾳ ἐμπε-
θεῖναι.

ex fractis leguminibus puliculam, Satur-
nibus, injectis duobus de farcimine fru-
stis. GALL. Novi, simum illum, bre-
vem, qui fictilem quam solam habebamus
patellam furatus, & sub ala occultans abiit
post coenam. Vidi enim ipse, Micylle.
MIC. Igitur ille furatus, tot deinde peje-
ravit Deos? Sed cur non indicabas, & cla-
mabas tum, galle, cum spoliari nos vide-
res? GALL. Cucurriebam, quod solum
tum poteram. Quid ergo Simon? videba-
ris enim de illo dicturus aliquid. MIC.
Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimy-
lus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec
obolus dedit Simoni. Quomodo enim?
qui nec ipse opes suas attingeret? Post-
quam vero nuper mortuus est, illa omnia

ἐμὸν, ὅτι τὸ ἔτιον ἡ ψυχή των Κρονίος,
δύο τὸ τόμος τῷ ἀλλαντῷ ἐμβαλόν.
Οἶδα, ὅτι σιμόν, ὅτι βραχύν,
ὅς τὸ κεραμεῖν τρύβλιον ὑφελόμενος,
ὡχθεῖσιν ὑπὸ μάλης ἔχων, μὲ τὸ δεῖπνον,
ὁ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὅτι
Μίχυλλε. ΜΙΚ. Οὐκ ἔνιν ἐκείνῳ αὐτὰ
ψυλῆσας, εἴτε ἐπωμόσασθαι θεὸς τοσούτους,
ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνηες, ὅτι ἐβόας τότε, ὅτι
ἀλεκτρυόνων, ληϊζομένους ἡμᾶς ὄρωι; ΑΛΕΚ.
Ἐκόκκυζον, ὁ μόνος μοι τότε δυνατὸν ἦν
τι δ' ὅτι ὁ Σίμων; ἐφύκει γὰρ τι πᾶσι αὐ-
τῷ ἐρεῖν ΜΙΚ. Ἀπεφύος ἦν αὐτῷ πλάσιος
ἐς ὑπερβολὴν, Δριμύλῳ τέτομα. ἔτιον
ζῶν ἢ μὲν εἰδὲ ὅβελον ἔδωκε τῷ Σίμωνι
πᾶς γὰρ; ὅς εἰδὲ αὐτὸς ἡπτεῖσθαι τῷ χρημα-
τῶν; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρόην, ἀπάνια ἐκεί-
να

ἡ ψυχή] ἡ ψυχή G. L. Nil mut. Edd. f Τόμος] Nil mut. Edd. Τυμώλην Γραεῦ. & sic marg. ΑΙ. g Σι-
μόν] Sic recte H. Fl. P. S. Σίμων f. & P. cum marg. ΑΙ. h Κερραμεῖν] Sic f. H. P. B. Fl. &c. Κερραμῶν
S. & Anst. i Μιν] Omisit Fl.

88. ἔτιον] Πιστόριον. V.

[Ibid. Τοῖς Κρονίοις] Ἐν τῇ ἑσπέρῃ τῷ Κρόνῳ. τόμος δὲ τρυ-
βελία. ἀλλὰ τὰ ἐ σωρηθία * λακωνικά. V.

* Λακωνικά] Sic dedimus ex V. & G. Nam Impressa prave λακωνικά. at Λακωνικὸν C.

χρόνον] Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sen-
tentia enim hiat, nec est unde pendent ἀπάνια ἐκείνα
κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienis quidem interpretes mul-
ta infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: Post-
quam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias
iuxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hygi-
noque tintilla veste indutus. Πᾶς κύνται in Graecis Si-
mon ille gaudens effert? Nam ἄσμων ἐξελάνει aliud
est, aut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάνια τὰ πι-
νάρια, ὅ τὸ τρύβλιον πᾶσι ἔχων. Poteratne flagitiosius
in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec me-
lius Erasmus: At simul ac mortuus est nuper, univer-
si illis opibus iuxta leges Simon ille, qui coria patriae,
quia patellam circum lingeat, gaudens purpura obre-
que circumtesset. In his nulla est sententia. Ad prima
autem verba ἀπάνια ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους addendum
iūda, quod vitio librariorum intercidit, aut simile
quiddam. In sequentibus quoque aliquid perit, ὅ τὰ ῥά-
νια τὰ πινάρια nihil habent unde pendent, & nihil si-
gnificant, sed ex Ms. haec iactura egregie farcitur.
qui in prioribus unum aut plura verba perussit luce
meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεται
& ratio satis indicet. Sic autem in vetere codice hic
locus scribitur: Ἐπὶ δὲ ἀπὸ τοῦ πινῶν, ἀπάνια ἐκείνα
κατὰ τοὺς νόμους ὅτι ἐκείνῳ ὅ τὰ ῥάνια πᾶσι ἔχων

τὰ πινάρια, ὅ τὸ τρύβλιον πᾶσι ἔχων, &c. Pulchre sane
& vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: ἐπὶ
δὲ ἀπὸ τοῦ πινῶν, ἀπάνια ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους . . .
Σίμωνι. Καὶ γὰρ ἐκείνῳ ὅ τὰ ῥάνια πᾶσι ἔχων πιν-
άρια, ὅ τὸ τρύβλιον πᾶσι ἔχων ἄσμων ἐξελάνει ἀλλοτρίῃ
& συγνοβασθῇ ἀμπιχρόν. Postquam vero pridie mor-
tuus est, omnia illa secundum leges cepit Simon. Et
nunc illo qui rannis sordidis indutus erat, qui catinus
lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea
veste amictus. ἄσμων ἐξελάνει est lacto & alacri ani-
mo equo vehi, ἐλάνει est subaudito ἵππον, equitare.
ut apud Latinos vehere sc. se equo, pro vehi frequen-
ter legitur, sic & ἐλάνει, & ἐπὶ ἐλάνει. Herodotus.
ἐλάνει ἐς ἡδὴ τὰ ἰαυτοῦ. equitavit ad suam domum.
ἐλάνειν proprie Germanis & Belgis est uisitare.
Hyginus quidem color differt a coccineo, cum sit
medius inter purpuram Tyriam & coccineum, potest
tamen coccineus verti. Hyginus enim color conficie-
batur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut
dudum docuere viri doctissimi. Vide Salmas. exerci-
tar. Plinian.

Ibid. Ἀπάνια ἐκείνα — Σίμων] Puto ego Graeum co-
dicem ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii seduli-
tatem passum. Nam illud quidem, ὅ τὰ ῥάνια τὰ πι-
νάρια, ita Lucianum est, ut qui illi ereptum est, non
passus

τα χ' τὰς νόμους, ὁ Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ
 ὠινάρια, ὁ τὸ τρύβλιον πελιδνὸν ἄσμι-
 νον ἐξελάνθῃ, ἀλουργῇ καὶ ὑσγινωδαφῇ ἀμ-
 περόμενον, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυ-
 σὰ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέ-
 ζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυμένον,
 ἔδδ' προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχ' ὦν
 ἐγὼ μὲν ἰδὼν ὁ προσιόντα, Χαῖρε, ἔφη, ὦ
 Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἴπαλε, ἔφη,
 τῷ πτωχῷ, μὴ καλασμικρύνειν με τῆνο-
 μαί εἰς Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομά-
 ζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτῷ
 καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτει καὶ πρὸς ταύ-
 τας, καὶ ὡφροῦ, καὶ τὰς μὲν προσίει, καὶ
 ἱλιάς ὄσιν, αἱ δὲ ἀπειλῶσιν ὁ ἀνελῖν αὐ-
 τὰς, ἀμελόμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ
 χρυσοῦς αἵτις, εἴ γε καὶ μελαπικρὺ τῆς
 ἀμόρφους, καὶ ἐρασμῖος ἀπεργάζει, ὥσ-

ex lege heres Simo ille cum pannis fordidis,
 ille qui patellam ligurriebat, laetus domo
 exigit, purpuras indutus & hysgina, ser-
 vos, & bigas, & aurea pocula, & mensas
 oeburneis pedibus habens, adorandus ab om-
 nibus, nos neque respiciens amplius. Nu-
 per enim ego procedentem videns, Salve,
 dicebam, Simo. At ille indignatus, dici-
 te, inquit, mendico, meum nomen ne domi-
 niat: neque enim Simon vocor, sed Simoni-
 des. Maximum vero illud est; quod eum
 amant etiam mulieres: at ille apud has
 quoque delicatum se facit, easque despiciet:
 & alias quidem admittit propitius; aliae
 vero minantur, futurum ut mortem sibi
 consciscant, si porro negligantur. Vides,
 quantorum bonorum aurum causa sit; si-
 quidem deformes etiam refingit, &, ut
 poë-

a Σίμων — πελιδνόν] Καὶ νῦν ἐκείνῳ ὁ τ. ρ. πελιδνόν. G. Nil mut. Edd. Καὶ νῦν ἐκείνῳ etiam
 marg. A1. b Πινάρια] Sic V2. S. A. recte. Πινάρια. Fl. J. B1. Ald. Fr. P. H. c Προσιόντα] Nil mut. Edd.
 Προσιόντα Gron. d Ἀνελῖν] Ἀνηστῆσαι G. & marg. A1. Nil mut. Edd. e Αὐτῶν] Sic P. aliaeque quaedam. Αὐ-
 τῶν J. f Ἀμόρφους] Ex Cod. P. Ἀμορφώτους Edd. priores.

8. Ἀλουργῇ] Πομφρηστῇ. V.

Ibid. Καὶ ὑσγινωδαφῇ ἀμπερόμενος] Ὑσγινὸν ἔστι αὐτῷ

λοιπὸν ὁ ὑσγινὸν βαπτίζων, ὥσως δὲ τὰ λυτὰ χερσὶν αἰσώ-
 ταν βαπτίζοντα. V.

* Ταλιδόν] Ταλιδόν C.

nosse virum videatur, ostenderunt copiose viri docti
 ad Nup. 10, 4. Sed neque non commode (in futuro
 praefertim semidocti sermone familiari, & ad sapien-
 tiam ostendendam abrupto) jungi videntur ista ἀπαί-
 κια ἐκείνου. Quae absconderat Drimylus, quae at-
 tingere ausus non fuerat, ea Simon exigit, protrahit
 e tenebris, & prodire in lucem atque conspectum ju-
 bet, dum illis qua domi qua in publico utitur &c. Si
 τῷ ἐκείνῳ placeat solennem illam, in equo vel curru
 procedendi significationem servare: tunc ἄσμινον il-
 lud jungendum cum πελιδνόν, & intelligendum ad
 ἀπαίκα ἐκείνου, & quae sequuntur, verbum ἔχει.

J. M. G.

6. Τὰ πινάρια] Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ
 πινάρια ἡμφισμῶν, aut simile quid. F. G. Immo in-
 telligitur, ut bene monet Cl. Gessn. Exempla dedere
 Cl. Jans. alique ad Mort. Dial. X. §. 4. Conf. infra
 Bis Actus. c. 14. ὁ τῶν σφύγιν.

J. F. R.

7. Τὸ τρύβλιον] Quia & paullo supra, & infra c.
 19. & alibi hoc accentu in Edd. Luciani exaratum in-
 venio, ita relinquo. Malim tamen τρύβλιον cum Jans.
 ad Poll. VI. Segm. 85. Ut τρύβλιον aliaque diminutiva
 trisyllaba solent esse paroxytona.

J. F. R.

Ibid. Ἀσμινος] (Pone comma post ἄσμινος) Kust. Ego
 in πελιδνόν ἄσμινον mendum latere puto. M. du S.
 8. Ἐκείνου] Curru videtur in publicum prodire &c.
 Male Interpretes.

F. G.

Ἐκείνου] Vidit igitur jam Guesius idem quod Cl.
 Gress. Ita simplex ἐκείνου pro proficisci, Thucyd. VIII.
 c. 108. ἀναζεύξας ἐκείνου ἐπὶ τοῦ ἱπποῦ. solvens (navim)
 properabas in Ioniam. Aelian. V. H. I. 31. pr. ὅταν εἰς
 Περσας ἐλθὼν βασιλεὺς. Quam Rex in Persidem equi-
 tatis. Ibid. c. 33. Ἀρταξέρξης ἐλθὼν ἐπὶ τὴν Περσίδα. Arta-
 xerxi per Persidem equitanti. Quae constructio ne du-
 rior videatur, confer Lucian. Rhet. prae. c. 5. ἡμῶν
 ποταμὸν ἐλίσσας. Et Alex. c. 46. f. γὰρ πρὸ γῆς ἐλίσ-
 σασθαι. Item ἐκείνου pro adventare, in Quom. Hist.
 c. 3. Ἐκείνου autem rursus hoc Dial. c. 25. ἐκείνου
 ἀποβλεπόμενος — ἡρχοίσα.

J. F. R.

Ibid. Ὑσγινωδαφῇ] Ὑσγινον, plantae genus, cujus suc-
 cus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis
 autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an
 cocculus, an glastum, non convenit inter Auctores.
 Sunt qui dicunt ὕσγινον esse plantam, & ὕσγινον, quae
 exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, sed
 rubram esse: magis congrue forsitan huic loco; nam disse-

poëticus ille cestus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &c.
Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miseriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives saepe fuerim, & vitae uniuscujusque fecerim experimentum: paullo post autem tu quoque scies singula. MIC. Sic per Jovem: tempus enim jam est, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi sis conscius. GALL. Audi ergo. Verum hoc ante, noris, neminem mihi visum, te qui viveret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic ab Euphorbo inde facto initio,

ὁ δὲ ποιητικὸς ἐκεῖν κατ' ὅς. ἀπὸ δὲ ἐν 257 ποιητῶν λεγόντων·

Ὡς χρυσὸν δεξιῶμα κάλλιστον ἔκτερας. ὅς χρυσὸς γὰρ ὅστις, ὅς βροτῶν ἔχει κράτη· ἀλλὰ τί μετὰ ἐγέλασας, ὦ ἀλεχίρυν;

ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, οὐκ οὐ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησας πρὸς τὴν πλυσίαν. οἶδ', εὖ ἴδωμι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸ βίον βίῃσι. λέγω δὲ σοι, καὶ πένις καὶ πλοῦσι πολλὰς γνώμεναι, καὶ ἅπαντες βίῃ πεπειραμένους· μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἶπ' ἕκαστα. ΜΙΚ. Νῆ Δία, χαρὸς γυνὴ ἥδ' ἡ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλ- λάγης, καὶ ἃ συνοῖσθαι τῷ βίῳ ἕκαστος. ΑΛΕΚ. Ἀχκε, τοσούτων γε προειδώς, μηδένα με οὐ εὐδαιμονέστερον βιῶντα εἰσα- φέρεται. ΜΙΚ. Ἐμῶν, ὦ Ἀλεχίρυν; ἔγω σοι γένοιτο. ἡ προάγεις γὰρ με λαιδορεῖσθαι σοι. ἀλλὰ εἰπέ ὑπο Εὐφώρῳ ὁρᾷ- με-

g Κτήρας] Sic Luciani Edd. βροτῶν Eurip. l. c. h Προειδώς] Προειπὼν Fell. i Προάγεις] Προάγει marg. At. & P. k λαιδορεῖσθαι] Constans lectio.

30. Τοῖς πολλοῖς] Τοῖς ἀνοήτοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavisque & stultis. G.

differunt, opinor, inter se ἀλγυρῆς, καὶ τὸ ὀσχυροδραφῆ.

E.L.

Ἰσχυροδραφῆ] Aelian. V. H. III. c. 9: 'Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τελέσται χόλοι, φλόγην ἰνδιδικήσας & ὀσχυροδραφῆ. Ubi Cl. Periz. ex Salmas. Exerc. Plin. p. 272. docet colorem ὀσχυροδραφῆ medium fuisse inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura Salmas. p. m. 193.

J.F.R.

13. Ἐγὼ μὲν ἴδωμι προϊόντα] An non προϊόντα? Ut infra in hoc libello. ὅτε εἶπες προϊόντα, οἱ μὲν πολλοὶ προσιόντων.

J.G.

20. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελῶν αὐτὰς] Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελῶν αὐτὰς sed magis tamen probo libri veteris scripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελῶν αὐτὰς. Minantur se ipsas suspensas. Haec sunt & minae & facinorae mulierum perditae amantium. In hoc ipso Luciano non unum est exemplum.

J.G.G.

26. Ὡ χρυσεῖ] Homer. Il. 2. 214. Eur. fr. Belleroph. 70. v. 6. Addend. Vide not. ad Tim. c. 24. pro βροτῶν autem legitur hic ποιῆας, quod observandum. Apud Athenag. legitur ὁρᾷσθαι pro ὁρᾷ. Leopard. 44. Apud Grosium dicitur.

M. du S.

Ὡ χρυσεῖ, δέξωμαι] Dedimus interpretationem prioris vericuli Euripidei apud Senecam ep. 115. servato et-

iam a Barnesio fragm. Belleroph. v. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτήρας, sed βροτῶν, quam substituere fortasse, qui insolentiam illius vitarent. Est caeteroqui κτήρας apud Hesychium κτήριον, quod probe huc convenit. Alterum vericulum & ad Incerta retulit Barnesius v. 387. & in Add. Belleroph. v. 6. ubi etiam ita vertit, Autum est quod homines vincit imperio suo.

J.M.G.

Ibid. Καλῶς οὖν κτήρας] In Euripide κ. βροτῶν. J.B.

Ibid. Κτήρας] Κτήρας hic locum habere non videtur. F.G. Recipiat ergo pro εἶς βροτῶν ex Eurip. vertaturque: Autum res iucundissima mortalibus.

J.F.R.

41. λαιδορεῖσθαι σοι] Suspecta videtur Solano haec fuisse lectio, quod asterisco adposito significavit. Sed λαιδορεῖσθαι videtur passivum esse, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet, q. d. προάγεις μοι πρὸς τὸ λαιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ, sive ὑπὸ σοι λαιδορεῖμαι. quid causae lateat; cur igitur improbarit, non satis adsequor. An quia λαιδορεῖσθαι plerumque medium esse solet; an quia dativum amat? λαιδορεῖσθαι τοῖς activa potestate dici solet, hic vero λαιδορεῖσθαι μοι dici visum fuerit? vix credo, quia μοι ad προάγειν pertinere, satis videre potuit. Sed melior occasio erit hoc discutiendi ad Icarum. c. 30. f. ubi activum λαιδορεῖν, quod alias accusativo jungitur, manifesto construebatur cum dativo, in Edd. J.F.R.

ΥΥΥΥ 3

47. Ἀπὸ

μεν[Ⓢ], ὅπως ἐς Πυθαγόραν μέλεβλήθης, ἔ-
τα ἐξῆς ἄχρι τῆ ἀλκυυρὸν[Ⓢ]. εἰκὸς γὰρ
σε ποικίλα καὶ ἰδίῳ καὶ παθεῖν, ἐν πολλοῖς⁴
ἔσοι τοῖς βίοις.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος[Ⓢ] τὸ
πρῶτον ἡ ψυχὴ μοι καὶ ἀπαμύνη εἰς τὴ γῆν
ἐνέδωκε ἀνθρώπου σώμα, ἢν τινα τὴ καλὰ δῖ-
κην ἐκτελέσῃ, μακρὸν δὲ εἴη λέγειν, ἀλ-
λως τε² ἔτε ὅσον ἔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ἔτε
σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφωρ[Ⓢ]
ἐγνωμένη. . . ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρὸ γε τῆ-
τε, ὃ θαυμάσιον, τίς ἦν, τὴτό μοι πρῶ-
τερον εἶπε, εἰ καὶ γὰρ πότε³ ἠλλάγην ὥς-
σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς
ἦν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν, ἐθέλω γὰρ τὴτο εἰ-
δέναι. ΑΛΕΚ. Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς τὸ
χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. Εἴτα ὄκνην
ὁ καποδαίμων⁴ ὀλίγον τὴ ψυγμάτων⁵ ἤκων⁶

quomodo mutatus sis in Pythagoram[Ⓢ] ac
deinceps usque ad gallum : verisimile enim
est multa vidisse te ac passum, in diversis
adeo vitis.

16. GALL. Quomodo ex Apolline
primum anima mea devolans in terram ho-
minis corpus subierit, quam ita poenam
soluerit, longum fuerit dicere : & alioqui
neque dicere mihi talia fas est, neque tibi
audire. Cum vero Euphorbus essem . . .
MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis,
quis fuerim, hoc mihi prius dicito. U-
trum ego quoque, sicut tu, immutatus
sum? GALL. Ita sane. MIC. Quis igitur
fui? numquid habes dicere? volo enim
hoc scire. GALL. Tu formica Indica de
eo genere, quae aurum effodiunt. MIC.
Tum pigratus sum miser, paucarum mi-

ca-

a Οὐτί] Sic H. P. B1. &c. Θάδ' Ἰ. P. Οὐτί Ex. Fl. b Ἠλλάγην] Ἠλλάγμεν marg. A1. c Σὺ μύρμηξ
&c.] Sic Coll. & Fl. cum cert. Edd. habere notat M. du S. d Ὀλίγον] Ὀλίγη B1. e Ἠκων] Ἠκων Fl.

47. Ἀπίλλων[Ⓢ]] (Pythagorae animam ab Apolline
ad homines missam, ut res certissima, de qua ὁδὸς
ἀν ἀμφισβητήσεσι, affirmat Jamblichus in vita Pythag.
c. 2. Priorum esse corpore a Pythag. docuit Plato Tim.
Ed. Basf. 1556. p. 478. l. 40. aliam esse, Phaedone p.
204. l. 33.) Leedes. Vide N. A. XX. & Diog. Laert.
post pag. 507. B. M. du S.

Ibid. Εξ Ἀπίλλων[Ⓢ]] Servat decorum Lucianus.
Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere
Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid.
Jamblichus l. 177. & Porphyry. l. 28. Ἰ. M. G.

49. Καποδαίμων[Ⓢ]] Memorat Clem. Alex. Strom. III.
Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυροῦν[Ⓢ] δὲ
οἱ παλαιοὶ φιλόσοφοι τι ἐ μάντης, ὡς ἀπὸ τῆς τιμωρίας
τῆ ψυχῆ τῶ σώματι συνίσχυνται, καὶ κατέπαρσι οἱ σώματι
πυρρὴ τίθηται. Hujus sententiae Orpheum esse au-
ctorem tradit Plato Cratyl. p. 55. l. penult. E. L.

58. Μύρμηξ Ἰνδικός] (De qua Prop. III. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eadem narrat Plin. XI. 31. cui non mul-
tum absimile narrat etiam Herodotus in Thalia.) Leedes.
Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiunt,
tradiderint veteres, ex Aelianis discas de anim. III. 4.
De his etiam Philostr. 229. ubi in nota habes Aucto-
rum loca de iis, quae nos ubi de Gryphibus, cum aliis
insuper attulimus, ad Ξν. d. ultimum. M. du S.

59. Εἴτα ὄκνην ὁ καποδαίμων ὀλίγον τὴ ψυγμάτων[Ⓢ] ἤκων[Ⓢ]
καὶ τὸ βίον. ἔξ ἡκῶν ἐπιστομῶν[Ⓢ]] Salmurienfis:

Itano neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importa-
re, cum illo esset alius. Sed ἡκῶν ψυγμάτων[Ⓢ] ἐς βίον ἡ-
γνιστικῆς frustra importare in vitam? In editione Ba-
sileensi Graeca 1555. legitur, ὀλίγον τὴ ψυγμάτων[Ⓢ] ἡ-
κῶν. Constat sane ἡκῶν construi cum secundo casu, ut
apud Herodotum ὁ ἡκῶν χρημάτων, sumus περὶ πλοῦτος, δι-
ves. ὁ ἡκῶν φρονῶν apud eundem sumus πρὸς πλοῦτος. Sed dum
semper ὁ aut πρὸς, adjunctum habet. Quod con-
cise dicunt ὁ ἡκῶν τὴ χρημάτων, integrum est, ὁ ἡκῶν
ἐπὶ πολλῶν τὴ χρημάτων. Sed hic habere locum non po-
test, ne nunc dicam ὀλίγον legi in Mf. Florentina,
Aldina, ceterisque editionibus. In Florentina vero
editione scribitur ἡκῶν pro ἡκῶν. Inde mihi persuasi
excidisse & hic verbum φρονῶν. Et legendum ἡκῶν φρο-
νῶν. Omis ferre in vitam. Est loquendi genus, quod
multa hujus generis alta, Graecis peculiare, ἡκῶν φρονῶν
est ferro. Itacus : ὁ γυναικῶν ἀποδοῦναι ἡκῶν φρονῶν. non
adfert factas testamenti tabulas. Apud Poëtam vero,
imprimis apud Homerum, infinita talium locutionum
sunt exempla.

Ἰ. G. G.

Εἴτα ὄκνην ὁ καποδαίμων ὀλίγον τὴ ψυγμάτων[Ⓢ] ἡκῶν[Ⓢ]
καὶ τὸ βίον, ἔξ ἡκῶν ἐπιστομῶν[Ⓢ]] Basileensis editio, ὀλί-
γον τὴ ψυγμάτων. Idque sanius. Caeterum verba haec
ita verba vulgo leguntur, Itano neglexi infelix vel
pauca frustra in vitam importare, cum illo esset alius.
Sed profecto haec verba a mente scriptoris est
alienissima. Rogat Micellum Pythagoricum suum
Gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat Gallus,
cum (Micellum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis qui au-
rum effodiunt. Tum vero pauperculus Micellus, Ita-

no

carum sumto inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid post ero, mihi dic: verisimile enim est te scire. Si enim bonum quid fuerit, surgam statim; & ab ipso illo, in quo tu modo infistis, clavo me suspendam. GALL. Nullo istud modo resciscas.

17. Verum enim vero cum Euphorbus esset, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero sine domo mansi, dum pararet mihi Mnesearchus domicilium. MIC. Cibine, o noster, expers & potus? GALL. Nimirum. neque enim indigebat his, nisi solum corpus. MIC. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait? GALL. Unde iste sciret, Micylle? qui, cum ista

ἐς τὸ βίον, ἐξ ἐκείνου ἑπιστάμενος; ἀλλὰ καὶ τί μὲν τῆτο ἔσομαι, εἴπερ εἰκὸς ᾗ εἶδέναι σε. εἰ γὰρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἢ ἀπάγχομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλου, ἐφ' ὅσον σὺ ἔστηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἀν' μάθοις τὸ ἐδεμῖα μηχανῇ.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ ὦρ' Εὐφορβὸς ἐγενόμην (ἐπάνεμι ᾗ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμεν ἔν' Ἰλῖω, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάω, χρόνον ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ ὠρεόμενον ἔσκηον ἐς τὸν αἶον, ἀχρι δὴ ὁ Μνήσεαρχος ἐξεργάσθη αἱ μοὶ τὸ οἶκον. ΜΙΚ. Ἀσσιτὸν ὦν, ὦ τάν, καὶ ἀποτὸν; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ἐδὲ ᾗ ἔδει τέτων, ἢ μόνω τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκ ἂν τὰ ἐν Ἰλῖω σφοδρότερόν μοι εἴπερ τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὀμηροῦ γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκείνην πίστεω, ὦ Μίκυλλε, ὅς γιγνομένων ἐκείνων,

f' Ἀπάγχομαι] Ἀπάγχομαι Fl. g' Ev] Sic Edd. octo. 'Ep' γ. & V2. & marg. At. h' Αοικ] Αοικητ. P. i' Εξεργάσται] Εξεργάσται Fl. male. k' Ev] Nihil jam variet. invenio.

70. Παράμειον αἶον] Πρὸ ταύτης φησὶν αἰς τὸ σῶμα τῷ Πυθαγόρῃ ἐπιδιόμην, * αἶον ζῆται, ὁ ἐστὶ σῶμα, ἵνα ἴσῃ Μνήσεαρχος ὁ πατήρ ὁ ἐμὸς ἐκτίσθαι μοι οἶκον, ταύτην ἵσπερ μοι. V.

73. τὸ τῶν] Ὁ ἱταῖος. V. In altero Foff. in Folio

* Οἶον] Ante editum erat corrupte αἰ καὶ ζῆται, quod etiam legebatur in V. Οἶον emendanti C. quod recepimus.

† Ὀτι] Ὀτι edita. Correxim M. du S.
‡ Ὁ τῶν] Hoc accentu bis sic exaratum inveni. Tā vero

hic: Ὁ τῶν] Ὁ τῶν σημαίνει τὸ ἱταῖον, καὶ γίνεσθαι ὅσον τὸ ἱταῖον, ὁ σημαίνει τὸ συγγενῆ. ἢ κασιγνήτου τι ἵται τοῦ ἐξ αὐτοῦ γένεσθαι ἱταῖον, ὡς μεγαλὸν μεγαλῶν, καὶ ἐν συγγενῇ ἵταῖον. καὶ ἢ κλημνὴ ὡς ἵταῖον, καὶ ἀποδοῦναι τὸ ἢ B. τῶν. V.

Edd. Luciani & Aristoph. Sed τῶν rursus in Lucian. *Itom.* non longe a pr. J.F.R.
‡ κασιγνήτου τι ἵταῖον] *Hom.* II. II. 456. M. du S.
§ B. τῶν] *Leges* B. ὡς τῶν. M. du S.

ne ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde frustis pro commentu mecum sumptis? J.F.

161. Ὀκταν — ἵκων — ἐπιστάμενος] Nihil deest ad sensum, modo aliter construantur verba, quam adhuc factum, aut levissima transpositione juventur, ad quam Cl. Gessneri versio pronum iter monstrat. Quod enim Cl. Gessnerius φησὶν ingerit, concederem, si plane opus esset, & si φῆσαι dixisset, bene haberet, idque voluit credo, sed non attendit ad sequentem nominat. ἐπιστάμενος. Conf. supr. *Alex.* c. 6. ἐπιστάμενος τι τὰ ἀρκούντα, *Arrian.* L. III. c. 40. f. Ἐπιστάμενος δὲ αὐτὸν, ὅτι ἵκων τὸ πρὸς χάριν ἵκων. Nostrum infra *Itom.* c. XI. Et *Bis Accus.* c. 28. pr. Ἐπὶ δὲ ἱκανῶς ἐπιστάμενος. Unde videbis, non esse *alo, comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, sed *in viaticum capio*. f. de frumento mihi prospicio. J.F.R.

60. Ἦμισ — ἐπιστάμενος] (Supple partic. ὄντων,

aut φῆσαι.) *Leedes.* Vide N. Δ. I. Ἐπιστ. c. 20. & *Eurip.* *Orch.* 1223. De ἱκων — vide *Itom.* c. 11. M. du S.

68. Ἐπ' Ἰλῖω] Omnes Edd. praeter *Venetos* cō Ἰλῖω, quod & ferri poterat, quia Trojanus Euphorbus. Vide *Symon.* c. 35. M. du S.

Ἐν Ἰλῖω] Non ausus sum ἐπ' recipere, quia mox post verbum hinc sextum eodem respiciens cō Ἰλῖω rursus ait, & quamvis pugna vera non *intra*, sed ad Ilium gesta sit, tamen & cō sic utitur *Homer.* quem indicavi ad *Quom. Hist.* c. 28. No. 73. Ubi Lucian. etiam cō *Εἰσὶν*, & c. 38. cō Ὀλύνθη pro *ἔπει*. J.F.R.

79. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.] *Hom.* II. P. 47. *Scqq.* M. du S. *Id.* *Χρὼν ὕστερον*] *Diog. Laertius* Hermotimum & Pyrrhum piscatorem Delium fuisse, antequam Pythagoras esset, tradit p. 215. B. *A. Gellius* post Pythagoram Pyrandrum fuisse, deinde Callicleam deam, deinde femineam pulchra facie metetricem, cui nomen fuerat *Alce.* IV. 21. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laert.* l. c.

των, κάμηλον ἐν Βακτρίοις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημί ὑπερφυῖς ὅ μὴδὲν γε-
 νῆσθαι τότε, μήτε τ' Αἰάντα ἔτι μέγαν, μή-
 τε τ' Ἑλένην αὐτῷ ἔτι καλήν, ὥς οἶον).
 εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα καὶ ὀπίμνηκην τ'
 τράχηλον, ὥς εἰκάζειν κύκλῳ θυγατέρα εἶ-
 ναι· τὰλλα δὲ, πᾶν πρεσβύτιν, ἡλικιω-
 τιν ἡγεῖν τ' Ἐκάβης, ἣν γε θεοὺς πρῶτον
 ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναῖς εἶχε, καὶ τ' Ἡρά-
 κλέα γενόμενον· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον
 εἶλε Τροίαν καὶ τῆς πατέρας ἡμέρῃ, τῆς
 τότε μάλιστα. διηγείτο γάρ μοι ὁ Πάνθης
 ταῦτα, κομιδῇ μεράκιον ὦν, ἐωρακέναι λέ-
 γων τ' Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλ-
 λεύς τοιοῦτος ἦν ἀριστὸς τὰ πάντα, ἢ μύ-
 θος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΔΕΚ. Ἐκεῖνός
 μ' ἐδὲ συνήνεχθη, ὃ Μίκυλλε, ἐπὶ αὐτῷ ἔχοι-
 μί σοι ἔτι ἀκριβέστερα τὰ πρὸς τοῖς Ἀχαιοῖς
 λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμῳ ὦν; τ' μὲντοι
 ἑταῖρον αὐτῷ τ' Πάτροκλον καὶ χαλεπῶς
 ἀπέκλεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἰ-

fierent, Camelus esset in Bactris? Ego
 vero tantum tibi dico: supra naturam tum
 factum esse nihil, nec fuisse tum, neque
 ita magnum Ajacem, neque Helenam ipsam
 ita pulchram, ut putant. Vidi enim can-
 didam quidem aliquam, longo collo, ut
 cyscni filiam agnosceres, caeterum valde
 anum, & Hecubae fere aequalem; quam
 Theseus primum raptam habuerit Aphidnis,
 qui cum Hercule vixit. Hercules autem
 prius Trojam ceperat, patrum, qui tum
 erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat
 mihi enim ista Panthus, dicens, visum a
 se, puero admodum, Herculem. M I C.
 Quid vero, Achillesne talis fuit, praestan-
 tissimus undique? an haec quoque temere
 conficta? G A L L. Cum illo nihil mihi
 negotii fuit, Micylle. Neque possim tibi
 accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt,
 dicere. Quomodo enim? qui essem hostis.
 Verum ipsius Patroclum amicum non magno
 negotio hasta trajectum interemi. M I C.
 Dein-

a Δι] Abest a Fl. b Μηδὲ] Restitut. ex marg. At. L. P. Μηδὲ Edd. priores. M^a δὲ γ. e. Εἶδον] Οἶδον
 male γ. Fr. Fl. Recte prius P. B. H. S.

79. 'Εν Βακτρίοις] Χώρα Περσικῆ. P.
 81. Αἰάντα] Ὅσα αἶα φησὶν, εἰ ἔ' ὡς περὶ τὰ τῷ
 Ὀμήρῳ, καὶ ἐν ἡμίσει παιδείᾳ, ἀλλ' ὅμως ἰσχυρῶς τοῖς
 ἐκείνῳ συγγραφεῖς ἔ' ὁρῶμεν ἰσχυρῶς καὶ μάλιστα περὶ τ'

Τροίας ἐπὶ πρῶτῳ ἐφ' Ἡρακλέα . . . καὶ ἐπὶ Τροίᾳ. G.
 97. * Πολέμῳ ὦν] Ὁ γὰρ Εὐφροσύνης τ' Τρώων, ὁ δὲ
 Ἀχιλλεύς τ' Ἑλλήνων. P.

* Πολέμῳ ὦν] Huc retulit hoc scholion Solan. quum ante ad verba τὸν μόνον ἑταῖρον esset relatum.

1. c. p. 26. DE.) Aethalidem praeter alios inserit Por-
 phyry. No. 45. & Tertullianus de anima. Noster inter
 Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur.
 De Pythag. Euphorbum se probante vide Jambl. No.
 63. & 134. & not. & Diog. Laert. l. c. M. du S.

70. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημί ὑπερφυῖς ὅ μὴδὲν γε-
 νῆσθαι τότε. Et sic legit interpres
 Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδὲ.
 γ. G. G.

80. Μηδὲ] P. & L. uti emendare jusserat Cl. Grae-
 cius. In Impr. μηδὲ, aut disjunctim μη δὲ. M. du S.

87. Ἀφιδναῖς] Diodor. Siculus habet in singulari Ἀ-
 φιδνα [V. φασκίς ὁ θεὸς ἐπεξέτερε τὴν Ἑλένην εἰς Ἀ-
 φιδνα, τ' Ἀφιδνῶν πόλιν. E. L.

89. Τὸς τότε] Recte addita haec sunt, ut ad Eu-
 phorbum referantur, non ad Pythagoram. M. du S.

98. Πάτροκλον] Hom. II. Π. 808. M. du S.

99. Ἀπέκλεινα] Non peremisti, o bone, vulnerasti

tantum; Hector peremit v. 818. & seqq. E. L.

1. Ὁ Μενέλαος &c.] Hom. II. P. 47. seqq. M. du S.

10. Βίβλος τὰς Ὠρῶν] Orum ajunt Regem Aegypti
 fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam con-
 ditam. Gilb. Cognatus eos Ori duos libros, opinor,
 vult, qui annexi Pierii Valeriani Hieroglyphicis, scri-
 pti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apol-
 line, in lingua Aegyptiaca, in Graecam autem a ne-
 scio quo Philippo versū. Isidis autem librorum memi-
 nit Plato, in II. Dial. de Legum latrone, vocatque
 τῆς Ἰσιδος ποιήματα, τὰ τ' πολλὰ τούτων συγγραμμάτων
 χρόνῳ μάλιστα. E. L.

11. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν] Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἀ-
 πεισθῆναι ἔτι διότι κατ' ἐκείνην Ἑλληνικὴν, ὥς θύον
 ἔδον μοι. Interpolator: Et cum in Italiam transi-
 it fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut
 me Deum praedicarent. Palmerius cum vidisset in ul-
 timis verbis labem haerere, censebat legendum esse,
 ὥς

Deinde te multo etiam minori Mene-
laus. Sed satis de his. Jam dic de Pytha-
gora.

18. GALL. In universum, Micylle,
Sophista fui : oportet enim , puto , vera
dicere : alioquin nec illiteratus , nec inex-
ercitatus rerum optimarum disciplina. Per-
egrinatus sum in Aegyptum , ut de sapien-
tia conferrem cum prophetis ; atque admis-
sus in adyta, Hori libros & Isis edidici :
tum rursus navi in Italiam delatus , eo ad-
duxi Graecos illius regionis , uti me pro
Deo haberent. MIC. Audiui ista , teque
putatum esse revixisse post mortem , & o-
stendisse iis aliquando femur aureum. Ve-
rum illud mihi dic , quid in mentem tibi
venit , ut legem ferres de carnibus fabisque
non edendis ? GALL. Noli perquirere
italia , Micylle. MIC. Quid ita , galle ?
GALL. Quia pudet me verum tibi de il-

Ιτά σε ὁ Μενέλαος μακρῶν εὐχέρεστερον
ἀλλὰ ταῦτα μὴ ἱκανῶς τὰ Πυθαγόρου δὲ ;
ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὴ ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σο-
φιστῆς ἀνθρώπου ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, τὰ-
ληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος
ἐδ' ἑ ἀμελέτητος ἦ καλλίστων μαθημά-
των. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγ-
γενοίμην τοῖς προφῆταις ὅτι σοφία. καὶ ἐς
ΙΟ τὰ ἄδυα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους
τὰς Ὁρῆ καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν
ἐκπλεύσας, ἔτιω δέθηκα τῆς κατ' ἐκείνα
Ἑλλήνας, ὥστε θεὸν ἦγον με. ΜΙΚ. Ἦ-
κησα ταῦτα, καὶ ὡς δοξείας ἀναβεβωκέναι
ἐς πομπάν, καὶ ὡς χρυσὸν ἔμηνον. ὅτι
δείξαιό ποτε αὐτοῖς. ἐκείνο δέ μοι εἶπε, τί
σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσας, μήτε κρεῶν,
μήτε κυάμων ἐοθίην; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρι-
νε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Δια-
20 τί, ὦ ἀλεχίρυόν; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνο-
μαι λέγειν πρὸς σὲ ἢ ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐ-
τοῦ.

d Τάληθ] Τάληθις P. e Ἀμελέτητος] Et sic esse in Fl. Fr. ac f. not. M. du S. f Ἦγον] Restitut. ex Mf. Graec. & P. & marg. At. ἦδον Edd. anteriores. idem Palm. nescio unde. g Ἐπιδιέξαι] Et sic Fl. cum cett. h τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα Fl. i Ἰπῆ] Sic Edd. excepta Fl. quae περι, cum marg. At.

4. Σοφιστῆς ἀνθρώπου ἦν] Καθόλου σοφιστῆς ἐκάλουν τοὺς ἀπατάτας ἀπ' ἑ λόγων. V.

10. Ἀδυτα] Ὅτι Ὁρῶ καὶ Ἰσις περὶ τὸ ἀδυτὸν παρ-
δοσαν οὐ βιβλίους αὐτοῖς. G.

ὥστε ὡς θεὸς ἰδὼν με. Sed una immutata litterula vidi
puer fere scribendum esse, ὥστε θεὸς ἦγον με. ut me pro
Deo ducerent, seu haberent. & vere me vidisse Mf.
postea declaravit qui eandem servavit scripturam.
F.G.G.

12. Τοὺς κατ' ἐκείνα] Τὰ χωρία. ut Anthon. Nub. II.
1. σὺν ἰσὶ τῶν ταῦτ' ἄλλα. Non alia sunt praeter haec
loca. E.L.

Ibid. Κατ' ἐκείνα Ἑλλήνας] Cl. L. Bos de Ellipsi. p. 93.
super hoc loco ait : perperam Interpretem haec Lu-
ciani vertisse ; Graecos ejus temporis ; hoc enim dici
κατ' ἐκείνας sc. χρόνος. Sed κατ' ἐκείνα dici pro κατ'
ἐκείνη μῆτις ἢ γῆ. Adeoque & hic reddendum ; Grae-
cos, qui isthuc erant. Id quod pluribus demonstratum
videas ibid. F.E.R.

13. Ὅτι θεὸς ἰδὼν με] Lego ὥστε ὡς θεὸς ἰδὼν με.
F.P. & G.

14. Ἀναβεβωκέναι] Diog. Laertius p. 219. A. B. ex
Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse
eis ἄδην, atque ibi vidisse Hesiodi & Homeri animas ne-
scio quas poenas lucentes. E.L.

Τομ. II.

15. Χρυσὸν ἔμηνον] Jambl. in vita Pythag. No. 92.
& Diog. Laert. p. 216. E. λέγει] δι' αὐτοῦ ποτε γυμνα-
σάτο ἔμηνον ὀφθῆναι χρυσόν. Porphyrius ait, id eum
ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti
ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet.

21. Περὶ αὐτῶν] Sic Fl. Ed. melius quam ut in reli-
quis est ὑπὲρ. M. du S.

Ἰπῆ αὐτῶν] Lubens admitterem περι, cum Fl. si
plures addicerent. Sed ὑπὲρ nondum rejicio cum So-
lano, qui id jam delebat : nam etsi norim qui differat
ὑπὲρ & περι, tamen didici, saepe ὑπὲρ poni, ubi &
περι locum haberet, aeque ac apud Latinos super pro-
de vel circa, ut nimis notum ex Virg. Aen. I. fin. Mul-
ta super Priamo rogatus, super Hectoris multa. Ita
Diog. Laert. videtur τῷ περὶ substituisse ὑπὲρ, in pro-
oem. p. 8, Segm. 10. πρ. τῶν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσο-
φῶν εἶναι τοιαῦτα, περὶ τὴν θεῶν ὁ ὑπὲρ δικαιοσύνης. i. e.
philosophiam de Diis & justitia ; Aelian. XII. 52. πρ.
Ἰσμεράτης ὁ Ἐπιδιέξαι ὑπὲρ τῶν Ἀθηνῶν πόλεως, ὁμοίως
εἶναι τοῖς ἑταίροις. F.E.R.

Zzzz

25. Οὐδὲν

730
 τῷ. MIK. Καὶ μὴν ἔδεν ἰσχυρὸν * ἐχρῆν
 λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον δε-
 σπότιον γὰρ οὐκ ἀνείποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ.
 ἔδεν ἰσχυρὸν, ὅθεν σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐάρων
 ὅτι εἰ μὴ τὰ συνήθη, καὶ ταῦτά τοις πολλοῖς
 νομίζοιμι, ἥμισυ ὀκισκάζομαι τὴν ἀνθρώ-
 πους ἐς τὸ θαῦμα. ὅσα δὲ ἀν' ἐνίχοιμι, το-
 σάτω χαμνότερον ἄμην αὐτοῖς ἰσχυρῶς. Διὰ
 τὴν τοῦ χαμνότερου εἰδόμην, ἀπέρρητον ποιησά-
 μεν τὴν αἰτίαν, ὥς εἰκάζοις ἄλλοι ἄλ-
 λως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν
 τοῖς ἀσάφεισι τῷ χρησμῶ. MIK. Ὅρας;
 καὶ ἀγγέλας μὲν καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσούτων,
 ὅσον Κροτωνιάτῃ, καὶ Μεταποντίων, καὶ Τα-
 ραντίων, καὶ τῷ ἄλλῳ ἀφώκῳ σοι ἐπομύων,
 καὶ προσκυνέειν τὰ ἴχνη, ἀ σὺ πατρί-
 στυλμάνους.

Ἄποδοσάμεν δὲ τῷ Πυθαγόρῃ, τίνα

lis dicere. MIC. Sed nihil cunctari te o-
 portebat ad virum contubernalem & ami-
 cum; dominum enim non amplius dixe-
 rim. GALL. Sanum nihil neque sapiens
 erat. Sed videbam, si consueta & eadem,
 quae vulgus, in legibus ponerem, in ad-
 mirationem me non perduciturum esse ho-
 mines. Quo magis autem peregrina statue-
 rem, tanto magis novum atque admirabilem
 me illis putabam futurum. Itaque novare
 quaedam institui, arcanam ejus rei fingens
 causam, ut conjecturis urentes alii aliis,
 omnes admiratione percellerentur, ut in
 obscuris oraculis. MIC. Vides? non mi-
 nus me pro mea parte derides, quam Cro-
 toniatas & Metapontinos & Tarentinos,
 & reliquos, qui muti te sequebantur, ado-
 rabantque, quae tu inambulans relinqueres,
 vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post
 ca

a. Ἐχρῆν] Χρὴ Fl. b. ὁδὸν] Καὶ Fl. c. Καὶ σὺ ἐν] Καὶ solum Fl. Καὶ cō Schol. Vulgatum tuctur P. d. Ἀπο-
 δοσάμεν] Sic recte P. S. Ἀποδοσάμεν cett. male.

34. Καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει] Καὶ σὺ μέρους φησὶ * καὶ ἀγγέλας μὲν ἐ σὺ, ὅσον καὶ ἀγγέλας Κροτωνιάτῃ ἐ τῷ ἄλλῳ. V.

* Καὶ ἀγγέλας μὲν] Ita correxit Idem; quum vulgo legeretur:
 καὶ ἀγγέλας μὲν, & mox καὶ ἀγγέλας — τῷ ἄλλῳ, praveque
 adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo

libentius secutus sum; quia ex C. G. se eam habuisse ait, in
 quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster.
 J.F.R.

25. Οὐδὲν ἰσχυρὸν] Vide Jambl. No. 105. & 227. ubi
 fatetur ridicula iis videri, qui rationes mysticas igno-
 rent. M. du S.

28. Ὅσα δὲ ἀν' ἐνίχοιμι] Ante ἐνίχοιμι, πολλοὶ
 intelligenda relinquitur. Conf. nos supr. ad Dial.
 pro Laps. c. 12. Quom. Hist. c. 17. Et Phal. I. 1. Item
 πάλιν post ὅσα omisissum c. 8. Ibiq. notata. Pro
 Imag. c. 17. &c. Anacr. Od. XI. 11. Ὅσα πύλας τῆ
 πόλεως. Quo magis mors adpropinquas. Ubi πολλοὶ
 quidem praecedenti orationis membro praemissum,
 altero tamen facile repetendum. Ita comparativus ad-
 jectivi post ὅσα intelligendus in Long. Pass. III. 118.
 ὅσα φωνή τὸν οὐρανὸν ἰσχυρῶς ἀκούει, ὅσον ἡ φωνή. Sonus desi-
 nebat tanto serius, quanto inceperat, i. e. quanto serius
 inceperat. Adde Hippocr. S. 2. aph. 10. Τὰ μὴ καθαρά
 τῷ σώματι, ἰσχυρῶς ἀκούει, πολλοὶ βλάπτει. ubi etfi
 sequitur πολλοὶ, tamen post ἰσχυρῶς idem tacite sup-
 plendum relinquitur, & sic distingo haec aphorismi
 verba, non comma cum Foësis post πολλοὶ ponentis.
 Sic ante ἐνίχοιμι intelligendum πολλοὶ, ap. Alciph. III. Ep.
 70. p. 444. Ἀντικρὺς τῷ ἀντιπάλῳ ἐνίχοι, ἡ κατὰ τὴν χα-
 ρίαν ἰσχυρῶς. Plura Cl. Gell. ad Xen. Conf. c. 7. ubi
 inter exempla quae adfert, aptissimum hoc ex ejusd.
 Dial. fin. Ἰσχυρῶς ἐν ὅσῳ τοῖς τοῖς ἴσχυρῶς — ἡ μάλιστα ποιοῦ

Βαβυλωνίᾳς ὑπάρχον. Sed quo plura? quum posterioris
 hujus ellipseos tot jam produxerit testimonia L. Bos
 de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσα, nul-
 lum. Ut autem ad priorem ellipsein non attendisse
 animadvertimus Meibomium in Epicteto, (supra pro
 Laps. c. 12.) Ita ad alteram non attendisse videtur In-
 terpres Herodiani I. 17. 16. dum haec verba: συντί-
 ναι φέρεται τὴν δὲ ἀντικρὺν ἡ παρὰ τὸν, reddit: *constituntur*,
aut faciendum sibi quatuordecim, aut patiendum ali-
quid. Cum deberet: *Constituntur aliquid audere potius,*
quam pati, sive, maluerunt praevenerit, quam praevenerit,
quam pati; sequitur enim eos Commodum veneno sustulisse,
 ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur.
 Latinis eodem modo magis vel potius omittit, haud
 infrequens. Tacit. de mor. Germ. c. 6. f. *Cedere loco*
 — *consilii, quam formidinis arbitrantur.* Sallust. Catil.
 48. 9. *Tanta vis hominis leniendo quam exagitanda*
videbatur, ubi plura Cor. Adde viros Clar. Gron.
 Dier. ac Drakenb. ad Liv. I. XXV. §. 13. *Interf. Lectr.*
 Luc. p. 278. — 9. & Wopkens Lect. Tull. p. 224. De
 potestate autem verbi ἐνίχοιμι, pro insolenti & pe-
 regrina re perturbationi, vid. Rev. Jac. Elzer. ad Ep. Di-
 vi Petri (V. 4. ubi οὐ τὴν ἐνίχον) hoc Luciani aliorum-
 que testimoniis firmatur.

J.F.R.
 34. E

ea induisti? GALL. Aspasiam, meretricem Milesiam. MIC. Vah quid sis? Mui-
 her etiam inter alia fuit Pythagoras? fuit-
 que tempus aliquando, ubi ova etiam tu pa-
 reres, gallorum generosissime. Consuevisti
 itaque cum Pericle, quum esses Aspasia?
 & utrum ex eo gestasti, & lanas carpisti,
 & deduxisti fila, & meretricium gynae-
 ceum habuisti? GALL. Feci haec omnia
 equidem, non solus, sed etiam Tiresias an-
 te me, & Elatis Caeneus filius. Quaecum-
 que igitur in me jeceris ridicula, eadem in
 illos jeceris. MIC. Quid ergo? utra tibi
 vita fuit jucundior, cum vir esses, an cum
 subagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid
 interrogaris? nec Tiresiae profuisse respon-
 sionem? MIC. Sed etsi tu non dicas, satis
 Euripides illud diremit, cum dixit, malle

40. ἀσπασίαν μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ἀσπα-
 σίαν τ' ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. ΜΙΚ. Φεῦ τῷ
 λόγῳ, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἔν τοις ἄλλοις,
 ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτὶ χρόνον, ὅτε καὶ
 σὺ ὠστόκευς, ὡς ἀλεξιφρόνων γενναϊότητα, καὶ
 45. συνῆδα Περικλεῖ, Ἀσπασία ἦσα; καὶ ἐκείνης
 ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκη κατῆ-
 γες, καὶ ἐγυναϊκίζεις ἐς τὸ ἑταίρικόν; ΑΛΕΚ.
 Πάντα ταῦτα ἐποίησα, καὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ
 Τυρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτης παῖς ὁ
 50. Καίνης, ὥστε ὁπόσα ἀν' ἀποσκώφης εἰς ἐμὲ,
 καὶ εἰς ἐκείνης ἀποσκώφας ἔσθι. ΜΙΚ. Ἔτι
 ἔτι, πότερ' ὁ βίβλος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ
 ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ἠάπαινε; ΑΛΕΚ.
 Ἡ Ὅρα, οἷον τῷτο ἡράτησας, ὡδὲ τῷ Τι-
 55. ρεσίᾳ συνεγκύβησαν τ' ἀπάριστοι; ΜΙΚ.
 Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπης, ἱκανῶς ὁ Εὐριπί-
 δης διέκρινε τὸ τοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἀν-
 60. δρῶντες

e. Εν] Σὺν Fl. f. Τί' ἐν &c.] Τίς ἐν παρ' ἰδίῳ ὁ β. Fl. Vulgarum servat P. g. Ὀπτιον] Restitut. ex Fl. nam
 ὅπτιον cett. b. Ὀρε] Ex P. & L. Sic dedi. Οἶδας Edd. omnes. i. Σωμνηκούσαν] Σωμνηκούσαν H. Ceteras
 quod edidi.

48. Ἀλλὰ ὁ Τυρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ὁ Τυρεσίας, ὡς λέ-
 γουσιν, ἰδὲ τῷ Ἀσπασίᾳ ἀποσκώφας. καὶ τὴν ἀργαλειὴν μετα-
 βαλεῖν αὐτὸν εἰς γυναικίαν. V.

49. Ὁ Ἐλάτης παῖς ὁ Καίνης] Ὁ Καίνης πρότερος,
 ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἡρώστη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. καὶ δι' αὐτὴν
 ἄλλος ἦν συγγενὴς αὐτῇ καὶ μὴ ἐμὸς αὐτῇ πρότερος,
 ποιεῖται ὁ βούλειται. ἐμύσαντο δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἵπταν,
 ὅτι ἄνδρα μὴ ποιεῖται. ὁ δὲ Διὸς τ' ἄρκον ποιεῖται, καὶ ἰδὲ
 τὴν συγγενὴν λέγει δὲ τὸν Καίνης ὡς γυναικίαν εἰς ἄνδρα

μυῖα καὶ ἀλλότῳ, καὶ γυναικίαν γυνὴν ὑπὸ τὴν κατὰ τὴν γυν-
 αῖκα ὁρίσθαι Ἐλάτης ἀλοῦμαι. V.

54. Οὐδὲ τῷ Τυρεσίᾳ συνεγκύβησαν] Ἐπὶ συμφέροντι
 γυναικίᾳ. ἡμεῖς βεβαιώσαμεν ὅτι ἄλλῃ καὶ ὁ Ζεὺς ὁ καὶ Ἡρᾶ, τρεῖς
 τ' ἀσπασίαν μύλλοι ἀργαίται, ἀνὴρ, ἡ γυνὴ, καὶ ἱλαστοὶ δι-
 κας τ' Τυρεσίαν ὡς ἡμεῖς οἶμα ὅτι τ' δύο, ὁ δὲ ἦρ, ὡς
 ἐμπαλάσθαι ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ ἀργαίται, καὶ ἀργαίται ὁ
 ἦρ ἐμπαλάσθαι αὐτῇ. V.

+ Κενταύρῳ] Cum in V. esset κεν ταῦρα, edita inde fecer-
 unt μὴν ταῦρα, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύ-

ρῳ. nam adscripserat Solanus, in C. esse: Perit a Centauris,
 ut Apollon. Rhod. in Catalogo. J. F. R.

34. Ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud Aristoph.
 Ran. I. ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἑαυτοῦ μέρει. & II.
 1. Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur ἐν
 τῷ ἑαυτοῦ μέρει, ex altera parte, vel, vicissim. E. L.

39. Ἀποδοῦναι] v. & a. toties male confundun-
 tur in Edd. vett. ut vix opus sit monuisse, aut ad Edd.
 attendisse, si sensus alterutrum postulat. J. F. R.

40. Ἀσπασίαν] Meretricem etiam factam tradit A.
 Gellius, sed aliam, nempe Alcē: quem vide IV. 11.
 M. du S.

50. Καίνης] Vid. Ant. Liberalem Met. c. 16. Ela-
 tis rex erat Lapitharum. M. du S.

53. Ὀπτιον] Foran ὅπτιον.
 Ὀπτιον] (Vox non inhonestae significationis. Hef-
 stius exponit ἐγώμην.) Leedes. Sic Fl. sola. In reliquis
 ὅπτιον. M. du S.

Ὀπτιον] Et sic scribi curavi supra, Edd. c. 12. ubi
 item Edd. vulgo i. medium omiserant. In J. F. R. hic
 est ὅπτιον jota initio subscripto, quod tamen manu
 perperam additum, non impressum suspicor. Ignosce
 Lector Crenianae huic diligentiae. Interim ὅπτιον
 sine i. est ap. Aristoph. Ach. v. 154. — καὶ μακάριον
 ὅς τις σ' ἐπύσει. Quod nescio anne poeticum sit, ad
 corripiendam syllabam. J. F. R.

54. Ὀρε] Sic melius P. & L. quam in Impr. ὅ-
 ρε. M. du S.

56. Εὐριπίδης] Locus est Medae v. 150. ὅς τις ἀν-
 τὶς ἀπὸ τοῦ Στῆναι δόλου' ἀν' ἄλλον, ὁ τρεῖς ἀν-
 δρῶντες. Laudat Barnesius versionem Ennii Nam tot sub armis
 malo vitam coartat, Quam semel modo parere. J. M. G.
 57. Τρεῖς ἀνδρῶν] Eurip. Med. v. 150. M. du S.

Θέλοι παρ' ἀσπίδα σῆναι, ἢ ἀπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, ὅτ' εἰς μακρὰν ὠδίνυσαν ἔσθ' ἡ γὰρ πο-60 τε γυνή, καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περὶ ὁδοῦ πολ- λάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλε- τρυῶν, ἀπαίτας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ ἂν Φάσι, καὶ Πυθαγό- ραν ὄντα, καὶ ὥραν λαμπρὴν, πολλὰκις Ἀ-65 σπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς δὲ μὲν τ' Ἀσπασίαν ἀνῆς, ἢ γυνή αὐτοῦ ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικός Κρά- της. ΜΙΚ. Ὡς Διοσκόρῳ, καὶ ἀνομοιό- τητι, ἐξ ἐταίρας Φιλόσοφου; ΑΛΕΚ.70 Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλί- γον, Σατράπης, εἴτα ἵππου, καὶ κολοῖος, καὶ βάτραχου, καὶ ἄλλα μυρία μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καθαρὴν ἡσυχίαν ἔχοντα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεξίπρην πολλὰκις ἡσυχίαν75 καὶ τῷ βίῳ, καὶ ὡς πολλοῖς ἄλλοις δε-

se ter cum clypeo stare in acie; quam se- mel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo post ex par- tu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & saepe, in multiplici illo or- be. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Milesios esse aut Samios. Igitur ajunt, te etiam cum Pythagoras es- ses & forma splendida, saepe Aspasiā fuisse tyranno.

20. Ecquis vero post Aspasiā vir, aut quae mulier denuo prodiisti? GALL. Cy- nicus Crates. MIC. O Jovis pueri! quae odiositas, ex meretrice Philosophus. GALL. Tum rex, deinde pauper, & paullo post Satrapa, deinde equus, & gra- culus, & rana, & sexcenta alia. Sed lon- gum fuerit enumerare singula. Denique ve- tro gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios serviens, reges, pau- pe-

a Οὐν] Γούν P. b Διοσκόρῳ] Sic Edd. omn. Διοσκύρῳ Coll. c Δ'] Non habet Fl. d Καθαρίσθαι] Κα- ταρτίζεσθαι G. Nil mut. Edd.

69. Ὡς Διοσκόρῳ καὶ ἀνομοιότητι] Καὶ τοῦτο θαυμα- στικῶς ἀπαφανῆ. τοὺς Διοσκύρους δὲ ὡς λαμβάνει, ὡς σαρτρὰς δίδει, ὡς αὐτὸν μὴ τῇ μετὰ πολλὴν τ' βίῳ καὶ ἀνδρίᾳ

* ὡς αὐτῇ, ὡς αὐτὸν γὰρ τ' πρὸς τὴν δόξαν μάλιστα μίμνηται. V.

* ὡς αὐτῇ] Ita pro vulgato ὡς αὐτῇ dedit M. du S. † Πρὸς] Sic legebatur ante, quod mutavit Idem, non ad- dens unde. Quare per me non mutasti vulgatam. Sed quum pro μετὰ πολλὴν etiam edideretur μετὰ πολλὴν, idque

corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi ut ille vo- luit; quia totum Scholion non est tanti, ut de ejus vera lectio- ne jam disceptare vacet. J. F. R.

58. Στῆναι] Τοι excidisse videtur, σῆναι τοι, ἢ ἀπαξ &c. F.G.

Στῆναι] Non male olfecit Gijet. aliquid ad versum deesse; at quum in Eurip. legatur: Στῆναι θέλωμεν ἂν μᾶλλον ἢ ἀπαξ τεκεῖν, patet non ipsum versum, sed sententiam tantum ejus ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. J. F. R.

59. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, ὅτ' εἰς μακρὰν ὠδίνυσαν] Inscite vertuat: imo praeteneo te, paulo post puerperam fore. Sensus enim est: equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tem- pore parturiet: id satis liquet, tum ex iis quae antecede- runt, tum ex iis quae sequuntur. L. Bos.

60. ὠδίνυσαν] ὠδινύσαν legendum, ut sit futuri temporis. F.G. Adsentior Gijeto, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. Aristoph. Thesm. 389. & Vespr. 452. Alciphron. I. Ep. 35. f. ὅτ' εἰς μακρὰν ἀνα- σαρτρῶν. Sed praefens hic nil habet incommodi. J. F. R.

64. Σὲ δὲ] Unde habeat haud facile dictu est: ne- que tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut ni- hil prorsus veri sublit. De Pythagora autem quid ve- re senserit Noster, serio in Alex. exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cujus aetate vixisse tra- ditur. Vide Jambl. No. 11. Adolescebat enim Pytha- goras cum &c. Diog. Laert. p. 214. D. M. du S.

65. Ἀσπασίαν γινέσθαι τῷ τυράννῳ] Rever. Jac. Elfr. haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa ad Ro- man. VII. 3. adferens vertit: Aspasiā nupsisse tyran- no, atque idem significare putat, quod Apostolo ἡ γυνή] ἀπὸ τοῦ ἵππου. Sed minus profecto accurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ita multo ante Aspasiā vocet meretricem, ut erat; ne- que esse confundenam cum Aspasia, quam Cyrus sibi junxit, de qua Aelian. XII. 1. quamque probe distin- xit Loydus in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, tunc Galle exstiteri Aspasia tyranno? unde minime consequitur ver-

peres, divites; postremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum quae ipsis adsunt. Si enim scires curas illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui prius putaveris ex omni parte beatum semper esse divitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam sermonem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil quidem interfuerit, sive Euphorbum, sive Pythagoram, sive Aspasiam vocaveris, sive Cratetem: omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod nunc videror, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumeliosus sis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in se animas habeat.

λείσας βασιλεῦσι, ἢ πένησι, ἢ πωλυσίοις, τὰ τελευταῖα ἢ σοὶ νῦν σῦνέμι καὶ ἀγαλῶν ὁσημέραι ὅσῃ ποτικωμῶν ἢ οἰμῶζον-
 85 τῶν ὅτι τῇ πένει, ἢ τῶν πωλυσίων θάυ-
 μάζοντῶν, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόν-
 των κακῶν. εἰ γὰρ ἤδεις τὰς φροντίδας
 αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἀν' ὅτι
 σαυτῶν πρῶτον οἰκθέντι ὑποφειδαιμονεῖν ἀεί-
 90 τῶν πωλυσίων. MIK. Οὐκ ἔν, ὦ Πυθαγόρα,
 ἢ ὅ, τί μάλιστα χαίρεις καλέμεν, ὥς
 μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἀλλόθεν ἄλλον
 καλῶν. ΑΛΕΚ. Διότι μὲν ὅθεν, ἦν τε Εὐ-
 φόρον, ἦν τε Πυθαγόραν, ἦν τε Ἀσπα-
 σίαν καλῶν, ἢ Κράτηα, πάντα γὰρ ἐγὼ
 ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τῷτο,
 ἀλεκτρούνα ὀνομάζων ἄμενον ἀν' οἰοῖς, ὥς
 μὴ ἀτιμάζεις εὐτελὲς εἶναι δοκῶν τὸ ὄρεον,
 ἢ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.
 MIK.

• Σω] Deest in Fl. f Αὐτῶν] Abest a Fl. g 'O, τ] E. τ] P. 'Oti Fl.

79. Ποτικωμῶν] 'Οδοιπορῶν. V.

verbum γίνεσθαι hic significare, *nubere alicui*, et si casu accidat ut de conjunctione cum viro hic etiam sermo sit: nam si illud si modo praepositum & omnino cum γινώσκω cohaerens considerasset, vidisset sane, vulgarem τῷ γινώσκω hic esse significationem. Interim alia *Elphernus* habet testimonia, unde nubendi sensus probatur.

69. Διοσκώρ] Ita Impr. In Coll. Διοσκώρ] uti & 'Ετ. Δ. XIV. scribitur. M. du S.

Διοσκώρ] Infra *Dial. Mer.* XIV. f. iterum τὸ Διοσκώρ. At in *Merc. Cond.* c. I. v. 27. & alibi Διοσκώρ, & sic fere perpetuo scribitur, vid. exempla compluria in praelonga illa, sed pererudita nota *Hemsterhuisii*, ad *Deor. Dial.* XXVI. §. 1. v. 42. de ovo Castoris & Pollucis agente. *Steph.* fatetur etiam Διοσκώρ] scribi, licet nullum adferat exemplum. Sed Διοσκώρ] tantum habent *Suid.* *Hesych.* *Poll.* J. F. R.

73. Μακρὸν] Mf. Μακρὸν δ' ἂν γινώσκω καὶ ἀγαλῶν ὁσημέραι ὅσῃ ποτικωμῶν ὁδοιπορῶν. J. G. G.

75. 'Ὁδῶν δ' τῶν βίῳ] Refert Gallus, se, cum primum fuisset Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigrasse: hinc enim se fuisse Pythagoram, dein Aspasiam, Philosphum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique saepe Gallum: nam, inquit, *delectabar hac vita*, Galli nempe. Veram itaque hujus loci scripturam opinor esse, ὁδῶν δ' τούτῳ τῷ βίῳ. Neque enim quamvis magnam saepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic sic sim-

pliciter sufficere.

83. Αὐτῶν] Duce Fl. expunxerat *Solanus* hoc αὐτῶν, & fateor recte posse abesse. Interim quia non infolitum simili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab scribis pro abundante habitum amittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum Edit. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex *Diod. Sic.* dedit Cl. *Wesseling.* in nott. ad Lib. I. c. 97. ubi miserabilis pleonasmus in verbis: πῶς οὖν εἶναι τι τρημμένον, εἰς δὲ — ὑδὴ φέρον, εἰς αὐτὸν, prae quo haec Luciani vel elegantia sunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita retento illo, ὅς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; sed hoc firmatum ex *Davisse* vid. ad *Jou. Trag.* c. 2. No. 30. cujus verba cum ibi non addiderim, pauca hic subijciam. Ex *Soph. Aj.* Flag. 18. adfert: Ὅπως, Ὀδυσσεύ, τῷ Θεῷ ἔχον, ὅπως Electr. v. 954. Παυσανίαν μὲν εἶδεν ἐν πύλαις, ὅπως ἔτις ἡμῶν ἔστιν. &c. *Polyaen. Strat.* VIII. c. 8. Τὸν βασιλέα τῷ Ποσειδῶνι σὺν εἰδὸς ὅπως ἦν. *Lucian. Jou. Trag.* l. c. τὸν αὐτίαν τῷ λυσιῶν ὅπως ἔστι σοὶ &c. quae apud *Daviss.* ad *Cic. Nat. D. I.* c. 26. videre licet. Abundat & alio modo pronomen ap. *Nostrum* de *Merc. Cond.* c. 19. pr. τούτο μὲν ἡδὲτοι ἐκείνῳ διῆκον. Alii pleonasmī notabuntur infra *Icar.* c. 1. ubi διακτεῖς εἰς ἡμῶν. Sed vid. de hoc pleonasmō notas ad *Dial. Mar.* III. T. I. p. 296.—7.

91. Τὸ νῦν] Conf. supra hujus *Dial.* c. 6. m. J. F. R.

MIK. Οὐκᾶν, ὦ ἀλεξίρουν, ἐπειδὴ ὅς
ἀπάντων σχεδὸν ἤδη τῷ βίῳ ἐπεράθης, καὶ
πάντα οἶδ' αὖ, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ
μὲν τὰ τῶν πτωχῶν, ὅπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ
τὰ τῶν πλουτῶν, ὥς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα
φῆς, εὐδαιμονέστερον ὑποφαίνων με τῶν πτω-
χῶν. ΑΛΕΚ. Ἰδὲ δὴ ἔτ' ὅπως ὀπίσκεισαι, ὦ
Μίκυλλε, σοὶ μὲν ἔτε πολέμῳ πολὺς λό-
γος, ἢν λέγῃ ὡς οἱ πολέμοι ἔπελαύν-
ουσιν, ὑδὲ φροντίζεις μὴ ἔτι ἀγρὸν τέμω-
σιν ἐμβαλόντες, ἢ τὴν οὐρανὸν συμπατή-
σωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηϊώσωσιν, ἀλλὰ
τὴν σάλπιγγα ἀκῶν μόνον, εἴ ποτε ἄρα, πε-
ριβλέπεις τὸ κτλ. σεαυτὸν, οἱ τραπόμηνον
χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸ κίνδυνον ἀφ' ἑαυτοῦ
εὐλαβῆσθαι μὴ καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ
ὄρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα
ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν
δύνῃ, μόνον καλῶν. ἢν τε ἐκεξίεναι, προ-
κινδυνεύουσι στρατηγῶντες ἢ ἱππαρχῶντες.
οὐ δὲ οἰσύνῃ ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλῆς

21. M I C. Igitur, galle, cum omnia
prope vitae genera expertus sis, & omnia
noveris, dic mihi jam diserte & separatim
tum divitum rationes, quomodo vivant,
tum pauperum; uti cognoscam, vere ne
dicas ista, cum beatior me divitibus pro-
nuncias. GALL. Nimirum hoc modo rem
confidera, Micylle. Tibi belli non multa
cura est, si dicantur hostes invadere: ne-
que sollicitus es, ne irruptione facta agrum
populentur, aut hortos conculcent, aut
excindant vineam. Sed tuba audita tan-
tum, si modo illud quoque, pro te cir-
cumspicis, quo te salutis causa convertas,
& periculum effugas: at illi & sibi timent,
& anguntur cum vident de moenibus, agi
ferrique, in agris quaecunque habuerant.
Et si tributum pendendum sit, vocantur
foli; & si erumpendum, primi subeunt,
vel toto ducendo exercitu, vel certe equi-
statu, pericula. Tu vero scutum habens
vimineum, expeditus ac levis ad evaden-
dum,

α 'Επιλαύνουσιν] Προελαύνουσιν marg. Αι. β Τῶ] Τὸ male γ. ε Σὺ δὲ] Οὐδὲ male Η.

16. * Σὺ δὲ οἰσύνῃ ἀσπίδα ἔχων] † Τὴν δὲ τὴν ἀσπίδα.
οἰσύνῃ δὲ ἐστὶν ἀκαταστάτης βεβαιότης ἀφ' ἧς πλύνουσι τὰ χεῖρα.
Υ. In altero vero Vossiano in Folio sic legitur:

Οἰσύνῃ] Οἰσύνῃ ἢ ἐκ λύγων ἀρχαιοτροπίας παραλογμῶ-

* Σὺ δὲ] Rectius Codices, σὺ δὲ. Editā ex V. ἰδὲ. M. du S.
† Τὴν] Τὴν Editā. Conpexit M. du S.
‡ Ἄλλαν τιν' &c.] Confusa haec & perturbata sunt; minus

ἢ. ὅπως ἐστὶν ὅτι ἐστὶν ἀγύπτου κομίζῃ κοπιῶντα τιμωρῆς
ἐργασίας. † Ἄλλαν τιν' ἀγύπτου δὲ τὴν οἰσύνῃ. οἰσύνῃ δὲ ἐστὶν
ἀκαταστάτης βεβαιότης ἀφ' ἧς πλύνουσι τὰ χεῖρα.

tamen quam in priorē editione, in qua nota erat novi Scho-
lii ad vocem [ἀλλαν].

M. du S.

5. Τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores ac se-
getes, quas hostis succidit.

γ. F. R.

6. Ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτοῦς. Est autem hoc
verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolu-
te ponatur, quando pro *invadere*, s. injicere se ali-
quo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix
deletere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse
fas esto. *Thucyd.* 2. c. 84. pr. δύνανται παρὶ τοῖς ἐμβα-
λῶν. *opinionem praebentes invadendi*, quod *Schol.* ibi
tacte exponit, προσπίπτειν. Idem VI. 70. Καὶ ἐμβα-
λόντες ἐς τοὺς οὐλῶντας. Et sacpiissime alibi. *Att.* I. c. 2.
π. Ἀλκιμαχίδης δὲ — Φιλώταν — προσέταξεν ἐμβαλ-
λῶν. *ibid.* ὡς δὲ ἢ τε φάλαγγ' ἀνὰ τὴν ἐμβαλῶν ἐς αὐτοὺς.
Idem V. 16. f. αὐτὸν κατὰ κῆρας ἐμβαλῶν σπυρδὴ ποιῶ-
μεν. Et sic alternis fere paginis. *Herodian.* VI. γ.
11. τὰ στρατιωτικὰ — ἐμβαλὸν ἐς τὴν Μιδῶν χώραν. Ea-
δὲ ratione προσβάλλων IV. 16. ἐπὶ τῶν, & similia πα-

sim obvia. *Thucyd.* I. 49. pr. προσβάλλων ἀλλήλους. *in*
se mutuo irruere, praelium committere. Adda *Nostr.*
de Salt. c. 76. προσβάλλων τοῖς ποταμοῖς. *Liban.* Ep. 12. p. 3.
f. προσβάλλων τοῖς ποταμοῖς. *ποταμὸν ὅπου ποταμὸς ἰσχυρὸς.* Sed de-
finito congerere quae inveniuntur *ὅσα κῆρας*. γ. F. R.

13. Εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple *χρηστέα* ἢ
τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν ἐστὶν τοὺς πολέτας, ut *Plutarchus* in
casu non absimili. Non inutilitatem tamen est pro
tributum solvere, solum dicere *εἰσφέρειν*, sine ulla ad-
jectione. Atque hinc est quod *εἰσφέρειν* sit idem ac *τί-*
μισμα, *tributum*. E. L.

16. Οἰσύνῃ] Vide *Thucyd.* IV. 8. & *Virgil.* VII. 632.

— *flectuntque salignas Umbrorum crates.*

Has deinde corio vestiebant. Vid. N. A. XIV. Apud
Tacitum etiam Ann. II. 27. *Scuta Germanorum di-*
cun-

dum, paratus ad obeundas epulas, cum post victoriam triumphale imperator sacrificium celebrat.

22. In pace rursus tu quidem, de plebe unus in concionem escendens tyrannidem exerces in divites : at illi horrent, & metuunt, & placant te divisionibus. Balnea enim ut habeas, & certamina, & spectacula, & reliqua quantum satis est, elaborant illi omnia : tu vero exactor atque censor acerbus, tamquam dominus, ne sermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero calumniatorem ipse metuis, neque latronem, ne aurum tibi vel lorica domus superata, vel pariete perfollo, furripiat : neque molestias habes putandi rationes, aut debita repetendi, aut cum scelestis dispensatoribus conficiendi, nec inter tot curas distraheris : sed perfecta crepida, septem obolorum mercedem habens, circa seram vesperam surgens, & lotus, si videtur, sa-

καὶ κῆφ' εἰς σάληριαν, ἔτοιμα ἑστίασθαι τὰ ὀπνίγια, ἐπειδὴν θυή ὁ τραίηγος νενικηώς.

20 Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὐτῷ, οὐ μὲν τῷ δήμῳ ὄν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννίδος τὴν πλεβείαν, οἱ δὲ φρίττεισι, καὶ ὑποπτήσονται, καὶ ἀφαινομαῖς ἰλάσονται σε. λυτρά μὲν γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τάλλα. 25 ἀφ' ἧς ἀπαῖα ἐκείνοι ποιοῦσι, οὐ δὲ ἐξ-εταστὴς καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς ὡς αὐτὸς δεσπότης, εἰδὲ λόγῳ μελαδιδὸς ἐνίοτε, καὶ σοὶ δοκῇ, κατεχάλαζσας αὐτῷ ἀφθόνως τῆς λήθης, ἢ τὰς ἐστίας αὐτῷ ἐδήμευσας. 30 οὐδὲ συκοφάντην δίδας αὐτὸς, ἔτε ληστὴν, μὴ ὑφέλην τὸ χρυσοῖον, ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἢ ἡ διουρύζας τὸ τοῖχον, ἔτε πρᾶγμα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καθαράτοις οἰκονόμοις ἀφ' ὧν πικτεῦων, καὶ πρὸς τοσαύ- 35 τας φροντίδας μεριζόμενος. ἀλλὰ κρηπίδα συνιλέσας, ἐπτα ὀβολὺς τὴν μισθὸν ἔχων, ἐπα-ναστὰς πρὸς δέλην ὀψίαν, λυσάμενος, ἢ δοκῇ, σα-

d. Tā] Absc. a Fl. e. ὡς ἔχοις] Neque hoc habet Fl. f. Κατεχάλαζσας] Κατεχάλαζσας male Fl. g. Οὐ-τε δὲ συκοφάντην] Οὐδὲ συκ. Fl. h. Διουρύζας] Sic P. Ὀρύζας cett. i. Τσαύτας] Sic P. cum P. & L. Tās Edd. cett. & G. k. Μεριζόμενος] Λογίζόμενος Edd. Restituta lectio est in G. L. P. & marg. A1W.

25. Ποιοῦσι] Κατεχάλαζσας. V.

28. Κατεχάλαζσας] Κατῆχας. V.

34. Διαπικτεῦων] Ἀπὸ τῶν ἀφ' ὧν πικτεῦων. E. ἔλαμ-

βῶν. ἵπαι εἰς οἱ πόνται πρὸς πολλοῦ ποιοῦται τὴν εἰς τὴν αὐτομασίαν βολὴν κατακαίρει ποιοῦται, ἀλλὰ μὴ μάλιστα μὴ εἰς ἄλλα δρῶν τὸ πικτεῦον πικτεῦων. V.

5. Etsi dicitur] Πρὸς αἴμα C. Haec Scholio ibidem praemittitur ἀπομασίαν δ.

M. du S.

cuntur fuisse *victimae sextus*.

M. du S.

27. Οὐδὲ λόγῳ μεταδιδόναι] Ad ostracismum, puto, & tacita illa testarum, ut Romae tabellarum, suffragia respicit. *Vindictam tacitas libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2.

J. M. G.

32. Οὐτε πρᾶγμα τῆς λογισμῶν, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τῶν κατακαίρει οἰκονόμοις ἀφ' ὧν πικτεῦων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος] Vertunt : neque supplicandis, aut repetendis pecuniis occupatis, neque cum sceleratis dispensatoribus conficiendis, neque curis distraheris. Sed cum persuadebit πρὸς φροντίδας λογιζόμενος esse curis distrahi? ne dicam τὸ λογιζόμενος esse in eadem ἀπομασίᾳ repetitum insicite, & in ultimis verbis esse ἀπομασίᾳ. Optime Mf. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος. C. talibus curis distrahitur, talibus curis pressus μεριζόμενος πρὸς τι est alienius rei participium fieri. Obvia sunt exempla.

J. G. G.

34. Τσαύτας φροντίδας μεριζ.] P. L. & P. Ed. re-

σάυτας P. & L. μεριζ. In impressis reliquis τὰς φ. λογιζ. conf. Δικ. c. 2. πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηγε- μῶν.

M. du S.

36. Ἐπανάστας πρὸς δὴλην ὀψίαν, λυσάμενος ἢ δοκῇ] Vertunt: Sero surgis crepusculo, C. si libenter, laetariis. Praestat sera vespera. Duplex enim erat vespera, prior, & serior, Vespera prior statim erat a prandio, posterior cum sol occideret, Atticis, δὴλη, πρωία, καὶ ὀψία. Suidas: Δόλη ὀψία ἡ πρὸ δύνου ἡλίου. δὴλη πρωία, ἡ πρὸ ἀρῆς ἡμέρας, ἡ μὲν τὸ ἀρῆς. Sera vespera circa solis occasum : Vespera prior, quae est a prandio. Nam verba ἡ πρὸ ἀρῆς ἡμέρας, sunt tanquam insulsa delenda. Hesych. δὴλη πρωία, ἡ μετ' ἀρῆς ἡμέρας. δὴλη ὀψία, ἡ πρὸ δύνου ἡλίου. Vespera prior est tempus a prandio, Vespera serior, quod est circa solis occasum. Hinc & serus vesper Latinis. Varro : Nescis quid serus vesper velit.

J. G. G.

38. Σα-

σαπέρδην τινα, ἢ μανίδας, ἢ ^a κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας περιάμεν, εὐφραίνει σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πενία πρὸς φιλοσοφᾷν.

Ὡστε ^a ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρ-
ῶσαι τὸ σῶμα, καὶ ^b καρτερεῖς πρὸς τὸ
κρῦ. οἱ πόνοι γὰρ σε ^b παρὰ θεογονίας
οὐκ εὐκαταφρόνηλον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνου-
σι πρὸς τὰ δοκῦντα τοῖς ἄλλοις ἀμαχα
εἶναι. ὥστε ^c ἔδεν σοι τὴν χαλεπὴν τῆτων
νοσημάτων ἐπιβλεῦναι. ἀλλ' ἦν ποῦτε κῆφος
πυρετὸς ἐπιλάβῃ, πρὸς ὀλίγοι ὑπηρετή-
σας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἀποσεισάμε-
ν ^d τῇ ^d ἀσιτίᾳ, ὃ δὲ Φεύγῃ αὐτίκα φο-
βηθεὶς σε. ψυχρὸν τε ὄρων ἐμφορέμῳ, καὶ
^e μικρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς
θεωρίαις. οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τι τῶν
κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόδας,
καὶ πεπνευμονίας, καὶ ὑδρες; ταῦτα γὰρ τῶν
πολυτελεῶν ἐκείνων δείκνυν ἀπόγονα. τοι-
γαρὲν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἰκαρὸς ἐπι-

perda aliqua emta, aut maenis aliquot, aut
paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras,
ocanens saepe & cum optima illa paupertate
philosophatus.

23. Itaque his de causis bene vales, &
robusto es corpore, & frigoris patiens.
Labores enim acuunt te, & adversarium
non contemnendum reddunt contra ea,
quae invicta aliis videntur. Itaque nullus
tibi de difficilibus istis morbis insidiatur.
Sed si quando levis te febricula invadat,
pauillo interjecto tempore, tuo solius mi-
nistrio usus, statim iterum depulso per in-
ediam morbo exilis. Nempe e vestigio il-
le fugit, te metuens, cum vider te frigi-
dam ad satietatem bibere, & plorare jubere
medicos illos circuitus. Verum isti per in-
temperantiam suam miseri quid malorum
non habent, podagras, tabes, & pulmonis
inflammationes, & hydropes? haec enim
funtuosarum illarum coenarum fuboles. Ita-
que alii illorum Icarum instar cum multum fe

^a Κρομμύων] Κρομμύων Fl. ^b Παρὰ θεογονίας] Καταθέγοντες Fl. & marg. A1. ^c Οὐδὲν] Ἀμάλιν P. & marg. A1W. quae ἀμάλιν in locum ὥστε collocat. ^d Ἀσιτία] Τὴν ἄστυ male P. ^e Μακρὰ] Sic P. Μακρὸν editi.

38. Σαπέρδην] Εὐτελὲς βρῆμα δὲ ἰχθύων μικρῶν τε-
ταριχυμένων, οἷα νῦν τὰ δὲ τῶν ἀφύων ἦτοι ἰγναλίων ἢ τῶν
σαύρων διηρημένα καλὰ μοῖς πύχια. ἵναι δὲ σαπέρδην ἰσχυ-
ρῶς τὸ καὶ σὺν τῇ τῶν, ὃ νῦν γόνδην Παφλαγόνες φασὶ
τῇ χροῖται. μανίδας δὲ ἐκ αὐτοῦ εἰδῶν τι * τὴν καλυμμένης
μυνομένης. V.

Σαπέρδην] Εἰδὼς τι ἀλίσκου. οἱ δὲ τὴν Πόντον οἰκοῦντες τὴν

* Τῆς καλυμμένης] Τὴν καλυμμένην. V.

38. Σαπέρδην τινα, ἢ μανίδας, ἢ κρομμύων κεφαλί-
δας] Quum sic notabiliter mutet numerum Lucianus,
iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut
facit sane & Erasmus vertens *ἐν manide pisciculo*, &
Benedictus vel *manide*, quum Lucianus clare ista nu-
meri varietate subindicet unam manida ad cenam satis
non esse, sed saperdæ non nisi manidas pares esse.
Unde & brevem manem dixit Martialis.

49. Ἐπιλάβῃται] Sic supra T. I. Nigr. §. 29. f. ἢ
ἐπιλαμπάει — ἐπιλαμπάει. Ubi Solanus huius verbi po-
testatem quae hic & illic est: *corripit morbo*, recte con-
tra Gronov. adferit. Vid. Foëf. Oecon. Hipp. ex quo
vel solo hic significatus satis patet. Adde tamen plu-
ra de eodem verbo monentem Bergler. ad *Alciph.* I.
p. 9. activa & med. forma; nam *Alciph.* ἢ χιμῶν

καρῶν ἰχθύων. ἄλλως. &c. οἱ δὲ ἀκριβοῦς σαπέρδην φα-
σι τιμαχὸς τεταριχυμένον ἰχθύον. τὴν γὰρ κοράκινον ἰχθύν
σαπέρδην οἱ Ποτικὸι φασὶν. G. (Vid. *Athen.* 308. Et
Casaub. qui apud Hefych. κοράκινον legere jubet, uti
recte in posteriori parte Scholii legitur. Persius, *Sa-
perdam advehe Ponto. M. du S.*) Κοράκινον igitur & il-
lic scripsissem, non κοράκινον.

J. F. R.

ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. „ *Thucyd.* vero active
„ καὶ τὴν φυλακὴν ὃ χιμῶν ἐπὶ λαμβάνει. *Herodot.*
„ VIII. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λαμῶς τότε τὴν στρατὸν — ἔφθι-
„ με. *Dio Chrys.* de Regno II. *Δὲ τὴν ἐπιλαβὼν*
„ ἴσσοι.” Adderem *Herodian.* 2. *ἡμῶν ἐπιλαβὼν*.
Dio ingruente, item *Diod. Sic.* aliosque, si quid opus
crederem.

J. F. R.

53. Μακρὰ οἰμώζειν] Μακρὰν vulgo legebatur, quod
praeceunte Cod. mutare non dubitavi, quia usus sic
postulat. Vid. supra *Joan. Conf.* c. 32. Et hoc *Dial.* c.
2. ubi *μακρὰ χαιρῶν* etiam, non *μακρὰν*.

J. F. R.

Ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς θεωρίαις] *Conf.* supra T. I. Nigr.
§. 22. f. ἰατροῖς θεωρήσειν ἀφορμὰς θεωρεῖν, ibique no-
tam Bourdelotii.

J. F. R.

58. Ὁ Ἰκαρὸς] *Conf. Imag.* c. 21.

M. du S.

63. Τὸν

se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum non nunquam strepitum, praecipites in mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspargatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant. MIC. Aequos nempe & prudentes viros dicis. GALL. Verum caeterorum naufragia turpia sane videas, cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in rogum adscensu; aut extincta tyrannide Dionysius Corinthi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas colligere cogat pueros.

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, nam regnasse etiam te dicis, qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuisti, cum caput quod

πολὺ ἄρα τις αὐτὸς, καὶ πλεονασμῶς τῷ ὀνήλιῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμοστο αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγα ἐνίοτε τὸ πάταγον ἐποίησαν, ὅτι κεφαλὴν ἐς πέλαιον ἐμπεσόντες ὅσοι δὲ καὶ τὸ Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἀλμῇ τὸ κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ὅτοι ἀσφαλῶς διέπνησαν. MIK. Ἐπεικέεις τινὰς καὶ συνετὸς λέγεις. ALEK. Τῶν μὲντοι γε ἄλλων, ὧς Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς οἶδαις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος ἐπετιτελλομένη τὰ πτερά, γέλωτα παρέχῃ Πέρσας, ἀναβαίνων ὅτι τὸ πτερόν, ἢ Διονύσιος καὶ λαλῶν τὸ τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματι διδάσκει, καὶ τηλικαύτῳ ἄρχῃ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζει.

MIK. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεξιπρῶν, σὺ δὲ ὅποτε βασιλεὺς ἦσθα (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεύσαι) ποῖος ἦεν ἐπειράθης ἐκείνη τῇ βίῃ; ἦπερ πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ

f Τὰς ναυαγίας] Τὰ ναυῶγια marg. A1. g Περιτετιλλομένη] Παρατετιλλομένη Fl. Vulgato favet Th. Mag. h Καταλυθείς] Καταλῦσις P. Καταλῦσις τὸ τυρανν. ἐν Κορ. γραμματικῆς διδάσκει G. καταλῦσις tantum marg. A1. Γραμματικῆς βλίσσεται διδάσκει P. in prioribus cum vulgata faciens. i Ἀναγκάζει] Διδάσκει G. & marg. A1. k Τινός] Πότε P.

67. Ἐπεικέεις] Τὸ ἐπεικέεις τρία δηλοῦν, * τὸ τὸν τρόπον ἀγαθόν, ὡς ὅταν λέγεται ἐπεικέεις ὁ ἄνθρωπος, καὶ τὸ συμμίστρον, ὡς ὅταν λέγεται ἐπεικέεις ὁ δὲ ζῷ, ἀπὸ τῆς συμμίστρος. καὶ τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ὁ Δημοσθένης, ὃ μὴ ἀλλ' ἐπεικέεις τὸ τοῦτο ὁ δυσμαχεστάτος ἐστίν, ἀπὸ

τῷ πᾶν δυσμαχεστάτος ἐστίν. V.

70. Περιτετιλλομένη τὰ πτερά] Ἀπὸ τῆς καταλυθείς ἀπὸ τῆς βασιλείας. πησας δὲ καὶ αὐτὸν ὁ Κύριος ἐθέλησεν αὐτὸν καθεῖναι, καὶ μὴ ταῦτα ἐλεῖναι ἔσται. V.

† Τὸ τὸν τρ.] Τὸ in editis non comparens addidit M. du S. ‡ Τὸ πᾶν] Ex sequentibus patet legendum esse πᾶν. Ad. du S.

§ Τὸ δὲ] Forlan τῶτο. M. du S. Non. Nam τὸ δὲ ἐπὶ De-
mosth. a Schol. citatus, Ol. l. pr. J.F.R.
¶ Γὰρ] Ita mutavit Idem; nam vulgo δὲ legebatur.

63. Τὸν Δαίδαλον] Supra Imag. c. 21. p. med. M. du S.

70. Ὅταν ὁ Κροῖσος ἐπετιτελλομένη] Adfert eodem modo Th. Mag. v. τίλλω. M. du S.

72. Ἡ Διονύσιος καταλυθείς τὸ τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει] Salmurienfis: Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi litteras docet. Latinis abdicare magistratum dicitur is, qui sponte illum deponit, & exiit se ipse dignitate: Abrogatur vero magistratus ei, qui illo ab alio exiit. Mallet igitur: abrogatus tyrannide, aut exatus tyrannide. Sed Mi. non inscite. Ἡ Διονύσιος καταλῦσις τὸ τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματικῆς διδάσκει, καὶ τηλικαύτῳ ἀρχῇ παιδία

συλλαβίζειν ἀναγκάζει. Aut Dionysius, postquam ex-
tincta est tyrannis, Corinthi Grammaticista docet, post tan-
tum imperium pueros syllabas connoscere cogens. γραμ-
ματικῆς enim dicebantur, qui pueros docebant prima
elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poë-
tas & alios scriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζειν
idem codex διδάσκει, quod non probō, quia modo
id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo ex-
aratur: πᾶν πότε ἐπειράθης ἐκείνη τῇ βίῃ, quam in vul-
gatis πᾶν τινός ἐπειράθης ἐκείνη τῇ βίῃ, quale illud vi-
tae genus esse olim expertus es. Nam τινός ἐκείνη non
bene junguntur. J.G.G.

πῆξ ὅτι τῇ ἀγαθῇ ἀπάντων, ἔχων. 80
 ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μί-
 κυλλε, ἔγω τρισάβλι. ἦν τότε τοῖς μὲν
 ἔξω πᾶσιν, ὅφρ' ἔρῃδα, πανευδαίμων· εἶ-
 ναι δοκῶν, εἶδον δὲ μυρίαὶς ἀνίας συνῶν.
 ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; ὦ δόξα γ', καὶ ἐδ⁵
 ὡάνι πικρὰ φῆς. ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ
 ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, συμφορὰν τε-
 νός, καὶ πλῆθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τ' ὀψό-
 λεων ἐν ταῖς μάλιστα θανμάζεσθ' ἀξίας,
 πόλιαυς τε ναυσιπόροις κατάρρεομόνης, καὶ 90
 θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμόνης, καὶ στρατιᾷ ἦν
 πολλή, καὶ ἱππῶν συγκειρομένη, καὶ δο-
 ρυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τρίπρει, καὶ χρη-
 μάτων πλῆθος ἀνάρημον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖ-
 λος ἀμπαλυσ, καὶ ἡ ἄλλη τ' ἀεχῆς τρα- 95
 γωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωρόνης.
 ὥστε, ὅσποτε προΐομαι, οἱ μὲν πολλοὶ προσ-
 κύουσιν, καὶ θεόν τινα ὀρεῖν ὥοιο, καὶ ἄλλοι

est bonorum omnium, haberes? GALL. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseris. MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia. GALL. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pulchritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatusissimus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii choragium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios

α Μὴ δὲ] Μηδὲ P. ὁ Πάνυ] Πάντη P. & marg. ΑΙΩ.

95. Τραγωδία πάσα] Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ κομπάειν, εἰκότως τραγωδίαν τὴν αὐτοῦ κόμπου ἐκάλεσαν. V.

89. 'Εν ταῖς μάλισα]. Conf. infra 'Αποφρ. c. 14. f. M. du S.

Ἐν ταῖς μέγισταις] Immo vide notam Cl. Hemsterh.
ad T. I. Somn. §. 2. 7. F.R.

95. Καὶ ἡ ἄλλη τ' ἀρχὴς.] Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subjicit, καὶ ἡ ἄλλη τ' ἀρχὴς τραγωδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐργαζομένη, Vertunt: reliquaque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queas, ingens. Quid sit tragoedia principatus ingens, quaerant, quibus libet λαπεῖ, & tempus perdere. Verendum reliquaque regis omnis apparatus, supra modum ingens: τραγωδία ἀρχὴς est regii fastus choragium, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianum ut superius notavimus. T. G. G.

7.G.G.

1. Τα τρύγ] De testis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide si lubet, *Cassaub.* ad Athen. IV. 12. indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, disces. *M. du S.*

M. du S.

3. Τὸς ἀποπομπεύουσιν] Alios consensu tectis ac-
 adium magni aestimasse, si illis liceret videre τὸς ἀπο-
 πομπεύουσιν, τοὺς ἰσχυροὺς, ἀνταμβυλόνες, & αὐτὸς
 frequentes. Optime Mf. τοὺς ἀποπομπεύουσιν qui ante
 hoc ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam
 ἀποπομπεύουσιν, est praemittentes. F. G. G.

F. G. G.

10. Ὁ μὲν Ποσειδῶν, &c.] Senarii duo sic legendi:
Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεύς ἐστι πάγκαλος.

Χρυσοῦ τι εἰς ἰλέφαιτο· ξιφασμίδι.

F. G.

Ibid. Ἡ Ζεὺς ἐστὶ] Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἡ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλόν· χρυσοῦ ἐλεφαντὸν ἐπιειρημασθῆναι, *Aut* Jupiter omnibus partibus decorus, *aut* ex ebo compactus. Sed unde pendet χρυσοῦ ἐλεφαντὸν. Mi. cā χρυσοῦ ἐλεφαντὸν quis dubitet sic scribendum? F. G. G.

F.G.G.

11. χρυσὸν ἐλάττωται· ξυμμετραστέρων·] MS. Græc. vii pag. 879. edit. Amst. ὁ χρυσός. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἐλαττωθείς, id liber MS. plene exhibet. Solent nempe Græci sæpissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsis præpositionis ἐν vel ἀπό. Sic supra in *Pro Imaginib.* c. 23. dicuntur *ἀμμετρούμενα λίθις, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλάττωται ποικιλήναι.* Infra in *Philosophiæ* c. 17. *οὐδὲν πιπτεῖται.* & sæpius alibi. *Ἀέθιπαι* IX. Ποικιλ. 14. *Μελὲς πιπτεῖται.* Integra locutio exstat in Nostri *Hermotimo* c. 39. pr. *ὁ δὲ Φιάλιν, ὁ δὲ Σίφανον. (ἴχνη) καὶ ὁ μὲ χαλκοῦ, ὁ δὲ ὁ χρυσού, pag. præcedenti simpliciter dixerat, Ἀλλ' οἱ μὲ χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσού· οἱ δὲ κατεστρίβον αὐτὸ (τὸ γινώσκον) φάσκειν.* in *Dial. Mortuor.* XI. c. 3. *Εἴχον δὲ πάλιν καρτερὴν (θανητήριαν) ἐν κατὴν ποικιλήν.* *Ἀεθίπαι* in *Prometheo* vf. 229.

Σιδιρόφρον ἐν καὶ πύττει ἀγκυροῦς.

alios ad me videndum concurrere : alii etiam vestes confectis , magnum putabant accurate vidisse bigas , togam , diadema , praecedentes , sequentes . Ego vero , quot me res angerent ac torquerent mihi conscius , illorum quidem ignoscebam ignorantiae , me ipsum vero miserabar , qui similis essem magnis illis Colossis , quales Phidias , aut Myro , aut Praxiteles , fecerunt . Illorum enim unusquisque extra aut Neptuneus est , aut Jupiter pulcherrimus undique , ex auro elaboratus aut ebore , fulmen aut fulgur , aut tridentem tenens dextra . Si vero interna inspicias , vestes quosdam videas & paxillos , & clavos per interiora adactos , & stipites quosdam & cuneos , & picem luto mixtam , & multam intus habitantem in eo genere deformitatem . Mitto dicere murium multitudinem , aut mu-

ἰπ' ἄλλας συνέβησαν ἀνέχονταί με οἱ δὲ ἔπειτα τὰ τέγη ἀνιόντες , ἐν μεγάλῃ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεύγος , ἢ ἑφεσρίδα , τὸ διαδήμα , τὴν προπέμποντας , τὴν ἐπομόνως ἐγὰρ δὲ εἰδὼς ὅποσα με γήνεια ἔτρεφεν , ἐκείνοις μὲν ἀγνοίας συνελίγνωνσκον , ἑμαυτὸν δὲ ἠλέεν , ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσίοις , οἷος ἦ Φειδίας , ἢ Μύρων , ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν . ἐκείνων γὰρ ἕκαστος , τὰ ἐκτὸς , ὃ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ὄντι πάγκαλος , ἢ χρυσῷ ἢ τε ἢ ἐλέφαντος ξυνεργασμένη , κεραυτὸν , ἢ ἀστραπὴν , ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ . ἦν δὲ ὑποκύψας ἰδὼς τὰ ἐνδοθεν , ὅφει μοχλῶς τινας καὶ γόμφους , καὶ ἦλθε 52 ἀμπαξ πεπερονημένης , καὶ κορμῆς καὶ σφῆνας , καὶ σίτηαν , καὶ πῆλόν , καὶ τοιαύτῳ τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποκρυβῶσαν εἶναι λέγων ἢ μὲν πᾶσι , ἢ μυγαλῶν

c Προπέμποντας] Προπομπιόνας G. d' Επομόνας] Επομόνης J. male. e' Εκείνοις μὲν] Εκείνοις μὲν τούτοις f. P. Sed τούτοις non habent cett. quare id sustuli. f' Οἷος ἢ] Οἷος ἢ Εὐ. Οἷος ἢ J. Vulgarum exhibent P. H. B. S. etc. g' Χρυσῷ] Ἐκ χρυσῷ G. P. P. Cett. omittunt etc. h' Τε] Aberat in Edd. prioribus. i' Πίτταν] Πίτταν male P. k' Καὶ πῆλόν] Καὶ πῆλον P. P. G. unde facile πῆλόν fecimus. Edd. ὑπόπῆλον male. l' Μυῶν] Μυῶν Edd. priores.

2. Τὴν ἑφεσρίδα] Τὸ φορέοντος ἔχειν ἱράτιον. V.

7. Ἡ Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. V.

Pet' ἀπὸ dixit Lucianus supra in *Asino* c. 53. pr. κλένη ἢ μεγάλη , ἀπὸ χιλῶντος ἰνδικῆς παποιημένη. J. J.

Χρυσῷ etc.] Conf. supra de *Sacrif.* c. 11. & passim.

M. du S.

Χρυσῷ] Quamquam recte etc. possit addi , ut *Diod. Sic.* l. c. 64. m. ἐκ λίθου καλασκιωζῶν & ἐκ πλεον , tamen secutus sum numerum Codd. & Edd. longe majorem , qui etc. omittunt ; est enim genitivus materiae , quem usitatissima ellipsis praepos. etc. & ἀπὸ solere efferrī , notissimum. Vide *I. Ver. Hist.* c. 7. & *L. 2. c. 33.* ἢ δὲ κορμῆς παποιημένης , & ad utrumque locum obiter notata . Nam satis superque est exemplorum in nota *Cl. Jensi* & *L. Bos* de Ellipsis. p. 277. Et ex solo Luciano plus quinquaginta proferre possem . Miror itaque qui *Cl. Graev.* interroget , unde pendet χρυσῷ ; & necessario etc. addendum esse credat . *Solanus* vero , quum ad *Dial. de Sacrif.* remittit , id ideo non facit , ut etc. insertum velit ; nam ἐξ ὑδῶν ἐλφάντ' ibi legas , quod nihil huc facit ; sed tantum , ut luxum hunc simili ratione ibi descriptum commonstret . Nemo autem redarguet , spero , me verum ex *Gujero* non restituisse , quum nec ex praemisso versu pateret Lucianum senarios proferre vo-

luisse . Nam Ζεὺς etc. spondaeum facit male. J. F. R.

14. Μοχλῶς] Audi quid de Colosso omnium longe maximo *Plin.* XXXIV. 7. *Spebantur intus magnae molis saxa , quorum pondere illud stabiliverat constituens.* M. du S.

16. Καὶ σίτηαν ὑπόπῆλον] Sequitur pervenusta comparatio tyrannorum cum Colossis & statuīs affabre factis a praestantissimis artificibus , sed in quibus intus nihil videamus , nisi vestes , clavos , stipites , καὶ σίτηαν ὑπόπῆλον , hoc est , si fides interpretibus , *ricemque sublitam.* sed Mf. καὶ σίτηαν , καὶ πῆλόν , & *ricem* , & *lutum.* ὑπόπῆλος est vocabulum nihili , quod nusquam legitur . Dicendum fuisset πῆλόν . sed quid moramur vera lectione inventa ? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque ubi *Micyllus* dicit , ὅδεον ἑφεσρίδα ἢ πῆλόν , καὶ τοὺς γόμφους , καὶ μοχλῶς , οἷοντις εἰν τ' ἀρχῆς . *Nondum ostendisti lutum , & clavos , & vestes regni.* J. G. G.

18. Μυῶν πᾶσι] Lego μυῶν πᾶσι ἢ μυγαλῶν , id est , *foricibus & murium araneorum copia.* Nam forices & mures aranei melius conveniunt quam muscae.

J. P. a G.

Μυῶν] Vide supra ad Z. Tr. c. 8. Hirudines etiam

Aaaaa 2

10-

λῶν ἐμπολιτευόμενοι αὐτοῖς ἐνόητε. ταῦτόν
τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

MIK. Οὐδέπω ἔφησα τὴν πηλὸν, καὶ
τῆς γόμφης, καὶ μοχλῆς, οἱ τινες εἰδὲν τὴν
δεξιῆς, εἰδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν,
ἥ τις ἐστίν. ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμε-
νον, καὶ τοσούτων ἀρχόντα, καὶ προσκυνημένον
δαμονίως, εἰκεν ὅτις ὅτις Κολοσσάϊον
ἀνδρείον. Θεοπέσιον γὰρ τι καὶ τῆγο.
οὐ δὲ καὶ τὰ ἐνδοξὰ ἤδη τῆς Κολοσσῆς λέγε.
ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε;
τῆς φόβης, καὶ τὰ δεινὰ, καὶ τὰς
ἐπιβουλὰς, καὶ μὴ τὸ πρῶτον τῶν συνόντων,
καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ἀπὸ ταῦτα, ὕπνον τε
ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καχεῖνον, καὶ ταραχῆς
μετὰ ὀνείρατα, καὶ ἐνοίας πολυπλόκους, καὶ
ἐλπίδας αἰεὶ πανηράς, ἢ τὴν ἀρχολίαν, καὶ
χρηματισμούς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ
προσάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς;
ὅφ' ὧν εἰδὲ ὅναρ ἀπολαῦσαι τινος ἡδέος ἐγ-
γίγνηται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μύ-
νον ἀφροσκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

stelarum, qui civitatem sibi in illis non-
nunquam constituere. Tale quid etiam re-
gnum est.

25. MIC. Nondum dixisti lutum, &
paxillos, & vestes, qui sint imperii, nec
multam illam, quae sit, deformitatem.
Nam illud invehi in publico, conspici, tot
hominibus imperare, & numinis instar ado-
rari sic satis simile est Colosso exemplo:
excellentissimum enim quiddam etiam hoc.
Tu vero jam interiora quoque hujus Co-
lossi dicito. GAL L. Quid primum tibi
odicam, Micylle, metus, & morsus, &
suspiciones, & odium a familiaribus; &
insidias; ac propter ista somni parum, id-
que ipsum non profundum & placidum, &
plena terroris insomnia; & spes semper ma-
las: an occupationem nimiam, & agendi
respondendique necessitatem, & judicia, &
expeditiones, & imperia, & conventiones,
& rationes? a quibus omnibus nec per quie-
tem frui suavitatem ulla contingit, sed neces-
se est pro omnibus dispicere unum, & in-
numerabiles habere molestias.

Nec

a Οὐτως] Οὐτὸ marg. A1. b Κολοσσάϊον] Sic Edd. excepta J. & V2. quae Κολοσσάϊον. c Δείγματα] Sic
Edd. excepta J. & V2. quae δεινὰ. In Cod. P. δεινὰ. marg. A1. δεινὰ.

21. Καὶ τοὺς γόμφους] Τυτῆς, ὅσα ἡμῶν εἴπας τὸν ὕπνον εἶδεν τὴν ἀρχὴν συμφορῆς. V.

infestasse statuas Deorum narrat Clem. Alexandr. p.
21. B.

Μουὺν πλῆθος] Cur sic legam, vid. omnino supra
Jou. Trag. c. 8. ubi καὶ μουὺν ἀγίλας similiter pro μουσῶν
dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus
hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt
mures, quam muscae; immo quia mustelae adduntur,
hoc loco, quae mures majores dicuntur, earum focii
erunt mures, non muscae; et si aliter visum Cl. Wessel.
Obs. p. 51. qui haud aegre feret ab se discedi. De muribus
in templis Hom. Batr. 174. Plut. Syll. p. 455. J. F. R.

24. Ἐξελαύνειν] Conf. supra notata ad c. 14. hujus
Dial. J. F. R.

25. Καὶ προσκυνημένον] Conf. supra hujus Dial. c. 9.
m. ibique notata. Sed adde Wolf. ad Liban. Ep. 78. J. F. R.

26. Ἐοικεν ὅτις] Lege ὅτις. F. G.

Ibid. Κολοσσάϊον] Hoc praetuli, ut verius, & quia
hic supra Itag. c. 17. atque alibi scribitur. J. F. R.

30. Δείγματα] P. δεινὰ. Veneta utraque δεινὰ.
unde conjicio scriptum fuisse δεινὰ. M. du S.

Δείγματα] Quum in J. esset δεινὰ, Solanus do-

leto γ. δεινὰ inde fecerat; idque non modo adscri-
ptum erat marg. A1W. sed & marg. Hag. ex quo So-
lanus id accipere potuit. quodque mihi sese ita probat,
ut fere in contextum receperim; sed quum Cl. Goss.
vulgatam servans dederit morsus, quod quidem sen-
sum satis planum exhibet, nolui quidquam immuta-
re. At si δεινὰ legamus, gradatio bipartita longe
elegantior faciet sermonem; nam pavore plus est
quam metu: adeoque metus ac pavores: suspiciones
& odia, sese consequuntur iusto ordine. Et sic insi-
diae & somnus interruptus. J. F. R.

41. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμέμνων] Παρθένος λαῶν aut quid si-
mile hic deesse videtur. F. G.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδης] Hom. Il. K. 3. M. du S. Ubi quum
Παρθένος λαῶν addatur, potest Luciano inferere quis-
quis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis
adroganter factum foret, nec sensus id requirit. J. F. R.

45. Λαῶν] Crocsum. Vid. Xenoph. Cyrop. VII. p.
108, 14. & Herodotum, & Nostrum T. i. c. 20.

Ibid. Ὅτις κατὰ ὅσον] Dixi ad ὅσον τὴν εὐκρίνην. M. du S.

Agro-

Nec enim Agamemnona Atiden

*Somnus habet dulcis, volentem pectore
mista,*

idque stertentibus Achivis omnibus. Do-
lore autem afficit Lydum mutus filius; Per-
sam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum
militem legens; alium Dion cum Syracu-
fanorum quibusdam caput conferens; alium
laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptole-
maeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum
illa quoque dolorem adferunt, si amasius
coactus praebat, & alio gaudeat peltex,
& si defecturi dicantur quidam, & duo vel
quatuor satellitum inter se fufurret. Quod
vero maximum, suspectos habere oportet
carissimos maxime, & ab illis semper ali-
quid venturum mali metuere. Nam ille a
filii sui veneno mortuus est, hic & ipse a
suo amasio; alterum vero similis forte mors
oppressit.

26. MIC. Apage, tristitia sunt quae di-
cis, galle. Mihi ergo multo securius est

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρίδην Ἀγαμέμνονα, —

Ἵπν' ἔχε γλυκερὸς, πᾶν Φρεσὶ
οἰμαινόμενα.

ἢ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν ἅπατον.
45 λυπεῖ δὲ τὸ μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ἄν' τ'
Πέρσῃ δὲ Κλέαρχ' Κύρῳ ξενολογῶν
ἄλλον δὲ Δίον, πρὸς ὅς τισι τ' Συρακῶ-
σίαν κοινολογούμεν' καὶ ἄλλον Παρμενίων
ἐπαινέμεν', ἢ Περδίκκῃ Πτολεμαίῳ,
50 ἢ Πτολεμαίῳ Σέλευκ' ἀλλὰ καὶ κείνῃ
λυπεῖ, ὁ ἐρώμεν' πρὸς ἀνάγκῃ ζυγόν,
ἢ παλλακίς ἄλλῃ χαίρουσα, ἢ σποτή-
σεσθαι τινες ὁ λεγόμενοι, ἢ δὴ ἡ τέτταρες
τ' δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους ἀφ' ἑαυτῶν
55 τες. τὸ δὲ μέγιστον ὑποφάσκει δὲ τὴν Φιλ-
τάτῃς μάλιστα, καὶ ἐκείνων αἰεὶ τι δεινὸν
ἤξει ἐλπίζειν. ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τῷ πατρὶ
ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ ἢ αὐτὸς
ὑπὸ τῷ ἐρωμένῳ, τ' δὲ ἄλλον ἴσως
60 οὐμοιότροπον θάνατον κατέλαβεν.

MIK. Ἀπαγε. δεινὰ ταῦτα φῆς, ὦ
ἀλεχθρῶν. ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλέστερον

σχυ-

d Ἀπάτων] Πάτων Fl. *e* Λυγέροι] Διαλεγόμενοι marg. *Δι.* *f* Ὁ μ'] Ἐγὼ Fl. *g* Ἀπίτων] Ἀπίτων
Fl. *h* Ἄλλων] Ἄλλων Fl. & L.

45. Τὸν Πέρσῃ δὲ] Ἀρταξέρξῃ * Περσῶν βασιλευσσι, καὶ
Κύρῳ ὁ ἀδελφὸς τῷ βασιλεῖ ἀποσπᾶσαι βελόνην ἀφ'
Κλέαρχου + πολὺ συνῆκεν στρατιῶν. V.

46. Κύρῳ ξενολογῶν] Ζῆνις στρατιῶν συνάγει, καὶ
ἰδίᾳ ἀνακουφίζει. V.

48. Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινέμεν'] Τὸν Φίλιππον
λέγει, τούτῳ γὰρ ἐπ' αὐτὸν ὡς ὁ Παρμενίων, πᾶν κινδύ-

μου V. (Imo Alexandrum ipsum. M. du S.)

49. Περδίκκας, Πτολεμαῖος ὁ Σέλευκ'.] Οὗτοι οἱ τρεῖς
διὰ τοῦτο ἵσταν' Ἀλεξάνδρῳ. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας συνάγει, Ἀ-
λεξάνδρῳ τὸ βασιλεύοντι μετ' Ἀλεξάνδρῳ, αἰσθάνει, τὸ
βασιλεῖαν ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἔρχεται Αἰγύπτῳ. καὶ Σέλευκος
τ' παρὶ Βαβυλῶνα τόποι, ὡς ἴσμεν Διόπτρῳ. V.

* Περσῶν] Et hoc emendavit Idem, cum legeretur Πέρσαις.

+ Πολὺ] Πολὺν legebatur in Edd. quod ego mutavi. J. F. R.

Apolog. pro Imaginibus. (c. 20.)

Tb. M.

46. Πέρσῃ] Xerxem. Vid. Xenoph. Anab. M. du S.

47. Δίον] Dionysium.

M. du S.

48. Κοινολογούμεν'] Conf. supra Nigr. c. 14. med.

(Jam est c. 24.) Et Dear. Judic. c. 2.

M. du S.

161d. Παρμενίων] Alexandrum ipsum. Consule Cur-

M. du S.

50. Πτολεμαῖον] Non eundem Ptolemaeum, nam

Ptolemaeus Lagus erat, qui Perdiccae molestiam crea-

vit, cui autem Seleucus? Ptolemaeus Cornelianus. Vide

E. L.

57. Ἐλπίζει] Sic Virgil. Aen. I. 547. IV. 419. Ari-

stoteles Rhet. 5. opponit θάνατον τῷ φόβῳ non ἐλπίδι.

E. L.

Ἐλπίζει] De mali expectatione ἐλπίδα vidimus
supra. T. I. Tyrann. c. 3. & alibi. ἐλπίζω vero Long.
Ras. I. p. 7. (al. 5. f.) de quavis expectatione: ἔδωκεν
δὲ, ὡς ἔλαττον, ἀλλὰ τὸ μὲν δίδωμι πᾶσι ἀνθρώποις
τὸ δέλω εἰς ἄφρον.

J. F. R.

59. Ὑπὸ τῷ πατρὶ ἀπέθανεν] Sic fere Imag. c. 1. ὑπὸ
τοῦ πατρὸς. Diod. Sic. p. 297. f. (Ed. Baf.) θανάτῳ
ἀφ' αὐτοῦ ἄν, ὑπὸ τῷ πατρὶ. Aelian. XII. 55. τοῦ
ὑπὸ τῷ πατρὶ ἀποθνήσκοντος. At hoc posset intel-
ligi quod ipsorum pedibus fuerint conculcati. Sed
quid obstat, etiam alia mortis genera ideo translate
per ὑπὸ designari, quia caesus ordinario succumbit.
Et ita Homerus millies ait sub meis manibus dormabi-
tur, cadet.

J. F. R.

Λαααα 5

65. *

στυτόλομαι ἐπακρυφότα, ἢ πίνειν ἔπο
 χρυσῆς φιάλης, κώνειον ἢ ἀκονίτη συνανα-
 κραθεῖσαν φιλοτησίαν· ἃ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ
 μὲν, εἰ παρολιθοῖ τὸ σμιλίον, ἢ ἀμάρ-
 ται τὸ τομῆς τὸ ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμά-
 ξαι τῷ δακτύλῳ ἐντεμόντα· οἱ δὲ, ὡς φησὶ,
 θαλάσσιμα εὐωχῶνται, ἢ ταῦτα μυρίοις
 κακοῖς συνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν πείσωσιν, ὅ-
 μοι μάλιστα φαίνεται τοῖς τραγικοῖς ὑπο-
 κριταῖς, ὡς πολλὰς ἰδεῖν ὅτι, τέως μὲν Κέ-
 κροπας δίδεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέ-
 φους, ἢ Ἰφιδάματ' ἔχοντας, ἢ Ἰφίην ἐλεφαν-
 τόκωπα, ἢ Ὀπίσιον κώμην, ἢ χλαμύ-
 δα χρυσόπατον. ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνε-

inclinato corpore scindere coria, quam au-
 rea in phiala bibere temperatum cicuta &
 aconito amicitiae poculum. Periculum au-
 tem mihi quidem, si fallat scalprum, &
 a recta incisione aberret, cruentare vulnuf-
 culo parvam partem digiti: at illi, ut nar-
 ras, mortíferas epulantur coenas, atque in-
 finitis versantur in malis. Deinde cum ce-
 cidere, simillimi videntur tragicis actori-
 bus, quorum multos videre est aliquamdiu
 quidem, Cecropes nempe cum sunt, aut
 Sisyphi, aut Telephi, diademata habere &
 gladios eburneis capulis, & jubam fluctu-
 antem, & chlamydem auro distinctam. Si
 vero, qualia multa accidunt, fallente ina-
 ni

α καὶ αἱμάρτοι τὸ τομῆς τὸ ἐπ' εὐθὺ] Nil mut. Edd. Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐπ' εὐθ. ὁλ. τι. G.

63. Πίνειν δὲ χρυσῆς φιάλης] Nunquam sibilibus a-
 sonisa bibuntur. Illa time cum pocula sumes. (Juven.

X. 25.) G.

66. καὶ αἱμάρτοι τὸ τομῆς] Τὸ ἔξω τὸ ἐπ' εὐθὺ τομῆς. V.

65. Ὅ δὲ κίνδυνος] Adscripserat Solan. conf. Συγρ.
 p. 413. I. e. Quom. Hist. c. 45. Ibi autem simili stru-
 ctura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato
 κίνδυνος μέγιστος.

F. F. R.

66. Εἰ παρολιθοῖ] Εἰ παρολιθοῖ forsan. F. G. Immo
 si necessario ab ἐλωδαίνω deducendum esset; sed quum
 & ab ἐλίσθω possit, nihil in accentu muto. Vid.
 Scoti Grammat. p. 489. atque alibi.

F. F. R.

67. Αἱμάξαι] In his quoque verbis maculae sunt e-
 luendae veteris codicis ope, quae sic eduntur: ὅ δὲ
 κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολιθοῖ τὸ σμιλίον, ἢ ἀμάρ-
 ται τὸ τομῆς τὸ ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῷ δακτύλῳ ἐντεμό-
 ντα. Latinus interpres: Nam mihi hoc unum periculi
 est, ut si paululum aberret smilion, deflectatque a re-
 cta incisione, summum secantis digitum exiguo tingat
 sanguine. Αἱμάξαι non constituitur cum secundo casu,
 sed legendum ex Ms. αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντε-
 μόντα ὀλίγον τι. & vertendus totus locus: Mihi enim
 hoc unum periculum est, si scalpellum aberret, deflectat-
 que ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret.

F. G. G.

Αἱμάξαι τῷ δακτύλῳ ἐντεμόντα] Adsentior quidem
 Clar. Grævio δακτύλους scribi posse, aequè ac su-
 pra Tox. c. 37. licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς
 δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur,
 αἱμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui
 potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata,
 ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἱμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δα-
 κτύλου. Cumque velit extenuare suum periculum,
 haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi; eo-
 que minus jam immuto, quod his scriptis video Cl.
 Gessner. etiam sic vertisse. Neque quisquam spero in-
 temνται malit, propter μὲν, qui meminerit ἐντεμόντα
 αἱμάξαι nihil aliud esse, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμόντα αἱμά-

ξω, usitata accusativi cum infinitivo structura, ejus
 exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed place
 ut hic, supra c. 4. f. ἐφύλαξ σοι ἀνάγκη — καὶ ἐπὶ σκεπ-
 τῇ φαγόντῃ. quod frustra improbabat Soulius noster.
 Et cur, quaeso, hoc magis durum est, quam Latini-
 norum, non licet mihi otiosum esse, pro, ut otiosus
 sim. Eadem ratione ἔξω, quod dativum postulat, ha-
 bet accus. seq. infin. Luc. VI. 4. Vid. nos ad de Sacrif.
 c. ult. f. Addo Aelian. XIV. 18. ubi nominativo præ-
 cedente, accusativus tamen cum infin. sequitur; nam
 πολλὰ αἶτ, ὅδ' αἶτο περὶ τῶν, ὡς τὸ εἶδος, αἶται τιμω-
 ρίαν ἐκείνῳ, ἐν Ὀλυμπίᾳ διαμένῳ — ἐπὶ τῷ, ἢ ἀλλῷ
 μὲν παραδόντῃ. Noster Jov. Conf. c. 7. f. ὅδ' ἀπο-
 χρίσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτως εἶναι, ubi & ἀθανάτως αἶται
 sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili?
 Alia quae adnotavi, dabo, ubi tempus permittet, lo-
 cusque postulat. Alios interim accusativos pro no-
 minativis positos vide ap. Kusterum ad Aristoph. Plut.
 v. 55. & 200. & 531.

F. F. R.

74. Εἴφῃ ἐλεφαντόκωπα] Heliod. lib. 2.

F. B.

Εἴφῃ ἐλεφαντόκωπα] Regi scenico tribuit Micylus
 εἴφῃ ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίστειναι κώμῃ. eduntis capulis
 gladios, & comam ventilantem, sic interpres. Sed
 hoc nullus mortalium intelligit. Κώμη ἐπίστειναι est
 coma promissa, quae flagellat cervices, Coma vaga &
 volucris, ut Tertullianus loquitur, quae motu corpo-
 ris aut aurae facile movetur. Pollux IV, 19. ubi agit
 de personis Comicis: τῇ δὲ ἐπιστρίψῃ σφατίζῃ ὄντι, καὶ
 ἀλαξί, καὶ τῇ χροῖαί μάλαν, καὶ τῇ κόμῃ, ἐπιστρίψῃ
 αἱ τρίχες. Militi vero, qui a coma dicebatur ἐπίστειναι,
 & jactabundo, est color & coma niger, movetur seu
 vibrantur capilli. Philostratus in imaginibus describit
 Cyclopem χαίτην ἀπασίστα ὄντων, καὶ ἀμφιλαφῇ πι-
 τνῷ δακνῶ. jactantem rectos crines & multos instar
 quer-

si vestigio illorum aliquis in media scena concidat, risum nempe praeberet spectatori-
bus, fracta cum ipso diademate persona,
cruentatoque vero actoris capite, & cruri-
bus magnam partem denudatis, ut appa-
reat, interiora vestitus esse panniculos mi-
seros, & cothurnorum subligationem de-
formissimam, nec ad pedis rationem respon-
dentem. Vides quomodo jam me quoque
similitudine uti docueris, galle optime. Sed
tyrannis quidem talis tibi visa est. Quo-
ties vero equus, aut canis, aut piscis, aut
rana fuisti, illam quomodo tulisti commo-
rationem?

ται, ^b προσκρούσας τις αὐτῷ ἐν μέσῃ
τῇ σκηνῇ καταπίεση, γέλωτα δηλαδὴ παρ-
έχῃ τοῖς θεαταῖς, τὴ προσωπίει μὲ συν-
οτρικνέντῳ αὐτῷ ἀλγεδημασί, ἡμαγμένης
δὲ τῇ ἀληθῆς κεφαλῆς τῇ ὑποκριτῆς, καὶ τῇ
σκελῶν ὑπὸ πολὺ γυμνησμένων, ὥς δὲ τὴ
ἐοικῆντῳ τὰ ἐνδόν φαινέται, ῥάκια δὲ ὄν-
τα, καὶ τῇ ἐμβάδων τῇ ὑποδοσιν ἀ-
γνωστοτάτῳ, καὶ ἐχὶ χεῖρ λόγον τῇ πωδός.
ὄρας ὅπως με καὶ εἰκάσκειν ἐδίδαξας ἤδη,
ὡ βέλτερε ἀλεξιφών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲ
τοῦτόν τι ὥρθη ἔσα, ἵππῳ δὲ, ἢ κύων,
ἢ ἰχθύς, ἢ βάτραχῳ ὅποτε γένοιτο,
ὅσῳ ἔφερες ἐκείνην τῇ ἀγαστρίῃ;

ΑΛΕΚ.

^b Προσκρούσας] Κινηματικής G. & Schol. ^c Παρίχει] Sic Edd. Excepta Fl. quae παρίχει. Παρίχει G. ^d Ὡς
Omitit Fl. ^e Ἐμβάδων] Sic Fl. ^f P. &c. Καθόρουν P. ^f Ἐδίδαξας] Ἐδίδαξα marg. A1. ^g Ὅποτε] Ὅτι P.

77. Κινηματικής] Κινηματικῶν εἰς κατὰ βαίνειν, κατὰ ἐπιχέρειν. V.

querens. Talis ἐπίσκειν κόμη mihi videtur conspici
in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum
Jaschius Sponius nuperius attulit in antiquitatibus Cu-
riolis Gallice editis.

F.G.G.

77. Προσκρούσας — παρίχει] De histrionibus Re-
gis personam gerentibus, ^π δι ὧν πολλὰ γίνεται προσ-
κρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπίεση, γέλωτα δη-
λαδὴ παρίχει τοῖς θεαταῖς. Quod si quis, qualia plo-
rumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in
scena cadat, risum profecto movet spectatoribus. sic in-
terpretantur. In Ml. pro προσκρούσας habetur κινεμα-
ματικής & pro παρίχει, παρίχει. Vocabulum rarum
est κινεμαματικῶν, in locum vacuum venire, ubi sit ca-
dendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablati,
ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. Plu-
tarchus in Flaminio, cum narrasset Graecos in ludis
Isthmiis, praeconis vocem qua liberos illo esse jussere-
rat, tanto excepisse plausum, ut corvi supervolantes in
stadium deciderint, caussam hujus rei reddit: αἰτία
δὲ ἡ τῷ αἰρῶ ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ ἐν μεγάλῃ φέ-
ρηται, ἀγαστρίῳ ὡς αὐτῇ σὺν ἀντιρίδῃ τοῖς πε-
τοῦσιν, ἀπὸ ἐλπίσματος ποιεῖ, καθάπερ κινεμαματικῶν.
Causa est divisio aeris: cum enim multa & elata vox
mittitur, divisus ab ea non sustinet volucres, sed facit
ut decident, ut solet iis evenire qui in loca vacua ve-
niant, ubi nullum est solum, cui insistant, ubi est
hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena
plana illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed
de altiore loco in humiliorem & depressiorem, ostend-
unt frequentia, ubi totum corpus gravi illorum κινε-
μαματικῶν lapsu vulnerari, & violari ait. Hujus vo-
cabuli vim cum non caperet scioli, subposuerunt
notius & tritius προσκρούσας. Fuisse vero in theatris

non unum locum, ubi histriones poterant praecipites
cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquo-
rum locis, tum ex Pollucis lib. IV, c. 19. ubi agit de
theatri partibus.

F.G.G.

80. Αὐτῷ ἀλγεδημασί] Τὸ ἐν ἐλάπειν. F.G.
Αὐτῷ ἀλγεδημασί] Bene Gijet. ait sὺν per ellipsin in-
telligi. Et vidimus alibi, ut supra I. Ver. Hist. c. 33.
Neque id hic rursus monerem, adeo est obvium; nisi
incideret, Cl. Perizonium ad Aelian. I. c. 3. frustra
ἐν addere jubere, quum recte in Aeliani textu sit
καταπίεσιν αὐτῶν αὐτῷ τῷ καλῶν. Ellipsi prorsus eadem.
Tria similia dedit Bergl. ad Alciph. p. 12. Addo igitur,
(quia & Spanhemium in eo errasse observat il-
le.) ex Nostro T. I. Tim. §. 22. v. 79. ἀρπασάμενός
με αὐτῇ δόλῳ. Soph. Aj. 56. Λίαν ἀπ᾽ αἰσᾶς ἐ καλῶν-
ρισμῶν, αὐτοῖς ποιμῶν ἐπιστάταις. Hom. Il. Θ. 24.
Αὐτῇ καὶ γαῖῃ ἱρυσσάμενι — Arrian. II. c. 2. f. ἐκτὸν μὲν
καὶ αὐτοῖς ἀνδράσιν ἴλασθαι. Noster denuo Icar. c. 27.
καπνὸν αὐτῇ κλοσῇ. Et c. 33. ἐπιτρίψον αὐτῇ ἀλγεδημασί.
Ne plura jam congeram. Nam vel centies in Lucia-
no occurrit.

F.F.R.

83. ῥάκια δὲ ὄντα] Tangit scenicas vestes fervorum.
Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut
patet apud I. Polluc. c. 13. l. 7. Eorum qui servos fin-
gebant vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic pag.
1029. αἱ τραγικαὶ ἐδῆτες ἐν ῥάκῳ πᾶσι ἐντελὲν συγκα-
καμμέναι. Hinc centuculum mimi, apud Apul. Apol.
1. Hinc Jocus ille Plautinus: Consuetus ignicis huc ad-
venio non dolis.

F.B.

84. Ἐμβάδων] Ex glossa natum καθόρουν. Ἐμβάδων
supra habuimus Jon. Trag. c. 41. m. atque alibi. Vid.
Indicem.

F.F.R.

ΑΛΕΚ. Μακρὸν ἂ τῦτον ἀνακινεῖς ἢ λόγον, καὶ εἰ τῷ παρόντι χερσὶ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, εἰδείς ὅτις οὐκ ἀπραγμο- νέστερ' ἢ βίαν ἐδδξέ μοι τῷ ἀνθρωπείῳ, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις, ἢ ἐμμεμερήμῳ· τελέων δὲ ἵππων, ἢ συκοφάντων βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοῖον, ἢ ὀφιοποιὸν κώϊωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ εἰ ἰδοῖς ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλε- κτρυόν. ἐγὼ δὲ ὅγε πέπονθα, οὐκ αἰ- χύνομαι πρὸς σέ λέγειν. εἰδὼς δύναμαι συμπαθεῖν ἢ ἐπιθυμίαν, ἢ ἐκ παιδῶν εἶχον πλάσι γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τὸνύπνιον ἔτι πρὸ τῆ ὀφθαλμοῦ ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμε- νον τὸ χρυσίον καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καθαρὰ- τω Σίμωνι συμπαίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγα-θοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, Μίκυλλε, καὶ ἐπείσῃ ἔτι νῦν ὅτιν, ἔξα-

27. GALL. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verum- tamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se natu- ralibus cupiditatibus & necessitatibus meti- retur. Publicanum vero equum, aut calu- mniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gal- lum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affectus sim, dicere apud te non erubescō. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, dite- scendi. Verum mihi & infomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & ma- xime de exsecrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc

nox

^a Τούτων] Ita dedi ex L. P. τοῦτων Edd. vulgo. ^b Ἐμμεμερήμῳ] Εὐμεμε— G. Μιμεμήμῳ Fl. ^c Ἐπιπαθεῖς] Ἐποῦσι marg. At. ^d Ὅγε] Ὁ Fl. ^e Μοι] Μῶ Fl.

95. Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάντο καὶ ἀλλήλους ταῖς φυσικαῖς τῶν ζώων ἰδίαις, καὶ τῶ ἀνθρώπῳ ἐπιθυμίας ἡ- μῶσι. τῶ καὶ τὰς θηλείας πλεονεκτητῶ τῶ ἵππῳ, τὸ τῷ τε- λῶνι ἀπληστον. τῇ τῷ βατράχῳ φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν.

93. Τόγε κεφάλαιον] Supra T. I. Nigr. c. 1. p. 39. ἐν κεφαλαίῳ summam est. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hist. c. 28. f. αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια. Ipsi capita & summaria. Item Char. c. 2. τὰ κεφάλαια τῶ γινόμε- νῳ. Astm. c. 29. pr. κεφάλαιον τῶ κακῶν summa, cu- mulus malorum.

96. Ἐμμεμερήμῳ] Dicit Alestryon: Nullam vitam humana tranquilliorē esse, si modo sit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ χρεῖαις ἐμμεμερήμῳ, naturalibus dumtaxat cupiditatibus & vitiis circum- scripta. Sed quis dixit ἐμμεμῶν, aut ubi legitur ἐμ- μεμεμήμῳ? Nusquam quam in hoc loco, qui me-rito suspectus fuit viris doctis. Ms. noster scribit ἐμ- μεμεμήμῳ. Optime. Thucydides lib. 2. in οἷς εὐδαι- μονῆσαι τὸ εἰ βίῳ ὁμοίως ἐντελεσθῆσαι ἐμμεμῶν. Quomodo vita simul & mors felicitate circumscripta est, hoc est qui vivi & morientes fuerunt felices. f. G. G. Ἐμμεμεμήμῳ] Simplex μεμῶν quod Fl. habet, non displicet; & sic supra de Merc. Cond. c. 30. pr. καὶ ὅταν μεμῶν τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Cl. Hemsterh. ad Nigr. c. 15. p.

τῶ κατὰ τῶ καλοῦ ἐν θεοῦ καὶ τὸ σοφιστικόν. τῷ δακτι- λῶ τῷ κινεῖσθαι, καὶ παρὰ τὸν ἡν προσεπτικόν, τὸ με- γιστὸν. τῷ πρὸς ἐχθρὸν ἰσχυρῶ τῷ ἀλεκτρυόν τὸ τῷ κί- ναιδας ἀνέλασεν. V.

54. Conf. & pro Imag. c. 21. f.

5. Ἐκ παιδῶν] Modo plurali numero efferri, et si de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior, Diod. Sic. L. 2. c. 55. pr. ἐκ παιδῶν ἢ ἐξ ἀλφειῶν. It- erum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter Alciph. ibi adductum, etiam est apud Nostrium, Tox. c. 57. med. ἰσχυρὸς ἐκ παιδὸς ἦν. Ac rursus ap. Diod. Sic. III. c. 32. f. ἐκ νεότητος — λατρεύοντες, pro ἐκ νεότητος.

10. Ἐγὼ σε ἰάσομαι] In Euang. Matth. XIII. 15. καὶ ἰάσωμαι αὐτοὺς legimus, ubi Rever. f. Elphr. haec Luciani adferens monet, id in genere esse: *juvabo, malo liberabo* (Immo & errore liberabo) Lucianum- que similiter locutum in Engis. & Cataph. Vid. igitur Eng. c. 5. & Cat. c. 7.

16. Καὶ μὴν τοιχομαχῶ] Καὶ μὴν τοιχομαχῶ. Tb. M. Καὶ μὴν τοιχομαχῶ μὴ σωανγκυάσαι;] Labora- re hunc locum vidit Marcellinus, sed remedium prae- sentius nobis Ms. offert, in quo legitur, *εἰ μὴ ἐ τοι- χομαχῶ γὰρ σὺ μὴ ἀναγκάσαις. Nunc in te compelles* ja-

nox est ; surge , sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem , & in aliorum divitum domos , ut videas , qualis sit illorum conditio. MIC. Quomodo hoc clausis januis ? nisi forte parietes perfodere me cogas ? GALL. Minime. Sed Mercurius , cuius sacer sum , eximium hoc mihi dedit , si quis longissimam in cauda penam , quae propter mollitiem inflectitur. . . MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igitur si cui habendam praebeam , quamdiu voluero , ille aperire januam unamquamque potest , & videre , non visus ipse , omnia. MIC. Nesciebam , te quoque , galle , praefigiatores esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris , videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia , eo enim abiens huc ea transferam : ille vero rursus arroderet , dum producit , soleas. GALL. Nefas est

νατὰς ἐπε μοι , ἀπάξω γὰρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν Σίμωνα , καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλοσιῶν οἰκίας , ὡς ἴδῃς οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἔστι. MIC. Πῶς τῆτο , κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με σὺ συναγκάσεις ; ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς , ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς , ὅτε ἱερός εἰμι , ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τῆτο , ἢν τις τὸ ἑραῖον πτερόν τὸ μή-
20 οῖστον , ὃ δὲ ἀπαλότηθα ἐπικαμπές ἔστι. MIC. Δύο δ' ἔστι σα τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν , ὅτε ἀν' ἐγὼ ἂν ἀποσπά-
30 σας παρὰ σε ἔχῃ , ἐς ὅσον ἀν' βέλομαι , ἀνοίγειν τε ὁ τοῦτ' ὅτι πᾶσαν θύραν δύναται , καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα , καὶ ὁρᾶμεν αὐτὸς. MIC. Ἐλελήθεις με , ὡς ἀλεχρὺν , καὶ σὺ γόης ὢν . ἐμοὶ δ' ἔν' ἢν τῆτο ἀπαξ παρὰ σε ἔχῃς , ὅφει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεὶ δεῦρο μέλεννε γινώσκειν μετόισιν ὅτι αὐτὰ παρ-
30 οὐθέν . ὃ δὲ αὐτὸς ἀνιτρώξεϊ . ἀποπίνων τὰ καττύμαλα. ΑΛΕΚ. Οὐδέμις γενέ-
30 σαι

f Eὐ μὴ καὶ] Restitut. ex L. P. Καὶ μὴν Edd. Deinde τοιχωρυχεῖν γὰρ σὺ μοι Mf. Gr. Καὶ μὴν Marc. g Συναγκάσεις] Αναγκάσεις P. h Ἀποσπάσεις] Ἀποσπάσαι marg. Ai. i Ἀποπίνων] Sic Edd. omnes. Ἀποπίνων Graev. Ὑποπίνων vel ὑπὸ πινύς Pell. Ὑποπίνων volebat M. dñs.

parietes perfodere ? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt : πῶς τούτο , κεκλεισμένων θυρῶν ; quomodo hoc fieri poterit , clausis foribus ?

Εἰ μὴ ἐ τοιχωρυχεῖν] Ita etiam P. & L. Caeterae a vulgatis non differunt , nisi quod in P. ἀναγκ— est , pro συνα— quae his mutatis satis jam commode habent ; ideoque servavi.

20. Ἐπικαμπές ἐστι] Post τὸ ἐστὶ reponendum videtur ἀποσπάσαι vel ἀποπίνων , quod excidit Librario.

F. G. Ἐπικαμπές ἐστι] Non credo excidisse , ἀποπίνων. Sed medium Galli sermonem cupidus interrumpit Miccyllus ; continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποσπάσεις &c. Exemplum ejusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποπίνων occurrit rursus Dial. seq. Icarum. c. XI. fin.

30. Ὁ δὲ αὐτὸς — τὰ καττύμαλα] Locus est qui me diu torset , praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praefidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur , ὁ δὲ , loquitur de Simone cerdone , qui luculentam creverat hereditatem , αὐτὸς ἀνιτρώξεϊ ἀποπίνων τὰ καττύμαλα. Vertunt : At ille rursus coria calceis assuenda obrodes , obibetque. Serice aut Scythice si

interpres locutus esset , aequè intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim obibet ? quid bibere ad corii rofionem ? Dein ubi in Graecis sunt coria calceis assuenda ? καττύμαλα sunt soleae , quae calceis suppinguntur , & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas , ut sine dubio legendum , ἀποπίνων , omnes tenebrae discutientur , quae locum hunc reddiderant inexplicabilem ? πινόν est fardibus purgo , emaculo , Hefych. ἀποπινόν est fardibus purgo , πινόν enim est fardos. Sic hunc Hefychii locum emendandum vidit olim Henricus [Stephanus] , cum in editis libris legatur ἀποπινόν , & recte Stephanum legisse hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur , Graecorum Luciani verborum haec est : At ille rursus soleas obrodes fardibus purget. Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo , & si quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent , emundasse videntur.

Ὁ δὲ αὐτὸς ἀνιτρώξεϊται , ἀποπίνων τὰ καττύμαλα] Sermo est de homine , qui quum fuisset sutor , dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Miccyllus , atque adeo ille iterum , inquit , εἰς αὐτὸν ἀνιτρώξεϊται τὰ καττύμαλα. Haec ad hunc locum cum Viro magno , J. G. Graevio. Quid enim est ἀποπίνων τὰ κατ-
Bbbbb τυ-

ἔχει τῆτο. πᾶρήγειλε γ' ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοῦ-
τόν τι ἐργάσῃ) ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβόη-
σαντά με κάλαφωράσαι αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀ-
πθανον λέγεις κλέπτην τ' Ἑρμῆν αὐτόν ὄν-
τα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τῷ τοιῷ. ἀπίσμεν
δ' ὅμως· ἀφέξομαι γ' τῷ χρυσίῳ, ἦν δύ-
ναιμι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε,
πρότερον τὸ πτίλον. τί τῆτο; ἀμφω ἀ-
πέτιλας. ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον ἔσως, ὡς
ἀλεχρὺν, ἢ σοὶ ἦτον ἀμορφον τὸ πᾶγ-
μα ἐν εἴῃ, ὥς μὴ χαλεκοῖς ἀφ' ἧς δάτε-
ρον τ' ἔρας μέρῃ.

ΑΛΕΚ. Εἴην ὅτι τ' Σίμωνα πρῶτον
ἀπίμεν, ἢ πᾶς ἄλλος τινὰ τ' πλεονέων;
ΜΙΚ. Οὐ μὲν, ἀλλὰ ὅτι τ' Σίμω-
να, ὅς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος
ἦδη, πλεονέων, εἶναι ἄξιον. ἢ δὴ πᾶρσμεν
ὅτι τὰς δύο. τί ἐν πᾶσι τὸ μὲν τῆτο;
ΑΛΕΚ. Ἐπίθετο τὸ πτερόν ὅτι τὸ κλει-

hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius,
si tale quid agat, qui pennam habeat, ut
cantu meo, quo is deprehendatur, effi-
ciam. MIC. Non est verosimile quod di-
cis. Furem Mercurium ipsum invidere il-
lud aliis. Sed tamen abeamus, abstinebo
enim auro, si potero. GALL. Evelle
prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evel-
listi ambas. MIC. Sic tutius est, galle, &
tibi minus deforme fuerit, ne claudices al-
terutra caudae parte.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem pri-
mo abimus, an ad alium quendam divi-
tum? MIC. Non sane. Sed ad Simonem,
qui pro dissyllabo quadrissyllabus jam, di-
ves factus, esse postulat. Et sane adsumus
ad januam. Quid ergo post haec agam?
GALL. Admove pennam ad feram. MIC.
En

a ὅτι τ' ἔρας μέρῃ] ὅτι τ' — μέρῃ Fl. b ἔπ] Πρ' male Fl. Recte cett. c Πάρ] Restit. ex Fl.
& Va. Πρ' cett. ἔπ] S. d Κλειρ] Sic esse in J. Va. Fr. Ba. & S. notat Solan. Sed & est in H. Fl. &c. recte.

τύμω? At sagacitas ejusdem Viri Cl. sibi, mihi, &
omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem &
sensum hujus loci genuinum pervegitavit, eruto ex
Hesychia Ἀπαυῶται, ἀπαυῶται, forάibus purgatio,
lectoque ἀπαυῶται pro ἀπαυῶται. Sed ego semper pu-
tavi, sine dubio typorum vitio, ἀπαυῶται pro ἀπαυῶ-
ται scriptum esse in Viri Cl. Animadversionibus. Nam
ἀπαυῶται requiritur, forάibus purgatio. Atque adeo nul-
la literarum mutatione, transposito modo & immuta-
to accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne ta-
men quid celebri; ego, necdum visa Viri Cl. animad-
versione, cogitaveram ἀπαυῶται esse legendum. Sed
ecce lubens meliori, & haud dubie certissimo. J. J.

Ibid. Ἀπαυῶται τὰ καττόμωτα] Lege ἀπαυῶται. F. G.
Ἀπαυῶται τὰ καττόμωτα] Purgare aut elucere soleas
ore non solent, quod audierim viderimve futores,
sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & denti-
bus extendere coria. Martialis de futuro, quem Si-
monis hujus Luciani archetypum dicas, adeo simi-
lis est 9, 74. Dentibus antiquas solitus producere pel-
les, Et mordere luto pueri utriusque solam. Praeostia-
na tenes &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum
ἀπαυῶται τὰ καττόμωτα, quod inter dicantem
& scribentem, Jotacistas, ut sunt Graeci a pluribus
inde saeculis, facillime in ἀπαυῶται mutari potuit.
Certe sic interpretatus sum. J. M. G.

Ἀπαυῶται] Jensei emendatio ἀπαυῶται legentis com-
modissima est, quia mutatione levissima petagitur.

Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀπαυῶται quo-
que adprime adpositum est. Graevii ἀπαυῶται certe
aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex
Grammatica, quae vitiosius quotidie predeest. Ve-
luti & in paradigmate verbi χρωῶται, in Grammatica
Vermeyana χρωῶται male legitur in partic. pro χρωῶται,
in tabula ab aliis adjecta, idque in Edd. duabus tri-
busve.

J. F. A.
34. Καταφωρᾶσαι] Th. Mag. v. φωρᾶ. M. du S.
38. Ἀπότιλον] V. Th. Mag. v. πᾶλλον. M. du S.

46. Πάρ] τ' Σίμωνα] Florent. wpi τ' S. De hac mu-
tatione nominum eleganter Cl. Casaubonus ad Athan.
c. 14. lib. 5. Mercer. ad Arist. pag. 241. J. B.

Πάρ] τ' Σίμωνα] Ita Fl. Ed. & Va. Benad. lat. Reli-
qui impressi wpi. M. du S. Recte indicavit. Confut.
Bourd. J. F. A.

50. Κλειρ] Cum nihil varient Edd. eos in adpo-
suerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non
adsequor. Sed forsan suspicatus est aliter in quibus-
dam esse, ut supra Tok. c. 57. quod ibi recte in κλει-
ρῳ mutatum. J. F. R.

55. Ἀμαυῶται γα] Sic impressi plerique; recte. V. du-
traque v. M. du S.

63. Τὴ δὲ ἰκανότατα εἶδη Σάουλα] M. unam vo-
cem, quam & exigit scitancia, interponit, quae re-
cipienda est. τὰ δὲ ἰκανότατα εἶδη, εἶδος, Σάουλα.
At sedecim vidis, opidor, Sofflas. Nam se dubitare,
non certo scire num viderit, ex sequentibus licet co-
gno-

En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi janua. GALL. Praecede porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes? MIC. Video, per Jovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle: & totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat. SIM. Ergo talenta quidem septuaginta illa, secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occultare sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur (*in stab. occurrat*) qui alias omnino nec ejus curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi falsamentum obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam

Θρον. MIK. Ἰδὲ δὴ, ὃ Ἡράκλειος, ἀναπιπύεται ὡς κλειδὶ ἡ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἡγὺ ἐς τὸ πρῶτον, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνῶντα, καὶ λογιζόμενον; MIK. Ὅρᾳ, ἢ θρυαλλίδα, καὶ ὡχρὸς δ' ἐστὶν οὐκ οἶδ' ὁπόθεν, ὃ ἀλεξίρυνον, καὶ κατέσκλησεν ὅλῳ, ἐκτέλεικός ἐστι Φροντίδων δηλαδὴ, ἐν γὰρ ποῦν ἄλλως ἐλέγχο. ΑΛΕΚ. Ἄκουσον ἢ ἂ Φησιν, εἴη γὰρ ὅθεν ἔτως ἔχει. SIM. Οὐκ ἔν τάλαντα μὲν ἐβδόμηκοντα ἐκείνα πάντῃ ἀσφαλῶς ἐπὶ τῇ κλίτῃ καλοεφύκειται, καὶ ἐδύς ὅλως οἶδ' τὰ δὲ ἐκκαίδεκα ἢ οἶμαι, Σωσύλῳ ὁ ἰκπεκόμενος ἐπὶ τῇ φάτῃ κατακρύπτοντά με ὅλως γὰρ οὐδ' ἔστι ἰκπεκόμενος ὅτιν, ἐπὶ πάντῃ ὅλως ἢ ἄλλως, ἐδὲ φιλόπονον ὄν. εἰκὸς δὲ διηρησῆς πολλὰ πλείω τῶν. ἢ πρὶν γὰρ ὁ Τίβις τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ὡς

α' ἀναπιπύεται] ἀνατίθεται marg. A1. & Fl. male. f. Γ.] Sic Fl. Fr. Ald. B1. H. P. S. T. f. cum Pz. g. Ὅπῳ] Ὅπῳ marg. A1W. h. A.] Ὅ Fl. i. Ὅλως] Ἄλλῳ non male Fl. k. Eidi, οἶμαι] Sic G. P. & marg. A1. Ὅλως abest in Edd. l. Ὅλως] Ὅ Fl. Vulgatum firmat P. m. ἰκπεκόμενος] ἰκπεκόμενος Fl. Et i. minuscula; Cett. l. unciali, ac si nomen Viri esset, & sine accentu in med. ἰκπεκ. L. n. Ἄλλως τ'] Deloni cum Solani, illud τ', etsi erat in omnibus Edd.

69. Ὁ Τίβις] Οἰκίτην ὄνομα. V.

gnoscere. Paulg inferius: εὐάπιστοι, ὃ Μικύλλε, μὴ καὶ ἀφωρᾷς παρορᾷς ἡμᾶς. Vertunt: Tace Micylle, ne nos praesentes prodas in furto? Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, in furto? Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere. J. G. G.

65. Ὅλως γὰρ] Si quis Cod. ὅλῳ haberet, non spernerem, causam vid. ex not. nostra seq. Satis tamen tolerabile est ὅλως. J. F. R.

66. Περὶ τ' ἰκπεκόμενος ἐστὶν ὁ πάντῃ ἐπιμελής] Typographi vitium esse ducerem, nisi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim περὶ τ' ἰκπεκόμενος ἐστὶν ὁ πάντῃ ἐπιμελής. J. G. G.

Ibid. Ἐπιμελής ἄλλως, ἐδὲ φιλόπονος ὄν] Delendum τ', & sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absurdum, quem secutus prior interpretes est. M. d. S.

Ἐπιμελής ἄλλως, ἐδὲ φιλόπονος ὄν] Quia nimis brevis est Solani nota, sed ad veritatem faciem praefereus, nonnulla addam: Versio, quam ille absurdam vocat, haec fuit: Itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, quatenus nec alias admodum laboris appetens; Graeca enim sic legebantur: ὅλως γὰρ περὶ τ'

ἰκπεκόμενος ἐστὶν ὁ πάντῃ ἐπιμελής, ἄλλως τ' ἐδὲ φιλόπονος ὄν. Cl. Gesn. sic: Etenim circa equile non valde jam diligens est, qui neque alias laboriosus sit. Nec poterat aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & re ejecto, nunc in sensum plane contrarium converti, rem enim ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunc thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo versetur, ut sub diligentiae praetextu occasionem capteret subinde aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata Hero furti suspicio, & insolitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum sui stabuli, jam adeo frequentem atque in purgando eo sollicitum cerneret. Qui sensus ex versione jam satis patet, prae quo pristina lectio sponte jam corruebat: nec quisquam, credo, arguari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti suspicionem cohaeret, nisi dixeris: quia ex furto jam dives factus est, negligit stabulum. At ut hoc per se nihili est, ita magis friget, si nova negatio subsequitur, neque alias solet esse diligens; quid ergo sic praeter solitum facit? J. F. R.

69. Ὁ Τίβις] Vid. supra T. I. Tim. c. 14. m. M. Bbbbb a d. S.

ᾧ φόνται ἐχθές; ἐλέγεις δὲ τῇ γυναικὶ ὡναυρεμ ἐμίσσε contubernali suae drachmis
ἐλλόβιον ἐωνῆας πέντε δραχμῶν. ὅλως quinque. Omnino mea infelices isti per
τὰ μὰ ἔτοι σπαῖσι τῷ κακοδαίμονι. Sed heque tot pocula
ἀλλ' ἐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι in tuto mihi sunt reposita : metuo igitur
ἵπποισι, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γὰρ μή τις ne quis perfosso pariete, ea subducatur. Mul-
ἵπποισι τὸ τοῖχον, ἐφέληται ταῦτα. 75 ti invident mihi & insidiantur, & maxi-
πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσι μοι, καὶ me Micyllus vicinus. MIC. Ita me Jupi-
μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. MIK. Nὴ ter : tui nempe similis ego, & patellas sub
Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια ala habens abeo. GALL. Tace, Micyl-
ἵπποισι μάλῃς ἀπειμι ἔχων. ALEK. le, ne adesse nos deprehendat. SIM. Opti-
Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καλῶ φωράσῃς 80 mum igitur fuerit, ut somno me absti-
παρόντας ἡμᾶς. SIM. Ἄριστον γὰρ ἀγρυ- neam : omnem surgens circumeo domum.
πνοὶ αὐτὸν φυλάττειν ἀπασαν ὥς εἰμι Quis hic? Equidem te video perfosso par-
διγνασθῆς ἐν κύκλῳ τῇ οἰκίᾳ. τίς ἔστι; rietum, per Jovem. . . Quandoquidem
ὅρα σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία, ἐπεὶ columnas, bene habet. Numerabo ite-
κίων γὰρ αὐτὸν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ξειθνήσω 85 rum effossum aurum, numquid me forte
αὐτὸς ἀγορεύσας τὸ χρυσίον, μή τι με πρῶτον nuper fugit? En iterum aliquis prope me
διέλαθεν. ἰδὲ πάλιν ἐφόβηκε τις ἐπ' ἐμὲ, dedit strepitum. Nempe obsideor, & clan-
δηλὰ δὴ πολιορκεῖμαι, καὶ ἐπιβουλεύουμαι culum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi
πρὸς ἀπάντων. πῶς μοι τὸ ξιφίδιον, ἀν pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus
λάβω τινά; θάπσωμεν αὐτὸς τὸ χρυσίον. 90 orus aurum.

ALEK. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλ- 30. GALL. Talis tibi Simonis condi-
λε, τὰ Σίμωνος. ἀπίσωμεν δὲ καὶ πᾶς, tio. Abeamus vero etiam ad alium quen-
ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τὸ νυκτὸς λοι- dam, dum paucillum adhuc noctis super-
est.

a Ὁ φόνται ἐχθ. Ὁ φωνηκῆσαι χθὲς ἐλέγεις marg. AI. b Ἰπὸ μάλῃς Ἰππομάλης P. c Ἀπειμι ἔχων Ἐχω
F. H. Fl. B. &c. omisso ἀπειμι. Sed P. habet quod edidi. Item G. & P. d Περίμιμι Περιμύσσομαι marg.
AI. e Καὶ ἐπιβουλεύουμαι Non legitur in Fl.

70. Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον Ἐπώτιον τὸ ἐν τῇ λοβῷ, ὅ ἐστι
τῇ τῷ ἀντὶς ἀντὶς, βαλλόμενον. V.

72. Ὅστις σπαῖσι Μιτὰ τρυφῆς διαπαντός. V.

du S. I. c. hujus Edit. c. 22. ibique No. 80. Servi no-
men. F.F.R.

72. Τὰ μὲν — τῷ κακοδ. Sic nostros vidisti stentis o-
cellos. E. L.

78. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ ἐ τὰ τρύβλια ἵπποισι μάλῃς ἔχω
Elegantius & ἀττικωτέρως MS. τὰ τρύβλια ἵπποισι μάλῃς
ἀπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante mo-
nuimus. F.G.G.

Idem. Τὰ τρύβλια ἵπποισι μάλῃς Alludit ad furtum Si-
monis, de quo supra c. 14. ὅς τὸ τρύβλιον καραμεῖν ὑπε-
λάμβανον ὡς ἵπποισι μάλῃς ἔχων. F.G.

Τὰ τρύβλια Mallem τρύβλια. Sed nihil mutavi. Vid.
supra ad c. 14. F.F.R.

79. Ἀπειμι ἔχων P. etiam. Pro quibus in Impref-
tis tantum, ἔχω. M. du S.

85. Ἀριθμῶμεν αὐτὸς Theophrastus in Charact. π. α.

πεντίας, κατὰ γάδον numerantem pecuniam suam fa-
cit p. 51. M. du S.

2. Γνῶστα Conf. supra T. I. Τιμ. c. ult. Λέχων
καὶ Γνῶστον. Aleiph. III. Ep. 34. f. Φειδῶνος ἐ Γνῶστον
μικροπραγίας, ut recte Bergl. legit, nostrumque et-
iam citat in Vit. Anst. c. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γν-
ῶστα αἶσαι ἐ τοκογλύφον. Et ubi jam mallem edidisse
Γνῶστα, ut pateret nomen viri esse. F.F.R.

5. Ὅρας — τοὺς δακτύλους καὶ σκελετοὺς Ὅρας ἐν-
αγροκταῦντα ἐ τοῦτο ἐπὶ φροτῖδων, ἀναλογιζόμενοι τοὺς
τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καὶ σκελετοὺς. Interpres : Vi-
des hunc etiam curis in vigilantiem, digitis contortis us-
ras supputantiem. Sed δακτύλους καὶ σκελετοὺς, non est
contortis digitis, sed cujus digiti consueverunt. Sic
paullo ante de Simonide : καὶ κατὰ κληρονομίαν ἐκτετα-
νὸς ἵπποισι φροτῖδων. Et totus consuevit, & extenuatus
est

est. MIC. Infelix ! qualem vivit vitam ! inimicis ita divitibus esse contingat ! Per-
cussa ergo illius mala, volo discedere. SIM. Quis me percussit ? a latronibus miser per-
eo ! MIC. Plora & vigila, & similis quan-
tum ad colorem auro tuo evade, illi inta-
bescens. Nos vero, si videtur Gniphonem
videamus danistam : non procul autem hic
etiam habitat. Aperta nobis janua.

31. GALL. Vides vigilantem & hunc
prae curis, computantem usuras ad digitos,
aridum tabe, quem paullo post oportebit
relictis hisce omnibus, blattam, aut culi-
cem, aut muscam fieri ? MIC. Video mi-
serum & dementem hominem, ne nunc
quidem blatta aut culice melius viventem,
quam vero hic quoque totus putandis ra-
tionibus contabuit ! Ad alium abeamus.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur.
Et ecce aperta & haec est janua. Ingredia-
mur ergo. MIC. Ista haec omnia paullo an-
te mea erant. GALL. Adhuc enim divi-

πόν' ὄσιν. MIK. 'Ο κακοδαίμων, οἷον βιοῖ
τ' βίον' ἐχθροῖς ἔτω πλετεῖν γένειο' χεῖ
κόρης γὰρ πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βέ-
λομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με, λητεύο-
μαι ὁ δυστυχής. MIK. Οἷμαζε, καὶ ἀγ-
γρύνει, καὶ ὅμοι' γίγνη τὸ χρῶμα τῷ
χρυσῷ, προσείηκας αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ
δοκεῖ, Γνίφωνα τ' δανιστὴν εἰ ἴδωμεν, εἰ
μακρὰν δὲ καὶ ἔτ' οἰκεῖ. ἀνέστη αὕτη ἡ
μῖν ἡ θύρα.

5 ΑΛΕΚ. 'Ορᾶς ἐπαγγρυνέντα καὶ ἡ τῷ-
τον ἰ' ὅτι φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς
τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλίσκληκτά, ὅν
δέησέ μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα ἰ' λιπόν-
τα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ ἰ' κυνόμειαν
οὐγενέα; MIK. 'Ορᾶ κακοδαίμονα, καὶ ἀ-
νόητον ἄνθρωπον, εἰδὲ νῦν πολὺ τ' σίλφης,
ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιῶντα. ὥς δὲ καὶ ἔτ'
ἐκτέτηκεν ὅλον τὸν λογισμὸν ἐπ'
ἄλλον ἀπίστων.

5 ΑΛΕΚ. Παρὰ τ' αὐτὴν Εὐκράτιον, εἰ δο-
κεῖ καὶ ἰδὲ γὰρ ἀνέστη καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε
εἰσέλθωμεν. MIK. Ἀπαθία ταῦτα μικρὸν
ἐμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ οὐ
οὐκ-

f Διαγρύνει] Sic P. 7. & marg. Δι. Ἀγγρύνει Fl. Ald. H. B1. Fr. S. g ἴδωμεν] ἴωμεν P. h Τούτοις
Αὐτὸν P. Nil mut. Fl. i ἔτι] Et hoc esse in Edd. omn. norat Solan. k Λιπόντα] Sic Fl. &c. omnes. Καλίσ-
κληκτά Fl. sola. l Κυνόμειαν] Sic P. & P. Μύϊαν cett. Edd.

9. Σίλφην] Σίλφη * Ζυφίον τοιαύτῃ καθαίρων. λέγει δὲ ἴδωμεν (αἱ δὲ ἐμπίδα τῶν φροντίδων φασί. G.)
καὶ σίλφην, ἐμπίς δὲ Ζυφίον τοιαύτῃ καθαίρων, γινόμενον οὐ τοῖς

* Ζυφίον] Ζυφίον editum ante; sed Ζυφίον est in C. & V. priore loco. Alio vero Ζυφίον in V.

est curis. Sic igitur verte : Vides hunc etiam vigilare
prae curis, supputante usuras, & ejus digitos contabuisse
ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum
digiti. posses etiam vertere digitos ejus occalluisse, cal-
lo fuisse obductos, sive callo induruisse assidua supputa-
tione. & hoc malo. Mox nescio cur σίλφη Latine ver-
tatur sílpha, ut paullo ante σμίλιον, smilium, cum
Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt
commoda, nimirum blatta, & scalpellum. J. G. G.
6. Ἐπὶ φροντίδων] Sic omnes Libri nostri. Ego
malem ὑπὸ.

Ἐπὶ φροντίδων] Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut
supra c. 29. paullo ante med.

7. Καὶ τοὺς δακτύλους καλίσκληκτά] Tolerabile for-

te diviti incommodum, si digiti soli occallescant,
tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, mus-
ca fit, & jam est, hic Gnipho, totus contabuit, ἐκτέ-
τηκεν ὅλον, ut statim dicetur. Quid igitur sibi vo-
lunt hic digiti ? ad computationem pertinent usura-
rum. Puto nempe legendum, quod interpretatur
sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους.
Particulæ καὶ & κατὰ quam facile in Mss. miscantur,
notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mu-
tatio; ponat per ἢ ἀπὸ δύο juncta ἀναλογιζόμενος τοὺς
τόκους ἐ τοὺς δακτύλους. nam revera & usuras & digi-
tos numerat, qui usuras computat digitis vel ad di-
gitos.

9. Σίλφην] Conf. infra Ἀπαθ. c. 17.

B b b b b 3

J. M. G.
M. du S.
19. Οὐκ-

* οἰνοπολεῖς ἢ πλούτων; ὅρῳ^b γῶν ἢ tias tu somnias? Vides igitur Eucraten i-
Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τῷ οἰκέτῃ πρεσ-20ρsum a suo servo . . . hominem senem?
βύτιον ἀνθρώπον; ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία, MIC. Video, ita me Jupiter, paedication-
καταπυγούνην τινὰ, καὶ παρρησιασμόν, καὶ nem, & morbum pathicum, & libidinem
ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρώπινην ἢ γυναῖκα δὲ non humanam : uxorem vero altero in an-
ἐτέρῳ ὑπὸ τῷ μαγείρῃ^c μοιχευομένην gulo a coquo adulterio pollui ipsam quo-
καὶ αὐτῷ. 25que.

ΑΛΕΚ. Τί ἔν ἐθέλοις ἀν καὶ τούτων κλη-
ρονομεῖν, ^d ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν
τὰ Εὐκράτους; ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλε-
κίρυν, λιμῶ πρότερον σπολομένη ἢ τοιούτων
τι ^e πείσονται. χαίρετω τὸ χρυσίον, καὶ 30
τὰ δεῖπνα, δύο ὄβολοι ἔμοι γε πλεόντες
^f ὅτι μᾶλλον, ἢ ταχωρυχείᾳ^g πρὸς ἢ
οἰκετῆ^h. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ
ἦδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἶ-
καδὲ παρ' ἡμᾶς τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαυθις ὅτι 35
ὦ Μίκυλλε.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum
quoque heres fieri, Micylle, & omnia ha-
bere Eucratis? MIC. Nequaquam, galle.
Fame inteream potius, quam tale quid pa-
tiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli
divitiae mihi sint potius, quam ut paries
mihi sic perfodiatur a servis. GALL. Sed
nunc, dies enim jam circa ipsum dilucu-
lum est, domum ad nos abeamus. Reliqua
alias, Micylle, videbis.

α Ὀινωπολεῖς] Ὀινωπόλεις L. Ὀινωπόλεις παρὰ Διδ. b Γῶν] Ita inveni in Ald. Fl. P. H. B. S. Δ' ὡς γ.
ε P. c Μοιχευομένη] Omisit Fl. d ὦ Μίκυλλε] Et hoc abest a Fl. e Πείσονται] Πείσονται Fl. In P. de-
sunt haec quatuor, ἢ τοιούτων τι πείσονται f Ἐγὼ] Ἐγὼ γ. sola.

22. Καταπυγούνην] Καταπυγούνην καὶ ἀσέλγειαν
ἢ τῇ ἀσέλγειᾳ. οὐκ ἔστι δὲ ἀνθρώπινον εἶναι νομίζει. V.

34. Τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ] Τὸ ἐσθλόν, ἔστι μικρὸς σκισμὸς
ἄστρος. V.

19. Ὀινωπολεῖς ἢ πλούτων] Supra Dial. Μοντ. V. f.
etiam passively, ἢ οἰνοπολεῖν πλούτων ἀπολαύοντες.
Long. Ραβ. IV. p. 129. (137.) οἰνοπολεῖ γάμος πλου-
σίας. F. F. R.

20. ὑπὸ τῷ οἰκέτῃ] Subaudi παλαιότρον. F. G.

32. Ἐγὼ] Ex Juno. ἔγω Solar. noster ἔγω fecerat, ut
cum χαίρεται conveniret; concederem, si pro ἡμοῖς
etiam legeretur ἡμῶν δ, quo indicaretur haec sibi re-
spondere. Jam vero nihil opus est, & accuratius in-

spicienti adparet, illud ἔγω propius accedere ad reli-
quarum ἔγω, & errorem tantum typographicum esse,
quia πλεόντες ἔγω, accentu retracto eadem aequae exhi-
bet ac ceterae, adeoque Editorem ne quidem in ani-
mo habuisse, ἔγω dare; quod tamen haud adeo re-
ligiose observarem, si necessitas mutationem suaderet,
aut aliae Edd. bonae notae, vel Codd. ἔγω ha-
berent. F. F. R.

ICAROMENIPPUS, SIVE
HYPERNEPHELUS.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η
ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

MENIPPUS ET SODALIS.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

M E N I P.

М Е Н И П.

Igitur ter mille haec erant a Terra inde
stadia ad Lunam usque, quae prima
nostra mansio. Hinc ad Solem sursum pa-
rasangae circiter quingentae. Hinc vero in
ipsum caelum, & arcem Jovis arduam . . .
& haec fuerint expedito aquilae unius diei.
S O D. Quid haec; per Gratias, Menip-
pe, de astris disputas, & immurmurans ea

Ι **Ο**Υκ ἐν τριαχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς· ἑτά-
 ροι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶ-
 τος ἡμῖν ἑαυτός. τέντευνθεν δὲ ὅτι τὸ ἥλιος
 ἀνω ὠκυσεῖσθαι ὡς πενταχόσιοι. τὸ δὲ
 ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸ ἔρανον, καὶ τιμὴν
 ἀκρόπολιν ἢ τῷ Διὶ, ἢ ἀνοδόν, καὶ
 ταῦτα γένοιντο εὐζώνῳ αἰετῷ μιᾶς ἡμέρας.
ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μέ-
 νιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ψυχῇ πῶς ἀναμε-
 τρεῖς;

* **MENIUNOZ**] Nomina personarum in Fl. in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In B. Inscriptio est *Moscu e Iranu*. a *Tradu*] Omitit P. b *Ma*] Non legitur in O. c *Δε ανη*] *Δ' ανη* O. d *Τη*] Abest ab O. e *Αρεδη*] Sic Edd. omh. *Αρεδη* O.

ἸΚΑΡΟΜΕΝΗΠΟΣ , Ἡ ΚΙΠΕΡΝΕΦΛΟΣΤ' Ἰκαρομέ-
 νησ· ὁ προειρμῶ· ἐπὶ ἡγήσαν' λόγ·, 2^{ος} 2^{ος} (1) τὸ
 πῶτος, εἰς αὐτῶς τ' τὸ δῆματι ὑποκαίρῳ εἰς Ἰκαρον τ'
 Δαυδὶλιν ὑποφωμῶ·, 2^{ος} δι τὸ μαγαλιόφωμον ἐ πω-
 ριζον· ἐ φασματῶδιν, οἱ Μένικπον τ' Κοικον φιλόσοφον
 ἤρμο· ὅρμον, οἱ Πατάρων ὑπάρχον τ' Λυκίας, καὶ τῶ· Ἀ-
 ττιδῶν, δέκα ὑποσημαίρῳ·, χωματῶ· ἦ ἐ συγκαταρ-
 μῶ·, τὸ σῆμα, καὶ οὗτο ἀντικατῶ·, εἰς τὸ ἴψω, ὅμο-
 πρῶς (2) ὅρας ἀνταρῶσιν ὑποφωμῶ· καὶ (3) ὅρας ὅτι (4) οἱ
 πῶτες ἐπί τῃ Φιλοφράτῃ σῶ Τυρῶ τ' Ἀσπασίαν τῷ Τον-
 νῶς ἀναγράφου· βίον, καὶ ἰσὶ ἑρμοσῶς ἰραδῶσι κατὰ
 Κίρῳ τ' Πιλοσποτίου, καὶ διὰ τούτω ἐπὶ ἀντικατῶ Ἀ-
 σπασίαν τῷ προειρμῶν γένη· ἀνδρῶν, ὅμοσ·, φαστῶ,
 ὁμοῖα συνήθη, καὶ τὸ τῷ βίῳ λαίον δυνάμεισιν ἐκασ-
 τῶτες, τμητῶς καὶ συγκαίρῳ, καὶ (5) οἱ μὲν δὲ ὅμοις
 φασματῶν τὸ γένος ἀντικατῶν, διὰ θ' ὁ πῶτος Λυκίας
 φασματῶν αἰολογῶσι τούτω δι τὸ σῆμα αὐτῶ προειρμῶ·,

καὶ ὑπερίφιλα γρατυύσμοι, συζώνουσι τούτοις τ' Ἰκαρον·
λίαν λίαν σπάπτων, ὡς αἱ παροιμιαζήσοι φάσκουσι. V.
Sed suppletis deficientib. ex C.

3. Στάθμος] Μονή. V.

4. Παρισύ[σι] Μέτρος Παρισίαι εὐχάριστος, ἐδὲ
 σάβαιοι λ'. τὸ δὲ σάβαιο, ἄρχωνι ρ'. ἄπειρ καὶ τὸ πλάτος
 πλάτος ρ'. τὸ δὲ μέτρον, σάβαιο ζ'. τῶν δὲ ἑ' ἀρχαιοτάτων
 διακ. βουλή[ι] σάβαιοι τὸ μέτρον αἰσῶ. Στράβων δὲ οὐ γνη-
 ριστός, ἡ ἄλλα δὲ (6) ζ'. V.

Περσέων[α] Ὁ περσέων[α] μέτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπ-
τίους καὶ ὁ μετρώμεν 240 τὸν τῷ Νεφελῇ ἐκείνῳ τὴν
πῆλιν, ἔχον ἐκείνης λ'. ἀρσένος δὲ 6 ὁ χροῦ[α] ξ'. ὁ δὲ γὰρ
ἔχει πένθος λ'. ἐν δὲ ὅμοια τὸ 240 περσέων[α] τοῦτο ἐκείνῳ
πολλῶν ἐστὶ τῇ ἀκρωτηρίῳ (lege ἀκρωτήριον) τῷ Κάμ. G.
(Perfeca est mensura, non Aegyptia; de qua non Xe-
rophon tacuit, sed Herodotus aliiq[ue]. M. d. S.)

(r) ~~Idem~~] Hanc Lacunam V. Codicis & sequentes ex
A. Bolerianae. M. de S.

(2) Ἰσχυρὸς Ἰσχυρὸς Edit. Mutavit

(3) O'vras] Ov' Exc. G. O'vras icta C.

(4) **El wilec ʔawaw]** Pro his tribus ʔawaw cantum C.

(5) Εἰς μὲν τὴν ὑπόθεσιν Πρὸς μὲν τὴν ὑπόθεσιν C. Εἰς μὲν τὴν ὑπόθεσιν V.

(6) ζ.] ζ γ' Excerpta G. quod ipse Excerptor Bruno com-
ponit septem cum semisse. ζγ' est in V.

6. **Audet*.] Hunc locum corruptum esse nullus dubito. In Ox. Cod. pro *audent*, *audent* legitur. Forsan *audent* *quoniam* *est* *causa*, vel *audent* *quia* *x* *r* nam c. 2. *audent* *propter*, inquit, *propter* *tamen* *audere*. M. du S. *Audent*.] Erunt qui *audent* ex O. praeferat, ut ne-

xus sit *ἀποδοτέον* ē ταῦτα γυναικί, tumque comma post
ἀποδοτέον tollendum. Nec displicet. Nam *ἀποδοτέον* tum
substantive valebit *adversus*. Infra de *Lucā*. c. 2. f. va-
riatur in τὸ ἀποδοτέον & τὸ ἄνω ὁδοῦ, quod tamen eodem
redit.
J. F. R.

J. F. R.
12. Sta-

τρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σε ὡδρακο- I
 ληθῶν, ἡλίας καὶ σεληνας, ἔτι δὲ τὰ φορβι-
 κα ταῦτα ^a σταθμούς ^b τινάς, καὶ ὡδρα-
 σάγας ^c ποσειδίζοντες. MEN. Μὴ θαυ-
 μάσης, ὦ ἐταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ ἀγρία
 δοκῶ σοι λέγειν τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς I
 ἑμαυτὸν λογίζομαι τ' ἐναγχεῖ ^d σποδημίας.
 ETAIP. Εἴτα, ὦ γὰρ, καθάπερ οἱ Φοί-
 νικες, ἀστροῖς ἐτεκμαίρεται ὁδόν; MEN.
 Οὐδ', μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἀστροῖς ἐπορεύ-
 μην ^e τ' σποδημίας. ETAIP. Ἡράκλεις, 2
 μακρόν γε τ' ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν
 ἔλαβες καλακοιμηθεὶς ὡδρασάγας ὄλης.
 MEN. Ὁνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι
 λέγειν, ὅς σε τίς ἀφίγμαι ὡδρὰ τῷ
 Διός; ETAIP. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος 25
 ἡμῖν Διοπετὴς πᾶρεσ' ἐξ ἑρανοῦ; MEN.
 Καὶ μὴ ἐγὼ σοι παρ' αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ πά-
 τε αὐτοῦ dimetiris? olim enim, dum sequor;
 te audio, Soles & Lunas, insuper vero et-
 iam grandia nomina, mansiones quasdam &
 parasangas, peregrina ratione memorare.
 MEN. Noli mirari, Sodalis, si sublimia
 satque aëria videar tibi dicere. Summam
 enim apud me nuperae peregrinationis repe-
 to. SOD. Tum tu, o noster, sicut Phoe-
 nices stellis signabas viam? MEN. Non,
 ita me Jupiter; sed ipsis in astris peregri-
 natus sum. SOD. Longum Hercle som-
 nium narras, si imprudens parasangas to-
 tas dormisti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor
 narrare, qui modo de Jove tibi adsum.
 SOD. Quid ais? Menippus nobis a Jove
 demissus e caelo adest? MEN. Ego vero
 ab ipso tibi illo summo Jove advenio ho-
 die,

^a Σταθμούς τινάς] Σταδῖος Γραεῦ. frustra. ^b Τινάς] Abest a Fl. ^c Μακρόν γε τ'] Hoc habent Fl. J. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινά τ' P. & marg. A1W. ^d Ἐναγχεῖ] Λαλιῶν P.

13. * Ὑποκρίζοντες] Ἐνός & ὡγίως & ἀλογισμί-
 ν. V.
 16. Λογίζομαι] Ἀμφω. G.

Ibid. Τῆς ἑναγχεῖ] Τῆς χλιδῆς. G.
 22. Παροισάγας ὄλης] Ὀλοκλήρας. V.
 26. Διοπετὴς πᾶρ. ἐξ ἑρανοῦ] Ἀπὸ τοῦ ἑρανοῦ πεσόν. V.

* Ὑποκρίζοντες] Ὑποκρίζοντας editum ante, & διαλογισμίνας. Emendavit M. du S.

12. Σταδῖος τινάς] Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σε ὡδρακο-
 ληθῶν ἡλίας & σεληνας, ἔτι δὲ τὰ φορβικά ταῦτα στα-
 δῖος τινάς, καὶ ὡδρασάγας ποσειδίζοντες. Et enim jam-
 dudum te sequens audio soles & lunas, & ridicula illa,
 stadia quaedam & parasangas tanquam peregrinum ja-
 ctantem. Vulgo legitur σταθμούς mansiones. sed στα-
 δῖος & ὡδρασάγας rectius junguntur quam σταθμοὶ &
 ὡδρασάγας. Si quis tamen malit vulgatam tueri,
 per me licet, praesertim silentibus veteribus libris.

J. G. G.

Σταθμούς τινάς & ὡδρασάγας] Ad hunc locum ὁ
 πᾶν Γραεῖος adnotavit rectius jungi σταδῖος & ὡδρα-
 σάγας. Moveret me Viri Eruditissimi auctoritas, ut
 in eandem cum ipso sententiam confunderem, nisi
 σταθμοὶ saepe alibi cum ὡδρασάγας junctos offendis-
 sem apud Graecos. Frequentissime apud Xenoph. in
 L. I. Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec
 duo juncta reperiuntur, sc. in Libro de Conscr. Hist.
 Τὸ δὲ ἐπὶ τοῖς τόποις αὐτοῖς ψυδῶν καὶ ὡδρασάγας
 μόνον, ἀλλ' & σταθμοὶ ὄλης: At vero in descriptione lo-
 corum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam
 statthmos. Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. Sed

praeter haec, inquit, fuerunt parasanga & statthmos;
 hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadis;
 statthmum vero quatuor parasangas paucos conficere. &c.
 Haec in Observatt. Crit. p. 66.

L. Bos.

14. Διαίσιμος] Conf. supra Orx. c. 42. f. M. du S.

17. Καθάρως οἱ Φοίνικες] Nautae peritissimi. Aratus
 de Cynosura Phaeonom. v. 40. τῇ δὲ ἑρᾷ Φοίνικας πέ-
 σιναι πρῶτον θάλασσαν. Et mox v. 45. τῇ καὶ Σελήνῃ
 ἰδυτάλα ναυτῶν. π. τ. λ. J. M. G.

22. Καλακοιμηθεὶς] Conf. Gall. c. 6. f. M. du S.

23. Ὁνειρον γὰρ, ὦ τὰν δοκῶ σοι λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν.

Th. M.

Ὁνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν] Unde Marcil. ma-
 lam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plu-
 rimis jam recte inveni.

J. F. R.

Ibid. Ὁ τῶν] Habebat P. Edit. cum Fl. J. H. S. &c.
 Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet,
 ut apud Aristoph. Plut. 66. Ὁ τῶν, ἀπαλλάττω ἀπ'
 ἑμοῦ, & ibid. 377. Ὁ τῶν ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ
 πᾶν, ubi & longum est in metro, errare non possu-
 mus, si circumflectamus; nam ubique circumflectitur
 ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad
 Aristoph. locum priorem copiose adductis. Quia au-
 tem

die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus sum. SOD. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, & ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublati sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conijcere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila. MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui

νυ Διὸς ἦκω τήμερον, θαυμάσια ἔ' ἀέσας
ἔ' ἰδὼν εἰ δὲ ἀπίστευς, ἔ' αὐτὸ τῷτο ἰσχυρ-
οευφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχῆν.
ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεοπέσει, ἔ'
Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, χαί-
' ὅπ' ἔγεις ὦν, ἀπίστευ' ἀναιμὴν ἰσχυρὸν
ἀνδρὶ, χαί, ἵνα καθ' Ὀμηρον εἶπω, ἥ
ἐβρανίωνων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ
δοκεῖ, τίνα τρόπον ἥρως ἄνω, ἔ' ὁπότεν
ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος;
τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τ' ὅψιν ἐ πάντων ἔοικας ἐκεί-
νω τῷ Φρυγί, ὥστε ἔ' ἡμᾶς εἰκάζειν ἔ'
ὥστε οἰνοχοῦσόντά πε ἀνάρπαστον γεγονέναι
πρὸς τῷ αἰετῷ. MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκά-
πων δ' ἦλθες εἰ, ἔ' θαυμαστὸν ἔδεν, εἰ σοι
τὸ πρῶτον τῷ λόγῳ μῦθος δοκεῖ προσ-
φερέειν· ἀτὰρ ἔδεν ἐδέξασέ μοι πρὸς τ' ἀνοδόν,
ἔ' ἔτε δ' κλίμακα, ἔ' τε παιδικὰ γενέσθαι τῷ
αἰετῷ.

οὐβρανίωνων] Οὐβρανίων male Fl. f Kai] Abest a Fl.

30. Τὸ πέρα πίστεως] τ' ἵπ' τὴν πίστιν. V.
38. Ἐκείνῳ τῷ Φρυγί] Ὁ θαυμάσιος ὁ Φριξ μακραί-
σκα ὁ ὁπότεν· τοῦτο ἡρώδης ὁ Ζεὺς, ἔ' μετὰ βλαβείας εἰς αἰ-

τὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐπαίψεν αὐτὸν αἰσχρῶς. V.

43. Προσφερέειν] Ὁμοίως. V.

45. Ὅτε παιδικὰ] Ἐπιδείκναι. V.

τ' ἵπ' τὴν] ἵπ' τὴν διὰ τὴν Editā. Sed cum abest διὰ in G. C. & V. merito deleui quod vel sine Codd. delendum erat. J. F. R.

tem video in Luciani Edd. etiam deinde τὸν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. Ed. Hag. & Aesop. F. IX.

26. Διοπτῆς] Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9. Διοπτῆς, idque posterius apud Homerum frequens, ut Il. II. 174. &c. J. F. R. Διοπτῆς — ἔ' ἐβρανίωνων] Cl. Davisius ad Cic. de Nat. Deor. I. c. 16. p. 41. haec glossæmatis rea facit, & ἔ' ἐβρανίωνων delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Rev. Th. Wopkens in Lectr. Tull. p. 124. „ Equidem hanc styli abundantiam ex ipso „ Luciano alisque cujuscumque Linguae Auctoribus „ probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ci- „ ceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, „ qui sic de Finib. L. IV. c. 18. qui ad honestatem a- „ lund adiungunt, quod ex eodem genere non sit. Min. „ Fel. Oct. c. 16. Dicam equidem, ut potero, pro vi- „ ribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse „ vir Cl. ex Dione Chrys. Or. VII. p. 118. μάλιστα ἐ- „ ρῶσιν ἡγοῦντο τῶν πολλῶν διακρίων, ἃ δὲ ἐ τοῖς „ πολλοῖς ἰδοῦσι, πρὶν τὴν τῶν πλουτῶν καὶ τῶν ἄλλων, ἃ „ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I. Cor. IV. 47. (leg. „ XV. 47.) ὁ πρῶτος ἰσχυρὸς ὡς ἡς χαίρει. (Sic „ Tom. II.

etiam ibi editum; At in Epist. Pauli legas χαίρει) Plura exempla Latina vid. ap. eumd. Wopk. ad L. I. de Divinat. c. 33. p. observat. 258. Sed non concedo in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse; nam ait primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse additum; adeoque nihil hic abundat, nihil est quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum; nam & supra Imag. l. c. c. 9. ἔ' ἐβρανίωνων additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ Διοπτῆς, ὡς ἀληθῶς, οὗτοι τ' ἔ' ἐβρανίωνων ἡρώδης. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20. m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ὡς ἔχουσι, quem ipse Davis. probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias Synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκα ἐ κατήρχομαι, ob quod Aristophanes Ran. 1187. Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. J. F. R.

35. Οὐβρανίωνων] Οὐβρανίων hic male scribi in Fl. patet ex Homer. Il. A. 570. & passim; nam quia addit & verbo Homericō usurum, etiam illud inde petendum.

Cccc

62. Αἰετῷ

αὐτῷ. οἰκέειν γὰρ ἢ μοι τὰ πτερά. ΕΤΑΙΡ. Τέτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφη-
αδα, εἶγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθευς ἡ-
μᾶς ἱεραξ τις ἢ καλοὺς ἐξ ἀνθρώπων γενό-
μεν. ΜΕΝ. Ὅρθως, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἔστι
ἀπὸ σκοπῆς εἰσάσας. τὸ Δαίδαλον γὰρ
ἐκεῖνο σόφισμα τῷ πτερόν καὶ αὐτὸς ἐμηχα-
νησάμεν.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ ταλμηρότατε πάν-
των, οὐκ ἐδεδόκεις μὴ καὶ σὺ πτερὰ δα-
λάσῃς^a καὶ ἀπεπτοῖν, Μενίππειόν τι πτε-
λαιγῶ^b ἡμῖν ἀποδοῖς τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς
ὑπὲρ τῷ σεαυτῷ ὀνόματι; ΜΕΝ. Οὐδαμῶς.
ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρῶ^c, ἄτε κηρὶ τῷ πτέρωσι πρ-
μοσμένῳ^d, ἐπεὶ δὴ τάχις πρὸς τὴν ἡλιοβό-
ρον^e ἐτάκῃ, πτερορρύνσας, εἰκότως κατ-
έπεσεν ἡμῖν δὲ^b ἀκήρως ἢ τὰ ἀκύντε-
ρα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ'
ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν
τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὡς δὲ πῶς αὐτὸν εὐ-
δῆστον^f narrationis perducis. ΜΕΝ. Sic fere-

meas mihi alas habuerim. SOD. Jam supra
ipsum Daedalum est, quod narras, si qui-
dem praeter caetera, nobis non sentienti-
bus, accipiter vel graculus ex homine factus
est. MEN. Recte sodalis, nec procul a sco-
po conjecisti. Daedaleum enim illud ala-
rum commentum ipse quoque machinatus
sum.

3. SOD. Tum tu, audacissime omnium,
non metuebas, ne tu quoque, in quam-
cunque maris regionem delapsus, Menip-
peum quoddam pelagus nobis, sicut Ica-
rium, tuo signatum nomina faceres? MEN. Nequaquam. Nam Icarus, cujus
O pennae cera aptae erant, cum primum illa
ad solem liquefacta esset, defluentibus pen-
nis non potuit non decidere: at nostrae si-
ne cera fuerunt alae. SOD. Quid ais? jam
enim nescio quomodo sensim me ad verita-
tem narrationis perducis. ΜΕΝ. Sic fere-
Aqui-

a Καίπετος] Πάντων tantum Fl. Vulgatae vero favet P. b Ἀκέρως] Bene J. & V. Ἀκέρως cett. male.
Ἀκέρως marg. A1.

59. Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρῶ^c Ἰκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαίδαλου. ὅτε
αὐτὸς ἐπί τοῖς πτεροῖς εἰς τὸ πνεῦμα, ὡς πτερὶς ὁ Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς
ὕψος, τῷ κηρὶ λυθὼς τῷ πτερόν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε.
καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέρατος. Ὁ Δαίδαλος δὲ

κουρὸν ἐπετάκῃ διὰ τὸ πτερὶς ἄλλ' ἔστι αὐτῷ εἰς αὐτὸν
ἐπὶ ἀνελεστέως τῷ πτερόν. V.

62. Τὰ ἀκύντερα] Τὰ ἀκέρως τῷ πτερόν, τὰ οὐκ ἔχοντα
πτερόν. V.

* Ὅτι] Bene sic deduxit Solan. cum antea edideretur ἐτι.

62. Ἀκέρως ἢ τὰ ἀκύντερα] Benedictus celorum e-
rans sine cera penna: At nulli bono istae celeres. Ita-
que Erasmus citra ullam ceram erant penna. Nec ta-
men id sufficiat. Melius vertissent ala vel penna vo-
latiles. sic mox c. 10. Πρὸς ἄκρως τοῖς ἀκύντεροις λαβὼς
τινας τὰς χειρὶ παρασκευάσας, imperfecte summis pen-
nis. Vide ad I. Ver. Hist. c. 13.

Ἀκέρως] In Icaromenippo inducit Lucianus Me-
nippum narrantem, quemadmodum iter per nubes &
sidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in in-
itio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit,
exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam
εἰς τοῖς ἄκρως πτεροῖς ἀπεπτοῖν. rogantique num non
tenuerit exemplum Icarī, At, inquit, Icarus, quip-
pe qui alas cera allitas gesserit, simul ac illa cera ad
solem cito esset liquefacta, una cum alis delapsus, ut
pennae erant, cecidit: ἡμῖν δὲ ἀκύντερον ἢ τὰ ἀκύντερα. Quid
hanc ultima ex praecedentibus aliud possunt notare,
quam, nobis vero alas erant non ceratae? At id non
est ἀκέρως, quippe quod a κηρὶ, peritino, dedu-

ctum significat integer, sincerus, inviolatus. Video
equidem hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut si-
gnificentur alae quasi inviolatae, satisque firmae. At
quanto venustius, cumque praecedentibus convenien-
tius, si unius literae mutatione legatur ἀκέρως. Καρὶ
cera illino: inde κηρὸς ceratus; hinc ἀκέρως. Nam
certe quamquam quis contendere velit, per ἀκύντερον
ἀκέρως posse hic, ut dixi, commode intelligi alas in-
violatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & to-
ta antithesi, quam facit Menippus suas inter & Icarī
alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκέρως. Quae
emendatio nostra si probetur ab Eruditis, nove voca-
bule lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata est.
Frustra namque in Graecarum dictionum lexicis τὸ
ἀκέρως quaesieris.

Ἀκέρως] Sic recte Ven. utraque; reliquae omnes
ἀκέρως, mendose.

Ἀκέρως] Optime sic Cl. Jans. conjecerat, & pa-
ruissem sic emendanti, etiam vel in nulla Ed. invenis-
sem. Jam veno, quis J. & V. ἀκέρως habent, co-
ala-

Aquilam cepi bene magnam, & vulturem de robustis illis, horum alis abscissis . . . sed potius totum ab initio inde consilium, si tibi otium est, persequar. SOD. Omni- no vero. Suspendus enim sum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem obse- cro, me contemnas, ab initio tuae narratio- nis auribus quasi suspensum.

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepi- dum est spectaculum, hiantem amicum, destituere, eumque suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum exami- nandis vitae rationibus, ridicula, & humi- lia, & infirma, humana omnia deprehen- dissem, divitias dico, & imperia, & po- testates: contemtis illis, (qui studium cir- ca ista obstare putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipsum hoc universum respicere, ten-

μεγάλην συλλαβὴν, ἔτι δὲ γῆρας τὴν καρ-
δῶν, ἀποτεμὸν αὐταῖς ὁλίαις τὰ πλεονά,
μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐξουσίαν,
εἰ σοι σχολή, ὦ δέμμι. ΕΤΑΙΡ. Πάντ' ἔ-
στιν, ὡς ἐγὼ σοι μετῴρος εἰμι ὑπὸ τὴν λῶ-
γῶν, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἡδὴ κέχρηται τὸ
κρᾶσις, καὶ μὴ δὲ πρὸς Φίλιον με ἀφείδης,
ἀλλ' οὐ τὴν διαγῆσιαν ἐκ τῶν ἁπλῶν ἀπληροῦμαι.

MEN. Ἀλλοι τοῖον. ὃ γὰρ ἀστὺν γὰρ τὰ
δῖαμα, κεχρηνὸτα Φίλιον ἐγκαταλιπὼν,
καὶ ταῦτα, ὡς σὺ φῆς, ἐκ τῶν ἁπλῶν ἀπλη-
ροῦμαι. ἐγὼ γὰρ ἐπεὶ τὰ τάχιστα ἐξετάζω
τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ
ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὐρισκόν,
πολύτῳ λέγω, καὶ δόχας, καὶ διαστάσεις,
καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὰ πλεονά ταῦτα
σπουδὴν ἀσχολίαν τῇ ἀληθείᾳ σπουδάζων
ὑπολαμβάνω, ἀνακίπῳ τε, καὶ πρὸς τὸ
πάντ' ἀποβλέπω ἐπιυρόμην. καὶ μοι ἐν-
ταῦτ

ε Δέμμι] Nil mutant Edd. d Μὴ δὲ] Sic Fl. J. H. B. M. P. S. e Ἀποβλέπω] Ἀποβλέπω Fl. Vulga- cum servat P.

67. Ἀστὺς ὁλίαις τὰ πλεονά] Σὺν ἀστὺς ὁλίαις. ὁ- λίαις δὲ λόγους ὁ τοῖς ἄλλοις. V.

54. Ἀστὺς] Ἠδὲ. G.

alacrius ita dedi; vulgatum enim prae illo nihili est, neque Cl. Gronov. veram lectionem vidit, quae tamen in ipsa quam inculsat versione, latebat. Quod autem Cl. Jenson. addit, frustra in Lexicis τὸ ἀκέραιον quaeri, ignoscat, si monuero, apud Suidam inveniri, qui id verbis distertis ab ἀκέραιον distinguit, dicens: ἀκέραιον ἀφαιρετὸν — ἀκέραιον δὲ ὁ δῖος καρπός. Vid. illum v. Ἀκέρ. Nec jam dubitabis, quin vox sit proba.

J.F.R.

69. Δέμμι] Mirabar nullam Edd. δεξίμμι habere, quod Nostro usitatus. Sed alterum eodem redire nemo ignorat.

J.F.R.

70. Μετῴρος εἰμι] Confer supra ad Jov. Trag. c. 4. De καὶ τῶν ἁπλῶν. vid. Addenda.

J.F.R.

72. Μὴ ἀφείδης] Usus talium formularum in pre- cibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3. pr.

J.M.G.

80. Πλείους] Pluralis hic rarior aliquanto; Nostro tamen haud infrequens. Vid. ad Herodot. c. 9. Ad- de Tox. c. 45. & Diad. Sic. l. c. 71. Καὶ μεγίστην πλεονά- τος ἔχον.

J.F.R.

81. Καταφρονήσας — ἐπιυρόμην] Verba haec Menip- pi non assecuti sunt Erasimus & Salmuricensis inter- pres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τῶν πλεονά ταῦτα ἀσχολίαν τὴν ἀληθείᾳ σπουδὴν ὑπολαμβάνω, ἀνακίπῳ τε, καὶ πρὸς τὸ πάντ' ἀποβλέπω ἐπιυρόμην, interpretantur;

Contempts his atque horum studio, adiectione animo ad ea quae sunt vere bona, hinc emicare, & ad uni- versi naturam suscipere sum conatus. ἀσχολίαν τὴν ἀληθείᾳ σπουδὴν ὑπολαμβάνω, non est adiecto animo ad ea quae sunt vere bona. sed haec significant eum praecedenti- bus καὶ τῶν πλεονά ταῦτα σπουδῇ, & eorum rerum stu- dium abstractionem a veris bonis esse ratus, sursum ocu- los tollere, & universum respicere studui. ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur & abduci- tur a negotio & re quadam.

J.G.G.

82. Σπουδὴν] Foris χυδαίον.

F.G.

Σπουδαίον] Quid Gajetus sibi velit χυδαίον futilibus corrigens, non intelligo: nam quum paulo ante de futilibus dixerit Lucianus, jam sermonem ad opposi- ta convertit, adeoque jam utilia, non futilia quaerit, quare vulgata sese omnino recte habet. Neque quem- quam credo dubitaturum, σπουδαίον non solum de homine dici, uti ap. Isocr. Or. ad Democ. pr. τῶν δὲ τὴν σπουδαίαν φιλοῦσι καὶ αὐτὸν ὁ πᾶς αἰὼν ἐκαύψων. sed & de rebus bonis, & μεγάλῃ ποσειδι, i. e. cura nostrae dignis, aliquem adferrem illud Herodiani V. 4. 15. ἐκ- κεντράχων — ἐπὶ τῶν σπουδαίων συμφορῶν. Rursus Isocr. eod. Or. ad Dem. duab. pag. post pr. ὃ δὲ ψυχῇ καὶ σπουδαίῳ λόγῳ αὐτῶν πείσονται. Ut sexcenta alia exempla omittam.

J.F.R.

Ccccc 2

92. Ὡς

ταῦτα, πολλήν τινα παρείχε τ' ἄπορίαν, 8
 πρῶτον μὲν αὐτὸς ἔτ' ὁ ἑαυτοῦ σοφῶν
 καλέμενος κόσμος. ὃς γὰρ εἶχον εὐρεῖν ἔθ'
 ὅπως ἐγένετο, ἔτε τ' δημιουργόν, ἔτε δὲ
 χην, ἔθ' ὃ, τι τὸ τέλος ἔστιν αὐτῶν. ἔπει-
 τα δὲ χεῖν μέρ' ὁπισθοποῶν, πολὺ μάλ- 90
 λον ἄπορουν ἠναγκαζόμεν. τῆς τε γὰρ ἀστέ-
 ρας ἐώρων ὡς ἔτυχε τῷ ἑαυτοῦ διερχομένῳ,
 καὶ τ' ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθεν εἰ-
 δέναι, μάλιστα δὲ τὰ χεῖν τ' σελήνην ἄτο-
 πὰ μοι, καὶ πασιελῶς ὡς ἀλόχα κατεφαί- 95
 νετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων
 ἄπορρητόν τινα τ' αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον.
 ὃ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴν ἀφ' ἑαυτῆς, καὶ
 βροντὴν κατὰρραγῆσα, καὶ ὑέτος, ἢ χιῶν, ἢ
 χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκα-
 στα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐκ ἔτι ἐπιδοῦν ἔτι διεκρίμην, ἄριστον
 εἶναι ὑπελάμβανον ὡς τῶν φιλοσόφων
 τέττοι ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὥμην γὰρ
 ἐκείνης πᾶσάν γε ἔχον αἰετὶν τ' ἀλήθειαν.
 ἔτι δὴ τῆς δέξινος ὁπλιζόμενος αὐτῶν,
 ὡς ἐν τερμῇ, προσώπῳ τε σκυδρω-
 πότῃ, καὶ χροῶς ὡχροτῇ, καὶ γενεῖ βα-
 δύτῃ (μάλα γὰρ ὑφαγόραι τινες, καὶ ἑρα-
 νογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνη-
 σαν) τέτοις ἐγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ συχρὸν
 δακρύον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν,
 τὸ δὲ εἰσαυθὶς ἀποδῶσθαι ὅτι κεφαλαίῳ τ'

stabam. Et hic mihi multam dubitationem
 objecit primo quidem ipse hic, qui a sa-
 pientibus mundus vocatur. Neque enim
 invenire poteram, quomodo exstitisset, ne-
 que opificem, neque principium, neque
 finem illius, quis esset. Deinde per partes
 cum considerarem, multo magis etiam co-
 gebam dubitare. Stellae enim videbam forte
 fortuna per caelum sparsas, & Solem ipsum,
 quid tandem esset, cupiebam cognoscere.
 Praesertim vero Lunae natura mihi admira-
 bilis, & omnino a sententiis meis aliis re-
 mota videbatur: & multiplicem illius figu-
 rarum diversitatem occultam quandam causam
 habere putabam. Verum etiam fulgur
 illud impetu per omnia ruens, & prorumpens
 tonitru, & pluvia, aut nix, aut gran-
 ido delabens; haec quoque omnia vel conje-
 ctura, vel signis erant mihi impervestigabilia.

5. Ita igitur animo affectus cum essem,
 optimum factu judicabam, de philosophis
 hisce discere singula. Putabam enim, illos
 certe, quidquid verum est, posse dicere.
 Sic ergo delectis illorum optimis, quantum
 colligere licebat e vultus tristitia, & colore
 pallido, & menti hirsutiae, valde enim alti-
 loqui & coeli consulti homines statim mihi
 videbantur: his ergo me cum commisisset,
 magna vi pecuniae partim e vestigio reprae-
 sentata, partim in futurum pro summa &
 fastigio sapientiae promissa, postulabam do-
 cere,

α. ὑπελάμβανον] ὑπολάμβανον P. sola.

98. Διαίτῃσιν] Ὀρμίσσας. V.
 2. Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] Ἀδελφ. V.

* ὑφαγόραι] ὑφαγόραι bis editum antea. Contextit M. de S.

92. ὡς ἔτυχε] Sine ordine, semere. Vid. Bud. Comm.
 L. G. p. 471.

8. Σκυδρωπότῃ] Solemne fuisse hypocritis triste
 ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab
 Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, Rev. J.
 Elmer. Observatt. ad Euang. Matth. VI. 16. ubi hoc
 aliaque Luciani advocat. J. F. R.

10. ὑφαγόμενος] Hom. Od. A. 385. M. de S.

15. Μυτισηρόν] Ἀνίστορος. in Nubibus passim So-
 crates hoc nomine tradit; ut μυτισηρόν speculato-

20. * ὑφαγόμενος τῶν] ὑφαγόμενος, ὑφ' αὐτῶν λέγωντες.
 Οὐρανογνώμονες δὲ, ὑφ' αὐτῶν φησὶν. V.

rem ac nugatorem, vs. 125. eum dicentem inducit:
 ἀποδοῦναι ἑαυτῷ τὸ ἥλιον, & paullo post: Ἐξῆς ὁ
 δὲ τὰ μετέωρα πρᾶγμα δεικνύει. 359. μυτισηρόν
 summum. At 332. μυτισηρόν ejus scētorum
 vocat: Vocabulo vero μυτισηρόν utitur Scholiast.
 ejusdem ad vers. 330. J. F. R.

30. Τὸ αὐτὸ] Xenoph. Ἀπομν. I. p. 413. 35. ὃ τὰ
 τὰ δὲ αὐτῶν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & La-
 tantius III. 28. (Qui quoniam ratio illis non quadra-
 bat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii,
 τὰ

ceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum hujus universi edificare. At illi, tantum aberat ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam majores me dubitationes conjicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se diffederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen & caeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: & tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formam enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate nossent, in-

σοφίας διομολογησάμενοι, ἤξιον μείωρ-
λέσχης τε διδασκαλῆς, καὶ τῶ ὄλων ἀγα-
κόσμησιν ὁ καλαμαθεῖν. οἱ δὲ τοσούτον ἄρα
ἐδέησάν με τῆ παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀ-
παλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μέγας σοφίας φέ-
ροσίνες ἐνέβαλον, ἀρχὰς τινάς, καὶ τέλη,
καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ
τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι με καλαχέουσιν. ὁ δὲ
πάντων ἔμοιγε ἔν ἐδόκη χαλεπώτατον, ὅτι
μηδὲν ἄτερ πατέρω λέγοντες ἀπόλωθον,
ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία,
ὅμως πείθεσθαι τέ με ἤξιον, καὶ πρὸς τὸ
αὐτῷ λόγον ἕκαστον ὑπάγειν ἐπειρώτο.
ΕΤΑΙΡ. Ἀτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ
ἄνδρες, ἐτασάζον πρὸς αὐτὸς πρὸς τὸ ὄν-
τον, καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ πρὸς τὸ αὐτῷ ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταίρε, γελάσῃ
ἀκύνσας τὸ τε ἀλαζονείαν αὐτῷ, καὶ τὸ ἐν
τοῖς λόγοις τερατουργίαν. οἶγε πρῶτα τὸ
ὅτι γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶ χαμαὶ ἐρ-
χομένων ἡμῶν ὑπερέχουσιν, ἀλλ' ἐπὶ ὁξυ-
τερον τῷ πλεονεξίῳ δεδορκότες, ἐνιοὶ δὲ ὑπὸ
γῆρας, ἢ ἀρχαίας ἀμεβλύωτοσιν, ὅμως ἐ-
ραυῶ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸ ἥλιον
ἀεεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τῆ σελήνης ἐπε-
βάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶ ἀστέρων καλαπυσόν-
τες, μεγέθη τε αὐτῷ, καὶ ἀκμήματα διεξή-
σαν. καὶ πολλὰ κίς, εἰ τύχοι, μηδὲ ὁπρό-
σοι σταδίῳ Μεγαρόθεν Ἀθηναζέεισιν ἀκριβῶς
ἐπι-

b Καταμαθεῖν] Μαθεῖν Fl. c Καὶ τέλη] Non habet Fl. d Αἰτοῦ] Αἰτοῦ Edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτοῦ. e Ὅπσοι σταδίῳ] Nil variant Edd.

15. ἤξιον μετριοφύλης τε] Περὶ τῶ ὑφανίου φιλοσοφῶν. V.

18. Ἐδέησαν] Ἀπὸ τῶ οὐκ ἔχοντων. V.

33. τῆ τερατουργίαν] Μεταβολογίαν. V.

34. τῶν χαμαὶ ἐρχομένων] Ἀπὸ τῶ ἀνθρώπων. V.

+ Τερατουργίαι] Τερατουργίαι, μεταβολογίαι Edit. Clav. Emendavit

M. du S.

tam incerti fuerunt, sibique saepe contraria diferen-
tes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac
dijudicare non possis.) M. du S.

34. Χαμαὶ ἐρχομένων] Hom. Il. E. 442. Adde supra
Hermos. c. 5. M. du S. Gesto. ἐρχομένων legit. Sed vid.
Addenda. J. F. R.

43. Σταδίῳ] Quia Latinis stadium, an ἐπὶ σταδίῳ

quasi vixit Solan? quum τὸ σταδίον usitatum, ut ap. So-
lian. X. 4. &c. Herodot. L. 2. p. 167. aliosque saepe.
Sed Gracis & ὁ σταδίος dici, nisi satis notum, vid.
Euang. Luc. XXIV. 13. Joan. VI. 19. & passim. Item
Thucyd. IV. c. 3. ἀπὸ τοῦ τῶ σταδίου — τὸ σταδίον.
Nostrium supra I. Ver. Hist. c. 3. pr. σταδίου τριῶν. Ec
31. f. σταδίῳ ἀγρόσμοι. &c. J. F. R.

Ccccc 3

57. Ma

ἔπι τ' ἀμφοῖν, τὸ μέγα δ' ἔσθ' ὅτι σελήνης, καὶ τῆς ἡλίου χωρίον ὅπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, 45 ἔτόλμων λέγειν, ἀέριον τε ὕψος, καὶ θαλάσσης βάθος, καὶ γῆς περὶ πόδας ἀναμετρῶντες, ἔτι δὲ κύκλους καὶ ἀναγραφὰς, καὶ τρίγωνα ὅτι τείραγωνοῖς ἀστρονομίᾳ, καὶ σφαῖρας τινὰς ποικίλας, τὸν ἄνθρωπον δὲ οὐρανὸν δὴθεν 50 αὐτὸν ὁπμιέμεντες.

Ἐπεὶ δὲ καὶ κεῖνο πᾶσι οὐκ ἄγνωμον αὐτῷ, καὶ παντελῶς τελευτωμένον, τὸ πᾶν ἔσθ' ὅτι ἀδελφῶν λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκά- 55 ζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονογενὲς δὲ διομνημόνως, μύθρον μὲν εἶναι τὸ ἥλιον, καὶ οἰκείας δὲ τὴν σελήνην, ὑδατοποιεῖν δὲ τὰς ἀστέρας, καὶ τῆς ἡλίου καθάπερ ἰμοιᾶ τινὶ ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶνται, καὶ ἀπασιν αὐτοῖς τὸ ποτόν ἐξ ἑκείνης ἀφαιρῶνται.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητά, ὅποση ἔσθ' ὁ λόγος, ῥαδίον καὶ ἀμαθεῖν. καὶ σκοπὴ πρὸς Διὸς εἰς ἐν γυνόντων ὅτι τὰ δόγματα, καὶ μὴ πᾶσι 60 ὡς πολλὰ διετηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ πᾶσι τῶν κόσμων γνώμη ἀφαιρῶνται, εἴγε

terjecta inter Lunam & Solem regio quot fit ulnarum, auderent dicere : aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, caelum nempe ipsa permittentes.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispense.

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Jovem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se distantes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis genera-

a. Αὐτὸν ἐπιμαρτυροῦντες] Ἀναμνηστικὸς Fl. omisso αὐτὸν. Vulgatum est in P. δ. Kai] ἄλλοις est melius a Fl. e. ἔστι] ἔστι in L. Vulgatam servat Fl. δ. Πάντα πολλὰ] Sic Edd. excepta J. quae παραπολεῖ. Unde παραπολεῖ facit Sol. Παραπολεῖ marg. A1.

52. (1) Ἀγνωμον] Ἀνίστησι. G.
57. Μύθρον μὲν] Σίδηρον πεποιημένον. V.

(1) Ἀγνωμον] Male sic celebratur : Οὐρανοποιῶντος] Ἀνίστησι. Sed in Mf. V. recte ad ἀγνώμον referrebat.

65. (2) Εἰς οὐρανὸν ἐστὶ] Εἰς γυνόντων ἀλάλεις, καὶ πλεονάζουσιν. V.

(2) Εἰς γυνόντων] Alter nostri Luciani Codd. & quidem melius, quod C. etiam confirmat. M. du S.

57. Μύθρον] Vide Plutarch. 295, 1. & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, Diog. Laërt. p. 35. A. M. du S.

62. Τὸ ποτόν] Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἑσθ' non displicet : sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. J.F.R.

65. Ἐν γυνόντων] Intellige οἰκίαι. F.G.
Ἐν γυνόντων] Adscripserat margini Basf. Vir quidam doctus οὐ γυνόντων, male. Conf. c. 16. Et Bis Accus. c. 10. pr. & 31. f. Recte cepit ellipsin ὁ γυνόντων, & eodem redit ὁ γυνόντων an οἰκίαι, aut simile quid intelligas. Ita ἐκ Κλαυδίου vidimus supra in Ἀσπίδι pr. ad verba ἐκ τῶν ἰσχυρῶν. Atque alibi ex Homer. II. 2. 47. οὐκ ἀφαιρῶνται. Quod hic eo repetimus, ac quis tironum

hinc inferat, ut vel hic genitivum regere. J.F.R.

85. Kai ἔσθ' ὅτι πρὸς αὐτὸν ἀφαιρῶντος καὶ ἀναγινώσκον] Interpres : eos damnantes qui de hoc veluti uno quopiam dispensarent. αὐτῶν delendum videtur, si Gracae loquutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mf. est αὐτῶν. quod nec ipsum hic locum habere potest. J.F.R.

Ibid. Τὸν ὅς ἐστι πρὸς αὐτὸν ἀφαιρῶντος καὶ ἀναγινώσκον] Apparet prorsus Erasmus, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτῶν, quod omnino requiritur. J.G.

86. Αὐτῶν] Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est : maxime hic, quare quum Cl. Gress. recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus

χαί οἱ μὲν τῶν ἄλλων ἁπάντας θεὸς ἀπελά-
σαντες, ἐνὶ μόνῳ τῷ ὅλῳ δέχην ἀπένεμον·
ὥστε ἡρέμα καὶ ἀχθεδναί με, τοσαύτῃ σπο-
ρίαν θεῶν ἀκούσα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψι-
λευόμενοι, πολλὰς τε αὐτῶν ἀπέφαινον, καὶ
διελέμενοι, τῷ μὲν τινι πρῶτον θεὸν ἐπε-
κάλων, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον
τῷ θεότητι. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ
ἄμορφον ἡγνόντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς πρὸς
σώματι αὐτῶν διενόοντο. εἴτα καὶ προνοεῖν
τῷ καθ' ἡμᾶς πραγμάτων ὅτι πᾶσι ἐδόκεν
οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσαν τινες, αἱ οἱ συμπά-
σης ὑπὸ μελέας αὐτῶν ἀφιέντες, ὥστε ἡ-
μῖς εἰδόμενοι σπολύνειν τῶν λειψυγίων τῶν
παρηγηκότας· ὅθεν καὶ ὅτι μὴ τοῖς κομι-
κοῖς δορυφορήμασι εἰκότας αὐτῶν εἰσάγου-
σιν. ἐνιοὶ δὲ, ταῦτα πάντα ὑπεβάντες,
ὅδε τῷ δέχην εἶναι θεὸς τινὰς ὅπτις τευον,

dejerabant. Et alii quidem reliquis Diis
omnibus exactis, uni soli rerum omnium
imperium tribuebant, adeo ut intra me ae-
gre ferrem, cum tantam audirem Deorum
inopiam: alii contra liberaliores, & multos
pronunciabant, & divisim provinciis, unum
quendam primum Deorum vocabant, aliis
secundum aut tertium divinitatis honorem
tribuebant. Praeterea quidam incorporeum
quiddam & forma carens dicebant Deum;
alii de eo tanquam de corpore cogitabant.
Tum etiam curam gerere rerum nostrarum
non omnibus videbantur Dii: sed erant
quidam qui omni illos cura solverent, uti
nos solemus seniores liberare ministeriis.
Nulla enim in re non comicis satellitiis fimil-
es illos introducunt. Alii haec omnia su-
pergressi nec esse omnino Deos credebant,
sed

a O] Sic ex L. & Bz. dedi. O] Edd. cett. O] Fl.

b Παρηγηκότας] Παρηγηκός male Schol.

93. Τὸν ὅλον ἀρχὴν] Εἰς Μυσία λήγειν τὰς. V.
(Tu lege Laetantium. Sed paulo supra de Pythagora
intelligitur. C.)

98. Τῶν δὲ, τὰ δεύτερα] Τῶν Συμπληρωμάτων λέγει. V.

99. Ἐτι δὲ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλης ἀφ' ἑαυτοῦ. V. Mox ibi-
dem: Ἐτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι ἔστι μορφοῦν] Τὸν Πλά-
τωνα. καὶ καὶ (1) αὐτὸς τὸ θεῖον ἔστι ἡ ὅλη ἀσώματα ἴσ-
ταται, καὶ ἀκαλογίας (2) ταῦτα κατασκευάζει. V.

1. Οἱ δὲ] Τῶν Στωϊκῶν λέγει. G. In C. est μέ. E-

(1) Ἀσὶς] Ἀσὶς δὲ ἀσώματος male Editum ex V. Jam cor-
rexi ex C.

(2) Ταῦτα] Ταῦτα erat in Edd. Correxit J. F. R.

(3) Παρηγηκός] Παρηγηκός edebatur ante, sed non fas

picharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem,
& astra Deos fecerat. Gros. Flor. 573. in Fragm. Me-
nandri. M. du S.

2. Εἴτα ἔστι προνοεῖν] Ἐπικουρίως φησὶ. V.

6. Τῶν (3) παρηγηκότας] Γεννηκός. V.

8. Δορυφορήματα] Δορυφορήματα καλεῖται ὁ πρὸς τοῖς
Κομικοῖς τὰ κομὰ πρόσωπα, ἅττω (4) συνιστῶνται μὲν
τοῖς κομικοῖς, αὐτὰ δὲ ὅθεν ἀφ' ἑαυτοῦ λέγεται, καθάπερ οἱ
δῶλοι. V.

erat eundem errorem repetere.

(4) Συνιστῶνται] Συνιστῶνται V. quod in Impress. recte
mutatum videtur. J. F. R. M. du S.

4. Οἱ τὸ συμπάσης] Sic optime L. & Bz. In reli-
quis ὁ prave legitur. M. du S.

7. Οἷδ' ὅτι μὴ τοῖς κομικοῖς δορυφορήμασι εἰκό-
τας &c.] Sic etiam infra: πᾶς δὲ ἰσχυρῶς συγγραφεύς.
μὴδ' ὥστε κομικὸν δορυφορῆμα εἰσπῆν ὁ δορυφορῆμα. In
quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κο-
μικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφοροὶ sunt
Regum, Dynastarum & Tyrannorum, qui in scenam
tragicam semper inducuntur, numquam vero in co-
micam. Nam comoedia circa communem vitam ci-
vilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde
mediocris fortunae viros libertos, servos, muliercu-
las inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphitryo-
ne Mercurium sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perperno facere, ut sis comoedia

Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.

Quid igitur quoniam hic servos quoque partes habet,
faciam ut commissa sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine,
& illud παραχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoe-
dia, in qua saepe inducebatur Satellitium Regis vel
Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos
vernacule dicimus, je viens de la comédie, licet tra-
goedia fuerit in scenam inducta. J. P. a G.

Ibid. Τῶν κομικῶν δορυφορήμασι] Bene monuit Cl.
Hemsterb. in marg. ad eundem L. Bos Obs. Crit. p. 67.
Hujus igitur verba subjungam: Palmerius durum sibi
videri ait, dixisse Lucianum κομικόν, non vero τρα-
γικόν, quia δορυφοροὶ sunt Regum, Tyrannorum, &c.
qui in scenam tragicam semper inducuntur, num-
quam

sed sine domino, sine duce ferri mundum patiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non audebam altisfremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat ut uni illorum crederem, prohibebat autem impetus alter. Propter quae omnia expers consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacumque ratione factus in coelum ascenderem. Hujus autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis

ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι καὶ κόσμον ἀκαλίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ ἡγεμόνοις ἀνδράσιν. ἔμην εἶχόν γε ὅπῃ τῶν λόγων τραπόμενον ἀνεπίληπτόν τι αὐτῷ εὔροιμι, καὶ ὑπὸ πατέρων μηδαμῇ πεπαισμένον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπαχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνόρησα ὡς περὶ τινὲς αὐτῷ, ἕτερον δὲ με θυμὸς ἔρκεν. ἐφ' οἷς ἄπασι ἀμύχανων, ὅτι γῆς μὲν ἀκύνεαδαι τι περὶ τῶν ἀληθῆς, ἀπεγίνωσκον· μίαν δὲ τὴν συμπάσης Σπορίας ἀπαλλαγὴν ὥμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πλεονεύσειας, ἀνέλθοιμι εἰς τὸ ἔρανον. τῆς δὲ μοι παρείχετο ἡ ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπός, ἀετοῖς

ε' Ἠὺγενείας] Sic J. Fr. Fl. P. H. B1. S. Ald.

11. Ἀδίσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

14. Ὑψιβρεμέταις τε] Ἐν ὑψὶ βροτῶσιν, ὃ ἐστὶν ὑπερφάνους. V.

16. Ἀνεπίληπτόν τι] (5) Εἰ λεπτὸς ἐστὶ τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, (6) ἔπειτα τῶν λόγων πάντων αὐτοῦ (7) συνέστη μόνον, Λυκιανοῦ κάμεισι ἀλλοῖς ἑσόμεν, λεπτὸς θεὸς πίφκεται ἢ θεὸς

(5) Εἰ λεπτὸς] In Coll. praemittitur Ὅρα τῷ Λυκιανῷ ἀδιδότα.

(6) Οὐτε] Τῷ Ediderat Cler. Mutavit M. du S.

(7) Συνίστη Συνίστη edita. Mutavit M. du S.

(8) Πλάττει Πλάττει lectum ante. Mexito correxit M. du S.

(9) Τῶν] Τῶν Cod. V. male, ait M. du S. Nescio quare. Nam non solum communis generis est κάμηλος. Sed in Arph-

άρα. V.

18. Ἀτεχνῶς] Πάνου. V.

20. Ἐπερὶ δὲ με θυμὸς] Λογισμὸς. V.

27. Αἰσωπός] αἰσῶν ε' καὶ βάρους] Ὁ μυθεποιός

(8) πλάττει δὲ μῦθον εἰς ὃ (9) τὸ κάμηλος αἰσῶν αἰσῶν λεγόμενον τῷ Διῷ. V.

toni fab. 15. in qua haec ipsa est narratiuncula de camelo Jo-
venem precante ut sibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ἡ κάμηλος προσεβήσατο legitur. Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam mascul. Quia feminis plerumque ununtur ob lac. Ita καὶ licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἰ κύνης ap. Xenoph. aliosque. Quia feminae in venatu potiores habinae. J. F. R.

quam vero in comicam, & tandem cenfet, Lucianum hic potius καλαχρηστικῶς comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est δορυφόρος non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur. unde δορυφόρον simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud Aelian. Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in Comoedia δορυφορέματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κάμφοι πρόσσωπα, personae mutae vocantur. Et haec intelligit auctor per καμικά δορυφορέματα. Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, Philosophos quosdam assimilare Deos personis mutis, quia censent Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes & videntes omnia quae ab hominibus peragantur. „ Haec ille. Sed habuimus καμικά δορυφό-

ρημα etiam supra in Quom. Hist. c. 4. ibique ad III. Spanh. remisimus, qui ad Aristoph. Ran. 944. multis id agit. J. F. R.

14. Ἠὺγενείας] Alibi Ἠὺγενεῖα scribitur, ut Z. Tr. c. 26. quod & hic reponendum censéo; nisi forsitan apud Comicum ita extiterit. M. du S.

Ἠὺγενείας] Licet supra Jov. Conf. c. 26. m. aliter scribatur, hic tamen Ἠὺγ. servo, quia Homericum aequae ac ὑψιβ. V. II. Σ. 318. J. F. R.

20. Ἐπερὶ δὲ με θυμὸς] Homer. Od. I. 302. M. du S.

27. Αἰσωπός] Hinc liquido patet ignotam Luciano fabulam de aëriis Αἰσopi conditoribus, quam in ejus vita a Planude conficta habemus; ea enim potius usus fuisset, quam istis. Fabula aquilae & scarabei, quam tangit, adhuc extat apud Αἰσopum nostrum secundum. Ubi autem Camelus coelum ipsum petat, nulla hodie apud Αἰσopum, qui circumfertur, extat; sed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno & Babrii ex-

τοῖς ἢ καθάραις ἐνίοτε, ἢ καμήλοις βάσι-
 μον σποφαίνων τ' ἑβανόν. αὐτὸν μὲν ἐν πτερο-
 φυῇσάι ποθεῖ ἐδεμῖα μηχανῇ δυνατόν εἶναι
 μοι καλεφαίνειο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ αἰετὺ πτε-
 ρείμην πτερά (ταῦτα γὰρ μόνα ἂν ἀφαι-
 σαι πρὸς μέγαν ἀνθρωπίνου σώματος)
 τάχα ἂν μοι τ' εἶναι προχωρήσαι. ἢ δὲ
 συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θάτερον μὲν τ' δεξιάν
 πτέρυγα, τὸ γυπὸς δὲ τ' ἑτέραν ἀπέτε-
 μον εὖ μάλα. εἶτα ἀφαισάσας, ἢ καὶ τὰς
 ὤμους τελαμῶσι καλῶς ἀρμολογῶν, ἢ
 πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινας
 ταῖς χερσὶ πτερυγίσσας, ἐπειρώμην ἐ-
 μαυτὴ τὸ πρῶτον ἀναπνέων, καὶ ταῖς
 χερσὶν ὑπηρετῶν, ἢ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐπὶ
 χαμαιπετῶς ἐπαυρόμεν, ἢ ἀεροβατῶν
 ἅμα μὲν τ' ὀπίσσω. ἐπεὶ δὲ ὑψηλὴ μοι
 τὸ πρᾶγμα, πολυμρότερον ἢ δὴ τ' εἶρας

aliquando & scarabaeis, quin camelis viam
 in caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi na-
 scerentur alae, id quidem nulla ratione fie-
 ri posse, apparebat: si vero vulturis aut
 aquilae mihi applicarem alas, has enim so-
 las sufficere ad humani corporis magnitu-
 dinem, forte successurum mihi experi-
 mentum. Comprehensis ergo avibus, al-
 terius dextram alam, vulturis autem alteram
 curiosè amputavi. Tum revinctas cum cir-
 ca humeros loris validis aptassem, & ubi
 extremae pennae sunt, ansas quasdam para-
 sem manibus; ipse me primum experiebar,
 exultans & subserviens manibus, tollens
 me, anserum instar, de humo paullulum,
 & cum volatu extremis etiam digitis pro-
 grediens. Cum vero obediret mihi nego-
 tium,

a Διακρίσαι πρὸς μέγαν] Ita etiam esse in P. & Fl. notat Solan. Sed ἀφαισάσαι invenio in marg. A1.
 b Το πρῶτον] Τεπρῶτον Edd. quaedam. c ὑπηρετῶν] Ἀν ὑπηρετῶν; Pell.

39. Λαβὰς τινας] Κρατῆματα. V.

extitisse satis constat. Vid. Avieni Fab. 8. Babriæ 34.
 Adde & Scholiastæ testimonium eandem laudantis.

M. du S.

Διῶπ] Adpinxerat orae Cl. Hemsterh. videndum
 Aristoph. Pac. 128. & Kufferi not. Mf. Apud Aristoph.
 quidem lego fabulam Aelopi de cantharo in coelum
 evolante; sed notas illas Kufferi non possideo, (licet
 nonnullas Solanum notis suis inseruerit Kufferi nomine
 addito) nec alia de meo addere in re haud magni mo-
 menti & linguam non spectante, volo.

J. F. R.

28. Καθάραις ἐνίοτε] Illam de scarabaeo, aquilae ova
 & Jovis gremio excuriente, fabellam inter antiquissi-
 mas Aelopicasque vere referendam, patet ex Aristoph.
 Eccl. v. 128. seqq. ubi Taygæus eo vectus inducitur.
 De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi
 cornua sibi petenti aures etiam adimit Jupiter.

J. M. G.

42. ὑπηρετῶν] Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen
 veri specie se mihi commendat conjectura Pelleri,
 ὑπηρετῶν subremigans exhibentis, ut doleam a Codd.
 non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam remi-
 gium manuum, uti remigium alarum. Sed non la-
 bore novandi prurigne.

J. F. R.

43. Χαμαιπετῶς] Vid. supra Έρωτ. c. 5. A. M. du S.
 49. Καταπτῶν] Edit. Basil. καταπτῶν. Infra
 (c. 13. vers. fin.) καταπτῶν. Et c. 19. f. ἀνιπτῶν.
 Sed legendum videtur καταπτῶν a καταπτῶν, &

infra ἀνιπτῶν ab ἀνιπτῶν, unde ἀνιπτῶν apud
 Plat. legitur. Πιπῶναι, πτόναι, ἀνιπτῶναι, καταπτῶ-
 ναι. &c.

F. G.

Καταπτῶν] Sed & καταπτῶν. Vid. quae noto
 ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etsi diverse
 scriptum; quia nescio quid Lucianus praetulerit, an
 utrumque usurparit.

J. F. R.

59. Ἐπιστῆσάμην] Vertebatur cibo passus. Recte
 emendavit Cl. Gesn. viatico sumpto, vid. de hoc ver-
 bo, in quo saepiuscule aberrarunt Interpretes, ad
 Dial. proxime praemissum Gall. c. 16.

J. F. R.

63. Πάμπλου τ' ἰσφῶν ἀποσπάσας] Vertit Erasmus,
 plurimum nubium emensus. sed ἀποσπᾶν est avellere,
 avertere. Forte legendum ἀναπτῶν hoc est, quod vo-
 lebat Erasmus, cum supra plures nubes evolassent. In-
 ferius in hoc catalogo: ἀφαισάσαι ἑμαυτὸν ἀνιπτῶν
 δύναιτ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς. me ipsum movens evolavi ad
 Jovis Aegiochi domum.

J. G. G.

Πάμπλου τ' ἰσφῶν ἀποσπάσας] Quomodo aut hæc vo-
 ces Latine reddi possint plurimum nubium emensus,
 aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam po-
 tui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, quæ
 plurimum e nubibus attraxisset, atque nimia aviditate
 gravarer.

J. G.

Πάμπλου τ' ἰσφῶν ἀποσπάσας] Hanc lectionem satis
 tuetur ipse Lucianus, apud quem in Deorum Judocho
 XX. c. 5. T. I. Mercurius, ἄλλῃ μὲν λόγον ἔχῃ

πρ.

tium, jam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demissi.

II. Cumque sine periculo devolassem, alta jam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & altivolus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo, viatico adsumto quam poterat fieri levissimo, caeterum recta versus caelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam jam Lunam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me sen-

ὑπτόμην· καὶ ἀναλθὼν ὅτι τὸ ἀερέπολιον, ἀφῆκα ἐμαυτὸν καὶ τῇ κρημνῇ φέρον ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως ἠ καλεπτόμην, ἔψη-
50 λὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνεν, καὶ ἄρας ἀπὸ
Πάρνηθ' ἢ ἀπὸ Ὑμηττῆς, μέχρι Γερα-
νείας ἐπετόμην, εἴτ' ἐκείθεν ὅτι τὸ Ἀχρο-
κόρινθον ἄνω· εἴτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυ-
μάνθου, μέχρι πρὸς τὸ Ταυγέιον. ἤδη δ'
55 ἦν μοι τῇ τολμήματι μεμελειημένος, τέ-
λειός τε καὶ ὑψιπέτης γεγόμενος, οὐκ ἔτι
τὰ νεοττῶν ἐφρόνεν· ἀλλ' ὅτι τὸ Ὀλυμ-
πον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κήρυξ
ὁποσὶσισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺς τῇ
60 οὐρανῷ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγιστὸν ὑπὸ τῇ
βάθους, μὲν δὲ ἔφερον καὶ τῆτο εὐμαρῶς, ἐπεὶ
δὲ κατ' αὐτῶν ἤδη τὸ σελήνην ἐγεγόνειν,
πάμπλου τὴν νεφῶν ἀποσπάσας, ἡδύομην
κάμ-

d Καλεπτόμην] Καλεπτόμην B1. e Ὑψηλὰ] Deest in Fl. f Ἄνω] Ἄν Fl. g Δ' ὦ] Ὀν Fl. Vulgatam ceterarum firmat P.

51. Ὑμηττοῦ] Ὀρη τ' Ἀττικῆς. V.

53. Εἴτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πιλοπονήσας ὅρη τ' Ἀργολικῆς μοίρας. τὸ Ταυγέιον δὲ τ' Ἀκαδικῆς, ὡς δὲ καὶ τ' Σπάρτης. V.

Ibid. Ἐρυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege Strabonem aliosque. G.

* Τιμπῶν] Τιμπῶν edebatur antea male.

† Παρατίτοι] Παρατινέμην edita. Mutavit, non addens

57. Ἀπ' ἐπὶ τ' Ὀλυμπον ἀναβὰς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγουσι. ἢ ἐπ' ἀριστερὰ τῷ Πηγιῷ ἐτ' Θεσσαλικῶν ἐστὶ * Τιμπῶν, ὅρ' ὑψηλὸν ἐ μίγας, καὶ μίχρη Πύλης τ' ὠρετύων. V.

58. Ὡς ἐνῆν] Ὡς δυνατὸν ἔν. V.

unde.
† Ἦν] Non aderat in Impress. Adiect

M. du S.
M. du S.

πολὺ προϊόντις ἀπισπᾶσθαι τὴν ἀσπίδα. Ad eum locum Cl. Graevius hunc ex Icaromenippo & alium ex Dialog. Marin. XX. Toetidis & Doridis c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τ' γῆς ἀποσπᾶσθαι, ἀφῆκα ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τῆς λέξεως, in Icaromenippo, πάμπλου τὴν νεφῶν ἀποσπᾶσας, & in Dearum Judicio πολὺ ἀπισπᾶσθαι τὴν ἀσπίδα. pro λέξεως τὴν νεφῶν, & λέξεως τὴν ἀσπίδα. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in De Domo c. 12. Καὶ περικλυῖσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τ' γῆς ἀποσπᾶσθαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem Interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπλου τὴν νεφῶν ἀποσπᾶσας, plurimum nubium emensus, quum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post me relictis; vel, quum jam plurimum a nubibus recesserant. Jam enim haud dubie superaverat nubes Menippus; quippe qui jam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem,

patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τ' γῆς ἀποσπᾶσθαι est omnino, jam multum a terra recessisse, Ter-ram post se longo intervallo reliquisse. Sed & locus in Dearum Judicio male vulgo dispungitur, ἤδη πολὺ προϊόντις, ἀπισπᾶσθαι τὴν ἀσπίδα. Delendum istud comma; πολὺ pertinet ad ἀπισπᾶσθαι. Et hic quoque ἀποσπᾶσθαι πολὺ τὴν ἀσπίδα (pro λέξεως τὴν ἀσπίδα) est, jam emensus esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) & longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra jam confecisse, liquet ex verbis continuis subsequen-
tibus, καὶ ἡδὴ κατὰ τὴν Φρυγίαν ἰσχυρῶς. & prope jam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπᾶσθαι, sive passive, sive active per ellipsin τῆς se, h. e. iuvantis, usurpatur de itineribus; ita & abstrahere sumit Cicero III. de Oratore 36. Repente te quasi quidam aëstus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in alium a conspectu paene omnium abstraxit.

Ibid. Ἀποσπᾶσας] Vid. quae de hoc verbo, quod frustra

κάμνοντ^α ἐμαντῆ, καὶ μάλιστα χ^ρι^ς ἔρι-
 σερὰν πτέρυγα ἢ γυπίνην. προσελάσας δ^ε
 ἔν, καθεζόμεν^α ἐπ' αὐτῆς, ἀνεπαυ-
 όμην, ἐς ἢ γῆν ἀνωθεν σποδλέπων. καὶ ὥσ-
 οφ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ζεὺς ἐκείν^α, ἄρτι μὲ
 ἢ ἔ^α ἰπποπόλων ὀρχκῶν καθορώμεν^α,
 ἄρτι δὲ ἢ Μουσῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δό-
 ξιέ μοι, ἢ Ἑλλάδα, ἢ Περσίδα, καὶ ἢ
 Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικίλης τινός ἡ-
 δογῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκ ἔν καὶ
 ταῦτα λέγοις ἀν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ
 καθ' ἐν σπολειώμεθα ἢ σποδημίας, ἀλλ'
 εἴ τι σοι καὶ ὁδῷ πᾶρεργον ἰσόρη^ι, καὶ ἢ τῷ-
 το εἰδῶμεν. ὥς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδο-
 κῶ ἀκυσία^ς, γήματ^α ὠέρι γῆς τε,
 καὶ ἢ ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἀνωθεν
 ὀπισκοποῦντι καλεφαίνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὅρ-
 θως γ^ν, ὦ ἐταῖρε, εἰκάζεις. διότ^α ὥς
 οἷόν τε ἀναβάς ὅπ^ι ἢ σελήνην, τῷ λόγῳ

si, & maxime ala sinistra, vulturina. Ap-
 pulsus ergo ibi affedi, interquiescens & in
 terram de superiori loco despiciens, &, ut
 Homericus ille Jupiter, jam equestrium
 Thracum terram adspiciens, jam Mysio-
 rum, paullo post autem, si videretur mi-
 hi, Graeciam, Persidem, & Iudiam: e qui-
 bus omnibus varia quadam voluptate per-
 fundebar. SOD. Igitur illa quoque dixe-
 ris, Menippe, ne vel unum quiddam il-
 lius nos peregrinationis fugiat: sed si quid
 etiam obiter tibi observatum sit, illud quo-
 que sciamus. Nec enim pauca me auditu-
 rum expecto equidem, de figura terrae,
 omniumque quae in illa sunt, qualia tibi,
 omni loco superiore intuenti, visa sint. MEN.
 Recte istuc, sodalis, conjicis. Itaque,
 quatenus fieri potest, descendens in Lunam,

CO-

^a ἰπποπόλων] ἰπποπόλων Edd. priores, male. γῆς O. Τε π. γ. τὴ Fl. ^d Εἰκάζεις] Εἰκάζει O.

^b Τοῦτο εἰδῶμεν] Τοῦτ' εἰδῶμεν O. ^c Πῆρι γῆς τε] Τε πῆρι

64. Κάμνοντ^α] (1) Καπτιμύν. V.

69. Τῶν ἰπποπόλων (2) ὀρχκῶν] Τῶν περὶ τοὺς ἰππους ἀναστρεφόμενων. V.

(1) Καπτιμύν] Legendum arbitror καπτιμύν, vel καπτιμύ-
 η.

(2) ὀρχκῶν] ὀρχκῶν ante edebatur; sed jam ad Luciani tex-
 tum accommodavi. J. F. R.

fra suspectum fuit Steph. in Thes. hac significatione
 notatu digna attulit Cl. Hemsterb. ad Deor. Dial. XX.
 Not. 63. ubi Graevium notat eorum hic oblitum,
 quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem
 hic tetigit Gesenius, & versio Gesneri verum sensum
 Luciani est adscuta. Solan. adscripsit conferendum
 infra Ois. c. 12. ibi similiter est: καὶ πολλὰ δὲ τῷ γῆς
 ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et Ἐπισκ. c. 21.

J. F. R.

69. Τῶν ἰπποπόλων] Hic Dialogus est Homericus
 cento. τῶν ἰπποπόλων. Ex Iliad. v.

J. B.

Τῶν ἰπποπόλων] An ἰπποπόλων legendum, ut αἰ-
 πόλων; Placet. F. G.

Ibid. ἰπποπόλων ὀρχκῶν] An ἰπποπόλων? ut αἰπόλων.
 Non displicet. A. E. M.

ἰπποπόλων] Prave antea hic in omnibus Impr. lege-
 batur ἰπποπόλων. Nos ex Homero & Nostro ipso Συγρ.
 c. 49. veram scripturam restituimus. M. du S.

Τῶν ἰπποπόλων ὀρχκῶν] Ex Iliad. Γ. v. 4. non ἰπ-
 ποπόλων ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus.

J. G. G.

Τῶν ἰπποπόλων] Hom. II, N. 4. Νέσφω ἰπποπόλων

ὀρχκῶν καθορώμεν^α αἶαν. Unde quantitatem penulti-
 mae in Edd. male productam, facile correxi. Quod
 miror Bourdelotium non vidisse, qui tamen Homero
 consuluit. J. F. R.

Ibid. Τῶν ὀρχκῶν — τῶν Μουσῶν] Omisit αἶαν, five
 γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipti
 frequentius. Sic Long. Paß. L. 2. p. 63. (al. 47.) ἰλ-
 θόντις οἷς τῶν αὐτῶν. Adde Cl. Wesf. ad Diad. Sic. II.
 3. 6. Et Cl. L. Bos de ellipti. J. F. R.

85. Δόκει] Haud immerito Fl. contulit Noster. Ni-
 hil tamen miravit; imperativus autem Δόκει natus
 mihi videtur ex imperativis praemisissis; forsan male;
 nam Δόκει legendum arbitror, quod migravit in Δόκει,
 deinde in Δόκει. Et Parisinae interpretes Erasmus dedit
 pusillam quandam terram mihi videre videbar; unde
 conjicio eum Δόκει legisse, quod aliquanto melius
 erat vulgato. Verum dum Cl. Ges. servavit impera-
 tivum, comma in semicolon mutans, ego nihil quo-
 que mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem per-
 spicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra
 Parasit. c. 2. pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι Δόκει. & c. 1. μὴ Δό-
 κει τοῦτο &c. alterum tamen praefertrem; nisi aliquan-
 tum

ecogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

12. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despicies multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossus vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, benenoris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem; tota jam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulier-

συναποδήμη τε καὶ συνεπισκόπη τ' ὅλην τῆς γῆς ἀφ' ἑσθιν.

Καὶ πρῶτον γέ μοι πάνυ μικρὰν ὁμολογῶ τινὰ τῆ γῆς ὄραν, πολὺ λέγω τ' ὁκεανοῦ βραχυτέραν ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατὰκύψας ὅτι πολὺ ἠπόρεν, πῶς εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἰοῦσι, παύειν ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑψοφανέστατα, καὶ ὁ Ὀκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸ ἥλιον ὡς ὑποσίλῃων, διεσπῆμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπασαν τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀπέναντον ἀπηρευσάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι καθεφαίνετο, καὶ τῶν ἐθνῶν μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πολέοντες, οἱ πολεμῶντες, οἱ γεωργῶντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γυν-

α Δόμοι.] Et sic legere Fl. notat M. du S. Sed & habent J. P. H. &c. f. τὸν Ῥόδιον] τὸν Ῥόδιον O. Nil mut. Edd. g. Ἰπποκρίτων] Ἀποκρίτων O. & marg. A1. Nil mut. Fl. &c. h. Μοι] Deest in O.

89. Καὶ αἶψα μὴ τῇ Ῥόδιον Κολοσσῶν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιον ἀνδρίας ἢ χαλκοῦς, ἢ λίθου ἀνακείμενος, καθ' ὅτι ἐστὶν αὐτὴ ἡ πύργος ἢ λίθος αὐτὸς ἐξ ἑκαστοῦ μὲν πύργου τὸ ὑψὺ, ἢ γυνὴ δὲ ἀνδρὶ πύργου τὸ ἀνδρὶ ἀνδρὶ πύργου. Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος ἐστὶν ἐπὶ (3) Πάριον Αἰγυπτῶν Ἀλεξανδρινῶν ἀποδομένην] τετραγώνου, (4) σταδίου τῶν πλοῦντων, ἐπὶ πλοῦ τῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν, (5) ὡς ἀπὸ ῥ' ὁρατοῦται μιλίων. ἀνταδὴ δὲ τοιοῦτος, ἢ ἡ ἡμέρας μὲν σὺν

μῶν τοῦ πλοῦτος, καὶ τὸ πύργος, πρὸς δὲ οἱ πλοῦτες ἀποδομένην, μὴ ἔχοντες ἐμπειρίαν τοῦ τῶν Πάριον Αἰγυπτῶν ἀποδομένην. γίγνεται δὲ πρὸς ὅλῳ μὲν (6) Ἀλεξανδρῶν τῶν Φιλίππου Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονιστοῦ δὲ Σωκράτους τῶν Κιθίου, ὅς ἐστιν ἡμεῖς τῶν πύργων ἐπὶ τῇ Ῥόδιον, ΣΩΤΗΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΥ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΕΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

(3) Πάριον] Πάριον Edita male. πρὸς τῇ ἐπὶ Πάριον C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πάριον V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. J. F. R. (4) Σταδίου] Vid. Pridemann ex Josepho hoc falsi argumenti Hist. suae L. I. Paris II. ad Ann. ante Chr. 234. notat M. du S.

(5) ὡς ἀπὸ ῥ' ὁρατοῦται μιλίων] Josephus Ed. Ox. p. 1205. τὸ lumen ejus ad CCC. stadia tantum penetrare dicit. M. du S. (6) Ἀλεξανδρῶν τῶν Φιλίππου Ὀλυμπιάδος] Cave hoc Scholion credas; ipsum adi Lucianum Συγγρ. c. 68. M. du S. Adleverat orae Cl. Hemsterh. Vld. Fabric. ad S. Empir. p. 276. G.

tum me refringerat, illud ὡς κατὰκύψας quod postpositum; cum sic debuisse praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὡς pro cum, quando, accipias, recte postponitur κατὰκύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculis demississem. Verum tum ὡς pro ὡς legendum, quod similiter mutare nolum. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. J. F. R.

90. Ῥόδιον κολοσσῶν] Altus erat LXX. cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant. XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23. Is. a. c. 18.

& Z. Tr. c. 11.

94. Ἰπποκρίτων] Ἀποκρίτων O. & Ed. Fl. ut Δικ. c. 1. Sed nihil muto. M. du S.

Ἰπποκρίτων] At seq. Dial. Bis Accus. c. 1. τῇ ἀπέναντον ἀποκρίτων. Et alibi non semel, unde conjicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceanō substrato sermo est, qui cum inferae fursum remittere dicatur splendorem, optime ὡς praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id quod resplendet; nam partes terrae solidas remittere lucem; dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodieque Philosophi. J. F. R.

99. Οἱ πολεμῶντες, οἱ γεωργῶντες] Jam aliquando sine Dddd 3 in-

γύναια, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅπως
 σα τρέφει ζείδωρ⁹ ἄρμεα. ΕΤΑΙΡ. Παν-
 τελῶς ἀπίθανα φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπε-
 ναντία. ὅς γ' ἄρτιος, ὦ Μένιππε, καὶ γῆν
 ἐζητεῖς ὑπὸ τῷ μέλαξυ ἀφασήματ¹⁰ ἐς
 βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἴγε μὴ ὁ κολοσσὸς
 ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι¹¹ ὥθησ
 ὄραν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω
 γενόμεν¹², ἀπανηα ἀφαινώσκεις τὰ ἐπὶ τοῖς
 γῆς, τὴς ἀνθρώπων, τὰ θηρία, μικρὰ δέιν,
 τὰς δ' ἐμπίδων¹³ νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γ' ἄλλοις
 ἐχρῆν εἰπεῖν, τῷτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλι-
 πον. ἐπεὶ γ' αὐτῷ μὲ ἐγνώρισα καὶ γῆν ἰδὼν,¹⁴
 τὰ δ' ἄλλα ἐχ¹⁵ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ
 τῷ βάθει, ἅτε δ' ὄψεως μηκέτι¹⁶ ἐφικνε-
 μένης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρεῖμα, καὶ πολ-
 λὴν παρείχε¹⁷ καὶ πόριαν. καί μοι δὲ ὄντι
 μοι, καὶ ὀλίγου δὲ δαδαρυμένω, ἐφίστα¹⁸
 κατόπιν ὁ¹⁹ σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρα-
 κίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδῷ πλέως, καὶ καίω-
 πημένω²⁰. ἀγὰρ μὲ, ὡς εἶδον (εἰρήσε²¹) γ' ὅ
 ὑπέλαράχθην, καὶ τινα σεληναίων δαίμονα

culae, animalia, & simpliciter quae tellus
 alma nutrit omnia. SOD. Omnino impro-
 babilia sunt quae dicis, & sibi invicem con-
 traria. Qui enim modo Terram, Menip-
 pe, quaerebas ab interjecto spatio in parvi-
 tatem contractam, & nisi Colossus eam ti-
 bi indicasset, forte aliud videre tibi visus
 esses: quomodo nunc, tamquam Lynceus
 aliquis factus subito, quaecumque supra tel-
 lurem sunt cognoscis, homines, animalia,
 & parum abest quin culicum pullicem?

13. MEN. Bene facis quod me admo-
 nes. Quod enim maxime dicendum erat,
 illud nescio quomodo praetermiserim. Cum
 enim ipsam quidem terram visu agnosce-
 rem, reliqua vero perspicere ob profundita-
 tem non possem, visu jam non anipius per-
 tingente, valde me ea res angebat, & mul-
 tam praebebat sollicitudinem. Cum autem
 o demisso essem animo, & tantum non lacri-
 marer., a tergo mihi adstat sapiens Empe-
 docles, carbonarius ad speciem & cinere
 opplerus, & affatus. Ego vero cum vide-
 rem, dicitur enim, aliquantum perturbab-
 tus Lunarem quendam me genium videre
 pu-

a ὁδὸς] ὁδὸς Ο.

b Νεοττίας] Νεοττίας Ο.

c Ἐφικνεμένης] Ἀφαινώσκεις male Ο.

9. Καθάπερ Λυγκεύς] Ὁ Λυγκεύς * ἔτ⁹ λέγεται
 ἔτ⁹ ὡς ἐξυδριάζεσθαι, ὡς ἐ⁹ τὰ ὑπὸ γῆν βλάπτει. V.

22. Σποδῷ πλέως] Ἀνάπλεως. V.

* ὁδὸς λέγεται] Corrupte. Lege ἔτ⁹ λέγεται ἔτ⁹ ὡς ἐξυδριάζει.

M. du S.

interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδίκτως enunciat, ut
 mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et *Asin.* c. 16. med.
 Conf. 2. *Ver. Hist.* c. 35. Adde *Eurip.* *Iust.* 700. &
 722. Et *Long. Pafl.* 2. p. 32. (Ed. *Moll.*) qui etiam re-
 petitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic
 loquitur: ἐσκέπτων, ἐσκέπτων, ἡδὼν. Alia ex eodem de-
 dimus ad *Ver. Hist.* l. c. Sed haec non magni sunt mo-
 menti. Alioqui plura congerere liceret, si ad osten-
 tationem tantum haec componere velimus. J. F. R.

2. Ὅποσα τρέφει ζείδωρ⁹ ἄρμεα] Passim *Homerus*.
 J. B.

Ὅποσα τρέφει &c.] *Homer.* *Od.* A. 308. M. du S.

3. Τρέφει ζείδωρ⁹ ἄρμεα] Parodia Homérica. Fre-
 quentius est tamen apud *Homerum* φέρει ζ. α. ut *Od.*
 357. M. du S.

21. Σοφὸς] Φυσικός, Ο. etiam hic habet. De Em-

pedocle vid. N. A. XX. & notas.

M. du S.

27. Οὐτίς] *Homer.* *Odyss.* Π.

J. B.

Οὐτίς τοι &c.] *Homer.* *Odyss.* Π. 187.

M. du S.

30. Φέροι ἐνέβαλον] Vide quae de hac phrasi notavi-
 mus supra T. I. *De Merc. Cond.* c. 24. Et potius quae
 Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. Mort.* VI. §. 3. quae nondum
 legeram, quum illa notarem; alioqui jam tum eo re-
 misissem Lectorem. J. F. R.

32. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ] Repertus est, qui serio
 assereret, de luna delapsum Emped. Vid. *Diog. Laert.*
 p. 231. C. M. du S.

34. Ἀπολύσει τὴν παρούσης ἀπορίας] Sic in Hercule
 Gallico. J. B.

38. Καταπτύμαι] Vid. supra ad pr. c. xi. monen-
 tem *Gajetum*, & suspicabere etiam hic κατάπτωμα
 cum J. legendum. Sed quia & πύττωμαι — ὠμαι pro
 πύττω.

putabam equidem. At ille, bono, inquit, 25 ὦθήν ὁρᾶν. ὁ δὲ Θάρρῃ, Φησὶν, ὦ Μέ-
animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego; quid me immortali-
bus aequas?

νῆπτε,

Ἐοῦτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν
εἰσκαύς;

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in
crateras ipse me dejecissem; vapor me de Act-3
na correptum huc appulit. Et jam in Luna
habito multum incedens per aëra, & rore pa-
scor. Venio igitur exsolviturus te praesenti so-
licitudine. Angit enim te, puto, & torquet,
quod non distincte, quae in terra sunt vides. 3
Bene sane facis, inquam, optime Empedo-
cles, & cum primum in Graeciam iterum de-
volavero, memor ero, ut libem tibi in fuma-
rio, & noviluniis ad lunam ter hians te ado-
rem. Verum ita me Endymion, inquit, non
huc veni mercedis causa. Sed animo com-
motus sum, cum te tristem viderem. Ve-
rum scin' quo facto acutum visum nancisci
possis?

ὁ Φυσικός ἔτ' ὅς εἰμι Ἐμπεδοκλῆς· ἐπεὶ γὰρ
οὐκ εἰς τῆς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρον ἐνέβαλον,
ὁ καπνὸς μὲ ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας,
ἔδευρο ἀνηγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ καλοῖ-
κ' αἰεροβατῆς τὰ πολλὰ, καὶ σιτῶμαι δρό-
σον. ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσω τῆς παρθένου
ἡσυχίας. ἀπὸ γὰρ σε, οἶμαι, καὶ τρέφῃ,
τὸ μὴ σαφὲς τὰ ὅτι γῆς ὁρᾶν. εὐγε ἐποίη-
σας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτετε Ἐμπεδοκλῆς.
καὶ περὶ τὰ τάχιστα ἔκαστα πᾶσι πάλιν
εἰς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδων τέ σοι
40 ὅτι τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς νυκτῖαις
πρὸς τὴν σελήνην τρίς ἐγχαλὼν προσώχεαυ.
ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἐνδυμίωνα, ἥδ' ὅς, ἐχὶ τῇ
μυδιᾷ χάριν ἀφῆγμαι· πέπονθα δέ τι τῆς
ψυχῆς, ἰδὼν σε λευπηρόν. ἀτὰρ οἶδα
45 ὅ, τι δράσας, ὅξυδερχὲς γενήσῃ;

14. Non equidem, per Jovem, inquam,
nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σύ μοι τῆς
ἀχλὺς πῶς ἀφέλῃς ἀπὸ τῆς ὀμμάτων.

νῦν

ο Οὔτις] Οὔτι male Fl. f Δεῦρο] Δεῦρ' O. g Καὶ πᾶσι] Sic Fl. H. P. Κατάπιναι f. & P.

40. Ἐπὶ τῇ καπνοδόχῃ] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῇ καπνοδόχῃ,
ὡς ἀπολομένη ἀπὸ πυρὸς. V.

42. Μὰ τὴν Ἐνδυμίωνα] Τῇ Ἐνδυμίωνι· ἡμετέραν ἢ τε-

λεῖα συνῆλθε αὐτῇ, καὶ ἀπὸ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τῆς
σελήνης διάγει, κατὰ τὴν Ἐνδυμίωνος ὁμῶνσι. V.

44. Ἀτὰρ] Ἀλλὰ δὲ. V.

volare aequae dicitur ac πείρομαι, nūmerum Edd. po-
tiores sum secutus. Erunt qui πείρομαι & πείρωμαι
Poëticum potius dicant, & πείρομαι praeferant, ut
eo facilius a πείρωμαι expando, distinguatur; quibus
non adversarē, si verum foret, solos poëtas τῷ πείρω-
μαι & πείρομαι uti. Apud eos certe frequentius
quam alios. Nec tamen alii abstinēt, ut ex Diad. &
Ael. de anim. probare possem, si tempus fineret. Ari-
stot. πείρωμαι ait, non πείρομαι, de Animal. inces-
su c. 10. pr. iterum f. & c. praeced. item πείρωμαι ibid.
ac πείρωται. Sed πείρωμαι in Novo Foedere non fe-
mel, ut Apocal. IV. 7. ἀντὶ πείρωμαι. & VIII. 13.
ἀγγέλου πείρωμαι &c.

f. F. R.

40. Καπνοδόχης] Καπνοδόχης Th. Mag. male. M. d. S.

46. Μὰ Δί'] Legendum videtur, ὅτι μὰ Δί'. F. G.
Μὰ Δί'] Clariss. Jense ad Abdic. c. 2. sub μὰ Δί'
saepē negationem intelligi, Bud. vero, μὰ per se ne-
gare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus
erit addito ὅ. Atqui & nos ad Gall. c. XI. No. 98. (ubi

exemplis, in quibus μὰ adfirmat, addere potuissem
ejusd. Gall. c. 29. v. 84.) quoque generaliter idem ad-
firmare vili sumus cum Berglero ad Alciph. Verum ita
tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa inter-
rogatione vel oratione negante, vel subsequente; &
sic ὅ ex praemissis recte intelligitur, interdum de no-
vo additur, ὅ μὰ Δί' jungendo; ut sedulo multisque
contra Budaeum observat Devarius de part. p. 261. ad
269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligen-
tius in ea particula versatus est quam in aliis. Non-
dum tamen cum Guesio ὅ infero, et si in interroga-
tione non praemittitur, quia ex oppositione sequente
ἢ μὴ patet, sensu negandi interpretandum esse. Velu-
ti immo ap. Terent. crebro tacite negat, sive ironice
adfirmat, ut: ubi (est) domi ne? I M M O apud Liber-
tum Discum. Eun. III. V. 60.

f. F. R.

Ibid. τῇ ἀχλὺς] Ser. ad finem 2. Aeneid. v. 604. de
hac nebula. Aeschylus Sept. ad Theb. p. 80. Ἀχλὺς
lib. 1. Flor. (locus est Il. E. 127.)

f. B.

49. Δαί-

νῦν γὰρ δὴ λημῶν ἐμετρίως δοκῶ. καὶ μὴν εἶδέν
 ἂ γε, ἥδ' ὅς, ἐμὲ ὁ δέσση. τὸ γὰρ ὄξυτερ-
 κές αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἤκεις ἔχων. τί ἔν τῷ τό-
 ῳ ἔστιν; ἐ γὰρ οἶδ', ἔφη. ὅτε οἶδα, ἥδ' ὅς,
 ἄετι δ' ὡτέρυγα δ' δεξιὰν περικείμεν;
 καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. ἂ τί ἔν ὡτέρυγι καὶ
 ὀφθαλμῶ κοινόν ἔστιν; ὅτι, ἥδ' ὅς, ὡς
 πολὺ τ' ἄλλων ζώων ἄετός ἔστιν ὄξυω-
 πέτατος, ὥτε μόνον ἂν τῶν δέδορκε
 τῶ ἡλίῳ καὶ τῷ τό ἔστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνή-
 σιος ἄετός, ἦν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς
 ἂ ἀκτῖνας βλέπει. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ'
 ἐγώ. καὶ μοι ἤδη μελαμέλῃ, ὅτι δεῦρο ἀνιόν-
 τος ἐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ τῷ αἰετῷ ἐνεθέμην, τὰς
 ἐμὰς ἐξελών, ὥς νῦν γε ἡμιτελὴς ἀφίγμαι,
 καὶ ἐ πάντα βασιλικῶς ἔσκευασμαι.
 ἀλλ' εἴκοι τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύ-
 κτοισ. καὶ μὴν ὡς σοὶ, ἥδ' ὅς, αὐτίκα δ'
 μάλα δ' ἑτεροὶ ὀφθαλμοὶ ἔχουν βασιλι-
 κόν. ἦν γὰρ ἐβελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ὅπι-
 σχὼν τὸ γυπὸς δ' ὡτέρυγα, πατέρα μόνῃ
 πτερύξασθαι, καὶ λόγον δ' ὡτέρυγι, δ'

ab oculis : nunc enim lippire non mediocriter
 mihi videor. Quin tu, inquit, nihil mea
 opera indigebis, qui acumen illud ipse jam de
 terra allatum habeas. Quid igitur hoc est?
 neque enim novi, inquam. An nescis, in-
 quit, te dextram aquilae alam alligatam ha-
 bere? Ego vero, inquam. Quid vero alae
 et oculo commune est? Quod, inquit, mul-
 tum visus acumine reliquis animantibus prae-
 stat aquila: adeo ut solus contra solem ob-
 tueatur: et ob id ipsum est rex et verus ger-
 manusque aquila, si nihil niēans radios in-
 tueatur. Ajunt ista, inquam. Et jam poe-
 nitet me, quod huc cum escenderem, non ere-
 ptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi im-
 posui: qui sic imperfectus venerim, nec regie
 sper omnia instructus; sed similis sum spuris
 istis et abdicatis. Quin penes te est, inquit,
 statim alterum oculum habere regium. Si enim
 volueris surgens paullum, retenta vulnere
 ala, alteram solam movere, pro ratione alae
 dex-

a Γε] Σε Ο. b Δέσση] Δέσει Fl. c Αἰετῶ] Αἰετῶ Ο. d Τί ἔν] Τί δ' ἔν melius Ο. e Αἰετός] Αἰετός Ο. f Αἰετός] Αἰετός Ο. g Αἰετός] Αἰετός Ο. h Ακτῖνας] Ακ-
 τῖνας male Ο. i Γε] Abest a Fl. k Εὐκαρδαμύς] Εὐκαρδαμύς Ο. l Βασιλικόν] Βασιλῖα Ο.

48. Νῦν γὰρ δὴ λημῶν] Ὁφθαλμοῖν, λῆμα γὰρ ὁ συνα-
 γόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥύπος. V (lippire, lippitudo,
 vulgo αἰ τριμύλα. C.) Non plane scriptum.

65. Καὶ μὴν ὡς σοὶ] Ἐν σοὶ εἶσι, φησί, τ' εἶνα ὀφ-

θαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. V.

69. Πτερύξασθαι] Ταῖς πτέρυξιν τ' αἶρα πλέσσει, ἢ
 πτέρυγα κινῶ. V.

* Αἶρα] Αἶρα legebatur sine sensu. αἶρα inde fecit Solan.

Ego αἶρα.

J. F. R.

49. Δέσση] Eodem redibit, utrum Florentinae δι-
 σσι malis, idque pro tertia futuri a διῖ habeas, vel
 pro secunda fut. a διομαι utrum autem διῖσι retineas.
 Supra de Salt. c. 3. pr. Τῆς ἀπολογίας σοὶ διῖσι. Infra
 Dial. Mer. 2. a. m. εἰδὲν διῖσι. Sed Tim. c. 48. εἰδὲν
 διῖσι τ' — λόγῳ. Conf. ad Imag. c. 5. J. F. R.

57. Καὶ τοῦτό ἐστιν] Foran καὶ τοῦτο. F. G.
 Καὶ τοῦτό ἐστιν] Non rejicerem τοῦτο, si in libris ef-
 fet. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per αἶρα
 τοῦτο, prorsus ita, ut est in 2. Petr. Hist. c. 19. πρὸς
 τοῦτο μάλα ἰσα Πλατωνικὰτάλοι. Alciph. III. p. 392. τὸ
 χρυσοῖ ἀποδύπασθαι, propter aurum lancinari, ubi ta-
 men Bergi δὲα malit insertum, quia, quod verum
 est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani au-
 tem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis
 phrasibus omittitur. Diod. Sic. L. 2, c. 55. 68. καὶ αἶ-

πλάγνις τὸ μῆκος τῷ πλάγῳ. Eurip. Androm. v. 211.
 — ταῦτά σοι ἔχου πρὸς. Ob haec te οὐκ ἐπι-
 σκῆς. Ibid. 217. Ἐκτείνεις ἀν ταῦτά; An propter ea ἐπι-
 σκῆς? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum:
 An occideres istas? Confer mox c. 25. εἰσφύου τὰ ὀφ-
 θάλμια. Alia similia vid. ap. L. Bos de Ellipse, p. 266.
 Ed. Franek. J. F. R.

77. Τοὺς κατόπιν ἀποδύπασθαι] Verbum est translatum
 a τεκτονικῇ ad scholam Stoicorum. De hoc verbo vid.
 Clar. Theod. Marcell. ad Pers. J. B.

87. Πτολιμῆϊον] Euergetem intelligit, quamquam
 is palam amorem professus sororem duxit uxorem.
 Vid. Herodian. I. M. du S.

88. Λωσιμῆχος] Filium pater, sive quod sibi insi-
 dias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate per-
 citus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim
 cer-

dextro oculo acutum cernes : aliter enim oculus fieri non potest quin obtusus cernat , qui deterioris partis sit . Satis fuerit , inquam , et si dexter solus aquilinum cernat : neque enim quidquam mihi decesseris : quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alterutro oculo melius ad regulas ligna dirigere . Cum his verbis simul facio , quod praeceperat Empedocles . Ille vero sensim se subducens in fumum paulatim dissolvitur .

15. Vix coeperam movere alam , cum statim ingens me lux circumfulget , & quae adhuc latuerant , apparent omnia . Despicens enim in terram , dilucide video urbes , homines , eorumque facinora , neque ea solum quae sub divo fierent , sed quae domi etiam , cum latere se putarent : Ptolemaeum coeuntem cum sorore , insidiantem Lyfimacho filium , Seleucum Antiochi F. furtim innuentem novercae , interfectum ab uxore Alexandrum Thessalum ,

οὐδεὶς ἰὼν ὀφθαλμὸν ὀξυτερὸς ἔσθ' ἢ ἢ ἔτερον , ἔδεμια μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμελύτερος δεδορκέναι , ἢ μερίδ' ὄντα ἢ χεῖρον . ἄλλις , ἢν δ' ἐγὼ , εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέποι . ἔδεν γὰρ αὐτὸν ἐλαττον γένος ἔπει καὶ τὴς τέκτονας πολλακίς ἐωρακέναι μοι δοκῶ , πατέρω τ' ὀφθαλμοῖς ἀμεινῶς πρὸς τὴς κανόνας ἀπειθύνοντος τὰ ξύλα . Ταῦτα εἰπὼν , ἐποίησεν ἅμα τὰ ὑπὸ τῷ Ἐμπεδοκλέει παρηγγελμένα . ὁ δὲ κατ' ὁδὸν ὑπαπὶόν , ἐς καπνὸν ἡρέμα διελύετο .

Καὶ περὶ τὰ χεῖρα ἐπερυζάμενη , αὐτίκα με φῶς ὁ πάμμεγα φέειλαμψε , καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο . κατὰ κύψας γὰρ ἐς τὴν γῆν , ἐώραν σαφῶς τὰς πόλεις , τὴς ἀνθρώπων , τὰ γιγνόμενα , καὶ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον , ἀλλὰ καὶ ὅποια οἴκοι ἐπραττον , οἰόμενοι λανθάνειν . Πτολεμαῖον μὲ συνόντα τῇ ἀδελφῇ , Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλόνα , τὸν Σελεύκῳ δὲ τὸν Ἀντίοχον Στρατονίχῃ ἀφαιρούνα λάθρα τῇ μητρὶ , καὶ δὲ Θεοπάλῳ Ἀλέξανδρον

in Γα] Δι Fl. Δ' O. n' Αλλ] Άλως male J. o Πάμμεγα φέειλαμψε] Πάμπολυ φέειλαμ. O. Μέγα παμ. P. p' Ὀπίον] Ὀσα Fl. Vulgatum firmat P. q Δ] Deest in O. r Ματρὶα] Ματρὶ Fl. male. Prius octt. & P. Ἀδελφῇ Coll. : Ἀλέξανδρον] Ἀλ' O.

79. Κατ' ἰδίαν ὑπαπὶόν] Κατὰ μικρὸν ἀπορχόμενος . V. 87. † Πτολεμαῖον μὲ συνόντα] Πτολεμαῖος ἡ ἐπίκλησις Φιλαδέλφου . Στρατονίχῃ τῇ ἰδίᾳ ἀδελφῇ ἔχει γυναικα . Λυσιμάχῳ δὲ ἢ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἀφαιρούνα , ἔτος Ἀγαθοκλέους τῷ υἱὸν ἀφαιρούνα ἐπιβουλόνα καὶ αὐτὸν ἀπίστους . V.

† Πτολεμαῖον] Sic accommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαῖος editum ante.

credebam Ὀρχ. c. 58. nominato illic genere Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyfimachus novercae amoris insinuatam interemisse traditur , hoc nunc potius sequor ; deque Agathocle hic sermonem esse , non de Antipatro comperio.

90. Στρατονίχῃ] Pessime hic & Διὰ c. 14. tum veritati rei gestae , tam personae Antiochi consulit Lucianus . Quid enim a persona juvenis illius longius absuit , quam nutus illi Ovidii discipulo convenientes , non ei qui valetudine ex amore celato contracta , vitae discrimen summum adiit , periturus haud dubie , ni Medici callida sollertia rem pervestigatam in lucem edidisset ? Neque hoc ignorabat Lucianus , qui

90. Στρατονίχῃ] Γυνὴ τῷ Σελεύκῳ . Tu tamen haec quaere diligentius ; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ . Ἀρσένιος erat similiter additum ; tum in margine aliter erat . Ideo quaere diligenter . Ἀττάλας τῇ Φιλαδέλφῳ , erat itidem additum . G.

† Ἀντίον] Corrupte . Lege αὐτῷ , vel αὐτῆς . M. du S.

alibi historiam illam fuisse narrat . Nisi forte haec a juniore Luciano scripta putes . Vide quae alia occasione de incuria scriptorum varia , rem eandem narrantium a me observata sunt ad Ἀναβ. c. 36 . De quodam dictum memini , tantam ejus esse urbanitatem , ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset.

Ibid. Τῇ μητρὶ] In multis Codd. τῇ μητρί . Mendose : historia narratur infra de Dea Syr. c. 17. de Imag. & Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. Plus. Julian. Imper. Val. Max. similem refert Aristaeus . Epist. 13. 151.

91. Ἀλέξανδρον] Polysperchontis , ut videtur , filius qui a satellitibus trucidatus , cujusque uxor Cratesi-

ὑπὸ τῷ γυναικὸς ἀναβιβάζον, καὶ Ἀντίγονον
μοιχεύοντα τῇ υἱᾷ τῇ γυναίκα, καὶ Ἀττάλῳ
τῷ υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἑτέρωθεν δ'
αὐτὸν Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γυναικὸν, καὶ τὸν
ἑνὸς Ἀρσάκην, ἑλκόντα τὸ ξίφος ἐπὶ τῇ
Ἀρσάκῃ. ὁ Σπαρτίων δὲ ὁ Μῆδος ἐκ
τῆ συμποσίῃ πρὸς τῇ δορυφορέντων εἰλκείσθαι
ἐξω τῇ ποδὶ, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν
καὶ λοβὸν. ὁμοία δὲ τέτοις ἐν τῇ
Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξὶ γι-
γνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἢ ὁρᾶν, μοι-
χεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβιβάζοντας, ἀρ-
πάζοντας, ἐπιπορεύοντας, διδόντας, ὑπὸ
τῷ οικειοτάτων προδομένων.

Καὶ τὰ μὲν τῷ βασιλείῳ τοιαύτῳ παρί-
στανται μοι καὶ ἀφ' ἑτέρων. τὰ δὲ τῷ ἰδιώτῃ
πολὺ γελοιότερα. καὶ γὰρ αὐτὸν κακείνους ἑώραν,
Ἑρμόδαρον μὲν τῷ Ἐπικύρειον, χιλίων ἑκα-
τομυρίων ἐπιπορεύοντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ
Ἀγαθακλέα παρὰ μισθὸν τῷ μαθητῇ δι-
καζόμενον, Κλείναν δὲ τῷ ῥήτορα ἐκ τῆς
Ἀσκληπείας φιάλην ὑφαιρέμενον, τὸ δὲ
Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπίῳ κα-
θεύδοντα. τί γὰρ ἂν τῶν ἄλλων λέγομαι,

& Antigonum stupro focum suam polluen-
tem, & miscentem Attalo venenum filium
& rursus ab altera parte mulierculam quam
Arsaces interficeret, & Eumichum Arba-
cem, dum gladium stringit in Arsacen.
Spartinus autem Medus e convivio a satel-
litibus foras trahebatur pede, scypho aureo
contusus circa supercilium. Similia hisce &
apud Scythas & Thraces fieri in regibus vi-
dere erat, adulteros, homicidas, insidiato-
res, raptores, perjuros, metuentes, prodito-
res a familiarissimis.

16. Ac regum quidem res sic me deti-
nuerunt. Privatorum autem multo magis
ridiculae. Nam illos etiam videbam, Her-
modorum Epicureum propter mille drach-
mas pejerare; Stoicum Agathoclem de mer-
cede litigare cum discipulo; Cliniam rhe-
torem ex Aesculapii templo phialam subdu-
cere; Cynicum Herophilum pernoctare in
fornice. Quid enim dicam alios? qui pa-
rie-

a Σπαρτίων] Σπαρτίων O. & Fl. Vulgata est in cett. & P. b Καὶ λοβὸν] Nil mut. γ. H. H. P. c Με-
σθόν] Sic P. L. O. Μισθὸν editum ante, nec male. d Ἀσκληπείας] Ἀσκληπείου O.

99. Τὴν ὀφρὺν κατηλοβόμενον] Διατεθυμένον, τει-
νόμενον, σιωπευόμενον. ἄλλω δὲ τὸ συντρέχειν, ἢ τύ-
πτειν. V. (Unde πατρωδίας. C.)

8. Διατρέχειν] Τὴν ἀφ' ἑτέρων ἐνταῦθα ἐπὶ τῷ αὐτοῦ ση-

ματωμένον περιελθεῖν, ἢ ἢ ἐν τῷ Περικλέῳ πρὸς
ἐν. V.

15. Ἐν τῷ χαμαιτυπίῳ] Πορνείᾳ. V.

polis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX. a-
mandor. M. d. S. (Sed vid. Addenda.)

92. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.]
Vellem nos docuisset Lucianus, qui fuerit ille Anti-
gonus, qui nunc suam adulterio polluit, & Attalus
ille a filio veneno sublat. Nam cum fuerint plures
Antigoni, & plures Attali, dubium est, de quibus
loquatur noster auctor. Nullus enim quod sciam eo-
rum, qui exstant historicorum, ea facinora notavit.
De Antigono certe Coclice egregia inter patrem &
filium usque ad mortem concordia vetat nos intelli-
gere. Tum Philam Antipatri jam provocatam aetate dux-
erat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam
vero, quam duxit Molossidis Regis filiam, nunquam
Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reli-

querat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit.
De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea
debent iis annumerari, de quibus tacet historia.
J. P. & G. (Conf. iterum Addenda.)

93. Ἀττάλῳ] Philadelphum tangere videtur, qui
a fororis filio, non a suo, veneno nocatus est. Strab.
XIII. Appian.

95. Ἀρσάκῃ] Quem Arsacem, aut a quo haec tra-
dita asserat, nescio. M. d. S.

Idem. Εὐμύχῳ] Uxorem, an pellicem? F. G.

97. Σπαρτίων] Hic mihi prorsus ignotus. M. d. S.

10. Ἑρμόδαρον] Haec jam aevi recentioris, quod
mille illae indicant drachmae; stipendium enim no-
tant Philosophis ab Antonino assignatum. Vid. E. c.
3. & Notas. M. d. S.

12. Ἀγλα-

rietes perfoderent, qui caussas haberent, qui fenori darent, qui exigenter? in univ-
ersum enim varium quoddam & omnige-
num erat spectaculum. SOD. Verum etiam
talia bene esset si diceret. Videntur enim
non vulgarem tibi praeuisse voluptatem.
MEN. Omnia quidem deinceps ut enar-
rem, amice, fieri non potest, cum etiam
videre illa difficile fuerit. Verum summa
rerum capita talia videbantur, qualia Ho-
merus ait fuisse, in scuto *expressa*. Hic enim
epulae erant ac nuptiae, ab altera parte ju-
dicia & conciones; alia parte sacrificabat
aliquis, in vicinia autem lugens alius appa-
rebat. Et quoties ad Geticam respicerem,
pugnantes videbam Getas; quoties vero
transirem ad Scythas, videre erat errantes
in plaustris: paullum vero deflexo in par-
tem alteram oculo, colentes agrum Aegy-
ptios videbam; mercaturam exercebat Phoe-
nix, & Cilix latrocinabatur, flagellis cae-
debatur Laco, Atheniensis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec

τῆς τοιχωρυχῆντας, τῆς διαζομένης, τῆς
δανείζουσας, τῆς ἀπαιτῶντας; ὅλας γὰρ
ποικίλην καὶ πανόδοσπὴν τις ἦν ἡ θεά.
ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε,
καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ ὅτι τυχούσας
τερπωλῶν σοι παρερχοῦσαι. ΜΕΝ.
Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότῃς, ἀδύ-
νατον, ὅπου γὰρ καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον ἡ δυσχε-
ρὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων
τοιαῦτα ἐφαίνετο, ὅσα Φησὶν Ὁμηρὸς τὰ
ὅτι ἀσπίδων καὶ μὲν ἦσαν εἰλαπίναι,
καὶ γάμοι, ἐτέρωθεν δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκ-
κλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνε τι
ἐν γειτόνων δὲ πεινῶν ἀλλήλων ἐφαίνετο,
καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γελλικὴν ἀποβλέψαιμι, πολε-
μῶντας ἀν' ἐαυτῶν τὴν Γέτας ὅτε δὲ μέλα-
βαῖν ἔβη τῆς Σκύθας, πλανωμένους ὅτι
τῶν ἀμαζῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὴν
σοφθαλμοῦ ὅτι θάτερα, τῆς Αἰγυπτίως
γεωργῶντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ ἐνε-
πορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήσεν, καὶ ὁ Λάκων
ἐμαστιγύετο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἀπάντων τούτων ὑπὸ τὸ αὐτὸν γινόμε-
νων

α. Ἀπαιτῶντας] Sic f. Fl. Fr. P. &c. f. Σοι] Deest in O. g. Παριχῶς] Παριχῶς P. b. Δυαχρῆς] Omisit
O. i. Οἶα] Ὅσα Fl. male. Οἶα cett. & P. h. Εἰ γειτόνων] Εἰ γειτόνων O. l. Δι] Omisit O.

22. *Τυχοῦσας] Τύχην. V.
24. Ἐργον ἦν] Δουλοῦν. V. (Aliter videtur legisse
quam in hodiernis Codd. M. du S.)
27. Εἰλαπίναι] † Εὐαχίαι, αἰετοί. V.
31. Τῶν Γετῶν ἀποβλέψαιμι] Τῶν ᾗ Γετῶν † χόρῶν.
αὐτὰ δὲ Γέτας ἰδὲν βάρβαρον ἔχοντα, δὲ Γαυμαῖον καλεῖται.

ἦν, καὶ μέγιστον φῆμα ἀπαγωγῆς ταπεινῶν Γαυμαῖων, ὑπὸ
Τριμῶν ὅτε καὶ ἡτορῶν Δικαστῶν χρημάτων βασι-
λεῖ, ὅτε τὸ πᾶν ἦν καὶ εἰς τὴν ἀντιπρόσθετον ἀνδρῶν.
ἐκείνους δὲ ἰδὲν ἐπιπρόσθετον λέγει. V. (Κρίττων ἐν ταῖς Γε-
τικαῖς. Gens fera & barbara & immitissima. G.)

* Τυχοῦσας] Τυχοῦσας. Lestum ante miser.
† Εὐαχίαι] Εὐαχίαι Editae prave.

† Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Trajano.
J. G. R.

12. Ἀγνοῦσας] Diversus hic videtur ab ejusdem
nominis duobus, tribus a nostro memoratis. Cer-
te Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Ἀγνοῦ-
σας. c. 29. M. du S.
13. Κλειῶν] Ignotus hic mihi, uti & sequens He-
rophilus. M. du S.
18. Ἀπαιτῶντας] Forſan ἀπαιτῶντας, aut ἐπαιτῶ-
ντας. M. du S.
21. Οὐ τῶν τυχοῦσας] Sic supra Euph. c. 11. ὅτι τῶν τυ-
χοῦσας ἀφ' ἑαυτῶν. Et P. c. 17. ὅτι τῶν τυχοῦσας θηρίων,
ubi & alia addidimus. Addi etiam posset Alciph. III.

Ep. 59. ἐκ τῶν τυχοῦσας. Non vulgaris aliquis. Sed pluri-
bus nihil est opus. f. F. R.
27. Οὐ μὲν ἦσαν εἰλαπίναι] Erasmus: ubi erant
convivia, cum sit, alibi erant convivia. Sic Aristo-
teles in Oeconomico quater usus est ἢ pro alibi.
f. G. G.
Ibid. Εἰλαπίναι] Homer. II. 2. 94. M. du S.
30. Εἰ γειτόνων] Hoc verum esse, vid. supra c. 8.
pr. f. F. R.
37. Ὁ Λάκων ἐμαστιγύετο] Vide Γερμ. c. 38. &c. &
Δημ. c. 46. M. du S.

Eccece 2 56. Ἀχρη

ων χρόνον, ὅρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις
 ὁ κυκεὼν ἔστι ἐφαίνετο. ὥστε ἂν εἴ τις
 ὡς ἑσθλὰ μὲν πολλὰς χορευτὰς, μάλ-
 λον δὲ πολλὰς χορὰς, ἐπεὶ αὖτε προσάξειε τῷ
 αἰδόντων ἑκάστῳ, τῷ συνῳδῶν ἀφέντα, ἴδιον
 αἰδῶν μέλῳ. Φιλομυμνῶν δὲ ἑκάστῳ, ἡ
 τὸ ἴδιον περαίνοντ', καὶ τῷ ὡς πλεονάζοντι
 ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμυμέ-
 νῳ, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτο ἂν ἡ
 ὥδῃ; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε,
 παγγέλοι καὶ τέταρα γυμνῇ. ΜΕΝ. Καί
 μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοῖσδε πάντες εἰσὶν οἱ ὅτι
 γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας
 ὁ τῷ ἀνθρώπῳ βίῳ συντέτακται, ἡ μόνον
 ἀπὸ δὲ φθεγγομένων, ἡ ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων
 τὰ χήματα, καὶ τὰναντία κυμνῶν, καὶ
 ταυτὸν ὅθεν ἐπινοήτων, ἄχρῃς ἂν αὐτῷ
 ἑκάστῳ ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τὴν σκηνῆς, ὅτε
 ἔτι δεῖα λέγων. τῶν τευθεν δὲ ὅμοιοι πάν-
 τες ἤδη σιωπῶντες, ὅτε ἔτι τῷ συμμιγῇ
 ἐκείνῃ καὶ ἀτακτὸν ὥδῃ ἀπαδόντες, ἀλλ'
 ἐν αὐτῷ γε πακίλῳ καὶ πολυυδαί τῳ

omnia, jam potes cogitare, quis iste ci-
 nus visus sit. Velut si quis saltatoribus
 conductis pluribus, vel choris potius, dein-
 de jubeat, canentium unumquemque, reli-
 cto concentu, suum sibi carmen canere:
 studiosè autem faciente unoquoque, &
 suum peragente canente, & superare vo-
 cis magnitudine alios canente, numquid
 cogitatione comprehendis, per Jovem, qua-
 lis ille cantus futurus sit? SOD. Omnino
 nequidem, Menippe, ridiculus maxime &
 confusus. MEN. Verum, sodalis, tales
 sunt omnes in terra saltatores: & ex tali in-
 concinnitate vita hominum constructa est,
 non voces modo dissonas edentium, sed fi-
 gura etiam & habitu dissimilium, contra-
 rioque se motu moventium, & nihil idem
 cogitantium, donec unumquemque illorum
 de scena choragus exigit, non amplius illo
 opus esse dicens. Ab eo inde tempore si-
 miles omnes jam tacentes, nec amplius con-
 fusum illum & inordinatum cantum invicem
 turbantes. Verum in ipso hoc vario & mul-
 tiformi

a Πλησύν] Πλησ. cum duabus virgulis transversis O. b Ἀλλὰ — κυμνῶν] Octo haec verba desunt in O. c Σιωπῶντες] Σιωπῶντις f. d Καὶ ἀτακτὸν] Omittit O. e Καὶ πολυυδαί] Desunt in O. & Fl.

40. Ὅποιός τις ὁ κυκεὼν ἔστι] Κυκεὼν πῶμα ἐστὶν ἐξ αἵνου & μέλιτος. ἢ * ἀλφίτου & ὕδατος συγκαταμύκτον. ὅθεν ἂν τὸ πῶμα σῴζῃται ὁ βίος, καὶ τούτο αὐτὸν κυκεῶνα ἑκάλεσαν. V.

42. Παρασπασμένοι] Παρίστας, ἢ καὶ ἀνδράς, ὅτε

* Ἀλφίτου] Ἀλφίτου edita. Et mox συγκαταμύκτον pro συγκαταμύκτον. Quae ex C. emendavit M. du S. † Ἀπὸ πολλῶν] Et hoc & reliqua ex C. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπὸ πολλῶν ἀγῶν ἐκ πολλῶν συγκαταμύκτον τοῖς βίον.

‡ Καὶ πολυυδαί] Corruptum hoc esse, adscripsit M. du S. Non

παρασπασμένοι, ὡς ὁ λαὸς, ἴδιον, καὶ παρασπασμένοι. παρασπασμένοι, ἰσχυροὶ συγκαταμύκτον. V.

50. Γίλοι] ἢ Γίλοι & γίλοι. Ἀφῆται. γίλοις ἢ ἢ ἢ γίλοι. γίλοι. γίλοι. ἢ ἢ γίλοι. V.

54. Ἀπρὸν] Ἐξ τῷ ὁδῷ. V.

vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. J. F. R.

5. Γίλοι] Confer supra de hac differentia, ad Jov. Trag. c. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γίλοις pro παγγέλοις legisse, festinans ne an reversa, nescio. Sed παγγέλοις melius. J. F. R.

56. Ἀχρῃς ἂν] Th. Mag. Thucydidem semper ἄχρῃ non ἄχρῃς dicere, notat. Improbatur ἄχρῃ pro donec etiam Phrygisch. Sed vid. quae contra illum notamus ad Tox. c. 13. Et anne mox ἐπὶ δὲ πρὸς προῖον. leg. J. F. R.

57. Τῆς σκηνῆς] Intellige τῷ βίῳ. E. G.

67. Ὀδῶν] Ad Marathonem urbs. Menf. M. du S.

68. Ἡ Ἀχαρῆσι πλάσμα κεκεῖται] Puerilem sane plagam merentur interpretes licet viri doctissimi, tamen tetterime in omnibus editionibus hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Atticae, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. J. G.

Idid. Ἀχαρῆσι] Vide Menf. de Pop. Att. Adde Relmerio Thucyd. IV. 56. V. etiam Grapov. not. M. du S.

77. Εἴτα τῷ Κυκεῶνι &c.] Prima verba interpretatur Brasidas supine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυκεῶνι, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. Thucyd. L. V. καὶ τὸ πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἐξέοντες διὰ τὴν ὁρίαν γινώσκοντες, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιωτὴν πρὸς τὴν Κυκεῶνι γῆν, ἢ ἀπὸ πρὸς Ἀχαιοῖς μετορίας ὕδατος. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, hi-

iformi theatro ridicula scilicet erant, quae fierent, omnia.

18. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoe, aut Acharnis jugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc

θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δὴ πύθειν ἦν τὰ γυγνόμενα.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνους ἐπήμεινον μοι γελοῖα
στῶν δὲ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα
φρονέουσιν ὅτι τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεω-
γεῖν, ἢ Μαραθῶν ἐχειν τὰ περὶ τὸ Οἰ-
νόην, ἢ ἡ Ἀχαρνῆσι πελῆτρα κακτῆος χί-
λια. τὴν γὰρ Ἑλλάδα ὅλης, ὡς τότε μοι
οἴεσθαι ἐφαίνετο, δακτύλων ὕψους τὸ μέγε-
θος ἢ τεττάρων, καὶ λόγον, οἶμαι, ἢ
Ἀπῆλκῃ πολλοσημόριον ἦν. ὥστε ἐνεόντων ἐφ'
ὁπόσω τοῖς πλεονέκτοις τέτοις μέγα φρονεῖν
καλελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπληθρότατος
αὐτῶν, μίαν τὴν Ἐπικουρίαν ἀτόμων ἐδούκῃ
μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πε-
λοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνηρίαν γῆν ἰδὼν,
ἀνεμήσθην περὶ ὅσον χωρίον, κατ' ἐδὲν
καὶ Φακῆ Αἰγυπτίῳ πλατυτέρῃ, τοσούτοις
ὀϊστοῖς Ἀργείοις καὶ Λακεδαιμονίοις μίαν ἡμέ-
ρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ὅτι χρυσῷ μέγα
φρονέοντα, ὅτι δακτυλίου τε εἶχον ὀκτώ, καὶ
φιάλας τέτταρας, πάντων καὶ ἐπὶ τέτταρα
ἐγέλων.

f Tō] Abest ab O. g Ἀχαρνῆσι] Ἀχαρνῆσι O. h Τεττάρων] Τισσάρων O. i Κυνηρίαν] Κυνηρίαν Edd. & O. k Φακῆ Αἰγυπτίῳ] Αἰγυπτίῳ Φακῆ O. l Ἀν ἰγύλων] Ἀν ἰγύλων Fl. & O.

66. Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλη-
σίον, ἢ δὲ Οἰνῆ περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησι.
καὶ τὴν Ἀχαρνῆν ὡς Ἀθήνην.

77. Τὴν Κυνηρίαν] Περὶ τὴν Κυνηρίαν γῆν ἡμεῖς οἴ-
μεθα ἀλλήλους Λακεδαιμονίους καὶ Ἀργεῖους. καὶ ἴδεναι ὡς τὴν πε-
λοπόννησον ὡς ἱκανῶς πλάτους μέρους, καὶ τὴν μικρότερην εἶναι
τὴν χωρίον. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλεονέκτοις πάντες ἀπὸ

λαῖο, δύο Ἀργεῖους, καὶ δύο Λακεδαιμονίους. εἶτα διέκρινεν
Ἀργεῖοις νικησέμεν, καὶ ἀφ' αὐτοῦ ἀνακαταστήσαντες, ὁ Λα-
κεδαιμονίῳ ἐπὶ χάριτος μεταστροφῇ, τὸ νικησέμεν ἐκράθη, Ἀρ-
γεῖοις ὡς φυγόντων κατεκρήνησαν. V.

79. Φακῆ πλατυτέρῃ] f Φακῆς, ὁ ἄλλος. Φακῆ δὲ, ἢ
ἐκρηδίσσα. F.

f Φακῆ] Φακῆ editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum initium relinquo, etiam alii Φακῆ scribunt. Vid. Aeth. IV. c. 15. non longe ab init. ubi Φακῆ, sed pan-

lo post τα, quater, Φακῆ, satis inconstanter. Stephan. ubique
Φακῆ & Φακῆ. Ego Φακῆ ubique ex analogia malle. Sed
exhibeo ita ut invenio. J. F. R.

storia nota est ex Strabone, Lib. VIII. Ex Herodoty
L. I. Plutarcho in parallelis, & aliis. J. P. a G.

Ibid. Κυνηρίαν] Recte emendasse Palmerium] Κυ-
νηρίαν, adfirmat Cl. Duker. ad Thucyd. l. c. p. 270. No.
12. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Lu-
ciani, monet. Ipseque jam recte in Thucyd. Κυνηρίαν
edit curavit, quum alii haberent Κυνηρίαν, alii Κυ-
νηρίαν. Quare & hic vulgatum eieci. J. F. R.

80. Μίαν ἡμέραν] Mantineensem pugnam innuit,
de qua Thucyd. V. 40. & seqq. Vide etiam Euseb. c.
24. M. de S.

82. Ἀν ἰγύλων] Vertitur vulgo ridēban, malleum rē-

ssum. De indicativi hac potestate subjunctiva non
semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Iox. c. 34.
No. 46. Et hic quidem tres ob causas: primo quia
additur, tum quia optativus ἢ τινα ἴδοιμι praemittit-
tatur: denique quod mox adjungat, vix granī magni-
tudine παρατίσσει τοῖσι Παναγνῶντι cum ipsis metallis.
Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui
annulos cujusquam videre potuit? Immo ἢ τινα ἴδοι-
μι est: si quem videre potuissim. Adeoque neutrum
vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, &
sic etiam risisse, versionem non attigi. J. F. R.

ἐγγέλων. τὸ γὰρ Πάγλαιος ὅλος, αὐτοῖς με-
τάλλοις, κεγχρῖαιον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, ἡ πα-
ραδόξου θείας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς,
καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλικοί διεφαινόητο ἄνω,
ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμηκῶν
ἀγορὰν ἐωρακέναι, τὴν μὲν εἰλημμένης, εἰς
δ' ἐξίστας, ἑτέρας δὲ ἐπαπύοντας αὐτὴς εἰς
τὴν πόλιν καὶ ὁ μὲν τις, ἡ κόπρον ἐκφέρει,
ἡ δὲ ἀρπάζσας πρὸθεν ἡ κυάμην λέπτει, ἡ
πυρρὴν ἡμίτομον, θεῖν φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι
παρ' αὐτοῖς καὶ λόγον τῶν μυρμηκῶν βίαν,
καὶ οἰκodomῶν τινας, καὶ δημαγωγούς, καὶ πυρ-
τάνεις, καὶ μουσικούς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν
αἶγι πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκίαις
μάλιστα ἐπέκεισαν. εἰ δὲ σοι δοκεῖ μικρὰν
τὸ πρῶτον εἰκόνα, τὸ ἀνθρώπου εἰκόσαι τῇ
μυρμηκῶν πολυτείᾳ, τὴν παλαιὰς μύθους
ἐπισκεψάμεν τὴν Θεσσαλίᾳ. εὐρήσεις γὰρ τὴν
Μυρμιδόναν, τὸ μαχιστάτοισι Φύλον, ἐκ
μυρμηκῶν ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἂν
πάντα ἱκανῶς ἐωρᾷτο, καὶ καταγεγέλασθαι
μοι, ἀφασείσας ἐμαυτὸν, ἀπεπτόμενην

Δάματ' εἰς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας
ἄλλους.

Β Οὐπω γὰρ δὸν ἠ ἀνελήλυθεν, καὶ ἡ Σε-
λήνη, γυναικείαν φωνὴν προῖενδμή, Μένιπ-

quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum
metallis granum milii magnitudine aequabat.

19. S O D. O beate Menippe, mira-
bilis spectaculi nomine. Urbes autem, per
ego te Jovem, & ipsi viri quanti superne
videbantur? M E N. Puto jam saepe te
formicarum forum vidisse, discurrentes in
orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes
rursus in oppidum: atque alia stercus ege-
rit, alia raptum undecumque fabae corti-
cem, aut triticum dimidiatum, cum illo
currit. Verisimile autem est esse apud il-
las, pro portione vitae formicarum, & ar-
chitectos quosdam, & demagogos, & se-
natores, & musicos, & philosophos. Ve-
rum ipsa cum suis viris oppida formicetis
maxime similia sunt. Si vero parva tibi vi-
deatur comparatio, conferre homines for-
micarum civitati, antiquas Thessalorum fa-
bulas considera. Invenies enim Myrmido-
nas, pugnacissimam gentem, homines ex
formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa
mihi pariter ac derisa essent, concussio cor-
pore evolavi

Adque Jovem aegida habentem & caetera
numina Divum.

20. Stadium nondum evolaveram, cum
muliebrem Luna vocem emittens, Μένιππε,
in-

a Τῇ] Non adest in O. b Μουσικούς] Δημαγωγούς iterum, male O. c Δοκεῖ] Decet in O. d Τῶς] Omit-
tit O. e Καταγγέλλας] Κατήγγελλο Fl. f Ἀνιπτόμενη] Ἀνιπτόμενη Fell. g Οὐπω] Οὐτω J. & Va. Vulga-
tam ceterar. servat O. h Ἀνελήλυθεν] Ἀνελύθην J. male.

84. Τὸ γὰρ Πάγλαιος] Τὸ Πάγλαιος ἄρ' ἔτι περὶ Φιλίππου
ἐστὶ τὸ Μακεδονίας χρυσὸν μέταλλον ἔχον. V.

94. Οἷον φέρων] Τρίχιν. V.

98. Ταῖς μυρμηκίαις] Ταῖς τῶν μυρμηκῶν τέποις. V.

3. Τὸς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τῷ Διὶ ἦν υἱὸς & ἑκα-
σίλευσε. λέγει] εἰς τὴν διαρῶν τῶν αὐτοῦ χρόνον ἐλιγνυμένην

στον, ἵδμεν τῷ Διὶ. ὁ δὲ τὸς μύθους ἀνθρώπου ἐπέκει-
σε. καὶ ἀφ' αὐτῶν Μυρμιδόνες κέλεται. V.

8. Εἰς αἰγίοχοιο Διὸς] λέγει] ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τρέ-
φεται, καὶ ἀφ' αὐτοῦ δίδμα τὸ αἶγος ἀπὸ ἀσπίδος βασι-
λεῖ. αἰγίοχος] εἰς ὃ αἰγίδα κατέχων. V.

84. Πάγλαιος] V. Xenoph. p. 324. 41. Ed. Steph. ubi
prave legitur Πάγλαιος. Enrip. Ph. p. 477. C. & Clem.
Alex. p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla
docet.

Ibid. Αὐτοῖς μετὰλλοις] De σὺν hic rursus intelligendo
si nondum satis monitum est, vid. Gall. c. 26. & in-
fra c. 27.

98. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐπέκεισαν] Scribe ταῖς

μυρμηκίαις, μάλιστα ἐπέκεισαν. Nam μυρμηκία est ὁ μορ-
μηκῶν ὄντης, & τοιαύτην δίδματ' εἰς Αἰγίοχοιο Διὸς.
J. G. G.

7. Αἰαστίσας ἑμαυτῶν] Et pro concussione, agitare, &
pro vacante usitatum esse si quis nescit, adeat Rector.
Jac. Euseb. ad Evange. Luc. III. 14. ubi μὲντοι ἀφασεί-
σας hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur.
J. F. R.

Ibid.

inquit, ita tibi bene succedat! ministra mihi apud Fovem aliquid. Dixeris, inquam, nihil enim grave est, nisi forte ferendam aliquid sit. Legationem, inquit, non difficilem, & preces defer a me ad Fovem. Patientiam enim consuepsi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a Philosophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me disputare, quae sim? quanta? utrum, & quam ob causam dimidiata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me ajunt, alii, speculæ instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique ipsam quoque lucem fortiviam esse mihi & adulterinam ajunt, quae desuper a Sole veniat: nec desunt etiam cum hoc fratre meo committere, & dissidium inter nos excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, & massam ignitam.

21. Quamquam quae ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia & despuenda, severi interdum, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspiciendi plebeiis. Atque ego videns istam tamen tabem: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium

τε, Φησιν, ἕτως ὄναι, διακόνησάι μοι τὴν πρὸς τὴν Δίαν λέγουσιν ἂν, ἢ δ' ὄντος, βαρὺ ᾧ ἔδδεν, ἢν μὴ τι φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ ἐχάλεπην καὶ δέησιν ἀπένευκαί παρ' ἐμὲ τῷ Διί. ἀπέειρα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δυνάμει φησὶ φιλοσόφων ἀκύνεσα, οἷς ἔδδεν ἑτέροις ὅτιν' ἔργον, ἢ τὰ μὲν πολυπραγμονεῖν, τίς ἐγώ, καὶ πηλίκην, ἢ καὶ οὐδὲν ἢν τινα αἰτίαν διχότομον ἢ ἀμφικύρην γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν καλοῦνται τὴν Φασίν οἱ δὲ, κατόπιν δίκην ἐπιπρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἀν' ἑκάστῃ ἐπινοήσῃ, τὸτο μοι προσάπῃσι. τὰ τελευτάκα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖον τε καὶ νόθον εἶναι Φασί μοι, ἀνωθεν ἦκον ὡς τὸ τῷ ἡλίῳ, καὶ ἐπαύσει, καὶ πρὸς τὴν μετὰ, ἀδελφὸν ὄντα μὲν, συγκρῆσαι, καὶ φασιάσαι προαιρέμενοι. ἐγὼ ἰκανὰ πρὸς αὐτοῖς ἀπεῖλ' αὐτὴ εἰρήκασιν τῷ ἡλίῳ, λῆθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύθον ἀλγέπρον.

Καὶ τοὶ πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἀπράτῃσι φησὶ νυκτὶ, αἰσχροὶ καὶ κατάπυστα, οἱ μὲν ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἡνδράδους τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοί, καὶ πρὸς τὴν ἰδιωτῆν ἀπολεπομένοι; καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. ἐγὼ ἡγούμεναι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς

1. Ὡς] Ὡς O. k Tiva αἰτίαν] Tiva τὴν αἰτίαν O. l Mo] Mo Fl. Mo φασί O. m Tē] Γὰρ H. Γοῦν Marc. male. Tē Fl. B1. f. P. &c. n Mu] Deest in O. o Αὐτοῖς] Abest ab O.

13. Βαρὺ γὰρ ἔδδεν, ἢν μὴ τι φέρειν δέη] Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακόνησαι σοί, εἰ μὴ χρὴ εἶναι * βαστάσαι τι. V.

* βαστάσαι] βαστάσαι V.

25. τὸ φῶς] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

† τὸ φῶς] Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reductum M. du S.

Ibid. ἀνιπτόμεν] ἀνιπτόμεν. ἀνιπτόμεναι, ἀνιπτόμεν, ἀνιπτόμεν supra.

ἀνιπτόμεν] Conf. supra notata ad c. 13. & XI.

8. Δύμω] Hesiod. 1. Oper.

Δύμω] is &c.] Homer. Il. A. 222.

17. Φιλοσόφῳ] Lege omnino Plus, de Luna. 1696.

8. 1727.

20. Διχότομον ἢ ἀμφικύρην] Verte, dividuum, amplexumque turgida, i. e. aqua portione divisa, aut partem dimidia, minor plena.

26. Φασί μοι] In Flor. Cod. φασί μου. Cetera Homera sunt.

Ibid. Περὶ γὰρ ἡλίου] Περὶ γὰρ ἡλίου.

29. Πραγματεύμενοι] Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat Solanus. At quum necessario addit in Edd. nihil me movet ista suspicio.

30. Αἰσχροί] V. Xen. Ed. Basf. 495. B. qui Anaxagoras tribuit; Orig. c. Celsum. V. 238, 2. Diog. Laert. p. 35. A. Schol. Pind. ad Ol. I. p. m. 13. B. & Suid.

Nulli ubi comparent hominumve bonumve labores.

Paullo post ipsa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto sole inter astra volans, tertio die appropinquavi caelo. Ac primo quidem statueram statim sicut eram ingredi, facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi esse noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso januam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Jovi. Ac paullo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul assidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: insperata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos commo-

Ἐθα ἢ μὲν ἔτε βοῶν, ἔτ' ἀνδρῶν φαίρετο ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι κατασφραῖτο, καὶ τὴν γῆν ἥδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸ ἥλιον ἐν δεξιᾷ, ἀφ' ἧς ἀστέρων πετόμενος, τριταΐᾳ ἐπλησίασα τῷ ἑρᾶνῳ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκῃ μοι, ὥς εἶχον εὐδὺς εἶσα παρίεσθαι, ῥαδίως γὰρ ὤμην ἀφλαθεῖν, ἃ τε ἐξ ἡμισείας ὦν ἰ αἰετός· τὸ δὲ αἰετὸν οὐκ ἔμελλε ἐκ θαλασῆς συνῆθαι τῷ Διὶ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχις κατασφραῖσιν σί με, γυπὸς δ' ἑτέρας πτέρυγας ἐκείμενον. ἄριστον γὰρ κρίνας τὸ μὴ παρὰ κινδυνεύειν, ἐκοπίον προσελθὼν τῇ θύρᾳ. ὑπακύνσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸν ὄνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆκε χεῖρ' ἐπὶ τὴν θύραν τῷ Διὶ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθη πάντῃ διδῶς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, ἡδὲ αὐτὸς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ δόησιν τὸ παρὰ δόξον μὲν τὸ ἐκιδυμίας.

καὶ

h Min] Mei marg. *At.* ante *μ* inserit. *i Aetēs]* Jam & sic *O.* cum quater ante αἰετός.

58. Πρὸς αὐτῶν] Non opus esse παρ' legere cum *O.* sed vulgatam probam esse, vix testimoniis indiget: vide tamen sic πρὸς ἡμῶν. *Timon.* c. 9. f. *ibid.* c. 5. 15. & 25.

59. Ἐσαι ταῦτα] Sic supra in *Alex. seu Pseudom.* c. 22. f. ἔσαι πάντα, ὅπου αὐτὸς ἰδὼν. Ubi vid. notata, quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciph.* I. Ep. 32. Μηδὲ κρίνεται εἰς σοὶ τυχὴν ἱερᾶς. Ubi εἰν. pro fiat, contingat similiter positum: sed nihil adeo singulare hoc est, & est festinandum.

61. Ἐθα μὲν] *Homer.* Od. K. 98.

Ἐθα μὲν] Quia μὲν in *Homeri* l. d. est, servavi illud quidem; sed μοι quod marg. *Aldina* exhibet, ad sensum in *Luciano* convenientius duco; si pro μὲν substituitur, non addatur, quod versus respuerit.

67. Ἐδίκει μοι ὡς εἶχον εὐδὺς εἶσα παρίεσθαι] Benedictus mihi ut habebam illico videbar ingressurus. Quamto rectius & elegantius *Erasmus:* mihi visum est protinus ita ut eram, introire. Notissima formula tam Græca quam Latina.

74. Ἐκοπίον — τὴν θύραν] In *Act. Apost.* XII. 13. est κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet *J. Elsn.* *Observ.* T. I. p. 411. Plura *Cl. Græv.* ad *Soloeisiam*, haud ita longe a fin. ubi monet veterum januas ex-

trorsum versas, & exeuntem aequè pulsasse fores, atque intrantem. Vid. interim *Sponh.* ad *Aristoph.* *Plut.* 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „ *Eumoeus* Mf. in *Dictionibus* *Atticis:* Κόπτω „ τὴν θύραν, ἔκωπεν· τοῦ δὲ ὀνόματος „ Ἀττικῶς, κροτῶ „ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Aristoph.* *Acharn.* 401. κρότω τὴν „ θύραν. In *Concion.* vero 982. κρούσας τὴν θύραν, pul-

„ sabis januam. *J. F. R.* 78. Ἀμα] *Min* hic male esse in *Ed. Par.* notat *Solan.* falso. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aequè ac *O.* *J. F. R.*

79. Ὑπετάραττε — τὸ αὐτὸν τρόπον ἐκπυθόμενος] Vide ineptias interpretum haec verba ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παρὰ δόξον μὲν τὸ ἐκιδυμίας, καὶ ὅσοι εἶδον πάντας ἀνδράπας ἀφῆλθ' προσιδέειν, τὸ αὐτὸν τρόπον ἐκπυθόμενος, sic vertentium: Non nihil enim ipso turbabat, novusque inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem motum alati venirent. In qua versione nihil sani. nescierunt ὅσοι εἶδον, & ὅσοι ἔπαυ elegantissimi *Græcis* significare jam jam, paulo post, quod dudum observavit magnus *Budaëus.* Verte: Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus, & quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.

J. G. G.

Fffff

81. Ὅσοι

ὅσον ἰδέσθω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξε-
σθαι προσεδόκων, ἢ αὐτὸν τρόπον ^a ἐπι-
εωλύνες.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ ^b τε καὶ
τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν, Φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις,
ἥδ' ἐ τοκῆς;

ἐγὼ δὲ, ὡς τῆτ' ἤκησα, μικρὸν μὲ ἐξέθανον
ὑπὸ τῆς δέης, εἰς ἤκειν δὲ ὁμῶς ἀχανὲς,
καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφρονίας ἐμβροτημένον ^c 90
χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἀπάντα διη-
γυμνῶ σαφῶς, ἀνῶθεν δεξιόμενον ^c, ὡς ἐπι-
θυμήσασιν τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοι-
μι ^c ὡς τῆς φιλοσόφης, ὡς τὰναντία λε-
γόντων ἀκρόσασιν, ὡς ἀπαγορεύσασιν ^c 95
σπώμενον ^c ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα ἐξῆς τῆς
ἐπίνοιας, καὶ τὰ πτερά, καὶ τὰ ἄλλα πύ-
λα, μέχρι πρὸς τὸ ὑπὲρ. ἐπὶ πᾶσι δὲ

verat; & expectabant, omnes non ita mul-
to post adventuros homines eodem modo
alatos.

23. Jupiter autem, terribili me acerbos-
85 que & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quas
patria? quique parentes?

Ego vero, his auditis, parum aberat quin
mortem prae metu oppeterem. Adstebam
attonitus. Tempore autem cum recepissem
animum, enarro diserte omnia, re ab initio
inde repetita, quam cuperem sublimia edi-
scere, ut venerim ad Philosophos, ut pu-
gnantia dicentes audiverim, ut sermonibus
illorum distractus animum desponderim,
tum commentum meum deinceps, & alas,
& reliqua ad caelum usque omnia. Post

re-

^a Ἐπιτεταμένον] Ἐπαιρημένον O. Sed eadem manus superscripsit vulgatam lect. ^b Τε] Absc. a Fl. ^c Πα-
ρὰ] Sic F. Fl. S. Παρ. al. male.

81. Καὶ ὅσον ἰδέσθω πάντας ἀνθρώπους (1) ἀφίξεσθαι] Ὁ-
μοιοῦν τοῦτο τῷ τῆς Εὐριπίδου ἐκείνῳ ἥξει δὲ Ὀδυσσεύς,
ὅσον σὺ ἴδῃ. ἡδὴ πρὸς ὀλίγον, καὶ σὺ εἰς μακρὸν. V.

84. Δριμύ τε ἐ τιτανῶδες] Καταπληκτικὸν ἐ φοβερὸν
ὡς τῆς Τιτανῶν. Τιτανῶς δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. V.

90. Ἐμβροτημένον] Γραι. ἐκχρησμένος. G.

95. Ἀπαγορεύσασιν] Ἀπαρήσασιν. V.

Ibid. Διασπώμενον ὑπὸ τῶν λόγων] Ὑπὸ διαφορῶν δεξιῶν
ἀνθελκόμενον. V.

(1) Ἀφίξεσθαι] Ἀφίξεσθαι Edit. Ad Lucian. adcommodavit M. du S.

81. Ὅσον ἰδέσθω] Vid. supra I. Ver. Hist. c. 8. f. I-
tem de Merced. Cond. c. 31. F. F. R.

85. Τιτανῶδες] Titanicum torvum vocant ac tetricum,
ac cujusmodi feruntur fuisse veteres illi Tita-
nes. Idem in Timon. G. C.

Ibid. Εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν] Nihil novi est praepositionem
oppositam addi verbis compositis, tamen interdum
notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio,
ut T. I. quoque notavi, ad Quom. Hist. c. 42. Adde
hic Hippocr. S. VI. de Articul. p. m. 93. ὡς ὅτι εἰς
ἐξέπαιπτον. Quom. (caput ossis) intro excidit, i. e. luxa-
tum est. Adde I. Ver. Hist. c. 26. εἰς τὸ κατὰ πρὸν δα-
βάλλει. Sed obvia haec ὅσα κόνις. F. F. R.

86. Τίς πόθι &c.] Homer. Odyss. A. 170. &c.
M. du S.

88. Μικρὸν] Pro μικροῦ διῷ. Sic fere Aesop. Fab. V.
ὡς μικροῦ ἐ δασυδαινίου. F. F. R.

Ibid. Ἐξέπαιπτον] Conf. supra Quom. Hist. c. 20.
M. du S.

90. Ἐμβροτημένον] Ἐμβροτημένοι, καὶ ἐμβροτημένους
a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu

fulminis, aut incredibili ejus pavore obstupescit: u-
trumque vocabulum per metaphoram ad alia transfer-
tur. Stupidum atque animi impotentem plerumque
significat. Moscor. καὶ ὁ ἐμβροτημένον ὁ ἔλα φραγῶν. De-
mosth. de Coron. ἐμβροτημένον, εἴτα τὸν λόγον; Hos Latini
attonitos dicunt. Cels. Attonitos quoque raro vide-
mus, quorum corpus & mens stupet. Fit interdum
ictu fulminis, interdum morbo; ἀνπλακῆναι Graeci vo-
cant. Ovid. Trist. I.

Non aliter stupui, quam qui Jovis ignibus ictus
Vivit, & est vita nescius ipse sua.

Xenoph. Anab. γ. & Ἑλλ. δ. usus est his dictioni-
bus. G. C.

3. Ὅτι — Ἐφιάλτω &c.] Homer. X. Odyss. A.
307. & seqq. M. du S.

13. Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, narrantur enim haec, non
dicuntur. M. du S.

16. Ἀπὸ Φιδίας] De Phidiae posteris quaerit, ut
cui ob statuum tantum debeat: quibus etiam ideo fa-
cer-

reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, & remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialto*, cum Menippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimitemus. Cum his dictis surgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum audiendarum causa affidendi.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos superiori anno hiems perstrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbris indigeant olera?* postea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus esset de genere Phidiae?* &, *Quam ob causam intermitterent Athenienses*

προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης ἐπεταλ-
Ιμβία. μειδιάσας δ' ἔν' ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν
ἐπ' ἀνέειπεν ὁφρῶν, τί δὲν λέγοις, Φησὶν,
Ὡς περὶ καὶ Ἐφιάλῃ, ὅπως καὶ Μέν-
νιππῳ ἐτόλμησεν εἰς τὸν ἔρανον ἀνελθεῖν;
ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλεῖται, αὐρίον
δὲ, ἔφη, πρὸς ὧν ἡκεῖς χρηματίσαντες,
ἀποπέμψομεν, καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάν-
τες εἰς τὸ ἐπηκοῦτάριον τοῦ ἔρανος. χαρὸς γὰρ
ἦν ἐπὶ τῷ εὐχῶν καθεζέσθαι.

Μεῖλαζ' ἔτε προΐων, ἀνέκρινέ με πρὸς τὴν
ἐν τῇ γῇ πρᾶγματων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖ-
να, πόσῳ νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὄνῃ ἐπὶ τῇ
Ἑλλάδι; καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυ-
σι χειμῶν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖ-
ναι πλείον' ἐπομβρίας; μὲν δὲ ἡρώτα,
εἴ τις ἔτι λείπει τῷ Σπῷ Φειδίῃ, καὶ δι'
ἣν αἰτίαν ἑλλίποιν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια

TO-

d Oun] Non comparet in O. e Ἐπανάς] Ἐπαναίς O. f Ὅπως] Desideratur in O. g Ὑμῶν] Nihil hic variare Edd. notat M. du S. h Ἐτι λείπει] Ἐπιλείπει Fl. & marg. A. Nil mutat P. i Ἑλλίποιν] Ἑλλαπίουν O.

2. Ὑπαναίς] Ὑποκαλάσας. G.

Ibid. τί δὲν λέγοις Φησὶ Ὡς περὶ Ἐφιάλῃ] Ὡς καὶ Ἐφιάλῃς ἠθέλησαν διομαχοῖ ὄντες εἰς τὸν ἔρανον ἀνελθεῖν. V. In altero Voss. in Fol. sic. Καὶ Ἐφιάλῃ] Ὡς τῷ Ἐφιάλῃς ἠθέλησαν εἰς τὸν ἔρανον ἀνελθεῖν, καὶ ἥδη ὅρη ἐπιβάντες ἄλλο ἢ ἄλλο, ἀνίσταντο. Ἀπόλλων τούτους ἐπέλασεν. καὶ ὁ μὲν μῦθος ἔστι. ἡ δὲ γὰρ ἀλληγορία. ἔστι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοί (3) Ἀλκίως παῖδες, πρῶτος ἀναμεινῶν ἐπιράβησαν (4) τὰ τῷ ἔρανον σάμαλα λατρεῖν γῆς, ἔχρῃτο τε τοῖς ὅρεσιν ὑψηλοτάτους τῷ Θεσσαλίᾳ εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιά, συνίστη δὲ αὐτοὺς ἐκείνους πρὸς τὸ λατρεῖν ὅθεν ὁ μῦθος ἐπέλασαι, ὡς ἔφασι (5) Διμῶν. V.

Ὡς καὶ Ἐφιάλῃς διομαχοῖ ὄντες voluerunt in coelum ascendere, & superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic. Ὡς καὶ Ἐφιάλῃς Physici Philosophi Thessali, Ἀλκίως παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc con-

tingit ex ἀπαικῇ ἐπιστήμῃ, ipsa autem ex Analogia θηρῶν hoc, & ab umbra ab excelsis montibus ἄλιν ἀνίσχοντο λατρεύοντες: haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altissima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὀλύμπιος, ex quorum umbra ἰδὲν analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ διὰ πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμεινόντων ὄρειν τούτων τῷ ἀναλογίζεσθαι τῶν σκιῶν, καὶ ἐκρημνισθέντες ἀπώλειο: hinc confectum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. G.

6. Χρηματίσαντες] Διακρίσαντες. V.

17. τὰ Διάσια (6) τοσούτων ἐστὶν] Διάσια ἱερὰ τῇ Ἀθηνῇ, ἢ (7) ἐπιτάλῃ μὲν τοὺς ἐγγυστάτους, θύοις δὲ αὐτῇ Διὶ (8) Μελιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιος ἔστι ἐν ἱεροῖς τῷ Ὀλύμπῳ Διὸς ἐν Ἀθῆναις, ἀφ' (9) μεγαλυρίαν ἀπαιρύντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν καίσαρσιν, πλείον' ἢ τ. ἐστὶν παρτίτοις κτισθέντες, ὡς ἐν τῷ Κοζικῇ τοῖς, καὶ οὐκ ἀνιστοιχεῖσθαι ἀμφω, εἰ μὴ Ἀθῆναιος ὁ αὐτοκράτωρ Ρωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συναντιλάβῃ ἢ ἔργον. V. (Addunt Exc. G. τοῖς δὲ τὸ ὄνομα τῷ ἀφ' ὧν αἰνῶν τὴν ἐξουσίαν.)

de eo nihil est.

M. du S.

(2) Ἐφιάλῃς] Θεομαχοῖ ὄντες addit C.
(3) Ἀλκίως] Vulgabatur Ἀλκίως. Emendarat M. du S.
(4) τὰ τῶν ἑρανον] Distantiam Lunae altera, & Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. M. du S.
(5) Διμῶν] Sic scriptum est in Codice MS. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrac. Grammaticus de quo Suidas, an alius, juxta cum ignarissimis nov. J. Cler. In Coll. G.

(6) Τοσούτων] Τυτῶν Editā male.
(7) Ἐπιτάλῃ] Ἐπιτάλῃ legebanur. Correxerat M. du S.
(8) Μελιχίῳ] Μελιχίῳ ante lectum prave. Mutavit M. du S.
(9) Μεγαλυρίαν ἀπαιρύντων] Sic G. recte. In V. aliter, μεγαλυρίαν ἀπαιρύντων scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. J. F. R.

cerdotium attributum est, de quo vide Pausan. El. p. 161, 35. M. du S.

17. τὰ Διάσια] Conf. supra T. I. Tim. c. 7. Ibi-que notata ab Solano & ab Hemsterhusio. J. F. R.
F ffff 2 18. Το

τοσούτων ἐτῆς; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῆς
 ὀπιτελέσαι ἀφαινοῦν; καὶ εἰ συνελήφθησαν
 οἱ τ' ἐν Δωδώνῃ νεῶν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ 20
 αὐτὴν τῶν ἀπεκρινάμενην, εἰπέ μοι Μένιπ-
 πε, ἔφη, πῶς δὲ ἐμῷ οἱ ἄνθρωποι τίνα
 γνώμην ἔχουσιν; τίνα, ἔφη, δέσποια, ἢ τ'
 εὐσεβεστάτῳ, βασιλέα σε εἶναι πάντων
 θεῶν; παύσεις ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ ^b Φι- 2
 λόκαινον αὐτῆς ἀκριβῶς οἶδα, καὶ μὴ λέ-
 γης. ἦν γὰρ πόσι χρόνον, ὅτε καὶ μάντις
 ἐδόχεν αὐτοῖς, καὶ ἰατρός, καὶ πάντα ὅλως
 ἦν ἐγὼ, μετὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲ ἀγυαί,
 πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη 3
^c τε καὶ ἡ Πίσσα λαμπραὶ, καὶ αὐτὴ βλεπτοί-
 πῶσαι ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῷ καπνῷ τ' θυσιῶν,
 ἐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατὸν ἐξ ἧς δὲ ἐν Δελ-
 φοῖς μὲ Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατέστησεν,
 ἐν Περγᾷ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιός, 3

tot annis Jovialia? &c, Utrum Olympium
 suum templum exaedificare cogitent? &c,
 Utrum comprehensi essent, qui Dodonaeum
 templum spoliaverant? De his cum respon-
 disse, Dic mihi, inquit, Menippe, de me
 quid sentiunt homines? Quid, inquam, Do-
 mine, aliud, quam religiosissimum illud, re-
 gem te esse omnium Deorum? Laedis in qui-
 dem, inquit. Quam novarum rerum stu-
 diosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit
 enim quondam tempus, cum & divinus ipsis
 viderer, & medicus, & ego essem in uni-
 versum omnia: compita plena Jovis, fora
 tum Jovis omnia plena: ac Dodona & Pi-
 sa splendidae conspicuaeque erant omnibus,
 prae fumo autem sacrificiorum nec prospice-
 re poteram. Ex quo vero tempore Delphis
 quidem Apollo divinandi officinam consti-
 tuit, Pergami autem sanandi Aesculapius,
 &

^a ἔχων] Ἐκόν P. Sed prius J. Fl. B. H. S. ^b Φιλόκαινον] Hoc revocavi ex Fl. Schol. & Coll. & marg.
 A. I. Quum φιλόκαινον Edd. cett. haberent. ^c T.] Διὲ Fl. Vulgatum tenet P.

20. Ἐν Δωδώνῃ νεῶν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν
 ἣ ἱερὸν τῷ Διὶ ἐστὶ μαντεῖον. V.

25. Παύσεις ἔχων, ἔφη] Τὰ ἔχων φράσας ἴσως καίτοι,
 μὴδὲ σημαίνει. * Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι αἱ φιλοῦσι τὰ
 ἔχον. V.

* Φιλόκαινον] Prava Codicis V. scriptura. M. du S. Γερμ. φι-
 λόκαινον. G.

Φιλόκαινον] Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset
 Clev. adscripserat Solanus pravam hanc esse scripturam. Sed
 plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem; nam in
 ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec

31. τ' ἡ Πίσσα] Ἐνθα ἱταλῶτο τὰ Ὀλύμπια καὶ τὸ
 τῷ Διὶ. V.

— Pisa urbs Elisidis Peloponnesi, in qua templum
 Olympii Jovis, & certamen quinquennale, quod Her-
 cules instituit, ut ait Pindarus. G.

Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut im-
 prudens Vossiani Cod. Lectioni adscripsit id quod Lectioni Cod.
 G. adscriptum oportuit. J. F. R.

τ' ἡ Πίσσα] Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo
 loco reddidit M. du S.

18. Τὸ Ὀλύμπιον] Νεῶν scilicet. F. G.

Τὸ Ὀλύμπιον] Aegre talis potest intelligi, nisi τ' Ὀ-
 λύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τίμι-
 ος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intel-
 ligas. Et amant nomina facellorum neutrum genus,
 ut τὸ Ἀνθεῖδον, Ἀνθεῖς Templum, τὸ Ἀνάκωνι Καρ-
 ρίς & Pollucis, de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10.
 J. F. R.

Ibid. Ὀλύμπιον] Consule de hisce Meurs. Ath. Att.
 I. 60. . . (AG. IV. 849.) Marm. Ox. 118. & Plin.
 XXXVI, 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀ-
 λυμπιον. A Persico inchoatum; Lév. XL. 20. M. du S.
 20. Δωδώνη] Neque quando hoc factum sit ego no-
 vi. M. du S.

25. Παύσεις ἔχων] Παύσεις ἔχων inveniebam in Paris.
 quod Solanus non animadvertet. Sed ἔχων rectius al-
 lias habere cum Scholiaste, videns, id omnino recepisse.

Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata
 supra ad Asin. c. 20. quae etsi vulgaria, tamen maxi-
 me faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam, quae
 quum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλου-
 τάστι τὸ ἔχων etiam in aliis locutionibus, veluti apud
 Alciph. I. Ep. 1. f. ἀπηνεγάμεθα γαρνηταῖς & παιδοῖς
 ἔχων σὺν ἀλγῶν EXEIN τ' ἀπηνεγάμεθα ἔχων. Noster
 Tox. c. 45. Δὲς μοι τὴν θυγατέρα — γυναῖκα EXEIN.
 Hesiod. Epy. vl. 42. Κρόνῳ τις τ' ἔχωνι θναὶ βίον ἀνθρώ-
 ποι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἔχων habent,
 suspensio pede irem in mutando; nam & sic in Libani.
 sine varietate, Epist. XIV. p. 4. παύσεις ἔχων. sponte
 ludis. J. F. R.

Ibid. Φιλόκαινον] Schol. Coll. & Fl. Ed. uti sententia
 necessario postulat. Exulare itaque iussimus vulgatum
 φιλόκαινον. M. du S.

Ibid. Τὸ φιλόκαινον] Nescio, quis locus hic esse pos-
 sit

ϕ Bendidēnt factum in Thracia, ϕ Ann-
bidentem in Aegypto, ϕ Ephesi Dianēnt; ad
illa currunt omnes, ϕ celebritates agunt,
ϕ hecatombas statunt: mihi vero tanquam
decrepito satis habitum honoris putant, si
quinque solidis annis interiectis sacrificent mi-
hi Olympiae. Quare frigidiora mea alta-
ria videas Platonis legibus, aut syllogis
Chrysippi.

25. Haec talia quaedam collocuti perve-
nimus ad locum, ubi assidentem illum pre-
ces audire oportebat. Erant autem fenestrae
deinceps puteorum orificiis similes, habentes
opercula: & ad unamquamque sella au-
rea posita. Ad primam harum assidens Ju-
piter, remoto operculo precantibus se da-

χαὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, χαὶ τὸ
Ἀνθεΐδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀριεμίσιον
ἐν Ἐφέσῳ, ὅπῃ ἅ ταῦτα μὲν ἀπαλῆς θέν-
σι, καὶ πατηγύρεις ἀνάγχοι, καὶ ἐκατόμβας
σταθίζουσιν, ἐμὲ δὲ ὥσπερ παρηγερό-
τα ἱκανῶς τείμνηκεναι νομίζουσιν, ἂν ἀλφ
πέντε ὅλων ἐτῶν δύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ.
τοιαυτὰν ψυχροτέρως ἂν μὲν τὰς βοῶντας
ἰδοῖς τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου
45 συλλογισμῶν.

Τοιαῦτα δ' ἅπαντα διεξιόντες, ἀφικνήμεθα
ἕως τοῦ χωρίου, ἐνθα ἔδει αὐτὸν καθέζεμε-
νον ἀλφειῶσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν
ἐξῆς, τοῖς τομοίοις τῶν φρεάτων ἰσοικύαι,
50 ὅσῳ πᾶσι εἶχοντο, καὶ παρ' ἐκάστη θυρίδι
ἔκειτο χρυσῆς καθίσας ἐν αὐτὸν ἐπὶ τῇ
πρώτῃ οὗ τοῦ Ζεὺς, χαὶ ἀφελὼν τὸ πᾶν,
παρ-

α Ταῦτα] Τοῦτοις Ο. & Fl. Vulgatae assentitur P. e Παρισῶν] Παρισῶν male O. f Ὀσπερ] Desidera-
tur in O. g Ἀττα] Sic Edd. Vulgo & P. Ἀττα O. & Fl. h Ἐς τὸ] Ἐς τι O. i Ἐοικύαι] Ἐοικύαι male f.
k Πᾶσι] Πᾶσι O. & mox iterum πᾶσι.

43. Τοιαυτὰν ψυχροτέρως] Ἐπὶ τῶν Πλάτωνος νόμων
ἐν γράμμασι μόνον, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγοις,
ἐκαστὸς δὲ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματικῶς οὐκ
καὶ εἴδη ἵππων τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρημὸς ἐπιφαίνειν.

τῶν Πλάτ.] Τῶν Πλάτωνος vulgatur, τῶν rescipit Solan.
addiditque haec esse corrupta. In C. vero sic legi: ὡς ἵππων

τες, ἀργὸν αὐτῶν δ' ἀπεπείσκατο μὲν δὲ ἀνθρώπων μὴ
χρημὸς τούτους προθυμῶν, διὰ τὸ ἀντιφίλος τοῦ καὶ
ἀκαρποῦ. V.

τῶν Πλάτ. v. τ. χ. ἐπιφαινοῦς

sit τῇ φιλοικύᾳ. Φιλοκαίαν, novum verum studium
reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum.
Vel sic, vel φιλοκαίαν, legi voluit Solanus. Dedit e-
nim levitatem. J. M. G.

28. Πᾶσι ὅλοις ἢ ἐγὼ] Exempla hujus locutionis,
quae etiam est in I. Epist. ad Corinth. XV. 28. dedit
Rever. J. Elphinst. Observ. T. 2. p. m. 126. J. F. R.

29. Μισαὶ δὲ Διὸς] Arat. v. l. 2. M. du S. Conf. su-
pra ad Prometh. c. 14. J. F. R.

33. Διωκτὸν] Τὸ ἢ subaudiendum. An Librario ex-
cidit restituendum? F. G.

35. Ἐν Περσέῳ] Vide Paus. p. 160. 16. M. du S.

36. Βενδίδιον] Dea Thracia Bendis; vide Z. τ. c. 8.
Hesychius eandem cum Diana fecit. Vide Strab. IX.
X. p. 471. & Procl. in Tim. I. de festis ejus. Athe-
nis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β'. p. 277, 14. M. du S.

37. Ἀνθεΐδιον] Nihil variare Edd. notat Solan. quare
Foran quia alias etiam Ἀνθεΐδιον invenias. Sed
Ἀνθεΐδιον etiam supra Tox. c. 28. J. F. R.

38. Ἐπὶ ταῦτα] Τοῦτοις etiam marg. A1. Sed quo-
ties ejus lectio consentit cum Fl. suspicio mihi est,
id varietatis ex ipsa Fl. defuturum, quia subinde ad-

ditum video, id inde esse petitum; quare postea in
hoc Dial. talia in varianti. non commemorabo, quae
bis idem dicunt. Sufficiat Lectorem semel monuisse,
quidquid Fl. singulare habet, id hic margini huic et-
iam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit
margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere
haud negligam umquam. J. F. R.

39. Ἐκατόμβας παρισῶν] Verbum hoc usitatum
esse in sacrificiis, pluribus probat saepe jam laudatus J.
Elphinst. ad Roman. XII. 1. Ubi hujus Lucianei non est
oblitus. J. F. R.

41. Διὰ πᾶσι ὅλοις ἐγὼ] De ea phrasi dictum est ad
Θυσ. c. 11. M. du S.

48. Ἀττα] Etsi ἄλλα verosimile est, nihil tamen
mutavi; quia & alterum Nostro frequentatur. Vid.
supra T. I. Tim. c. 28. Imag. c. 13. Lexiph. c. 5. Rhet.
c. 16. &c. J. F. R.

51. Καθίσας ἐν αὐτὸν ἐπὶ τῇ πρώτῃ] Quum vox pos-
terior non possit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor
longe melius intellexisse Erasmus cum ad primam con-
sederet, quam Benedictum, quatum in prima sedens,
quod ille haud dubie ad sellam retulit abiens ab Grae-
cis,

παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις αὐτόν. ^a ἡύχοντο
 δὲ πάνταχόθεν ἢ γῆς ἀφ' ὅρα καὶ ποικί-
 λα. συμπαρακύβας γὰρ καὶ αὐτός, ἐπ' ἡκον
 ἅμα ἢ εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ,
 βασιλεύσαι μοι γένοιτο. ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμ-
 μνά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα. ^b ὦ Ζεῦ,
 ἢ πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις
 ἀν' ^c Φαίῃ, εἶθε κληρονομήσαιμι ἢ γυναι-
 κός, εἶθε λάθοιμι ὅππῃ βλεύσας τῷ ἀδελφῷ,
 γένοιτό μοι νικῆσαι ἢ δίκην, στεφθῆναι τὰ
 Ὀλύμπια. ἢ πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἡ-
 χέιο ὅππῃ νῦναι. ὁ δὲ Νότον, ὁ δὲ γεωργός
^d ἦτοι ὑετόν. ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακχών
 δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ ἢ εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξε-
 τάζων, ἢ πάντα ὑπὸ χεῖρτος.

Ἄλλ' ἑτέρον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἑτέρον δ'
^e ἀνένευσε.

Τὰς μὲν γὰρ δικαίας ἢ εὐχῶν, προσέειπε ἄνθρω-
 πῳ τῷ σομῖν, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ καλεῖσθαι
 φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὐθις
 ἀπέπεμπεν ἀποφυσάμεν κάτω, ἵνα μηδὲ
 πλεόντων γένοιτο τῷ ἔρατι. ἐπὶ μιᾷ δὲ τι-
 νὶ εὐχῇ, καὶ ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθεασάμην. ⁷⁹
 δύο γὰρ ἀνδρῶν τὰναντία εὐχομένων, καὶ τὰς
 ἴσας θυσίας ὑπὸ χεῖρτος, οὐκ εἶχεν ὅπο-
 τέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν ἑαυτῷ. ὅτε δὲ
 τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκείνο ἐπεπόνθη, καὶ ἔδεν

bat. Orabant vero undique terrarum di-
 versa & varia. Ego enim ipse quoque ca-
 spite admoto preces simul audiebam. Erant
 vero ejusmodi : Jupiter, regnare mihi con-
 tingat ! Jupiter cepae mihi nascantur & al-
 lia ! Jupiter pater mihi mox moriatur ! Alius
 quidam diceret : Utinam heres sim uxoris !
 utinam lateam, dum struo fratri insidias !
 contingat mihi causam vincere, coronari O-
 lympia. Navigantium vero unus boream
 adspirare rogabat, alter vero notum. Agri-
 scola pluviam petebat, solem fullo. Au-
 diens vero Jupiter, precibus singulis accu-
 rate examinatis, non pollicebatur omnia ;
 Verum propitius Pater hoc dedit, abnuis
 illud.

Justas etenim preces sursum admissas per
 fenestellam reponebat ad dextra : nefarias
 autem infectas deorsum flando remittebat,
 ut ne quidem prope caelum venirent. In
 unis vero precibus dubium illum vidi. duo-
 bus enim viris contraria petentibus & ho-
 stias pollicentibus aequales, non habebat
 utri illorum magis annueret. Itaque illud
 Academicum usu ei venit, neque quid-
 . quam

^a ἡύχοντο] Εὐχόν] marg. A1W. ^b ὦ Ζεῦ] ὦ θεοί] Codd. O. P. ^c Φαίῃ] Ἐφῇ O. ^d ἦτοι] Ἐτι male
 O. ^e Ἀνένευσε] Ἀνέει Fl. ^f Αὐτῶν] Αὐτὸν Fl. male. Vulgatam cett. adserit. P.

79. Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο * ἐπιπόνθη] Οὐκ ἀκριβῶς
 τὴν Ἀκαδημαϊκὴν τοῖς Πυρρῶνις ἢ τοῖς Ἐφελίοις ἀνοσίους,
 Λυκαίαν ἀντιδιατέλλον] γὰρ τοῦτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημαϊκῆς, ὡς
 αὐτῶν ἴσιν ἐκείνῳ ἢ Πυρρῶνις ἀκούσαι ἐν ταῖς ὑποτυπῶ-

σιν, ἢ παχοὶ γὰρ τοῦτο ὑπὸ τῇ ἰσοδυναμῇ ἢ ἀντιπάλαν
 λόγον, οὐκ ἔχοντες ὅποτις ἀπορῶντα αὐτοὺς εἰς τὴν
 κατάβασιν. V.

* Ἐπιπόνθη] Ἐπιπίνω lectum antea prave.

+ Συγκατέβη] Et hoc restitutum, cum legeretur vul-
 gum συκατέβη.

cis, quod non oportuit.

⁷⁹ G. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Iterum pro στεφθῆναι ἀφ'
 τῶν Ὀλύμπια. Conf. supra c. 14. καὶ τοῦτο ἐστὶ βασιλεύς.
 Adde hic Aristoph. Eq. 644. Εἴτ' ἐστὶ φάνη μὲν εὐαγγέ-
 λια. Tum coronamur me ob laetum nuntium, quod
 Κηφέρος ad Plut. 765. & Scholiast. ad hunc vers. Equis.
 clarius exponit eadem ellipsin τῷ ἀφ', quam Spanhem.
 qui & illa laeta me coronamur nuntia vertens dubium
 facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an acculiandi casus.

Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad
 verbum sic videtur vertisse, quum in ipso Aristoph.
 textu planius conversum sit : ob laetum me coronamur
 nuntium; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exem-
 plis ab eodem Spanh. l. c. ad Equit. & Κηφέρο ad Plut.
 adductis; licet in Pluti loco alia sit constructio, quam
 Spanhemius melius indicat Κηφέρο; ait enim Aristoph.
 Plut. 764. — καὶ γὰρ ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ'
 ἐν κριβαντῶν ὁμοσθ' τοιαῦτ' ἀπαγγέλλω, ibique ἀνα-
 δῆ.

quam poterat pronunciare ; sed Pyrrhonis 80 *οτι σποφηνάσθαι δυνατός ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ*
instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat. *Πύρρων ἐπέειχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.*

26. Cum autem satis operam dedisset precibus , in proximam transiit sellam , ad fenestram alteram , admotoque capite , iurando vacavit & jurantibus. Ubi his 8 *Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τῇ ἐξῆς μέλαβας θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, καλαχύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὁμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ ταῖς, καὶ τὴν Ἐπικύρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτίψας, μέλεκαθέζετο ἐπὶ τῇ ἐξῆς θρόνον, κληῖδουσι, καὶ Φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἰτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τῇ τῇ θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' οἷς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγχελλε τῷ Διὶ τῷ θύοντι ἑκάστῃ τένομα. σποτὰς δὲ τῶν, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ βροχεῖν. ἡ Τήμερον ὦρε Σκύθαις ὑέτω, ὦρε Λίβυσι ἀστραπτέτω, παρ' Ἑλλήσι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ ἑ Βορέας, πνεύσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἥσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὴν Ἀδρίαν ἀφαισχυμαίνετω, καὶ τὴν χαλᾶζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι ἀφαισχυμαίνωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.*

27. Omnibus fere ab illo peractis ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat , meque assumtum Mercurius assidere iussit apud Panem & Corybantes , & Attin , & Sabazium , inquilinos illos & ancipites Deos. Hic panem ministrabat Ceres , & Bacchus vinum , 1 *Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διακημένων, ἀπῆειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δειπνῶν ἤδη χαρὸς ἦν, καὶ μετ' Ἑρμῆς ὦρε λαβῶν κατέκλινε ὦρε τὴν Πᾶνα, καὶ τῆς Κορύβαντας, καὶ τὴν Ἀττίν, καὶ τὴν Σαβάζιον, τῆς μετοίκης τέττης καὶ ἀμφιβόλης θεῆς. καὶ ἄβρον δὲ ἡ Δημήτηρ παρείχετο, καὶ ὁ Διόνυσος οἶ-*

80 *Ποιῶν*] *Ποιῶν* G. P. & marg. At. *Ποιῶν* Edd. & O. *ἡ Τήμερον*] *Δήμερον* O. *ἡ Νιφέτω*] *Ἰφίτω* male P. *ἡ Βορέας*] *Βορέας* Fl. Nihil mut. P. *ἡ Ἀττίν*] *Ἀττίν* O. solus.

5. *τὸν μετόικον*] *Ἐξ ἀνθρώπων τῶν ἑταίρων ἐνομιώθησαν.* V.

† Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν πάντα relatum in ordinem revocavit

M. du S.

88 *οτι σποφηνάσθαι* τοιαῦτα πωγγίλιον connectendum recte monet *Sprach.*

68. *Ἄλλ' ἔτιρον*] *Hom.* II. Π. 250.

80. *Ὅσπερ ὁ Πύρρων*] *Gell.* L. XI. c. 5. de Pyrrhoniis loquens scribit: *Nihil discernunt, nihil constituunt.* De his *Cic.* in Lucull.

Ibid. *Ὁ Πύρρων*] De hoc ejusque dubitatione vid. supra *Vit. Aug.* versus fin.

86. *Ἑρμόδωρον*] Vide supra c. 16.

92. *Ἄ δι' ποιῶν*] Non absurde *Ms.* *προσέταττε ταῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δι' ποιῶν* Vulgati *ποιῶν* praesepis ventis & tempestatibus , in quibus esset elaboran-

dam.

5. *Ἀττίν*] Sic recte scribi, vid. supra *Deor. Diab.* XII. & notam *Solani* No. 75. Sed conter not. *Hemst.* 95. qui & *Ἀττίν* scribi contendit. Ego *Ἀττίν* hic scrvo , quia sic longe plurimi Codd. & Edd. omnes. Rem infra *Ἀττίν Eccl.* c. 9. pr. & alibi.

Ibid. *Σαβάζιον*] Conf. *Bochar.* Chan. I. 18. & *Menf.* de Gr. fer. Vide etiam *Ἑκκλ.* c. 9.

7. *Ἀρτοι δὲ ἡ Δημήτηρ*] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur , plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii: *Sine Cerere & Baccho friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea judi-

cata

οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ ^a μύρτα ἢ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἀμα δὲ καὶ ἄμβροσίᾳς ἡρέμα καὶ τῷ νέκταρι παρ-
 εγευόμεν. ὁ γὰρ βέλιδος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρωπίας, εἰ θεάσασθαι ἀποβλέποντά
^b ποιοῖ τὴν Δία, κοτύλην ἀνὴρ καὶ δύο τῷ νέκταρι ἐνέχει μοι φέρων· οἱ ^c δὲ θεοί, ὡς Ὀμηρὸς πρὸς λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθά-
 ὃς ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεαμένον, ἔτε σίτον ἔδω-
 σιν, ^d ἔτε πίνουσιν αἰθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν
 ἄμβροσίαν ὠρατὶθεν, καὶ τῷ νέκταρι με-
 θύσκον, μάλιστα δὲ ἡδονὴν σιτέμενοι τὴν ἐκ
 τῆς θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνηγεγμένον, ^e
 καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ
 θυόντες περικύβουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅ, τε
 Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρ-
 & carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganimedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Jovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem fal-

^a Μύρτα] Μύρτα Marci. Nil mut. Edd. ^b Ποι] Πω Ο. ^c Δι] Καὶ male S. Recte δὲ P. H. J. aliaque. ^d Οὐτὶ πίνουσιν] Οὐ πίν. Ο. Nil mut. Edd. & Hom. ^e Σειληνός] Σειληνός Ο.

8. Μύρτα] Ὁ καρπὸς τῆς μύρτιδος. V.

15. Καὶ αὐτὸς] Ut Homerus sic & Menippus τὰ ἑρμηνεύει. Et ut Menippus sic & Lucianus βωμολόχος. G.

20. Αὐτῇ κνίσσῃ] Σὺν αὐτῇ τῷ λίπτι. V.

23. Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μὲν μύθος ὀρχηστῆς. V.

• Μυρτίδος] Alias μυρτίς est Myrtus arbor. Long. Pass. L. 2. p. 33. his. Sed & μυρτίς dicitur Ael. V. 6. J. F. R.

cata sit, quæve prima reperit, scribit Plin. L. VII. c. 56. G. C.

7. Ἡρακλῆς κρέα] Voracem fuisse Herculem & supra visum est Erat. c. 4. & multa ejus nomina produnt. V. Plut. 1187. 2. M. du S.

Ibid. Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη. Th. M.

Μύρτα ἢ Ἀφροδίτη] Haud addicentibus sane avibus mutare jussit Marcellius; μύρτα enim suis civibus apponit Plato in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. M. du S.

Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη] Non adducor ut credam Marcellium fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex Phædr. III. fab. 17. atque inde coronas plebas in conviviis, ut ap. Hor. 2. Od. 7. 25. & ubivis existat; sed μύρτα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quæ Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Cl. Wesseling, Obs. p. 51. — 2. scribens: „Venus fructum arboris sibi consecrata confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos cives μύρταις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. de Rep. p. 272. „Habet etiam huc pertinentia Athenæus L. XIV. „Deipnol. c. 18. & 19. „Hæc ille, & adsentior, licet Phædrus myrtum sterilibus arboribus adnumeret.

Non attenderunt prisca interpretes haud scriptum in Luciano μύρτα, cum verterent myrtum, sed μύρτα baccas myrti, sive myrtæ. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα adnumerat Long. Pass. 2. p. 33. Ed. Moll. J. F. R.

9. Μαινίδας] Non adeo lautas, quippe quibus vescatur futor Micyllus Ael. c. 21. Ridiculi causa dictum puta; de iis enim nihil tale Athenæus, qui diligenter ista plerumque exequitur, quem vide 313. Imo alibi Casaubonus docet Hecataem mactari solitas, ad 325. M. du S.

10. Ἡράμω] Conf. de hoc adverb. ad Merced. Cond. c. 28. J. F. R.

14. Οἱ ἐθῆς] Οἱ δὲ θῆς.

Οἱ ἐθῆς, ὡς Ὀμηρὸς πρὸς λέγει ἐπὶ αὐτῷ οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεαμένον, ἔτε σίτον ἔδωκεν, ἔτε, &c.] Vertuntur hæc: Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sum conspicimus, neque frumentum edunt, neque, &c. En Interpretis somnia! Verbe, Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse puto, sicut ego, conspicimus ea, quæ ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque, &c. Narrat Menippus cum alia, quæ in coelo vidit; tum Deorum quoque epulas. J. F.

16. Οὐτὶ σίτον ἔδωκεν &c.] Οὐτὶ σίτον ἔδωκεν, & πίνουσιν αἰθοπα οἶνον.

Οὐτὶ σίτον ἔδωκεν &c.] Hom. Il. E. 341. M. du S. Versus

faltavit Silenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, & primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet divosque hominesque*

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum praeter illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo, praesente semper sole, & una epulante. Post paululum obdormiscebam. Mane autem surgens Jupiter praeconio vocari concionem jubet.

δακα ἀρχήσαστο, καὶ αἱ Μῦσαι ἀνατᾶσαι
25^f δ' τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ ἡ
πρώτῳ ᾠδῇ τῶ ὕμνων ὃ τῷ Πινδάρῳ. κα-
πυδῇ κόρη^g ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκα-
στ^g, ἱκανῶς^h ὑποβέβρεγμένοι.

30^g "Αλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι πποκο-
ρυταί

ⁱ Εὐδὸν παντόχοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχον^h
νῆδυμ^g ὕπν^g.

ἀνελογιζόμεν γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μάλ-
λον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀ-
πόλλων^g ἢ Φύξⁱ πάγονα, ἢ πῶς^m γίγνεται^g
νύξ ἐν ἑρᾶν, τῷ ἡλίῳ παρόντ^g αἰεὶ, καὶ
συνευχεμῶν. τότε μὲν ἐν μικρὸν τι κατέ-
δραθον. ἔωθεν δὲ ἀφ' ἡμετέρων ὁ Ζεὺς προσέ-
ταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Κα-

f T^h] T^h G. T^h Edd. & O. g T^h] T^h O. P. & marg. A1. h ὑποβέβρεγμένοι] ὕπν^g O. i Εὐδόν] Εὐδόν f. & P. male. k ἔχον] Εἶχον f. ceteraque male, cum O. ἔχον P. ἔχον B2. l Φύξ] Φύξ O. & marg. A1W. m Γίγνεται] Ἐγίγντο O. Ἐγίγντο Fl. Ἐγίγντο marg. A1.

25. Καὶ τῇ πρώτῃ ᾠδῇ] Τὸ, ἄριστον μὲν ὕμνων. V.

28. ὑποβέβρεγμένοι] Ἀπὸ τῆς μῆνης. V.

37. Κατίδραθον] (Lege κατίδραθον) Καίκακομήθον. G.

his Homeri est Οὐδ' οἶτον ἴδον, ἢ πῶς αἰδομαι οἶτον, quem addo, ut adpareat quam probe Gijetus conjecterit, si mensura versui sit restituenda, jam vero vel totus versus Homericus poterit ita recipi uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum?

f. F. R.

20. Αὐτῇ κλίσει] Τὸ σὺν intelligendum. F. G. Recte, sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26.

f. F. R.

25. Τῆς τε Ἡσιόδου] Censeo Lucianum scripsisse τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. Hesiodi Theogonias canebant. non δ' Θεογονίας, ut vulgo legitur.

f. G. G.

Τῆς τε Ἡσ. Θεογονίας ἦσαν] Rescribi curassem cum Cl. Graev. τῆς, si plures Codd. addiderent. Nam αἰσίδον cum genitivo ubi occurrat nescio; sed posset usitatissima ellipsi pronominis τῆ vel μή^g accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden unam tantum cantasse narratur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τῷ πρώτῳ τῶ ὕμνων τῷ Πινδάρῳ καὶ τῇ Θεογονίᾳ Ἡσ. Nam etiam αἰσίδον τῶν probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τῇ, καὶ τῶν (quamvis ego recte dici posse sciam, δὲς μοι τῶ οὖν, Tom. II.

καὶ τῷ ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules) τῆς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίαι plur. Verum haec minor est prior, quia, cum plurimum Deorum completatur nativitate, nihil prohibet quin ita nativitates dicatur. Cl. Gesn. verio ad Graevii sententiam est accommodata.

f. F. R.

26. Τῷ Πινδάρῳ] Quia eodem redit, τῷ an τῶν hic legas, nihil mutavi; interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poetis aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. jam bis: Item c. seq. καὶ Ὀμηροῖς εἶπον, & Gall. c. 2. τὰ Ὀμήρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6. καὶ μὴ Ὀμηροῦ λόγους. C. 7. tamen ὁ Πινδάρους φησὶ bis, & c. 8. κατὰ τὸ Ὀμηρον. Quare quisque legat ut lubet.

f. F. R.

29. Ἄλλοι — Εὐδόν &c.] Ex Homeri II. B. vf. 1. ex quo corrige ἔχον pro εἶχον. idque per se etiam metrum exigit.

f. f.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ &c.] Hom. II. B. 1. M. du S. 31. ἔχον] Recte emendarunt B2. & Par. Editores illud ἔχον, quod in reliquis impressis & Mf. Ox. in εἶχον mutatum fuerat; ita enim & apud Homerum legitur, & postulat carminis ratio.

M. du S.

ἔχον νῆδυμ^g &c.] Sola Paris hic sapuit, ἔχον exhibendo. Solanus ἔχον etiam in B2. esse, addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχον habet. At ex

Gggggg

Καπειδὴ παρῆσαν ἀπαλές, ἀρχὴν λέ- 40
γειν. Τὴν μὲ αἰτία τῆ ξυνάγαγιν υμᾶς ὁ
χθρὸς ἐστὶ ξένος παρὰ χη. πάλαι δὲ
βυλόμην υμῖν^a κοινώσας, αἰεὶ τὸ Φι-
λοσόφον, μάλιστά^b γε ὑπὸ τῆς ὑλῆνης,
καὶ ὡς ἐκείνη μέμφει, πρόσραπεις ἔγνων μη- 45
κέτ' ὅτι^c πλεῖον ὡρεῖται τὸ Ἀφύσκει-
ψιν. γένε^d γὰρ τι ἀνθρώπων ὅσιν, εἰς πό-
ρῳ τῷ βίῳ ὅτι πολὺ ἔστιν, ζῆγόν, Φι-
λόκειον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχον,
ὑπόμωρον, τέτυφωμόν, ὑβρεῶς ἀνάπλεστον,
καὶ ἵνα καθ' Ὁμήρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθον
δυσέρης. ἔτοι τοῖνυν εἰς συστήματα ἀγχιρθε-
τες, καὶ Ἀφύφους λόγων λαδυνίδες ἐπι-
νοήσασιν, οἳ μὲ^e Στωϊκὸς ὀνομάσας, οἳ
δὲ Ἀκαδημαϊκὸς, οἳ δὲ Ἐπικυρεῖος, οἳ δὲ
Περικατήριος, καὶ ἄλλα^f πολλὰ γελοῖ-
τερα τῶντων. ἐπεὶ δὲ ὄνομα σεμνὸν τὸ ζε-
τεῖν ὑποκρίμενοι, καὶ τὰς ὀφρὺς ἐπ' ἀράντες,
καὶ τῶν ὄντων ὅτι πασάμενοι, ὡς ἐρχοῖται
ὅτι πλάσσει γῆματι κατὰ πύστα ἦθη αἰ- 60
τέλλοις, εἰκότες μάλιστά τοῖς τραγι-
κοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὡς ἢ^g ἀφελῆς

29. Et praesentibus omnibus dicere inci-
pit: Causam vos convocandi hesternus hic no-
ster hospes praebuit. Cum autem olim volue-
rim communicare vobiscum de philosophis, ma-
xime a Lamma, illiusque quereles incitatus de-
crevi non diutius illam deliberationem differre.
Est enim hominum genus non ita diu saeculo
sprumae instar innatans, pigrum, contentio-
sum, inanis gloriae cupidum, iracundum,
gulae obnoxium, stolidum, inflatum, contu-
meliosum, ut Homericis verbis utar, Telluris
inutile pondus. Hi ergo in cunctis divisi,
excogitatis diversis disputationum labyrinthis,
alii Stoicos se vocant, alii Academicos, E-
picureos alii, alii Peripateticos, & aliis no-
minibus multo etiam magis ridiculis. Deinde
circumposito sibi augusto virtutis nomine, su-
perciliis sublatis, demissis barbis, circumneunt
ficto habitu despondens mores vocantes, si-
miles maxime Tragicis illis actoribus, quorum
f

^a Κοινώσας] Sic Fl. B1. J. H. Ald. S. Κοινώσας P. cum O. & marg. At. ^b Γα] T. O. Plane omit-
tit Fl. ^c Πλεῖον] Πλεον O. ^d Στωϊκὸς ὀνομάσας] Eautōs videtur addendum. Pell. ^e Πολλὰ] Sic plerique
scripti & editi. Πολλῶν O. πολλὰ Fl. ^f Εἰκότες] Eμφυγῆς Coll. & O. ^g Αφύλῃς] Αφύλῃ τις O.

50. Ὑπόμωρον] * Δυσωμόντα. V.

Ibid. Τετυφωμόν] Ὑποκρίμενοι. V.

60. Εὐκρίτης] Γραμμοφύγῃς. G.

* Τυμωμόν, Δυσωμόντα] Pravis & hic usus est codicibus; sic tamen etiam Coll. G. nisi quod Jurdanus habens. M. de S.

Homero facilis erat emendatio, quam Cl. Jensch. an-
te Solanum dudum indicavit, quamque inde hauri-
re potuit, ut video in aliis fecisse eundem Solanum,
quod obiter in praefatione indicabo, si meminero.

J. F. R.

43. Κοινώσας] Ita & supra Jov. Trag. c. 5. f. μὴ
κρινόμενος πρὸς τὸν μεγάλον. Quare Parisinae le-
ctionem repudiavi, etsi uno God. fultam.

J. F. R.

51. Ετώσιον &c.] Iliad. Σ. 104.

M. du S.

53. Λόγων λαδυνίδες] Sic Convin. c. 6. Διφύλῃς ὁ
λαδυνίδης ἐπὶ κλιν.

J. B.

54. Ὀνομάσας] Τὸ ἑαυτοῦς hic reponendum vide-
tur. Vid. Lib. vett.

F. G.

Ὀνομάσας] Deest ἑαυτοῦς.

M. du S.

Ὀνομάσας] Nescio num opus sit pronominis ad-
ditione; quia & alibi omittitur ἑαυτοῦς & αὐτοῦς. Vid.

ad I. Ver. Hist. c. 30. Εὐκρίτης, ibique E. Bos. Et
nos ad Astrol. 1. Ubi & potuissim addere Aristid. Or-
pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δὲ, ὅτις μάλιστά τὰ ὀφρὺς
ἔχει, ἢ ὡς καὶ ὁ ὀφρὺς ἔχει, καὶ τοῦτο ὁμοῦ &c.
Ubi αὐτὸν ante ὅτις omissum. At hoc non pertinet
ad ἑαυτοῦς, de quo supra; quod tamen in aliis verbis
saepe omitti, ut in ὑποκρίμενος, προσκρίμενος, προσκρί-
&c. supra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. passivē
accipitur, quorum quaedam Cl. Jensch. dedit ad Tyran-
nic. At in hoc verbo ὀνομάσας id nondum observa-
vi; quare ἑαυτοῦς jam admitterem, si in libris inve-
nirem.

J. F. R.

56. Πολλὰ γελοῖότερα] Flor. πολλὰ.

J. B.

Πολλὰ γελοῖότερα] Illud πρὸς τὸν nihil esse, quilibet
videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλας posset lo-
cum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea
pro-

se personas auferas, & amittunt illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est, homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus.

30. Tales vero cum sint, homines quidem omnes contemunt, de Diis autem absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis, cum virtutem illam multis sermonibus iricam tragico clamore praedicant, tuas dissertationes edocent, quae eximiae non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temperantiam laudant, diuitiasque & voluptatem despuunt: soli vero, & sibi cum sunt relictis, quid dicat aliquis, quae edant, quam aeneterem exerceant, ut fordes delingant obolorum! Gravissimum vero opus hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inuiles & supervacanei, Non habiles bello, non consultantibus apti; tamen accusant reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditanti, increpant, & reprehendunt alios: aliqua

τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπατον ἐκείνην πολλὴν, τὸ καλαλιπόμῳ ὅτι γελοῖον, ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ δραχμῶν ἐς τὸ ἀγῶνα μεμιθωμένον.

Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων καλαφρονέσι, πρὸς θεῶν δὲ ἀλλόχολα δι' ἐξέρχον, καὶ συνάγοντες εὐεξαπατήσια μειδόματα, πῶς τε πολυδράκηνον δέξιμῃ τραγωδεῖν, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκειν, καὶ πρὸς μὲν τῶν μαθητῶν καρτερίας αἰεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαίνῳσι, καὶ πάλιν καὶ ἡδονῆς καλαπτύουσι, μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γινώσκοντες, τί αὖ λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐαδίσκω, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζωσιν, ἕως δὲ ἐκλείχουσι τὸ ὄραλόν τ' ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε καινόν, μήτε ἴδιον ὀπιτελῶντες, ἀλλ' ἐχρεῖοι καὶ ἀετῖαι ὀκαθεσῶντες. Οὐτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐκαθήμιοι, ἢ ἐν βουλῇ ὁμῶς τῶν ἄλλων κατήγαρόν, καὶ λόγους τινὰς σικκῶς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελεῖν καὶ ἐπιμῶσι, καὶ λοιδορεῖσι τοῖς πλεονεξίαι.

b 'Eri] 'E male O. i 'Eκμιμῶν.] 'Eκμιμῶν. Fl. k Λοιδροῦσι.] 'Οσιδίζουσι O. & P.

probatione indiget. Supra Tyran. c. 18. f. πολλὰ καλαπτόμενοι & centies apud quosvis.

70. 'Αρὶν τραγῳδοῦσι.] Conf. Gall. c. 11. & Peregr. c. 3.

77. Τῶν ὄραλόν τ' ῥύπον] Respondere ex adverbo haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt Philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fuusorow* *nummeporum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀκαθεῖν, quae voces quam sint affines, aut plane eadem potius, *Eustathius* docet aliquoties, praesertim ad Il. A. p. 102, 38. *Baf.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paulo ante assae carnes fuerunt, quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum.

80. Οὐτὶ ποτ' ἐν πολ.] *Hom.* Il. B. 246.

83. 'Eκμιμῶν καὶ ὀκαθεῖν] Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi.

84. Λοιδροῦσι.] 'Οσιδίζουσι. O. & L. quia credo an-

derias jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. *M. d. S.* Λοιδροῦσι τοῖς] Rarior constructio, ait *Kuster.* ad *Aristoph.* *Plut.* 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. *Smidas* contrarium docet, eique potius quam Scholiastae *Aristophanis* credendum ait *Salmas.* ab *Kustero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kustero* & *Auctorum* veterum exemplis fidem habeo; nam & ita praeter *Aristophanem* *Aeschylus* activum *λοιδροῦν* cum accusativo construit, *fab.* 139. bis, item 148. *Aelian.* V. *Hist.* XIV. 26. In *Evangel.* *Joan.* IX. 28. *λοιδροῦσιν* ἐν αὐτῷ. *Αἰσχ.* XXIII. 4. & alibi. *Epist.* *man.* p. 48. *λοιδροῦν* τοὺς θεοὺς ὁ γυναικός, & vel decies alibi; nam indicem ejus exscribere nolo. *Deuterion.* XXXIII. 8. *λοιδροῦσιν* αὐτὸν. Medium vero cum dandi casu Noster supra *Gall.* c. 15. *Aeschyl.* *fab.* 68. *Aeschyl.* de *fals. Leg. pag.* altera f. *ἵμῳ* *λοιδροῦν* ἐν τοῖς ἄλλοις. Item apud *LXX. Exod.* XVII. 2. At cum dativo tamen & activum 2. *Maccab.* 12. 14. Τοῖς περὶ τὸ Ἰουδαῖον *λοιδροῦντες*. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τὰς & τοὺς, nihil in Luciana definitio. Qui malit *ὀσιδίζουσι* recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilius est mutatio τὰ *λοιδροῦσι* in *λοιδροῦν*, quia terminationes ejusmodi per compendium solent exari in MSS.

οἰοι. ὃ ἔτ' αὐτῷ τὰ πρῶτα φέρεται, ὅς ἂν μεγαλοφρονότατος τε ἦ, καὶ ἰταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασυτάτος.

Καίτοι ἡ ἀφαινερόμενον αὐτῷ, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγορῶντα τῶν ἄλλων, ἢ ἔρη, Σὺ δὲ ὃ δὴ τί πράττειν τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸ βίον συνέλεγειν; Φαίη ἂν, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲ, καὶ γεωργεῖν, καὶ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετέχειν, ὥστε εἶναι μοι δοκεῖ κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολυτῶ, καὶ ἀνυπόδιδεσθαι τῷ χειμῶνι, ὥστε ἐρχομαι, καὶ ὥστε ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ, καὶ εἰ μὲν τις ὠφένηκε τῷ πλοσίων πολυβελῶς, ἢ εἰταίρει ἔχει, τῷτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῷ φίλων τις ἢ εἰταίρων κατὰ κείνους ἰοσῶν, ὅπικερίας τε καὶ θραπείας δέομεν, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν ὅτιν ἡμῖν, ὧ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματά.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικύρειοι αὐτῷ λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρίζαι εἰσι, καὶ ἐμετρίως

ille inter ipsos ferre primas videtur, qui vocalissimus sit, et impudentissimus; et ad maledicta audacissimus.

31. Atqui si eum, qui contendit et clamat, et accusat alios, interrogas, Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? dicat sane; si iusta et vera velit dicere, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quameunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squaleo, & frigida labor, & nudis pedibus per hiemem circumceo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumptuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, signoro. Tales sunt nobis, Diis, istae belluae.

32. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maximo contumeliosi sunt, nec moder-

a ἰταμώτατος.] Recte sic O. ἰταμώτατος. Edd. omnes male. b Δε.] Deficit in O. c Ἀνυπόδιδεσθαι.] Sic Edd. vet. omnes. Ἀνυπόδιδεσθαι S. & Διδεσθαι. d Ἡμῶν.] Ἡμῶν Fl. sola.

90. Ἡ ἐρη.] Ἐν ἰσότητι. G.

98. Ὁ Μῶμος.] Τοῦτο τὸ Μῶμος ὁ Ἀντιόχος; οὗτος ὁ πρῶτος μὴ μόνος τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. V.

87. ἰταμώτατος.] O. solus recte sic hanc vocem tribuit. Impressi omnes ἰταμώτατος. M. du S.

ἰταμώτατος.] Conf. supra Asin. c. 6. J. F. R.

96. Κέκραγα.] Quasi sum clamans. De his praeterito praesentibus vid. Cl. S. Clarke ad Hom. Il. A. 37.

— ὃς Χρῆστος ἀμφιβόητος. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3. κέκραγας — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. c. 11. ἀκούει αὐτῶν αἱ κεκραγόντων. Amat hoc verbum inprimis

in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsitan factum, ut unicum tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκραγόντων. Evang. Luc. XIX. 40. sit loco futuri ordinarii. J. F. R.

97. Ἀνυπόδιδεσθαι.] Conf. supra Asin. c. 16. m. ibique notata. J. F. R.

6. Ἡμῶν.] Sic Ed. Fl. In reliquis ὁμῶν. M. du S.

12. Πῶμος τὸ βίον.] Genus humanum, quod Nostro familiare est, ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit Casaubonus ad Athen. 15. f.

ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, vitam eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paullo ante & hic saeculum bonis itidem auctoribus vocamus. J. M. G.

Ibid. τὸν βίον.] Ita supra T. I. Tim. §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκδηλοῦσθαι καὶ τὸν βίον, quae jam pridem inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor. c. 20. & 33. Ac Gall. c. 5. pr. J. F. R.

18. Ἡμῶν ἀσφαλέστατα.] Et si Paris quoque haberet ὁμῶν, in versione tamen dederat nobis; quod cum senectus postulet; quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud grave Florentinae lectionem recepi, Solano etiam jubente, qui ita in Juno emendat. Et licet ὁμῶν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quasi: agite ergo, eligite quae vobis utilia, tamen quia principio capitis bis ter ὁμῶν, & ὁμῶν dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositioni respondere. J. F. R.

21. Ἐβόαν.]

diocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inspicere. Itaque tempus est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec jam, quae et hominibus utilissima, et securissima nobis sunt, consulite.

33. Haec ubi dixit Jupiter, crebris concilio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Jupiter, Erunt ista, ut vultis, inquit, et omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quoniam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: et jam imperavi iustitiam. Novo igitur anno, inenite vere, mali male terribili fulmine peribunt.

ἡμῶν καθάπερ, μήτε ὀπιμελεῖσθαι τὴν ἀνθρώπων λέγοντες τὴν θεῶν, μήτε ὅλως τὰ γινόμενα ὀπισκοπεῖν, ὥστε ὅρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢ ἀπαξ ἔσται πρὸς τοὺς βίον διαθεῖσθαι, ἢ μετρίως πρὸς αὐτὴν. τίς γὰρ αὖ ἐτι δύσεω ὑμῖν, πλεον ἐδὲν ἔξεν προσδοκῶν; ἀλλὰ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιάται, πάντες ἡκούσατε τῷ ξένῳ χθὲς διγυμνῶν. πρὸς ταῦτα βουλευσάμενοι ἂν καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτο ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα.

Εἰπόντες ταῦτα τῷ Διὶ, ἡ εὐκλεισία διετεδύλλητο. καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, καταύωσον, κατάφλεξον, ὀπίτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸ Τάρταρον ὡς τῆς Γίγαντας. πυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖτις ἀπεχέλει. Ἔσται ταῦτα ὡς βέλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ὀπίτριψον αὐτῇ ἀφελικῶς. πλὴν τότε οὐκ εἶναι, ἢ τίς τις κολασθῆναι τινα, ἱερομηνία γὰρ ὅτιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τέττων τετάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκχειρίαν ἐπεχειράμενοι. ἐς νέεσσις ἢ ἐν δερχιδῶν ἦρτο, κακοῖς κακῶς ἀπολῶν τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

H,

e Hm] Receptum ex Fl. Ymū cett. f Ymū[υλάμω] Πιμην[υλάμω] P. g Oñ ἀρχορῶν] Ἀρχ-ὲν Fl.

21. Διατεδύλλητο] Θεοῦ ἐν παρακῇ ἐκλεφθε. V.
29. Τῇ ἐκχειρίαν] Τῇ πρὸς ὄλεθρον ἐκχειρίαν. V.
30. Ἐς νέεσσις] *Εἰς τὸ ἔξεν, ἦτοι τὸ ἐκχειρίαν ἔσται. ἔστι δὲ χρόνος δηλωτικὸν ἐπὶ ἡμέρᾳ τῷ μέλλοντι. τῷ μὲν γὰρ παρεχόμενον δηλωτικὸν τὸ πρῶτον, τῷ δὲ ἐκείνῳ τὸ δεύτερον.

* Εἰς τὸ ἔξεν] In altero Vossiano partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem; quare in unum

tem, τῷ δὲ μέλλοντι, ἰς νέεσσις. V. (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum τὸ πρῶτον: praesentis autem τὸ δεύτερον: futuri, ἰς νέεσσις. Haec in principio τῷ Λαζάρω. G.)

jam contraxi

J.F.R.

21. Ἐβόων] Quisquis miras tumultuantes in concilio Lucianus Deos, Senatum Romanum audi apud Tacitum sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes.

26. Αὐτῇ ἀφελικῶς] Conf. supra de σὺν recte omisso, ad c. 27. Et Gall. 26.

27. Ἱερομηνία — τεττάρων] Absurdum; sed consulo, ridiculi causa dictum. Constat autem hunc Libellum scriptum medio mense decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V.c. 26. Sed cur quatuor menses addat nescio. M. du S.

Ἱερομηνία — τεττάρων] Frustra quaesivi in historia temporum Luciani ferias quadrimestres. Fieri tamen potest, ut supplicatio quatuor mensium instituta sit,

cum Julio Caesari, Dionis teste L. 40. p. 144. B. sexaginta dierum sit decreta. Plane fictitias putat has ferias Doctissimus Duker in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui caeteroquin illam notionem Ἱερομηνίας, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad 3, 56. itemque ad 5, 54. Porro ἐκχειρίαν iustitiam vertere, quam inducias malui: cum non de bello, sed de differendis noxiorum supplicis sermo sit.

J.M.G.

30. Ἐς νέεσσις] Habuimus supra T. I. Hecort. c. 4. sub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, ἀνὰ γὰρ γὰς εἰς νέεσσις πλοῦσι. Adderem Alciph. III. Ep. 23. p. 328. & 48. p. 384. aliosque, si quid opus foret.

J.F.R.

32. H.

GGGGG 3

Ἦ, καὶ κτανέουσιν ἐπ' ὀφρύσι νεύσει Κρο-
νίων.

Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη καὶ μοι
δοκεῖ, ἀειπαρόντα αὐτὸν τὰ πρῶτα, ἵνα
μὴ καὶ αὐτὸς ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ τῷ Ἑρμῇ εἰς
τὴν γῆν καλενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦ-
τα εἰπὼν, διέλυσε τὴν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ
Κυλλήνιος τῷ δεξιῷ ὠτὸς ἀποκρεμάσας
τῷ ἐσπέρῳ χθὲς κατέθηκε Φέρον εἰς τὴν
Κεραμεικόν. Ἀπαθία ἀκήκοας, ἀπαθία, ὦ
ἑταῖρε, τὰ ἐξ ἑρᾶν. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς
ἐν τῇ Ποικίλῃ πεπατῶσι τῷ φιλοσόφῳ,
αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελισμένῳ.

35. Τὰ πρῶτα] Καὶ τὰ τὰ κυλλόν, καὶ αὐτὸς ἀναλαβὼν τὸ
πρῶτον πτέρυγας αὐτοῦ ἀναπτῆναι ταῦτα αὐτὸς καὶ πάλιν G.

• Ὁ Κυλλήνιος] Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocat

M. du S.

32. Ἦ, καὶ κτανέουσιν] Hom. II. A. 518.

M. du S.

41. Κεραμεικόν] Athenis itaque scriptus hic Dialo-
gus.

M. du S.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit
atris.

34. De Menippo autem, ait, haec mihi
35 placuit. Amplexatus alius, ne qua iterum hinc
veniat, a Mercurio hodie deferatur in ter-
ram. His dictis, concionem dimisit. Me
vero Cyllenius dextra aure suspensum heri
circa vesperam in Ceramico deposuit. Om-
nia audisti, sodalis, allata e caelo, om-
nia. Abeo jam, ambulanti in Poeci-
le philosophis bonum illum nuncium alla-
turus.

38. • Ὁ Κυλλήνιος] Ἑρμῆς ὁ καὶ Κυλλήνιος τιμαλφῶν V,

BIS ACCUSATUS, SEU
TRIBUNALIA.ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ,
Ἡ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

J U P I T.

DIpereant vero quotquot philosophorum apud solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot hominum causa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, & caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quatenus autem scilicet, quod ajunt, inf-

ZETΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ καὶ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, καὶ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Z E T Σ.

ΑΛ' ὅστις βέλτερον ὁπότε τῷ φιλοσόφῳ ὡς μόνῳ εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὁπότε τῷ ἀνθρώπῳ ἐνεκα πάσχομεν, ὅσα ἂν ἡμᾶς τῷ σῆματι ἢ τῇ ἀμβροσίᾳ ἐμακάριζον, ὁ μὲν πιστεύσας ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μακάρας καλῶντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν ἑρῶν διηγεσθῶν, ὅς ἐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθαροὶ εἶναι. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ὑποσὶ, ζευξάμεν τὸ ἄρμα, ὡς πᾶν ἡμέρη εἰς ἑρῶν ὡς πολεῖ, ὡς ἐνδεδικώς, καὶ τῷ ἀκτίνων ὡς ἰλδων, ὡς ὅσον ἀκτίνων τῷ εἶ, φα-

α Πανηγύρις] Πανηγύρις. Η. δ Κήσας] Ἀλφίσας. G. Ἀλφίσας. P.

22. Κήσας τὸ δὲ] Aurem sculpte. G.

ZHM &c.] Bas. 1. & 2. Ζῆτος, Ἐρμού, &c. Sed quia nomina Latina in Par. in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Cl. Hemsterh. in Tim. Prometh. atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. J.F.R.

ZETΣ] In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipsa B. quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, Jovis quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. M. du δ.

1. Ἀλ' ἐν τρυφῇ] Senarii duo e quopiam poeta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλ' ἐν τρυφῇ πῶς τῷ σοφῷ μόνῳ
Τῷ εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Lúciano, ut legitur, interpolatus

videtur; quamobrem nihil mutandum.

δ. Τυφλῷ] Homerum a caecitate sic dictum scribunt Herodot. & Plutarch. ὅμως enim coecum appellant Cumani.

Τυφλῷ] De Homeri coecitate vid. notata ad 2. Vir. Hist. c. 20. No. 66. J.F.R.

7. Μακάρας] Iliad. A. 127. &c. M. du δ.

12. Κήσας τὸ εἶ] Paroemia. J.F.R.

Κήσας] M. pro ὡς ὅσον κήσας τὸ εἶ, φασὶν ὡς ἄγαν. scribit ὡς ὅσον ἀλφίσας τὸ εἶ, φασὶν ὡς ἄγαν. Non tantum otii habens ut aurem inveniat, hoc est, tangat. ἀλφίαν & ἀλφίαν est invenio.

Κήσας] Sic Edd. Addiderat Solan. conferend. 797.

c. 11. Ibi habemus τὴν δικτύαν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ σώματος. At quis dubitat κήσας sculpte significare?

Id.

Φασι, ὁλοὴν ἄγον. ἢ γὰρ τι καὶ ὀλίγον
 ὀπιρραθυμήσας λάθῃ, ἀφηπάσαντες οἱ ἴπ-
 ποι, καὶ τὸ ὄδῳ ὀπιρραπόμενοι, κατέφλε-
 ξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἀγρυπνῶσα καὶ
 αὐτὴ διεύρετο, φαίνουσα τοῖς καμάζουσιν,
 καὶ τοῖς ἄνωρ ἢ τὸ δειπνῶν ἐπανιῶσιν. ὁ
 Ἀπόλλων ὅτε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχ-
 νην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δὲ τὰ ὄντα ἐκ-
 καύσας πρὸς τὸ ἐνοχλῆντων τε χρεῖαν τὴν
 μαθητικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγ-
 καῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα
 θεῖ, καθεῖθεν εἰς Ξάνθον ἢ μέλαβάνῃ, καὶ
 δρομαῖον αὐτὸς εἰς τὸ Κλάρων, εἴτα εἰς Δελ-
 λον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἐνθα δὲ ἡ
 πόρρωτις, πῶσα τῷ ἱερῷ νάματι, καὶ μα-
 σσησαμένη τὴν δάφνης, καὶ τὴν τρίποδα ἡ
 σσησαμένη, κελεύει παρῆναι, ἄσποντον χρὴ αὐ-
 τίκα μάλα παρῆναι συνέροισι τῆς χρη-
 σμῆς, ἢ οἷχαλδ' οἱ τὴν δόξαν τὴν τέχνης. εἰ

ficiat. Si enim vel paullum per impruden-
 tiam remittat, excussis frenis equi, & via
 deflectentes, comburant omnia. Luna ve-
 ro pervigil & ipsa circumit, lucens comif-
 santibus, & intempesta nocte de coena re-
 deuntibus. Rursus Apollo, negotiosam ar-
 tem qui sibi delegerit, parum abest quin
 obsurdescat ab his, qui divinationis indi-
 gentes negotium illi faceffunt: & jam qui-
 dem Delphis esse cogitur, paullo post cur-
 rit Colophonem, & inde Xanthum transit,
 tum curriculo rursus Clarum, tum in De-
 lum, aut ad Branchidas: & in universum
 quocumque illum Antistita sacro liquore
 potō, & commansa lauro, & commoto tri-
 pōde, adesse jubeat, impigrum oportet
 confestim praesto esse, confluentem oracula,
 nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto
 enim

α Ἀπρί] Ita S. P. P. & marg. A1. Ἀπρία cett. Edd. tui ex B2. V2. & S. Ἐκκαύσας enim cett. omnes. d Μελὰβάνῃ] Μετήχῃ Fl. Nil mut. P. e Διασησαμένη κελύγῃ] Διασησαμένη κελύγη P. & marg. A1.

δ Τε αὖ] Non legitur in Fl. c Ἐκκαύσας] Resti-
 tui ex B2. V2. & S. Ἐκκαύσας enim cett. omnes. d Μελὰβάνῃ] Μετήχῃ Fl. Nil mut. P. e Διασησαμένη κελύγῃ] Διασησαμένη κελύγη P. & marg. A1.

ε4. Ἀφηπάσαντες] Τὸν χαλκὸν ἀπὸ τῶν ἱερῶν. V.

Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert.

J.F.R.

18. Ἀπρί] Illud ἀπρία natum suspicetur quis a. repe-
 titio ex sequente δὲ. Alius contra ἀπρί amisisse a. prae-
 dicabit, quod absorptum sit ab a. sequente. Ego ἀπρί
 praefero, ob hiatum qui aliqui παραφωῖαν parit; &
 ἀπρία saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse
 arbitror, quod Edd. pariter omiserunt, excepta B1.
 Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum,
 accentus esset ἀπρία.

J.F.R.

20. Ἐκκαύσας] Sic V2. B2. S. & A. In reliquis
 mendose ἐκκαύσας legitur.

M. du S.

23. Κολοφῶνα] De hoc oraculo Cl. Poterius silet.
 Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legi-
 mus apud Tacit. A. II. 54. Lolliæ quoque Paulinae,
 apud eundem A. XII. 22. inter alia objectum, quod
 hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii con-
 sultuisset. Strabo, qui circa Augusti tempora scripsit,
 loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama ejus
 tantum, non ipsum superfuisset; memorans τὸ πρὸ τῆς
 Κολοφῶναις ἄλφῃ τὴν Κλάρην Ἀπόλλωνος, ὅς ἐστι μαν-
 τικὸν ποτὶ τὴν παλαιάν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post
 ejus tempora illud ut alia quaedam, restitutum. Tan-
 quam suis quoque temporibus celeberrimi ejus me-
 minere non hic tantum Lucianus; sed & Philostratus

Vit. Apollon. IV. 1. & Porphyrius, *Ἰαμβόλιχου* in
 hujus lib. de Myst. Egypt. §. III. c. 11. qui δὲ ὁ
 χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: αἶναι δὲ πῶς ἐν
 καλῶν, καὶ ἀπ' αὐτῆς πῶς τὴν προφητίαν. Nonnulla
 etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic. p. 210, habet,
 qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tem-
 pore non ἔργασματα ἀβόλῃται ait; quod firmat con-
 jecturam nostram, inquit Cl. Olearius (ex quo haec
 desumpta ad Philostr. p. 140.) de restaurato hoc tem-
 plo paulo post quam Strabo scriberet sua. Plura de
 Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Ar-
 gon. I. v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis
 oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur, cum o-
 raculo Clario confundas, quod viro Clarissimo fraudi
 fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani
Pseudomanti sibi visus est deprehendisse. De Clario
 enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem
 deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distin-
 guuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. τ. c. 30.

M. du S.

24. Ξάνθον] Oraculum Pataracum tangit, de quo
 Virg. Aen. IV, 143. —

Qualis ubi hibernam LUCIAM XANTHIQUE
 FLUENTA

Dei

enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Ly-3 dus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam plantarum cultum adjuvantes, & navigia40 deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia quae cum somno pernoctant, & oracula illi subjiiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, &45 ad vitam in hac terra singulis confertunt.

2. Et tamen reliquorum *negotia* medio-
cria. Ego vero ipse rex & pater omnium,
quot injucunda sustineo, quot negotia ha-

ἡ δὲ λέγειν ἑκτόσα ὅτι πείρα τὴ μαθηκῆς
ὅτι τεχνῶν αὐτῷ, ἀρετὰ κρέα καὶ χελύκας
ἐς τὸ αὐτὸ ἐφόβηται. ὥστε εἰ μὴ τὴ ρῖνα ὀξύς
ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ Λυδὸς καταγελῶν.
ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνο-
χλόμενος, ὁρᾷ τε θανά, θιγγάνη τε ἀη-
δέων, ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας
καρπύῃ λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τῆς ἀνέμους
φυτρυγόντας λέγοιμι, καὶ ὡς ἀπέμπον-
τας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λικμῶσιν ὅτι-
πνέοντας; ἢ τὸ ὑπνον ὅτι πάντας πετόμε-
νον, ἢ τὸ ὄνειρον μὲν τῷ ὕπνῳ ἀναγκιστρύνον-
τα, καὶ ὑποφειτέοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ
ταῦτα ὑπὸ Φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ ποιοῦσι,
καὶ πρὸς τὸ ὅτι τὴ γῆς βίον ἐκάσθῃσι συντε-
λεῖσι.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ
δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ,
ὅσας μὲν ἀνδρίας ἀέχουμαι, ὅσα δὲ πράγμα-
τα

f. *Οκτώσα ἐπὶ πείρα] *Οκτώσα ἐπὶ πείρα P. πείρα etiam P. Sed πείρα Fl. J. H. Bt. Fr. S. g. Φυτρυγόντας]
Φυτρυγόντας vel Φυτρυγόντας conjicit M. du S. h. λικμῶσιν] Pell. potest etiam legi λικμῶσιν, sensu optimo.
i. Σωτηλοῦσι] Σωτηλοῦντες P. Σωτηλοῦντες marg. At.

Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.

M. du S.

28. Διωσσεμένη] Sic etiam Fl. cum cett. Quare
nichil mutavi, etiam alias activum Nostro aliisque porius
frequentatur; nec medium adeo facile se obteret. Sed
med. forma σείμαι pro plaudo, Liban. Ep. 1001. p.
468. *Ο δὲ ἰχάρη, τὸ θάνατον δὲ ἰσχυρό. Quem signifi-
catum Wolfius in Edit. nupera ex Crescillii Theatr. Rhet.
probat. Nisi & hic potius ἰσχυρό sit passivum, i. e.
commovebatur theatrum (plaudendo). J. F. R.

32. *Ἐπὶ πείρα] Servavi Lectionem Edd. potiorum.
Etiam ἐπὶ πείρα non damno. *Ἐπὶ enim cum dativo
consilium, conditionem, causam significare, satis di-
ctum supra I. Ver. Hist. 19. Addo tantum Aesop. fab.
6. ἐπὶ τῇ ἐκείνου ἀρετῇ αὐτὸς ποιεῖ. Se id utilitatis co-
rum causa facere. Adi etiam Cl. Wessol. ad Diog. Sic.
II. c. 24. ubi ἐπὶ ἐκείνου ἐστὶν, ea conditione, ut liberi
essent. Aliud est ἐπὶ τῇ πείρα. E. c. Aristid. Or. pro
Rhet. T. 2. Ed. Feb. p. 2. ὅτις — τούτο ἐπὶ τῇ πείρα
ἀρετῇ διανοῦ. Quisquis id optime ipso experimento,
ipso facto, comprobaverit. J. F. R.

33. *Ἀρετὰ κρέα, καὶ χελύκας ἐς τὸ αὐτὸ ἐφόβηται] Haec
respicunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi le-
gatis, cum id consulerent de Rege, quid tum age-
ret, apud Herodotum lib. 1. c. 47. Mominet etiam fu-
perius in Jove Tragoedo. J. G. G.

*Ἀρετὰ κρέα] Herodotum vide. Passim alibi tangit
Tom. II.

noster. V. Z. il. c. 14. & Z. tr. c. 30.

M. du S.

Ibid. Χελύκας] Supra Jov. Trag. c. 30. χελύκας ait. I-
tem Jov. Conf. c. 14. Forsan & hic χελύκας legendum.

J. F. R.

35. *Ο Λυδὸς] Midas.

F. G.

36. *ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλόμενος] Senarius luxatus. F. G.

37. *Ὅρῃ τε &c.] Senarii duo e veteri poeta defum-
pti sic videntur corrigendi. *Ὅρῃ τε θανά, θιγγάνη τε
ἀηδέων. *Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρ-
πύεται. Praecedens autem senarius sic stare posset —
*Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀρετῇ ἐνοχλόμενος. &c. F. G.

*Ὅρῃ τε] Hippocratis verba sunt, a Tragico, ut vi-
detur, retractata. Vide Plut. 519. ubi paulo aliter
leguntur. Addo a Cl. Kustero monitus, Tzetx. Chil.
VIII. 155. M. du S.

*Ὅρῃ τε θανά] Lepide huc translata Hippocratis verba
πρὶν Φουῶν 1, 6.

J. M. G.

*Ὅρῃ — θιγγάνη — ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς] Dedi-
ta opera haec Ionice inseruit, quia Medice loquitur
Hippocratem imitatus; sed & συμφοραῖς tum scri-
bendum. Locum Cl. Gess. jam indicavit. J. F. R.

40. Φυτρυγόντας] Fortassis scripserat Φυτρυγ-
quod quia notum est, malim Φυτρυγόντας. M. du S.

42. *Ἡ τὸ ὕπνον] Qualis Deus sit Somnus & Somnium,
vid. 2. Phaed. & Vite, VI. Aen. De ratione somniorum
vide Luciani Somnium, sive Galum. Homer. in O-
dyss. XIX. G. C.

H h h h h

51. To.

τα ἔχω πρὸς τοσαύτας Φροντίδας διηρημέ-
νῳ; ὧ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα
ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὅποσοι τι ἡμῖν συν-
διαπράτῃσι τῷ δὲ θεῷ, ὥς μὴ βλακεύωσιν
ἐπ' αὐτοῖς· ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄλλα
πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτό-
τητος. ἢ ἥ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα δὲ
διοικήσεως, ὑετός, καὶ ἁ χαλάζας, καὶ
πνεύματα, καὶ ἀστράπες αὐτὸς οἰκονομῶ-
μεν, καὶ ἀγατάζας, πέπαυμαι τῷ ὅτι
μέρες Φροντίδων ἀπὸ ἀλλήλων ἀλλὰ
με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ
καὶ τὸ αὐτὸν χρόνον ὅτι ἀπαλαχόσει, καὶ
πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸ ἐν τῇ Νεμέᾳ
βυκόλον, τὸς κλέπτονας, τὸς ἐπιπορῶν-
τας, τὸς θύοντας, εἴ τις ἔσπειρε, πόθεν
ἢ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ
πλῆθον ἐκάλεσε καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτα-
τον, ὅπως ἕνα χρόνον ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐ-
κατόμβῃ παρῆναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τὸς
πολεμῶντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χα-

beo, inter tot curas distractus? cui pri-
mum ipsa Deorum opera inspicere necesse
sit, quotquot imperii nostri aliquam par-
tem nobiscum administrant, ne quid negli-
genter faciant; ac deinde sexcenta alia per
me peragenda, quae vix assequi propter te-
nuitatem licet. Non enim, cum illa tan-
tum, quae ad summam administrationis
pertinent, pluvias, grandines, ventos, &
fulgura ipse dispensavi atque ordinavi,
quietus sum & particularibus curis liber:
verum facere quidem ista me oportet, sed
eodem tempore usque quaque respicere ad
omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad
fures, ad pejerantes, ad sacrificantes, si
quis libavit, unde nidor & fumus veniat,
quis aegrotus aut navigans vocaverit? quod-
que omnium laboriosissimum est, eodem
tempore adesse Olympiae ad hecatombam,
& Babylone ad inspiciendos belligerantes,
& grandinem demittere apud Getas, & e-
pu-

α Χαλάζας] Χαλάζας male H1. & 2. quod emendarat in marg. G7h. δ Ἀπαλαχόσει] Ἀπαλαχόσει male P. Ἀπαλαχόσει marg. A1W.

54. Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀπὸ τῷ μὲν ἀργίας
• ἀμείλλοις τῷ ἔργῳ τῷ ἄπαι. τὸ δὲ βλακεύω ἐπὶ τῷ
μὲν τῷ θεῷ τι ἐπιτελούντων λέγεται. V.

64. ὥσπερ τὸ ἐν τῇ Νεμέᾳ βυκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος
ἐν τῇ Κορινθίᾳ ὅπου ὁ Τρωτὴς λεγόμενος, ὃ Ἡρακλῆς τῷ

λίοντα φονεύσας, τὰ Νίμειον ἐπιτελούντων κατέχευτο. ἐν τῇ
τῇ Νεμέᾳ πρὸ τῷ Ἡρακλῆ τῷ λίοντι κατεργασαμένῳ, οἱ
βυκόλοι ἀγορεύονται ἐν φιλοπράγματις ἔσται, φέρεται
μὴ παρὰ τὸ τὸ λίον τὸ βυκόλον. V.

* ἀμείλλοις] ἀμείλλοις ante editum.

† Ἀπαιτῶν] Ἀπαιτῶν ante fuit. Mutavit

‡ Θρήνη] Θρήνη Exc. G. mendose. Recte legitur in C.
M. du S.

5 Τρωτὴ] Legebatur una voce τρωτῶν, sed liquet ex
Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui
Τρωτὴ dicebatur. Vid Sylburg. Ed. p. 113. J. Chr.

51. Τσαύτας Φροντίδας] Conf. supra Gall. c. 22.
M. du S.

Ibid. Διηρημένῳ] Ambigitur interdum de scriptura
hujus verbi. At vid. supra Tax. c. 9. f. ἀ διηρημένῳ τὸ
εἶμα. Ac Dial. Mors. V. §. 2. τὸ κλῆρον — διηρημένῳ.
Died. Sic. L. 2. c. 41. διηρημένῳ πολιτείας, divisas Reip.
Sed Tax. c. 40. & 55. διηρημένῳ recte, sublatum. Sic
ἐπαρμένῳ elatos Died. Sic. 2. 34. p. 147. f. Hoc enim a
ἀγρίῳ & ἐπαρμένῳ, prius vero a ἀγρίῳ esse, notum
quidem; sed per festinationem oblitus sum monere
ad Tax. c. 55. No. 55. ubi id addendum fuerat, ni
vellem videri ea confundere. J. F. B.

54. βλακεύωσιν] Non tam stuporis hic notionem
subesse, quam tarditatis alicujus & negligentiae, et-
iam Scholiastes ad h. l. observat. Conf. de hac signifi-
catione Spanham. ad Aristoph. Plut. 325. J. M. G.

60. Αἱ ἐπὶ μέγας Φροντίδας] Nec haec verba cepe-
runt interpretes: δ. ἥ μόνον κεφάλαια ταῦτα τῷ διοική-
σεως, οὐτοῦ, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστράπες
αὐτὸς οἰκονομῶμεν • & ἀγατάζας πέπαυμαι τῷ ἐπὶ μέ-
γας Φροντίδων ἀπὸ ἀλλήλων •. eum sic interpretantur:
Non enim solum generalibus illis meae administrationis,
pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus
administrationis, cum curarum parte subleuato, quiescere
mi-

pulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem

Per noctem capimus: nostros, Jovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui pronunciat rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant: verum sine coronis ac vittis erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec macabitur nec litabitur, & fames multa ingruet. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecordia verso*, eo solo honoratus, quod dominus videor.

3. Itaque libenter interrogaverim Philo-

λαζαν, ἡ ἐν Αἰθίοψιν εὐαχεῖα. τὸ δὲ μεμψίμοιρον ἐδὲ ἔτι ἀφ' ὧν ἀφύγειν ῥάδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, ἡ δὲ ἄνθρωποι ἰπποκορυταί, εὐδῶσι παννύχιοι. τὰ δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει ἡνδύμῳ ὑπνῶ. εἰ γὰρ πῦρ ἡ μικρὸν ἐπιπυρᾶσθαι, ἀληθῆς εὐδῶς ὁ Ἐπίκυρος, ἀπρονοήτως ἡμᾶς ἀποφαίνων ὅτι γῆς τραγμάτων οὐκ ὁ κίνδυνος οὐκ ἐνκαίλαφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀσπεράνοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνήστωτοι δὲ αἱ ἀγυαὶ, ἀσπονδοὶ δὲ οἱ κρατήρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βαμοὶ ἡ ὅλας αὐτὰ ἡσυχία ἀκαλλιέρητα, ἡ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαρὲν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνη ὅτι πρύμνης ἔστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσίν ἡ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, ἡ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν ἐγὼ δὲ ἀγρυπνῶς ἡ ἀσιτῶ ὑπὲρ πάντων ἡ μεμψίζω χτ' ἑρέτα, ἡ χτ' ἑυμὸν, μόνη τὰ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τελεμημένῳ.

Ὡστε ἡδύως ἀν' ἐροίμην τῆς φιλοσόφης, οἱ

c. Eὐ γὰρ πῦρ &c.] Ἡ γὰρ τι ἐ μικρὸν ἐπιπυρᾶσθαι marg. A1. d. Ἐπιπυρᾶσθαι] Ἐπιπυρᾶσθαι Fl. e. Κρατῆς] Hoc & tria seqq. omisit Fl. ab oi ad oi transiliens. f. Ἀσιτῶ] Ἀσιτῶ Fl. Vulgatum tenet P. g. Μεμψίζω] Sic Graev. & Hom. Μεμψίζω Edd. priores male.

72. Ἐν Αἰθίοψιν Homericum hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοψις μετεκίλει τῇ δὲ ἰστιά. Et mox αὐτὸ ὅτι τῇ δὲ

δυσί, ἡ τῇ δὲ ἰστιά. Odyss. I. (v. 22.) G.

mibi licet. αἱ ἐπὶ μέγας φροντίδες sunt speciales curae, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς κοιναῖς ἀσπασίαις, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus.* J.G.G.

65. Βασιλῶν] Conf. Deor. Dial. III. M. du S.

69. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.] Hinc ego conjicio ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera est, nec nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. M. du S.

Ibid. Ὀλυμπίᾳ] Numerum Olympiadis omisit Solan. in nota sua, cum postea adiecturus; sed qualem conjecerit quum ex tempore divinare nequeam, non implevi. J.F.R.

72. Ἐν Αἰθίοψιν εὐαχ.] Hom. II. A. 423. M. du S.

74. Οἱ μὲν ἄλλοι] Hom. Ἄλλοι μὲν ἡ θεοὶ τε ἡ ἄνθρωποι ἰπποκορυταί Edd. παννύχιοι, Δία δὲ ὅτι ἔχει ἡνδύμῳ ὑπνῶ. F.G.

Ibid. Καὶ ἄνθρωποι ἰπποκορυταί] Hom. II. B. 1. M. du S.

78. Ἀληθῆς] Ὁ ἀληθὺς. F.G.

85. Ἀκαλλιέρητα] Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα Interpres supplevit. F.G.

89. Εἰ τύχοι] Confer, si operae videtur, Amor. c. 42. & Tox. 4. J.F.R.

91. Μεμψίζω] Cur in omnibus editionibus est μεμψίζω? quis enim nescit μεμψίζω Homericum esse verbum? J.G.G.

Μεμψίζω] Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. M. du S.

Μεμψίζω] Hom. II. B. v. 3. Ἀλλ' ὅτι μεμψίζω κατὰ φῶνα — unde orthographiam in Edd. peccantem restituvimus. J.F.R.

οὐ μόνος τὸς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, ὅτε καὶ
 χολάζειν ἡμᾶς τῶν νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ
 νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πρᾶγματά·
 ἰδὲ γὰρ ὑπ' ἀρχολίας τοσαύτας ἐώλως
 δίκας φυλάττομεν ἀποκεκρυμένας, ὑπ' εὐρω-
 τῶν ἤδη, καὶ στραχίων διεφθαρμένας· καὶ
 μάλιστα ὅποσαι· ταῖς ἐπισήμαις καὶ τέχ-
 ναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστῶσι, ὅσα
 νη παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασι
 ἀπαυλαχόμενοι, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην
 ὀκνεοῦσιν, καὶ μὲν τὴν βραδύτητα αἰτιῶσιν,
 ἀγνοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγοῖα τὰς κρίσεις
 ὑποήμερες συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ πρὸς
 εὐδαιμονίας, ἢ συνείναι· ἡμᾶς ὑπολαμ-
 βάνουσι· τὸτο γὰρ τὴν ἀρχολίαν καλεῖται.

ΕΡΜ. Καὶντὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα
 ἀκάνων δυσχεραίνοντων, λέγειν πρὸς σέ
 οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ πρὸς τῶν τῶν
 λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. ὅταν ἀγα-
 κακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ χελιάζουσι, καὶ ἐς
 τὸ φανερόν μ' ἐτολμῶσι λέγειν, ὑποτα-
 γόμενοι δὲ συγκεχυμένοι, αἰτιώμενοι καὶ
 χρόνον· ὅς ἐδει πάλαι τὰ καθ' αὐτὴς εἰδόν-
 τας, σέργειν ἕκαστον τοῖς διδασκαλίοις.
 ΖΕΥΣ. Τί ἔν, ὦ Ἑρμῆ, ἡ δοκῇ, πρᾶ-

sophos, qui solos Deos beatos praedicant;
 quando vacare nos nectari & ambrosiae po-
 tent, qui infinita adeo habeamus negotia?
 Ecce enim prae otii inopia antiquos tot
 caussarum libellos servatius repositos, a ru-
 bigine & aranearum telis corruptos; ex eo
 praesertim genere, quos scientiae atque artes
 contra homines quosdam detulere, anti-
 quos sane quosdam illorum. At illi cla-
 mant undique, & indignantur, & judi-
 cium invocant, & tarditatis me accusant,
 ignari, non negligentia contigisse, ut diu
 adeo differrentur judicia, sed prae illa feli-
 citate, in qua vivere nos arbitrantur: sic
 enim vocant nostras occupationes.

4. MERC. Ipse quoque, Japiter,
 multa in hoc genere querentes cum audi-
 rem, dicere ad te non sum ausus. Quando
 vero tute sermonem de his iniecasti, dico
 nimirum. Omnino graviter ferunt, Pater,
 & conqueruntur, & aperte quidem dicere
 non audent, submurmurant vero collatis
 capitibus, moras accusantes: quos oportebat
 olim, conditione sua cognita, rebus
 judicatis unumquemque acquiescere. JUP.
 Quid ergo, Mercuri, videtur? proponi-
 mus

a Πότε] Ὅποτε marg. At. b Γαῖ] Γίτοι marg. At. c Ταῖς ἐπισήμαις] Ταῖς ἐπισήμαις, καὶ τέχνας — συν-
 εστῶσι P. & marg. At. d Πάν] Abest a H. e Ἡμᾶς] Ἡμᾶς male H. utraque. f Πάν] Πάντι P. L. & marg.
 At. Nil mut. Fl. f. &c. g Τὸν χρόνον] Sic Edd. omnes. h Δοκῇ] Sic bene Fl. H. P. &c. Δοκῇ f. & V2.

97. Ἐώλως δίκαις] Ἐώλως ἐστὶν ὁ χρόνος ἀπὸ τοῦ, ὁ μὲν
 δαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἐώλως ἐν δίκαις λέγει τὰς
 * μέγας τελειωθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. V.

98. Ὑπ' εὐρωτῶν] Σηψίμα. V.

99. Καὶ μάλιστα ὅποσαι] Καὶ μάλιστα ὅσαι αἰεὶ τὴν

τὴν πρᾶξιν. αὐτὸ δὲ γρηγορητικῶς κρίττων ἱερτικῶς, ὁ ῥητο-
 ρικὴ γρηγορητικῶς. V.

7. Ὑποήμερες] Περὶ τῶν αἰσῶν τῶν πρὸς τὴν μέραν, τα-
 πεί 24 παραπορεύσας. V.

* Μῆτω τελειωθείσας αἰ.] Haec tria in Edd. non comparen-
 tia supplevit M. du S. nec dubito quin ex Cod. ideo etiam

addidit.
 † Πρὸς τῶν] Ita dedit Idem, pro vulgato συμπιπτόν.

94. Μόνος τὸς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι] Conf. principium
 hujus Dial. M. du S.

3. Κεκράγασι], Conf. supra ad Dial. proximi cap.
 31. J. F. R.

13. Πάν] Πάντι P. & L. Sed neque hoc satis com-
 modum. M. du S.

16. Συγκλυόμενοι] Corpore incurvato, i. e. facie
 prope, ut in Evang. Luc. XIII. 11. καὶ ἦν συγκλυόμενος.
 Ubi Rev. J. Elfa, hoc Luciani, & aliud ex Appiano

affert.
 Ibid. Τὸν χρόνον] Οἱ ὅροι, οἱ ἡμέρες! Sed nescio an
 ab aliis sic Grace usurpetur. M. du S.

26. Τὴν μὲν δὴ] Scribe Δίνω. F. G. i. e. majuscu-
 lo Δ. tamquam nomen proprium: quod facile ei de-
 dimus: confer ejusdem Gujēti notam sequentem.

31. Σὺ δὲ, ὦ Δία] Phurnutus Jovem justitiae
 patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps &
 Im.

an illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed jam proponamus. JUP. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere causas ut veniant hodie in Arcem pagum: ibi vero Iustitiam sorte assignaturam illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Atheniensibus. Si quis vero injustum putet factum esse iudicium, licere ipsi ad me provocanti, iudicari de novo, quasi plane iudicium non esset. Tu vero filia aspidens ad Severas Deas, sortire dicas, & iudicantibus attende.*

5. JUST. Rursus in terram? ut exacta ab illis de novo fugiam e vita, si ferre deridentem Injustitiam non possim? JUP. Bona sperare fas est. Omnino enim jam persuaserunt illis Philosophi, ut Injustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim filius, qui summis justum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit. JUST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim

ἄλλοι αὐτοῖς ἀγορὰν δοῦν, ἢ θάλας εἰς πᾶσα κ' ἀπαγγελλόμεν; EPM. Οὐ μὲντοι, ἀλλὰ ἤδη προσώμεν. ZEYΣ. Οὐτὼ τοῖσι: σὺ μὲ κήρυξτε καταπτάμεν, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ὅτι καὶ τὰδε, πάντας ὁπόσοι τὰς ἡγεφᾶς ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, ἡκεῖν τῆς ἀγορᾶς εἰς Ἄρειον πᾶγον, ἐκεῖ δὲ τὸ μὲ Δίκην ἔπο- ἡλθὲν σφίσι τὰ δικαστήρια καὶ τὸν λόγον τὸν τριμῶν, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δὲ τις ἀδικῶν εἰσὶν γεγενησθὶ καὶ κρίσιν, ἐξεῖναι οὐ φέρεται ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τὸ πᾶσι πάντας ἐδεδίκατο. σὺ δὲ, ὦ θυγαῖς, καθέζουμένη πᾶσι τὰς σεμνάς θεάς, ἀποκλήρε τὰς δίκας, καὶ ὁπιοσὶν τὰς δικάζοντας.

ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν; ἢ ἐξελαντο- μὴν πρὸς αὐτῆς δραπετεύω πάλιν ἐκ τῆς βίης, καὶ ἀδικίαν ὁπιογέλωσαν ἐ φέρωσα; ZEYΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ πάντας ὅς ἡδη πεπείκασιν αὐτὲς οἱ φιλόσοφοι σὲ φθόρου ἀδικίας πρὸς ἡμᾶς, καὶ μάλιστα ὁ τῷ Σωφρονίσκῳ τὸ δίκαιον ὑπερεπανέσας, καὶ ἀγαθὸν τὸ μέγιστον ἀποφῆνας. ΔΙΚ. Πάντο γῆν ὃν φῆς αὐτὸν ἐκεῖνον ἄνησαν οἱ πᾶσι ἐμῶν λόγοι: ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκά, καὶ εἰς τὸ

τὴν θάλασσαν] Εἰ θάλασσαν ἢ Fl. ἢ Παρυγέλομαι] Παρυγέλομαι Fl. I Καταπτάμεν] Καταπτάμεν P. m ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν] Αὐθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male Fl.

29. Ἐξίνα ἰφίτων] Ἐκκλήσι διδωπόντων. V.

30. Ἐξ ἐπαρχῆς] Ἀνατ. V.

32. Παρὰ τὰς σεμνάς θεάς] Σεμνάς θεάς τὰς Ἐρινύδας

† H.] Aberat in editis. Inferui

M. de S.

Imperator universorum, quodque quaecumque reges facerent, ut iusta & aequa putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Jovi assistentem iustitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat.

Ibid. ὡς δὲ γὰρ] I. c. Δίκην.

F. G.

33. Καθέζουμένη πᾶσι τὰς σεμνάς θεάς] Harpocration scribit Athenienses vocare Erinnyes σεμνάς θεάς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait Semnas a Σεμνότητι, Eumenides dici ab Ἀτιχίσι: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantem immetabant & melicratum.

G. C.

τούτων ὅς τὸ ἱερὸν πλεῖστον τῶν Ἀρείων πᾶγον. V.

40. Ὁ τῷ Σωφρονίσκῳ] Τῷ Σωφρονίσκῳ λόγῳ. V.

Ibid. τὰς σεμνάς θεάς] I. c. τὰς Εὐμενίδας. Hesiod. Σεμνὰ θεὰ. τὰς Εὐμενίδας ὅπως ἔλεγον, καὶ Ἐρινύδας ἐπὶ εὐφροσύνῃ.

F. G.

Ibid. Σεμνάς θεάς] Consule Hesych.

M. de S.

Ibid. Παρὰ τὰς σεμνάς θεάς] Firmat, quae monent Scholiastes de templo Eumenidum, Pausanias in Areopagi descriptione, i. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit Meurs. Areopago c. 2.

F. M. G.

33. Ἀποκλήρε τὰς δίκας] De sortitione iudicum per multa Scholiast. Aristoph. ad Plut. vi. 277. Consule etiam ibi Spanhem. Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac editione non est nostrum.

F. F. R.

Hhhhh 3

46. Ἀλλ-

δισμωτήριον ἐμπισάν, ἐπὶ αἰθλίως τῷ κα-
νίς, μηδὲ τ' ἀλεκτρίονα τῷ Ἀσκληπιῷ
ἀποδεδωκώς, ὡς τοσούτον ὑπερέχον οἱ
κατήγοροι τὰναντία πρὸς τὴν ἀδικίαν φιλο-
σοφῶντες.

ΖΕΥΣ. Ζένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ 50
Φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φι-
λοσοφῶντες, ὥστε εἰκότως ἐς τὸ Ἀνύτον
καὶ Ἀμέλιον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ
νῦν εἶναι, ἐχ' ὁρᾷς ὅσα τρίβωνες, καὶ βακί-
λαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πάγων 55
βαθύς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ δεξιτέρᾳ, καὶ πάν-
τες ὑπὲρ σὲ φιλοσοφῶσι; μετ' οἱ δὲ οἱ πεί-
ρατοι χ' ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλή-
λοις ἀπαντῶντων, καὶ ὑδαίς ὅστις ἐν τῷ
Φιμῷ 60 δεξιῇ εἶναι δοκεῖν βέλει. πολ-
λοὶ γὰρ τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως,
ὅτι τὴν πῆραν αἰσχύνονται, καὶ τὸ τρίβωνιον, καὶ
τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ὅτι
χράναίλας, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυλο-
τόμων ἢ τεκτόνων 65 πειράζονται, σὲ καὶ τὸ
σὺν δεξιῇ ἐπαινῶντες. ὥστε χ' ἡ παροι-
μίαν, Θᾶπρον ἂν τις ἐν πλοιάριῳ πεισὼν λῆ-
νον

vir traditus & coniectus in carcerem, de
cicutā bibit infelix, cum nec gallum red-
didisset Aesculapio: in tantum superabant
accusatores, contraria philosophati de Inju-
sticia.

JUP. Peregrina adhuc vulgo ista
tempestate erat philosophia, pauci erant
philosophantes: itaque non mirum erat, in
Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut
vero nunc res sunt, non vides quot pallia,
& baculi, & perae, & ubique barba pro-
lixa, & in sinistra liber, & ut pro te phi-
losophentur omnes? plenae sunt ambulationes
turmatim & per phalanges sibi invicem
occurrentium, & nemo est, quin virtutis
videri alumnus velit. Multi enim relictis
quae ad eum diem habebant opificiis, ad
peram ruentes & pallium, corpusque ad
Solem Aethiopum colore inficientes, ex-
temporales philosophi ex cerdonibus aut fa-
bris circumeunt, te tuamque laudantes vir-
tutem. Itaque, quod est in proverbio,
facilius aliquis in navigio cadens lignum
non

α Μάλιτον] Μάλιτον Edd. anteriores male. β Ἀπανταχῇ Et sic Fl. cum reliq. γ Ἰλας] Bene sic B1. & 2.
Ἰλας cett. Dubie H. δ Ἀπαντῶντων] Ἀπαντῶντων adspirare Edd. priores. ε Περιήχονται] Περιήχονται G. P.
& marg. A1.

46. Μοδὸς τὸ ἀλεκτρίονα] Ὁ δὲ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ μάλλιν τελευτᾷ, ἐπιτρέποντα * τοῦτο τῷ Ἀσκληπιῷ τὸ
τὸ δαμάειον Σουκράτους διανοήσας, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ ἀλεκτρίονα ὃν συνιστάται. V.

* Τοῦτο] Ἀποδοῖται. C.

46. Ἀλεκτρίονα τῷ Ἀσκληπιῷ] Cum Dracone etiam
gallum attributum legimus propter vigilantiam, de
quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Pla-
tonem moriturus, sumto veneno, cum puer illi de-
texisset, quod illi jam frigerent praecordia, gallum
debemus, o Crito.

G. C.
Ἀλεκτρίονα τῷ Ἀσκληπιῷ] De cultu Aesculapii, vid. et-
iam Ovid. Met. XV. fab. L. Et Mich. Rosall. Ceterum
falso infimulatum Socratem, quod nulla omnino sa-
crificia faceret, supra vidimus ad Demon. c. 33. ex
Xenoph. Mirab. quem etiam ad partes vocat Anony-
mus in Biblioth. Raisonnée An. 1737. mens. Apr. p.
370. in recensenda nova Ed. Caton. Dissich. Quo osten-
dat, Lucianum in Demonaste non negare Socratem
umquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non
sacrificasse, & quod respondeat, Minervae non sacri-

ficasse, quia Cl. Vir in rescript. Boxhornio, Catoni
adnexis, p. 35. scripserat: „ Illud forte nonnullis mi-
„ nus notum, inter hos fuisse aliquos, qui plane absti-
„ nerent a sacrificiis, cum optimis, tum tenuibus atque
„ exiguis. De Socrate & Demonaste Philosophis tradit
„ Lucianus in Demonaste, de illo praeerea in Bis Accu-
„ sato. At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere
adactus est; unde facile adparet, eadem ratione accu-
satum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum
saltem sacrificasse, ego quidem crediderim; quam
enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis
istis Diis non sacrificare debuit; verum caerimoniae &
consuetudinis causa id potuit facere, quod admiranti
Xenophonti negare non auiam.

J. F. R.
53. Μάλιτον] Prave hic etiam in omnibus legebatur
Μάλιτον. Vide Not. ad Z. il. c. 16. M. d. S.
Ibid.

non contingat, quam oculus quocumque respiciens non incidat in philosophum.

7. JUST. Quia illi ipsi metum mihi incutiant, Jupiter, qui contendat inter se, & ipsi, quae de me disputant, ignorent. Ajunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Injustitiam hospitio ante ab iis receptam. JUP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite jam, ut vel paucae hodie causae judicentur.

8. MERC. Abeamus, Justitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metueri: non jam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones & Pityocamptae, & Bufirides, & Phalarides, quos tum me-

μάριοι ξύλω, ἢ ἐνθα ἀν' ἀπείδῃ ὁ ὀφθαλμός, σκορήσῃ φιλοσόφου.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἔτοί με, ὦ Ζεῦ, δίδι-
τῃ, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμο-
νῶντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμὲ διεξέρχοντο.
Φασὶ δὲ καὶ τὸς πλείους αὐτῶν ἐν μὲ τοῖς
λόγοις προσποιεῖσθαι με ὅτι δὲ τὴν πραγ-
μάτων μὴδὲ τὸ πᾶν ἐς τὴν οἰκίαν
πρόσδεχέσθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι σκοπεύ-
σας, ἢν ἀφίκομαι πρὸς αὐτοῖς ὅτι τὰς
θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προεπεξεργάσθαι
αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ,
ομοχθῆροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ
χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἀπὶ ἡδὴ, ὥς καὶ
ὀλίγοι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. Ἐγὼ Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῇ
Συνίῃ, μικρὸν ὑπὸ τῇ Ὑμηττῷ ὅτι τὰ
πλατὰ τῇ Πάρνηθ, ἐνθα αἱ δύο ἐκείναι ἀ-
κραί. σύ γὰρ εἰκας ἐκλελῆσθαι πάλαι ἢ
ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ χεῖλιάζεις; μὴ
δέδωκεν ὅτι ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθῶ-
σιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκυρόνες, καὶ Πιτυο-
καμῆται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλάρειδες, ὥς
ἔδει-

f Καὶ] Γε marg. Δι. g Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη] Πρίωμεν, ὦ Δίκη, ταυτὴν P: Nil mut. Fl. h τῇ ὁδόν.] Nil mutare Edd. notat M. du S.

70. Διδύσκονται] Ταράττει V.
74. Προσποιεῖσθαι] Ἰδιποιοῦν V.
78. Προεπεξεργάσθαι] Ἀπὸ πολλῶν ἐπεξεργάσθαι V.
86. Ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ
συντάξει V.

Ibid. Τὸ δὲ ἰὺν εἶναι] M. Aurelio imperante. Hinc est quod toties & tam acriter eos infectatur. M. du S.

58. Κατὰ ἰλῆς] Lego κατ' ἰλῆς. B2. κατὰ ἰλῆς. Reliquae κατὰ ἰλῆς. M. du S.

62. Ἐπὶ τὴν πύραν ἀξέστις] Adleverat Solan. Vid. infra Plu. 517. Id est de Moss. Peregr. c. 37. Ubi ἐπὶ τὰς βακτριῆς ἔξω est in Juss. Sed quum aliae ἔξω habeant, hoc ibi disquirendum erit. J. F. R.

64. Αὐτοχθῆδοι φιλόσοφοι ὅς τε ἐκδιότουν, ἢ τιτάνων ἐκδιότουν] Mf. ἀφροσύνα. Philosophi extempore ex coriariis & fabris facti oberrant. J. G. G.

65. Περιέρχονται] Περιεσῶσι P: etiam agnoscit. Sed nihil muto. M. du S.

Περιέρχονται] Περιεσῶσι verum esse puto; quia περιέρχονται usitatus verbum interpretatio fuit alterius

89. Σκυρόνες] De his consule Scholia ad Jovem Tragœdum (No. 64. & 65.) G.

90. Βυσίη] Φαλαρ.] Hic ad Jov. Trag. remittebat M. du S. Sed jam dedi bina haec Scholia ad 2. Ver. Hist. c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. J. F. R.

minus triti. Aristoph. Plut. 121. — προσποιεῖσθαι ἀφροσύνην. Noster hoc Dial. c. 27. δέξαι δὲ αὐτῶν ἀφροσύνην. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. J. F. R.

83. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῇ Συνίῃ, μικρὸν ὑπὸ τῇ Ὑμηττῷ ἐπὶ τὰ πλατὰ τῇ Πάρνηθ, ἐνθα αἱ δύο ἐκείναι ἀκραί] Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit, duæ vero illæ summities, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervæ Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenæ bicipites, ut Parnassus. J. P. a G.

90. Σκυρόνες, καὶ Πιτυοκαμῆται] Vid. supra notata ad T. I. Prometheus. vers. fin. J. F. R.

98. Ἀγο-

ἐδιδίους τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχῶς σε ζητῶσι, καὶ ὅτε αὐτὸν ἀφ' ἑλπίου, κεκηνότες εἰ ποθεν ἐς αὐτὸς ἀκαταπύου πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γὰρ μοι τάλανθεις, ὦ Ἑρμῆ, ἀν' εἰπὸς μόνον, ἅτε συνῶσι αὐταῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖον γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὅπως γενέσθῃς· καὶ εἰ δυνατόν μοι παρ' αὐτοῖς ἔμοιγ' ἦ. ΕΡΜ. Νῦν Δία, ἀδίκῃ γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε ἔσται μὴ λέγων. Οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τὴν φιλοσοφίαν ἀφ' ἑλπίου οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδῶ γὰρ τὴν ὀχλήματι, μέλειότερα ἀφ' ἑμαυτοῦ· πολλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισὶν ἐντύχει αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τάλανθ' ἔλεγε)· ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάυλοις. ἔπειτα γὰρ αὐτὸς μετέβη πρὸς τὴν φιλοσοφίαν παραλαβὼσα ἰοπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔστιον τὴν βαφίαν, χρυσοὶ ἀκριβῶς ἀπέτελεσθαι, ἀμυγδαλῶν, ἐτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γὰρ σὺν ὑποδοχῇ ἔτοι ἐτοιμότητο· ὅσοι δὲ ὑπὸ τῷ πάλαι ῥύτῳ μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅσον δυνάσασθαι τῷ φαρμάκῳ, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μισόλευκοι, καὶ κατε-

tuebas. Jam vero sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia : & undique te quaerunt, & de te disputant, inhiantes sicunde ad illos rursus devotes. JUST. Tu enimvero Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequentor cum illis sis, atque verferis in gymnasiis & in foro, (forensis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti sint, & utrum fieri possit, ut apud illos maneam. MERC. Sane potest : injustus enim sum, si tibi, fori, non dicam : non parvum enim e philosophia fructum vulgus illorum cepit. Et enim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum est ; in quosdam vero semisapientes & semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio : atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo variis,

α Καταπύου] Καταπύη L. Καταπύης marg. A. W. Nil mut. Fl.

δ Γὰρ] Non habet Fl. ε Ἑρμῆ] Ἑρμ. P. & marg. A. I.

15. Δυνάσασθαι] Τὸ ἀνέκλυτον βάμνισμα. V.

98. Ἀγοραῖον] Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi Fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide 2. tr. c. 33.) qui & Hermagoras dicitur. M. du S.

24. Ἀπὸ μισθῶν λόγων] Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit : sed dum sic loquimur, Atticis jam appropinquamus. Quare sumus ad dextram relinquentes ad Acropolin jam hinc declinantes. At postquam declinavimus, ipsa quidem alicubi hic in campo confide, prope versus prospiciens, expressitque donec ea quae sunt a Jove mandata, proclamaverit. Sic enim ἐν τῷ πεδυν vertendum, non, ut male interpretatur, super vicem, aut super campo. Alim.

25. Σοφίας] Atticæ tabula propofita haec omnia palam fient. M. du S.

28. Κατελεῖς] Mf. Αὐτῶν μὲν ἰταυθὰ πρὸς τὸ πᾶν

κατελεῖς. Τὸν ποτὶς hic in calce considerat : male in editis κατελεῖς. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. J. G. G.

Κάτω.] Sic etiam L. quod & recepimus, pro κατελεῖς quod in Impr. est. M. du S.

34. Ὀμιλῶν.] Conf. T. I. Deor. Dial. XXII. M. du S.

35. Ὁ τῶν ἀνθρώπων.] Ecce iterum ἔχον intellectum, quod alibi frustra iniecerat volvere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item T. I. Dial. deor. X. εἰ δὲ τῶν ποσειδῶν (scil. ἔχον) & Caelar. c. 4. pr. εἰ δὲ ἔχον. Ibid. c. 13. & vol ceteris alibi. J. F. R.

Ibid. Ἀγοραῖον καὶ τὸν ποτὶς.] De Phrafi. v. du S. c. 2. Σοφ. c. 24. & Eukl. c. 4. Mercurius autem filium non dicit, quia

rii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui ubi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed dum loquimur jam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem jam deflectamus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle confidere poteris concionem prospiciens, expectansque dum *mandata* a Jove edixero. Ego vero conscensa arce facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero. JUST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum vero Datis, & exscensionem barbarorum in Marathon, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, & ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pe-

ργυμνῶν, ἢ παρδαλῶν ἢ χροῶν. εἰσὶ δ' οἱ ἢ μόνον φαύσαις ἐκλαθεῖν τῷ λέβητι. ὁ δ' ἄκρω τῷ δακτύλῳ, ἢ ὅτι χριστάμυνοι ἢ ἀσβόλῃς, ἰκανῶς οἶον ἢ ἔτοι μέλαβεδάφθαι. σοὶ μύθοι δῆλον ὅτι μὲν τ' ἀξίαν ἢ ἀφ' αὐτῆς ἔσται.

Ἀλλὰ μέγα λόγων ἤδη πλεονάζουσιν τῇ Ἀθῆνῃ, ὥστε τὸ μὲν Σύνιον ἐν δεξιᾷ καλεῖσθαι, ἐς δὲ ἢ ἀκρόπολιν ἀπενεώμεν ἤδη. ἢ ἐπεὶ καλεσθήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα πῶς ὅτι τῷ πάγῳ καθήσο, ἢ πῶκα ὁρῶσα, ἢ περιμένουσα ἐς τὸ ἂν κηρύξω τὰ πρὸς τῷ Διὶ. ἐγὼ δ' ἐς ἢ ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾶον ὅτως ἀπανίας ἐκ τῷ ἐπηκόν προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅτις ἔστι ὁ προσίων ὅστις, ὁ κερασφόρος. ἢ σύριγχα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. ΕΡΜ. Τί φῆς, ἀγνοεῖς τὸ Πᾶνα, τὸ Διονύσου θεράποντων τὸ βακχικώτατον; ἔστι οἷον μὲν τὸ πρόθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον. ὑπὸ δὲ τὸ Δάτιον ὅτι πλεον, καὶ τὸ Μαράθωνα δὲ τὸ βαρβάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἀκλήτῳ τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχον. ἢ τὸ ἀπ' ἐκείνου, ἢ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγχα ταύτῃ ἀπολαβόμενον, οἷον μικρὸν ὑπὸ

d. Ἀπομένον] Sic Fl. J. Ald. H. S. &c. Ἀπομένον P. & marg. A1. e καθῆσο] Rescripti ex G. L. & marg. A1. quae καθῆσο. καθῆσθαι Edd. f Μαράθωνα] Ἐν Μαράθῳ P. Μαράθωνα δὲ P. Ἐν Μαράθῳ marg. A1.

29. Τὴν πῶκα ὁρῶσα] Τὴν ἐκκλησίαν τῇ Ἀθηναίων παρὰ τὸ περικυβεῖσθαι πᾶν δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος ὡς τὸ πεπηγῆναι εἰς συνεισῆσαι πρὸς ἑῷ. V.

32. Ἐπηκόν] Ἐπηκόν χωρὶς ὁ πρόσφορος τῇ φωνῇ ἔκκευσθαι. ἦτοι ἢ περιμένει. G.

36. Τὸ Πᾶνα τῷ Διονύσῳ] Ἀρμολίας ὡς ἰδίον νόον ἰκαίνοσιν αὐτόν. V. *

* Adparet Scholiasten aliter legisse. Sed forsitan τῷ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. J. F. R.

quia talis monstri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. M. du S.

38. Οἷον μὲν τὸ πρόθεν] Historiam, h. e. fabulam non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime jam persecutus est Meurf. Athen. Attic. 2, 8. J. M. G.

39. Δάτιον] V. Herod. VI. 231. & Suid. Ἀ Κερτομ. II.

38. Τὸ Παρθένιον] Ὅριον Ἀρκαδίας. V.

Ibid. ὑπὸ δὲ τὸ Δάτιον] Δαίτιον ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα στρατιῶν, ἢ δὲ ἰαυτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἐπιμψι Δάτιν στρατηγόν. † ὡς ἰλθὼν εἰς Μαράθωνα, ἠγέρθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

42. Σπήλυγχα] Σπήλαιον. V.

† Ὅς ἰλθὼν] Ὅς γὰρ ἰλθὼν lectum ante. Particulam γὰρ delevit M. du S.

xe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. M. du S.

Ibid. Μαράθωνα] Curavi ut adverbii more ederetur, ut S. exhibebat, veluti οἰκαδὲ & similia scribi solent; id enim sensus exigebat. J. F. R.

42. Σπήλυγχα] Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Meurf. Iliiii Ath.

ἐπὶ τῷ Πελασγικῷ, ἐς τὸ ^a μέλοικον συντελῶν, καὶ ἴν, ὡς τὸ εἶκος, ἰδῶν ^b ἐν γει-
τόνων, ^c πρόσσισι διζωσόμενοι.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίκῃ.

ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μυσικώτατε καὶ ποιητικώτατε σατύρων ἀ-

πάντων, Ἀθηναῖοι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἄγαγε;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι δηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ὅπτι ἔ' ἀκρόπολιν, καὶ τὸ

κῆρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, κατέ-

πεμψέ με ^f ἀποκληρώσασαν τὰς δίκας.

σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ

μὲ ὅλον ἐ κατ' ἀξίαν ^g πράττω παρ' αὐ-

τοῖς, ἀλλὰ πολὺ καλαδέεστερον ^h ἐλπίδος·

καὶ ταῦτα τηλικῶτον ἀπώσαμην ⁱ κυδοι-

μὸν, ἢ ἐκ τῆς βαρβαρίας. ὅμως δὲ δις ἡβ-

τρὶς τῷ ἔτους ἀνιόντες, ὅπτι λεζάμενοι τρά-

γον ἑνορχὶν δύνωσι μοι, πολλῆς ^j κινάδρας

ἀποζῶντα, εἴτ' εὐωχῶν ^k τὰ κρέα, ποιησά-

laticum, censeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos visos salutatum accedit.

10. PAN. Salvete Mercuri & Justitia.

MERC. & ... JUST. Tu quoque

salve Pan, canendi & saltandi inter satyros

omnes peritissime, Athenis autem etiam

pugnacissime! Quod vero vos, Mercuri,

negotium huc deduxit? MERC. Haec

tibi narrabit omnia: ego ad arcem & prae-

conium. JUST. Demisit me, Pan, ad

fortienda judicia Jupiter. Tibi vero quo-

modo Athenis vivitur? PAN. In univer-

sum non pro dignitate apud illos ago, sed

multo quam speraveram tenuius, idque

cum tantum defenderim tumultum, quan-

tus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter

anno ascendentes, delectum caprum non ca-

stratum mihi sacrificant, hircosissime olen-

tem: tum carnes epulantur, testem me ad-

^a Μετοίκων] Μετοίκων P. & marg. A1. ^b Ἐν γειτόνῃ] Rekt. ex P. Ἐν γειτόνῃ ante editum. ^c Πρόσι-
σι] Προσίχῃ P. & marg. A1. ^d ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ.] Longo spatio haec scjungit J. conjungit Fl. item P.
Nili quod punctum post καὶ collocat, aequè ac ceterae. ^e Κατέπεμψέ με ἀποκλ.] Κατέπεμψεν ἀποκλή-
σοις Fl. ^f Ἀποκληρώσασαν] Ἀποκληρώσας marg. A1. ^g Πράττω] Τιμᾶσι μοι marg. A1. Sed hoc cer-
te glossa est.

44. Ἰπὸ τῷ Πελασγικῷ] Τόπῳ * Ἀθήνησιν ἀπὸ Πε-
λασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκοῦσάντων, γράφει] ἐν αὐτῇ τῷ ῥ'. V.

59. Ἀπώσαμην κυδοίμῳ] Πόλεμον. ἡ λέξις] ἡ Πῶ

* Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solan. tur-
sum non addens unde. Probo tamen, quia sic & alibi emen-
datum ex Codd. J. F. R.

συμμαχίας ταῖς Ἀθηναίαις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς ἔ-
βαρβαρον φοιῦσαι. V.

† Δίζηται] Δίζησι V. & mox ἰόνουσι. Scrivani tamen le-
xionem editorum, quam Solan. quoque non mutat. J. F. R.

Ath. Att. II. 103. & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII.

M. du S.

44. Πελασγικῷ] Adpinxerat Cl. Hemst. ad eundem
Duker. ad Thucyd. II. p. 109. No. 31. Ibi Thucyd. ait:
τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τῇ Ἀκρόπολιν. Ibi-
que Waff. notat videndum Hesych. voce Πελαργικοί, &
Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Aristoph. Op.
833. Dukeris vero in Schol. & Aristoph. l. d. esse Πε-
λαργικόν, de quo etiam moneat Scholiast. Luciani h. l.
Haec illi: sed ut Lectori otium faciam, addam verba
Hesychii, qui Πελαργικοὶ ἰσμοὶ τῷ ἀντιτρέφειν τοὺς γο-
νίαις πελαργικοὶ ἀντὶ τῷ πελασγικῷ Πελαργούς γὰρ φη-
σι τὴν Ἀττικὴν αἰῶσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μετεκφύοντες ἐπὶ
τῇ πτωῇ. Etymologus autem ab linteis, quae gesta-
bant, populos vocem πελαργικὴν accepisse tradit, scri-

bens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκευῆς τῆς
αὐτῆς ἐν διασάμῳ τοῖς, πελαργούς ἀπὸμασιν αὐτῶν τῶν
δύνας, αὐτῶν ἰσμοί. Verosimilius Strabo L. 2. p. 339.
docet Atticos scriptores ita Pelasgorum meminisse, ut
qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi instar
avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelasgos
appellatos ab Atticis, quae vox eiconiam significat,
Patet igitur Πελασγικῷ & Πελαργικῷ posse scribi; sed
Πελασγικῷ hic verius. J. F. R.

Ibid. Εἰς τὸ μετοίκων] Nihilum receptum in ur-
bem jocular, non pleno civitatis jure, sed ut μέτοι-
κoi, de quorum tributis plura Haprocration. voc. μετοι-
κoi. J. M. G.

45. Ἐν γειτόνῃ] Sic P. uti jam ante legendum vi-
deram; ut Ἰσπερ. c. 8. & 16. & hoc ἔργο ὀφθαλμοῦ c.

μενοί με τῇ εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ φιλεῖ
στηνέσσαντες τῷ κρότῳ. πλὴν ἀλλὰ εἴ τι
νά μοι ψυχασγωγίαν ὁ γέλῳ αὐτῆς, καὶ
ἡ παιδιά.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πάν, ἀμύνε-
 τός σε τίω ἐγένετο ἅπλῳ τῷ φιλοσόφῳ;
 ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τὸς φιλοσόφους; ἅ-
 ἐκείνους τὸς καλῶν, τὸς σκυθρωποὺς ἔ-
 ἴμα πολλὰς, τὸς τὸ γένειον ὁμοίους ἐ-
 μοί, καὶ τὸς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα.
 ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, ἐδὲ
 συνήμην τῇ σοφίᾳ αὐτῶν. ὅπου γὰρ ἔγωγε,
 καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα ῥήματα, καὶ ἄσκη-
 ῶ μεμάθηκα, ὦ Δίχην. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρχαῖ-
 δια σοφιστῆς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τῆς
 πλαγίᾳ καλᾶς, καὶ τῇ σύριγι, ἐγὼ
 σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπὸς, καὶ χρο-
 νῆς, καὶ πολέμιος, ἦν δέη. πλὴν ἀλλ'
 ἀκούω γε αὐτῶν αἰ κεκραγόντων, καὶ σε-
 τίω τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα
 δι-

75. "Opeṭo ḥi'yanu:] 'Eḥ ḥeṣṭi dāḡatāpēṭo. V.

76. Ἀδικὰ] Πολυμικά. V. Immo πολυμικά. Quamvis ne hoc satis recte. M. du S.

curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nili loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl. BPM.* ♀ *ΔIK.* prave. Reliqui Impressi punctum unicum post, ♀ habent; mirus quam nos dilucide.

61. Τράγον ἔρχει δύσσί μοι] Supra T. I. Deor. Diq.
IV. §. 1. κ' δύσιν γι αὐτῷ ἔρχει τράγον ἐπὶ τὸ σπύ-
λαιον ἀγοίης. J. F. R.

72. Τοὺς τὸ γένιον ἔχ' ὁμοίους ἑμοῖς] Τοὺς τὸ γένιον ὁμοίους ἑμοῖς, ut mox ἐκ ἀνάμνησιν ἐπὶ τῇ τῷ πύργῳ ὁμοιότητι. Pan idem qui & nunc loquitur. *Th. M.*

Ibid. 'Ομοίως] Aut delendum ἔχ, quod in plerisque ante ὁμοίως est, ut in *S.* & *A.* factum est; aut legendum μίτος ἔχ. V. finem capitis. In *L.* ἀπομ— recte, si praecedat σύν. Sed *P.* recte omisit ἔχ. *M. du S.*

¹Ομοίως ἡμεῖς] Negationem ante ὁμοίως in editt. male praemissam recte etiam deleverat Gesnerus postea.

82. *Apocynum*] Supra Gall. c. XI. & hujus Dial. J.F.R.
c. 21. 2. m. ac saepe alibi. M. de S.

Iiii 2

88. Tò

διεξιόντων, ἄγγωτα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα.
καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηρικῶς ἐνάρχοντι τῶν
πρὸς ἀλλήλους λόγων προΐσης δὲ τὸ συν-
σίας ἐπιτείνουσι τὸ Φθέγμα μέχρι πρὸς
τὸ ὄρθιον ὥστε ὑπερδιανωμύων, καὶ με-
γάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον
ἐρυθρίᾳ, καὶ ὁ τράχηλός οἶδε, καὶ αἱ φλέ-
βες ἐξάνισταν, ὥσπερ τὴν αὐλήν, ὅπου
ταῖς εἰς τὸν αὐλὸν ἐμπνέειν βιάζωνται.
ἀταράξαντες γὰρ ἐν τῷ λόγῳ, καὶ τὰ
ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενοι συγχέαντες, ἀπία-
σι λοιδορησάμενοι ἀλλήλους οἱ πολλοί, τῶν
ἰδρωτῶν ἐκ τῆς μετώπης ἀγκύλω τῶν δακτύ-
λων ἀπεξεσμένοι. καὶ ὅτε κρατεῖν ἔδοξεν ὅς
αὐτὸν μεγαλοφρόντερος αὐτῶν ἢ θρασυ-
τερος. πολλὴν ἀλλ' ὅγε λεῶς ὁ πολὺς τε-
θήπασιν αὐτῶν καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν
τῶν ἀναγκαιοτέρων περιερχομένῳ καὶ παρε-
στῶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοήν κει-
-

ferre, ignorabilia mihi & peregrina nomi-
na. Ac primo quidem pacifice occipiunt
suos inter se sermones: procedente vero di-
sputatione, ad orthium usque modum vo-
cem intendunt: adeo ut a nimia contentio-
ne, atque alta voce dicendi studio, & vul-
tus rubescat, & intumescant cervices, &
venae surgant velut tibicinum, cum iam an-
gusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Per-
turbatis igitur invicem sermonibus, & con-
fuso quaestionis statu abeunt plerique con-
vinciantes sibi invicem, sudorem de fronte
digito incurvato detergentes: & ille vicisse
videtur, qui vocalior est audaciorve. In-
terim vulgus illos stupet, maxime si quos
nihil magis necessarium occupatos tenet, at-
que adstant audacia illorum atque clamori-
bus

a Tὸν Pell. (n. νόμον) b Μεγάλα] Ἄμμα P. Nihil mut. Fl. c Ἡ θρασυτέρῳ] Ἡ ἐ θρασυτέρῳ] ἀγ-
λωμῶν ἀπὸ τοῦ P. d Περιερχομένῳ] Ita conjunctim omnes, praeter El. quae ἀρχολοῖ tantum, πρὶν prorsus e-
jecto. e Κειλημένοι] Sic dedit Solan. Κειλημένοι Edd. hac priores.

86. Συναυσίαι] * Ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἔγραψεν τὸ τὸ φιλο-
σόφον ἐν ταῖς ἀπολογικαῖς συναυσίαις σύμψλωμα. V.
87. Μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον] Ἀντὶ τοῦ ἐκ τὸ μύζον ἐ

* Ἐς ἀκριβέστατον] Haec & seqq. medio scholio πρὸς τὸ ἔ-
δωκεν inscripto continuo filo adnexa disjunctis & hic reulit
M. du S.
† Τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommo-
davit Solan.

88. Τὸ ὄρθιον] Et si τὸ ὄρθιον νόμον interpretare, liget
tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad id quod vocant
ὄρθιον, qui tamen malit μίλῳ vel μίτρον intelligere,
faciat. In Parisina Ed. haec marginalis glossa addeba-
tur: „Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cu-
jus & Gellius meminisse in Arione.” I. c. L. XVI. c.
19. ubi Gell. ait: Stansque (Arion) in summae puppis
foro carmen quod Orthium dicitur, voce sublatissima
cantavit. Eratque carmen Orthium, sive Orthius
modus, qui ad accendendos animos in praelio adhi-
bentur.

92. Αὐλὸν] V. Longin.

94. Ἐπισκοπούμενοι] Nihil varietatis notarat Solanus.
Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenire in P. & H. utra-
que, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενοι
recte esse in J. B. S. quumque Cl. Gesner. id etiam in
marg. emendasset, quantocyus hoc dedi, quod fen-
sus postulat.

97. Ἀπαξιούμενοι] Conf. T. I. Somn. §. 2. & Her-

88. τὸ φῶς. V.

99. Τίθεσσι] Θυμολογία. V.

Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed
praestat τὸ & interpretatio ad τὸ spectat. Μὲντοι etiam pro
μῆχρι prave legebatur.

mot. c. 62.

99. Τίθεσσι] Conf. supra Scyth. c. 8. & 9. Et
Alex. c. 13.

1. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περι-
ερχομένῳ] Vertunt, in primis quibus nihil rerum necessaria-
rum curae est. Περιερχομένῳ est verbum quod Graccia
non novit, nec nosse potest. lege ἀναγκαιοτέρων πρὶν
ἀρχολοῖ. praecipue quos nullum negotium necessarium a-
vocat, impedit.

Ibid. Ὅπόσους] Ὅπόσους. F. G. Non credo. Nam
ἀρχολοῖ accusativum personae recte habet. Conf. su-
pra T. I. Zew. c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀρχολοῖ ἢ ὑπόθεσις καὶ
ὑπόθεσις.

2. Περιερχομένῳ] Si adimere velimus Luciano, quae
nondum in Lexicis adnotata sunt; bona sui parte
truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel
significatione, vel constructione denique, quod non
conveniat cum ἀρχολοῖ, quo passim uti Herodotum,
Lexica docent.

J. M. G.

Πρι-

bus defixi ac deliniti. Mihi igitur his iudiciis vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile infit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixi. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, habito enim hic, ut vides, in specula, multos illorum saepe jam vidi, sero vespere.

12. JUST. Expecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est? PAN. Nempe. MERC. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix fastidiosusque sit, agemus hodie, Februarii inuentis septimo. Quicumque causas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi fastidia sortietur dicas & ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Atheniensibus; merces uniuscuiusque causae triobolum. Nuncietur iudicium pro portione

λημόνοι. ἐμοὶ μὲν ἐν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ὑπὸ τούτων, καὶ ἠνώμην ὅτι τῇ τῷ πάγω- ντι ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημοφιλὲς τι ἐν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπέην ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἶγε δεῖ μηδὲν ὑποστει- λόμενον τὰ ληθὲς διηγέσασθαι (οἰκῶ γὰρ ὅτι σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλὰς αὐτῶν πολ- λάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δέλιαν ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχε, ὦ Πάν, εἴχῃ ὁ Ἑρμῆς σοὶ κηρύττειν ἐδόξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν ἐν. ΕΡΜ. Ἀκῶετε λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ ἢ τύχῃ καλῶς ἡσόμεθα τήμερον, Ἐλαφβολίων ἐβδόμη ἱστὰ μὲν. ὅποσαι γραφαὶ ἀπῆνεγκαν, ἤκειν εἰς Ἀρείον πάγον, ἐνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσῃ τὸ δικαστή- οριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν οἱ δικασταὶ ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης· δεξιμὸς δὲ

f Γ1] Kai marg. A^W. g Τύχη] Δίκη B1. & 2. h Καλῶς ἡσόμεθα] Revocavi lect. Fl. Καλῶς ἡσόμεθα Edd. cett. i Ἀπῶται Ἀθηναίῳ] Ἀπῶται ἀχθῶμαι Ἀθηναίων Fl.

Παραχολῇ] Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀπαγκαιοτέρῳ περὶ ἀχολῇ legendum, usitata anastrophe. Sed video Cl. Graev. idem jam praecepisse.

3. Κακηλημόνοι] Sic omnino legendum, invitis omnibus Libris, qui κακηλήμοι habent. M. du S. Κακηλήμοι] Possis κακηλήμους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos qui sunt clamoriosi atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κακηλημόνοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constet. Fallor an idem spectavit Doctiss. Solanus, qui in versione posuit obstupescēti.

Κακηλημόνοι] Optime olfecit Cl. Gesn. sic legendum, & sic Solanus voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum nemo indignabitur.

6. Δημοφιλὲς τι] Bene sic emendat Gesn. cum in H. sua δημοφιλὲς secunda correpta legeret, quod vitium etiam obidet P. Non veteres nec S, & Amst.

9. Μηδὲν ὑποστειλάμενοι] Deposito metu Erasmus. Gesnerus rectius absque dissimulatione. Ita in A^W. Apos. XX. 20. ὡς ἐν ὑποστειλάμεν τῷ κυματόντι. Vid. ibi

Elserum similia ex Isocr. Aesch. aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adferentem. Adde Nostrum supra Apor. c. 36. ὑποστειλάμεν φωνῆς τῶν.

10. Ἐπὶ σκοπῇ] Vid. supra Reviv. c. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπῳ ex Coll. & G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset Hermot. c. 28. f. ἀνιόντα ἐπὶ σκοπῇ τινι, & Zenx. c. 4. quod posterius testimonium Soulius jam produxit in Reviv. l. d.

15. Ἀγαθὴ τύχη] Nihil varietatis adnotarat Solan. Invenio tamen ἀγαθὴ δίκη in utraque Bas. At cum J. Fr. P. S. recte habeant τύχη, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens, vid. Vit. A^W. c. v. Alex. c. 14. & 38. Rursus infra hoc Dial. Bis Accus. c. 22. f.

21. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης] Merces pro quoque iudicio tres oboli. Haec erat merces constituta, quae Athenis iudici dabatur. Pollux Onomast. VIII. 5. τριώβολον ὁ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθός. Tres oboli, data iudici merces. Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu fustero Batavico, chalcus vero, quem Batavi deusam vocant. Sic & patroni causarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἱ καὶ ἐπὶ τριώβολῳ ἀγρίῳ γίνονται ἵτοιμοι. Sume multi, qui vel trioboli gratia disruppi parati sunt.

22. Τριώβολον ἐκάστης δίκης] Vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. vs. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui

δικαστῶν χτ' λόγον τῷ ἐγκλήματι. ὁ-
πόσοι δὲ σποθέρμοι γραφῆν, πρὶν εἰσελθεῖν,
ἀπέθανον, καὶ τῆς οὐδ' Αἰακὸς ἀναπεμψά-
τω. ἦν δὲ τις ἀδίκᾳ δεδικάσθ' οἴη), ἐφέ-
σιμον ἂν ἀγωνιῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις
ὅππῃ τὴν Δία. ΠΑΝ. Βαβαὶ τῷ θάρσει,
ἡλίκαν, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπυ-
δῇ συνθέσιν ἔλκοντες ἀλλήλους πρὸς τοὺς
ἀνάντες εὐθὺ τῷ Ἀρείῳ πάγω; καὶ ὁ Ἑρμῆς
δὲ ἤδη παρέστη. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς
δικὰς ἔχουμε, καὶ σποκλήρετε, καὶ ἀφαιρέ-
τε, ὥστε ὑμῖν νόμος. ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ
σπῆλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέλ³⁷ τ³⁸
ἐρωτικῶν, ὅτ' ἡ Ἥχῳ εἰώθα ἐπικερλομεῖν
ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικαστικῶν, ἄλλ³⁹
ἡμεῖς γε, ὅσημέραι τὴν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δι-
καζομένων ἀκούοι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν.
ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθροοὶ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, πρᾶσ-

criminis. Quicumque vero dato libello ante;
quam in iudicium venirent, mortui sunt, eos
quoque remittat Aeacus. Si quis injuste in sua
caussa iudicatum esse putet, provocacione cer-
tabit; est autem ad Jovem provocatio. PAN.
Vah tumultus! Quantos tollunt, Justitia,
clamores! Quam studiose vero concurrunt
otrabentes alij alios arduo ascensu in collem
Martium! Jam vero adest etiam Mercurius.
Itaque vos quidem occupamini in
iudiciis, & fortimino, & iudicatotē, ut
vobis legitimum est. Ego vero, discedens
sin speluncam, fistula canam amatoriam qua-
dam captilenam, qua cavillari soleo Echo-
nem. Auditionum vero & iudicialium oc-
casionum satis mihi fuerit, qui quotidie in
Areopago litigantes audiam.

13. MERC. Age, Justitia, advoce-
mus. JUST. Bene mones. Denique enim,
ut

α Ἀγωνιῖται] Ἀνιῖται Fl. Ἀγωνιῖται P. ὁ Ἑρμῆς] Restitui ex L. qui ἱμοί, & ex Poll. qui ἱμοίγα. Ab-
surde enim ἔχομαι Edd. ε Ἀκούοι] Ἀκούω τι male B2. cum bene esset in B1. &c.

37. Ἄλλ³⁷ ἔχομαι] Ἀντὶ τῷ ἄλλ³⁷ ἔχω, ἢ γὰρ ἀκούοντες.
ἂν γὰρ τὰ ἐκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει (ἡ ἀλαμύνα), ὅτι
τὴν μήτη κατ' ἐχρὸν καίται, μήτη ἀντὶ * σποδαικτικὸν ῥή-

ματ³⁷. οἷον ἔτ³⁷ δὲ ὅποτε τὴν εἰσέλθαι, καὶ πολλὰ μοι
εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τῷ εἰσέλθαι. V.

* Τποταλιν] Τποταλιν legebatur. Contextit M. du S.

† Εἰσέλθαι] Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσέλθαι.

de mercede hac iudiciali, olim tantum *duorum*, dein-
de *trium obolorum*, agit, & Cl. Graevium ob hanc ad
Lucianum notam redarguit, mercedemque Patroni
non fuisse eandem quam iudicis triobolaris, sed du-
plam, ex *Aristophane* docet.

36. Ὁ τῷ Ἥχῳ εἰώθα ἐπικ. Conf. supra *Deor. Dial.*
XXII. f.

37. Λόγον τῶν δικαστικῶν ἄλλ³⁷ ἔχομαι, ὅσημέραι τὴν ἐν Ἀ-
ρείῳ δικαζομένων ἀκούοι. Non constat his constructio,
& corrigendum ex *Basileensi* ἀκούω τι.

38. Ἑμοί] Sic L. uti Cl. Kufferus coniecerat. In
reliquis ἔχομαι, mire absurdum; nisi, quod suspicor,
ἔχω μοι scriptum fuerit.

Ibid. Ἄλλ³⁷ ἔχομαι — ἀκούοντι. Haec non cohae-
rere, satis apparet. Nec illud ἀκούω τι mihi satis fa-
cit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio fa-
ciendam. Non videtur, inquam, illud τὴν hic ad-
iunctum fuisse Lucianum. Quot loca inter dictantes &
scribentes Iotacistas corrupta sint, vel *Canteriani* syn-
tagmatis Aristidi ab illo edito subjuncti c. 1. vel cu-
juscumque libri antiqui inspectio docere unumquem-
que satis potest. Sic mox habebimus *ἐν τῷ ἐν τῷ*

mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἄλλ³⁷ ἔχο-
μοι — ἀκούοντι. Ubi ille verbi ἔχοι non infrequens.
Noster *Παρασ.* princ. καὶ γὰρ εἰδὶ τ' ἄλλα ὅτως ἔχοι σι.
Thucyd. III, 53. χαλεπὸς ἔχοι ἡμῖν πρὸς τοὺς ἄλλους εἰ
πρὸς, difficile nobis est persuadere. In primis referre
hic juvat principium orationis primae Antiphontis,
ubi similiter peccatum videtur, Νῦν μὲν εἰ ἀπειθῶν δὲ
κῶν ἔγωγος ἐστὶ, δευτέρως δὲ εἰ ἀπείρωτος ἔχομαι πρὶν τῷ πρᾶγ-
ματι. κ. τ. λ. Videtur legendum, Νῦν μὲν εἰ ἀπείρωτος
δευτέρως (vel *δευτέρως* servato, & intellecto *εἰμι*) ἔγωγος δευτέρως
δὲ εἰ ἀπείρωτος ἔχομαι πρὶν τ. π. Eadem nimirum ratio-
ne, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπιτόντι
ἀναγκαῖος ἔχοι αἰς ἡμῖν ἔχρη ἐν ἀφῶν καλῶν.

39. Ἑμοί] En medicinam quum *ἑσθέρως* desideraba-
bat, quamque conjectura adsecutus est, ex *Libris*
confirmatam.

41. Ὡς περ οἱ σφῆκες ἐξομοιωμένοι. *Alciph.* 2. p.
262. Διότι τοὺς Ἀστικὸν σφῆκα οἰνὸς ἀρῶν πρᾶγ-
μα ἐξομοιωμένοι, ubi *Doctiss. Bergler* pristinum *Lucia-*
ni interpretem merito reprehendit, quod haec vertet-
it: *ut vesperis oīnτων ἀφῶν καλῶν κατέκλειον*, quum *arceus*
de-

ut vides ; cum tumultu accedunt , vespa-
rumque instar bombum circa arcem fa-
ciunt. A T H E N. Teneo te , scelestē.
ALIUS. Calumniator es. ALI. Dabis tan-
dem aliquando poenas. ALI. Convincam
te fecisse horribilia. ALI. Mihi prius for-
tire. ALI. In jus veni , impure. ALI. Noli
mihi collum obtorquere. JUST. Scin' quid
agamus , Mercuri ? Causas alias
differemus in crastinum : hodie vero fortia-
mur illas , quae ab artibus , vel vitae gene-
ribus , vel scientiis , contra viros delatae
sunt. Et cedo hujus mihi generis libellos.
MERC. Ebrietas contra *Academiam pro*
Polemone , plagii. JUST. Sortire septem
judices. MERC. Porticus (Stoa) contra
voluptatem , injuriatum , quod suum amato-
rem Dionysium abduxit. JUST. Quinque
sufficiunt. MERC. De *Aristippo voluptas*
contra *virtutem.* JUST. Quinque & his

ἴασι δορυβῆτες , ὥστε οἱ σφῆκες εὐεβο-
βῆντες ἢ ἄκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε , ὦ
κατάραι. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δάσεις
πότε ἤδη ἢ δίχην. ΑΛΛ. Ἐξελέ-
γξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ
πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἐπευ , μια-
ρὲ , πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε
με. ΔΙΚ. Οἶδα ὃ δράσομεν , ὦ Ἑρμῆ ;
σοτὰς μὲ ἄλλας δίκας ἐς τὸ αὐριον ὑπεβα-
λέμεθα , σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύ-
τας , ὅποσαι τέχναις , ἢ βίοις , ἢ ἐπιστή-
μαις , πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγελημένα. καὶ
μοι ταύτας ἀνάδωκε τὸ γραφῶν. ΕΡΜ.
Μέθη χεῖρ τὴν Ἀκαδημίαν ὑπὲρ Πολέμωνος
ἀνδραποδισμόν. ΔΙΚ. Ἐπτά κληρῶσον.
ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ χεῖρ τὴν ἡδονῆς , ἀδικίας ,
ὅτι τὴν ἑραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπέβουκόλησε.
ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίπ-
που τρυφή πρὸς ἀρετῇ. ΔΙΚ. Πέντε καὶ
τῆ-

debuisset , id quod *Gefnerus* Noster sponte correxit.
Ceterum Athenienses , irritatos esse pugnacissimos ,
ideoque crabronibus comparari ab *Aristophane* , vid. ap.
modo laudatum *Bergler*.

49. Οἶδα ὃ δράσομαι] Attici vulgo οἶδ' ὃ , τὴν δρᾶ-
σον. V. *Mures*. Var. Lect. III. 12. M. du S.

51. Κληρῶμεν] De causis forte producendis vide
AG. V. 2091. M. du S.

53. Ἐπηγείματα] *Ἐπηγείματα* notatum erat in
marg. sunt. Sed deletum deinde , adscriptumque con-
ferendum c. 25. Unde patebit nihil hic mutandum.

55. Μέθη κατὰ τὴν ἑσ. I. e. τὴν μέθη δίκην κατὰ τὴν Ἀ-
καδημίαν ὑπὲρ Πολέμωνος , ἀνδραποδισμού ἕστα. Ἰπὸς
Πολέμωνος. i. e. πρὶν Πολέμωνος , de *Polemone* , super
Polemone . κατὰ τὴν Ἀκαδημίαν , subaudi γραφίστα. Ἀν-
δραποδισμόν , pro πρὶν ἀνδραποδισμόν. Et sic de cett. F. G.

Ibid. Ἰπὸς Πολέμωνος] *Erasmi* ac *Gesii* . dedere : pro
Polemone . *Gujetus* de , super. Verum est , ἵπὸς τινος
significare pro aliquo. Ut in notissima Novi Foederis
sententia. Εἰ θεὸς ἵπὸς ἡμῶν , τίς καὶ ἡμῶν ; Noster hoc
Dial. c. 6. καὶ πάντες ὑπὲρ σὺ φιλοσοφοῦσι , ὅτι omnes
PRO TE philosophantur. Et c. 14. bis , ter. c. 17.
Idem *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ ματομαχούμεθα , *Trx.*
c. 36. pr. θανάτου ὑπὲρ τὸ φίλον. *Amor.* c. 47. p. πρὶν
ἐμοῦ ὑπὲρ ἄλλων — δέξασιν. *Aristid.* T. 2. p. 146.
Ed. *Jebb.* ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἑαυτῶν. PRO utris honestis
dicere. Interim bene *Gujetus* monet , recte hic de ,
super significare ; nam *Polemon* non tam est pro quo
causā dicitur , vel qui reus defenditur , sed subjectum
litis , de quo contenditur , quemque ambae litigantes

suum vindicant , vide modo pr. capitis 16. At si quis
malit reddere propter , hic me habebit audientem. Ita
E. c. in I. Ep. ad *Corinth.* XI. 24. τὸ σῶμα , ὃ ἐπὶ
ἡμῶν κλῆρον recte vertas , pro nobis , (& sic centies in
N. T.) sed & propter nos , ibi eodem redibit & mul-
tis in locis. *Long. Pass.* IV. 132. (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδὺ
διδούκας , timens filio. Sive de , pro , super filio , quod
& ibi parum discriminis adferet. Sic mox πρὶν Ἀρι-
στίππου itidem est subjectum de quo ambigunt , confer
c. 23. & seq. Nec obstat quod πρὶν τινος etiam
dicantur Oratores pro aliqua re dicentes , ut *Demosth.*
πρὶν σφάνου. *Demosth.* pro corona : nam & ibi corona
est de qua litigatur , alique de corona vertunt , etsi his
parum quoque interit , pro an de malis. Apud *Lucian.*
autem h. l. praestat de , propter , vel super , quo sensu
habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. F. F. R.

56. Ἀνδραποδισμόν] V. not. ad c. 17. M. du S.

57. Ἡ Στοὰ κατὰ I. e. τὴν εὐαίαν δίκην κατὰ τὴν ἡδονῆς
πρὶν τὴν ἀδικίαν ἕστα. F. G.

Ibid. Στοὰ] Haesi , an in versione *Stoae* potius no-
men retinerem , quod *Prosopopoeiae* magis aptum vi-
deretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae
appellationis , cum toties se occasio obtulerit *Cicero*-
ni , *Senecae* , aliis : malui *Parricium* dicere , quae non
minus potest feminam terminatione signare , quam
Socrus : quaeque usi *Cicero* & *Horatius*. F. M. G.

58. Διονύσιον] *Zenonis* hic discipulus , de quo pau-
lo post , c. 20. M. du S.

59. Πρὶν Ἀριστίππου] I. e. τὴν τρυφὴν δίκην πρὶν Ἀριστίπ-
που πρὸς ἀρετῇ , &c. F. G.

τέτοις δικασάτωσαν. EPM. Ἀργυραμοιβὴν δρασμὴν Διογένη. ΔΙΚ. Τρεῖς ἄπο κλήρε μόνες. EPM. ^a Ἡ γραφικὴ χτ' Πύρρων ^β λειπολαξίει. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

EPM. Βέλῃ καὶ ταύτας ἀποκληρώμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπηνεγεμίδας χτ' τῇ ῥήτορι ^γ; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον ἀγλύσωμεν αὐταὶ δὲ εἰς ὑστερον δικάσων. EPM. Καὶ μὴν ^δ ὁμοίαι γε καὶ αὐταὶ, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ ὡς ἀπλήσιον τοῖς ^e προαποκεκληρωμένοις. ὥστε ἐν τέτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔσθας, ὦ Ἑρμῆ, χαρίζομαι δ' ἔδωκ' ἀποκληρώμεν δ' ὅμως, εἰ ^ζ δοκεῖ πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὲ τὰς γραφάς. EPM. Ῥητορικὴ κακώσεως ^η τῷ Σύρῳ. ἀλόγος ^θ τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ ἔσθ' ὅστις; καὶ γὰρ ^ι ἐγγέγραπ' ^κ τῷ νομα. EPM. Οὕτως ἀποκλήρε τῷ ῥήτορι

litem judicante. MERC. *Mensaria fugas crimen intendit Diogeni.* JUST. Tres solos fortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.* JUST. Novem judicent.

14. MERC. Visne illas quoque fortiamur, Justitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. JUST. Antiquas prius dirimamus: hae postridie judicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo fortiti sumus. Itaque inter haec judicari aequum est. JUST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce; satis multae enim judices fortitae sunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis dicam scribit Syro; Dialogus eidem, contumeliae.* JUST. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen. MERC. Sic modo fortire, *Rhetori Syro,* ni-

^a Ἡ] Caret articulo Fl. ^b Διαλύσωμεν] Διαλύσωμεν G. ^c Νεαρόν] Μὴ παλαιόν P. ^d Προαποκεκληρωμένοις] Ἀποκεκληρωμένοις Fl. ^e Τῷ Σύρῳ] Τὸν Σύρον Fl. Vulgatum firmat P. ^f Τῷ αὐτῷ] Τὸν αὐτὸν Fl. Prius tenet P. ^g Ἐγγέγραπ'] Recte sic Fl. Fr. B1. H. P. S. Ἐγγέγραπ'] male J. & V2.

61. Ἀργυραμοιβικὴ] Τραπεζιτικὴ. V.

68. Κατὰ τῇ ῥήτορι] Ὁ ῥήτωρ ἔσθ' αὐτὸς, κακώ-

δαμον Λυκαίον. V.

78. Κακώσεως τῷ Σύρῳ] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸ ῥήτορα. V.

61. Ἀργυραμοιβικὴ] I. c. τὸ ἀργυραμοιβικὴς Δίκη τῷ Διογένη γραφίσα, sive, κατὰ τῇ Διογένης, δρασμὸς ἔσθ' αὐτῷ, i. e. περὶ δρασμοῦ. F. G.

Ἀργυραμοιβικὴ] Ita hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi Scholiast. tamen ἀργυραμοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo a verbi ἀμύβω maneat, aeque ac manet in χρυσάμοιβος, ἱράμοιβος &c. J. F. R.

64. Πύρρων ^β λειπολαξίει] Diogen. Laërt. initio vitae ejus. J. B.

68. Τὰς παλαιὰς πρότερον ἀγλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὑστερον δικάσων] Antiquiores, illas, inquit interpres, prius dirimamus; Hae autem postea judicabuntur. Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arri-det Mf. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον ἀγλύσωμεν. priores prius expediatis sc. causas. J. G. G.

69. Διαλύσωμεν] Nihil varietatis in Edd. reperio. Solan. vulgatum jam delectat, & v. pro λ. substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia ἄ- κας supra praemissum intelligitur, aptissimum vide-

tur ἀγλύων δικας pro dirimere, disjungere. Ita simplex λύω pro dissolvere dubium, ex Alciphro. 2. 4. p. 262. qui λύω τὴν γνώμην, pro decidere sententiam, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo Hippocr. sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λέει ταῦτα πάντα. i. e. solve nos omnibus his difficultatibus. Sed ἀγλύωσθ' ἑκατέρωθεν Thucyd. I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφόλογα δικὴ ἀγ- λυώσας ἀνὰ πόλεμον. Herodian. VI. 5. 8. ἀγλύωσθ' δὲ τὸ πόλεμον περὶ τοῦ bello. Dion. Hal. VIII. p. 517. f. ἀγλύωσθαι τὸ πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. Aristoph. Lys. 569. Alia Lexicogr. jam dederat. Nec tamen ἀγλύωσθαι repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. J. F. R.

72. Νεαρόν] Μὴ παλαιόν P. sed solus; & glossisma merum est. M. du S. 75. Τὴν δίκην] An τῇ δίκῃ; F. G. Non male. Sed personae datus intelligi potest, quando res accusandi casu additur, ut enim Latine dicitur gratificari alicui, & gratificari alicui quid, ita & Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec info-

nihil enim impedit, etiam sine nomine. JUST. En transmontanas jam etiam Athenis in Areopago fortiemur *dicas*; quas trans Euphratem judicatas esse oportebat. Ve-
rum fortire undecim, eosdem utrique dic-
cae. M E R C. Bene tu quidem, Justitia,
parca es, ne multum infumatur in sportulas
judicium.

15. JUST. Primi sedeant Academiae & 90
Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior
tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas?
Accede, Mercuri, & audi. M E R C.
Non possum, ait, causam meam agere
mero compedita lingua, ne ludibrium de-
beam in judicio. Vix autem sto, ut vi-
des. JUST. Itaque Patronum adhibeat,
de acribus illis aliquem. Multi enim,
etiam trioboli causa dirumpere se parati.
M E R C. Sed nemo temere volet causam

τῷ Σύρω, καλῶς γὰρ ἔδεν καὶ ἄνευ τῆς ὀνο-
μάτων. ΔΙΚ. Ἰδὲ καὶ τὰς ἡ ὑπερορίας
ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσο-
μεν, ἃς ὑπὲρ τῆς Εὐφράτιος καλῶς εἶχε δε-
δικάσθαι. ἡ πλὴν ἀποκληρῶν ἑνδεκά τῆς αὐ-
τῆς ἑκατέρᾳ τῇ δικῶν. ΕΡΜ. Εὐγε, ὦ
Δίκη, καὶ Φεῖδη, μὴ πολὺ ἀναλίσκεαι τὸ
δικαστικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήδωσαν τῇ Ἀκα-
δημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγχει,
πρωτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγᾷς, καὶ
ἀφενεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθὼν.
ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, Φοῖ, τῇ ἀγῶνι εἰ-
σπεῖν ὑπὸ τῆς ἀκράτου τῇ γλώτῃν πεπε-
δημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλῶ ἐν τῷ δικα-
στηρίῳ, καὶ μόνις δὲ καὶ ἐστῆκα, ὡς ὀρᾷς.
ΔΙΚ. Οὐκ ἐν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν
ὁ δανῶν τέτων τινά. πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ
τριώβολῳ ἀφάρραγῆναι ἔτοιμοι. ΕΡΜ.
Ἄλλ' ἔδεις ἐβελήσθαι ἐν γε τῷ Φανερώ συν-
αγο-

h Ὑπερορίας] Ὑπερορίας G. i Πλὴν ἀποκληρῶν] Πλὴν ἀλλὰ κλήρω G. P. Nil mut. Edd. k Φαῖδη] Φαῖδη male Fl.
l καὶ] Non habet Fl. m Μόνις] Μόνις Fl. n Ἐστῆκα] Ἐστῆκα marg. ΔΙΩ. o Δανῶν] Κοινῶν Fl. Vulgata
est in cett. Item in P. L. p Ἐβελήσθαι ἐν γε] Restitut. ex P. G. Nam ἰθαλίσαι γε Edd. male.

litum profanis. *Ael. V. H. XII. 1. vers. fin. χαρίζου-
σαν ἀπάντων βασιλεῖ τούτῳ*, ut ex Codd. bene edidit
Periz. Mitto alia exempla. Interim δίδωμι fere mal-
lem, quod hic elegantius. J. F. R.

78. Τῇ Σύρῳ] Τῇ Λυκίᾳ τῇ Σαμοσάτῃ. F. G.

80. Οὐ γὰρ] Fuit cum Mercurio tribuenda haec ver-
ba putarem, quibus Justitiae responderet. M. du S.

83. Ἰδὲ ἐ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
ἀποκληρώσομεν] Sic Ms. Ἀττικῆς. Vulgo Ὑπερορίας.
J. G. G.

Ibid. Ὑπερορίας] Subaudi Δίκας. F. G.

86. Πλὴν ἀλλὰ κλήρω ἑνδεκά] Sic Ms. *verumtamen
sortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκληρῶν. J. G. G.

Ibid. Τούτους αὐτοὺς] Τούτους rescribendum jubet S. Pe-
trius ad Legg. Att. p. 323. „ Ita ut : ἀποκληρῶν ἑνδεκά
„ τούτους ἑκατέρᾳ τῇ δικῶν significet : *sortire unde-*
„ *cim totidem utrique liti.* Nam judicia reddenda

„ erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis
„ eadem die duo redderet judicia. Cui ego plane
adfentior, ac rescriberem, modo vel unus codex ad-
juvaret. J. F. R.

90. Τῇ Ἀκαδημίᾳ] Subaudi δικάζουσις. F. G.

91. Τὸ ὕδωρ ἐγχει] Conf. *Abdic.* c. 8. f. M. du S.

Immo & mox c. 16. f. atque alibi passim. J. F. R.

97. Μόνις] Μόνις antiquius esse, significatu tamen
Tom. II.

non differre, vid. *Solan.* & *Hemst.* T. I. *Jud. Voc.* c.
4. v. 45. Vix differre agnoscit etiam *Wess.* ad *Diod.*
Sic. 2. c. 47. Confundi autem facie a scribis hinc ad-
paret. Addat, cui tanti est, *Deor. Dial.* VII. 1. ubi
μόνις edidit *Hemst.* quod ibi sic etiam est in Fl. & P.

Sed J. μόλις ibi vicissim habet, ctti in variantt. non
est notatum. J. F. R.

Ibid. Ἐστῆκα] Ἐστῆκα, quod bene monuit marg. *At.*
Wess. omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet,
nondum recipere sum ausus. J. F. R.

99. Δανῶν] P. L. & Edd. omnes, exceptis Fl. &
Ald. quae κοινῶν habent. M. du S.

2. Οὐδὲς ἰθαλίσαι γι τῷ Φανερώ συναγορεύσαι Μίθῃ]
Nemo certe velis ebrietati palam patrocinari. Puer vi-
di legendum ἐν Φανερώ. Et nunc firmat Ms. in quo
ἰθαλίσαι ἵνα γι τῷ Φανερώ συναγορεύσαι μίθῃ. *Nemo*
volet aperte patrocinari ebrietati. J. G. G.

Ibid. Τῷ Φανερώ] Pro ἐ τῷ Φανερώ. Sed ἐ τῷ Φα-
νερῷ legendum videtur. F. G.

Ibid. Ἐ] Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἰθα-
λίσαι γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ Φα-
νερῷ. M. du S.

Ἐν τῷ Φανερώ] Recte monuit *Gajet.* cumque libri
quidam addicant, facile recepi. J. F. R.

αγορεύσαι Μέθη· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἄξιον. ΔΙΚ. Τὰ ποῖα; EPM. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τῆς λόγους, καὶ τὴν ἄσκειν, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοῖνον, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμῶν ἢ πρῶτα εἰπάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ αὐτῆς ἔρει. ΔΙΚ. Καὶὰ μὲν ταῦτα· εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸ λόγον ἐκάτερον, ἐπεὶ σοὶ ῥαδίον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρῶτον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἡδίκησθαι δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα· ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμῶν, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὖναι καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὅν πορτάζωεν οἰόμενον, ἀφαιρεθείσα τῇ Πολέμωνα ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλλειαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν, μεθύων αἰεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τῇ κεφαλῇ τῶν τεφάνων διηνησιμῶν. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἱ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα ἔιδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥστε ἐπὶ πάντας εἰσθεῖν, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μὲν

ebrietatis palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere. JUST. Quid? MERC. Academia semper in utramque partem dicere parata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet. JUST. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque causam, quando tibi facile est.

16. ACAD. Audite, Iudices, primum quae pro ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix injuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdum commissabundus vagabatur per forum medium, cum psalteria, canentibus aures praebens a mane inde ad vespeream, ebrius, vino gravis, floreo caput ferto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam commissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad

a Πρώτη] Sic Fl. Fr. Bt. P. S. &c. Πρώτην γ. & marg. At. b Πρώτην] Πρώτη Fl. sola. c Δι] Non comparet in Fl. d ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.] ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Fl. e Δο] Ὁ Fl. f Πορτάζωεν] Πορτάζωεν P. cum marg. At. g Εἶδον] Ἰδόντες Fl.

3. Τὰτα] Quae sequuntur scilicet. F.G. Occurrit sic rursus Dial. seq. c. 12. pr. atque alibi. J.F.R.

7. Αὕτη] Ἡ Ἀκαδημία. F.G.

14. Τό γε νῦν ῥέον] I. e. ὕδωρ. Illi nunc fluit aqua (sc. clepsydrae.) L.K.

Τό γε νῦν ῥέον] Vertebatur in Graeviana: quae nunc fluit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit Cl. L. Bos de Ellipsi. p. 176. Edit. Francq. Monuit idem Gujetus. J.F.R.

15. Ἀνδράποδον — εὖναι] Ita in Epist. ad Ephes. VI. 7. μετ' εὐνομίας δουλοῦσθε. Ubi Rev. Jac. Elsnier. bene monet εὖναι saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, benevolentiam minus convenire servo erga Dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. J.F.R.

17. Δο] Melius ita vulgo, quam quod Fl. a. Nec

genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὡς &c. Long. Pass. L. 2. p. 43. ὁρῶν ἀγίλαι συλῆσαι τὸ ἰσθμὸν, καὶ μὲν εἰς τὸν ὄρεον, καὶ εἰς ὄρεον. Herodian. 2. 1. 2. δύσιν οὐκ εἶναι καὶ πρὸς αὐτὰς. J.F.R.

20. Ἐωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων] Sic in Deorum confilio ἀκράτως ἔωθεν ἀπηνῶν. J.B.

22. Στεφάνους δουλοῦσθε] Conf. T. I. Nigrin. c. 18. M. du S.

29. Ἀπαγοῦσα] Sic P. melius quam in Impressis, ubi ἀπαγοῦσα est. M. du S.

Ἀπαγοῦσα] Admitterem Solani emendationem, dum ἀπάγωσα vel ἀπαγωγῶσα legat. Singularem enim vim habet, quasi raptam captivamque abduxerit, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi causa, quo sensu Liv. & Sallust. in tabernaculum abducere, & sim. frequenter usurpare, quis

ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobriū esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam voculas, miserisque, & multae sollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nunnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Jam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*. JUST. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me etiam benivole audieritis, quam nulla istam injuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio similem, praeripuerat juvenem adhuc & te-

βίας, ἡ πρὸς αὐτῷ ἡ ἀγαγῶσα, ὑδροποτεῖν τε καὶ ἡνάγκασε, ἡ ἡφειν μελεδίδασκε, ἡ τὸς τεφάνης διεέσπασε, καὶ δύο πίνειν καὶ ἀκαίμενον, ῥημάτια ἰ σχολία ἡ δὴσηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμετα ἐπαίδευσεν ὥστε ἀντὶ τῆ τέως ἐπανθύνειν αὐτῷ ἐρυθρήματι, ὡχρὸς, ἡ ἀδλι, ἡ μικρὸς τὸ σῶμα γεγέννη, καὶ τὰς σφῆας ἀπάσας σπομαθόν, ἀσιτῶ ἐπίοτε ἡ διψαλέ, εἰς μέσην ἐσπέραν κάθη) ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἡ λαιδρεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμὴ ἐπαρθείς, ἡ μυρία κακὰ διέξεισι πρὸς αὐτῆς. εἰρη) σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆ Μέθης. ἡδὴ ἡ ὑπὲρ ἡ ἐμαυτῆς ἐρῶ. ἡ τὸ σὺν τῷ ἐμοὶ ρευσάτω. ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἐγχε τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτως ἡ ἀκῦσαι πᾶν εὐλογα, ὡ ἀνδρες δικασαί, ἡ ἡ σὺν γορ) εἰρη) κεν ὑπὲρ τῆ Μέθης. εἰ δὲ καὶ μετ' εὐνοίας ἀκῦσε, εἰσεδε ὡς ἐδὲν αὐτῷ ἡδίκηκα. ἡ Πολέμωννα τῷτον, ὅν φησιν ἐαυτῆς οἰκέτῳ εἶναι, πεφυκότα ἐ Φαύλως, ἐδὲ χτ) τῇ Μέθην, ἀλλ' οἰκείον ἐμοί, ἡ ἡ φύσιν ὁμοιον, ὅ προαρπάσασα νέον ἔτι ἡ ἀπαλὸν ὄν-

h. Ἀγαγῶσα] Sic Edd. Ἀπαγῶσα vult Solan. ex P. i. Σκολία] Restitut. ex B1. f. Fr. S. &c. Nam σχολία H1. & 2. ac P. k. Ἀδλι] Ὁ ἀδλι] emendat Solan. Bene; sed sine auctorit. l. Ἐμαυτῆς] Ἐμοὶ αὐτῆς Fl. Vulgatae consentit P. m. H. Ἀ P. B. n. Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.] Fl. ἀλλ' οἰκείον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προαρπάσασα &c. o. Προαρπ.) Προαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett.

quis nescit? vid. tamen Cort. ad Sallust. Jug. VIII. 2. Adde supra T. I. Tim. §. 16. No. 84. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem causā locutionis est, pro perducere seorsum, ad se, sive seducere. J.F.R.

35. Ὁ] Articulum ante ἀδλι] ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. M. du S.

36. Ἐμῶς] ἀντικείμενος. Vide nos ad Jamblichum. L. K.

44. Ἐμοὶ ἡδίστατον] Vertebatur: pororatum a me esto. Sed rursus intelligendum ὅμω, monuit L. Bos loco ad principium hujus cap. adducto. J.F.R.

52. Περφυκέναι ἢ φαύλως εἶναι κατὰ τὴν Μέθην] Interpret: non male natum, neque ita ut ebrietatem referret. Tu sic potius: non male ingenio hominem, neque

ad ebrietatem natum, id est, non deditum ebrietati.

L. Bos.

54. Προαρπάσασα] Dicitur ebrietas προαρπάσασα νῖος ἔτι ἢ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus. sed reponendum ex Mf. προαρπάσασα νῖος ἔτι ἢ ἀπαλὸν ὄντα, ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc ἢ valde senectutem, pro quo quo c. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὴν ἀδίστασε, & statim, προάγα) αὐτῶν τοὺς πόδας. J.G.G.

Προαρπάσασα] Parisiensis etiam προαρπάσασα. Sed recepta melior & sanior mihi videtur. M. du S.

Προαρπάσασα] Nihil mutandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. J.M.G.

ὅτα, συναγωνιζομένης τῆς ἡδονῆς, ἥ τῳ αὐ-
τῇ τὰ πολλὰ ξυμπυργεῖ, διέφθειρεν
ἄθλιον, τοῖς κάμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις πα-
ραχρῆσα ἐκδοῖον, ὡς μὴδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς
αἰδοῦς ὑπολείπειται, καὶ ἂν γε ὑπὲρ αὐτῆς
λέγεσθαι μικρὸν ἐμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμῷ
εἰρηάζοντι νομίσαι. ὡς γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος
ἐς εὐφρανόμενον, κραυγαῶν, ἀφ' ὧν ἄγο-
ρας μέσης καὶ αὐλαῶν, ἔδεδόκεν ἡφρων,
καμάζων ὅππῃ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων,
καὶ τῶν πόλεως ὅλης, καὶ γέλωτος τοῖς ξένοις.
ἐπεὶ μὲντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον,
ὡς τῷ εἶδη ποιεῖν, ἀναπεπλάμενον τῶν θυ-
γῶν. πρὸς τῆς παρόντας τῆς ἐταίρων λόγους
τινὲς αὐτῷ ξείνης καὶ σωφροσύνης διεξιῶσα. ὁ
δὲ μὲν τῇ αὐτῇ, καὶ τῇ τεφράων ὅππῃ τῆς
τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπει-
ρατο τῇ συνουσίᾳ, ὅππῃ τῆς βόῃς.
ἐπεὶ δὲ ἔδεν ἡμεῖς ἐπεφροσύνεμεν αὐτῷ,
κατ' ὀλίγον ἐν τῷ τέλει ἦν ἀφ' ἧς
τῇ Μένει ἀνέστη πρὸς τῆς λόγους, καὶ ἀφ' ἧς

55nerum, adjuvante voluptate; quae & ipsi
frequentem ministrat, corrumpitque miserum,
comissionibus & meretricibus dediticium
tradens, ut ne parum quidem pudoris illi
relinqueretur. Ea vero quae pro se dici
60paullulo ante putabat, pro me dicta putatore.
Circumibat enim infelix a mane inde, co-
ronatus, crapula gravis, per medium fo-
rum, tibiis aures intendens, nec unquam
sobrius, commissatum veniens ad quoscun-
65que, contumelia majorum suorum, & to-
tius civitatis, risus hospitibus. Verum ad
me cum venisset; equidem, ut facere so-
leo, apertis januis ad sodalium quosdam
praesentes verba forte faciebam de virtute &
70temperantia. At ille cum tibia & coronis
aditans primo quidem clamabat, tentabat-
que nos confundere, turbans clamore no-
stram disputationem. Cum vero nihil il-
lum curaremus; paullatim, neque enim
75plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrieta-
tem

α. Συμπυργεῖ] Ὑπεργεῖ Fl.

63. Καὶ αὐλούμενον] Conf. supra Phalar. I. c. XI. f.

M. du S.

66. Παρ' ἐμοῖ] Meminit & Orig. c. Cels. p. 50. 1. Sed ibi Philosophum non nominat; p. 125. 1. Xeno-
cratem vocat; uti & Diog. Laërt. IV. p. 100. C. &
Euf. Chron. Horat. 2. Sat. 3. 254.

— faciesne quod olim

Mutatns Polemon?

M. du S.

68. Πρὸς τοὺς παρόντας τῆς ἐταίρων] Introducitur Aca-
demia dicens Polemonem venisse ad se, dum patienti-
bus foribus de virtute & temperantia forte verba fa-
ciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῆς ἐταίρων: i. e. secundum in-
terpretem, apud amicos praesentes. Sed pro apud ami-
cos rectius verteret ad discipulos. Philosophos enim
discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse ἰ-
ταίρους & ὁμιλητάς ab aliis ostensum est.

H. V.

71. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπιμῆτο τῇ συνουσίᾳ, ἐπιταράσσας
τῇ βόῃ] Interpres: perturbare nos tentabat, conven-
tium clamore interturbando. At τὸ συγχεῖν cum casu
secundo nunquam construitur. Deceptus fuit inter-
pres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc
modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπιμῆτο τῇ συνουσίᾳ, ἐπιταράσσας
τῇ βόῃ. Et vertenda: confundere nostrum conabatur
conventum, turbas dando sua vociferatione.

H. V.

Συγχεῖν ἡμῶν ἐπιμῆτο &c.] Recte vidit Cl. Virringa,

quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is iussit.

f. F. R.

78. Ἀνυγρόμενον] Sic B. In Impressis ἀνυγρόμενον.

M. du S.

Ἀνυγρόμενον] Non repudiavi vulgatam, quae ἀν-
υγρόμενον habet; sed quia ad Paris. haec describitur,
quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tam quia
Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet,
ut modo Gall. c. 2. vidimus. Sed utrumque idem
esse, quis nescit?

f. F. R.

88. Πρὸς ἡμῶν] Cur hic Edd. excusserit Solan. olfa-
cere me credo. Nimirum πρὸς ἡμῶν quaevisit, nec
adeo immerito, ut sit: quomodo affectus sit erga me.
Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat: quo
facto A. M. E. immutatus atque affectus sit, ἀφ' ἡμῶν
passive accipiens: quod non plane nego fieri posse;
nam si sive dispositus sum dicas, & pro passivo habeas,
sive jaceo, & neutrum voces, non magni interfuerit,
ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significan-
tibus additum valere ab, verum est. Sic supra Icar.
c. 21. f. πρὸς αὐτῶν γαμνητρυμνῶν. T. I. Tim. §. 9. f.
ἀμολαθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμῶν ante lectum.) Sed ibid. §.
9. & 25. πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item §. 15. αἱ
μὴ ἀφ' ἡμῶν πρὸς τινος. Ne alios testes adducam, quod
in proclivi foret. At quando ἀφ' ἡμῶν significat ad-
fectus sum erga aliquem, certe solet ὅτε ἀφ' ἡμῶν
πρὸς

tem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere iussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam con-80 demnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhi-8 bentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec meliora putaret. Et jam illum mihi voca, ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc ego, Iudices, cum accepissem ridicule se habentem, & neque90 vocem mittere neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum95

γυι τε τὸς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα καλε-
σιόπα, καὶ ὅτι τῇ πορφυρίδι ἡσχύνετο. καὶ
ὥσπερ ἐξ ὑπνυ βαθέος ἀνεγρόμενος,
ἑαυτὸν τε εἶδρα ὅπως διέκειτο, καὶ τὴν πάλαι
βοήθην καλεγίνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ
τῆς Μένους ἀπὸνθη, καὶ ἡφανίζετο. ἡρυθρία δὲ
κατ' αἰδῶ τὴν δραμόν, καὶ τέλει, Σπο-
δράς ὥσπερ εἶχεν, πτομόλῃσι παρ' ἐμῇ,
ἔτε ὅτι καλεσαμένης, ἔτε βιασαμένης,
ὥς αὐτὴ φησιν, ἐμῇ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀ-
μείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι
ἤδη καλῇ αὐτὸν, ὅπως καταμάθῃ τὸν τρό-
πον ἀλάχει^d πρὸς ἐμῇ. τῷτον, ὃ ἀν-
δρὲς δικαίαι, ὡς λαβῆσα, γελοῖως ἔχον-
τοτα,^c καὶ μήτε Φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἐτά-
ναι ὑπὸ τῷ ἀκράτῳ δυνάμενον,^e ἐπέστρε-
ψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κό-
σμιον ἀνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλῶν ἄξιον
τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς^b τε
95 χάριν οἶδεν ὅτι τέτοις, καὶ οἱ προσήκοντες
ὑπὲρ

b Ἀνεγρόμενος] Sic P. & P. Ἀνεγρόμενος J. Fl. H. Fr. S. &c. c Οὐτε βιασαμένη] Deficiunt in Fl. d Πρὸς ἐμῇ] Nihil hic variare Edd. norat M. & S. e Καί] Abest a Fl. f Ἐπὶ τῇ] Sic dedi ex Fl. Ὑπὲρ μὲν aliae. g Τί] Omittit Fl.

86. Καὶ μοι ἤδη καλῇ αὐτὸν] Εἰσελθὼν ἐπὶ δρόμῳ καὶ τὸ δικαστήριον, παρὶς τῶν δικαστῶν. V.

πρὸς τοὺς dici cum accusativo, ut Noster T. I. in Pro-
methe. c. 10. οἱ ἀνθρώποι ἐν γυναικὶ καὶ ἀνδρὶ πρὸς τὰ
τοιαῦτα. Isocr. ad Nicocl. καὶ χρὴ πρὸς ἀρχαίας ἀδικίας,
qualia bene multa jam protulit Stephanus in Thef. Ver-
rum cum etiam reperias in Thucyd. VII. c. 77. p. 497.
ὁρᾷτε — καὶ διακινῶμαι ὑπὸ τῷ νόσῳ, quod recte ita ex-
ponas passive: *videto* — in quem statum a morbo re-
ductus sum: Et, ut modo vidimus, πρὸς cum geniti-
vo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita de-
fendi posse, ac reddi: *in quem statum a me redacta*
sit; sed minus tamen commodum; nam quum Acade-
mia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se
sponte amore vitae melioris ad illam transisse, neces-
se est, ut ipsa testetur quo studio adfecta sit, quem
animum gerat erga Magistrum; ut recte Cl. Gellius
ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμῇ legere etiam
malim; etiam πρὸς μητρί, respectu matris. Alciphron. I.
Ep. 19. p. 74. Et πρὸς accusativo ac genitivo simul
jungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I. c. 8. f. ἢ
τῷ δημοτικῷ — ἢ δὲ χρὴ πρὸς τὰ δημοτικά, καὶ τὴν ἀνδρα-
πῶν, ὅσοι παρὸντες ἀρχαῖς καὶ δόλοισιν. Verum ibi a-
lia ratio est; nam ἀνδραπῶν est genitiv. partitivus pen-
dens ab ὅσοι, & ellipsis simul, quum intelligatur πρὸς

τούτους ante ἀνδραπῶν.

92. Κόσμιον ἀνδρα & σώφρονα] Junguntur etiam κό-
σμιον & σώφρον in Epist. I. ad Timothe. c. 3. v. 2.
Sed ordine contrario, unde conjiceretur plus esse κό-
σμιον quam σώφρον. Licet id non semper pro argu-
mento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis or-
dinem haud adeo observent auctores; Minime poëtae,
modo ne plane vitiose decreascat oratio; nam in illo
Aristophanis Plut. 89. quod Rev. J. Elser. ad l. d. ad-
fert, καὶ τοὺς δικαίους & σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic
κόσμιον plus etiam esse quam δικαίους & σοφούς, quod
tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt
aequales & pares, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κο-
σμιον esse hominem probatis & compositis moribus,
nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat
laudatum Elsen. videatque Herodianum etiam κόσμιον
ac σώφρονα conjungere, & κόσμιον praemittere.

95. Χάρη δὲ] Supra Tox. c. 53. Catastr. fin. & ali-
bi saepe hac phrasi utitur aeque ac Alciphron. Et Lycophr.
Soph. Ep. 13. Χάρη δὲ ὡς τοῖς τοῖς φίλοις. Item He-
mer. II. A. 235. — ἐχὼ δὲ καὶ τοῖς τοῖς φίλοις ἡμεῖς πᾶσι
ταῖς.

Kkkkk 3

98. Ἀχ

ὑπὲρ αὐτῶν. εἰρήκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρῃ ἡμῶν ἀμεινον ἢ αὐτῶν συνεῖναι.

ERM. ^a "Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ^b ἀνάστητε, καὶ ^c ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ. Πάσαις ἢ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μίας. ERM. Παράδοξον εἶδέν, εἶναι τινα ^d καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον.

Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες, οὗτε τῷ ἐρατῷ δικάζειν. ἐγκέχυον τὸ ὕδωρ· ἢ κατάγραφον, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἄγνοω μὲν, ὅτι ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τὴν πολλὰν ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην σποδρόπνοιας, καὶ μειδῶντας πρὸς αὐτὰν, ἐμὴ δὲ καλαφροφύοντας, ὅτι ἐν χρῶν κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐβελήσῃτε ἀκῶσαι μὲν λεγόντων, παρὲν ποτὶ μεν δικαιοτέρα ταύτης εἶναι. τῷτο γὰρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλημά· ὅτι ἔτις ἐταίρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τὸ ὄψος,

caussa, tum pro ipso necessarii. Dixi. Vos autem jam considerate, cum utra nostrum esse illi fuerit melius.

18. MERC. Age sane, nolite cunctari, ferte suffragia, surgite. Judicare oportet etiam alios. JUST. Omnibus, una excepta, vincit Academia. MERC. Mirum non est, esse aliquem, qui suum Ebrietati calculum adjecerit.

19. Sedete jam, quibus sortito obvenit judicare causam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infusa jam est aqua. Tu jam, varie picta, (Poecile) dicito.

20. PORT. Non ignoro equidem, Judices, quam speciosam contra adversariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerosque video conjectis in istam oculis ei arridere, me autem despiciere quod in cute sum tonsa, virili vultu, & tristis atque severa videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido multo me justiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praefens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amato-

^a "Ἄγε δὴ] "Ἀγὴ Fl. sine δὴ. Vulgata vero est in P. cett. ^d Καί] Non legitur in Fl.

^b "Ἀνάστητε] Deficit in Fl. ^c "Ἄλλοις] Sic Fl. "Ἄλλοις

13. "Ὅτι ἐν χρῶν κέκαρμαι] "Ὅτι οἱ Στωικοὶ τὰς κεφαλὰς ἔσαν δόλου κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ τῶν V.

98. "Ἀγὴ δὴ] Et si plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est Florentinae lectione ἄγῃ. Nam ἄγῃ sequente plurali bene multis jam confirmavit Steph. in Thef. Sic Φίσι ap. Aristid. p. m. 415. T. I. in Or. Leuctr. I. Φίσι δὲ πρὸς Διὶ, πὶ ταῦτ' εἶπεν οἱ Θεοὶ καὶ πρὸς ὑμῶν. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter Age, videamus; pro agite. Cic. pro Leg. Man. c. 14. pr. Age vero — considerate.

99. "Ἄλλοις] Recte ἄλλοις Fl. nam & sic c. seq. ἡμῶν ἰδιότητι τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item c. 24. δικάσονται μοι. Et licet accusativus δίκην saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro dicere alicui jus, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. existimavi.

1. Πάσαις — κρατεῖ] ῥήθους subaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellipsi. p. 207 — 8.

3. Τινα — τιθέμενον] ῥήθους & hic intelligi docet Idem L. Bos de Ellipsi. p. 206.

6. "Ἡ κατάγραφον] "Ἡ ἀντίγραφον, ἢ τὴν ποικίλα.

1. c. ἢ ποικίλως κατάγραφος, sive ἢ τοῖς ποικίλοις καλῶ-

νυγμεμένη.

Ibid. "Ἡ τὴν ποικίλα] Od insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide N. A. X. c. 4. & alia quae ibi indicantur exempla.

"Ἡ τὴν ποικίλα] Conf. etiam de hac ellipsi, c. 9. & Gall. c. 14. Gajetus rem quidem exposuit, ellipsin minus accurate adsecutus. ἔχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, & res est notissima.

13. "Ἐν χρῶν κέκαρμαι] V. Theophr. Char. Μικροί, p. 34. & postum B. p. c. 20. ἔργα, c. 18. cum notis.

19. Τὸν Διονύσιον] Τὸν Ἡρακλεῖδην. F. G. Ibid. Διονύσιον] Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a Diog. Laert. p. 173. B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter indifferentia ponere desuit.

21. Ἡμῶν] Leg. ὁμῶν. M. du S. Ὑμῶν] Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia testis omnino requirit, & nullus in eo propter so-

rem virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit : quamque ante vos modo caussam judicarunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti caussae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque suave quod est mancipiorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle & ficibus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, plerosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, nostras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset aegrotantem: neque enim sanus unquam orationem illius admittiturus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumnietur providentiam? Itaque si sanum sequi iudicium volueritis,

ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε ἑ σάφρονα τὸ Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτῷ περὶ εἰσπα-
σε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸς ὑμῶν δίκην ἐδίκασαι
τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφῇ τῇ
παρῴσης δίκῃς ἐστὶν ἐξετάζειν ὃ ἐν τῷ
παρόντι, πότῃ τοῖς χοίροις δίκην νεκροτάτης
κατὰ, ἡδονῆς δὲ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον
ὄντιοντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τῷ καλῶς ἔχον-
τι ἡγήσαμένους τὸ τερπνόν, ἐλευθέρως
ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς
ἄμαχον δειδύκτας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδω-
σθῶς προαιρημένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητῶν-
τας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰχθασί. τοιαῦτα
ὃ αὐτὴ διέλεατο τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα,
καὶ μορμολυγῶν τῷ πόνῳ, προσάγει
καὶ αὐτῇ τὰς πολλὰς, ἐν οἷς καὶ τὴν δειλίαν
ἐκείνην ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσήσας
τηρήσασα. ὅτι καὶ ὑγιαίνων ποτὲ προσή-
κατο τὰς ὡρὰς ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν
ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ
τῶν θεῶν φείδει, ἀλλὰ τὴν ὀπιμέλειαν αὐ-
τοῦ ἀββάλλει; ὅτε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ
ἀσε-

• Σάφρονα] Σάφρονα male Fr. f' Ὑμῶν] Correxerit Solan. Et marg. A1. Ἡμῶν enim Edd. omni. male. g Λε-
τῶν] Deest in Fl.

33. Μορμολυγῶν] Ταράττης. V.

35. Ἀφηνιάσαι] Φωγῆ. V.

38. Ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδει] • Διὰ τὰς Ἐπικυ-
ρίους ὑπερβαίνει ἀλλὰ μὴ ὅτις, ἡδονὴ δὲ πρὸς εὐνοίας. V.

• Διὰ τὰς Ἐπικυρίους] Propter Epicurcos hoc. ἀλλὰ γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπερβαίνει lege ὑπέρβαται. M. du S.

soni vicinitatem, quem jotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Cl. Gesner. sponte in versione dederat, ante nos.

J. F. R.

22. Ἀδελφῇ τῇ παρῴσῃ δίκῃ ἐστὶν] Ab Erasmo Be-
dicto accepta quasi quadam soror praesentis causa est,
captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem
Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quo-
que ὡς τῇ τῇ ἀδελφῇ. Sed nunc simpliciter ἀδελφῇ ei
ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, παρα-
πλήσιον γὰρ πρὸς τούτου ἵστανται αἱ.

J. G.

33. Τῇ πρὸς] Queritur de Gracis Cicero, quod,
etli copiosior est eorum lingua, vocem hanc doloris si-
mul & labori communem fecerint, Tusc. II. 14. in
quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750. Ed.
Steph. Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti ora-
tione satis patet. Cl. Davisius etiam iniquum hic erga
Græcos fuisse Ciceronem inde se arguere putat, quod

labor inter Latinos etiam doloris obtineat potesta-
tem, quod duobus locis Plautinis conficere se putat.

M. du S.

37. Τί ἂν] An τί σὺν ἂν;
Τί ἂν] Si praemissum καὶ τοι quatuor, utrum
reddas, plane absolum videtur cum Græco σὺν ini-
cere. At si veritas atque, ut c. 21. med. καὶ τοι τίς ἂν
κριτὴς atque quis iudex &c. deinde vero, possit & stare.
Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait
enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata?
Deos ipsos injuria adficiat, ideo non tam propter me,
quam propter Deos eam punite. Id est, minor est
mea quam patior injuria, ideoque quid adeo ei suc-
cessum? Immo videtur argute imitari morem phi-
losophorum sive Theologorum, qui non sua sed Dei
caussa se dolere dicunt, ut vindictam eo graviores
consequantur.

J. F. R.

38. Ὅπου] Pro quandoquidem, ut Latinorum ubi.
Vid. Dial. proximo Icar. c. 9. pr.

J. F. R.

45. Πᾶσι

21. EPIC. Non longa apud vos oratio-60 ne utar, Judices, neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur injuriarum, usa nimirum veneficii in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus; evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem; & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere oport-

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ἡ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ ἐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲ ἐπαρδᾶις τισιν, ἢ Φαρμάκοις, ὃν Φησὶν ἐραστὴν εἶναι αὐτῆς ἢ Στοῦδ τὸ Διονύσιον καθηνάγκασι, ταύτης μὲ ἀπέχουσαι, πρὸς ἑαυτῇ δὲ βλέπειν ἢ ἡδονῇ, Φαρμακίς δ' ἐικότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέρηλον, ὅτι τῆς ἀλλοτρίως ἐραστὰς μαγαρεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλευθέριον, ἐν ἐλευθέρῃ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, ἢ ὅτι αὐτῆς ἀνδρῶν ὡς μουσαχθεῖς, καὶ ἢν Φησὶ κεφάλαιον τῶν νόμων ἢ εὐδαιμονίαν παρὰ γίγνεσθαι λῆρον οἰθεῖς, τῆς μὲν ἀγκύλης ἐκείνης λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἀσχυρῶς ἐδραπέτευσε, ὥστε δεσμά τινα ἀφαιρόμενος τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ ἐβλακώδη φρονήσας· καὶ τὴν μὲν πόσιν, ὅπερ ὅτι, ποτηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰθεῖς, ὥστε

f^oΩ] Non habet Fl. g Musachtheis] Recte sic Fl. P. V2. S. Musachtheis f. Fr. H. B1. h κεφάλαιον] 'Επὶ κεφαλῇ. G. P. Nil mut. Edd. i ἀγκύλης] ἀγκύλης f. H. 1. & 2. male. k λαβυρίνθοις ὁμοίους] λαβυρίνθος Fl. Nil mut. P. l Διακόφας] Restitutum ex P. L. ἀποκόφας Angl. ἀπορίφας Edd. absurde.

72. Τοὺς μὲ ἀγκύλης ἐκείνης λόγους] Τοὺς παλαιωτέρους λόγους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

*Εκείνης] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem quum imitū legeretur in Edd. unde pro varia lectione possit haberi. f. F. R.

Nostrum infra c. 33. pr. 'Ο Διάλογος — λέγει. f. F. R.

65. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν] De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. Fratris nostri consultiissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciss. p. 446. f. F. R.

70. Καὶ ἢν Φησὶ κεφάλαιον τῶν νόμων τὴν εὐδαιμονίαν παρὰ γίγνεσθαι λῆρον οἰθεῖς, τοὺς μὲ ἀγκύλης ἐκείνης λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε] Vertitur: Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obli- quos illos sermones & labyrinthis similes evitavit. In Ms. legitur καὶ ἢν Φησὶ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν νόμων. 'Επὶ κεφαλῇ, cū κεφαλῇ, & apud Thucyd. ἐπὶ κεφαλῇ est uno verbo, quod & Latinis, denique, aut, ut Cicero, quid quaeris? noli quaerere. Idcirco sic vertes: Et quam, ut uno verbo dicam, laborum aut felicitatem esse, pro nugas habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit. quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, & quam feliciter, caput seu summam omnium laborum, aut esse, pro nugas habens. f. G. G.

71. Παραγίγνεσθαι] Glossa videtur, veteres Codd. insipienti. f. G.

Παραγίγνεσθαι] Vellem libri praeirent, ex quibus nil Tom. II.

varietatis notatum invenio, & lubens illud παραγίγνεσθαι cum Gujeto ejicerem, quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exulet, facile adparet. f. F. R.

75. ἀπορίφας] Angl. ἀποκόφας. f. B. Διακόφας] Ita P. & L. In vulgatis ἀπορίφας, pro quo scriptum fuisse ἀπορίφας arbitror; certe in A. ἀποκόφας legi testantur. M. du S.

77. Πόσις — ποτήριον, ἡδεῖαν — ἡδονή] Non assequitur interpretatio ulla suavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Ποτήριον esse qui negabitis τὴν πόσιν, a quo ποτήριον dicatur? Videntur auctores linguarum laboris notionem cum malo junxisse. Docent hoc Ebraeorum מַלְחָמָה, Graeca πόνος & μοχλός, i. e. πῶνός, ραδιούργος, Latinarum laborare morbo, invidia &c. Cives mei in Francia morbum sacrum sive comitalem vocant saepe die arbitri: quo eodem vocabulo etiam in partus doloribus utuntur. Similiter deinde Noster πόσις de morbo Dionysii adhibet. f. M. G.

Σποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσθ' ἐκ ναυαγίᾳ
 λιμνῇ^a προσνέοινα, καὶ γαλήνης ὀπιθυμῶν-
 τα, συνωθέντας ὅπ' κεφαλὴν ἐς τὸ^b ὄνουν,
 καὶ ἐκδίδον τὸ ἄθλιον παρέχων ταῖς Σπορίαις,
 καὶ ταῦτα ὥσθ' ἰκέτιω ὅπ' τὸ^c ἔλεος
 βωμόν ὅπ' τὸ ἡδονὴν^e καταφεύγουσα; ἵνα τὸ
 πολυθρύλληλον ζῆτιω δηλαδὴ ὅπ' τὸ ὄρθιον^d
 ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δὲ ὄλε
 πονήσας τῷ βίῳ, εὐδαμονήσῃ μὲν τὸ βίον;

tebat, tanquam ex naufragio adnatantem
 ad portum, & tranquillitatis cupidum prae-
 cipitemque impellere ad laborem, & velut
 dediticium tradere infelicem hominem de-
 sperationi, idque cum velut supplex ad mi-
 sericordiae aram, sic ad voluptatem confu-
 gerit: ut nimirum celebratissimam illam
 Virtutem, per ardua multo sudore enifus
 videat, ac deinde tota vita in aerumnis con-
 sumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero
 ju-

^a Προσνέοινα] Προσνέοντα L. Προσνέοντα Fl. Ceterae quod edidimus. ^b Πόνον] Πόνον, melius respondet alle-
 goriacae, Poll. ^c ἰκέτιω] Receptum ex G. Οἰκέτιω Edd. ^d Ἐλίς] Ἐλίς Fl. male. ^e Καταφεύγουσα] Sic
 Edd. constanter. Καταφεύγουσα G.

83. Τὸ ἔλεος βωμόν] Βωμὸς ὑπάρχει παρ' Ἀθηναίους τῷ
 (1) ἔλεος, ὃν οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέβηνον. V.
 90. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν αἰνέωμαι εἶναι (2) Τριχῶς ἔλεγεν
 οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν πρῶτον ἐστὶν οἰον πηγὴς ἔχει
 χάριον, ὃ ἐ ἀφορίζον, ἀγαθὸν εἶναι λόγιον, ἀφ' οὗ συμ-
 βαίνει (3) ἀφελείαν (4) τῶν πρώτων εἶναι αἰτίαν ἐν τῷ δ. δι-
 τερὸν, καὶ ὃ συμβαίνει ἀφελείαν ὥσπερ ἡ διμμεσιονόμος
 τις ψυχῆς τὸ ἴσον ἀπαλλάττει, ὃ τὸ διμμεσιον, ἀλλὰ
 τὸ διμμεσιον αἰτίον τῷ ἀφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγεν ἀγαθὸν
 κοινότερον ἐστὶν τὰ ἐρημνία ἀφελείας, τὸ οἰον ἀφελόν,
 ὅπ' τὸ ὅπως ὄντω ἀφελείας, ἀλλὰ τῷ ὃ ὑποκρίνεται
 Ὀμοίως τούτοις ἐστὶν καλὸν εἶναι τρίτον. τὸ, τι ἀφ' οὗ συμ-
 βαίνει βλάπτει, ὃς ὃ καὶ μὲν ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καὶ ὃ,
 ὃς ὃ χιμῶν ὑπαίρου ἀφελείας, καὶ τὸ κοινότερον
 καὶ ἐπὶ τὰ ὅπως ἀφελείας, ὃς ὃ φάσκει τις, πρὸς τὴν
 (5) αἰδέσθαι ἀπὸ τῆς τῆς σφραγίδος ἵνα πρὸς αὐτὸν
 ἐκδίδῃ ἀναγὰς ἀφελείας. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἰ-
 ναι περὶ ψυχῆν, τὰ δὲ ἐκτός· ἢ περὶ σῶμα, ἢ περὶ
 τὰ ἑξωτερικά, τὰ δὲ ἢ περὶ ψυχῆν, ἢ ἐκτός. ὥ-
 περ ὅσα φίλοι μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τὰ ἑξωτερικά, τὰ
 μὲν γινώσκον ἡμῶν εἶναι, ἀλλὰ δὲ σπουδαίον εἶναι καὶ ἐξωτερικά
 ἀρετῆς. ἀναλόγως τούτοις ἐστὶν καλὸν τρίτην εἶναι ἀφελεί-
 αν. καὶ ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ ἀφελείας, ὃς τὰς
 ἀρετῆς· τὰ δὲ, ὃς, ὃς τὰ ἐκτὸς εἶναι. τὰ δὲ ἢ ἐξωτερικά,
 ὃς ἀφελείας, ὃς καὶ κατὰ τὰς ἀρετῆς ἵπταται, οἷον ὃ
 (6) φρονηματικῆς, ἢ δικαιοσύνης, καὶ τὰ ὀρεστικῆς. ἀναλό-
 γως ἐστὶν περὶ ψυχῆν καλὸν, ὃς φάσκει, καὶ φρονῆς, καὶ
 φρονῆς, καὶ αὐτὸς τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικά, τὰ δὲ

ποιητικά, τὰ δὲ ἐ (7) τελικά ἐ ποιητικά. ὃ μὲν ὅν φρο-
 νημὸν ἀφελείας ἐστὶν ὃ φίλον, ποιητικῶν ἀγαθῶν κατὰ δὲ
 καὶ ὁ φρονημὸς καὶ (8) φάσκει, καὶ φρονημὸν ἀφελείας, τελί-
 κα μόνον αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι ἐστὶν τελικά ἐ ποιητικά, καὶ ὃ
 ἀφελείας τὴν εὐδαμονίαν ἐ συμπληροῦσι, μὲν αὐτὴς
 γινώσκον. ἀναλόγως δὲ ἐπὶ τῶν καλῶν κατὰ τὸ ἵνα τὸ
 εὐδαμονίαν προῖσιν. καὶ ὃ ὃ καλὸς ἐ φάσκει, ἐστὶν ὃ ὃ ὃ
 ποιητικῶν κατὰ λυτὴν δὲ, καὶ δυσελπίαν, καὶ φάσκει, καὶ
 ἀφρονημὸν ἀφελείας, ἐ πλημμελῆς κίησις, τελικά μόνον
 αἱ δὲ καλὶ πᾶσαι, καὶ τελικά ἐ ποιητικά, καὶ ὃ ὃ ὃ
 λυτὴν ἐ συμπληροῦσι τὴν κακοδαμονίαν σῶμα δὲ ὃ ὃ
 ζῶν ἐ τὴν διάνοιαν ἐ τὴν ψυχῆν ἐ τὰς ἀρετῆς ψυχῆ μὲν
 τὸ συμφορῆς ἐ ὁδὸς ἐστὶν ὃ ὃ πρὸς ἀρετῆς, καὶ ζῶν
 εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῶν, καὶ αἰσθάνει, μάλιστα τὸ ὁδὸς
 αὐτὴς μὲν, ὃ ἐ δίδωκεν καλῶν. ἀλλὰ ἐ πᾶσαι ἀρε-
 τῆς ζῶν φάσκει, ζῶν δὲ τῶν ἀρετῶν ὄντω λογικῶν· ὁδὸς
 τοῦ, φύσει πολιτικῶν. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαι τὴν περὶ ἀν-
 δραμον ἐ τὴν εὐδαμονίαν ἐ τὸ τελικόν, λογικῶν εἶναι φάσκει.
 καὶ τὴν μὲν εὐδαμονίαν ζῶν ἀκαλῶν εἶναι ἐ ὁδὸς ἀρετῆς
 ἢ τῆς φύσεως τὸ δὲ τελικόν ὁμοίως τὸ ὁδὸς ἀρετῆς ζῶν.
 τούτων δὲ ἐστὶν τὸ κατὰ (9) ἀναλόγως ἐ συμπληροῦσι ζῶν, ὃς
 τῶν μαχομένων ζῶντων κακοδαμονοῦνται. (10) αἰτίαι δὲ αὐ-
 τῶν ἐλόγισον ζῶν, ὃς τῶν κατὰ φύσιν ἐλόγισον ἐ ἀνα-
 λογῶν. Τριχῶς δὲ τὸ τελικόν φάσκει, τὸ τελικόν ἀγαθόν, ὃς
 ἐ τῇ φιλοσοφίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τελικόν εἶναι ἐ τῶν
 σκαπῶν, αἷον τῶν ὁμολογούντων βίον καὶ τρίτον τελικόν, τὸ
 ἔχον τὸ ὄρεστικόν, ὃ ὃ πᾶσα τὰ ἄλλα ἀναφύει· τὰ δὲ
 μάλιστα τῶν ἀγαθῶν ἐ καλὸν ἀδιάφορον λέγουσιν, οἷον ὄρεστικόν,

(1) [Ἐλίς] Hic scriptum fuit ἰλαίς, quod nempe Librarius
 effugit minus attentus affines sonos τὴ Ε & τὴ Α I confunde-
 rit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis.

(2) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol.
 Sed facile quo spectaret, inveni.

(3) Προφρονῆς] Post hoc verbum inscribebatur in C. ὥσπερ
 ἐ διμμεσιονόμος.

(4) Τῶν πρώτων] Πρῶτον Exc. G. & V. In C. haec decurta-
 ta sunt, & leqq. fecerunt omnia omnia.

(5) Αἰδέσθαι] Exc. G. αἰδέσθαι & V. quod in Impr. priore

alio editum est.

(6) Φρονημὸν] V. & Exc. G. φρονημὸν. In Impr. erat
 φρονημὸν.

(7) Τελικὰ καὶ ποιητικά] Sic recte V. & Exc. G. In priore
 Impresso erat articulus ante τὰ. & ποιητικά.

(8) Φάσκει] L. φάσκει; quamvis in C. G. etiam sic scri-
 batur.

(9) Αἰνέον] Ἐνα λέγει V. Sic mutavit primus Editor.

(10) Αἰτίαι] Διότι. V. ἢ α. Διότι.

79. Ἀποκλείειν ἐχρῆν] Interrogative promittendum,
 neque ad εὐδαμονίαν μὲν τὸ βίον; F.G. Id igitur ut sic

ret, curavi.

81. Εἰς τὸ πόνον] Nos damno hanc lectionem; sed
 quid

justior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si quis alius, & solum quod honestum est idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: & 95

χρῆται τίς ἂν κριτὴς δικαιοτέρῳ δόξειεν αὐτῷ ἐκείνῳ, ὃς καὶ τὰ ὠρῶν ἔστωας εἰδὼς, ποιεῖ καὶ τις ἄλλῳ, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενον εἶναι, μέλαμβδὼν ὡς καλὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἰλέλο. εἴρα γὰρ, οἶμαι, ἔτι καὶ τῷ καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ ἢ ἡδονὴν ἡδονῆς, ἰδίᾳ δὲ ἢ ἡδονὴν ἡδονῆς, καὶ

f Δοκιμάσας] Sic Fl. f. H. Fr. B1. S. Δοκιμασθῶν P. A. g Τὸς — πόνους] Τούτους — τοὺς πόνους Fl. sola.

ὀγίμην, πλοῦτον, πῦλιν, χολὴν, ἀχολίαν, καὶ ταῦτα δι-
χῶς νοῦσι καθ' ἑκάστην τὴν τῶν μὲν ἀγαθῶν, μὲν κα-
ποῖ καθ' ἑτέρον δὲ, τὸ μὲν ὁρμῆς καὶ ἀφορμῆς ποιητικῶν,
ὡς τὸ ἀρετῆς ἢ ἀρετῆς ἔχον τὰς τριχάς. ἀλλὰ ἐπεὶ ἐν
ἐμῷ ἐστὶν ἡμῶς τὰ μὲν εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ
παρὰ φύσιν, τὰ δὲ ἔτι κατὰ φύσιν, ἔτι ὡρῶν φύσιν.
κατὰ φύσιν μὲν ἔχον, ὀγίμην, αἰσθητικὴν ἀρετῆς. ὡρῶν
φύσιν δὲ ἔχον, ἀδύναμιν, πῦλιν, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔτι δὲ
ὡρῶν φύσιν, ἔτι κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασις ἐστὶν ὁρμῆς,
καὶ ὁρμῆς ἐστὶν φάσμα ψυχῆς διελκῆ, ὡς ἐπὶ τῷ ἀλο-
γισμῶν ἐνιστάμενοι ἐκαστοὶ, τὸ δὲ πρῶτον ἐστὶν πῦλιν
τοῦ διελκῆ, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. ἔτι δὲ ἀδιαφοροῦν τὰ μὲν
λόγους προσημῶν, τὰ δὲ ἀποπροσημῶν, τὰ δὲ ὑδνῶν.
καὶ τῷ προσημῶν τὰ μὲν πῦλιν εἶναι, ὡς ὀφθαλμοῖς, προ-
σημῶν, γνῶμην, ὁρμῆς διανοίας, καὶ τὰ ὡρῶν πῦλιν. τὰ
δὲ πῦλιν ὁρμῆς, ὡς ὀφθαλμοῖς, ἔχον, ὁρμῆς διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια.
ἐκτός δὲ ἐστὶν τῶν, κατὰ φύσιν συμμετρῶν, ἀποπροσημῶν ὡρῶν ἀν-
θρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶν δὲ ἐστὶν τὰ ἀποπροσημῶν φα-
σὶν ἀναλόγους τοῖς προσημῶν, καὶ ἀποπροσημῶν ἐπὶ ἐκάστῳ τῷ
πρῶτῳ τῷ ἐπὶ ἐκάστῳ ἀποπροσημῶν τὰ ἀποπροσημῶν ὡς πῦλιν
ψυχῆς ἀποπροσημῶν, ἀφῶν, ἀποπροσημῶν, δυσμετῶν,
νοῦν διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια. πῦλιν δὲ ὁρμῆς κατὰ φύ-
σιν, ἀδύναμιν, δυσμετῶν. πῦλιν δὲ τὰ ἐκτός, πῦλιν,
τικνῶν, κατὰ φύσιν ὡρῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια.
ἔτι δὲ προσημῶν, ἔτι ἀποπροσημῶν, πῦλιν ψυχῆς μὲν
φαστάσιαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα. πῦλιν σῶ-
μα, λογισμῶν, καὶ χαροπόνησιν, καὶ ὑδνῶν πῦλιν ἐστὶν ὁρμῆς
ἐκτός δὲ ὅσα ἐπὶ τῷ ὄντι, καὶ μὲν ὁρμῆς προσημῶν.

καὶ, μικρὰν παντὸς παρέχεται χρεῖαν, ὡς ἡ ἐν ὡρῶν τῷ
αἰσθητικῷ ἀποπροσημῶν τῷ δὲ ψυχῆς κυριωτέρως ὡς τῷ σώματι
πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλοῖται ἐν τῇ πῦλιν ψυχῆς κατὰ
φύσιν ὄντα ἐπὶ προσημῶν, τῇ ἀδύναμιν ἔχον τῇ πῦλιν τῷ σῶ-
ματι, καὶ τῷ ἐκτός αἰσθητικῷ ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῷ
τῷ σώματι ὀφθαλμοῖς, καὶ ἐπὶ τῷ ἀλλοῖς ὁμοίως. ἐπὶ τῷ ἀπο-
προσημῶν, ὁρμῆς μὲν κινητικῶν ἐστὶν, ὅσα κατὰ φύσιν, αἰσθη-
τικῶν δὲ τὸ ὡρῶν φύσιν, ὡς ἔστω. τὰ δὲ ἐπὶ ὁρμῆς,
ἔτι ἀφορμῆς, ὡς τὸ ἀρετῆς, ἢ ἀρετῆς ἔχον τὰς τρι-
χάς. καὶ ἐπὶ τῷ κατὰ φύσιν ἀδιαφοροῦν, τὰ μὲν ἐστὶν πῦλιν
κατὰ φύσιν, ὡς κινήσεις ἢ ὁρμῆς κατὰ τοὺς (11) σπαρακτι-
κούς λόγους γινόμεναι, αἰσθητικῶν ὡς ὀφθαλμοῖς καὶ τῷ
κατάληψιν ἐστὶν κατὰ μίσησιν δὲ, ὅσα μίσησιν κατὰ
φύσιν ἐστὶν κατὰ τοὺς σπαρακτικούς λόγους, αἰσθη-
τικῶν ὡς ὀφθαλμοῖς καὶ τῷ σπαρακτικῷ μὲν πῦλιν, καὶ τῷ
κατάληψιν ἐστὶν κατὰ φύσιν ληπτῶν ἐστὶν, φασὶν, τὰ δὲ ὡρῶν
φύσιν ἀληπτά. καὶ τῷ κατὰ φύσιν δὲ (12) αἰσθητικῶν ἐστὶν λη-
πτῶν ὅσα ὁρμῆς ἐστὶν κινητικῶν κατὰ σπαρακτικῶν ἐπὶ αὐτῶν, ἢ
ἐπὶ τῷ ἀντίκτιν αὐτῶν, αἰσθητικῶν, κατὰ φύσιν, ἀληπτά,
καλλῶν σῶματι. τὰ δὲ δὲ ὡρῶν ὅσα ὁρμῆς ἐστὶν κινη-
τικῶν, ἀντικτικῶν ἐπὶ ὡρῶν, καὶ μὲν κατὰ σπαρακτικῶν, αἰσθη-
τικῶν, καὶ δὲ ὡρῶν, ἐπὶ τῷ ὡρῶν. ἔτι δὲ τῷ αἰσθη-
τικῶν ἐστὶν ἀλλ' ὁ μὲν πῦλιν ὡρῶν τῷ ὡρῶν ἐστὶν ὡρῶν
πῦλιν, ἢ δὲ δὲ ὡρῶν δὲ ἀλλὰ ζῶνται, ἢ δὲ ὡρῶν ἐστὶν αἰσθη-
τικῶν δὲ αὐτῶν αἰσθητικῶν. V.

91. ὡς κακοῖς ὁ πόνος. Κακοῖς ἢ γὰρ τὸ πόνος; καὶ τὴν
ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάντῳ μὲν ὅν. V. (Locus est hujus ipsius
opusculi. V. c. 22.) M. du S.

(11) Σπαρακτικῶν] Sic V. bis. quam apte, alii dispiciant; ego
dubito. M. du S.

(12) Ἐαυτῶν] Sic V. Ἐαυτῶν Edd. male.

quid si continuata metaphora dixit πόνος; f. M. G.

82. [Ἐκδοτοῖ] In A. B. A. B. c. 2. 23. Ἐκδοτοῖ λαβόν-
τες. Ubi saepe laudatus] Elfen. hoc Luciani aliisque ve-
terum testimoniis Ἐκδοτοῖ exponit, qui hostibus & ad-
versariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro
arbitrio statuant, traditur: quare in re manifesta plu-
ra non addam, praeter Phalar. Ep. 4. & 5. f. R. R.

83. [Ὅτι ἐκδοτοῖ ἐπὶ τῷ ἰλασθῶν βαμῶν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν
καταφυγόντα] Sic rectius M. C. cum illo supplicii instar
ad voluptatem, tanquam ad misericordiam avari confu-
gerit. editi: φύγῳ, sed tum non confugiebat, sed
ante confugerat. f. G. G.

Ibid. [Ἐκδοτοῖ] Etiam αἰσθητικῶν, tanquam supplicium

vererat Oros. in Paris. Ed. quod indicium est cum
verum vidisse. f. R. R.

85. [Ἀρετῶν — ἰδρῶν] Hesiod. 'Erg. 288. Τῆς δὲ ἀρε-
τῆς ἰδρῶν θύοι προπαρεῖν ἔθελον. Πολυδάμων autem
ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut
persaepe jam audivimus. Conf. Gall. c. XI. Item hu-
jus Dial. c. XI. &c. f. R. R.

87. [Μετὰ τὸ βίον] Vide 'Erg. c. 78. cum nota no-
stra & Plut. in M. Catone, 641. M. du S.

93. [Δοκιμασθῶν] Editiones plurimae Δοκιμάσας. f. B.
95. Δι] Delendum omnino confeo illud δὲ, nisi
malis cum Fl. ἰσως — τούτους — τοὺς πόνους, &c. im-
mo sic etiam motus aberit. M. du S.

ἕ^a μέχρι μὲν τῷ λόγῳ νεανειομένης, οἴκοι
δὲ χι^b τῆς δ' ἡδονῆς νόμους βιῶντας, αἰχμυ-
νομένης μὲν, εἰ φανῇ^c χαλῶντες τῷ τόνῳ,
ἕ^d ποροδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονηότας δὲ
^e ἀθλῶς τὸ τῷ Ταντάλῳ· ἕ^f ἔνθα ἀν λή-
σειν καὶ ἀσφαλῶς ὡς ἀνομήσειν ἐλπίσωσι,
χαλδὸν ἐμπιπλάμενης τῷ ἡδέ^g. εἰ γυν
τις αὐτοῖς τ' τῷ Γύγῳ δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς
ὡς θεμελιώμενης μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τ' τῷ Αἰδ^h κυ-
νέην, εὐ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖςⁱ πό-
νοις φράσαντες, ὅτι τ' ἡδονὴν ὠθέοντο ἀν, ἕ^j
ἐμμενῶντο ἅπαντες τ' Διονύσιον, ὅς μέχρι μὲν
τ' νόσον, ἡλπιζεν ὠφελήσῃν τὴν αὐτὴν τῆς
ὡς δ' κατ' ἐρίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἡλγη-
σιν ἕ^k ἐνόσησε, ἕ^l ὁ πόσις^m ἀληθέστερον αὐ-
τῷ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ εἰσαυτῷ ἀντι-
φιλοσοφῆν τῇ Στοᾷ, ἕⁿ τὰναντία δόγμα-
τίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τέτοις ὅτις εὐσε, ἕ^o
ἕ^p ἔγνω ἀνθρώπῳ^q ὡν, ἕ^r ἀνθρώπῳ σῶμα
ἔχων· ἕ^s διετέλεσεν ἕ^t ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ
χρῶμεν^u, εἰδὼς ὅτι ὅς ἀν ἄλλως λέγει,
ἕ^v ἡδονῆς κατηγορή, λόγοισι χαίρει, τ' δὲ
ἕ^w ἔχει^x εἰρήκα· ἕ^y ὑμεῖς δ' ὅτι τῷ
τοῖς ψηφοφορήσατε.

quantum ad disputationem gerere se forti-
ter, domi vero ad Voluptatis leges vivere:
atque erubescere quidem, si appareat, eos
de contentione remittere, & sua prodere
decreta: verum miserum in modum Tanta-
li illud supplicium sustinere; & ubi laten-
di spem habeant, & secure leges violandi,
pleno se haustu ingurgitare suavis. Si
quis igitur Gygis anulum det istis, quo in-
duti non videantur, aut Orci galeam; be-
ne novi futurum, ut longum valere jussis
laboribus, ad Voluptatem trudentes alter al-
terum ferantur, imitati omnes Dionysium:
qui ad morbum usque sperabat, profuturas
sibi aliquid illas de tolerantia disputationes:
cum vero doleret atque aegrotaret, serio-
que penetraret ad ipsum dolor; videns, dis-
putare contra Porticum corpus suum, &
contrarias sententias ponere; illi potius,
quam istis credidit, seque hominem esse,
& hominis habere corpus, agnovit, atque
perrexit illo non tanquam statua uti, bene-
gnus, qui aliter dicat, & voluptatem
accuset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi*
tamen. Dixi. Vos autem de his ferte sus-

20 fragia.

22. PORT.

^a Μέχρι μὲν τῷ λόγῳ] Secutus sum P. P. & marg. A1. Μέχρι ταύτης. . . enim Edd. cett. Μέχρι τῷ λό-
γῳ etiam Codd. B. L. ^b Ἀθλῶς] Ἀθλῶς marg. A1W. ^c Μακρὰ] Recepi ex J. & Cod. P. Μακρὰ Fl. P. S.
H. Fr. B1. &c. ^d Πόσις] Νόμοις Fl. Prius recte cett. & P. ^e Ἀληθέστερον] Ἀληθέστερον marg. A1. ^f Ἰμῶς]
Ἡμῶς male V2. Recte aliae.

^g Τῷ τῷ Αἰδ^h κυνέην] Τῷ τῷ ἄδῳ ὡς ἀνομήσειν.
λόγους δὲ, ὅτι ταύτην * φέρειν οὐκ ἔστι ἰσχυρὸν. V.

^h Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρῶμεν] Ταῦτο ἡ δόγμα
τῇ Στοᾷ, ὡς ἀνδριάντι χρῶμεν τῷ σῶματι. V. Hic erat
in margine longa disquisitio, cuius initium: κακὸν &c.
(ut in V. ad ὡφελῶς usque, post quod ibi sequitur,
οἱ διεμεινόμενοι) & multa alia. Deinde: Horum au-
tem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam

extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secun-
dum animam, neque extra. *Es rursus*: Bonorum quae-
dam esse τελικά: quaedam ποιητικά: quaedam vero ἡ
τελικὰ & ποιητικά. χαρὰ & εὐφροσύνη & δάσφ^h, τελικά
μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι & τελικά & ποιητικά. καὶ ἡ
ἀρετὴ τοῦ σώματος τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expe-
tabilia, & quae propter aliud: Nam finis est, ἡ δὲ ὕλη
ἡ εὐαίσθησία δὲ ταῦτα αἰρετά. G.

* φέρειν] V. φέρειν. Sed recte mutatum est in Impress. M. du S.

⁹⁶ Τῷ λόγῳ] Basil. ταύτης.

¹⁰⁰ Ibid. Μὴν τῷ λόγῳ] Ita B. P. & L. nisi quod in P.
solo est μ. P. Ed. recte mutavit; in reliquis, ταύτης
est, nihil aliud. M. du S.

³ Ἐμπιπλάμενης] Jam rursus sine μ. At ἀνεμ-
πιπλάμενης. Icar. c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius
tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Jov. Conf.
c. 46. Αποτ. c. 8. & 24. &c. Solanus alibi frustra μ,

J. B.

inferens hic manum recte abstinuit.

J. F. R.

⁴ Γύγῳ] Confer Παρμ. c. 58. & Εὐχ. c. 40.
M. du S.

⁵ Αἰδ^h κυνέην] Ex Il. E. 845. Adde Schotti adag.
13. & Plus. 136. f. Aristoph. Ἀχ. 390. s. Suid. Ἀπο-
lod. I. p. 38. A.

⁶ Μακρὰ χαίρειν] Ego valere jussi illud vulgatum
μακρὰ, quum verum P. & Juv. exhibuerit. Vid.
omni-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite. EPIC. Interroga, respondebo enim. PORT. Malum putas laborem? EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem bonum? EPIC. Omni-²no equidem. PORT. Quid vero? nosti quid *differens & indifferens*, *productum & rejectum*. EPIC. Omnino. MERC. Negant Judices intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent³ enim suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium. JUST. Quis superavit? MERC. Omnibus *calculis* voluptas. PORT. Provoco ad Jovem. JUST.³ Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem ipse quoque adsit. VIRT. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut⁴ sermones illius indicant & opera. LUX. Nequaquam: sed me, Luxuriam. Meus enim vir est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis. JUST. Nolite

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἄλγιστα μοι συνερωτῆσαι ἑπιτρέψαιτε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκριθῆμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Καλὸν ἡγῆ τὸ πόνον; ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲ ἐν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶδα ὅτι, τι ἀδιάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ ἡ προηγμένη, καὶ ἀποπροηγμένη; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοά, σπινέαι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἀγέτε. ἡροφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα αὖν, εἰ συνεκράτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῷ ἀναποδείκτων ἁλήθειᾳ. ΔΙΚ. Τίς ὑπάρχειν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονῇ. ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ὅτι τὸ Δία. ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλως κάλῃ.

ΕΡΜ. Περί Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφή, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετήν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦ. Οὐ μὲνεν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν τεφάνων, καὶ τῶν πορφυρίδων, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικῇτε,

g O. τι] Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestat. h Προηγμ. & ἀποπρο. Προηγμένη & ἀποπροηγμένη P. & marg. Δ1. i ἡροφορήσουσι] ἡροφορήσουσι Fl. k Φιλονεικῇτε] Sic J. P. H. Fr. S. Φιλονεικῇτε Fl. Φιλονεικῇτε O.

omnino ante notata ad Jov. Confut. c. 32. f. Adde si vis Aftm. c. 46. & Gall. c. 23. J.F.R.

18. Λόγοις] Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphis autem ἔπε τις ἀλγύ κίσει & τὸν ἔχει. Steph. γινώσκ. M. du S.

26. Τί] Sic P. nisi quod προηγούμενους & ἀποπροηγούμενους habet. In reliquis ὅτι aut ὅ, τι. M. du S.

30. Δισύλλαβα] Nihil variare Edd. adlevit Soutius noster. At mox c. 28. κομμηλικά ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiuunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserrat, & eodem redit κομμηλικά α κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim πρὶν & κομμηλικά. J.F.R.

33. Τρίτῳ] Vide Aristot. Ἀναλ. προτ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτοις mutem; adi tamen B. πρ. c. 24. ubi ἀναποδείκτων συλλογισμῶν vocat. M. du S.

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus breviter Apule-

jum de habit. doct. Plat. f. de hermen. p. 37, 8. Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fideique illis ex se imperstians. Poteram igitur ἁλήθεια modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii?

35. Τύχη τῇ ἀγαθῇ] Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo, vid. ad Alex. c. 14. & 38. J.F.R.

37. Ἀρετὴ & Τρυφή] Forsan Ἀρετὴ &c. M. du S.

44. Φιλονεικῇτε] Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικῇτε ex O. praefendum; quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. πρὶν ἀγαθὰ κερταῖτε. J.F.R.

κῆτε, ὑπερλείσει) γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἐστὶ ἀν45
ὁ Ζεὺς δικάσει. αὐτὸ δὲ Διονυσίῳ, ὡς
πλήσιον γὰρ ὅτι καὶ τὸ τοιοῦτον εἶναι, ὥστε
ἀν μὴ ἡ Ἡδοὴ κρατήσῃ, καὶ τὴν Ἀρίστιππον
ἐξέῃ ἡ Τρυφὴ νικώσῃ δὲ αὐτὸς Στωῖς,
καὶ ὅτι ἐστὶ ἡ Ἀρετῆς κεκριμένη. ὥστε
ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ
λαμβάνεσθαι ὅτι, τὸ δικαστικόν, ἀδίκως
καταστῆναι γὰρ ἡ δίκη μεμνημένη αὐτοῖς. EPM.
Μά τι μὴ ἀνεληλυθότες ὡς γέροντες ἄνδρες
ἐτῶ μακρὰν τὴν ἀνάστασιν. ΔΙΚ. Ἰκανόν, εἰς
τρίημόριον λάβοιεν. ἀπίτε, μὴ ἀγανακτεῖ-
τε, αὐθις δὲ δικάσει.

EPM. Διογένη Σινωπέα παρῆναι χειρὸς,
καὶ οὐ τοῖνυν ἡ δεγυραμοειδὴς λέγε. ΔΙΟΓ.
Καὶ μὴν ἀν γε μὴ παύσῃ) ἐνοχλῶσα, ὥσ60
Δίκη, οὐκ ἐτι δρασμὲ δικάσεται μοι,
ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ
γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.
ΔΙΚ. Τί τῷτο; ἀπέφηνεν ἡ δεγυρα-
μοειδὴς, ὁ δὲ δίκην ἐπηρμήνυσεν τὸ βασίλειον.
καὶ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία εἶκε λήψασθαι.
τὴν Πύρρωνα κήρυττε.

contendere. Differetur enim haec quoque
caussa, usque dum Jupiter pronunciet de
Dionysio. Vicinum enim quiddam etiam
hoc esse videtur. Igitur si vicerit Volup-
tas, etiam Aristippum habebit Luxuria:
Ovincente contra Porticu, etiam hic Virtuti
adjudicatus erit. Quare alii jam adfunt.
Verum illud ne capiant hi . . . sportulam
dico. Neque enim judicaverunt causam.
MERC. Nec quidquam ergo adscenderint
viri fenes viam tam longam. JUST. Satis
fuerit si tertiam partem accipiant. Abite.
Nolite indignari: rursus judicabitis.

24. MERC. Diogenem Sinopensem ad-
esse tempus est. Tu igitur, Menfaria, dic.
DIOG. Verum, Justitia, si non desierit
mihi molesta esse, non amplius fugae mihi
litem intendet, sed multorum profundo-
rumque vulnerum. Ego enim jam statim
fuste illam percutiam. JUST. Quid hoc?
Fugit Menfaria, ille vero sublato eam bacu-
lo persequitur: non leve malum misera nan-
ciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC.

a Διονυσίῳ] Διονύσι male O. Prius recte Fl. Fr. 7. &c. b Τι] Abest a Fl. c Αὐτὸς male P. Recte
aliae. Αὐτὸς abest ab O. d Ἀδίκως] Ἀδικῶ male O. e Δικάσει] Restitui ex O. Δικάσει Edd. priores.
f τοῖνυν] Omittit Fl. g Ἀπίτε] Πάτω O.

51. Τὸ δῖον μὲν τοῖς] Ὡς ἐπὶ τῇ συμβολῇ εἰδέναι μὴ
λέγειν ἀφ' ὧν τὸ τοιοῦτον ἔστι ἐπὶ τῷ δῖῳ ἔστι,
ἵνα δὲ τῇ ἐπιτάλῃ στήσῃ, καὶ ἀφ' ὧν προεῖναι,
καὶ ἐπὶ τοῦτο δίκην. * δῖον γὰρ ἐπὶ ἀφ' ὧν εἰπὼν ὅτι

ἔστι τὸ τριόβολον εἶναι, ἀλλὰ τὸ δικαστικὸν ἐκδοθῆναι γὰρ διὰ
τὸ ἐπιτάλῃ τὸ τριόβολον. V.

64. Πάτω] Τὸ Διογένης ταῦτα λέγειν καὶ τὴν ἀργυ-
ρομοειδὴ φοβηθεῖσιν ἔφηνεν. V.

* Δῖον] Sic V. Δῖον Editi.
† Ἀργυρομοειδὴς] Sic inveni in Editis, neque varietatem
Codiciis notatam reperio. At supra c. 13. & Lucian. & Scho-

liasti. habent ἀργυρομοειδὴς. Et cum hic etiam recte Edd. Lu-
ciani a in medio, non o praefertant; ita corrigendum Scho-
liasten, adparet. Conf. supra ad l. d. notata. J. F. R.

50. Καὶ ὅτι &c.] Versus senarius. E. G.
51. Τὸ δῖον] Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικὸν quod sequitur,
Glossema videtur τῷ δῖῳ. F. G.

52. Τὸ δικαστικὸν] Τριόβολον intelligi, bene movit
Cl. L. Bos de Ellipsi. p. 171. Conf. supra c. 12. ὁ μί-
σθος, τριόβολον ἰσχυρὸς δίκης. Ibiq. notam Cl. Gesneri.
Acute quidem Gesnerus conjecit τὸ δικαστικὸν glossam
videri, quia idem est, quod τὸ δῖον, non tamen ad-
sentior, tam quia Scholiastes δικαστικὸν jam suis in
exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per con-
tentum non nominasse triobolum; sed δικαστικὸν illud
subjecisse τῷ δῖῳ. Cum igitur lepos infit in eo, mi-

nime id ejectum velim. Nam ut ὁ δῖον qui digito
monstratur, magni quid prae se fert, ita per jocum
dicit, grando illud scilicet honorarium. Sed melius
procederet metaphora illa deceptionis, si vel τριόβολον
nominando etiam μισθον praemisisset, dicens, gravis
illa merces triobolus; verum lufit forsitan in oppositio-
ne τῷ δικαστικῷ & ἀδίκῳ, ideoque prius eo minus
abesse patiar. J. F. R.

57. Δικάσει] Sicuti conjeceram legendum, habet
Ox. non δικάσει, quod in Impressis omnibus est.
Sic etiam verterat jam Interpres. M. du S.

61. Δρασμὸς] Subaudi τὸ πῶς, i. e. πῶς δρασμὸς. F. G.
70. ἔστι

25. MERC. Verum Pictoria quidem adest, Justitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & olim sic facturum putabam. 70 JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat esse judicium. JUST. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipsius 71 delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc judicari. Verum quando ita visum est, primam agi jube causam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Justitia. 80 Quod enim non obsoleta est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod sperant, se audituros Rhetorice & Dialogum per vices accusantes, causam vero adversus ambo dicentem Sy- 85 rum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

26. RHET. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque precor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus ur-

ΕΡΜ. Ἄλλ' ἢ μὲ γραφικὴ πᾶρεστιν, ὡς Δίκη, ὃ Πύρρον δὲ εὐδὲ τ' ἀρχὴν ἀνελή- 70 λυθε' ἔγωγε τὴντο πράξιν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Ὅτι εὐδὲν ἡγείται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαρὶν ἐρή- μην αὐτῷ καταδικασάτωσαν. τ' λογογρά- φον ἥδη κάλε' ἢ Σύρον· χεῖτοι πρῶτον ἀπη- 71 νέχθησαν κατ' αὐτῷ αἱ γραφαί, ἔτι εὐδὲν ἡπείγειν ἥδη κεκρίσθ'. πλὴν ἄλλ' ἐπεὶ ἐ- δοξε, πρῶτα ἢ εἰσαγε' ἢ ῥητορικῆς τ' δι- κῆν. βαβαί, ὅσοι συνελθόντες ὅτι τ' ἀ- κρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε 80 μὴ ἔσθ' εἶναι τ' κρίσιν, ἀλλὰ χεῖρην ἔ- ξειν, ἢ χθές, ὅσῳ ἔφης, ἐπηγελημένη, καὶ τὰ ἐλπίζω ἀκυστάς ῥητορικῆς μὲ καὶ 81 Διαιλόγῳ ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἢ ἀπολογουμένων δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τῷ Σύρῳ, τὴντο πολλὰς ἐπήγαγε τῷ δικα- στήρι. πλὴν ἄλλὰ ἀρξαι πρῶτ', ὦ Ῥη- 82 τορικῇ, τ' λόγον.

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐχόμεαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην οὐνοῖαν ἔχουσα ἀφ' αὐτῶν τῇ τε πόλει, καὶ 83 πᾶ-

h. Εἰσαγε] Ἀπάγαγε Ο. i. Χθες, ἀπὸ τῆς ἡμέρας. Quatuor haec desunt in O. h. Διαιλόγῳ] Διαιλόγῳ male Fl. Διαλογουμένων Ο. omisiss quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. i. Ἀπαλογ.] Διαλογουμένων marg. Δι.

69. Ὁ Πύρρον δὲ] Ὁ Πύρρον ζωγράφῳ· πρότερον δὲ, γένοι μὲν ταῦτα φιλόσοφῳ, ὅτις ἔχει σκοπεῖν πάντα

ἀναμνητὰ τὰ ἐν ἐπισήμῳ. V. 51. Ἐσθ' εἶναι] Παλαιῶν. V.

τ' ἐν ἐπισήμῳ] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit Solanus noster, non significans unde hausit. Servi- vi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa; nam auda-

cine fuisse, easque ad mutationes ex-arguendo facere: Edd. ha- bebant ἀναμνητὰ ὅσα, in quibus ὅσα Idem citans delevit. J. F. R.

70. Ἐρμῆ — πράξιν] De mutando πράξιν in πρᾶ- σιν cogitaram. Nunc acquiesco. M. du S.

71. Κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam et- iam Cic. Acad. 4. 6. Tollit Philo judicium cogniti & incogniti. J. M. G.

Κριτήριον] In I. Epist. ad Corinth. VI. 4. Βασίλει μὲν ἐν κριτήριον ἵαν ἔχει. I. e. iudicio ad res huius vitae perti- nentia. Ubi Rev. J. Elphinst. & hoc Luciani adfert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. p. 1095. Δίκης ἐπὶ δικῶν ἐν δὲ πρᾶξι, Causam dicere in aequo iudicio. J. F. R.

Ibid. Τοιγαρὶν ἐρήμην αὐτῷ καταδικασάτωσαν] Male interpretantur: indicta igitur causa ipsum condemnens. Est enim, ipsum condemnens quia non obieris vadimo- nium. Sic ἐρήμην εἶπεν, est vadimonium deserti reum

esse. Pollux VIII. 8. Ἐρήμην λύειν est deserti vadi- monium absolvere, & iterum agendi facultatem dare. J. G. G.

73. Λογογράφον — Σύρον] Intellige Lucianum Rhe- torem ex Samota Syriæ civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, juxta Judæam, quæ hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI. Plin. L. V. c. 12. & 22. Pompon. Mela L. I. G. C.

74. Πρῶτον] V. c. 33. Dialogos ergo scribere coepe- rat ante annum ætatis quadragesimum. M. du S.

88. Πρῶτον] Hoc proœmium totum est ex Demo- sthenis de Corona Oratione desumptum, p. m. 241. sive ut Rhetoras sui temporis plagii, quod passim fa- cit, insinularet; aut ut loquentis dignitati consule- ret; sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud

πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτῃ ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τιττονὶ τ' ἀγῶνα. ^a εἴθ', ὅτε ἔσθ' ἡ μάλιστα δίκαιον, τῆτο ὡς αἰσθῆσαι τὴς θεῶς ^b ὑμῖν, τ' μὲν ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι ^c καὶ βεβέλημαι, τ' κατηγορίαν ἑᾶσαι ποιήσασθαι. ἔχ' ^d ταῦτα ^e δὲ μοι παρίστα] γινώσκων, ὅταν τε εἰς αὐτὸν πείσθω, καὶ ὅταν εἰς τὴς λόγους, ὡς ἀκῶ. τὴς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτης τοῖς ἐμοῖς ^f ἔστι ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς. τὰ δὲ πράγματα, εἰς τῆτο προήκοῦσα ^g ὡς φεῖσθαι, ^h ὡς τε, ὅπως μὴ χεῖρον τι πείσθωμαι πρὸς αὐτὸν, σκέψασθαι θεόν. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τῷ ὕδατι ⁱ πάλαι εἰκὴν ῥέοντι, ἀρξομαι τ' κατηγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὡς ἄνδρες ⁱ δικασταί, ^k τῷτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τ' Φωνῇ, καὶ μονονυχὶ κἀνδρὶ ἐνδεδυκότα ἐς τὸ Ἀσσύριον τρόπον, ὡς τ' Ἰωνίαν εὐρύστα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρῆσαιτο εἰαυτῷ οὐκ εἰδόντα, ὡς ἀλαβῆσα ἐπαίδευσαν καὶ ^l ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὲς εἶναι, καὶ ἀτενὲς

bem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubebatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam simillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Judices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere (tum nempe re-

^a Εἴθ'] 'Ἐπιθ' O. ^b Ὑμῶν] Sic bene O. Fl. Fr. J. P. ^c Καὶ βεβούλημαι] Non habet Fl. ^d Ταῦτα] Ταῦτα Fl. ^e Δέ μοι παρίστα] Παρίσταται μοι, omisso δὲ, O. ^f Ὅς αὐτὸς P. Nil mut. Fl. ^g Ὁψιόντα] Ὁψιόντα male O. ^h Ὅς] Non habet O. ⁱ Δικασταί] Omisit Fl. ^k Ταῦτον] Ita dedi ex J. H. Fl. B. S. ^l Ταῦτο P. Ταῦτον O. ⁱ Ἐπειδὴ] Sic Edd. plurimae. Ἐπειδὴ al. Ἐπὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀπὸς.

10. Κἀνδρὶ ἐνδεδυκότα] Ἰωνίαν Περσικὸν, ὃ τινες λόγουσιν * Ἀρκαδικόν. V.

* Ἀρκαδικόν] Ἀρκαδικόν V. & G. quod in Impress. ina mutatum est.

M. du S.

haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectus sui temporis Rhetoras petat; quod & ipsa Oratio & notae satis ostendunt.

M. du S.

96. Οὐχὶ ταῦτα] Ex alia jam ejusdem Demosthenis Oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21.

M. du S.

3. Ὡς] Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem ἀνακαλυφθῆναι videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοπρόσωπον Rhetorica reliqua exequi cogitur.

M. du S.

8. Ταῦτον] Et si τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio ταῦτον intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, quum δὲ deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τίς αὐτὸν ἀναβάντις. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Men Glycerium.

J. F. R.

10. Ἐνδεδυκότα] Th. Mag. v. ἐνδεδυκὸς haec eodem modo profert.

J. F. R.

11. Περὶ τῇ Ἰωνίᾳ] Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaecumque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda.

M. du S.

14. Ἐπειδὴ] Ox. & Thomas Mag. ἐπὶ. ⁱ Ibid. Εὐμαθὲς] Et haec Th. Mag. habere voce Εὐμα. recte notavit

M. du S.

21. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους] Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt qui arbitrentur; inter quos ego etiam censerem non recusum, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus Oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam

no-

verebatur me adhuc, & colebat, & solam admirabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, & honesti, & claris majoribus, ingrato me isti desponsavi, pauperi, ignobili, juveni, dotem adferens non parvam, multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, & civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites nuptias ostentandas, neque tum destitui. Sed ubicumque illum secuta sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo finum trajeci: & denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequabatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnoctaret.

ῥοῶν εἰς ἐμὲ, ἢ ὑπέπλησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπύσας τῆς ἄλλης, ὅποσοι ἐμνήστευόν με πλεῖστοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά, τῷ ἀχαρίστῳ τῷ ἐμαυτῷ ἐνεγγύησα ὡς ἐπὶ ἐπὶ, καὶ ἀφανῆ, καὶ νέῳ, πορτοῖα δὲ μικράν ὁ ἐπεσενεγκαμένη, πολλὰς καὶ θαυμασίας λόγους. εἶτα ἀγαγὼσα αὐτὸν εἰς τῆς Φυλῆτας τῆς ἐμῆς, παρενέγραψα, καὶ ἀστὸν ἀπέφηνά· ὥστε τῆς ἁμαρτανότας δὲ ἐγγύης ἀποπνίγεα. δόξαν δὲ αὐτῷ εὐδοκίαν ὅτι δειξομένῳ τῷ γάμῳ ἔ· εὐπορίαν, ἔδὲ τότε εὐελεῖσθην· ἀλλὰ παλαιὰ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω εὐελεῖσθην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰδιδίμοι ἐποίουν, καλὰ κοσμοῦσα καὶ εὐελεῖσθην. καὶ τὰ μὲν ὅτι Ἑλλάδι, καὶ ἰωνίας, μέτρια· εἰς δὲ ἰταλίαν ἀποδημῆσαι· ἐβλήσθη αὐτῷ, ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι δὲ Κελλικῆς συναπάρασα, εὐπορίαν ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλὰ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνη· μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀποκοιτῶ γιγνόμενῳ παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ

ἢ ἰαύατος] ἰαύατος male ἴ. π. τοῦτο] Deest in O. ο. Ἐπιστολῇ. Ἐπιστολῇ. O. Ἐπιστολῇ. Fl. p. Παριγγραψα] Παριγγραψα Fl. q. Διαμαρτανότας] Ἀμαρτανότας Fl. Nil mut. P. r. Εὐπορίαν] Εὐδοκίαν O. s. Ἄνω καὶ κάτω εὐελεῖσθην] Καὶ κάτω εὐελεῖσθην. O. omisso ἄνω. t. Ἐβλήσθην] Ἐβλήσθην. O. u. ἰόνιον] ἰωνίας Edd. priores. x. Μοι] Αὐτῷ O.

novae insistent viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. M. du S.

22. Εἰς τοῦς φυλῆτας] Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cujus plura exempla sunt apud Philostratum V. G. in Hippia 1, 11. in Adriano 2, 10, 3. in Aristide 2, 9, 1. ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. J. M. G.

Εἰς τοῦς φυλῆτας — παριγγραψα] Recte monet Solanus errare Olearium ad Philostratum in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripsit etiam Cl. Hamsterb. orac. Luciani: errat Olear. ad Philostr. V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Cl. Gesner. tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, βαρβαροὶ τὴν φωνήν. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit. i. e. ut

Tom. II.

ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. καὶ εἰς τοὺς Ἑλληνας ἐγγράψα. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. J. F. R.

23. Παριγγραψα] Cave hoc cum Clarissimo Philostrati interprete (ad p. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. M. du S.

30. Περιγγραψα] Complectens. F. G. Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? J. F. R.

33. ἰόνιον] Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. M. du S.

ἰόνιον] Sic recte orthographiam emendavit Soulinus, si mavis, Solanus. Noster; nam ita scribitur κόλας ἰόνιος apud Thucyd. Diad. ac Strab. Et brevis est secunda ap. Dionys. in Perieg. vs. 94. Sed ἰόνιον, ἰωνίος & ἰωνικός secundam habent longam. J. F. R.

34. Κελλικῆς] Vide Ἀπ. μυθ. c. ult. ubi Sophistae si

M m m m m

bi

εε, breves quosdam sermones contexere, & tanquam colligere syllabas : a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit ; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit generosus, me contemta. Ajunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste & le-

Πῶς ὅν ὁ χάρις ἔσται, καὶ ἔνο-
χος

g Μακρὰ] Μακρὰ Fl. & L. h Ἀλλὰ ε] Ἀλλ' οἴμαι ε O. i Οἴμαι] Hic jam omittit O. k ὕψις] ὕψις Fl.

52. Ἡ κρότος πολλὴ] Κρότος ἢ ἐπὶ τῇ ῥητορικῇ (1) λόγῳ, καὶ μάστιγα τῇ (2) ἐπιθυμικῇ ἐν διατρώ λαλῶντων, καὶ τῇ ῥητορικῇ, ὡς ἔθ' αὐτοῖς, πεκαρρυσιασμένους χειρο-
νοῦντων ἐπὶ ταῖς λεγομέναις ὡς αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγέ-
λοις τοιοῦτον ἔδ' (3) ἀλλὰ τι πρὸς τὸν τῇ ἀντιλογίᾳ

γινομένην τῇ λόγῳ. οὐ αἶς (4) [εἰ] ποτε ἀσυν ῥητορὶ μα-
δίαμα ἄχρι τῇ τῇ χεῖρὶ διατρώ, τὸ πρὸς τὸν ἀγέ-
λοι. καὶ εἴπευ βραχὺ τι διῆσι ἐκασίῃσιν τῇ χεῖρὶ, καὶ τοῦτο
κατὰ μέτρον (5) ἐκασίῃσιν V.

(1) Λόγῳ] In Edd. aberat. Inseruit M. du S.
(2) Ἐπιθυμικῇ] Ἐπιθυμικῇ erat in V. Παθολογικῇ inde fe-
cerat Editor, quod Cl. Gronov. recte in ἐπιθυμικῇ mutare ju-
bet. M. du S.
(3) Ἀλλὰ τι] Ἀλλὰ εἰ C.

(4) Εἰ] Inseruit uncisque scclust M. du S., non ut susce-
dam; sed ut de suo additum.
(5) Ἐκασίῃσιν] Restitutum ex V. Impressa prave ἐκασίῃσιν.
In C. ἐκασίῃσιν.

nis gestus describit poeta, ait enim: O Jans, a tergo quem nulla ciconia pinxit, Nec manus auriculas imita-
ta est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis
Appula, tantae. Estque illa pollicis in aurem infer-
tio affinarum auricularum simulatio, adeoque con-
temptus maximi publica testatio. Talia autem si Sy-
rus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur,
verbis mox seqq. τοιοῦτον ἥρωδ' ὁ γυναικῶν, contraria
Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plau-
sus Oratori expectandos; dum a Rhetorica aufugit,
eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos
risus, modestioresque compositiones; At obstat tum
μακρὰ ἰκνύσθαι: ideoque μακρὰ jam ex Fl. necessario
foret legendum. Sed confer c. 33. ubi Dialogus que-
ritur Satyricam sibi personam a Luciano indutam, &
vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos qui
in satyra traducuntur, non in auctorem directae;
tumque conjectura Gijesi erit optima, & μακρὰ re-
tinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas lau-
des & ad plausus quos Sophista studiose quaerit, per-
tinere; (nam laus modica vera) ita ἔντος τῇ ὥρῃ retine-
neo, at μακρὰ ἰκνύσθαι recipio, nam parva adnuentis
capitis commotio adficientis est signum: magna, de-
risionis.

J. F. R.

61. Ἐνοχῶ] Ἐνοχῶ τῇ κακώσκει non est vexatio-
nis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosus

desertionis reus. Pollux Onom. lib. III. 3. ἀποπεμφθεῖς
γυναικῶν, καὶ τὸ πρῶτον, ἀποπομπῇ, καὶ ἀπόπεμψις,
καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσκει, προ-
κός, σίτη. καὶ τῆς αἰτίας, ἀπολείπει, καὶ δίκη παρὰ τῇ
ἀνδρὸς ἀπολείπει. & ineptissime ab interprete Latino
κακοῦν & κακώσκει, affligere, & afflictionis poena. Hic
locus, ut plurima alia in Polluce non possunt verti
Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus pro-
prietatem harum Atticarum locutionum exprimat re-
cte. Hoc vero vult ἀποπομπῇ & ἀπόπεμψις dici de
viro, qui repudiat uxorem. κακοῦν & κακώσκει de eo
qui eam deserit. sicut contrario ἀπολείπει de uxore,
quae virum deserit, sive nuncio remisso, sive, ut pu-
to, malitiose, & sine causa. De τῇ ἀπολείπειν, vide
quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κα-
κώσκει sit quoque actio malae tractationis, quae da-
tur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vi-
de Hæroclæ Lexicon.

J. G. G.

Ἐνοχῶ τῇ κακώσκει] Nihil melius τῇ κακώσκει re-
spondet, quam mala tractatio. Observavit etiam Kuhn-
nius ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano
vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docen-
te Fabio 7, 3, 11. Ex cujus Decl. 8, 6. discas hoc no-
mine etiam comprehendi detractionem cultum, negatum
omnitatem, fastiditas noctes, pūstam faciem. Latius
autem patuisse κακώσκει actionem, non nego. Vid.
M m m m m a

Spam.

χ^α τοῖς καλῶς νόμοις, ὅς μ' ἔτι νόμῳ γαμετῶ, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δὲ ἦν ἐνδοξὸς ὄντι, ἕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, ^β καὶ χαμῶν ὠρέχθη πωραγμάτων. ^γ καὶ ταῦτα, νῦν ὅποτε μόνον ἐμὲ θαυμάζουσιν, καὶ ἐπιγράφοι ἀπάντες ^δ προσάτιν εἰ αὐτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων ^ε μνησθέντων, καὶ κόπῃσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τὸν οὐρανὸν ἐπιβοῶντο μεγάλης τῇ φωνῇ, ἕτε ἀνοίγειν, ἕτε ὑπακύνειν βέλομαι. ὁρῶ γὰρ αὐτὸς ἐνὶ πλέονι βόης καμίζοντας. ἕτε δὲ ἐπὶ ἕτως ἐπιστρέφει πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρῆσθον παρ' αὐτῶν λήψεσθαι προσδοκῶν; ^ε ὅν τῃ τρίτῳ ἐνὶ ὁρᾷ πλέον ἐχούσα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἦν εἰς τὸ ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογείσθαι θέλη, τῷτο μὲν ἐπιτρέπετε. ἀγνοῦμαι γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν μάχαιραν ἀκούων. καὶ δὲ τὸ αὐτῶν ἐρώμενον τὸ Διάλογον, ἕτε ἀπολογείσθω, ἦν δύνηται. EPM. Τῷτο μὲν ἀπίθανον· ἐν γὰρ οἷόν τε, ὦ

gibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta bona accepit, & per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe nihil praeter clamorem illos adferre. Ille autem, ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo expectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos autem si mea ratione in causa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, causam sic dicat, si potuerit. M E R C. Hoc quidem probari non

^α Καλῶς νόμοις] Τῶς καλῶς νόμοις. ^β Καὶ καμῶν] Καμῶν δὲ. ^γ Προσάτιν] Sic recte Fl. J. P. &c. Προσάτιν. ^δ Εἰ αὐτῶν] Α. sola male εἰαυτῶν. ^ε Μνησθέντων] Μνημονεύοντων. ^ζ Οἱ τῶν] Οἱ οὐδὲ τῶ. ^η Οἱ τῶν] Absc. ab O. recte, si οὐδὲ legas. ^θ Μὲν] Ex O. insertum; aberat ab Edd.

62. Περὶ τῶ καλῶς νόμοις] Κάκως ἐστὶν ὁ νόμος δικῆς κατὰ τὴν ἀμαρτανότατον περὶ τὸ ἴδιον γὰρ ἔστι γυνὴ. V.

8panhem. ad Aristoph. Neph. 1328.

62. Καλῶς νόμοις] Mulier marito scribit ap. Alciphron. I. Ep. 6. f. ἵσθι μοι παρὰ τὸ πατέρα εἰχνομενῶν καὶ ἐπὶ ἐμὴν ἀφελῆναι καὶ σὶ γράψῃ παρὰ τοῖς δικασταῖς καλῶς νόμοις. Unde adparet κάκως etiam esse eam actionem injuriae quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Bergl. & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laert. adfert.

67. Ἐπιγράφοι] Conf. supra T. I. Scyth. c. 10. ἐπιγράφοι προσάτιν. Ubi al. συγγραφή. Sed infra Peregr. §. 11. προσάτιν ἐπιγράφοι. Quae loca indicante Solano contuli.

Ἐπιγράφοι] ἀπάντες προσάτιν εἰαυτῶν] Rarius Edd. ἀπὸ. consilium soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque Salan. hic eam consuluerat; sed quia Cl. Westfeling. Obs. p. 162. monebat, eam perverse εἰαυτῶν dedisse, & ex Aldina εἰαυτῶν rescribendum, excussi alias, & Fl. Ald. H. P. S. (quid enim ceteras morior in re manifesta?) recte etiam εἰαυτῶν habere vidi. Adde ex eisdem Obs. l. d. Soph. Oed. Tyrann. ὅς ἐν ἐκείνῳ

τῶ προσάτιν γεγραμμένοι. Ad quae verba ait: „ex veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μίτοισιν sibi sumere debebant Patronum, praeterea, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπογραφῆς, de qua Harpocration. Ejusmodi sibi patronum legere illis est νόμος, γράφεισθαι, ἀπογράφεισθαι, ἐπιγράφεισθαι, & συγγραφεισθαι προσάτιν. Neque quisquam rerum Atticarum paululo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit Lucianum interpretem bis ad hoc dicendi genus offendifisse: Et primo quidem in Scythae, (c. 10. ubi id jam monui, Cl. Gesn. autem sponte in versione emendavit.) Deinde in Bis Accus. h. l. — Latina facta sunt: *suique velus praesidem scriptis testantur*. Neque id satis bene”. Clar. Gesn. hic *antistitam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia pressopede Gracca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφῃ igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεισθαι Gracis pro *adscriptum sibi* etiam aliis in rebus usitatum: hinc

non potest, Rhetorica. Neque enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim instituit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, & harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob causas relicta illa ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae causa mentiri cogitaveritis.

31. Ego namque videns istam non amplius temperantem esse, neque in decenti illo habitu permanere, quo usam olim Paeaniensis ille Rhetor duxerat; sed ornare

ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι ἢ χεῖρ ἁγῆμα τῷ Διалоγῷ, ἀλλὰ ῥῆσιν ἡ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ ἡ τῆτο, ὃ ἄνδρες ἡ δικασταί, ἡ ἀντίδικος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῶς χρήσομαι τῷ λόγῳ, ἡ αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲν ὁρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν πρὸς ἅπαντων πάντων ὅποσα διηγῆσαί τοι ἐμῷ, ἀληθῆ ὄντα διηγῆσαί τοι ἡ ἐπαίδευσεν, ἡ συναπεδήμησεν, ἡ εἰς τῆς Ἑλλήνας ἐνέγραψε, ἡ κατάγε τῆτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ δι' ἧς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτῷ ὅτι τῆτο τὸ Διάλογον ἐτραπόμεν, ἀκρόασι, ὃ ἄνδρες δικασταί, καὶ με μὴ ἰδὲν τῷ χρησίμῳ ἕνεκα φεύδω ὑπολάβοις.

Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην ὅτι ἐτι σωφρονῶσαν, εὐδὲ ἐμυδύσασαν ὅτι τῷ κοσμίῳ ἡγῆμα, οἷον πρὸς ἐκρημαλισμένην αὐτῷ Παιανίῳ ἐκείνῳ ἡγάγειν, κοσμεμένην δέ,

ἡ Κατὰ ἡγῆμα] Κατὰ τὸ ἡγῆμα O. ἡ Δικασταί] Recepi ex O. aberat ab Edd. ἡ Αὐτὸ τὸ] Ταῦτα Fl. ὃ Αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant P. L. ἡ Τῆτο] Τούτων O. ὃ ὑπολάβοις] ὑπολάβοις O. ῥ' Ἐμυδύσασαν] Μίνυσαν O.

2. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φερίαν τούτο ἡ ἰὼν ῥητορικῇ, ὃ ἐπὶ τῇ ἀπαγγελίᾳ (1) κομμοδικῆς διεξήχοι] λέγων. διὰ τῆς θρησκείας αὐτὸ ἀπικαλεῖται, καὶ τὰ τούτων ὑβρισμῶν, ὡς τὸ τὰς παρῆς αὐτοῦ χάριν ἡ πάλαν, ἡ τῆς παραχρησασί, καὶ αἰς τισὶ ταισὶν ἄλλαις. τὰ (2) δὲ μινύσας ἡ κομμοδικῆς, εἰς τοὺς χρημῶν τοῖς λόγοις (3) αἰς ἐπι-

δαλαμῆς ἡ γαμῆλῆς μινύσας. (4) εὐδὲ ἡ τούτων χάριν ῥητορικῇ, ἀλλὰ τῷ ἐπαπορῆναι τῷ βίῳ. τὸ δὲ ἰσὺν ὃ συμβαλεῖς τῇ ἡ δικαίᾳ. καὶ εἰς ἡ ἀρα ὃ ἡ γκαμῆλῆς, καὶ ἐπαίνοις ἡ ἀριτῇ κατορῶνται, ἡ ἡ τῇ πῆτοις ἀντιγασῶνται, καὶ (5) κομμοδικῆς λαμῆρῶν ἐπιλοῦνται, καὶ γὰρ πρὸς τῇ ἡνταμῆται. V.

(1) Κομμοδικῆς] Κομμοδικῆς, ῥ. λέγει C. quod probo. M. du S.

(2) Δ] Mss editum antea prave. Delevit ῥα manus eadem.

(3) Ε] Ε] legebatur male.

(4) Οὐδ] Excidit ὁρῶν vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G.

(5) Κομμοδικῆς — ἡνταμῆται] Pro his omnibus in C. legas Κομμοδικῆς, καὶ τῇ τούτων.

hinc Theophilus Instit. L. 2. Tit. I. §. 5. ἡ δὲ αἰγιαλῶν δικαιοσύνη ἰδὲν ὅτι ἐγγράφῳ διατίθω. Lisognit possio (dominium) proprium non capis dominum. J. F. R. 69. Κόττιον — τῇ θύρῃ] Conf. Cl. Graev. ad Soloe-cist. c. 10. & Elia. Obf. ad N. T. T. 2. p. 445. Απο-cal. III. 20. J. F. R.

79. Μιν μὴ ἐπιτρ.] Ex O. est vocula μ, quae cum nitori sententiae consulat, admittenda est. M. du S.

80. Ἐγῶν.] Adleverat Solan. vid. Tb. Mag. v. Εἶπον. Sed operae erit ejus verba addere. Εἶπον, αἰτ, μὴ λέγει, ὡς εὐδαίμων, ἀλλ' εὐδαίμων. Ἐγῶν, αἰτ, μὴ λέγει, ὡς εὐδαίμων, ἀλλ' εὐδαίμων. Ἐγῶν, αἰτ, μὴ λέγει, ὡς εὐδαίμων, ἀλλ' εὐδαίμων.

σύνταγμα. Λυκαίος ὃ τῇ δὲς κατηγορῶν ὡς ἡγῆμα ἡ &c. uti hic leguntur. Sed ὡς ἡγῆμα εἰδὼν habui-mus tamen, A. m. c. 2. f. & alibi, consentientibus vett. Edd. Scribit & sic Steph. Videbimus alias plura, unde patebit vanum esse Magistram. J. F. R.

82. Οὐδ' ἀπολογεῖσθαι] Οὐτως volebat Cl. Gess. Ac lubens ita edidissim, si varietatem invenissem. J. F. R.

87. ΣΥΡΟΣ] Luciani apologia. F. G.

Ibid. Δικασταί] Ex Cod. Ox. Deest enim illa in ha-Aenus Impress. M. du S.

5. Παιανίῳ] Demosthenes. V. ῥητ. c. 21. & πα- Mmm m m 3

justior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si quis alius, & solum quod honestum est idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: & 95

ἤτοι τίς ἀν' κριτῆς δικαιοτέρῳ δόξειεν αὐτῷ ἐκείνῳ, ὃς καὶ τὰ ὠρᾶ ἢ Στοᾶς εἰδὼς, 90 οἷ καὶ τις ἄλλῳ, καὶ μόνον τῶς τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενῳ εἶναι, μέλαμβαν ὡς καλὸν ὁ ὠρᾶ ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δ' δοκιμάσας εἰλέο. ἔώρα ᾗ, οἶμαι, ὅτις 95 περὶ τῷ καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πότους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ ἢ ἡδονῇ θεραπεύοντάς, καὶ

f Δοκιμάσας] Sic Fl. f. H. Fr. B1. S. Δοκιμασθῶν P. A. g Τῶς — πόους] Τούτους — τοὺς πόους Fl. sola.

ὀργίαν, πλοῦτον, πῦρ, χολήν, ἀγάλην. καὶ ταῦτα δι-
χῶς νοοῦσι· καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸ μᾶλλον ἀγαθόν, μᾶλλον κα-
κόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μᾶλλον ὁρμηκὸν μᾶλλον ποιεῖν, ὡς
τὸ φεῖτταις ἢ ἀρτίως ἔχουσιν τὰς τρίχας. ἀλλὰ ἐπεὶ οὐ
ἡμῶν ἐστὶν ἡμῶς τὰ μὲν εἶναι φύσιν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ
παρὰ φύσιν, τὰ δὲ ὑπὲρ κατὰ φύσιν, ὅτι ὠρᾶ φύσιν.
κατὰ φύσιν μὲν ἰσχυρὸν, ὑγιεινόν, αἰσθητικὸν ἀρτίως· ὠρᾶ
φύσιν δὲ ἰσχυρὸν, ἀδύνατον, πῦρ, καὶ τὰ τοιαῦτα· ὅτι δὲ
ὠρᾶ φύσιν, ὅτι κατὰ φύσιν ψυχῆς παραστάσις ἐστὶ σώμα-
τος, καθὼς ἡ μὲν εἰς φάσιν ψυχῆς διέκλινη, ὡς ἐπὶ τῷ ἀλο-
γίστως ἐνιστάμενον ἐκπεριτρέφει, τὸ δὲ τρωτὸν ἐκ πῦρ-
σιος διέκλινεν, καὶ τὰ ὁμοῖα τούτων. ἢ δὲ ἀδιαφοροῦν τὰ μὲν
λέγουσι προσηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροσηγμένα, τὰ δὲ ὑδνῆται.
καὶ τὰ προσηγμένα τὰ μὲν πρὸς ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφροσύνη, προ-
πομπή, ἡγεμονία, ὁρμή, διανοία, καὶ τὰ ὠρᾶ πᾶσι· τὰ
δὲ πρὸς σῶμα, ὡς ὑγιεινόν, ἰσχυρὸν, εὐαίσθητον, καὶ τὰ ὁμοῖα·
ἐκτός δὲ εἰς τέκνα, κτήνη, συμμικτῶν, ἀποδιδόντων ὠρᾶ ἀν-
θρώπων, καὶ τὰ ὁμοῖα. τριχῶς δὲ ἐστὶ τὰ ἀποπροσηγμένα φα-
σιν ἀναλόγως τοῖς προσηγμένοις, καὶ ἀποπροσηγμένα ἐν ἑκάστῳ τῷ
τρωτῷ τῷ ἐκείνῳ ἀποδιδόνται τὰ ἀντικείμενα· οἷον πρὸς
ψυχὴν ἀποπροσηγμένα, ἀφῶναι, ἀπρκασιάν, δυσμάθειαν,
ἰαυρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὁμοῖα· πρὸς σῶμα καχυ-
ξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. πρὸς δὲ τὰ ἐκτός, πῦρ, σί-
τικιστικὰς, καὶ ἀποφρόνισιν ὠρᾶ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὁμοῖα,
ὅτι δὲ προσηγμένα, ὅτι ἀποπροσηγμένα, πρὸς ψυχὴν μὲν
φασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· πρὸς σῶ-
μα, λακύνῃαν, καὶ χαροπόνηαν, καὶ ἰδονῇ πᾶσαν ἐκ πό-
τος δὲ ὅσα εὐτελεῖ ὄντα, καὶ μὲν χρῆσται προσηγόμενα

καὶ, μικρὰν παντὸς παρέχεται χρεῖαν, ὡς ἡ ἐστὶν ὠρᾶ τῷ
ἀνθρώπῳ ἀποδιδόντι τὸ δὲ ψυχῆς κυριότητος ὅσας τὸ σῶμα
πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλοῖται· ἐστὶν καὶ πρὸς ψυχὴν κατὰ
φύσιν ὄντα ἐκ προσηγόμενα, τὰ ἀξίαν ἔχειν τὸ πρὸς τὸ σῶ-
μα, καὶ τὸ ἐκτός· οἷον εὐφροσύνη ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπέρχει·
τὸ σῶμα τὸ εὐφροσύνης, καὶ ἐπὶ τῷ ἄλλῳ ὁμοῖα. ἐπὶ τῷ ἀπο-
φρόνῳ, ὁρμῇ μὲν κινητικῇ εἰσιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχυρὸς
ἀποφρόνῳ δὲ τὸ ὠρᾶ φύσιν, ὡς ἰσχυρὸν· τὰ δὲ ὑπὲρ ὁρμῆς,
ὅτι ἀποφρόνῳ, ὡς τὸ φεῖτταις, ἢ ἀρτίως ἔχουσιν τὰς τρί-
χας. καὶ ἐπὶ τῷ κατὰ φύσιν ἀδιαφοροῦν, τὰ μὲν εἰς πρῶτον
κατὰ φύσιν, ὡς κινήσεις ἢ αἰσθῆσεις κατὰ τοὺς (11) σπερματι-
κοὺς λόγους γινόμεναι, οἷον ὑγιεινὴ ἐκείνησις λέγουσι δὲ τῇ
κατάληψιν ἐκ τῶν κατὰ φύσιν, ὅσα μεταξὺ κινή-
σεως ἐκείνης κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, οἷον χεῖρ
ἀρετῆς, καὶ σῶμα ὑγιεινόν, καὶ αἰσθητικὴ μὴ πεπρωμένη,
πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν λεγόμενα εἰς, φασί, τὰ δὲ ὠρᾶ
φύσιν ἀληθῆ. καὶ τὰ κατὰ φύσιν δὲ (12) ἑαυτὰ εἶναι λε-
γόμενα ὅσα ὁρμῇ εἰς κινητικὰ κατασκευαστικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ
ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγιεινὴ, εὐαίσθησις, ἀποψία,
κάλλῳ σῶματῳ· τὰ δὲ δὲ ἑτέροις ὅσα ὁρμῇ εἰς κινη-
τικὰ, ἀντικεινῶς ἐφ' ἑτέροις, καὶ μὴ κατασκευαστικῶς, οἷον πλοῦ-
τον, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὁμοῖα. ὅθεν ᾗ τούτων δὲ ἑαυτὸ αἰρε-
τόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτον 2] τρωτῶν ἢ εὐφροσύνης τῷ
πῶς, ἢ δὲ δόξαν δὲ ἀλαζονείαν, ἢ δὲ ὑγιεινὴν ἐκ εὐαίσθη-
σις δὲ ἑαυτὰ αἰρετά. V.

91. Ὡς κακοὶ οἱ πόνοι.] Κακοὶ γὰρ τὸ πόνοι; καὶ τὴν
ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάντες μὲν ὅν. V. (Locus est hujus ipsius
opusculi. V. c. 22.) M. du S.

(11) Σπερματικῶς] Sic V. bis. quam apte, alit̄ dispiciant; ego
dubito. M. du S.

(12) Ἐαυτᾶ] Sic V. Ἐαυτῷ Edd. male.

quid si continuata metaphora dixit πόνοι; J. M. G.
82. [Ἐκδοτοί] In A. B. A. p. 2. 23. ἐκδοτοί λαβόν-
τες. Ubi saepe laudatus Elfen. hoc Luciani aliisque ve-
terum testimoniis ἐκδοτοί exponit, qui hostibus & ad-
versariis exposcentibus ad supplicium, utique de eo pro
arbitrio statuant, traditur: quare in re manifesta plu-
ra non addam, praeter Phalar. Ep. 4. & 5. J. F. R.
83. [Ὡςπερ ἰσχυρὸν ἐπὶ τῷ τῷ ἰσχυρὸν ἐπὶ τῷ ἰσχυρὸν
καὶ φεῖτταις] Sic rectius M. Cum illo supplicis instar
ad voluptatem, tanquam ad misericordiam aram confu-
gerit. editi: φεῖτταις, sed tum non confugiebat, sed
ante confugerat. J. G. G.

Ibid. [ἰσχυρὸν] Et si αἰσθῆται legerat, tanquam supplicium

verterat Obsor. in Paris. Ed. quod indicium est cum
verum videret. J. F. R.

85. Ἀρετῇ — [ἰδονῇ] Hesiod. 'Erg. 288. Τῆς δὲ ἀρε-
τῆς ἰδονῇ θεοὶ προπάρουσι ἰθὺναι. Πολυδρόμου autem
ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut
per saepe jam audivimus. Conf. Gall. c. XI. Item Iu-
lius Dial. c. XI. &c. J. F. R.

87. Μοτὴ τὸ βίον] Vide 'Erg. c. 78. cum nota no-
stra & Plus. in M. Catone, 641. M. du S.

93. Δοκιμασθῶν] Editiones plurimae δοκιμάσας. J. B.
95. Δι] Delendum omnino confeo illud δὲ, nisi
malis cum Fl. ἔώρα — τούτους — τοὺς πόους, &c. im-
mo sic etiam melius aberit. M. du S.

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite. EPIC. Interroga, respondebo enim. PORT. Malum putas laborem? EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT. Quid vero? nosti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *rejectum*. EPIC. Omnino. MERC. Negant Judices intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium. JUST. Quis superavit? MERC. Omnibus *calculis* voluptas. PORT. Provoco ad Jovem. JUST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem ipse quoque adfit. VIRT. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut40 sermone illius indicant & opera. LUX. Nequaquam: sed me, Luxuriam. Meus enim vir est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis. JUST. Nolite

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἔπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινέμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἢ γῆ ἢ τὸ νόνον; ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲ ἐν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶδα ὅτι, τι ἀποφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ ἡ προηγούμενον, καὶ ἀποπροηγούμενον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοά, συνίεναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἀγέτε. ἡροφοροῦσθε γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἀν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῷ ἀναποδείκτων ὀχλήματι. ΔΙΚ. Τίς ὑπερέχεν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ὅτι τὸ Δία. ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλως κάλε.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφή, καὶ Ἀριστίππου δὲ αὐτὸς παρέρω. ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετήν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀριστίππου, ὡς δηλῶσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦ. Οὐ μὲνεν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῶν πορφυρίδων, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικῆτε,

g. O. τι] Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestat. h. Προηγμ. & ἀποπρο.] Προηγούμενον & ἀποπροηγούμενον P. & marg. Δι. i. ἡροφοροῦσθε] ἡροφοροῦσι Fl. k. Φιλονεικῆτε] Sic J. P. H. Fr. S. Φιλονεικῆτε Fl. Φιλονεικῆτε O.

omnino ante notata ad Jov. Confut. c. 32. f. Adde si vis Aftm. c. 45. & Gall. c. 23.

18. Λόγοισι] Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphip autem ὅτι τις ἀλγυὶ κίσει & τὸν ἔχει. Steph. γινώσκ.

13. 26. Τι] Sic P. nisi quod προηγούμενον & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι aut ὅ, τι. M. du S.

30. Δισύλλαβα] Nihil variare Edd. adlevit Soulinus noster. At mox c. 28. κομμησικὰ ἐρωτήματα. Sed bre-

ves atque abruptas, praecisas quaestiuunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομμησικὰ ἀκόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim με-

μετα & κομμησικὰ. J. F. R.

33. Τρίτῳ] Vide Aristot. Ἀισλ. προτ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi-

tamen B. πρ. c. 24. ubi ἀναποδείκτων συλλογισμῶν vocat.

M. du S.

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus breviter Apule-

jum de habit. doct. Plat. f. de hermen. p. 37, 8. Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fideique illis ex se imperians. Poteram igitur ἡμῶς modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii?

37. Τύχη τῇ ἀγαθῇ] Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo, vid. ad Alex. c. 14. & 38.

37. Ἀρετὴ & Τρυφή] Forsan Ἀρετῇ &c. M. du S.

44. Φιλονεικῆτε] Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικῆτε ex O. praefendum; quia imperandi modus majorem hic vim habet.

Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μετὰ ἀγα-

καταίτε. J. F. R.

κῆτε, ὑπερκείσει] γὰρ ἡ αὐτὴ ἡ δίκη ἐστὶ ἀν45
ὁ Ζεὺς δικάσει πρὸς τῷ Ἄδωνίσι, ὡς
πλήσιον γὰρ ἂν τὸ ἐοικέναι εἶναι, ὥστε
ἀν μὲν ἡ Ἥδονη κρατήσῃ, ἡ δὲ Ἀρίστιππον
ἐξείῃ ἡ Τρυφή νικώσῃ δὲ αὐτὴ Στωῶς,
ἡ δὲ Ἄρετις κεκριμένη. ὥστε
ἄλλοι παρέσταν. τὸ δὲ ἴνα μὲντοι μὴ
λαμβάνεσθαι ἔτοι, τὸ δικάζον, ἂν
κατὰ γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. EPM.
Μάτῳ ἐν ἀνελυθότῳ ὥς γέροντες ἄνδρες
ἔτω μακρὰν τὴν ἀνάστασιν. ΔΙΚ. Ἰκανόν, εἰς
τρίημέριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖ-
τε, αὐτοῖς δὲ δικάσει.

EPM. Διογένη Σινωπία παρῆναι χειρὸς,
ἡ οὐ τοῖνον ἡ δεγυραμοειδὴ λέγε. ΔΙΟΓ.
Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσῃ ἐνοχλῶσα, ὥς
δίκη, ὅτι ἐστὶ δρασμὶ δικάσεται μοι,
ἀλλὰ πολλῶν ἡ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ
γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.
ΔΙΚ. Τί τῷτο; ἂν πέφυγεν ἡ δεγυρα-
μοειδὴ, ὁ δὲ δίκῃ ἐπηρμένῳ τὸ βάκρον.
ἡ μέτριον τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψαι.
τὴν Πύρρωνα κήρυττε.

contendere. Differetur enim haec quoque
caussa, usque dum Jupiter pronunciet de
Dionysio. Vicinum enim quiddam etiam
hoc esse videtur. Igitur si vicerit Volup-
tas, etiam Aristippum habebit Luxuria:
Ovincente contra Porticu, etiam hic Virtuti
adjudicatus erit. Quare alii jam adsunt.
Verum illud ne capiant hi . . . sportulam
dico. Neque enim judicarunt causam.
MERC. Nec quidquam ergo adscenderint
viri fenes viam tam longam. JUST. Satis
fuerit si tertiam partem accipiant. Abite.
Nolite indignari: rursus judicabitis.

24. MERC. Diogenem Sinopensem ad-
esse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.
DIOG. Verum, Justitia, si non defierit
mihi molesta esse, non amplius fugae mihi
litem intendet, sed multorum profundo-
rumque vulnerum. Ego enim jam statim
fuste illam percutiam. JUST. Quid hoc?
Fugit Mensaria, ille vero sublato eam bacu-
lo persequitur: non leve malum misera nan-
ciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC.

a Διονυσίῳ] Διονύσι male O. Prius recte Fl. Fr. 7. &c. b Τι] Abest a Fl. c Αὐτῇ] Αὐτῆς male P. Recte
aliae. Αὐτῇ abest ab O. d Ἀδωνίσι] Ἀδωνί male O. e Δικάσει] Restitui ex O. Δικάσει Edd. priores.
f Τοῖνον] Omittit Fl. g Ἀπίστων] Πίπτων O.

51. Τὸ δῶν μὲν τοῖ] Ὡς ἔστω τῇ συνήθειᾳ εἶναι μὲν
λέγει ἄριστος τὸ τοιοῦτο ὅτι ἐστὶν ὅτι τὸ δῶν εἶναι,
ἔστω δὲ τῇ συνήθειᾳ στήσας, καὶ ἄριστος πρᾶντος,
καὶ ὅτι τοῦτο δῶν. * δῶν γὰρ ἐστὶν ὅτι εἶναι ὅτι

ἔστω τὸ τρίβολον εἶναι, ἀλλὰ τὸ δικάζον ἡ δὲ δῶν
τὸ εἶναι τὸ τρίβολον. V.

64. Πίπτων] Τὸ Διόγην ταῦτα λέγουσιν ἡ τὴν δεγυ-
ραμοειδὴ συνήθειαν εἶναι. V.

* Ἀδωνί] Sic V. Ἀδωνί Editi.
† Ἀργυραμοειδὴ] Sic inveni in Editis, neque varietatem
Codiciis notatam reperio. At supra c. 13. & Lucian. & Scho-

liafi. habent ἀργυραμοειδὴ. Et cum hic etiam recte Edd. Lu-
ciani a in medio, non o praefertur; ita corrigendum Scho-
liafi, adparet. Conf. supra ad l. d. notata. J. F. R.

50. Καὶ ὅτι &c.] Versus senarius. E.G.
51. Τὸ δῶν] Τὸν μὲν τὸ δικάζον quod sequitur.
Glossa videtur τὸ δῶν. F.G.
52. Τὸ δικάζον] Τρίβολον intelligi, bene monuit
Cl. L. Bos de Ellipsi. p. 171. Conf. supra c. 12. ὁ μὲν
δὲ, τρίβολον ἰσχυρὴ δίκη. Ibi notam Cl. Gesneri.
Acute quidem Gesnerus conjecit τὸ δικάζον glossam
videri, quia idem est, quod τὸ δῶν, non tamen ad-
sentior, tam quia Scholiastes δικάζον jam suis in
exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per
contemptum non nominasse triobolum; sed δικάζον illud
subjecisse τὸ δῶν. Cum igitur lepos inest in eo, mi-

nime id ejectum velim. Nam ut ὁ δῶν qui digito
monstratur, magni quid prae se fert, ita per jocum
dicit, grando illud scilicet honorarium. Sed melius
procederet metaphora illa deceptionis, si vel τρίβολον
nominando etiam μύγαν praemisisset, dicens, gravis
illa merces triobolus; verum lufit forsan in oppositio-
ne τὸ δικάζον & ἂν δῶν, ideoque prius eo minus
abesse patiar.

57. Δικάσει] Sicuti conjeceram legendum, habet
Ox. non δικάσει, quod in Impressis omnibus est.
Sic etiam verterat jam Interpres. M. du S.

61. Δρασμοῦ] Subaudi τὸ πρὶν, i. e. πρὶν δρασμοῦ. F.G.
70. Ἐνί

25. MERC. Verum Pictoria quidem adest, Justitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & olim sic facturum putabam. 70 JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat esse judicium. JUST. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipsius 75 delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc judicari. Verum quando ita visum est, primam agi jube causam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Justitia. 80 Quod enim non obsoleta est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod sperant, se audituros Rhetorice & Dialogum per vices accusantes, causam vero adversus ambo dicentem Sy- 85 rum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

26. RHET. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque precor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus ur-

ΕΡΜ. Ἄλλ' ἢ μὲν γραφικὴ πᾶρεστιν, ὡς Δίκη, ὃ Πύρρον δὲ ἐδὲ τ' ἀρχὴν ἀνελή- 70 λυθε' ἢ ἑώκει τὴντο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Ὅτι ἐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι. ΔΙΚ. Τογαρεὺν ἐρή- μῃ αὐτῷ καταδικασάτωσαν. τ' λογογράφον ἤδη κάλῃ τ' Σύρον· καίτοι πρῶτον ἀπη- 75 νέχθησαν κατ' αὐτῷ αἱ γραφαί, ἢ ἐδὲν ἡπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἄλλ' ἐπεὶ ἐ- δοξε, πρῶτεραν ἢ εἰσαγε' ῥητορικῆς τ' δι- κῆν. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ὅππ' ἢ ἀ- κρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε 80 μὴ ἑσλόν εἶναι τ' κρίσιν, ἀλλὰ καὶ μὴν ἢ ξένην, ἢ χθές, ὥσπερ ἔφη, ἐπηγελημένη, καὶ τὰ ἐλπίζον ἀκρόασθαι ῥητορικῆς μὲν καὶ 85 Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἢ ἀπολογουμένων δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τῶν Συρῶν, τὴντο πολλὰς ἐπήγαγε τῷ δικα- στήρι. πλὴν ἄλλὰ ἀρξαι ποτὲ, ὦ Ῥη- τορικῇ, τ' λόγων.

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐχόμενοι πάνσι, καὶ πάσαις, ὅσην 90 οὐνοῖαν ἔχουσα ἀφ' ἑταῶν τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσι

h. E. omis] Ἀπάγει Ο. i. Xθς, ὡς περ ἴφην ἐκ. Quatuor haec desunt in O. h. Διαλόγου] Διαλόγου male Fl. Διαλογουμένων Ο. omisiss quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. i. Ἀπαλογ.] Διαλογουμένων marg. Δι.

69. Ὁ Πύρρον δὲ] Ὁ Πύρρον ζωγράφος· πρότερον αὐτὸν γένοι μὲν ταῦτα φιλόσοφος, ὅτε εἴχε σκεπὸν πύρρον

ἀναμῶν τὰ τ' ἐκ ἐπιστήμης. V. 51. Ἐσλόν] Παλαιόν. V.

τ' ἐν ἱστορίαις] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit Solanus noster, non significans unde hauserit. Servi- vi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa; nam anda-

cias fuisse, easque ad annotationes ex-jugentis facere: Edita ha- bebant ἀναμῶν τὰ ὅσα, in quibus ὅσα Idem etiam delevit. J. F. R.

70. Ἐάντι — πράξει] De mutando πράξει in πρᾶ- σιν cogitaram. Nunc acquiesco. M. du S.

72. Κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam et- iam Cic. Acad. 4, 6. Tollis Philo judicium cogniti & incogniti. J. M. G.

Κριτήριον] In I. Epist. ad Corinth. VI. 4. Βουλὴ μὲν δὲ κριτήριον ἵνα ἴχνη. I. e. judicio ad res hujus vitae perti- nentia. Ubi Rev. J. Elph. & hoc Luciani adfert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. p. 1095. δίκης ἐπὶ χροὶ ἐν ἡμῶν κριτήριον, Causam dicere in aequo judicio. J. F. R.

Ἰβιδ. Τογαρεὺν ἐρήμῃ αὐτοῦ καταδικασάτωσαν] Male interpretatur: invidiam igitur causam ipsam condemnante. Est enim, ipsam condemnationem quia non obieris vadi- monium. Sic ἐρήμῃ ἔφηται, est vadiimonii deserti reman-

esse. Pollux VIII, 8. Ἐρήμῃ λύειν est deserti vadi- monii absolvere, & iterum agendi facultatem dare. J. G. G.

73. Λογογράφον — Σύρον] Intellige Lucianum Rhe- torem ex Samota Syriæ civitate natum. Syria autem majoris Asiae regio est, juxta Judæam, quæ hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI. Plin. L. V. c. 12. & 22. Pompon. Mela L. I. G. C.

74. Πρῶτον] V. c. 33. Dialogos ergo scribere coepe- rat ante annum ætatis quadragesimum. M. du S.

88. Πρῶτον] Hoc proœmium totum est ex Demo- sthenis de Corona Oratione desumptum, p. m. 141. sive ut Rhetoras sui temporis plagii, quod passim fac- cit, insinularet; aut ut loquentis dignitati consulere- ret; sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud

πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτῃ ὑπάρξει μοι παρ' ὑμῶν εἰς τῆτον τ' ἀγῶνα. ^a εἴθ', ὅτ' ἔσθ' ἡ μάλιστα δίκαιον, τῆτον ὡς ἀγῶνα τῆς θεῆς ^b ὑμῖν, τ' ἢ ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι ^c καὶ βεβύλη-μαι, τ' κατήγοριαν εἶσαι ποιήσασθαι. ἔχ' ἴ ^d ταῦτα ^e δέ μοι παρίστα] γινώσκων, ὅταν τε εἰς αὐτὸν πεισθῶ, καὶ ὅταν εἰς τῆς λόγους, ἔς ἀκῶ. τῆς ἢ γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτης τοῖς ἐμοῖς ^f ἔστι ^g ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς. τὰ δὲ πράγματα, εἰς τῆτον προήκοισα ^h ὡς φέρεται, ⁱ ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτῶν, σκέψασθαι δεόν. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τῶν ὕδατος ^j πάλαι εἰκὴ ρέοντος, ἄρξομαι τ' κατήγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὡς ἄνδρες ⁱ δικασταί, ^k τῶν κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάβαρον ἔτι τ' ^l φωνῇ, καὶ μονονυχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, ^m οὗ ⁿ Ἰωνίαν εὐρύσσει πλάζομενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρῆσαιτο αὐτῶν οὐκ εἰδότες, ὡς ἀλαβῶσα ἐπαίδευσαν καὶ ^o ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὲς εἶναι, καὶ ἀτρενὲς

bem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubebatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam simillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Judices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid se faceret dubium, assumpsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere (tum nempe re-

^a Εἴθ'] 'Ἐπειθ' O. ^b Ὑμῖν] Sic bene O. Fl. Fr. J. P. ^c Καὶ βεβούλημαι] Non habet Fl. ^d Τ' αὐτὰ] Ταῦτα Fl. ^e Δέ μοι παρίστα] Παρίσταται μοι, omisso δέ, O. ^f Ὅς αὐτὸς P. Nil mut. Fl. ^g Ὅψιντα] Ὅψιντα male O. ^h Ὅσα] Non habet O. ⁱ Δικασταί] Omisit Fl. ^k Τούτων] Ita dedi ex J. H. Fl. B. S. Tούτω P. Tούτοι O. ^l Ἐπειθ'] Sic Edd. plurimae. Ἐπειθ' al. Ἐπει P. O. & Th. Mag. v. ἀτρενὲς.

10. Κἀνδυν ἐνδεδυκότα] Ἰμώτιον Περσικόν, ὃ τινες λέγουσιν * Ἀρκαδικόν. V.

* Ἀρκαδικόν] Ἀρκαδικόν V. & G. quod in Impress. sua mutatum est.

M. du S.

haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis Rhetoras perat; quod & ipsa Oratio & notae satis ostendunt.

M. du S.

96. Οὐχὶ ταῦτα] Ex alia jam ejusdem Demosthenis Oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21.

M. du S.

3. Ὡς] Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem ἀνακολυθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοπρόσωπον Rhetorica reliqua exequi cogitur.

M. du S.

8. Τούτων] Et si τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τούτω intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, quum δὲ deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τίς αὐτὸν ἀναβάντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Men Glycerium.

J. F. R.

10. Ἐνδεδυκότα] Th. Mag. v. ἐνδεδυκός haec eodem modo profert.

J. F. R.

11. Περὶ τῶν Ἰωνίων] Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda.

M. du S.

14. Ἐπειθ'] Ox. & Thomas Mag. ἐπει. ^l Ibid. Εὐμαθὲς] Et haec Th. Mag. habere voce Εὐμα. recte notavit

M. du S.

21. Πολλοὺς καὶ θάυμα. λόγους] Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt qui arbitrentur; inter quos ego etiam censerem non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus Oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam,

no-

verebatur me adhuc, & colebat, & solam admirabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, & honesti, & claris majoribus, ingrato me isti desponsavi, pauperi, ignobili, juveni, dotem adferens non parvam, multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, & civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites nuptias ostentandas, neque tum desitui. Sed ubicumque illum secuta fursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum trajeci: & denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequabatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnoctaret.

ἰσθῶν εἰς ἐμὲ, ὃ ὑπέπλησέ τε ᾧ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνῃ ἐθαύμαζεν, Σπολιπύσα τῆς ἄλλης, ὅποσοι ἐμνήστευόν με πλεῖστοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά, τῷ ἀχαρίστῳ τῷ ἐμαυτῷ ἐνεγγύησα ὡσένηι, καὶ ἀφανεί, καὶ νέῳ, πορίκα καὶ μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη, πολλὰς καὶ θαυμασίας λόγους. εἶτα ἀγαγῶσα αὐτὸν εἰς τῆς Φυλῆτας τῆς ἐμῆς, παρενέγραφα, καὶ ἀστὸν ἀπέφηνά· ὥστε τῆς ἁμαρτύντας τὴν γέννησιν Σποκνήγεα. δόξαν δὲ αὐτῷ φερόσθιν ἐπιδειξομένη τῷ γάμῳ ἔῃ εὐπορίαν, ἐδὲ τότε φειλείφθην· ἀλλὰ παύλαχρ' ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω φειηγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰδίδιμον ἐποίην, καὶ αἰαλοῦσα καὶ φειετέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ὅτι Ἑλλάδι, καὶ τῇ Ἰωνίᾳ, μέτρια· ἐς δὲ Ἰταλίαν Σποδημήσαι· ἐβελήσαί μοι αὐτῷ, τὸ Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελλικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖα, καὶ ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλῶν πάντα μοι ἐπέθετο, καὶ σὺν μοι, μηδεμίαν νύκτα Σπύκοιτ' ἔγγινόμεναι παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ

ἢ Ἰαπίστος] Ἰαπίστος male ἔ. ἢ τοῦτο] Deest in O. ο Ἐπιστολῇ] Ἐπιστολῇ. O. Ἐπιστολῇ. Fl. ἢ Παρηνόγραψα] Παρηνόγραψα Fl. ἢ Διαμαρτύντας] Ἀμαρτύντας Fl. Nil mut. P. ἢ Εὐπορίαν] Εὐπορίαν O. ἢ Ἄνω καὶ κάτω φειηγόμην] Καὶ κάτω φειηγόμην. O. omisso ἄνω. ἢ Ἐβελήσ.] Ἐβελήσ. O. ἢ Ἰόνιον] Ἰόνιον Edd. priores. x Μοι] Αὐ O.

novae insitens viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. M. du S.

22. Εἰς τοὺς Φυλῆτας] Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cujus plura exempla sunt apud Philostratum V. G. in Hippia 1, 11. in Adriano 2, 10, 3. in Aristide 2, 9, 1. ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I. c. 4.

Εἰς τοὺς Φυλῆτας — παρηνόγραψα] Recte monet Solanus errare Olearium ad Philostratum in Vis. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Cl. Hemsterb. orae Luciani: errat Olear. ad Philostr. V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Cl. Gesner. tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβαρον τὴν φωνήν. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit. i. e. ut

TOM. II.

ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. καὶ εἰς τοὺς Ἑλλήνας ἐπὶ γραψα. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. J. F. R.

23. Παρηνόγραψα] Cave hoc cum Clarissimo Philostrati interprete (ad p. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. M. du S.

30. Περιέλασα] Complectens. F. G. Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? J. F. R.

33. Ἰόνιον] Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. M. du S.

Ἰόνιον] Sic recte orthographiam emendavit Soulius, five, si mavis, Solanus. Noster; nam ita scribitur κελικῶν Ἰόνιον apud Thucyd. Diod. ac Strab. Et brevis est secunda ap. Dionys. in Perieg. vi. 94. Sed Ἰόνιον, Ἰόνιον & Ἰονικός secundam habent longam. J. F. R.

34. Κελλικῆς] Vide Ἀπ. μ. c. ult. ubi Sophistae sibi

M m m m m

bi

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπειτίσασθαι, καὶ τὰ πρὸς
 ἡ εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς
 ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ ^δ μεγαλοφρονήσας, ἐμὴ
 μὴ ἠμέλησε, μάλλον ^ε δὲ τέλεον εἴασεν
 αὐτὸς δὲ τὴ γενεήν τε καὶ ἐκείνον, τὸ δὲ τῷ
 ὀφρῶν ^θ τὴ διάλογον, φιλοσοφίας οὖν
 εἶναι λεγόμενον, ὑφ' αὐτῆς μάλα ἐρω-
 τικῶς πρεσβύτερον αὐτῷ ὄντα, τὴν οὖν
 σὶ καὶ οὐκ αἰχλύνει, τὴ μὴ ἐλευθερίαν, καὶ
 τὸ ἀνέστιον ^ζ ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμνῶν· εἰς
 μικρὰ δὲ καὶ ^η κομματικὰ ἐρωτήματα καλα-
 κλείσας αὐτὸν, καὶ ἀντὶ τῆ λέγειν ὅ, τι

28. Cum vero satis sibi jam viaticatus
 esse, & satis gloriae habere videretur:
 sublati superciliis, & sumta superbia, me-
 neglexit, vel potius plane deseruit: istum
 vero barbatum, istum habitu *poscendum fa-*
cile, qui Philosophiae dicitur filius, supra
 modum & amatoris instar se licet seniore
 diligere coepit, cum hoc habet consuetudi-
 nem: nec erubescit, libertatem, & illud
 meis in verbis solutum, concidere, atque
 in parvas, incisorum instar, interrogatiun-
 culas se ipsum concludere: ac pro eo quod
 dicere debebat, si quid vellet, magna vo-
 ce,

α Τῷ] Consentit O. δ Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονήσας O. P. ε Δι τέλεον] Δι ε τέλεον O. δ Αἰνός] *Reposuit Sol. ex G. P. Ox. & marg. At. Αὐτὸν editum ante.* ε Εἰ] Absc. ab O. f Κομματικὰ] Κομματικὰ O. & marg. At. Forte Κομματικὰ ait Solan.

42. Αὐτὸς δὲ τὴ γενεήν τε] Γενεήν τε λέγει τὴν διάλογον,
 ἐπὶ ταῖς ἀνέστιον αὐτῷ καὶ φιλοσοφίας μάλα συμνῶν· ὡς
 βαδῖα ἐκκαίει ὡς πρὶν. V.

47. Τὸ ἀνέστιον] Ἀνέστιον. V. Inverte, ut recte ha-
 beat. M. du S.

bī titulum assumit, dum illic peregrinaretur.
 M. du S.

40. Μέγα φρονήσας] O. & P. optime. In Impress.
 μεγαλοφρονήσας. M. du S.

Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονῶν in vitiis ponitur. Hinc
 Menand. in fragm. Luciani Ed. minori subjunctis
 XXVIII. 1. Ὅτι οὐτυχὴς μάστιγας, μετὰ μέγα φρονῶν.
 Quod Apost. ad Roman. XII. 16. ait, μετὰ τῶν ὑψηλῶν
 φρονούντων. Contra μεγαλόφρων qui est excelsio animo,
 magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque
 μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam
 hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, quum
 verbum μεγαλοφρονῶν aequè in vitiis ponatur ac μέγα
 φρονῶν, ut Steph. jam notavit. (Licet in meliorem par-
 tem Joseph. Ant. XIX. 7. 3. εὐγενικός — καὶ μεγαλο-
 φρονῶναι ἰσθὶ φιλότιμος). Quin & μεγαλόφρων pro vi-
 tio ducitur ap. LXX. Prov. XXI. 4. μεγαλόφρων ἰφ' ^θ
 ὕψει θρασυκαρδίας, λαμπρὴ δὲ ἀσθενὴς ἀμαρτία. In
 mediam quandam partem Dion. Hal. De Demosth.
 Grav. p. m. 173. καὶ συμνῶνται μὲν εἰς μεγαλοφρονῶντες ἐπὶ
 τὸ βέλτιον τὴν ἄλλην γιγνόμενοι, i. e. gloriantur. Sed nihil
 ibi interesset, utrum μέγα φρονῶντες diceret. Idem An-
 tig. VIII. p. 550. a. m. Οὐλοῦσθαι — ταῖς ἰαυτῶν δυ-
 ναμῖσι πολλὰ καὶ ὑψαῖς μεγαλοφρονήσας, i. e. elati. Un-
 de facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eli-
 gas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, in-
 terdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequen-
 tius, quo nimis alta de se sentire solent homines.

J. F. R.

42. Αὐτὸς δὲ τὴ γενεήν τε] Ms. αὐτὸς δὲ. J. G. G.
 Αὐτὸς] O. & P. etiam. In Impr. αὐτόν. M. du S.

43. Φιλοσοφ. ὡν] Dialogos primus scripsisse fertur
 Zeno Eleates. Alij tamen alios auctores Dialogi assi-

gnant; at omnes Philosophos. Vide Diog. Laert. p.
 81. A. B. & not. M. du S.

48. Κομματικὰ] In Impress. omnibus κομματικὰ lege-
 batur. De emendatione ob verbi novitatem cogitan-
 ti, Cod. Ox. κομματικὰ exhibet, quod minime respuen-
 dum; immo in Textum recipiendum censco; nisi
 forsan sub vulgata lateat vox κομματικὰ, quae rei ap-
 tissima haud immerito etiam videatur. M. du S.

Κομματικὰ ἐρωτήματα] Conf. c. 22. διούλλατος ἐρω-
 τήματα, quod eodem redit. Neque hic neque illic
 quidquam immutandum arbitror; nam praemissum δι-
 ούλλατος argumento est, & hic κομματικὰ rectius esse
 quam κομματικὰ, & mox sequens συλλαβίζων declarat
 διούλλατος supra non sollicitandum. Nec ignotam ar-
 bitror Sophistarum per quaestiuiculas, & per positio-
 nes crebris commatibus sectas, disputandi & arguendi
 consuetudinem. Plura in Addendis. J. F. R.

51. Συλλαβίζων] I. e. τὰς συλλαβὰς συνάγει κυρίως.
 Supra, τὰ παιδία συλλαβίζων ἀναγινώσκων. les faisant
 éreler. F. G.

54. Ἐπιστῶσαι] Aliter plaudebant Sophists, maxi-
 moque cum strepitu. Plin. Sec. V. . . . — quid quis-
 que sentias perspicis ex vultu, oculis, motu, mutum-
 motu, murmure, silentio. . . VI. — non labora didaxe-
 runt, non mouerunt manus, non denique assurrexerunt
 saltem lassitudine sedendi. Vide Casaub. ad Th. 116. &
 nos ad Scw. c. ult. M. du S.

55. Τῶν ὦρων] An ἐντὸς τῶν ὦρων; Persius: Et manus
 auriculas imitata est mobilis albas. I. e. pollice auri-
 inserto manum agitare. F. G.

Τῶν ὦρων] Facilius est aliorum conjecturas carpe-
 re, quam facere meliores. Versus Persii a Guejeto
 adductus, est 59. Sat. I. ibique sannas & exilubatio-
 nis

et, breves quosdam sermones contexere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit generosus, me contemta. Ajunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste & le-

σοβέλει) μεγάλη τῇ Φωνῇ, βραχεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀνθρώπου μὲν ἔπαυτο, ἡ κρότος πολλὴ, οὐκ ἀν' ἀπαντήσκειν αὐτῷ, μειδιάματα δὲ ὡς οὐκ ἔκχεον, καὶ τὸ ἐπισημαίνει τὴν χεῖρα ἐν τῷ ὄρει, καὶ μακρὰ ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπισημαίνει τοῖς λεγομένοις. τοῖς τὸν ἡγεῖται ὁ γενναῖος, ἐμὲ καὶ αὐτοῦ φρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τῶτον εἰρήνην ἄγειν, ἢ ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνον, ὅτι βόμαι, καὶ ὑβρίζειν.

Πῶς ὅν οὐκ ἀχάριστος ἔσται, καὶ ἔσται

g Μικρὰ] Μικρὰ Fl. & L. h Ἀλλὰ εἰ] Ἀλλ' οἴμαι εἰ O. i Οἴμαι] Hic jam omittit O. k ὑβρίζει] ὑβρίζει Fl.

52. Ἡ κρότος πολλή] Κρότος μὲν ἐπὶ τῇ ῥητορικῇ (1) λόγον, καὶ μάλιστα τῇ (2) ἐπιδικτικῇ ἐν διατρῇ λαλεισάντων, καὶ τῇ ῥητορικῇ, ὡς ἴδωμεν αὐτοῖς, πεπαρησιασμένους χιροτονούντων ἐπὶ ταῖς λεγομένοις ὡς αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀφελόγοις τοιοῦτον ἔστιν, (3) ὥστε τι πρὸς τὸν καὶ ἀντιλογούντων

γινόμενων τῇ λόγον. οὐ αἶς (4) [εἰ] ποτε ἀστυὶν ῥητορὶα μειδιάματα ἄχρι τῆς τοῦ χιλιῆ διατρῆς, τὸ πρῶτον ἀφελὲς μόνον. καὶ ἐπὶ βραχὺ τι δίδωσι ἐπιστομῇ τῇ χεῖρι, καὶ τοῦτο κατὰ μέτρον (5) ἐξακούεται. V.

(1) Λόγον] In Edd. aberat. Inseruit M. du S.
(2) Ἐπιδικτικῇ] Ἐπιδικτικῇ erat in V. Πλαβλικῇ inde fecerat Editor, quod Cl. Gronov. recte in ἐπιδικτικῇ mutare jubet. M. du S.
(3) Ἀλλὰ τι] Ἀλλὰ αὐτὸ C.

(4) Εἰ] Inseruit uncisque secluse M. du S., non ut susceperim; sed ut de suo additum.

(5) Ἐξακούεται] Restitutum ex V. Impressa prave ἐξακούεται. In C. ἐξακούεται.

nis gestus describit poeta, ait enim: O Jano, a terge quem nulla ciconia pinxit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sisiat canis Appula, tantae. Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contentus maximi publica testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιοῦτον ἥρώδης ἐ γινώσκω, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus Oratori exspectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque compositiones; At obstat tum μικρὰ ἐπινεῦσαι: ideoque μικρὰ jam ex V. necessario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi Dialogus queritur Satyricam sibi personam a Luciano indutam, & vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos qui in satyra traduntur, non in auctorem directae, tumque conjectura Gajesi erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἔστιν ὅτι ἔστιν retineo, at μικρὰ ἐπινεῦσαι recipio, nam parva adnuentis capitis commotio adficientis est signum: magna, defensionis.

61. Ἐνοχὸς τὸ κακόν] Ἐνοχὸς τὸ κακόν non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malisias

desertionis reus. Pollux Onom. lib. III. 3. ἀποπνεύματι γυναικῶν, καὶ τὸ πρῶτον, ἀποπνεύματι, καὶ ἀπόπνευσις, καὶ ἀποπνεύσεως δίκη, καὶ κακόν, καὶ δίκη κακόντος, προικὸς, οἷον. καὶ τῶν αὐτῶν, ἀποπνεύσεως, καὶ δίκη κακόντος ἀνδρὸς ἀποπνεύσεως. & ineptissime ab interprete Latino κακόν & κάκωσις, affligere, & afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in Polluce non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult ἀποπνεύματι & ἀπόπνευσις dici de viro, qui repudiat uxorem. κακόν & κάκωσις de eo qui eam deserit. sicut contrario ἀπόπνευσις de uxore, quae virum deserit, sive nuncio remisso, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῇ ἀποπνεύσει, vide quae notavi olim ad Soloeicistam. Quamvis δίκη κακόντος sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide de Harpocratonis Lexicon.

Ἐνοχὸς τὸ κακόν] Nihil melius τῇ κακόντι respondet, quam mala tractatio. Observavit etiam Kühniius ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio 7, 3, 11. Ex cujus Decl. 8, 6. discas hoc nomine etiam comprehendi detractionem cultum, negatum somnitatum, fastiditas noctes, pulsationem faciem. Latius autem patuisse κακόντος actionem, non nego. Vid.

χ^α τοῖς θεοῖς κακώσεως νόμοις, ὅς μ' ἔτι νόμῳ γαμετῶν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἐνδοξὸς ὅστιν, ἔτιως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ χαλῶν ὠρέχθη πραγμάτων. ὅς μ' ἐπεὶ ταῦτα, νῦν ὁπότε μόνῃ ἐμὲ θαυμάζουσιν, καὶ ἐπιγράφοι ἀπαντες προσάτιν εἰ αὐτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστειόντων, καὶ κόπῃσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τὸν οὐρανὸν ἐπιβουλεύουσιν μεγάλην τῇ φωνῇ, ὅτε ἀνοίγειν, ὅτε ὑπακύνειν βέλονται· ὁρῶ γὰρ αὐτὸς ἐδὲν πλεόν τ' ὁδοῦ κομιζόμενος. ἔτι δὲ ἐδὲ ἔτιως ἐπιστρέφει πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρηστὸν παρ' αὐτῷ λήψεται; ὅν τ' ἐν τῷ τρίβῳ ἐδὲν ὁρᾷ πλεόν ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸ ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογείσθαι θέλη, τῷτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἀγνοῶν γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾷ. καὶ δὲ τὸ αὐτῷ ἐρώμενον τὸ Διάλογον, ἔτι ἀπολογείσθω, ἢν δύνηται. EPM. Τῷτο μὲν ἀπίθανον· εἰ γὰρ οἶόν τε, ὦ

gibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta bona accepit, & per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, & suam videre antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe nihil praeter clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo expectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos autem si mea ratione in causa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, causam sic dicat, si potuerit. M E R C. Hoc quidem probari non

a Κακώσεως] Τῆς κακώσεως O. b Καὶ καὶ καὶ] Καὶ καὶ δι' O. c Προσάτιν] Sic recte Fl. J. P. &c. Προσάτιν S. d 'Εαυτῶν] A. sola male ἑαυτόν. e Μνηστειόντων] Μνηστειόντων O. male. f 'Ον τῷ] 'Ον οὐδὲ τῷ O. g 'Ορᾷ] Abest ab O. recte, si οὐδὲ legas. h Μὲν] Ex O. insertum; aberat ab Edd.

62. Περὶ τῆς κακώσεως νόμοις] Κακώσεως ἐστὶν ὁ νόμος δι' ὃν κατὰ τὴν ἀμαρτανότητα πρὸς τὸ ἴδιον γυναικὶ ἔτοι γυναικῶν. V.

8panhem. ad Aristoph. Neophil. 1328.

J. M. G.

62. Κακώσεως] Mulier marito scribit ap. Alciphron. I. Ep. 6. f. ἵσθι μοι παρὰ τὸν πατέρα οἰκονομῶν ὅς ἐδ' ἐμὲ ἀφείλετο· καὶ σὺ γράψαι παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde adparet κακώσιν etiam esse eam actionem injuriae quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Bergl. & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërt. adfert.

J. F. R.

67. Ἐπιγράφοι] Conf. supra T. I. Scyth. c. 10. ἐπιγράφοι προσάτιν. Ubi al. συγγραψ. Sed infra Peregr. §. 11. προσάτιν ἐπιγράφοι. Quae loca indicante Solano contuli.

J. F. R.

Ἐπιγράφοι] ἀπαντες προσάτιν ἑαυτῶν Rarius Edd. Apoll. consilium soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque Solan. hic eam consilium erat; sed quia Cl. Westfeling. Obs. p. 162. monebat, eam perverse ἑαυτῶν dedisse, & ex Aldina ἑαυτῶν rescribendum, excussi alias, & Fl. Ald. H. P. S. (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Adde ex eisdem Obs. l. d. Soph. Oed. Tyrann. ὅς ἐ' ἐκρί-

τῶν προσάτιν γράψωμαι. Ad quae verba ait: „ex „ veteri apud Athenienses more, quo omnes inquir- „ lini μίτοινοι sibi sumere debebant Patronum, προ- „ τῶν, qui vero neglexerant facere, compellaban- „ tur actione ἀπογραφῆς, de qua Harpocration. Ejus- „ cernodi sibi patronum legere illis est νόμος, γράφα- „ σθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγραφεσθαι „ προσάτιν. Neque quisquam rerum Atticarum paul- „ lo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit „ Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus of- „ fendisse: Et primo quidem in Scythia, (c. 10. ubi „ id jam monui, Cl. Gess. autem sponte in versione „ emendavit.) Deinde in Bis Accus. h. l. — Latina „ facta sunt: *suique veluti praesidem scriptis testantur*. „ Neque id satis bene”. Clar. Gess. hic antistitam de- „ dit, pro patronam, quod non mutavi, quia pressio „ pede Gracca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφοι igitur „ liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni mo- „ menti, nec difficile ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι „ Gracis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum: „ hinc

non potest, Rhetorica. Neque enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim instituit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, & harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob causas relicta illa ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae causa mentiri cogitaveritis.

31. Ego namque videns istam non amplius temperantem esse, neque in decenti illo habitu permanere, quo usam olim Paeaniensis ille Rhetor duxerat; sed ornare

ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι ἢ χεῖρ ἁγῆμα τῷ Διαλόγῳ, ἀλλὰ ῥῆσιν ὡς αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ ὡς τὸτο, ὡς ἄνδρες ἡ δικάσαι, ἢ ἀντίδικῃ ἠγαγάκτησεν, εἰ μακρῶς χρήσομαι τῷ λόγῳ, ὡς αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμεν τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ πάντων. πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσαί τοι ἐμῷ, ἀληθῆ ὄντα διηγῆσαί τοι ὡς ἐπαίδευσεν, ὡς συναπεδήμησεν, ὡς εἰς τῆς Ἑλλήνας ἐνέγραψε, ὡς κατὰ γε τὸτο χάριν ἀν' εἰδείην τῷ γάμῳ δι' ἧς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ὅτι τῆτον τὴν Διάλογον ἐτραπόμεν, ἀκούσας, ὡς ἄνδρες δικάσαι, καὶ μεμνηδέν τῷ χρησίμῳ ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοις.

Ἐγὼ γὰρ ὅραν ταύτην οὐκ ἔτι σωφρονῶσαν, ἐδὲ ἐμδύσαν ὅτι τῷ κοσμίῳ χήματι, οἷον πρὶς ἐχρηματισμένην αὐτὴν. 30 Παιανίους ἐκείνῳ ἠγαγάτο, κοσμεμένην δέ,

ἢ Κατὰ χῆμα] Κατὰ τὸ χῆμα O. ἢ Δικασαί] Recepi ex O. aberat ab Edd. ἢ Αὐτὸ τὸ] Ταῦτα Fl. ὡς Αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant P. L. ἢ Τῆτον] Τούτων O. ὡς ὑπολάβοις] ὑπολάβου O. ἢ Ἐμδύσαν] Μένουσαν O.

2. Ἐγὼ γὰρ ὅραν ταύτην] Τὸ φοβικὸν τοῦτο ἔτι νῦν ῥητῶν, ὡς ἐπὶ τῇ ἀπαγγελίᾳ (1) κομμηδίας διεξήχοι λέγειν. Δὲ εἰ ταῖς θρήναι αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τὰ ταῦτα εὐθετίσμεν, 2] τὸ τῶν παρῶν αὐτοῦ χάριν ἔπεισαν, ὡς ταῖς παρῶν αὐτοῦ, καὶ οἷς τισὶ τοιαύτοις ἄλλαις. τὸ (2) δὲ μεμνηδέν εἰς κομμηδίας, εἰς τοὺς χρομῖνους τοῖς λόγοις (3) οἷς ἐπὶ

θαλαμῖνους εἰ γαμηλῖνους μεθαλαμῖνους. (4) οὐδὲ γὰρ ταύτην χάριν ῥητορικῇ, ἀλλὰ τῷ ἐκαιορῶνικῳ τῷ βίῳ. τὸ δὲ εἰς τὸ συμβεβαίς τοι εἰ δικάσαι. καὶ εἰς τὸν ἄρα οὗ ἐγκωμίοις, καὶ ἐκαιορῶν τῇ ἀρετῇ κατορούστων, ὡς τῇ οὗ τοῖς πῶτοις ἀσπληγῶντων, καὶ (5) κομῖνους λαμπροῦς ἐκτελούστων, καὶ γὰρ μὲν ἀεφῶνται ἐνισπῶντων. V.

(1) Κομμηδίας] Κομμηδίας, δ. λέγει C. quod probō. M. de J.

(2) Δὲ] Μὲν editum antea prave. Delevit μὲν manus eadem.

(3) Εἰς] Εἰς legebatur male.

(4) Οὐδὲ] Excidit ἀρετῇ vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G.

(5) Κομῖνους — ἐνισπῶντων] Pro his omnibus in C. legas Κομῖνους, καὶ τὸν τοιαύτων.

hinc Theophilus Instit. L. 2. Tit. I. §. 5. ἢ δὲ αἰγιαλῶν διαπορεύα ἰδιὸν οὐκ ἐπὶ γράφῃ] διαπορεύα. Lisogram pos-
(fessio) dominium] proprium non capis dominum. J. F. R. 69. Κόττασι — τῇ θύρῃ] Conf. Cl. Graev. ad Soloe-
cist. c. 10. & Elph. Obf. ad N. T. T. 2. p. 445. Ἀπο-
cal. III. 20. J. F. R.

79. Μὴ μὲν ἐπὶ τῇ] Ex O. est vocula μ, quae cum nitori sententiae consulat, admittenda est. M. de S.

80. Ἀγῆμα] Adleverat Solan. vid. Tb. Mag. 7. Εὐγῆ. Sed operae erit ejus verba addere. Εὐγῆμασι, αἱ, μὴ λέγει, ὡς εὐδῆμασι, ἀλλ' εὐγῆμασι. Ἀγῆμασι δὲ, ὡς

σύνταγμα. Λακκῶν οὗ τῷ δὲς κατηγορούμεν ὡς ἄγῆμασι ὡς &c. uti hic leguntur. Sed εὐγῆμασι οὐδὲν habui-
mus tamen, A. c. 2. f. & alibi, consentientibus vett. Edd. Scribit & sic Steph. Videbimus alias plura, unde patebit vanum esse Magistram. J. F. R.

82. Οὐδὲ ἀπολογεῖσθαι] Οὕτως volebat Cl. Gess. Ac lubeus ita edidissim, si varietatem invenissem. J. F. R.

87. ΣΥΡΟΣ] Luciani apologia. F. G.

Ibid. Δικασαί] Ex Cod. Ox. Deest enim illa in ha-
Aenus Impress. M. de S.

5. Παιανίους] Demosthenes. V. P. c. 21. & πα-
Mmm m m 3

δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσιν εἰς τὸ ἑταί-
ριον, καὶ Φυκίον ἐντρίβουμένην, καὶ τὸ ὀφθαλ-
μὸν ὑπογραφομένην, ὑπὸ πτεῖνον εὐδύς, καὶ
παρεφύλακτον. ὅποι τ' ὀφθαλμὸν ὁ Φέρει.
καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἔω καθ' ἑκάστην δὲ τὴν ὀ-
κλα ὁ μὲν γενωπὸς ἡμῶν ἐν ἐπιμπλάῳ με-
θύοντων ἐραστῶν, κωμάζοντων ἐπ' αὐτῷ,
καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσδι-
ζέσθαι σὺν ἑδνὶ κόσμῳ τολμώντων. αὐτῇ
δὲ ἐγέλα, καὶ ἡδίο τοῖς δραμόνοις, καὶ τὰ
πολλὰ ἢ παρέκλυεν ἀπὸ τῆς τέχνης,
αἰδούντων ἅπαντα τραχεῖα τῇ φωνῇ ἀδᾶς
τινας ἐρωτικάς, ἢ καὶ ὑπερνόγους τὰς θύ-
ρας, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἢ ἡσέλγαινε,
καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῆς. ὅτε ἐγὼ μὴ
Φέρων, ἰγράφασθαι μὲν αὐτῷ μοιχείας
ὅτι ἐδοκίμαζον ἐν γειτόνων δὲ οἰκῇντι
τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἡξίην καταδεχθῆ-
ναι ὑπ' αὐτῆς.

Ταῦτά ὅτι, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγά-
λα ἡδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοῖστο
ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχε μοι ἀνδρὶ ἡδὴ
τετραράκοις ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων
μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τῆς

se, & capillos meretricio more disponere,
& infucare faciem, & genas pingere: statim
susplicabar aliquid, & quo oculum ferret,
observabam. Ac reliqua praetermitto. Sin-
gulis vero noctibus implebatur vicus noster
ebriis amatoribus ad illam comissarum eun-
tibus, pulsantibusque fores, quibusdam
etiam vi irrumperere sine more modoque au-
dentibus. At illa ridere, & his quae fie-
rent delectari: ac saepe aut de tecto despi-
cere, & audire aspera voce canentes amato-
ria quaedam cantica; aut etiam apertis clan-
culum foribus, me, ut putabat, ignaro,
lascivire, & cum illis adulterari: quod
ego non ferens nomen illius de adulterio
deferendum non putavi: sed accedens ad
habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab
eo petii.

32. Hae sunt magnae illae, quibus affe-
ci Rhetoricen, injuriae. Quamquam si vel
nihil ejusmodi ab ea actum esset, conce-
dendum mihi erat, homini quadraginta fe-
re annos nato, a tumultibus illis & litibus
disce-

a Ὅποι] Ὅποι O. b Φέρει] Φέρει Fl. c Ἡ] Omittit Fl. d Ἀπὸ τῆς τέχνης αἰδούντων] Quatuor haec defunt
in O. e Ἀκούσας] Ἀκούσας Fl. Vulgatum est in P. f Θύρας] Sic O. & marg. At. Θυρίδας Edd. g Λαθεῖν]
Λαθεῖν O. h ἡσέλγαινε] Bene sic O. P. B. S. ἡσέλγαινε male J. Fl. H. Fr. i Γράψασθαι] Γράψασθαι O.
Γράψαι Th. Mag. k Ὅτι ἐδοκίμαζον] Haec & sequentia male defunt in O.

sim iu decretis in Or. Dem. de Corona. M. du S.

7. Καὶ Φυκίον ἐντρίβουμένην. καὶ τὸ ὀφθαλμὸν ὑπογρα-
φομένην] Ὑπογράφειν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀτίκωτερον ef-
fe docet Thom. Magist. quam ψιμοθεύειν. Facere
hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices ut &
viri effeminati. Noster, Dial. Meretr. τὸν ὀφθαλμὸν
ὑπογραμμίζει. de Medis Xenoph. II. I. 10. ὅταν δὲ αὐ-
τὸν κικλομένην ὁ ὀφθαλμὸν ὑπογραφῇ & χροματίζῃ ἐν-
τρίβει, ἃ δὲ νόμιμα ἢ οὐκ ἔστιν. Idem de Cyro L. 8.
ὑπογράφει δὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσίτη, ὡς εὐφραδέτα-
τοι φαίνονται, ἢ οὐκ. & ἐντρίβειν, ὡς εὐχρότεροι ὄντων, ἢ
πρόσκειν.

18. Θύρας] O. melius quam Impr. in quibus omni-
bus θυρίδας legebatur. M. du S.

21. Μοιχείας] I. c. περὶ μοιχείας. F. G.

22. Ἐν γειτόνων] Conf. supra c. 10. pr. Icar. c. 8.
& 16. J. F. R.

28. Τετραράκοις] In iis, quae junior scripsit Lu-
cianus, vix quinquam ab eo nominari videbis eorum

quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est.

30. Δικαστῆς] Et Orator & Sophista jam tum fue-
rat. Vide etiam A. μισθ. c. ult. M. du S.

Ibid. Τυρ. καὶ πρ. & ἄρ. ἱππῶν] His ergo potissimum
ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc
in μισθ. c. 35. de Rhetore legisti inter prandendum
laudes Domini peragente; hinc ibidem c. 11. Opti-
mates dum eruditos experirentur laudes suas ab iis
audire. M. du S.

31. Ἐπαύειν ἐκφογόντι] Qui attendere volet, intelli-
get, hoc participium multo propius cohaerere cum
sequentibus ἐκφογόντι, συνδιαλεγόμενοι, quam cum praе-
cedente γενομένῳ. Itaque non dubito, quin ἐκφογόντι
legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi,
quod e suo codice hic attulit Gracivius, quodque ge-
minum videri facile patior: modo legatur συνδια-
λεγόμενοι — διόθεν. Quamquam enim syllepsis quadam
Syrum h. c. Lucianum, atque Dialogum conjunctos
in

descendere, & quiescere pati iudices: evita-
tisque tyrannorum accusationibus & laudi-
bus virorum fortium, in Academiam aut
Lyceum ingredi, ibique cum optimo hoc
Dialogo inambulare, placide disputantem
(laudes ac plausum non desiderantem.) Mul-
ta cum dicere habeam, jam desinam. Vos
vero religiosum ferte suffragium. JUST.
Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus,
praeter unum. JUST. Rhetor videtur ef-
fe, qui contrarium tulit.

33. Jam tu dic, Dialogue, iisdem judi-
cibus. Vos autem manete, duplicem la-
turi mercedem utriusque causae. DIAL.
Ego vero, Iudices, longam extendere apud
vos orationem nolim, sed breviter more
meo agere. Tamen ut in judiciis fert con-
suetudo, sic accusationem instituiam, igna-
rus licet undique sim talium & rudis. Et
hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae
autem & contumeliae, quibus ab isto sum
affectus, haec fere sunt: quod me gravem
ad eum diem, atque de Dis, ac natura, &
universi circuitu disputantem, sublimem,

30 ἄνδρες τὸς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἴαν, καὶ το-
ράνιον κατηγορίας, καὶ δὲ δὲ Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ
Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τῷ τῷ Δια-
λόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα ἢ συνδιαλε-
γόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἥδη παύσο-
μαι. ὑμεῖς δὲ εὖ οὐκ ἔστιν ἡφῆσεν ἐνέγκαιε.
ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύ-
ρῳ, πλὴν μίας. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἐστὶ
καὶ εἶναι ὁ δὲ ἐναντίαν δέμεται.

40 Ὁ Διάλογος ὅτι τῷ αὐτῷ λέγει. ὑμεῖς
δὲ θεμιμέναι, ἢ διπλασίονα ἀποσώμενοι τῷ
μοδῷ ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ.
Εγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες ὁ δικαστὰς, μακρὸς μὲν
ἀποτείνω τὸς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην
πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ χεῖρ μικρὸν ὥστε εἰ-
σαῖν. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις,
ἐγὼ ποιήσομαι ἢ κατηγορίας, ἰδιότητος παν-
τάσιν καὶ ἀτεχνῶ τῷ τοιούτων ὄν. καὶ μοι
τῷ τῷ πρὸς ὑμᾶς ἢ τὸ προσήμιον. ἃ δὲ
οὐδὲ λέγω, καὶ θεμιτὸν πρὸς τὰς
ταῦτα ὅτι με αἰνῶν τέας ὄντα, καὶ
δεῶν ἢ τε πῆρι, καὶ φύσεως, καὶ τῷ ὅλων
θεῶν σκοπεύμενοι, ὑφ' ἡλὸν ἄνω περὶ τῷ

[Ἀφ' ἑαυτοῦ] Sic etiam Fl. in Συναλεγομένων Συναλεγομένων ἢ ἐκείνων ἢ πρώτων ἢ διαφόρων G. & P. Nisi
quod πρώτων P. pro πρώτων. In vulgata conspirant Edd. in διπλασίονα ἀποσώμενοι διπλασίονα οἰσόμενοι Fl. ο Δο-
πταῖς] Non habet Fl. p. ὡς πρὸς αὐτὸν &c.] ὡς πρὸς τὸν δὲ Fl. omittis reliquis. q. Τὸ] Sine artic. Fl.
π. Ts] Non habet Fl.

30. Καὶ τυράννοι κατηγορίας] Διὰ τοὺς τὰς λογιμαίας
μειλάτας ἐπιτηδύους, καὶ αἱς τυραννικαῖς τῶν μελ-
-

τῶνται, καὶ οὐκ ἄλλ' ὅσα τοιαῦτα. V.

* Eas Latini Causas Ciceronis tempore, Controversias
Quintiliani aetate dicebant. Vade quae contra eas habet Pa-

uonius initio.
† Aic] Hic ante datum pessime

J. An.

intelligere forte liceat: tamen eo descendere, nisi ma-
gno consensu librorum coactus, nolim. J.M.G.

32. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ
βελτίστῳ τῷ τῷ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα ἢ συναλε-
γόμενον. πολλὰ ἔχων &c.] Ultima sic leguntur in Mf.
cum aliquot versuum incremento: ἡρέμα συνδιαλε-
γόμενος, ἢ ἐκείνων ἢ πρώτων ἢ διαφόρων, πολλὰ ἔχων πλε-
οῦς ἀποσώμενος, laudes ἢ plausum non desiderantes.
quae Luciani esse nemio iudicabitur. J.G.G.

39. Ἐναντίως] Subaudi ψῆφον. F.G. Sed satis hoc
jam inculcatum quis non videt ex modo praemisso
&c supra tam saepe addito ψῆφον? J.F.R.

40. Ὁ Διάλογος — λόγος] Conf. supra c. 20. f. Ὁ
ἐπίκουρος — λόγος. J.F.R.

Ibid. Ἐπὶ τῷ αὐτῷ] De iisdem iudiciis. F.G. Im-
mo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praefidis, sed
& hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Gwijer,
nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. J.F.R.

41. διπλασίονα] Adversatur hoc palam iis, quae c.
12. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare
censendus est Lucianus, aut corruptum locum esse fa-
tendum est: Fl. Ed. διπλασίονα οἰσόμενοι. M. du S.

53. Ἀν πῶ &c.] Plat. Phaedr. 344. G.H. M. du S.

34. Ἀφ' ἑαυτοῦ

ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim? qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, & ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permissione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis? SYR. Nec opinatum, Judices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum acceperissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratiofus multitudi-

μα ἴδαντε. πῶς ἂν ἐδυνάμην ὑβρισθαι μηκέτ' ὅτι τῷ οἰκείῳ ἡ χήματι ἔλαττον, ἀλλὰ καμψῶν, ἡ γελωτοποιῶν, ἡ παθεύουσιν ἀλλοκότους ὑποκρινόμενον αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσιν τινα ὡς δόξοι κέραμαι, ἡ ὅτε πεζὸς εἰμι, ὅτε ὅτι τῇ μέτρῳ βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον ὁφίσματα τοῖς ἀκῆνσι δοκῶ.

EPM. Τί ἂν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἡ ἀγῶνα τῆτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἡ τὸ Διάλογον, ἡ τοιαῦτα ἐρεῖν πρὸς ἐμὴν, δι' ὧν λαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκῆντα, ἡ ὑπὸ τῇ συνεχῶν ἐρωτήσεων καλεσκληρότα, ἡ ταύτην αἰδέσιμον εἶναι δοκῆντα, ἡ πάντη δὲ ἥδυν, εὐδὲ τοῖς πλῆ-

f Σχήματι. Omitit Fl. g Διαλόγῳ] Restitutum ex P. Διακρίσει. Edd. h Μέτρῳ] Sic dedit Solan. ex L. P. & Mf. Gr. Μετρίων ante editum. i Τὸν Διάλογον. j Ἡ τὸν διάλογον P. G. melius. k Ταύτη] Διὰ τοῦτο L. & marg. At. Sed omisso καί.

77. (5) Οὐτε πεζός] Καταγνώσκει τῷ μέτρῳ ὁ διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθρωπίνου ἢ κρηνηνίου. τῷ.

το γὰρ τὸ φιλοσόφον ἀλόγιστον ἀλλότριον. P.

(5) Οὐτε πεζός] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus.

M. du S.

67. Μεινέων] De quo supra multis ad N. A. I.

M. du S.

Μεινέων τινά] Juniores altero, vid. Olear. ad Philestr. p. 164. a. 5.

J. F. R.

69. Καὶ κάκιστος] Vid. supra notata ad Merc. Cond. c. 35. Quom. Hist. c. 43. De Sals. c. 4.

J. F. R.

71. Τὸ δὲ γινώσκον λατρεῖν] Invehitur in malivolos sub-
lata lingua, qui, ut ait Plautus,

*Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.*

De quibus vide Casaub. ad Characteres Theoph. περι-
φρανίας. Pifid. Cosmogr.

Παῖδά τοὺς ἄνθρωπος ἀλλήλους κύνες
Σαῖναι δουλοῦντας ἢ δαῖναι παυγμένους.

J. F. R.

73. Διαμύνων] Sic P. solus. In Impress. ἀλαμύνων.

M. du S.

77. Οὐτε πεζός εἰμι, ὅτε ἐπὶ τῇ μετρίῳ βέβηκα] Interpretes: Neque pedestris, neque sublimis incedo. in Tom. II.

μετρίων βάλειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετρίων βάλειν. Deinde num μετρίων opponuntur πεζοῖς? Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mf. docet, ἐπὶ τῇ μέτρῳ βέβηκα. neque in metris incedo, hoc est, neque in prosa, nec poetice scribo: genus meum dicendi non est quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poetarum, sed est ex utroque mixtum. Mox ἐπὶ τῇ συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεκληρότα, non est, ut interpretantur, continuis interrogationibus praefractus, sed exilis, exsiccatus, jejunos, macilentus, de qua voce superius non nihil notavi. Paullo post repono particulam ἡ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γὰρ μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἡ τὸ ἀλόγιστον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ.

J. G. G.

78. Μέτρῳ] (Mf. Gr. recte μέτρῳ.) Κυβ. Accedit etiam auctoritas Mf. P. & L. In Impress. μετρίων.

M. du S.

Μέτρῳ] Sponte etiam hanc lectionem probavit Cl. Gesn. Conf. supra pro Imag. c. 18. ἡ ἐχάρμαι ἢ βέβηκα, ὡς περὶ ἐμοῦ, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μετρίῳ φησὶ. J. F. R.

Nnnnn

91. Λο-

παλήθεσι, κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ὅπως ἔστι γῆς βαίνειν ἐς τὸ ἀνθρώπινον εἶδωσιν αὐτὸν τρόπον. μὲν δὲ τὸ αὐχμὸν τὸ πᾶν, σποπλύνας, καὶ μειδίαν καταναγκάσας, ἡδύω τοῖς ὁράσι παρὰσκεύασα. ὅτι πᾶσι δὲ καὶ κωμῳδίαν αὐτῷ παρέξεν, καὶ χιτῶν τὴν πολλὴν οἱ μηχανώμενοι τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ τὴν ἀκρόντων, οἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸ ἔχινον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπως μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχυρά ἐκεῖνα καὶ λεπτά καθήμενοι πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖν, εἰ ἀθάνατοι ἢ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὅποτε τὸ κόσμον εἰργάσατο, καὶ ἀμύγες καὶ χιτῶν τὰ αὐτὰ ἐχέουσιν ὑσίας ἐνέχουσιν εἰς τὸ κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ ῥητορικὴ πολιτικὴ μορὴ εἰδωλόν, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, ὡς οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογία

haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum jucundiorē reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi conjunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, assidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? & Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi suiue similis erat materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? Et, utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nec officio quomodo, minutis id genus disputa-

a. Τὸν] Τὸ Fl. b. Ἀνθρώπινον] Ἀνθρ. marg. A. W. c. Τοῦτο] Τὸ τὸ male Fl. d. Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] Quinque haec desunt in Fl. e. ἰσχυρά] Γλυχρά L. G. P. & marg. A. f. Καθήμενοι] Καθήμενοι πρὸς αὐτὸν. σμικρολογεῖν G. Nihil mut. Edd. g. Εἰργάσατο] Κατεσκευάσθη marg. A. h. Μορὴν εἰδωλόν] Μορὴν male P. Μορὴν ἢ ἴδωλ. Reiff. i. Λεπτολογεῖν] Λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Const.).

90. Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅτι αὐτὸν πρῶτον τὸ διάλογον λέγουσα, ἵνα ὁ μύγας ἐν ὑπὸ τῆς Ζεφύρου ἀρμῇ ἐλαύνων, ἀφ' ὧν τοῦ εἰδωλοῦ ἐκείνου. τῷ γὰρ οὕτως

λέγουσιν ὅτι χαίρει βαίνειν εἶδωσιν ἐπὶ τῇ ἀνθρώπινῃ τρέψει, αὐτὸν ἄλλο εἶδον, ἢ ἀφ' ὧν τοῦ εἰδωλοῦ ἐκείνου τὸ μύγας λέγουσιν. V.

91. Ἀνθρώπινον] Nullius momenti primo aspectu videtur esse τὸ αὐτὸν, marginis Ald. Wesselinganae, quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumptas. J. F. R.

1. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχυρά ἐκεῖνα καὶ λεπτά καθήμενοι πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖν] Quod tenuia illa ἐξ exilia cum ἀπὸ sedens argueretur non soleo. Mf. pro τὰ ἰσχυρά scribit οὐ γλυχρά & pro καθήμενοι σμικρολογεῖν, legit, καθήμενοι σμικρολογεῖν. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque σμικρολογεῖν, qui haec annotem. J. G. G.

3. Ἀθάνατοι] Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. Apol. Socr. 369. A. & Phaedon. 381. A. M. du S.

4. Πόσας κοτύλας] Locus Platonis de Animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμύγας ἐκ αὐτῆς κατὰ τὰν εἰδωλοῦ μορὴν, καὶ τὸ πρὸς τὰ σώματα γιγνομένη μορ-

φῆς, τρίτον ἐξ ἀμύγας ἐκ αὐτῆς συνεισάγειν ὑσίας εἶδωλ. &c. Ed. Bas. p. 478. f. M. du S.

6. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἰσχυρὰς ὑσίας] I. c. τὸ αὐτὸν, immaterialis. F. G.

7. Εἰς τὸ κρατῆρα] Alludit ad illam Platoniam in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμύγας, sed ἀμύγας ἐκ αὐτῆς κατὰ τὰν εἰδωλοῦ μορὴν — quamquam paullo post τὸν εἰδωλοῦ μορὴν διδρασκον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo, ταῦτ' εἶπεν, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ πρῶτον κρατῆρα (Cic. temperationem superiorem) ἐκ τῆς αὐτῆς πατρὸς ψυχῆς κεραιὴν ἔμειψεν, τὰ δὲ πρῶτον ὑπελοισιν κατεχέτο μίσγαναι. τ. λ. J. M. G.

8. Πολιτικὴ μορὴ εἰδωλόν] Vide Plat. Gorg. 287. E. F. & Quintilian. II. 15. p. 105. quem lege. M. du S. Πολιτικὴ μορὴ εἰδωλόν] Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus 2, 15, 25. ubi Platoniam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligen-

vinculis, ut illi qui libenter scalpunt scabiem: & illa cura jucunda illi videtur, & vehementer sibi placet, si dicatur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quaerit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante pedes. Nam caeterarum rerum caussa nihil puto mihi obijciat, quasi hac veste Graeca detracta, Barbaricum sibi, ipse Barbarus cum videar, induerim. Injustus enim fuisset, si talia contra leges in ipsum designasset, & patria illum veste spoliasset. Causam dixi, ut potui. Vos vero similem superiori ferte calculum.

35. MERC. Vah ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem ejusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertusum omnibus iste fert

γῶν, καθάπερ οἱ ἡ ἴδραν ἡδὲ καὶ κλέμεται, καὶ τὸ φρόντισμα ἡδὲ αὐτῶ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἢν λέγει, ὡς ἔπαντος ἀνδρὸς ὅτι συνιδεῖν αὐτῶν ἴδραν ὅξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμῶ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερά ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῦ ποδοῦν ἔχοντα. ἐπεὶ τῆς γε ἄλλας ἔνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς δοιμάτιον τῆτο τὸ Ἑλληνικὸν περὶ πάσας αὐτῶ, βαρβαρικὸν μελεέδουσα. καὶ ταῦτα βάρβαρον αὐτὸς εἶναι δοκεῖ. ἡδίκησεν ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν ὡς βαρβαρικῶς, καὶ ἡ πάτριον ἐσθῆτα λαποδυτῆς. ἀποβλέγεται ὡς δυνατόν ἐμοί. ὑμεῖς δὲ 25 ὁμοῖαν τῇ πάλαι ἡ ψῆφον ἐνέγκατε.

E P M. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖν ὁ πάλαι ἔδεν νῦν ὁμόφρονας ὅτιν. ἀμέλει τῆτο ἔθῃ ὅτι, καὶ πᾶσι ἡ τετυπημένην ἔτῃ φέρει, καὶ μὴ πάλαι σαίλο

k 'Οξυδορκεῖ' 'Οξυδορκεῖ Fl. S. & marg. At. Ceterae sex 'Οξ—ορκεῖ. l Ta] Οὐ τὰ marg. At. m 'Ερμῆ' H. Fl. Vulgatum firmat P. n Φῆμι] Nihil mut. Fl. o Καὶ μὴ πάλαιτο. Μὴ πάλαιτο ταῦτα, sine x. P.

16. Τα πρὸ τοῦ ποδῶν] Τὸ τ' ἐπὶ τῆς τοῦτο ἰδέσθαι, ὡς ἰδέσθαι ἐκείνῃ ἀπὸ τοῦ ποδῶν εἰς ὅλα τὰ τ' φασκίαι. V.

19. ἡ δὲ δοιμάτιον τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φησὶ ὁ τ' λέγων ἀνδρὸς ὅτι δισμυλόμενος. ὁ γὰρ φησὶ, ὡς Σαρδ. ὅτι βαρβαρικῶς τὴν λέξιν ἐκιδέσθαι τὸ λόγῳ, βαρβαρικῶς αὐτὸν ἀφελῶν ὅτι σολοικισμῶς, ἀλλὰ τὸ πρὸς αὐτὸν διέτρεψα τῇ λέξει Πλατωνικῶν τρόπων. V.

* Πρὸ] Sic rescripti, cum πρὸς editum legerem. J. F. R. + 'ὅτι δοιμάτιον] Aliiter lectum autē; sed ad Lucian. accommodavit M. d. S.

ter composuimus.

10. Αἰπτολογῶν] Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adjecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quemdam Codicem. Αἰπτολογῶν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praestat.

16. Αποβλέπει] Lege αὖν βλέπει. F. G. Αποβλέπει] Non male Gajet. conjecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatum servare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro οὐκ ἀντὶ τοῦ ποδῶν, i. e. ad quavis remotiora, & sic oppositio τῇ πρὸ τοῦ ποδῶν quaedam adparet, major tamen & convenientior futura, si ἀποβλέπειν vel αὖν βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare

20. Τὴν τετυπημένην ἔτῃ φέρει] Ἐπὶ τῇ διαζευκτικῇ δὲ ψῆφῳ ἐπὶ τῇ πάλαι, ὡς πάλαι, ὡς δὲ τετυπημένη. ἰδέσθαι δὲ τὰς ψῆφους ὡς πάλαι, τὰς ἐπὶ τῇ τετυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῇ κατὰ Τιμάρχου τῇ τῇ τετυπημένην ἀξίῃ Τιμάρχου δοῦναι. ὁ γὰρ ὅτι ἐν ῥαδικῇ οὐ λόγῳ αὐτῶ ἀπὸ τοῦ, ἀλλ' ἐν πᾶσι ἐπὶ τῇ τῇ Τιμάρχου ταύτῃ δοῦναι αὐτῶν. V.

+ Δισμυλόμενος] Sic rescripti Idem ex V. & C. quibus διμυλόμενος editum offenderet.

huic solet, & ideo alas etiam addit, ὡς ἀεροβατόντες, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33.

Ibid. Τα πρὸ τοῦ ποδῶν] Plat. Phaedr. 344. G. H. M. d. S.

28. Αμέλει τούτῃ ἔθῃ ἐστὶ, καὶ πᾶσι τῇ τετυπημένην ἔτῃ φέρει, καὶ μὴ πάλαιτο φησὶ τὸς ἀρτίους] Αμέλει τούτῃ ἔθῃ ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τῇ τετυπημένην ἔτῃ φέρει, καὶ μὴ πάλαιτο φησὶ τὸς ἀρτίους. Calculi autem pertusi, sive ψῆφοι τετυπημένοι in judiciis condemnatorii. Αἰσχίνης contra Timarchum, & plane pleneque Scholiastes Demosthenis Ὑπὲρ Περικλέους in orationem ejus contra Timocratem.

29. Τὴν τετυπημένην] Calculum condemnationis. De his calculis copiose Scholiast. Aristophan. & Florant. Christian. ad Vesp.

σαίλο Φθονῶν τοῖς δαίμονις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν
ἀπὶ τῆς ἀγαθῆς τύχης αὔριοι δὲ τὰς λοιπὰς
δικάζομεν.

calculum, nec desierit optimis quibusque
invidere. Sed vos quidem discedite nunc
feliciter. Cras judicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ
ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑ-
ΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE
ARTEM ESSE PARA-
SITICAM.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

TYCHIADES ET PARASITUS.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

TYCHIADES.

ΤΙ ποῦ δὲ ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι
ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δούλοι, τέχ-
νῃ ἕκαστός τινα ἐκτίσαν, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ-
εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ὅμοιος,
ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' ἧς ἂν τι ἢ αὐτὸς σπό-
ναιο, ἢ ἄλλω μελαδότης; ΠΑΡ. Πῶς τῷ-
το ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδης, οὐδὲν οἶδα. πε-
ρὶ δὲ σαφέστερον ἐρωτᾷ. ΤΥΧ. Ἐστὶν ἢ
τινα τυγχάνεις ἐκτίσμεν τέχνην, οἷον
μουσικὴν; ΠΑΡ. Μὰ Δία. ΤΥΧ. Τί δὲ,
ἰατρικὴν; ΠΑΡ. Οὐδὲν ταύ-
την. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ.
Οὐδαμῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ρητορικὴν; Φι-
λοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον
καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶ-

Quid tandem igitur est, Simo, quod
alii homines, liberi pariter ac servi,
artem unusquisque aliquam norunt, per
quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero,
ut videtur, opus habes nullum, unde vel
ipse juveris, vel alii quidquam impertias?
P A R. Quid sibi haec tua, Tychiade, in-
terrogatio velit, nondum intelligo. Stude
ergo interrogare apertius. T Y C H. Estne
ars, quam tu forte noris? verbi causa mu-
sicam? P A R. Non, per Jovem. T Y C H.
Quid vero, Medicinam? P A R. Neque
dum hanc. T Y C H. Sed Geometriam?
P A R. Nequaquam. T Y C H. Quid igitur?
Rhetoricen? A Philosophia enim tantun-
dem abes, quantum abest pravitas. P A R.
Equidem si fieri posset, longius etiam, ab-
esse

ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τῶν πάντων ἐκτιμωτάτων ὁ λόγος, καὶ
τοσαύτη πλὴν, ὅση ἐν γελωτάτοις εἶναι ὑποδοχεται. G.
10. Μὰ Δία] * Ἡ δὲ μουσικὴ συναπακρουμένη ἔχει τὴν
ἀρετήν, καὶ οὐδὲ προσκυμνᾷ. V.
15. Ἐγὼ μὲν εἰ οἶόν τε εἶναι] Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατὸν κακόν
με εἶναι, πλεον, ἢ σὺ φῆς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φησὶ
δὲ ἱμνωτὴν ἐν χερσὶν ἢ ἐν δακτύλῳ. ὡς μὲν ἀγνοοῦσι μοι τῷ-

σο δυνατὸν ἐκτιμῶν, καὶ ἄλλ' ὡς οὐδὲν ἐν σιμωνοῦ ἱπὶ (τῷ
κακὸς εἶναι. ἢ ὅπως ἀπλούτῳ, ἢ γὰρ μὲν, εἰ ἂν τι εἶναι
βούλομαι, καὶ πλεον ἀπέχων βούλομαι, ὡς μὲν δὲ ὅπως
παρέχων ἀγνοῖαι, ὅπως μὲν τις τοῦτο ἐκτιμῶν, ἀλλὰ
πραγματικῶς ἀλλοτρίῃ ἐκ τῆς ἐκείνου γιγνώσκων τὸ τοιοῦτον ἐκ-
τιμῶν ἐκτιμῶν, καὶ πλεον τὸ παρὰ σοὶ δυνατῶς. V.

* Ἡ δὲ μουσικὴ] Ταῖς ἀρτέσις Solanus dederat; bene qui-
dem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum
recipere. J. F. R.
† Προκυμνᾷ] Ita inveni. Alias ἀπρόκρυπτος rectius, ut Schol.
hinc decimo ὑποδοχεται recte scribebatur. Sed in his auctoribus

auctoribus etiam Edd.
† Ἀλλ' Ἀλ' legebatur in Edd. πλεον
§ Τῷ Sic bene dedit Idem, cum eaderet τὸ κακὸς
¶ Δακτύλῳ Δακτύλῳ edita. Δακτύλῳ V. Δακτύλῳ C.

J. F. R.
M. du S.

ΤΥΧΙΑΔ. ΚΑΙ ΠΑΡΑΣ.] Inscriptio Editionis Basil.
στὴ Τυχιάδης καὶ Πάρασιτος. In aliis Edd. personae non

additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. J. F. R.
1. Σίμων] Σίμων ὁ Πάρασιτος. F. G.
4. Καὶ

esse optem. Itaque noli putare te hoc mihi obijcere tanquam ignorantem. Ajo enim malum me esse, & pejorem etiam quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem: sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas. PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum. TYCH. Cujus igitur alterius? PAR. Cujus? Praeclaræ, ut ego puto, quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; quamquam verbis non habeo tibi dicere. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem nre aliquam scire, nec eam ob causam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies. TYCH. Sed *moram* non sustinebo. PAR. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impeditis. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; *ut etiam* insaniam illam in causa esse puta-

μαι, & πλεον. ὅτε μὴ ὀδύνη τὸ κατὰ πρῶτον ἀγνοῶντι ἐνιδίῃσαι, Φημί γὰρ καλὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲ ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες ἀλλ' ἐμέγιστον αὐτῶν καὶ δυσκολίαν τῇ δὲ δημοτικῶν τίνα, τεχνικὴν, ἢ σκυλολομικὴν; καὶ γὰρ ὅδε τὰλλα ἔσας ἔχει σοι, ὡς μὴ καὶ τοιαύτης ἀν' ἀδελφῆς τέχνης. ΠΑΡ. Ὅρθως λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ. ὅδε γὰρ τῶν ἐδεμῶν ἐπίσημων εἰμί. ΤΥΧ. Τίνων ἐν ἑτέρας; ΠΑΡ. Τίνων; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἢ εἰ μάθεις, καὶ σὲ ἐπαινήσω οἶομαι. ἔργῳ μὲν ἐν καλοῦσιν Φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτων; ΠΑΡ. Οὕτω μοι δοκῶ τὴν αὐτὴν ἐκμεμελεῖσθαι λόγους. ὅτε ὅτι τέχνην μὲν τίνα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γινώσκων, καὶ μὴ ἀλλ' αὐτὸ χαλεπῶς μοι ἔχειν ἢ τίνα δὲ, ἀδελφῆς ἀκούσθαι. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέχομαι. ΠΑΡ. Τόγε τὴν τέχνην ὅσον ἀνέχομαι ἴσως φανείται σοι ἀκούσθαι. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἀλλ' αὐτὸ σπουδάζω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαυτίς, ὦ Τυχιάδῃ. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μή τις ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κατὰ εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίη ἀν; ΠΑΡ. Ἐγώ γε εἰ δὲ σοὶ μαίνεται, δοκῶ, τῷ μὴ δεινῶν ἄλλῃ ἐπίστασθαι τέχνην αὐτῶν αἰ-

a Δόξαι] Δοκῶ P. minus recte. Nil a vulgato abit Fl. b ἔχει σοι] ἔχομαι P. male. ἔχομαι ὡς P. ἔχει σοι recte Edd. Fl. γ &c. c Καὶ σοὶ] Δὲ καὶ Fl. d Τόγε] Τότε male Fl. e Παράδοξον] Ὅτιον Marcil. Non comparet in Edd. neque Codd. f Ταύτων] Abest a Fl. g Μηδμίαν] Ita P. Μη δὲ μίας γ. Fl. H. B. E. Ald. S.

4. Καὶ ἄλλοι χρίσιν] Plato in epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ καί ποτε δὲ τι ἐνθυμῶν, ὅτι ἑκάστῳ ἡμῶν ὅσα αὐτῷ μόνῳ γίγνεται, ἀλλὰ τὴν γενέσθαι ἡμῶν τὸ πατρὶς μοιρεται, καὶ δὲ τι αἱ γυναῖκες, τὸ δὲ τι αἱ λαοὶ φιλοῦσι. G.C.

10. Μουσικῶν] Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur juvenes Athenis. Lucian. in Gymnas. G.C.

Μουσικῶν] Vid. Plinearch. de Musica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep. γ. F. R.

16. Δόξαι] Sic max c. 2. & supra Icar. c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. At. adscriptum Fl. Δοκῶ. Falso, si Florentinam inquirat: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem δόξα cum cert. habet. γ. F. R.

36. Τόγε τὴν τέχνην παράδοξον] Τόγε τὴν τέχνην ὅτιον παράδοξον. Th. M.

αἰτίαν εἶναι μοι ^a ἢ μαῖαν δόκει, καί με
^b ἐγκλημάτων ἤδη ἄφίει. Φασὶ γὰρ ἢ
 δαίμονα ταύτῃ τὰ ἢ ἄλλα χαλεπὴν
 εἶναι τοῖς ἔχουσιν, ὡς αἰτιᾶς δὲ τῆς ἀμαρ-
 τημάτων αὐτῆς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ
^c παιδαγωγὸν τῶν ἀναδεχομένων εἰς αὐ-
 τὴν τὰς αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκ ἔν, ὦ Σίμων,
 ἢ παρασιτικὴ τέχνη ὅτι; ΠΑΡ. Τέχνη
 γὰρ καλὴ ταύτης δημιουργός. ΤΥΧ. Καί
 σὺ ἄρα ὡς αἰτῶ; ΠΑΡ. Πάνυ ἀνείδι-
 στας, ὦ Τυχιάδης. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυ-
 θρίας, ὡς αἰσίων σαυτὸν ^d καλῶν; ΠΑΡ.
 Οὐδαμῶς, αἰχουνομένη γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοι-
 μι. ΤΥΧ. Καί γὰρ Δία, ὅποτε σε βυλώ-
 μεθα γνωρίζειν τὸ ὅτι ἐπιταμύων ^e τῷ, ⁶⁰
 ὅτε χρήσοι μαθεῖν, ὁ ὡς αἰτῶ; δηλονότι
 φήσομεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον ^f τὸ το
 λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν.
 Χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ ἔδεν τι ἦτιον, ἢ Φειδίας

to, quod aliam nullam artem novi; & citi-
 minibus me jam absolve. Aiunt enim Deam
 illam, *Insaniam*, gravem caeteroquin esse
 se habentibus, sed excusare illorum pecca-
 ta, quorum causas, magistri aut paedago-
 gi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur,
 Simon, Parasitica ars est? PAR. Ars quip-
 pe. Et ego illius auctor, TYCH. Et tu
 Parasitus ergo? PAR. Egregie vero male-
 dixisti. TYCH. Sed non erubescis, cum
 parasitum te vocas? PAR. Nequaquam:
 sed si non ita me vocarem, erubescerem.
 TYCH. Et, per Jovem, si designare te
 velimus eorum alicui, qui te non norunt,
 isque cupiat nosse; nempe dicemus, Para-
 situs? PAR. Multo magis *designaveritis*
 istuc dicentes, quam si Phidiam *vocetis* sta-
 tuarium. Nec minus enim ego hac arte,
 quam

^a Τὴν μαῖαν] Nihil mutant Edd. ^b Ἀφίει] Ἀφίστις Fl. Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίει marg. At.
^c Παιδαγωγόν] Πατέρα P. ^d Καλῶν] Ἀποκαλῶν marg. At. & P. Nil mut. Fl. f. P. & c. ^e Τῷ] Sic dedi
 ex Fl. T. cett. ^f Τούτο λέγοντες] Λέγοντες τούτο Fl.

49. Παρασιτικῇ] Ἀπολύν. P.

55. Πάνυ] Ἐφαίνε. P.

46. Τὴν μαῖαν] Τῆς μαῖας. Patet illo scilicet sequen-
 te, ἀναδεχομένη εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. Th. M.
 Τὴν μαῖαν] Ingeniose sane, ut hujus scriptoris o-
 mnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi con-
 tenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed
 & universarum ac singularum artium praestantissi-
 mam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus
 est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere
 artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiti-
 cam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis
 tandem, nisi furens, Parasiticam appellavit artem?
 Respondet Parasitus cap. 2. Ἐγὼ γὰρ εἰ δὲ σοι μαῖαν εἶναι
 δοκῇ τῷ μὴ δὲ μάαν ἄλλω ἐπίστασι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν
 εἶναι μοι τὴν μαῖαν δόκει, καί με τὸ ἐγκλημάτων ἄφίει.
 Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens pag. 140.
 edit. Amst. τὴν μαῖαν. Neque id, quod ille vult, pa-
 tet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium.
 Post δὲ τοῦτο posito commate, haec verba ita redde: Si
 autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse
 causam, quod aliam artem non calleam; quare omni
 tua culpa libera. Quoniam nempe infania omnem
 culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequi-
 tur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μαῖαν) &c. Patet,
 haec omnia ad μαῖαν esse referenda, quae furentes
 reddit inculpabiles; ut quae hominum mentes tam-

quam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem
 culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae
 discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros
 est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Pa-
 rasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*,
 inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non norit*,
significare, appellabimus te Parasitum. Respondet il-
 le: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματο-
 ποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ ἔδεν τι ἦτιον, ἢ Φειδίαν ἔχοντα
 τὸ Διῶ. Planum est, haec verba esse mutila, & exci-
 disse tale quid, quale Interpres, qui hiatum lenit,
 addidit: sive χαρίσασθαι αὐτῷ, sive aliud. Sed hoc vero-
 simile est, primo quia facile ob affine verbum potuit
 esse praetermissum: dein quia statim quoque ita se-
 quitur, Καὶ μὲν δὲ τοῦτο πολλὸν χαρίζομαι, *si ad me scri-
 batur, dicas: ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ὃς Διῶν ἐννεύσας*
 ΦΙΛΟΣΟΦΩΙ. Commode ergo ita supplendus est hic
 locus, Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, Φειδίαν ἀγαλ-
 ματοποιόν, χαρίσασθαι αὐτῷ. Rem mihi feceritis multo
 gratiorem, me sic nominantes, quam statuarium Phi-
 dian.

51. Παιδαγωγόν] Si verum est, ut sapientissimum est,
 potentiora esse postponenda, omnino *parata* recipien-
 dum ex P. Et *Obispoenus* magistrum atque auctorem
 vertens, videtur eo adluisse, sed nescio unde habue-
 rit.

quam suo ille Jove, gaudeo. ΤΥΧΗ. 65 χαίρει τῷ Διί. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι
Atqui illud mihi consideranti multus eru- σκοπῶντι & παροῖσαι γέλωτος πᾶμπολος.
pit risus. PAR. Quid? ΤΥΧΗ. Si epi- ΠΑΡ. Τὸ παρὶον; ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ὀπίστο-
stolis in summo, uti moris est, inscriba- λαις ἀναθεῖν, ὡς τῶν ἐπὶ, ὀπιγράφομεν Σί-
mus, *Simoni Parasito*. PAR. Atqui gra- μωνι παρασίτω. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ.
tius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* 70 μαῖλλον χαρίζοιο, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων Φι-
inscribas, *Philosopho*. λосоφῶ.

3. ΤΥΧΗ. Verum tu quomodo vocari
gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda
etiam absurda reliqua. PAR. Quae ergo? ΤΥΧΗ. An hanc etiam in reliquarum ar- 75 μῆν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτῃ ταῖς ἄλλαις
tium numero ponemus? ut, cum interro- τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπιδᾶν πω-
gaverit aliquis: Qualis haec vel illa ars sit? θάνηται τις ὅποιά τις αὐτῇ τέχνῃ ὅτι;
respondeatur, Qualis Grammatica, Medici- λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρα-
na, Parasitica. PAR. Equidem, Tychia- σιτικὴ. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὡς Τυχιάδῃ, πο-
de, multo hanc magis quam ullam aliam 80 λὺ μαῖλλον ταύτῃ, ἢ τινα ἐτέραν τέχνην
artem dixerim. Si vero audire tibi placet, Φαίην ἂν· εἰ δὲ σοι φίλον ἀκέειν, καὶ ὅπως
quomodo istud ita putem, dixero, licet οἶμαι, λέγοιμι ἂν, καὶ τῶν πάντων
ἂν,

g. Προῖσαι] Sic etiam Fl. cum cett.

rit.

60. Τῷ] Abjēci accentum cum Fl. ut pateat pro
vni accipiendum, quod alibi jam plus decies habui-
mus, & ne mea repetam, vid. Hemst. ad *Prometh.* c.
7. p. 33. b. T. I.

62. Παλὺ μαῖλλον ταῦτο λέγοις] Non damno equi-
dem supplementum illud χαρίσασθαι sed opus illo esse
non arbitror, cum λῶν τῷ κοινῷ intelligi ex praee-
dentibus possit, γινώσκεις.

Ibid. Ταῦτο λέγοις ἐμῷ] Verbum hic deesse videtur,
εὐμενέει, aut simile.

Ταῦτο λέγοις ἐμῷ] Vid. *Jenss* notam praemissam,
qui posthaec verba, χαρίσασθαι ἂν vel simile
quid excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atti-
cismus sit, (ut revera est) participii pro subjunctivo
vel imperativo? Ita enim praefatus *Epietetus* Sent. 52.
p. 116. Ed. Rel. Ubi, cum nihil praecedat quo refe-
ratur, sic incipit novam sententiam: Τὸς δυσχερὲς δὲ
φιλοσόφους εἰς μῖσος ἀγορεύει, οὗς ὁ δοκεῖ κατὰ φύσιν εἶναι
εἶναι &c: quod ibi recte convertitur: *Molestos autem
philosophos in medium producamus*, &c. quae legens vi-
debis, non etiam sequi verbum quo nominativus par-
ticip. referatur. Sic σφίγεται; pro σφίγγεσθαι &
simil. crebro *Aret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editio-
ni *Haereticis* subjunctam, p. 359. a. Quamquam ge-
nitiv. particip. pro tercia imperativi frequentius oc-
currit, de quo supra ad *Jov. Triz.* c. 12. Adde *Cl.
Maist.* de *Dialect.* p. 66. & 79. ubi etiam nominati-
vum partic. cum αἰς, ex *Sophocl. Oed. Tyr.* 551. Οἷον
αἰς ποιεῖν, pro ποιῶσι. Et ex *Xen.* p. 437. οἱ πα-
ροῖστές. prodiderunt. Multos alios usus in participiis

adferre liceret, si tempus sinneret, sed *Luciani* hoc
que ac *Epieteti* revera pro imperativo & subj. exponi
possunt simpliciore multo ellipsi, quam si χαρίσασθαι
an suppleas, verbum αἰς tantum intelligendo, ut ἄ-
γεις sit λέγοις ἔστ. Veluti *Phaenogenius*, notante *Maie-
taire*, p. 66. ἀγχιλλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγιλλόντων.
Cumque genit. partic. pro tercia imperativi occurrat
frequentissime, quid miramur, si & nominativus pro
secunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro in-
finitivo rariore etiam structura *Thucyd.* I. §. 121. f. p.
78. pr. ἡμῶν δ' ἐπὶ τῷ τιμαριούδῳ τοὺς ἰχθύους, quod
Schol. notat pro τιμαριούδῳ positum. Nam alias prae-
misso verbo alterum in participio poni millies, id hic
non agimus, quia tum alia est ratio.

63. Ἀγχιλλοποιεῖν] Vid. *Jenss.* De *Jove Olympio*
supra passim dictum est.

66. Προῖσαι] A futuro *Aeolico* προῖσαι, προῖσμαι,
προῖσαι, προῖσαι, προῖσαι. An ab οἶσαι, οἶσαι, πῖσαι
la placet. Τὸ ἔω, ἔω triplex videtur. ἔω, ἔω, οἶσαι
Ab ἔω, οἶσαι ἔω, οἶσαι ἔω &c.

70. Δίῳ — φιλοσόφῳ] *Dion Alexandrinus* natio-
ne, praecipuum in philosophia laudem est consequu-
tus. *Suid.* *Philost.* & *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in
Peregrino.

Δίῳ] Vide *Cogn.* Not. & *Man.* c. 17. Periceta *Pla-
tonis* epistola septima facile, credo, necum senties *Dio-
nysum* hic, non *Dionem*, a *Luciano* scriptum fuisse.

81. Ὅπως οἶμαι] Vett. Codd. inspiciendi. F. G. Ni-
hil varietatis invenio, nec delidero. Si cum *Obso-*
male vertas, ut arbitror fore, καὶ abesse possit (etiam fac-
pe

• ὅν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ὅτι τὴν παρ-
σκευασμένην ἔδωκεν. ΤΥΧ. Εἰ δὲ σμικρὰ
• δὲ τοῖς ἀληθεῖσι δόξαι. ΠΑΡ. ἴδι δὲ
πρῶτον πρὸ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκῇ, ἥτις
ποτὲ ὅσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν.
ἔτι οὖν ἔπαυσα καὶ αὐτὸν καὶ τὰς κατ'
εἰδὼς τέχνας, εἴπερ ἄρα ὁρθῶς μετέχοιμεν
αὐτῆς. ΤΥΧ. Τί ποτ' ἔνι τῇ τέχνῃ, ὡς
• ὅτι τῆς τέχνης; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν ἔνι. ΤΥΧ. Μὴ
τοῖνυν ὅλκιμ' ἀντιπρὸς αὐτῇ, εἴπερ οἶδα.

ΠΑΡ. Τέχνη ὅτιν, ὡς ἐγὼ ἀφ' ἑμῆς

non omnino, ut modo dicebam; ad hoc
ulla ex parte paratus. TYCH. Dic. Pa-
rum vero veritatis intererit. PAR. Age er-
go, primum de arte, si tibi videtur, quae
tandem sit genere, videamus. Sic enim af-
sequamur forte etiam artes speciatim: si
quidem recte illius participes sint. TYCH.
Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videli-*
• cet. PAR. Omnino equidem scio. TYCH.
Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem
nostri.

4. PAR. *Arts*, ut memini ex homine
do-

a ὅτι [Ὅπως ἔνι Fl. b Οὐδὲν] Sic Solan. rescript. ex Fr. Οὐδὲν erat in cett. Personas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. Fl. hic
omissit, ab ἔδωκε novam periodum incipiens. c Δι' αὐτῶν ἀληθεῖσι δόξαι, ἀλλ' ἂν δὲ ἔνι P. d ἴδι [ἴδι male
J. e ὡς ἐπ' αὐτῇ] Poll. An ὅτι? Nū mutant Fl. Fr. J. &c. f ὅτιν [ὅτιν Edd. antea male.

pe παλαιῶν, v. infra ad c. 28.) At si cum Bened. ve-
rius: *etiam quod sentio, dicam*, neque abundabit καὶ,
neque in ἔπος quidquam vitii latet, pro quo forsitan ἔνι
quaesivit Gajetus. Sed vid. de *ἔπος*, infra c. 9. & 32.
Et notam Solani T. I. Tim. §. 48. No. 89. J. F. R.
84. Οὐδὲν] Ita Fr. sola. Reliquae omnes ἔδωκε. Fl.
cum sequentibus jungit, omisissis Tu. & Παρ. M. du S.
Οὐδὲν. ΤΥΧ. Εἰ δὲ] Primo illud admonendi sumus,
vocabulum ἔδωκε, Attica ratione abundare. Deinde in
personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic co-
haerant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem
difficultatemque huic loco objecisse videtur, non con-
coquo, & dedisse Lucianum arbitror ἔνι, quod et-
iam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.*
Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, si-
ve paratus sis, si-ve minus.

J. M. G.
Οὐδὲν] Non valde repugnavi Solano ἔδωκε rescribenti,
quia vix aliter solet Noster: alioqui perinde esse, ne-
scio num operae fuerit probare. Sed quia Phrynich.
p. 76. negat ἔνι recte dici pro ἔδωκε, alique ἔνι
Aeolicum esse ajunt, nonnullos auct. subjungam, in
quibus ἔδωκε, μὲν & ἔνι invenio, qui tamen Attica
magis quam Aeolica dialecto scripsere. Οὐδὲν bis apud
Dion. Hal. VII. p. m. 472. 16. atque alibi passim. Οὐ-
δὲν Diod. Sic. II. c. 19. v. 36. Οὐδὲν idem III. c. 57.
v. 65. Μὲν Aristot. I. Pol. c. 8. εἰ ἔνι ἢ φύσις μὲν
καὶ ἔνι πρὸς τῷ. Quamquam ibid. c. 4. ἔνι ἢ ἔδωκε.
Sed eod. lib. c. XI. post med. ἔνι ἔνι ἐπὶ ἀλλοτρίῳ.
cap. 12. σκεπτόμενος δὲ ἔνι, ἔδωκε ἢ ἄλλοι τυγχάνει. At
ἔδωκε rursum L. 2. c. 3. & μὲν ibid. med. Item de
Coelo L. I. c. 5. med. Ἀφ' ἑμῆς δὲ ἔνι, & sic per-
petuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. & in Ana-
lyst. quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam
videatur differentia intercedere inter ἔνι & ἔδωκε,
quam tamen nimiam faciunt commentt. ad Phrynich.
quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex
ἔνι ἔνι, alterum ex ἔνι ἔνι sit confutatum, nam & ἔνι ἔνι,
ad majorem forsitan emphasin scribi qui nescit, ad-
eat Mollium ad Long. Enst. p. notarum 52. Sed suffi-

cit hic ostendisse Atticis scriptoribus utrumque adhi-
beri. Sic μὲν rursum Diod. Sic. I. c. 22. pr. & IV.
c. 44. pr. Οὐδὲν καλῶς, & saepe alibi. Epiθ. Man. c.
29. Ibid. c. 36. f. ἔδωκε ἔνι. Lenius Scholiast.
Aristoph. quem indicat Maistre. de Dial. p. 2. ἔδωκε e-
legantius esse, quam ἔνι. Unum ἔνι addit hic ex
Gen. XXXI. 44. cui itaque superiora illa addi pote-
rent, item duo tria alia quae Haeschel. ad Phryn. l. c.
ex LXX. & Athen. profert.

J. F. R.
Ibid. ΤΥΧ.] Tychiadis personam quidam loquentem
inducunt usque ad verbum ἐπὶ αὐτῇ. Aliter tamen
omnes editiones, aliter Interpretes.

J. B.
Ibid. Εἰ δὲ σμικρὰ δὲ ἀληθεῖ δὲ ἔνι δόξαι] Ita hunc
locum refinximus, partim auctoritatem secuti Fl. Ed.
& P. nomina personarum hic in editis addita omit-
tentium; partim ex conjectura. In Impressis enim
legebatur ἔδωκε. ΤΥΧ. Εἰ δὲ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθεῖσι δόξαι.
ΠΑΡ. In P. vero, ἔδωκε εἰ δὲ σμικρὰ δόξαι, ἀλλ' ἂν δὲ
δόξαι.

M. du S.
85. Τοῖς ἀληθεῖσι δόξαι] Εἰρηκῶς dictum. F. G.
89. Μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox
sequuntur, si δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἢ ὁριστικῶς
π. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dici-
mus, legendum esse μετέχοιμεν. Quod verbum in με-
τέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπα-
κολουθήσαμεν vellent. Equidem certam puto hanc
emendationem.

J. M. G.
90. ὡς ἐπὶ αὐτῇ] Mallem εἰ ἐπὶ αὐτῇ. M. du S.
ὡς ἐπὶ αὐτῇ] Negaverat supra Parasitus se Philoso-
phiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychia-
des, & frustra ab eo expectari definitionem indicat.
Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in
verhione adjeci.

J. M. G.
93. Τέχνη ἔστιν] In Parasito definitio artis habetur:
τέχνη ἐστὶν ὁρμητικὴ καὶ καλλιπρεπὴς συγκοινωνία πρὸς
τι τὴν εὐχρηστον ἢ τὴν βίαν. Sic scribe partim ex
edit. Florentina, partim ex Mf. Interpretes verterunt:
Arts est quae constat ex perceptionibus consentientibus &
coexercitationis ad finem vitae utilem. Ubi est in Grae-
co

docto audire, constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem. TYCH. Ita, ut recte ille dixit, retulisti. PAR. Si vero omnia haec convenient in parasiticam; quid aliud ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec ut vitiosae cum pulsantur

νύω, σοφῶ τινος ἀκύντας, σύστημα δ' ἐκ καλλιῶν ἐγχειρημάτων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον ἢ ἐν τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὁρῶς ἡ ἐκείνῃ γε εἰπόντῃ, ὅπως ἀπερημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τῶν ἀπάντων ἡ παρασιτική, τί δὲ ἄλλο ἢ ἡ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ ὅπως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἑκάστον τοῖς ἡ τέχνης εἰδῶσι ἐφαρμοζόντες ἢ παρασιτικήν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν, ἢ ὁ θεὸς αὐτῆς λόγῳ, ἢ ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ ποιηταί

g 'Εκ καταλήψεων] Restitut. ex Fl. quae quidem junctim ἐκκαλῶ. Discretim S. & marg. AW. 'Εγκαταλήψων Edd. vulgo male. 'Εκ καταλήψεως συγγραμμάτων G. h 'Εκείνῃ γε εἰπόντῃ] 'Εκείνῃ γε ὡς ἔστι Fl. i Τῆς] Abs est a Fl. k 'Αλλὰ μὴ] Et haec omittit Fl.

5. Μὴ καθάπερ αἱ ποιηταὶ χύτραι] Πλειστάξι 'Αδελφῶς ἢ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρὸν' ἔχει γὰρ κατὰ τὴν

κοινὴν χρῆσιν ἢ μίαν ἀπαγόρευσιν, ἥτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δεύτερα. V. (Γραι. ἀλλὰ μὴ &c. G.)

co consentientes. Dein quid Latinis sint coexercitatae nemo dixerit. Verre: *Ars est corpus perceptionum*, quae exercitae sunt ad quandam utilem vitae finem. sic contra ἀσυγγνωστοὶ καλλιῶν sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. J. G. G. 94. 'Εγκαταλήψων] Quidam ἐκ καταλήψεων, ut posita.

'Εκ καλλιῶν] Ut Fl. Ed. & S. c. 6. & 8. In reliquis enim ἔγκαταλήψων i — uti & in P. & C. Vid. Quintil. II. 17. p. 116. i. M. du S.

'Εκ καταλήψεων συγγραμμάτων] Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio quam secundo casu, & ubi separari ἢ ἐκ possit, legi ἔγκαταλήψων vel ἔγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios codices, qui habeant ἐκκαταλήψων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἔγκαταλήψων vel similis: licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἔγκαταλήψων quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constet. De usu vocis καταλήψων in artis definitione add. Spanhem. & Kestnerus ad Aristoph. Neph. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintilianus 2, 17, 41. nisi quod perceptiones hic admitti pro praepositionibus, quibus libros Fabii obsederunt: & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare quae cautiore est. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod consentientes sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, com- Tom. II.

pages forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. corpus. J. M. G.

'Εκ καταλήψεων] Sic mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἔγκαν. quare & hic ita restitui. In marg. A. Wesselinganae additum etiam erat, „legendum ἐκ καλλιῶν, vid. Commentarium Hermogenis fol. 2. „ ubi per definitio explicatur. Sed addamus quae L. Bos Obs. Crit. p. 77. contra Graevium notavit: „ Carpit Cl. Graevius versionem Latinam, — At In- terpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem, nem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, & coexercitatae habet in In- stit. Orat. L. II. c. 18. (lege c. 17.) siue ille, inquit, „ ab omnibus fere approbatus finis observatur; artem „ constare ex perceptionibus consentientibus & coexerci- „ tis ad finem utilem vitae. ubi in marg. Edit. Basil. „ notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγ- „ καταλήψεων ἐγχειρημάτων (alii ἐκ καταλήψεων συγ- „ γραμμάτων) πρὸς τι τέλος εὐχρηστον ἢ ἐν τῷ βίῳ. „ Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Ar- „ midorus Oneir. IV. 3. & Schol. Aristoph. ad Nubes, „ pag. 143.

5. Αἱ ποιηταὶ χύτραι] Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur: ita homines ex sermone; huc allusit Pers. Sat. III.

— — sonat visum percussa maligne,
Respondet viridi non colla fidelia limo,

Et rursus in Sat. V.

— — pulsu dignoscere cunctas
Qui solidum strepet & picta secloria lingua.

○○○○○

G. C.
G. M.

καὶ χύτραι ἀφαιρῆναι, μὴ ἰσαθρὸν
 ἀποφθέγγῃ. δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτῃ
 ὅσοι καὶ πάσαι τέχνη, σύστημα ἑκ
 καλλιψείων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 ἀφαιρῆναι ὅστις ἀνὴρ ἐπιτήδειος γένοιτο τρεῖς
 φαν αὐτόν, καὶ ὅτῳ παρασιτεῖν δεξάμε-
 νος, οὐκ ἀνὴρ μέλαγροί. ἢ τὸ μὲν δεγυρο-
 γνάμονα τέχνην τὰ φησόμεν ἔχειν, εἰ-
 περ ὁπίσθιο ἀφαιρῆναι τὰ τε κίβδη-
 λα τὴ νομισμάτων, καὶ τὰ μὴ ἑταῖον δέ
 ἀνευ τέχνης ἀφαιρῆναι τὰς τε κίβδηλας τὴ
 ἀνθρώπων, καὶ τὰς ἀγαθὰς, καὶ ταῦτα, ὅσοι
 περ τὴ νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἢ μὴ
 φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μάλιστα ταῦτα καὶ
 ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καλαμέμφει, λέγων
 Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸ κακὸν διειδέναι,
 Οὐδεὶς χαρακτὴς ἐμπεφυκε σώματι.
 ὅ δ' ἡ καὶ μείζων ἢ τῇ παρασίτῃ τέχνῃ πεί-

testae, maligne respondeat. Oportet ergo
 hanc, ut unamquamque artem, compagem
 esse rerum certo perceptarum. Primum
 quidem est explorare ac discernere, quis
 idoneus sit ad se nutriendum, quique prae-
 bere sibi gratuitum cibum cum coeperit,
 non mutet sententiam. Nisi forte nummu-
 larium habere artem quandam dicemus, si
 dignoscere sciat adulterina numismata ab his,
 quae non sunt talia; hunc autem sine arte
 dignoscere fallaces homines a bonis: idque
 cum non, velut nummi, sic homines aperti
 statim sint. Verum id ipsum accusat etiam
 vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum quous malum dignoscere:

Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura major Parasiti ars est, si
 qui-

a. Σαθρὸν] Σαθρὸν Edd. priores. b. Ἀποφθέγγῃ] Ἀποφθέγγῃ marg. A. & Fl. male. c. Ἐκ καλλιψείων]
 Sic S. & M. Ἐκ καλλιψείων cett. & P. Ἐκ καλλιψείων Fl. d. ὅτῳ] Recepti ex P. L. ὅτῳ Edd. Sed mox ὅτῳ
 eadem recte. e. Μέλαγροί] Μέλαγροί S. & A. f. Εἰπερ] Ἦτοι vult Marcil. Sed prius Edd. g. Ταῦτα] Nā
 mut. Coll. & Fl. h. Μῆ] Hoc habent M. Angl. & P. Absent in Edd. cett. i. Διειδέναι] Διειδέναι male Fl. Vul-
 gatam tuetur P.

6. Μὴ σαθρὸν] Casaubon. ad illud Persii sonas vi-
 sum, legi vult σαθρὸν. J. B.

Ibid. Σαθρὸν] Plut. L. II. p. 64. (Ed. Xyl. Gr. L.)
 Kust. Casauboni emendationem secuti sumus ita le-
 gentis pro σαθρὸν. Locus est Platonis huic similis in
 Theaet. p. 83. B. σκέπτον — ἀφαιρῶντα ἵνα ἵσθῃς
 αὐτὸ σαθρὸν φθίγγεται. M. du S.

Σαθρὸν ἀποφθέγγῃ] Cum σαθρὸν sit apud Platonem
 & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si
 recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21. etiam
 hic legendum esse σαθρὸν. Quam frequens sit Luciano
 huius nominis usus, ostendit jam Kusterus ad Aristoph.
 Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. p.
 694. extr. Γραῦν. τὸ τὴν ἰσότητά σαθρὸν, παρὰ ἀφῆκτον
 &c. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophano,
 etiam hic ἐπίχην, cum σαθρὸν significatione in tan-
 tum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ etiam σαθρὰ dici
 queant. De negatione quae hic abundat, jam dixit
 Schol. J. M. G.

8. Ἐκ καλλιψείων] Ut supra, nisi quod hic Fl.
 ἔκ καλλιψείων. P. etiam ἔκ. M. du S.

11. ὅτῳ] Sic P. & L. recte. In Impr. ὅτῳ. M. du S.

12. Ἀργυρογνάμονα] Ἀργυρογνάμονα vulgo mensor &
 menfarius a Graecis ἀργυρογνῶν, nummularius & tra-
 pezita. G. C.

13. Εἰπερ ἐπίστατο ἀφαιρῆναι] Ἦτοι I. P. Th. M.
 Non male. Et sic priscus Interpr. artem — qua no-

rim, fecerat. Sed vulgatum stare potest.

16. Κίβδηλας] Quod simplex non est neque sinco-
 rum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλα vocant, hinc
 ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud ta-
 gant, παρὰ τὸ κίβδηλόν τὸ δόλον, vel quod Athenienses
 ob summum in Chios odium, si cui male vellent,
 huius nomen nomismati soleant inferbere, addita li-
 tera, iisque in terram abjectis dira imprecari. παρὰ
 τὸ τοῦ Χίου βδολόγηται. Sed proprie nummum sube-
 ratum κίβδηλον appellant, & κίβδηλας corruptelam.
 G. C.

17. Καὶ ταῦτα, ὅσοι τὸν. Καὶ ταῦτα ὅχι δεῖται.
 Patet Oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis
 Luciani p. sequente. Th. M.

Ibid. ὅχι δεῖται] Marcilii conjecturam secutus sum.
 M. du S.

ὅσοι τὸν παρασιτέον] ὅχι δεῖται quod Marcil. vo-
 lebat, Solanus jam receperat in textum, sine aucto-
 ritate. Ego quantumvis festinam, non tamen ita prae-
 propere ὅχι invitis Codd. intrudo; quia negatio ex
 sequenti μὴ potest intelligi δὲ τὸ μὴ. (Sed quia
 mox etiam μὴ non aderat, in ὅχι aliisque, minus er-
 rarunt, qui ὅχι hic inferi cupiebant) Huc enim redit
 Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent num-
 mularii, in nummis dignoscendis, eadem & nos in
 hominibus explorandis, quia mores non illico in oculo
 incutunt, ut nummi adulterini, (scilicet, etiam se
 ha-

quidem es res quoque obscuras adeo, & Φυκεν, εἴγε καὶ τὰ ὕψος ἀδύλα καὶ ἀφανή, minime manifestas, magis quam divinatio, 25 μάλλον δὲ μανικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε. intelligit ac novit.

5. Scire vero dicere ac facere idonea, Τό δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπι- quibus in familiaritatem perveniat, & be- δέεις, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκω- volentissimum se alenti ostendat, nonne in- σείσαι, καὶ εὐνέστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι δέ- telligentiae, & robustae ad percipiendum δείξει, ἅς' ἔστι συνέσεως καὶ καλαλήφειας ἐρ- facultatis esse tibi videtur? TYCH. Ο- 3 ομόθυμος εἶναι σοὶ δοκεῖ; TYX. Καὶ μάλα mnino. PAR. Ut vero in ipsis coenis me- ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἐστίασεσιν αὐταῖς, ἵ- liori quam quisquam conditione discedat ὅπως ὁ πάντος ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκίμῃ τις μὴ τ' αὐτῷ αὐτῷ κα- aliquis, & jucundior conviva habeatur il- κλημύνει τέχνην, ἀνὴρ τινὸς λόγους καὶ σοφίας 3 ὡς πλάττει οἷος; TYX. Οὐδαμῶς. ΠΑΡ. lis, qui non eandem quam ipse artem ha- Τί δ' ἐστὶν, τὸ ἐπίστασθαι τὰς δεξιὰς καὶ κα- bent, idne sine ratione ac sapientia putas 3 κίας τ' ὅψαν καὶ τ' σιτίων, πολυπραγμο- effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid στήν ἀτέχνῳ τινὸς εἶναι σοὶ δοκεῖ; καὶ ταῦ- vero? nosse virtutes & vitia obsoniorum ci- τα τῷ γενναϊοτάτῳ Πλάτῳ ἐπὶ βίῳ 4 ολέγοντο, τῷ μέλλοντι ἐπὶ βίῳ μὴ dicat: Si is, qui epulatus est, coquinarius 4 λέγοντο, τῷ μέλλοντι ἐπὶ βίῳ μὴ

k Παντός.] Nihil mutare Fl. adscripsit M. du 9. l. Πλάτῳ δ' αὖ.] Nihil mutant Edd. Παντός δ' αὖ.] legit Gessner. m. Ἐπὶ βίῳ δ' αὖ.] Exc. Fl. Sed prius cett. cum P. & Plac. l. d.

habent) i. e. quoque non primo adpectu deteguntur. Construe itaque: τ' ἀνθρώπων μὴ φαίρων ὁδὸς ὄντων, ἀσπίρ τ' νομισμάτων μὴ φαίρων ὁδὸς ὄντων. Permuta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τῷ ἢ vel μὴ testimonium est ap. Eurip. Androm. vf. 80. Γέρον ἱκανῶς, ὅς' ἔστι ὁ φιλοῦν παῖδων. Senex est ille, is ut nequaquam te juvare queat. Sive, senior est, quoniam ut &c. Apud Hippocr. S. I. aph. 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait; Γέροντες εὐφορώτατα νεστύν φέ- ρουσι, δύνανται οἱ καρδισκύντες, ἡλικία μακρὰν, πάντων δὲ μάλιστα παῖδων. i. e. minime omnium pueri jejunium ferunt. Ex Latinis similia dedi in Amphiguis. Tit. Ne- gandi formul. fin. Alia quaedam, si non prorsus simi- lia, propinqua tamen dedit L. Bos de Ellips. p. 331. — 2.

18. Μὴ φαίρων.] Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. J. B.

20. Εὐπρεπίδης.] Locus integer ita habet:

Ὁ Ζεῦ, τί δὲ χρυσὸν μὲ, καὶ κέρδιον ἦ, Τυμάρη ἀνθρώπων ὑπάρχης ευφρῆ, &c.

21. Ἀνδρῶν &c.] Eurip. Med. 518.

26. Λόγους λέγειν.] Sic supra Gall. c. 3. ὁ δὲ λέγει τῶν λόγων — λέγει. Et Herod. c. 3. λέγει λόγους. Ant. Exp. Al. I. p. 54. λέγουσι τὰς σφῆρας τοῖς λόγοις. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. quumque ad Gall. c. 5. promissum talia me deinde silentio praec- teriturum, addam tantum quod ibi omisi, mirandum

esse, qui in Evang. Matth. XI. 10. ἐχάρησαν χαλεπῶ. quod Marc. IV. 40. iterum occurrit, ut iniquis Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuctur Doctiss. Eckhard. in Observ. ex Aristoph. Plut. pag. 2. J. F. R. 32. Παντός ἀπλῶς] An ὁ πάντος i. e. periret, ubique, quaevisit Solanus? nam per omnia dederat etiam Obsop. Non opus erit, si πάντος cum Gessnero nostro mascul. gen. accipias, pro πάντος ἀνθρώπων. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At πάντος μᾶλλον neutro gen. ante omnia conversum in Ael. V. 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτίθοντες πρὸς τὰς μάλιστα πάντος μᾶλλον. Sed & possis ante omnes red- dere, etli pluralis praecedit. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολυμύς — ὅς πάντες μάλιστα ἐφωδύοντο. Quos ante omnes alios timebant. Sed eodem redit, quos magis timebant, quam quid- uis. Nam neutr. generis certe est ap. eumd. X. 681. 31. ὁ πάντος μάλιστα ἐφωδύοντο, quia τὸ δὲ ibi praemis- sum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo semper disquiri debere quo genere acci- piendum sit. Et πρὸς τὸ πάντος, de summa rerum, neutr. est ap. Herod. IV. 4. 14. Πρὸς πάντος πρῶτον, plurimi facere Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. J. F. R.

35. Πλάττει.] In quibusdam πρῆταται.

39. Πλάττει.] Hæc Platonis sententia extat in Dia- logo qui inscribitur Gorgias five Rhetor. G. C.

Πλάττει.] Locus non in Gorg. extat, sed in Theet. p. Ed. Basf. 83. A. M. du S.

μαγειρικῶ ὄντ^Θ, σκευάζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ κατὰλήφews μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ὅστις ἡ ὠδυσσική, μάθοις ἀν' ἐνθὲνδε ῥαδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν κατὰλήφεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐπ' αὐτὰς πολλάκις ἀσυγγύμαστοι μένουσι, καὶ ὁμῶς οὐκ ἀπολλύν⁵ παρὰ τοῖς κειλημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῷ παρασίτῃ κατὰλήφεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπολλύν⁵ οὐ μόνον, οἶμαι, καὶ τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τὸ γε μὴν πρὸς τί τέλ^Θ εὐχρηστοῦ τῷ βίῳ, μὴ καὶ μακίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τῷ φαγεῖν καὶ τῷ πίνειν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, ἐδὲ ζῆν γε ἄπειν τέτυκ⁵ ὅστις. ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν εὐδὲ τοιοῦτόν τι ὅστις ἡ παρασίτικη, ὅποιον τὸ κάλλ^Θ, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτῷ, δύναμιν δὲ

non sit peritus, paratas coenae minime firmum iudicium.

6. Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palæstra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsam etiam artificem.

7. De illo vero, ad finem vitae utilem, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet. ΤΥΧΗ. Sic est sane.

8. PΑR. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas. ΤΥΧΗ. Ve-

a Τοῖς κειλημένοις] Τοῖς κειλημένοις Exc. Fl. Sed reliquæ cum P. prius praefertunt. b Τῷ] Abest artic. a Fl. c Οὐδὲ ζῆν γε ἀπὲς τούτου ἔστι] Ὡς εὐδὲ ζῆν γε ἀπὲς ἔστι. Fl. Pro ὅν etiam ἀν marg. Δ1W.

48. * Παρὰ τοῖς κειλημένοις αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάταια, διὰ τοῦτο ἡ τέχνη τῆς τέχνης πεφικμένης ἐστὶν αὐτῆς ἀποκρίν — τεχνίται, καὶ τέλ^Θ ὅτι ἐστὶν — ὡς τῇ πύργῳ κειτῇ. ὡς περ οἰκοδομικῇ, οἰκίαν· εἰ δὲ τῇ καθαριστικῇ ἐρχομένη καὶ ἀντιβίῳ, εὐδὲ γὰρ αὐτῇ τὰς ἰατρικὰς ἰσχὺς τέλ^Θ. πρῶτοι μὲν εὐδὲς φέροι^Θ τὸ ὁμοίωσιν^Θ, εὐδὲ

γὰρ εὐδὲ αὐτῇ τῇ σπουδαίῳ τεχνῶν, τῷ καὶ κατὰ βίαν εὐχρηστοῦ συσπληνέται. Εἴτα δὲ ὅτι ἐστὶν αὐτῇ ὡδυσσική καὶ μεθυστική ἐστὶν ἐν τῇ ὡδυσσικῇ ἀσπληνέσῃ, καθὼς αὐτὸς σημειώνει αὐτὴν ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ ἀνταρτήσθαι ἐστὶν — τῇ τεχνῇ ἡ ὡδυσσική καὶ ἀσπληνέσῃ.

* Παρὰ τοῖς] Παρὰ τοῖς κειλημένοις edita.
† Ἀντιβίῳ] Ἀντιβίῳ legebatur, mutavit Solan., qui paullo post etiam τὰς ἰατρικὰς dedit pro τὰς ἰατρ., quod ante editum fuerat.
‡ Κατὰ] Τῷ edebatur ante. Mutavit M. do S.

§ Σπληνέσῃ] Sic Edita habebant. Σπληνέσῃ V. Sed adeo mancum est undique in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non auserim. M. do S.
¶ Τροφίμῳ] Non aderat in Edd. sed ex Cod. supplēvit M. do S.

51. Εἰ] Legendum videtur ὅν. F.G. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad κατὰλήφεις certe singularem referre nolum. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cuius exempla quaedam dedit Frater optimus G. O. Reisz. in Belg. Graeciss. p. 357. — 8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσθαι, quod etiam sing. est? Idne, quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing.?

Ibid. ἀπόλλυσθαι] ἀπολλύνθαι. F.G. Bene, si ὅν femel receperis, nam tum & hoc mutandum erit. Priore

rem difficultatem avertit Cl. Gschn. si ad Parasitum referendo; at ἀπολλύνθαι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsitan inueniens. Velim igitur, etsi si retineo, minima accentus mutatione ἀπολλύνθαι legere; nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrium ita constructa reperiantur. F.F.R.
54. Μὴ ἐμολύσθαι] Τὸ μὴ delendum videtur. F.G. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in aliis non. Conf. c. 40. f. F.F.R.
56. Ὅν, εὐδὲ ζῆν &c.] Lectionem Florentinae vulgatae meliorem arbitror; sed mallet tum etiam illud post βίῳ, quod illa cum ceteris servas, omitti, ut recte notat marg. Δ1W. quo sententia parasitica sit, εὐδὲ

Vera dicis. PAR. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, si ipse tibi committas in mari ac tempestate navim, gubernandi imperitus, sperasne te servatum iri? TYCH. Non ita. PAR. Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua servare te possis? TYCH. Sic est. PAR. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus, si ea inertia esset? TYCH. Nempe. PAR. Ergo arte servatur, inertia autem non? TYCH. Scilicet. PAR. Ars igitur est Parasitica? TYCH. Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices sedibus ego novi saepe excussos, & contusos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo si neque

τινα τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀλλ' ἴθι λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μὲντοι ἐδὲ ἀτεχνία ὅτιν. ἢ γὰρ ἀτεχνία ἐδέχθη ἐδὲν καθ' ὅρθω τῷ κεκλημένῳ. Φέρε γὰρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιτρέψῃς κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; ΤΥΧ. Οὐχ ἔτα. ΠΑΡ. Τί δὴ πῶς, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς ἐδύνῃσαι σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν ἐν τῷ ποταμῷ ὑποπαροισικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν τέχνην σώζει, ἀτεχνία δὲ ἔ; ΤΥΧ. Πάνυ μ' ἐν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ὅτιν ἢ παροισικῆ. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς εἰσὶ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μ' ἀγαθούς, καὶ ἡνίοχους τεχνίτας ἐκπαιδόντας τ' διφρῶν οἶδα ἐγὼ πολλούς, καὶ τὸς μ' ἐνυπνιζέοντας, τὸς δὲ καὶ πᾶσαν ἀσφαλείαν παροισίτε δὲ ναυάγιον ἐδὲ εἰς ἔχρη τοιούτων εἰπεῖν. ἔχεν εἰ μήτε ἀτεχνία ὅτιν

[ὁ Οὐχ ἔτα] Οὐδ' ἔτα male M. [Διήσεις] Emendatio Gess. Διήσεις male Fl. P. Fr. B1. S. H. Ald. Σωθήσεται J.

ἐδὲν ἐκχρηστέμενον οὐδέποτε ἐν τῷ βίῳ, ὡς ἀπὸ ἐδὲ ἔτιν. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior.

60. Διήσεις δὲ τινος] Nempe hic removet τὰ τεχνολογία, qualis est animalium solertia in victu quaerendo, struendis nidis &c. ut paullo post ἀτεχνία. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I. 75. locum egregium e scholiis ineditis ad Dionysium Theaetum, ubi occasione ejusdem definitionis artis explicantur & ab ea distinguuntur τεχνολογία, ἡμιτεχνίαι, μικροτεχνία κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. J. M. G.

68. Διήσεις τῶν ἐμῶν] Consequentia orationis & nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, διήσεις, imperitia quadam immutasse videtur in διήσεις. Vidit hoc etiam primus interpret Vinc. Obsoletus, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἐαυτόν, hoc enim aequae secundae personae ac tertiae jungi posse, translaticium est.

J. M. G. Διήσεις τῶν ἐμῶν] Cum διήσεις antea editum legerem, conjiciebam, legendum, διήσεις vel διήσεις; ut fiat secundae personae, & praemissae interrogationi, an tu servatus sis? respondeat. Immo sic legi voluisse Obsoletum crederem, qui vulgata servata tamen dedit: te ipso servare potuisses; nisi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed

quia Cl. Gess. r. tantum delebat, ut διήσεις legas, idque facillimum & optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, & quia necessitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane absurda erat. Restat tamen ut ἐαυτόν quod tertiae personae est, jam etiam in ἐαυτῶν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster, σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit necessarium, quia ἐαυτόν est omnis personae. Pro ἐμῶν id adsertum vid. ad Asin. c. 13. pro ἐμῶν in Apolog. pro Merc. c. 2. pr. Ταῦτα μ' ἔτιν ἐμῶν — ἀλλ' ἐμῶν σοι nisi credas propter figuram sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in Ep. ad Galat. V. 14. Ἀγαπήσεις τ' πλησίον σου ὡς ἐαυτόν. Emang. Matth. XXVI. 11. πάντες γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μὴ ἐμῶν. 2. Corinth. X. 12. & passim. Epist. Man. p. 58. f. Ael. I. 34. med. τοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐαυτοῦ — ἀπομύσει; hinc in Glossar. vetere in Biblioth. Coisl. p. 233. Ἐαυτοῖς ἀπὸ τῶ ἀλλοῖς οἱ Ἀφίκοι λέγουσι. Sed quid multa? Lucianum sic saepe habere bene proficitur Sol. ad Apol. l. d. Et parebit ex Indicis.

J. F. R. 79. Τοιούτων] Pleonasmus, qualis ille Pausan. p. 22. ἐς δὲ τ' ἐμῶν, ἐν Παρθενῶν ἀπομύσει, ἐς τοῦτον ἐμῶν, quem cum aliis simil. adfert Doctiss. Maistr. de Dialect. p. 75. Addo Diod. Sic. V. c. 7. post med. τῷ δὲ Διπάρῳ τ' Ἰταλίας ἐπιθροῦντι, συγκατασκευάσαντι αὐτῷ τοῦ — τῷ.

ὅτιν ἡ παρασίλική, μήτε δύναμις, σύστημα δὲ τι, καὶ ἐκ καθάληφει γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διαμολόγη) ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τήτε εἰκάζω ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῇ παρασίλικῃ. ΠΑΡ. Ὁρθῶς ἂν σύγες λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι ἔτις αὖ μάλιστα διαρίσσει, παρασίλική ὅτι τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τῇ ἀλφ' ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ. ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σέαυτῃ τέχνην. ἄλλ' ἐκεῖνο σκόπη, μὴ πρὸς ἐνὶς τῇ φιλοσόφων μάχῃ σοι περὶ τῶ τέλους ἦ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γέ, εἴτ' ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασίλικῃς.

Φανεῖται δὲ ἔτις. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τῇ τῷ παρασίτε βίον θαυμάζει, ὡς ἄρα μακάριον καὶ ζηλωτὸς εἶη μόνον,

Οὐ γὰρ ἐγώ γε τι Φημι τέλος χαρίεστερον εἶναι,

inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri, Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas. TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine. PAR. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, finis quisquam jucundior existat,

Quam

a Σόγῃ] Sic Fl. b Ἰαφρόγῃ] Sic Edd. Ἰαφρὸς ὃ adlevit Solan. non addens conjectura an varia lectio sit. c Φημι] Sic Homer. l. d. item P. & P. Φησι male Fl. Ald. H. d. Εἶναι] Sic Hom. L. Fl. V2. & P. Εὐδαιμονίας male cett. Φησι χαρίεστερον ἵσμεναι ἄλλο marg. A1.

83. Ἄν' ἑαυτοῦ σέβῃ] Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων καὶ τῶν ἑαυτοῦ ἀποφύγει. V.

83. Ἄλλ' ἐκεῖνο] Intellige, ὅρα, πᾶσι.

84. Ὅπως] Sic Noster passim. Vid. Tim. c. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est is. 48. No. 89.)

85. Σὺ λέγων] Pro λέγεις, f. λέγεις εἶ. Vid. ad c. 2.

88. Λεκτέων] Λεκτίων.

Λεκτίων] Additum oportuit καὶ πρακτίων.

Λεκτίων] Quod Marcell. voluit, id jam erat in P. S. A. J. Fl. &c. Aliis igitur Edd. usus fuit.

98. Οὐ γὰρ] Versus Homericus erat corruptissimus.

Οὐ γὰρ] Inspecto Homeri loco (qui est Odyss. I. 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus aut librarii, apparebit.

Οὐ γὰρ ἐγώ γε τι Φημι τέλος χαρίεστερον εἶναι
ἢ ὅταν εὐφροσύνη μ' ἔχῃ παρὰ δῆμον ἅπαντα.
Δαιτυμόνιος δ' ἂν δῶματ' ἀκυαζόν] αἰδοῦ
ἢ μόνον ἐξαιεῖ παρὰ δὲ πλῆθει τραπέζῃ
Στα εἰ κριῶν μόνον δ' ὅν κρητὸν ἀφύσσει
Οὐ γὰρ δ' &c.

Hunc Homeri locum respicit Basilus de legendis Graecorum libris (Grot. Ed. p. 87.) cum ait: ὅ τῶν ἐκαστοῦ τοῦ ποιητῆς, ὃ λειδομενῶν, ὃ σέβεται, ὅτι ἑαυτοῦ ἢ μισοῦντος μισοῦντος. ἔχ' ὅταν τραπέζῃ πλεούσῃ εἰς αὐτῶν ἀναιμῶν τῶν εὐδαιμονίας ἀρξάνται.

Ibid. Τέλος χαρίεστερον ἵσμεναι] Sic se restituisse ait Bourdelotius, & sic Mf. qui addit ἄλλο, τέλος χαρίεστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex Hom. Odyss. I. v. 5. unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero max versu legendum πλεούσῃ τραπέζῃ, ut & extat in Florentina.

99. Εἶναι] Hom. L. Fl. V2. & P. In reliquis erat ἵσμεναι prave. In P. ut & G. ἵμ— ἄλλο, quod melius, si Φησι retineatur.

Εἶναι] Sic legendum pro ἵσμεναι, etiam adscriptis Gajet. Item paullo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνη.

1. Εὐφροσύνη] Corrupte hic omnes εὐφροσύνη. Ego ex Homero ipso emaculavi.

Ibid. Ἐχῇ κατὰ] Ἐχῇ κατὰ scribendum videtur, pro κατέχῃ.

F.G.

Ἐχῇ

Quam si lactisiae populum tenor occupes 1
omnem.

— *Si mensa exstructa sit alte*

Pane ac carne, merumque cavis crateribus
haustum

Circum omnes pincerna feras, cyathisque
ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam
ipsius sententiam manifestiorem reddit, be-
ne dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corda viden-
tur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans,
quam parasitari. Ac non vulgari viro illos
sermone tribuit, sed Graecorum sapientissi-
mo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum
finem laudare, poterat ea dicere, cum Phi-
locteten reducit e Lemno, cum vastat I-
lium, cum fugientes Graecos retinet, cum
Trojam ingreditur, flagellis a se ipso sectus,

Ἡ ὅταν εὐφροσύνην ἔχῃ καὶ δῆμον
ἅπαντα,

— ὡς δὲ πλῆθωσι τράπεζαι

Σίτε καὶ κρείων, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος
ἀφύστων

5 Οἶνοχόῳ Φορέοι, καὶ ἐγχείῃ δεπέσσει.
καὶ ὡς ἔχῃ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μάλ-
λον τ' αὐτῇ γνώμῃ ποιεῖ φανερωτέραν, ἐν-
λέγων

10 Τῷτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεν
εἶναι,

ἔχ' ἑτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασθεῖν,
εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὲν ἐδὲ τῷ τυχερίῳ ἀν-
δρὶ εὐετέθεικε τῆς λόγους, ἀλλὰ
5 τῷ σοφωτέρῳ τ' ἑλλήνων. καίτοι γε
ἐκαστὸν ἐβύλετο Ὀδυσσεὺς τὸ καὶ τῆς Σπάρ-
της ὑπαινέειν τέλει, ἐβύλετο ταυτὶ λέγων,
ὅτε τ' Φιλοκτήτῃ ἀνήγαγεν ἐκ τ' Ἀλφειοῦ,
ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπύρρῃσεν, ὅτε τῆς Ἑλ-
20 λήνας Φεύγοντας κατέλαβεν, ὅτε εἰς Τροίαν
εἰσῆλθεν, εἰσαὶν μακρυώσας, καὶ κακὰ καὶ
Σταῖν

εὐφροσύνην] *εὐφροσύνην* male Edd. omn. *f* *Κρείων*] *Κρείων* Edd. quod corrigendum esse etiam *Gujet.* mo-
nuit. *g* *Δ' ἄν*] Restitut. ex *Hom.* Δ' Edd. omīssa praepositione. *b* *Ἐγχείῃ*] *Ἐγχείῃ* P. *i* *Σοφωτέρῳ*] *Σοφωτέρῳ* P. *h* *Ἑλλήνων*] Sic L. P. H. *Ὀλυν* cett. & P. *Λόγους* Fl. & marg. Δ1. *i* *Τῷ*] *Articulo*
cett. Fl.

Ἐχὼ κατὰ] Non plans opus est cum *Gujet.* κατὰ
per anastrophe scribere; neque sic est in meis *Homeri*
Edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχων accipi queat,
tamen non est anastrophe, qualis *Odyss.* Z. 107. Πα-
σάν ἡ' ἐπὶ ἡγὰρ ἔχει καὶ ἔχω etiam per se inter-
fūm signif. *versari, degere*, cujus exempla mox sub-
jiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum
sit: *laetitia versatur apud, per populum*. De ἔχῃ vero
in ἔχῃ mutando non adeo repugno; quum lectio in-
ter ἔχῃ & ἔχω etiam variet in *Homeri* libris *Odyssae*
loco quem *Solanus* indicavit. *Ἐχὼ* autem pro *ver-*
sor, immoror frequens. *Alciph.* III. Ep. 20. pr. τρίτῃ
ταύτῃ ἡμέρᾳ ἔχων οὐ ἔσται. Idem I. 1. τρίτῃ ταύτῃ
ἔχων ὁ χυμὸν ἡμέραν. *Long. Pass.* I. p. 24. Ed. *Jung.*
(18. Moll.) ἢ καὶ κλόν — ἐπὶ πολλὴν μὲν χρόνον ἔχῃ παρῴσα
τὸ γὰρ (male παρῴσα Edit. *Jung.*) Idem IV. 113.
πρὶς δὴμα ἔχῃ λαγῶν. *Ael.* XIII. 2. m. καὶ ὁ μὲν περὶ
τῶν βακχίων ἔχῃ. Et III. 42. καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰσθμῶς
ἔχον. Sed ἔχῃ κατὰ rursus *Hom.* Od. A. 491. Οὐκ ἔχῃ
μὲν κατὰ γῆρας ἔχῃ χυμὸς τοῦ πόντου. *Senium cum oc-*
cupat ad manus pedesque, ubi ex trajectione structurae
patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur mil-

lies milliesque; nec tamen ideo κατὰ scribi necesse,
quia praepos. praecedat casum suum.

30. Τῷτο τί μοι] *Hom.* *Odyss.* I. v. 12. *M. du S.*

15. Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. ἦσαν. *J. B.*

Ibid. Ἑλλήνων] Unde hanc scripturam habuerit *Pa-*
risiensis editor, incertum. In L. certe reperitur; &
omnino proba est. In plerisque Impr. & ipso P. ὄλυν.
In Fl. λόγους. *M. du S.*

18. Ὅτι τ' Φιλοκτήτῃ] Atqui haec nullibi, quod
quidem commeminerim, narrat *Homerus*. Sed vide
Philost. p. 703. & qui ibi in notis memoratur *Hygi-*
nius fab. CII. *M. du S.*

Ibid. Φιλοκτήτῃ] Est apud *Philost.* in *Heroic.* &
Hom. in catalogo navium. *G. C.*

19. Ἑλλήνας — κατέχων] *Hom.* II. A. τὸ δ' ἀνὰ
ἰσθμῶν ἰσθμῶσας κατέχων. *G. C.*

Ἑλλήνας — κατέχων] Versus quem *Cognatus* pro-
fert, est in II. B. 189. Et nihil huc facit. Melius co-
veniret vers. ejusd. B. 165. Ubi de Graecorum fuga
cohibenda, sermo est. Sed neque hac magni est mo-
menti. *J. F. R.*

21. Ἐσπὸν μακρυώσας] *Hom.* Od. A. 244. *M. du S.*
25. Τῷ

Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε
τῷτο τέλῳ χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν
τῷ τῷ Ἐπικυρείῳ βίῳ γενόμενῳ αὐθις
τῷ τῷ Καλυβοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν
δεγία τε βιοτενεῖν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν ἢ
Ἀτλαντὶ θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς
λείας κινήσεις, ἐδέπολε εἶπε τῷτο τὸ τέ-
λῳ χαριέστερον, ἀλλὰ ἢ τῷ παρασίτῳ
βίῳ. ἐκαλῶντο δὲ δαίτυμονες οἱ ὠδύσοις
τότε. ὡς ἔν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀνα-
μνησθῆναι τῷ ἐπῶν· ἐδὲ γὰρ οἶόν τε ἄκλειν
αὐτῷ, μὴ πολλαχὺς λεγομένων.

Δαίτυμονες καθήμενοι ἐξείης, καὶ

Ἐπικυρείῳ τράπεζαι Σίτες καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπικυρείῳ σφόδρα ἀνασχύν-
τως ὑφελόμενῳ τὸ παρασίτικῃς τέλῳ,
κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλῳ αὐτὸ
ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ὅτι, καὶ
ἐδὲν Ἐπικυρείῳ μέλει τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τῷ
παρασίτῳ, ἔτω μάθους ἄν. ἔγωγε ἡγῶμαι
τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ σαρκὸς ἀόχλησον,
ἐπειτα τὸ μὴ θορύβῃ καὶ ταραχῇ καὶ ψυχῇ
ἐμπεπλησθῇ. τῶτων τοίνυν ὁ μὲν ὠδύσοις

malosque & Stoicos indutus pannos. Ve-
rum eo tempore non dixit hunc *jucundio-
rem finem*. Quin etiam in Epicureorum
vivendi ratione constitutus rursus apud Ca-
lypsionem, cum liceret ipsi in otio vivere,
& luxuriari, & Atlantis filiam subigere, &
mollibus omnibus moveri motibus, nun-
quam hunc dixit *finem jucundiorum*, sed
vitam Parasitorum. Vocabantur autem eo
tempore Parasiti *convivae*. Quomodo igitur
dicit? Rursus enim versus ipsos memorare
operae pretium est: neque enim satis intel-
ligere licet, nisi saepius recitentur,

Convivaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit ante Pane & carne.

II. Atque Epicurus valde impudenter
suffragatus Parasiticae finem, felicitatis,
quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem
esse furtum, neque curae esse voluptatem
Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equi-
dem arbitror, voluptatem primo quidem
inesse in corporis a molestia vacuitate:
deinde in eo, si neque anima tumultus vel
perturbationis plena sit. Utrumque horum

con-

a Αἰίας] Τελίαις marg. At. & L. Nil mut. Edd. b Ἀκούειν] Constans lectio. c Παραπλήθει] Παραπλή-
θει Fl. d Κρεῶν] Sic etiam Fl. Fr. F. P. e Λύτων] Αὐτῶν Fl.

39. Καὶ οὐδὲν Ἐπικυρείῳ μέλει] Σημειοῦ ἂν τὴν σύντα-
ξιν. ὁμοίως * τῷ. μελήσει δὲ μοι ἴπποι. οὐτεία γὰρ, ἢ γα-

νικῇ συντάξει τοῦτο, ἢ ἀπὸ τῷ πρῶτοντι, σπουδῇ ἢ
ἐκταί. V.

* Τῷ μελήσει δὲ μοι ἴπποι] Hom. II. E. 228. μελήσει δὲ
μοι. Sed Eustath. idem cum Scholiasta repperit. M. du S. qui
pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana; nec
ambiguitatem indicat, non sum obscurus, etiam bis ter ante

obtemperavi etiam non morienti, unde emendationem han-
serit, & mox etiam duce eodem in Edd. absens ante ἀπὸ
inserui. J. F. R.

25. Τῷ Καλυβοῖ] Hom. Od. E. 14. & passim. J. F. R.

28. Αἰίας] Τελίαις, L. M. du S.

32. Οὐδὲ γὰρ οἶόν τι ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλαχὺς λεγο-
μένων] Verbo: fieri enim non potest, ut eos (versus)
PERCIPIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres
habebat: quos nisi saepius referantur, audire non possu-
mus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intel-
ligere & percipere. H. V.

Ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλαχὺς λεγομένων] Id est
reperit placet. F. G.

Ἀκούειν] Hic intelligere est; quo sensu in N. T. usur-
patur; nove. Nisi forte corruptus locus est. M. du S.

Ἀκούειν] Solanus nove dictum ait, pro intelligere,
ut in Novo Foedere usurpatur. Cl. Gesn. etiam recte
vertit intelligere. Obsop. Neque enim ad satisfactionem

AUDIRE possunt, nisi saepius repetantur: minus
commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi si-
gnificatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo
novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuen-
dum. Ex Galeno enim L. X. id jam protulit Bud. in
Comm. L. Gr. p. 565. duobus testimoniis, quorum
posterius tantum repetam: Ἀπλῶν δὲ, αἰτ, ὅταν εἶπω,
ῥῶδινον ἢ ἄλλο τι τῷ τοιοῦτον ἀκούειν τι χρῆ. Sed ex aliis
etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apo-
stoli 1. Cor. XIV. 4. ubi οὐδὲς τῷ ἀκούειν recte vertitur,
nemo enim intelligit. Sensus quem Gujetus his verbis
tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap.
Liban. Ep. 31. Τούτων δὲ οὐδὲς, ὅς τις οὐκ ἔκκευ, ὡς ἀ-
κούει, quod vertitur: quorum nemo orationem audi-
vis, quin audire intum velles. Ad verbum autem
ἐκ-

consequitur Parasitus : at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum sine semper pugnat, & ab aliis diffidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque non meliori haec esse loco posse quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, &

ἑκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικύρειος ἔδῃ πατέρος. ὁ γὰρ ζῆτις περὶ χημείας γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ σποτημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶν, καὶ περὶ αὐτῶν τῶν τέλους αἰεὶ πολεμῶν, καὶ μεταφερόμενων πρὸς τινὰς, ἢ μόνον ἐν ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ὅστιν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παρασίτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὸς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἀμεινον, ἢ ἔχει, μὲν πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, ἔδῃ αὐτῷ τοιούτου παρενοχλήσεως, ἐδῇ, καὶ κοιμᾶται ὑπὸ, ἀφεικῶς τῶν πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεύς ἐπὶ τῇ ἐν χημείας σποπλεῶν οἰκαδὲ.

Καὶ μὴν ἔχει καὶ ταῦτα μόνον ἔδῃ προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικύρειῳ, ἀλλὰ καὶ κατ'ἐκείνα. ὁ γὰρ Ἐπικύρειος ἔτῃ, ὅστις ποτέ ὅστιν ὁ σοφός, ἡτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ ἔ. ἢ μὴ οὐκ ἔχει, ἔχ' ὅπως ἡδέως ἢ ζήσει, ἀλλ' ἔδῃ ζήσει. εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ'ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου. εἰ μὲν ἐν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχει, παρασίτος ὅστις, καὶ ἔχ

f'Epil] 'Απὸ Solan. g Σχημείας] Σχημείας vult Solan.

h Οὐ ζῆτις] Et sic Fl. cum cett.

sonabit : *Horum autem nemo, qui non (ita) audieris, ut audieris.* Quid si igitur ἀκούσῃς optandi modo legas? vel ἀκούσῃς.

34. Δαιτύμονος] Hom. Od. I. 7.

M. du S.

42. Τὸ δὲ σαρμὸς ἀρχαῖος] Cl. Jans. ad Dial. Imag. posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur (quamquam inverse ἀρχαῖος edī sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Steph. Scarp. Bud. Poll. Suid. & Hesych. non reperiri ἀρχαῖος. Utitur tamen & Alciphron. IV. Ep. 55. p. 410. plane totidem verbis scribens τὸ δὲ σαρμὸς ἀρχαῖος, ubi peritissimus Bergl. & haec Luciani adfert, & ipsum Epicurum in Epist. ad Menoecum apud Diog. Laert. X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τῷ σαρμῶτι ἀρχαῖος dicentem, & ἀρχαῖος Diog. Laert. II. Segm. 87.

J. F. R.

45. Ὁ δὲ Ἐπικύρειος] Ἐπικύρειος forte. Sic Interpret.

F. G.

59. Ὀδυσσεύς λῶν τὸ Σχημείας] Videtur omnino respicere Od. N. 79. 92. Vox σχημείας, quae in libris omnibus nostris extat, irrepsit pro Σχημείας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro λῶν dederunt. Σχημείας

Tom. II.

autem, aut Σχημείας, nomen est Insulae Phacacorum; (Od. E. 34. & 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto.

M. du S.

Ibid. Ἐπὶ τῇ χημείας] Magna veri similitudine scēse commendat conjectura Solani: sed quod eam, induta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Quum vero & ἐπὶ χημείας Homero ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. J. F. R.

61. Κατὰ ταῦτα] Illo modo, i. e. sequenti. F. G.

65. Οὐκ ὅπως ἡδέως ἢ ζήσει] Forsan quis ἢ ante ζῆτις omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18. No. 47. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus ἢ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Ioh. c. 26. pr. καὶ ὅπως ὅτι αἰχμή.

J. F. R.

Ppppp

76. Oū

se dispenset, pugnandum. An non ita est? TYCH. Per Jovem, mihi quoque videtur. PAR. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris

ομοίη, μαχόμενον. ἢ ὅχ' ὅτι; ΤΥΧ. Νῆ Δία καί μοι δοκεῖ. ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικύρῳ πάντα συμβαίνειν εἰκός, ὥστε ἐδιδόκεν τὴν ξέῃ τῷ τέλος· τῷ δὲ ὠφθαλμῷ ὅτι μάγιστρος ἔστιν, ὃ χαλεπήνῃ, ὅτι ἀγρός, ὅτι σοικονόμος, ὅτι δεγύρια, ὑπὲρ ὧν ἄλλοι λυγρόν ἀχθεομένη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι, μόνος ὅτι ὑπὸ μηδὲος, ὧν ἐκείνους, ἀνάγκη ἐνοχλῆσαι.

Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἔστιν ἡ ὠφθαλμική, ἰκανὴ τῶν καὶ τῶν ἄλλων ἰκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ξέστη δευτέρου, καὶ τὸτο ἐκ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινὴ πᾶσιν ἀναφέρει τὰ τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ξέκαστης. κοινὴ μὲν ἐν ἀπασίν ἔτι ἀναφέρει πᾶσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόρον, φόβον, πλῆγας, ἀπὸ ὧν ἔστι ὅτις ὅς ἀπενύξαιτο. ταῦτα δὲ καὶ τέχνη, ὡς εἶπε, μόνη ἔξοσι μαθεῖν ἀνὰ πόρον. τίς γὰρ ἀπὸ δύναντι ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἔτι ἀπὸ τῆς διδασκαλίας

λαύ

δ' Ἀπολλωνίου] Restitut. ex G. Τὸν ἀπολλωνίου L. & marg. A1. Ἀπολλωνίου Edd. e' Ἐκείνους] Ἐκείνους, f. L. & marg. A1. Prius cett. f' Ἀπὸ] Recepi ex f. V2. B2. & Mf. Gr. Ex Edd. cett.

6. Πᾶσις ἢ τέχνης] Πᾶσις ἢ τέχνης legendum videtur.

Πᾶσις ἢ τέχνης] Haud male quidem Gijeti conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatus locum haberet, nihil muto. Diod. Sic. L. 2. c. 28. m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτὸν dicere potuisset. Idem IV. c. 44. τὸ θυγατρὸς καταγινώσκει θάνατον. Sic ἰσὺς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28. ὑπὲρ ἰσὺς υἱοῦ. Aesop. F. 2. τούτῳ ἰσὺς εἶναι λέγεται. Euseb. Joann. XIX. 36. ἐσοῦν ἢ συντριβῆσαι αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτὸν idem foret; et in loco parallelo Exod. XII. 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πᾶσις τέχνης. Ita ex Cic. I. in Verr. 18. Insula Deorum sacra, pro Diis, adfert Jenson in Lect. Luc. p. 285. addiditque deinde Justin. XVIII. 7. Decimas Herculis ferre. Et XI. 5. Duodecim aras Deorum statuit. Alia hujus generis dedit Wopkens in Animadv. ad Avian. insertis Obi. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736. p. 210.

10. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῆς διδασκαλίας] Sic recte Mf. vulgo cū τῆς διδασκαλίας.

11. Ἀπὸ τῆς διδασκαλίας] Τίς γὰρ ἀπὸ δύναντι ποτὲ ἀπῆλθε

ἀπὸ κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῆς διδασκαλίας ἐρῶμεν; Mf. Cl. Graevii ἀπὸ τῆς διδασκαλίας. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicujus, ubi ἀπὸ τῆς διδασκαλίας, puta, σχολῆς, vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticam loquendi formam. Sic ἐς διδασκαλίαν Noster in Hermotimo T. I. cap. 82. f. ἐξ μουσικοῦ φοιτῶν, in Amotimobis c. 64. f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde quae ad Tom. I. notavimus. f. f.

Ἀπὸ τῆς διδασκαλίας] Sic praeter Mf. Gr. Edd. Ven. Reliqui vero libri cū. Sed B2. pro διδασκαλίαν, διδασκαλείαν hic habet, prave.

M. du S.

Ἀπὸ τῆς διδασκαλίας] Non quidem improbo vulgatum quod Cl. Jenson defendit, cū pro ἀπὸ, & vel servassent, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequo bono, aequo testibus suis firmato, hoc facile dedi ut reciperem. Et si me tertium testem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probum; quia cū τινὰς ἔρχομαι, quando cū intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84. cū Πατροκλῆος γὰρ ἔρχομαι & simil. quae cum praepos. cū juncta, ipse adduxit Jenson.

f. f. R.

PPPPP 2

13. E15

λων ὀρώμεν; τίς δ' ὅτι δειπνον ἀπιών,
 ὥφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα
 φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν ᾤδυσσιτο^α ἐκὼν
 αὐτὸς ὅτι δειπνον ἔρχετο, μάλιστα ἐπιθυ-
 μῶν δὲ τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας
 μανθάνοντες, μισθοῖν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι^α δι'
 αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ ἐκείνῳ ἐν-
 νοῦσαι σε δεῖ, ὅτι καὶ τὸς ἐν ἐκείναις ταῖς
 τέχναις προαόποιος, οἱ πατέρες καὶ μητέ-
 ρες τέτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέ-
 ραν καὶ τὸ ᾤδυσσιτο^α; Καλῶς, ἢ Δία,
 ἔγραψεν ὁ ποίης, λέγοντες, δότε αὐτῷ φα-
 γεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. ἔτω
 τὸ πρᾶγμα καὶ ἐνίμεον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα^α
 φαίνετο^α.

Καὶ μὴ αἱ ἄλλαι τέχναι^β τὸ ὑπερον-
 τῆτο ἔχουσι ρεῖ τὸ μαθεῖν, καὶ τὸς καρ-
 πὺς ἡδύως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ
 καὶ ὀρθοῖ^α οἰμῶ^α ἐς^δ αὐτό. ἡ δὲ παρασίτι-
 κὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐδὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης
 ἐν αὐτῷ^ε τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἀρχο-
 ται, καὶ ἐν τῷ τέλει^ε ὄσιν. αἱ μὲντοι τῶν ἄλ-
 λων τεχνῶν ἐπὶ τινες, ἀλλὰ πᾶσαι ὅτι μό-
 νη τῇ τροφῇ γεγόνασιν· ὁ δὲ ᾤδυσσιτο^α
 εὐδὺς ἔχεται τῇ τροφῇ ἅμα^ε τῷ ἀρξάμεν^ε τῇ

videmus? Quis vero ad coenam iens visus
 est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin
 Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit,
 artis cupidissimus: qui vero artes discunt
 alias, odio eas habent, adeo ut quidam
 propter eas aufugiant. Quid vero? nonne
 illud etiam cogitandum est, quod illis in
 artibus proficientes his maxime rebus patres
 matresque munerantur, quibus Parasitum
 quotidie, *Pulchre per fovem*, inquit,
scripsit puer; date illi cibum: non velle scri-
pserit; ne date. Adeo ea res & ad honorem
 gravis & ad poenam videtur.

14. Verum aliae artes postremum hoc
 habent post disciplinam, & hunc fructum
 lubenter recipiunt: multa enim & ardua ad
 illud via est. Parasitica vero sola reliqua-
 rum, statim ipso disciplinae tempore sua
 arte fruitur; & simul, dum incipit, finem
 etiam suum consequitur. Ac non quaedam
 reliquarum artium, sed universae ad sola ali-
 menta paranda natae sunt: Parasitus autem
 statim cum incipit artem, alimenta habet.

Αν-

^α Δι' αὐτὰς] Sic esse in omnibus Edd. notat M. du S. ^β Τὸ] Delet artic. Poll. ^γ Πολλὴ] Sic Fl. f. Ald. A. Fr. S. Παλλοί P. H. B1. & 2. ^δ Αὐτό] Sic f. Fr. Ald. H. P. Αὐτοῦ Fl. S. B1. & 2. ^ε Τῇ] Sic B1. & 2. P. P. recte. Τὸ male f. Fl. S. &c. ^ε Τῇ] Bene P. B2. & G. Τὸ rursus male Edd. cett.

16. Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τὰς βαναύ-
 ρους λέγει τέχνας καὶ ὅτι αὐταὶ πορισμοῦ χάριν βίη ταῖς

καθημεριναῖς μετὰ χειρὸς. K.

13. Εἰς διδασκαλεῖαν φοιτῶντες] Conf. T. I. Somn. sub init.

19. Παλλὴ] Consulto mutavit textum Hesiodi, qui ita habet Έργ. 290. μακρὸς . . . ἐπ' αὐτῶν. In P. Fl. Ed. & S. αὐτοῦς, in reliquis αὐτό. M. du S.

Παλλὴ — αὐτό] Notarat Solanus noster solam Πα-
 ρισ. quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere
 vidi, ideoque in variantt. distinxī, sed melioribus pa-
 rui. Interim & πολλὰ male forsan ab Interpret. cum
 οἰμῶ^α conjunctum, dum reddunt multa est via, ad
 quod Fl. aliaeque ansam videntur dedisse, comma
 post ὅ^α omittentes. At cum οἰμῶ^α masculinum sit,
 πολλὴ, (si proba est lectio, & non πολλὰς poetice pro
 πολλῶν, rescribendum) forsan ad τέχνων referendum.
 Hesiod. ab Solano indicatus habet μακρὸς δὲ ἔστι οἰ-

μῶ^α ἐπ' αὐτῶν, quod et si Lucianus mutavit, malim
 tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut lon-
 ga & ardua dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Cl.
 Gessn. acque ac priores Interpret. & ὁδὸς post πολλὰ
 intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen ca-
 rere possemus, si adjectiv. ad sequens οἰμῶ^α aptemus;
 nam quid opus aliud viam vocabulum intelligi, ubi aliud
 viam itidem significans jam additur? Si differentia
 inter ὁδὸς & οἰμῶ^α esset tanta, ut prius itineris spa-
 tium, alterum difficultatem ejus tantum indicaret, vel
 elegantissimam adgnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero
 recte ad totum negotium pertinet; nam si πολλοὶ lo-
 gas, scilicet μακροί, belle quidem αὐτοῦς eodem referri
 videtur; sed hoc ipsum fecellit scribas, qui πολλοὶ
 cum dedissent, etiam αὐτοῦς refingere debuerent. At
 sal-

τῷ τεχνίτῃ, ὅτι καὶ ὑπάρχει μὴδὲν ἔχει
ἔπλον^a χρῆσθαι αὐτῇ.

Καὶ, ὡς εἶπκε, τὰς ἄλλας τέχνας μαν-
θάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτῃ δὲ λαμβάνο-
μεν βάνοις.

Ἔτι τῷ μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα-
λοι τινες, τῷ δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ'
ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, καὶ^b Σοκράτῃ, καὶ
αὕτη τῇ μίση παραγίγνεται.

Καί ποτε δὲ σκόπη, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας
τέχνας οὐδένουσι, ἢ πλείονσι, ἢ δυνάμει
ἀφαιρῶνται^c. ταύτῃ δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν
οὐδὲν, καὶ πλείον.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Καὶ μόνον,^d
ὡς Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκῶσι
μοι ταύτης ἔπιθυμῶν, αὕτη δὲ οὐδενίαν
ἐτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ ἐχέει οἱ τὰ ἀλλότρια
λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκῶσι; ΠΑΡ.
Πῶς γὰρ οὐ; ΤΥΧ. Πῶς ἐν ᾧ ὁ πᾶς οὖν^e
τὰ ἀλλότρια λαμβάνει, ἐκ ἀδικεί μόνον;
ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ δεξιότητες
φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῷ δὲ πα-
ρασιτικῆς ἡ δεξιότης πάνυ γενναία τις. τὸ γὰρ
ἐπιθυμῶν τῷτο τῷ Φιλίας ὄνομα, οὐκ
ἄλλο τι εὖροις, ἢ δεξιότητα παρασιτικῆς.
ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχ-
θρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συν-
ήθη μερίως, ὅτι δειπνὸν καλεῖ, ἀλλὰ δειπ-
νότερον, οἶμαι, τῷτον γενέσθαι φίλον, ἵνα
κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῷ

gravis artifice, ut etiam nihil armorum ha-
bens uti ea possit.

18. Et, quod nec iniquum est, alias ar-
tes discimus mercede data; hanc accepta.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt
magistri; Parasiticae autem nullus: sed
quemadmodum poetica, auctore Socrate,
ita haec divina forte contingit.

20. Etiam illud mihi considera, quod
reliquas artes qui iter faciunt aut navigant,
exercere non possunt; hac in via etiam &
naviganti licet uti.

21. TYCH. Utique. PAR. Verum
etiam, Tychiade, videntur hanc appetere
artes aliae, haec alterius non item. TYCH.
Quid vero? nonne qui aliena sumunt inju-
ste agere tibi videntur? PAR. Quidni?
TYCH. Quomodo igitur Parasitus, su-
mens aliena, solus non injuste agit? PAR.
Non habeo quod dicam.

22. Verum aliarum artium prava quae-
dam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero
origo plane generosa. Illud enim tritum
amicitiae nomen non aliud invenies, quam
Parasiticae initium. TYCH. Quid ita?
PAR. Quia nemo inimicum aut ignotum
hominem, sed neque mediocriter familia-
rem ad coenam vocat: sed oportet, puto,
hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat
libationum & mensae, & artis hujus myste-
rio-

^a Χρῆσθαι] Χρῆσθαι Fl. ^b Σοκράτῃ] Σοκράτης Fl. ^c Αὐτῇ] Nil mut. Edd. ^d Αὐτῇ] Δὲ male Fl.

dicinem agat sine lyra, equites sine equo. Haec vero
(Parasitica) ita bona est, nec artifice molesta, ut quis
nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit.
Ita quoque pag. sequenti scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέ-
χναι, δοκῶσι μοι ταύτης ἐπιθυμῶν. αὕτη δὲ οὐδενίαν ἐτέ-
ρας. non, ut vulgo, αὐτῇ.

^{f. f.}
^{Αὐτῇ]} Cl. Jussii Emendatio. ^{M. d. S.}
^{Αὐτῇ]} Sic mox recte §. 19. κατὰ Σοκράτῃ, καὶ μί-
ση. quare nullus dubitavi monentibus Jussio & Solano
parere. ^{J. F. R.}

69. Κατὰ Σοκράτῃ] Plat. Ionc 145. B. C. D. ^{M. d. S.}

Ibid. Σοκράτῃ] Ut Fl. hic Σοκράτης, ita eadem su-
pra Ἀπρ. Gall. 3. v. l. 90. atque alibi non infrequenter.
Sed cum plurimae addant hic & alibi & perinde sit,
nihil mutavi. Diag. Laert. Σοκράτης praefert, T. I. L.
a. p. 106. 113. 114. 117. &c. Sed Ἀριστοφάνῃ p. 103.
& T. II. p. 585. &c. Σοκράτῃ etiam ibid. p. 586.

^{J. F. R.}
77. Αὐτῇ Δ.] Ut supra c. 17. αὐτῇ in αὐτῇ mutavi-
mus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης
jam proxime praecessit, non male hic αὐτῇ sequitur,
ut sit ipsa vero; nec opus credo his haec dici.

^{J. F. R.}
78. Τί

riorum. Ego ergo saepe audivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent videlicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum molestia tantum & sudore exercent, sed, per Jovem, sedentes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine & aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. TYCH. Vah quantam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singularim unaquaque sit praestantior, conferemus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit.

τέχνης ταύτης μυστήριον. ἐγὼ γὰρ πολλὰ-
κις ἤκουσα τῶν λεγόντων, πῶς ἀπὸς δὲ ἔτος
950 Φίλῳ, ὅστις ἔβρισκεν ἐδὲ πῖπαι μεθ'
ἡμῶν; ὅς δηλονότι τὸ συμπίνειν καὶ συνε-
δρῖσθαι μόνον πρὸς ἡγεμόνων φίλον.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικὸν τὴν τέχνην
ἔστιν αὕτη, μάθους δὲ καὶ ἐκ τῆς ἐκ τῆς
19α τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας ἔχουσιν
κακοπαθεῖντες, καὶ ἰδρύντες, ἀλλὰ, νῆ-
Δία, καθήμενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται,
ὡς τὸ ἀμέλει δούλοι τὴν τέχνην. ὁ δὲ πρὸς
5010 μὲν ἀναχίρῳ τὴν αὐτὴν τέχνην, ὡς
βασιλεὺς κατακείμενος.

Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τὴν εὐδαι-
μονίαν αὐτῆς, ὅτι δὴ μόνον καὶ τὸ σοφόν.
Ὁμηρον ἔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, ἔτε δὲ
10α ἀλλὰ τὰ ἀσπαρὰ, καὶ τὰ ἀνθρώπων πάν-
τα νέμεται.

Καὶ μὴν ῥητορὰ τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ
χαλκία ἐδὲν καλῶναι τὴν αὐτὴν τέχνην ἐργά-
ζεσθαι, εἴαν τε πομπῶς, εἴαν τε καὶ μακρὸς ἢ
5020 ὡς οἰεῖν δὲ εἰς δύναμις ἢ μακρὸς ὢν, ἢ
πομπῶς. ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀπο-
φαίνει τὴν παρασίτικην ὥστε καὶ αὐτὸς ἡδὴ βε-
λεῖ, δοκῶ μοι ὡς οἰεῖται εἶναι ἀντὶ τῆς
τῆς ὅς ἐμιν.

20 ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοῖνυν κοινῇ πάντων ἀφ-
φέρει, δεδεῖχθαι μοι δοκῶ. Φέρε δὲ ὡς καὶ
κατ' ἰδίαν ἐκάστης ἀφφέρει, σκοποῦμεν.
τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσαις τέχναις παραβάλλ-
ειν αὐτῇ, ἀνόητόν ἐστι καὶ μᾶλλον πᾶσι
5καθαίρωνται τὸ ἀξίωμα τὴν τέχνης. ὅτι γε
μὴν

ε Κακοπαθεῖντες] Κακοπαθεῖντες H2. Correxerat Gess. Et recte κακοπ. cett. f' Ἀνθρώπων] Recte B1. & 2. B. S. Ἀνθρώπων male f. Fl. Br. Ald. H. utraque.

78. Τί δ' ἐκ τῶν] Vitiolum habetur ab Rhetori-
bus nimis multa monosyllaba conjungere. At statim
vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud in-
frequens quinque interdum & plura monosyll. jungere.
Sic Noster mox c. 28. καὶ μὴν ἐπὶ τῶν, ubi plura
dabo, quia ibi necessitas quaedam in hac inquirere.
Aesop. Fab. 149. vel septem jungit, διωκτότερός μου
ἐστὶν ἢ ἐγώ, τί σὺ εἶς.
F.F.R.

81. Ἀλλότριά] Ἀλλότριά, lib. 1. In quo multa sunt hu-

ius Dialogi.

83. Καὶ μὴν] Ante hac verba, incipit loqui Parasitus. Aliud tamen sequutus est Interpres.

2. Κακοπαθεῖντες] De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico Diad. Sic. IV. c. 20. f. De pugnantibus Gallis Aelian. 2. 28.

10. Ἀνθρώπων] Ante B. omnes Edd. ἀνθρώπων, corrupte. Vid. Homer. Od. I. 108.

28. Τῶν

μὴν τῇ μεγίστῃ καλλίστῃ τεχνῶν ἀφ-
φέρει, δεικτέον. ὁμολόγη) γὰρ δὴ πρὸς
πάντων, πλεῖτε ῥητορικὴν, καὶ α' τῇ φιλο-
σοφίαν, ἃς ἀφ' γενναϊότητος καὶ ὀπισθήμας
β' ἀποφαίνονται τινες. ἐπειδὴ γὰρ καὶ τέττων)
ἀποδείξαιμι τῇ παρασιτικῇ πολὺ κρατῶ-
σαν, ὁλοῦθ' δηλονότι τῇ ἄλλων τεχνῶν δόξῃ
προφερεσάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικαὰ τῇ δε-
ραπανίδων.

Κοινὴ μὲν ἔν ἀμφοῖν ἀφαιρέσις, καὶ τῇ ῥητορι-
κῇ, καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ, πρῶτον καὶ τῇ
ἐπαύσει. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ γ' ἔ.
ἔτε γὰρ καὶ τῇ ῥητορικῇ ἐν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομί-
ζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τέχνη-
τίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλ-
λοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ
καὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἑτέρως
μὲν γὰρ Ἐπικύρω δοκεῖ τὰ πρᾶγματα ἔχειν,

Sed quantum maximis pulcherrimisque
praestet artibus, ostendendum. In confesso
est enim apud omnes, Rhetoricam & Phi-
losofiam esse principes: quas propter prae-
stantiam etiam scientias quidam dicunt. Si
igitur his quoque longe potiore esse Para-
siticam ostendero; sine dubio nimirum re-
liquarum quoque artium princeps, ut inter
famulas Nauficaa, videbimus.

27. Ergo communiter quidem ambabus
praestat, & Rhetorica & Philosophia, pri-
mo ob id ipsum, quod in rerum natura
adeft: nam de hac constat; de istis non
item. Neque enim Rhetoricen quoque
unum idemque putamus omnes: sed qui-
dam artem; alii contra ea inertiam; alii ve-
ro maleficium; alii aliud. Similiter vero
Philosophiam, quae eodem se modo atque
aequaliter habet, non idem putamus omnes:
aliter enim se res habere videntur Epicuro, ali-

a τὴν φιλοσοφίαν] Articulum omittit Fl. b Ἀποφαίνονται] Ἀποφαίνουσι Fl. c Οὐ] Male omissum in Fl.

31. Πολὺ κρατῶσαν] Ἀπὸ τῆς ἀρετῆς ἐ ἀφαιρέ-
ται. G.

32. Σχολῇ δίδω] Σημειῶ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀπὸ γὰρ
τῆς ἀρετῆς ἐ ἀφαιρέται καὶ αὐτὴ. V.

28. Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναϊ-
ότητος τὴν τε ῥητορικὴν ἐ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε ἐ
καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γὰρ μὴν τῇ
μεγίστῃ καὶ καλλίστῃ τεχνῶν ἀφαιρέται. Th. M.

33. Ναυσικαὰ] Homer. Odys. 2. 101. M. du S.

36. Κατὰ τὴν ὑπόθεσιν] Erat cum hoc nomine cer-
tam & constantem rationem intelligi putarem; nec
deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto
hoc loco, & his quae sequuntur, diligentius iterum
consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen
ea ipsa notione, quae solennis quasi & propria est,
quae ὑπαρξιν notat s. eam quam recentiores scholae
existentiam dicere solent, substantiam aliquoties voca-
vit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem.
Vid. de hac ὑποθέσει notionem Sextus Empir. Matth.
VIII, 186. & ibi Fabric. J. M. G.

50. Τεκμαίρεσθαι] Unde fit ut nihil praeter opinionem
conjecturamusque supersit. Hanc ego tandem ex obscu-
ris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus
videtur. M. du S.

Ibid. Ἀρχὴν γὰρ φημι] Perperam sane in hoc scripto-
re verba est dictio, ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχὴν. Neque enim
principio, ut vertunt, nec principium, ut pag. seq.
[ἀποδείξει μεγίστη τῇ μὲν τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο] notat,
sed omnino, prout. Tanaq. quoque Fabrum male in
Timone [ὑπὸ τὴν ἀρχὴν εἶναι αὐτοῦς] male vertisse pri-

mo congressu, accurate observat Cl. Gronovius ad Tom.
I. pag. 1010. edit. Amst. (i. e. in Tim. circiter med.)
Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhæsit
quoque Politianus; dum in Miscellaneis cap. 56. lo-
cum hunc Pausanias in Boeoticis, de tauris apud Ae-
thiopas, ὅτι σφίον ἐπ' ἀκρὰ τῇ ῥινί, c. ἰνὰς κέρα καὶ
ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ εἰς μέγα, ἐπὶ δὲ τῇ κεφαλῇ ὑπὸ ἀρχὴν κέρα-
τά εἰσι, vertit, Quoniam illis in summa parte singulis
unicum cornu, tum aliud supra non magnum, utrumque
in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum pro-
sus, ὑπὸ ἀρχὴν κέρατα εἶναι, vertere, ne initio quidem cor-
nuum sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult,
tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. J. F.

Ἀρχὴν γὰρ] Quoties hoc monebimus? De scopulo
hoc Interpretum vid. ad I. Ver. Hist. c. 4. Et Cl.
Hemst. ad Nigr. §. 26. T. I. p. 66. Et mox c. 29. κα-
τὰ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. J. F. R.

52. Ἐστὶ τί] Lege ἰσὺ τοι. F. G. Cl. Guesierus sen-
sum adjuvit, signum interrogandi post πρὸς ponens;
quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non
male conjecit Guesierus; quare notam interrogandi no-
vam non adjeci Graecis; sed quae in fine periodi
aderat, servavi. J. F. R.

61. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, καὶ καὶ τὴν κατὰ ταύ-
τας ἀσόμενον εἶναι, καὶ παρὰ τοὺς συγγενεῖς ἀνθρώπους,
ἰσὺ μάλιστα τὴν ἀρχὴν, καὶ αἱ καὶ αὐτὰς αὐτῶν οὐκ
ἀμα-

aliter vero Stoicis ; aliter Academicis, aliter denique Peripateticis ; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam : atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent , neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem ? Arithmetica una est & eadem ; & bis duo apud nos pariter & apud Persas , quatuor sunt ; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros : Philosophias vero multas ac diversas videmus ; & neque principia omnium neque fines consentire. TYCH. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt ; ipsi vero illas faciunt multas.

28. PAR. Verum artes reliquas, ut et-

έτερας δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, έτερας δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, έτερας δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλαν ἄλλοις ἢ φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέγιστον ὅτι οἱ αὐτοὶ ἡ γνώμης κρατῶσιν, ὅτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλοῦν ὅτι τεχμαίρεται καὶ ἀλαλείπει. δεχθὲν γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἥς οὐκ ἔστιν ὑποστάσις. ἐπεὶ τί δὴ πότε δεξιμῆτικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο ὡς καὶ γε ἡμῖν, καὶ ὡς Πέρσαις, τέσσαρά ὅσῃ, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ ὡς Ἕλλησι καὶ βαρβάροις ; φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ ἀσφόδρους ὁρᾶμεν, καὶ ὅτε τὰς δεχάς ὅτε τὰ τέλη συμφωνοῦσάν. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ ἢ φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτοὺς ποιεῖσι πολλὰς.

ΠΑΡ. ὃ Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας,

[Γνώμης] Γνώμης Pell. e Καὶ μὴν e] Sic Fl. Non adest et posterius in aliis.

ἀμιτάπτοι, προσδιδίῃ αὐτῇ] Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa, Certe in reliquis artibus, quatenus earum ratione nonnihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit ; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est. Inficetis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδιδίῃ enim, non προσδιδίῃ, legendum ; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verbo autem sic, Ac aliae quidem artes, quatenus & in iis aliquid absonum esset, idque praeterierit quis, venia dignum existimans (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, siue intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τὴν Παρασιτικὴν ὑπομνηστικὴν, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & caeteras, non esse simplices ; idque facile tolerari posse : Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam huius loci exhibet editio Florent. Nempe, καὶ μὴν ἔστι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας οἱ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἶναι, καὶ παρέλθοντι, συγγραμμῶν ἑξῆς ἐστὶν. ἐπεὶ μίαν τὴν δοκεῖν εἶναι καὶ καὶ ἀλλὰ τὰς αὐτῶν, οὗτοι αὐτοὶ ἀμιτάπτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima [προσδιδίῃ αὐτῇ] plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sinceram ; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo.

Καὶ μὴν] Vid. Jans.

Καὶ μὴν ἔστι τὰς μὲν] Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi vere-
Tom. II.

M. d. S.

rentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν & millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hic. d. 60. ibique adlegatis. Item Eun. 3. Demon. c. 22. 54. 56. Asin. 38. (Alia de καὶ abundante T. I. ad Somn. c. 7. sunt notata.) Ideo etiam hic illud addi passus sum ! Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi πὶ δὲ ἔχῃ οἱ τὰ. Ibid' c. 10. p. m. μὴν ἔστι τὰς μὲν. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in Tim. 5. 16. αὐτῶν ; ὅς σὺ γὰρ, ὅς Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 29. καὶ γὰρ ἔστι τὰ μὴν. Idem Ep. 31. ὅς γὰρ ἦν τὸ σὺ. Ep. 33. δὲ τὸ μὴν τὴν & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Phyl. VI. c. 6. ὅς δὲ τὰς μὴν ὁκ. Ibid. vel octo monosyll. legas "Εγὼ γὰρ ἐν τῇ ἰν ὅς τὰ αὐτῶν τὸ β. Ac versu ult. ejusd. cap. ὅς ἔστι ὅς ὁκ ἐν αὐτῇ. Xenoph. Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, τὰς δὲ ὅς οἱ παῖς ἔστι αἱ γυναικες. Ibid. p. 54. a. m. ἰν μὲν γὰρ ἐν τῇ σὺ χάρις. Ocho Diod. Sic III. c. 62. p. 231. τὴν μὴν ἐν γῆς, τὴν δὲ ἐν τῇ ἀμπίλῃ. Nec aequumque abstulit Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. Καὶ γὰρ οἱ μὴν ὅς. Sed desino συλλαβεῖν. F. F. R. Ibid. Τὰς μὴν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum, sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum : Προσδιδίῃ αὐτῇ, οἱ τις παρέλθοντι συγγραμμῶν ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, οἱ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἶναι, ἐπεὶ μίαν καὶ τ. λ. J. M. G.

χνας, εἰ καὶ ὅτι καὶ ταύτας ὁ ἀσύμφωνον εἶη, καὶ παρέλθαι τις συγχώνυμος ἄξιόσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκῶσι, καὶ αἱ κατὰ λήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπλοιοι, προσδεκτέον ἂν εἶη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὥς ἀναγκαίαν ἀνάχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτῇ ἐαυτῇ μᾶλλον ἢ ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἐπεὶ δὴ ὅρῳ καὶ ἄπειρον ἔσαν. πολλὰ δὲ ἐδύνατο εἶναι ἐπεὶ δὴ περὶ ἡ φιλοσοφία μία.

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ἐπιστάσεως ἡ ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς προκειμένου ταῦτα μὴ λέγειν ἀπάντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορὰς ἀντιδόξου, σπουδαίως μεγίστη τῇ μηδὲ τῇ ἄρχῃ εἶναι τῷτο, ἢ μία κατὰ λήψεις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἔστι, καὶ τὰ μηδὲ-

iam aliquid in iis sit parum consensuens, si in medium progressus aliquis venia dignas censcat, eo quod mediae cujusdam anticipatisque videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam diversi generis instrumenta musica? Jam una quidem non est Philosophia; infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, si est Philosophia. Ergo nulla est.

29. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno argumento proposito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in diversa sententiarum, ex illo ipso maxime demonstratur, plane non esse in rerum natura illud, cujus una non sit perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? & nunquam in uno aliquo conveni-

a Ti] Τις Fl. Et contra mox τι, ubi cett. τις. b Ἀσύμφωνον] Ἀσύμφωνον Fl. c Ἀξιόσας] Ἀξίως εἶσι Fl. d Προδεκτέον ἂν εἶη] Tria haec absunt a Fl. & merito, V. nott.

66. Φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐπιπύθην ἀφ' ὧν τὸ Ἀλεξανδρῶν ἐστὶ Παμμειδῶν, οἷσις ἔλγουν ἐν (1) τὸ δὲ ἐπείκει. . . καὶ τὸ Ἀριστοτέλει τῷ τοιαύτῳ δέξαι. . . τρέπει ἀφ' (2) συλλογισμῶν γινώσκων ἐπὶ τῇ φυσικῇ ἀκρόασι, καὶ διὰ (3) δογματικῶν, καὶ ἔλγουν τρία, ὅλῳ, (4) εἰδῶν (5) εἴρηκεν. . . τι δὲ δύο, ὅλῳ ἐπὶ εἰδῶν. καὶ ἢ μὲν ὅλῳ ἀπὸ τῶν δύο ἐκινῶν τὸ ἕν. (6) ἀφ' ὧν γὰρ ὁ-

τὸ ἐκινῶν εἴρηκεν ἐπὶ εἰς, καὶ εἰρηκῶν ὧν, ἐπὶ εἰς εἰδῶν. ταῦτα δὲ ὡς ἐπὶ παρόντι διδάσκω ἐπὶ τῷ . . . (7) βιβλίῳ ἐπὶ τῷ δυνάμει, ἀκριβέστερον ἐπὶ ἀναγκαστικῶν, ἐπὶ εἰς εἰς ἐν, ὡς φυσικῶν γὰρ τούτων. . . διὰ τὰ αὐτῶν βιβλία (8) ἐπὶ γράψαν φυσικῶν, ἐπὶ μάλιστα δὲ ἐπὶ θεολογῶν. V.

(1) Τὸ δὲ] Τὸ δὲ Edit. At in V. Lacuna est. Τὸ δὲ. C.
(2) Συλλογισμῶν] Sic conjicio, in V. erat συλλογισμῶν. . . . unde συλλογισμῶν fecerat Cler. M. du S.
(3) Δογματικῶν] Sic edita. . . . δογματικῶν V. unde, & ex C. liquet fuisse παραδογματικῶν & mox ἔλγουν pro vulgato ἔλγουν.
(4) . . . εἰδῶν] Hic videtur deesse εἴρηκεν, & paucula quaedam de materia & forma, quorum jacturam non zgre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sum Lacunae plures, quae forte inde dunta-

tax nata, quod Librarius Annotographi verba legere non potuerit, multa enim hic pessime erant scripta. J. Cler.

(5) Εἴρηκεν] Hoc recte monente Clerico recepit Salan. ex C. quae sic: Quoniam & ipsum Aristotelem id tantum in Phys. audimus; utrum exemplo tali. Tria esse, ὅλῳ, εἰδῶν, καὶ εἴρηκεν.

(6) Ἀφ'] Delenda haec vox. M. du S. Saltem aut scribendum fuisset, ni rursus aliquid exciderit. J. F. R.

(7) Βιβλίῳ] Adde πρώτῳ. M. du S.

(8) Ἐπὶ γράψαν] Aut ἐπὶ γράψαν; aut quoniam pro φυσικῶν? J. F. R.

62. Εἰ καὶ τι — τις συγχώνυμος ἀξίως] Quamquam eorum ratione & postulata venia. Verte: quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praestiterit. F. G.

63. Καὶ παρέλθαι τις συγχώνυμος ἀξίως] Haec ex Fl. Solanus ita constituerat καὶ παρέλθαι τις συγχώνυμος ἀξίως εἶσι, &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτέον ἂν εἶη, eam eadem deleverat, quod certe necessarium ubi

ἀξίως εἶσι pro ἀξίως receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cujus sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. J. F. R.

Ibid. Τις συγχώνυμος ἀξίως εἶσι] Ita recte Fl. nisi, quod prave τι pro τίς habet. In reliquis pro ἀξίως εἶσι, ἀξίως prave legitur; & mox post ἀναγκαστικῶν, προσδεκτέον ἂν εἶη, quod Fl. non agnoscit, & nos ut super-

venitur ; illud ipsam tollit ejus , de quo πολε ὁμολογεῖν ἑ μίαν εἶναι , τὴν αὐτὴν
quaeritur , substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica :
sed inter Graecos pariter ac Barbaros una
est , & circa eadem eodem modo versatur :
neque est , ut dicat quisquam , aliter hos ,
aliter vero illos parasitari : neque sunt , ut
videtur , in Parasitis quidam velut Stoici
aut Epicurei , decreta habentes diversa , sed
omnibus respectu omnium est consensus ali-
quis & convenientia actionum pariter ac fi-
nis. Itaque , quantum mihi videtur , Pa-
rasitica forte hoc respectu etiam sapientia
fuerit.

31. TYCH. Satis omnino de his di-
xisse mihi videris. Verum quantum ad re-
liqua etiam deteriorem esse tua arte Philo-
sophiam , quomodo demonstras ? PAR.
Igitur illud primum dicendum est : Philo-
sophiam nemo unquam Parasitus adamavit :
Parasiticam vero appetiisse , multū memo-

ἀναίρει τὴν ζημιώδυν ἢ εὐσίαν.

Ἡ μὲν τοι ὠδυσσική ἐχ' ἕως ἔχει ,
ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν βαρβάροις μία ὄντι ,
καὶ τὰ ταῦτα , καὶ ὡσαύτως . καὶ οὐκ ἀνεί-
στοι τις ἄλλως ἢ τήσδε , ἐτέρως ἢ δὲ τῆς
παρασιτεῖν . ἔδὲ εἰσὶν ὡς εἰκέν ἐν παρασί-
τοις τινές , οἷον Στωϊκοί , ἢ Ἐπικυρεῖοι ,
δύγματα ἔχοντες ἀσφόρα , ἀλλὰ πᾶσι
πρὸς ἀπάντας ὁμολογία τις ἐστὶ , καὶ συμ-
φωνία τῷ ἔργῳ , καὶ τῷ τέλει . ὥστε ἐμοὶ γε
δοκεῖ ἡ παρασιτική κινδυνεύειν , κατὰ γε τῶ-
σο , καὶ σοφία εἶναι .

ΤΥΧ. Πάνω μοι δοκεῖς ἰκανῶς ταῦτα
εἰρηκέναι . ὥς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χεῖρων ἐστὶν ἢ
φιλοσοφία ἢ οἷς τέχνης , πῶς ἀποδει-
κνύεις ; PAR. Οὐκ ἐν ἀνάγκῃ πρῶτον εἰ-
πεῖν , ὅτι φιλοσοφίας ἢ ἐδέπτε ἡράσθη
ὠδυσσική , παρασιτικῆς δὲ πᾶμπολλα
ἔστι .

c. Μίαν] A. Fl. & marg. A. W. f. Δι' τοὺς] Et sic esse in Fl. adscriptit Solan. Sed est & in cett. praeter B1.
quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. τοὺς δὲ B2. g. Οἷον] Ol Schol. & Coll. h. καὶ συμφωνία] Omittit Fl.

86. Ὡς (9) εἰκέν ἐν παρασίτοις] Τὸ εἶδος , ἡ δὲ εἰς , ὡς
τοῖς , οἱ Στωϊκοὶ ἀσφόρα δύγματα ἔχοντες τοὺς παρασί-
τοις . V. Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen
etiam Coll. M. du S.

(9) Εἰκέν ἐν] Εἰκός tantum sine praepos. legebatur ; jam ad Lucian. adcommo-
davi.

J. F. R.

vacaneum & merum glossema omisimus. M. du S.

64. Μίαν] Mediae. An mediocres? F. G.

66. Προσδιδίῃ] ἂν εἴη] Hæc addititia videntur. F. G.

Προσδιδίῃ] ἂν εἴη] Si hæc verba retinenda sunt,
non video cur προσδιδίῃ in προσδιδίῃ sit mutan-
dum, quum jungi possit praemisso τοῖς.

67. Ὡς ἀναγκάσι] Hæc duo verba cur addita sint
mihi non satis liquet. M. du S.

69. Μᾶλλον τῷ ὀργάνῳ] Vertitur : magis convenire
quam instrumentis ? Verte : consonare magis quam or-
gana ? F. G.

Μᾶλλον τῷ ὀργάνῳ] Quid hoc sit mihi N. L. M. du S.

Μᾶλλον τῷ ὀργάνῳ] Quia Solanus ait sibi non liquere
quæ horum verborum sensus sit , mihi vero haud ita
difficilis videtur , paucis eum explanare tentabo : que-
ritur philosophiam non esse unam nec sibi consen-
tientem , quam tamen oporteret vel consonantiorē
esse instrumentis musicis. Adeoque verba μᾶλλον σύμ-
φωνοι αὐτῷ ἰαυτῇ , μᾶλλον τῷ ὀργάνῳ sonant : nec esse
ipsam sibi ipsi consonantē prae organis musicis , sive : plus
etiam quam instrument. musica. Ideo in verbis δὲ τις ὡς
ἀναγκάσι , ut scribebantur , illud solum mutavi , ut
δὲ τις interrogantis more scriberem. J. F. R.

76. Φορῆς ἀντιδύει] Contrariarum opinionum confi-
litum. F. G.

Φορῆς ἀντιδύει] Ad verbum , proventus s. multitu-
dinis , sectae , disciplinae , diversa sentientis. De usu
simili nominis φορῆ plenissime edoceri aliquis potest ,
si adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49.
Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro,
Math. II, 6. seq. ubi quanta sit dissensio circa defini-
tionem Rhetorices , demonstrat. J. M. G.

77. Μὴδὲ τὴν ἀρχὴν] Points du tout. i. e. nullo modo.
F. G.

Μὴδὲ τὴν ἀρχὴν] Recte Guesnetum monere vide ad hu-
jus Dial. c. 27. ubi Cl. Jansenius idem notat. J. F. R.

85. Μὴν τοὺς δὲ , ἰτίμους δὲ τοὺς δὲ ὠδυσσικήν] Legen-
dum videtur : ἄλλως τοὺς μὴν , ἰτίμους δὲ τοὺς δὲ παρα-
σιτεῖν. F. G.

Μὴν τοὺς δὲ , ἰτίμους δὲ τοὺς δὲ ὠδυσσικήν] Illud poste-
rius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque Edd. non invenio ,
sed τοὺς tantum , certe in J. Fl. H. P. Fr. Ald. S. Sed
B1. τοὺς δὲ , quod in τοὺς δὲ mutandum , facile largior ,
idque B2. jam fecit. At quum in cett. absit , eorum
lectionem servavi , ne sine necessitate τὸ δὲ condupli-
cetur. J. F. R.

ὑπαθυμήσαντες. μνημοεύον) Φιλόσοφοι, καὶ
μέχρι γε νῦν ἔρωσι. ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἀ-
έχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπυ-
δάσαντας; ΠΑΡ. Οὐς τίνας μὲντοι, ὡ
Τυχιάδῃ, καὶ σὺ γινώσκων, ὑποκρίνη
ἀγνοεῖν καὶ με, * ὡς καὶ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύ-
νης ἐντεῦθεν γιγνομένης, ἐχὶ τιμῆς. ΤΥΧ.
Οὐ, μὰ τὸ Δί', ὡ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφό-
δρα σπορῶ ἔς τίνας καὶ εὐροῖς εἰπεῖν. ΠΑΡ.
Ὡ γενναῖε, σὺ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ
τὴ ἀναγραφάντων τῆς ἐκείνων βίβης, ἐπεὶ
πάντως ἀν καὶ ὑπεργνώσας ἔς τίνας λέγω, δύ-
ναιο. ΤΥΧ. Καὶ μὲντοι, καὶ τὸ Ἡρακλέα,
ποδοῶ δὴ ἀκρίβειν τίνες εἰσὶν. ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι
δείξω, καὶ καταλέξω αὐτὸς ὄντας ἐχὶ
τῆς Φαύλης, ἀλλ' ὦν ἐγὼ δοκῶ, τῆς δ' ἐξ-
ἡς, καὶ ἔς ἡκιστα οἶται.

Αἰσχύνῃς μὲντοι ὁ Σωκρατικός ἔστ', ὁ
τῆς μακρῆς καὶ ἀτέλεις ἀφελόγους γράφας,
ἡμέτερος εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτὸς, ὅπως,
εἰ δύναίτο, δι' αὐτῶν γινώσκειναι Διονυσίῳ τῷ
τυράνῳ καὶ τῇ Μιλιτιάδῃ ἀναγνῆς, καὶ δόξας.

rantur Philosophi, & in hunc diem appe-
Itunt. TYCH. Et quos dicere possis Phi-
losophos, parasitandi studiosos? PAR.
Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum
bene noris, ignorare me quoque simulas.
Svelut turpitudine quaedam illis inde, non
honos accedat. TYCH. Non, ita me Ju-
piter, Simon: sed vehementer dubito, quos
inventurus sis. PAR. Videris mihi, vir
optime, non audisse eos, qui vitas illorum
scripsere, alioquin omnino posses, quos
dicam, agnoscere. TYCH. Verum cur-
pio, Mehercules, audire, qui sint. PAR.
Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque
non viles, sed, ut mihi videtur, praestan-
tissimos, & quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus
ille, qui longos illos urbanosque dialogos
scripsit, venit quondam, secum illos ferens,
in Siciliam, ut per illos, si posset, Dio-
nysio Tyranno innotesceret, lectoque Mil-
tiade, cum probatus videretur, reliquo
tem-

a 'Ος] Abest a Fl. Δῖτα Pell. pro κατὰ. b Δείξω καὶ] Utrumque omittit Fl.

5. 'Ος κατὰ τὸν — αἰσχύνῃς] Hoc κατὰ quid sibi
hic velit, non equidem assequor: intelligerem si esset
ὑποκρίναι vel ὡς δῖτα, vel simile quid. Corruptelam
hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix
dubito. J. M. G.

Ibid. Κατὰ τινός] Καὶ τὸν legendum. F. G. Probo
conjecturam; nam κατὰ sensum commodum non ex-
hibet. Interim δῖτα ex Pell. potest legi, donec cer-
tiora ex aliis Codd. doceamur. J. F. R.

10. Ἀναγραφάντων τὸς ἐκ. βίβης] An qui singulas vi-
tas scripserant, an vero qui omniam, quod a Dioge-
ne factum? M. du S.

12. Νέ τ' Ἡρακλέα] De hoc Parasitico sacramento
Vir Clarissimus Joh. Meursius, jurabant etiam Parasiti
τὸς ἄλλας Liban. Parasit. J. B.

15. 'Ος ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. J. M. G.

'Ος ἐγὼ δοκῶ] Geßh. ὡς malebat. Nihil repugno, si
libri addicerent. Nam et si construendo, τὸς ἀπέρις,
scilicet αὐτῶν, ὡς ἐγὼ δοκῶ regimen genitivi ὡς extundi
potest; tamen sensus minus est commodus, quam si
ὡς legas; & pristini etiam Interpretes ut ego opinor
reddentes, ita legi voluisse videntur. J. F. R.

17. Αἰσχύνῃς] Vid. Eic. c. 17. & hoc ipso Op. c. 43.
& Plut. in Vit. Aristid. & π. πόλιν. Bentley, Diog.

Laert. H. 61. p. 48. C. D. & Suid. Septem numeran-
tur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut im-
perfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. M. du S.
19. 'Οπως εἰ δύναίτο] Nota phrasin. F. G.

'Οπως εἰ δύναίτο] Nihil aliud signif. quam: si modo
posset, vel si hoc modo posset, pro εἰ ὅτε δύναίτο. Alia
de ὅπως jam alibi laudatus habet Solan. ad hujus Dial.
c. 9. Et ad Tim. §. 48. Inversa autem hic ordinaria
constructio videtur, quod alii negabunt & εἰ δύναίτο
duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γινώσκει-
ται δι' αὐτῶν, εἰ δύναίτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit,
ut videtur etiam tacite innuisse Gajet. ad c. 3. hujus
Dial. unde id ei suspectum fuit quia cum infinitivo
non amat construi. Exemplum ab Solano illic indicata
huc non faciunt. Neque illa c. 3. & 9. plane respon-
dent huic loco. Hic enim relativum ὡς pro demon-
strativo ὅπως positum est, quasi dixeris: si quo modo
posset, pro si hoc modo posset. Haud aliter quam relati-
vum ὡς saepe accipitur pro ὅτε, non solum in for-
mula ἡδ' ὡς pro ἡφ' ὅτε, quam habuimus Alex. c. 43.
Lexiph. c. 2. 4. & singulis fere sequent. Sed & alibi,
ut Aesop. Fab. 91. Καὶ ὡς ὑποτυχῶν εἶπεν. Item Fab.
101. αἱ ἀρεταὶ — ἐξήλασαν (καλοῦν) παύσαι. Καὶ ὡς
ὑποτυχῶν εἰς ἐνταῦθα τρυφῇ ἐπαύθη πρὸς τοὺς καλοὺς πόν-
τον.

tempore in Sicilia, parasitans Dionysio, de-
sedit, longum valere iussis Socratis dispu-
tationibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus
non de nobilibus tibi videtur Philosophis?
TYCH. De nobilissimis. PAR. Verum
hic etiam eodem tempore versabatur Syra-
culis parasitatus Dionysio. Quin omnium
ipse Parasitorum princeps apud illum audie-
bat: & erat sane praeter ceteros ingenio ad
eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum
quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui di-
ficerent. Atque hic etiam, prout dignum e-
rat, ornasse artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus,
venit & ipse quidem hoc consilio in Sici-
liam: cum vero paucis diebus parasitatus
Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod
fatis ad eam ingenii non haberet, excidit:
atque Athenas regressus, ubi multo se la-
bore ad eam rem paraverat, altero cursu
denuo navigavit in Siciliam, coenatusque
paucos dies propter inscitiam excidit: simi-

εὐδοκίμηται, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ
παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους
διατριβαῖς ἐρῶς φράσας.

Τί δὲ καὶ Ἀριστιππὸς ὁ Κυρηναῖος ἐχέ-
ει δοκίμων φαίνεται σοι φιλοσόφῳ; ΤΥΧ.
Καὶ πάντῃ. ΠΑΡ. Καὶ ἔτι μῦθοι καὶ
τὸ αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις πα-
ρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει. ὅ-
σοι παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμῃ παρ' αὐτῷ καὶ
γὰρ ἦν πλεονεξία τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην
εὐφυΐας ὥστε τῶν ὀφιοποιῶν ὅσημέραι ἐπεμ-
πε ὡς τῶν ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐ-
τῷ μαθησομένων. ἔτι μῦθοι δοκεῖ καὶ κο-
σμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων ὁ ὑμῶν ὁ γενναϊοτάτος,
καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ὅπῃ τέττω, καὶ
ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ,
τῷ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύιας ἐξέπεσε, καὶ
ὡς ἀλὶν Ἀθήνας ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονή-
σας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὐτὸς δευ-
τέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ καὶ δι-
ημέρας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμά-
θιας.

c. Ὑμῶν] Et sic Edd. vett.

λν. At ὡς sic usurpari minus frequenter observa-
vi: est tamen haud absumile illud Herodiani III. 5. 9.
Ἐδοκε δὲ αὐτοῖς ἐν δηλοῦν φέρματι ὡς τινὲς πῦσαι
διωκῶν &c. i. e. si hoc modo nonnullis persuadere pos-
set, vel quibus cum, si possent, aggrederentur. ubi
Steph. quoque malit legi εἰπας, quia alterum ei minus
usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia
nihil contra analogiam peccat, licet exempla sint ali-
quanto rariora; nam quum ex ὡς πῦσαι constat di-
catur; & hic recte interpretabimur, si quis, vel, si
quodammodo possit, ac tum idem erit ὡς u. quod εἰ-
πας.

22. Ἡδδοκίμηται] Sic omnino scribendum, non
ut in omnibus Impr. est εὐδ—.

Εὐδοκίμηται] Admissem augmentum ἡδδ—, quod
adeo necessarium clamat Solanus Noster, si alicubi in-
venissem; sed ne Jungermannii Manibus δευτερογενῶς
videtur, nihil mutavi; & quum mox §. seq. rursum
εὐδοκίμηται, consentientibus vett. Edd. habeamus, (quod
similiter in ἡδδοκίμηται mutatum voluit) atque alibi apud
Nostrum diphtongus εὐ maneat immutabilis, praestat
abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32.
Amor. c. 33. pro Imag. c. 19. f. atque alibi. J. F. R.

25. Ἀριστιππὸς] Genere Cyrenaicus maxime volu-
ptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod

assentaretur Dionysio; ad hunc Stratonem, vel, ut
alii Platonem, dixisse tradunt: Tibi soli & chlamydem,
& vestem rejiculam ferre datum est. Leg. Diog. Laert.
L. 2. Hec. Epist. L. I.

30. Αὐτὸς εὐδοκίμηται] Hic τὸ μάστιγι desiderari vi-
detur.

Αὐτὸς εὐδοκίμηται] Quod Gaj. scribit εὐδοκίμη, nescio
negligentiae ne an diligentiae adscribam, quod praef.
temp. crediderit, quia augment. abest: an vero ali-
cubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, videtur
paullo ante dixi. Pluris est, quod μάστιγι omnium
sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μάστιγι ο-
mittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom.
Hist. c. 17. f. & Gall. 18. &c. Nihil tamen dehinio.

36. Πλάτων] Vid. Plat. Dione 283. . . (Sed suspe-
ctum mihi illud ὁμῶν.) Ter in Siciliam navigasse
tradit Diog. Laert. III. p. 74. C. & prima quidem vice
venundatum. Mirum autem est de Xenophonte
nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasiti-
tis credo, operam dedisse infimatus est. Vid. Athen.

41. Δεύτερον στόλῳ] In priore vacnietat. Vid. Diog.
Laert. p. 147. C.

θίας ἐξέπεσε· ἡ αὐτὴ ἡ συμφορὰ Πλάτων
 καὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ
 Νικίᾳ. ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ
 τούτου λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξε-
 νος δὲ ὁ μουσικός, πολλὰ λόγους ἔχει, καὶ
 αὐτὸς δὲ παρασίτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης
 μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάω μέχρι τῆς θανάτου πα-
 ρασίτης, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάν-
 τως ἐπίσασαι.

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῷ Πλάτωνα ἥρ-
 ξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν ἦν, ὥσπερ ἦν, ἡ παρασι-
 τία σπυδασσίας ἐδείξα. Πλάτων δὲ
 ὅδεῖς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐβελήσασθαι.

Καὶ μὲντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ πει-
 νῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγῆν, ταῦτα ὅδε
 νὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φι-
 λοσόφους μὲν ἂν τις πολλὰς καὶ ῥιγῆντας καὶ
 πεινῶντας εὔροι, Πλάτων δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν
 εἴη Πλάτων, ἀλλὰ δυστυχὴς τις, ἢ
 πτωχὸς ἀνθρώπων, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανὸς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ χεῖ-
 ρα πολλὰ λαμβάνει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορίας

lisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia
 evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae.
 TYCH. Et quis, Simon, hac de re
 narrat?

35. P.A.R. Cum alii multi, tum Ari-
 stoxenus Musicus, vir memorabilis,
 qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Jam Eu-
 ripidem Archelao ad mortem usque parasi-
 tatum esse, & Anaxarchum Alexandro,
 omnino nosti.

36. Aristoteles vero incoavit tantum, ut
 reliquas artes, ita & Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam,
 Parasiticae vitae operam dantes, ostendi:
 Parasitum vero nemo dicere potest, philo-
 sophari qui voluerit.

38. Jam si beatum est non esurire, ne-
 que sitire, neque rigere; haec nulli adiungit
 alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos qui-
 dem aliquis multos & rigentes inveniat &
 esurientes; Parasitum vero non inveniat;
 aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix ali-
 quis aut mendicus mortalis, aut Philoso-
 pho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum et-
 iam praestare Philosophiae ac Rhetoricae

Pa-

a Παρασίτῳ] Ita cum puncto subscr. P. Fr. Sine eo tect. παρὶ σιτία. V2.

45. Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίᾳ] Ἡς μάλιστα] Θυκο-
 νίδης, ταυμαχίας τῇ Ἀθηναίων ἐστὶ τῇ Λακεδαιμονίων περὶ

Συρακοῦσας γενέσθαι, καὶ παρὰ ταυμαχίᾳ καὶ τῇ Γυλίσπῃ
 τῇ Λακεδαιμονίᾳ. V.

* Τῶν Λακεδαιμονίων] Τῶν Λακεδαιμονίων male V.

48. Ἀριστοξένος] Musicus dictus fuit a patre, mu-
 sicæ præcipuo magistro, auctore Suid. Steph. de Urbi-
 bus, in dictione Tarentum, scribit hunc fuisse pa-
 tria Tarentinum de hoc Cic. & Gell.

Ἀριστοξένος δὲ ὁ μουσικός πολλοῦ λόγου ἔχει· ἐστὶν αὐτός
 γὰρ παρασίτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui
 parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone,
 L. XIII. ὅτι τῷ Κορίνθῳ υἱὸς Νηλέως ἄνθρωπος Ἀριστοξένου ἡγε-
 μόνος ἐστὶν ὁμοφρονῶν — πρῶτος δὲ ἦν ἱστορῶν συναγωγῶν δι-
 βάλει, καὶ διδάσκει τούτοις ἐν Αἰγύπτῳ βασιλείας βίβλιοθῆκης
 σύνταξιν. Non est mirum, si παρασίτος habuerit Ari-
 stoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare
 (an adornare) & Aristoxenus eandem cum Neleo Phi-
 losophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat
 etiam auditor. De eo sic Suidas: Ἀριστοξένος υἱὸς Μνη-
 σίου τῷ ἐστὶν Σπυδαῖο μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῇ Ἰταλίᾳ,

Διγερτίνος δὲ ὁ Μουσικὸς φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ
 ἐπιβίβῳ ὅπῃ ἡ τέχνη ἀπεργάζετο τὰ τι πατρὸς, καὶ Λάμπρος
 τῷ Ἑρμῳ, ὅτε Εὐνοφίλῳ τῷ Πυθαγόρῳ, καὶ τίλῳ Ἀ-
 ριστοξένῳ. Multa deinde de eo subjungit, quae vide-
 bis, & tandem addit, συνιτάσας δὲ μουσικῇ καὶ φι-
 λосоφίᾳ: Ex his patet eundem esse, de quo hic Lucia-
 nus.

Ἰ. P. 2 G.
 Ἀριστοξένος — μουσικός] Quamvis Musicus audiat,
 Philosophus hic fuit: sed ob libros de Musica scriptos
 id nomen adeptus est. Scripsit etiam Platonis Vi-
 tam. Vid. D. Laërt. 122. D. qui saepe cum historiae
 causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vo-
 cat: & seq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt.
 293. F. A. Gell. IV. 2. Dionysio II. aequalis fuit,
 Jambl. No. 234.

50. Νηλέως] De hoc Athen. L. I. (p. 3. A.) G. C.
 Ibid.

Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum rei publicae utilisimi. TYCH. Quam non mediocre certamen virorum denuncias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age apud animum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt,

ἡ παρασιλική, πῶς ὀφείδειται. ΠΑΡ. Εἰσὺν, ὃ βέλτερον, χρόνι τῷ τ' ἀνθρώπων πόλει, ἢ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὅδ' αὖ πόλεμος. ἐν δὲ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνασθαι τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἐχολίας ταύτας ὅποιοί τινες εἰσὶν. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπήμεθα τὸ τῷ πολέμῳ χρόνον, καὶ τίνας αὖ εἶναι μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἑκάστῳ αὐτῶ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὅσας ἂν μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τ' ἀνδρῶν καὶ ἔγωγε πάλαι γὰρ κατ' ἐμαυτὸν, ἐποῶν τοῖς αὖ εἰς συμβαλλόμενοις παρορσίστα φιλόσοφον.

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμα σοι δοκῇ χλευῆς ἄξιον, φέρε πρότυπώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, καὶ γέλαι μ' αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίας, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξέναι, καὶ μὴ θεωρεῖν ἔξω δηϊομένην τὴν γῆν. τὴν στρατηγὸν δὲ καταγγέλλειν ἀπαντὰς εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χαρεῖν τῶν ἄλλων, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους ῥητορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν σποδύσωμεν αὐτούς, ἀνάγκη γὰρ τῶν μέλλοντας ὀπλίσσειν, γυμνᾶν πρότερον. δεῖ

δ Δουρ] Δουρ male Fl. c Χαμῶ] Χαροῖ male J. & Va.

Ibid. Εὐριπίδης — παρασιτικῇ] Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV. G.C.

Εὐριπίδης] Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. M. du S.

52. Ἀνέμωχ] Legendus Laertius. G.C.

56. Φιλόσοφος μὲν ἔν, ὅσπερ ἔν, ὅσοι σπουδῇ] Fortae an φιλοσοφίας μὲν ἔν, ὅσπερ ἔν, ὅσοι σπουδῇ. Nisi accipi Lucianus voluit, ὅσπερ ἔν, ut erat, pro, ut est, sive ὅσπερ ἔστιν, sive, ut res se habet. Tb. M.

Φιλόσοφος μὲν ἔν, ὅσπερ ἔν, παρασιτικῇ σπουδῇ] Tentat hic aliquid Marcilius pag. 255. edit. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus ostendi ergo Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse. Quasi dicat; id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mentes frequentarunt, vere fuit παρασιτικῇ. idque ita esse, demonstravi. J. J.

Ibid. Ὅσπερ ἔν] I. e. ἔφω. Cui ignota illa Platoni-

ca ἔν, ἔφω, ἢ ὅς; possis etiam ὅσπερ ἔν interpretari, quantum licuit, quantum poterant, ut indicetur, non pari successu paratatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. J. M. G.

Ibid. Παρασιτικῇ] Fr. & P. παρασιτικῇ. Ven. 2. παρασιτικῇ. Suspicio scriptum fuisse παρασιτικῇ, vel παρασιτικῇ, ut c. 31. ubi etiam cum σπουδῇ conjunctum vides; ut opponatur τῇ φιλοσοφῇ ἰδιόσυστα, quod mox sequitur. M. du S.

Παρασιτικῇ] Haud adeo leve est animadvertisse hoc-cine cum puncto subscripto sit legendum, nec ne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασιτικῇ, neutr. plur. dare voluisse (si modo inveniantur adjectivae) nam σπουδῇ etiam accus. jungitur. Sed in hac varietate praetuli id quod planum & ultatum est. J. F. R.

75. Μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulus addit Aelian. XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατοι δὲ ἀνδρῶν τὰ μάλιστα. J. F. R.

86. Περιῶν ἔν] Subaudi τὴν πόλιν. F. G.

θεῶ δὴ τὸς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕνα-
τον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα· τὸς μὲ τοί-
νυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς ἀν' λεπτοὺς
καὶ ὀχρὰς πεφρικότες, ὥσπερ ἤδη τραυμα-
τίας παρειμύνε. ἀγῶνα μὲ γὰρ, καὶ μάχη-
σταδίαν, καὶ ὠθισμόν, καὶ κόνιν, καὶ τραύ-
ματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν
ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς δεομένους ἀνα-
λήψεως;

Ἄθρει δὲ πάλιν μέλας δὲ ὠχρόισιν,
ἀποῖός τις φαίνει). ἄρ' ἔχ' ὁ μὲ τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, καὶ μέλας
δὲ, ἐδὲ λευκὸς (τὸ μὲ γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δὴ
προσέοικεν) ἐπέλα θυμοειδὲς, δεινὸν βλέ-
πων, ὅποιον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕψαιμον. καὶ γὰρ
καλὸν δεδοικότες καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πό-
λεμοι φέρειν. ἄρ' ἔχ' ὁ τοῦτ' ὁ καλὸς μὲν
γένεοιτ' ἀν', καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ
εἰ σποθάνοι καλῶς;

Ἀλλὰ τί δὲ ταῦτα εἰκάζειν ἔχον-
τας αὐτῶν ὠχρεῖν μαλα; ἀπλῶς γὰρ εἰ-
πεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πῶπτε ῥητόρων, καὶ
φιλοσόφων, οἱ μὲ ἐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω

primum nudari. Inspice vero viros, o bo-
ne, singulatim, & proba corpora. Quos-
dam igitur illorum prae indigentia videbis
tenuēs & pallidos horridosque, quasi jam
saucios in acie relictos. Certamen quidem,
& pugnam statariam, & impressionem, &
pulverem, & vulnera, noane ridiculum fue-
rit dicere, perferre posse homines, quales il-
li sunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra in alteram partem
transgressus Parasitum, qualis appareat.
Nonne iste multum primo corporis habet,
& colore est jucundo, neque niger neque
albus, quorum alterum mulieri, sermo alte-
rum convenit. Deinde animosus, vultu,
ut nos, minaci, & sanguine repleto: non
enim honestum est oculum timidum & ef-
feminatum ferre in pugnam. Nonne talis
& pulcher fuerit dum vivet miles, & pul-
cher, si pulchre moriatur?

42. Sed quid opus est conjecturis ista
effingere, cum ipsarum rerum habeamus
exempla? Ut enim simpliciter dicam, in
bello, quicumque usquam fuerunt Rhetores
vel Philosophi, parum extra muros progre-

α καὶ οἱ] Εἰ καὶ Fl. b τί δὲ] Restitut. ex f. & v. τί δὲ cett. male.

4. Ἄρ' ἔχ' ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἀναγν., κατέμα-
ται. ἀνοσσία ἐ μὴ τὸς ὀφθαλμοὺς * διεφθάρως ἐ κρῶ-
δης ἐκκρεμαγῶς, δὲ θυμοειδὲς τις εἶναι. ὁ μὲν τοι ἐ
ἔχει, ἀλλὰ παρὰ φωνὴν ἐ παρὰ φῶν κατὰ τοὺς λυσιστάδης
ἐ κινῶν. ὅς ἐ δὲ τὸ πολυσταδίαν κατὰ φῶν τὸ ἐ κα-
ταστασιάζοντι τὴν γυναικίαν — ὅθεν γυναικίαν οἶον τι διδοῖ-

σαι, ἀλλὰ ἐ ὑπὸ τὴν πρῶτον τὴν πολέμου βίαν φροῦδον
ἀν' ἡνοῖτο, ἐδὲ τὸ βραχυτάτοι ὁπομύνας ταλαιπωρίας.
ὁ μὲν Σωκράτης — ἐπὶ τὴν ἐπὶ Διόν — ἀλλ' αὐτὸς
τι ἐ — ἐν κατελάμβαν — καὶ ἄλλως ὁπερ φησὶν τὸ μέγας
καὶ δὲ σάξαι, λατὸς τὸ ἐ ὀχρὰς ἐ σκελετάδης, ἐπὶ φι-
λόσοφον. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

* Διεφθάρως] Διαφθάρως edictum ante, & κρῶδης omis-
sum. Obiō autem locis hoc unum scholion ex V. contexit Selen.

quae jam non enumerabo, quia jam sic est ut Cod. exhibet.
nec variae Lect. Mss. succed.

J.F.R.

99. Μὴ γελοῖον] Subaudi τὸ ὅρα, aut simile quid, ὅρα
μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur.

F.G.

Μὴ γελοῖον] Si cum S. interrogandi signum addas,
quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam el-
lipsin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum
habet. At jubet μὴ acui Budaeus, quando interro-
gantis est. Verum non observatur hoc in Luciani a-
liorumve Auctorum Edd. Ita in Ep. Pansii ad Rom.
IX. 14. scribitur Μὴ ἀδικία παρὰ τῶν Θεῶν; interrogati-
ve. Aristoph. Plut. Μὴ τ' ἀγαθὰ; Aelian. XII. 22. f.
μὴ τοῦτον Ἡρακλῆα ἡμῶν ἴταρον ἱσχυραῖς; at indicativum
amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum
omisso elliptice exponere poterit, cui libuerit, casu

tamen eodem redeunte.

J.F.R.

6. Οὐδὲ λόγιος (τὸ μὴ γὰρ γυναικί) Vide Isaacum
Casaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16. ὁ θῆλυν
ἀπὸ χροῖος Κόνιν ἔγχε.

J.B.

8. Ὅποιον ἡμεῖς] Sic Ter. Eun. II. Sc. II. 10. &
seqq. Viden' me, &c. Parodiam ex Tragico esse quae
sequuntur verba existimo.

M. du S.

13. Ἀλλὰ τί δὲ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντες αὐτῶν ὠχρεῖν
μαλα] Unde pendet εἰκάζειν? scribe ex Mf. ἀλλὰ
τι δὲ ταῦτα εἰκάζειν; sed quid opus est ista comparare?

J.G.G.

Ibid. Δοῖ] Ven. utraque. In reliquis Impr. δὲ, men-
dose.

M. du S.

17. Εἰ

gredi non sunt ausi; si vero quis etiam coactus in aciem prodiret, hunc ajo ordinibus desertis refugisse. TYCH. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis! PAR. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut in praelium progressus unquam sit, ut neque in tribunal escenderit prae timiditate; opinor neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Demades, & Aeschines, & Philocrates prae metu, denunciato statim Philippi bello, & patriam & se Philippo prodiderunt, manseruntque Athenis sic, ut semper rem publicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat amicos. At Hyperides, & Demosthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus semper ciebant, male dicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum patrarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exferere ultra muros ausi sunt, sed post moenia desiden-

τῷ τείχεος προελθεῖν. εἰ δὲ τις ἢ ἀναγκα-
σθεὶς ἐπαρετάξατο, Φημὶ τῶτον λεί-
ψαια ἢ τάξιν ὑποτρέφειν. ΤΥΧ. Ὡς
Θαυμάσια πάντα, καὶ ἔδεν ὑπὸ τῇ μέ-
τρῳ. ΠΑΡ. Ἐγὼ δὲ ὁμῶς. ἢ μὲν τοῖσιν
ῥητόρων Ἰσοκράτης ἐχ' ὅπως εἰς πόλεμον
ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' ἔδ' ἐπὶ δικαστήριον ἀνέ-
βη, καὶ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι ἔδ' ἢ φανή-
σεται τῷτο εἶχε. τί ἐτι; ἐχ' Ἰδημάδης μὲν,
καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους ἐν-
δὺς τῇ καταστροφῇ τῷ Φιλίππῳ πολέμῳ,
ἢ πόλιν προέδοσαν καὶ σφᾶς αὐτὸς τῷ Φι-
λίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθηναῖον αἰεὶ τὰ ἐκεί-
νων πολίτευόμενοι, ὡς εἶγε τις καὶ ἄλλος
Ἀθηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμη, κακί-
νους ἐν αὐτοῖς ἢ φίλους. ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ
Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἳ γε δοκῶντες
ἂν ἀνδρείοτεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις αἰεὶ
ἐθροισμένοι καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί
ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐ-
τὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυκούρ-
γος ἔδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' ἔδ' ὅπως ἐτόλ-
μησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πολέων,
ἀλλ'

c Παρατάξαι] Recepi ex f. V2. G. & marg. A1. Παρατάξαι cett. d Ὑπὸ τῇ] Ὑπὸ τῇ Fl. & marg. A1. W.
e Ἀγῶν] Ἀγῶν marg. A1: sublata persona ΠΑΡ. & post ὁμῶς collocata. f Ἄλλος] Ἄλλος V2. male. g Κατ'
αὐτὰ] Καὶ ταῦτα Fl. h Ἀνδρείοτεροι] Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι.

18. Αὐψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένους αἰτίαν, ταῦτα + παρόντα. V. Ἰσως δὲ εἰς Σουκράτην addunt C.

π Παρόντα] Recte pro eo quod facit & quod illi accidit. Sic Liban. Ep. 731. f. aliique passim. Vid. not. Hemsterh. ad

Prometh. p. 36. T. I.

J. F. R.

17. Εἰ δὲ τις &c.] Dicit nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. εἰ δὲ τις παρατάξαι, φημὶ ταῦτον λείψαια τὴν τάξιν ὑποτρέφειν. Quod si quis coactus id suscepit, hunc desertis acie abscississe dico. Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Ms. bellissime παρατάξαι est instrui in acie. J. G. G.

18. Παρατάξαι] Sic Ven. utraque. In reliquis παρατάξαι.

21. ΠΑΡ. Ἀγῶν δὲ ὁμῶς] Nullus dubito quia haec ita refingenda sint, ut exhibet margo Ald. Wesseli TYX. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ ἔδεν ὑπὸ τῇ μέτρῳ ἄγῳ δὲ ὁμῶς. ΠΑΡ. ἢ μὲν &c. Sentiet qui vel mediocri cum attentione perlegerit. J. F. R.

Tom. II.

22. Ἰσοκράτης] Et alii, quos postea nominat, etate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plut. in Phocion. G. C.

24. Φανήσεται] Locus subobscurus mihi quoque suspectus. Ut sit, ἰχθύοντος fuisse tradit Plut. in X. Rhet. M. du S.

25. Δημάδης] Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. M. du S.

30. Ὡς εἶγε τις] Sic Interpres legisse videtur: ὥς εἶγε τις. F. G.

Ὡς εἶγε — κατ' αὐτὰ] Fl. ὡς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet, alludere credo ad locum aliquem Orationum Demosthenis, absque quo frustra sit qui medicinam huic facere velit. M. du S.

31. Κατ' αὐτὰ] Κατὰ τ' αὐτὰ. F. G.

32. Ἐν αὐτοῖς] Ἀν αὐτοῖς. F. G.

34. Ἀνδριότεροι] Sic recte scribunt Ven. 2. S. & A. Reliquae ἀνδριότεροι. M. du S.

R r r r

42. Κα-

ἀλλ' ἐπ' ἐκείνῳ κἀπὶ τῷ παρ' αὐτοῖς, ἡδη 4
 καταλιπομένοι, γναμῖδια ἔχοντες ἐπὶ τοῖς
 ταῖς συνιέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖον αὐτῷ,
 ὁ ταντὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς
 Φίλιππον ὃς ὁ Μακεδόνων ὀλερῶν, ὅθεν
 ἡδὲ ἀνδράποδον πρῶτον τίς ποτε, τολμή- 4
 σας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ συμ-
 μίξαι τὰ στρατόπεδα, ἔχοντες ἐπὶ τοῖς
 χυρᾶς, ῥήφας τὴν ἀσπίδα ἐφευγεν. ἢ εἰδ-
 κὰ ταῦτα πρότερον διήκοντας ἐδενός, πᾶ- 5
 νον γινώσκοντα, ἐχ' ὅπως Ἀθηναίους, ἀλ-
 λὰ Θραξὶν ἔχοντες, ὅθεν ἐκείνο τὸ κά-
 θαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἔστι
 μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγων ἡσυχώτες,
 ζῆτι δὲ ἔ. τί δὲ πρὸς τὴν φιλοσόφον λέ- 5

quasdam & consultatiunculas componebant.
 Sed princeps illorum, qui ista perpetuo di-
 citaret in concionibus, *Philippus illo Ma-*
cedonum perniciem, a quo neque fortune quis
55 *scitaret*; progredi ausus in Boeotiam ante
 quam committerentur acies, & ventum ad
 manus esset, abjecto clypeo fugit. An
 nunquam ista prius a quoquam audisti,
 quae sint notissima non dico Atheniensibus,
 sed Thracibus ac Scythis, unde purgamen-
 tum illud fuit?

43. TYCH. Novi ista. Sed hi Rhetores,
 & verbis faciendis exercitati, ad vir-
 tutem non item. Quid vero ais de Philo-
 sophis?

40. Ἐπὶ τῷ τῷ τῷ. G.

55. Ἀλλὰ Θραξὶν ἔχοντες] Πρὸς Δημοσθένους ὁ λόγος,
 Σουλῶντος ὁ δὲ V.

* Δύω] Hoc verba hiatum Edd. implevit Salan. adscripsitque addendum etiam ὡς, quod tamen etiam deesse fateretur in C.

42. Κορυφαῖον] Demosthenes.

F.G.

44. Φίλιππον] *Hæting.* 663. Sed apud *Dem.* p. m.
 70. B. est ὀλερῶν Μακεδόνων.

M. du S.

Ibid. ὅθεν] E Macedonia scil.

F.G.

48. ῥήφας τὴν ἀσπίδα] Demosthenes clypeo suo li-
 teris aureis inscripserat: ἀγαθὴ τύχη, attamen cum ad
 pugnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod
 cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo:

Ἄσπερ δὲ φεύγων ἔχοντες μάχιστον.

Cetera hujus Dialogi desumpta sunt ex *Iliad.* & *Odyssæ.*

G.C.

ῥήφας] Ipse Demosthenes docet, sibi *λεπτοτά-*
την γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. & ibid.
 passim.

M. du S.

51. Θραξὶν] De Philippo an Demosthene dicatur hoc
 καθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene di-
 cum cur statuam, ex *Plutarchi* loco discas, quem ad
Ἐνδοκ. c. 7. descripsi. Videbis ei ab *Æschine* obje-
 ctum, quod ex *Barbara* natus esset.

M. du S.

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ καθαρμα ἦν] An oriun-
 dus e Thracia aut Scythia? Sed teste *Suida* *Δημοσθένους*
 ὁ ῥήτωρ ἦν Παιωνίος. Idem *Suidas* mentionem facit
 Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque
 confudit Lucianus, seu potius parafusus?

F.G.

59. Καταρτίσθαι τὸ δὲ ἀρετῆς ἔργον] Sic apud *Diog.*
Laërt. in Stilpo.

F.B.

Καταρτίσθαι τὸ δὲ ἀρετῆς ἔργον] Conf. *Gall.* c. 11. Si-
 milem phrasin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilponem. M. du S.

66. Πλάτων] Reliqui an viderint nescio, certe Pla-
 tonem tradunt ter militasse. Vid. *Diog. Laërt.* III. p.
 72. A.

M. du S.

67. Αἰχίνης] Conf. supra *Imag.* c. 17.

M. du S.

68. Ὀμιλῶν] Sic supra *Asin.* c. 37. ἀόλητος Ὀμιλῶν.

M. du S.

69. Μάχῃ δὲ τολμήσας] Locus classicus de militiā
 Socratis in *Platonis* *Apol.* p. m. 363. *Ἐπεὶ γὰρ μὲν δὲ*
ἀρχαῖος ἵππαιος, ὃς ὁμοῖς εἰληδὸς ἀρχὴν με, καὶ ἐν Ποτε-
ραῖα, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐν Ἀλλή, πάντα μὲν ὁμοῖον
ἵππαιος, ἡμῖνοι ὡς πρὸς ἑκάστῃ τις, ἐκιδόντων δὲ ἀντιπύ-
κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus quam Lucianus
 deridet, & mendacii Platonem aceusat *Athenæus* V,
 15. praeclare ille quidem refutatus a *Casaubono*: add.
Porizon. ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in
Alcib. p. 355. *H. Steph.* sine ulla dubitatione fortitu-
 dinem illius, & servatum in praelio Alcibiadem,
 translatumque in eundem praemium, commemorat.
 Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. seq. Aut historica
 fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit
 Socrates.

F.M.G.

Ibid. Ἐν τῇ πόλει] Legendum omnino videretur, *ἐν*
τῇ Ἀμφιπόλει. Vid. *Suidam.* Το *μάχην* glossema est.

F.G.

Ἐν τῇ ἐν τῇ πόλει μάχῃ &c.] Mirum est neque In-
 terpretem neque Commentatorem hunc locum emen-
 dasse, at mendum est, & manifestum: emendatio
 vero in proclivi. Quid enim est *ἐν τῇ πόλει μάχην*?
 Quanam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates
 affuit? & quis Deorum Parnethen praeterea a Beociae
 fini-

sophis? nequē enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses. PARR. Hi rursus, Tychiadē, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen contententes, multo etiam timidiore oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in praelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem & Diogenes, & Crates, & Zenon, & Plato, & Aeschines, & Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates,

γὰρ; ἢ γὰρ δὴ τούτῳ ἀσφαιδότητος ἔχον αἰτία. ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὅ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τὸ ἀνδρίας ὁσημέραι ἀφελόμενοι, καὶ κατὰ τὸν τρόπον τὸν δὲ δέξασθαι ὄνομα, πολλοὶ μᾶλλον τῷ ῥητόρῳ φαίνονται, καὶ μαλακώτεροι. σκοπεῖ δὴ ἑταῖρον μὲν, ὅς ἐστιν ὅστις εἰπὼν ἔχει φιλόσοφος ἐν πολέμῳ τελευτήσας. ἦτοι γὰρ εὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσασθαι, ἢ εἴτ' ἐστρατεύσασθαι, πάντες ἔφυγον. Ἀντιόχῳ μὲν ἔν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ἕτερος ὁ ὅμιλος, ὅτε εἶδον ἀφελόμενον, μὲν δὲ πολλοὺς ἐξελθεῖν εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φαί-

a 'Οὗτος αἰπὺ] Εἰπὺ ὡς τῆ Fl. b 'Εν τῇ πόλει] Nihil variant Edd. 'Επὶ Δελίῳ vult Palm.

finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τῷ ἐπὶ Δελίῳ μάχῃ. Ea fuit, in qua Socrates ἦν. Sed mira est hoc loco Interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, adversus Lacedaemonios. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀπὸ Σπαρτιῶν, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficere ad emendationis nostrae confirmationem Plutarch. in Alcib. ἐπὶ δὲ τῇ ἐπὶ Δελίῳ μάχῃ γινόμενῃ, καὶ φησὶ ὅτι Ἀθηναῖον, ἔχον ἑταῖρον ὁ Αἰκιδιάδης, τῷ δὲ Σωκράτῳ περὶ μὲν ὁ λόγος ἀσφαλεστέρως ἢ περὶ τῶν ἄλλων, &c. Vide & Lucetium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρεῖν Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum infixit, de choragis contra eum immodestius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocr. Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium suum amasiurum arcessit e Palaestra Timageti — — ἀλλὰ μολεῖται

Τίτητος ποτὶ τῶν Τιμαγέτιοι παλαίστραν.

Τῇ δὲ φοιτῇ, τῇ δὲ αὐτῇ καθόλου.

J. P. a G.

'Εν τῇ πόλει] Vid. Xenoph. p. 253. 32. & Thucyd. IV. 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. (I.) Amphipolis, anno tertio Ol. LXXXIX. (II.) Potidaea, de qua Plato & Plut. diserte; ἔχοντες δὲ γινόμενῃ μάχῃ, ἀπὸ τῶν ἀμφότερων. Alcibiades scilicet & Socrates. (III.) Apud Delium, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem. Ed. Bas. p. 11. f. Athenaeus tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu Ca-

sauboni Animadversiones, in quibus Athenaei iudicium hac in parte luculenter refellitur. M. du S.

Τῷ ἐν τῇ πόλει μάχῃ] Monagius ad Lucetium l. c. ipse quoque corruptum, ait h. l. & legi vult, τῷ Ἀμφιπόλει (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει), μάχῃ. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quā cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἢ τῇ πόλει suspiceretur legendum ἢ τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cuius nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrat, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebelis est Parnes, quem monentem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex Aristoph. Neph. 322. & his, quae copiose Meurs. Rel. Attic. c. 9. Sed xxi. millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Doctiss. Waff. in Addend. ad Thucyd. IV. 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianam emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & Plutarchus de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae ὁ δὲ τῇ Πάρῃ mentionem conjungunt. Sed quid faciamus Palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀπὸ Σπαρτιῶν; videtur Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. J. M. G.

Rrrrr 2

72. Ταυ-

Φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνης, εἰς τὴν
 Ταυρεὺς παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ
 αὐτῷ ἀγεύοτερον ἐδόκη μὲν τῆς μεραυυλίας
 καθέζομενοι ὥραιζεν, καὶ σοφισμάτια
 ὡς προβάλλει τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ
 Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. ΤΥΧ. Ὁ γυναικα,
 ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, καὶ
 μὰ Δία, σκώπτειν αὐτὸς καὶ ὀνειδίζειν βυλο-
 μέδων· ὅτε εἶδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος
 τῇ σεαυτῷ τέχνῃ καταφύδαζαι τὸν ἀνδρῶν.
 Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν ὄψι-
 σιν ὅποῖός τις ὅστις ἐν πολέμῳ, καὶ λέγει,
 καὶ εἰ ὅπως λέγει· ὅστις τις γυναικα τῇ
 παλαιῶν, ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ Φιλότῃς,
 εἰδείς ἀνέκο· Ὅμηρος, ὅς ἐν πάμπαν
 ἰδιότης τύχη, ὅστις οὐκ ὀπίστα παρ'

inde a Parnethe fugiens in Taureae se pa-
 laestram addidit. Multo enim illi videba-
 tur urbanius sedentem cum adolescentulis
 amatorias nugas garrire, & argutiolas ob-
 jicere in quos incideret, quam cum vi-
 ro Spartano pugnare. ΤΥΧΗ. Vir opti-
 me, ista jam ex aliis quoque audivi, non
 profecto irridere volentibus illos, aut ma-
 ledictis incescere. Itaque non videris mi-
 hi quidquam tuae arti condonans contra il-
 los mentiri.

44. Sed si videtur age jam & tu, Para-
 situs in bello qualem se praestet, dicito:
 & an omnino antiquorum quisquam Parasit-
 us fuisse dicatur? ΠΑΡ. Atqui nemo,
 & amice, Homerum non audivit, & cetera alia-
 rum omnium rerum rudis sit, *nemo ergo*
est,

α Ὀπίστα] Sic Edd. Ἀπίστα G. & marg. AW. Ὀπίστα vult Graev. β Προβάλλει] Παραβάλλει marg.
 At. γ Ὀπίστα] Sic Fl. B1. P. aliaque. Ὀπίστα.

71. Φεύγων ἐκείθεν] Μὴ σκεφάσθαι, κατὰ τὴν ἐξ ἑτα γὰρ, ἀλλ' ἀπερῶν διατίλει. P.

72. Ταυρεὺς παλαίστρα] De qua vid. Plat. in Char-
 mide statim ab initio 235. C. M. du S.
 Ibid. Πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀγεύοτερον
 ἐδόκη μὲν μεραυυλίας καθέζομενοι ὥραιζεν, καὶ σοφισμα-
 τὰ προβάλλει τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μά-
 χεσθαι. quae sic verterunt: Ipsi multo urbanius videba-
 tur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum ver-
 santibus captivunculas proponere, quam cum Spartano
 viro pugnare. Verum quis unquam audivit Socratem
 se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudū
 corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gy-
 mnasiis, ubi se non ornasse in illis, sed pulvere commat-
 lassasse dicuntur. Adde ὥραιζεν non significare se or-
 nare, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissi-
 ma. Cogitabam olim pro ὥραιζεν legere παίζεν, lu-
 dere cum pueris, nam sic & alibi locutus est. sed po-
 stea in M. deprehendi veram scripturam, in quo le-
 gitur ἀπείζεν, sed scribendum ἀπείζεν, garrire. Est
 in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat
 oblique παιδρασίαν. Nam ἀπείζεν proprie dicitur de
 colloquio amatorio, Homerus Iliad. 2.

ἔτι ἂν ἴμελλον
 Σπάρτῃσιν ἐν χάριτι ὅτι ἡ ἀπείζεν γυναικα.
 quando jam erat
 Digressus e loco ubi cum sua colloquebatur nuxore.

Et Iliad. X.

Τῷ ἀπείζεντι ὅτι παρὶν ἡνίο· τῷ.

Παρὶν ἡνίο· τ' ἀπείζεντο ἀλλήλοισιν.
 Cum hoc confabulari, seu virgo adolescensque
 Virgo & adolescens confabulantur inter se.

Hinc ἀπείζεν est blandus mulierum sermo, quibus ca-
 piunt animos virorum. Idem Poeta de cestu Veneris:

Ἐν' ἐν μὲν Φιλότῃς, ἐν δ' ἴμελλον, ἐν δ' ἀπείζεν
 Πάρφασιν.
 Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae
 Illicientes.

Recte enim antiquus interpret ἀπείζεν πάρφασιν, con-
 jungunt, & Etymologicum magnum exponit ἐπιλεία
 ἀπείζεντος, colloquium quod praeparat, hoc est
 animum ad amandum & consuescendum incitat. I-
 dem: ὅσοι αἱ γυναῖκες, αἱ γὰρ μέλαι, οὐκ ὀφθαλμοῖς τοῖς
 ὄσιν, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρρεῖναι γὰρ. & συνπράξ. ἔξ αὐ-
 τοῦ δὲ ἀπείζεν λέγει, τὸ τοῖς ἀνδράς γυναικαὶ ὁμιλεῖν. vi-
 de sequentia. Significat Lucianus Socratem in palae-
 stra non de virtute disputasse cum ephebis, sed collo-
 quia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. J. G. G.

74. Ὀπείζεν] Faire le beau.
 Ὀπείζεν] Parum abest quin recipiam emendatio-
 nem Cl. Graevii. Sed quia non satis certum, quid
 Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio mi-
 nus placeat, prae illa: adscripserat etiam ἀπείζεν Ges-
 nerus. Et in versione eo adlusit. J. F. R.

75. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ] (Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρ-
 τῷ: Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e.
 satii.)

ἄνθρωπος, qui nesciat, apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam & Nestor ille, cujus a lingua mellis instar defluebat, oratio, ipsius Parasitus Regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur tum erat & corpore praestantissimus & iustissimus, neque Diomedem: neque Ajacem Agamemnon ira laudatque & admiratur, velut Nestorem. Neque enim Ajaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim *ait* futurum fuisse ut caperetur Troja, si tales, qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Jove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

45. TYCH. Ista quidem ipse etiam novit;

αὐτὸς τὸς δαίτους τῆ ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὃ τε γὰρ Νέστωρ ἐκείνῳ, ὃ δὲ ἄλλοι οὐκ ἔγνωσαν, αὐτὸς τῷ βασιλεὺς ᾤχεσθαι ἦν, καὶ ἔπειτα τῷ Ἀχιλλεῖ, ὃς οὐκ ἔδοξε τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατον, καὶ δικαιοτάτον, ἔπειτα τῷ Διομήδῃ, ἔπειτα τῇ Λίαϊσῃ ὁ Ἀγαμέμνων ἔστως ἐπαινέει τε καὶ θαυμάζει, ὃς οὐκ ἔδοξε. ὃς γὰρ δέκα Ἀχαιῶν εὐχετόν γενέσθαι αὐτῷ, ἔπειτα δέκα Ἀχιλλέως πάλαι δ' αἰεταλάσσειν τῇ Τροίᾳ, εἰ τοῦτους ὅποιον ἦν ἔπαινον ὁ ᾤχεσθαι, καὶ γέρον ὄν, ἰσχυρότατος εἶχε δέκα. καὶ τῇ Ἰδομενείᾳ τῷ Διὸς υἱόνον, παράσιον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

TYCH. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ὁρῶμαι. ἔπειτα

d. Oepu] Sic El. Ald. Fr. S. Oepu Br. & 2. J. P. H.

fati. Fabula nota. Vid. Nostrum Philoφ. c. 3.) Kuff. Adde Eur. Ix. (p. 330. A. 344. AB.) & Hp. p. (p. 719. A.) & Nostr. Opx. c. 41. Sed nihil muo.

M. du S.

79. Oxi εἰς τι] I. e. vera dicis, non calumniaris.

F. G.

Oxi εἰς τι μοι δευὴς χαρίζεσθαι τῇ σιαυτοῦ τίχη καὶ φιλοφρονεῖσθαι ἀνδρῶν] Apparet quidem hactenus in hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit Opx. amputare conatur, sed dum expedire se ab eius interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, quibus per fovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut sibi. Itaque parum gratia artis tua conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis afficiendo. Ex his omittens Benedictus illa sicut tibi, sequentia reddidit: Itaque parum gratia artis tua conciliare videris contra viros hosce mentiendo. At quæso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in præcedenti periodo testatur se hæc eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeste Græcæ voces hunc sensum efficiunt, ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tua artis, in illis viris mentiri.

J. G.

82. Καὶ λέγει] Nihil varietatis invenio; malleam tamen hoc loco καὶ ejicere, cum Cl. Gesnero, qui in marg. notarat hoc forsitan delendum. Nam nexus φησι εἰς τὸ λέγει melior est, quam φησι εἰς τὸ λέγει. Et si de καὶ abundante jam ad nauseam commentati sumus antea.

J. H. A.

85. Οὐδὲς ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου] Οὐδὲς μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου. Th. M.

Οὐδὲς ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου] Marcellus hoc loco legit, Οὐδὲς μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex, Atqui o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos.

J. J.

Οὐδὲς ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου] Malleam ἀνακρίσας

M. du S.

Οὐδὲς ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου] Minime probo Marcell. conatulationem, quae forsitan hinc orta, quod crederet duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὲν vel ἢ praemittitur adjectivo cum a privativo; nam οὐκ ἀνάξιον. Graecis aequè est non indignus, i. e. dignus, ac Latinis. Ael. V. H. IV. 18. Συμμετρῶς ἀνδρῶν χαριώτα, καὶ τῷ Ὀμήρῳ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου. Et οὐκ ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου. I. 7. pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat.

J. F. R.

89. Νέστωρ] Hom. II. A. 249.

M. du S.

92. Oepu ἰδέναι] Oepu ἰδέναι. Th. M. Solanus contra, cum Oepu legeretur in J. id in Oepu mutavit, cui assentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in Oepu optimae Edd. consentiant, eo facilius id praetuli. Aliud est paulo post, θαυμάζω Oepu τῷ Νέστωρ.

J. F. R.

96. Δέκα Ἀχαιῶν] Hom. II. B. 371.

M. du S.

1. Ἰδομενείᾳ — παράσιον] Homer. II. A. 256.

M. du S.

2. Εὐσυν] Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperitur, legendum apud omnes εὐσυν videtur.

M. du S.

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achilles fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriore esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protefilai jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Morsusque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emitte Parasitum. TYCH. Quas ergo? PAR.

Viginti tales si una comitia arguas talissimos,

ΠΑΡ. Τί ἐστι, ὦ Τυχιάδης, ἐχὶ καὶ Πά-
τροκλῳ τῷ Ἀχιλλέως παρσίτῳ ἦν, καὶ
σταῦτα ἴδιος τῷ ἄλλῳ Ἕλλησι φαυλό-
τερος, ἢτε τῷ ψυχῶν, ἢτε τῷ σώματι, κα-
νίας ἂν; ἐγὼ γὰρ εἶδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀ-
χιλλέως ταυμασίῳ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεί-
ρω εἶναι, τὰν τε γὰρ Ἑκτορα ῥήξαντα τὰς
40 πύλας, καὶ αὐτῷ παῖς ναυεῖν εἶσα μαχό-
μενον, ὅτ' ἐξέωσε, καὶ τῷ Πρωτοσίλῳ ναῦν
ἤδη χαυμύδην ἰσοῦσα. πρῶτα ἐπέβατευσεν
αὐτῆς ἐχ' οἱ φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τῷ Τε-
λαμῶνι Λίας τε καὶ Τεῦκερ, ὁ μὲν
45 ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλὸς
μὲν ἀπέκλεινε τὸν βαρβάρων, ἐπεὶ δὲ δὴ τέτατος καὶ
Σαρπηδόνα τῷ Διὸς υἱόν, ὁ αὐτὸς εἶπε
τῷ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ ἐχὶ τοῖς ἄλ-
λοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλ-
λεὺς ἀπέκλεινε, εἰς ἑα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλ-
λεὺς Πάρις. τὸ δὲ αὐτὸς εἶπε θεὸς καὶ δύο ἄν-
θρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ Φωνῆς ἀφῆκεν,
ἐχ' οἷας ὁ γυναιότατος. Ἐκείνους προσηπίσαν
τῷ Ἀχιλλέως, καὶ ἰκετεύον ὅπως ὁ νεκρὸς αὐ-
50 τῷ τοῖς οἰκείοις σποδοῖν, ἀλλ' οἷας εἰδὼς
ἀφῆκεν αὐτὸς εἶπον. ΤΥΧ. Τίνας δὲ ταύ-
τας; ΠΑΡ.

Ταῦτά ἐστιν ὅτι μοι εἰκόσιν ἀνέβδολαν,
Παρι-

g Σύμω] Σύμωσι. h ΤΥΧ.] Aberrat persona ΤΥΧ. de seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex sensu.

47. Σαρπηδόνα] Iliad. II. 489. De sequentibus vid. etiam ead. II. II. 788. & 849.

51. Οἷας ὁ δύο ἄνθρωποι] Apollo, Hector, & ejus pueri, seu armiger.

52. Καὶ τελευτῶν &c.] Καὶ τελευτῶν δὲ (Πρωτοσίλῳ) Φωνῆς ἀφῆκεν, ἐχ' οἷας γυναιότατος. Εὐκτορ, προσηπίσαν τῷ Ἀχιλλέως — ἀλλ' οἷας εἰδὼς ἀφῆκεν παρασίτου. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Ταῦτά ἐστιν ὅτι μοι εἰκόσιν ἀνέβδολαν, &c. Sic puto hunc locum legendum, in-textis persēpis, quae perpetam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, sed puerum orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur, at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus.

53. Εὐκτορ προσηπίσαν] Hom. II. X. 337. M. du S.

Ibid. Προσηπίσαν τῷ Ἀχιλλέως] In Homero est λίαν μοι, non προσηπίσαν. Sed an & προσηπίσαν eum accusativo construitur? An verborum ordo est μισαν-
dus? legendumque Εὐκτορ προσηπίσαν τῷ Ἀχιλλέως; nam προσηπίσαν τῷ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, quum & Eurip. cum accusat. construat saepe semper, ut Hecub. 339. Πρόσωπα δ' αἰσχροῖς τῷ δ' Ὀδυσσεὺς γὰρ. Ibid. 737. — πόντος προσηπίσαν γόνυ; deinde Andr. v. 537. Τί μοι προσηπίσαν; αἰσχροῖς πόντος, ἢ αἰ-
μα λυγρῶς αἰσχροῖς. Sic & προσηπίσαν τῷ ἰδὼν γόνυ. Nam ibid. v. 43. πόντος γόνυ πόντος τὸ αἶμα. Unum ex Andromache ejusdem locum protulit, non eam-
monstravit, Scapula, quod tamen misere, quia Ste-
phanus, quem exscripsit, de hoc casu nihil. J. F. R.

58. Ταῦτά ἐστιν ὅτι μοι εἰκόσιν ἀνέβδολαν] Hom. II. II. 847. M. du S.

59. ἄν]

Πάντες ἂν αὐτόν ὀλοήσῃ, ἐμὲ ἔτι
δὴ δαμνύτες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φί-
λῳ, ἀλλὰ παρσίτῳ ἦν ὁ Πάτροκλῳ
τῷ Ἀχιλλέως, περὶ λέγω. ΠΑΡ. Αὐ-
τόν, ὦ Τυχιάδη, τὸ Πάτροκλον ὅτι παρ-
σίτῳ ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι. ΤΥΧ. 6
Θαυμάσια λέγεις. ΠΑΡ. Ἄκουε ταῖν αὐ-
τῶν τῶν ἐπῶν.

Μὴ ἐμὰ εἶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅς τ',

Ἀχιλλεῦ,

Ἄλλ' ὁμῶς ἀς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέρῳ 70

δόμοισι.

ἔτι πάλιν ἔσπεσας,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησιν, ὁ Πηλεὺς

Ἔτρεφεν ἐνδυκίεας, ἔτι σὸν θεράποντ' ὀνό-

μηνε,

κατέστι παράσιον εἶχεν. εἰ μὲν τοῖνυν φίλον
ἐβόλετο τὸ Πάτροκλον λέγειν, ὅτι αὐτὸν
ὀνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερον γὰρ ἦν ὁ Πά-
τροκλῳ. τίνας ταῖν λέγει θεράποντας,

Unusquisque mea domibus jacebat ad
hastam.

60

47. TYCH. Sufficiunt ista. Ast, non
amicum fuisse Patroclum, sed Parasitum,
illud tenta dicere. PAR. Ipsum, Tychia-
de, Patroclum praebebo tibi, dicentem,
se Parasitum fuisse. TYCH. Mira narras.
PAR. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa
reconde,

Verum una, ut vestris una sumus acedibus
alsi.

Et rursus, jam discedens,

Hic me suscepum, inquit, Peleus

Et studiose aluit, jussuque tibi esse mini-
strum:

75

hoc est, Parasitum. Si enim amicum vo-
luisset dicere Patroclum, non nominasset
Ministrum; liber enim erat Patroclus. Quos
ergo vocat Ministros, nisi hos qui neque ser-

a ἂν αὐτόν] Restitut. ex Hom. Πάντες ἂν αὐτόν Edd. Luciani. δ Τηλέφω] Recte S. & Hom. Τηλέφω
Edd. cett. male. ε Ἀσπίς] Ἀσπίς marg. A1. δ Καὶ νῦν] Sic Edd. omn. ἔσας ex Hom. adiecit Gesn.

79. Ἄν] Ex Homero restitui. nam antea legebatur
ἂν αὐτόν. M. du S.

88. Μη ἱμῶν] Iliad. τ. 83. M. du S.

88. Μη ἱμῶν] Ex Homero restituit hanc vocem
Benedictus in S. In omnibus antea prave scriptum vi-
deretur. Socrates apud Xenophontem Achilles ami-
cum fuisse probat, non parasitum; qua de re ad Ep. c.
32. B. M. du S.

73. Καὶ σὺν] Quid hoc sit nescio. Hom. l. c. v. 89.
Ibid. M. du S.

81. Μερώνη τῷ Ἰδμ.] Il. N. 246. 295. M. du S.

84. Τὸν μὲν Ἰδμ.] Haud facile dixeris quem locum
respiciat. In catalogo 152. — 8. Idomeneus δαμνύ-
της tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος. Εὐα-
λὸν ἀνδρὶ φόντῃ. v. 158. Sed non δαμνύτης illic, adeo-
que a verbis parasi nimum recedunt. Il. N. 246. Si-
gnum audit, & 295. Σοὺ ἀτάλαντος Ἀρμῖ, & mox
cum addit, Οὐδ' ἂν βροτολαγὸς Ἀρης πόλεμος δι' αὐτῶν
τῶν δὲ φίλων φίλος εἶναι κρατερὸς & ἀταλὸς ἴσται-
το — τοῖσι Μερώνῃσι τε & Ἰδμῶνι τοῖσι ἀνδρῶν ἦν
ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Ido-
meneum Phobum; illic enim saepius Marti assimila-
tur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco aus-
quam; (328.) donec cum Aenea manum conferens (v.
500.) ἀτάλαντος Ἀρμῖ dicuntur & ipse & Aeneas. Sae-
pius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones

quam Idomeneus, quod ansem huic scurrae dedit.

M. du S.

88. Ἀριστογύντων] Atqui apud Thucydidem merito-
rius est Harmodius, non Aristogiton. VI. 54. Prae-
terea pauperem facit & plebeum contra Thucydidis
mentem, qui de eo ita loquitur: γυναικὶ δὲ Ἀρμόδιου
ἄρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογύντων ἀνὴρ τῷ αἵματι μέ-
γας ἦν ἰσχυρὸς ἀνδρὶ αὐτῶν. In reliqua historia sequi-
tur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod Thucy-
dides autem de statu reticet, minus mirabuntur
qui meminerint ex Pisistrato ortum; quam causam
recte assignat ejus Scholiastes ad I. 20. Nobiles autem
erant statuac. Rogante quodam, quodnam esset opti-
mum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense opti-
mum judico, ex quo Harmodij & Aristogitonis sta-
tuac conflatae sunt apud Philostr. 900. M. du S.

89. Ὡς περ Θουκυδίδης φησὶ] Quam Cl. Hemsterb.
rac adiecit Thucyd. VII. p. 411. v. 98. ibique Duke-
rum adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere vo-
lui; sed omiserunt operae; vid. ergo Addenda. J. F. R.

94. Ἀφώλιτο] Propter phrasens raritatem addidit
Noster, lectionem hanc esse constantem; nam quum
proprie abripere aliquem significet, & privationi bo-
norum & honorum plerumque jungatur, mirum vi-
deretur hic adjungi contrario. Sed quum velit eversionem
civitatem & servitute, sensus erit minime incongruus.
Sic

Tervi essent ; neque amici , nempe Parasiti-
ros ? Qua ratione etiam Merionem Idome-
nei & ipsum Ministrum nominat : cum sic,
puto , tum vocarentur Parasiti. Vide au-
tem , quam hic etiam Idomeneum , Jovis
qui filius esset , non dignetur vocare *Marris*
acquirarandum , sed Merionem illius Para-
situm.

48. Quid vero ? Nonne & Aristogiton
plebejus homo & pauper , ut ait Thucydi-
des , Parasitus erat Harmodii ? Quid vero ?
nonne idem etiam amator ? Aequum enim
est , ut Parasiti iidem etiam sint alentium
se amatores. Hic igitur rursus Parasitus
Athenarum urbem , tyrannide oppressam ,
vindicans in libertatem. Et nunc stat ae-
neus in foro suo cum amasio. Hi ergo , viri
fortissimi cum essent , fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello
futurum Parasitum ? Nonne primum talis
pransus ibit in aciem , sicut etiam Ulysses
aequum esse censet ? Etenim quem in pra-

οὐκ ἴσμεν μήτε τῆς δούλης , μήτε τῆς φίλης τῆς
ἰδομένης καὶ αὐτὸν φεράποινα ὀνομάζει. ὅ-
πως , οἶμαι , καλεσθῆναι τότε τὴν παρασί-
των. σκόπη δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ μὴ ἰδομε-
νεῖα , Διὸς ὄψια υἱὸν , οὐκ ἀξιοῖ λέγεσθαι
ἀτάλαντον Ἀρηί , Μηριόνην δὲ τὸν ὀψί-
σιον αὐτῆς.

Τί δὲ ἐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοσικὸς ὢν ,
καὶ πένης , ὥσπερ Θεκυδίδης Φησί , ὁ ὄσι-
τος ἢ Ἀρμόδιον ; τί δὲ ; ἐχὶ καὶ ἐραστῆς ,
ὅπως ὡς γὰρ οἱ ὀψίσιοι καὶ ἐρασταὶ τὴν τρε-
φόντων εἰσὶν. ὅτι τὸν πάλιν ὁ ὀψί-
σιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννεύουσαν εἰς
ἐλευθερίαν ἀφείλετο καὶ τὴν ἔθηκε χαλκῆς ἐν
ἁγορᾷ μὲν τὴν σαιδικῶν. ὅτι μὲν δὴ , τοιοῦ-
τοι οὗτοι μάλιστα ἀγαθοὶ , ὀψίσιοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ πᾶν τινα εἰκάσεις ἐν πολέμῳ
τὸν ὀψίσιον ; ἐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος
ἄριστος ποιεῖσά μιν ἔξεισιν ὅτι τὸν ὀψίτα-
ξιν , καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ ; καὶ γὰρ
ἄλλ'

• Ἀτάλαντον] Ἀτάλαντον ora A1W. f' Ἀφίλλο] Nil mutare Edd. addidit M. du S.

Sic eripere ex periculo signif. ap. Aelian. XI. 6. ἀφί-
λλοις ἐν αὐτῶν οἱ ἰσχυροί. J. F. R.

Ibid. Ἐστὶν χαλκῶς] Sic Lexiph. c. xi. De Gymn.
c. 17. Et χρυσῶν τε χρυσίον Alciphr. I. Ep. 30. f. A.
lia simil. Hemsterb. ad Tim. §. 51. J. F. R.

98. Οὐκ ἴσμεν μὲν &c.] Οὐκ ἴσμεν μὲν ὅτι τοιοῦτος
(Παρασίτης) ἀριστοποιήσας ἔχει ἐπὶ τῇ τρεφόντι
καθάρσει & ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ ; καὶ γὰρ , ἀλλ' ὅτι ἐν πολέμῳ μά-
χεσθαι φησὶ ἰσχύει , καὶ ἰσχύος ἄνευ οὐ μάχεσθαι δύναται. Lo-
cus hic in posteriori parte paulum contortus , & for-
te male transpositus. Certe verus verborum ordo est ,
καὶ γὰρ ἀλλ' ὅτι ἐν πολέμῳ μάχεσθαι , καὶ ἰσχύος ἄνευ οὐ μά-
χεσθαι δύναται , φησὶ ἰσχύει. Interpres non satis fideliter
hic egit. Verte , Nonne autem is (Parasitus) pri-
mum pransus exit in aciem , quemadmodum & Ulysses
censet ? Etenim quem in bello pugnare , & quidem pri-
mo mane pugnare oporteat , epulis , ait , excipiet. For-
te scripsit quoque Noster φησὶ ἰσχύει , ait se epulis
excipieturum. Verba Ulyssis , ad quae respicit Parasit-
us , puto haec esse in Homeri Il. T. vf. 160.

Ἀλλὰ πᾶσαις τῶν καὶ θούρῃ ἐπὶ τῶν Ἀχαιῶν
Σίτῃ & οἶνῳ τὸ γὰρ μὲν ἐστὶ & ἄλλῃ.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ προπαύων ἐς ἡλίον καθιόντα
ἀκύνῃ σίτῳ διωκτῇ ἄντα μάχεσθαι .
Sed vesi jube velocibus in navibus Achivos
Pane & vino , hoc enim robur est & fortitudo.
Tom. II.

Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiastae Theocriti ad I. vf. 51. ὁ
μέλλων πολέμῳ , πρῶτας ἔτι θύει , ὁλοῦν τινὰ ἡσθίον
ἀρτον , καὶ ἀκύνῃ οἶνον ἵπνῃ , ὡς θύρῳι ἄντι , καὶ μὴ δι-
λιῶσιν , ὁ & ἀκραισμον ἰσχύει. Pugnaturi , sumptis
mane , parum panis comedebant , & meraciter biba-
bant , quo calidi & minime meticulosi forent ; quod &
ἀκραισμον appellant.

J. F.
1. Οὐ γὰρ , ἀλλ' Id est , non enim hoc solum faciet
sed etiam , &c. Exempla quaerenda. F. G.

Οὐ γὰρ] (sensus transponendo haec sananda putat ;
sed addenda tantum vocula si post ἰσχύει , unde ex-
cidit , quia eadem literae ipsius voculae sunt simul
illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit : Nonne ita
est ? Imo quem in bello pugnare ait Ulysses , eum exci-
piet prius epulis , etiamsi confestim a prima luce pugnare
oporteat.) Periz. ad Ael. V. H. VIII. 12. Vid. Hom.
Il. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo sunt om-
nia , ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego
tamen καὶ ἄντ' pro καὶ.

M. du S.
Οὐ γὰρ ἀλλ' — φησὶ] Primo illud ὁ γὰρ ἀλλ' solo
Etenim reddidi : ut hoc pariter & multis aliis locis re-
cte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseveratio-
nem quandam habet ista particularum conjunctio ,
quasi tu dicas , Non est aliter ; sed. Et videtur haec

¶ In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. TYCH. Non-³ dum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur forum, & judicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim? TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in forum quidem & ad judicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At Palaestras & gymnasia, & convivium persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri mereatur? aut quis horum in gymnasio visus non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurrentem forum: ac Parasitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edocuius illas contemnere: & neque ceryus illum neque horridus aper percellit: sed etiam si aper dentem in illum acuat, contra in aprium acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive jo-⁶⁰ canti sive edenti? Uter magis exultare

Εἰ εἰρήνη δὲ τοσούτοι μοι δοκεῖ ἡ παρασιτική φιλοσοφία, ὅσοι αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκεπτόμενοι τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὐκ ἔστιν ἐνὶ τούτοις, τί τούτοις πρὸς βίαν, ἀπεχόμενοι δὲ ὁμοῦ. ΠΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἀγοραὶ, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίνομαι ὡς ὁλοῦσθαι χωρία. ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν ἀφαιρῶν εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια καὶ παρῖαι, ὅτι, οἶμαι, ταῖς σκεπταῖς πάντα τὰ χωρία ταῦτα μάλλον προσήκει, καὶ ὅτι ἔδει μέτρον εἶναι τῆς ἐστῆτος γυγνομένην τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια δάκναι, καὶ κατὰ μοῖραν εἶναι. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτορ, ἢ ἄλλος συγκριθεὶς παρασίτῳ τῷ σωματικῷ; ἢ τίς ἐν γυμνασίᾳ τέττον ὀφθαλμοῖς, ὥστε αἰχμήν τῃ χωρίᾳ μάλλον εἶναι; καὶ μὴ ἐν ἐρημίᾳ τῇ τῶν ὁμοῦ ἀντιθέσει θύσῃ ὁμοῖον εἶναι; καὶ ἀφαιρῶν αὐτὰ τὰ ὀφθαλμοῖς ἰδού, καὶ δὴ καὶ ῥαδίως, μεμλεμένης αὐτῆς ἐν τοῖς δόκτοις καταφρονεῖν καὶ εἶναι ἐλαφρῶν, ὅτι πρὸς αὐτοὺς ἐκπλήττει πεφρονέας, ἀλλὰ καὶ εἶναι αὐτοὺς ὅς τινος ὀφθαλμοῖς θύσῃ, καὶ ὁ ἀφαιρῶν εἶναι τῇ σὺν ἀντιθέσει. τὸς μὲν γὰρ λαγὺς δάκναι μάλλον τῇ κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμπόσιᾳ, τίς αὖ καὶ ἀμιλλήσασθαι παρασίτῳ, ἢ τῷ παλίστῳ, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' αὖ μάλ-

λαο

¶ 58. Ἀντιθέσει] Ἀλλὰ ἐ λείπει ἀντιθέσει; ἢ ἐ λείπει ἀντιθέσει; ἢ αὖ; τοῦτο μὲν λέγει. P.

Ἀντιθέσει] ὅταν αὖ ἴσως εἴη αὐτῶν, καὶ πρὸς λείπει ἀντιθέσει; ἢ παρῖαι, καὶ πρὸς λείπει ἀντιθέσει. G.

¶ 60. Ἀφαιρῶν V. pro quo αὖ in Imperfio sepositum. Melles Coll. G. Sed nomen filius Lucianus cepit. M. d. 5.

reciperem, si vel una Ed. praeciret. Et parum absuit quin vel iis innoxie sic dedissem. F.F.R. 11. ὁμοῖον ἢ λείπει] Hom. II. 272. M. d. 5. 20. ὁμοῖον γὰρ φιλόσοφος παρὶν ἰδού] Aliiter videtur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit opere pretium, ut mereatur & dignum sit huic adiacens philosophi cadaver adfici, ὅτι maximam inde exultationem

etiam diversitatem. F.G. Ibid. Ἀφαιρῶν] Ἐφαίρῳ, dictum videtur, καὶ ἀφαιρῶν. F.G. 24. Ἐφαίρῳ] (Forlan ἐφαίρῳ—) Anon. M. d. 5. 59. ἢ αὖ δὴ] Amant δὴ & δὴ etiam sic jungere Ἀφαιρῶν & λαγῶν. Vid. hunc Paf. 2. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. & alibi. F.F.R. 60. Τῇ αὖ δὴ] [ἢ καὶ post ἢ Phalar. epist. 38. ἢ αὖ δὴ] Ne plura ex Nostris addam. F.F.R. 70. Ἐφαίρῳ

λον εὐφράναι τῆς συμπότας; πότερόν ποτε
ἔτ' αἶδων καὶ σκώπων, ἢ ἀνθρωπ' μὴ
γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὄρων,
ὡς ὅτε ἐπὶ πένθῳ, ἐχὶ συμπόσιον ἦκων; ὅς
καὶ ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλοσοφῶ
τοιοῦτόν ὅστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κῦων.

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτόν ἡδὴ
βαδίζωμεν τὴν βίον τῆ παρασίτου, σκοπῶν-
τες ἅμα, καὶ παραβάλλοιτες ἑκάινω. πρῶτον
τοῖν ἰδοὺ τις ἀνὴρ τὸν μὴ φιλοσοφῶντα
δόξης καλαφρονέοντα, καὶ ἔδδεν μέλον αὐτῷ;
ὡς οἱ ἀνθρώποι οἰοῦντο. οὗτος ῥήτορας δὲ καὶ
φιλοσόφους εὖροι τις ἀνὴρ, ἐπὶ τῶν ἀλλὰ πάν-
τας, ὑπὸ τύφῃ καὶ δόξης τριβέοντας. καὶ ἐγὼ
δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅτε τέττα ἀγλαῖοι ὄντιν,
ὑπὸ ζεγυρίων; καὶ ὁ μὴ φιλοσοφῶν ἔτι
πρὸς ζεγύριον, ὡς οὐκ ἂν τις ἔδδεν πρὸς
τάς ἐν τοῖς ἀγλαῖοις ψυφίδας ἀμελῶς ἔχειν,
καὶ ἔδδεν αὐτῷ δοκεῖ ἀφαιρῆναι τὸ χρυσίον
τῆ πυρός. οἱ γὰρ μὴ ῥήτορες, καὶ ὁ δυνάτε-
ρόν ὄντι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς
αὐτὰ ἔτι ἀφαιρῶν κακοδαμόνως, ὥς τὴν
μάστιγα τῇ εὐδοκίμῳ φιλοσόφων. (οὗτος
μὴ γὰρ ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὴ δικά-
ζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἐάων. ἀλλὰ
ὅτε μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττει, τῆς μα-

convivas poterit? hic ne tandem canens &
dicteria jaciens, an homo ridens nunquam,
in palliolo accumbens, dejecto vultu, ut
qui ad funus venerit, non ad convivium?
Ac mea sententia tale quid in coena Philo-
sophus, quale canis in balneo.

52. Sed age his relictis, ad ipsam jam
vitam Parasiti veniamus, ita ut istorum si-
mul vitam inspiciamus & comparemus. Pri-
mo igitur Parasitum gloriae contemptorem
semper videas, neque curae ipsi esse, quid
homines sentiant. Circa Rhetores autem ac
Philosophos invenias, non quosdam, sed
omnes, a superbia & gloria conteri, & non
a gloria solum, sed quod turpius illo est,
a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecu-
niam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos
per litora calculos negligentius habeat; ne-
que quidquam ipsi videtur inter pecuniam
atque ignem interesse. Verum enim vero
Rhetores, &, quod indignius est, illi,
qui philosophari se dicunt, ad eadem infeli-
citer adeo animati sunt, ut e numero Phi-
losophorum, qui maxime jam celebrantur
(de Rhetoribus enim quid attinet dicere?)
alius, dum res judicat, corruptionis mu-
nerum damnatus sit; alius mercedem argu-
tia

a. Ἐκείνῳ] Recepi ex J. Ἐκείνῳ cett. b. Τούτῳ] Non adest in Fl. c. ὧν] Τῶν δὲ J. & marg. M. d. Οἷον
ταῖς] Οἷονταῖς J. e. Ἄλλῳ — μισθόντων] Integer hic versus deest in Fl.

72. Δόξης καλαφρονέοντα] Οὕτω ἐ. χαῖροι λεχθεὶς δόξης καλαφρονέοντα, ἀπὸ τῶ βαρβάρου πλαττεμένοι. F. (καλαφρονέοντες. C.)

70. Ἐκείνῳ] Ἐκείνῳ conjiciebat Gesn. Favet huic
conjecturae lectio Junianae; ex qua, si opus foret,
illud facile conficiamus. Nimirum retulit Ἐκείνῳ ad phi-
losophos, quibus jam comparatum it parasitos. Ve-
rum quum τὴν βίον παρασίτου praemittatur, recte jam
procedit, se hanc vitam esse comparaturum Ἐκείνῳ scil.
μὴ τὴν φιλοσοφῶν ἢ ῥητόρων. Interim bene vidit Cl.
Gesn. vulgatam minus recte habere, & nisi Jun. suc-
curisset, Ἐκείνῳ scil. φιλοσοφῶν βίον, recipi potuisset.

J. F. R.

73. Οἷοντα πρὸς ῥήτορας] Erat, cum non videren-
tur haec sana esse. Legendum putabam ὡς οἱ ῥητο-
ποι αἰσῶν] πρὸς αὐτοῦ. ῥητορας δὲ α. τ. λ. Sed in viam me
reducere, quae deinde sequuntur, πρὸς αὐτὸν ὡς ὁ μόνος
πάντα πρὸς τούτους, ἀλλὰ ἐ. ἄλλα πάντα. J. M. G.

Ibid. Πρὸς] Corruptum hunc locum arbitror. Vide
tamen initio c. 53.

M. du S.

78. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς ἀγλαῖς ψυφίδας] Sic in Tim. §.
56. ἔδδεν τιμιώτερον τὸ ἐν τοῖς ἀγλαῖς ψυφίδας. Tangit
finem hujus dissertationis Long. lib. 4. ποιῶν. Liban.
Paras.

J. B.

83. ὧς τὴν μάστιγα τῇ εὐδοκίμῳ φιλοσόφων (πρὸς
τὸν ῥητόρων τὴν δὲ λέγειν;) ὁ μὴ δικάζων δίκην δώροις ἐπ'
αὐτῇ ἐάων] Sic concipiendus hic locus, ut egregie di-
stinguatur id editione Basiliensi, & versio simplex op-
time satisfaciatur ommissis illis ineptiis, quas abunde ni-
mis adjiciunt interpretes. Verte. ita ut celeberrimo-
rum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid
opus est dicere? qui scilicet in foro & causis habitant,
quod philosophus non promittit, & ideo absurdus sit,
quod

statum a discentibus exigit; alius pro suo convictu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex jam vir adhuc peregrinatur, & mercede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indigneretur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cujusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria angit illum probabile est. PAR. Ignor-

ἴσθης. ὁ δὲ πάλιν τῇ βασιλείᾳ ὑπὲρ τῆς συνειναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχρολόγηται. ἔτι πρὸς αὐτῆς ἀνὴρ ἀφ' οὗ τὸ ἀποδιδόναι, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος. καὶ ἐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχρολόγηται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει.

Εὖροις δ' ἂν ἐ μόνον ταῦτα πάλιν τέτοις, ὡς ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παρτοίας ἐπιθυμίας. ὁ γὰρ μὴν πάλιν αἰσχρολόγηται ἔξω τῶν ὀρίων ἀπάντων ἔτε γὰρ ὀργίζῃ δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθεῖν. καὶ εἰ ἰαγανακτήσῃ δὲ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτῷ χαλεπὸν μὲν, ἐδὲ σκυθρωπὸν ἐδὲν ἀπεργάζῃ, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τὰς συνόντας. λυπεῖται γὰρ μὴν ἡκιστα πάντων, τῷτο δὲ τέχνῃ παρασκευαζέσθαι αὐτῷ, καὶ χαρίζομένῃ, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτε λυπηθείη. ἔτε γὰρ χρήματα ὄντι αὐτῷ, ἔτε οἶκος, ἔτε οἰκίτης, ἔτε γυνή, ἔτε παῖδες, ὧν ἀναγκαζομένων πάντως ἀνάγκη ὄντι λυπεῖσθαι. ἔχοντα αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπολλύνται) ἐπιθυμεῖ δὲ ἔτε δόξης, ἔτε χρημάτων, ἀλλ' ἐδὲ ὥραίς τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκὸς γὰρ ἐνδεία τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς.

f. Ὁμοίως] Et hoc deest in Fl. g. ἔτι] ἔτι γ. & marg. Ae. h. Ὅτι μισθός] Omisit Fl. i. ἔξω] ἔξω δ. k. πάντως] Πάντα marg. AW. non male.

92. Καὶ ἐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οὐκ ὅτι μισθός. V.

quod dicet) alius quidem in causa sedens ut iudex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero &c. J.G.

84. Φιλοσόφον * πικρὸν] Hic desunt nonnulla. F.G. Non credo, neque Gronov. neque Gesnerus credere. Quare distinctionem tantum Gronovianam sum secutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. J.F.R.

87. Εἰσπράττει] Liban. Ep. 20. f. τὸ γὰρ χρυσίον ἐκπραττεῖται, εἰσπραττεῖται δὲ παρὰ τῷ λαοικτόνῃ τῷ τῷ. Alciphr. III. Ep. 21. f. παρὰ τῷ λαῷ δίκας εἰσπράττειται. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττει] μισθὸν τοὺς μισθολογῶντας etiam recte se habet, nam & sic Arrian. Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματα τι εἰσπράττει τοὺς Μισθολογῶντας. Moxlenaei recensio interpretatur. Dion. Hal. X. p. m. 640. p. Ἀ-

πικρὸν — τὸ Σαβίον ἰθὺς εἰσπράττειν ἀρχὴν ἐκ πικρῶ. Appian. — Sabiorum genti imperium & dominatum vindicans. J.F.R.

90. ἔτι] Sic Ed. J. Reliquae tri. Neutrum admodum placet. Scribe tantum si. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Demost. c. 31. & quae ibi sunt annotata. M. du S.

9. Πάντως] Quod orac. Ald. Wessl. adscriptum est πάντως, Luciani filio admodum est conveniens. Saepe enim ait πάντως ἀνάγκη, ut Hermot. c. 27. f. ac 39. p. Nec non hoc Dial. Paras. c. 12. & 39. m. &c. Item Epist. Man. c. 29. aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutari. J.F.R.

10. Ἐπὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] Haec etiam male habent. M. du S.

εις, ὃ Τυριάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἐδὲ πα-
 ράσιτος ἔστιν ὅτι, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς.
 ἐδὲ γὰρ ἀνδρείου ἀπορία ἀνδρίας ἔστιν ἀν-
 δρείου, ἐδὲ φρόνιμου ἀπορία φρονῶν ἔστι
 φρόνιμου. ἄλλως γὰρ ἔτε παρὰ τὸν ἀν-
 εἰρη. πρὸς αὐτὸν δὲ ἡμῶν περὶ ἀπορίων ζητεῖται
 ὅτι, ἐχὶ μὴ ὅτι. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείου
 ἄλλως ἢ παρὰ τὴν ἀνδρείότητα, καὶ ὁ
 φρόνιμου παρὰ τὴν φρονήσιον, καὶ ὁ πα-
 ράσιτος δὲ παρὰ τὴν ἀπορίαν πα-
 ράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τὴν μὴ ὑπάρχει
 αὐτῷ, περὶ ἄλλων τινος, καὶ ἐχὶ ἀπορί-
 ος, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκ ἐν ἑδὲ πολε-
 ἀπορία ἀπορία ἀπορία τροφῆς; ΠΑΡ. Ἐοι-
 κῶν ὅτι ἔτ' ὅτι τὴν, καὶ ἐπ' ἄλλω
 ἔστιν ὅτι λυπηθεὶς αἶ.

Καὶ μὴ καὶ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ
 ῥήτορες φοβῶνται μάλιστα τὴν γὰρ τοὺν πλε-
 ονῶν αὐτῶν εὐρα τῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὴν
 τας. Οὐκ ἀντιθέτως, καὶ μὴ φοβῶνται, ἀ-
 πεισμένοι, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρῶ-
 μέως ἀποκλείουσιν, μὴ τις ἄρα νύκτωρ
 ἐκπυλῶσιν αὐτοὺς διδόντας. ὁ δὲ τὸ θύ-
 ραι τῷ δοματίῳ προσέδωκεν εἰκὴ καὶ τῷ
 ὡς μὴ ἐπὶ ἀντιθέτως ἀντιθέτως. γνομένης δὲ
 φόβου νύκτωρ, ἐδὲν τι μάλλον θορυβεῖται,
 ἢ μὴ γνομένης καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπὸ τῆς
 ἀντιθέσεως ὁδῶν, φοβεῖται γὰρ ἐδὲν εἰδμεν.
 φιλόσοφος δὲ πάλαι εἶδεν ἐγὼ, εἰδμεν

gras, Tychiade, illum omnino Parasitum
 non esse, cibo qui indigeat. Neque enim
 fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis
 est, neque prudens, cum destituitur pru-
 dentia, est prudens. Alioquin enim neque
 Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est
 quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo
 qui non est. Si vero fortis non aliter quam
 praesente fortitudine, & prudens prudentia
 praesente; etiam Parasitus praesente para-
 sitandi facultate Parasitus censetur: adeo ut
 nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de
 parasito, quaeramus. ΤΥΧΗ. Ergo nun-
 quam tibi copiam non habebit Parasitus?
 ΠΑΡ. Sic videtur. Itaque neque hac re,
 neque alia ulla est ut doleat.

35. Jam Philosophi simul omnes & Rhe-
 tores maxime timent. Plerosque certe il-
 lorum cum clava prodire videas, non arma-
 tos nempe, nisi metuerent: etiam januas
 firmiter occludere, timentes igitur, ne quis
 noctu sibi insidietur. At hic januam obdix
 conclavi, temere hoc quoque, ne aperia-
 tur a vento. Strepitus vero si noctu ex-
 orietur, nihil movetur magis, quam si
 non ortus esset. Et si per desertum eat,
 sine gladio iter facit. Nihil enim usquam
 metuit. Philosophos autem saepe ego vidi,
 et-

α Οὐκ ἐν ἑδὲ πολε. δ Διδόντας. Διδόντας. Edd. priores male.

34. Οὐκ ἀντιθέτως καὶ μὴ φοβῶνται ἀπεισμένοι.] Philo-
 sophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes iava-
 nias, οὐκ ἀντιθέτως, καὶ μὴ φοβῶνται, ἀπεισμένοι. i.e. qui
 satis non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit
 Interpres, dum haec verba reddidit: quod non facer-
 ent, nisi armatos metuerent. Vides vobis οὐκ ἀν-
 τιθέτως sic nihil habere quo referantur, quae certissime
 referri debent ad τὴν ἀπεισμένην, cum quo partici-
 pio non jungendum verbum φοβῶνται, quod absolute
 hic ponitur, ut paullo ante de hisdem dixerat, φοβῶν-
 ται μάλιστα. Haec L. Bos in Obs. Crit. p. 78. Quare
 commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori
 succurrere non dubitavi. Cl. Goss. errorem pristinae
 versionis correxit sponte, quod non opus erat ubique

monere.

37. Διδόντας.] Miror nihil hic varietatis quaesivisse,
 nihil emendasse solam, quam Διδόντας legitur, quod
 qui cum proxime aetis πρὸς τὴν ἀντιθέτως & ἀντιθέτως
 possit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd.
 excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina co-
 dem vitio laborat, sed quia posterior syllaba per com-
 pendium in ea est exarata, quod in MSS. similiter fieri
 amat, facile erroris origo detegitur.

61. Ἀπολογία.] Socratis Apologiam scripsit inter
 alios Plato & Xen. Reliqui suas quisque, quarum ex-
 tant etiamnum quaedam.

66. Τῶν.] Τῶν ἀδελφῶν. Et quia γὰρ. quoque
 se habet, forsitan praestaret sic edere, quae aliquantum
 am-

οὐτὸν οὐκ ἔστι, τὸν ἐκ ἐπισκοποῦντος. ἔλα
 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834.

Παρασίτῃ μὲντοι εὐθὺς ἔχει κατηγορησαί
μυχαίαι, ἢ βίαι, ἢ ἀρπαγῇ, ἢ ἄλλο τι
ἀδικήμα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοῦτ' οὐκ
ἴσως αἶψ' ἀφαιρεῖται, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκείνῳ
ἀδικεῖ. ὅς' ἐ' μυχρῶσας τύχοι, ἅμα τῶν
ἀδικημάτων καὶ τὸνομα μέγα λαμβάνει τῷ ἀδι-
κήματι. ὡς γὰρ δὲ ὁ κακὸς, ἐ' τὸ ἀγα-
θὸς ἀλλὰ φαῖναι εἶναι λαμβάνει, ὅτως
ἴσως αἶψ' ἀφαιρεῖται, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν
πᾶσι ὅσοι ὁρᾷ, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει
δὲ ὁ ἀδικῶν. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ρητότερα
καὶ φιλοσόφον ἀφροντα ἐ' μόνον ἴσμεν αὐτοῖς
γεγονότα καὶ ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βα-
ρυστάσις ἀπολαυσιμὰ καὶ πομπήματα ἔχο-
μεν, ὡς πᾶν δικασαί. ἀπολογία μὲν γὰρ Σικρά-
τους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ἰππερίδου, καὶ Δη-
μοσθένους, καὶ ἡ πλείων χιδὼν τι ρητότερον,
καὶ σφᾶν παρασίτῃ δὲ οὐκ ἔστι ἀπολο-
γία, ἐδ' ἔχει τις εἰπεῖν ἄλλω πρὸς αὐτὸν
οὕτῃ· τῇ γεγραμμένῃ.

6 ΤΥΚ. Ἀλλὰ, κὴ Δία, ὁ μὲν βί-
 τει παρασίτε κρείττων ἔστι τῶν ῥητόρων καὶ
 τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος;
 70^ο ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὐ τήναιτιον ὠδυνά-
 λυν εὐδαιμονέστερον. Φιλόσοφος μὲν γὰρ ἴσμεν
 ἀπαιτίας, ἢ τὸς πλείους, κακὸς κακῶς
 ζῆν.

65: Οὐδ' ἔτι ἐν αὐτῷ λέγει· Ἐπὶ τοῦτο, ὃ παρασημαίον τίς λέγει· τίς δ' αὐτὸς ποιεῖ· ἀλλ' οὐδ' ἔτι· γὰρ οὐδ' ἔτι·

Abstract

Græcis ita additum verbis passivis personam agentem notare, aliqui adferrent hoc *Diod. Sic. IV. 1. ἀντίπαλον* *ἐκ τοῦ προσημασμένου βίβλου*, *Diūm est a nobis* *sc. Herodiani. I. 2. ὅρα μὲν ἐν ἡμεῖς πύρρα*) *ἀνδρία*, *Nostrum fov. Trag. c. 7. πρ. ἀντιπαρονομήσει*, &c. similis ubique obvis. J. F. R.

72. *Kαὶ τοὺς κακὰς ἀνταθέτους,*] Amant & Græci huiusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph.* Pl. vf. 64.

Σποθαιόνης, τὸς μὲν ἐκ καλαδικῆς ἐλαυό-
 τας ὅτι τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, Φαρμά-
 κω· τὸς δὲ καλαπρηθείας τὸ σῶμα ἄπαρ,
 τὸς δὲ ἀπὸ δυστερίας ἠφθιῆσαιας, τὸς
 δὲ φυγόντας. παρὰσίτε δὲ θάνατον ὑδὲς
 ἔχει τοῖσιν εἰπεῖν, ἀλλὰ ἢ εὐδαιμονέσ-
 τον, Φαγόντ' ἢ πίνοντ'. εἰ δέ τις ἢ
 δοκεῖ βιαίῳ τελελευθῆναι θανάτῳ, ἢ ἀ-
 σπότησας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἰκανῶς διημέλληθαί
 σοι τὰ πρὸς τῆς φιλοσόφου ὑπὲρ τῆς
 παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελεῖ
 ἔστι τὸ κτῆμα τῆτο τῷ τρέφοντι, περὶ
 λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκῶσιν ὥσπερ εὐεργετῆ-
 ρες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλε-
 σιοι, καὶ εἶναι τῆτο αἰσχύνῃ τῷ τρεφομένῳ.
 ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθια γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ,
 ταῦτα, εἰ μὴ θύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλε-
 σιοὶ ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ ἰσχυρὸν χρυσίου ἔχει
 μόνον ἐοδίσαν, πένης δὲ, καὶ πορείαν ἀνευ
 παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρα-
 τιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμώτερος, καὶ ἐοδὴς
 ἀνευ πορφύρας, καὶ ἵππου ἀνευ φαλάρου,
 ὅτι καὶ πλεῖστοι ἀνευ παρασίτου ταπει-
 νὸς τις καὶ ἐντελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλε-

te, male malos periisse ; alios de sententia
judicum, maximorum criminum damnatos,
veneno ; alios toto corpore combustos ; a-
lios ex urinae difficultate interiisse, alios in
exilio : Parasiti autem mortem id genus ne-
mo dixerit, sed beatissimam edentis ac bi-
bentis. Si quis vero etiam violenta mor-
tis videatur finisse, alle cruditate mor-
tuus est.

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus, id ipsum autem pudori esse ei qui sic pascitur. PAR. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in publicum sine parasito, mendicum videri. Et quemadmodum miles sine armis eo contentior, & vestis sine purpura, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito, humilis homo vilisque videtur. Quin

^a *Θηρίον*] Sic Edd. *Θηέρ.* vult Gefn. ^b *Ἀστέρων*] Sic Edd. quas monitu Cl. *Wetstheii* sequor. *Ἀστέρων* evolans dederat Cl. Gefner. ^c *Τὸ παρασίτῳ*] *Τὸν παρασίτῳ* J. & V2. ^d *Γόρυς*] Sic Edd. omn. habere notat Solan.

74. *Φαρμάκον] 'Ὡς Σικωράτης. V.
75. Καταπρωθέντας τὸ σάμα] 'Ὡς Ἡράκλειτ. οὐδ' ἔ-
φισι. V.
76. † Φθιόνεσσι] 'Ὡς Ἀντισθένης.
77. Ουγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore

cum prioribus connexum, & lacunae nota adposita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen scholion aliquod; nam vox haec Antisthenem non respicit; & in textu reperitur ad alium spectans. In C. non existat hoc Schol. *M. du S.*

* *Quoniam*] Antea sic legebatur. Τὸ δὲ ἀναγνωριστικὸν *Quoniam*, ἢ *Quia*. Sed priora verba merito delevit *Salam.* quia indicium tantum sunt scholii quod tamen non sequeretur.

+ *phorras*] *phorras* ante editum prae; quum V. tamē *phorras*, etiam mendosē. Sed quia *Solan.* indicat *phorras* esse in C. idque cum *Luciani* textu conveniat, facile hoc recepi.

65. — ἀπό σ' ἑλθὼ καὶ καὶ καὶ. Ibid. 418. — ἔλθω
καὶ καὶ καὶ. Alciphron. III. Ep. 28. f. καὶ καὶ καὶ ἀπό
λαο. Item ib. Ep. 48. pr. &c. Ne quid plura in re
nota.
F.F.R.

74. Φαρμάκον] Socratem. F.G.
 Φαρμάκον — κακιστοδότης — δυστυχίας] Socrates,
 Heraclitus, Epicurus. M.V. La Croke.
 75. Κακιστοδότης] Ad Empedoclis in Actuae tra-

træ insipientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam sæpe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis *Heraclitus* hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *Πυρρ* s. exilium, quod commemorat præter *Diog. Laert.* 9, 15. etiam *Athenagoras* apol. c. 27. p. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic codice Scholiastes usus. Antisthenis verò mentionem peperit credo verbum *Πυρρ*.

ornatur ab illo dives, Parasitum autem dives ornat nunquam.

59. Alioquin nec probrium illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliores; cum diviti hoc utile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab hujus satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Superest ut audiam an non ipsum

σι τοῦ κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ. τὸ δὲ κοσμοῖσιν πλεονεχῶς ἐδέχοντο κοσμεῖν.

I. Ἄλλως τε ἐδὲ οὐκ αὐτῷ ἐστίν, ὡς οὐ φησ, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς κρείττονι χείρονα. ὅπως γὰρ μὴ τῷ πλεονεχῶς τῷτο λυσιτελές ἐστίν, τὸ τρέφειν τὸ κοσμοῖσιν, ὥγε μὲν τὸ κοσμοῖσιν ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς δουροφίας ὑπάρχει. ἔτι γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλεονεχῶς, τῷτον ὅρῳ παρῆντα. ἀλλ' ἐδὲ ἂν σποδάνοι φαρμάκῳ ἰοδαίς, ἔχον κοσμοῖσιν. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ὀπιθελεῖν τῷ, τῷτε προαδύοντι καὶ ἀποπύοντι; ὥστε ὁ πλεονεχῶς ἐκ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς μεγίστης κινδύνου ὑπὸ τοῦ παρασιτεῖν σώζεται. ἔτι μὲν τὸ κοσμοῖσιν καὶ φιλοσοφίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσει τῷ πλεονεχῶς φεγγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ σποδάνῃ αἰρεῖται συμφαγόν.

TYX. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, ἀποδεχθῆναι, ὑπερῆσας ἐδὲ καὶ σκαυτὴ τέχνης, ὥς περ αὐτὸς ἐφασκεῖς, ἀμελέτητον ὄν, ἀλλ' ὥς περ ἂν τις ὑπὸ τῆς μεγίστης γυμνασμοῦ. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχρὸν αὐτὸ τὸ

e τὸ κοσμοῖσιν] τὸ κοσμ. Poll. f Πάντα] ταῦτά Fl.

11. Τούτῳ προσδίδωμι] Τούτῳ εἰ μὴ αἰσχύνην. ἀλλ' ἐδὲ ἐκινδύνεται μὴ αἰσχύνην προνομίῳ τῷ ἀνδράπῳ τῷ ἰδομένῳ. V.

πῶς, quod de phthiri accepit; quia perisse illum tradit Diog. Laert. 6, 19. J. M. G.

76. Ἀπὸ δυσμίας] Epicurum. F. G.

Ἀπὸ δυσμίας] Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσμίας εἰ δυσμίας πᾶσι sibi molesta esse ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laert. 10, 15. ait, eum τιλιδύσθαι λέγειν τὸν ἐπὶ τοῖς ἰσχυρίσιν. J. M. G.

ibid. Φθινύσθαι] Sic etiam Fl. cum cett. Cl. Gesn. emendabat φθινύσθαι. Recte credo; nam φθινύσθαι ignoro, & illi solum hanc vocalem permutatione. Interim servavi respectam vulgatam, si forte & alibi inveniat. J. F. R.

77. Φυγίως] Aristotelem & alios. F. G.

91. Γόγυ χρυσίου] Vid. supra ad Δι. c. 21. de Anulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κράσιον, aut Μά-

δε, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. M. du S.

Γόγυ χρυσίου] V. Bis Accus. c. 21. post med. ubi Γόγυ δακτύλιον, quo adludit, nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII. vs. 5. (Ed. minor. Hemst.) Γυναικὶ κόσμον ὁ τρέφει; καὶ χρυσία. J. F. R.

6. Δουροφίας] Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic δουροφία, de satellitio tragico; supra Icarom. c. 9. atque alibi non semel. J. F. R.

23. Αἰσχρὸν] Mallet αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. M. du S.

τὸ ἄνομά ἐστι τὸ ὀφθαλμικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὸ ἀποκρίσθαι, εἰ σοὶ ἰκα-
νῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ περὶ πάλιν αὐτὸς
ἀποκρίσας πρὸς τὸ ἐρωτῶντα ἢ ἄριστα
οἶμι. Φέρε γὰρ, τὸ σίτον οἱ παλαιοὶ τί καλεῖ-
ται; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σι-
τεῖσθαι, ἐχὶ τὸ ἐσθῆναι; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. 3
Οὐκ ἐν καθωμολόγησιν τὸ παρασιτεῖν ὅτι
οὐκ ἄλλο ἐστίν. ΤΥΧ. Τῆτο γὰρ, ὃ Σί-
μον, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι,
πότερον σοὶ δοκεῖ ἀναφέρειν, ἢ προκαιρῶν 3
ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἔλαιο, ἢ ἄρα γε
τὸ πλεῖν, ἢ τὸ ὀλιγαπλεῖν; ΤΥΧ. Τὸ
ὀλιγαπλεῖν ἐγώ γε. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέ-
χειν, ἢ τὸ παρατρέχειν; ΤΥΧ. Τὸ πα-
ρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱκπεύειν, ἢ τὸ 4
παραικπεύειν; ΤΥΧ. Τὸ παραικπεύειν.
ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρα-
κοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ.
Οὐκ ἐν ὁμοίῳ ἢ ἐν ἔλοιῳ καὶ τῷ ἐσθῆναι
μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν 4
ἀνάγκη καὶ σοὶ λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες,

Parasiticæ nomen turpiculum sit. PAR.
Vide ergo responsonem, an satis tibi vi-
deatur dici, & tenta ipse vicissim ad quæ-
sita respondere, quomodo optimus tibi
videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid
vocabant? TYCH. *Cibum*. PAR. Quid
autem *Siteisthai*, nonne *edere*? TYCH. Sic
est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari*
nihil esse aliud? TYCH. Hoc ipsum
enim est, quod turpe videtur, Simon.

στ. PAR. Age ergo rursus mihi respon-
de: utrum tibi videtur præstare, & utrum
propositis duobus elegeris, *navigare* ne an
juxta navigare. TYCH. Equidem *juxta*
navigare. PAR. Quid vero, *currere* ne
an *juxta currere*? TYCH. *Juxta currere*.
PAR. Quid vero, *equitare* ne an *juxta e-*
quitare? TYCH. *Juxta equitare*. PAR.
Quid autem, *jaculari*, an *juxta jaculari*?
TYCH. *Juxta jaculari*. PAR. Nonne
ergo similiter etiam malis *juxta edere*, cum
aliis (hoc enim est *parasitari*) quam *edere*
simpliciter? TYCH. Necessè est tibi assen-
tiri. Atque in posterum ego tibi, ut pue-
ri,

a [H] Sic recte Fl. P. Ald. Fr. &c. Ei male J. & V2. & marg. A1. b [E] ἔλοιῳ] Sic Edd. omn. præ-
ter J. & V2. quæ an ἰδίῳ, quod etiam adscriptum in marg. A1W. c [E] ἔλοιῳ] Anon. Forlan σιτῶ, ad-
scriptum.

37. Παρὰ πλεῖν] In universum non facile est ea loca
convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic et-
iam παρὰ præpositio difficultatem aliquam habet,
quæ non *societatem* modo, sed excessum etiam & *su-*
perationem, interdum etiam *vicium occultum* in com-
positione notet; quæ forte in ὀλιγαπλεῖν appellatione
jungi possunt, ut *parasitus* sit qui *cum* aliis, quibus
obtempit, largius cupidiusque cæteris, cibum capit.
Sed cum in primis tamen ad *sibi societatem* respicia-
tur, quorsum etiam illi Solonis παρὰ πλεῖν, atque *Phae-*
bi Parasiti pertinent; malui in cæteris compositis
quoque hujus præcipue significationis rationem ha-
bere. J.M.G.

Παρὰ πλεῖν] Præternavigare, dein præcurrere, præ-
tercurrere, præterjaculari, ulia jaculari, adscriptit
Quiet. Omissem, nisi causam viderem esse, quod
pristinum interpretis hoc male reddiderit: *adnavigare*,
adcurrere, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus
minus adparet; qui tamen haud ita planus est in sin-
gulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argu-
menteris, parasitum velle, melius atque utilius esse

juxta, i. e. *cum alio coenare*, quia id sit alterius sum-
ptu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse
comitum navigare ab alio adsumtum, quod & hoc
fieri queat alterius sumptibus, idque mallet, si omnia
reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint;
sed cum non videam, qui ὀλιγαπλεῖν eodem deter-
queri queat, restat ut παρὰ in omnibus hic adlegatis
compositis tantum significet excellentiam quandam,
quasi præter modum vulgarem hæc omnia facere.
Veluti qui præter metam jaculatur, *vicior* est, ut
Horat. canit I. Od. VIII. 11. — *saepe discis, saepe*
trans finem jaculo nobilis expedito. Adco παρὰ πλεῖν
grandius quid sonare atque esse quam simplex σιτῶν.
Si vero & hoc friget, credamus id tamen personæ
parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis ri-
sum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos
projecisse dici poterit, ut eos depingeret quales sunt.
Conf. J. I. Tim. 5. 2a. ubi Cl. *Hemsterh.* ad ἄλλα γα-
ρὶ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait.
Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo mi-
nus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem propo-
nere.

ri, mane veniam & post prandium, discen-
dae hujus artis causa. Aequum autem est,
ut eam tu me sine invidia doceas, quando-
quidem primus ego tibi sum discipulus.
Ajunt vero a matribus etiam magis amari
primogenitos.

ἀφίξομαι ἢ εἴθ' ἡμέρη καὶ μετ' ἄρτιον, μαθη-
σόμεθα τὴν τέχνην· οὐ δὲ ἄγε μὲν αὐτῶν δι-
καίᾳ διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ἢ πρῶτον
σομαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ ἢ τὰς μη-
• τέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τὴν τέχνην.

ANACHARSIS, SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de *Gymnastis*.)

ANACHARSIS, H PERI GYMNASION.

ANACHARSIS ET SOLON. ANACHARSIS KAI SOΛΩΝ.

ANACHARSIS.

ANACHARSIS.

Ista vero, Solon, apud vos juvenes cu-
jus rei gratia faciunt? Alii complexi se
invicem alter alterum supplantant: alii an-
gunt, & inflectunt, & in luto volutati se
mutuo conspurcant ut fues. Quamquam ab
initio cum primum se exuerunt, vidi enim,
pingui se ungere solent, & mutuo mulce-

Ταῦτα δὲ ὦ ὦ μὲν, ὦ Σόλων, τίνας
ἐνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν
περιπλεοδύμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζου-
σιν, οἱ δὲ ἀγχοῦ καὶ λυγίσεως, καὶ ἐν τῇ
σπῆλῳ συναναφύροντες καλυδόμενοι, ὥσπερ
οὔεις. καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθύς σποδυσάμε-
νοι (εἴωρον γάρ) λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κατέ-
ψην.

3 M.] M. Fl. ANAX.] Nomina personarum in fronte non habet γ. nec Fl. &c. 'Anaxarxis' ε' Σόλων. B1. & 2. e γμῶν] Hm Fl. Ceterae γμῶν cum M. f Καλυδόμενοι] Sic Fl. γ. Ald. Fr. &c. Καλῶν. M.

5. Καλυδόμενοι] Ἀπὸ τῆς καλῶν. G.

nere qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in
verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen
omnino absurdus, nihil hic quod reprehendam, ha-
deo.

J. F. R.

44. 'Εδ' ἴλαιο] Ven. utraque ἀν' ἰέλαις.

M. du S.

45. Σὺ δὲ μοι — διδάσκου] Infinitivus loco impera-
tivi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis
verbi μίμνησκου, possit etiam hac ratione illud μοι quod
Fl. habet, locum invenire, quod hortantis est, &
quasi piconastice in hujusmodi praecepti formulis
inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad
Asin. c. 4. Φυλάτῃς μοι, ἴφθι, τῇ Ἰππάρχῳ γυμνασίᾳ.
Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hip-
pocr. Homer. Lucian. & Arr. IV. p. 180. pr. Σὺ δὲ μοι
ἄλλω παραδίδου — τὸ ἴμω κράτος. Sed quia
insinuat hic pendet a δίκαιον, significatque, tu dignus
es me docere, nihil immutatum.

J. F. R.

50. Οὐκ ἔστι δὲ] Hoc accipiendum est cum distinctio-

ne. Nam verum illud est in matre quae non convolat
ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur poli-
tissimi Homericus versus quos ex Odyss. profert Stobaeus
serm. 192. vide D. Ambrós. 6. Hexamer.

J. B.

ANACHARSIS] De Anacharsi & Solone vide quae
supra annotata sunt ad Σεν. c. 5. & Plut. in Sol. M. du S.
Ibid. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ] Cl. Gesn. vertit DE EX-
ERCITATIONIBUS, quod hic retinui. At quum de
Gymnastis inscriberetur a pristinis Interpret. ego
hanc inscriptionem deinceps servavi, quia adlegatio-
nes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic
etiam sunt institutae, & Lectores huic inscriptio-
ni adfuerunt minus commode loca indicata possent inve-
nire, si titulus Dialogi mutaretur.

J. F. R.

1. Ταῦτα δὲ ὦ μὲν] Hanc paginam interpretor ad II.

J. B.

10. Holiodor.

7. Λαῖον] Oleum μασίως φάρμακον vocabat Diog.
Laert. I. Segm. 104. p. 27. C.

M. du S.

Ttttt 2

8. Ἀρι-

ἦσε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερ[Ⓢ] ἢ ἄτεροι ἐν
τῷ μέρει. ^{μὲν} δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παρόντες,
ὠδῶσί τε ἀλλήλους ^ἢ συννευκότες, καὶ τὰ
μέτωπα συναράτθουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ
^ἢ ἢν ἰδὼν θράμην[Ⓢ] ἐκείνοσι ἢ ἄτερον ἐκ
τοῖν σκελῶν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφ[Ⓢ] εἴτ'
ὀπικαλίπυσσιν, ἀνακύπτειν οὐκ εἶα, συνω-
δῶν κάτω ἐς τὴν γῆν. τέλος[Ⓢ] δὲ ἡδὴ παρ-
πλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη καὶ ἢ γαστέρα, ἢ
πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαμῶ, ἀγχει ἀθ-
λιον. ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸ ὦμον, ἰκετεύων,
οἶμαι, ὥς μὴ τέλειν σποπνιγείη. καὶ ὁδὲ τῷ
ἐλαίῳ ἔνεκα Φείδου[Ⓢ], μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ'²⁰
ἀφανίσαι τὸ ^ἢ χρῆμα, καὶ τῷ βορβόρῳ
ἀναπληθύνειν, ἐν ἰδρώτι ἅμα πολλῶν,
γέλῳσι ἐμοὶ γῆν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγ-
χέλους ἐκ τῶν χειρῶν διαλιθοταίνοντες.

Ἄτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῷ αὐλῆς τὸ αὐ-
τὸ τῆτο δρῶσιν. οὐκ ἐν τῇ γῇ ἔσται γέ,
ἀλλὰ ψάμμοι ταύτῃ βαθεῖαν ὑποβαλ-

re alter alterum plane pacate: deinde vero
nescio quo instinctu, tradunt se invicem
pronis capitibus, & frontibus arietum in-
star concurrunt. Et ubi ecce iste alterum
cruribus sublatum prostravit humi, ipse
deinde superincumbens tollere se illum non
finit, contruditque deorsum in lutum. Tan-
dem vero jam cruribus suis illius ventrem
complexus, suoque cubitu gutturi illius
subjecto, suffocat miserum, qui istius in-
terim humerum plaudit, suppliciter eo gestu
rogans, puto, ne plane fauces sibi elidan-
tur. Ac ne olei quidem causa parcent,
quo minus inquinentur, sed deteriso un-
guento, oppleti stercore, sudore insuper
multo diffuentes, risum mihi quidem prae-
bent, anguillarum instar alterius alter ela-
bentes manibus.

2. Alii in subduali aulae idem faciunt,
non in luto hi quidem, sed arenam istam
profundam substratam habentes in cavea,
con-

^a Ἄτεροι] Sic M. Fl. Ald. P. Fr. B1. & 2. H. Ἄτεροι J.
^c ἢν ἰδὼν] Sic Edd. & M. ἢν δὲ Pell. Nū. Marc. d. χρῆμα] Ita bene J. Fl. P. & c. χρῆμα W. Sed in mar-
gine erat χρῆμα.

^b Συννευκότες] Rescripti ex W. Σαυ. Edd.

8. Ἄτεροι ἢ ἄτεροι] Recte *Junctim* habere ἄτεροι,
adscripterat *Solanus*, & quia ἄτεροι tam prope praec-
missum, credat quis etiam ἄτεροι rectius sequi, quam
ἄτεροι. Esset autem ἄτεροι Atticum, ex *Aristoph.* de-
monstrat *Maittair.* de Dialect. p. 15. pro ὁ ἄτεροι.
Addo *Callim.* fragm. XCI. — ὅς ἔχον ἄτεροι δα μόνι,
ubi *Cl. Bensley* etiam ex Epigramm. ἄτεροι Ἡρακλῆος
adducit. Verum non adeo me movit solius *Junct.* au-
thoritas, ut contra ceteras Edd. & Codd. irem; quia
in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent
Grammatici; in accusativo certe, non video quae
crasis pro ἢ ἄτεροι locum invenire queat. At si usus
tamen contra analogiam induxisset, facile admitter-
rem; dum vero ἄτεροι in accus. aliunde probare non
habeam, vulgatam servo.

9. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παρόντες] Huc pertinet illud i-
psum *Anacharsidis* apud *Diog. Laërt.* I. 104. τὸ ἐλαίον
ροαίας φάρμακον ἔστιν, ἀπὸ τῶν ἀλιφορβῶν τοῖς ἀλλήλοις
ἐπιμαίνουσιν ἀλλήλους.

11. Καὶ ἢ ἰδὼν] Καὶ τοῦ ἰδὼν.
Καὶ ἢ ἰδὼν] Vid. *Xenoph.* ἀνακ. *Aristoph.* & *Nostrum*
ἀνακ. c. 51.

Καὶ ἢ ἰδὼν] Non quidem ita edidimus in *Pisc.* c. 51.
pr. sed ἄλλ' ἰδὼν tantum, quia hoc plurimae Edd. &
P. habebant. Jam ferme mallet *ἐλλ' ἢ ἰδὼν* & ibi

legi.

12. Ἐκ τοῦ σκελῶν] Posset etiam abesse. Sed additur
crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πάλιν ἐὰν βίαις ἀ-
λάστοι. *Soph.* Aj. 27. — καὶ παραμαρτυρίας ἐὰν χερσὶν —
Conf. *Nostrum* supra, *Asin.* c. 23. v. 88. Et *ibid.*
c. 45. ἐμὲ δὲ ἀνὰ ἄνθρωποι ἐὰν ἢ παρόντες. *Long. Paph.* IV. p.
147. Ed. *Moll.* (vere 139.) παραμαρτυρίας ἐὰν ἢ παρόντες.

15. Περὶ πλέξας] Sic rursus infra c. 31. *J.F.R.*

22. Ἀναπληθύνειν] Conf. supra *Mith.* c. 17. & 2.
Tr. 33. *M. du S.*

23. Οἱ ἐγγίλιν] Vid. supra. *T. I. Tim.* c. 29. ubi
similis quidem phrasidis, sed ἐγγίλιν non ἐγγίλιν. At
conf. *Steph.* ab *Hemsterhusio* ibi indicatum. *J.F.R.*

26. Ἐν πάλῳ ἔσται γέ &c.] Οὐκ ἐν πάλῳ ἔσται γέ, ἀλ-
λα ψάμμοι ταύτῃ βαθεῖαν ὑποβαλόμενοι ἐν τῇ ἀνίμα-
τι ἐπαμύνονται ἀλλήλους. Sic *Mf.* non παραμαρτυρίας, ut
editur. Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa
subjicientes se invicem illa adsperserunt. Paulo post di-
cit ἐπιμάττω τῷ κόπῳ. Haphen intelligit. de qua *Mart.*
VII. ep. 67. Et flavescit haphie. Sed de hac & aliis ad
palaestram pertinentibus viri docti jam pridem ege-
runt copiose, vide imprimis eruditissimum *P. Fabrum*
in *Agonistico* 11, 2. & 5. & 22. *J.G.G.*

28. Παύρτοι — ἐπαμύνονται] Sic *W.* totum hunc lo-

conspargunt se invicem, & sponte sua pulvere se, gallorum gallinaceorum instar, accumulant, puto, ut minus inter com-plectendum elabi possint, lubricitatem illam auferente arena. & firmiorem praestante in sicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conspersi, recto statu, verberibus se invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miser ipso videtur dentes expuere: adeo sanguine illi atque arena os op-pletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed neque iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e purpura enim de magistratu aliquem hunc esse colligo.

4. Quin incirat etiam, & qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, & exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneat; & jactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

λόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἑκάψουσιν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες ἑπαμύνοντες ἑαυτοὺς ἀλεχίρυνον δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, ὅτι ψάμμος τὸ ὄλισθον ἀφαιρέσας, καὶ βεβαιωτέραν ἐν ξηρῇ παρεχέσθης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοτάδην κεκοιμημένοι καὶ αὐτοὶ ψάμμοισιν ἀλλήλους προσπεισόντες, καὶ λακτίζουσιν. ἑταροὶ γὰρ καὶ τῆς ὀδόντας ἐκπύουσι. ὁ κακοδαίμων ἑταρὸς αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμος ἀναπέπληται τὸ στόμα, πῶς ὡς ὄρας καὶ παλαχθέντος ἐς τὸ ὀρυσθῆναι. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων ἑταροὶ δύνῃσιν αὐτῶν, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τὸν δεχόμενον τὴν τῆτοι εἶναι. Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸ πατάξαι ἐπαίνει· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκοιμῶνται, καὶ ἀναπνέουσιν, ὥσπερ θέντες, ὅππῃ αὐτῷ μόνον, καὶ ἐς τὸ αἶμα συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὴν αἶρα.

Ταῦ-

ἑ Παύσιον τι] Ex W. restitut. Ταρτίσιον τι Edd. f. ἑπαμύνται] Et hoc recepi ex W. ἑπαμύνται G. quo restituta lectio tamen firmatur. Παύσιον Edd. g. ἑπαμύνται] ἑπαμύνται marg. A. W. f. At prius Fl. B. Ald. Fr. H. P. S. & M. h. Ἀποπύουσι] Rescripti ex W. Ἀποπύουσι Edd. priores. i. Αὐτῷ] Αὐτοῦ L. k. Παταχθέντος] Παταχθέντος male M. l. Τούτοι] Τούτοι male Fl.

locum habet; vulgatae aliter, nempe ταρτίσιον τι. — πᾶσιον. Polyae. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράτιον legebam. M. du S.

Ταρτίσιον τι ἀλλήλους] Mihi maxime placet P. Fabri conjectura, qui Agonist. 2, 1. ἀράτιον legendum suspicatur, vel ἀράτιον, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primo apprehendit, & ut possit firmius prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam Fabri assentior, ἄργυρον fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin, σκάμμα, s. τὸ ἰσκαμμένο, quae ὑπερῆν, transilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coercentur, non licet; verbo, ipsam caveam. J. M. G.

Πάσιον τι] Probe etiam vidit Cl. Gesn. vulgatum ταρτίσιον, nihili esse. Et quamvis ἀράτιον eleganter sit conjectatum a Fabri, praeferendum tamen id quod Codex suppeditat, cujus scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi, paragoricum abesse possit. Cumque mox ἑπαμύνται quoque ex 2. Codd. receperim; (nam πᾶσιον jam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque accommodavi, non quod Gesneri versionem reprehendat, quae erat: in cavea prensant se invicem, & —

(purgant; sed quod Graecus contextus qualem nunc dedimus, aliam postulabat. J. F. R.

30. Ἀφυκτότεροι] Conf. T. I. Θ. Διαλ. XVII. med. M. du S.

31. Τὸν ὄλισθον] Scribitur iterum eodem modo c. 28. Ego tamen legendum censo τὸ ὄλ. M. du S. Τὸν ὄλισθον] Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit Sol. ideo factum suspicor, ut adjective accipiatur, & lubricum, lubricitatem significet; ita compositum ὄλισθον adjective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ὄλισθον attulisset. Verum cum etiam Hesych. ὄλ. σθ. πῶς habet, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymol. etiam scribit: ὄλ. σθ. — ὁ ὄλ. καὶ ὁ σθ. J. F. R.

34. Ὀρθοτάδην] Tria erant apud Graecos certamina, paneratiū, palæstra, & eukus. De paneratio ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani usi sunt, leg. Bud. annot. ad l. Αἰθίνας, de his qui notantur infam. & ad l. Qua auctione ad l. Aquilam. Gellius L. XIII. c. 26. Propert. L. III. G. C.

37. Ἀποπύουσι] Ita W. Reliqui libri ἀπύουσι. M. du S.

44. Ἑγκοιμῶνται] Poëtis Atticis frequens verbum illustrat Spanh. ad Aristoph. Plut. 255. J. M. G.

Ttttt 3

49. Ma-

Ταῦτα ὅν ἐθέλω εἶδέναι τίν' ἄγαθ' ἂν εἴη ποιεῖν ὥς ἐμοὶ γέ^b μανία μάλλον εἰκέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις φορεῖται, nec est, qui facile hoc mihi ad ῥαδίως μελαπύσει με ὥς ἔ παραπαύ-
σιν οἱ ταῦτα δρᾶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνε^c ξένα γέ ὄντα, καὶ πᾶσι παλιν τὸ Σκυθικῶν ἔθνος ἀπέ-
δοξα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκός εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλη-
σιν ἡμῶν ἀλλόκοτα εἶναι ὁδοῦναι ἂν, εἴ-
τις ἡμεῖς ὥσπερ σὺ πῶν ἐπιταίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ, ἔ γ' ἡ μανία δὲ
τὰ γιγνόμενα ἔστι, ἐδ' ἐφ' ὅσῳ ἔτοιμαί-
σιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ
ἐπιπλάττουσι τὸ κύνιν ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν
οὐκ ἀτερπὴ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν ἔ μι-
κράν^d ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢ γὰρ ἐνδο-
ερίης, ὥσπερ οἰμαὶ σε πείσσει, τῇ Ἑλ-
λάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔσθ' ἢ
πεπηλωμένον, ἢ κεκοιμημένον. ἔτω σοι τὸ
πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δό-
ξει. ΑΝΑΧ. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν

5. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furor^a potius similis
eripiat, non infanire qui ista faciunt.

6. S O L. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu jam hisce, illis adster. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque injuriae causa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non injucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquam diu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res jucunda pariter atque utilis videbitur. ANACH. Apage, Solon, vobis eveniant

^a Ἀγαθὸν] Ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat Fl. ^b Μανία] Μανία cum puncto subscr. M. S. *Amst.* Ceterae sine eo, male. ^c Δόξαται] Sic Edd. & M. ^d Ἐπάρει] Ita M. Fl. *Alde* Bz. H. P. *En.* S. *Harper* J. & marg. *At.*

49. Μανία] Θαυμάζειν ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες ποιοῦντες κατὰ τὴν ὁμολογίαν, τοὺς ἀλλοτρίους τιμᾶν ἐπὶ τῇ τύτῃ ἀλλήλους. *Diog. Laert.* *Anach.* p. 27. C. M. *du S.*

58. Δόξαται] Lege, meo periculo, δόξαται. M. *du S.*

70. Ἰμὶ ταῦτα γίνονται τὰ ἐφύμια ὅτι τινὰ ἔμεινεν ἡμῶν τοιοῦτό τι ἀγένη, εἰς] ὡς ἡ μανία διαστρέφεται τὸ ἀναιδέως] Ita ἡμῶν δὲ οἱ τοῖς ὁμῶν τοιοῦτό τι ἀγένη, vertuntur: quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat. Verum ἀγένηναι τινὰ τι, non est, aliquid proponere alicui; sed, hoc vel illo modo aliquot tractare, vexare. Noster infra in hoc *Dial.* cap. 38. μᾶντι τυραννὶ βιαζομένη, μᾶντι πολυμῶν ἀγένηνται, neque tyrannopem faciente, neque vexantibus hostibus. In *Pseudologista* c. 25. τοιαῦτά μοι ἀγένην, ita me tractas. Sic *Demosthenes* alique locuti sunt. L. *Boz.* Si quid testimonii opus est, adde *Aesop.* *Fab.* 8. Σὺ μοι χυμὸν δίδωκας, de vulpe ab rubo vulnerata, at *Fab.* 39. Δαῖς δὲ τῷ ἀλλήλων ἀγένην. Sed cum duplici accus. etiam *Alciph.* I. p. 200. τί μοι ἀγένην & quae *Bergl.* ibi notat. Et *Cl. Wessal.* ad *Diod.* Sic. i.

c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δυνάτατα ἀγένη-
τας, atrocissima perpetrantes. Vel potius *Cl. Hamst.*
ad *Nigrin.* c. 38. No. 45. qui hoc multis jam egir.

78. Λυκίον] Lyceum, Gymnasium, de quo confu-
le *Menysium*. M. *du S.*

79. Τὸν ἐπὶ τῇ] Ἀντίπασιν, pro τῷ ἐπὶ τῇ εἰρή-
κλειαν τοῖς ἔχοντι. F. G.

Ibid. Κεκλιμένον] Conf. supra *Afin.* c. 51. M. *du S.*

81. Ἀνακλινόμενον] Bene monuit in margine *Hem-
sterbusius*, adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 460. Is
autem ad verba L. VII. c. 25. ἵκται τὴν ἀνακλινόμενον
ἀνακλινόμενοι τοὺς ναυκλούς, καὶ ἀνακλινόμενοι, quae conversi
sunt: Valles ex naviculis religatos circumagebant, fra-
ctosque convellebant, ita commentatur: — ἀνακλινόμε-
,, hic non est, quod *Vossius* & *Porius* putarunt, fran-
,, gere, verum sursum attollendo convellere & educere.
,, *Suidas* & *Scholias* exponunt e fundo evellere. Sic
,, *Thucyd.* II. 76. & alii apud *Lipsium*. V. *Poliore.* 8.
,, ἀνακλινόμενον machinam muro incussam dicunt eos, qui
,, laqueis injectis eam attollunt & avertunt. Et in a-
,, liis

niant utilia ista atque jucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet non frustra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuisti his quæ hic sunt, aut quid facere istos dicamus? SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se accubantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa vehit e longo labore requiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud

ταῦτα γένοιτο τὰ ὀφείλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ
δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτά τι λησθῆναι, εἴσῃ ὥς
καὶ μάττω· διαζώσμεθα καὶ ἀκινάκην.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεαδ' ἐτὸς γι-
75 γνησμένους; ἢ τί φῶμεν ποικῖν αὐτὰς; ΣΟΛ.
Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὃν Ἀνάχαρσι, γυμ-
νάσιον ὑφ' ἡρώδ' ὀνομάζει, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀ-
πόλλωνος τῷ Ἑλυσίῳ· καὶ τὸ θεῖον ἔργον δὲ
αὐτῷ ὀρέσας, καὶ ἐπὶ τῇ σῆλῃ κεκλιμένον,
80 τῇ σφίσι περὶ τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δὲ ξίφίς δὲ
ὑπὲρ τὸ κεφαλὴν ἀνακεκασμένη, ὥσπερ ἐκ
καμάτε μακρῷ ἀναπαυόμενον δείκνυσιν καὶ
θεόν.

Τῶν ἑ γυμνασμάτων δὲ τέττα, τὸ πρῶτον τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλῃ καλεῖται, οἷον ἐν τῇ κόμῃ παλαίεσι καὶ αὐτοῖς. τὸ δὲ παῖεν ἀλλήλους ὀρθοστάθην παγκρατιά-
ζειν λέγουμεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστὶ γυμνά-
σια τοιαῦτα ἢ πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τῷ
ὀϊ. ὑποφάλλεα, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προ-
τίθεμεν. ἥ δὲ πρώτη αὐτῶν ἀριστὸν εἶναι δοκεῖ
καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναίρεται τὰ ἄλλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄλλα τίνα ὑμῖν ταῦτά
ἐστίν;

ο Διζώστου] Παριζώστου M. & marg. διζ. cum Fl. At prius J. Ald. B. P. &c. f. Διζώστου] Διζώστου
Vulgatum probat M. & Edd. cett. γ Γυμνασιώστου] Sic Fl. Ald. B. P. S. Γυμνασιών J. & W.
Πυγύς] Πυγύς male J. i Ταμείλλουσι] Bene sic Edd. principes septem & S. Υπεβάλλουσι J. sola.

„ his generibus loquendi non frangendi, sed inflecten-
 „ di & in altum tollendi significationem habet. *Ari-*
 „ *stoteles*. I. Ep. 3. Ὡς ἀνακλῶν κρυφῶς ἐπὶ πολὺ τὸ αὐχί-
 „ να πρὸς δίας τὴν κνήκην σωματικῶς ἐπὶ βάρους. *Lucian*.
 „ & *Gymnast.* p. 172. (i. e. hoc loco) Ἡ δὲ ξία ὑπὲρ τὴν
 „ κεφαλὴν ἀνακλῶσιν. Haec ille optime. Adde
 „ Hinc ἀνακλᾶσθαι ἐντυμῶσιν γραμματικῆς tabellae plicabi-
 „ les ap. *Herodian*. I. c. 17. pr. Sed κατωκλῶμεν & sal-
 „ tatore, *Noster* etiam supra de *Salsatione* c. 5. (quod *Cl.*
 „ *Gesl.* tamen reddidit *frangenti*.) Ita ἐκκλῶμεν *inflec-*
 „ *tuum*, signif. *pro Imag.* c. 13. & *Deor. Dial.* XI. Sed &
 „ *fractum*, *Idem*, c. 20. Est autem ubi multum didicisse,
 „ reddasne per *frangere*, an *astollere*, *sursum flectere*,
 „ hanc e. c. *cap.*, brachium, cervicem *frangere*, aut *flec-*
 „ *tere*, quare? Interfici, quis non viderit? Interim non
 „ nego etiam in ista arietis muralis adlevatione, ad ictum
 „ eludendum inflecti, aliquam frangendi potestatem
 „ in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus impetus ejus
 „ refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam ejus
 „ motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur,
 „ veluti philosophi *refractiones* rectae vocant radiorum lu-

cis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. J.F.R.

85. *Exsicc.*] Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan.* An ergo *hæc* quæfivit? Non improbum, sed nihil opus est, & vulgatum quod sequimur, nihil incommodi habet. 7.F.R.

87. Παγκρατίας] *Aliter & rectius Aristoteles Rhet.*
I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ ῥ' ἀνὰ τὰς συνάξεις
πῶς ἐκινῶν ταχὺ ἐπὶ τῶν δρομικῶν ὁ δὲ ὄλβιος ἐκ πα-
ρχῆν, πωλαϊκῶν ὁ δὲ ὅσων τὴν πλῆθ' ἀπαιτῶντος (Le-
gendum ut in rec. Edd. fit, πυκτικῶν) ὁ δὲ ἄμφοτεροῖς
τούτοις, παγκρατίας ὁ δὲ πᾶσι, πύταθ'. Vide
etiam Philostrati locum ad Δαμῶν. c. 49. supra addu-
ctum. *M. d. u.*

89. Περὶ γυναικῶν Oratio non satis perspicua, si enim alia loca intelligit per γυναικῶν, quid opus his? Sin vero nova certaminum inquit genera, cur & hoc inter ea recenset quod cum Pancratio idem esse dixit? Vide tamen c. 24. ubi distinguit. M. du S.

Πολλοὶ] Conf. Tim. T. I. c. 50 & 53. ἔστι μὲν—
J. F. B.
94. Στλ

ἐφιν ; ΣΟΛ. Ὀλυμπίασι μὲν τέφραν
ἐκ κοτίνης, Ἰσθμοὶ δὲ ἐκ σίτου, ἐν Νε-
μέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένον. Πυθοὶ δὲ
μῆλα τῶν ἱερῶν τῷ θεῷ παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς
Παναθηναίοις τὸ ἐλαιον τὸ ἐκ τῆς μαρίας. τί
ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρὰ σοί
ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ΑΝΑΧ. Οὐκ ἄλ-
λὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ
ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε ἀγῶνισαῖς αὐτὰ φι-
λοτιμείᾳ, ὅτι τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς
ἀγωνισαῖς αὐτοῖς ὑπεροπιδεκέναι οὐ
ἀναίρεσθαι τῇ τηλικύτῳ, ὥστε μῆλων ἕνεκα,
καὶ σελίνων, τοσαῦτα τροπονεῖν καὶ κινδυ-
νεύειν, ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλους, καὶ
κατακλωμένους, ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνους,
εὐπορεῖσθαι μῆλων ὅτε ὀπιθυμία, ἢ σελίνων

vos praemia? SOL. Olympiae corona olea-
gina; in Isthmo de pinis: Nemeae de apio
plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud
nos Panathenaicis, oleum ex Minervae
olea. Quid rides, Anacharsi, an quod
parva tibi videntur ista? ANACH. Non:
sed magnifica dixisti praemia, & digna, in
quibus liberalitate certarent, qui ea consti-
tuerunt; digna, pro quibus auferendis su-
pra etiam, quam possunt, contendant ath-
letae: adeo ut malorum causa & apiorum
tantum laboris praecipiant, & periculum
incurrant, ne alter ab altero suffocentur,
& luxentur, quasi non liceret sine molestia
locopiam malorum, cui volupe sit, conse-
qui,

a Ταῦτα ἵσαι] Εἶναι ταῦτα W. b Τοσαῦτα] Ταῦτα Fl. Prius cett. c Πρὸς] Sic esse in Edd. omnib. addit SOLAN.

94. Στέφανος] Confer infra c. 16. & 36. L.K.

95. Ἰσθμοῖ] Idem Dukerus modo laudatus ad *Thucyd.* V. 18. No. 81. hoc verum esse probat, quod & sic infra *Neron.* c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοὶ, καὶ Ἰσθμοῖ. f. F. R.

96. Σελίνων] Vid. *Plut.* in *Timol.* Pincas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem *Symp. probl.* V. 3: deinde in gratiam Herculis & ad *Nemaeorum* exceptum ex *Apio* factas; tandem ad pincas reditum fuisse. p. 1203. f. ἐν δὲ Νεμέᾳ κατὰ ζῆλον ἐπὶ τοῖς σελίνων ἑστῶσι ἐπιτιμῶντες δὲ Ἡρακλῆα, καὶ κρατύνοντας ἡμικύρτους ἐκείνους, ὥς [ἱερῶς οὐκ] ἐπιτιμῶντες. Perite ergo & erudite haec *Lucianus.* V. *Pott.*

Σελίνων πεπλεγμένον] Pro ἐκ σελίνων. Habuimus non semel. Conf. saltem ad *Gall.* c. 24. No. 11. f. F. R.

Ibid. Πυθοὶ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τῷ θεῷ] Haec sic vertit *Vincens. Obsoroeus*, nescio quam bene; nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem, ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id est sacer, non a ἱερὸς, quod est sacerdos. Vertere igitur debebat: poma deo sacra proponantur. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non roma, sed oves, ut & ap. *Max. Tyrium* sermone 37. & in *Antholog.* primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Crisseus* vel *Cyrrhaeus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo *Pausanias* in *Phocicis*: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κρήνης φιλονίσσον ἄγρην, καὶ φοιτῶν δένδρα οὐκ ἔχοντα, ἢ ἐκ τινος ἄρας ἢ ἀχρεῖον τῷ γῆν εἰς δένδρων τροφήν ἰδόντι. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus copulato, erant Apollini sacrae, & quibus, ut putabam, quaedam pro braviis dabantur cuidam

athletarum generi. Sed aliter sentire me coegit *Libanius Sophista* in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: Φοινὴ μὲν ἢ πικρὸς ἀγὼν, γίνεσθαι τέφραν, καὶ τὸ δάκρυον ἔχει νίκης ὑπεροπῆμα, μῆλα δὲ ἀθλῶν σφαιρῶν τὸ ἀγῶνα τὸ Πύθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα roma intelliguntur, μῆλα tamen pomum arborem non fructum significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut *Libanius* cum *Luciano* conloquitur, intelligo victorem coronatum fuisse ramificulis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est bravium mutatum fuisse a temporibus *Pausania*: nam a secunda Pythiade coronas pro braviis institutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in *Phocicis*: δυνάμει δὲ Πυθίῳ οὐκ ἐπὶ ἄλλοις ἐκείνου ἐπὶ ἀγωνίᾳ, σφαιρῶν δὲ τὸ ἀγῶνα ἀπὸ τούτου καθίσταται — δαφνὴς δὲ σφαιρῶν ἐπὶ τῷ Πυθίῳ τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἡμεῖς δοκῶν) ἔστιν ἰδὼν, ὅτι δὲ τὸ Λαδων. Συμπληρῶς Ἀπόλλωνα ἱεροσύνῃ κατέχευεν ἢ φέρει. Aliam vero ejus rei causam refert *Ælian.* Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpfit, & Delphos attulit. Lauream igitur coronam olim praeium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore *Luciani* & *Libanii*, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro braviis in agone quodam multum postea introductis & recepto, laurea manente pro praeio cursoribus & antiquorum certaminum athleticis. At ecce *Heliodorus* in *Aethiopicis* armatis cursoribus palmae ramum pro braviis datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis braviis auctarii vice datum fuisse (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asserit *Pausanias* in *Arcadicis*, pag. 274.

qui, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant qui vicerint? Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare. ANACH. Hunc nempe ais finem jucundum atque utilem, quod omnes illos

ἐστεφανῶσθαι, ἢ στίτυι, μήτε πηλῷ καλαχρίόμενοι τὸ πρόσωπον, μήτε λακτίζόμενοι ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ ἑστὰ διδόμενα ἡμεῖς σπουδάζομεν. ταῦτα γὰρ ἐστὶ σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες; ἡ δὲ πρὸς ἀκολούθησά τῶν τοῖς δόξαι, τῷ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχουσιν οἱ θηρωμένοις τὴν εὐκλειαν ἐκ τῶν πόνων. καὶ γὰρ σπουητὶ προσγένοιτο ἀν' αὐτῇ, ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀναχρόνιστον ἐν τῇ δεξιῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελεῖν, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῆς καμμάτων ἐπιμύειν. ANAX. Τῆτο φης, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελεῖν, ὅτι πάντες αὐ-

δ' Ἀποστῆναι] Ἀποστῆναι W.

& Plutarch. Sympos. VIII. c. 4. Heliodorus tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adjudicat praeter ramum illum palmæ arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Aufonium etiam reprehendit enumerantem diversa bravia, sic:

Serta quibus pinus, malus, olivæ, apium.

Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui *μῆλα* habet, non *μῆλα*. Tamen jure videtur arguere Aufonium, qui dum Græcum epigramma exprimit, male *μῆλα* per *malus* vertit. Sed fateor per *μῆλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma.

J. P. & G.

97. *Μῆλα*] Errat Palmerius. Vid. Pott. 417. M. du S. *Μῆλα* τὸ ἱερὸν] Lucianum fructus arborum, *μῆλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κότυς*, *μῆλα*, *σίλινα*, *πίττα* forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum: sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaeorum praemium commemoratur, *oleum* & *acra Minervæ olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, *μῆλα* semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. med. *πρόκειν* ἑστῶς ἢ πίττα, ἢ δὲ κότυς ἢ σίλινα. quidni *μῆλας* aut *μῆλα* adjiceret, si par erat ratio?

J. M. G.

98. Παναθ. ἱλαίον τὸ ἐκ τῆς μορίας] Quid hoc sit docet Menagius Panath. Oleum nempe genus juxta Academiam quae Deo sacrae erant; Schol. Aristoph.

Tom. II.

Μαφ. Accipiebant autem urceum totum (idem Schol.) & exportare solis licebat.

M. du S.

Ibid. [Ἐλαίον τὸ ἐκ τῆς μορίας] Adleverat margini Cl. Hemsterhusius, videndum Cl. P. Burman. Z. Καλῶς. Ex hoc igitur quaedam adjecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281. Edit. iteratae: „oleum ex ejus (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: „nam victoribus in Panathenaeis inde oleum datum, docet Suidas, & Scholiastes Sophoclis ex „Aristotele, & Apostolius proverb. Cent. XIII. 28. „Ut & Lucian. in Anach. T. 2. p. 173. Ed. Graev. „Unde ab Aschamaeo L. XV. 11. & Plin. XIII. 1. „Panathenaeicum oleum vocatur, quod optimae notae „erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV. 4. ex his „μορίας fuit. (sic legitur, pro μορίας) Quod magis „verosimile videbitur, si verum sit, quod notat „Alex. ab Alex. III. c. 3. Duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea summissee. Hoc „saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. „Ut Creon apud Eurip. Ion. V. 1433. Cetera vid. „Ib. De μορία autem Comment. ad Poll. seq. 242. ἢ δὲ ἱερὰ ἱλαία, μορία. Hesych. vero ibid. adductus: Μορίας: ἱλαίας ἱερὰ τῆς Ἀθηνῶν. Confer & Menag. ad Diog. Laërt. III. Segm. 26. p. 149. T. 2.

J. F. R.

Ibid. [Ἐκ τῆς μορίας] Hesych. Μορίας, ἱλαίας, ἱερὰ τῆς Ἀθηνῶν.

F. G.

8. Πρὸς ἀλλήλων] Quod Solanus nihil mutare Edd. adjecit, indicio est eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀνταγόνων.

J. F. R.

44. Ἰπὸ

Vvvvv

αὐτὸς ὄψον] ἐσφαιρωμένους, καὶ ὅτι τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολλὸν πρότερον οἰκτεῖραντες ὅτι ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσι, ἀντὶ τῆς πόρων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. 3
ΣΟΛ. Ἀπειροῦ εἰ, Φημί, ἢ ἡμετέρων ἔτι· μὲν μικρὸν δὲ ἄλλα σοὶ ἂν δόξει· οὐδὲ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς πανηγύρεας ἀπὸν, ὅρας τοσούτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ὅτι ἢ θεῶν ἢ ταισῶν, καὶ θεῶν 3
μυριάδων συμπληρούμενα, καὶ τὰς ἀγωνιστὰς ἐπαινεμένους, ἢ δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσθμεὸν νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τῷτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκίσθ' ἔστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πά- 4
χουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι ἢ ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμονήσουσι αὐτοὺς, αἰμάλιαι φαινομένης ὁρῶντες, ἢ ἀγχο- μένης ἄπὸς τῆς ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πόρροισι τῇ νίκῃ αὐτῶν. 4
πᾶς ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἢ τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τὴν τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ εὐνομάτιον περὶ ῥή- ξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων ἢ μαρτύρων τῶν 5
το πᾶσι τις ἔτιγε ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ δηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμ- πείᾳ. εἰ μὴν ἀλλὰ τὰς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτεῖρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, ὧς φησὶ ἀπαισυχόμεν τὰς δέξιντας 5
πολλοὺς γίγνεται ἐς τὰς πανηγύρεας, καὶ πάν- 5

videbunt coronatos, & victoriae causa lau-
dabunt, qui diu ante miserati illos fuerant
propter plagas. Atqui hi jam felices erunt,
quod pro laboribus poma habeant & apia.
SOL. Imperitus es, inquam, rerum no-
strarum adhuc: paullo post aliter de iis
senties: cum delatus in conventus illos col-
lectam videbis tantam hominum multitudi-
nem talium spectaculorum causa, & imple-
ta theatra tot millium capacia, & laudatos
athletas, & honore Diis aequatum, qui
vicerit reliquos.

II. ANACH. Ipsum hoc vero, Solon,
miserrimum est, si non paucis arbitris ista
subeunt, sed apud tot spectatores, ac multos
contumeliae, qui nempe beatos illos praedi-
cabunt, videntes ut sanguine fluant, aut
angantur ab adversariis. Haec enim beatif-
sima sunt in illorum victoria. Apud nos
vero Scythas, Solon, si quis aut pulset ci-
vium quemquam, aut impetu facto ever-
tat, aut vestem deripiat, magnas illi poe-
nas nostri seniores infligunt, etiamsi cui
paucis testibus hoc eveniat, nec in tantis
theatris, quanta tu narras, Isthmi atque
Olympiae. Verum certatorum quidem mi-
sereri subit ob ea, quae patiuntur: Specta-
tores autem, quos ais undique convenire
praestantissimos ad istas celebritates, & i-
pso

* Δέξαι] Sic M. cum Fl. Fr. &c. Δέξαι γ. ὁ Ὅρας] Sic Edd. & M. c. Εὐδαιμονήσουσι] Εὐδαιμονίζουσι M.
δ. Προς] Ἰπὸ W. Vulgatum tenet Fl. cum cett. e. Θειμάτιον] Θειμάτια M. & Fl. male.

44. Ἰπὸ] Sic W. hic. Supra tamen cum Impres-
sis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων c. 9. M. du S.
Ἀγχομένους πρὸς τῇ ἀντιπάλῳ] Solanus ex W. Ἰπὸ τῇ
ἀντ. rescribi maluisset; id enim in margine fuit. in-
dicarat; non tamen πρὸς deierat, ut solet, ubi omni-
no necessariam putat mutationem. Ego, ut Ἰπὸ fa-
cile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita
jam nihil muto, quia supra c. 9. in πρὸς consentiunt
Edd. & Codd. Idque verbis passivis frequenter adjun-
gi eadem potestate qua Ἰπὸ, paucis indicavimus supra
Icar. c. 21. f. ex Timon. §. 5. 9. 15. & 25. Adde Icar.
15. & Bis Accus. c. 5. pr. Sexcentis similibus idem

probatum ex solo Luciano, si quem de eo dubitare
suspiciari possemus.

48. Θειμάτιον] M. & Fl. Θειμάτια. Fortasse θαι-
μάτια, quod alibi reperiri testatur doctissimus Auctor
Emend. Menand. p. 105.

86. Τὰ μιν γινώσκει] Quid reponam non video: certe
non recte habet illa vox. Eux. c. 12. pro πᾶσι, μί-
νις repositum est.

Τὰ μιν γινώσκει] Si proceritatem corporis intelligas, non
mirere cur suspecta vox fuerit Solano. At neque μί-
νις semper ingens quid signif. (licet ita accipiendum
longe frequentius, atque ideo parvo opponatur a Pal-
laco

pfos valde miror, si necessariis relictis otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum intelligere, quae sit illis jucunditas, videre ferientes se & confluentes homines, & terrae allisos, & alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admove- re quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudi- nem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi finem te laudandi & incla- mandi & plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Jovem, Solon, & irridendi insuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtu- tes; & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, video nullius magnae rei caus- sa vobis disperire, cum neque patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque ami- ci aut familiares abripiantur ad contume- liam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi, ne- quidquam tot ac tanta patiantur, & malis

θαυμάζω, εἰ τὰ αναγκαῖα παρήκτες, χα- λάζουσιν ὅτι τοῖς τοῖς τοῖς. ἔδῃ γὰρ ἐκεῖν᾽ ὡς δύναμαι κατανοῆσαι, ὅτι τὸ τοῖς τερπνὸν τοῖς, ὁρᾶν παλαιούς γε, καὶ ἀγλα- κηζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν δρεά- τοιμένους, καὶ συντριβομένους ὑπὸ ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ χειρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀ- λυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, ὅσαυτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὥς ἐ μάτῳ ἐσπυδάκαμεν ὅτι τέτοις. ἢ γὰρ ἔγω λέγων ἂν τις προσβιάσαι σε τῇ ἡδονῇ τῇ ἐκεῖ δραμίων, ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις δρετάς ἀν- ὁδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυ- μαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμα- χον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοδομίαν, καὶ γνῶ- μας ἀληθείας, καὶ σπουδὴν ἐν ἀλλήλων ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὥς οὐκ ἂν ἐπαύσαις ὅσαυτων, καὶ ὀπιθεῶν, καὶ ὀπιτροτῆς.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγε- λῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἀπαῖσα γὰρ ὅσα κατηριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς δρετάς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ἔδενος μεγάλης ἔνεκα πρὸς πολλομένους ὑμῖν, ἔτε παλιδὸν κινδυνεύουσας, ἔτε χῶ- ρας πορθομένης, ἔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτω γελοιότερα ἂν εἶεν, ἀριστοὶ μὲν, ὥς Φῆς, ὅσους, μάτῳ δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη τῇ ψάμ-

f Παναθηναίων] Παρ' Ἀθηναίων male M. g Ἀληθείαν] Ἀληθείαν W. male. h τὰ μεγέθη] Nil mutare in hoc verbo Edd. & M. adscriptit Solan.

luce III. 88.) Sed quaecumque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel mini- ma praedicari potest. Neque plurale μεγέθη ad pro- cerum athletarum corpus spectare puto (qui ne qui- dem erant homines longi, verum torosi) sed ad di- mensionem, i. e. proportionem membrorum perti- nere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. Μεγέθη autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodian. IV. 7. fin. καὶ γὰρ ἡ θαύματα ἔξιν ἐν μικρῷ σώματι τὸ μεγέθη σώματι. Licet ibi videatur de viri-

bis accipiendum, ut ap. Diod. Sic. IV. c. 61. f. μι- κροὶ μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὶ δὲ τῇ ἀρτηρίᾳ. Numero magis quam viribus pollentes. Sed de spatio parvo diser- te ap. eundem V. c. 10. med. ἔτι δὲ ἐν τῷ ὀλίγῳ Διπαρῶν μικρὰ μὲν τὰ μεγέθη. Et sic iterum ibid. c. 11. pr. Et c. 13. καὶ ἀμεινίστοις αἰς μεγέθη συμμειντα. Interim de statura parva etiam Poll. V. 68. de lepore animali, μεγέθη, ἔτε μέγας, ἔτε μικρὸς τὸ ὄψιν. Et sic de mensura s. dimensione μεγέθος dici, non est quod pluribus demonstrem. Magnitudinem similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello de An- ti-

φάμμεν, καὶ τοῖς ὑποπείοις, ὡς μήλων καὶ
κοτίνῃ ἐγκρατεῖς γένοντο νικήσαντες. ἦδὺν
γὰρ μοι αἰεὶ μεμνήσθαι τῆς ἄλλων, ταύτων
ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμ-
βάνουσιν οἱ ἀγωνισαί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς,
ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῆς.
ΑΝΑΧ. Εἴτ', ὦ Σόλων, ὅτι τῷ ἀθλῶ
καὶ ἀμφιδόλῳ τῇ νίκῃς τοσούτοι πονῶσι, καὶ
ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἰς ἕσται πᾶν-
τως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πᾶμπολλοὶ μά-
τῳ ἀθλοὶ πωληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα
λαμβάνουσιν;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, ἢ μηδέ-
πω ἐνενοήκεναι πολιτείας ὁρθῆς περὶ μηδέν
ἢ γὰρ ἀνὰ τὰ κάλλιστα τῶν ἐθνῶν ἐν λόγῳ ἐτί-
θισσι. ἦν δὲ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως
ἀνὰ τὰ κάλλιστα ὁ οἰκηθεὶς πόλις, καὶ ὅπως
ἀνὰ ἄριστοι γένοντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαι-
νήσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν
φιλομμίαν, ἣν φιλομμίμεθα πρὸς αὐτάς,
καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκα-
ταμεμιγμένον τοῖς πόντοις, εἰ καὶ νῦν μάτῳ
σπυδάζεσθαι δοκῶσι. ΑΝΑΧ. Καὶ μὴν, ὦ
Σόλων, κατ' ἐξ ἄλλο σπὸς τῆς Σκυθίας
ἦκα παρ' ὑμᾶς, τοσαύτῳ μὲν γῆν διοδεύσας,
μέγαν δὲ τὴν Εὐξείνου, καὶ δυσχείμερον, πε-
ραιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμος τε τῆς Ἑλληνικῆς
ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθνη παρ' ὑμῖν κατανοήσαιοι,
καὶ πολιτείας τῆς δέξιτῃν ἐκμελετήσαιοι. διὸ
καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἀπάντων Ἀθη-

magnitudines arena foedent ac livoribus, ut
pomo aut oleae ramo potiantur victores.
Suave enim mihi semper meminisse praemio-
rum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mi-
hi, omnesne ea accipiunt qui decertant?
SOL. Minime, sed unus ex omnibus, qui
illos superavit. ANACH. Tum igitur,
Solon, de obscura & ancipiti victoria tot
homines laborant, idque cum sciant, vi-
ctorem unum omnino futurum, victos au-
tem plurimos, qui frustra miseri plagas,
partim etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharshi, nondum
I quidquam de recta reipublicae gerendae ra-
tione cogitasse: nec enim instituta pulcher-
rima reprehendenda duceres. Si vero tibi
curae fuerit aliquando scire, quomodo pul-
scherrime condi possit civitas, & qua ratio-
ne optimi fiant illius cives, laudabis tunc
etiam exercitationes hasce, & honoris stu-
dium, quo in illis versamur, & scies, mul-
tam habere admixtam laboribus utilitatem,
etiam si frustra nunc laborare videntur.
ANACH. Quin ego, Solon, nulla alia
caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae
spatiis superatis, magnum Euxinum ac pro-
cellosum transvectus, nisi ut leges Graeco-
rum ediscam, & qui sint apud vos mores
cognoscam, & formam reipublicae optimam
meditando assequar: qua de caussa etiam te
maxime amicum ex omnibus Atheniensibus
ho-

^a Ἡττώμενοι] Ἡττημένοι Fl. sola. Vulgatum etiam firmat M. ^b Λαμβάνουσιν] Λαβόντες W. & marg. At.
^c Μηδέν] Sic W. & marg. At. W. Μηδέντι Edd. ^d Οἰκηθεὶς] Receptum ex M. & Fl. Οἰκισθεὶς Edd. cett.
^e Τότε] Ποτὶ W. & Fl. ^f Πρὸς] Πρὸ W. & marg. At. Sed πρὸς Fl. cum cett.

87. Ὑπόπια] Ὑπόπια, Genae. τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς πηλώματα, ἢ τὰ ἐκ αὐτῶν ἔξοδα ποιά. ὅπως γὰρ οἱ
ὀφθαλμοί. G.

δῖγναι. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη & τὰ μεγέθη
legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem
habebit.

87. Τοῖς ὑποπείοις] Div. Papius in I. ad Corinth. IX.
27. ἀλλ' ὑποπύξω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba expo-
nenda multa, & hoc Luciani, adfert Cl. L. Boi in
Obs. Philol. p. 142. probatque ὑπόπια esse vestigia

plagiarum, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte;
sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab
extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum
lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculo-
rum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens.

99. Μηδέν] Sic M. melius quam in Impress. μη-
δέν

hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram legum te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego jucunde vel sine cibo & potu tibi assidens, quousque ipse durare dicendo possis, hians-que audiam te de republica & legibus aliquid disputantem.

15. SOL. Univerſa quidem, Sodalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid sit melius incipiunt, & virile robur accipere, & pares esse laboribus: haec jam tibi enarro, uti discas, cujus rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se fe-

ναίων ἢ ξένων, προειλόμενη καὶ κλέει, ἐπειδὴ ἤκων νόμων τε ἡ τινῶν συγγραφέα. 2 Οὐναί σε, καὶ ἐθῶν τ' ἐξείτων εὐρετῶ, καὶ ἐπιτηδεύματων ὠφελίμων εἰσηγητῶ, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοσθῆν' ὥστε οὐκ ἀνφθάνεις διδάσκων με, καὶ μαθητῶν ποιούμενόν, ὡς ἐγώ γε ἡδέως ἀν' αἰσιτός σοι, καὶ 2 ἄποτ' ὠδρακαθεζόμενόν, ἐς ὅσον ἀν' αὐτὸς ἀφαιρκοίης λέγων, κεχηγῶς ἐπακκοίμην πρὸς πολιτείας ἢ τι καὶ νόμων διεξιόντ'.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα ἐν ῥάδιον, ὡς ἐταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεὶ· ἀλλὰ καὶ μέρη 3 οὐπῶν, εἰσὴν ἕκαστα, οἷα μὲν πρὸς θεῶν, οἷα δὲ πρὸς γονέων, ἢ πρὸς γάμων, ἢ τ' ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἀ δὲ πρὸς τ' νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χράμεθα, ἐπειδὴ πρῶτον ἀρξώμεν) συνιέναι τε τῷ βελτίονόν, 3 καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τῆς πόλεως· ταῦτα ἤδη σοι διέξευμι, ὡς μάθος ἐστίν) χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προειδραμεν αὐτοῖς, καὶ ἀφαιρκοῖεν τὸ σῶμα κατὰναγκάζομεν, ἐ μόνον ἕνεκα τ' ἀγῶνων, 4 ὅπως τὰ ἀθλα δύναιτο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκείνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάντες ἐξ ἀπάντων χωρήσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτων καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτάμενοι. κοινὸς γὰρ τις ἀγὼν ἄλλ' ἀπάσι 4 ταῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκεινται, καὶ τέρπειν) ἐν στίχῳ, ἐν δὲ κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ συλλαβῶν ἔχει τ' ἀνθρώπων

πῶν

g. Edd.] Sic W. & Fl. Edd. b. Tινῶν συγγραφέα] Συγγραφέα τινὰ M. i. T.] Sic M. & Edd. omni. h. Διέξευμι] Restitutum ex W. Διέξευμι Edd. priores.

ἡ πόλις.

4. Οὐκ ἐπίση] Ita M. & Ed. Fl. rectius quam in vulgatis, quae οὐκ ἐπίση legunt. Sic c. 18. ὅπως αἱ ἀρεταὶ πόλιν οὐκ ἐπίση. M. du S.

19. Τινῶν] Ego lectionem Cod. M. τινῶν praeferentis vulgata potius arbitror. Quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τινῶν potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicitur is qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda vis vulgata, propter unum co-

M. du S.

dicem eam rejicere, religio fuit.

J. F. R.

27. T.] L. τὴν quamvis M. etiam agnoscat τὴν. Idem Anonymum coniecisse video, qui τὴν margini codicis sui adscripsit. M. du S.

36. Διέξευμι] Sic recte W. In Impress. διέξευμι. M. du S.

45. Πρόκεινται ἀγῶν] Sic τὴν προκείμενῳ ἡμῶν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII. 1. ubi plura similia L. Bos. Addiderat Cl. Hemsterb. etiam vidend. Synes. Ep. 100. p. 239. D. Et Basil. Seleuc. initio Gr. I. J. F. R.

πων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῇ
τε ἐκάστῃ ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῇ πατρίδι, καὶ
πλῆτον, καὶ δόξαν, καὶ εὐρυτείαν^a πατρίωντος
ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείαν σωτηρίαν καὶ συνόλων
τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὐξαίῳ γενέσθαι
οἱ θεοὶ τῷ θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ τεφά-
νω, ὃν φημι, συναναπέπλεκ', καὶ ἐκ τῆ
ἀγῶν^b ἐκείνης προεγίγνε'. ἐφ' ὃν αἱ ἀσκή-
σεις αὐταί, καὶ οἱ πόνοι ἀγασιν.

ANAX. Εἴτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων,
τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα διε-
ξιέναι, μῆλα καὶ σέλινά διηγῆ, καὶ θαλλὸν
ἐλαίας ἀγρίας, καὶ σίτον, ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ
Ἄναχαρσι, ἐδ' ἐκείνᾳ σοι ἔτι δόξει μι-
κρὰ εἶναι, ὅπουτα ἂ λέγω^b καταμάθης.
ἀπὸ γὰρ τοι τῇ αὐτῇ γνώμῃ γίγνε', καὶ
μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τῇ μείζον^c
ἐκείνης ἀγῶν^c, καὶ τῇ τεφάνῃ, ὃν κατέ-
λεξα τῇ πανευδαίμον^c. ὁ δὲ λόγ^c, οὐκ
οἶδ' ὅπως ὑπερβᾷ τὴν τάξιν, ἐκείνων προ-
τέρων ἐπεμνήσθην, τῇ Ἰσθμοὶ γιγνομένων, καὶ
Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ
νῶ, (χολὴν γὰρ ἀγομεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς,⁷⁰
προθυμῇ ἀκύνει) ἀναδραμεύμεθα ῥαδίως πρὸς
τὴν δεξιήν, καὶ τὴν κοινὴν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι
πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύειν. ANAX. Ἄ-
μεινον, ὦ Σόλων, ἔγωγε καθ' ὅδον γὰρ ἂν
ἡμῖν ὁ λόγ^c μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ⁷⁵
αὐτὸς ἴσως ἀπὸ τούτων πευδαίη, μὴδ' ἐκείνων

licitatem complectatur, velut libertatem pri-
vatim uniuscujusque, & communiter pa-
triae, & divitias, & gloriam, & feriarum
patriarum fructum, & rei familiaris con-
servationem, & in universum pulcherrima
quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis
optaverit: ea huic coronae, de qua lo-
quor, implexa sunt omnia, & certamine il-
lo parantur, ad quod exercitationes istae &
labores ducunt.

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir
admirabilis, talia ac tanta praemia cum re-
censenda haberes, mala narrabas & apia, &
silvestris olivae rimum, & pinum? SOL.
Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi vi-
debuntur, si quae dico perceperis. Eodem
enim consilio ista fiunt, & partes ista o-
mnia parvae sunt illius certaminis, & coro-
nae illius, quam modo enarrabam, undique
beatae. At sermo meus, migrato nescio
qua ratione ordine, illorum prius mentio-
nem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olym-
piae & Nemeae. Sed nos jam, otiosi enim
sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus,
recurremus facile ad principium, ad com-
mune illud certamen, propter quod ajo stu-
diosè omnia illa agi. ANACH. Melius
ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine
nobis sermo processerit: & forte celeriter
hinc didicero non amplius illos irridere, si
quem

^a Πατρίων] Πατρίων L. & marg. A1W. ^b Καταμάθης] Sic W. Καταμάθους Edd. ^c Οὕτως] Οὕτως
Fl. & W.

62. Ὅπουτα — καταμάθης] Non fugit Solanum ὅ-
ταν aequae cum optativo construi atque cum subjunct.
sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non
enim sensus est, ubi intelligere velis aut possis,
sed, postquam intellexeris. Quare ei obsecundavi.

J.F.R.

Ibid. Καταμάθης] Ita W. Impressi omnes minus re-
cte καταμάθους.

M. du S.

68. Ἰσθμοὶ] Sic & infra recte, Ner. c. 8. Ἰσθμοὶ
ἀπὸ τῆς. Sic Πυθαγόρας in urbe, Thucyd. V. 18. f.
Ἰσθμοὶ etiam Pindar. Ol. 2. med.

J.F.R.

74. Οὕτως] Parvi est. Sed ὅπως probum arbitror,
& ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum.
Ut enim sequente consona ὅπως frequentius scriptum
invenimus, sequente vero vocali ὅπως, ita crebro ὅ-
πως consona etiam sequente exaratum videas. Indica-
vi nonnulla ad Scholiast. Gall. c. 9. No. 52. Adde sin-
gula fere ἐπιμύθια Arphionii, ubi ὅπως ὁπότε, ὅπως
φαῖλον, ὅπως λίαν &c. invenies perpetuo. Item ὅπως
καὶ Δεσφ. fab. 8. Apud LXX. Numer. XXXVI. 5.
ὅπως φυλὴ. ac 2. Reg. XVIII. 14. ὅπως μιν. Diod.
Sic. III. c. 8. ὅπως δ. Sed variatur fere perpetuo
in

quem videam olea sibi placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi affideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem jam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex jam homo, neque fudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem. SOL. Nempe vani isti labores, Anacharisi, & perpetuae in luto volutiones, & subdinales in arena aerumnae, hoc nobis contra solis jacula propugnaculum praebent: nec jam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe.

ἔτι καταγαλᾶν, εἴ τινα ἰδοίμιν σεμνυνόμενον
κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐσπεφανωμένον. ἀλλ' εἰ
δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπελθόντες, κα-
80 θίσωμεν ὅππῃ τ' ὁ δάκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν
ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαιαῖσιν ἄλ-
λας τε (εἰρήσε') γῆ) ἐδὲ τ' ἡλίον ἔτι ῥα-
δίῳσ ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ ὁ Φλογώδῃ ἐμπί-
πνοῖα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τ' γῆ πῶλόν μοι
85 ἀφελεῖν οἰκοῦν ἐδόξεν, ὡς μὴ μοι ἐν ὑμῖν
ἐνίξοιμι τῷ χήματι. ἡ δὲ ὥρα τῷ ἔτις,
ὅτι τῷ τὸ πυρῶδες αὐτόν ἐστὶ τῷ ἀστέρι
(ὃν ὑμεῖς κύνα Φατέ) πάντα καταφλέγον-
τῷ, καὶ τ' αἶρα ξηρὸν καὶ ἀφρακῇ τιθέντῷ,
90 ὅ, τε ἡλίου καὶ μισημέδριαν ἤδη ὑπὲρ κεφα-
λῆς ἐπικείμεν, Φλογμὸν τῆτον ἐφορη-
τὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σὺ θαυ-
μάζῳ ὅπως γηραιὸς ἤδη ἀνθρώπῳ, ἔτε
ιδίεως πρὸς τὸ δάλπῳ, ὥσπερ ἐγὼ, ἔτε
95 ὅλως ἐνοχλημῶν ἔοικας, ἐδὲ ἀεὶ βλέπεις
σύσκιόν τι, ἐνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τ'
ἡλίον ὠμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γῆ ἔτοι
πρόνοι, ὡς Ἀνάχαροι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ
σηλῷ κυθίσῃσιν, καὶ αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ
100 ἰψάμμῳ τάλαιπωραῖαι, τῆτο ἡμῖν τὸ ἀμυν-
τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τῷ ἡλίου βολὰς.
καὶ οὐκ ἔτι πῶλιν δέομεθα, ὅς τ' ἀκτῖνα
κωλύσῃ καθικνεῖσθαι τὴν κεφαλῆς. ἀπίωμεν
50' ἐν.

Καὶ

1. Ἐπ' Sic recte P. aliaque. Ἐπ' male J. Fl. ο Φλογώδῃ] Φλογμῶδῃ W. f Ὅτι καὶ] Ἀν Ὅτι καὶ; Pell.
g Αἱ ὑπαίθριοι] Artic. abest a J. & Pa. Adest in Ald. Fl. &c. & M.

in Codd. ejusd. aliis ἔτι, aliis ἔτις exhibentibus. At quum veteres in pronuntiando s. ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur.

J. F. R.

84. Πῶλ] Haud suo loco vox οἰκοῦν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Atheniensium morem ex Philostrato discas. Vit. Soph. p. 572.

M. du S.

Πῶλ μοι ἀφελεῖν οἰκοῦν] Non adeo alienum est οἰκοῦν, si cum L. Boi de Ellipsi. p. 216. verb. ἀπίνασι, exposueris, ejus participium subaudiendo, i. e. οἰκοῦν.

δὲν ἀπίνασι, aliaque non absimilia ab eo adducta con-
tuleris.

J. F. R.

87. Ὅτι καὶ] Ego Pellart conjecturam recipiendam arbitror.

J. F. R.

Ibid. Ἀστέρι] — πάντα καταφλέγοντῷ] Canis sidus, quæ & canicula, ardentissimo æstatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Augusti calendas est. Plin. L. 2. c. 47. L. XVIII. 28.

G. G.

99. Αἱ ὑπαίθριοι] M. & Edd. omnes, exceptis Ven. quæc omittunt.

M. du S.

6. Ὅτι καὶ;

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, ^a προσ-
έξεις οἷς ἀν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντ
πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς
τι λέγεαυ δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευ-
θύνειν τὸ λόγον. δυοῖν γὰρ πατέρων πάντως
οὐκ ἂν ἀμαρτοίμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεποι-
σθῆναι ἐκ χεῖρα ὅπόσα οἷα ἀντιλεπτεῖα εἶναι, ἢ
ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γινώσκω
πρὸς αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πάντα ἂν σοι ἢ
πῶλις ἢ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν
^b ὁμολογεῖσθαι. ^c ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης,
καὶ μελαπείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ
μεγίστα ἔση ὠφελήσας. εἰδὲν γὰρ ἂν Σπάρτην
φαίμην ^d αὐτῷ, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον
καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ πονυκί, ²⁰
ἐρῶ πρὸς ἀπάντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ
μὲ ὑμῖν ἔγραφα τῆς νόμους, οἷς ἂν ὦμην
ὠφελιμωτάτους ἔσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξέ-
νῳ ἔτοσι (δίδξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκυ-
θῆς μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ἄν, μελεπαίδευτέ με, ²⁵

17. Et fac ut non tanquam legibus his
attendas, quae dicturus sum, ut omnino
illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non
recte dici videbitur, contradicere statim &
examinare meum sermonem memineris. Al-
terutrum enim duorum omnino consequen-
tur, aut firmiter ut in hanc traducere sen-
tentiam, effusis, quae contra dicenda pu-
tabis, omnibus, aut ego ut meliora edo-
scear, tanquam qui recte de hisce rebus non
sentiam: eaque in re tota Atheniensium ci-
vitas gratiam se tibi habere profitebitur:
quatenus enim me institueris, & ad melio-
rem traduxeris sententiam, maximo illam
beneficio affeceris. Nihil enim illam equi-
dem celavero: sed in medium statim illud
conferam, ac stans in concione dicam omni-
bus, Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis
leges, quales utilissimas fore civitati putabam.
At hic hospes, (hic te ostendam, Anacharsi)
Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter
me

^a Προσέξεις] Edd. Προσέξεις W. ^b Ὁμολογεῖσθαι] Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scri-
ptum ὁμολογεῖσθαι. ^c Ὅσα] Recepti ex W. L. & marg. A1. Ὅσα Edd. priores. ^d Αὐτῷ] Αὐτῷ Fl. Sed
vulgatum firmat M.

6. Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ] (1) Ἑλλήτως ἢ φράσις τῇ
συμπληρούσῃ προσηγορικῇ φράσει; καὶ συνήθως Ἀ-
θηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτῳ ἀλλ' ὅπως μοι μνηστὴρ (2) δι-
κῆς ἀκούῃ, προσπακούῃ γὰρ τὸ μνηστὴρ. ὅπως καὶ ἐν-
ταῦθα ἑλληνιστικῶς πρῶτον ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ
νόμους (3) προσέξεις οἷς ἀν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντ π-
σιτεύειν αὐτοῖς ἀλλ' ἐνθα (4) ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεαυ δοκῇ,

ἀντιλέγειν εὐθὺς & διευθύνειν τὸν λόγον. (5) Ἑλλήτως γὰρ τὸ
σκέπτε, ὅν ἢ τὸ τίλκεν ὅπως. ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι
λέγεαυ δοκῇ, σκέπτε ἀντιλέγειν εὐθὺς & διευθύνειν τὸν λόγον.
ἀναλαμβάνει (6) ἐν αὐτοῖς τὸν λόγον ἀπὸ τῆς ὅπως μὴ καθάπερ
νόμους προσέξεις, καὶ ἀπὸ ἐπὶ τούτῳ, ὡς σαφέστερον τὸ λεγέ-
ται. ὅτι ὅπως καὶ ἑλλήτως ἔχοντα (7) τούτῳ ἰσχύ. καὶ ὅπως
τῷ ἑλλήτως ἀναπληροῦμεν. V.

(1) Ἑλλήτως] Ἑλλήτως legebatur, quod recte emendavit
M. du S. addens in C. haec praemitti: σκέπτε διακρίν. Ἀττι-
κῶς καὶ ὅρα ὅπως καὶ προσέξεις α. γ. δ. ε. ζ. η.

(2) Δικῆς ἀκούῃ] Δικῆς edita. Mutavit M. du S.

(3) Προσέξεις] Προσέξεις correxerat Solan. Non repugno, quia
& sic paullo post, eodem hoc scholio legitur, & in C. quo-
que, ut modo indicatum. Sed quia ibi ἢ προσέξεις est, & in
Luciani textu Cod. W. προσέξεις etiam exhibet, quod vel uti-
tarius, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiae id

utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. J. F. R.

(4) Ἀν σοι] Αὐτῷ edita. Mutavit M. du S.

(5) Ἑλλήτως] Αθηναῖοις Clarius ediderat, quod mutavit Solan.
nescio unde. Obscundavi tamen, quia necessarium videba-
tur. J. F. R.

(6) Οὐδ' αὐτοῖς] Δ' αὐτῶν lectum antea. Emendavit M. du S.

(7) Τούτῳ] Τούτῳ M. Sed eodem versu ἑλλήτως iterum edi-
tum, quod facile in ἑλλήτως converti. J. F. R.

6. Ὅπως μὴ] Subaudi, ὅπως, i. e. ὅπως ὅπως &c. F. G.
Ὅπως] Vid. ad Tim. 28. M. du S. (At ex divisione
Cl. Hemst. jam est §. 48. No. 89.)

Ibid. Προσέξεις] Miror qui Solanus Noster facilis a-
lias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicu-
bi invenit, hic nil mutavit. Ego praetero προσέξεις
ex W. Et si μὴ τούτῳ πρῶτον recte dicitur; tamen in

ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅπως ὅπως
μὴ προσέξεις, subjunctivus est melior. In Tim. c. 48.
καὶ ὅπως — φυλάττει legas. Juvat addere, quia haec
lectio discutienda est, alterum locum Solani, quem
ad Tim. indicavit, esse in Prometh. c. 3. Sed quia Cl.
Hemst. alia divisione instituta numeros in notis Solani
tamen non mutavit, vide jam Prometh. §. 5. ubi rur-
sus

τη, ^a εὐδαιμονίᾳ. πλὴν ἀλλὰ καὶ τὸτο
 ὡς νομοθέτη ^b παρ' ἐόν σοι καὶ ἀντιφ' ἡν τι
 μοι δοκῇ μὴ ἀρθῆς λέγεσθαι, ὡς βέλτε-
 ρον μάθαιμι. καὶ ἰδὲ γὰρ ἡδὴ ἐκφυγόντες τ'
 ἥλιον, ἐν τῷ ^c συνηρεφεῖ εἶσμεν καὶ καθόρα
 μάλα ἡδύα καὶ εὐκταίῃ, ὅτι ψυχρὴ τῇ
 λίθῳ. λέγει ἐν τῷ λόγῳ ἐξ ἀρχῆς, καθότι
 τὸς νέους ὠδύλαβόντες, ἐκ παίδων εὐδὺς
 ἀφρονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῶν ἀριστοὶ ἄνδρες
 ἀποβαίνουσιν ἐκ τῆ σιλή, καὶ τῇ ἀσκημάτων
 τέτταν, καὶ ^d τί ἡ κόπῃ, καὶ τὰ κυβιστήμα-
 τα συνέλαϊ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τὸτο γὰρ
 δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐδὺς ἐπὶ θέναι ἀκῆσαι
 τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με καὶ κα-
 γόν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνους μὲντοι, ὡς
 Σόλῳ, μέμνησθ' μοι ὡς ἔρῃσιν, ὅτι
 πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγει δὲ, ὡς μὴ
 ἀρετῆς, μὴδὲ ἀπομνησκύνῃς τὸς λόγους.
 διδάξῃ γὰρ μὴ ὅτι λανθάνωμαι τῷ πρῶτον, εἰ
 τὰ μὲν ταῦτα πολλὰ ὑπερρέει.

ΣΟΛ. Σὺ τὸτο, ὦ Ἀνάχαρσι, τα-
 μεύου ἀμεινον, ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάν-
 σαφὲς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω σοι ἀπο-
 κλανᾷ εἰκὴ ῥεῖν. ἐρήσῃ γὰρ μέλας ὁ, τι
 εἰς ἐβέλῃ, καὶ ἀφρότης αὐτῷ τὸ μῆκος ⁷⁰
 τῷ μὲντοι μὴ ἐξαγόνια, μὴδὲ πόρρω τῷ
 σκοπῷ τὰ λεγόμενα ἢ, καλύσθ' εἶδεν, οἶ-
 μαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βελῇ

quet. Verum emittenda est quoque in re
 parendum tibi velut legislatori : & contra
 dicam, si quid minus recte mihi dictum
 videbitur, ut eo discam firmitus. Et ecce
 jam evitato sole, in opaco sumus, & jucun-
 da hic sedes atque opportuna in saxo frigi-
 do. Itaque ab initio inde exorsus rationem
 doce, cur affluens a pueris iude adolescen-
 tulos statim labore subigaris, & quomodo
 vobis optimi viri evadant a iuto, & ab exer-
 citationibus hisce ; & quid pulvis & volu-
 tationes ad virtutem illis conferant ? Hoc
 enim praesertim ab initio statim cupiebam
 audire : reliqua vero in posterum per par-
 tes super quodque loco me docebis. Illud
 vero mihi, Solon, in oratione tua memi-
 neris, te acturum esse cum barbaro : hoc
 eo dico, ne implices aut producas sermo-
 nem. Metuo enim ne priorum obliviscar,
 si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dis-
 pensabis melius, ubicumque tibi visa fue-
 rit non nimis plana esse oratio, aut longius
 aliquorsum temere fusa aberrare. Interpel-
 labis enim ut volueris, & longitudinem in-
 tercedes. Si vero non aliena sint a disputa-
 tione, neque procul a scopo quasi feriant,
 quae dicuntur, nihil, puto prohibebit,
 etiamsi dicantur longiuscula : quandoqui-
 dem

^a Εὐδαιμονίᾳ] Εὐδαιμονίᾳ Fl. & W. ^b Παιδῶν] Παιδῶν male M. Nihil a vulgato abit Fl. ^c Συνηρεφεῖ] Recepti ex M. & S. Συνηρεφεῖ enim Edd. cett. ^d Τί] Τι Fl. Prius cett. & M.

70. Συνηρεφεῖ] M. S. & A. Reliquae συνηρεφεῖ σεν-
 δόσε. M. du S.

70. Διακρίψαι] Lego ἀφρότης. F.G. Non impro-
 bo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutave-
 rim; nam quum sit aorist. subj. activi, qui saepissi-
 me futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio
 futuro carcat; recte veritas: ita ἀφρότης, praeci-
 deris ambages. Usitatus quidem in λανθάνω ejusmo-
 di indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2. aph. 9. ἐν ἀφρότης,
 μὴ καὶ βλάβῃς, ne alia addam, in re tristissima; sed
 subjunct. nihil habet incommodi. F.F.R.

71. Ἐξαγόνια] I. est. ἔξω τῷ ἀγῶνι. F.G. Habui-
 mus supra, pro Imag. c. 18. pr. F.F.R.

73. Βελῇ ἐξ Ἀριῦ πάγου] Sic infra Oim. c. 18. f. i
 ἐξ Ἀριῦ πάγου βελῇ. M. du S. Sed vid. de re ipsa nota-

ta ab Cl. Hemsterb. ad Tim. c. 50. p. 163. T. I. F.F.R.
 77. Φόν] Subaudi δόλον. F.G.

79. Ἐν τῷ μέρει] Recte, pro alteris vicibus. Ita
 ἐν μέρει vicissim, supra Bis Accus. c. 16. f. vel de-
 ceptis, suo ordine, ut Diod. Sic. II. c. 34. f. Ubi plura
 testimonia profert Cl. Wesseling. No. 80. Et Cl. Hemst.
 ad Dial. Mors. XII. No. 81. ubi Οὐκ εἶναι ἐν μέρει λέγει-
 ται, docet per vices significare, quod Inter-
 pretes interdum fugerit. F.F.R.

80. Διόκων] Verbum hoc forensis esset, et si satis
 notum, & adnotare notare, eique opponi τὸ φεύγειν
 venit; vid. tamen exempla plura adferentem Rev.
 Jac. Elph. in Observ. ad Evang. Matth. V. 44. ubi &
 Gataherum haec fugisse animadvertit, qui μὴτε ἀδ-
 κων, μὴτε φεύγων in Ammonio. de reb. suis III. 7. fru-
 stra

dem etiam Atropagitarum consilio, quod
caedis apud nos causas iudicat, patrio mo-
re receptum est sic facere. Cum enim
ascendens in collem confectus ad iudicandum
causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut
incendii, facultas dicendi datur litigantium
utrique, & alternis dicunt tum actor tum
reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui
pro se verba faciat, orator. Hi quam diu
de re ipsa dicunt, patitur Consilium, &
audire silentio. Si vero quis aut procecutum
dicat ante orationem, ut benevolentiores il-
los reddat, aut miserationem, vel indigna-
tionem, extrinsecus argessitam inducat caus-
as, qualis multa iudicibus struunt. Rho-
torum filii: progressus in medium praeco
silentium statim imponit, neque patitur in-
eptias agere apud iudices, aut oblinere
quasi & involvere causam verbis, ut nuda
quae facta sunt videant Atropagitae. Sic
etiam te, Anacharsi, Atropagitam in prae-
fatis mihi constituo: equidem: & ex mei
Consilii lege audi, & tacere jube, si sen-
tias rhetoricas tibi insidias strui: quam diu
domestica causae dicentur, producere ora-
tionem liceat. Neque enim sub sole jam dis-
putabimus, ut molestum sit si extendatur
oratio: verum & umbra densa est, & nos

ἐξ Ἀρίων πάλιν, καὶ τὰς φωνὰς ἡμῶν
δικὰς δικάζει, πάλιν ἔτι πάλιν. δαρό-
ται γὰρ ἀνελθόντα εἰς τὴν πάλιν συγκαλέσει
φῶν, ἢ τραύματι ἐκ προνοίας, ἢ συμ-
καιᾶς δικατοῖες, Σποδίδου λόγῳ. ἢ ἐκ
τέρῳ ἢ χρησιμῶν καὶ λέγουσι ἐν τῷ μέ-
ρῳ τῷ δίκῃ, ὁ δὲ φεύγει, ἢ αὐτοῖ, ἢ ῥη-
τορας ἀναβιβάζοντες ἐφύπτας ὑπὲρ αὐ-
τῶν. οἱ δὲ ἐς τὴν αὖτε τὴν πάλιν
τῶν λέγουσι, ἀνέχει ἢ βουλὴ, καὶ πού-
χαι ἀκρόασι. ἢ δὲ τις ἢ φροῖμιον εἴπῃ
ὑπὲρ τῶν λόγων, ὡς ἐννοεῖται ἀπεργασάμε-
αὐτοῖς, ἢ οἰκτον, ἢ δεινῶσι ἐξωθεν ἐκάλει
τῶν πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόροι πάλιν
ἐπὶ τῶν δικαστῶν μηχανῶν), παραλθὼν δὲ
κῆρυξ καλεσιώπησεν εὐδὲς, οὐκ εἶναι ληρῶν
ὑπὲρ τῶν βουλῶν, καὶ ἀπειπέναι τὸ πᾶν
ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυνὰ τὰ γενημένα οἱ
Ἀρεῶπαγῖται βλέπων. ὅτι καὶ σὲ, ὦ
Ἀνάχαρσι, Ἀρεῶπαγίτῳ ἐν τῷ παρόντι
πράγματι ἔργῳ, καὶ καὶ τῇ βουλῇ μετὰ
ἡμῶν ἔχει, καὶ σιωπῶν κέλευε, ἢ αἰδοῦ
καταρρητορεύμεν. ἀχρὶ δὲ αὖ οὐκέτι
τῶν πράγματι λέγῃ, ἐξέτασεν ἀπομνηστέον
ἐπὶ τῷ ὄφ' ἡλίου ἔτι σιωπῶμεθα ἢ συνείας
ὡς ἀχρεῶς εἰς ἀποτίμωσιν ἢ ῥῆσις. ἀλλὰ ἢ
ἴτε σκιά πονηρῇ, καὶ ἡμεῖς χολῇ ἀγομεν.

ANAX.

• Ἐκατέρῃ] Ἐκατέρῃ male W. f Ἀρεῶπαγῖται] Ἀρεῶπαγῖται W. & sic paullo post bis, g Καταρρητορεύ-
μεν] Καταρρητορεύμεν W.

77. Φῶν] Ὅτι ἐν Ἀρεῶ πάλιν φῶν ἰδὲ καὶ ἢ
πράγματι ἐν προνοίας, ἢ πάλιν. αὖ δὲ Πάδων ἢ δὲ
μὲν τούτων πικρὰ καὶ ἐπὶ Ἀρεῶν: ἀπὸν. [Athen.
XVII. 19.] ἢ καὶ διαμαρτυρῶν ἢ ἀπομνηστέον. καὶ οὐκ
ἐπὶ τῶν πράγματι τῇ αὖτε ἢ ἄλλῃ ὑπὲρ τῶν πράγματι ἢ τῶν

ἐπιστάταις διαμαρτυρῶν, ἢ ἐν ταῖς σιωπῇς ἐν λόγοις ἀρεῶν
καὶ τῷ πρῶτῳ τούτῳ πρὸς τὸν, ἐν Σποδίδου τῇ μάλιστα
συγκαλέσει, οἱ ἢ ἀρεῶν τῷ λόγῳ παρ' Ἐλλῶν
προμαρτυρῶν. M.

• Ἀρεῶ πάλιν] Sic scriptum ἔστιν, nec ἄλλῃ, quidquam notans. Alias Ἀρεῶ πάλιν scribitur, vel etiam iunctim. J.F.R.

Sic utroque pronuntiat.

J.F.R.

84. ἢ δὲ τῇ ἢ φροῖμιον εἴπῃ] Apud Atropagitas or-
ratoribus licet licet affectus movere, ut ἢ δὲ ju-
dicum animi a veritate luce in falsitatis caliginem se-
pe abducuntur, autem est φροῖμιον. L. 1. c. 17. Igi-
tur Athenis interdicebat ἢ δὲ dicturis in concione,
ut vel praefatione vel affectibus uterentur, rem mo-
do exponeret. καὶ πρὸς τὸν ἢ πάλιν. G.C.

90. Παραμύσειον] Παραμύσειον legit Interpres. F.G.
Παραμύσειον — ἐν τῷ λόγῳ] De hoc piccolissimo praes-
positionis ὅ, satis dictum supra T. I. Herod. c. 5.
No. 87. J.F.R.

91. Γενεῖα τῶν γυν. βλέπων] Divus Paul. ad Hebr.
IV. 13. καὶ ἐν τῇ πνεύματι ἡμεῖς αὐτοῦ, πάλιν
ἢ γυναικὶ &c. ubi alia similia dedit Rev. J. Elser. ὅ-
τις luce Luciani praeternitit. J.F.R.

Xxxxx 2

21. Hm]

ΑΝΑΧ. Εὐγνώμονά σε ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν ἔμικρὸν αἰδῶ σε καὶ ὅτι τούτοις, ὅτι παρέρχον τῷ λόγῳ καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάλιν γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θανμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθὸν βουλευτῆς ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τ' ἦφον, ὅτι τούτοις ἐν ἡδὴ λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγὼ, (τῆτο γὰρ εἶπε με) καὶ ὁ χῆμα τ' βουλῆς ἀκούσμαι σὺ.

ΣΟΛ. Οὐκὲν ἄρα βραχέων προαἰ-
σαι χρή σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν
ἡμῶν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς ἔτα οἰκοδομή-
ματα ἡγούμενα εἶναι, αἷον τείχη, καὶ ἱερὰ,
καὶ νεωσοικίας, ἀλλὰ ταῦτα μὴ ὥσπερ σῶμα
τῆ ἐδραίου, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑπόδο-
χὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὰ
δὲ πάντων κύριον ἐν τοῖς πολιταῖς τιθέμενα.
τῆτος γὰρ εἶναι τῆς ἀναπληρῶντας, καὶ ἄρα
τάποιδας, καὶ ὅπτιελόντας ἑκάστα, καὶ φυ-
λάποιδας. αἷον τὰ ἐν ἡμῶν ἀλάττω ὅσον ἡ
ψυχὴ. τῆτο δὲ τοῖνυν καλαιοῦσαντες, ὅπτι-
μελεμένα μὴ, ὡς ὄρεα, καὶ τῷ σώματι, τῷ
πόλεως, κατακοσμήντες αὐτὰ, ὡς κάλλι-
τον ἡμῶν εἶναι, ἐνδοθεὶ τε οἰκοδομήμασι καλε-
σκαυασμένων, καὶ ταῖς ἐκτοσθεν ταύταις
περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλές αἶον περὶ

οἰοῦν, sumus. ΑΝΑΧ. Aequa dicis,
Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo
non mediocrem ea causa, quod obiter et-
iam, quae in Colle Martio fiunt, me do-
cuisti, admiranda saepe & bonorum iudicum
opera, qui ex vero calculum laturi sunt.
Hac ergo conditione jam dicito: & ego
Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad
iorem illius Consilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua au-
diendum tibi est, quae de civitate statu-
mus ac civibus. Civitatem enim non in
aedificationibus inesse iudicamus, ut sunt
moenia, & templa, & navalia: sed ista
quidem uti corpus quoddam firmum, &
immobile esse, ad receptionem & securita-
tem civium: vim vero omnem ponimus in
civibus: hos enim esse qui ista impleant,
& gubernent, & perficiant omnia, & cu-
stodiant, quale quid in uno quoque no-
strum est anima. Hoc igitur considera-
tes, curamus quidem ut vides, etiam cor-
pus civitatis, ornatusque uti quam pul-
cherrimum nobis sit, cum intus paratum
aedificiis, tum etiam externis illis muni-
mentis ad summam securitatem circumse-

a. Ἡμῶ] Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. b. Περιτοφυγμένον] Περιτοφυγμένον W.

21. Ἡμῶ] Lege ἡμῶν. M. du S.
Ἡμῶ] Nondum vulgatum immuto. J. F. R.
51. Αφ' οὗ τὰ τοῦ φύου ἀγαθὰ, βελτίονα παρὰ
πολλὰ γίγνεται. καὶ τὰ τοῦ φύου ἡμεῖς μετακοσμοῦμεν
πρὸς τὸ βελτίον. Planum est, legendum vel γίγνεται
vel μετακοσμοῦμεν. At prius est ἰδιωματικόν. Sic paulo
post, αἱ (γαργαῖ) τὰ φυτὰ μέχρι μὴ πρὸς γὰρ ἔχουσιν
εἶναι, σκίοντες, καὶ ἀσφαλύνουσιν, ὡς μὴ βλάπτουσιν ὑπὸ
τῷ πνιγμῶν. Et hic haud dubie βλάπτουσιν legendum,
praecessit enim ἔτι. Non tamen semper, vel ipsi At-
tici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt.
Nam apud Nostrum in Dial. Meritor. XIII. §. 1. ἡ
μοῖα ἰλόντο. & in Paraen. c. 53, Ταῦτα ἀπὸ λαοῦ, in
eodem hoc libello c. 24, σῶματα γίγνεται. & alibi ἰσχυρὰ
δύναμις. Sic et apud Aelianum, ἡ πῖσις δύναμις. &
φορικῶς τὰ πῖσις, pluraque talia. J. F.
Ἰφ] Ita M. & H. Ed. melius, mea quidem sen-
tentia, quam ἀφ' quod in reliquis est. M. du S.
Ἰφ] Quamquam non desit, quo vulgatum ἀφ'

defendam, tamen facile hoc Solano & adductis aucto-
ritatibus dedi, ut alteri praeferebam, quod melius est.
Sic & Euang. Luc. IX. 7. "Ἡμεῖς δὲ Ἡράδης — τὰ γυ-
νῆδες ὑπὸ τοῦ φύου μετακοσμοῦμεν." XI. 3. χαρὴν
τοῖς γυνώσκουσιν τὸν θεόν. Et alibi παρὰ
firm. Alioqui ad vulgatam ἀφ' οὗ γίγνεται defen-
dendam advertent Long. Pass. 2. p. 61. Ed. Wsch. ἀπὸ
λαοῦ ἡ τοῦ λαοῦ τῷ πνιγμῶν. Alcioph. I. 29. p. 120.
βελόνην σπυδαδῆναι δὲν τοῦ (ubi Bergl. tamen ὑπὸ
malis) ἀσφ. fib. 65. ταῖς ἀσφ. αἱ ἀσφαλύνουσιν ὑπὸ τοῦ
κολάζονται. Aelian. V. H. VII. 1. καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης
παραπτόμενα δύνανται. Euang. Luc. VII. 35. Καὶ ἰδὲ
καὶ οὗτος ὁ σαρὶς ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτοῦ πρὸς τὸν λαόν.
Plura vid. in Obsequ. Miscell. vol. V. III. p. 427. Quae tamen mi-
nime eo adfero, quasi parum interesse inter ὑπὸ &
ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distin-
guunt; (& melius quam Latini, qui utrumque una
praepositione ab efferebant saepe in ambiguitatem in-
cidunt maximam, ut multis exemplis demonstravi

prum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civitatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutrieibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, & robur, & metus, & rerum opimarum cupiditas enascitur in illis, & ipsa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur majus consistentia; tum jam assumptos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus adsuafacendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque uti natus est, siue quantum ad corpus, siue quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant,

πεπραγμένοι. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τὸ τοιοῦτον, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ γίνοιτο. τὸς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐταῖς καλῶς χρῆσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένων, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραι καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξαι. τὴν μὲν δὲ πρώτῃ γυναικὶ αὐτῆς μητέρα, καὶ τίτθαι, καὶ παιδαγωγοῖς ὁπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἀγεῖν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴ δὲ συνήσοι ἡδὴ γίγναι τὴν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδώς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἀρετή, καὶ τὴν αὐτῶν ἀναψυχήν. αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἡδὴ τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τὸς πόλεως, παγιάτερα γυγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τῆνικαὺτα ἡδὴ ἀδελφάζοντες αὐτούς διδάσκωμεν, ἀλλὰ καὶ ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτίθεντες, ἀλλὰς δὲ πρὸς τὸς πόλεως καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. εἰ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μέτρον. Φύσαι ὡς ἐφυῖεν, ἢ τῇ καὶ τὸ σῶμα, ἢ τῇ ψυχῇ, ἀλλὰ καὶ παιδεύουσιν καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτούς δέοντα, ὥστε ὅταν τὰ τε εὐφυῆς διακείμενα βελτίω ὡς πολλοὶ γίγναιτο αὐτοῖς, καὶ τὰ φεύγοντα ἔχον-

c. Ἀναφύεται] Sic Fl. cum reliquis. Ἀναφύεται W. eett. s. Phrysiis] Ita Edd. omnes & M.

d. Ἰφ.] Recepi ex Fl. M. & marg. ΔΙΠ. Ἀφ' Edd.

ja libello de Ambiguis) nam cum E. c. Enang. Luc. IX. 45. ἢ ὁ δὲ καταλαμάρμενος ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si tibi ὑπὸ dixero. Ita αἰσθῆσαι ἀπ' ἡμεῶν, aufertur mihi, sed αἰσθῆται ὑπὸ ἡμεῶν, ego aufero. s. aufertur mea opera. Sic & συνδίδωται ἀπὸ σοῦ, erit: liberabitur a te, cum ὑπὸ vero, liberabitur per te. In nonnullis autem locutionibus periade erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δίδωται ἀπ' & ὑπὸ ἡμεῶν, ubi eodem redibit, dabitur a me, siue de meo, an per me.

f. f. r. 52. γίγναιτο] Vid. Jense. In omnibus libris nostris mendose γίγναιτο, cum sequatur mox μετακοσμήματα.

γίγναιτο] Facile largior Jense ac Solano γίγναιτο melius convenire sequenti μετακοσμήματα, & Lucianum forsitan etiam ne dedisse, quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi, nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem similes numeros postulare, neque neu-

trum plurale semper singularem verbi requirit (quod ipse Jense recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam. Cl. Wessl. ad Diod. Sic. V. c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἰδὴ διαφύσει, καὶ — ὑπὸν, jam tamen ex 2. Codd. ὑπὸν concisius editum, licet vulgatum defendi posset ex Jense. in Orybas. p. 174. qui ταῦτα μὲν ἐν αὐτῇ ἐστὶν ἴση.) Sic mox c. 24. ὑποτάγματα γίγναιτο omnes. Ubi tamen solus W. γίγναιτο iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τα. εἰς αὐτὰ γίγναιτο. At si quid mutandum, μετακοσμήματα, potius pro μετακοσμήματα scriberem, quia μετακοσμήματα dedita opera in plur. videtur consuetuisse, quod plurale βελτίω etiam addiderit, quum βελτίω γίγναιτο dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset, ut c. 34. πολλὰ αἰνέοντες χρεώονται αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invictum non venditem, quum possit etiam βελτίω indeclinabile positum dici ab iis qui singularem praefesunt, voluit Diod. sic, πλὴν ἀντὶ τοῦτο, ut observat Cl.

ἔχοντα μετακασμοῖτο πρὸς τὸ βέλλιον. καὶ τὸ
 ὡς δ' αὖτε γαῖαν ἡμῶν ὡς τὴν γεωργῶν, οἱ τὰ
 φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγυια καὶ ἡπιά ^{651,55} ὅστις
 σκέπησι, καὶ ἀειφράτῃσιν, ὥς μὴ βλα-
 πτοῖντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὴ δὲ ἡδη
 παχύνῃ τὸ ἔρπον, τηκαῦτα ἀετέμ-
 νοι τε τὰ περὶ ταῦτα, καὶ ὡς διδόντες
 αὐτὰ τοῖς ἀέμοις δοῦναι καὶ ἀρσάλευν, ὅσους
 καρπιμώτερα ἐξεργάζον.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον
 καὶ δευτέρῃ ἀναρρίπτουσαν, καὶ γραμματικῇ
 γράφασιν, καὶ τοῖς αὐτὰ ἐπιλέξασιν δι-
 δάσκουσαν· προῖσι δὲ ἡδη, σοφῶν ἀνδρῶν
 γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελί-
 μους ἐν μέτροις καὶ ἀκροσμήσασιν, ὥς μάλ-
 λον μνημονεύουσιν, ῥαφιδῶμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ
 καὶ ἀκρόσας δεξιείας τινὰς, καὶ πρᾶξας ἀσι-
 δήμους, ὁρέγοντι καὶ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμη-
 σιν ἐπεγεύροντι, ὥς καὶ αὐτοὶ ἀδοῖντο, καὶ θαυ-
 μάζουσιντο ὑπὸ τῶν ὑστερον ὅσα πολλὰ Ἡσιό-
 δος τε ἡμῖν, καὶ Ὀμηροῖς ἐποίησαν. ἐπειδὴ
 δὲ ὁ πλοῦσιος πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ
 δὲ αὐτὸς ἡδη μεταχειρίζεται τὰ κοινά, ⁷⁵
 καὶ τοῖς ἑξ ὧν τὸ ἀγῶνισμα τὰ αὐτὰ· καὶ ὅ-
 ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκήσας, ἐξ ὧν
 καὶ πρὸς τὴν εὐπείαν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοῖς
 τοῖς ὁνομασμένοις καὶ ἀγυμνάσει αὐτὸς ἀξιοῦται
 ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ σιωπᾷ προσάτῃ, ⁸⁰
 ἀειμένους τὴν κήρυκα, ὅδε τὴν Ἀρεοπαγι-

tum quae male habent, transformentur in
 melius. Exemplum nobis est ab agricolis,
 qui plantas, quam diu humiles sunt ac te-
 neras, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a
 ventis; cum vero jam crassitiem aliquam
 furculus habet, tum & superflua putatione
 resecant, & ventis eos quatiendos agitan-
 dosque dum permittunt, fertiliores effi-
 ciunt.

21. Ac mentem quidem musica primum
 atque Arithmetica quasi statu agitatam ac-
 cendimus, & literas pingere, & clara voce
 legere docemus. Progredientibus jam viro-
 rum sapientium sententias, & opera anti-
 qua, & sermones utiles, versibus exorna-
 ta, ut memoria facilius complectantur,
 praecinimus. Illi vero audientes praeclara
 quaedam facinora, & actiones celebres,
 paulatim concupiscunt, & ad imitationem
 excitantur, ut & ipsi canantur, & admi-
 rationi sint posteris, quatinus multa nobis
 Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum ve-
 ro ad rempublicam accedunt, & oportet il-
 los jam tractare communia. . . . Quamquam
 extra causam ista forte: neque enim quo-
 modo animos exerceamus, ab initio nobis
 ad dicendum erat propositum; sed cur ta-
 libus illos laboribus exercendos putemus.
 Itaque silentium ipse mihi impero, non
 expectato praecone, aut ipso te Areopagita,

^a Παράδοξος] Παράδοξος W. Nihil mut. Fl.
^b Ἀρεοπαγίτης] Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuctur Fl.

^c Πλοῦσιος] Πλοῦσιος M. ^d Ἐμαυτῷ] Ἐμαυτῷ H.

Cl. Wessl. ad L. I. c. 92. pr. Et ut Lucian. etiam *Asp.*
 c. 10. πολλὰς τε καὶ πολλὰς. Immo & βελτίον, μου-
 ζα, πολλὰς ex *Aristot.* didimus ad *Abdian.* c. 16. pr.
 Verum & singularis cum plurali personae permiscetur
 in aliis locutionibus, ut *Liber.* Ep. 394. p. 200. f. ὁ
 σίλβος αἰς ἑσπέρης — ὁ δὲ πρὸς τὴν; ibid. p. 202. φάρ-
 μακα πρὸς τὴν — φάρμακα δὲ ἐπὶ τὴν σὺν ἡσπέρης. Et
 ep. XV. ὁρῶμεν ὁ ἐπὶ τὴν. Notabilior transitus a
 plur. ad sing. est in Ep. ad *Galat.* VI. 1. ὁρῶμεν καὶ
 τὴν τὴν — ὁρῶμεν. Sed aliud ejus-
 modi vidimus in *Zen.* c. 7. πρὸς τὴν — καὶ ἀπὸ τὴν,
 cui adde *Epang. Luc.* V. 4. ὁρῶμεν — καὶ χαλκήζοντα.
 Et *Alban.* I. 4. ubi unus canis ratione praestitiss;

pergit, ὅδε αὖτε πρὸς τὴν.

62. *Musica*] Inter reliquis Cyclicis disciplinis, pri-
 mo loco Musicam discunt, quam & Epaminondas
 & alii nobiles viri summa cum industria con-
 sectati sunt, ut admonet interpret *Aristoph.* in *Equit.* & *A-*
stroph. B. XIV.

Musica] Videndus ea de re *Plato Pol.* & *Strabo* I.
M. du S.

64. *Ἐμαυτῷ*] Conf. supra *Dial. Mar.* V. §. 2. ibi-
 que de hoc verbo notata ab Cl. *Hemsterh.* Adde 2.
Vir. Hist. §. 36.

80. *Ἐμαυτῷ*] Male Florentinum habere *ἑμαυτῷ* ad-
 scriptum *Delon.* At *ascleio* enim proprius *male*; nam
 ut

qui p[ro] pudore, crede, sustines jam tantum extra causam blaterare. ANACH. Dic mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet. ANACH. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum jucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum. SOL. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne copiose nimis adfluens memoria tuam turbet. Verum tamen ista quoque dicam breviter, quoad ejus fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit.

22. Mentis igitur illorum ad concinnitatem quandam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, quae tum quae facienda sint jubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere quae opus est discant, & quae iusta sunt facere, & ex aequo capessere rem publicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi

τίμω σέ, ὅς ὑπ' αἰδέσ, ὅμαι, ἀνέχη λή-
γοντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τῷ πράγματι. ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων. πρὸς δὲ δὴ
τύτς * τὰ ἀναγκαῖα μὴ λέγοντας ἐν
Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, ἐδὲν
τῇ βελῇ πρόστιμον ἐπιτινόν; ΣΟΛ. Τί
τύτο ἦρξ με; ἐδέκω γὰρ δῆλον. ANAX.
Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκῦσαι ἥδιτα
παρεῖς τὰ πρὸς τὴν ψυχῆς, τὰ ἥτιον ἀναγ-
καῖα λόγου ἀφροσύνη, γυμνάσια, καὶ ἀφ-
ροσύνης τ' οὐρατων. ΣΟΛ. Μένωμαι γὰρ,
ὦ γενναῖε, τῷ ὑπ' ἀρετῆς προορῆσαν, καὶ
ἀποπλανᾶν ἐβόλομαι τὸ λόγον, μὴ σε
ἐπιπαραῖξῃ τὴν μνήμην ἐπιπρέων. πλὴν ἀλλὰ
καὶ ταῦτα ἐρῶ ἀφ' ἐλαττοῦ, ὥς οἶόν τε.
τὸ γὰρ ἀκριβὲς τὸ πρὸς αὐτῇ ἀφροσύνης
ἐτέρῃ ἀνείη λόγῳ.

Ῥυθμίζομεν ἐν ταῖς γνάμας αὐτῶν, τό-
ιμυς τε τὴς κοινῆς ἐκδιδάσκοντες, οἱ δημοσίᾳ
πᾶσι πρόκειν) ἀναγινώσκον μεγάλοις γράμ-
μασι * ἅμα ἀναγεγραμμένοι, καλεῖσθαι
ἄτε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι. καὶ ἀγαθῶν
ἁνδρῶν συνήθειαι, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέον-
τα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια,
καὶ ἐκ τῶ ἴσου ἀλλήλους συμπολιτεύεσθαι, καὶ
μὴ ἐφείσθαι τῷ αἰσχροῦ, καὶ ἀρέγεσθαι τῷ κα-
λῶν, βίαιοι δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄλλοι
οὕτω σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν
ὄν-

* Τα ἀναγκαῖα] Τὰ μὲν ἀναγ. W. male. f. Ἄρα ἀναγεγραμ. Non adest ἄρα in Mf. Græc. Adest
quidem in cett. Sed Fl. & W. ἄρα γεγραμμένοι habent, non ἀναγ.

ut id pro *causis* habuimus supra *Paraf.* c. 8. & ipse
ibi fateretur Lucianum sic saepe solere, ita & pro *pro-*
p. I. *Ver. Hist.* c. 6. *Asin.* c. 13. &c. nam singula re-
petere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius
servatur.

93. Προστίουν] Conf. supra de *Sacrif.* c. 12. pr.
M. d. S.

1. Οἱ δημοσίαι &c.] Οἱ δημοσίαι πᾶσι πρόκειν) ἀνα-
γινώσκου μεγάλοις γράμμασι ἅμα ἀναγεγραμμένοι. Sc.
ἵνα leges, quae masculinis literis scriptae omnibus
publico legendae proponuntur. Quid ἄρα hic sibi velit
non video. In editione Florentina legitur: μεγάλοις
γράμμασι ἅμα γεγραμμένοι. In Mf. vero μεγάλοις

γράμμασι ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum
est.

f. G. G.

3. Ἄρα] Parum abest, quin monente *Græcio*, ac
procurante Mf. illud ἄρα ejiciam e contextu, quod e
compendio τῷ ἀνα— natum videtur, ita ut prior ab-
errans scriba ἄρα γεγραμ— dederit, quod dein,
quum in aliis exemplaribus ἀναγ— inveniretur,
una cum illo servatum est.

f. F. R.

10. Σοφιστῶν] Cum tam crebro fiat Sophistarum
philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum
discrimen explicare, idque ex Platone potissimum,
qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit ava-
rus, ambitiosus, vanus, & virtutis expertus, in nugis
ο-

ὀνομάζον]. ἡ μὲντοι ἡ ἐς τὸ θέατρον συνά-
γοις αὐτὰς δημοσίᾳ παιδεύμεν ὑπὸ κω-
μωδαῖς, ἡ τραγωδαῖς, ἀρετὰς τε ἀνδρῶν
παλαιῶν, ἡ κακίας θεωρούμεν, ὡς τῷ μὲν
ἀποτρέπουσι, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπείδουσιν. ἡ
τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς ἡ ἀποσκώπτειν ἡ λοι-
δορεῖσθαι ἐφίμεν ἐς τὰς πολίτας, ἃς δὲ
αἰσχρὰ ἡ ἀνάξια τῷ πόλει οὐκ ἐπιτηδεύουσιν
αἰσθάνων, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμεί-
νους γὰρ ἔστω γίγνοντι οὐκ ἐπιτιμῶμεν, ἡ τῷ πολ-
λῶν, ὡς Φεύγοιεν τὸ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἐλεγχοι.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, ἃς Φῆς, τὰς
τραγωδίας, ἡ κωμωδίας, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν
ὑποδήματα μὲν βαρέα, ἡ ὑψηλὰ ὑποδε-
δεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὰ ἐσθῆτα πε-
ποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπιτιμῶμεν παγγέ-
λοια, κεκνηνότες παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἐν-
δοθεν μεγάλα τε ἐκκράγεσαν, ἡ διέβαινον
οὐκ οὐδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδή-
μασι. Διόνυσος δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις
ἐώρταζεν. οἱ δὲ κωμωδοὶ, βραχυτέροι μὲν
ἐκείνων, ἡ περὶ ἡ ἀνθρωπινώτεροι, ἡ ἥτιον
ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ
θέατρον γὰρ ἀπαὶ ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκεῖ-
νοι δὲ τῷ ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἀπαλὲς ἥκων,
οἰκτερόντες, οἶμαι, αὐτὰς, πένεας τηλι-
καύτας ἐπισυρομένους. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους,
ὦ γὰρ, ἡ κλειροί, ἀλλὰ ποιητῆς ἴσως ἀρ-
χαῖαν τινα συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεα-
ταῖς, ἡ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγώδει πρὸς τὸ
θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα καλεσπῶντο οἱ
ἀκούοντες. εἰκὸς δὲ σὲ ἡ αὐλῶντας ἐωραχέναι
τινὰς τότε, καὶ ἄλλως συνάδουσας, ἐν κύ-
κλῳ συνεστῶτας. ἢ δ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

appellantur. Verum etiam in theatrum con-
ductos publice erudimus in Comoediis &
Tragoediis, virtutes dum spectant veterum
virosum & vitia: ab his ut avertantur, ad
illa vero contendunt. Comoedis vero etiam
ridicula jacere in cives, & male illis dicere
permittimus, quos quidem turpia, & in-
digna hac civitate agentes sentiant, idque
cum illorum ipsorum causa, meliores enim
sic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut
fugiant propter similia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos di-
cis Tragoedos & Comoedos, si quidem il-
li sunt. Calceos habent graves & altos, ve-
stem tæniis distinctam aureis, galeas im-
positas gestant omnino ridiculas, immane
quantum hiantes: ipsi vero intus magnos
ciebant clamores, & nescio quam firmiter
illis in calceis incedebant. Baccho autem
arbitror ferias tum agebat civitas. Comoe-
di vero breviores illi quidem istis, & pe-
destres, & humaniores, & minus clama-
bant; galeae autem eorum multo magis ri-
diculae: ac theatrum universum illos ride-
bat: excelsos vero illos tristes audiebant
universi, miserati illos puto, qui compedes
tantas traherent. S.O.L. Non illos misera-
bantur, bone vir, sed poeta forte antiquam
spectatoribus calamitatem ostendebat; &
verba miserabilia tragico cantu versus thea-
trum proferebat, a quibus ad lacrimas qui
audiebant pertinebantur. Verisimile est au-
tem te etiam tibiis canentes quosdam tum
vidisse, & alios concinentes, consistentes
in circulo. Neque ista, Anacharsi, inu-
ti-

[σπείδουσιν] Σπείδουσιν W. Sed vulgatum tenet M.

occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum con-
temnendus: contra Philosophus summum ac prope
unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel le-
viora ducit vel contemnit, probitatis & sapientiae ma-
gister & exemplum.

G.C.
[Ibid. Φιλόσοφοι] Solonis aetate nondum inventum
erat Philosophi nomen. Res notior est quam ut diutius
immorer.

M. du S.

16. Κωμ. Τραγ.] Atqui minime probabat Tragoe-
dos Solon; qui Thespinideo agere & docere vetuit.
Vid. Diog. Laërt. p. 15. A. & Plut. Cautum etiam
Athenis lege est, ne quis Areopagita Comoediam
scriberet; idem Plut. de glor. Athep. Extat Aristidis
Oratio de non agendis Comoediis. At Gorgias aliter sen-
tiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec tunc ex Menae-
gii ad Diog. notis. Antiquissima apud Athenienses in-
ven-

tilia sunt cantica, & moduli tibi-
arum. His ergo omnibus, ac quae his sunt similia,
dum mentes illorum acuuntur, meliores no-
bis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupie-
bas maxime, sic exercemus. Dum illa ex-
uimus, cum non amplius tenera & minime
compacta sunt, primo adfuefacere volumus
aëri, ac singulis tempestatibus familiaria
quasi reddere, ut neque aestum aegre fe-
rant, neque frigori non possint pares esse.
Deinde oleo ungimus & subigimus, ut
contentionem sustinere majorem possint. Ab-
furdum enim fuerit, si coria quidem pute-
mus ab oleo mollita rumpi difficilius &
diutius durare, quae tamen mortua jam
sint; corpus autem vitae adhuc particeps,
melius ab oleo fieri non putemus. Hinc
diversis exercendi rationibus excogitatis, &
magistris uniuscujusque constitutis, alium
pugilatu, pancratio alium certare studemus,
ut labores tolerare discant, & excipere e
proximo plagas, nec vulnorum metu aver-
tantur. Illud vero duas nobis res utilissi-
mas in illis efficit, dum animosos reddit il-
los ad pericula, & qui corporibus non par-
cant, & insuper ut robusti ac patientes sint.
Quotquot vero illorum deorsum vergentes
luctantur, ii cadere discunt sine periculo,
& facile surgere, & impulsiones, & com-
plexus, & inflexiones, & ut angi se pati
queant, & in altum tollere adversarium, non
inutilia exercentes isti quoque, sed unum

45 ἀχρεῖα ὁ σῶμα καὶ αὐλήματα. τέτοις δ'
ἐν ἅπασιν, καὶ τοῖς τοιούτοις ὡς θεογονόμοι
τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνουσι.

Τὰ δὲ δὴ σῶματα, ὅταν μάλιστα ἐπόθει-
σται, ὥστε καὶ ἀγυμνάζομεν. Σποδύσαν-
τες αὐτὰ, ὡς ἔφη, ἐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέ-
λεον ἀσυμπαγῇ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζου-
μεν πρὸς τὴν ἀέρα, συνοικειῶντες αὐτὰ
ταῖς ὥραις ἐκάσταις, ὡς μήτε θάλατταν
δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύον ἀπαγορεύειν.
Ἐπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καλὰ μαλατίζο-
μεν, ὡς εὐτονώτερα γίγνεται. ἄτοπον γάρ,
εἰ τὰ μὲν σκύτῃ νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ
μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῶν
θλαστέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα.
Ὅτο δ' ἐτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἀν-
τιμεθεῖν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ θλασθήσεσθαι.
τὴν τε ὕψιν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαν-
τες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες,
τὴν μὲν τινα σὺν κλέειν, τὴν δὲ παγκρατιά-
ζον διδάσκοντες, ὡς τὴν τε πόνους καρτερῶν
ἐθίζουσι, καὶ ὁμοίως χωρεῖν ταῖς πληγαῖς,
μηδὲ σποτρέποιον δεῖν τῶν τραυμάτων. τῷ-
το δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεσθαι
ἐν αὐτοῖς, θυμοειδὲς τε ὡς θεοσκευάζον ἐς
οὐτὸς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδὲν, καὶ
προσέτι ἐρρωσθαι καὶ καρτερὸς εἶναι. ὅσοι δὲ
αὐτῶν κατὰ συννενοκότες παλαῖοι,
καλὰ πίπτειν τε ἀσφαλῶς μαθαίνοσι, καὶ ἀνι-
στασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὀλισθεῖν, καὶ περὶ πλο-
ύας, καὶ λυγισμὸς, καὶ ἀγχεῖσθαι δύνασθαι, καὶ
ἐς ὑψὺ ἀναβασθῆναι τὴν ἀντίπαλον, οὐκ
ἀχρεῖα εἰδὲ ἔτοι ἐκμελετώοντες, ἀλλὰ ἐν
μὲν

b Ἀσμάλια] Edd. sine puncto. Sed W. Ἀσμάλια recte. Verum nescio num ubique in hac Ed. observatum sit. c γίγνεται] γίγνεται W. d σκύτῃ] σκύτη Ald. Sed correctum in marg. e Σπινδιότις] Sic W. Σπιν. cett. & Edd.

ventores tragoedia. Plat. 47. CD.

25. Κράνη — κακῶτα παμμεγέθυς] Conf. supra M. du S.

Quom. Hist. c. 4. M. du S.

40. Πρῶτος] Conf. supra Quom. Hist. c. 1. M. du S.

56. γίγνεται] Hic certe eodem redit, γίγνεται cum

W. legas, an γίγνεται. Conf. supra ad fin. c. 20. di-
Tom. II.

sta. Quare & hic constantem Edd. lectionem non
muto. J. F. R.

72. Σπινδιότις] Ita recte W. solus. Reliqui men-
dose Σπινδιότις. M. du S.

76. Οὐκ ἀχρεῖα εἰδὲ ἔτοι ἐκμελετώοντες] Sustuli pun-
ctum quod in Edd. nonnullis, atque in versionibus
ΥΥΥΥΥ pri-

ἢ τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀκαμφτόλως
κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα
τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς ἀσπονδήματα. 80
ἕτερον δὲ ἐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ
ἐκ τούτου καθίστανται, εἰ ποτε ἀφικοντο εἰς
χρεῖαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δὴ-
λον γὰρ ὅτι καὶ πολεμῶν ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος
συμπλακεῖς, καταρρίψει τε θάπτον ὑπο- 85
σκελίσας, καὶ καταπείσων εἰσεῖν ὡς ῥάστα
ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὧν Ἀνά-
χαρσι, ἐπ' ἐκείνους τὰ ἀγῶνα ποριζόμεθα τὰ
ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι
χρήσασθαι τοῖς ἕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴν 90
πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα κατα-
μαλάξαντες καὶ ἀσπονδήσαντες, ἐρρωμένε-
στερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ
κῆφα, καὶ εὐτόνα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς
ἀνταγωνισταῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μὲν τούτο, οἷος
εἶκός σὺν ὅπλοις εἶσεσθαι τὰς καὶ γυμνὰς ἀν-
φύτοις τοῖς δυσμάρμεσιν ἐμποιήσοντας, ἐ πο-
λυσαρκίαν ζεγόν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν
μὲν ὡχρότητι ὅπως δεικνυμένης, οἷα γυναι-

quidem primum & maximum sine contro-
versia sibi parantes. Minus enim obnoxia
verbia illis, & patientiora corpora illis, dum ita
labore subiguntur, sunt. Alterum vero
nec ipsum parvum est. Usu enim inde e-
docentur, si quando opus sit ista disciplina
in armis. Manifestum enim est, futurum,
ut celerius hostem etiam talis vir comple-
xus supplantatum dejiciat, & ipse si ceci-
derit, surgere facilius possit. Nempe,
Anacharsi, ad illud in armis certamen sup-
peditare studemus omnia, putamusque mul-
to melioribus nos usuros his, qui ita exer-
citati sint, cum prius nuda illorum corpo-
ra subigendo laboribus valentiora & robu-
stiora reddiderimus, & levia, & conten-
tioni apta, & ob id ipsum gravia adver-
sariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur,
quales futuros esse armatos probabile sit,
qui nudi etiam metum hostibus injiciant:
quod non pigram carnis albamque molem,
neque pallidam maciem prae se ferant, qua-
lia

α Συμπλακεῖς] Συμπλακεῖς W. β Τούτο] Τούτου M.

priscis aderat ante σὺν, quasi separatus esset sensus,
& nominativus adeo absolutus, qui jam, ut Cl. Gesn.
quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo
illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod
Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc se-
paratam volunt, possunt intelligere verbum σὺν, de
cujus frequentissima ellipsi vid. L. Bos, & Aretaei
Syntax. De σὺν — ἐδὲ autem sic posito conf. I. Ver.
Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2. Ver. Hist. c. 30. De Salt.
c. 4. Long. Pafl. III. 110. σὺν ἔλθειν αὐτῶν ἐδὲ κλάσας
ἐ δάφνης, & Bergl. ad Alciphon. I. Ep. 32. p. 132.

80. Σώματα γίγνονται] Conf. modo dicta ad ὑπώ-
πιναν γ' ὑποπλά.

90. Ἀργῶν] Vid. Thom. Mag. v. ἀργῶς, & Lucian.
Mn. Έγκ. c. 8. ubi iterum genere foem. ἀργῶς dici-
tur.

3. Ἰδῶντι τε — ῥέομεν] Supra ad I. Ver. Hist. c. 7.
ubi πάλαι οἶον ῥέομεν ὁμοιοτάτω (ὁμοιοτάτω editum
culpa operarum) haec verba adferens scripsi ῥέομεν, quia
sic legebam in Junt. (et si male ῥέομεν typis in ea de-
scriptum quam tum praec manu habebam.) Jam vero

ceteras ῥέομεν habere video, quod mutassem, si plu-
res Codd. juberent. Nam τὰ ῥέομεν magis obvium,
quam ῥέομεν. Est tamen ap. Homer. II. 4. 367. καὶ
ταῖς ἰσχυροῖς μὲν ποταμοῖς ἀνέμοιο, quod Schol. interpre-
tatur ἐκινῶντο, ἐκινῶντο; cumque Steph. etiam ex Ga-
leno adferat ἰδῶντι ῥέομεν ὁ ναιάκω, quod ipse ex-
ponit eadem forma dici, qua ἀσπονδήματα, jam o-
mnino nihil hic immutatum velim. Maxime quoniam
& supra l. d. id activa sive transitiva potestare, accu-
sativo junctum habuerimus, quod Solan. frustra su-
spectum habebat ratione accusativi, ad quem proban-
dum, praeter Eurip. ibi productum, etiam addo γὰρ
ῥέομεν γὰρ ἐ μάλι quod habemus quater ap. LXX.
Exod. III. 8. & 17. & XIII. 5. ac XXXIII. 3. Et
plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci
istius in I. Ver. Hist. poterit eadem ratione stare, si
construxeris, πάλαι οἶον ὁμοιοτάτω ῥέομεν οἶον, ῥέομεν
αὐτῶν ὁμοιοτάτω, ut Cl. Gesn. etiam accepit. At quia
languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti,
quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam
nunc mallet aliquid emendare, ac legere: πάλαι οἶον
ῥέομεν αὐτῶν ὁμοιοτάτω &c. ut similitudo referatur ad speciem

lia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, trementia, sudore statim multo fluentia, & spiritum difficulter sub galea trahentia, praesertim si etiam sol, ut nunc circa meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum & ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, & virili adspectu juvenes, multum animi, & caloris, & virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad justam quasi proportionem circumscripti; qui si quid inutile est carni & superfluum, sudoribus absumserint, quod autem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis vitii relictum valide servant. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant in corporibus, glumam nempe at-

κῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρωτί τε ὀδυρῶν πολλῶν ῥέοντα, καὶ ἀσπμαίνοντα ὑπὸ τῷ κράτει, καὶ σμάλιστα ἢ καὶ ὁ ἥλιος, ὥστε τῶν, τὸ μεσημερινόν ἐπιφλέγη. οἷς τί ἂν τις χρῆσαιτο διψῶσι, καὶ τὸ κοινοῦ τὸν σῶκα ἀνεχομένους, καὶ εἰ αἷμα ἰδῶν, εὐθὺς ταραπτομένοις, καὶ προαποθήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ οἷς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ἔτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποί, πολὺ τὸ ἐμφυχον, καὶ θερμόν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐξίας ὁπολαύοντες, ὥστε ρίκνοι, καὶ κατεσκληρότες, ὅτε πεπληθεῖς ἐς βάρους, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον πελεγραμμένοι, τὸ μὴ ἀχρεῖον τὴν σαρκῶν, καὶ πεπληθύνον, τοῖς ἰδρωσιν ἐξαναλωκότες ὁ δὲ ἰσχυρὸν καὶ τόνον παρείχεν, ἀμιγῆς τῷ φαύλῳ πελελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὅσοι γὰρ οἱ λιχνηστές τὸ πυρρὸν, τῷτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζονται ἐν τοῖς σώμασι, τὸ μὴ ἀχρη καὶ τὰς ἀδυνα-

c Eὐθὺς πολλῶν] Πολλὰ ἰσθὺς M. d ῥέοντα] ῥέοντα V2. & marg. A1. ῥέοντα J. Vulgatum servat M. e Ἐμφυχον] Εὐφυχον J. sola. f Ἀπολαύοντες] Ἀπολαύοντες W. Nil mut. Fl. g Πεπληθύνοντες] Πεπληθύνοντες M. h Καὶ] Absc. a Fl. Adest in cett. & M.

23. Ἀθήνας] Τὰ τῷ ἀσάχῳ κέντροι. M.

ciem vini. Mirere autem cur hic spernat Solanus solana, infra vero intactum sinat, c. 38. ubi αἰμαλὶ ρεομένης quoque habemus, & sine varietate. Ideoque & hic esto intactum.

J. F. R. Ibid. [Pisces] Venetas. In M. & Edd. reliquis ῥέοντα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Is. m. c. 7.

5. Τὸ μεσημερινόν] I. e. κατὰ τὸ μεσημερινόν— vid. ad Gall. c. 6. No. 76.

10. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν] Phrasia ap. Historicos obvia, acque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantis. Contra in mitionem etiam partem Long. Paß. 2. p. 45. Ed. J. F. R. ἰδῶν, ὅτι αἱ χεῖρας ἐλθεῖν μὲν φοβούμενοι ἔτι. De senne Cupidinem orante ut ad se veniret, se capere sine-

ret. Sed εἰς χεῖρας δέχεται & ἰσχυρὸν de praeliantibus habuimus I. Ver. Hist. c. 17. Et Zeux. c. 9. Ἐν χεῖρσιν αὐτὸν ἐμάχετο Ἀγρίαν. Exp. Al. I. p. 57. m.

J. F. R. 13. Ἐμφυχον] Cum εὐφυχον invenirem in J. ne-

que aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod εὐφυχον in M. legatur, sed mane seriore exaratum, suspicabar eum εὐφ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque Edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgatam prae lectione J. F. R. servandam existimavi; nam etiam εὐφυχον primo adspectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites.

J. F. R. 14. Ἀπολαύοντες] Cum ἀπολαύοντες sit in W. possis etiam ἀπολαύοντες conjicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut c. 29. εὐπρόσπερον ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον. Et unde sic nites? lupus ait cani bene pasto ap. Phaedr. III. 7. Sed in illo Luciani loco εὐπρόσπερος adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem.

J. F. R.

ΥΥΥΥΥ 2

24. Διπλ.

σπορυσσάντα, καθαρὸν δὲ τὸ καρπὸν ἁ διου-
κρινέντα, καὶ προσωρεύοντα.

Καὶ ἄρα τὸτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ
ἑπιμέλειον ἀφαιρῆν ἐν τοῖς καμάτοις.
ὁψέ τε ἀνὶ ἰδίῳ οὐ τοῖσιν ἄρξαιτο, καὶ ὀλι-
γάκις ἀνὶ ἀδυνάτων φανείη ὥσπερ ἀνὶ, εἰ οὖν
τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, 30
καὶ ἐς τὴν καλάμην αὐτῆς, καὶ ἐς τὴν ἄχνην (αὐ-
τῆς γὰρ ὅτι τὴν λιμνὴν ἐπάνειμι) θάψον
αὐτὸν, οἶμαι, ὡς πολὺ ἢ καλάμη ἀναφλε-
γείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, ἔτε φλογὸς
μεγάλῃς ἀπισταμένης, ἔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ
ὀρμῇ, ἀλλὰ καὶ μικρὸν ὑποτυφόμενον,
χρόνῳ ὑπερὸν καὶ αὐτὸς ἀνὶ καλῶς καυθεῖη. ἔ-
τοίμην ἐδὲ νόστος, ἐδὲ κάματος, ἐς τοῦτο
σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγξειεν ἀνὶ,
ἐδὲ ἑπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδοθεν γὰρ 40
εὖ παρεσκευάσται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα
καλῶς ἐφάρται. πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ
παρίεναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ ὡς δέχεται
μήτε ἥλιον ἢ αὐτὸν, μήτε κρύον ἢ τὸ λυ-
μὴν τῷ σώματι. πρὸς τε τὸ ἐνδοθεν ἐν 45
τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἐνδοθεν
ἑπὶ ῥέον, ἅτε ἐκ πολλῶν προπαρασκευα-

que paleas flatu abigunt, fructum autem
2 spurum separant, & acervant.

26. Hinc valere illos necesse est, & quam
longissime durare in laboribus : seroque su-
dare talis incipiat, raro infirmus esse de-
prehendatur. Quemadmodum si quis ignem
simul injiciat in triticum atque ejus stipu-
lam, atque in paleas, redeo enim ad venti-
lantem : multo, arbitror, celerius stipula
conflagret, triticum vero paullatim, neque
flamma surgente magna, neque uno impe-
tu, sed paullatim fumigans, aliquamdiu
post & ipsum comburatur. Non igitur
neque morbus, neque labor, in tale corpus
incidens facile illud redarguat, aut superet
temere. Nam interiora bene parata sunt,
& exteriora valide contra ea munita, ut
non admittat intro, neque recipiat vel so-
lem ipsum vel frigus ad perniciem corporis.
Si quid vero etiam cedit laboribus ; copia-
sum illud calidum intestinum adfluens, tam-
quam olim paratum & ad necessarios usus
re-

a Διουκρινέντα] Διουκρινούτα V2. Prius reliquae omnes & M. b ἑπιμέλειον] Sic M. & Edd. praeter Fl.
quae ἐπὶ μέλειον. c τὰ ἐνδοθεν] ἑνδοθεν τι W. omisso τὰ. d αὐτὸν] Omittunt Fl. & W. e ἑνδοθεν] Sic Fl.
Fr. J. H. Ald. B1. P. S. ἑνδοθεν W.

24. Διουκρινέντα] Probum hoc esse bene multis
probari possit : sed sufficiant Diod. Sic. IV. c. 68. pr.
Τούτων δὲ ἡμῶν διουκρινεμένων, πειρασόμεθα διαλέσθαι περὶ
Συλλογισμῶν, ac saepe alibi, ut ibid. c. 71. & 73. pr.
item 75. &c. Dion. Hal. Περὶ συνθεσ. ὀνόμα. c. 30. p. m.
21. f. τότε καὶ αὐτὸν διουκρινίσαν, τὰ ὡς πολλοὶς ἀπαιρού-
μενα. Noster supra T. I. Hermot. c. 7. διουκρινεῖται ὑπὸ
τῷ πυρὶ. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis Edd.

J. F. R.

27. ἑπιμέλειον] Sic scribebatur etiam T. I. Dial.
Mort. VI. §. 5. Ubi Fl. quoque hoc in duo dispescit,
etsi id in variantt. non addidit Hemsterh. Vid. tamen
quae de hac orthographia notat. ἑπιμέλειον iterum
c. 27. & 38. Edd. Ubi Fl. more suo rursus separar. Sed
ἐπιμέλειον conjungunt omnes infra c. 34. med. J. F. R.

45. ἑνδοθεν] Μὴ ἐνδοθεν legisse videtur Interpres;
sed corrupte. τὸ ἐνδοθεν participium est. F. G.

ἑνδοθεν] Esto participium ; tamen ordinario ἐνδο-

θεν facit. Ita ut Lectorum plerique scripturam W. sint

amplexuri. Quia tamen a δῶν antique possit formari
δῶν, δῶσα, δῶν, aequae ac διδοῖς, ὕσα, ὄν, a διδωμι,
nihil mutavi. J. F. R.

61. Ἄλλα ὁ ὑπεράλλωξ τάφος οἱ δίοι] Pro τάφος re-
cte viderunt Eruditi reponendum τάφρον. Et sic pla-
ne Florentina. J. F.

Ibid. ὑπεράλλωξ τάφος οἱ δίοι] Τάφρον. Fossatum,
scamma. Th. M.

ὑπεράλλωξ τάφος] Mirum hoc manifestum vitium,
quod olim Marcellius animadvertit, tolerari, cum non
tantum in Florentina editione & Mf. sed & in inter-
pretis libro recte legatur τάφρον. J. G. G.

Ibid. Τάφρον] Mf. Gr. W. & Edd. Fl. V2. & P. In
aliis male τάφρον legitur. M. du S.

Τάφρον] Ut Marcell. correxerat, habebant jam Edd.
plurimae. J. F. R.

63. Μολυβδίνια χειρ.] Ridet Constantinus Lexico-
graphus, vir de Graecis litteris optime meritis, eos
qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem es-

repositum, supplet statim, & vigorem re-
creat, & labori propemodum invictos prae-
stat. Multi enim praecedentes labores, cre-
bra fatigatio, non consumptionem virium,
sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi
ventilatae majores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos
exercemus, cum assuefacientes illos, ut in
longitudinem sufficiant, tum celerrimam in
brevis levitatem iis conciliantes. Et cursus
instituitur non in solido & resistente solo,
sed in arena profunda, ubi neque firmum
ponere vestigium, neque inniti facile est,
substracto a cedente materia pede. Verum
etiam saltu fossam trajicere si opus sit, aut
si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis
exercentur, etiam plumbea pondera manum
implentia manibus tenentes. Tum de pro-
jiciendis in longum jaculis certant. Vidisti
vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum,
rotundum, parvo clypeo simile, ansam non
habenti neque lora: ac tentasti illud cum
jaceret in medio, videbaturque tibi grave,
& difficile ob laevitatem comprehensu. Il-
lud igitur & sursum jacta it in aërem, &

σμήλον, ἃ ἐς ἡ ἀναγκάσαι χρῆσαι ὑποκεί-
μενον, ἡ ὑποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ,
50 ἢ ἀκαμάτως ὑπὲρ πλεῖστον παρέχει. τὸ γὰρ
προπονήσαι πολλά, καὶ προκαμεῖν, οὐκ
ἀνάλωσιν ἡ ἰσχύϊ, ἀλλ' ἐκπιδόντων ἐργάζει.
ἡ ἀναρρίπτουμένη πλεῖστον γίγνεται.

Καὶ μὴν ἡ δρομικὴ εἶναι ἀσκήμεν αὐτοὺς
55 ἐς μῆκος τε διερχεῖν ἐθίζοντες, ἡ ἐς τὸ ἐν
βραχεὶ ὠκύτατον ἐκτενεφίζοντες. καὶ ὁ δρό-
μος ἐπὶ πρὸς τὸ γέρρον, ἡ ἀντίτυπον, ἀλ-
λὰ ἐν ψάμμῳ βαθύῳ, ὅθα ἔτε βεβαίως
ἀπερεῖσαι τὴν βίαν, ἔτε ἐπιτηρήσαι ῥάδιον,
60 ὑποσυρομένης πρὸς τὸ ὑπεῖκον τῇ ποδῷ.
ἀλλὰ ἡ ὑπερᾶλλεα ἡ τὰ φρονεῖ δέαι,
ἡ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τὸ
ἀσκήν ἡ ἡμῖν ἔτι, ἡ ἡ μολυβδίνης χειρο-
πλήθεις ἐν ταῖν χειρῶν ἔχοντες. εἴτα πρὸς
65 ὑάκοντις βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶν. εἶδες
δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκῶν,
ὡσεὶ φερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὅχανον οὐκ
ἔχοντα, ὅθα τελαμῶνας. ἡ ἐπεκράτης γε
αὐτῷ, κυμῶν ἐν τῷ μέσῳ. καὶ ἐδόκει σοι
70 βαρὺ, ἡ δύσληπτον ὑπὸ λυότῃ. ἐκεί-
νο τοίνυν ὅτω τε ἡ ἀναρρίπτουσιν εἰς τὴν αἶρα
ἡ

f. Ἀποπληροῖ] Ἀναπληροῖ marg. Δ1W. g. Τάφρον] Τάφρον Amst. S. J. Ald. H. &c. Τάφρον recte W. P. Fl.
h. ἡμῶν] Punctum hic est in M. i. Μολυβδίνης] Μολυβδίνης W. & Fl. k. Ἀναρρίπτουσιν] Sic Edd. Ἀναρ-
ρίπτουσιν W.

66. Χαλκῶν ὡσεὶ φερὲς] Τὸν ὅχανον λέγουσι. ἡ γὰρ σφαῖρα
σφαῖρα ἰκαλιῖτο. G.

67. Ὀχανον] Ὁ λῶν ἡ ἀσπίς. G.

se putant. (v. ἀλτῆρας.) Hinc ubicunque occurrunt
ἀλτῆρας usum illum praestantes, rescribere jubet ἀλ-
κῆρας, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie
juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Lu-
ciani locus subvertit. Adde quod nostra quoque aeta-
te quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vi-
di ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis
in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent,
lapides acqui quam maxime ponderis conquirentes.
Hos aliquandiu cum vibrassent in ipsa jam saltus mi-
catione post tergum rejiciebant, ne se scilicet degre-
varent; cisque impetum juvari, usu se didicisse profe-
tebantur. Consule etiam, si lubet, Mercurialem de
Arte Gymn. II. ii.

Μολυβδίνης] Alias eadem Fl. scribebat μολυβδίνης,
etiam ubi μολυβδίνης mallet solan. Vid. Alexand. c.

25. No. 39. Et Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδίνης
haud incongruum credo, at nihil muto. J. F. R.

66. Χαλκῶν] Disci haec elegans & suis omnibus
numeris absoluta descriptio; qualem an apud quem-
quam alium reperias, haud scio. Eusebius aliter de-
scribit ad Il. B. βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς ὁ κοιλό-
τερος. ubi etiam discrimen observat inter discum &
σφαῖρα. Scholiasta σφαῖρα scribit; quae vox an & alibi
reperiatur, nescio. Homeri utique locum respicit Il.
F. 816. ubi σφαῖρα dicitur. M. du S.

71. Ἀνω — πῶρον] Posterius observandum; vul-
go enim ignoratur ille disci usus. M. du S.
Ibid. Ἀναρρίπτουσιν] In ἀναρρίπτουσιν jam converterat
Solan. Sed quia & ἀναρρίπτω invenias, nihil mutem.
Thucyd. IV. c. 95. τοσοῦτον κίνδυνος ἀναρρίπτουσιν. Et L.
V. c. 103. ἀναρρίπτουσιν. J. F. R.

ΥΥΥΥΥ 3

81. Τὸν

ἔς τὸ πῶρρον, φιλομυμήνοιο, ὅστις ὅτι-
μήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τῆς ἄλλης ὑπερβα-
λοῖτο. καὶ ὁ πόντος ἔτι ὤμους τε αὐτῶν
κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἀκροῖς ἐντίθησιν.

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόπης, ἅψοι σοι γελοῖ-
τέρα ἐξ ἀρχῆς ἐδόξεν, ἄκυσον, ὦ θαυμα-
σιε, ὅτε ἕνεκα ὑπερβέβλην. πρῶτον
μὲν, ὥς μὴ ὅτι τὸ κραταῖον ἢ πτωχὸς αὐ-
τοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ὅτι τὸ μαλακὸν ἀσ-
φαλῶς πίπτει. ἐπειτα, καὶ τὸ ὀλισθόν
ἀνάγκη πλείονα γίγνεται, ἰδρύντων ἐν τῷ
πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγγέλευσιν εἰκάζεις,
οὐκ ἀχρεῖοι, ἐδὲ γελοῖον ὄν' ἀλλὰ καὶ τῷ-
το ἐς ἰσχύον καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ,
ὅπόταν ἔσως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκά-
ζων ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεται, καὶ συνέ-
χειν διολισθαίνοντι. αἰρεσθαι τε ἐν πη-
λῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ ἀφ' ὧν
ῥῆναι τὴν χειρὸν σπυδαζοῖται, μὴ μικρὸν εἶ-
ναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὅσα ἔφη
ἐμπροσθεν, ἐς τῆς πολέμου καὶ χρήσιμα,
εἰ δέοι φίλον τρανέστατον ῥαδίως δρασάμενον
ὑπεξεργαίνειν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαι
ἢ κεν μετέωρον κομίζοιται. καὶ ἀφ' ὧν τῷτο ἐς
ὑπερβολὴν ἀσκήσιν, τὰ χαλεπώτερα
πρωτιθέμενες, ὥς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐ-
κολώτερον φέρουσιν.

Τὴν μὲντοι κόπην τὴν ἀντίον χρησίμην
οἰόμεθα εἶναι, ὥς μὴ διολισθάνουσιν συμπλε-
ρόμενοι. ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι

in longinquum, certamine quodam, quis
longissime progressus superet reliquos. Ac
labor iste tum humeros illorum roborat,
tum contendendi facultatem conciliat ar-
tubus.

28. Lutum vero & pulvis, quae aliquan-
tum tibi ridicula ab initio videbantur, au-
di, o noster, cujus rei causa subjecta sint.
Primo quidem ne in durum impingant, sed
in molle cadant sine periculo: deinde magis
omnia lubrica fiant necesse est, cum ma-
descunt in luto, quod tu anguillis compa-
rabas: idque nec inutile est neque ridicu-
lum, sed ipsum quoque ad robur & con-
tentionem non parum confert, cum ita se
habentes cogantur fortiter alteri alteros pre-
hendere, & continere elabentes: tollere sane
eum qui praeter oleum in luto permaduit,
elabi & effluere manibus studentem, noli
parvum quiddam putare. Atque haec omnia,
ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si
oporteat amicum vulneratum facile subla-
tum acie efferre, aut etiam hostem com-
prehensum sublimem rapere. Ac propter
hoc ultra modum illos exercemus, propo-
sitis difficilioribus, uti minora multo ferant
faciliter.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc
inutilem putamus, ne de complexu elaban-
tur: postquam enim in luto edocti sunt con-

α ὑπερβαλοῖτο] ὑπερβάλλουτο M. β ὑπερβέβλην] ὑπερβέβλη Fl. & W. male. γ τὸν ὀλισθόν] Ita & M.
cum Edd. δ γίγνεται] γίνεσθαι M. ε ἐγγέλευσιν] ἐγγέλευσι M. f διολισθαίνοντι] διολισθάνοντι W.
g τὴν ἀντίον] ἐπὶ τὸ ἀντίον Fl. & M.

81. Τὸν ὀλισθόν] V. c. 2. & scribe τὸν ὀλισθόν. M. du S.
Τὸν ὀλισθόν] Immo vid. c. 2. ubi cum nihil muta-
rim, tanto minus id hic facio, quia forsitan & πλείον
in πλείον esset mutandum, quod Solanus non atten-
dit; nam πλείον pro πλείονα hic mascul. est; alibi neu-
trum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more im-
mobile dixeris, ut *Dial. Sic.* id ponere amat, veluti
indicavimus ad *Asin.* c. 10. & ad *Abdicat.* c. 16. pr.
& hoc *Dial.* c. 20. fin.

87. Ἀντιλαμβάνεσθαι] Conf. supra *Nigr.* §. 19. Ac
de *Merc. Cond.* c. 3. f.

5. Ἐν ἀφύκτῳ ἰσχύμενοι] Sic supra *Deor. Dial.* XVII.
med.

7. Κόπης] *Plus. w. tu π. ψυχρῷ* refrigerare etiam pu-
tat; 1757. f. ψύχει δι' ἐν ταῖς ἀλλοτρίαις καὶ σάμαλα,
καὶ καλίστῳ τοῖς ἰδρωτάς. Vid. *Plin. & Theophr.*
Char. ubi *Casaub.* observat non omnem pulverem pa-
laestrae aptum. 172.

12. Ἀποσμά] Conf. omnino *Reviv.* c. 14. Ubi et-
iam sic legi volebant *Graev.* & *Solan.* qui *Functinae* ibi
adscripterat ἀποσμάμενοι. In notis vero ejusdem male
ἀποσμάμενοι describentis errore exaratum, quod et-
iam

continere illud quod prae lubricitate facile effugit, adfuescunt etiam effugere ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam si, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nitais effluat: & facit uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vivere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeceptes? Novi enim, te statim ex primo adpectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffuere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharshi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique. & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,

συνέχων τὸ ἡ διαδιδράσκον ὑπὸ γλιχρότητι, ἐθίζον, ἡ ἐκφύγειν αὐτοὶ λησθέντες ἐκ τῶ χειρῶν, ἡ ταῦτα ἐν ἀφύκτω ἐχόμενοι. ἡ μὴν ἡ τῶ ἰδρώτα συνέχων δοκεῖ ἡ κόπης, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπατισμοῦ, ἡ ἐπιπολὺ ἀφαιρεῖν ποιεῖ τῶ δύναμιν, ἡ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτειν ὑπὸ τῶ ἀνέμοιοι, ὅρασις τότε καὶ ἀνεωγῶσι τοῖς σώμασιν ἐμπικτόντων. ἄλλως τε ἡ τῶ ῥύπον σπομαῖ, ἡ φιλπνότερον ποιεῖ τῶ ἀνδρα. ἡ ἔγω γε ἡδέως ἀνὸ παλαιότητος ἀποπλύνειν τῶ λευκῶν τινα ἐκείνων, ἡ ὑπὸ ἰσχυρῶς δεδητημένον, ἡ ὅν ἀνὸ ἔλη τῶ ἐν τῶ ἡ Λυκίῳ γυμνασμοῦ, ἡ σποπλύναι τῶ κόπιν ἡ τῶ πηλόν, ἐροίμην ἀνὸ σε ποτέρῳ ἀνὸ ὅμοιοι εὐξαίω γενεᾷ; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλω ἀνὸ ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ὅτι τῶ ἔργων παραθείης ἐκατέρω, συνετηκῶς ἡ συγκεροῖσθαι εἶναι μᾶλλον, ἡ θρύπτεσθαι, καὶ ἡ ἀφαιρεῖν, καὶ λευκόν εἶναι σπορίαν ἡ φωνή εἰς τὰ ὡς τῶ αἵματι.

Ταῦτ' ὅτιν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἀ τὸς νέος ἡμῶν ἀσκήσειν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῶν τῶ πόλεως ἀγαθῶς γενεᾷ, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσειν δι' αὐτῶν κρατύντες μὴ τῶ δυσμενῶν εἰ ὅτιον, φοβεροὶ δὲ τοῖς ἀεικόμοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσων τε, ἡ ὑποτελεῖν ὅτιν τὸς ἀλείψων αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὐτοὺς ἀμείνοσιν αὐτοῖς χράμεθα, πρὸς μὴ δὲ τῶ ἀισχρῶν φιλοδομεμένων, μὴδ' ὑπὸ

h Διαδιδράσκον] Διαδιδρασκόμενον W. & marg. At. Vulgatum tenet Fl. i Kai] Omittit Fl. & M. k Λυκίῳ] Fl. & M. quoque Λυκίῳ habere notat Solan. nescio quare, nisi quod minore λ. id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus. l' Αποπλύναι] Sic & Fl. cum reliquis, & M. m Διαρρίψαι] Διαρρίψαι male M.

iam corrigere sum oblitus.

16. Ἀποπλύναι] Kai ὅν ἀνὸ ἔλη σποπλύναι. &c. F.G. Ἀποπλύναι] Ita necessario legendum pro vulgato σποπλύναι.

Malim cum Solan. σποπλύναι legere; licet enim ἔλη σποπλύναι. construere queamus, immo jam debeamus, pro ἔλη μὴ τὸ σποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas.

F.F.R.

21. Συγκεροῖσθαι] Conatus. F.G. Supra Gall. c.

24. ἰππὸ συγκεροῖσθαι. Equitatus exercitissimus

conversum. Hic melius convenit, compactum, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim cogendi & colligendi significatum, apud Herodian. frequenter. Sed & componendi atque instruendi, ut συγκροτῶν συμποσίον. Long. Pass. IV. 127. (135.) Et πανηγύρεως παιδομαχίας συγκροτῶν, Herodian. V. 6. 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & συγκροῖσθαι legere possis, i. e. robustum, ut Ares. Capp. I. c. 5. post med. αὐτίκας ὅτι ὑπὸ — συγκροῖσθαι τὰ μέλη. Iis neque somnus membra confirmat, corroborat.

F.F.R.

36. ἔτι

ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ ³ ~~οὐ~~ ταῖς τοιαῦτα ἀφαιρῖν, καὶ ἀχόλοις εἶναι ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅσῳ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ ⁴ ~~ἡ~~ ἀκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τῷτ' ὅτι ⁵ λέγειν, ὅποταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἀριστα παροσκευασμένη φαίνοιο ἡ νῶτος, ⁶ ~~οὐ~~ ταῖς κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκ ἔν, ὦ Σόλων, ἢν πόλε ⁷ ὑμῖν ὅπως οἱ πολέμοι, χρυσάμενοι τὰ ἐλαίω, καὶ κομισάμενοι, πόροιτε καὶ αὐτοί, πῶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὴς προσβλημένοι καίκενοι δηλαδὴ ὑποπτήσουσιν ⁸ ὑμᾶς, καὶ Φεύγουσι δειδότες, μὴ σφίσι κεχηγόσι, πᾶσι ⁹ ~~ἡ~~ φάμμοι ἐς τὸ στόμα, καὶ πεπλησμένοι, ὡς χεῖρας γένησθε, ¹⁰ ~~οὐ~~ πλέξετε αὐτοῖς τὰ σέλη ¹¹ ~~οὐ~~ γαστέρα, καὶ ἀφ' ἧς, ὑπὸ τὸ κράν ¹² ~~οὐ~~ ὑποδα- ¹³ λόντες τ' ὡς χυ. καὶ τὴ Δί', οἱ μὲ τοξεύουσιν δηλονότι, καὶ ἀκοντιῶσιν, ὑμῶν δὲ, ὡς ἄνδριάντων, καὶ καθίζετε τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸ ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. καὶ ἡ καλὰ καὶ ἀβέρες ὑμεῖς ¹⁴ ~~οὐ~~ ἔστε, ὡς τάχις ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὅπως πόλε ἀν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι ¹⁵ ~~οὐ~~ βαθεῖσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ¹⁶ ~~οὐ~~ ὑποδείξετε. τοιαῦτα ἡ Φῆς, ἐν μὴ πᾶν παρήκυσσα τὸ ¹⁷ ~~οὐ~~ ἀδείγματ'.

Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψατε, τὰς τ' κωμῶδων τε, καὶ τραγῶδων. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδ' ¹⁸ ~~οὐ~~, ἐκεῖνα τὰ κράνη ¹⁹ ~~οὐ~~ ἀβήσεσθε τὰ κεχηγότα, ὡς φοβερότεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, ²⁰ ~~οὐ~~ μορμολυττόμε-

neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, & ³ otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur juvenus, in iis quae pulcherrima nobis sunt, ⁴ elaborantes.

31. ANACH. Igitur, Solon, si quando invadunt vos, hostes, uncti oleo & pulvere sparsi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: & per Jovem, alii fagittas arcu mittent nimirum, & jaculabuntur: in vos vero, tanquam in statuas non penetrabunt tela, qui colorem a sole traxeritis, & multo sitis sanguine instructi; neque enim stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis: sed sero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneribus, paullum sanguinis subostenderitis. Talia enim dicis nisi plane aberravi a sensu similitudinis.

32. Aut forte illa tunc arma sumetis Comœdorum & Tragoedorum, & si eruptio vobis proposita sit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabiliores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: altosque illos in-

^a Λέγειν] Non habent λέγειν Fl. & W. Habent cett. H. Ald. B. male. ^c Ὑμῶς] Recte Fl. Fr. Ald. H. P. B. S. & M. Ὑμῶς f. d. Βαβίσι] Ἀν. Βαβίσι Fl. praemisso ἂν etiam retento. ^e ὑποδείξετε] Sic dedit Solan. ex W. ὑποδείξετε Edd. priores. ^f μορμολυττόμενοι W.

^b Ὑμῶν] Sic emendavi ex Fl. Fr. S. M. Ὑμῶν f. P. ^d Βαβίσι] Ἀν. Βαβίσι Fl. praemisso ἂν etiam retento. ^e ὑποδείξετε] Sic dedit Solan. ex W. ὑποδείξετε Edd. priores. ^f μορμολυττόμενοι W.

36. Ἐστὶ — ὁπίσταν] Ita W. & Fl. Reliquae Edd. interponunt λέγειν. M. du S.

37. Λέγειν] Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. J. F. R.

48. Περπλέξετε] Conf. supra c. 1.

M. du S.

59. ὑποδείξετε] W. recte. In Impress. ὑποδείξετε. M. du S.

61. τὰς πανοπλίας] Proprie esse gravem armaturam, pluribus probat Cl. L. Bos in ep. ad Ephes. VI. 13. ubi Ἀπλάσσει τὴν πανοπλίαν τῷ Θεῷ habemus. Indicavi ponente Cl. Hemsterhousio. De adparatu autem il-

των. ἰδὲ γέ τοι ἦν σπασάμενον τὸ μικρὸν
 τῆτο ^a ξιφίδιον τὸ ὠδὲ ^b ζώνη, μόνον ^c ὁ
^b ἐπεισπέσω τοῖς νέαις ὑμῶν ἅπασιν, αὐ-
 τοβοῖ δὲ ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων
^c ἐκείνων, ἃ ἔδενός ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ
 τολμήσειν. ἀλλὰ οὐδὲ τὴν ἀνδριάντας
 ἀνὲρ εἰσάμενοι, ἃ οὐδὲ τὴν κίονας καλὰ
 κρυπτόμενοι, γέλῳ δὲ μοι ὠδὲ ^d χαίρειν,
 δακρύοντες οἱ πολλοί, ἃ τρέμοντες. ἃ τότε
 ἀνὲρ ἰδοὺς οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτὴς τὰ σώ-
 ματα, οἷοι γὰρ εἶσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες
 αὐτίκα γένοιντο δὲ, ὑπὸ τῷ θεῷ μέλα-
 βαφέντες. ἔτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη ^d ἀφ' ἑσθέρ-
 κε βαθεῖα ἔσα, ὥς μὴ ἀνὰ ῥαδίως ἀναχέσθαι
 λόφον ἕνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὧ Ἀνά-
 χαρσι, Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλῳ ἐφ'
 ἡμᾶς ἐστράτευσαν, ἃ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ
 μὲν Ἰππολύτης ἐλάσασαι ὅτι ^e τὸ πόλιν,
 ἔδὲ ἄλλοι ὅσοι ὑμῶν ἐν ὅπλοις ἐπεσφάσαν.
 ἡμεῖς γὰρ, ὧ μακάριε, οὐκ ^e ἐπειδὴ ^f ὁ
 ἔτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονεῖμεν τῷ νέῳ,
 ἀφ' ἑ τῆτο ^g χεῖρ ἀνοπλὰ ἐξάγομεν ὅτι τὴν
 κινδύνους ἀλλ' ἐπειδὴ καθ' αὐτὴς ἀριστοὶ
 γένοιντο, ἀσθενταὶ τὸ μὲν τῆτο ζῆν τοῖς
 ὅπλοις, ^g καὶ ^f πολλὰ ἀμεινον χρήσαιντο δὲ
 αὐτοῖς, ἔτω ἀφ' ἑ κείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ
 οὐδὲ τῆτο ὑμῖν ὅτι τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς
 ὅπλοις; ἃ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει ταῦ-
 τον ἔδεν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περικ-
 τῶν. ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἰδοὺς ἀνὲρ, ὧ Ἀνάχαρ-
 σι, ὅτι πλέον ἡμῖν συδιατρίψας, ἃ ὅπλα

armaturae militibus perieritis. Certe si
 restricto isto parvo ad Zonam gladiolo solus
 irruam in juvenes illos vestros omnes, ipso
 primo clamore capiam Gymnasium, fu-
 gientibus illis, & nemine contra intueri
 ferrum auso, sed circumstantes statuas, &
 occultati circa columnas, risum mihi lacri-
 mis plerique suis ac trepidatione praebeant.
 Ac tunc videas illos non, ut nunc, ruben-
 tes corporibus, sed pallidi statim fiant
 omnes, tincti aliter a timore. In eum vos
 statum longinqua pax adduxit, ut non fa-
 cile cristam unam hostilis galeae videre su-
 stineatis.

34. SOL. Non dicebant ista, Anacharsi,
 Thracum illi, quotquot cum Eumolpo
 expeditionem contra nos susceperunt, ne-
 que illae vestrae mulieres, quae Hippolyta
 duce urbem nostram invasere, neque alii,
 quicumque periculum nostri fecerunt in ar-
 mis. Nos vero, beate, non quoniam nu-
 da sic juvenum corpora labore subigimus,
 propterea etiam inermia educimus ad peri-
 cula: sed ubi pro se sunt optimi, postea
 exercentur cum armis; quibus sic affecti
 multo jam utantur melius. ANACH. Et
 ubi est illud vobis armatorum gymnasium?
 Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam-
 undique totam lustraverim. SOL. Sed vi-
 dere poteris, Anacharsi, si diutius apud
 nos

^a ξιφίδιον] ξιφίδιον W. ^b ἐπεισπέσω] Nihil mut. Fl. ^c ἐπείδων] Punctum post ἐπεί— habet Fl. & spa-
 tium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. ^d Διατρίψας] Μελανθίδης Fl. quod & ad-
 scriptum orac. A1W. Vulgatum est in M. ^e ἐπείδων] Ἐπείδων Fl. & W. ^f Πολλὸν] Πολλοὶ male Fl. &
 marg. A1W.

21. Ἐπιπλέον] Servavi scripturam Edd. Alias & ἐπὶ
 πλέον scribitur. Conf. ἐπιπλέον c. 26. pr. J.F.R.

26. Παριζώω] Ita W. & Fl. In Impress. ἀπὸ—
 M. du S.

27. Ὅτι ἐν αὐτῇ σιδηροφόρῳ] Simile jus Romano-
 rum, vetitum enim prodire cum telo. Cic. parad. 4.
 Sic jure civili l. 14. ff. de re milit. Novell. 85. legend.
 Symf. Epistol. 107. J.B.

28. Μολὸν δὲ] Sic absolute positum habuimus cre-
 bro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T.
 I. Ita Noster Jov. Conf. c. 11. οἱ ἀφ' ἑσθέρου δὲν τῇ Εἰ-
 ρηνῇ δὲν. Et Lapsch. c. 8. pr. Ep. Satyrn. 9. Ea
 non raro alibi. Alciphr. I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314.
 ac p. 442. f. Herodian. 2. c. 8. f. &c. J.F.R.

32. Πόλεμοι] Imo πολέμοι, nam de bellis quid opus
 fuit memorare, multa fuisse Scythias? Vide tamē
 Tef

μὲν λήθη ἀφ' ἑρῶντα ἐν τοῖς πόνοις; κα-
τα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἶχον τὸ σῶμα καλα-
λιπῆσα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν ἀναπληρέ-
μενον. τὸ δὲ εἶχ' ἔτῳ ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω
τις ἀν' αὐτῷ ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε
μᾶλλον ἐπιρρεῖ, καὶ τ' ἰδ' Ἰδρας μῦθον,
εἴ τινα ἤκυσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς
τμηθείσης, ὃ δὲ αἰεὶ ἄλλαι ἀνεφύοιο. ἢ
δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἦ,
μηδὲ ἀφ' ἑρῶν τ' ὑλὴν ἔχει ὑποβεβλημένην,
τότε ὑπὸ τῶ καμάτων βλάβησιν ἀν', καὶ
καταμαραίνουσιν, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνης
γίνεσθαι. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ πυρὶ καὶ λύχ-
νι, ὡς ἀνακαύσεως ἀν', καὶ μείζονα ποίη-
σεως ἐν βραχεῖ, ὡς ἀπὸ τῶ πνεύματος
καὶ τῆ λύχνης φῶς ἀποσβέσεως, ὅτε ἔχον
ἀποχρᾶσαν τ' ὑλὴς τ' χορηγίαν, ὡς ἀφ' ἑρ-
ῶν εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνεῖν. εἰ γὰρ ἀπ' ἑρῶν
εἰς οἶμαι τ' ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταῦτ' γὰρ, ὦ Σόλων, εἰ πά-
νυ συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἰρη-
κας, ἀκριβεῶς τινος φροντίδος, καὶ ἀφανίας
ἐξ ὑποδορυκίας, διόμηναι. ἐκεῖνο δέ μοι πάν-
τως εἶπε, τίνος ἕνεκα ἐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶ-
σι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυ-
θόει, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοί, ὡς
φῆς, συνίασιν ὁφόμενοι τῆς νέας ἀγωνισμέ-

fluant, ac deinde inane nobis & aridum
corpus relinquentes abeant, cum nihil sit
55 a quo intus suppleatur. At illud non ita se-
habet: verum quanto quis magis illas labo-
ribus exhauriat, tanto magis adfluunt, se-
cundum illam Hydrae fabulam, si quam
audisti, ut pro uno abscisso capite, duo
60 semper alia succreverint. Si vero ab initio
non exerceantur neque contendantur, nec
fatis ipsis suppeditetur materiae, tum de-
mum laedatur a laboribus & consumatur:
quale quid in igne & lucerna solet fieri.
Eodem enim flatu vel accendas ignem, &
majorem brevi tempore facias, quippe
quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas
flammam lucernae, si non fatis materiae il-
li suppeditetur, ut durare adversus vim fla-
70 tus possit: nec enim *flamma ejusmodi* fatis
firma de radice existit.

36. ANACH. Ista enimvero, Solon,
non plane intelligo. Subtiliora enim, quam
pro meo captu dixisti, accurata quadam
55 cogitatione & mente acutum cernente indi-
gentia. Illud vero mihi omnino dicito,
Cur non etiam in Olympicis certaminibus,
& in Isthmo, & Pythone, & reliquis,
cum multi, ut ais, conveniunt visuri ju-
ve-

a Τῆς Ἰδρας] Περὶ τ' Ἰδρας W. b Δ'] Nil mut. Fl. nec M. c Γίνεσθαι] Γίγνεσθαι M. d Πνεύματος ἐν βραχεῖ]
ἐν βραχεῖ πνεύσεως M. e Ταῖς] Τῇ M.

64. Τῇ λύχνῳ] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῇ περὶ πυρὸς. G.

56. Ὅσῳ τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite re-
petendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c.
18.

J.F.R.

58. Τῆς Ἰδρας μῦθον] Est ubi multum interfit, addas-
ne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *Fabula Aescopi*
erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aescopo* autem,
ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam: *Aescopus*
ludens. Sed *fabula vulpis*, *hydrae* &c. idem quod
de vulpe, *de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate
periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd.
haberent, τὸ περὶ recipere. Ceterum illud plerum-
que addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum
foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. c. 46. καὶ
περὶ Ὀρίωνος ἀνέμω. Sed & negligitur vel cum no-

minibus personarum, non a sed de quibus fabula est
composita, ap. Long. *Pass.* I. haud longe a fin. ἀρχή-
σαστο τ' μῦθον τῇ Λαμῶν. Et L. III. p. 88. (Ed.
Moll.) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογῶν τ' μῦθον τ' Ἠχῶς. Unum
habet Steph. ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαιδῶν, vertit-
que: quae vulgo de *Aethalide* dicuntur. Sed & sic A-
ristot. de Poët. c. 14. Οἰδίποδος μῦθος fabulam s. tra-
goediam de *Oedipode* (et si male τ' μῦθον habet Edit. Lac-
marii) Quare vulgatum minime moveo, et si vellem
auctores hanc differentiam accuratius observarent.

J.F.R.

64. Ἐπὶ πυρὸς ἐν λύχνῳ] Quia video tetrum errorem
ex *Salmurien* editione in hanc propagari, putavi
monendum male in Latinis legi, ut in igne & ligna
visu

venes certantes, interdum in armis institui-
tis pugnam, sed nudos in medium produ-
citis, calcibusque petendos & feriendos
ostenditis, victoribusque mala datis atque
oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc
faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharsi,
majorem ita exercitationum amorem in illis
oriturum, si eos, qui primas in his tulerint,
ita honorari videant, & in mediis
Graecis celebrari praeconio. Ac propterea,
ut qui apud hos exuendi sint, & bono
habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari,
& dignissimum se reddit unusquisque
victoria. Praemia vero, ut ante dicebam,
non parva; laus a spectatoribus, & quod
maxime fit insignis, & digito monstratur,
tanquam aequalium suorum praestantissimus.
Proinde multi spectatorum, quibus tempe-
stiva adhuc propter aetatem exercitatio, dis-
cedunt non mediocri ab hisce virtutis ac
laborum amore inflammati. Nam si quis,
Anacharsi, bonae famae amorem e vita ex-
pulerit, quid jam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perficere?
Jam vero ex his quoque conjiciendum
tibi praebeant, quales sint in bellis pro-

δοντες, ἡδὲ πολεῖν ἐν ὅπλοις ἢ ποιεῖσθαι ἀμι-
λ-
λαιν, ἀλλὰ γυμνὰς ἐς τὸ μέσον παραγα-
γόντες, λακίζομένους καὶ παιοιούμενους ἐπιδεί-
κνυσι, καὶ νικήσασιν μῆλα καὶ κότινον δίδοτε,
ἄξιον γὰρ εἶδέναι τὸτό γε, ὃ τινος ἕνεκα
95⁸ τὺτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἠγέμεθα γὰρ, ὦ
Ἀνάχαρσι, ἢ ἐς τὰ γυμνάσια προδυμίαν
ἔως ἀνὴρ πλείων ἢ ἐγένεσθαι αὐτοῖς, εἰ τὸς
ζεῖταιονίας ἐν ταῖς ἰδίαις τιμωμένους, καὶ
ἀνακηρυχτομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ
90⁹ ἀφ' αὐτοῦ ὡς ἐς τὸ σπένδοντες ἀποδυσόμε-
νοι, εὐξίας τε ἐπιμελῆναι, ὡς μὴ αἰσχύν-
οντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονότατον ἕκαστος
αὐτὸν ἀπεργάζεσθαι. καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἂν
ἐμπροσθεν εἶπον, ἢ μικρὰ, ὃ ἐπαινοῦ ὃ
95⁹ ὡς τὸ θεατῆρ, καὶ τὸ ἐπισημότατον γε-
νέσθαι, καὶ δακνύσθαι τῷ δακτύλῳ, ἀριστοῖ
εἶναι τὸ καθ' ἑαυτὸν δοκῆντα. τοιγάρτοι
πολλοὶ τὸ θεατῆρ, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι
ἢ ἀσκήσις, ἀπίασιν ἢ μετρίως ἐκ τῶν τοι-
10¹ των δεῖται, καὶ πόνον ἐργάζονται ὡς εἰ γέ-
νις, ὦ Ἀνάχαρσι, ἢ τὴν εὐκλείας ἐρωτα ἐκ-
βάλοι ἐκ τῆ βίης, τί ἀν' ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν
γένοιο; ἢ τίς ἀν' τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι
95⁹ ἐπιθυμήσει; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν εἰκάσει
παρέχοιεν ἀν' σοι, ὅποιοι ἐν πολέμοις ὑπέρ-
πα-

f Ποιῖσθαι] Ποιῖσθαι W. male. g Τοῦτο] Οὗτο M. h Ἐργάζεσθαι] Γενέσθαι Fl. Vulgatum probat M.
i Διὰ τοῦτο] Διὰ τοῦτο f. k Τοσούτους] Hoc praeuli ex Fl. & W. Τούτους Edd. vulgo. l Ἀπεργάζεσθαι] Sic
Edd. & M. m Ἐαυτὸν] Αὐτὸν W. n H] Abest ab M.

usq. venit; quem si modo attendat, quilibet facile
corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum ὡς γὰρ
ἀπ' ἰχυρὸς αἶμα τὸ ῥίζης ἀνιψύσκει, ubi Latina habent:
neque enim ab alius acta radice productum fuerat. Ne-
que enim in ellychnio id procedit, quod potest esse
longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit
ἰχυρὸν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se prae-
beat flammæ materiam, ut flatus non extinguat: ῥί-
ζα autem τῷ φωτὶ τῷ λόγῳ est principium ipsius el-
lychnii. Aliena est hic consideratio radice in arbore
& frutice.

f. g. 87. Ἐργάζεσθαι] Futurum postulat sententia. W. γι-
νέσθαι. M. du S.

Ἐργάζεσθαι] Futurum Solanus malit; nec ego repu-
gno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos
crebro pro futuris positos invenias: exempla complu-

ria dedit Anonym. ad Xenoph. Ephes. in Miscell. Observ.
an. 1734. vol. IV. p. 286.

f. f. R. 90. Τοσούτους] W. & Fl. In reliquis τούτους. M. du S.
Ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι] Supra Herodot. c. ult.
ἐπ' ἑμαυτοῦ — ἀποδύσασθαι ἰδίῃ, paullo aliter quam
hic. Ἐς autem non modo hic pro ἑ, quocumque fre-
quenter permutatur, ut ad Asin. c. 1. notavimus; sed
quia intelligitur in conspectum eos prodituros. Τοσού-
τους vero Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in
tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire.
Cl. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vul-
gatam composita nihil incommodi habet.

f. f. R. 93. Ἀπεργάζεσθαι] Ego scribendum putaram ἀπιδυ-
σθαι, sed nihil mutato opus est. M. du S.

96. Διὰ τοῦτο τῷ δακτύλῳ] Conf. supra T. I. Har-
mon. c. 1. med.

πατρίδ' αὖ, καὶ παῖδας, καὶ γυναῖκας, καὶ ἰσὺν γένοιντ' αὖ, ὅπλα ἔχοντες, εἰ κοτῖνα πῶρ' ἢ μέλινον γυμναῖον τοσαύτην προαγορεύσαντες εἰς τὸ κινᾶν εἰσφερόμενοι.

Καίτοι τί αὖ πάθος, εἰ θεάσαιτο καὶ ὀρέγονται καὶ ἀλειφύσαντες ἀγωνίας παρ' ἡμῶν, καὶ σπεύδοντες ὅτι τῷ τῶν ἐμῶν, ἢ γελᾶσαι δηλοῦν, καὶ μάλιστα ἢν μάθης ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προσέταται πᾶσι ταῖς ἐπὶ ἡλικίᾳ παρῆναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὅπλα. ἀπὸ πυκνῶν δὲ μέχρι τῶν ἐλαττωτέρων ἀπαγορεύσεις; ἀλλ' ὕδὲ τὸ γέλοιον. ὑποδύνεται γὰρ τις ἥρῃα ταῖς ψυχαῖς ὁρᾶν εἰς ταῖς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγενέστεροι καὶ ἀτολμοτέροι φαινόντο τῶν ἀλειφύσαντων, καὶ μὴδὲ προαπαγορεύοντες ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τῶν ἄλλων δυσχερῶν. τὸ δὲ αὖ ἐν ὅπλοις περᾶν αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν τῶν περὶ αὐτοὺς, ἀπαγε, θηριώδες γὰρ, καὶ δαίμονες σκαιοὶ, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελεῖς ἀποσφάττειν τὴν ζήτησιν, καὶ οἷς ἂν τις ἀρετὴν χρῆσαιτο καὶ τὴν δυσμενῶν.

Ἐπεὶ δὲ φησὶ, ὅτι Ἀναχάρσις, καὶ ἄλλοι Ἕλληδες ἐπαλῶσαι, μέμνηται ἢ προ-λαλῆσαι ἐς Λακεδαιμόνα ἐλθόντες, μὴ καταγελᾶσαι μὴδὲ ἐκείνους, μὴδὲ οἷα μάλιστα αὐτοὺς, ὅπόταν ἢ σφαίρας πῶρ' ἐν

patum, & liberis, & uxoribus, & sacris, armati, qui pro olea & malis, nudī tantam vincendi cupiditatem adferant.

10

37. Verum quid diceret, si coturnicum & Gallorum apud nos pugnas videret, & studium ea in re non parvum? Ridebis nimium: praesertim si audias lege nos istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensum aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius quam illi deficient a vulceribus, aut laboribus, aut difficultate quacumque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus inimicos.

38. Cum autem dicas, Anacharsi, te oreliquam etiam Graeciam peragratum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro cer-

tan-

a μὴδ' ἢ μὴ δὲ 7. *Alid.* fere perpetuo. Σε post δὲ inserit marg. ΑΙ. Sed dubie anne voluerit δ. δ Προαγορεύοντες] Sic M. & Edd. excepta Fl. quae προαπαγορεύοντες. Ἀπαγορεύοντες Mf. Gr. c Καμάτων] Καμάτων M. d Αὐτῶν] Αὐτοῖς Pell.

11. Τί αὖ πάθος] Et si supra non semel habuimus pro, quid facerem? vid. ad I. Ver. Hist. c. 4. No. 57. Adde Libani. Epist. 730. f. καὶ οὐ τι πάθος ἀβέλτημον, ne quid committas illiberalius. (licet numerus epistolarum male inscriptus a *Wolffo*; epist. enim 731. aut ommissa, aut numeri ab operis male continuati) Tamen hic melius erit, quomodo affectus fueris, i. e. nonne miraris? Sed quia sequitur, γελᾶσαι δηλοῦν, eo respectu etiam quid faceres alique modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio quid diceret, ad sensum adcommoda non displicet.

J. F. R.

Ibid. Ὀρέγονται] Certaminis gallorum meminit *Pompeius*, laudatque *Ellianus*. Var. H. Fl. 28. a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videtur

autem Tanagraei galli ceteris antecelluisse; *Alid.* c. 4. addit *Χαυρὸς*. *Σοφιστ.* p. 514. f. 40. Ed. *Steph.* De coturnicibus coracibus nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim *Arrianus* ad *Epictetum*.

M. de S.

12. Ἀλειφύσαντες] *Plinius* scribit Pergamis omnibus annis spectaculum gallorum gallinaceorum certaminum solenniter ac publicitus edi solitum, cum gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum esse, *Adrianus* refert, a *Themistocle* superatis Persis.

G. C.

Ἀλειφύσαντες ἀγωνίας] De his omnibus *San. Petrus* ad *E. L.* Att. I. 40. f. p. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Adrianus* W. H. 2, 28. ubi refert ad *Themistoclem*, non cavet sibi ab insigni anachronismo aliquos aetatum vasa alioqui *Luchians*, ut scilicet neque

antes impetu facto, alteri alteros caedunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* Phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto illo loco alterum agmen alteri ejciant, *ut* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in 4. quam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerant. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartano- rum republica positas. Etiam ista proinde, cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponenti-

τῷ Διάτῳ συμπεσόντες, ὁ παῖς αὐτοῦ ἑλθὼν, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὑδαλί τε γυμνάσιον, ἐς Φάλαγγα ἀφίστανται, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζονται, καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἀν' ἐκβάλλωσι τὸ ἐπ' ἐργάματι τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τὸς 40. Λυκῦργον οἱ καθ' Ἡρακλῆα, ἢ ἐμπαιλιν, συνισθόντες ἐς τὸ ὕδαρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τῆς τῆς εἰρήνης λοιπὸν) καὶ ὕδαρ ἀν' ἐτι παύσει. μάλιστα δὲ ἦν ὄρας μαστιγυμένους αὐτοὺς ὅτι τῷ βαμῶ, καὶ αἱμαλί βρομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας ἑ παρὰ ὄρας, ἔχ ὅπως ἀπωμένους ὅτι τοῖς γυμνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλῶντας, ἢ ἢ μὴ ἀντέχουσιν πρὸς τὰς πλῆγας, καὶ ἰκετεύοντες ἐπιμήκιστον ἀφαιρῆσαι πρὸς τὸ νόνον, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δυνάμεις. πολλοὶ γὰρ καὶ ἐπαύσαντο τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες ἐτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μὴδ' εἶσαι τοῖς ἡ σώμασιν ὧν καὶ τὸς ἀνδράντας ὅφει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῷ Σπάρτης 50. ἀναστάντας. ὅταν τῶν ὄρας κακίαν, μήτε μαίνας, ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἰπῇς, ὡς ἐδὲ μὴς ἐνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταραπνοῦσι, μήτε τυράννῳ βιάζομεν, μήτε ἡ πολεμίων ἀφαιρῶντων. αἱ τοὶ γὰρ ἀν

ο Πάισον] Πάισον W. f Παρὰ ὄρας] Παρὰ ὄρας W. male. g Ἡ] Εἰ M. b Σώμασιν] Σώμασιν male f. i Ἀναστάντας] Sic M. f. V2. Ἀναστάντας L. Ἀναστάντας Edd. cett. k Ως] Omittit Fl. & M. l Πυλῶν] ἀφαιρῶντων] Π—ως δ—εις Pell.

que in illo, quod paullo post σύγχροτον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem.

21. Μηδὲ προαπαγορεύειν] Recte Mf. μηδὲ ἀπαγορεύειν ὑπὸ τραυματίων, ἢ καμάντων, ἢ τῷ ἄλλῃ δυσχεροῦς. Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficientes sic non male interpretes, sed male vulgati sensum μὴ δὲ προαπαγορεύειν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante ἀφαιρῶντων ἄχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam ultimam defensionem. Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. F. G. G.

33. Σφαίρας πῆμα] A la Boule. F. G. 41. Συνισθόντες ἐς τὸ ὕδαρ] Glossēma videtur. F. G. 43. Ὅρας μὴς] Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. Mousf. Gr. fer. Nostram August. c. 46. & Isaac. c. 16. M. du S.

Idem. Ματιγυμνῶν] Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon. Cic. 2. Tuscul. Plut. in Lycurg. Tertull. in Apologet.

44. Αἱμαλί βρομένους] Frustra igitur supra sollicitatur ἰσχυρὸν βίβλον, in c. 25. hujus Dial. ubi vid. quae noto. F. F. R.

50. Ἐπαύσαντο] Exemplum hujus rei in Ludis illustre visē apud Paus. Arcad. 520. Ed. Spb. quem locum optime enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam Philostr. in. p. 817. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεύειν ἀπομαρτυρῶν τῇ χερὶ. p. 820. Apud Philostratum ἐπαύσαντο τῇ χερὶ. l. c. M. du S.

55. Ἀναστάντας] M. & Venetiae Editiones. L. ἀναστάντας, quod proxime accedit vulgatae ἀναστάντας. M. du S.

59. ἀφαιρῶντων] Hic ἀφαιρῶντων legisse videtur Im- tes-

ἀν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκῦργος ὁ νομοθέ-
της αὐτῶν πολλὰ τὰ εὐλογα, καὶ ἂ συν-
δῶν κολάζει αὐτὸς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, εἰδὲ
ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, εἰδὲ τὴ νεολαίαν
καὶ πόλεως εἰκὴ ὠφελανίσκων, ἀλλὰ καρ-
τερικωτάτης, καὶ παντὸς δεινῆς κρείττους
ἀξίων εἶναι τῆς σώζειν μέλλουσας πα-
τρίδα. καίτοι καὶ μὴ ὁ Λυκῦργος εἴπη,
ἐποῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν πόλε
ληφθεὶς ὁ τοῦτ' ἐν πολέμῳ, ἀπορρήτον
τι εἴποι καὶ Σπάρτης, αἰκίζοντων τῶν
ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν αὐτῶν, ματι-
γοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὴ παῖονια,
ὡς πρότερον ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς
Σόλων, ἐμαστυγῆτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρό-
θεσμον ὢν ἤδη τῷ ἀγῶνι, ἀσφαλῶς τὰ
τοιαῦτα ἐνεαπεύσσατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτερος
ἤδη ὢν ἔγραψε τῆς νόμους αὐτοῖς Κρήτην
ἀφικόμενος. ἀπὸ δὲ τῆς Κρήτης, ὅτι
ἤκουσεν εὐνομιωτάτης εἶναι, Μίνω,
τῷ Διὸς, νομοθετήσαντι ἐν αὐ-
τοῖς. ANAX. Τί ἐν ἡλικίᾳ καὶ σὺ, ὦ Σόλων,
ἐμμήσω Λυκῦργον, καὶ μαστιγοῖς τῆς νέης;
καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ὄντι.
ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὡς Ἀνάχαρσις,

Dicat enim pro illis etiam Lycurgus
illorum legislator multa rationabilia, quid-
que spectans illos ita castiget, qui non ut
hostis, neque odio illud faciat, nec qui
sobolem civitatis ita consumere velit teme-
re, sed quod postulet, ut patientissimi, &
malo omni superiores sint, qui servaturi
sint patriam. Quamquam, etsi non dicat
Lycurgus, ipse, puto, intelligis; quam
non unquam captus in bello talis arcanum
quoddam Sparta enuntiaturus sit, hosti-
bus ipsum torquentibus; sed derisis illis,
ita flagellandum se praebiturum, ut ad cer-
tamen provocet ferientem, uter prius fati-
getur.

39. ANACH. Utrum vero ipse quo-
que, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum
esset pulsatus est, an egressus iam aetatem
certaminis illius propriam, secure talia ju-
venili velut petulantia constituit? SOL.
Senex jam erat, cum has illis leges scribe-
ret, e Creta redux: eo autem peregrina-
tum abierat ad Cretenses, quod optimis il-
los legibus florere audierat, quarum Minos
Jovis filius conditor fuerit. ANACH.
Cur igitur tu quoque, Solon, non imita-
ris Lycurgum, & flagellas adolescentulos?
pulchra enim ista, & vobis digna. SOL.
Quod istae nobis sufficiunt exercitationes,
do-

a Αὐτὸς] Αὐτὰ L. b Σόλων] Σόλῳ W. cum puncto subscr. c ἤκουσεν] ἤκουσεν W. d Ὅς ἐστὶν, ὡς Σόλων
e Ὡς Σόλων καὶ ἐστὶν W. e Γὰρ ταῦτα] Γὰρ ἐστὶν ταῦτα M.

terpres, sed depravate.

Διακρίνεται] Versum nempe erat: hostibus imminen-
tibus. Sed Gesa. illam necessitatem imponentibus. At
nec prior versio, quam Gesa. reprehendit, etsi paulu-
lum deficiente, adeo longe abibat; nam hostibus co-
gentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione in-
tellectui horum verborum satisfaciunt. Et in vexatio-
nibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit et-
iam Cl. Wessell. ad Diad. Sic. I. c. 89. pr. quod obiter
indicavi ad c. 6. f. hujus Dial. Est autem hic tantum
variatio τῷ βιαζομένῳ, quod proxime praemisum est;
vel poteris ἄνω intelligere, si presse ad literam velis
interpretari, i. e. hostibus sic disponentibus, statuenti-
bus.

F. G.

ad Tyrannic. c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. ad-
nexa T. 2. Diog. Laërt. p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γινώσκων.
At pro tota aetate, sive seculo, Diad. Sic. IV. 1. Κατὰ
τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γινώσκων. Item V. c. 20. τῶν αὐτῶν
ἡλικίᾳ καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν.

Ibid. Εὐνομιωτάτης — τῷ ἀγῶνι] Obsor. misere:
Certaminis auctor existens, quum ferme plane contra-
rium significet: Recte Gesnerus, aetatem certaminis
jam egressus, dedit. Testimonia ex Luciano Hermot.
aliisque attulit Steph. in Thes. Nostri autem verba sunt
in Hermot. c. 80. f. λέγων ὑπερήμερον ἔσθαι ἐκπρόθεσμον
τῷ ὁφλέμενῳ, ubi de eo qui intra diem dictum non
solvit, sive, qui supergressus est tempus statuenti, ad-
hibetur.

F. F. R.

60. Λυκῦργος] Cave credas de Lycurgo hoc ut
vivo Solonis tempore a Luciano dictum.

M. d. S.

75. Ἐφ' ἡλικίας] De pubertate dici, eoque aetatis
floris, qui opponitur proveciori aetati, vid. L. Bos

97. Ἐμαστυγῆται] Sic scribitur ap. Hippocr. ubi vis. Et
quamquam adspirare interdum alibi in nonnullis Lu-
ciani Edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequen-
tius laevigatur in Edd. optimis; & sic etiam deriva-
tum

domesticae quae sint : peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel ad unumquemque singularim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Sparta, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40. SOL. Ne puta, b generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Sparta, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non satis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Iustissime tu quidem istuc,

ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεία ὄντα· ζηλῶν δὲ τὰ ξενικά ἐ πάντῃ ἀξιοῦμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ὅτι μα-
τιγῶν γυμνόν, ἀνὰ τὰς χεῖρας ἐπαίρου-
σιν, μηδένος ἕνεκα ἀφελίμῃ, ἢ αὐτῷ ἐκά-
τω, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἐγώ γε ἦν πόλι
ἑκδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν χειρὸν
ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχις καλαλευ-
σθῆσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν
ἑκάστοις, ὅπόταν ὁρῶ τυπιομένους καθάπερ
κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιου-
τον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἑλλεβόρε
δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἢ πόλις αὐτῶν, ἔγωγε
καταγέλασα ὑφ' ἑαυτῆς πάχυνσα.

I ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν
ἀνδρῶν σπόντων, μόνον αὐτὸς λέγων, οἷα
κρατεῖν. ἔστι γὰρ τις ὃ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοὶ
τὰ εἰκότα ἢ ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν
ἄλλ', ἐπεὶ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξε-
λήλυθα, σὺ δὲ ἐ πάντῃ δρεσκομένῳ αὐ-
τοῖς ἰσικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσων ἰσικὰ ὦρ-
σθαι, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθης πρὸς
μέ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀγασκεῖτε
τοὺς νέους τῆς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνα-
σίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγα-
θοὶ γίγνῃ. ANAX. Δικαιότατα μὲν ἐν, ὦ
Σό-

f 'Ελλεβόρε] Bene sic M. Fr. B1. & 2. P. S. 'Ελλεβόρε f. V2. Ald. Fl. H. g 'Εαυτῆς] Αὐτῆς W. h 'Αντηρῶν
ἐν Σπ.] 'Εν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. i 'Αρεσκομένῳ αὐτοῖς] Receptum ex M. & Fl. Αὐτοῖς etiam W. 'Αρεσκομένῳ ἐν
τούτοις Edd. cett.

tum ἰλιβόρῳ Herm. f. & 2. Ver. Hist. c. 18. ἰλιβόρῳ
autem uno λ. ut vitiosum contemsi, licet & Cod. O.
sic habeat infra, Navig. c. 45. & supra T. I. in Dial.
Mort. XIII. f. quod in variantt. non notavit Cl. Hem-
sterh. quia Junianam illam, in qua has varietates no-
tarat Solanus, non possidebat. Sed res est parvi, &
quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis va-
riis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine
Codd. Luciani manum feliciter restituere norit, quam
nos illis instructi.

6. 'Αρεσκομένῳ αὐτοῖς] M. & Fl. Ed. Sed in M.
littera est in priori voce. In L. etiam additum est.
Reliqui Libri corruptissime, ἀρεσκομένῳ ἐν τούτοις.

'Αρεσκομένῳ &c.] Antiquiorem quidem Fl. lectionem
cum Solano adipui, quia etiam ex Cod. probatur, &
Noster sic solet, ut Bis Accus. c. 14. ἰσικας — χαρ-

Tom. II.

ζομένῳ, &c. Alioqui per me non mutassem; neque
credo structuram ἀρεσκομένῳ ἰσικας vitiosam esse;
quum & sic in Aelian. V. H. XIII. 21. legam, καὶ ἰσικ-
ας καὶ, unde tamen facile καὶ quoque feceris. Sed
sine controversia cum nominativo Long. Pap. L. 2. p.
68. (αὶ Νόμφαι) ἰσικας ἰλιβόρῳ τῷ Δωρῶν. Habuimus
idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At
nihil intererit, num dicas καὶ καὶ ἰσικας ἐπὶ τῷ
videbatur fuerit. Adeoque nominativus hic aequae
bonus, etiam minus vitiosus, quam dativus. Verum
quia illud ἐν τούτοις Scholasticum stilum sapit, facilius
mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum
dare. Neque ideo dico ἀρεσκομένῳ ἐν τῷ Graecum non
esse, qui & γὰρ ἐν τῷ & similia supra probavi; nec
barbarum facio illud Novi Foederis Matih. III. 17. ἐν
τῷ ἰσικας, quod vel decies deinceps in Euang. & Epist.
occurrit.

Aaaaa

15. Παλα-

Σόλων, καὶ ἐγὼ γε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, καὶ σεμνὰ ἴσως, καὶ δὲ καθ' ὑμᾶς, οἵ γε ἐδὲ καὶ κόρησιν παλαχθῆναι τολμήσαμεν. ἂν μίαν παλῆναι δειλοὶ γὰρ ἔσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε ὅποια ἂν εἴη. ἐς αὐρίον μόντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλόμεθα τὴν συνείαν, ὥς ἂν τε αὐτὸς εἴπῃς, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσομαι καθ' ἡσυχίαν, ἢ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμεν τῇ μνήμῃ ἐπελθόν· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπῶμαι ὅτι τῆς, ἐσπέρα γὰρ ἦδη.

Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut & quae ipse dixisti magis adhuc silentio perpendam, & quae dicenda sint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim est vespera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

DE LUCTU.

Αξίων γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν φιλοσοφούντων δὴθεν αὐτῶν αἰτίαι λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἦεν. τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις ἐς ὀδυρόνται, ἢ, μά τ' Πλάτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' ἑδὲν ὀπιεσμένοι σαφῶς, ἔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, ἔτε εἰ τῶν αἰτίων ἡδῶ καὶ βελτίω τοῖς παθεῖσι, νόμῳ δὲ καὶ σωφειῇ τὴν λύπην ὀπιτρέποντες. ἐπειδὴ τοῖνυν ὑποδάνη τις, ἔτω ποιεῖσι. μᾶλλον δὲ πρῶτον εἰπεῖν βύλομαι ὅς τις πᾶσι αὐ-

ΟPerae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec, sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetudini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-

a Αἰτίαι] Αὐτὸ Fl. b Ἐκείνοις] Αὐτοῖς ἐκείνοις Fl.

15. Παλαχθῆναι] Εἰρωνεύει dictum. F.G.
 17. Ἰδιότης] Ἰδιότης ὁ ἀποκρίσιμος. καὶ ὁ ἀμαθής, ὁ ἀγνοῦμενος. Lege Cic. VII. Verr. G.C.
 18. Ὁμήρου] De Homero fabularum patre vide Memippi & Aeci Dialogum. G.C.
 21. Ἀδύω] Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & ejus comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuū frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis Coel. L. VI. 9. Dicitur autem tartarus a τάρταρος, vel a τάρταρος. G.C.
 25. Τὸ χάσμα] Hic pro tartaro ipso; sed deinde in Philop. c. 25. pro introitu ad tartarum poni,

- observat Rev. J. Elser. ad Evang. Luc. XVI. 26. ubi μαζὴν ἡμῶν & ἡμῶν χάσμα μεταξὺ ἡμῶν] habemus, quem vide plura ibi adferentem. J.F.R.
 28. Πλάτων] Inde & Romanis Dis pater, vel Dis simpliciter. Cic. de Nat. D. II. Terrona autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui DIVES ut apud Graecos Πλάτων, quia ex recidant omnia in terras & eriantur e terris. & Lat. I. 14. M. du S.
 30. Αὐτῶν] Αὐτῶν praetulisset, nisi longe major Edd. numerus αὐτῶν praeferret. In Fl. αὐτῶν est sine jota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. J.F.R.
 31. Τὸ τοιοῦτον] Mallem cum Fl. omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia & saepe alibi abundat, ut Imag. c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστερον. Tox. c. 39. ante med. τῶν αἰτίων τὸ ὄργον τὸ Ἀρσενικόν, τὸ ἐπὶ τῇ

morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cujus rei causa in supervacuis illis laborent.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Hesiodo; & fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, & legem sibi statuunt illorum fictionem, locum quendam sub terra profundum esse putant inferos, eumque magnum & spaciosum esse, & tenebricosum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo sunt conspici possint omnia. Imperare autem in magno illo hiato fratrem Jovis, Plutonium s. Ditem nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam forte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae efugere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aeo paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluviis magnis, & terrorem vel ipso nomine injicientibus; Cocyti enim (*ploratus*) & Pyriphlegethontes (*ignicremi*) & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus objacet, quae primum venientes

τῇ τῇ θανάτῳ δόξας ἔχουσιν. ἔτω γὰρ ἔσται φανερόν, ὅτι τινὲς ἐνεκα τὰ περὶ τὰ ἐκείνα ὁπιτηδύμεσιν.

Ὁ μὲν δὲ πολλὸς ὁμιλεῖ, ὅς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλεῖσιν, Ὀμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιῶσι περὶ τούτων περὶ θόμον, καὶ νόμον δέμενοι τὴν ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄδην ὑπελήφασιν, μέγαν δὲ καὶ πολυχώρον τῆτον εἶναι, καὶ ζοφερόν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζειας δοκῶντα, πρὸς τὸ καὶ καθ' ἑαυτὸν τὸ ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τῇ χάσματι ἀδελφὸν τῷ Διὶ, Πλούτωνα κεκλημένον (ὡς μοι τὸ ταῦτα διῶν τις ἔλεγε) ἀφ' τοῦ πλεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τελεμνημένον. τῆτον δὲ τὸ Πλῦτωνα τὸ παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸ κάτω βίον κατεστήσαας τὸ τοῦτον. κεκλημένῳ μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τὸ σπυθανόντων. καλεσθέντες δὲ αὐτοὶ, καὶ πρὸς λαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ὥστε τὸ πρὸς ἑαυτὸν ἀνὸς ὑφίεμενον, πλεῖν ἐξ ἅπαντ' αὐτῶν πάντων ὀλίγων ὅτι μεγίσταις αἰτίαις.

Περὶ ῥεῖας δὲ τὴν χάραν αὐτῷ ποταμοῖς μεγάλαις τε καὶ φοβεραῖς, καὶ ἐκ μόνων τὸ ὄνομάτων. Κακυτοὶ γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ ταῦτα κέκλην. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερυσία λίμνη ἢ πρὸς κείνῃ, πρώτη δε-
χο-

e Αὐτῷ] Sic Fl. P. H. Ald. S. &c. Αὐτῶν f. & marg. A1W. d. Tὰ τοιοῦτον] Omittit artic. Fl. Qui adesset in cett. e Tῆς ἀνὸς ὑφίεμενον] Ita Fl. B1. Ald. Fr. P. H. Tῆς αὐτῶν ὑφίεμενον f. & marg. A1W. f. Πρὸς κείνῃ] Πρὸς κείνῃ f. & V2. Πρὸς κείνῃ] L. & G.

τῇ γάρ. Ante τοῦτον ὁμοῖον ἀν. αἶναι. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero Dial. c. 26. τότε ταῦτον τὸ πλεῖν, ubi πλεῖν dedi. Adde D. Sic. V. c. 72. τὸ ἄλλων τὸ τοιοῦτον. Aesch. Pers. 2. f. τὸ γὰρ τὸ τὸ αἰτῶν, cujusmodi sexcenta liceret proficere, ut, τοῖς Ἡρακλῆς τοῖς ἀδελφοῖς ex Pausan. p. 162. Vid. Mait. de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρῶπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit: κατὰ τὸ τοιοῦτον τρῶπον. ei omnino articulus erit servandus. f. F. R. 34. Δισμοῖς ἀφύκτοις] Conf. supr. Deor. Dial. XVII. med. M. du S.

40. Κακυτοὶ] Κακυτοὶς a luctu & ejulatu nominatur;

lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri, Odyss. K. ex Styge manat, de quo Seneca Herc. fur. & Virg. VI. Aen.

41. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερυσία λίμνη πρὸς κείνῃ. Quodque est gravissimum, praecipiet Acherusia palus. sic interpretes. sed scribendum ut Mf. πρὸς κείνῃ, Acherusia palus adjacet. f. G. G.

42. Ἀχερυσία] Inferorum fluvius a nomine Acheron carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. Virg. 2. Georg. & VI. Aen. G. C.

Ibid. Πρὸς κείνῃ] Variant hic Libri. Mf. Gr. & L. πρὸς κείνῃ. f. & V2. eam scripturam pra-

χομένη τῆς ἀπαντήσας, ἣν οὐκ ἐνὶ ἀγα-
πλεύσαι, ἢ παρελθεῖν, ἀνευ τῆς πορθμέως
βαθεῖα τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ ἀγα-
νήσαλς πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἀν' αὐτῶν
ἀγαπᾷν ἐδὲ τὰ νεκρὰ τ' ὀρέων.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, ἔσθ
ἀδαμαντίνῃ, ἀδελφιδῆς τῆ βασιλέως Αἰα-
κός ὅστι, τ' Φρυγῶν ἐπιτέτραμμένον, καὶ
πᾶς αὐτῷ, κύων τρικέφαλον, μάλα
κάρχαρον, τῆς μὲν ἀφικνουμένης φίλιόν τι
καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τῆς δὲ πειρώσας
ἀποδιδράσκων ὑλακτῆς, καὶ τῷ χάσματι
δεδιττόμενον.

Περαιωθέντας δὲ τ' λίμνην ἐς τὸ εἶσω,
λαμῶν ὑποδέχεσθαι μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ
κατάφυτον, καὶ ποτόν, μνήμης πολέμιον.
Λήθης γὰρ ἀγατῆς τῆτο ὠνόμαται. ταῦ-
τα γὰρ ἀμέλει διηγέσασθαι τοῖς πάλαι ἐκεῖθεν
ἀφικνούμενοι Ἀλκίτις τε, καὶ Πρωτέσιλαος
οἱ Θεσσαλοὶ, καὶ Θησεύς ὁ τῆ Αἰγέως, καὶ ὁ
τῆ Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, μάλα σεμνοὶ καὶ
ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, ὅτι πῶν-
τες τ' πηγῆς, ὅτι γὰρ ἀν' ἐμνήμησθαι αὐτῶν.

excipit, quam trajicere non licet, nec præ-
terire sine portitore; cum profundior sit,
quam ut pedibus transiri possit, & latior,
quam ut natatu, trajicias; adeo ut neque
volucres mortui eam transvolare possint.

4. Ad ipsum porro descensum & por-
tam, quæ adamantina est, Aeacus est fra-
tre regis genitus, cui custodia illius credi-
ta, & prope illum triceps canis, asperri-
mus, qui advenientes quidem amico vultu
& pacato adspiciat, fugere autem si qui co-
nentur, latratu atque rictu terreat.

55

5. Hunc qui lacum superarunt, eos in-
tus pratum suscipit magnum, consitum
asphodelo, & potus expugnator memoriae,
Lethes (oblivionis) enim potus propter hoc
ipsum appellatus est. Haec nimirum narra-
runt antiquis, qui inde redierunt, Al-
cestis atque Proteusilaus, Thessali, & Ae-
gei Theseus filius, & Homericus Ulysses,
graves & digni fide testes, ut mihi
videtur, qui de fonte illo non biberunt,
neque enim alias memoriam eorum reti-
nuissent.

6. Dis

α Ὀνόμαται] Ὀνόμαται vult Solan. ex Fl. Vid. nott.

ferunt, quam secutus sum.

M. du S.

49. Ἀδελφιδῆς τῆ βασιλέως Αἰακός ἐστι] Jam nota-
verat Cognatus, Aeacum esse Jovis filium, Plutonem
vero regem dixerat supra Lucianus fratrem Jovis. An
hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne
verterent Aeacus est regis patruelis, nec Aeacum &
Plutonem facerent patruelis, quum alter sit patruus,
alter fratris filius? Immo ipsi Græca vox debuerat eos
admonuisse.

J. G.

Ibid. Αἰακός] Tres sunt inferorum iudices, de qui-
bus Virg. VI. Æn. Ovid. in Ibin. Jovis filii fuere,
Æacus ex Ægina Ælopi filia, Minos & Rhadaman-
thus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciæ Rex,
ille Cretæ.

G. C.

51. Κύων τρικέφαλον] Cerberus a poetis fingitur ca-
nis triceps inferorum custos.

G. C.

52. Κάρχαρον] Asper. κάρχαρος. F. G. Conf. su-
pra de Merced. c. 35. Quom. Hist. c. 43. de Sale. 4. Et
Bis Accus. c. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid.
Lycophr. Alex. vs. 34. ibique Schol. & Meurs. J. F. R.

54. Ἰλακτῆς & τῷ χάσματι δειττόμενον] Vertunt,
allatrans terrisioque in specum redigit. Immo plane

contrarium indicant Græca, ut non tam redigantur
in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu,
non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo
verti debebat & rictu vel hiatu deterrens, nempe ab-
tentanda ulterius fuga.

J. G.

57. Ἀσφοδέλῳ] Asphodeli mentionem & Homerus
fecit, tradiditque manes eo vesci. Hesiod. L. I. Oper.

G. C.

59. Λήθης] Lethæi amnis Ptolemæo & aliis sit men-
tio, dicitur ἀπὸ τ' λήθης ab oblivione.

G. C.

Ibid. Ὀνόμαται] Solanus margini Junt. adscripserat
Ὀνόμαται Florentina recte, & α in contextu deleta i
reposuerat, quod plane non capio; nam nihil inco-
modi habet præteritum. At vero, si ἀπὸ τ' λήθης lege-
ris, alia res foret, idque reciperem, si plures addice-
rent. Et forsitan id ipsum voluit, at calamus aberra-
vit; nam Ὀνόμαται præteritum sine augmento contra
ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubi-
que addere solet.

J. F. R.

61. Ἀλκίτις] Conf. Dial. Mort. XXIII. §. 3.

M. du S.

64. Ἐμοὶ δοκεῖ] Et sic esse in Fl. ac Fr. adlevit Sol.

Fl.

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non semper praefens.

7. Magistratus vero & Satrapae & iudices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, & Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros & justos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, proportionē suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum

Ὁ μὲν ἐν Πλάτων, ὡς ἐλεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὸ ὅλον δεσποτείαν ἔχουσιν ὑπηρετῶσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὸ δέχην συνδιαπράττειν, ὅχλων πολλοὺς, Ἐρινύες τε, καὶ Παιναί, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς. ἔτι μὲν γὰρ οὐκ αἰεὶ συμπαρών.

Ἰπαρχοὶ δὲ, καὶ σαίράπαι, καὶ δικασταὶ καθήν) δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθους, Κρήτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. ἔτι δὲ τὰς μὲν ἀγαθὰς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατὰ δέξιόν βεβαιώκοντας, ἐκπιδόν συναλιζάσθαι πολλοί, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινα, πέμπουσιν εἰς τὸ Ἡλύσιον πεδῖον, τῷ δέξιῳ ὁρίῳ συνοικοῦντες.

Ἄν δὲ τινὰς τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐρινύσι παραδόντες, εἰς τὸ τῶν ἀσεβῶν χωρὸν ἐκπέμπουσιν, καὶ λόγον τῆς ἀδικίας κατασθρομύνης. ἔνθα δὲ τί τῶν κακῶν ἐστὶ πάθος, τρεβλόμενοι τε καὶ καϊόμενοι, καὶ ὑπὸ γυνῶν ἐαδίόμενοι, καὶ τροχῶν συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίσσιντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτῷ.

b Aia] Sic Edd. constanter. c Ἐς τὸ τῶν αἰσ. χωρὸν] Ἐς τὸ χωρὸν Fl. sola. d Ἐκπέμπουσιν] Ἐκπέμπουσιν f. sola. e Καϊόμενοι] Sic Fl. B1. P. &c. recte. Καίμενοι f.

Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut, ἀπὸ τῶν αἰσ. Paraf. c. 42. pr. Ἐμοὶ δοκεῖ, infra de Dom. c. 17. f. & supra I. Ver. Hist. c. 7. &c. Alciph. III. p. 372. Ἐμοὶ δοκεῖ, Οὐδὲν αἰσ. τῶν γραμμ. — καὶ λαγνῶν. Et sic Plus. Themist. p. m. 113. F. Aristoph. Pl. 736. Ael. V. H. I. 17. atque alibi. f. F. R.

70. Ἐρινύες] Male vertunt Ἐρινύες, ποινῶν. Furiae, poenae. Cum sit, Erinnyes, Furiae. f. G. G.

Ibid. Φόβοι] Mirum ni corrupta haec vox. Scio tamen & Pavori dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. Fl. M. du S.

71. Aia] Licet αὐτὸ pro αἰσ. potius poeticum; nihil tamen muto, quia sic saepe ap. Nostrum. Ita αἰσ. pro αἰσ. vid. ad Aesch. c. 49. & mox ad c. 15. f. F. R.

77. Συναλιζάσθαι] Conf. infra Philop. c. 12. M. du S.

82. Ἐς — χωρὸν ἐκπέμπουσιν] Non quidem vitiosum quod f. habet ἐκπέμπουσιν, error tamen operatum, aut forsan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vid. quae notamus ad Hermot. c. 79. f. ἐς αἰσ. ἐκπέμπουσιν. Ita αἰσ. & πρὸς μὲν ἀποπέμπουσιν habuimus

ap. Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat Tim. c. 26. & 33. Nigr. §. 4. Imag. 1. & 2. Quom. Hist. c. 42. πρὸς τὰ — ἀποπέμπουσιν. Et Icanom. 23. Bis Accus. 20. &c. Alciph. III. p. 450. Verum & eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. §. 25. ἐκπέμπουσιν ἐν τῷ βίῳ. Gall. 31. ἐκπέμπουσιν ἐπὶ φροντίδι. Quom. Hist. c. 4. m. πρὸς — λιβίδον προστάσσειν. Thucyd. VII. 51. πρὸς τὰς τῶν προέδρων, & c. 50. pr. ἀποπέμπουσιν δὲ τὸν Λυβίην. Long. Pass. III. 117. αἰσ. καὶ πρὸς ἐκπέμπουσιν. f. F. R. 85. Καϊόμενοι] Quis? vide not. ad Mar. c. 14. M. du S.

86. Ἰπὸ γυνῶν — Τάνταλος] Homer. Od. A. 581. M. du S.

87. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔσται] Tantalus in ipsa palude stat. Sic interpres. Cur omisit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset Tantalus in ipsa palude ipse stat. legendum αὐτῷ. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτῷ ἔσται. Tantalus in illa ipsa palude siccus stat, quippe qui mediis sciebat in undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus codex. f. G. G.

^a αὐτῷ ἔστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τῷ δόλῳ
κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

siccus, siti mori miser metuit.

90

Οἱ δὲ τῷ μέσῳ βίῃ πολλοὶ ὄντες ἔτοι,
ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶντες ἀνευ τῶν σωμάτων,
σκιαί γενόμενοι; καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς
παρ' ἡμῶν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις
ὅτι τῶν τάφων ὡς εἴπω μὴ εἶη κατελελειμ-
μένον ὑπὲρ γῆς φίλον, ἢ συγγενῆς, ἀσι-
τον ἔτον νεκρὸς, καὶ λιμῶται ἐν αὐτοῖς
πολιτεῖν.

9. Sed mediae cujusdam vitae homines,
magnus sane numerus, per pratum oberrant
sine corporibus, umbrae facti, quique sub
ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriun-
tur ergo libaminibus nostris, & inferiis
quas tumultis illorum mittimus. Itaque si
cui non sit relictus supra terram amicus aut
cognatus, ille esurit mortuus, & fame cru-
ciatus inter illos vitam agit.

Ταῦτα ἔτις ἰσχυρῶς περὶ τῶν
πολλῶν, ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰ-
κείων, πρῶτα μὲν φέροντες ὄβολον, ἐς τὸ
στῆμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθη-
τῇ ναυιλίας γενησόμενον· ἢ πρότερον ἐξετά-
σαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζῃ, καὶ εἰ
ἀγαθαρεῖ ᾧ τῶν κάτω, καὶ εἰ δύνανται
παρ' ἐκείνους Ἀθηναῖος, ἢ Μακεδονικός, ἢ
Διγναῖος ὄβολός· ἐδ' ὅτι πολλὸν κάλλιον
ἢ μὴ ἔχειν τὰ πορθητὰ καταβαλεῖν. ἔτι
αὖ, ἢ ᾧδεξαμένους τῷ πορθητῷ,
ἀναπόμπικοι πάλιν ἐς τὴν βίον ἀφικνῶντο.

10. Haec firmiter adeo occuparunt vul-
gus, ut si quis moriatur familiarium, pri-
mo quidem obolum in os illi imponant,
mercedem futuram portitori trajectus, non
explorato prius, quod numi genus lege ibi
receptum sit? an apud inferos commet?
valeatne apud illos Atticus, an Macedoni-
cus, an Aegineticus obolus; neque illud co-
gitant, multo esse melius, si qui pro ve-
ctura solvere non possint, sic enim porti-
tore non admittente rejecti in vitam rursus
redeant.

Μετὰ ταῦτα δὲ, λήσαντες αὐτοὺς, ὡς
ἔχ' ἰκανῆς τὴν κάτω λίμνης λυτρὸν εἶναι τοῖς

11. Postea vero cum abluerunt illos,
(quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste
la-

^a Αὐτῷ] Receptum ex G. L. & marg. A1. Αὐτὸς Edd. omnes.

3. Φέρωντες ὄβολον] Nec habet quem porrigat ore, quadrantem. Juvenal. G.

89. Αὐτῷ] Præter G. etiam L.

M. du S.

91. Τῷ μέσῳ βίῳ] *Mediocris*. F. G. Id est, quum
Benedictus dedisset *mediae vitae*, Gajetus correxit *me-
diocris*; quod ipsum tamen in *Paris*. Ed. jam erat. E-
go vero *Benedictus* adstipalor, mens enim Luciani est,
homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae
rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem
& cruciatum medio frui. Nam primo de bonorum
ac iustorum beatitudine: dein de malorum poenis di-
xit: jam de iis qui quasi *neutris* accenseri possint, lo-
quitur.

J. F. R.

95. Ισχύς] Ea de re jam supra ad *Επισημ.* c. 22. &
mox hic c. 19. Vide de *Philosophum* p. 32. M. du S.
Ibid. Καθαγιζόμενοι] Conf. *Επιστ.* c. 22. No. 69.
M. du S. Adde mox c. 19. Et Cl. *Wessl.* ad *Dial. Sic.*
IV. p. 269. No. 12.

J. F. R.

3. Ὀβόλον] Alludunt ad hunc morem cum Ne-
stor alibi, tum alii multi. *Juv.* III.

nec habet quem porrigas ore tridentem.

Hic nummus *δανάκος* dicebatur.

M. du S.

6. Νομίζονται] I. e. sit in usu, consuetudine. F. G.

Ibid. Εἰ ἀγαθαρεῖ] Vertendum esse: *utrum admitta-
tur*, monuit *Viger*. de *Idiot.* p. 170. Et F. Gaj. *S'il
passe, s'il court.*

J. F. R.

7. ἀγαθαρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc
verbum, quam cognato *αγαθαρεῖ* copiose vindicat
Salmast. ad *Soli.* p. 769, b. B. quaeque convenit cum
eo quem vulgo *cursum* vocamus; Germani etiam suum
perhant / ire, ita adhibent.

J. M. G.

10. Πορθητῷ] *Πορθητῷ*. F. G. Ego nihil muto. Nam
sic solet apud Nostrum *πορθητῷ* pro paulo scribi. Vid.
Dial. Mort. IV. §. 1. f. *καταλογιζόμενοι τὰ πορθητῷ*. Et
Dial. XXII. pr. *Ἀπὸ τοῦ* — *τὰ πορθητῷ* etiam de
Hemst. licet ibi O. & Fl. *πορθητῷ*. Item *Caesari.* §. 18.
τὰ πορθητῷ καταβαλεῖν, & alibi. Conf. omnino quae
Cl.

lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus, & floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae eruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis inspergitur capiti, & miserescenti vivi mortuo. Nam illi quidem humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste decorus & pulcher, & ultra quam fas est coronatus, sublimis jacet & elatus, ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater, & per Jovem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus juvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicit enim pater lugubri voce

ἰκεῖ, καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσας τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιάζομενοι, καὶ τεφανώσας τοῖς ὠραίοις ἀνθεσι, προτίθενται, λαμπρὰς ἀμφιέσας, ἵνα μὴ ῥιγῶεν δηλονότι ὡς τὸ ὄδον, μηδὲ γυμνοὶ βλέ-
20 ποιῶ τοῦ Κερβερα.

Οἰμωγαὶ δὲ ὅτι τέτοις, καὶ κακὸς γυναικῶν, καὶ ὡς πάντων δάκρυα, καὶ σέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαρτασμένη κάμη, καὶ φωνισόμενα παρειαί. καὶ πρὸς ἐοδὴς 25 χαλαρῆν, καὶ κόνις ὅτι τῇ κεφαλῇ πάσῃ, καὶ οἱ ζῶντες οἰκίστῃ τῇ νεκρῷ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλὸν πολλὰς, καὶ τὰς κεφαλὰς δρᾶν πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐχόμενος καλός, καὶ καλὸν ὡς βολὴν ἐτεφανώμενος, ὑψηλὸς πρό- 30 κει, καὶ μετέωρος, ὡς εἰς πομπὴν κοσμημένος.

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ νῦν Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ αἰσχυ- 35 ρεῖς αὐτῶν (παρακίεσθαι γὰρ τις θέλει, καὶ καλός, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῶν τὸ δράμα ᾖ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναται, εἰ λάβοι φωνήν. φησὶ γὰρ ὁ πατήρ, γοεῖ

δ Βιάζομενοι] Sic Fl. J. Fr. P. &c. e Καλὸν δύναι] Sic Fl. J. Ald. S. Καλὸν δύναι B. P. Fr. H. d Φέ-
σα] Φησὶ Fl.

Cl. Hemsterb. de differentia inter παρμίων & παρμίων dedit in Ed. Lucian. minore, p. 18. quae cum vel omiserit in Ed. majore vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo: Παρμίων, ait, apud Nostrum numquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum Hesychii, Enstachii, Suidae, & Etymologici circa haec vocabula tradit.

13. Λούσαντες αὐτοὺς] Lavabant Ethnici olim sepulchrae danda corpora. Eurip. in Hecuba. ὡς παῖδα λούσαν τοῖς πλουσίοις λούσαν.

16. Βιάζομενοι] Mallem βιάζομεν, ut ad δυσωδίαν referatur.

Βιάζομενοι] Justinianae margini adscripserat Solan. noter. Forſan βιάζομεν. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim.

25. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσῃ] Diad. Sic. l. c. 91. pr. ὅταν γὰρ τις ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτοὺς (τοῖς Λιγυρταῖς)

οἱ μὲν συγγενεῖς εἰ φίλοι πάντες καὶ παρμίων ὡς τὰς κεφαλὰς, αἰσχυρῶνται τὴν πόλιν θρῆναι. Ubi Cl. P. Wesseling. etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diad. Libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert.

27. Καλὸν δύναι] Hoc praetuli, quia est in Edd. posterioribus, & quia sic quoque c. f. Gymnas. Alioquin utrumque probum esse, satis notum arbitror. Eriſt. Sent. 24. ἐπὶ πλατείας κλίμας καλὸν δύναιτο νεκρῶν. Aelian. XIV. 15. γράψαι ἔκαστον καλὸν δύναιτο, ubi Cl. Periz. id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed καλὸν δύναιτο λέγει Herodian. I. 12. 18. Et καλὸν δύναιτο Aristoph. Vesp. 490. atque alibi.

39. Εἰ λάβοι φωνήν] Suspensa oratio usque in pag. sequentem, ubi ait: εἴποι δ' ἐν πρὸς αὐτὸν ὁ πατήρ.

Ibid. Φησὶ] Φησὶ Interpres legisse videtur. F. G. - Φησὶ] Non recepi Florentinae lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum φησὶ etiam consentien-

γοερὸν τι φθιγγόμενον, καὶ ὡς τετέλεσται, οὐδὲν ἔστιν ὀνομάτων, τέκνον ἥδιστον, οἷχῃ μοι, καὶ τέτνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀντηπάδης, μόνον ἐμὲ ἔτι τ' ἀθλίον καλῶν, καὶ γαμήσας, καὶ παιδοποιησάμενον, καὶ τραυευσάμενον, καὶ γεωργήσας, ὅσα εἰς γῆρας ἐλθὼν, καὶ κωμάσῃ πάλιν, ἐδ' ἐραδίῃσιν, τέκνον, ἐδ' ἐν συμποσίῳ μὲν τ' ἡλικιωτῶν μεθυδίῃσιν.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φησὶ, οἷόμενος τ' υἱὸν δεῖν μ' ἔτι τέτων, καὶ ὅτι θυμῷ καὶ μὲν τ' τελευτῶν, καὶ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καί τοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἔπι κατέσφαξαν, καὶ ἐδῆντα, καὶ τ' ἄλλοι κόσμοι συγκατέφλεξαν, καὶ συγκατέφυγον, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσειν αὐτῶν κάτω;

Ὁ δ' ἐν πρῶτῃ τῇ σενεχῇ ἔτι πάντα ταῦτα ὅποσα εἶρηκε, καὶ ἔτι τέτων πλείονα, ἔτε τῷ παιδὶ εἶνεκα τραγωδῶν δὲν εἰσὶν οἵδε γὰρ ὅσα ἀκασόμενοι, ἐδ' ἀνμείζον ἐμῶσιν τῷ Στέντορι ἔτε μὴν αὐτῶν. φρονεῖν γὰρ ἔτω, καὶ γινώσκων ἱκανὸν ἦν καὶ ἀνευ τ' βοῆς. ἐδὲ γὰρ δὴ πρὸς αὐτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν ἐν ὅττι αὐτὸν τῷ παρόντων ἔνεκα ταῦτα ληρεῖν, ἔδ' ὅ, τι

14. Haec autem atque his similia dicit, putans, filium suum adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices; alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, vestemque & alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi & fruituris apud inferos?

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque dixit, & his etiam plura, neque filio causa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet; neque sua ipsius, cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se ipse clamet, sopus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid filio

a [ἔτι] Nihil variat Fl. b [ἔπι κατέσφαξαν] H συγκατέφυγον male inserit Fl. c [οὐδὲν] Et sic Fl. d [ἔπι κατέσφαξαν] Scripsi ex Fl. Ald. f. B. S. [ἔπι κατέσφαξαν] Fr. H. P. e [γινώσκων] Ita Fl. B. I. Fr. Ald. V. 2. P. H. Γινώσκων f. S. A. Γινώσκων f.

te illic eadem Florentina.

41. Οἷχῃ μοι] Verbum istud in recenti lectu usurpatum illustrat, neque hoc praetermissio exemplo, Bergler. ad Alciph. p. 172.

60. Εἶνεκα] Quum nihil varietatis notatum esset; in P. tamen usitatior orthographiam εἶνεκα invenirem, in f. εἶνεκα, reliquas pervolvī, ac principes Edd. in hoc conspirare vidi; cumque & alias ita scriptum apud nostrum invenerim, id servare non dubitavi.

62. Ἐμῶσιν] Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in Amor. c. 13. ubi Solan. ἀμῶσιν rescribi volebat. Adde jam Thucyd. IV. c. 112. ἐμῶσιν δὲ ἀμῶσιν. & Dion. Hal. XI. p. m. 718. f.

63. Αὐτῶν] Sic Libri omnes. Ego emendandum

censo, legendumque αὐτῶν.

66. Οὐδ' ὅ, τι πικρὸν] Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. Neque scientem, quid filio suo evenisset. f. f. 74. Ματαιόλογον] Aliter legisse videtur Suidas, nempe ματαιόλογον. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαιόλογον legendum fuit.

Ματαιόλογον] Verba Suidae ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εἰρηται παρὰ τῶν Λυκίων ματαιόλογον. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιόλογον adtulit Steph. nec ego alibi observavi; quare nescio num Suidae sit adferendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto.

76. Παῦσαι τιλλόμενον τῇ κόρῳ] Th. Mag. v. τίλλω haec eodem modo habet.

M. du S. 80. H

filio acciderit sciat ; neque quorsum abierit ; quin , qui neque vitam illius , qualis fuerit , explorarit ; alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam graviter ferret.

16. Dicat ergo illi filius , exorato Aeaco & Dite , ut paullum prospicere de illo inferorum ostio sibi liceat , & a vanis querelis patrem revocare , *Quid clamas homo infelix ? quid molestias mihi faceffis ? Desine comas vellere , & faciei cutem crumentare. Quid maledicis mihi , & miserum me vocas , & facto malo usum , qui multum te melior factus sum ac beator ? Aut quid mali pati tibi videor ? illudne quod non talis , qualis tu es , senex factus sum , calvo capite , facie rugosa , incurvus , imbecillis genibus , atque in universum a tempore ipso veterosus , post mentes multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus ? Stolidè , quid boni tibi videtur in vita , cuius non amplius futurus sum particeps ? Potationes dices nimirum & coenas , & vestes , & res Venereas ; ac metuis , ne hisce carens miser sim ? Non cogitas autem , non sitire multo esse , quam bibere ,*

πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδῶτα , ἔθ' ὅποι κεχάρηκε , μᾶλλον δὲ ἔτε τ' βίον ἢ αὐτῷ ἐξετάσασθαι ὁποῖός ἐστιν ἢ ἢ δ' ἀντ' ἐξ αὐτῷ 70 μετατάσσειν ὡς τι τ' δεινῶν ἐδυοχέριεν.

Εἴποι δ' ἂν ἐν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς , παραιτησάμενος τ' Αἰακὸν καὶ τ' Αἰδωνέα πρὸς ὀλίγον τῷ τομίῳ ὑφ' αὐτοῦ , καὶ τ' πατέρα παῦσαι ἢ μετατάσσειν , ὡς καχόδαμον 75 ἄνθρωπε , τί κέκραγας ; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα ; παῦσαι τιλλόμενος ἢ κόμην , καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσειν τί μοι λοιδορῇ , καὶ ἄβλιον σποχάλεῖς καὶ δυσμορον , πολὺ σε βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγεννημένον ; ἢ ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ ; ἢ ἢ διότι μὴ τοις τοσοῦτοι γέρον ἐγεγόνει οἷός ἐστι σὺ , Φαλακρὸς μὲν ἢ κεφαλῇ , ἢ δὲ ὄψιν ἐρρυτιδωμένός , κυφὸς , καὶ τὰ γόνατα ἰσθῆς , καὶ ὅλως ὑπὸ τῷ χρόνῳ σαθρὸς , πολλὰς τριακάδας , καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας , καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα , ὡς παλίων ὅτι τοσούτων μαρτύρων ; ὦ μάταιε , τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ 80 ὡς τ' βίον , ἢ μηκέτι μετέξομεν ; ἢ ἢ ὅτις πότες ἐρεῖς δηλονότι , καὶ τὰ δειπνα , καὶ ἐοδῆτα , καὶ Ἀφροδίσια ; καὶ δέδιας μὴ τῶν ἐνδεῶν γενόμενος , σπόλαμαι ; ὅτι ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν , πολὺ κάλλιον τῷ

f Auctō] Auctōr vel auctōr L. Vulgatum tenet Fl. g Ματαιιάζοντα] Consentiant Fl. f. Fr. P. &c. Ματαιιάζοντα Suid. h H] f. & V2. h. Ceterae h. i H dōti] H dōti Fl. Fr. P. H. &c. Nā d' ὅτι f. h dōti V2. H τί σοι marg. A1. k Παρὰ] Recepti ex Fl. nam πρὶ Edd. cett. l H] Ita interrogantis more dedi ex marg. A1. pro vulgato h.

80. H π] Sequor Venetas ἢ τί numquid , pro ἢ aut , scribens.

81. H dōti] Fl. Ed. cum plerisque aliis ἢ d. Ven. 2. & hic & supra ἢ , quod magis probo. Sed hic f. quae prius ἢ etiam habebat , ἢ δ' ὅτι habet , quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd.

85. Τριακάδας] Sic Fl. c. 9. ἢ κατὰ τριακάδας , ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλως ἀβρῶν.

89. Παρὰ] Sic recte Fl. Ed. Reliquae παρὰ. Qua de re jam supra dictum est.

Παρὰ τ' βίον] Has praepositiones saepissime omnium ab Scribis confundi quis nescit ? Conf. Asin. c. 22. Et quae Cl. Hemst. habet ad Halc. c. 2. Quare minus forsitan recte πρὶ τ' βίον reliquimus in Piscat. c. 25.

TOM. II.

quum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde Ca- iapl. c. 9. ubi παρὰ τ' βίον ex plerisque dedimus , dum nonnullae κατὰ ibi haberent , quod tamen aequè bonum ; nam & sic κατὰ τ' βίον sine varietate ibid. c. ult.

90. Τῶς πότες] Nihil variari in hac scriptura notabat Solan. Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad Gall. c. 12. No. 43. Et Icar. 7. f.

93. Διψῆν — πινῆν] Διψῆν & πινῆν Attica forma postulare videretur ; verum διψῆν , πινῆν etiam his potius usitatum , bene monent Grammatici. Vid. Aristoph. Nub. 440. Παρέχω τέπτιον , πινῆν , διψῆν. Phryg. p. m. 18. Πινῆν , διψῆν , λέγει , ἀλλὰ μὴ διψῆν τῷ ᾧ. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto ; sed quia plerique

τῷ πῶν, καὶ τὸ μὴ πῶν, τῷ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ριγεῖν, τῷ ἀμπεχόμεν ὑποπαύειν.

Φέρε τοίνυν ἐπεὶ δὴ εἰκάς ἀγνοεῖν, ἀδιδάξομαι σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, τέκνον ἀθλιον, ἐκέτι διψήσεις, ἐκέτι πεινήσεις, ἐδὲ ριγᾶσεις. οἴχη μοι, κακὸ δαίμων, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, εἰ πυρετὸν ἔτι δεδιώς, εἰ πολέμιον, εἰ τύραννον. οὐκ ἔρως σε ἀνιάσθ, ἐδὲ συνουσία. Πατρίψι, ἐδὲ σπαθήσεις ὅπῃ τῷ θῆς ἢ τρις ἢ ἡμέρας, ὃ δὲ συμφορᾶς. ἐδὲ καλαφροπήδησι, γέρον γενόμενος, ἐδὲ ἄχληρος ἔσθ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἄν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶμαι πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἔρευν; ἀλλὰ ὅρα μὴ τὸδε σε ἀνιά, καὶ ἄλγος ἢ πᾶς ἡμῶν ζῶπον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δέδιας μὴ σοι ἀποπνιγῶ καλακλειάσει. ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι, ὅτι τῷ ὀφθαλμῷ ἄλγος ἀπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων. μετ' ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, ἔτε σκότος, ἔτε φῶς ὅρα εἰ διωσόμεθα. καὶ ταῦτα μὴ ὥς μέτρια.

metius; & non esurire, quam edere; & non frigere, quam copiam habere vestimenti?

17. Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis; non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non cuius te atteret, neque insuper infercies te tibi aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris ipso conspectu juvenibus.

18. Haec si dicas, pater; nonne putas te multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & tenebras caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocet in sepulcro conclusus? Oportet autem ad cogitare illud, praesefactis oculis, aut scietiam, per forum, comobustis paulo post, si quidem cremare me decrevistis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolerabilia.

19. Quid

a Διδέξομαι.] Servavi scripturam Eddi: S. P. licet διδέξομαι sit in J. Fl. Ald. Bt. H. Fr. b Πατρίψι.] Sic Edd. Διατρέψι G. Διατρέψι L. Utrumque tam Ἀλγος quam Ἀλγος adscriptum marg. At. c Καλαφροπήδησι.] Bene ita P. H. S. Bt. & 2. Καλαφροπήδησι J. Fl. Ald. Fr. d Ὅρα.] Ἄρα esse in quodam addit Solan. & e in Pell. non vero satis distincte. e Ἐν τῷ μνήματι.] Ἐν ἐπιμνήματι Fr. Vulgatum est in cett. f Διαπνιγῶ.] Restitui ex L. Διαπνιγῶ Edd. hac priores.

que sic malunt, servavi, & hic & Parasit. c. 38. J. F. R.

3. Ὅδῃ συνουσία. Πατρίψι.] Non pervertet concubitus, sed rectius antiquus liber ἐδὲ συνουσία Ἀλγος. non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labefactabit. Πατρίψι est avertere, abducere. Ἀλγος distorquere, corrumpere. J. G. G.

4. Πατρίψι.] An Πατρίψι; Marc. Antonius de vita sua: εἰ συνουσία ἐστὶ συνουσία Πατρίψι. Πατρίψι σε, i. e. atteret te, consumet, conficiet. F. G.

Πατρίψι, ἐδὲ σπαθήσεις.] Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque huius causa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi Πατρίψι, pervertet; hic velit, recte intelligebam; neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse Πατρίψι, quod

verbum convenire huic loco, non est opus ut ostendatur. Alterum autem σπαθῆς intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἄρτης, διππυ, ac δόππυ satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101. seq. Porro ipsa propria verbi σπαθῆς notio non tam ad dissipationem & dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum; cum significet proprie spathae textoriae ope subtemen intra statim tramas insertum densare & coire cogere. Pato igitur σπαθῆς vel σπαθῆς dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt; tum, ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonium. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit Exsch. Spanhem. ad Aristoph. Neph. 55. Cogitabam etiam εἰ διαπνιγῶς, acritudine non

19. Quid vero me statim ille vester iuvauit, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis defillasurum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vefci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari subiit: ac impediit limen ac laeas, quibus mihi devinxistis maxillas.

20. Haec orantem atris penis mors abdidit aliis.

τί δέ με ὁ κακὺς ὁ ὄνιστος, καὶ ἡ ἄλγος αὐτῇ τερνύσκει, καὶ ἡ γυναικῶν πρὸς τὴν θρήνον ἀμείρεια; τί δὲ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστὲφανωμένη; ἢ τί ὑμῖν δύναται τὸ ἀκραίον ὀπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστᾶν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἄδου δι᾽ ἡμᾶς; τὰ μὲν γὰρ ὅτι τῆς καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρατε, οἶμαι, ὡς τὸ μὴ νοσημῶταλον τὸ παρ᾽ ἐκκενῶν ὁ κακὸς ὁ θαλάσσιον, ἀνὰ εἰς τὸ ἔρανον οἴχεσθαι, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνήσας τὸς κάτω· τὸ δὲ καταλείπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τὸ σποδὸν ἡμᾶς σιτίῳσι πεπιστῶκατε. ἔχ' ἔτιος ἀσπορῶν, ἐδὲ ἀκαρπῶν ἢ τῶ Πλῦτωνος ὄρεσιν, ἐδὲ ἐπιλείπειν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μέλας τελλόμεθα. ὥστε μοι, γῆν τὴν Τισιφῶνην, πάλαι δὴ ἐφ', ὡς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, ταμμένεθες ἐπ' αὐτῇ ἀνακαγχάσαι διεκώλυσε δὲ ἡ ὁδὸν, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μὲν τὰς σιαγῶνας ἀπεσφίγγατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλει θανάτοιο κάλυψε.

πρὸς

g. Ἐστὲφανωμένη] Sic Fl. H. P. B1. Στεφανωμένη. f. b. Ἐμῶν] Sic bene Fl. Fr. P. &c. Ἡρώων f.

20. Αὐλὸς] Αὐλῆτις ἢ συντάλας ἐπὶ τῷ πύθῳ τῷ ἀπαχομένῳ, * ὡς δὲ λέγει τὸ δῶν Εὐαγγελία. γ.

* Ὡς δὲ λέγει] Posteriora haec verba desunt in C.

efficietis. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τοῦ πρὸς verti eodem sensu atque ἐπὶ τοῖς ἴσχυρ: non quo vehementer probem; sed quod nihil novi rectius.

f. M. G.

Παρατρέψαι] Διατρέψαι facilius concoquo quam παρατρέψαι. Placet tamen magis conjectura Gajetti & Gesneri unius literulae mutatione sensum facilem praebens.

f. F. R.

Ibid. Σκαθῆναι ἐπὶ] I. e. insuper, pro fusc, bis autem in die opalabaris, vel rem prodiges in sumptus superfluos.

F. G.

10. Καὶ ἀλγῶν] Ὅτι ἀλγῶν. Th. M. In καὶ consentiunt Edd. ὅτι quidquam varietatis notatum Invenio ex Codd.

f. F. R.

13. Κατακλιθεὶς ἐπὶ τῷ μνημείῳ] Ἐπὶ ἐπιμνημόνῳ. Id superpositio monumento.

Th. M.

Κατακλιθεὶς ἐπὶ &c.] En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Adripuit

Marcell. quod literarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum conjunctione locum sanare visus est: sed illud πρὸς pro ἐπὶ, quod Libri suppeditant, & quod forsitan conjicere non ausus esset, verius esse, quilibet videt.

f. F. R.

17. Διπορεύμεθα] Ita L. recte. In Impr. διπορεύμεθα. M. du S.

22. Ἐστὲφανωμένη] Accentus Justinianae satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioquin ἐστὲφανωμένη proparoxytonus dedisset: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακὸς φανῶν pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus.

f. F. R.

26. Καθαγισμῶν] Vid. supra dicta ad c. 9.

f. F. R.

27. Νοσημῶταλον] Conf. supra Mith. c. 39. M. du S.

35. Μήλας τελλόμεθα] Vertitur deperitimus. Redde: perierimus.

E. G.

40. Ὡς ἄρα &c.] Hom. II. II. 502. & 855. M. du S.

Bbbbbb 2

45. Καὶ

πρὸς Διὸς ^a δὲ, ἀν' λέγει ταῦτα ὁ νεκρὸς ὁπιτραφεῖς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶν ^ν, ὅσα δ' οἴωμεθα δικαιότατα ἀν' αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μέλας ^b μελαεταλάμενοί τινα θρήνων σοφιστῆν, πολλὰς ^c συνευληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τῷ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ ^d ἀνοίας κατὰ χροῶν, ὅποι δ' ἐκεῖν ^e ἐξάρχη, πρὸς τὸ μέλ ^f ἐπαιάζοντες.

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασιν νόμῳ ^g ἡ ἀβελήριος τὸ δ' ἄνδρ' ἔστω, διελόμενοι καὶ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλληνας ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδοὺς ^h ὕαλῳ ⁱ περικύβητος, ὁ δὲ Σκύθης κατε- ^j στίει, ταρχύνει δὲ ὁ Αἰγύπτῳ. ἔτι ^k μῦθοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας ^l νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότιον ἐποίησάν, πολλὰς δὲ καὶ δευδμήων χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυ-

At per ego vos Iovem obsecro, si dicat talia conversus mortuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & arcessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adjutore & praecentore quasi suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas querelas Oilius cantui subjiunt.

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, divisi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinat, Scythia vero edit, succis velut muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi narro, ficcum cadaver convivam suam & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae in-

^a Διὶ Omittit Fl. ^b Συνευληχότα] Nihil variant Edd. ^c ὕαλῳ] ὕαλῳ Fl. Σιάλῳ Edd. Cogn. In ὕαλῳ consentiunt nostri Codd. & Edd. ^d Περικύβητος] Emenda περικύβητος, vel περικύβητος, quod Gnj. etiam monuit.

45. Καὶ μελαεταλάμενοί τινα θρήνων σοφιστῆν, πολλὰς συνευληχότα παλαιὰς συμφορὰς] Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conducere, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in Verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνευληχότα συμφορὰς? Pejus id in edit. Amst. ubi συνευληχότα. Συνευληχότα est ab συλλογίζω, sive συλλογίζω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνευλοχότα, quod Attice dicitur pro συνευληχότα, ab συλλογίζω, colligo, corrado. Demosthenes in Midian, Πάλλα μὲν ταῦτα, αἱ ἄνδρες Αθηναῖοι, καὶ περὶ αὐτὸς ἄλλους ἡδυνάμην ἔχον λέγειν, ὅτι περὶ αὐτὸν ἐν ἀρχῇ τῷ λόγῳ, καὶ συνευλοχά ὕμνος αὐτοῦ, καὶ πομπῆς τεσσάρων, &c. Exponne itaque Luciani verba, Accessentes lucius aliquem artificem, qui multos veteres casus quos corraserit, narret, & in quovis funere idem idem repetat. J. F.

46. Θρήνων σοφιστῆν] Hic est quem Homerus θρήνων ἄρχον vocat, Il. Ω. 721. Alii aliter. M. du S.

47. Συνευληχότα] Immo συνευλοχότα a συλλογίζω. F. G. Συνευληχότα] Συνευληχότα voluit Solanus. Sed quum alli aequae conjici posse dixerint συνευλοχότα, Edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovīs more commendandam, si quid opus fuerit; sensu tamen conjectura magis placet. J. F. R.

49. Κατεστίει] Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit Jansenius in Lect. Luc. p. 333. Vid. & nos ad Asin. c. 52. J. F. R.

53. Ἕλληνας ἔκαυσεν] Homer. in funere Patrocli docet Graecos cadavera combussisse. G. C.

Ἕλληνας ἔκαυσεν] Crematio Maenobis tempore in usu esse desierat VII. 7. Vid. Meurf. AG. XI. 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Jambli. No. 154. & Diog. Laert. 2. D. Non Graeci tamen id soli factitabant. Brachmanis etiam nos ille, seu Gymnosophistis solemniter erat. Vid. Pl. c. 25. M. du S.

54. Πέρσης ἔθαψεν] Persas cera circumclitos mortuos condire solitos scribit Cic. quod & Asiniis attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera oblinentes. G. C.

Ibid. ὁ δὲ Ἰνδὸς ὕαλῳ περικύβητος] Lege ὕαλῳ περικύβητος, seu potius περικύβητος id est, vitro incrustat. Indi mortuos incrustasse testantur Herodotus & Diodorus Siculus. Pessime interpres: adipem snillo oblinis. AE. M.

Ibid. Ἰνδοὺς ὕαλῳ περικύβητος] Ὑαλῳ magis Atticis esse quam ὕαλῳ, adfentior Phrynich. p. 136. etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod Phrynichus facit; nam ὕαλῳ Diod. Sic. fere ubique, vid. L. 2. c. 15. ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur Th. Mag. ὕαλῳ dixere Attici, ὕαλῳ communiter Graeci. Περικύβητος autem vel περικύβητος pro περικύβητος malim ex eodem Diod. ubi jam non de orthographia, sed de re ipsa agitur; nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo περικύβητος utitur, ut L. c. de Aethiopiis ait; ταρχύνουσι καὶ τὰ σάρματα, καὶ περικύβητος αὐτοὺς πολλὰν ὕλην. ac deinde ibid. αὐτοὶ φησι τὸ μὲν σῶμα ταρχύνουσι; τὴν μὲν ὕλην περικύβητος γυμναῖς τὰς σάρμασι. Iterum deinde: περὶ τὴν ὕλην καὶ τὴν ὕλην: nec non III. c. 9. &c. non

indigentī Aegypcio solvit inopiam pignoriδοπτίω, ἔλυσε ἢ Σπορίαν, ἐπέχυρον ἢ ὁ ἀδελ-
oppositus in tempore frater paterve.

22. Aggesti quidem tumuli, & pyra-
mides, & cippi, & inscriptiones parvo
tempore durantes, quei non superflua, &
lufibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina
quidam instituerunt, & funebres ad monu-
menta orationes habuerunt, quasi caussam
defuncti agerent, aut testimonium illi per-
hiberent apud illos inferorum iudices.

24. Post haec omnia sunt parentales epu-
lae: Adfunt cognati, & parentes consolantur
defuncti, & gustare illos cogunt, ut
qui non inviti, per Jovem, cogendos se
praebeant, sed jam trium dierum fame macerati
ferre inedia diutius non possint. Et, quo usque tandem, ajunt, lugemus?

Φὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν χειρῶ.
Χάματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στή-
λαι, καὶ ὀπίγραμμα, πρὸς ὀλίγον
ἀφαικνύντα, πῶς ἐπειτὰ, καὶ παιδιαῖς
65 προσεοικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔτι διεθεσας, καὶ λό-
γους ὀπιταφίαις εἶπον ὅτι τῶν μημάτων,
ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυρῶντες ὡς
ταῖς κάτω δικασταῖς τῶ νεκρῶ.

Ἐπὶ πᾶσι ταῖς τὸ πένθει, καὶ
πένθει οἱ προσήκοντες, καὶ τὰς γονείας
ὡς ἀμυθῆν τῇ τελευτῇ, καὶ πεί-
θου γένεσθαι ὡς οὐκ ἀνδρῶς, μά δὲ
ἐδ' αὐτὴς ἀναγκαζομένης, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ
75 λυμῇ τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἀπηνυκτότας, καὶ
μέχρι μὲν τινος, ὡς ἔτι, ὀδυρόμεθα;
ἔασον

Ἐπὶ πᾶσι ταῖς τὸ πένθει, καὶ
πένθει οἱ προσήκοντες, καὶ τὰς γονείας
ὡς ἀμυθῆν τῇ τελευτῇ, καὶ πεί-
θου γένεσθαι ὡς οὐκ ἀνδρῶς, μά δὲ
ἐδ' αὐτὴς ἀναγκαζομένης, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ
75 λυμῇ τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν ἀπηνυκτότας, καὶ
μέχρι μὲν τινος, ὡς ἔτι, ὀδυρόμεθα;
ἔασον

ο Χάματα] Χράματα Fl. male. f Πρὸς] Καὶ πρὸς Fl. male.

tamen idem quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc.
priorem Diodori, No. 45. monet Cl. Wesseling. conjiciens
sal quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad
id adhibitum. At si artificialis, quod Cl. Gesner. existi-
mat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Lu-
ciani περὶ νεκρῶν aequae satisfaciens ac περὶ νεκρῶν Merum
sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab hu-
miditate aëris vel locorum subterraneorum facile li-
quescit, & frustra sic cadavera forent ante exsiccata:
quare minerale quoddam firmius, ut lapis specularis,
vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum confi-
ciunt, requiri videtur. Et si vitrum quale nostrum,
illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus.
Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile.

ipsum etiam ὁ αὐτὸς. Et quid similis vitro, quam il-
la accepta a Scribis h. e. Indis pigmenta, quas Lucianus
vocat? & variae gummatum solutiones ac prae-
parationes ad condituram corporum idoneae? Fuit
itaque illa Indorum conditura similis Theodori Kerck-
ringii invento, qui integra cadavera succino circum-
fuso condidit, si vera sunt, quae narrat Morhof. Po-
lyh. 2, 2, 3, 37, 3.

56. Ταφῆς καὶ δέ.] Sext. Empir. III. Pyrrhon. Hy-
potyp. 24. p. 184. (monente Cl. P. Wesseling. ad Diod.
Sic. I. c. 92. f. Αἰγυπτίαι δὲ τὰ ἑνὶ τῷ ἔθνει ἐκείνῳ, ταφ-
εῖν αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ συν ἰσότητι ὑπὲρ γῆς ἔχουσιν. Ad-
de not. Cl. Hemsterh. ad Nostr. Necyrot. c. 15. No. 42.
J. F. R.

Ibid. Ἰνδῶν] Inungebant cadavera pollinctores & si-
bitarii quae in pyra mox cremarent. Virg. G. C.

55. Ἰνδῶν] Vid. Gatah. ad M. Aur. IV. 48. Aelianus
V. H. XIII. 3. narrat in sepulchro Beli repertam
πύλινον ὑαλίνην ἰσθμὴν ἢ πύργον ὃν νεκρὸς ἐν ἑλπίδι. Sic in
vitrea theca asservatum Alexandri Magni cadaver con-
spexit Augustus. Vid. Notam ad Nup. A. XIII. Con-
stant. Aegyptii mortuos, & eos domi servant: Persae
etiam cetera circummissos condunt, ut quanta maxime per-
maneat diuturnitas corpora. Cic. Tusc. I. 45. & Herod.
I. 140. Fl. Ἰνδῶν. M. du S.

57. Αἰγύπτῳ δὲ ἰσθμῷ] Aegyptiorum mortui tempore
Luciani adhuc condiebantur. F. G.

Αἰγύπτῳ δὲ ἰσθμῷ] Scripta igitur haec post reditum ex
Aegypto, (vid. A. m. d.) cum antea illic fuisse non
constet. M. du S.

59. Αἰσχροῦ χρημάτων] Herod. II. & Diod. I. §. 1.
M. du S.

Ibid. Ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ — ἐπὶ νεκρῶν — πύργον] Con-
firmat idem Diod. Sic. I. c. 93. scribens: ἰσχυροὶ δὲ
ἐστὶν αὐτοῖς (ταῖς Αἰγυπτίαις) καὶ τὸ δίδουσι τὰ σώματα
τῷ τελευτῶντι γυναικὶ εἰς ὑπόβλητον δαμέντι τῇ δὲ μὴ
λυσαμένης ἀνδρὶ τὴν μέγιστον ἀπαλύνει, καὶ μὴ τὴν τελευ-
τῶντι εἰσὶν ταφῆς. Ubi Cl. P. Wesseling. plura in hanc
rem ex Stob. Serm. 38. Herodot. 2, 136. aliisque, non
omisso hoc Luciani testimonio, adfert. J. F. R.

Ἰάλῳ περὶ νεκρῶν] Sublimem adipem interpretationis an-
tiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen
vitrum proprium hic intelligi posse, manifestum est
ex verbi περὶ νεκρῶν notione. Hesychius non tantum ἰα-
λὸν & ὑαλῖνον λαμπρῶς interpretatur ac ἀφαικνύς, sed

66. Αἰγύπτῳ.] Vid. Δαμ. c. 33. & alibi passim.
M. du S.
83. Καὶ

ἔασαι ἀπαύσαα⁸³ τῆς τῷ μακαρίτῃ δαί-
μονας· εἰ δὲ καὶ τὸ πένθει⁸⁴ κλάει δά-
γνυκας, αὐτῷ τε τέτῃ ἕνεκα χρὴ μὴ δό-
σιον εἶπαι, ἵνα καὶ ἀφ' αὐτοῦ πρὸς τῷ πέν-
θει τὸ μέγεθος⁸⁵. τότε δὲ τότε πρὸς ἀπάν-
των ῥαψωδῶν⁸⁶ δύο τῷ Ὀμήρῳ εἴχῃ·

Καὶ γὰρ τ' ἠΐκομεν⁸⁷ Νυβὴ ἐμνήσατο
σίτῃ.

Γαστήρι δ' ὕπνος ὅστις νέκυν πένθει⁸⁸ χαίρει⁸⁹·
Ἄ-85

Οἱ δὲ ἀπὸ⁹⁰ μὲν, αἰσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶ-
τα, καὶ δεισιότες, εἰ φαῖν⁹¹ μὲν ἔτελευ-
τῶν⁹² τῷ Φιλτάτῳ τοῖς ἀνθρώποις πάθει⁹³
ἐμνήσατο. ταῦτα, καὶ πολὺ τέτων γε-
λοιότερα εἶναι τις ἀνθρώπων ἐν τοῖς πέν-
θει⁹⁴ γιγνώσκει, ἀλλ' ὅτι τῆς πολλῆς τῷ
μείγῃ⁹⁵ τῷ κακῷ⁹⁶ τῷ θάνατον οἶα⁹⁷.

amico. Patere requiescere felicio pauci manet.
Si vero omnino plorare decrevisse, illius ipsius
rei causa oportet cibo non abstinere, ut ma-
gnitudini luctus sufficias. Tunc sane, tunc
in omnium ore sunt duo Homeri versus:

*Pulchricornae haud Nyctae rancore est oblita
ciborum*

Et: *Non jam ventre licet functos lugere
Pelagis.*

Illi vero attingunt, cum pudore quidem
ab initio, & veriti, si videantur post ca-
rissimorum mortem humanis tamen passioni-
bus obnoxii. Haec, & multo his magis
ridicula, inveniat aliquis si observet, quae
in luctu fiunt propterea, quod vulgus ma-
ximum malorum putat mortem.

^a Εἰς τὴν] Κλέων H. sine puncto subscripto.

⁸³. Καὶ γὰρ] Homer. Il. Ω. 602.

M. du S.

⁸⁵. Γαστήρι δ' ὕπνος] Iliad. T. 225.

M. du S.

FINIS TOMI SECUNDI.

APPENDIX AD TOM. II.

DECLAMATIO.

D. ERASMI ROTERODAMI,

LUCIANI TYRANNICIDÆ RESPONDENS.

ARGUMENTUM.

Ejusdem generis haec cum Tyrannicida, ejusdemque status est, sed adversaria. Ut enim illic contenditur praemium esse dandum tanquam tyrannicida, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum satisfecisse legi, aut tyrannicidam esse, qui non ipsum tyrannum, sed filium tyranni occidisset. Exordio benevolentiam capiat, à persona Judicis; deinde calumnia adversarii, qua in suspicionem adductus fueras, quasi ipse quoque tyrannidi faueret, quia illi praemium dandum negabat, respondet per absolutionem primum, deinde & per infirmationem ex locis conjecturalibus, elevata interim illius persona, atque ipso vicissim in suspicionem, ex modo actionis vocato. Post exordium propositio sequitur cum attentione, & admonitione Judicis, quorum in hac causa maxime spectare debeat, atque inde ad confutationem venit. In qua primum refelluntur ordine capita illa, qua alter in argumento ab imo ad summum tractaras, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut qua non quid quisque voluerit, sed quid effecerit, spectet, neque cogitationes, sed facta praemiis compenses. Conatum vero elevat variis ac multis similibus & exemplis, ostendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus satis esse, conari aliquid & coepisse, sed praestari oportere. Effectum conditiones sequi, non conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus spectari dixerat, id distinguit, ostendens diversam esse rationem praemiorum & poenarum. In maleficiis interdum & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam praemium dari, nisi ei, qui quod lex proponit, re ipsa effecerit. Postremo & patria gratis inservire ac officium praestare cives debere & illum satis mercedis pro conatu suo retulisse, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non simpliciter id effeceris, quod lex jubet, sed fortuna seu numine ita ferente, caedem filii, mortem patris consecutam esse. Non enim quia ipse gladio tyrannus postea seipsum conseceris, ob id ipse hoc factum esse. Deinde etiam incertum fuisse exitum, & quidnam pater, occiso filio facturus fuerit; & hic consilium quoque petitis subvertis, primo ut incertum & periculosum, neque certis rationibus firmatum, deinde etiam ut fictum, & post eventum rei, demum simulatum. Denique non idem esse occidere, id quod lex jubet, & mortis causam qualemcunque praebere: idque iterum multis similibus probat. Atque hoc loco disputationem supra coeptam renovat, de eo quatenus voluntas in legibus spectatur, & in quibus per se sufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hic praemium illi deberi, ut qui coeperis, non absolveris beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione posissimum amplificat, quia filium fuisse caput & causam tyrannidis, eoque sublato, etiam tyrannidem sublatam fuisse. Ac primo quod filium ostendit non fuisse tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis signis, & caeteris rationibus: qua alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maxime fuerit, legem jubere ipsum tyrannum non ut quisque tyranno similis, aut nocentior etiam est, occidere. Et hic multis verbis de auctoritate legum disputat, & quod non temere verba legum huc aut illuc deflectenda sint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo secutura esse. Postremo etiam ipse locum ab imo ad summum tractat, & ut alter voluisse, egisse, effecisse se dixerat, ita hic contra neque animum ad rem gerendam habuisse illum, neque recta via aggressum esse, neque denique id quod lex jubet, perfecisse ostendit. Et sub hac orationem concludit, brevi caput repetitione, & conformatione seu prosopoeia, legum, reipubl. & deorum quoque expostulantium cum petitore, ut inique & praeter meritum, praemium petens.

Si mihi causa haec, Judices, apud concionem popularem, quæ studiis potius, quam exacto rerum iudicio duci consuevit, esset agenda, ac non magis apud Judices ex honestissimis ordinibus delectos, nimirum gravissimos sapientissimosque, nonnihil profecto vereretur, ne omnium animis nova hac & insperata laetitia gestientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec satis attentos, nec dociles essem

TOM. II.

auditores habiturus. Porro faventes, benevolosque multo minus: quippe qui frontem modo, qualique personam hujus negotii intuentibus, non faciem ipsam propius contemplantibus videri fortasse possim, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in causa tam populari, velut importunius obstrepere atque obturbare. Enimvero quem omnis affectus inuolans est ad recte judicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans laetitia, non solum iudicium omne funditus tollere solet, verum etiam nostri sensus

Cccccc

sus non raro nobis eripere: praesertim (si quemadmodum haec nostra) post graves diuturnasque calamitates, ac veluti tempestatem saevissimam reperiē praeterque spem (quali portus quidam) fuerit obiecta. Quid autem tam acerbum liberæ multitudini, quam servitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quam libertas? Itaque non rebus modo ipsis, sed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quidlibet impelli: maxime primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut aestus quidam impotens, omnia sursum ac deorsum miscet, dum laetitiæ temulentia, dum gratulandi dulcis quaedam ebrietas peccus occupans, animum ad cogitandum instituere non sinit. Verum vestra Iudices singularis sapientia perspicacitasque non hoc tantum scrupulo me levat, verum & hanc mihi fiduciam suppeditat, uti sperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec invidentia, nec favore in Tyrannidem (sicut iste calumniabatur) sed solita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate suscepi, vobis non modo non invidiosum, sed favorabile, plausibileque videatur. Etenim postquam viderem manifesta quaedam Deorum benevolentia, post diuturnam ac miserrimam illam servitutem, toties Reip. votis expectatam libertatem aliquando contigisse, nihil prius curandum nobis esse iudicavi, quam ut gratos nos exhiberemus in eos, a quibus nobis tam egregia felicitas esset profecta, quo videlicet munus suum huic urbi proprium, perpetuumque facere vellent, & constabilem tuerique quod largiri non essent gravari, meminissimusque iisdem in manu esse, ut eriperent ingratis, quod optantibus dedissent. Sunt autem vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum ferro debeas. Et hac una ratione mortales divinæ beneficentiæ gratiam referre possumus: si beneficium acceptum agnoscamus: si celebremus, si ad illos auctores referamus. Neque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in civem esse volumus, in Deos ingrati impique reperiamur. Neque enim isthoc nomine nunc laboratur, ne hoc præmii pereat aërio, & lucris accrescat (quanquam id quoque longa iam tyrannide exhaustum est, quam ut inde temere dari præmia conveniat immerentibus.) Illud agitur, ne Diis immortales, qui huius male consulta nobis verterunt bene, hoc tantum munus a nobis tanquam ingratis repescant, si quod ipsis solis debetur honoris, laudis, gratiæ, id illis fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obsecro? Nempe qui quum privatus contra leges juvenem occiderit, atque hac temeritate sua restitutæ libertatis periculosam occasionem modo præbuerit, idque adeo imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulcherrimum tyrannidæ titulum Diis eripere, sibi arrogare: Reipub. diem dicere, ac leges ipsas in jus vocare: civitatem ingratitudinis ream agere, nisi sibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum quidem, Iudices, facinus speciosius tyrannicidio, nullum Diis dignius: verum hoc impudentior, qui sibi laudem tam eximiam usurpat immeritus. Nullum præmii honestius illustriusve, quam quod tyrannidæ debetur: Sed hoc impensius accuratiusque spectan-

dum, ne temere decernatur indigno. Permulta si quidem, permulta ad id requiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino præmio dignus quis esse videatur: quorum nihil in hunc competere, paulo post evincemus. Proinde eum non tolerandæ improbitatis mihi videatur; qui legibus tum homicidii, tum temeritatis poenas debeat, eum a legibus præmium omnium maximum petere: petere dixi, imo flagitare: & ita flagitare, ut etiam si unum ex huius arbitrio dependere, tamen multa insuper isti creditori sint debitorum. Quæ cuncta quum postulare jure potuisset: maluit tamen homo verecundus, unico persoluto, reliqua sibi deberi, ut haberet nimirum, quod obnoxie Reip., quoties libido sit, possit improperare. Tum illud utrum risu potius, an odio dignum existimem, quod in tribunalibus, quod apud ornatissimum severissimum iudicium confessum, Thrasionem quandam nobis e comoedia retulit? Sensistis, Iudices, ut & corona plerique risum tenere nequiant, dum personatus iste Hercules tragoediam illam suam nobis recitabat: de sese terque quaterque tyrannicida, de sapiente illo gladio commilitone suo, qui per se prudens senem interemit: digno videlicet, qui iater lydera collocetur, domino in deorum numerum relato; Diis boni, quibus phaleris, quibus fucis, quibus ampullis facinus illud nobis suum ornavit, iactavit, exaggeravit? quam militari iactantia, quam Stentorea voce, quam fastuoso vultu, quam arrogantibus superciliis, quam stupidis oculis, laum ipse vobis encomium detonabat? Quæso, Iudices, ut etiam nunc hominis vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? nã mihi præmium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac fortissimo gladio, qui vel sine me, meas vices, ubi libebit, acturus est. Quis tandem istam feret iactantiam, vel in eo, qui vere tyrannum occidisset? Haec quoque me causa, Iudices (neque enim insiciandum est) commovit, ut huius obliuiscerem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odiosam huius imputationem retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim universa civitas Diis libertatis auctoribus grataretur, ut hic sese ira tumens in medium ingesserit, quam indigne tulerit victimas Diis servatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, sese unicum esse restitutæ libertatis auctorem proclamabat, leges, aras, focos, omnia publica privataque, suæ dextræ, suo magnifico gladio debere. Agite, quid futurum denique, Iudices, auguramini, si id ad huius intolerabilem iactantiam, vestra auctoritas, vestra comprobatio, si præmium quasi pignus accesserit? Quid, nisi ut tyranno submoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventosæ linguæ, gloriæque quasi tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie nobis odiosam istam suam tragoediam ingerat, quotidie dextram istam Herculanam & gladium prodigiosum minitetur? Utrum est hoc, Iudices, tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videris ipsi, quam minaci fronte me jam obtruncat. Quid mihi succenses? Quid minitari oculis? Quid terras supercilio? An mihi non licebit libertate in contradicendo (tuo scilicet munere) uti, quum tu sic abutare? qui liberum

tibi putaris (id quod etiam in proscenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantum quia libuit, idque apud Iudices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel levissimo confirmare argumento. Siquidem quam reliqua gloriose, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuisse causam, quare tibi contradicendi partes susciperem, nisi quo tyranni necem, quæ me discruciaret scilicet, ulcisceretur. Quo quidem tuo exemplo si vicissim in te liberet uti, mox intelligeres, quam atrociam, quanto probabilius in te possint retorqueri. Nam tuum istud tam invidiosum (quemadmodum tu quidem existimabas) convicium, me longe minus etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim præterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque necessitudo, neque emolumentum, neque prorsus alia res ulla mihi cum tyranno intercessit, cur mea referret illum vivere? Sine quibus rebus nullam in quenquam criminis haerere suspicionem, tu quoque scires, nisi nunquam tribunalia vidiisses, ac nisi hodie devium te lucelli spes fecisset jureconsultum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam sic huic Reipub. spectatam esse, ut isto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi suspicionem ullam conciliaris. Vides quam multis adductus sim causis, ut tibi obstitere? Denique (si scire vis) bona civium pars id a me enixissime flagitavit, ut sui patrociniū adversum te capefferem, negantes sibi videri tyrannide liberos sese, nisi te a tyrannicidæ præmio deicerem. Non quod pudeat homini debere hanc felicitatem: tametsi id quoque durum, ei debere qui sic imputet. Sed debere arroganti, sane quam molestum est: at debere, cui non debeas, istuc vero non gravissimum modo, verum etiam stultissimum. Equidem ne leponi quidem vel verbo refrager, si modo is promeretur: sed obnoxium esse tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id vero bis miserum est, bis stultum est. Nullus enim insolentius exprobrat beneficium, quam qui quod non dedit, id vult dedisse videri. Sed finge mihi nullam esse causam cur tibi me opponerem, nisi quia sic animo lubitum sit meo, profecto nihil habes quod mihi jure succenseas. Etenim quum apud Iudices tam sanctos agatur: si vere præmium meruisti, non tibi honorem eripio, verum etiam vehementer illustro, quando non paulo magnificentius est tyrannicidæ præmium evicisse, quam tulisse. Sin minus, æquus veniam dabis, si boni civis fungor officio, si nullo meo emolumento Remp. debiti præmii ream defendo, si stultitiae crimen, si imprudentiæ infamiam a civitate depello, si non sine, ut nostro omnium periculo hæc urbs in Deos existat ingrata. Postremo si deorum immortalium causam ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc sat liqueat, quanta religione reliquam causam egeris, qui statim ingrediens tam impudenter sis calumniatus: Contradicat igitur, contra Remp. hæret tyrannus. Quanquam ego illud quoque liberæ civitatis esse iudico, hoc loco vel tyrannorum causas citra fraudem agere licere. Neque tamen a vobis postulo, Iudices, ut vel mihi

prosit in causâ hoc meum erga Remp. studium, vel huic obstit tam insolens arrogantia: imo non deprecor invidentiæ suspicionem, non refugio vel atrocissimam illam, quam iste mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno fuisse videar, nisi certioribus, quam ut a quoquam refelli possint, argumentis evinco, nisi demum & adversario persuadeo, modo ne tergiversetur, ut quam maxime civiliter quis agat, nullum ei deberi præmium. Sin exactius severiusque, poenam etiam ab ipso deberi. Quæ quidem dum quam potest brevissime facio, quælo, Iudices, ut me attentis animis atque auribus audiat, Meministis, Iudices, ut iste inter dicendum subinde nobis conatus sit ob oculos ponere, id unum spectare jussisset, quantis malis tyrannide simus levati. Hoc passim inculcabat, hæc re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, nisi quod gravem servitutem tolerassemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantum vos spectare voluit, quod ad hoc iudicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quaestionem venit, quam misera sit tyrannis, quam optanda libertas. Sed de illo cognoscitis, Iudices, quum libertas huic urbi sit restituta, quanta hinc laudis portio hujus virtuti debeatur, & an id quod eventu cum hujus facto conjunctum est, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem vestigia, quibus ipse in causam ingressus est, quod equidem refellendi genus simplicissimum esse puto, sequarque partes illas, quibus iste rem secuit, id nimirum agens, ut quemadmodum ingeniosi convivatores iisdem carnibus alio atque alio modo coquendis condiendisque efficiunt, ut multa opsoniorum genera videantur, itidem iste nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iste facinus suum sibi visus est mirifice attollere, & in quibus identidem restitabat. Quod si me deturbante, vel in uno quolibet consistere poterit: tum ipse sese victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot præmia? Primum quod volui, deinde quod conatus sum. Tum autem quod filium occidi plus quam tyrannum. Postremo, quod pater ob mortem hujus sibi necem conscivit. Principio quod voluit, Iudices, quis non levius esse videat, quam ut sit refellendum? nisi quod iste tanta voce intonabat, toties inculcabat, quod tyrannum voluisset occidere, atque id (ut nihil jam accideret) tamen præmio dignum asseverabat. Quid autem tam ridiculum, quam nudæ voluntatis præmium a lege flagitare? quæ adeo nihil ad se pertinere putat, quid velint aut in animo statuunt homines, ut neque poenam irrogent, si quid velis modo perperam, neque præmium ostendant, si quid officiose velis: verum id unumquemque voluisse interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquires, non magna facti pars est voluisse, quod quidem arduis in rebus vel solum sufficere solet? Recte sane. Sed apud Deos modo: quippe quibus solis perspicuum est, quid nolis aut velis, ab his præmium expectandum, si quid præclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obscuris illis sinuosi cordis specubus mortales agitent, adeo sua referre nihil putat: ut non

Cccccc 2

di-

dicam abdita aut suspiciosa, sed ne ea quidem admit-
tat, quæ populari sunt opinione famaue jactata. Pos-
tremo, ut non nisi comperta recipiat, non audiat nisi
quæ sunt certissimis argumentis deprehensa, probata,
evicta. Cedo, quod est facinus tam nefarium, cu-
jus simplex voluntas in crimen unquam est vocata?
Ista judicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus ser-
vantur. Hic mihi non quid volueris, sed quid fece-
ris, adferro. Quod si nulla lex ulli flagitio supplicium
minatur, quod in animo statueris, quæ tandem est
impudentia, pro merito quod præstare volueris dun-
taxat, perinde quasi præstiteris, a lege quasi præ-
mium postulare? Quæ quidem quum ad id unum sit
comparata, ut maleficia vel deterreat, vel coërceat,
multoque magis ad ejus partes pertineat, nocentibus
irrogare poenam, quam bene merentibus largiri præ-
mia (id quod mox copiosius demonstrabimus) postea-
quam in criminibus non accipit insimulationem mer-
itæ voluntatis, quaeso te, in petendis præmiis osten-
tationem voluntatis admittet? Quis autem est civium
vel quantum libet ignavus, qui non velit tyrannum
occidere, si tuto liceat? Quis non vel leno, saltem
emolumenti causa velit? Denique quis non facile si-
mulare possit voluisse se: videlicet quo præmium
gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc to-
tum habeat momenti, voluisse occidere? Nempe per-
inde est, quasi te somnariis occidisse. Par pari pen-
sari convenit. Qui præstitit beneficium, ei lex be-
neficium rependit: atqui bene voluit tantum, ei quid
debetur, nisi ut vicissim bene velit resp.? I nunc, &
hoc in gradu nos jube consistere. Rem tam ex-
imiam, inquis, animo versavi, statui, decrevi: an
præmium negabitur? Non fraudaberis præmio, si
isthoc nomine postules: verum illud interim præmii
feres, velut homo nimium perficitæ frontis, irrisus,
explosus, exhibitus discedes, quem non puduerit
id a lege postulare, quod ne leno quidem ausit a quo-
quam petere, ut rem pro voluntate auferat; nemo
tam vecors qui concedat, ut voluntatem nescio
quam, hoc est, minus quam verba pretio redimat.
At non volui tantum, inquis: verum & periclitatus
sum, ascendi, submovi satellites. Primum isthuc tu
quidem consule facis, quod de gradu illo desiliisti,
in quo nimis profecto incommode stabas, quanquam
ne in hoc quidem multo commodius constiteris.
Nam etiam si paulo minus absurdum videatur, haud
ita multo minus impudens tamen est, quum lex pa-
lam præmium decernat ei, qui factum præstiterit,
te, quod conatus modo sis, præmium postulare. Er-
go ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod
per illas est civi privato cum cive privato? Age, quid
si quis civium tecum iniisset contractum, ita ut ille
pecuniam stipulatus, tu conditionem pactus esses,
mirum si suo uterque periculo, atque is nondum
præstita conditione, nummos his verbis abs te petat:
Cedo mercedem, conatus sum, tentavi, admissus
sum: an non protinus impudenti homini responde-
bis: Cedo conditionem; Nam de tuo conatu quid
mea refert? Quandoquidem effectum abs te pactus
sum, non conatum. Puta totidem verbis tibi nunc
respondere legem: Agnosco contractum, non muto
pacta: debeo præmium, sed si tu conditionem præ-

stitisti, si tyrannum occidisti. Verbis aut obligan-
tur, aut absolvuntur homines. Si conato pollicita
sum præmium, non gravabor dare: sin ei qui faci-
nus peregrisset, quod tandem jus est referre quod est
stipulatus, me non ferre quod sum pacta? In priva-
tis ac minutis contractibus nemo tam improbus in-
venitur, ut lucrum conditione promissum postulet,
non præstita conditione, nemo tam stultus ut det, si
quis postulet: & tu a Rep. maximum omnium præ-
mium postulas, quod conatus modo sis? Nihil mihi nisi
nugas adfers, donec illud unum audiam, quod te præ-
stare oportebat. Volui, inquis, ascendi, perripi cus-
todias, submovi satellites, quantum jam est illud
quod superest? Quid adhuc deideras? Nempe nihil
in te deidero præter illud, cui soli debebatur præ-
mium. An non intellexisti in istiusmodi contracti-
bus duplex esse periculum: quorum alterum ad hunc
tantum, alterum ad illum proprie pertineat: videli-
cet persolvendæ mercedis, & præstandæ conditionis?
Ego meo periculo præmii dependendi onus recipio,
neque tua referre putes, neque retet, quam angusta
mihi res, unde corradendum quod debeam præcium.
Tu itidem conditionem tuo suscipis periculo, neque
mea quicquam interest, quo sudore, quo periculo sit
ea tibi præstanda. Totam istam curam, totum hoc
negotium tibi relinquo. Quod si ego jam præstita
abs te conditione commemorem tibi, in agris mea
male provenisse segetes, merces naufragio periisse,
nihil avelli a malis debitoribus, non sine gravi dispen-
dio constari posse pecuniam, quam tibi debeam; dic,
obsecro, nonne nugas agere me dices, negans horum
quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo posse sa-
tis fieri tibi, si pecunia numeretur. Neque quis-
quam est iudex tam iniquus, quia te tuo uti jure fa-
teatur. Et mihi pulchre satisfactum existimas, si tu
mihi tragoediam adferas, quantum adieris periculi,
quantum sudorum, quantum vigiliarum exhausseris,
dum studes præstare conditionem? Res est (mihi
crede) calumniosior, scrupulosiorque, quam ut legi-
bus tam occupatis conveniat, alienam expendere vo-
luntatem, alienos pensiculari conatus: quorum suos
quisque nimio solet aestimare, non suos difficile est
ad amissum perpendere. At facti facilis est aestima-
tio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc re-
liqua omnia consuevit metiri. Tametsi non piget
interdum æqui bonique rationem habere. Verum in
his litibus, quæ de vetere illa formula pendunt, inter
bonos bene agere oportet: at in contractibus, quæ ne-
que vi, neque dolo coierunt, quid est quod a præ-
scripto recedatur, nisi quis velit omnino a pactis dis-
cedere? Quid vis? Circumspice, & si potes usquam
iaveneris exemplum, non nego præmium. Sæpe-
numero pugilum in Olympicis, sæpe in certamine
spectator (opinor) sedisti. Cedo, num quando vidi-
sti quenquam tam impudentem, qui palmam sibi hoc
nomine vendicaret, quod strenue certasset? Non ar-
bitror, atque id in re pene ludicra, certe ad volupta-
tem comparata. Et tu in tam serio omniumque
splendidissimo negotio id tibi postulas, quod in lœ-
necis illis pudeat vel impudentissimum tentare? Age
quoties & illud vidisti evenire, ut qui sese fortissime
doctissimeque gessisset in cursu, is a præmio lon-
gissi-

gissime abesset, & ignavissimo faveret eventus? Habeat ille sane, quod causetur, excidisse habenas, consternatum equum, fractam rotam, jactet se vel arte, vel viribus tanto praecellentiorum, quanto Therfitæ praestitit Achilles, nisi metam prior attigerit, profecto postulandi praemii jus nullum habebit, fortunam suam incusare licebit. Caeterum Agonothetæ non indignabitur: propterea quod hoc animus in certamen descenderit, ut ejus uteretur conditione, id est, ita demum praemium ferret, si virtuti fortuna favente vicisset. Alioqui si conatus, non tantum effectui praemium deberetur, tot palmis esset opus, quot in Olympicum certamen venissent. Quamquam in hujusmodi ludis, qui solemnitate voluptatis gratia proponuntur, sit interdum, ut victis quoque praemia statuuntur, non honoris, sed solatii gratia: verum seriis in rebus, atque adeo periculosis, quatenam obsecro lex unquam mercedem statuit, nisi si quis facinus peregrisset: & ita peregrisset, ut omnes numeros implevit? A quo tu quantum abis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, qui civem in bello servavit. Quis unquam ad hunc honorem vel aspiravit, quod se telis objecerit, quod non sine multis vulneribus discesserit? Profecto nisi cive servato, nemo civicam petit. Quis unquam his verbis muralem petit: Acriter contendit. Judices, ut moenia superarem. Omnia feci, sed depulsus sum? Quantumlibet enisus sit, nisi consensu muro, nemo tam inverecundus est, ut muralem coronam sibi debere dicat. Obsidionalem nemo flagitat, nisi depulsa obsidione. Postremo nullus honos petitur, nisi ab eo qui id effecerit, ad quod honor invitat. Qui navim in tempestate desertam ad litrus perduxerit, huic ex lege vendicatio est earum rerum, quæ navi vehebantur. Quorsum attinet hic tuam jactare peritiam, sudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, sed victus tempestate deseruisti, audebis quicquam ex his quæ sunt in navi, tibi vendicare? Aut si ausis, futurum speras, ut quisquam te vel pilum sinat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, supplicationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnibus nervis esset enisus, quod gnaviter se gesserit in bello, nisi superior discesserit, nisi praescriptum a lege numerum hostium fuderit, aude & tu tibi praemium promittere, quod tyrannicidium sis aggressus. Quod si nemini hominum memoria contigit, desine tibi nova spe blandiri, desine inaudito exemplo postulare, quod sperare sit improbissimum, dare postulanti stultissimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conscenderis, qua virtute satellitum tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum est fingere. Ad obtinendum tyrannicidæ praemium, duobus duntaxat verbis est opus, tyrannum occidi. Quantumvis conatum exaggeres, alleves, attollas, non nisi tyrannicidæ debetur praemium. Alioqui quid dices, si eodem illo die, quo tu arcem conscendisti, permulti pariter aggressi, sua quisque virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum interemisisset: utrum omnes tyrannicidæ praemio poterant

ex aequo, nempe quia conati? Age quid si multis strenue rem aggressis, uni cuiquam, qui sit omnium ignavissimus (ut non semper virtuti respondet fortuna) eum contingat interficere, an non praeteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, sed quoniam id consecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortasse rursus incipies deplorare, frustra sumptam operam, negabis aequum esse virtutis egregios conatus merito fraudari praemio, nisi fortunæ iustitragio adjuventur. Sed quæ tandem potest esse iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, nisi cui cordi sit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit aequilumam, quisquis suapte sponte recipit. In alex ludo (si fas est hoc exemplum conferre) quid iniquius, quam vel summum artificem ab imperitissimo superari, si modo jactus commode cadat? Atque id adeo nemo tanquam iniquum causatur: propterea quod, cui lusus hujus lex non probatur, ei liberum erat non suscipere. Itaque lex quid praestari velit, id palam atque in medio proponit: Quid abs te praestari possit, id tibi relinquit expendum. Illa nihil mavult, quam ut res quam optime cadat: quod si, posteaquam nihil jam intentatum reliqueris, quo minus effeceris, per fortunam stetit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi succenseas. Fortunam, si ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quæ ut nihil promittit, ita nihil debet, nisi praestanti. Neque vero exilitemus, Judices, istud a majoribus qui hanc legem tulerunt, sine summa ratione fuisse factum, ut conato praemium non esse statuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne ancipites istas & inexplicabiles hujusmodi de conatu lites invitarent, verumetiam quod intelligerent, tyrannicidii conatum non posse, nisi summo civitatis periculo suscipi. Unde futurum prospiciebant, ut si conatus praemium statuissent, temeritate conantium resp. subverteretur potius quam restitueretur. Etenim tyrannis quid aliud est quam grave capitaleque civitatis ulcus? huic si quis medeatur, ei merces digna proposita est, quam ita demum ferat, si remedium praesentaneum attulerit. Verum huic malo neminem oportet ad-moliri manum, nisi certum artificem, qui sua diligentia peritiaque fretus, non sinat hoc licere fortunæ, ut dum ipse salutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejusmodi discrimine conatum praemio judicas invitandum esse: an potius poena deterrendum, nisi quod conatus est quisquam, idem praestiterit? Nec illud te sublevar, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficiis poenam irroget simplici sceleris molitioni, par esse, ut multo magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propensiorum videri ad compensandam virtutem quam ad retaliandam culpam. Atque vide, quam hic tota erras via. Principio non animadvertis, hoc tyrannicidii facinus toto genere a reliquis discedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo modo conjuncta est: hujus cum publico respub. discrimine copulata, ut temere moliri tyrannicidium nihil aliud sit, quam temeritate privata rem omnium

mor: nunc hoc cujusmodi sit inspiciamus. Parentem ais abs te, jugulato filio, eadem occisum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo sustuleris: imo splendidius isthuc videri vis, quod tuo quidem ense, verum ipsius dextera sit interemptus. Haec tam honesta, Judices, oratio possit parum attentum fallere, praefertim hoc rem fucis illis suis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque juvenem, sic patri adamatum, crebris vulneribus confossum: parentem senem miserum, illi circumfusum, eodem exanimatum ense, sanguinem utriusque inter se confusum. Ista quidem dictu splendida, sed quid ad tuam causam attinent? Nemo tam caecus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, spectaculum illud multo omnium jucundissimum extitisse civitati, quum senem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimem exanimi, & in altero gauderet sese levatum malis praeteritis, in altero futurorum metu. Haec quum per se maxima, quum Reip. sint gratissima, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio vertitur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quod pater sine controversia tyrannus occisus est, an fortunae, superumque dexteritati. Quod enim tuo gladio peremptus est, id vero quam est futile nihilque. Quid si tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogasset, tyrannus esset necatus, nūm tu protinus tyrannicidae praemium petitem venires? Lex occisori pollicetur honorem: tu eum jugulasti, de quo certe controversum esse poterat, tyranni nomine censendus esset, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis, reliquisti. Si prudens, prudens excidisti a praemio: sin metu, multo minus etiam causae est postulandi muneris. Verum illud tute vehementer urgebas, uti prudens volensque reliquisse videretur. Sed quod tandem erat istud tuum consilium, quum tibi sic in manu esset, non toto metu liberare Reip. sed ultorem tui facinoris, & verum certumque tyrannum relinquere? intelligebas (ut ais) omne negotium confectum extincto juvene, propterea quod modis omnibus futurum praescires, ut senex illico sibimet eodem gladio necem conscisceret. Videte, Judices, in manifestissimo mendacio qua rima conatur elabi: nisi divinandi scientiam commentus fuisset, non poterat hinc explicare sese. Siquidem haec vel augur, vel haruspex, vel vates diceret, fortasse nonnullos invenires, qui ista praedicanti fidem essent habituri. Nunc quid impudentius? Quid vanius? Quid veri dissimilius, quam asseverare, id certum praescisse te, quod tale sit, ut quivis alius exitus potius fuerit expectandus? An conjecturis es assequutus, id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, nisi ut vel sperares, vel suspicareris? Porro in re tam accipiti, quae dementia erat spem incertam sequi, discrimen certum negligere? Sed audiamus obsecro certas illas conjecturas, quibus hic noster vates praesensit inopinatum omnibus exitum. Jam aetate fessus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat posse tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quara ut filio vellet esse superstes. Nonne sentis haec adeo non esse naturae rerum consentanea,

ut jam omnibus videantur esse confutata, vel priusquam refellantur? Utrum seni mentem ullam fuisse putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit, ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum; atque ita protinus toto falleris augurio: sin putas sapuisse, cur erat quod usque adeo diffideret? Quali vero tyrannis viribus duntaxat uaius hominis, ac non multo magis ingenio, verlutia, calliditate, largitione, crudelitatemque contineatur, quae omnia si magis in senem quam in adolescentem competunt, cur tu in diversum torques augurium? An non illa aetas usu rerum callentior est? An non altius dissimulat? An non cavet diligentius? An non prospicit oculatius? Irascitur implacabilius? Tenacius injuriarum meminit? Meliusque in longinquum consulit? His solis rebus imperium tyrannicum administratur. In militiae duce quantum est illud momentum, quod corporis vires adferunt? At in tyrannide profecto multo minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quam extinctus satellites quispiam audacior? Quum arx superesset approbe munita, superessent opes, arma, satellitum ingens agmen, tot in civitate factiosi potentesque, qui non solum tyranni partes adjuvabant, verum etiam tyrannos agebant: quos equidem spero nunc nobis non esse metuendos (nolum enim insaufa ominari) at ita tamen, ne nimium securae negligantur. Usque adeone senem cruda viridique (quod omnes norunt) senecta callidum, animum, ambrosiosum, non stultum, una filii mors consternavit, ut rebus desperatis protinus e vita sibi migrandum duxerit? Praefertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, sed multo invidiosorem, idque ob libidinem, atque aetatis insolentiam temeritatemque, adeo ut expediret prope modum illi ad stabiliendam tyrannidem, filium e medio tolli. Etenim quo propius ad justis regni speciem accesserit tyrannis, hoc minus est invidiae obnoxia, magisque tuta. Juvenis ille solum hoc augebat, quod maxime tyrannos solet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in callidi senis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quam ut de-functo posset superesse. De matricula quapiam privata loqueris, an de viro senem, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego, Judices, in eo sermone argumentis coarguendo sumam operam, quum ipsa natura, quem mos, quem communis omnium sensus repudiat? Quis unquam isthuc audivit? Tyrannum usque adeo pio in liberos fuisse animo, ut non dicam commori voluerit, sed convivere commode quiverit? Credite mihi, privatorum isti sunt affectus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omnino quid sit officium novit. Exiit haec omnia, simulatque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia necessitate metitur. Solos hos amat (si quos tamen ille amat, qui vel Deos ipsos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera ministerioque ad fulciendum imperium indiget. Quod si ullos ille posset amare, similes certe sui diligeret, impios, violentos, rapaces, scelestos, quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum similitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari sunt, nisi qua-

quatenus adjuvant, adeo ut praeposterum, vel per-
versum potius quendam Stoicum tyrannus exprimat.
Neque enim quisquam tam Stoicus fuit, ut aequè
vacarit omnibus affectibus, arque tyrannus: hoc mo-
do illos discernit, quod philosophus honesto metitur
sua consilia, hic commodo. An ille ullum pietatis
igniculum in quenquam mortalium sentire potuit,
qui in patriam vitæ parentem altricemque, qui in
coelites omnium bonorum autores tam sit impius, ut
illam crudelissima opprimat servitute, horum sana
despoliet, jura contemnat? Verum ut largiamur tibi
nonnihil, sinamusque te privatos affectus in tyranni-
cum pectus, hoc est, ignem in flumen transferre,
an tandem persuadebis illud, usque adeo indulgeret
illum adamasse filium, usque adeo in eum omnes vi-
tæ suæ spes, voluptates, opesque semel contulisse,
ut illo sublato, ne minimam quidem vitæ causam
sibi reliquam esse putaret? Repete, non dicam ex
hac civitate, verum ex universo mortalium genere:
non ex hoc seculo, sed ab orbe condito, & ab ipso
(si vis) Promethei simulacro. Quotus quisque fuit
pater, quota quæque matercula, quæ ob liberorum
necem sibi fatum accersiverit? Naturalis hic dolor,
& quem nemo fere non modeste ferat. Privatis pa-
rentibus vel indulgentissimis, muliercularum inten-
perantissimis affectibus mediocris-luctus sufficit, ty-
ranni in filium charitati non nisi solam mortem satis-
facturam esse tu Lynceus praevidebas? Age, hoc
quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus priva-
torum in liberos pietatem, vicerit indulgentia ma-
terculas omneis: qui tibi compertum esse potuit,
utro se dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in
desperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat
probabilius, ut senex natura ferus, civibus infensus,
vel maxime vellet esse superstes, vel ob id denique,
quo veterem illam iram, nunc filii nece acerrime
exasperatam irritatamque, Reip. supplicis saturaret.
Quod si alias vitæ pertaesum fuisset, haec nimirum
una causa poterat illum in vita retinere. Quid au-
tem senili animo vindictæ cupidius? An nescis quam
impotentes aetas illa concipiat impetus, quo rapiatur
aestu, quo flagrare solet incendio, si quando atroci
intignique contumelia laceffatur? Quæ vero potuit
esse atrocior, quam filii caedes sic amati, ut tu qui-
dem ais? Haec nimirum quicquid in illo fuerit un-
quam crudelitatis, quicquid saevitiae, quicquid im-
manitatis: si qua sanguinis sitis, si qua suppliciorum
fames, denique si quid tyrannicum, id omne semel
de integro poterat excitare, quasque renovare. Mi-
riora etiam animalia datæ orbitatis injuria, in rabiem
solet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal
immitius) nihil tale metuendum esse certissimus au-
gur existimasti, quod in Tigris videmus evenire?
Quod si tibi uni compertum erat, tyranno sic in de-
liciis esse filium, quid igitur aliud tua fiebat opera,
nisi ut saevissima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem
versa, in miseram hanc civitatem dilaniandam dis-
cerpendamque intuliret? Id si non evenit, magna
Dii gratia, tibi magnum debetur malum: qui quan-
tum ad te pertinet, tam diram beluam in nostra ca-
pita fortunasque immiseris. Elige nunc utrum ma-
lis, an verum fateri, nihil fuisse tyranno cum no-

stris affectibus commune, an confingere sic adamas-
se, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certe
neutro modo tua conitabit divinatio: quæ nisi con-
sisterit, non est quod ad ejus rei laudem aspices,
quæ fortunæ commoditate te imprudente evenierit.
Poltremo donemus & hoc tibi, ut praesciveris, &
certum praesciveris, Deo videlicet quopiam te cer-
tior faciente (nam alioqui fieri nequaquam potuit)
perinde est ac si non praescieris, quum praescientiae
tuæ fidem legi facere non possis. Profer quibus
praedixeris id eventurum quod evenit: doce quis
deorum quando isthuc tibi praenunciarit, nihil habes
quod dicas. Verum posteaquam rem feliciter evo-
nisse videres, tum demum post factum vates esse
coepisti, quemadmodum vulgo tum fieri, tum dici
consuevit, post eventum stultos etiam sapere: & quo
fortunæ beneficium verbis in te transmoveres, tra-
gediam istam nobis comminisci coepisti, causas pe-
peristi, quibus praescisse videare. Sed Dii boni,
quam non bonum potest te praestitisti, qui tam
inconsistentia, tam cum natura pugnantia finxeris,
saevissimum tyrannum ob pietatem erga filium ultro
vitam fugisse: ob unius capitis necem tutum tibi
non putasse in vita commorari, quum omnia super-
essent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, subla-
to eo in quo omne tyrannidis praesidium collocaret,
repente rebus suis diffusum ad inferos abiisse. Age,
mitto nunc argumenta, haec omnia vera, non ficta
credemus esse, tametsi ne fucum quidem ullum ha-
beret veri, si mihi ex omni hominum memoria vel
unum tyrannum potes nominare, qui liberos suos sic
adamavit, ut non spadones ac pallacas longe praetu-
lerit: qui sic illis indulserit, ut non suspectos ha-
beret observaretque: qui sic illis sit filius, ut non in
barbaris quibusdam latronibus, ac servis stigmaticis
plus quam in illis fiduciae posuerit. Ego tibi per-
multos referre possim, qui filios se oderint, ut vi-
vos esse pati non possent; adeo metuerint, ut ne ci-
bum quidem una capere vellent: adeo diffiderent, ut
tum demum se tutos esse putarent, si quis illos è
medio submovisset. Nullus inutilior tyranni satellites
quam filius. Ex extrema barbarie conductitios ma-
vult ille sicarios, fugitivos, homicidas, sacrilegos:
his vitam suam mavult committere, qui sua patria
frui non possint, & alienam evertere gaudeant, qui
barbaricis ferinisque viribus antecellant, & gigantes
illos impios referant: qui propter animi cupiditatem
non difficile ad quidvis periculi suscipiendum perdu-
cuntur, & propter ingenii feritatem a nullo facinore
abhorrent. Hi sunt idonei tyrannorum ministri, hi
fiducia, munimentum, praesidiumque tyrannidis
multo tutissimum: hos si quis ademerit, causam
videatur dedisse, cur rebus tyrannus diffidat. Nam
filius qua tandem ratione dominatum sustinebat:
Ætate? At utilior aetas grandior: Robore? Unus
erat: Prudentia? Magis sapit senectus: Custodiis quas
obtinebat? At si adversus patrem obtinebat, mors il-
lius leni etiam optanda. Si patris nomine, quid nisi
unus satellites ademptus erat? Nam custodiz quo de-
ficerent, nisi ad eum cui alebantur? Tutior igitur
erat futurus tyrannus amoto filio. Res enim tyran-
no suspecta, filius violentus & insolens, propterea
quod

quod reliqui illi Barbari solo lucro contenti sunt: Filius illud praemium spectat, tyrannidis successionem. Nec ullus pietati locus, ubi mentem possidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturae legibus, & filium horret pater, & patris interitum optat filius. Sed dicturus jamdudum nescio quid: mane, praesenti, nihil inexpugnatum omitam, urges. Nisi praeter modum adamavit filium, nisi diffusus est, cur tibi mortem conscivit? Isthuc vero merito demirandum, quippe quod praeter omnium, ac tuam etiam spem evenit. Verum ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi Dii in mentem immiserint, ut tibi vim adferret: hoc tantum evincere sat est, te nullis conjecturis hunc exitum certo praescire potuisse, quantumlibet amarit filium: tametii causa non admodum obicura. Jam deorum si qui fuerunt huic infensi Reip. iras diuturna nostra calamitas satiaverat. Jam propitios nostra vota, nostra sacra commoverant: aderat illud fatale tempus, quum impius ille senex Diis atque hominibus dignas admisorum poenas daturus erat. Jam aderant ultrices Erynaes, aderant Furiae, facibus & hydriis omnibus armatae: hae illi mentem ademerunt, hae vanam formidinem incusserunt, hae attonitum ad spontaneam sui caedem impulerunt. Nihil minus arbitratur quam fugisse, qui filium peremerat, quam una caede contentum fore, qua quidem una in re jure potes gloriari, quod tyrannum vehementer fefelleris. Virum esse putabat, qui hoc facinus peregisset. Credebat esse talem, quales audierat esse solere tyrannus, qui magno suae vitae contemptu, tyranni caput impeterent: qui non adorarentur facinus, nisi ratione probe perspecta, qua possent perficere. Hanc suspicionem Pan ille, aut si quis alius est Deus, novis terribulis exagitabat. Arbitratur instare sibi carnificem, sensu adesse necessitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod hujus urbis pietati, quod deorum bonitati debetur, cur tu id phaleratis dictis in te transferre conaris? Ubi delictum erat subeundum, ibi fugitabas: nunc ubi res praeter spem pulchre cecidit, tutumque putas, fortunae laudem in te derivas. Sed finge diversum exitum fuisse consequutum, pone tyrannum ira percitum, passim cives ad exquisita supplicia rapere, proscibere, jugulare, in exilium agere, possessionibus exuere. Quid hic dices? Non fines, opinor, eorum malorum causam in te tanquam in authorem referri, & fortunae argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum esse, si quid fortuito praeter propositum evenierit. At nunc nonne injurium est, quod boni, fortunae commoditate, praeter spem evenit, id totum in te velut authorem velle traducere? Etenim te nihil expectasse minus, quam id quod evenit, vel ipsa res clamat. Si hoc animo conscendisses arcem, ut filium, non patrem occideres, credi poterat te talem quandam spem animo concepisse: nunc casu nescio an metu potius in juvenem incidisti, & tum denique divina ista mens & futurorum praesaga, sed quae non nisi post eventum sua prodat oracula, te corripuit. Quum esset fugiendum, ibi demum, Judices, in re tam tumultuosa, secum velut ociosus consultare coepit, utrum senem sua dextra dignum

Tom. II.

existimaret, ibi demum praevidere coepit, fore ut pater ipse sibi manus adferret. Et quo commentum tam impudens, Judices, efficiat paulo probabilius, quae nec vidit, nec videre potuit, ea perinde descripsit, nimirum (ut jactat) poeta, quasi spectator attulerit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum strinxerit. Ejusdem profecto impudentiae fingere praescisse se, quod esset eventu consequuturum, & quod non videris, id ita narrare, quasi videris. Quanto melius tuo commento, id est, fabulae sua fides constitisset, si ita finxisses: te quum perempto juvene, stricto gladio ad senem ire destinasses, repente a tergo adfuisse Palladem illam Homericam, & jam euntem capillis revocasse te: vetuisse ne tam luculentum facinus senili caede obscurares, seise citra tuam operam curaturam, ut ille suapte manu, sed tuo gladio peremptus, gloriae tuae nihil tenebrarum offunderet, sed multum etiam adderet lucis: dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod est te dignum) repente Deam sepius te nebula, ut tyrannicæ necis tutus & otiosus spectator assisteres, nec prius illinc discessisses, quam negotium omne confectum vidisses. Haec si confinxisses, paulo minus malum poetam te praestitisses? Sed ocium, opinor, non suppetebat ad omnes fabulae partis commode tractandas, videlicet lucri cupiditate te protinus ad praemium postulandum rapien- te. Nunc vel ipsa te prodit inconstantia, figmenti- que coarguit. In arcem ascendisti, quo tyrannum occideres, neque tum praevidebas, quod sole ipso clarius videri vis. In medio negotio subito, nescio quis Deus, oculos tibi restituit, ut videres futurum id quod accidit. Porro si veris fidem facere voluisses, narrare debueras, quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conscenderis, in aedes clanculum irreperis, forte fortuna obvio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, sed ut experireris, si quod tuto facinus posses designare: haec molienti commodum fuisse fortunam: itaque quum adolescentem solum atque incustoditum offendisses (ut est ea nimis aetas securior, periculique minus cogitans: praeterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud scio (ut mores illius erant) multo vino sepultum, atque immodica libidine defesum, fortiter jugulasse scilicet, & somnum illi cum morte, id est, germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxisse: deinde ubi jam cardines procul stridere coepissent, exaudito videlicet morientis gemitu, ibi te metu exanimatum ita fugisse, ut non vacarit gladium è vulnere tollere, quem nec parricidæ, nec licarii solent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitasse te, jamdudum de fuga cogitantem, & longinquas aliquas, semotasque mundi latebras animo circumspicentem, in quibus abditus posses irritati patris saevitiam fallere. Jamque te ad spontaneum exilium accincto, repente in vulgus exiisse famam, liberam esse civitatem, tyrannum una cum filio jugulatum, reliquos metu fugisse, authorem ignorari facinoris. Ibi repente ad novam tuae fabulae catastrophem immutasse te animum, & qui prius de salute fueras sollicitus, protinus ad praemii spem arrectum fuisse, lucrique aviditate, priusquam

D d d d d

ti-

tibi satis esset excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, profilisse in medium: id quod vidimus, clamitasse tuum illum esseensem, tuum facinus, tuum unum praemium tuae virtuti fore satis. Haec nemo non credidisset, sunt enim rerum naturae consentanea, usu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum sedulo quidem, sed tamen parum ex arte, tuam nobis praescientiam niteris persuadere, quam multa comminisceris, non dicam tota facie a vero distantia, verumetiam cum sensu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia? Primum tyrannum tam maternae filium adamasse, ut sine eo vivere noluerit: sic ob unius mortem metu fuisse consternatum, ut in vita manere non sit ausus: sic illi toto pectore fissum, ut ipse nullas circum se custodias haberet: adeo fracti animi fuisse, ut tam chari pignoris truculenta caede non potuerit ad ultionem inflammari, tam invalidum, ut tua dextra fuerit indignus, tam inermem, ut si tu illi gladium reliquisses tuum, defuturum fuisset, quo se jugularet. Non vides quam non competat tam insignis in tyrannum pietas, tam securae in eam aetatem fiducia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus praesidiis munitum, tanta consternatio in hominem tot periculis exercitissimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu senem illum tantopere contempseris, ut indignum habueris, qui tua ista magnifica dextera jugularetur? Tunc indignum judicabas quem occideres, quum cum Resp. non putarit indignum quem formidaret, quem maximo suo cum dolore ferret. Non talem illum, Judices, non talem sentimus, ut cuiquam contemnendus videri debuerit. Neque tu eum unquam contempnisti, nisi forte contemnere est, misere formidare. Sciebas arcem armis refertam, sciebas superesse satellites, quorum vel unus (si seni vires deerant) sufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo nostrum nescit) quantum virum illi partim exercitatio, partim ingenii feritas etiam in illa senectate reliquerat. Tum non te fugiebat, frigidum illud senium sic intesdum acri dolore inflammari, ut juvenibus etiam validissimis saepenumero fuerit intolerandum, si quando solitum illud robur quod aetatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus est, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires suppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantisper quidem morari turum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum sarcinae te redderet in fuga tardiolem. Reliquisti invitum, quo tyranno prodi posses: sed prodi malisti quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuso, imo miror magis quod pedibus consistere, quod fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, stridere arma: intelligeres tibi non cum puero, sed cum vigilantibus viris, aecinctis, armatis, sobriis, irritatis, denique cum rabiosis patre dimicandum esse: non quod illum usque

adeo filii mors commoveret, sed quod arbitraretur, & haud scio an vere se petivum fuisse, dexteram tuam errasse tantum in filio. I nunc & spera, non dicam hos Judices, viros omnium perspicientissimos, sed vel è media plebe quenquam esse tam multos naribus, cui non suboleat, imo qui non plane odoratur, praesentiatque totam hanc fabulam abs te consistam. Et quod poetae solent, quum haerent in explicando tragodiae argumento, hanc veluti Deam divinationem arte quadam induxisti, quo praesentionem tuam iudicibus probares, sine qua videbas praemium obtineri non posse. Sed occasionem, inquit, ministravi paternae mortis, qui gladium quo se feriret reliquerim: atque id solum non modo satis esse putat ad petendum praemium, verum etiam meritum esse, ut ipse ensis inter arma deorum consecratur, Dominus pro Deo praesenti colatur. O hominem suavem, si has spes vere concepit: impudentem, si, quum non speret, postulat. Ita ne tyranno gladius erat defuturus, nisi tuum illum reliquisses? Tu in arcem arma, hoc est, in sylvam ligna portanda putasti? Nisi forte tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit necessitatem: an vero nihil referre putas, quam praebes occasionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquisti, quo nihil minus deest Tyranno: nunquam ferrum abest, non in cubili, non in triclinio, non in sacris: reliquisti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demior, qua fronte cum gladium tuum ausis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquisti, quem postea receptum optabas: reliquisti rem ancipitem. Quid si tyrannus illum eundem enssem in civium jugulos distrinxisset? Quid si eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adolescentes filio suo inferias mactasset? Si tyrannum occidisti, quia tuo occisus est gladio, & horum omnium indigna caedes ad te pertinebit: quippe cujus ense peracta est. Id si non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occasio quam in partem cadat, id Diis in manu est: si bene verterit, nihil gratiae debetur ei qui dedit imprudens: si male, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculosam ministrat occasionem: quae si feliciter, mirentur omnes: si infeliciter, merito accidisse dicant. At quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo ense alios in usus abuteretur. Scio me, Judices, haec pluribus refellere verbis, quam necesse videatur, quippe tam frivola: verum id propositum est, nullum illius argumentum non excussum, non exagitatum, non revictum praetermittere. Quare quaeso ne pigeat ita ut antehac fecistis, patienter atque attente cognoscere, dum hunc ab gradu firmissimo dejicio; hic sibi vehementer fidebat, hunc acriter urgebat locum. Negabat vitari posse, quia praemium deberetur, quod patri necis causam ministrasset, si non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certe necato filio. Nam ita in legibus desertum aiebat, nihil interesse utrum manu sua quis occidat, an mortis causam praebet. Addebat, aequum esse, ut cum in maleficiis causam datam imputarent leges ad supplicium, multo magis idem ob-

servarent in beneficiis ad praemium. Haec aiebat meminisse se in legibus esse disputata, illud addens Thraconicum, nisi sibi diuturna servitus legum memoriam oblitterasset. Non tu legum oblitus propter diuturnam desuetudinem, sed nunquam quid tibi velint leges inquisisse videris. Bis enim hic erras, qui neque causae datæ rationem, neque dantis animum discernas, id quod legibus traditum est, nec animadvertis longe diversam esse rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais, nove juris interpret? Itane satis esse judicas vel ad poenam, vel ad praemium, qualemcumque quomodocumque causam dedisse? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo se postea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille sibi vendicasset: tametsi probabile videri poterat, in eum usum hosti ab hoste darum fuisse ferrum. Quin ergo fabros ac rariops omnes vel ad poenam vocamus, vel ad praemium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut servantur? Postremo cur hoc quod tu petis praemium, non ensis istius tui opifex petit potius? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poteras, nisi hujus industria tibi ministrasset. Age si telo inter venandum temere misso, forte tyrannum vicinum interfecisses, clamares tibi tyrannicidæ deberi praemium, an potius nihil tibi deberetur laudis, quod imprudens & inscius jaculum torsisses? Imo in jus potius vocandus esses, qui missi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid si caupo vinum lene ac suave, quale Polyphemo dedit Ulysses, tyranno vendidisses, atque ille ejus dulcedine captus, avidius sese ingurgitasset, eaque re concepta febri decessisset, auderes ne caupo, vini titulo tyrannicidæ praemium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut temulentum, vinoque madidum exploderet? Caeterum quanto frigidior titulo nunc idem postulas? Utcunque conjecturis praecipi poterat: ut aetas vinosa tam illicibili vino avidius, intemperantiusque frueretur, crapulam consequeretur morbus, praesertim in sene: morbum mors, vulgo haec eveniunt. Tu eam tyranno mortis causam dedisti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem sibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum esse: probe callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen illi oppido quam lubens vescatur: interminari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere, eum cibum tu arte tua, cupidinisque & condimentis magis ac magis illecebrosum reddis, consequitur edentem morbus, quem praedixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hic cine coquus è culina in forum profligens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidæ praemium postulabis? Mortarium, tonsillum, & olas ostentabis, arma scilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea causa, qua tamen ista tua multo est absurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem praebuit causam: Tu nec in hoc jugulasti filium, quo pater ultro vitam relinqueret, & causam dedisti, ad

quidvis potius quam ad istud idoneam, Accipe exemplum tuo similis, quam ovum sit ovo (quod ajunt) simile. Quid si tyranni amicam, quam ille misere ac perditè deperisset, occidisses: eaque cognita re tyrannus sibi vitam abrumperet, auderes ad praemium aspirare? Auderes dicere, te certum praescisse, fore ut tyrannus sponte fugeret è vita? Certe quanquam plures amicas extinctas sequuti sunt, quam filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi praemium decerneret, tuum factum periculosum & anceps dicerent: omnes fortunæ gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter cessisset. Tibi abunde magnum praemium existimarent, si commissi venia donatus discederes. Primum igitur diversam imputandi maleficii, & adscribendi beneficii rationem conveniet distinguere, deinde causæ aequalitatem, postremo animum: atque ita demum liquabit, quid tibi lex debeat. Nam quod aiebas legem prolixiorē esse oportere ad reddendum praemium, quam ad infligendam poenam, id in privilegiis, quæ in exemplum non vocantur, fortasse locum habet: In jure communi longe secus est. Siquidem (uti superius demonstravimus) nulli nocenti lex non minatur poenam: paucis beneficiis praemium ostendit. Tum in maleficiis etiam conatum simplicem supplicio prosequitur: in beneficiis semper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, si lex est diligentior in eo negotio, ad quod unum est nata atque insitiuta, quam in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas sibi sumit partes. Ergo in utroque communiter spectat, ut causa sit idonea: deinde ut animus adsit, non tantum casus. Hoc rursus interest, quod in beneficiis nec causa idonea, nec animus idoneus satisfacit legi, nisi his accesserit eventus item idoneus. In malefactis, si quid nocendi animo tentes, non expenditur nec eventus, nec causa: sed ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad scelus defuisse praeter fortunam: qua te sublevare, quod tandem jus sit? In eventu simul & causam datam, & animum expendit. Si animum vitiosum comperit, nihil moratur causam, quam sit idonea, putat animum & eventum ad poenam commerendam sufficere. Sin animo simplici data est causa mali idonea, & non consequitur eventus: lex quasi connivet ad id, & non putat ad suam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus est consequutus, etiam si de animi vitio doceri non potest, tamen temeritatis & negligentiae nomine poenam irrogat: partim propter suspectam dantis voluntatem, partim ut haec latebra peccantibus eripiat, imprudens feci, discantque homines vel suo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & sciens certam atque evidentem noxæ causam dederit: eum perinde lex censet, quasi facinus manu peregerit. Veluti si quis hostem opibus copiisque juverit, perinde est ac si ipse arma contra ferat. Siquidem id suppeditavit, sine quo bellum geri non poterat. Aut si quis inimicum suum per dolum navigio solutū imponendum curet, ut naufragio intreat, aut in conclave pensili testudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum aegroti, loco pharmaci venenum ponat, fu-

turum sperans ut eo hausto pereat, tamen si non bibit ægrotus, tamen beneficii postulari potest qui posuit, propter viciosam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille moliebatur. Huic si detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum est. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: non effugiet temeritatis crimen, nisi illum inculpata ignorantia absolverit. Porro si in loco non ad id destinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, nisi si quem occideris, aut vulneraris, aut si cui damnum dederis. Caeterum quod facis, tuo facis periculo. Quod si quid horum consequutum est, cum lege tibi res est. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quæ culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat præcavere, quod probabiliter poterat prætimeri. Vides quanto discrimine distita sint, inter quæ tu nihil interesse dicebas. Primum non statim imputatur ad præmium, quod ad poenam, idque non a malignitate legum latoris, sed partim ex ipsa rei natura profiscitur, partim a legum officio. Deinde discernitur animus, causa data dijudicatur: spectatur eventus. Age nunc si libet, tuam causam, qua tuum facinus aestimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis causam tyranno dedisse, sed imprudentem, nulla tibi sit præmii petitio. Quis enim insciens bene mereri dicitur? Fortibus viris præmia dantur, non fortunatis tantum. Nam evicimus jamdudum, opinor, ne posthac affirmes te in hoc jugulasse filium, ut pater sibi necem conficeret: quod eventurum ne vates quidem quicquam præscire poterat, tu nec suspicari. Imo posteaquam rem plenam discriminis, fortunæ arbitrio commisisti, quia bene successit, hoc nomine lex te non postulat: at idem si male evenisset, temeritatis poenas eras debiturus. Neque enim tibi succurreret inculpata ignorantia. Quid enim aequè formidandum erat, quam ne tyrannus, simulatque occiso filio se peti invidiis persensisset, omnia tyrannidæ mala in nos conduplicaret? Jam ut de animo res tibi constet, causam dedisti non solum non idoneam, verumetiam periculosissimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentissimo demonstrari? Finge te quempiam de civibus vitio occidisse: tum extiacti patrem id facere, quod modo fecit tyrannus. Utrum tu duplici caedis crimine teneberis, an simplici: Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit, qui necato filio, seni causam mortis dederis: atque his ferme tuis argumentis utetur. Indulgentissime filium adamabat, in illum omnem familiaræ curam reclinaverat, illo se oblectabat atque hæc de privato sene cum fide dicit, quæ tu de tyranno nimis dure (ne dicam ridicule) dicebas. Addet ea te fuisse, prævidisse futurum, ut ille vitam fageret orbatus filio, in quo uno omnia vitæ oblectamenta collocarat. Non tibi defuisse jugulandi senis voluntatem, sed hoc tantum egisse, ut miserabilius sua dextra perimeretur, ut odium tuum plenius miseri patris malis exstirpares. Ideo juvenem necasse, in hunc usum gladium in vulnere reliquisse. Vides quanto sint hæc probabiliora in hoc, quam in tuo

negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi suspensionem causæ qualitate purgabis. Negabis causam idoneam fuisse, cur ille libimet manus adferret. Te nec præscire, nec timere potuisse id, quod sit consequutum: quod rorum extet exemplum patris, ob filii necem sponte fugientis de vita. Alioqui futurum fuisse, ut & mater sibi fatum accerferet: quippe quam impotentius amare sit consentaneum, ac minus adversum dolorem animi viribus valere. Hæc non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodesse dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne quid imputetur, id multo magis in hac causa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret a voluntatis suspitione, quod causas parum idoneas dederis, hic ex causis multo minus idoneis propter personam tyranni, videri vis non modo quod evenit, fuisse suspicatus, verumetiam certum præscisse. Ibi temeritatis postulari non poteras, propterea quod tamen vitio abs te data est causa, tamen idonea non sit ad id quod evenit. Imo ipsi tota res imputabitur, & legibus poenas dabit, sepultura prohibita, quod civitati citra causam idoneam civem unum ademerit. Tibi non nisi unius filii mors imputabitur, etiam si mater quoque & filia & sorores, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, nisi feliciter evenisset: quippe ubi summum Reipublicæ periculum & verteretur, & prætimeri probabiliter posset. Venio nunc ad quartum illud præsidium, Judices, quod iste tutissimum, ac pene inexpugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non solum sit non habiturus, quo tyrannidæ & hujus laudis arcem obtineat: verum vix etiam latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii poenam effugiat, quo nimirum intelligat, quam non inimice, non curiose (ut ajebat) secum agam: ut quum possim in crimen ac poenam vocare, sat habeam ab honore non promerito secludere. Ait si tibi deberi præmium, vel hoc uno nomine, quod juvenem occiderit, jam plusquam tyrannum, tum tyrannidæ paratum hæredem, etiam si hunc eventum Dii non dedissent, ut senex ipse vitam abrupteretur. O deploratam impudentiam! Tu tibi præmium peteres, si tyrannum suæ furia non essent ultæ? Dii quidvis potius dederint, quam isthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quandoquidem id tuto licet: tamen ad solam mentionem inhorrescit animus. Tunc, inquam, occiso filio, relicto sene vivo, tyrannidæ præmium peteres? An potius nec ipse superesses, qui possis petere: nec esset Resp. quæ dare posset? Nam tu aut exquisitis suppliciis exanimareris, aut in extremis Orcadis erul delitesceres: nos pro tyranno jam immanissimum carnificem pateremur: & tuum caput, ubicunque terrarum latitares, diris imprecationibus devoveremus, qui nos tua incogitantia, vel præcipiti magis lucri cupiditate in tantam malorum tempestatem conjecisses. Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri præter inane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? Duos igitur hæc civitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo unquam dubitavit, quin tyranni vocabulum mereretur, Quando autem antehac unquam fan-

de auditum est, duos una in civitate sedisse tyrannos? Id quod magis etiam natura repudiat, quam eodem in corpore gemina capita. In iisdem alvearibus duo se reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iisdem lustris non convenit duobus inter se leonibus: & tyrannus (quo nullum animal effracius) parem in eadem urbe patitur? Non vides necessario fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Utrum tu fuisse mavis in patre, an in filio? Si juvenis adversus senem obtinebat tyrannidem, quid a Repub. praemium postulas? Tyranni partes adjuvisti, non Reipub. Sin patri cessit: quid tandem illum vocare potes, nisi tyranni vel praefectum, aut satellitem? Quandoquidem seniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrachere. Verum ut quoquo modo tyrannidem omnem in adolescentem oratione derivares, quam multa tu quidem non ex re, sed pro causae tuae commoditate comminifcebaris? Caeterum quatin in his confingendis decori, quod in personis situm est, nullam habuisti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam senem jam aetate mittem, & qui omnem tyrannidis acerbitem ob senectam exuisset: non secus atque mala, quae natura acerbata, tempore mitescent, & in alium abeunt succum. Porro juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo succedentem. Privatus pater familias non fert filium se vivo successorem: & tu vis isthuc credi in tyranno? Ille non finit ullum è liberis rem domesticam ex animi sui libidine moderari: & tyrannus sese veluti abdicans imperio, negotium omne in adolescentem rejecerat? Non dubito, quin & ipse videris, quam dura sint ista, & quam a communi sensu abhorrentia. Verum quid faceres, nisi tales personas induxisses, exitum invenire tragoedia tua non poterat? Quaeso te, an unquam auditum est Tyrannum aetate mitescere? Quando tu defines ea quae sunt privatorum, quae bonorum principum, tyrannis tribuere? Ut eodem igni cera mollescit, limus durefit: ita aetate plerique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exasperatur. Ut tempus nonnullis pomis amaritudinem admittit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non admittit saevitiam aetas, sed exaggerat. Vis ipsissimam tyrannici ingenii tibi demonstrarem imaginem? Spinam cogita, quae quo magis senescit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent actatis, hoc testa sunt asperiore. Vulgaribus ingeniiis fortasse nonnulla vitia senectae vel detrahit, vel certe mitigat, etiam si plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad scelus, ad crudelitatem natis, scelere & immanitate imbutis atque educatis, praeter vitiorum omnium incrementum adferre senectae quid potest? Nisi forte libidinem admittit? Quanquam ista Tyrannidis quantula tandem est portio? Sed esto fuerit sane propter aetatem ad voluptates segnior, verum erat fastidiosior: unde fit, ut imbecillior sit ad coitum, ad raptum avidior. Fortasse pauciores huic execabantur ephēbi, sed insigniores. Pauciores producebantur virgines, sed exquisitiores. Cur non autem & plures? Videlicet quo senile fastidium optione & varietate vinceret,

Hoc ita esse, quot ego tibi testes citare possem, qui quo nobiliores sunt, quo fortuna praestantiores habent liberos, hoc magis eis a flagitiosissimi senis cupiditate metuebant. An tu putas una cum viribus senescere libidinem? Multo secus habet. Imo quantum aetas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis usus capit, quam nostra delectat contumelia. Ut frigeat in senē tyranno Venus, certe fervet vigetque malitia, saevitia, nocendi libido. Postremo totum illud vitiorum agmen, quae propria tyrannorum sunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, suspicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium. (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) Horum inquam nullum non aetate fit acerbius, propterea quod juvenia nonnunquam naturae bonitatis vincitur: praeterea quaedam mala nondum didicit: ac senectae, si quid pudoris, si quid humanitatis, si quid melioris ingenii a natura insitum est, id omne multo ac diuturno flagitiorum usu penitus exiit, & prorsum iam immanissimam quandam feram abiit. Id ita evenisse, Judices, in execratissimo illo senē, quid ego coner argumentis docere, quum sua cuique memoria abunde satis exemplorum suppeditet? Quod si juvenis sese gerebat insolentius, videlicet patris abutens imperio: num tu hunc continuo tyranni nomine donabis? Ergo ex eadem tyrannide sexcentos tyrannos facile reddideris. Nam quis est omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipso pene tyranno sit ferocior, violentior, sceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri praeter nomen nihil cessit. Quasi vero non sit isthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui solent ex tyrannide capi, ad ipsum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri consuevit: praedae communiter in omnes distribuuntur, vel in eos potius quorum opera capiuntur. Alioqui non cohaerebit cohors illa scelerata: nisi dux ille, quisquis fuerit, plus etiam permittat suis, quam sibi ipsi. Solum nomen sibi proprie vendicat. Et in nullos est tyrannus indulgentior, quam in scelerum ministros: quippe quorum opera sentiat suam imperium contineri. Proinde sub unius umbra satellites omnis, omnis minister, familiaris, leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridicule fecero, si hoc quoque coner argumentatione probare, Judices. Vidimus, sensimus, experti sumus, nisi forte tam diutinae calamitatis memoriam tam pauculi dies obliteraverunt. Neque enim esset res usqueadeo misero tyrannis, si unius modo foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot sacrilegi, quot ex extrema barbarie advenae, feris quam hominibus similiore? Neque defunt, qui se limulent apud tyrannum sceleribus suis gratiam promeritos esse: quo nimirum hoc nomine metuantur a civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiso tyrannicidæ praemium petes? Non in tantum omnem exues pudorem, opinor. Sed pater aetate fessus, omnem dominatum

in filium transfulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed isthuc quantum absit ab imagine veri, quis tam caecus, ut non videat? Quis tam obliviosus, ut non possit experimento refellere? Ego tibi complures nominare satellites possum filio insolentiores. Ad haec, verisimilimum est nullius insolentiam minus approbasse senem quam filii, vel quod odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quod intelligit ex illius facinoribus longe plus invidiae odiique sibi constari (Callidissimi autem tyranni est, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis possit) vel quod pater etiam pessimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis ministeria alienis quam suis uti mavult. Quod si clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora designabat filius, profecto non tyrannum agebat, sed insolentem satellitem. Sin approbante patre, quasi per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commissi, huic per quem gerebantur, an ei cujus auctoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obscurum, quin huic cui in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipsi quidem neque pueros emasculant, neque virgines abripiunt, neque proscribunt, neque bona diripiunt, neque fana dispoliant, neque haereditatibus manum injiciunt, neque compiliant aerarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per ministros exercent. In unum tamen tyrannici nominis invidia competit, in unum occidendum lex praemium instituit, in unum stringendi ferri jus facit, illos suae cognitioni reservat. Quorum ut quisque sua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi potest, certe tyranni vocabulum nemini congruit, nisi uni illi, sub cujus veluti clypeo, tota illa perniciosissimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Judices, saepenumero auditum esse, id quod eleganter a doctissimis viris est scriptum, tyrannis non longas modo, verumetiam plurimas esse manus, plurimos oculos, eosque acerrimos, plurimas aures, easque longissimas. Omnino prodigiosum quoddam est animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Encelado portentosius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibusque. Quot enim habet scelera ministros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujusmodi constat ministris. Verum ut illud quod corpus appellatur, nihil est aliud, quam quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide unum quippiam est, quod neque pes sit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem universa: at ita contineat, ut ab iis possit separari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis insolentiam, violentiamque, praefectum arcis voces licebit, oculum nomines licebit, aut si mavis dextram: aut si ne id quidem factis, praecipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannum certe vocare nequaquam potes. Unum enim illud portentum tyranni nominis censet, cujus autho-

ritate tituloque cuncta haec membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult in te oculum aliquem involare, non finit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernaica hydra fabulantur poëtae, ut pro uno capite resecto, duo pestilentiora subnascantur: pro uno excusso oculo, plures aciores succedant: pro una rescissa dextera, multae robustiores subpullulent: unius vitae te dominum arbitrumque constituit, qui sibi sit ausus tyranni vindicare nomen: quo sublato futurum sit ut membra reliqua quasi destituta spiritu, emoriantur, aut certe senescent. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? Possum illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Juvenem paulo ante magnum patris satellitem nominabas. Non inficiabere. Rursum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupasse filium: solius appellationis honorem cessisse. Qui convenit eundem & satellitem & tyrannum appellari? Tum si cessit, non igitur usurpavit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati sunt, aut rescinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, si quis tyrannum occiderit, praemium ferat. Quid tu mihi juvenis flagitia commemoras? Id te lex voluit occidere, quodcumque illud esset animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (ut ipse fateris) satellitem occidisti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei est? At rem, inquis, legis sequutus sum, non syllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus haeres paterni dominatus: libertatem peperit, servitutem sustuli: hoc lex sensit, hujus rei auctori praemium praestituit. Satellitem, inquam, occidisti, nihil miror quantum, quam gravem, quam ferocem, quam scelestum: satellitem tantum occidisti tyrannidis, non caput: aut si caput, unum est pluribus. Sed haec omnia tibi ex animi sententia largimur: fuerit sane res tota tyrannidis filius: pater nihil nisi vocabulum quoddam inane tyranni: quem admodum in fabulis habetur, Echo nympham nihil aliud quam meram quandam fuisse vocem sine corpore. Qui tibi licuit in re tanta a verbis legis discedere? Praesertim ita dilucidis, ut perspicua magis nihil esse possit, & commentitiam interpretationem domi tuae natam in judicium adferre? Ego, Judices, nullum in Remp. exemplum perniciosius induci posse iudico, quam si consuecant homines calumniosi a praescripto legum recedere: & interpretatione, quod ad praetexendum facinus quisque suum maxime idoneum comminisci queat, id iudicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis sententia quaeri solere, nisi quum in scripto quiddam apparet ambigue obscure dictum: aut quum ex verbis & eventu absurditas quaepiam extitit, eaque manifesta? In priore non cujusvis commentum, sed juris prudentium responsa, sed iudicum sententia recipi solet. In hoc posteriore necessitas ipsa compellit aliquantisper a legis vocibus deflectere: & acquitatem juris potius, quam verba spectare. Duplex itaque periculum videtis, Judices: alterum ne superstitiosa cavillatione literarum legis ab eo quod lex spectavit abducamus: alterum ne passim a praescripto discedendo, leges omnes & iudicium

ram religionem subvertamus. Quorum illud quidem multo levius est : propterea quod vix unquam accidat , ut legislator obſcure quid voluerit , explicuerit : aut abſurdum quiddam exoriat . Hoc multo periculoliſſimum , pernicioſiſſimumque . Etenim quæ tandem lex futura eſt , quam verſutus calumniator , quo poenam eſugiat , non facile poſſit aliquo commento ſubvertere ? Neque quiſquam non elabatur è iudicio veſtro nocens , niſi qui ſit uſque adeo nullius ingenii , ut ne triviali quidem aliquam commentatiunculam queat invenire . Atque ut cuique commodum erit , aut animi libido feret : ita pro ſene juvenem , pro tyranno ſatellitem , pro homicidio tyrannicidium : & paſſim aliud pro alio interpretabitur . Veſtra interim , iudices , religio , veſtrum juſtandum , qua tandem ratione ſervabitur ? quibus nihil futurum eſt certi , quod in cognoscendo ſequamini : verum ambiguas diverſasque litigatorum conjecturas ſpectare neceſſum erit ? Ergo quum in omni cauſa maximopere cavendum eſt , ne ſine graviſſima ratione a legis præſcripto diſcedatur : tum in hac non periculoſum modo , verum etiam abſurdiſſimum : quum legis verbis nihil poſſit eſſe dilucidius : ſententia nihil æquius : interpretamento quod præter legis mentem inducitur , nihil peſtilentius . An credimus legis huius autorem uſque adeo infantem , & verborum inopem fuiſſe , ut dicere non potuerit : qui quovis modo Tyrannidem ſuſtulerit , huic præmium eſt , ſi modo iſtuc ſenſiſſet ? Neque vero fugit illum , totam tyrannidem per ſatellites & præfectos exerceri ſolere , permultosque in his eſſe vel Tyrannis iſtis ſceleratores : atque , ut ita dixerim , Tyrannicos magis , & omnino ſupplicio digniores : niſi & omnium omnia miniſtrorum ſcelera Tyranno imputarentur . In unum tamen illum , qui hoc nomine cenſetur , tibi ferro graſſandi facultas data eſt . In reliquos non tibi permittitur idem : non quod illos vita dignos iudicet lex , ſed quod unius caede totam tyrannidem tolli velit , non multorum caede reddi darioſam . Tuum erat legi ſimpliciter parere : neque ejus verba quaſi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare , verum ad illius præſcriptum factorum tuorum rationem inſtituere . Præſertim in hoc exemplo , quo non aliud poteſt admitti peſtilentius , ut ex legis arbitraria interpretatione , quem velis , interficiendi tibi pro tua libidine licentiam ſumas . Non illud hic ſpectandum , iudices , quam inviſus Reip. ſit , qui occiſus eſt , quam majore etiam ſupplicio dignus : verum id etſam atque etiam perpendere oportet , exemplum præter leges jugulandi homines , ſemel in civitatem receptum , ſemel veſtris ſententiis approbatum , denique præmio compenſatum , quo tandem licentiæ ſit proceſſurum . Quod iſte ſibi in tyranni filium licere voluit , hoc alius ſibi volet in iditiſſimum quemque civium licere . Quisquis pauper a locuplete contumelia afficietur , propterea tyrannum eum appellabit , & veneno aut ferro adorietur . Poſtremo ſi qui magiſtratus non placebit , ſi cui iudex erit inviſus , non dubitabit è medio tollere . Porro ad facinoris defenſionem , Sophiſtam quempiam aut ſycophantam conſulet (ſi ipſe ingenio ſupidiore fuerit) & novam legis interpretationem

vobis adducet : dicet nil aliud ſenſiſſe legiſlatorem , quam ut huiusmodi civium genus non nomine , ſed re tyrannidem agentium , ferro , igni , veneno tolleretur è medio . Atque ita brevi futurum eſt , ut quod in uno factum ſemel & probavimus , & gaviſi ſumus : id in multis ſæpius & doleamus , & improbemus . Credite mihi , non mediocriter diſcrimen neque convenienter accipiendum , ut titulo reposito , privatus hominem indemnatum interficiat . Id ita eſſe facile liquebit , ſiquidem animadvertimus , nihil omnium eſſe , quod lex parcius circumſpectiusque permiſerit . Etenim (ſi memini) tribus duntaxat temporibus lex indulſit , ut quis citra iudicium hominem occidat . Primum adulterum , ſed in uxore deprehenſum : id quod intemperanti & inſuperabili mariti dolori donatum eſt . At ita , ſi corpus utrumque pariter interimat , ſi argumentis idoneis deprehenſum fuiſſe doceat . Deinde in vi depellenda . At ita ſi demonſtres te mortem eſſugere nequiſſe , niſi mortem inſuliſſes : id lex ita interpretatur , quaſi ſeſe tueri potius ſit iſtuc , quam alium occidere . Uterque tamen facti ſui rationem reddere compellitur , ſtatim ſeſe prodere , nec expectare donec in juſ traſtatur : atque (ut ita dicam) ultro ſemet reum facere cogitur . Quod ſi omnia conſtabunt argumenta : ita demum a lege dimittitur , ut venia , non laude dignus eſſe videatur . Poſtremo in tyrannicidio : ubi propter periculi ſuſcepti magnitudinem lex præmium quoque proponit : at ita , ſi eum quem tibi lex iſte venit inſigni tyrannici nominis denotavit , fortiter occideris : non ſi ſceleſtam alio ſcelere ſuſtuleris : neque patietur te juſ occidendi permiſſum , latius quam ad unicuique tyranni caput trahere , niſi ſi quis obſiſtat , ut per illius necem tibi neceſſe ſit ad illum penetrare . Jamque hoc factum tuum ſecunda illa ratione defenditur . Huic tertio generi fortaiſſe proxima videatur hoſtem in bello feriendi facultas : quam tuæ tamen libidini lex non permiſit . Niſi palam hoſtis ſit declaratus , niſi in Imperatoris verba juraris , niſi ille aciem eduxerit , niſi ſigna canere juſſerit , tibi fraudi futurum eſt , hoſtem interfeciſſe . Tu dicturus es : Hoſtem occidi , nam plus quam hoſtilia faciebat , nomen hoſtis tantum aberat , re hoſtem agebat . Lex respondebit , ſuarum partium fuiſſe , hoſtem declarare , ac tuo fortaiſſe ſcelere fruſtratur : verum ne ſerpat exemplum , poenas de te ſumet . Quid autem aliud abs te factum eſt ? Unum tibi lex nominatim designaverat : tu illius vocabulum tuapte autoritate in alium transferes , quod niſi in unum non poteſt competere : neque traduci debet ab eo cui lex attribuerit , ne tibi ſas ſit aliquando quem voles magiſtratum , quem voles , iudicem , quem voles civem , tyrannum appellare . Neque vero ſine graviſſimis cauſis lex tot vinculis aſtrinxit hanc in vitam alterius licentiam . Perpendit nihil majus eripi cuiſpiam poſſe , quam vitam : vidit in extinctum facile varias cauſas conſingi etiam impune poſſe , quandoquidem ille non ſit reſutaturus , qui jacet . Videt quam multis titulis ſuum quiſque dolorem poſſet prætexere , ſi poſt occiſum hominem ulla cauſa recipiatur , præter eas quæ legibus ſint expreſſæ . Quid quod gravatim ſibi quoque lex permiſiſſe videtur ,

tur, ut homini vitam eripiat? Quam comperta, quam multa requirit argumenta, quam multa concedit reo, quam maligne agit cum actore, quem non nisi suo periculo vult accusare: quantum spatii largitur ei qui desertur: quam liberam Judicium rejectionem. Quantum igitur a mente legis abesse putes, ut cuilibet permittat, vel pro suo privato dolore, vel domestica juris interpretatione, hoc est, subversione in cuiusquam vitam grassari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acervum exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: dicas parricidam, sacrilegum, incestum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex jubet occidi. Atqui hic unus multis tyrannis erat sceleratior, pestilentiorque civitati. Ad ista tam multa crimina lex tibi verbo respondebit: nihil moror quam fuerit scelerosus, qui periit? In unum tyrannum tibi jus feceram occidendi, in reliquos in jus trahendi. Si detulisses: auditus, revestus, damnatus a me palam poenas dedisset, omnique Reip. salubri exemplo fuisses. Nunc tu privata libidine interficiens, pro saluberrimo exemplo perniciosissimum in civitatem induxisti, & legum instaurationem a legis violatione auspicas: hoc est, malis maio mederi studes. An me clam esse putas: quam multi sint in hac turba vita indigni, morte dignissimi? At eos meæ cognitioni, non tuis manibus servo: sunt fora, sunt tribunalia, sunt iudices, sunt carceres, secures, carnifices. Cur tu mihi praeire conaris? Cur nullo mandante magistratum occupas? Et dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi est invisus ille, nisi quod mihi parere recusat, & praeire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permisero. Si juvenem occidisses, quod non alia patuisset ad tyrannum via, darem veniam necessitati: nunc occidisti, non obliwentem, non auxilium ferentem patri, sed patris opem implorantem. Hujus unius caede contentus discessisti, tyrannum nec impetisti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex usu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: malueram illum exquisitoribus excruciatum suppliciis, exemplum omnibus edere. Neque haec dico, iudices, quasi parum gaudeam pariter cum patre sublatum filium: utinam eadem opera simul omnes sint oppressi, quibuscumque tyrannus placet. Sed quis prohibet, simul & gaudere, quod deorum bonitas nobis hanc rem bene verterit, & tamen non committere, ut hujus temeritas, si iudicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, sed de legis violatae majestate. Non enim par est, ut cuiquam personae praeter jus extincti odium in scelere suffragetur. Neque tam spectandum in quem commissum sit facinus, quam quo exemplo commissum. Alioqui cur non eadem opera fas sit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones grassari? Bonam tyrannidis partem uxor saepe numero suggerit. Ad summam immanitatem nunquam libertus aliquis, aut vernula instigat: cur non & hos jugulas, si tibi jus est aestimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quod est aliquid

tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus sit occidendi? Finge esse qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus sit incendere, imo qui jam compluribus locis ignem subjecerit, sed incendium subito exorto imbri restinctum: auctorem non obscurum, verum abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto est atrocius civitatem semel funditus evertere, quam expilare: cives universos uno igni finire, quam in pauca quaedam saevire capita. Et tamen in unum tyrannum stringendi ferri potestas privatim permittitur. Illum deferendi modo jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare, quid tandem aliud est, quam legum auctoritatem evertere, atque id per cuniculos quosdam agere, quod tyrannus palam ac vi facere consuevit? In recipienda lege fas est populo causam aequitatemque legis excutere. Caeterum receptae, & longo jam usu comprobatae, simpliciter oportet obtemperare. Neque enim existimandum est majores illos nostros, viros sine controversia sapientissimos, ita sine gravissimis rationibus instituisse, ut privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Primum ad jugulandi licentiam fenestram aperiendam civibus non putaverunt: deinde perspiciebant, tyrannidem fatale quoddam esse Reip. malum, quod minore noxa tolleretur, quam male exagitaretur: neque posse semel tolli, nisi ipsius caede. Quo submoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus esse privata audacia, nimirum illis in Reip. administrationem vindicatis. Quod si tyrannus in jus vocari potuisset, ne hunc quidem tuarum dextrarum arbitrio permisisset. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habere monarchiae legitimae speciem: hoc tantum interesse, quod in monarchia populus regi pareat, rex legibus: in tyrannide omnia unius libidini subiecta sunt. Rex publicam spectat utilitatem, tyrannus privatam suam: unde publicitus expedit, ut tyranno veluti principi legitimo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum auctoritatem in pristinum statuam restituat, atque id unius (si fieri potest) capitis jactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis pestibus, quae totum Reip. quasi corpus corripunt, legum prudentia consuevit uti: ut exemplo magis, quam admissi talione, morbo medeatur: ne dum civitatem sanare studet, magnam civitatis partem interimat. Hinc est quod in seditionibus publicis non nisi in ipsos auctores consuevit animadverti, reliquis quos tempestas illa commoverat, dari venia: aut vix etiam dari venia, qui in publico Reip. tumultu quietem egissent. Quae potest autem pestis esse fatalior, quam tyrannis? Quae sese latius in civitatis membra diffundit? Quota quaeque urbis pars ab hoc vitio sincera potest esse? Omitto jam quicquid est ambitiosorum, aere alieno obstrictorum, scelere contaminatorum, barbarorum (nam haec tota sententia hominum tyrannide gaudet. ut in qua nullis majora, quam sceleratis sint praemia) bonos etiam cives hoc malum involvit, dum vel timent fortunae suae,

vel rectum iudicant servire temporari. In hoc itaque rerum statu leges non extinctae, sed oppressae modo, cautim & circumspicienter agunt: intelligunt hoc ulcus citra summam civitatis perniciem exasperari non posse, unius capitis dispendio commode sanari posse. Quare docto cuiusdam medico praemium ostendunt, digito demonstrant, quod membrum secari velint, quibus abstinere. Caput indicant illae, tu dextram secuisti. Illae tyrannum, tu tyranni satellitem occidisti. Quo praemio dignus? Nempe eo quo qui morbo inscite exagitato, totum hominem in extremum vitae discrimen adducat, quo qui hominem legibus vetantibus occidat. Neque ego nunc te caedis reum ago, aget alius fortassis, cuicumque lubitum erit: verum illud modo consilium fuit, ostendere tibi quam insignitae sit impudentiae, in ea causa tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poscere praemia, in qua nequeas obtinere, si modo tecum exactius ac severius agatur, ut graves poenas effugias. I nunc & curiosum me voca: qui tam candide, tamque civiliter tecum agam: ut quum te possim in grave discrimen vocare, sat habeam legis & Reipub. causam defendere, ne circumventa praemium dare cogatur ei, qui nihil boni sit promeritus. Id quod non iudicibus modo (quibus istuc jam dudum liquere puto) verum tibi etiam ipsi cupio persuadere: & facturum me confido, si modo tantisper animum possis attendere. Vin' igitur, ut quoadmodum tu faciebas, itidem & nos summam totam causam ob oculos revocemus? Dispicimusque quam multa tuo in facto desiderentur ad id, ut legi satisfeceris: & quantum tu sis hallucinatus, quum multa diceres etiam superesse? Tria quaedam requirit lex, & ita requirit, ut si quodlibet horum desit, aut poenam te, aut certe nihil gratiae debere se credat. Quorum ego non unum aliquid, sed unumquodque deesse docebo. Quod si facio, utrum aequo animo cedes praemio, an impudenter petere perisites? Ergo rem accipe. Nisi tria haec tibi constiterint, non est quod tyrannicidae praemium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quaedam complectitur, vel quid speraris, vel quid proposueris. Nam si tyrannum per imprudentiam occidisses, si praeter propositum, non magis profecto praemium tibi debeatur, quam si quis tyranno amicissimus idem fecisset, nam idem potuit accidere. Tu porro quid propositi in arcem attuleris, ipse videris: ita demum legi persuasum erit, te voluisse occidere tyrannum, si occideris. Non occidisti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) si libuisset interficere. Lex negat sua referre, utrum tyrannicidii propositum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Jam quid speraris, excutiamus. Quamquam isthuc leges non ita valde curiose pensulantur: sed tamen in tam absoluto facinore partes omnes constare oportet. Quid enim si tyrannum interfecisses, quo tyrannidem ipse occupares, utrum praemium sperares? an supplicium metueres? Quid si quo privatum animi tui dolorem ulcisceris, tyrannum occidisses, atque id esset palam, num praemium auderes poscere? Quid, si latrones tyrannum forte fortuna obvium obruncassent, num ad hunc honorem aspirarent? Quid si quis tyranno privatim

insensus, magna te pecunia conduxisset, quo ei tyranno venenum dares, dedissesque, num quaeso, tyrannicidae praemium postulares? Ego hic tecum non ago conjecturis: nihil dico in vitam tuam, quae quidem obscurior est, quam ut tu, alioqui tam gloriosus, quicquam de ea ausus fueris dicere: illud unum affirmare non dubitem, qui tyrannum, quum tuto licuerit, non occidit, plane noluit occidere. Qui eum occiderit, cuius mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quam ullam commoditatem: is aut privatum dolorem ulcisci voluit, non libertatem publicam vindicare, aut emolumentum suum sequutus est Reip. periculo, non suo periculo Reip. studuit prodesse. Postremo non potest nisi gloriae jejunio adductus videri, qui tam insolenter se jactat. Non potest non videri lucrum sequutus, qui tam improbe praemium flagitat. An non vides igitur quantopere hac parte a tota legis mente dissentias? quem illa tuae vitae periculo sua causa voluit occidere, eum tu non solum volens praeteristi, verum etiam periculose in Remp. irritasti: quem sua causa noluit occidi, eum tu maximo nostro periculo tui compendii, aut animi fortasse gratia jugulasti. Sed finge te animum tyrannicidae dignum ad facinus attulisse, lucri perinde ut vitae contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Jam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quae tamen nemo alius tibi concessurus est. Te in filio jugulasse patrem, in non tyranno tyrannum. Largior istuc Delium aliquem tibi praedixisse, ut certum praescire potueris, quod ipse etiam vix divinare Delius potuerit. Licuisse tibi patrem occidere, si libuisset, verum hoc poenae genus tibi magis placuisse. Sustuleris sane tyrannidem, idque nova quadam & inusitata ratione. Vides quam multa tibi dono. Tamen obstitam tibi, nec sinam ferre praemium, propterea quod ea via sustuleris, quae legi non probatur, quae non expediat moribus civitatis, quae non sit forti viro digna. Age quid si tyranni filium infantem in cunis jugulasses, & rursus aduisset Delius ille, per quem certum praescire posses, fore ut necato puero pater sibi mortem accerferet, atque id evenisset, utrum te tanquam tyrannicidam suspiceret Respub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam saevieris aetatem, cui etiam ab hoste armato parcitur, quae leonibus etiam miseranda videatur? Quin ergo? Utetur tuo maleficio Respub. caeterum exemplum haudquaquam probabit. Quid si tyranni uxorem: quam ille misere deamaret, per vim construpasses, atque ille ejus impatiens contumeliae, fugerit e vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis, an raptus & adulterii supplicium potius formidabis? Res obscura non est, Conferam tuo facto propiora. Quid si tyranni medicus quum esses, veneno aegrotanti dato, illum sustulisses, utrum ut veneficum oderit te Resp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum sublatum gaudebit, facti rationem, modumque detestabitur. Quid si quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in convivio praetextu necessitudinis venenum porrigeres? Denique si per magicas imagines ac maleficas quasdam devotiones tyranno vitam ademisses: utrum a lege praemium, an poenam exoptares? Atqui tyrannidem ut-

Eccccc

cum-

cumque sustulisti. Eventu gaudet lex. Verum exemplum tam perniciosum in Rempub. non recipit: ut consuecant cives scelus ulcisci scelere, patrem in filio jugulare. Vides quantum momenti sit in modo, viatique, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non statim permittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamentis non licet. Cur ita? Quia pestilens exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla causa quantumvis honesta, sinit in civitatem irrepere. Quid quod ne hostem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas est? Nam nusquam non improbat maleficia lex: & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta sunt. Quod si modus facti spectatur in his, in quibus nullum petitur praemium, quanto magis id fiet in his, in quibus summum petitur? Lex triumphum statuit ei, qui certum hostium numerum fuderit. Fuderit aliquis non acie, sed aquis & pabulo veneno tinctis. Utrum cives hunc aequis oculis spectare poterunt triumphantem, an potius sicuti veneficum oderint, aversabuntur, execrabuntur? Quid quod privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur: quo magis idem oportebit, tum in publico, tum in ipsiudicissimo facinore, ut a quo conveniat omnem sceleris suspicionem abesse? Age illud tecum reputa, si medico mercedem pactus esses, quo te morbo levaret, atque ille non pharmacis sed maleficiis & incantamentis morbum exemisset, utrum praemium dabis, an magis hominem in ius trabes? Injuriam malis artibus datam reum ages? Camabit ille, morbo te levavi, qua via? quid ius tua refert? Hoc tantum spectabas, ut morbo liber esses, ei rei merces est promissa. Ingratum te vocabit, qui, nisi sua opera, ne esses quidem, qui praemium negare posses. Tu protinus respondebis, opinor, medico te praemium esse pollicitum, non mago, neque debere quicquam nisi rem malam ei qui beneficium male dederit, quamquam ne dedisse quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare est incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori subvenitur. Atque istam litem vineas, etiam iniquo iudice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior est tecum causa legi, quam quae tibi futura fuerit cum medico. Nam ibi de privata mercedula disceptaretur: hic de publico honore. Ibi falsus est unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quisquam civium circumveniretur. Ibi falsus data, certa quidem & efficaci, sed suspecta & improbata via: hic nefario scelere (cur enim non sic appelleretur homicidium, quod in civem contra legem admissum sit?) non libertas restituta, sed in extremum discrimen adducta Respublica, quandoquidem tuum factum perinde habet, ac si medicus quispiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio ministret: quod tamen aegrotanti (ita ut non raro consuevit accidere) per occasionem morbum adimat. Qui revaluit, suis satis acceptum feret quod vivat. tibi mortem, tamen si vitarit, imputabit. Neque sua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac studiose pro pharmaco venenum porrexeris: propterea quod tui fuerat officii: aut non suscipere negotium, ut fidem simul, & artem, & industriam, ac dili-

gentiam, & quicquid a probato artifice solet requiri, ad curam adferre. Sed age, finimus adhuc possidere te quod dudum sumus largiti: ut plane ista via tyrannum occideris, citra ullum Reipub. discrimen. Lex non approbabit facinus tuum: nisi non tantum a crimine, verum etiam ab omni criminis specie procul abfuerit: ne videlicet ea quae in hoc potissimum adhibita est in civitatem, ut maleficium omne secludat, incolumitatem suam quam conveniebat, aut Deo cuiquam, aut certe Diis simillimo homini acceptam referri, sceleri debere dicatur. Non approbabit, inquam, nisi Tyrannum ipsum quem nominarim indicavit ipsa, quaque permittit via sustuleris: ne per rimam istam periculosum exemplum in Remp. irrepit. Postremo non nisi ferro, non clanculariis ac maleficis artibus: nisi virtute, nisi manu, nisi vitae tuae manifesto contemptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantum spectat lex, ut Tyrannus in praeciens submoveatur: verum illud multo magis respicit: ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros esse fortes, qui non vereantur vitae suae dispendio patriae commodis consulere: ac praecleari exemplo facinoris, omnes etiam in posterum ab affectione tyrannidis deterreantur: cum videant in ea civitate nullum esse tyrannum satis tutum praedidum: quandoquidem illud nemo nescit, qui vitae suae sit contemptor, eum esse alienae vitae dominum. Nam quod omnino fatellitium, quae excubiae, qui parietes, quae arx, quae arma adversus huiusmodi animum Tyranni caput defendant: qui patriae libertatem sua vita bene credat emi? Postremo autem: ut maxime tibi constet animus, ut constet via, id quod est totius negotii caput, non effecisti. Tantum enim abest ut tyrannum occideris: ut quantum in te fuit, tyrannidem majorem in modum auxeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an stultitia Remp. in discrimen adduxeris? Nam illo quod vulgo dicunt nihil verius: Intempestivam benevolentiam nihil a simultate differre. Tantum abest ut occideris tyrannum: ut ne suspicari quidem potueris id eventurum, ut ipse semet occideret. Sed juvenem occidisti patre inolentior: quid tum postea, si patri & huius scelera lex imputat? Magnum proinde tyranni fatellitem, non Tyrannum occidisti. Sed paratum tyrannidis haeridem occidisti: in tyrannidem succedit, qui prior, qui potior est in occupando. Verum esto sane, certum haeridem sustuleris: igitur qui tyrannus erat futurus, interemisti. Atqui quod futurum est, id nondum est. Porro lex eum qui jam tyrannus sit, tolli jubet: non quem aliquando futurum divines. An qui statuum ex pacto debeat, & rudem truncum praestiterit, fidem persolvisse videatur? Non arbitrabor. Ubi nunc igitur sunt illa tam multa, quae tibi ad praemium postulandum supererant? Vides quam ne unum quidem omnium tibi constet, quorum nihil oportebat deesse. Volui, inquis: id demum voluisse te lex credit, quod effeceris. Postea è re nata propositum est commutatum. Hoc igitur praemii tibi debetur, quod ei, qui in Olympiis medio è cursu, relicta meta, ad carceres reflectit habenas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui suadavit in Olympiis, nec vicit. Sed occidisti denique:

verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex usu publico fuerat occidi. At bene vertit civitati, quod fecisti. Numini igitur gratia debetur, tui, qualem Palladem Atticis fuisse ferunt: de qua proverbium extat: quod Atheniensium male consulta in bonum exitum vertere consuevit. Non tu leges servasti, sed sustulisti: non libertatem restituiisti, sed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, sua commoditate a nobis avertit, quod tuam stultitiam nobis vertit in occasionem restituendæ libertatis. Non ego ingratus erga te populum constituo, imo tu populum ingratum in Deos reddere laboras: quem cum semel in periculum vocaris, ne pro simplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rursus in discrimen trahere conaris, ne ab iratis superis in pristinam servitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum intinuas? Quid tibi in eo negotio laudem universam vendicas, ex quo præter poenam temeritatis, nihil ad te redire merito possit? Si Reipublicæ, si Judicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ causâ recusavit: si facinus non scelere, non pernicioso exemplo, sed legitima via peregisti, si fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac pene divinum munus a Republica poscere, aude nobis servatas leges, restitutam civitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omnes, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipsum quod hic lege & apud Judices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quod obstitero: aude civitatem ingratitude insimulare, nisi laudem promeritam persolverit: aude Judices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, nisi suis sententiis præmium tibi decreverint. Contra: si suspectum quid volueris, si periculosum, si contra leges, si cum scelere conjunctum quod feceris: sit pudor, ac define tandem improbe præmium flagitare, quod nulla ratione promerueris: poenam, si sapias, incipe deprecari. Isthuc fortassis ab æquitate Judicum, a civitate deorum munere laeta, quas impetrare. Neque enim putes unum me te a præmio detertere. Imaginare isthac in causâ pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adversari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos vere restitutas videri vis, sine nostram auctoritatem primum in hac tua causâ valere. Longe plus laudis ex hoc iudicio referes: si nobis cesseris: si parueris: si tuam cupiditatem nostro submisseris arbitrio: si primum

exemplum in te civibus edideris, revixisse nos: si monstraris civitati jam non ex sceleratorum libidine, sed ex nostro præscripto cuique vivendum esse. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi præstare studes, noli hanc stultitiæ notam mihi inurere: ut in posterum recognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei præmium decrevisse, cui poena magis deberetur: noli mihi Deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot sacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi, propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque insensos reddere. Sine ut mihi per te liceat saltem illorum beneficio frui; quod si te neque leges, neque Respub. commovet: certe Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato: quid tu in nostræ laudis possessionem te ingeris? Quid honori nostro invides? Cur non sinis nos in hanc civitatem perpetuo benignos esse? Cur tu ipse tam ingratus existis? Civitas hæc semel mihi restitutam libertatem debet, tu bis debes commoditati nostræ, & quod Rempub. servavimus, cuius tu pars es, & quod commoditate nostra tuam periculosam stultitiam, vel scelus potius, in maximam felicitatem verterimus. Et enim nisi nos dextri, propitiique adfuissimus, quid aliud tu quam perieras, & per te Respub.? Quod si plane contendis, ut præmium aliquod feras, abunde magnum præmium a nobis persolutum est, quod per nos res a te male instituta bene verterit. A legibus merito major relata gratia, si nostræ prosperitatis respectu, temeritatis simul, & sceleris veniam condonarint. A civitate satis amplam laudem feres, si ea patiatur, ut in restitutæ libertatis historia, tuum quoque nomen admisceatur. Hac laudis parte contentus, define nobis debitum velle præcipere, civitati munus nostrum eripere, legibus auctoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exstilara jam aqua. Quod superest, nunc vestræ partes sunt, Iudices, statuere, utrum secundum leges, secundum Deos, secundum Rempub. sententiam dicere, an secundum hunc gloriosum ostentatorem pronunciare velitis. Utrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus sceleri acceptam ferre malitis, sapientius exprobrandam, & brevi fortassis a superis iratis (id quod abominor) auferendam, an in Deos, quibus sine controversia tota debetur, referre, eorundem pietate servandam, augendam, beneque fortunandam. Utrum magis ex usu sit, ut primo hoc iudicio statim leges circumventæ dicantur, an ut appareat, legum restitutarum severitatem, & Judicum sapientiam adversus unius iniquam postulationem valuisse.

